Nhị Thập Tam

Hung Trạch Bút Ký

https://hungtrachbutkivn.wordpress.com/

NHỊ THẬP TAM

Những ngôi nhà ma ám - Tập 01

Ngọc Trang *dịch*

Thanh Hương *hiệu đính*

Phát hành: IPM

Nhà xuất bản Văn Học 2018

Tập 01

Mở đầu

Tôi tắt điện, kéo ghế ngồi xuống, chọn cho mình một tư thế thoải mái rồi mới ngẩng đầu nhìn chín người bên kia đèn bàn trà, nam nữ đều có, tuổi tác tương đương, tất cả đều đang chờ tôi lên tiếng. Dưới ánh đèn tù mù, mỗi người lại nhìn tôi bằng một vẻ mặt khác nhau. Tôi không quen họ, thực ra đây cũng là lần đầu chúng tôi gặp gỡ, nguyên do là bởi ngôi nhà mà chúng tôi đang ngồi đây.

Tháng trước, tôi có đăng tin trên một diễn đàn, hứa rằng sẽ sang tên ngôi nhà này cho ai dám tới nghe tôi kể chuyện một đêm. Topic ấy tương tác khá đông, nhưng cuối cùng chỉ có chín người đến.

Tôi đã đoán trước được điều này. Xã hội bây giờ ai cũng cảnh giác, với những chuyện như miếng bánh từ trên trời rơi xuống, họ sẽ coi là trò bịp bợm, đại đa số đứng xa xem trò vui, số còn lại thì chẳng để tâm vì nghĩ tôi đang khoác lác. Thậm chí ngồi ở đây rồi họ cũng chưa chắc đã tin vào lời hứa hẹn đó, có thể họ chỉ tới tìm cảm giác mạnh mà thôi.

Lời tôi là sự thực 100%, nhưng tôi cũng chẳng phải kẻ coi tiền như rác. Tôi làm thế là để thực hiện giao kèo với một người bạn.

Ngôi nhà này rất lớn, phòng khách đang có mười người mà vẫn trống trải. Đây là ngôi nhà có giá trị nhất của tôi, phải đến mấy triệu tệ. Tôi mua khá nhiều nhà trên cả nước nhưng không phải để ở mà để kinh doanh, cụ thể là đầu tư bất động sản. Chuyện đêm nay tôi muốn kể cho chín người kia nghe chính là vài trải nghiệm trong nghề của mình.

Trước khi bắt đầu câu chuyện tôi đã thông báo, rằng ngôi nhà này hơi có vấn đề, bọn họ nên cân nhắc cẩn thận, một khi đã quyết định ở lại thì dù có xảy ra chuyện gì cũng phải tự chịu trách nhiệm.

Chín người đưa mắt nhìn nhau, không ai rời vị trí, thậm chí có hai người còn bật cười. Tôi thở dài, nói cho họ hay, tôi sẽ kể liền một tiếng đồng hồ rồi nghỉ một lát, trong lúc nghỉ họ có thể đi vệ sinh hoặc hoạt động thư giãn gân cốt, nhưng quan trọng nhất là tôi muốn họ chụp một bức ảnh tập thể. Nếu có ai muốn rời đi thì tôi cũng không ngăn cản, nhưng tôi sẽ chụp một bức ảnh toàn thân của người đó.

Có người nghe xong rất ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu. Không biết là ngôi nhà này quá hấp dẫn hay bởi loài người vốn không kháng cự nổi sự hiếu kì mà trông bọn họ rất háo hức. Tôi nhìn đồng hồ, thấy đã đến lúc bắt đầu nên rót cho mỗi người một ly nước, rồi châm cho mình điếu thuốc, rít một hơi sâu mới mở lời.

1
Vào nghề

Chắc hẳn ai cũng biết, ngôi nhà nào từng có người chết bất đắc kì tử thì mới gọi là ma ám, còn chết tự nhiên thì không tính. "Bất đắc kì tử" là cách nói ám chỉ những cái chết phi tự nhiên như tự sát, bị giết… Tương truyền những người như vậy phải chết khi dương thọ còn chưa tận, cảm thấy vô cùng uất ức nên không siêu thoát được. Thế nên những ngôi nhà đó đa số đều xảy ra chuyện kì quái, mà dù không có, cũng sẽ bị đồn thổi cho thành bí ẩn.

Chủ nhân những ngôi nhà này cũng đáng thương, rất nhiều người đang cho thuê thì khách trọ đột ngột chết đi, chẳng những không ai dám thuê tiếp mà sau này muốn bán cũng không ai dám mua. Nếu may mắn bán được cho ai không biết chuyện cũ thì với pháp luật hiện hành, lúc lôi nhau ra tòa hầu hết vẫn là người mua thắng kiện. Còn nếu bán được cho người không tin ma quỷ thì giá cũng vô cùng thấp. Ví như nhà hàng xóm hồi nhỏ của tôi, chỉ bởi trước kia từng có một cô gái đau khổ vì tình mở van gas tự tử ở đó mà ngôi nhà chừng ba trăm ngàn tệ cuối cùng chỉ bán được với giá sáu mươi ngàn. Vài năm gần đây tôi đều mua bán như vậy, tìm những nhà "xấu" rồi mua lại với giá rẻ mạt. Nhà cũ thì bỏ hoang chờ phá dỡ cải tạo, cũng có thể kiếm được một khoản lớn tiền đền bù. Những

căn còn mới, tôi thường thế chấp ngân hàng lấy tiền dùng vào việc khác. Cứ tuần tự như vậy cũng coi như một cách kiếm sống không tồi.

Thường xuyên tiếp xúc cũng khó tránh khỏi mấy phen hết hồn, tuy rằng không có tai họa nguy hiểm đến tính mạng nhưng tôi cũng hay gặp phải những chuyện kì quái. Thế nên, ngày hôm nay, tôi muốn kể một vài chuyện liên quan đến những ngôi nhà từng gặp trong mấy năm qua.

Ngôi nhà ma ám đầu tiên tôi mua rất có tiếng, không phải ở giá trị mà là ở những lời đồn đại về quá khứ của nó. Ngôi nhà đó tọa lạc trên một khu phố sầm uất, vốn rất có giá, đáng tiếc vào giữa năm 2003, gia đình ba người đã bị bọn trộm sát hại ngay tại đây. Theo lời đồn, họ chết rất thảm, người chồng chết bên cạnh két sắt, người vợ chết trên giường, hơn nữa còn bị cưỡng bức. Đứa con mới học tiểu học của họ bị dúi đầu vào bồn cầu rồi xả nước cho tới chết, thủ đoạn cực kì tàn nhẫn. Vụ án mạng đó mãi không phá nổi, ngôi nhà cũng không có ai dám hỏi mua. Khi ấy, để vơi bớt nỗi đau mất con mất cháu lại mong có thể cho thuê hoặc đem bán ngôi nhà, người tiếp quản cũng chính là cha của người chồng trong vụ án mạng, đã cho sửa sang lại nơi này.

Ông thuê mấy nông dân mới ra thành phố, không hề tiết lộ chuyện từng có người chết, thỏa thuận giá cả xong xuôi thì để họ vào nhà, vừa ở vừa gấp rút tu bổ ngày đêm. Sáng xây những chỗ lớn, tối sửa các chỗ lặt vặt. Ban ngày mọi sự vẫn bình thường, quá trình sửa sang tiến triển thuận lợi, có vẻ thù lao cũng không ít, đám thợ xây rất hăng hái. Nhưng đêm xuống lại có chuyện kì quái. Tối đó ba người làm thuê đột nhiên cùng tỉnh dậy, phát hiện mình không hiểu sao lại nằm ngủ ngoài hành lang. Họ cũng biết rằng đây là một việc bất

thường. Rất nhiều người sẽ giải thích bằng lý do mộng du, nhưng dù có là mộng du thì cũng không thể cả ba người đều như vậy, hơn nữa lại còn tìm tới cùng một chỗ để ngủ. Tin đồn chợt rộ lên khắp nơi, mấy người đó sau khi được hàng xóm cho hay trước kia từng có ba người bị giết trong nhà này thì không dám ở lại nữa. Chủ nhà khuyên can mãi, còn trả thêm tiền và thuê nhà trọ cho họ ở, lại đồng ý chỉ cần làm vào ban ngày, bọn họ mới bàng lòng tiếp tục công việc. Thế nhưng từ sau đêm đó, ban ngày cũng bắt đầu xuất hiện những việc kì lạ, ví như dụng cụ làm việc của họ la liệt khắp nơi dù không ai động vào. Hàng xóm còn nói không hiểu sao ngôi nhà này cứ tối đến lại sáng đèn, như thể có người tới ở vậy. Lúc đầu hàng xóm còn tưởng những người thợ vẫn ở lại, sau này mới biết bọn họ đã dọn ra ngoài. Sự việc nghe cũng có chút đáng sợ, nhưng dù sao vẫn chưa đe dọa đến tính mạng nên những người thợ muốn kiếm tiền vẫn hối hả làm việc, có điều ai nấy đều cẩn thận hơn rất nhiều.

Khi việc tu sửa tiến hành được một phần ba, nhóm thợ bỗng tìm đến chủ nhà, nói rằng dù thế nào cũng không làm nữa. Ông hỏi nguyên nhân, họ đáp rằng, ban đêm bọn họ ngủ tại nhà trọ cùng mơ thấy vài người không rõ mặt đến vây quanh, "Không có giường, mày định để chúng tao phải ngủ trên sàn à?" Nhóm thợ cũng mê tín, nghĩ ngôi nhà kia ngày trước đã từng có thảm án thì không dám tiếp tục làm việc nữa, tới xin thanh toán nốt tiền công rồi rời đi.

Chủ nhà rất phiền lòng, nhưng cũng thương nhớ con trai. Nghe mấy người kia nói thì xem chừng con cháu ông vẫn chưa đầu thai. Vì muốn được gặp lại họ nên ông đã tới ngôi nhà vào ban đêm. Chẳng ngờ một sự việc đáng sợ lại xảy ra: chủ nhà chết ngay trên sàn ngôi nhà ấy, rất nhiều ngày sau, khi hàng

xóm phát hiện được thì thi thể đã bắt đầu phân hủy. Một số người đồn rằng ông đã bị cả nhà con trai coi như giường nằm, những oan hồn này đã không còn nhận ra người thân. Tôi cũng không biết có đúng thế hay không, nhưng một người bạn tên là Tần Nhất Hằng, có thể coi là người "trong nghề", đã gợi ý tôi mua lại ngôi nhà đó khi tôi đang định kinh doanh mà lại chẳng đủ vốn.

Thoạt tiên tôi không đồng ý, nhưng Tần Nhất Hằng nói năng rất thuyết phục, tôi lại đang nôn nóng kiếm tiền nên thử liều đánh cược một phen, đến nói chuyện với con gái lớn của chủ nhà. Ngôi nhà diện tích hơn 110 m², giá thị trường khi ấy ước chừng bốn trăm ngàn tệ, tôi chỉ phải trả hơn bảy mươi ngàn. Kì thực mua xong tôi cũng không an tâm lắm, Tần Nhất Hằng bèn bảo tôi lấy một trăm năm mươi cân gạo rải khắp sàn nhà. Ba ngày sau, hắn lại bảo tôi mua nhiều gà trống, nhất định phải là loại gà tơ chưa đạp mái, cắt tiết rồi đem máu vảy lên toàn bộ cửa ra vào cũng như cửa sổ, rồi kiên nhẫn chờ đợi.

Tôi cứ thấp thỏm đợi suốt mấy ngày, mãi đến khi Tần Nhất Hằng bảo tới được rồi, tôi mới cùng hắn trở lại ngôi nhà đó. Vừa đẩy cửa, cảnh tượng bên trong đã làm tôi thiếu điều khóc thét. Tuy rằng tôi không phải là người vô thần, nhưng cũng chưa bao giờ tiếp xúc với những thứ này. Tất cả các cánh cửa đều đầy dấu tay máu, trên tường cũng có rất nhiều, như thể đã có người chạm tay vào những chỗ bị vẩy máu gà rồi bôi ra khắp nơi. Tần Nhất Hằng nói, những oan hồn trước kia giờ đã tiêu tán hết, hắn đã dùng một phương pháp gây ngạt, nói cách khác là hãm oan hồn lại trong phòng, khiến chúng không có chỗ trốn, tựa như ngạt thở, cuối cùng hồn xiêu phách lạc, muốn làm quỷ cũng không được nữa. Hắn bảo đây là một phương pháp vô cùng độc ác, nhưng chẳng còn cách nào khác,

bởi muốn trừ bỏ những oan hồn này rất khó khăn. Tôi chẳng có ý kiến gì, những dấu tay máu đã cho tôi biết, lời hắn nói là sự thực.

Cuối cùng, Tần Nhất Hằng bảo ngôi nhà đã sạch sẽ, tôi có thể bán căn hộ đang ở rồi dọn vào đây. Nói là nói vậy, chỗ vừa có người chết, làm sao tôi dám ở chứ? Cứ chờ một thời gian rồi tính sau. Tối đó tôi mời hắn đi ăn một bữa đề huề, đến khuya mới tạm biệt.

Tôi vừa về tới cổng khu nhà mình ở thì Tần Nhất Hằng gọi điện tới, hấp tấp nói ban ngày hắn nhìn nhầm, vẫn còn một ma nhỏ và một ma già chưa diệt được, e rằng lúc chúng tôi vào nhà đã bám lên người tôi. Hắn dặn tôi phải cẩn thận, nhất định không được lại gần một ông già dẫn theo đứa trẻ nào. Nghe vậy, tôi giật mình hốt hoảng nhìn quanh, may thay không thấy có ai như mô tả. Lúc ấy đã quá nửa đêm, ngoại trừ siêu thị và quán mạt chược là còn ánh đèn ra, chẳng nơi nào có người. Thế nhưng tôi vẫn run bắn, đi một mạch về nhà, mỗi bước đều nơm nớp lo sợ. Vất vả lắm mới vào được bên trong, tôi đóng ngay cửa lại, rồi cũng ngã sụp xuống sàn.

Tôi gọi điện cho Tần Nhất Hằng báo là mình đã bình an, thực ra vì sợ hãi nên muốn nghe giọng ai đó để trấn tĩnh lại. Hắn nói tôi về được nhà là tốt rồi, khi ngủ đừng đắp chăn, chỉ đắp ga trải giường thôi. Ban đêm nghe thấy bất kì động tĩnh gì cũng không được nhìn, chỉ cần trùm đầu ngủ say đến hừng đông thì mọi sự sẽ yên ổn.

Nghe hắn nói thì dễ dàng, mà lòng tôi vẫn bất an. Biết trước lắm chuyện đáng sợ thế này, có chết tôi cũng không mua cái nhà ma đó. Tôi muốn hắn qua chỗ tôi, hắn lại nói việc nhỏ

nhặt không cần ầm ĩ, cứ làm theo lời hắn thì sẽ không có chuyện gì hết.

Cúp máy xong bèn chui xuống dưới ga trải giường, còn chuẩn bị trước một chai rỗng phòng khi mắc tiểu. Theo lời Tần Nhất Hằng, trốn dưới ga trải giường thì quỷ sẽ không nhìn thấy mình, chỉ nhìn thấy mỗi cái giường thôi. Tôi không biết mấy lời xằng bậy này có căn cứ gì không, nhưng dù thế nào, tôi cũng không dám làm trái.

Đêm ấy tôi gần như thức trắng, nơm nớp lo sợ đợi đến bình minh, mãi tới khi nghe thấy tiếng chim hót bên ngoài mới dám ló đầu ra. Nhìn xung quanh một lúc, tôi vội vàng mặc bừa một bộ quần áo rồi chạy ra khỏi nhà, giữa trưa mới dám quay về. Ngẫm lại thì đêm qua quả thật chẳng có tiếng động gì kì lạ, toàn là tôi tự mình dọa mình. Thế nhưng vào nhà tôi mới phát hiện ra, Tần Nhất Hằng chẳng hề nói chơi. Dưới ánh nắng hiện rõ rất nhiều dấu chân, vòng qua vòng lại như vây lấy chiếc giường.

Những dấu chân đó không thể là của tôi! Đêm qua rõ ràng tôi không nghe thấy bất kì tiếng động nào, nhưng lại có dấu chân kì quái thế này. Tôi tin sái cổ, lập tức lái xe đi gặp Tần Nhất Hằng.

Gặp nhau rồi, tôi kể cho hắn nghe sự vụ. Hắn an ủi hồi lâu tôi mới bình tĩnh lại chút ít. Lúc hắn nói sẽ giúp tôi đuổi hai con ma đang bám trên người, tự nhiên tôi cảm động đến phát khóc.

Nghi thức trừ ma cũng không hề giống trên phim hay trong truyện. Tần Nhất Hằng tìm một cuộn dây thừng, treo ngược tôi lên, sau đó dùng một thanh gỗ nhỏ gõ liên tục vào người tôi. Di động và chìa khóa trong túi tôi rơi lẻng xẻng xuống đất.

Ước chừng mười phút trôi qua, máu dồn về não đến mức không chịu đựng được nữa, hắn mới thả tôi xuống rồi đưa cho một ít tiền xu, bảo ra ngoài tiêu hết, không được để dư dù một đồng.

Tiêu tiền thực ra rất dễ, tôi vào siêu thị mua một lúc là xong, có điều trong lòng cảm thấy mơ hồ, cái này thì gọi gì là làm lễ trừ ma, chẳng nghiêm túc chút nào. Tôi tiêu hết tiền quay về, Tần Nhất Hằng đã chuẩn bị sẵn một chậu nước, thấy tôi bước vào phòng liền kéo luôn sang buồng tắm, dội thẳng từ đầu xuống chân. Nước rất lạnh, tôi hắt hơi liên tục. Tần Nhất Hằng đứng bên cạnh hút thuốc quan sát, tôi định trách móc nhưng thấy mặt hắn nghiêm túc quá nên đâm ngại, chẳng nói nữa.

Một lúc lâu sau cơn hắt hơi mới chấm dứt, Tần Nhất Hằng đưa điếu thuốc cho tôi, đoạn nói, thanh gỗ dùng để đánh tôi vốn là một cây xỏ giày, nếu dùng cây xỏ giày lâu năm đánh một người bị treo ngược, hồn phách của người đó rất dễ thoát ra theo thiên linh cái[1], làm như vậy là để sức bám của hai con ma nọ yếu đi. Còn việc mang tiền xu đi tiêu, đấy là tiền công đức trong miếu, chứa ít nhiều pháp lực, lúc tiêu có thể tống bớt tà khí ra ngoài. Cuối cùng thứ nước hắt lên người tôi đơn giản hơn, chỉ là nước tiểu của đồng nam pha với nước gạo. Cho đến khi tôi hắt hơi xong, hai hồn ma kia cũng đã bị tôi phun ra ngoài theo thất khiếu[2] hết rồi.

Dứt lời, hắn nhìn tôi, cười xảo quyệt. Tôi không đủ can đảm hỏi hắn lấy nước tiểu của đồng nam ở đâu, nhưng nhìn vẻ mặt hắn tôi cũng đoán ra được rồi. Nghĩ mà cảm thấy thực kinh tởm, nhưng vì tính mạng bản thân, tôi đành chịu vậy.

Không biết ai đã truyền cho Tần Nhất Hằng phương pháp trừ ma, tuy trông chẳng hề bài bản nhưng dân trong nghề này tôi chỉ biết mình hắn, tôi mà không tin hắn thì cũng chẳng tìm đâu được cao nhân khác.

Sau vụ đó, tôi không thấy dấu chân quanh giường nữa, bước vào ngôi nhà mới mua cũng không còn cảm giác âm u lạnh lẽo. Hai tháng qua đi, thấy mọi chuyện vẫn yên ổn, tôi bèn thu hết can đảm dọn vào ở. Tuần đầu tiên, tôi kéo Tần Nhất Hằng tới ở cùng, vừa để thêm dũng khí, vừa nhân cơ hội mượn chút tiên khí của hắn. Tôi cho thuê căn hộ cũ, giá rất được, chí ít cuộc sống cũng ổn định.

Thấy có hướng kiếm lời, tôi định dùng biện pháp này tiếp tục tìm mua vài ngôi nhà nữa, rồi đem thế chấp chúng để làm ăn lớn hơn. Tôi bàn bạc cùng Tần Nhất Hằng, hắn cũng tán thành. Từ đó trở đi, chúng tôi bắt đầu thu thập các thông tin tương tự khắp cả nước, tiếp xúc với rất nhiều ngôi nhà ma ám.

2
Cạm bẫy

Chúng tôi lại ưng ý một căn biệt thự cùng tỉnh nhưng khác thành phố. Căn biệt thự khá cũ, có lẽ được xây vào đầu thập niên 1990. Chủ nhân là một trọc phú họ Vương. Tôi và Tần Nhất Hằng gặp được lão cũng xem như có duyên. Một ngày nọ, Tần Nhất Hằng đọc được mẩu tin rao bán đất đăng trên một diễn đàn bất động sản, hắn gọi điện hỏi thăm thử xem sao, chẳng ngờ lại hẹn gặp được. Trọc phú này đang làm ăn rất phát đạt, nhưng tác phong giàu xổi vẫn không sao thay đổi được. Khi gặp mặt, tôi nhẩm sơ cũng thấy những món trang sức bằng vàng đeo trên người lão gộp lại phải đến mấy cân. Lúc nói chuyện, ngón tay lão gõ mặt bàn, đồng hồ vàng trên cổ tay làm tôi lóa cả mắt. Theo lời trọc phú, thời đổi mới lão đã tranh thủ kiếm được vài món tiền bất chính. Trong tay lắm tiền tự nhiên sẽ muốn hưởng thụ, căn biệt thự được mua ngay lúc đó. Ở vài năm, lão chuyển sang nhà mới, vì không thiếu tiền nên vẫn để đó không bán, chỉ cho một họa sĩ thuê làm xưởng vẽ. Người này chẳng mấy tiếng tăm, tính tình lập dị. Thường những người sống trong biệt thự không giàu thì cũng sang, cơ bản không thích giao thiệp với hàng xóm, cho nên anh ta cứ bí ẩn như vậy, từ lúc dọn vào ở không thấy xuất hiện nữa.

Bẵng đi một năm, đến lúc thu tiền thuê nhà, trọc phú mới biết người họa sĩ đã chết trong biệt thự từ lâu rồi. Chỗ kì dị nhất, kể ra khá giống câu chuyện *Nghìn lẻ một đêm,* toàn bộ biệt thự được họa sĩ trang trí như mộ thất, hình vẽ chi chít trên tường là một viễn cảnh mọc cánh hóa tiên gì đó. Chính giữa đại sảnh không chỉ có quan tài mà còn có cả quách, kích thước đồ sộ. Các cửa sổ đều đóng chặt, trên bậu cửa đặt nhiều chén trường minh đăng[3] loại nhỏ, nhưng đã tắt từ lâu. Trọc phú sợ tái người, lập tức báo cảnh sát. Cuộc điều tra không làm sáng tỏ được nguyên nhân gì, cảnh sát chỉ kết luận đây là một vụ tự sát. Từ đó nơi này bắt đầu bị bỏ hoang. Đến giờ, giá nhà đất càng lúc càng tăng, trọc phú mặc dù chẳng thiếu tiền nhưng thấy căn biệt thự hoang phế như vậy cũng không khỏi tiếc của, tính đi tính lại, nhìn chỉ thêm bực mình, chẳng thà hạ giá, kiếm ít nhiều vẫn hơn, do đó mới để trợ lý đăng tin rao bán trên mạng, cũng đến trung tâm môi giới nhà đất đăng kí, dự tính sẽ bán rẻ căn biệt thự này.

Nghe câu chuyện quả là mơ hồ, Tần Nhất Hằng ngỏ ý muốn xem trước rồi mới tính tiếp. Trọc phú có vẻ hơi sợ căn biệt thự, bèn đưa chìa khóa cho chúng tôi tự đi xem.

Quan tài và cái quách đã được dọn đi khỏi biệt thự, chỉ hình vẽ trên tường là vẫn còn nguyên vẹn. Không cần nói cũng biết các ngôi nhà ma ám có một điểm chung, đó là vừa mở cửa bước vào đã cảm nhận được bầu không khí âm u tăm tối.

So với các biệt thự xung quanh thì căn này cũng không lớn lắm, áng chừng 230 m². Phòng khách lộng lẫy xa hoa, rất hợp với lão chủ giàu xổi kia. Tôi và Tần Nhất Hằng dạo quanh một vòng, hắn ngó nghiêng hồi lâu rồi vui vẻ nói với tôi, trong biệt thự thực ra không có ma mãnh gì cả, chúng ta mua được thì vớ

bẫm rồi. Nghe hắn nói vậy tôi cũng thấy vui, chỉ tò mò nhìn tranh vẽ trên tường.

Những bức tranh này thật kì dị, tất cả đều là tranh sơn dầu thuộc trường phái siêu thực, nhưng hoàn thành hơi vội vã. Nội dung có vẻ là cảnh người họa sĩ mọc cánh biến thành tiên từ căn phòng này, bên cạnh còn có các đồng nam đồng nữ đưa anh ta về trời. Do sử dụng kĩ thuật vẽ tranh sơn dầu của Pháp để thể hiện những chi tiết truyền thống Trung Quốc nên thoạt trông có vẻ không đâu vào đâu. Tôi nhìn lướt qua vài bức, cảm thấy có chỗ không đúng lắm, bởi vì trên tranh hóa tiên lại là một cô gái. Vấn đề không phải vì tóc dài hay ngắn, cũng có nhiều họa sĩ để tóc dài, nhưng đây là tranh tả thực nên tôi dễ dàng nhận ra dáng dấp của một người phụ nữ.

Mặc dù có cảm giác rất kì quặc nhưng tôi cũng không nghĩ nhiều, nói chung tư tưởng của người làm nghệ thuật thì về cơ bản người thường đã khó mà hiểu được rồi, tôi lại chẳng hứng thú gì với chủ đề ấy, chỉ mong kiếm được tiền thôi. Tôi bàn bạc với Tần Nhất Hằng, dự định buổi chiều sẽ kí hợp đồng với trọc phú kia. Các điều khoản rất thuận lợi, giá cả cũng nằm trong dự tính. Theo giá thị trường thì căn biệt thự này vào khoảng chín trăm ngàn tệ, chúng tôi có được nó mà chỉ mất hơn một trăm ngàn, hai bên đều cảm thấy có lợi. Trọc phú kia không chỉ giải quyết được tâm bệnh bấy lâu mà còn kiếm được tiền, chúng tôi cũng coi như vớ bở, thế nên ai nấy hài lòng, vui vẻ cùng ăn với nhau một bữa cơm.

Vấn đề tiếp theo chính là nên sử dụng căn biệt thự như thế nào. Thực ra tôi rất thích nó, tuy hơi cũ nhưng cơ bản vẫn là biệt thự. Đối với một người xuất thân nghèo khó như tôi, được sống trong biệt thự là chuyện có mơ cũng chẳng dám, cho nên lại càng hi vọng có thể sửa sang để ở. Tần Nhất Hằng không

phản đối, chỉ nói biệt thự tuy không có ma quỷ gì nhưng phong thủy hình như không tốt lắm, hắn cũng không rõ lĩnh vực này, nên phải mời một thầy phong thủy đến xem mới biết được. Nào ngờ chỉ hai ngày sau, trọc phú kia bỗng tìm chúng tôi ngỏ ý muốn mua lại căn biệt thự. Là người làm ăn, tôi dĩ nhiên vui vẻ với lời đề nghị này, miễn là lão đưa ra một mức giá hợp lý để tôi kiếm chút lãi, coi như nhặt được tiền. Trọc phú quyết định trả hai trăm ngàn tệ. Thấy lời được một trăm ngàn, tôi chực đồng ý ngay, nhưng cũng tò mò, tại sao vừa bán xong lão bỗng muốn mua lại gấp gáp như vậy. Đến tối tôi bàn bạc với Tần Nhất Hằng, đoán chừng có điều bất thường nên quyết định trì hoãn một chút, tìm hiểu xem chuyện này là thế nào.

Hỏi thăm những người ở tiệm mạt chược, quán trà gần đó mới biết, khi ấy còn có một người mẫu khỏa thân cùng chết trong quan tài. Đó hẳn là cô gái trong tranh, nhưng vì sao trọc phú kia chỉ nói với chúng tôi là có một người chết? Lẽ nào lão ta không biết? Rõ ràng không phải như vậy, huống hồ nếu là nhà ma thì một hay hai người chết cũng chẳng khác gì mấy. Trọc phú đã nói dối, nguyên nhân chắc chắn không phải do sợ người ta đánh giá nhà cửa. Tôi hiếu kì, Tần Nhất Hằng cũng rất hứng thú, chúng tôi quyết định kiểm tra kĩ biệt thự một lần nữa.

Khi đến nơi trời đã về chiều, thực ra chúng tôi không có mục đích rõ ràng, chỉ đi loanh quanh xem tới xem lui nên chẳng phát hiện được gì. Tôi chạy đến chỗ mấy bức tranh để xem, cũng không tìm được manh mối nào khác, bèn cùng Tần Nhất Hằng đứng ở ban công lầu hai hút thuốc tán gẫu. Tần Nhất Hằng nói, xem ra chủ nhà sợ chúng ta phát hiện ra bí mật của lão. Tôi tán đồng, bí mật đó hẳn cũng mới được chủ nhân

phát hiện, nếu không lão đã chẳng bán nhà cho chúng tôi. Có khả năng lão đã giết chết cô gái, sau đó thấy họa sĩ biến căn biệt thự thành mộ thất bèn đem thi thể cô gái đặt vào nhằm che giấu chứng cứ hòng chối tội.

Tần Nhất Hằng cho rằng không có khả năng này, vì nếu vậy sẽ khó giải thích lý do cô gái xuất hiện trong tranh. Hắn nghiêng về giả thiết biệt thự đang cất giấu món đồ gì đó, có thể lúc bán nhà trọc phú chưa rõ sự tình, đến khi mọi việc xong xuôi mới tình cờ phát hiện hoặc chợt nhớ ra, nên quay lại tìm chúng tôi.

Trong nhà này giấu gì sao? Nếu là đồ cổ hay báu vật, theo luật pháp hiện hành nó phải thuộc về tôi mới đúng. Tôi hào hứng hẳn lên. Như vậy thì một trăm ngàn tệ chênh lệch kia quả thật chẳng bõ. Tôi nhất định sẽ không bán lại.

Chúng tôi trò chuyện thêm một lát thì mặt trời xuống núi. Cổ họng cả hai đều đã khát khô, đành tạm ngừng chuyện chuẩn bị về nhà, tự nhủ ngày mai quay lại phải tìm kĩ một chút, ngộ nhỡ chúng tôi đoán đúng thì không thể dễ dàng để món đồ quý kia tuột khỏi tay được. Ra đến cầu thang, Tần Nhất Hằng bất ngờ ngoái đầu nháy mắt với tôi, giơ tay ra dấu im lặng rồi nói nhỏ, “Có cái gì đó vừa mới trở về, mau làm theo tôi.”

Tôi nghe mà suýt són ra quần. Bấy giờ trời đã nhá nhem, ngó xuống dưới chỉ thấy lờ mờ. Tần Nhất Hằng nhét vào miệng tôi một thứ, bảo tôi nín thở, không được nuốt, cứ nhắm mắt đi theo hắn. Nếu cảm thấy đụng phải cái gì thì lập tức phun thứ ở trong miệng ra. Hắn nói vắn tắt rồi bước xuống trước, tôi chỉ còn cách nghe theo.

Nếu đã sống trong nhà một thời gian dài thì việc nhắm mắt đi vào buồng tắm hoặc phòng bếp chắc chắn không phải chuyện khó, nhưng vấn đề ở đây là tôi mới chỉ đến căn biệt thự này hai lần. Giờ chẳng những bảo tôi nhắm mắt di chuyển xuống tầng dưới mà còn phải đi ra được đến cổng thì khó khăn quá. Tôi nhắm mắt lần từng bước một, chỉ sợ ngã lộn cổ. Ban đầu còn nghe tiếng bước chân Tần Nhất Hằng, đi một hồi bỗng nhiên không thấy động tĩnh của hắn đâu nữa. Tôi hoảng hốt, theo bản năng muốn mở mắt, may sao kịp dằn lại. Kì thực có Tần Nhất Hằng ở đây, trong lòng tôi vẫn còn ít nhiều can đảm, nếu thực sự xảy ra chuyện gì thì có thể lớn tiếng gọi hắn đến cứu. Nghĩ vậy tôi lập tức chế ngự cảm xúc, bám lấy tay vịn cầu thang lần xuống được tầng trệt, từ đây lại chật vật hơn. Không khí trong phổi dần cạn kiệt khiến tôi suýt ngất vì thiếu oxy; thứ nữa là không còn tay vịn cầu thang trợ giúp, tôi thậm chí không biết phương hướng, thoát ra ngoài là việc không tưởng. Chưa quá hai bước, tôi đã không chịu đựng được, muốn thở dốc, lập tức cảm giác trước mặt mình có thứ gì đó. Chắc chắn rất nhiều người đã từng trải qua chuyện này, thậm chí khi bị theo dõi còn cảm nhận được, dù rõ ràng không thấy kẻ bám đuôi đâu.

Tần Nhất Hằng đã dặn khi đụng phải cái gì thì phun ngay thứ trong miệng ra, hiện tại thì chưa, nhưng tôi nghĩ nhích thêm một bước nữa là sẽ đụng ngay, có nên phun ra hay không đây? Vừa rồi vì sợ hãi nên tôi mất cảm giác với thứ trong miệng, lúc này mới biết buồn nôn. Đây là thứ chết tiệt gì vậy? Đang do dự lại bị mùi vị gớm ghiếc kích thích, tôi không nhịn được nữa, phun thẳng thứ đang ngậm ra, rồi ho khan liên tục.

Tôi vô thức mở choàng mắt, và lập tức hối hận nhưng không kịp nữa. Đôi mắt còn chưa thích ứng chỉ nhìn được lờ

mờ. Tôi khua tay tới trước, rõ ràng cảm giác được có gì đó tan biến ngay trước mặt mình. Hiện tượng kì quái này thật tới mức làm tôi sợ hãi, nó không hề giống ảo giác, hơn nữa lúc này tôi không nhịn thở, cũng chẳng nhắm mắt. Tôi vội vàng gọi Tần Nhất Hằng nhưng không có tiếng đáp lại.

Tôi ngó quanh một lượt rồi lao ra đại sảnh, cuống cuồng phóng về phía cánh cửa chỉ còn cách mình vài bước chân, tông cửa ra, chạy thêm một đoạn nữa mới dám dừng lại thở.

Chẳng thấy tăm hơi Tần Nhất Hằng, tôi gọi điện cho hắn, chuông reo nhưng không ai bắt máy. Lát sau, tôi thấy hắn chậm rãi bước ra khỏi cổng, mở mắt nhìn thấy tôi bèn phun thứ đang ngậm khỏi miệng, tiếp đó cũng nôn khan liên tục. Tôi hối hận vì không mang bình nước, nhìn hắn như thế tôi cũng suýt nôn theo.

Tần Nhất Hằng hỏi sao tôi lại thoát ra được trước hắn, tôi cũng không giải thích nổi. Ban nãy rõ ràng đang đi cùng nhau thì hắn biến mất, theo lý phải ra trước tôi mới đúng. Hay do tôi vừa nhắm mắt vừa chạy nên mới nhanh như vậy? Nhưng dù có chạy cũng chỉ được vài bước, đâu hơn là bao. Hiện tại tôi cố không nghĩ mấy chuyện này nữa, trong miệng vẫn cảm thấy rất buồn nôn. Tôi hỏi Tần Nhất Hằng đã cho mình ngậm thứ gì vậy, kinh tởm muốn chết.

Hắn đáp, tôi mà nói cho anh hay thì anh sẽ càng kinh tởm, thà không biết còn hơn. Trước đó hắn đã dùng "bí kíp" nước tiểu đồng nam, "bí kíp" đang nói đây chắc chắn cũng không phải thứ hay ho.

Tôi bảo, cậu khai thật đi, có phải là phân không? Hắn gật đầu đáp, đúng vậy. Tôi lại nôn ọe. Tần Nhất Hằng nói đó là phân dê đực, cho dê ăn lá ngải cứu một thời gian, đợi đến khi

ruột chúng sạch hoàn toàn thì sẽ cho ra thứ vừa rồi. Tôi nghe xong thấy cũng đỡ đôi chút, ít nhất vẫn sạch sẽ hơn phân người.

Sau đó tôi lại hỏi hắn, cậu nói có cái gì đó quay lại, là gì vậy? Oan hồn à?

Hắn im lặng giây lát rồi đáp, hình như vậy. Nhìn hắn rất bất an nên tôi càng căng thẳng hơn. Tôi nghĩ giờ đừng quan tâm đến vàng bạc châu báu gì nữa, lòng tham chẳng khi nào mang lại kết cục tốt đẹp, đồng ý bán lại với giá hai trăm ngàn tệ quách cho rồi. Sau khi nghỉ ngơi một lát, chúng tôi quay về.

Trên đường về, Tần Nhất Hằng giải thích sơ cho tôi, ngậm phân của dê đực chỉ ăn ngải cứu có thể khiến kinh mạch đang chấn động bình ổn trở lại, phun viên phân ra có tác dụng trừ tà cực mạnh; nín thở giúp hạn chế dương khí phát tán, đề phòng "thứ đó" xâm nhập thân thể; nhắm mắt lại là thể hiện sư tôn trọng đối với nó, ta không nhìn thấy nó, nó cũng không trêu chọc ta. Tương tự như vậy, trong sinh hoạt thường ngày nếu nhìn thấy thứ gì không sạch sẽ tốt nhất là đừng nói ra. Đêm đến mà thảo luận về sự tồn tại của những thứ đó thì sẽ rất dễ thu hút sự chú ý của chúng, rước họa vào thân.

Nghe Tần Nhất Hằng nói xong, tôi mới kể cho hắn hay việc mình không nín thở và mở mắt chạy thoát, vẻ mặt hắn thực khó coi. Hắn châm điếu thuốc rồi nói với tôi, căn biệt thự này kiểu gì cũng không được bán, chỉ có giữ lại mà thôi. Tôi thắc mắc muốn hỏi cho kĩ lý do, hắn lại lắc đầu nói không thể cho tôi biết.

Trở lại khách sạn, tôi vẫn vô cùng bất an, nằm trên giường hút thuốc liên tục, thức trắng suốt đêm, mấy lần muốn ngủ mà chỉ thiu thiu được một lúc lại bừng tỉnh.

Sáng sớm hôm sau, trọc phú lại gọi điện mời tôi đến kí hợp đồng, xem chừng rất sốt ruột. Tôi kiếm cớ kéo dài thời hạn thêm vài ngày. Quả nhiên lão không bằng lòng, lại kiên nhẫn thuyết phục, tôi cũng chỉ đáp cho có lệ. Sau khi cúp máy, tôi liền hỏi Tần Nhất Hằng xem tiếp theo nên làm thế nào. Hắn suy nghĩ rất lâu mới nhả ra một câu, chúng ta trúng kế rồi.

Nghe hắn nói, tôi đâm hoảng. Nếu là thiếu sót về hợp đồng thì chúng tôi cũng chỉ bị lừa mất chút tiền, nhưng giọng điệu của hắn nghiêm túc như thể sự việc còn phiền phức hơn tôi tưởng. Tôi cuống quýt hỏi Tần Nhất Hằng rốt cuộc chúng tôi đã trúng kế gì.

Hắn thở dài rồi nói, phong tục mai táng thời cổ đại có quy định rất chặt chẽ, ví như quan quách của hoàng đế có bảy lớp, của chư hầu năm lớp, của quan lớn ba lớp… Lúc trước thu thập thông tin, chúng tôi đã biết trong biệt thự có quan quách, và chỉ có một bộ, hơn nữa đã được chuyển đi nơi khác, trọc phú cũng không đề cập tới. Chúng tôi quá mất cảnh giác, không cảm thấy trong biệt thự có ma quỷ tồn tại nên không tìm hiểu kĩ, lần này tự dưng gặp phải thứ đó, hiển nhiên vô cùng bất thường.

Nói tới đây, Tần Nhất Hằng dừng lại uống một ngụm nước. Thấy vậy tôi cũng khô cả họng, nhưng vì quá sốt ruột nên chẳng màng đến.

Hắn nói, nếu là mộ của một người có địa vị thấp thì chỉ cần một bộ quan quách là đủ rồi, nhưng nhìn đám tranh tường trong biệt thự thì dường như mọi việc không đơn giản như vậy. Nói cách khác, có lẽ cả biệt thự chính là một chiếc quách, chúng ta đi vào trong, chẳng khác nào đồng nam chôn cùng,

mặc dù hiện tại đã bình an vô sự thoát ra nhưng trong một khoảng thời gian nhất định chắc chắn sẽ chết.

Rất nhiều quan quách có hình vẽ giấc mộng lên chầu trời hoặc miêu tả lại cuộc đời của người chết khi còn sống, điều ấy tôi đã biết, nhưng nghe Tần Nhất Hằng nói xong, tôi không sao liên hệ chúng với nhau được. Bởi theo quan niệm của tôi, đã là mộ thì phải nằm dưới đất, quan quách tối thiểu cũng phải đem chôn. Nếu cả căn biệt thự là một bộ quách, vậy thì khoan hãy nói đến việc quan tài chẳng thấy, chỉ riêng việc nó lồ lộ trên mặt đất thế này đã chẳng thể hiểu nổi rồi.

Tần Nhất Hằng im lặng suy tính hồi lâu mới nói, chúng ta còn phải quay lại biệt thự một lần nữa, không thể ở yên chờ chết thế này được. Rất có khả năng trọc phú kia đã biết ngọn ngành nên mới cố ý lừa chúng ta vào tròng.

Tôi vốn đã ghê sợ căn biệt thự kia, nghe hắn nói vậy thực sự không dám quay lại. Nhưng trông hắn chẳng có vẻ gì là đang hù dọa, tôi cũng đành nghe theo, chung quy không thể vì ham tiền mà bất chấp mạng sống. Trước khi đi lại một phen khổ sở, Tần Nhất Hằng bắt tôi phải cạo sạch lông trên người, ngay cả vùng kín cũng phải dọn, hắn nói như vậy mới giống thiếu niên. Tôi cảm thấy bản thân rất nực cười, nhưng cười không nổi, phải răm rắp nghe theo sự sắp đặt của hắn. Sau đó, hắn quét một chất dính lên mặt tôi, nói rằng đó là gạo nếp lâu năm, phải nấu vào đêm giao thừa mới dùng được. Mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi, chúng tôi chỉ còn biết ngồi chờ đêm xuống, chứ bộ dạng này sao dám ra ngoài vào ban ngày.

Sẩm tối, chúng tôi đi theo con đường quen thuộc đến cổng căn biệt thự. Xung quanh vẫn có người ở, hiềm nỗi đèn đóm không sáng lắm. Khoảng cách giữa mỗi căn khá xa càng khiến

biệt thự âm u hơn. Nếu biết trước, có đánh chết tôi cũng không mua nó, phiền phức gấp mấy lần ngôi nhà đầu tiên. Tần Nhất Hằng bước vào, tôi đi sát đằng sau. Hắn dừng thì tôi dừng, hắn đi thì tôi đi.

Đi dạo vài vòng, Tần Nhất Hằng dừng lại ở một góc biệt thự, bảo tôi chính là chỗ này. Hắn dặn tôi đứng tại đây, lát nữa có chuyện gì cũng đừng động đậy, khi nào hắn bảo chạy được thì dốc hết sức mà chạy ra ngoài. Nhưng phải luôn ghi nhớ, lúc chạy không được ngẩng đầu, chỉ được cúi mặt nhìn xuống đất.

Lời hắn chính là thánh chỉ, nhưng tôi vẫn rất sợ hãi, tôi hỏi hắn, đứng ở đây thế này có an toàn không?

Hắn chỉ vào mặt mình rồi nói, anh xem tình hình hai ta hiện giờ có giống hình nhân giấy chưa đốt được chôn cùng hay không? Yên tâm, chỉ cần làm theo đúng như vậy là được.

Bấy giờ tôi mới vỡ lẽ vì sao hắn lại vẽ mặt mình trông giống quỷ đến thế. Tôi nhớ từng nghe một lời đồn, rằng đêm giao thừa vốn là một đêm vô cùng đặc biệt trong năm. Trong thời khắc chuyển giao giữa hai năm sẽ có một thời điểm không phân biệt được âm hay dương, lúc đó gạo nếp rang là thứ duy nhất không thuộc về cả hai cõi. Cụ thể hơn thì chưa rõ, nhưng theo tình hình hiện tại lớp gạo nếp có thể giấu được "mùi người" của tôi. Tuy nhiên, tôi cũng không có tâm trí để suy nghĩ nhiều thêm, bèn tập trung cao độ đứng im tại chỗ, chăm chú nhìn về phía cổng, tính toán khi cúi đầu chạy sẽ phải nhằm hướng nào để không tông vào đồ.

Tần Nhất Hằng sắp xếp cho tôi đâu vào đó xong thì xoay người lách sang chỗ khác. Cả hai chúng tôi đều không mang theo đèn, nên chỉ có ánh sáng le lói từ trước cổng, những nơi khác đều tối đen như mực. Tôi quan sát xung quanh, đã không

còn thấy bóng dáng hắn đâu nữa. Toàn thân đâm đìa mồ hôi lạnh, tinh thần căng thẳng. Nói thật thì tôi khá tò mò không biết mình sẽ thấy thứ gì, nhưng cũng sợ nếu mình thực sự thấy thứ đó, quả là rối rắm.

Đứng một chốc, tôi nghe có tiếng lạch cạch khá giống tiếng gõ cửa, mà cũng giống với tiếng giậm chân, dù là gì thì nó cũng khiến tôi sởn gai ốc. Xem ra những thứ mang lại lợi nhuận cao đều kèm theo rủi ro lớn, mà đây còn nguy hiểm đến tính mạng. Tôi liên tục tự rủa thầm, xong vụ này rồi thôi chứ không có lần sau nữa. Đang mải suy nghĩ, tiếng động bỗng dưng biến mất.

Tôi nín thở chăm chú lắng nghe, không còn mảy may động tĩnh. Tôi muốn gọi Tần Nhất Hằng nhưng lại sợ phạm phải quy tắc nào đó, nên đành nhẫn nại đứng chờ. Không quá một phút, tiếng lạch cạch đột nhiên vang to hơn. Tôi nghe Tần Nhất Hằng thét gọi, bảo chạy ra hướng cửa chính. Như nghe súng lệnh, tôi lập tức cắm đầu chạy thục mạng, chân cũng quên cả run rẩy. Trong tình cảnh nguy hiểm bốn bề thế này vẫn còn nhận ra được phương hướng, tôi cũng tự thấy khâm phục bản thân.

Cắm đầu chạy như bay, chẳng mấy chốc đã ra khỏi cửa chính, chừng mấy giây sau, Tần Nhất Hằng cũng chạy ra, gấp gáp lục túi lấy một dây pháo, bật lửa châm rồi ném vào trong. Một tiếng nổ bùng vang lên. Tôi chưa kịp hỏi xảy ra chuyện gì, Tần Nhất Hằng đã giục nếu có vật gì màu đỏ thì mau đưa cho hắn. Nghĩ một lúc mới nhớ trong ví có vài tấm thẻ màu đỏ. Càng vội càng cuống, tay run run mãi mới rút được thẻ. Tiếng pháo đã dứt, nhưng cũng đủ đánh động những căn biệt thự xung quanh, rất nhiều người mở cửa thò đầu xem có chuyện gì.

Tần Nhất Hằng lật ngược lật xuôi mấy tấm thẻ của tôi, chọn ra một cái đỏ nhất, dặn tôi khi nào có cảm giác là bị kéo thì ném tấm thẻ này về phía có lực kéo, nói đoạn hắn nhổ một ngụm nước bọt lên tấm thẻ rồi nhét vào tay tôi.

Tôi cầm tấm thẻ trong tay mà cảm xúc lẫn lộn, sao biện pháp nào của hắn cũng mất vệ sinh thế nhỉ? Được cái đã trải qua nhiều lần nên tôi cũng bắt đầu quen, đành nắm chặt lấy tấm thẻ.

Đúng lúc này, không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không, tôi cảm giác có cái gì túm lấy tay mình. Chắc chắn đây không phải ảo giác, bởi nó vô cùng chân thật. Dường như có một luồng sức mạnh nào đó muốn lôi tôi vào biệt thự. Trong lúc quýnh quáng tôi quên bẵng tay mình đang cầm tấm thẻ, theo bản năng hét gọi Tần Nhất Hằng cứu mạng.

Nghe thấy tôi gào lên, Tần Nhất Hằng quát lớn, ném thẻ đi. Như tỉnh cơn mơ, tôi bèn ném tấm thẻ về hướng có lực kéo. Luồng sức mạnh kia lập tức biến mất. Tôi đứng ngây người, suy nghĩ hồi lâu vẫn không thể hiểu được chuyện vừa xong có phải thật không.

Tần Nhất Hằng thấy tôi bình an vô sự thì thở hắt ra, nói hôm nay chúng tôi mạng lớn, những người thò đầu ra hóng chuyện xung quanh khiến dương khí dồi dào, nếu không chưa biết tôi sẽ có kết cục thế nào. Sau đó hắn kéo tôi đến một nơi sáng sủa hơn, cả hai cùng ngồi xuống đất thở hổn hển.

Tôi hỏi hắn vừa làm gì vậy, Tần Nhất Hằng chép miệng đáp, hắn viết bát tự[4] của một người khác lên một mảnh giấy, chọn một vị trí rồi cạy sàn nhét vào trong. Điều khiến tôi trợn mắt há mồm là, hắn nói những chữ đó đáng lẽ phải viết bằng máu kinh của phụ nữ, nhưng gấp gáp quá hắn không tìm được,

đành dùng máu kinh của một con chó cái để đối phó, hôm nay chúng tôi thoát được đúng là phước to mạng lớn, xem chừng về sau có thể ăn được bát cơm này rồi.

Hắn thao thao bất tuyệt một hồi, nhắc đến cả chuyện trộm mộ. Tôi không đủ can đảm tiếp tục nghe, bèn hỏi hắn vừa nãy thứ gì đã kéo tôi. Tần Nhất Hằng lắc đầu nói, hắn cũng không biết là gì, nhưng trên tấm thẻ màu đỏ có nước bọt mang dương khí của con người, nói trắng ra thì vừa nãy chính là thí xe giữ tướng. Việc nhét mảnh giấy ghi bát tự của người khác vào căn biệt thự coi như đã thay đổi chủ nhân của ngôi mộ, cho nên thứ đó nổi giận. Người có tên trên mảnh giấy sẽ gặp phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng, nhẹ nhất cũng là giảm thọ.

Biện pháp của hắn thật độc ác, nhưng chẳng còn cách nào khác. Ai cũng vậy cả thôi, đặc biệt chúng tôi lại thuộc loại bo bo mưu lợi cho bản thân, không phải đấng cứu khổ cứu nạn gì. Tôi có hỏi Tần Nhất Hằng ghi bát tự của ai, hắn không trả lời, chỉ nói bây giờ chúng tôi đã an toàn, vụ việc coi như giải quyết xong. Sau lần náo loạn này, không biết trọc phú kia sẽ phản ứng ra sao.

Bất ngờ là, hôm sau lão ta chủ động đến tìm tôi, nói muốn tăng giá mua lên ba trăm ngàn tệ. Tôi bàn bạc với Tần Nhất Hằng rồi nhanh chóng đồng ý. Xong việc hắn nói với tôi, trọc phú gấp gáp như vậy, chắc là do đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Ngôi mộ kia là lão ta tự chuẩn bị cho mình, người họa sĩ chết ở trong đó chắc chắn có liên quan đến lão. Việc này gọi là chiếm mộ.

Chuyện để cho một người có cùng bát tự vào chết thay trong mộ của mình nhằm chiếm dương thọ của người đó, chắc

chắn đã được bố trí bởi một pháp sư cao tay. Cô người mẫu kia e rằng cũng đã chết như vậy. Chính vì muốn chiếm dương thọ chứ không phải âm thọ[5], cho nên quan quách buộc phải để trên mặt đất.

Lần này lão dụ chúng tôi vào, 80% là muốn hại chết chúng tôi, chôn theo người họa sĩ và cô người mẫu kia. Có thể là bởi gần đây lão không thể trấn áp oán khí của hai người nọ được nữa. Tần Nhất Hằng đoán rằng, mỗi lần gặp phải tình huống tương tự, trọc phú sẽ lừa ai đó vào để tùy táng. Không biết chúng tôi là người thứ mấy rồi. Nhưng hiện tại âm mưu của lão đã bị chúng tôi phá hỏng, có thể trận pháp được sắp đặt cẩn thận trong biệt thự đã trở nên vô dụng. Nếu tôi đoán không nhầm thì tuổi của trọc phú trùng với tuổi của người được viết bát tự lên giấy.

Tuy chúng tôi đã lời được hai trăm ngàn tệ từ căn biệt thự này, nhưng đây cũng là lần đầu tiên tôi tiếp xúc gần đến thế với ma quỷ, gần như còn cảm nhận được sự tồn tại của chúng. Kiếm được tiền mà chẳng hề vui mừng, ngược lại còn ủ rũ chán chường như vừa thất bại.

Dù sao thì trải qua lần này, Tần Nhất Hằng cũng kiên quyết tin rằng mạng chúng tôi tốt, tốt tới nỗi nếu không kiếm được tiền thì thật phí của trời.

Tôi chẳng ừ hử gì, dù tiền hấp dẫn thật đấy, nhưng trong lòng tôi vẫn hơi chần chừ, chỉ sợ sau này tiếp tục gặp phải tai họa như thế.

Tần Nhất Hằng bèn an ủi tôi, mảnh đất khó nhằn như thế cả đời chắc chỉ gặp một lần thôi, pháp sư cao tay cũng chẳng có đâu mà nhiều. Tôi nghe vậy thì cảm thấy yên tâm hơn, nghỉ ngơi chẳng được mấy ngày đã muốn rục rịch làm tiếp. Trừ các

biện pháp mất vệ sinh của Tần Nhất Hằng ra, suy đi tính lại cũng chẳng có gì là không chịu được.

3
Ma mèo

Nửa tháng sau đó rất yên ắng, không phải chúng tôi không muốn làm nữa mà tin tức có hạn, vất vả tìm kiếm mãi cũng chưa thấy nơi nào thực sự đáng tin. Nói cho đúng thì cũng khó, vì thông tin về loại nhà này thường chỉ là nghe đồn đại chứ ai lại đem ra nói khơi khơi, chủ nhà nào chẳng mong bán được giá. Hơn nữa, không phải mọi thành phố đều có nhà ma, dù có đi nữa chúng tôi cũng không thể cứ động nghe thấy lời đồn lại tự mình đi kiểm chứng, việc mua bán nhà đất bỗng chốc rơi vào tình cảnh bế tắc.

Sau đó, đột nhiên một gã cò đất tới tìm, giúp chúng tôi thoát khỏi tình cảnh ấy. Gã tên Viên Trận, bề ngoài bảnh chọe, mặt mũi lanh lợi, nhìn qua đã thấy là một tay có duyên buôn bán. Gã nói tình cờ được biết chúng tôi bươn bả tìm nhà ma, vừa hay gã cũng là một người tư vấn kinh doanh, thường xuyên đi công cán cả nước, có mạng lưới tin tức khắp nơi, cho nên muốn đến gặp xem liệu có thể cùng hợp tác hay không. Gã tìm nhà cho chúng tôi, sau khi mua bán thành công chỉ cần chia hoa hồng cho gã, coi như cùng có lợi.

Tôi và Tần Nhất Hằng bàn bạc với nhau, cảm thấy đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, bèn gật đầu đồng ý với Viên Trận, thống nhất từ nay tới đâu gã cũng phải chú ý thu thập tin tức

giúp chúng tôi, mua bán xong chúng tôi sẽ dựa theo giá giao dịch để trích phần trăm cho gã.

Viên Trận thực sự tháo vát, mới thỏa thuận được bốn ngày, gã đã gọi điện tới giới thiệu cho chúng tôi một căn hộ. Chẳng những hiệu suất làm việc cao mà còn giúp chúng tôi tìm hiểu thông tin chỉ tiết. Đó là một căn hộ nằm trong khu tập thể kiểu cũ chỉ có bốn tầng khá xập xệ, dường như xây từ những năm 1970.

Lợi nhuận từ nó kì thực không lớn, nhưng lại là một nơi rất đặc biệt. Bởi đa số nhà ma đều có người chết, nhưng chỗ này lại là mèo chết.

Chủ nhân trước kia của căn hộ là một cặp vợ chồng già đã về hưu, hai người đó rất thích mèo, đến khi hưu trí thì nuôi một đôi mèo làm bạn.

Một tối nọ, hai con mèo chơi đùa ở ban công, cặp vợ chồng già không hiểu vì sao lại nhốt chúng ngoài đó, không cho vào trong phòng. Đêm ấy mưa rất lớn, ban công kiểu cũ không có mái che, hai con mèo ít nhiều cũng bị mưa hắt. Ngày hôm sau, chúng chết.

Bấy giờ là mùa xuân, trời không quá lạnh, hai con mèo chết rất lạ lùng. Thế nhưng cặp vợ chồng già không hề tỏ ra tiếc thương, cứ thế quẳng xác hai con mèo đi, rất mâu thuẫn với tình yêu dành cho chúng trước kia.

Hàng xóm vô cùng ngạc nhiên, cặp vợ chồng già thì không một lời giải thích, sau đó ít ngày hai người họ cũng chuyển đi. Ban đầu hàng xóm đều nghĩ họ được con gái đón về ở, mãi cho đến khi cô con gái này tới tìm thì mới biết không phải. Mọi người còn ngạc nhiên hơn vì đồ đạc trong nhà vẫn như cũ, không suy suyển, hai người ấy giống như đã tan biến vào hư

không. Người con gái dùng mọi mối quan hệ, đăng tin tìm cha mẹ, nhưng nhiều ngày trôi qua cũng không có tin tức.

Bẵng đi một năm, người thân đã muốn bỏ cuộc nên cho thuê căn hộ này. Tuy vậy, khách trọ đêm đêm đều nghe thấy tiếng động lạ ở ban công, ra xem thì lại không thấy gì. Dần dà không còn ai dám tới thuê nữa. Nửa năm nữa trôi đi, có một cậu sinh viên mới tốt nghiệp thấy giá rẻ bèn bạo gan dọn đến ở, không ngờ chỉ một tuần sau, cậu ta đã nhảy lầu tự sát. Cứ thế, căn hộ dần dần biến thành một nơi xúi quẩy, mãi chẳng ai hỏi tới. Chuyện lần này tôi kể chính là về nó.

Thực ra, tôi không có hứng thú lắm với loại nhà cũ kĩ này, đợi nó được phá bỏ và đền bù căn khác thì cũng còn lâu. Tần Nhất Hằng lại cảm thấy nó rất tiềm năng, bởi vị trí khu đất khá đẹp. Chúng tôi liên lạc với con gái của cặp vợ chồng già, mới nói là quan tâm đến căn hộ, cô ta đã nhanh chóng lấy chìa khóa dẫn chúng tôi tới xem, rõ ràng rất nôn nóng muốn bán.

Đến nơi, hàng xóm xung quanh thấy chúng tôi muốn xem căn hộ thì tụ tập khá đông ở đằng xa hóng chuyện, thi thoảng còn chỉ trỏ bàn tán. Tôi hơi khó chịu, nhưng Tần Nhất Hằng chẳng hề ngạc nhiên. Nơi chúng tôi tìm kiếm chính là nơi chẳng có người bình thường nào dám mua.

Cô con gái của chủ nhà mở cửa giúp chúng tôi, dẫn đi xem căn hộ một lượt. Đồ đạc trước kia của cha mẹ cô hầu như vẫn còn nguyên, chỉ bị phủ một lớp bụi. Căn hộ không lớn lắm, ước chừng khoảng 40 m², có rất nhiều bàn và ghế dựa xếp chồng lộn xộn nên cảm giác càng chật chội.

Ngó nghiêng một lúc, tôi bàn bạc giá cả với con gái chủ nhà. Tần Nhất Hằng tiếp tục xem xét cẩn thận như sự phân công từ trước giữa chúng tôi. Tôi ép giá rất thấp, cô con gái

không mấy hài lòng. Nhưng có vẻ như cô đang cần tiền nên do dự một hồi là chấp nhận. Tôi thống nhất được giá cả thì Tần Nhất Hằng cũng xem xét xong xuôi, gật đầu với tôi ra hiệu có thể hoàn tất việc mua bán. Chúng tôi hẹn buổi chiều kí kết hợp đồng.

Sau khi tạm biệt cô ta bước ra khỏi cửa, Tần Nhất Hằng lấy từ trong túi ra một chiếc mai rùa, bảo tôi sờ thử, mặt trên ướt sũng. Tôi không biết hắn úp mở cái gì, bởi trời hôm ấy rất trong, hoàn toàn không có vẻ sắp mưa, huống hồ chúng tôi đang ở một thành phố phương Bắc, không khí khá khô ráo. Tần Nhất Hằng nói hắn thấy trong căn hộ đúng là có gì đó nhưng không phải "thứ kia", theo tình hình hiện tại thì thứ ấy phải chịu oan uổng, tuy nhiên không có âm mưu hại người. Nói vậy, cậu sinh viên nọ nhảy lầu tự sát quả thật rất kì quái.

Tôi hỏi, lẽ nào là cậu ta? Tần Nhất Hằng lắc đầu, bảo nhìn chẳng ra, thứ này không hẳn là rất "độc", cho nên thoạt nhìn rất mơ hồ, không thể chắc chắn được gì.

Tuy rằng hiện tại chưa thể xác định rõ thứ trong nhà, nhưng theo Tần Nhất Hằng thì nó hắn là vô hại. Hắn nói phương pháp dùng mai rùa để đoán định lành dữ được gọi là "quy bốc"[6]. Hắn chỉ biết chút ít, chứ cao nhân chân chính thậm chí còn có thể tính toán được vận mệnh quốc gia. Nghe nói nước trên mai rùa chính là nước mắt của những thứ đó, nếu mai rùa đọng lệ nghĩa là trong nhà có thứ đã phải chịu nhiều oan khuất. Thế nhưng điều này cũng chỉ là đồn đại, thứ nước đọng đó thực sự là gì, chúng tôi không thể lý giải.

Buổi trưa ăn uống nghỉ ngơi một chút chờ tới chiều hoàn thiện hợp đồng. Xong xuôi, chúng tôi cầm chìa khóa trở lại căn hộ nọ. Trước khi đi Tần Nhất Hằng đã mua rất nhiều giấy

gạo nếp, chúng tôi dán chúng lên cửa sổ, sau đó hắn kéo tôi đi dạo. Hắn giải thích, làm như vậy là để xem mấy thứ kia có thể ra vào căn hộ hay không, nếu nó chỉ ở yên bên trong thì chẳng có gì nguy hiểm; nhưng nếu nó tự do ra vào được thì sự việc tương đối phức tạp. Đi dạo đến gần 5 giờ, chúng tôi quay về.

Tần Nhất Hằng xem xét một lát, nói là nó không ra ngoài. Nghe vậy, tuy biết có thứ gì đó cùng ở trong căn hộ này với tôi, hơn nữa rất có thể nó còn đang ở trước mặt nhìn tôi chằm chằm, tôi vẫn như trút bỏ được gánh nặng. Bởi theo lời hắn thì tình hình hiện tại rất lạc quan, cũng dễ xử lý, quay về nghỉ ngơi vài hôm rồi chọn lấy một ngày hoàng đạo tới đây sơn sửa quét dọn một chút, thứ đó sẽ tự nhiên nhường chỗ cho người mới tới. Giọng điệu của hắn rất nhẹ nhàng, tôi cũng lấy làm vui vẻ. Số tiền kiếm được lần này so ra thuận lợi hơn trước nhiều.

Sau đó chừng bốn, năm ngày, chúng tôi mang theo đủ thứ công cụ quét dọn tới căn hộ, chuẩn bị tổng vệ sinh. Vốn dĩ tôi muốn thuê người làm, nhưng Tần Nhất Hằng lại nói căn hộ đó cần chính chủ mua tới quét tước mới có thể ở được. Chẳng còn cách nào khác, chúng tôi đành tự lao động. Mở cửa nhà, vứt hết đồ đạc rách nát ra ngoài hành lang, đợi gọi người tới chuyển xuống dưới.

Thấy chúng tôi ầm ĩ quét dọn, vài người hàng xóm tốt bụng còn tới nhắc nhở nơi này có vấn đề. Tôi cười không đáp, thầm nghĩ nhà không vấn đề thì tôi mua làm gì chứ. Sau khi chuyển hết đồ đạc cũ, Tần Nhất Hằng bèn lấy ra một bát gạo to rồi đổ nước vào vo, sau đó chúng tôi nhúng chổi vào nước gạo để quét dọn. Quét được vài cái, Tần Nhất Hằng đột nhiên khựng người, nhíu mày. Nhìn vẻ mặt hắn, tôi lập tức căng thẳng.

Tần Nhất Hằng buông chổi, chạy tới cửa sổ xem xét tỉ mỉ rồi ngoái đầu nói cho tôi hay, mẹ kiếp, có thứ khác đã vào căn hộ này rồi. May mà lúc ấy là ban ngày, nếu không dáng vẻ hắn sẽ làm tôi sợ đến tè ra quần mất. Hắn lôi tôi vào phòng ngủ, luôn miệng giải thích. Thứ có sẵn không ra ngoài, nhưng lại có thứ mới từ ngoài chui vào, hôm nay chúng tôi không thể dọn dẹp được nữa, nhất là vào ngày hoàng đạo thì không nên trêu chọc nó. Tuy rằng ngày hôm nay tương đối đẹp, nhưng ngày đẹp mà bị ma quỷ bám thì sẽ gặp họa lớn.

Nghe hắn nói xong tôi phát hoảng, không biết có phải số mình chẳng ra sao hay không mà cứ đến thời điểm quan trọng lại thấy ma quỷ xuất hiện.

Không thể đánh đuổi thứ đó, chúng tôi trở lại khách sạn bàn cách đối phó. Tần Nhất Hằng cân nhắc hồi lâu rồi nói với tôi, hiện tại hợp đồng đã kí rồi, không trốn tránh vấn đề được nữa, chỉ còn cách kiên trì giải quyết.

Tôi tỏ ý tán thành, dù sao tôi cũng chỉ là trợ thủ của hắn, hơn nữa tôi cảm thấy nơi này dù có dữ thì cũng chẳng dữ bằng căn biệt thự của trọc phú nọ.

Giữa trưa ngày hôm sau, chưa kịp ăn cơm tôi đã bị Tần Nhất Hằng kéo đến căn hộ. Hắn cầm mai rùa đi quanh nhà rất lâu, sau đó mím môi nhìn chiếc mai.

Tôi bước tới đưa tay sờ chiếc mai rùa, lúc này chẳng thấy chút ẩm ướt nào, tôi còn mừng rỡ, tưởng rằng thứ đó đã đi rồi. Nào ngờ hắn nổi nóng quát tôi, mẹ kiếp ai cho anh sờ vào. Hắn đột ngột lớn tiếng khiến tôi giật cả mình. Tôi cảm thấy rất oan ức, rõ ràng hôm nọ hắn chủ động bảo tôi sờ, hôm nay tôi vừa sờ lại bảo không được.

Tần Nhất Hằng cũng không thèm giải thích, mặt mũ xám xịt nhìn tôi hồi lâu rồi bảo tôi tới tiệm bán đồ tang lễ mua hương, nến, vàng mã. Tôi chẳng dám chậm trễ chỉ là trên đường đi trong lòng không khỏi tự hỏi, có phải mình đã gây họa gì không?

Mua xong nhang đèn vàng mã, Tần Nhất Hằng tất bật làm lễ, không để cho tôi phụ giúp. Tôi chỉ ở bên nhìn hắn đốt nhang hóa vàng, lầm rầm hồi lâu. Đến khi hoàn tất, hắn mới nhìn về phía tôi, cười nói lần trước hắn xem nhầm, vốn dĩ hắn cũng không giỏi coi quy bốc, bất cẩn làm thẻ lật ngược. Hiện nay căn hộ này không có gì cả nhưng do vắng hơi người quá lâu, thỉnh thoảng ma quỷ sẽ tới trú tạm. Chỉ cần tìm một thanh niên khỏe mạnh ngủ lại một đêm là không còn vấn đề gì nữa.

Nghe hắn nói xong, tôi đâm lo, đây chẳng phải là muốn tôi ngủ lại hay sao? Tuy hắn nói không vấn đề gì nhưng phải ở căn hộ này một đêm, tôi vẫn rất uất ức. Được cái ngôi nhà tôi đang ở cũng là nhà ma, lâu rồi không thấy có vấn đề gì. Người chết vì tiền, chim chết vì mồi, tôi chỉ còn nước liều mạng. Tần Nhất Hằng giúp tôi dọn dẹp phòng ốc cho gọn gàng, lại khiêng cái giường trước đó ở ngoài vào, mua cho tôi một cái chăn, kê giường ở chính giữa phòng khách.

Cả căn phòng bây giờ ngoài cái giường ra không có bất cứ đồ đạc nào khác, ban ngày nhìn vào cũng không khỏi giật mình. Tôi thầm nghĩ, tối đến uống hai viên thuốc ngủ, đêm nay sẽ dễ dàng hơn. Khi chiều buông, Tần Nhất Hằng nói không thể nán lại thêm nữa, trước khi ra về còn đưa cho tôi một cái gương nhựa, xem chất lượng thì biết là mua ở dọc đường, mặt sau có ảnh một thiếu nữ trang điểm lòe loẹt. Hắn dùng một sợi dây buộc gương vào cổ tôi, dặn đi dặn lại nhất định phải để cho mặt gương hướng về phía mình, khi ngủ thì

nằm ngửa, không được xoay người, cũng không được để gương lật lại. Tôi nghe thấy thật rối rắm, nhưng cũng không thể cự tuyệt.

Tần Nhất Hằng về rồi, tôi lập tức leo lên giường nằm, đắp chăn kín người. Trời tối hẳn, tôi hé chăn ra quan sát, cả căn phòng đều chìm trong bóng tối.

Bởi Tần Nhất Hằng đã dặn đi dặn lại không được trở mình, kế hoạch uống thuốc ngủ của tôi cũng vỡ tan. Lỡ như ngủ say không kiểm soát được thì hỏng việc, tôi chỉ còn cách duy trì một tư thế vô cùng khó chịu là nằm ngửa lấy điện thoại ra chơi để giết thời gian. Khoảng hai, ba tiếng trôi qua, tôi nhìn đồng hồ thấy mới hơn 10 giờ tối. Thật là chán đến bực cả mình, tôi thầm nghĩ, trải qua cả đêm thế này thì thật khó chịu, bèn dứt khoát tung chăn ra, vươn mình thư giãn. Tần Nhất Hằng đã nói căn hộ này không có vấn đề gì, chỉ có một vài tiểu quỷ qua đường, xem ra cũng không làm hại đến người sống.

Tôi bèn thả lỏng người, cơn buồn ngủ tự dưng kéo đến. Vừa nhắm mắt lại đã thấy ớn lạnh. Cơn ớn lạnh ập tới quá đột ngột. Tôi đã sắp ngủ, bất chợt lại tỉnh hẳn. Tôi toan mở mắt, thì nhận ra cả người không thể nhúc nhích được nữa. Tiêu rồi, bị bóng đè. Trước đây tôi từng bị bóng đè vài lần nên cũng không quá hoảng hốt, chỉ cố nhớ lại những phương pháp hóa giải đã xem trên vô tuyến, ví như thầm mắng chửi, cố gắng chuyển động đầu ngón chân… Kết quả đều vô tác dụng.

Tôi nằm cứng đờ như thế không biết bao lâu, đúng lúc quyết định mặc kệ, điện thoại đặt bên gối bất ngờ ré vang, áp lực đang đè lên tôi nháy mắt tan biến.

Cuối cùng cũng cử động được rồi, tôi đưa tay lên vuốt vầng trán đẫm mồ hôi. Rồi cũng không kịp lau khô tay với lấy

điện thoại xem ngay, quả nhiên là Tần Nhất Hằng gọi tới.

Tôi nhận điện, Tần Nhất Hằng hỏi, có cảm thấy người nào đấy đang hà hơi bên tai anh hay không?

Tôi sửng sốt đáp, không có.

Hắn nói, vậy thì tốt, bây giờ anh nhất định không được ngủ, phải giữ tinh thần tỉnh táo, nắm chắc cái gương, nếu cảm thấy có ai đang hà hơi bên tai, anh phải lấy gương rọi về hướng đó.

Tôi thắc mắc, không phải cậu nói ngôi nhà này không vấn đề gì sao? Đã đốt một đống vàng mã nhang đèn rồi hóa ra cậu lừa tôi!

Tần Nhất Hằng thẳng thắn đáp lại, ai bảo anh sờ vào cái mai rùa, tôi nhờ à? Anh cứ làm theo lời tôi đi, nếu không e là sáng mai anh không ra khỏi căn phòng đó được đâu.

Câu nói của hắn làm tôi thấy sợ, chỉ tích tắc mồ hôi lạnh đổ ướt đẫm cả lưng. Mẹ kiếp, hắn không ở đây tôi chẳng cảm thấy an toàn chút nào. Tôi đau khổ cầu xin hắn hãy đến tiếp thêm cho tôi chút can đảm. Tần Nhất Hằng từ chối, nói rằng nếu như hắn đến, tôi có thể tránh được đêm nay, nhưng sau này đâu phải lúc nào hắn cũng ở bên cạnh tôi, sớm muộn gì tôi cũng phải trải qua một lần như thế, nói xong bèn cúp máy.

Để điện thoại xuống, tôi ủ ê. Con người chỉ cần căng thẳng thôi cũng dễ sinh ảo giác, tôi ngồi trên giường, không chỉ cảm thấy bên tai mà còn cảm thấy như có ai đó hà hơi lên toàn thân mình. Tôi cầm cái gương chiếu loạn xạ, cũng không thấy có chuyện gì xảy ra. Cứ thế từng phút từng giây chầm chậm trôi qua, thậm chí cả ý định chết quách cho xong tôi cũng đã nghĩ tới. Kì thực, tôi không sợ chuyện sắp xảy ra, mà sợ cảm giác

biết chắc chắn nó đang tới. Người ta thường nhắc đến sự yên lặng đáng sợ trước cơn bão, hẳn là giống như cảm giác của tôi bây giờ.

Tôi muốn hút một điếu thuốc, nhưng lại không dám. Tôi sợ một khi bật lửa lên sẽ nhìn thấy thứ gì đó đang đứng trong góc phòng, chẳng phải kinh khủng lắm sao? Cứ thế hồi lâu, cảm giác căng thẳng dần dần giảm bớt khiến tôi bình tĩnh hơn.

Bởi tầm nhìn có hạn, các giác quan khác của tôi dường như trở nên nhạy bén hơn. Tôi bắt đầu để ý thật kĩ xen bên tai mình liệu có luồng khí lưu động hay không. Lại mất một lúc lâu nữa, tôi cảm giác được thực sự có người đang hà hơi vào tai trái mình. Tôi không dám xoay đầu chỉ cố gắng liếc mắt nhìn sang. Nhưng làm như vậy cũng vô ích, tôi vẫn chẳng nhìn nổi.

Tôi thầm cân nhắc, thực ra cũng không cân nhắc được nhiều, chỉ nghĩ giờ mà chiếu tấm gương về phía đó cũng có thiệt thòi gì đâu, liền xoay mạnh mặt gương vì phía bên trái, cả người chuyển động, sự chú ý của các giác quan lập tức thay đổi để kiểm soát những phần thân thể đang hoạt động, cho nên sau khi rọi gương, tôi không còn cảm giác có người đang hà hơi cạnh mình nữa.

Thành thật mà nói, tôi vẫn nghi ngờ chuyện thổi vào tai là chỉ do tâm lý, nhưng sau khi rọi gương, quả thật không còn cảm thấy luồng khí bên tai. Tôi căng thẳng ngồi đến tận lúc trời sáng. Tần Nhất Hằng vội vã chạy tới, việc đầu tiên là kiểm tra tấm gương của tôi, thì thấy nó đi nứt tự lúc nào.

Hắn lấy một mảnh vải đỏ chùi gương hồi lâu, đoạn thở dài, hỏi tôi có nhìn thấy đó là thứ gì không?

Tôi mà dám nhìn sao? Tôi bây giờ còn nói chuyện được đã là tốt lắm rồi!

Tần Nhất Hằng lắc đầu nói, thật đáng tiếc.

Tôi hỏi hắn, vậy là bây giờ tôi an toàn rồi phải không? Tần Nhất Hằng trầm tư một lúc rồi gật đầu, khiến tôi sung sướng như được ân xá vậy. Vốn dĩ khi Tần Nhất Hằng quy bốc, mai rùa vẫn ẩm ướt, nhung những hạt nước chỉ tồn tại một tích tắc đã biến mất.

Hắn cho rằng thứ mới vào đã ngăn chặn thứ ở sãn trong nhà, nên cố ý chọn thời điểm giữa trưa dương khí dồi dào nhất, không ngờ thứ đó vẫn mạnh đến vậy. Việc tôi sờ mai rùa coi như là tiếp xúc thân thể với nó. Tần Nhất Hằng sợ tôi sẽ bị chiếm xác, nói cách khác là bị nhập, dù không thì cũng tiêu tán phúc lộc, nên để tôi ở lại căn hộ vào lúc âm khí đang vượng, sử dụng tấm gương để tự trấn hồn, tránh việc hồn bị dẫn ra khỏi cơ thể, đợi đến khi thứ kia mất kiên nhẫn thì dùng gương rọi vào nó. Xưa nay gương thường được dùng để xua đuổi hồn ma, bây giờ vẫn còn nhiều người có thói quen treo gương ngoài nhà. Nói dễ hiểu hơn thì đêm qua tôi đã dùng gương để làm tổn thương thứ kia.

Theo lời giải thích của Tần Nhất Hằng thì tôi đã tự cứu mình thành công, thế nhưng cũng phải chịu hai chuyện xấu. Một là, người đã sờ vào những thứ dơ bẩn trong vài năm không được sinh con, bởi đứa trẻ sinh ra sẽ bị dị tật bẩm sinh. Với tôi điều này không hề hấn gì, vì chuyện kết hôn sinh con còn quá xa vời. Hai là, vận may nhất định sẽ bị ảnh hưởng một thời gian. Chuyện này tôi có thể chấp nhận được, ít ra so với mất mạng vẫn còn tốt chán. Nhưng điều khiến người ta tiếc nuối nhất là, căn hộ này e rằng không thể ở được nữa, chỉ còn

cách tiếp tục bỏ trống, đợi đến ngày nó được tháo dỡ xây mới. Cũng may mua được giá rẻ nên cũng không coi là lỗ.

Sau này, Tần Nhất Hằng còn đến hỏi ý kiến một cao nhân, cuối cùng chốt lại có lẽ hai con mèo đó đã biến thành yêu quái, chiếm thân thể của cặp vợ chồng già. Không hiểu giữa chúng đã xảy ra chuyện gì mà một con quay trở về, trong nhà còn có một sinh viên từng tự tử. Cho nên cái thứ đã muốn ám lên người tôi rốt cuộc là con mèo hay cậu sinh viên kia thì thực sự không thể biết được. Nghe nói cứ mười năm mèo lại mọc thêm một cái đuôi, giống như hồ ly tinh, đuôi dài đến một mức độ nhất định thì nó sẽ nói được tiếng người. Tần Nhất Hằng tiện miệng kể như vậy, chẳng rõ có thật hay không. Cặp vợ chồng già vẫn bặt vô âm tín, ban đầu tôi còn để ý đến tin tức của họ nhưng lâu dần cũng không nghĩ đến nữa.

Sau vụ này tôi thực sự xui xẻo một thời gian, nhưng có Tần Nhất Hằng bên cạnh nên tài vận không bị ảnh hưởng gì lớn, còn gặp được một mối hời.

4
Xe ma

Có người nọ cho rằng nhà mình bị ma ám, nửa đêm gia đình họ thường bị đánh thức bởi những tiếng cãi nhau, mở cửa ra ngoài xem thì âm thanh tắt lịm, cứ như thế mãi, càng lúc càng bất thường, không ai dám ở nữa.

Viên Trận giới thiệu cho tôi và Tần Nhất Hằng. Tần Nhất Hằng xem xét hồi lâu, phát hiện trong nhà họ không có thứ gì dơ bẩn, nhưng chẳng hiểu làm thế nào mà lại mời được hai vị thần đến, nên vận khí bắt đầu trục trặc, không còn yên ổn. Chuyện này giống như một người gia nhập xã hội đen, lại bái hai ông trùm của hai băng đảng khác nhau làm đại ca vậy. Tình huống thực mới lạ, khiến tôi được mở mang tầm mắt. Ngôi nhà này, xét thiết kế hay vị trí đều không chê vào đâu được, mọi mặt ổn cả, chỉ trừ việc không thể ép giá bán xuống thấp hơn mà thôi. Dù sao nó cũng không bị ma ám, tôi lại chẳng muốn làm gian thương đến cùng. Vụ mua bán này khiến tôi vui vẻ suốt mấy ngày, bởi tôi vững tin lần này sẽ có tương lai và viễn cảnh tốt đẹp. Từ đó hằng ngày tôi đều ở nhà ngóng tin Viên Trận, chẳng ngờ điện thoại của một người bạn cũ lại đến trước.

Đó là một người bạn thời trung học, đã lâu không liên lạc. Cậu ta nghe nói gần đây tôi thường qua lại với một người bạn

biết số má phong thủy nên tìm đến nhờ giúp đỡ. Họ hàng của cậu ta đang gặp rắc rối lớn, tuy không liên quan đến nhà cửa nhưng cũng kì quái, bởi nguồn gốc phiền toái ấy lại là một chiếc xe xúi quẩy.

Nguyên nhân sự việc đơn giản, cũng giống hầu hết những chiếc xe xui xẻo khác, chiếc xe ấy đã từng gặp tai nạn. Tôi tạm gọi người họ hàng của bạn tôi là A. Chiếc xe chở cô lao đầu vào một xe tải chở hàng cỡ lớn, xe chở khách nhỏ hơn, không cần đoán cũng biết hậu quả. May mắn là A thoát chết, nhưng tài xế thì bị chọc thủng cổ, máu tươi bắn đầy lên mặt cô.

Kì quái là, sau khi tỉnh dậy ở bệnh viện, A lại khăng khăng mình là người tài xế nọ. Quan trọng hơn nữa, về sau trên mặt A xuất hiện vết bớt giống hệt vết máu bắn. Sự việc đáng sợ chưa dừng lại ở đó. Gia đình A sống ở nơi giáp ranh giữa tỉnh Hà Bắc và tỉnh Liêu Ninh, chồng cô tưởng rằng vợ mình bị kích thích quá độ dẫn tới rối loạn tâm thần, muốn đưa cô sang bệnh viện lớn ở tỉnh lị. Nào ngờ khi xe sắp đi qua cổng Sơn Hải Quan, A lại khăng khăng nói âm binh gác cổng thành không đồng ý cho cô đi. Cuối cùng, cậu ta hỏi thăm biết được tôi hiện đang làm việc mua bán nhà ma ám, cực chẳng đã muốn tôi nhờ bạn tới xem giúp một chuyến.

Tôi tuy là con buôn nhưng bạn bè nhờ vả thì vẫn luôn sẵn lòng giúp đỡ, huống chi thực ra tôi cũng đâu phải làm gì nhiều, chẳng qua chỉ là trung gian móc nối, bèn thuyết phục Tần Nhất Hằng đi xem xét tình huống của A.

Tần Nhất Hằng cũng là dạng hào hiệp, thường hay giúp đỡ người khác, cho nên chúng tôi nhanh chóng gói ghém hành lý, ngày hôm sau lên xe đi Sơn Hải Quan. Dù đi lại khá mệt nhọc nhưng cứ coi như một lần du lịch, biết thêm nhiều điều mới

mẻ. Trên đường không có gì đáng kể. Khi đến Sơn Hải Quan, gia đình A ra tận bến xe đón, rất niềm nở nhiệt tình, thu xếp cho chúng tôi ở tại một khách sạn tốt, quả thật đã coi chúng tôi là cứu tinh.

Chúng tôi hỏi thăm tình hình mới biết họ đã mời một vài thầy bà trong vùng tới xem, rồi mời hẳn ba nhà ngoại cảm, tóm lại đã thực hiện một vài cách nhưng chẳng cách nào hiệu quả, tình hình không hề biến chuyển. Hiện tại A bị trói ở nhà, đưa vào bệnh viện tâm thần thì không nỡ, mà cứ trói như vậy mãi cũng không được.

Tiễn người nhà A ra về rồi, chúng tôi ở lại khách sạn bàn bạc.

Tần Nhất Hằng nói, theo như bọn họ mô tả thì có thể kết luận A bị nhập, chắc không có gì đáng ngại. Nhưng nếu chỉ đơn giản như vậy thì mấy thầy pháp kia đã giải quyết được rồi, sự tình quả có phần kì lạ.

Tôi nghe mà cũng không bận tâm mấy, dù sao tôi cũng chẳng thể giúp được gì nhiều, chỉ biết hóng chuyện thôi. Xong xuôi chúng tôi đi nghỉ sớm.

Sáng hôm sau, chúng tôi đến thẳng nhà A. Mọi người trong gia đình đã chờ sẵn. Vào phòng ngủ, chúng tôi thấy A bị trói trên một chiếc giường đơn, chẳng biết có ngủ hay không, chỉ thấy người mềm oặt im lìm.

Tôi bước tới nhìn, quả nhiên thấy có vết giống vết bớt trên mặt cô. Tần Nhất Hằng đi quanh phòng một vòng, lấy hương ra châm rồi cắm vào bát gạo đầy, sau đó bảo mọi người ra ngoài, đừng quấy rầy A, để cô ngủ, chuyện này đến tối mới xử lý được.

Người nhà nghe vậy vội vàng đi ra phòng khách, ngồi túm tụm hút thuốc nói chuyện. Tần Nhất Hằng kéo tôi ra một góc, khẽ nói, vụ này thú vị đấy, anh đã gặp thần tiên bao giờ chưa?

Tôi sửng sốt, ý là A đã đắc đạo thành tiên sao? Người xưa tu luyện xong đều như vậy lên trời à? Ý cậu là thứ bám vào A không phải "thứ kia", mà là thần tiên ư?

Hắn cười nói, không phải. Đoạn đánh mắt tới đám người đang hút thuốc, nói, trong mấy người đó có âm binh, anh tin không?

Tôi càng lúc càng lơ mơ, nhìn người nhà của A, đếm được vừa tròn mười người. Trong mười người này có âm binh, đầu trâu mặt ngựa sao? Ban ngày ban mặt thế này? Lại tỉnh bơ tụ tập hút thuốc với người trần? Thậm chí còn tán gẫu về cổ phiếu? Nói thật, tôi không tin.

Tôi nhẹ nhàng bảo Tần Nhất Hằng, nói thẳng cho tôi biết đi, tôi chẳng nhìn ra là ai hết. Theo lý bọn họ đều là thân thích, giúp nhau là điều nên làm. Nếu có người nào khác thường, tụ tập cùng một chỗ thế này hẳn là phải phát hiện ra chứ.

Hắn không giải thích ngay mà chỉ nhỏ giọng nói, ban nãy tôi đã đốt một cây nhang tiến cống, vô cùng quý giá! Anh nhìn bọn họ xem, ai không hút thuốc thì chính là do mải ngửi mùi nhang đấy.

Nghe Tần Nhất Hằng nói xong, tôi quét nhanh mắt nhìn. Có bốn người không hút thuốc, gồm ba nữ một nam. Tôi lập tức tập trung quan sát người đàn ông, nhưng nhìn mãi cũng chẳng thấy có gì kì lạ.

Tôi hỏi lại Tần Nhất Hằng, hắn bĩu môi bảo, chỉ cảm thấy trong phòng có một thứ như vậy, nhưng không xác định được

thứ đó đang bám vào ai hay đang trốn ở đâu. Cây nhang vừa đốt coi như là cống phẩm, đút lót chút đỉnh cũng không có hại gì.

Nghe hắn nói vậy tôi thấy hơi hồi hộp, ngẫm lại, dù là đầu trâu mặt ngựa thì cũng là đang làm việc, hắn sẽ không uy hiếp đến con người.

Chúng tôi ngồi thêm một lát, cảm thấy không tiện bàn chuyện ở đây bèn kiếm cớ bụng đói, muốn ra ngoài ăn uống chút đỉnh. Người nhà của A khăng khăng giữ chúng tôi lại, muốn đưa đi ăn đặc sản địa phương, nhưng chúng tôi từ chối.

Ra tới cửa Tần Nhất Hằng vẫn còn phấn khích, nói việc này có cầu cũng không được, chắc chắn A đã xuất hồn trong lúc kinh hoàng. Trong dân gian có nhiều truyền thuyết như vậy, chính trong thời điểm hồn tài xế tử vong vừa rời bỏ thân xác, liền âm soa dương thác[7] nhập vào thân thể A. E ràng hồn phách A vẫn còn trong xe. Âm binh kia đến để thu hồn người tài xế, nhưng hiện tại hồn phách và thân thể lại không thống nhất nên cũng khó ra tay. Nghe hắn giải thích như vậy, tôi cũng hiểu ra đôi chút. Tôi nhớ rõ hồi nhỏ mỗi khi bị thứ gì đó dọa cho giật mình, người lớn sẽ gọi hồn cho tôi, hơn nữa cũng không phải muốn gọi là gọi, phải theo tuân theo phương hướng và vị trí, chờ đợi vô số nhân tố kết hợp lại, còn phải tùy từng trường hợp để quyết định số lần gọi là bao nhiêu mới được.

Tôi và Tần Nhất Hằng đi dạo quanh thành cổ Sơn Hải Quan rồi ăn cơm trưa, đến chiều mới quay về nhà A. Lúc này A đã tỉnh, đang làm loạn trên giường, la hét ỏm tỏi: Đừng để kẻ đó bắt tôi đi.

Vì đã nghe Tần Nhất Hằng giải thích nên tôi hiểu ngay kẻ mà A nói thực ra chính là âm binh tới bắt hồn. Người nhà A vây quanh giường, ra tay thì không nỡ, đứng ngó cũng không xong, bèn nhìn chúng tôi với vẻ cầu cứu. Tần Nhất Hằng bảo bọn họ đi ra ngoài hết, để ba người chúng tôi ở riêng với nhau. Tần Nhất Hằng khom lưng thì thào vào tai A, đợi đến khi hắn thẳng người dậy, A đã khóc đến ướt cả mặt. Chờ cho A khóc lóc chán chê, Tần Nhất Hằng mới gật đầu với cô, sau đó kéo tôi ra ngoài rồi nói với người nhà A rằng, đợi đêm xuống, từng người một đi vào phòng chạm tay lên trán cô ấy, người này đi ra người khác mới được bước vào.

Người nhà của A tuy thắc mắc nhưng đều mau chóng gật đầu. Tôi cũng không biết đây là phương pháp gì, thật giống nghi thức từ biệt. Hỏi Tần Nhất Hằng, hắn cho hay đây chính là tạo cơ hội cho âm binh kia đưa hồn đi, tôi đã thuyết phục người tài xế đó, ông ta bằng lòng đi đầu thai, nhưng dù sao cũng không thể để cho âm binh bắt hồn khơi khơi trước mặt bao người được. Tuy rằng người khác nhìn không ra, nhưng âm binh đó chắc chắn biết tôi có thể nhìn thấy, dù sao cũng phải nể mặt người ta.

Lời hắn xem ra hợp tình hợp lý, cũng không biết có phải những người hầu nơi địa phủ này đều hay nghi kị như thế không, nhưng dù sao sự việc có vẻ đã được giải quyết ổn thỏa.

Đêm xuống, Tần Nhất Hằng lại tìm A trò chuyện hồi lâu, lần này thậm chí còn không cho tôi vào. Đến khi kết thúc cuộc trò chuyện đi ra, trông hắn vô cùng mệt mỏi.

Sau đó y theo kế hoạch, người nhà của A lần lượt đi vào. Xong xuôi, tôi mới cùng Tần Nhất Hằng vào phòng, A đã ngủ.

Tần Nhất Hằng đưa tay thăm dò, thấy vẫn còn hơi thở, lập tức chạy ra cửa gọi người nhà dẫn ra chỗ chiếc xe kia.

Chiếc xe vẫn nằm trong bãi giữ xe gây tai nạn của Sở Cảnh sát giao thông, chúng tôi cõng A theo. Khi đi qua công viên, Tần Nhất Hằng bẻ lấy một cành liễu. Tới chỗ chiếc xe, hắn hỏi người nhà, trong gia đình ai là người thân thiết nhất với A. Hắn đưa cành liễu cho người đó, bảo vẽ một vòng tròn trên đất, vừa vẽ vừa gọi tên A, những người còn lại phải đứng cách xa ra. Đám người lập tức đứng giãn ra ba, bốn mươi mét, rồi ngẩng đầu nhìn về phía A.

Ước chừng mười phút trôi qua, A bắt đầu tỉnh táo lại. Thoạt tiên cô vẫn đứng không vững, cũng không nói được, nhưng có thể nhận ra người thân. Tần Nhất Hằng bước tới xem xét, khuyên rằng cố gắng nghỉ ngơi, mỗi ngày nên phơi nắng nhiều sẽ vô sự. Người nhà của A hết lòng cảm tạ, thiếu chút nữa quỳ lạy chúng tôi.

Ở lại thêm một ngày, tôi và Tần Nhất Hằng định quay về. Lúc này A đã có thể đi lại và giao tiếp bình thường, chỉ có điều vẫn hơi yếu, trí nhớ không tốt lắm, hơn nữa vết bớt trên mặt cũng không mất đi. Nhưng điều ấy cũng chẳng phải chuyện lớn, chỉ cần giữ lại được tính mệnh, những thứ khác cô cũng không quá để tâm. Đến khi về, người bạn cũ của tôi nhất quyết muốn nhét tiền cho tôi, từ chối mãi chẳng được, đành phải nhận. Tuy rằng số tiền không nhiều, nhưng so với các chi phí trên đường đi, đó cũng là một khoản hời lớn.

Sau đó tôi và Tần Nhất Hằng nghỉ ngơi gần một tháng, thỉnh thoảng cũng có một vài tin tức về nhà cửa, nhưng không phải chủ nhà phát giá quá cao thì đường sá cũng xa xôi. Chúng tôi ngại bôn ba, hơn nữa khoảng thời gian ấy tình hình buôn

bán bất động sản trì trệ, nhiều nơi tụt giá thảm hại, khiến tôi còn định bỏ nghề.

Nhưng con người ấy mà, có lúc chẳng màng danh lợi, lại có khi thèm khát vinh hoa, nhìn chung kiểu gì cũng không thoát khỏi bể dục vọng. Suốt khoảng thời gian không buôn bán này chúng tôi vẫn kiếm được tiền, tuy không nhiều nhưng công việc lại cực kì dễ dàng, nhiều vụ chỉ cần Tần Nhất Hằng dặn dò vài câu qua điện thoại là giải quyết ổn thỏa.

Trong đó có một vụ liên quan đến việc xây lại nhà, tuy rằng chúng tôi không thể xử lý dứt điểm nhưng vẫn nhận được thù lao. Đó là một đốc công do một người họ hàng của A giới thiệu, ông ta đang gặp một việc khó giải quyết. Có một tòa nhà cũ tu sửa nhiều lần, theo lẽ thường phá bỏ là tốt nhất, nhưng mỗi lần định tiến hành thì máy móc đều không hoạt động. Ông ta tìm tới tận nơi, muốn Tần Nhất Hằng giúp đỡ, còn hứa hẹn dù thành công hay thất bại cũng sẽ trả thù lao.

Tần Nhất Hằng tới tận nơi xem xét, lúc về nói với tôi, tòa nhà đó không thể dỡ được. Trong móng của tòa nhà đặt một con rùa nhiều tuổi, con rùa trấn cho tòa nhà có gặp động đất cũng không bị sụp. Tôi nghe xong cảm thấy thực mới lạ, có một số việc thật sự không thể giải thích. Tuy rằng ngày nay khoa học kĩ thuật đã cực kì phát triển, nhưng chỉ e ngành kiến trúc cũng chưa có được tòa nhà nào kiên cố như vậy.

Việc này Tần Nhất Hằng không dám hỗ trợ bởi sẽ dễ rước họa vào thân. Nhưng hắn có nói, chỉ cần mỗi ngày đổ dấm vào bốn phía của móng nhà trong thời điểm âm khí nặng nhất, có thể sẽ hiệu quả, chẳng qua điều này chưa từng được ai chứng thực. Cuối cùng tòa nhà cũng bị dỡ bỏ, không biết chủ thầu đã mời được cao nhân nào về.

Sau đó tôi nghe được khá nhiều chuyện lạ kì liên quan đến phá dỡ nhà, đa phần đều trong quá trình phá dỡ thì phát hiện có một, hai ngôi nhà không thể phá nổi, phân nửa đều là nhà cũ. Cũng có nhiều nguyên nhân, ví như máy móc bỗng nhiên không hoạt động, công nhân kĩ thuật đột ngột bị bệnh, thậm chí chủ thầu được báo mộng… Lần nào Tần Nhất Hằng cũng bảo chỉ nên đứng từ xa mà nhìn thôi, dù người ta có trả thù lao cao cũng không thể nhận. Tin tức nhà đất được Viên Trận cung cấp thường xuyên hơn, chúng tôi cũng cực kì bận rộn, tiếp tục tập trung mua bán nhà cửa.

Tôi hắng giọng, uống một ngụm nước, thuốc trên tay không biết đã là điếu thứ mấy. Một giờ đồng hồ trôi qua thực nhanh, chín người trước mặt tôi nghe say sưa, chẳng có ai đứng dậy đi vệ sinh mà đều nhìn tôi, chờ tôi tiếp tục kể. Tôi đưa tay ra hiệu cho họ ngồi thẳng, cầm chiếc máy ảnh trên bàn lên chụp một tấm. Tôi dùng một chiếc máy ảnh khá đắt tiền, mặc dù kĩ thuật chụp không tốt lắm nhưng thành quả cũng không tồi. Vào lúc đèn flash lóe lên, vẻ mặt của vài người trong nháy mắt trở nên đờ đẫn. Tôi thực sự muốn biết biểu cảm trong ảnh của họ như thế nào. Đáng tiếc tôi không thể xem ảnh trên màn hình mà chỉ còn cách đặt chiếc máy ảnh trở lại bàn trà, đây cũng là việc tôi đã hứa với bạn mình.

Thực ra tôi không biết vì sao người bạn ấy lại muốn tôi làm như vậy. Mấy năm nay, dường như tôi đều mù quáng làm theo những đề nghị của hắn, nhưng sự thực chứng minh, làm theo lời hắn hoàn toàn không sai, huống hồ việc lần này là do tôi đã trịnh trọng hứa với hắn, dù thế nào cũng không thể nuốt lời. Tôi hít một hơi sâu, thầm an ủi chính mình: Có lẽ đợi đến hừng đông mình sẽ biết được đáp án. Tôi uống một ngụm nước, tiếp tục câu chuyện.

5
Chung cư

Chúng tôi thu mua một căn hộ mới, gia đình người bán mới sống ở đây được vài tháng, trước đó tất cả vốn bình thường. Khu chung cư gồm hai mươi tám tầng. Căn hộ tôi mua nằm ở tầng 20, tính ra là cao.

Câu chuyện bắt đầu từ khi một tên trộm chết vì ngã từ trên cao xuống. Hắn định trộm đồ của nhà trên tầng cao nên trèo lên, không biết trèo bằng cách gì, nhưng khi đến cửa sổ tầng 20, trời xui đất khiến thế nào, một người ở tầng đó vô tình mở cửa sổ đẩy hắn ngã xuống. Sau đó cảnh sát đến kiểm tra, kết luận là một tên trộm vặt, cho nên sự việc cứ thế bị gạt sang một bên, gia đình nọ cũng không phải chịu trách nhiệm.

Điều đáng nói là khi tên trộm rơi xuống, gia đình nọ không hề hay biết. Theo tôi đoán thì chắc là do cửa sổ mở đột ngột đã khiến tên trộm hoảng sợ. Lúc đó đang là mùa đông, trời rất lạnh, cơ thể kém linh hoạt nên trượt tay, ngã xuống. Tảng sáng hôm sau, có người đi xuống phát hiện ra xác tên trộm, nát đến độ không ai dám nhìn. Theo như lời gia đình sống ở tầng dưới cùng thì, nhìn không kĩ còn tưởng là một quả dưa hấu vỡ.

Nhưng sau đó không lâu, chủ nhà nọ thắt cổ tự tử một cách kì lạ, hơn nữa trước khi chết không tỏ dấu hiệu gì bất thường.

Ngày anh ta chọn để tự sát chính là 30 Tết vui vẻ quây quần bên gia đình. Nghe nói khi đang xem chương trình mừng xuân thì anh ta nói với cả nhà rằng mình có việc cần làm, phải chuẩn bị thay quần áo để đi ra ngoài, cuối cùng lại thắt cổ tự tử ở trong phòng.

Câu chuyện chưa dừng lại ở đó. Vợ anh ta và đứa con gái nhỏ cho biết, ngày nào cũng nghe tiếng anh ta quay về gõ cửa. Chắc hẳn cũng có nhiều người như vậy, có thể nhận ra tiếng chân quen thuộc hoặc tiếng xe của một người bạn thân chạy ngang qua nhà. Cho nên vợ của chủ nhà và đứa con gái nhất mực cho rằng chính là anh ta đang gõ cửa.

Tiếng gõ cửa cứ thế duy trì được một thời gian, mới đầu người vợ và cô con gái không hề sợ hãi, ngược lại còn thêm nhớ thương người chồng, người cha đã khuất. Ban đầu mỗi khi nghe thấy họ đều chạy ra mở cửa, mong nhìn thấy linh hồn của anh ta, nhưng chẳng thấy gì. Về sau, mỗi khi nghe tiếng gõ cửa thì chỉ còn biết lặng lẽ khóc. Cuối cùng, khi người vợ cùng cô con gái dần dần bớt đau buồn thì bắt đầu cảm thấy hoảng sợ, vì vậy họ dọn về nhà mẹ đẻ, căn hộ này bỏ trống từ đó. Bởi câu chuyện chủ nhà nửa đêm gõ cửa đã bị đồn ra ngoài từ lâu nên cũng không ai dám thuê nữa.

Nghe Viên Trận báo tin, tôi và Tần Nhất Hằng lập tức lên đường. Nơi đó khá xa, nhưng vì nằm trong một chung cư cao tầng mới xây, có tiềm năng lâu dài nên chúng tôi muốn mua. Có chuyến bay thẳng nên chúng tôi quyết định chịu thêm chi phí đi lại chứ không muốn lãng phí thời gian.

Dựa vào những thông tin mà Viên Trận cung cấp, chúng tôi liên hệ với vợ của chủ nhà. Đó là một phụ nữ dịu dàng, ít nói, chỉ ra giá rồi cúi mặt nghe ý kiến của tôi.

Tôi thực sự cũng không muốn lắm lời, nhưng muốn mặc cả thì bắt buộc phải như thế thôi. Để đạt được lợi ích tối đa, tôi không ngừng chê bai, nào là căn hộ này khiến người ta sợ, nào là có biết bao nhiêu nguy hiểm. Tiếc rằng cô ấy cũng không tiếp lời tôi, rốt cuộc tôi đành im lặng, cùng Tần Nhất Hằng đi xem nhà trước rồi mới quyết định.

Căn hộ này không nhỏ, trang trí cũng có phong cách, diện tích chừng 140 m², có ban công, chỉ là đã lâu không ai ở nên đóng bụi dày. Như thường lệ Tần Nhất Hằng đi kiểm tra xem có gì bất thường hay không, tôi ở lại tán gẫu với người vợ. Mọi khi Tần Nhất Hằng chỉ mất chừng tám đến mười phút là xem xong, lần này gần hai mươi phút vẫn chưa thấy kết thúc. Tôi cứ đưa mắt ra hiệu, hắn lại nhìn tôi, chỉ chép miệng. Cuối cùng tôi chịu không nổi đành tìm đại một lý do kéo hắn vào một phòng khác, hỏi có chuyện gì.

Tần Nhất Hằng chau mày, nói rằng nơi này đã có người đụng tới. Tôi nghe mà băn khoăn, bị đụng chạm rồi? Theo hắn làm nghề này được một thời gian, tôi đã bắt đầu hiểu được ngôn ngữ trong nghề, "có người đụng tới" ý nói phong thủy của căn hộ này đã có người cố ý sửa lại.

Thực tế thì Tần Nhất Hằng cũng không hiểu biết sâu về phong thủy, nhưng chưa biết lái xe không có nghĩa là không nhận ra nhãn hiệu, cho nên tôi không hề nghi ngờ lời hắn nói. Như thế thì việc mua bán không thể quyết định ngay. Tần Nhất Hằng đề nghị chúng tôi trở về bàn bạc lại, dù sao thì căn hộ này cũng không có ai dám mua. Tôi nghĩ thận trọng là tốt nên tìm đại một lý do nói với chủ nhà rồi giã từ.

Đến khách sạn, Tần Nhất Hằng vừa hút thuốc vừa trầm tư suy nghĩ. Tôi thấy không trợ giúp được gì, đành im lặng hút

thuốc theo. Tần Nhất Hằng suy nghĩ hồi lâu mà vẫn lắc đầu, nói vẫn chưa hiểu, phải tìm một thầy phong thủy đến kiểm tra mới được.

Tôi hỏi, chúng ta đã đến tận đây rồi, giờ biết phải tìm thầy phong thủy ở đâu. Tần Nhất Hằng ngẫm nghĩ rồi nói, vậy chỉ còn biện pháp duy nhất là ngủ lại một đêm, xem thứ gì xuất hiện trong căn hộ đó. Nói xong hắn nhìn tôi với ánh mắt không có chút thiện ý nào, làm cả người tôi sởn gai ốc, không phải hắn lại muốn đem tôi ra đỡ đạn đấy chứ? May mà Tần Nhất Hằng nói sẽ đi cùng tôi, có điều trước khi đi phải chuẩn bị vài thứ.

Suốt một buổi chiều, tôi theo Tần Nhất Hằng đi sắm sanh mấy món đồ phức tạp cần sử dụng. Đầu tiên chúng tôi mua đậu nành ở siêu thị, sau đó giết một con gà để lấy máu, cho đậu nành ngâm trong bát máu gà rồi vớt ra, tiếp theo mua đồ thường dùng như nhang, nến, vàng mã (nói là đồ thường dùng, thực ra cơ hội sử dụng không nhiều, nhưng sắm sẵn cũng chẳng sao). Tần Nhất Hằng lại mua thêm một bình rượu đế, một vài món kho. Tôi cứ tưởng hắn mua những thứ đó để cúng, song hắn lại nói là để tối ăn, bằng không ngồi suông sẽ buồn chán.

Điều khiến tôi ngạc nhiên nhất là, Tần Nhất Hằng còn đi đến cửa hàng thú cưng, bỏ ra hơn một ngàn tệ để mua một con chó chăn cừu cỡ nhỏ, đeo cho nó một cái vòng cổ màu đỏ. Hắn giải thích, chó vốn có mắt âm dương, buổi tối có nó xem như có thêm một trợ thủ. Nhiều người nuôi chó cũng kể, buổi tối dắt chó ra ngoài, thi thoảng nó sẽ hướng về một khoảng tối hoặc là một nơi không có người, sủa ông ổng, bởi nó nhìn thấy sự hiện diện của "thứ đó". Trong một thôn, thông thường chỉ cần một con chó sủa khai mạc, thì tất cả những con chó khác

đều sủa theo. Có người nói bấy giờ quỷ sai ở âm phủ đang áp giải oan hồn đi qua. Còn lại đậu nành là vật có chính khí, có thể trừ tà. Máu của gà từ xưa đã là thứ dùng để xua đuổi tà ma, không cần phải nói nữa.

Những món đồ chuẩn bị tuy trông có vẻ vô lý, nhưng đều có nguồn gốc riêng của chúng cả. Khiến tôi dở khóc dở cười nhất là thứ cuối cùng mà Tần Nhất Hằng chuẩn bị: nạp cho mỗi người năm trăm tệ tiền điện thoại. Tôi hoàn toàn không thể hiểu được, hắn cũng không giải thích, chỉ nói đến lúc đó sẽ biết.

Khi trời nhá nhem tối, chúng tôi đi tìm người vợ để lấy chìa khóa, nói rằng tối nay lại muốn đến xem nhà lần nữa. Người vợ cũng không muốn đi cùng, lấy chìa khóa đưa cho chúng tôi. Tự cô ấy hiểu, nơi như thế chúng tôi cũng không dám làm loạn.

Tất cả đã sẵn sàng, chúng tôi đeo túi xách và dắt chó đến căn hộ kia. Nói thật, lòng tôi tuy hơi thấp thỏm, nhưng không phải do sợ. Trước nhất vì có Tần Nhất Hằng ở đó, đồng thời chúng tôi sớm đã chuẩn bị đầy đủ. Thứ hai, tòa chung cư này còn mới, hơn nữa bên trong nhiều người ở nên không cảm thấy âm u. Đi thang máy đến tầng 20, sau khi mở cửa bước vào, Tần Nhất Hằng bắt đầu sắp xếp mọi thứ trong nhà. Tôi xem cũng không hiểu, bèn hút thuốc và chơi với con chó.

Chuẩn bị hết khoảng mười phút, Tần Nhất Hằng mở sẵn cả nắp chai rượu. Chúng tôi ngồi xuống sàn, vừa ăn vừa chờ đợi. Mọi chuyện đều giống như tôi dự đoán, gió êm sóng lặng, cứ thế cho đến 10 giờ đêm cũng không có chút động tĩnh nào. Hai người chúng tôi sợ uống quá chén nên tiết chế, thêm vào buổi

tối cũng đã ăn no, nên mấy món kho kia hầu như đều cho chó ăn.

Tuy trong lòng biết chắc là sẽ có tiếng gõ cửa, nhưng cảm giác chờ đợi vẫn khó chịu. Con chó chăn cừu ăn no, không bao lâu sau tìm một góc nhà nằm ngủ. Tôi thấy cảnh đó bèn nói với Tần Nhất Hằng, cậu mua phải con chó không đáng tin cậy rồi. Hắn lại lắc đầu, bảo vẫn chưa đến lúc. Nói xong hắn dùng điện thoại của hắn gọi cho tôi, kêu tôi nhấc máy, rồi bỏ nó vào căn phòng mà chủ nhà đã tự sát. Còn điện thoại của hắn để ở chế độ rảnh tay, đặt trên sàn trước mặt chúng tôi.

Bấy giờ tôi mới hiểu vì sao khi đó hắn lại nạp thêm nhiều tiền điện thoại, nhưng vẫn không rõ hắn định làm gì. Hắn giải thích, đây là bảo hiểm hai chiều, nói rõ hơn thì có nhiều chuyện đều phải chờ đợi đến đúng thời điểm, nhiều cách có thể phát hiện được sự tồn tại của thứ đó, không nhất thiết phải dùng đến cách xưa cũ. Thông thường, sóng điện thoại cũng nhạy, căn phòng yên tĩnh như vậy, chỉ cần chút tiếng ồn là đã có thể nghe được. Nếu như chúng ta cùng với con chó này đều không chú ý đến việc xuất hiện của thứ đó, ít nhất còn có cái nhắc nhở chúng ta.

Tôi không biết điều hắn nói có căn cứ hay không, nhưng nghe vậy sự chú ý của tôi đều dồn hết vào chiếc điện thoại. Điện thoại bình thường, có vẻ đang vọng lại âm thanh chúng tôi nói chuyện. Tôi bắt đầu bình tĩnh, nín thở, lắng tai nghe. Tần Nhất Hằng cũng trầm tư nhìn chiếc điện thoại đang sáng. Trong chốc lát, cả căn phòng trở nên vô cùng yên lặng.

Bầu không khí này thực sự gây áp lực, tôi muốn nói nhưng phải kiềm chế, thay vào đó nuốt nước miếng liên tục. Một lúc sau, con chó đang ngon giấc đột nhiên đứng dậy, nghiêng đầu

không biết nhìn cái gì. Thình lình, tiếng gõ cửa vang lên, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý mà vẫn giật mình.

Tần Nhất Hằng ngược lại bình tĩnh, đưa tay ra dấu "suỵt". Tiếng gõ cửa cũng không mạnh như tôi tưởng, có vẻ là một người vô cùng nho nhã. Tôi quay lại nhìn chằm chằm vào con chó, nhưng nó không hề sủa, điều này khiến Tần Nhất Hằng cũng phải ngạc nhiên. Tôi cúi đầu nhìn, lập tức giật mình. Vừa mới lơ là giây lát, di động của Tần Nhất Hằng đã tắt từ lúc nào. Đúng lúc này, con chó đột ngột cất tiếng sủa, lòng tôi lạnh toát đi. Bởi nó không phải chó trưởng thành, tiếng kêu non nớt, hơn nữa điều khiến người ta hoảng sợ hơn, là nó không sủa về hướng cửa, mà lại quay về hướng phòng ngủ người chủ cũ đã thắt cổ.

Tần Nhất Hằng vỗ đùi kêu, hỏng rồi, chúng ta tính sai cả rồi, mẹ kiếp, ông ta mỗi đêm gõ cửa không phải vì muốn vào nhà, mà muốn người ta mở cửa để được ra ngoài, cửa này chắc chắn có hai lớp, căn phòng ắt hẳn cũng có vấn đề!

Tôi nói, cậu đừng kêu ca nữa, nhanh tính xem phải làm gì bây giờ, loạn hết cả lên rồi.

Tần Nhất Hằng lấy trong túi ra một ít đậu nành, bảo tôi nắm chặt trong tay trái, nếu bỗng dưng rùng mình thì vung một ít ra. Chúng ta đã đến đây rồi, chỉ bằng cứ xem xem rốt cuộc đó là thứ gì.

Lòng thì rối loạn, nhưng nghe Tần Nhất Hằng bảo không nên chạy trốn, tôi chỉ còn biết cố gắng. Con chó vẫn sủa. Sao hàng xóm xung quanh chưa chạy tới mắng mỏ chúng tôi gây mất trật tự? Chẳng lẽ chuyện ma quái trong căn hộ trầm trọng đến thế?

Ý nghĩ càng khiến tôi ớn lạnh. Tôi liền vung mấy hạt đậu nành ra. Vốn chỉ định vung một ít, nhưng căng thẳng nên lại quá tay.

Vung xong, tôi cảm thấy thứ gì đó vừa tới gần mình đã tiêu biến. Cảm giác này tiếp tục xuất hiện vài ba lần nữa, mỗi lần tôi đều vung đậu. Đậu nành trong tay tôi vốn không nhiều, đúng lúc đang định xin thêm thì con chó đột ngột ngừng sủa.

Tôi và Tần Nhất Hằng đứng im tại chỗ thêm một lúc rồi mới dám động đậy. Tôi hỏi hắn, vì sao ban nãy thứ kia xuất hiện, hắn lại không cảm nhận được, Tần Nhất Hằng cũng bất ngờ, cho rằng có thể là tại lối bài trí của căn hộ này. Muốn hiểu được rõ ràng, phải dẹp bỏ hết các vật dụng trang hoàng đi đã. Hắn vào phòng ngủ xem xét. Tôi bước theo sau, phát hiện phòng ngủ không hề thay đổi gì, di động của tôi vẫn nằm nguyên vị trí, chẳng qua đã tắt máy. Tôi mở di động, thấy pin đã cạn sạch.

Việc những thứ không sạch sẽ ảnh hưởng tới các thiết bị điện tử, tôi đã thấy nhiều lần trong phim kinh dị, nhưng ngoài đời thực thì chưa từng thấy bao giờ, cho nên tôi cũng không biết đây là do thứ đó tác động hay chỉ vì điện thoại tự có vấn đề. Sau khi tôi lấy lại di động, đêm đó không còn xảy ra bất kì sự lạ nào khác, tiếng đập cửa cũng chấm dứt vào lúc con chó ngừng sủa.

Tôi cùng Tần Nhất Hằng đợi tới sáng mới quay lại khách sạn, dọc đường đi chúng tôi bàn bạc về chuyện xảy ra đêm qua, cùng suy đoán nhiều hướng. Trên thực tế chỉ có hắn không ngừng phán đoán, tôi phụ họa mà thôi.

Theo Tần Nhất Hằng, đại để ngôi nhà này lúc lắp đặt nội thất đã bị một cao nhân động tay động chân, cho nên chủ nhà

dù đã chết vẫn bị giam hãm, không thể đầu thai, hơn nữa còn bị mắc kẹt trong vòng thời gian ấy, cứ phải lặp đi lặp lại cái chết của mình. Tần Nhất Hằng nói, thứ này chưa chắc đã có khả năng hại người, nhưng mỗi ngày linh hồn đó đều cảm thấy mình thực oan uổng, nếu có ai vào ở thì dần dần người đó sẽ sinh bệnh tật. Về phần vì sao chủ cũ đó thắt cổ tự sát, chúng tôi không biết.

Đối với chúng tôi mà nói, đây không phải chuyện quan trọng, mục đích bôn ba tới đây là vì căn hộ. Tần Nhất Hằng nói, theo tình hình hiện tại chắc chắn không thể giải quyết được, trừ phi chúng tôi mua đứt rồi bóc bỏ lớp giấy dán tường cùng toàn bộ đồ vật nội thất, may ra mới có thể tìm được nguyên nhân.

Kì thực tôi vốn có ý định mua căn hộ này, nhưng xét tình hình hiện tại thì có vẻ mạo hiểm. Bởi dù có mua được nó cũng chưa chắc đã giải quyết được rắc rối. Nhưng dù sao tôi cũng hiếu kì nên tán thành đề nghị của Tần Nhất Hằng. Cứ thế, chúng tôi thống nhất xong xuôi, nếu có thể ép xuống một mức giá hợp lý thì sẽ mua ngay.

Sau một đêm mệt mỏi, chúng tôi ngủ mãi đến tận chiều mới đi tìm vợ chủ nhà, tôi lại múa mép một phen, cuối cùng ép được một giá lý tưởng. Kí hợp đồng xong xuôi, tôi và Tần Nhất Hằng quay về khách sạn tiếp tục nghỉ ngơi, quyết định mai gọi thợ tới dọn dẹp căn hộ.

Ngày hôm sau, Tần Nhất Hằng mang con chó bán lại cho tiệm thú kiểng, tiếp đó thuê bốn người thợ. Đầu tiên là phá cánh cửa gỗ của căn hộ, nhát búa vừa bổ xuống, đã phát hiện điều kì quái. Cánh cửa này được chế tạo đặc biệt, ở giữa phần thịt gỗ còn có một lớp vật chất gì đó nữa. Tôi đưa tay sờ, thấy

nó không quá cứng. Tần Nhất Hằng ngửi rất lâu, xem xét một hồi, rồi cho tôi hay, đây đại khái là chu sa, da lừa, vụn gỗ và một hỗn hợp lạ lùng tạo thành. Nếu hắn đoán không nhầm, vụn gỗ này chắc chắn được nghiền từ ròng rọc kéo nước lâu năm. Ròng rọc kéo nước quanh năm lặp đi lặp lại một loại chuyển động, lại được tiếp xúc với hơi người, theo truyền thuyết thì có thể bảo vệ sự êm ấm trong gia đình. Làm thế này, một là để trừ tà, hai là để giúp vợ chồng thuận hòa. Xét theo tình hình hiện tại, xem ra việc chế tạo cánh cửa này chính là chủ ý của cặp vợ chồng nọ, ai ngờ khéo quá hóa vụng, không may khiến cho linh hồn người chồng bị kẹt trong nhà.

Tiếp đó chúng tôi lần lượt bóc hết giấy dán tường và trần nhưng chẳng phát hiện được thêm điều gì khác. Cuối cùng Tần Nhất Hằng để ngỏ cửa sổ cho thông khí mấy ngày, nói rằng, chủ nhà thế nào rồi cũng tự động ra đi thôi. Tuy hắn cam đoan rằng sẽ bình yên vô sự, nhưng tôi vẫn lấn cấn việc người đàn ông đó đang êm đẹp yên lành lại kết liễu cuộc đời một cách bí ẩn. Tần Nhất Hằng lại nói, có những chuyện tự nó đã được sắp đặt, nhiều người bị bệnh lâu ngày hoặc có ý định tự tử đều chết vào đúng trước đêm giao thừa. Người ta cho rằng đó chỉ là trùng hợp, thực ra không phải, nói sâu xa thì nó có quan hệ đến dương thọ và số mệnh, nói đơn giản thì chính "Diêm vương muốn anh chết vào canh ba, anh không thể sống được đến canh năm".

Hắn còn mạnh dạn đặt ra giả thiết, nếu đêm đó chủ nhà không lỡ tay khiến tên trộm nọ giật mình ngã xuống, có lẽ khi vào ăn trộm hắn sẽ giết hết cả nhà họ. Lại theo thuyết về vận mệnh mà nói, mỗi việc trên đời đều có nguyên nhân, có lẽ đây chính là lựa chọn thầm lặng của chủ nhà. Biết đâu việc ngộ sát người khác đã làm tâm lý chủ nhà bị ảnh hưởng nặng nề, kìm

nén lâu ngày sinh ra chán chường. Nhưng người đàn ông đó tự sát đúng vào đêm ba mươi có lẽ là một sai lầm thực sự. Nhà nhà dán giấy đỏ đốt pháo trừ tà, không có quỷ sai dẫn đường, e rằng ông ta không thể nào tìm được cửa luân hồi.

Căn hộ đó tôi không kiếm chác được mấy. Một tháng sau, tôi nhờ bên môi giới tìm khách trọ là mấy cậu sinh viên sắp tốt nghiệp, cũng chỉ lấy giá thấp. Khi ấy, tôi đã nói thẳng với họ rằng căn hộ này từng có người chết, nhưng đã mời thầy pháp về làm lễ rồi. May mà mấy cậu sinh viên cũng chẳng sợ gì, còn hào hứng dọn tới ở. Sau chuyện này tôi thấy mình lờ mờ ngộ ra điều gì, nhưng nghĩ kĩ cũng không thấy rõ ràng hơn. Tóm lại, sự tình về căn hộ cứ thế qua đi.

Việc làm ăn của chúng tôi bị trì hoãn một thời gian ngắn, hơn chục ngày trôi qua mà chẳng mua được ngôi nhà nào khác. Chủ yếu là vì Viên Trận đã ra nước ngoài nên không có tin tức mới. May mà phần kinh doanh nhỏ của chúng tôi bắt đầu thu được kết quả, nên cũng không thấy trống vắng lắm. Đợi đến khi Viên Trận trở về, chúng tôi mới lại tiếp tục thu mua nhà.

6
Thua lỗ

Ngôi nhà lần này không phải nhà dân mà vốn là căng tin của một cơ quan nhà nước, sau được sửa chữa lại thành kho hàng. Tuy vậy, nó lại nằm ở vị trí đẹp, trong một thành phố lớn ở miền Trung. Tôi và Tần Nhất Hằng nhận thấy có thể biến nó thành một tiệm rửa xe, rất có tiềm năng kinh doanh.

Nơi này trước đây không có ai chết, chỉ có quản lý căng tin bỗng nhiên biến mất, còn khuân theo két sắt vốn cũng chẳng có bao nhiêu tiền, sống không thấy người chết không thấy xác. Tận một tháng sau, người quản lý này mới xuất hiện tại Thiên Tân, đâm đầu vào đoàn tàu tự sát. Khi chết trên người ông ta không có tiền bạc, không mang theo bất cứ đồ tùy thân nào, đến cả chứng minh thư cũng không. Nghe người nhà kể, trước khi bỏ đi ông không hề tỏ vẻ gì bất thường, chỉ nói với đứa con gái nhỏ rằng muốn ra ngoài mua đồ ăn, cũng không mang theo hành lý. Sau này cơ quan ấy chuyển đổi hình thức, căng tin bị sửa thành nhà kho, cho một xưởng thép nhỏ thuê lại.

Cứ thế yên bình được vài năm, đến gần đây, xưởng cán thép cũng xảy ra chuyện tương tự. Một công nhân vừa mới vào làm không bao lâu đã nhân lúc đêm tối trộm một phần vật liệu rồi bỏ trốn. Điều khiến người ta kinh ngạc là công nhân

này cũng chết ở Thiên Tân, hơn nữa còn tự sát giống hệt người quản lý trước đây.

Bởi chuyện cũ từng được truyền miệng xôn xao trong thành phố nên công nhân nọ vừa chết, ai nấy đều gợi lại hoặc liên tưởng đến sự cố ngày xưa. Xưởng cán thép từ đó bắt đầu làm ăn thua lỗ, không bao lâu sau thì đóng cửa. Tiếp theo nơi này lại thành một tiệm rửa xe, cũng rơi vào cảnh ế ẩm. Nhiều người đều nói kho hàng này độc, dần dà không ai muốn thuê.

Có nhiều nguyên nhân khiến một cửa hàng lỗ vốn: kinh doanh không tốt, bị chèn ép cạnh tranh, thậm chí cả vì phong thủy… So ra thì xác suất bị ma quỷ quấy phá cực kì nhỏ. Đầu tiên là ma quỷ ít khi chặn đường tài lộc, tiền tài đối với chúng không có ích lợi gì, nhưng đương nhiên cũng có hồn ma giữ của. Tôi đã từng nghe một câu chuyện từ lâu rằng, có lão già vô cùng keo kiệt, bình thường một đồng cũng không lọt, ngày nọ trụy tim đột ngột qua đời. Con trai con gái lão muốn chia tài sản, nhưng cả nhà tìm kiếm rất lâu cũng không tài nào tìm được, đương nhiên không loại trừ trường hợp trước khi chết lão đã cất kĩ cuốn sổ tiết kiệm đi. Nhưng kì quặc ở chỗ, khi con cái đốt cho lão nhiều giấy tiền vàng bạc rồi khấn, tiền của dương gian cha cũng không thể tiêu được, hay là hãy đem chúng cho con, bọn con sẽ đổi thành tiền âm phủ đốt cho cha. Sau lần khấn đó, họ lại dễ dàng tìm ra sổ tiết kiệm. Câu chuyện lúc đồn đến tai tôi không biết đã bị thêm mắm dặm muối chưa, nhưng tôi tin rằng quả thật có chuyện như vậy. Tuy nhiên, nơi này không liên quan gì đến ma giữ của, cho nên chúng tôi chỉ còn cách tự mình đi xem thế nào.

Tôi và Tần Nhất Hằng chuẩn bị qua loa rồi lên đường. Bàn bạc trên đường đi, chúng tôi đều cảm thấy vụ này không khó xử lý. Ngôi nhà kho không xảy ra chuyện gì đặc biệt kì lạ, tuy

có hai người từng làm ở đó bị chết nhưng đều chết ở nơi khác nên cũng không xem như bị ám được. Hơn nữa bây giờ chẳng ai buồn hỏi vì sao những người thuê mảnh đất này đều làm ăn thua lỗ, nguyên nhân quá nhiều, cùng lắm là có liên quan đến phong thủy. Chúng tôi nghĩ cứ mua mảnh đất này, tìm cách xung hỉ[8] rồi cho ai đó không mê tín thuê, cũng có thể ăn lời.

Khi đến nơi vừa vặn là buổi sáng, chúng tôi xuống máy bay rồi nhanh chóng tìm gặp chủ đất. Mới trao đổi đơn giản vài câu, chưa đưa chúng tôi đi xem đất ông ta đã ra giá. Tôi không nghĩ ông ta đưa giá cao như vậy nên có hơi do dự. Tần Nhất Hằng thì vẫn muốn xem nhà kho trước rồi mới quyết định nên mấy người chúng tôi cùng đi xem.

Ngôi nhà kho này tổng cộng gần 500 m², bên trong không có gì nên vô cùng trống trải. Tôi bắt chước Tần Nhất Hằng dạo quanh một vòng, hắn gật đầu với tôi, ngụ ý ở đây sạch sẽ. Đã trải nghiệm kha khá, tôi cũng có chút ít cảm giác. Thông thường khi bước vào những nơi có vấn đề thì người ta sẽ cảm thấy bức bách dù không rõ là bức bách điểm nào. Nơi này lại không như vậy. Tuy hiện tại thích nhưng tôi chỉ im lặng vờ suy nghĩ, mục đích là để ép giá.

Người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi quản lý nơi này lại chẳng có ý hạ giá. Tôi nói muốn trở về suy nghĩ, đến tối sẽ trả lời. Lần này chúng tôi không phải tìm cớ mà thực sự muốn suy nghĩ, ít nhất cũng cần trao đổi ý kiến.

Về đến khách sạn, Tần Nhất Hằng lấy máy tính ra, so sánh căn cứ vào giá bất động sản tại các thành phố lớn. Cái giá chủ đất đưa thực ra cũng tốt, chẳng qua chúng tôi phải xem mảnh đất này sẽ dùng để làm gì và tại sao lại thua lỗ. Tần Nhất Hằng nói, từ khía cạnh phong thủy, bên ngoài không hề có vấn đề,

trong nhà kho lại trống không, đến cả cái ghế cái bàn cản trở cũng không có. Rõ ràng việc kinh doanh lỗ phần lớn là do cách thức kinh doanh chứ không phải tại phong thủy. Nhưng theo kinh nghiệm trước đây, tôi cảm thấy không nên hấp tấp quyết định, phải tiếp tục quan sát, e rằng có những vấn đề chưa được phát hiện.

Tiếp theo chúng tôi xem xét việc hai người kia cầm tiền bỏ trốn, sau cùng đều lao đầu vào tàu hỏa tự sát. Thật ra tôi không yên tâm vì cảm thấy tuy hai sự việc cách nhau một khoảng thời gian dài, vậy mà giống nhau quá. Tần Nhất Hằng lại tỏ ra lạc quan, nói ràng trên thế giới chuyện trùng hợp nhiều lắm, nhưng sự lo lắng của tôi cũng không hẳn dư thừa, có thể giữa họ có mối liên hệ nào đó. Nhưng nghĩ kĩ lại thì tuổi tác của họ không chênh lệch quá nhiều, người công nhân không thể là do quản lý kia đầu thai thành được.

Giá bán lần này cao hơn dự đoán nhiều, cho nên chúng tôi vẫn hơi do dự, mãi vẫn không thể quyết được, Tần Nhất Hằng bèn nói, tạm thời quan sát thêm vài ngày xem phát hiện được gì mới không.

Mấy hôm sau, chúng tôi sáng tối mỗi ngày hai lần đến đó, đa số chỉ ở bên ngoài quan sát, vẫn không thấy bên trong vương vất chút oán khí nào, có lẽ cũng an toàn.

Nhưng chính vào lúc chúng tôi chuẩn bị mua thì phát hiện ra điểm kì lạ. Kể ra cũng thật trùng hợp, một buổi tối nọ, chúng tôi theo thường lệ đến bên ngoài khu đất để quan sát, tình cờ hôm đó là tiết Hàn y[9], ngày đốt áo ấm cho những người thân đã khuất, nhiều người đứng đốt vàng mã ở ngã tư đường. Tần Nhất Hằng thấy vậy phát hoảng, vỗ vai tôi rồi nói,

xem ra chúng ta quyết chờ thêm mấy ngày là đúng, nhà kho này quả nhiên có vài chỗ kì lạ.

Tôi không hiểu lắm nhưng cũng đoán được điều hắn nói có liên quan đến việc đốt vàng mã kia. Tôi hỏi hắn đã thấy gì, Tần Nhất Hằng suy nghĩ một lúc rồi bảo cũng không giải thích rõ ràng được, nhưng đám vàng mã kia đốt xong đều bị hút vào nhà kho.

Tôi nghe xong giật mình, trong đó có người cướp tiên âm sao? Tần Nhất Hằng cho ràng chuyện này bất thường nhưng cũng không giải thích được nguyên do, trừ phi bây giờ chúng tôi vào trong xem xét. Tôi lập tức lùi lại, dù đã trải qua bao nhiêu chuyện và bớt nhát gan hơn, nhưng bản năng vẫn e dè chuyện đêm hôm khuya khoắt chờ gặp ma quỷ.

May mà Tần Nhất Hằng cũng không kiên quyết đòi vào, chỉ nói bây giờ không thể mua nơi này. Trước khi rời đi, hắn cũng mua một ít vàng mã ven đường để đốt, bảo rằng đây là đốt cho những cô hồn dã quỷ, anh đừng có bắt chước, không phải ai cũng làm như vậy được.

Tôi vừa đứng nhìn, vừa nghiền ngẫm lời hắn. Theo như hắn nói thì món tiền âm này sẽ bị thu vào nhà kho, phải chăng đây là nguyên nhân khiến ai làm ăn trên đất này cũng thua lỗ? Bên trong có một con ma hám tiền, muốn ẵm cả tiền âm lẫn tiền dương? Nhưng bây giờ không ai làm rõ được duyên cớ.

Chúng tôi lại quay về khách sạn bàn bạc. Tần Nhất Hằng phân tích, những lần trước chúng ta tới không phải là ngày đốt vàng mã nên không phát hiện ra điều bất thường, có thể thứ bên trong kia chỉ quay về vào những ngày này, bởi vậy ngày mai chúng ta sẽ lại vào trong thám thính thêm lần nữa. Nghe

hắn nói vậy tôi cũng tán thành, dù sao là ban ngày, cũng không cần quá đề phòng.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi vờ như vẫn còn hứng thú, lại gọi chủ đất đưa chúng tôi đi xem nhà kho. Lúc cửa mở, tôi cứ tưởng sẽ cảm nhận được chút gì đó nhưng không hề. Ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ, nhìn thế nào cũng không giống một nơi bị ma ám.

Tần Nhất Hằng lại rảo một vòng, lần này hắn xem xét vô cùng cẩn thận nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Không còn cách nào khác, chúng tôi vờ lấy lý do cần chuẩn bị tiền để trì hoãn với chủ đất, sau đó quay về khách sạn.

Mọi chuyện khiến chúng tôi hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ hồ, không ngờ nhà không bị ma ám mà cũng gặp trở ngại. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Tần Nhất Hằng nói, thực ra vẫn còn một cách, chúng ta mua vàng mã, tối nay đến ngã tư đường đốt. Lần này chúng ta đốt cho những người thân đã khuất trong gia đình, để xem diễn biến ra sao.

Nghe đề xuất, tôi cảm thấy đây cũng là một cách, nhưng đồng thời vẫn lo lắng, lỡ như xảy ra bất trắc, chúng tôi làm sao ứng phó kịp?

Hắn bèn an ủi, xem tình hình bên trong thì tôi thấy dù là gì đi nữa, nó cũng là thứ cầu tài, chưa chắc đã hại người. Tôi nghe bùi tai, nghĩ đi nghĩ lại thì cúng bái cho ông ngoại đã mất luôn thể. Bình thường những việc này do người khác trong nhà phụ trách, tôi cũng ít làm, hôm nay coi như cơ hội để thể hiện lòng hiếu thảo vậy.

Buổi chiều chúng tôi đi mua nhiều vàng mã, Tần Nhất Hằng lại mua một vốc lớn củ khởi[10] bắt tôi nuốt hết, nói là để cố định dương khí, đề phòng lũ quỷ túng quẫn bám lên người.

Chờ đến tối, chúng tôi lên đường tới nhà kho. Ở ngã tư đường, Tần Nhất Hằng lấy phấn vẽ một vòng tròn to trên mặt đất, sau đó đốt vàng mã ở bên trong vòng tròn ấy. Hắn nhóm lửa rồi bảo tôi lấy cây gỗ khơi lên cho cháy đều, mặt khác bảo tôi vừa khấn vừa đốt tiền cho ông ngoại.

Đêm đó trời có gió lớn, nhiều tàn giấy bị thổi bay lên, dính cả vào mặt, tôi cố chịu đựng đốt cho hết chỗ vàng mã. Tần Nhất Hằng luôn chăm chú nhìn tôi, không nói lời nào. Tôi đốt xong chợt thấy hắn chau mày nhìn đám tro tàn.

Tôi hỏi hắn đã phát hiện ra cái gì rồi. Hắn bảo, việc xảy ra không giống với dự tính. Số vàng mã này không phải bị cướp, mà là bị thu. Tôi hoàn toàn không hiểu, bị cướp và bị thu thì có gì khác nhau? Không phải là tiền đều nằm trong tay kẻ khác sao?

Tần Nhất Hằng lại giải thích, khác nhau chứ, phân tích ra thì "cướp" là việc làm trái pháp luật, còn "thu" thì là hợp pháp, anh đã hiểu chưa?

Tôi nghĩ một lúc cũng đại khái có thể hiểu được, bèn lên tiếng, vậy theo ý cậu là vừa rồi có quỷ sai đến lấy tiền đi sao?

Tần Nhất Hằng gật đầu, chính là vậy, nhưng hiện nay quan trọng nhất là tất cả vàng mã đều bị thu vào bên trong nhà kho kia. Tuy vẫn chưa rõ trong đó cụ thể là thế nào, nhưng có lẽ nó chính là dịch trạm của cõi âm. Dịch trạm vốn là nơi tiếp nhận và vận chuyển công văn thư từ thời xưa, gần giống như bưu điện ngày nay.

Nếu hắn đoán đúng thì số tiền âm kia được nơi đó thu lại rồi quỷ sai sẽ làm nhiệm vụ phân phối chúng đi. Cho nên làm ăn ở mảnh đất này thua lỗ cũng là dễ hiểu. Tài lộ thực ra cũng là âm lộ, chúng ta không nhìn thấy được hình dáng cụ thể của

chúng. Âm lộ nơi này bị chiếm dụng dài hạn, cho nên tài lộ tắc nghẽn. Trừ phi có bản lĩnh thực sự phi thường, chứ nếu không, muốn dùng phong thủy để cõi âm nhường đường thì quả là không tưởng.

Tôi suy nghĩ một lát, ai từng đốt vàng mã cho người đã khuất đều biết, nhiều nơi có tập quán ghi tên của người đã khuất lên giấy hoặc đốt một phong thư trước khi hóa vàng. Ngoài ra đa số đều đốt dư ra cho cô hồn dã quỷ, để họ đừng cướp phần của người thân mình.

Theo cách nói của Tần Nhất Hằng thì phần tiền âm sẽ bị thu hết lại rồi mới sắp xếp chia ra, nghe có vẻ năng suất, chỉ là không ai được tận mắt nhìn thấy, cũng không thể lén nhìn trộm.

Nghe hắn giải thích như vậy, tôi đâm ra chán nản. Thế này tức là không thể mua được ngôi nhà kho, vì mua cũng không có lợi ích trong tương lai còn gì. Tần Nhất Hằng tỏ vẻ bất đắc dĩ, cũng là chuyện chẳng đặng đừng, chúng tôi không có khả năng lớn như vậy, món tiền này không kiếm được rồi.

Chúng tôi đứng ở ven đường hàn huyên thêm chốc lát, đến khi sắp lạnh cóng mới chạy về khách sạn. Lúc đi đường tôi vẫn mải suy nghĩ về cái chết của hai người nọ. Tần Nhất Hằng nói, người đã chết rồi, lại còn chết ở thành phố khác, cho nên muốn biết vì sao họ chết thì chỉ còn cách chiêu hồn. Nhưng để gọi được những linh hồn như vậy thật sự khó khăn, không cẩn thận còn khiến bản thân gặp phiền toái, cho nên đừng vì hiếu kì mà mạo hiểm như vậy.

Hiện tại hắn đã biết được nguyên do, cũng suy đoán được cảnh ngộ của hai người kia. Thứ nhất, bát tự của hai người kia nhất định mang tính âm, cũng chưa chắc đã là loại chí âm mà

có thể là đúng lúc đó họ gặp xui, ví như chui qua háng của phụ nữ đang có kinh nguyệt vân vân…

Thứ hai, cả hai người đó đều là loại tham tiền, muốn trộm của công, không hiểu tại sao lại bị quỷ sai để ý, cuối cùng hết tám phần là biến thành ngựa của chúng, bị chúng dùng để vận chuyển hàng hóa, hồn phách phân tán gần hết, không trở về cõi dương được. Cũng có thể do dương số họ đã tận nên chết trên âm lộ.

Tần Nhất Hằng tiện miệng nói thêm: nhiều con đường, ví như đường ray xe lửa, đều được xây dựa trên những nguyên tắc chung như khu vực, địa hình, chính sách, thậm chí cả tài chính. Sâu bên trong những yếu tố đó đều bao hàm một thứ, đó chính là phong thủy. Từ thời xa xưa, việc chọn kinh đô hay việc phát triển mở mang những tuyến đường lớn nhỏ đều được tính toán cẩn thận. Cho nên, giờ chúng ta có thể phát hiện được một điều, phàm là thành phố được xây dựng từ thời xưa thì đều không gặp thiên tai, những con đường được mở từ thời đó cũng vậy. Điều này có thể xem như sự kì diệu của huyền học, không thể hiểu thấu đáo, cũng không thể phủ nhận chúng.

Mỗi con đường được mở đều theo sát những đạo lý này, thấy rõ nhất là những con đường cổ. Mà đường, cũng không chỉ dành cho người dương, như hai người nọ chết trên đường ray xe lửa, kì thực là chết trên âm lộ vậy.

Dẫu tôi có cảm giác nơi đó tiềm năng thì cuối cùng cũng không mua được, thật đáng tiếc. Nhưng chuyến này tôi cũng có thu hoạch, chí ít là biết thêm được nhiều kiến thức mới.

Vài ngày sau khi trở về, tôi bị cảm sốt. Ban đầu tưởng mình bị ma ám, cũng bởi bệnh nghề nghiệp nên sợ bóng sợ gió suốt ngày. Tần Nhất Hằng đến xem, bảo tôi chỉ bị cảm lạnh,

uống thuốc vài ngày sẽ khỏi. Hôm sau có một người bạn học cũ đến tìm. Cậu ta bảo nghe nói tôi đang làm mấy việc liên quan đến thần linh ma quỷ nên muốn nhờ tôi đưa ra lời khuyên.

7
Biệt thự

Cậu ta là con cháu một dòng họ giàu có trong tỉnh, nhà có bốn tầng, tầng một dành cho người giúp việc, tầng hai và ba là để gia đình ở, tầng bốn được trang hoàng đẹp nhưng vẫn bỏ không. Nửa năm nay, mỗi đêm ngủ ở tầng ba cậu đều nghe thấy tiếng giày cao gót đi lại trên tầng bốn, có khi còn cả tiếng giường cọt kẹt. Người bạn học ấy sợ hãi, không dám manh động. Ban ngày cậu ta mới thu hết can đảm đi lên, lại chẳng phát hiện được gì cả.

Tôi đưa Tần Nhất Hằng tới, hắn chỉ xem qua rồi nói, dã quỷ lang thang thấy căn phòng này không có người ở nên cứ thế vào, cũng không có ác ý, làm một lễ cúng là giải quyết được.

Cậu bạn làm theo, quả nhiên âm thanh lạ không xuất hiện nữa.

Sự việc lần này tuy nhỏ, nhưng cũng giúp tôi hiểu ra một lẽ, phòng không nên để trống một thời gian dài, dễ bị dã quỷ không nơi nương tựa vào ở. Đây cũng là lý do lúc mở tiệc tân gia chúng ta nên mời thật nhiều bạn bè và họ hàng thân thích tới ăn cơm, tăng thêm hơi người cho nhà cửa. Dù sao từ khi

xây xong ngôi nhà, hoàn thiện nội thất đến khi có người dọn vào ở, nó cũng đã bị bỏ không một thời gian rồi.

Tuy nói những ma quỷ này đều không có ác ý và không có khả năng gây tổn thương đến con người, thậm chí bây giờ vẫn có nhiều người sống một nhà với chúng, nhưng nếu cứ thế mãi thì ít nhiều gì cũng bị ảnh hưởng.

Sau khi giúp người bạn cũ đó giải quyết việc nhà, tôi và Tần Nhất Hằng bận rộn hẳn lên, bởi thị trường bất động sản có dấu hiệu nóng trở lại. Tin tức từ phía Viên Trận gửi đến tới tấp, nhưng chẳng có ngôi nhà nào hấp dẫn. May mà đợi vài ngày thì cũng có một tin kha khá. Đó là một căn biệt thự, tuy giá không hề rẻ nhưng cả tôi và Tần Nhất Hằng đều quan tâm.

Biệt thự này nằm trong một khu nghỉ dưỡng, cao ba tầng, tầng ba thực ra chỉ là một căn gác lửng, diện tích cũng không lớn. Chủ nhân của nó là giám đốc công ty bất động sản có tiếng tại địa phương. Chuyện cũng kì quái, ông ta có vẻ có nhiều tiền bất chính, bản thân cũng mê tín nên thích khai quang điểm nhãn[11] cho những vật hộ thân trừ tà. Theo lẽ thường, mấy thứ này mang theo người tất nhiên chẳng phải kiêng kị gì, nhưng từ sau khi ông ta bỏ ra hơn ba trăm ngàn tệ mua miếng phỉ thúy khắc Phật đã được một đại sư Thái Lan khai quang thì chuyện lạ bắt đầu xảy ra.

Đầu tiên, khi ông ta nghỉ dưỡng tại biệt thự thì mơ thấy có người muốn tới cướp miếng ngọc của mình, hầu như đêm nào cũng vậy. Ông thực sự khủng hoảng, đem miếng phỉ thúy giao cho vệ sĩ kiêm tài xế lâu năm của mình. Anh ta không biết có ngạc nhiên hay cảm kích gì ông không, nhưng cũng đeo miếng ngọc bên người. Nào ngờ, chỉ vài ngày sau, tay vệ sĩ tự dưng

nuốt ngọc tự sát, hơn nữa còn chết trong chính căn biệt thự này.

Vốn dĩ tôi không hề muốn đi xem, một là vì giá cao, hai là nó cũng không dễ bán lại, chẳng qua thời gian này quá rảnh rỗi, có nhà để cân nhắc còn hơn không, cho nên tôi và Tần Nhất Hằng vẫn quyết định tới đó một chuyến.

Căn biệt thự nằm ở một thành phố nhỏ, thuộc diện thành phố loại hai chậm phát triển, thế nhưng nơi nào chẳng có người giàu, dù thành phố loại hai cũng không ảnh hưởng đến việc họ tậu nhà cửa xa xỉ. Biệt thự này nằm ở vùng ngoại ô, bên ngoài còn có một sân golf nhỏ.

Xuống máy bay, tôi và Tần Nhất Hằng qua khách sạn rồi mới đón xe tới căn biệt thự, lúc đến nơi thì trời đã tối, không ngờ lại xa đến vậy. May là trước khi đi chúng tôi đã liên lạc với chủ nhà để ông cử một nhân viên ở lại đợi. Trò chuyện một lát chúng tôi phát hiện người này không có quyền quyết định điều gì, chỉ phụ trách đưa chúng tôi đi xem nhà và báo giá ông chủ đã nhắn lại trước đó. Biệt thự mặc dù đã từng có người chết nhưng giá cả cũng không giảm được là bao, nên tôi cảm thấy vụ này không ổn. Cứ thế thì chúng tôi chẳng thể kiếm lời, hơn nữa tôi không muốn xem xét biệt thự vào buổi tối. Chẳng may có vấn đề gì, chúng tôi lại cứ đi lung tung thì mất mạng như chơi.

Nhưng cũng đã trễ rồi, chúng tôi đành phải ngủ lại một đêm ở khu này, bất chấp giá thuê phòng đắt kinh khủng.

Sáng hôm sau, chúng tôi cùng nhân viên nọ đi xem phòng ốc. Căn biệt thự thiết kế có gu, nhưng không lớn như tôi tưởng tượng. Nhìn bên ngoài còn tưởng nó có ba tầng, thực tế không

gian sống chỉ có hai, tầng ba là căn gác lửng chất đầy đồ đạc linh tinh.

Tôi cùng Tần Nhất Hằng dạo một vòng từ tầng trên xuống, hắn thong dong vừa đi vừa xem xét, còn tôi thì nói chuyện phiếm cùng nhân viên, chủ yếu xoay quanh cái chết của tay vệ sĩ. Nhân viên này trông khá thành thật nhưng có vẻ đã được dặn dò rồi, khi nhắc đến vệ sĩ anh ta cứ ấp a ấp úng. Tần Nhất Hằng xem xong mà tôi vẫn chưa dò la được chút tin tức nào, chỉ còn cách hẹn buổi sau rồi cùng hắn ra về.

Ra tới của, tôi hỏi Tần Nhất Hằng thấy thế nào? Hắn nói, tốt. Tôi tiếp lời, tốt là tốt đến mức nào? Hắn đáp thực sự là không nhìn ra được điều gì, nhưng căn biệt thự này khiến người ta cảm thấy bất thường.

Nghe hắn nói vậy tim tôi lập tức đập thình thịch, nhưng nhìn vẻ mặt hắn lại như chẳng phải chuyện gì lớn, tôi bèn hỏi hắn bất thường ở chỗ nào? Hắn tặc lưỡi đáp, biệt thự lớn thế này, sao lại không có phòng bếp?

Hắn nói tôi mới nhớ, vừa nãy đi lòng vòng xem nhà, dường như tôi đã không chú ý tới việc có bếp hay không. Nhưng tôi cảm thấy cũng bình thường thôi, một căn biệt thự để nghỉ dưỡng thì không nhất thiết phải có phòng bếp. Trong khu này có nhiều nhà hàng khách sạn cao cấp, huống chi người ta tới đây để nghỉ ngơi thư giãn, chắc chẳng có ai muốn vào bếp làm cơm đâu.

Tôi nói ý kiến của mình ra, Tần Nhất Hằng gật đầu, rồi lại lắc đầu. Hắn bảo, biệt thự nghỉ dưỡng không có phòng bếp là chuyện thường, nhưng cách cơ bản nhất để biết một ngôi nhà có dương khí hay không chính là xem nhà đó có nổi lửa, tức là có bếp để nấu ăn hay không.

Hiện giờ người ta tương đối xa lạ với khái niệm này, nhưng ở thời cổ đại, nhà không có lửa thì chẳng khác nào nhà hoang. Việc này nói tỉ mỉ thì tương đối dài dòng, nhưng tóm lại là dường như căn biệt thự không có hơi người, bởi thế mà mới sinh ra những chuyện là lạ. Nơi có hơi người thì dương khí sẽ dần dần tích tụ, trừ phi gặp ác quỷ, còn không thì hơi người là đủ để xua tan các hồn ma vô hại.

Tần Nhất Hằng tiếp tục nói, vừa rồi hắn đã đi xem, ngoại trừ việc mùi người nhạt thì mọi thứ đều có vẻ bình thường, nghĩa là người vệ sĩ đã chết kia cũng không nuôi oán hận đến quấy phá. Nếu người đó thực sự đột tử trong biệt thự thì chắc chắn sẽ uất ức, lại mới chết cách đây chưa lâu, không có ngoại lực quấy nhiễu, căn biệt thự lại không có phòng bếp, hồn phách anh ta không thể nào tiêu tán nhanh như vậy được. Nếu thực sự dương thọ của người đó đã hết thì đây là một tin tốt với chúng tôi. Có điều, chủ nhà là một thương nhân, chắc hắn cũng hám lợi, không thể giảm giá một căn biệt thự hoàn toàn chẳng có vấn đề cho chúng tôi. Nhưng nếu ông ta đã mời cao nhân tới xem mà còn chẳng giải quyết được, chúng tôi đây mua lại thì có khác nào tự đào hố chôn mình?

Nói xong, Tần Nhất Hằng nhìn tôi hồi lâu, không nói thêm gì nữa. Tôi đâm ra sợ hãi, vội hỏi hắn có ý gì. Hắn nói, hay là đêm nay chúng ta làm thí nghiệm?

Tôi cuống cả lên, thí nghiệm như thế chúng ta đã làm bao nhiêu lần rồi, chưa lần nào được yên ổn cả.

Tần Nhất Hằng lại nói thí nghiệm lần này đơn giản, tôi không đi cũng được. Tôi ngẫm nghĩ một lúc, thấy hắn nói nhẹ nhàng bâng quơ như vậy, hẳn là chẳng nghiêm trọng lắm đâu

nhỉ? Dù sao một mình về trước cũng không nên cơm cháo gì, chi bằng cứ ở lại hóng chuyện vậy, tôi bèn gật đầu đồng ý.

Tần Nhất Hằng dẫn tôi đi chuẩn bị vật dụng. Đây là những đồ vật bình thường, nhưng gom vào một chỗ thì lại chẳng hiểu có ý nghĩa gì. Đầu tiên chúng tôi đi siêu thị, Tần Nhất Hằng chọn một chiếc bát sứ cỡ lớn, áp sát vào tai rồi gõ gõ một lúc lâu, tiếp đó lại mua một bó đũa to, cũng bỏ thời gian chọn lựa từng chiếc một. Cuối cùng, hắn dùng chiếc bát sứ múc một bát nước đầy, đặt sát chân tường bên ngoài cửa sổ của căn phòng chúng tôi đang thuê. Ngày hôm sau hắn cẩn thận bê bát nước lên, nói cho tôi biết buổi tối nay có thể xem bát nước này.

Đêm muộn, hai chúng tôi lén lút chạy tới căn biệt thự nọ. Trên đường đi vì phải bưng bát nước mà chúng tôi di chuyển chậm chạp, may thay hiện tại không phải thời gian nghỉ ngơi cao điểm, trong khu nghỉ dưỡng cũng không có người nào khác. Tần Nhất Hằng mở một cửa sổ của ngôi nhà ra, nói cho tôi hay đây là do hôm trước hắn đã cố tình để ngỏ, đoạn bảo tôi chui vào trước, cầm lấy bát nước, sau đó hắn mới theo vào. Chỉ có vài động tác đơn giản nhưng vì bát nước mà tôi mệt muốn chết. Bởi nước xâm xấp miệng bát, Tần Nhất Hằng lại một mực bảo, một giọt cũng không được làm sánh ra ngoài, cho nên dù chỉ bê nó thôi tôi cũng phải tốn khá nhiều công sức.

Vào được bên trong, Tần Nhất Hằng mặc kệ tôi, bắt đầu đi lung tung khắp các phòng. Cánh tay tôi quả thật không thể chịu đựng được nữa, chỉ muốn quăng luôn chiếc bát xuống đất. Nhưng tôi chưa kịp thực hiện ý đồ, Tần Nhất Hằng đã quay lại dặn dò bất cứ giá nào cũng không được quăng bát. Tôi đành phải kiềm chế, mẹ kiếp, đúng là thử thách cơ bắp! May mà tôi vẫn đủ cẩn thận, nước không hề sánh ra giọt nào.

Khi Tần Nhất Hằng tới đón bát nước thì hai cánh tay tôi đã tê dại cả. Nhận bát nước xong, hắn cũng cẩn thận bước từng bước, đi tới một góc trong biệt thự, nhẹ nhàng đặt bát nước xuống đất, sau đó lấy một chiếc đũa đặt ngang miệng bát rồi tức khắc kéo tôi đi khỏi.

Trên đường trở về tôi mới sực nhớ ra, liệu nơi này có camera quan sát không? Vừa đi tôi vừa nhìn quanh quất, may mắn thay, hệ thống bảo an của khu biệt thự vẫn chưa được hoàn thiện, chỉ ở ngã tư mới có camera, quá trình chúng tôi nhảy cửa sổ vào nhà không hề bị ghi hình.

Một đêm yên bình.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Tần Nhất Hằng đã gọi tôi dậy, rồi lại kéo theo tôi lén lút đột nhập vào căn biệt thự. Vào trong, chúng tôi cùng nhau ngồi xổm bên cạnh chiếc bát. Hắn bất động, tôi cũng không dám động đậy, cái chính là tôi không biết mình đang đợi cái gì. Hơn mười phút trôi qua, Tần Nhất Hằng nhìn đồng hồ trên tay, nói sắp tới lúc rồi, tôi ngẩn ra một lúc mới hiểu có thể hắn đang đợi bình minh.

Bình minh tới rất nhanh. Tôi tập trung chú ý vào chiếc bát quá lâu, không để ý bên ngoài cửa sổ, khi quay đầu ra nhìn thì trời đã sáng bạch. Tần Nhất Hằng cau mày quan sát chiếc bát, mãi cho đến khi tiếng chim sẻ líu ríu ngoài cửa sổ, chiếc bát cũng không có bất kì thay đổi nào. Hắn ồ lên, xoay đầu nhìn nghiêng nhìn ngửa hồi lâu.

Tôi rất muốn hỏi xem đã xảy ra chuyện gì nhưng lại sợ phá hỏng nghi thức nào đó của hắn nên đành ngậm miệng. Tân Nhất Hằng lại ngó nghiêng chốc lát, rồi bảo tôi cùng nhảy cửa sổ ra ngoài.

Trên đường trở về, Tần Nhất Hằng tỏ ra lạ lùng, nói rằng hắn tuy không phải cao nhân gì, nhưng ít nhất về phương diện sử dụng huyền thuật cũng chưa từng thất bại như thế. Vốn hắn muốn biết người vệ sĩ kia đã chết như thế nào, theo lời hắn thì nước là yếu tố thiên nhiên có linh khí (khoa học cho rằng nước là yếu tố quan trọng nhất đối với sinh mệnh, Tần Nhất Hắng thì nghĩ, hiện nay những hiện tượng giải thích được thì gọi là khoa học, những hiện tượng không giải thích được, gọi là huyền học. Thực tế có lẽ không phải vì huyền học bí ẩn, mà bởi khoa học kĩ thuật ngày nay của con người vẫn chưa có khả năng giải thích nổi mà thôi). Hắn múc bát nước vào đêm hôm trước là có mục đích, sương đêm và sương sớm là hai loại nước dương gian có thể tiếp cận với nước dưới cõi âm, được gọi là nước không nguồn, so với các loại nước thông thường khác dễ tạo đường liên kết hơn.

Hắn đặt chiếc bát ở hướng chính Nam của biệt thự, để qua một đêm. Nếu người vệ sĩ kia đã chết trong đó thì trừ khi anh ta thực sự bị địa phủ bắt đi, nếu không bất luận thế nào cũng có thể phát hiện sự tồn tại của anh ta bằng thứ nước đó. Mặc dù người thường không cảm giác hay phát hiện được gì, nhưng loại nước này chắc chắn làm được. Ngay khi trời vừa sáng dùng chiếc đũa nhúng xuống nước rồi giơ lên cao, chờ nước rớt xuống, hạt nước bay tới đâu thì đó chính là vị trí của linh hồn. Thế nhưng ngay cả bát nước cũng không có phản ứng, vì thế phần tiếp theo kia cũng chẳng cần làm.

Tần Nhất Hằng giảng một hơi, nhất thời tôi không tài nào hiểu hết được, suy nghĩ thật lâu mới đại khái vỡ vạc ra chút ít. Theo lời hắn thì chúng tôi không tìm được hồn phách của người vệ sĩ đã chết bất đắc kì tử trong căn biệt thự này.

Thế là sao? Tôi hỏi Tần Nhất Hằng.

Hắn sầm mặt nghĩ hồi lâu rồi đáp, chỉ có một khả năng, hồn phách của người vệ sĩ đã bị kẻ nào đó bắt đi.

Tôi giật nảy mình, giả thuyết này thật bất thường, thậm chí phiền phức, chẳng trách trông hắn khó coi đến vậy.

Tôi hỏi, tiếp theo đây phải làm thế nào? Tần Nhất Hằng lẩm bẩm, xét từ hiện trạng này, kẻ thu hồn kia cụ thể là ai chúng ta căn bản không thể tưởng tượng được. Nếu tâm trạng kẻ đó không tốt, muốn bắt thêm vài hồn phách nữa thì e rằng chúng ta chỉ còn cách nộp mạng tại căn phòng này.

Tôi nghĩ, coi như đã phí công chạy đến đây vậy. Về khách sạn, chúng tôi thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về nhà. Đêm hôm ấy, Tần Nhất Hằng nằm trên giường trầm tư mãi, dù sao tôi cũng không giúp được gì nên đành ngủ trước.

Sáng sớm hôm sau trước lúc rời khỏi, Tần Nhất Hằng vẫn có chút tiếc nuối bèn gọi điện cho chủ nhà. Không biết hắn đã nói gì mà ông ta bảo chúng tôi đừng đi vội, chờ một lát ông sẽ qua nói chuyện.

Tôi giật mình hỏi hắn đã nói gì vậy. Tần Nhất Hằng kể, hắn nằm trên giường suy ngẫm hồi lâu, việc lấy hồn phách của trẻ con để luyện ma quỷ đã có nhiều phim hoặc truyện kinh dị từng đề cập, nhưng hồn phách của người lớn đã hòa hợp cùng với thân thể, khó lấy. Huống chi câu được hồn phách ra ngoài rồi thì làm sao để giữ nó cũng là một vấn đề, quan trọng hơn cả là thứ này cũng không có tác dụng gì.

Tương truyền thời xưa có thể sử dụng hồn phách khi rèn binh khí, hẳn mọi người đều biết đến câu chuyện Can Tương Mạc Tà[12], nhưng hiện giờ chẳng còn ai mở lò rèn binh khí. Sau này có nhiều đệ tử Đạo gia dùng hồn phách để luyện đan,

nhưng đa phần chỉ là hồn phách động vật, ít dùng đến hồn phách con người. Hắn cảm thấy vấn đề nằm ở miếng ngọc.

Miếng ngọc này nguồn gốc bất chính, hẳn chủ nhà đã bị người khác lừa mua. Tuy nhiên, vấn đề cụ thể của miếng ngọc là gì, hắn phải nhìn thấy mới biết được, cho nên hắn gọi điện cho chủ nhà, bịa đại vài câu chuyện về miếng ngọc kia, ông ta cũng có hứng thú muốn nghe, nên mới nói chúng tôi đừng đi vội.

Tôi đang sốt ruột muốn quay về, dù sao sự việc đến Tần Nhất Hằng cũng không yên lòng thì tôi có lý đo gì để không bỏ chạy cơ chứ? Nhưng nghe hắn nói vậy, tôi lại tò mò, muốn xem thứ ngọc đã khiến người ta nghẹn chết trông như thế nào.

Không bao lâu sau chủ nhà cũng đến, trông không giống con buôn như tôi tưởng, nhưng thật đáng tiếc ông lại chẳng mang theo miếng ngọc. Vào phòng, chúng tôi trao đổi vài câu xã giao rồi nhanh chóng nói vào chuyện chính. Ông ta chỉ kể mình đã mua lại nó từ tay một thương nhân Thái Lan và dứt khoát không tiết lộ gì thêm. Tôi đoán ông sợ chúng tôi định tìm cớ để ép giá.

Áng chừng đã hết chuyện để nói, Tần Nhất Hàng đành góp thêm vài câu rồi chuẩn bị cùng tôi rời đi. Sắp ra đến cửa, hắn lại tò mò hỏi thăm tình hình làm ăn của chủ nhà gần đây thế nào, có phải là không được thuận lợi không? Ông ta vừa nghe, hai mắt liền sáng bừng, vội vàng hỏi Tần Nhất Hằng có biết biện pháp nào để giải quyết hay không.

Tần Nhất Hằng lắc đầu, đeo túi xách rồi kéo tôi ra ngoài. Thoạt đầu chủ nhà còn gọi với theo, gặng hỏi mãi, thấy hắn tỏ ra bất nhẫn càng lôi tôi đi nhanh hơn, ông ta cũng chỉ đành thở dài rồi không đuổi theo nữa.

Trên đường ra sân bay, tôi hỏi Tần Nhất Hằng, làm sao hắn biết việc làm ăn của chủ nhà không tốt. Tôi nghĩ hắn không phải nhìn từ khía cạnh chính sách quốc gia, hắn hỏi vậy nhất định là có nguyên nhân.

Tần Nhất Hằng đáp, lòng tin của con người thực tế có sức mạnh lớn, tuy chúng ta không thấy cũng không sờ được, lại chẳng có bất cứ môn khoa học nào trực tiếp chứng minh sự tồn tại cúa nó, nhưng nếu lòng tin của mọi người tập trung vào một chỗ thì sẽ có thể sinh ra phản ứng kì diệu. Nói đơn giản thì nếu có mười ngàn người đồng lòng tin rằng hòn đá trước mặt có thể trừ tà, thì nó sẽ thật sự có khả năng trừ tà. Đó không phải là khả năng tự thân của nó, mà là bởi lòng tin của tất cả mọi người.

Tần Nhất Hằng nói tiếp, người châu Á chúng ta, đặc biệt là người Trung Quốc, có văn hóa về ngọc vô cùng phong phú. Ngọc có khả năng trừ tà hộ thân, đeo đủ thời gian ngọc còn có linh tính, giúp chủ nhân che chân tai họa. Nếu một ngày đồ ngọc đã đeo nhiều năm có xuất hiện vết nứt hoặc những sợi tơ hồng bị đứt không rõ lý do, thì chính là chúng đã giúp chủ nhân đỡ một kiếp nạn. Phỉ thúy cũng là một loại ngọc, hắn nghĩ đi nghĩ lại, có khả năng tượng Phật ngọc kia chính là một tà vật. Nếu như miếng ngọc có độ tinh khiết cao thì chỉ đôi khuyên tai đã có giá trị nghệ thuật và văn hóa đặc biệt, ba trăm ngàn tệ chưa chắc đã mua nổi. Chắc chắn người ta nóng lòng muốn bán, hơn nữa còn biết rõ điểm đáng sợ của miếng ngọc đó.

Sau khi ngọc về tay chủ nhà này, vì trong biệt thự đã bày sẵn nhiều vật trừ tà nên đêm tối ông ta hay nằm mơ, thực ra cũng là đo những món đồ đó muốn báo mộng rằng hãy vút thứ kia đi. Ông quả nhiên sợ hãi, tiện tay tặng cho vệ sĩ. Cuối cùng

trời xui đất khiến, người vệ sĩ lại bị nó hút mất hồn phách mà chết. Chủ nhà tuy tránh được một kiếp nạn nhưng đại vận suy yếu, việc làm ăn sa sút là vô cùng bình thường, chỉ sợ đây chỉ mới bắt đầu.

Mặt khác, Tần Nhất Hằng còn giảng giải, đã là vật được khai quang điểm nhãn như ngọc bội, kim phật, bùa bình an treo trên xe… Nếu như đặc biệt cầu cho bản thân thì trong lúc sử dụng không được để người khác chạm đến, nếu không sẽ hoàn toàn mất linh tính, khai quang điểm nhãn cũng không ích gì nữa.

Những lời Tần Nhất Hàng nói hoàn toàn không giống mê tín, tôi cũng coi như được mở mang tầm mắt. Tuy vậy, đây vẫn là một chuyến đi công cốc, may mà sau chuyện này lại có một căn hộ khác dâng tới tận miệng.

Căn hộ này quả thật có chút "gì đó", nhưng không thuộc loại nguy hại, ngược lại còn thú vị. Chủ nhà là bạn của bạn tôi, cậu ta vay tiền ngân hàng mua một căn hộ rộng khoảng 26 m², nằm trên tầng 13 của một chung cư cao tầng để sống với bạn gái. Mới đầu mọi chuyện cũng êm đẹp, ở được nửa tháng, hai người phát hiện trong nhà có sự lạ. Vốn dĩ chung cư kiểu này không lớn, đồ đạc không nhiều, nhưng không rõ tại sao, hai người ở nhà thường cảm thấy chật chội. Nói chật chội ở đây không phải là chật chội thật sự, mà chỉ là một loại cảm giác. Tuy căn hộ của cậu ta khá nhỏ, nhưng nó cũng tương tự những căn hộ thông thường khác, dù thế nào cũng không thể khiến cho người ta có cảm giác bức bách như vậy. Hai người họ mới đầu không chú ý, nhưng sau đó mỗi khi đi ngủ, cô bạn gái hầu như đêm nào cũng bị bóng đè.

Một ngày nọ bọn họ đột nhiên chú ý thấy đôi dép lê ở cạnh giường sáng dậy bị đổi vị trí. Ban đầu họ cho rằng mình nhầm, nhưng sau đó bắt đầu chú ý hơn, quả nhiên đến hôm sau đôi dép ấy lại tự đổi chỗ.

Hai người kinh hãi tìm đến tôi, không hẳn muốn bán nhà, chỉ mong chúng tôi giúp đỡ. Dù sao họ đi làm ở thành phố có được tổ ấm cho riêng mình cũng không dễ, tuy tôi muốn kiếm tiền nhưng ngại chỗ bạn bè, bèn rủ Tần Nhất Hằng đến giúp.

Căn hộ không lớn, đứng một chỗ đã có thể bao quát toàn bộ. Tần Nhất Hằng xem xong chỉ hỏi một câu đơn giản, đại ý là bọn họ mỗi đêm có phải đều thân mật hay không, cả hai cũng thoải mái thừa nhận. Tần Nhất Hằng dặn họ sau này khi đi ngủ nhớ đóng rèm cửa lại, nếu không sẽ có nhiều ma qua đường bị chuyện đó lôi cuốn mà dừng lại xem, hơn nữa chúng còn tưởng lầm rằng đây chính là thời điểm để đầu thai. Hiện tại thì không có gì đáng ngại, nhưng lỡ không cẩn thận bị chúng ám lên người thì gay go to.

Bọn họ nghe xong liền cảm ơn rối rít, Tần Nhất Hằng treo một tấm kính đối diện cửa sổ, chèn giấy đỏ ở bốn góc giường, bảo sau này sẽ không có việc gì nữa. Từ đó, căn hộ ấy quả nhiên không còn xảy ra những chuyện kì quái, hai người kia cũng an ổn, sống cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào.

8
Đông đúc

Căn hộ đó tôi chẳng kiếm được mấy, so ra chỉ đủ trả vài bữa cơm mà thôi. Mặc dù có thể lo cơm ăn qua ngày nhưng con đường làm giàu vẫn phải dựa vào đôi bàn tay mình, à không, đôi bàn tay Tần Nhất Hằng mới phải. Có điều hình như vận may của tôi quay lại đúng lúc, chưa đầy một tuần sau, Viên Trận liên lạc với chúng tôi, nói rằng có gia đình muốn bán lại một tòa nhà cổ. Nghe nói mấy đời nhà họ đã từng sinh hoạt tại nơi đó, tiếc rằng vị trí không được tốt lắm.

Đường sá lần này thực sự xa xôi, không có đường thủy hoặc đường hàng không, chỉ còn cách ngồi tàu hỏa, về sau lại phải đổi tới đổi lui mấy lần xe buýt mới đến được. Tôi thành ra hối hận, không ngờ heo hút đến thế. Tra vị trí tòa nhà trên bản đồ điện tử, chính là ở rìa thành phố. Chúng tôi xuống xe đi không bao xa đã nhìn thấy nó, quả thật cổ kính, lại có khí thế, chắc chắn đã có tuổi đời nhất định. Tôi vừa dự tính giá trị tòa nhà, vừa hỏi Tần Nhất Hằng, tòa nhà này có phải là quá cũ rồi không?

Tần Nhất Hằng không trả lời, nghiêng đầu nhìn kĩ hơn mới nói, thể theo bố trí phòng ốc, hẳn gia đình này đông người, dù không phải giàu nứt đố đổ vách thì ít nhất cũng bình yên hạnh phúc, đang êm đẹp tốt lành thế thì bán nó làm gì.

Bước vào đến sân, tôi phát hiện Tần Nhất Hằng nói đúng, cảnh gia đình đông đúc thực an lành, yên ấm, tôi nhìn mà ngưỡng mộ mãi. Người tiếp đón chúng tôi tự giới thiệu mình là con trai trưởng, ước chừng cũng phải sáu mươi tuổi rồi. Ông lão vẫn còn khỏe mạnh, dẫn chúng tôi đi vòng quanh tòa nhà khá lâu. Tôi muốn để cho Tần Nhất Hằng xem xét tỉ mỉ nên phải kéo dài thời gian, níu chân ông lão kia đã. Thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nhà này còn nhiều người khác nữa, dù thế nào cũng vẫn không tránh được bị để ý. Tôi khẽ hỏi Tần Nhất Hằng, làm sao bây giờ?

Tần Nhất Hằng nói, còn cần xem xét gì nữa, một nhà đông đủ cùng hưởng yên vui thế này, anh cảm thấy ở đây có thể có cái gì? Bảo có thần tiên che chở thì tôi còn tin, chứ nói đến quỷ quái á? Thực là nực cười đó.

Nghe vậy tôi cũng tán đồng. Nhưng rõ ràng Viên Trận cho chúng tôi hay ở đây có chuyện ma quái, tại sao khi đến nơi lại hóa ra đất lành thế này? Tôi bèn hỏi thẳng chủ nhà, gia đình ông có phải có gì đó quấy nhiễu? Ai ngờ ông lão lại cười ha hả mà nói, đích thực là có, nói xong lại chỉ vào một gian phòng tiếp lời, đại khái là căn phòng này có chuyện kì quái, từ lúc ông ấy có thể nhớ được đã thấy có thứ quấy nhiễu, mà vẫn quấy cho đến tận bây giờ.

Tôi nhìn theo hướng ông chỉ, thấy một gian phòng đóng chặt cửa lớn cửa sổ, thoạt nhìn cũng chẳng có gì bất thường. Nếu ông lão không nói thì chúng tôi chắc chắn sẽ bỏ qua gian phòng đó. Tần Nhất Hằng trông thấy phòng này cũng kinh ngạc, nhưng dựa vào nét mặt thì có vẻ hắn chẳng nhìn ra điều gì. Vì vậy tôi lại hỏi ông lão, quấy nhiễu là quấy nhiễu thế nào?

Ông bèn cười thành tiếng, dẫn bọn tôi đi xem. Gian phòng được mở ra, ánh mặt trời chiếu vào, thấy bụi bay tán loạn. Gian phòng này nhỏ, có một chiếc giường gỗ ngay sát bên trái cánh cửa, bên phải chất một ít đồ đạc, có vẻ nó đã bị biến thành nhà kho.

Ông lão dẫn bọn tôi đi vào, chỉ chiếc giường gỗ rồi nói, đây là chiếc giường tốt nhất mà tổ tiên mấy đời trước lưu lại. Tổ tiên ông khi ấy làm quan trong triều, khi cáo lão hồi hương được hoàng thượng ban cho mảnh đất này. Trước khi nước cộng hòa nhân dân ra đời, một nửa huyện đều là sản nghiệp nhà ông cả. Sau cải cách ruộng đất, các bậc bề trên mắc thói bài bạc, gia đạo suy tàn dần. May mà trong nhà còn có một người kinh doanh phát đạt, mới mua lại được tòa nhà cũ này. Cứ thế, đại gia đình họ lại trở về đây sinh sống.

Theo lời ông, từ khi còn nhỏ đã nghe người nhà nói trong gian phòng này có cụ tổ. Hồi ấy ông còn tưởng cụ tổ còn lớn hơn ông nội mình mấy đời, nên đã ngạc nhiên, muốn gặp vị trưởng bối chưa từng lộ diện này.

Thế nhưng người nhà đã khóa chặt căn phòng đó lại, thành ra ông ta chỉ còn cách nhón chân ngó qua cửa sổ. Khi ấy ông còn nhỏ tuổi, không đủ cao, đứng trên chiếc ghế đẩu nhìn vào, cuối cùng trông thấy một người mặc quần áo thời Thanh đang đứng bên bàn luyện chữ. Người ấy quay đầu lại nhìn thấy ông đứng ngoài cửa sổ lén nhìn, bèn mỉm cười.

Từ đó về sau ông thường đến ngó trộm, đa số thời điểm đều thấy người này luyện chữ, nhưng đôi khi cũng không thấy người ấy đâu. Ông đem chuyện hỏi cha mẹ, hai người đều giật mình, ngập ngừng muốn nói lại thôi, về sau quản con chặt

hơn, không cho tới gần căn phòng đó nữa. Lúc trưởng thành, có cơ hội nhìn lén thì đã chẳng còn trông thấy người đâu.

Sau cải cách ruộng đất, cả tòa nhà lớn về cơ bản đều chia cho người nghèo trong vùng. Gia đình đầu tiên đến ở gian phòng đó là một nhà ba người. Người đàn ông mỗi ngày đều ra đồng làm việc, để vợ con ở nhà. Nhưng mới ở được vài ngày, đứa bé xảy ra chuyện, vô duyên vô cớ lại đọc thơ cổ. Người nhà lấy làm sợ hãi, mời thầy cúng đến xem. Thầy cúng nhìn một lúc rồi nói, đứa bé này bị ma nhập. Ông ta đã dùng nhiều biện pháp nhưng tựu chung đều không có kết quả, về sau chỉ còn cách đề nghị họ chuyển ra khỏi gian phòng. Từ khi chuyển đi, đứa trẻ nhà họ quả nhiên bình thường trở lại, nhưng đến tuổi đi học lại ngu dốt vô cùng, may mà thời đó việc học chưa phải chuyện quan trọng bậc nhất. Tuy không ai gặp phải chuyện gì nữa, nhưng sự việc lại bị đồn ra ngoài, từ đó cũng chẳng có ai dám vào ở.

Sau này, trên thị trấn có một đứa trẻ nhờ cơm của làng nước mà lớn lên, chẳng sợ ma sợ quỷ gì. Hắn không có nhà để về, bèn dọn vào căn phòng ấy, rước lấy đủ việc kì quái. Mỗi ngày hắn tỉnh lại đều thấy chữ được người ta viết trên mặt đất bằng cành cây, cụ thể là viết gì thì hắn xem không hiểu, có điều cũng không gây hại gì nên hắn chẳng sợ. Dần dà, hắn tự dưng thông tỏ sách vở, có thể vung bút vẩy mực, viết được vài nét chữ đẹp, về sau trở thành một nhà thư pháp có tiếng. Khi ông lão nhắc tên, tôi mới nhận ra mình cũng nghe danh người này, danh tiếng tuy chưa đến mức được phong là quốc bảo, nhưng cũng là bậc thầy thư pháp, mỗi chữ viết ra bán được cả chục ngàn tệ, không ngờ ngọn ngành lại ly kì như vậy.

Ông lão kể tiếp, về sau mua lại được tòa nhà, ông liền tới gian phòng đó ngủ một đêm, quả nhiên nằm mộng thấy người

mặc trang phục nhà Thanh quay mặt vào tường khóc, còn khóc vô cùng thảm thiết. Ông cho rằng việc này chắc hắn có nguyên nhân, ngày hôm sau liền đốt vàng mã, ngựa xe tế bái. Cách một ngày lại đến ngủ. Mấy hôm sau, ông bắt đầu ho khan, thân thể vô cùng mệt mỏi, đành phải chuyển ra ngoài.

Thế nhưng ông lão cho rằng, mặc dù gian phòng có điểm khác lạ, nhưng chẳng hại gì ai, còn phù hộ cho con cháu thì phải, bởi gia đình ngày càng đông đúc. Thành thử đối với nhà họ, đây chỉ là căn phòng bỏ không bình thường, đồ đạc vẫn chuyển ra chuyển vào luôn.

Ông lão nói liền một mạch. Tôi nhận ra phi vụ ngon lành, bèn nhìn Tần Nhất Hằng. Hắn đang gật gù, không biết là đồng ý với câu nào của chủ nhà.

Tôi hỏi ông, sao đang ở yên lành lại muốn đem bán tòa nhà này? Ông lão vẫn giữ thái độ vui vẻ, rằng cả gia đình muốn chuyển ra nước ngoài, giữ tòa nhà lại chẳng để làm gì, huống hồ định cư ở nước khác cũng cần khoản tiền lớn. Tôi nhìn ông có vẻ thành thật, hiếm có ai lại chủ động nói rõ mọi chuyện kì quái xảy ra trong nhà như vậy. Hiện tại trong căn phòng này thực sự là có thứ gì đó, tôi cần phải cùng Tần Nhất Hằng bàn bạc, để xem có thể giải quyết được hay không, hơn nữa cả một tòa nhà lớn thế này, mặc dù là vùng ngoại thành nhưng chỉ sợ giá cả sẽ đắt đỏ, tôi cũng phải vạch kế hoạch để xem liệu có nuốt nổi nó không. Bởi vậy tôi nói với ông lão rằng tôi cần phải bàn bạc với cộng sự thêm đã. Ông ta vui vẻ đồng ý, hơn nữa còn nhiệt tình mời chúng tôi ở lại. Tôi thấy quanh đây chẳng có khách sạn nào, vả lại chúng tôi cũng không quen đường sá vùng này, nên nhận lời.

Ông lão đưa chúng tôi đi sắp xếp đâu vào đó xong còn chuẩn bị một bàn đồ ăn, khiến chúng tôi cảm thấy thực ngại ngùng. Cơm nước xong xuôi, trở lại căn phòng được nhà họ bố trí cho, tôi hỏi Tần Nhất Hằng thấy thế nào.

Tần Nhất Hằng nói, về cơ bản là không có vấn đề gì. Tòa nhà này đã được người hiểu biết về phong thủy xây dựng lên, tuy vậy thứ ở trong gian phòng kia theo như lời ông lão nói, chắc chắn đã lâu năm rồi. Nếu hiện tại vẫn còn ở thì hẳn là có ẩn tình, ít nhất chúng ta phải biết được thứ đó là gì đã.

Mới nghe tới đây tôi đã hiểu ý định của hắn. Chắc chắn là lại muốn đợi đêm xuống lén lút đi vào xem xét lần nữa, dù sao ban ngày dương khí quá thịnh, nhiều thứ thuộc về cõi âm không thể nào nhìn ra được. Tôi thực sự không muốn đi, nhưng nhớ lại ông lão ban sáng bảo thứ đó không hại người, hơn nữa còn có Tần Nhất Hằng đi cùng, tôi đi phụ hắn một tay cũng không vấn đề gì.

Vì vậy, chúng tôi quyết định đêm xuống sẽ thăm dò xem sao.

Tôi cho rằng Tần Nhất Hằng ít nhất cũng sẽ chuẩn bị này nọ, nào ngờ đến lúc đi hắn cứ thế kéo tôi về phía căn phòng đó. Hắn bám tay vào cửa sổ, dò xét một lúc. Thực tình tôi không nghĩ hắn lại dùng cách này, mà dù sao với hắn thì chỉ cần xem qua là đủ rồi, tôi bèn đứng yên, vừa xem vừa hút thuốc.

Tần Nhất Hằng quan sát một lúc lâu rồi mới quay lại bảo tôi, hắn chẳng nhìn được gì cả, nhưng cảm thấy đúng là trong gian phòng có tồn tại thứ gì đó xem chừng không phải tà vật. Nói xong hắn quay người đi về phía phòng dành cho khách,

tôi cũng lắng lặng theo sau, chẳng biết hắn có tính toán gì không.

Vào phòng, Tần Nhất Hằng đảo bên nọ xáo bên kia lục tìm trong túi một gói bánh quy, tới nhà bếp mượn thêm chiếc đĩa, rồi dẫn tôi quay lại. Đến gian phòng nọ, hắn cứ thế mở cửa đi vào, cung kính bày bánh quy lên đĩa, rồi cẩn thận đem đĩa bánh đặt lên chiếc giường gỗ, sau đó kéo tôi ra ngoài.

Ra đến cửa, Tần Nhất Hằng nói cho tôi biết, thứ ở trong tòa nhà đó rốt cuộc có phải tà ma hay không, sáng mai là biết. Dùng dằng cả buổi, không ngờ vẫn phải tiếp tục chờ đợi! Tôi cố gặng hỏi, hắn lại úp úp mở mở ra vẻ thần bí, đáp rằng đến lúc cần biết thì tự nhiên sẽ biết thôi.

Một đêm yên lành không xảy ra chuyện gì. Sáng sớm hôm sau, Tần Nhất Hàng kéo tôi dậy, vội vã chạy tới gian phòng đó. Hắn mở cửa ra, nhìn quanh phòng một lát rồi gọi tôi theo vào. Tôi cũng chẳng hiểu mô tê ra làm sao, cứ thế lơ mơ đi theo. Vừa đứng lại, Tần Nhất Hằng liền chỉ chỗ bánh quy trên giường, bảo tôi ăn hết.

Tôi nghe xong ngẩn người, yêu cầu vô lý gì vậy chứ? Nhưng nhìn ánh mắt hắn không giống như đang nói đùa. Tôi nghĩ chắc lát nữa sẽ có một màn đánh đấm ác liệt nên hắn muốn tôi bổ sung chút thể lực, tuy lý do này nghe gượng vô cùng nhưng tôi chỉ đành an ủi bàn thân như vậy.

Chẳng còn cách nào khác, tôi ăn từng miếng bánh một. Bánh quy đáng lẽ giòn, để ngoài một đêm, iu hết cả. Tôi vừa ăn vừa suy nghĩ, mấy cái bánh quy này để tênh hênh cả đêm, chẳng biết có bao nhiêu gián chuột động vào rồi, ăn vào chẳng phải sẽ đau bụng sao? Quả nhiên, tôi ăn xong không lâu thì bị

đau bụng, cuống cuồng chạy vào nhà vệ sinh mấy lần mới yên ổn trở lại.

Khi quay ra tôi hỏi Tần Nhất Hằng chuyện này rốt cuộc là sao, hắn mới bắt đầu giải thích. Bánh quy thực ra chính là đồ cúng, bất kể thờ thần phật hay người đã khuất, thậm chí kể cả thờ yêu quái. Nói rộng hơn, từ xưa đến nay việc thờ cúng là việc chẳng lạ lùng gì, trong số những món đồ cúng không thể nào thiếu được vài món trái cây. Nghe nói nếu ăn những đồ cúng đã được thần linh hưởng (đây chỉ là cách nghĩ của chúng ta, thực tế những món đồ cúng ấy vẫn còn nguyên vẹn) thì có thể kéo dài tuổi thọ, trừ bệnh hoặc cầu tự[13], cầu tài, dù sao cũng không kể hết được những chuyện tốt. Đương nhiên đây chỉ là lời đồn, hắn chưa tự mình kiểm chứng bao giờ. Nhưng ăn bánh quy cúng bái ma quỷ thì tốt chỗ nào chưa thấy, trái lại còn gặp không ít tai ương, tôi đã tự trải nghiệm. Tôi hỏi hắn, làm khổ tôi như vậy là có ý gì?

Tần Nhất Hằng giải thích, khi ăn đồ cúng cho ma quỷ sẽ thường cảm nhận được một trong ba vị: Một là ngọt, vị này không giống vị ngọt gắt trên đầu lưỡi mà chủ yếu là cảm giác, như người ta hay nói hôn thì có cảm giác ngọt ngào. Loại đồ cúng có vị ngọt như vậy là nguy hiểm nhất, vì đã bị lũ ma quỷ thích hút dương khí động vào, phụ nữ ăn chúng sẽ rối loạn kinh nguyệt, có thai thì sinh non, đàn ông ăn vào mắc bệnh di tinh, mệt mỏi uể oải. Nếu tiếp tục sống cạnh bọn yêu ma này thì dễ bị chúng nhập.

Loại thứ hai có vị hơi đắng, cũng không hẳn là vị đắng trên đầu lưỡi, loại này thì tốt, vì ma quỷ sau khi ăn xong sẽ giúp đỡ mình, hoặc ít nhất cũng không gây hại đến mình. Nghe nói, những món đồ cúng sau khi được thần linh dùng xong, bất kể là trái cây hay bánh kẹo, ăn vào đều có cảm giác nhạt nhẽo vô

vị như sáp đèn cầy, hoặc có thể cảm giác được mùi vị không còn đậm đà như trước.

Loại thứ ba có vị hơi chua, do ma quỷ có oán khí nếm trước. Oán khí này không phải của ác quỷ, mà chỉ một loại u oán trong lòng, hơn nữa ác quỷ thì không nhận đồ lễ. Loại đồ cúng này bình thường không gây hại cho cơ thể, tệ nhất cũng chỉ khiến mình đau bụng mà thôi.

Nghe Tần Nhất Hằng giải thích xong, đại khái tôi cũng hiểu được ý của hắn. Tôi quả thật muốn nổi giận, hắn hiểu rõ như vậy đáng lẽ phải tự đi mà làm, còn hại tôi chạy vào nhà vệ sinh cả nửa ngày trời.

Mặc dù đã nghe giải thích kĩ càng, tôi vẫn cảm thấy mấy chuyện này không có nhiều căn cứ xác thực, tuy nhiên ngẫm nghĩ lại miễn cưỡng an ủi bản thân. Đồ để qua một đêm trong môi trường ẩm ướt khó tránh bị biến chất, ăn vào đau bụng cũng là thường. Bây giờ câu chuyện đã rõ ràng, hiện tại bước kế tiếp chúng ta nên làm gì?

Hắn nói hồn ma ở đây tội nghiệp, cũng không muốn hại người. Dùng những phương pháp đối phó với bọn ma quỷ thông thường, hắn không đành lòng ra tay, chúng tôi nên tìm cách khiến cho con ma tự nguyện rời khỏi vẫn hơn.

Cách thức trừ ma diệt quỷ trước đây của chúng tôi nói thẳng ra là vô cùng thô bạo và độc đoán, nhưng hôm nay muốn mời hồn ma tự ra đi, lại còn là một hồn ma bao năm qua cứ luôn lưu luyến nơi này, khó tránh khỏi quá sức. Nhưng Tần Nhất Hằng đã yêu cầu, tôi cũng chỉ còn cách nghe theo, ai bảo tôi là một tay mơ cơ chứ.

Tôi và hắn bàn bạc qua loa, quyết định bắt đầu từ việc xem người ta chết thế nào. Nghe câu chuyện chủ nhà kể lại, tôi cho

rằng hồn ma này chính là tổ tiên của gia đình họ, cho nên muốn tháo chuông thì phải tìm người buộc, chúng tôi bèn đi hỏi thăm người trong nhà.

Chúng tôi giả bộ tò mò, hỏi thăm những người cao tuổi còn minh mẫn trong gia đình. Tuy họ đều biết trong căn phòng nọ có chuyện ma quái, nhưng không ai biết thân thế của hồn ma ấy. Chúng tôi lại hỏi chủ nhà. Ông lão chau mày ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng chỉ nói hồn ma ấy có lẽ chính là người đã từng làm quan trong triều đình.

Manh mối kiểu này có cũng như không, tôi cùng Tần Nhất Hằng nán lại đây đã hai ngày, cũng muốn trở về rồi. Tần Nhất Hằng lại nói, thật sự không được nữa thì chúng ta vẫn còn một cách có thể thử. Tôi hỏi hắn là cách gì, mắt hắn lập tức sáng như sao nhìn tôi chăm chăm.

Nhìn thấy mắt Tần Nhất Hằng lóe lên, tôi không kìm được rùng mình, hắn nhất định lại muốn ném tôi vào lửa. Cố hỏi thêm, quả thật tôi đoán không lầm. Lần này thậm chí còn khiến tôi lo lắng hơn tất cả những lần trước. Tuy Tần Nhất Hằng một mực nói rằng dễ, nhưng tôi tự trải nghiệm mấy lần, thật không thể tin hắn thêm nữa. Huống chi hắn còn định để hồn ma kia nhập vào người tôi.

Tần Nhất Hằng khẩn khoản thuyết phục, nói rằng việc này chúng tôi chỉ còn cách tự mình giải quyết, nếu động đến gia đình nhà họ thì sẽ không thể thực hiện được. Tôi cứ đắn đo suy nghĩ mãi, hắn thì luôn mồm hứa hẹn, cam đoan sẽ bình an vô sự. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn cắn răng đồng ý. Quả thật vì tiền tôi có thể bất chấp mọi thứ.

Thấy vậy hắn bèn kéo tôi đi chuẩn bị: Trước tiên đào một cái hố nhỏ ở ngoài cửa phòng, sau đó cắm thẳng một cây gậy

gỗ tần bì xuống, may là chủ nhà có, bằng không muốn tìm thứ này cũng không đơn giản. Cuối cùng hắn dùng sợi dây màu đen thắt một nút ở ngay ngón giữa của tôi, đầu còn lại của sợi dây thì móc vào cái gậy, bảo tôi lát nữa sẽ mất hết tri giác, nhưng nếu cảm nhận được sợi dây ở ngón giữa chuyển động thì hãy cố gắng tỉnh lại. Tuy hắn luôn miệng nói không sao nhưng kinh nghiệm trước kia nhắc cho tôi biết, việc này chẳng khác nào tự kí vào bản cam kết trước khi thực hiện phẫu thuật.

Tôi ngồi trên chiếc giường cũ thầm nghĩ, mẹ kiếp, thế mà không nói sớm, bây giờ đã lỡ leo lên thuyền giặc rồi, chỉ còn nước chờ bị làm thịt thôi. Tần Nhất Hằng đi quanh phòng một vòng, dùng chân giẫm mạnh lên vài chỗ, sau đó đóng cửa phòng lại. Bóng đen lập tức bao trùm, Tần Nhất Hằng đốt một cây nến, đặt lên trên chỗ cuối cùng hắn giẫm, sau đó nhét vào tay tôi một nắm lông gà, bảo tôi giây đầu tiên sau khi tỉnh lại phải ném chúng ra cửa, càng xa càng tốt.

Lúc này tôi đã bắt đầu hồi hộp, các loại cảm giác sợ hãi thi nhau nhảy nhót trong lòng, lại sợ nhúc nhích thì sợi dây buộc trên ngón tay sẽ đứt mất, chỉ còn cách cố gắng tập trung chờ đợi. Một lát sau, không biết do tác dụng tâm lý hay thật sự cảm thấy rét, tôi không nhịn được rùng mình. Đột nhiên có thứ gì đó úp vào lưng, tôi lập tức ngất xỉu.

Nói thật lòng, cả đời tôi cũng chưa bao giờ ngủ say như vậy. Trước đây tôi đã tưởng tượng các kiểu, đoán xem lúc bị nhập sẽ có cảm giác thế nào. Rốt cuộc đến khi Tần Nhất Hằng bất thình lình hét lớn khiến tôi bừng tỉnh, tôi mới phát hiện cả quá trình này chẳng có cảm giác gì cả, hoàn toàn không nhớ được chuyện gì. Lúc mới tỉnh dậy, ý thức của tôi vẫn còn mơ hồ, toàn thân mệt mỏi, muốn ngủ tiếp. Nhưng Tần Nhất Hằng ở bên cạnh vội vàng nhắc tôi ném nắm lông gà ra ngoài. Tôi

mau chóng đứng dậy, cũng không cần lịch sự, đạp cửa xông ra ngoài, dùng hết sức ném nắm lông gà đi. Không ngờ chúng không rơi phía trước tôi mà trong nháy mắt đồng loạt bay lên, rồi lan ra tứ phía.

Chuyện sau đó thì không khó tin đến vậy. Tần Nhất Hằng dọn dẹp đồ đạc, đến bên cạnh giải thích cho tôi hay quá trình vừa rồi. Theo lời hắn, người nhập vào tôi nho nhã, nói chuyện cũng chừng mực, nhưng dường như đáng thương, cứ khóc suốt. Thảo nào khi tỉnh lại mặt tôi ướt hết cả.

Tôi hỏi hắn những bước chuẩn bị trước đây có ý nghĩa gì. Tần Nhất Hằng nói, ngón giữa chính là nơi tụ nhiều dương khí nhất, thắt nút ở ngón giữa coi như đóng thêm cho người bị nhập một phần bảo hiểm. Nếu hồn ma đó kiên quyết muốn chiếm thân thể tôi thì cái nút thắt đó có thể giúp tôi lưu lại chút dương khí cuối cùng, như vậy dù thế nào cũng cứu được.

Chiếc gậy gỗ tần bì kia thực sự có thể trừ tà diệt quỷ, nhưng có lẽ người thành phố sẽ chẳng hiểu rõ nó. Sự phát triển của xã hội ngày nay đã khiến cho những công cụ truyền thống hiếm khi được biết đến. Theo lời của thế hệ trước, trình độ chữa bệnh của nông thôn thời xưa có hạn, dân số lại thưa thớt, hơi người không đủ nên thường xảy ra chuyện xác chết vùng dậy. Những cái xác này gặp người sẽ túm lấy cắn chết, hơn nữa chúng mạnh không ai ngăn nổi, chỉ có dùng gậy gồ tần bì mới đánh lại được.

Đem gậy dựng thẳng trên mặt đất, nhìn như lung lay sắp đổ, nhưng nếu một người bị quỷ nhập muốn bẻ gãy hoặc đạp đổ nó thì nó đột nhiên sẽ vững như Thái Sơn, chắc như bàn thạch. Buộc sợi dây đen ở ngón giữa của tôi vào đó, xem như đã tìm được một điểm tựa kiên cố giữ chặt tôi. Nói ra thì

hoang đường, nhưng trên thế giới này vẫn thường xuất hiện những chuyện thử thách chúng ta như vậy.

Về phần cây nến trắng, Tần Nhất Hằng nói rằng hắn đã sử dụng một cách đơn giản nhất để đánh vài dấu sao trong phòng, rồi đem những cây nến trắng đặt ở vị trí của sao Khôi[14] để bào vệ dương khí cho tôi. Cuối cùng việc ném nắm lông gà là ném đi vận rủi. Tuy hồn ma nhập lên người tôi không có ác ý, nhưng phàm là người bị nhập, nhẹ thì cũng bệnh lặt vặt một thời gian, nặng thì xui xẻo cả một năm, cho nên hắn mới khiến tôi trong giây phút đầu tiên khi tỉnh lại đem hết vận rủi ném đi, như thế có thể hạn chế hao tổn cho bản thân. Hắn nói làm tôi nhớ đến nắm lông gà kia, cuối cùng nó lại bay thốc lên. Tôi kể cho hắn, hắn cũng gật gật đầu, như vậy cơ bản xem như vận rủi cũng bị phân tán đi rồi, chỉ e là tôi sẽ bị một trận đau đầu dữ dội, nhưng điều trị một thời gian sẽ qua thôi.

Tôi còn muốn hỏi hồn ma kia rốt cuộc đã nói gì, Tần Nhất Hằng lại úp úp mở mở, bảo ngày mai sẽ kể rõ ràng chân tướng sự việc. Chuyện này giải quyết xong xuôi, cả tòa nhà lớn như vậy, chắc chắn chúng tôi có thể kiếm được không ít. Tôi hiện đã quá mệt mỏi, nói đến kiếm tiền cũng không còn sức lực, chỉ muốn quay về phòng ngủ một giấc. Suốt đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau tôi tỉnh khi trời đã sáng bạch, toàn thân vẫn còn rã rời, ngồi dậy phát hiện Tần Nhất Hằng đã đi đâu mất, vì thế tôi thu dọn qua loa rồi ra ngoài. Tôi nghĩ Tần Nhất Hằng đang ở ngôi nhà nọ, đến nơi thì thấy cả gia đình họ xúm xít một chỗ, còn Tần Nhất Hằng đang thảo luận với nhóm thợ làm công.

Hắn bảo mấy người thợ lấy búa ra chuẩn bị đập tường của gian phòng kia. Tôi ngạc nhiên nhìn, gian phòng đã nhiều năm không tu sửa, chẳng ngờ lại kiên cố đến như vậy. Mấy người làm công lực lưỡng đục đẽo hồi lâu, mới đập vỡ được một mặt tường. Tần Nhất Hằng ở bên cạnh chăm chú quan sát, đập thêm một lúc nữa hắn mới hô dừng lại, sau đó hắn chạy đến chỗ bức tường bị đập tìm kiếm một lúc, cuối cùng lôi ra một cái ống dài.

Tôi đứng hơi lùi lại phía sau, nhìn không rõ lắm, nhưng hình như là một bức tranh. Đến khi tiến lại gần, mới phát hiện đó không phải là tranh, mà là một tấm vải dệt. Tôi lại nhìn chăm chú, cảm thấy thật quen mắt, nhưng vẫn không nghĩ ra được đó là vật gì, hỏi hắn mới biết, hóa ra là thánh chỉ. Ai ngờ bên trong tường nhà họ lại giấu thánh chỉ. Chữ viết rất đẹp, tiếc rằng tôi không phải người học rộng nên không hiểu được nội dung.

Tần Nhất Hằng nhanh chóng giải thích, đại khái thánh chỉ nói về cụ tổ của gia đình này, có thể nhận lệnh về kinh thành phục chức.

Nói xong, Tần Nhất Hằng tiếp tục giải thích cho mọi người: Cụ tổ của gia đình họ ngày trước đã phạm phải một vài chuyện trong triều đình, bị giáng ba cấp quan. Có khả năng là án văn tự[15], sau đó ông ta tự ái bèn dâng tấu lên hoàng thượng xin được cáo lão về quê. Hoàng thượng là người nhân hậu, ban thưởng cho ông ta tòa nhà này. Hồi hương chừng hai năm thì được hoàng thượng nhớ đến, triệu về kinh làm quan, tiếc rằng khi đó ông ta đã ốm chết ở quê.

Người này vốn không cam tâm cho nên chần chừ không đầu thai kiếp khác. Thật trớ trêu, thánh chỉ đến, ông ta lại càng

cảm thấy tủi thân, không ngừng gây loạn trong nhà. Người nhà thấy thế cũng sợ hãi, không dám mang thánh chỉ đi đốt, sau này không còn cách nào khác, đành nhét vào giữa bức tường rồi xây kín lại. Cứ thế, ông ta cũng theo vào gian phòng này, cả ngày đối diện với bức tường rồi lấy nước mắt rửa mặt.

Âm dương cách trở, ông ta cũng không hi vọng quay trở lại triều đình làm quan, hiện tại thánh chỉ đã được lấy ra, chỉ cần mang đi đốt, dẹp yên oán khí của ông ta, sự việc xem như đã giải quyết xong. Nghe nói phải đốt thánh chỉ, tôi cũng cảm thấy đau lòng! Mặc dù món đồ vô cùng giá trị, nhưng gia đình họ cũng đồng ý thiêu hủy, còn muốn đốt thêm một ít vàng mã. Tôi chỉ hi vọng có thể được chụp hình lưu niệm với nó. Tần Nhất Hằng cũng không có ý kiến gì, bèn đưa thánh chỉ cho chủ nhà, để bọn họ tự xử lý.

Chuyến này quả nhiên không uổng phí sức lực, sự việc trải qua không nguy hiểm, mọi sự cũng được làm tới nơi tới chốn, thành công giúp đỡ gia đình họ, giá nhà nhất định có thể ép xuống thêm chút nữa. Đợi cho họ xử lý ổn thỏa việc thánh chỉ, tôi bèn gọi chủ nhà đến thẳng thắn bàn bạc giá cả.

Ông lão cũng thật chân thành, giá nhà quả nhiên được giảm. Tôi tính sơ, tòa nhà này nếu mua theo giá của ông thì cũng sẽ thu được nhiều lợi nhuận, nên nhanh chóng chuẩn bị hợp đồng cho ông lão kí tên đóng dấu. Đợi thêm ngày rưỡi nữa, thủ tục sang tên xong xuôi, tôi cùng Tần Nhất Hằng chuẩn bị trở về trong chiến thắng. Gia đình họ muốn giữ chúng tôi lại dùng bữa, chúng tôi phải từ chối mãi mới được.

Trên đường về tâm trạng tôi vui vẻ, nhưng khi bắt đầu lên tàu thì tôi phát sốt, uống tạm vài viên thuốc, xuống tàu là đi thẳng đến bệnh viện truyền nước biển. Tần Nhất Hằng nói việc

này là di chứng sau khi bị nhập, vài hôm là khỏi. Tôi cũng nhân dịp rảnh rỗi này nghỉ ngơi. Tôi đã ném nắm lông gà đi rồi, vận rủi lẽ ra phải tiêu tán hết mới phải, nhưng ngay căn tiếp theo, quả thật tôi đã gặp phải đại hạn. Có điều, nói theo cách của Tần Nhất Hằng thì số tôi phải gặp một lần như thế, và chúng tôi mới vô tình biết được một bí mật động trời tới mức ấy.

Nghe kể đến đây, những người ngồi đối diện tôi dường như đã đờ đẫn hết cả. Có lẽ với bọn họ, câu chuyện này quá thật vô cùng ly kì. Nhưng nghĩ lại thì hồi mới vào nghe, thái độ của tôi cũng tương tự. Tôi lại cầm máy ảnh, chụp cho bọn họ một bức hình chung. Mấy người đó vẫn thấy khó hiểu, nhưng không ai dám mở miệng hỏi lý do.

Đêm về khuya, cửa sổ chưa đóng, đúng lúc có cơn gió thổi qua, dù nhiệt độ trong phòng không thấp nhưng tôi thấy lạnh cả sống lưng. Vừa nãy trong thoáng chốc khi ánh đèn lóe lên, hình như tôi đã nhìn thấy gì đó. Bình tĩnh nghĩ kĩ, lại không nhớ được là gì. Căn bệnh đa nghi của tôi lại tái phát rồi. Tôi cắn nhẹ đầu lưỡi để trấn tĩnh, kể chuyện ma vào thời khắc thế này thì khó tránh khỏi rùng mình, chín người ngồi đối diện với tôi mặc dù không quen biết nhau, nhưng giờ cũng đã ngồi sát lại theo bản năng. Tôi đứng dậy vươn vai duỗi lưng, muốn phân tán sự chú ý của mọi người, sau đó bảo bọn họ tranh thủ đi vệ sinh.

Trong chín người có hai cô gái, họ nhìn nhau, có lẽ đã muốn đi vệ sinh rồi, nhưng lại bị câu chuyện dọa tới mức không dám cử động. Tôi mỉm cười nhìn họ, bảo một anh chàng cùng đi, bọn họ nhìn tôi cảm kích rồi vội vã rời phòng. Những người còn lại theo tâm lý đám đông cũng lục tục kéo nhau về phía nhà vệ sinh.

Trong phòng khách tạm thời chỉ còn một mình, tôi nhìn đồng hồ, từ giờ đến bình minh hẳng còn sớm, đêm nay chắc chắn sẽ dài. Tôi châm một điếu thuốc, vừa mới đặt lên môi, chưa kịp hút thì thấy nổi da gà, vì lúc tôi vừa châm thuốc, cả phòng khách cũng bừng sáng lên một cách kì quái. Loại ánh sáng này quá thật chói mắt, cũng ngắn ngủi, tôi thậm chí còn chưa kịp nhận ra từ hướng nào chiếu đến nhưng đó chính là ánh đèn flash của máy ảnh. Máy ảnh của tôi vẫn còn đang nằm yên trên bàn trà, hơn nữa quay lưng về phía tôi. Dù đột nhiên trục trặc thì đèn flash cũng không thể hắt lên mặt tôi được. Không lẽ ở trong ngôi nhà này còn có ai khác sao? Và người đó cũng có một cái máy ảnh? Nhưng hắn chụp cái gì chứ? Hay là cũng chụp thứ giống như tôi muốn chụp?

Lòng tôi tràn đầy nghi vấn, cũng thực sự sợ hãi, nhưng tôi đã nhận lời bạn, bất kể đêm nay xảy ra sự cố gì cũng phải kể cho hết chuyện. Bây giờ tôi chỉ còn cách giả vờ tỉnh rụi, tiếp tục dựa vào ghế hút thuốc. Tôi rít liên tục mấy hơi mới trấn tĩnh lại được. Đột nhiên phía nhà vệ sinh có tiếng la thất thanh, xé rách cả màn đêm yên bình. Song tôi cũng chẳng đứng dậy đi xem thế nào, bởi biến cố đó cũng nằm trong dự liệu của tôi.

Ngay lập tức, một người đàn ông hoảng loạn chạy đến báo với tôi về chuyện kì lạ vừa xảy ra. Tôi mỉm cười, bảo anh ta hãy gọi tất cả vào phòng khách, chỉ lát sau chín người đã đứng thành một vòng tròn xung quanh tôi. Một cô gái vừa khóc vừa nói, bọn họ xếp hàng đi vào nhà vệ sinh, ở lầu một có hai cái, cách nhau không xa, bọn họ tự động chia thành hai bên nam nữ, ai cũng hành động nhanh nhẹn, không để chậm trễ chút nào. Khi đến lượt cô ta đi vào, đèn đột nhiên tắt ngúm, cô ta cứ tưởng người bên ngoài tắt đèn nên la lên, đèn

liền sáng lại. Nhưng lúc cô ta rửa tay, nhìn vào gương mới thấy bản thân hình như có gì khác lạ.

Nói đến đây, cô gái phát run, khóc nấc lên, hình như còn nói thêm được một câu, "Tóc của tôi đã bị cắt mất! Mà trong nhà vệ sinh chỉ có một mình tôi!"

Nói xong cô ta ngã quay ra sàn, còn những người khác đều sợ đến mức không thốt nên lời.

Tôi cẩn thận quan sát cô gái này, tuy lúc trước tôi không chú ý nhưng bây giờ nhìn lại thì thấy, tóc của cô ấy đúng là đã bị cắt mất. Tôi nghĩ chắc cũng không có cô gái trẻ nào tự nhiên muốn để kiểu tóc này.

Tôi bảo bọn họ hãy ngồi xuống, nói rằng đã giao hẹn trước, bất kể xảy ra chuyện gì bọn họ đều phải tự gánh chịu hậu quả. Nếu không muốn nghe tiếp chuyện thì bây giờ có thể rời đi. Lời còn chưa dứt, không chỉ có hai cô gái nắm tay nhau ra về mà còn có một người đàn ông run rẩy nữa. Cả ba nói lời tạm biệt với tôi, tôi gọi họ lại, nhắc họ làm đúng như giao ước ban đầu, buộc bọn họ mỗi người phải chụp một tấm ảnh toàn thân.

Ba người nọ tỏ vẻ không muốn, có lẽ ở lâu trong ngôi nhà này đối với bọn họ đã là một cực hình. Cuối cùng thuận theo lời giao ước, họ lần lượt đi về hướng bàn trà rồi đứng lại để tôi chụp ảnh, sau đó vội vã rời khỏi ngôi nhà. Tuy rằng sáu người còn lại vẫn đang ngồi trên sofa, nhưng tất cả đều có vẻ hoảng loạn. Tôi cũng không lãng phí thời gian an ủi họ, vì tôi phải tiếp tục kể câu chuyện của mình.

9
Sáu ngón

Vài ngày sau khi tôi khỏi bệnh, Viên Trận lại liên lạc giới thiệu cho chúng tôi một căn khác. Lần này tương đối đặc biệt, chủ nhân của biệt thự đã tự mình tìm tới, hi vọng chúng tôi sẽ mua nó. Tôi nghĩ chắc là gã rơi vào đường cùng thật rồi, nếu không bán cho người như chúng tôi thì cũng không bán được cho ai. Gã tự xưng là Sáu, tuổi chừng bốn mươi, ăn vận như một thương nhân, thân hình lại cao lớn, làn da ngăm ngăm, nhìn qua còn thấy dáng dấp đại ca xã hội đen. Khi nói chuyện người này có thói quen vung tay minh họa, thực sự giang hồ, lại chẳng đợi chúng tôi tới xem đã tức khắc xòe tay báo giá, lúc đó tôi mới để ý gã có bàn tay sáu ngón.

Giá tiền mà Sáu ngón đưa ra cho chúng tôi thực sự thấp, thấp không thể tưởng nổi, chắc chắn nhà đó có vấn đề. Nghe được giá cả như vậy, tôi lập tức hào hứng, hỏi ý kiến Tần Nhất Hằng. Hắn dù biết rằng có khả năng kiếm được món hời, nhưng lại e căn biệt thự này dễ dàng bán với giá rẻ như thế, chắc chắn thứ ở bên trong không phải loại dễ đối phó. Song băn khoăn thì băn khoăn vậy thôi, chí ít cũng phải đến xem một lần mới được. Chúng tôi cùng Sáu ngón ra sân bay làm thủ tục bay đến thành phố có căn biệt thự. Vé máy bay khứ hồi

do Sáu ngón bao, trên đường đi gã cứ xun xoe ngọt nhạt, nhưng luôn tránh đề cập tới "thứ" ở trong nhà.

Tôi lấy làm lạ, lòng thoáng chút bất an. Tần Nhất Hằng lại tỏ ra thoải mái, trên đường đi ngoại trừ giảng cho Sáu ngón một vài kiến thức về huyền thuật, còn lại đều ngồi đọc báo. Nhìn hai người bọn họ trò chuyện thân mật, tôi cũng vui vẻ, bèn đeo tai nghe chợp mắt một lúc.

Đến khi máy bay hạ cánh, Sáu ngón lấy xe từ bãi đỗ sân bay, đưa chúng tôi đến thẳng biệt thự. Trên đường đi tôi còn nghĩ, giá thấp như thế thì chẳng mong mỏi gì vào độ xa hoa của nó. Nhung khi tới nơi, tôi mới giật mình vì quá bất ngờ. Tòa biệt thự lớn đến kì lạ, chỉ riêng mặt sàn tầng trệt cũng phải vào tầm 600 m². Cao cấp đến thế này, trước đây tôi mới chỉ được nhìn thấy trong phim Hollywood thôi. Khuôn viên biệt thự tọa lạc gần đỉnh núi, thu toàn cảnh thành phố vào tầm mắt. Bức tường bao ngoài biệt thự lại hơi rêu phong loang lổ, đoán chừng đã lâu không tu sửa, nhưng vẫn không giấu được phong cách sang trọng của cả công trình. Có lẽ nó được một kiến trúc sư danh tiếng thời bấy giờ thiết kế. Dù tôi không thể gọi tên được phong cách, nhưng thiết kế của biệt thự này dù sao cũng không rơi vào kiểu dáng khuôn sáo cũ mòn của kiến trúc châu Âu hoặc kiểu cách tiêu chuẩn nào.

Thẳng thắn mà nói, tôi thấy diện tích của biệt thự này không hề nhỏ, quả tình chưa có một tòa nhà nào lại hấp dẫn tôi đến vậy. Thành thử cái giá Sáu ngón đưa ra chẳng khác nào cho không, trong lòng tôi cũng mừng rỡ. Giờ chỉ còn xem thái độ của Tần Nhất Hằng, hễ hắn tuyên bố có thể xử lý ổn thỏa là tôi lập tức kí hợp đồng, tránh đêm dài lắm mộng.

Khi tôi nhìn về phía Tần Nhất Hằng, vẻ mặt hắn bình tĩnh, không bước vào trong tòa nhà ngay, mà dẫn tôi cùng Sáu ngón dạo quanh khu nhà một vòng, cũng chẳng tỏ thái độ gì.

Sáu ngón đi bên cạnh cứ luôn miệng tô vẽ tòa nhà này tốt đẹp thế nào. Tôi nghe mà thấy phiền toái, trộm nghĩ, tốt như thế sao còn bán cho chúng tôi? Vì vậy tôi dứt khoát hỏi thẳng gã, rốt cuộc thứ ở trong tòa nhà này quấy phá thế nào. Sáu ngón nghe thấy tôi hỏi vậy mới giả bộ sực tỉnh, vỗ đùi thật mạnh, rồi nói cho chúng tôi hay về sự tình của tòa nhà.

Theo lời gã, tòa nhà này trước kia là của một danh gia vọng tộc, nhưng các tin tức liên quan tới gia tộc đó gã cũng không nắm rõ, chỉ biết bỗng một ngày nọ, có người thanh niên trong gia tộc đó tới tìm gã, muốn bán lại biệt thự với giá rẻ.

Khi ấy gã đã là một tay đầu cơ có tiếng, sở hữu nhiều bất động sản ở Thượng Thâm Kinh[16]. Đứng trước miếng mỡ được dâng tận miệng, mới đầu gã cũng hơi băn khoăn, nhưng nghe ngóng suốt cả buổi, cũng chẳng thấy tòa nhà có vấn đề gì bèn vui vẻ làm thủ tục sang tên với người thanh niên nọ.

Sau khi kí hợp đồng xong xuôi, người đó đề nghị được ở lại biệt thự thêm một tuần, bởi anh ta đang chuẩn bị thủ tục xuất ngoại. Sáu ngón cảm thấy mình đã được lợi lớn lắm rồi, cho nên cũng thoải mái đồng ý. Không ngờ trong một tuần lễ đó, thanh niên nọ chết ngay trong biệt thự, người nhà anh ta cũng biến mất một cách khó hiểu.

Sáu ngón nói mình là người đầu tiên phát hiện ra thi thể, tình cảnh lúc ấy cực kì khủng khiếp. Người thanh niên bị phanh thây thành nhiều mảnh, rơi vãi đầy trên đất. Sau đó cảnh sát mất cả buổi cũng không thể ghép nổi một thi thể

nguyên vẹn, hơn nữa họ cũng hoàn toàn không có manh mối về hung thủ, án này cứ thế treo lại đó.

Vốn dĩ gã tưởng rằng mình đã vớ được món hời, nào ngờ lại thành mua dây buộc mình. May mà sự vụ không bị dư luận bàn tán, gã nghĩ thôi thì cứ để sau này tìm cơ hội bán đi. Nhưng chẳng hiểu sao đợi mấy tháng, cảm thấy đã gió yên biển lặng, gã đăng tin rao bán thì lại chẳng có một ai đến xem nhà, thậm chí chẳng có lấy một người gọi điện hỏi thăm. Cuối cùng Sáu ngón cảm thấy đau lòng, bởi dù khi ấy giá mua vào rẻ, nhưng đến nay giá trị tòa nhà dường như cũng chẳng tăng được chút nào. Gã đành cắn răng dọn vào ở, như vậy trong lòng còn có thể tự an ủi được.

Thời gian đầu chẳng có chuyện gì, mãi cho đến một đêm mưa lớn, gã đang nằm trên giường thì đột nhiên nghe thấy tiếng rống đinh tai nhức óc, chắc dân trong toàn thành phố này phải nghe thấy. Gã tưởng có vụ nổ hay tiếng sấm rền, chẳng quan tâm nhiều, đợi âm thanh kết thúc thì ngủ tiếp. Thế nhưng hôm sau hỏi mọi người, gã mới biết hóa ra chẳng có ai nghe thấy tiếng động lớn như vậy cả. Sáu ngón cho rằng tòa biệt thự này dù sao cũng ở xa nội thành, xung quanh chẳng có công trình kiến trúc nào khác, có lẽ khi ấy sấm rền ở gần chỗ gã cho nên mới nghe thấy rõ ràng. Nào ngờ từ đó về sau, mỗi đêm gã đều nghe thấy tiếng rống gào kinh thiên động địa như vậy, bất kể trời có mưa hay không. Tình hình khiến gã bắt đầu sợ hãi, ban ngày gọi người đến xem nhưng chẳng phát hiện ra điều gì. Lại ở thêm mấy ngày, thực sự không dám tiếp tục dây dưa nữa, đành phải dọn ra ngoài. Mãi cho đến bây giờ, thị trường bất động sản vẫn chưa khởi sắc, lại có thêm nhiều chính sách hạn chế, gã nghĩ đem bán quách tòa nhà đi cho xong, vì vậy mới thông qua Viên Trận liên lạc với chúng tôi.

Nghe xong câu chuyện của Sáu ngón, tôi bất giác nhìn sang Tần Nhất Hằng, hắn chẳng tỏ thái độ gì, chỉ chăm chú quan sát tường bao của tòa nhà, hồi lâu mới quay đầu theo vào trong, Sáu ngón đi trước dẫn đường cho chúng tôi, cả ba tiến vào khoảng sân mọc đầy cỏ dại, xem chừng tòa nhà này đã lâu rồi chưa được dọn dẹp, tuy vậy, thoạt nhìn cách bài trí, thiết kế vẫn trang nhã. Bên ngoài tòa nhà có một bức tượng mang phong cách Hy Lạp, nhưng cụ thể là nhân vật nào thì tôi chẳng rõ.

Chúng tôi theo Sáu ngón vào phòng, vừa mở cửa bụi bặm đã xộc tới. Bên phải cánh cửa là một bức tượng đồng, cao ngang thắt lưng người ta, con mắt lạnh lẽo khiến tôi giật mình, định thần nhìn lại, hóa ra là tượng thần Chung Quỳ[17]. Tuy rằng tôi không hiểu biết nhiều về các phép phong thủy, nhưng chí ít tôi vẫn biết rằng nhiều nhà bày tượng Chung Quỳ để trấn trạch. Tôi nhìn quanh, trong đại sảnh chẳng có vật gì ngoài bức tượng được đặt ở gần cửa này, nhìn vào không chỉ bất ngờ, mà còn quỷ dị. Thấy Tần Nhất Hằng không có phản ứng gì nên tôi cũng yên tâm, đi theo Sáu ngón sang phòng khác.

Thông thường những lúc thế này, Tần Nhất Hằng sẽ đi thăm dò bên trong xem có thứ gì không sạch sẽ, nhưng hôm nay hắn lại không làm như vậy, chỉ im lặng đi sau tôi, nghe Sáu ngón giảng giải về bố cục của tòa nhà. Xem hết tầng một, chúng tôi đi tới cầu thang dẫn lên tầng hai. Tầng hai không có không gian mở rộng rãi như tầng một mà được chia ra nhiều phòng. Tôi cũng không xem cụ thể từng phòng, chỉ theo chân Sáu ngón ngó qua phòng ngủ đầu tiên của tầng. Trong phòng không có bất kì đồ gia dụng nào, thảm và tường giấy vẫn còn nguyên, màu sắc phối hợp đẹp mắt, tuy vậy bụi bám dày, thoạt nhìn hơi đáng sợ.

Sau khi xem xét qua loa, tôi nhờ Sáu ngón đặt giúp phòng khách sạn, nói chúng tôi cần bàn bạc thêm rồi sau đó sẽ cho gã một câu trả lời thuyết phục. Sáu ngón đưa chúng tôi vào nội thành, xuống xe, tôi nhịn không được hỏi Tần Nhất Hằng, vì sao ban nãy không xem biệt thự có "thứ đó" không. Hắn đáp, thật sự chẳng có gì đáng xem, vốn hắn tưởng vớ được tòa nhà rẻ như vậy, bên trong chắc chắn sẽ có thứ gì đó cực kì lợi hại, nhưng vừa vào cửa đã thấy pho tượng Chung Quỳ đứng đó, chắc chắn biệt thự sạch sẽ. Mà giả như có thứ không sạch sẽ thì giữa ban ngày ban mặt, lại có Chung Quỳ đứng trấn, chỉ nhìn thôi cũng khó phát hiện chuyện gì.

Tôi nghe hắn nói xong, trong lòng tự hiểu, ý hắn vẫn là phải đợi đến đêm. Tuy rằng trước kia đã trải qua nhiều lần như vậy, nhưng tim tôi vẫn vô thức đập dồn dập. Có thể vì biệt thự này quá rộng, không gian quá trống trải, khiến cho tôi cảm thấy bất an.

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, liệu hắn có giải thích được việc Sáu ngón nghe thấy tiếng rống không. Tần Nhất Hằng lắc đầu nói, từ trước tới nay hắn chưa từng nghe chuyện nào như vậy, huống hồ đây cũng chỉ là lời từ một phía, nói không chừng gã cố ý làm ra vẻ huyền bí, hoặc bịa chuyện hòng che giấu sự thực. Bởi một tòa nhà đồ sộ như vậy, gã lại nóng lòng đem bán với giá thấp, khẳng định là có nguyên nhân sâu xa.

Tôi đồng ý với cách nhìn nhận của Tần Nhất Hằng. Chỉ có điều, xem ra muốn thấy được bí mật của tòa nhà thì chỉ còn cách đợi đến đêm, cho nên chúng tôi cũng không quay về khách sạn Sáu ngón đặt mà tới một ngôi chùa. Tần Nhất Hằng nói rằng muốn chuẩn bị trước vài thứ để đêm dùng.

Ngôi chùa không lớn, nhưng hương khói nghi ngút, nằm ở nơi giao nhau giữa thành phố này và tỉnh lân cận. Vừa bước vào liền thấy ngay đằng sau cánh cửa là tấm bảng hiệu sơn vẽ cực lớn, có lẽ là tác phẩm của một trụ trì tiền nhiệm lưu lại. Tần Nhất Hằng dẫn tôi tới hai chiếc lư hương lớn trong sân, bảo tôi cứ đứng ở đó, đừng nói năng gì, tốt nhất là nhắm mắt lại.

Người tới dâng hương ồ ạt, tôi đứng gần hai chiếc lư hương, bị hun đến suýt ngạt thở luôn. Chừng một giờ sau, Tần Nhất Hằng mới vỗ vai tôi, bảo là đi được rồi. Lúc này khắp người tôi là mùi hương nhà Phật, hắn ngửi thử quần áo của tôi, nói cũng tạm, đoạn kéo tôi đi chuẩn bị những đạo cụ khác.

Hầu hết vẫn là các vật thường dùng, lần này chỉ nhiều hơn một thứ, là lục lạc. Sau khi sắp xếp ổn thỏa, chúng tôi dùng bữa tối đơn giản, rồi ngồi luôn tại nhà hàng đợi đêm xuống. Cũng chẳng biết có phải do tôi hồi hộp không mà thấy thời gian trôi chậm rì. 9 giờ tối, chúng tôi bắt đầu khởi hành. Trên đường bắt mấy chiếc taxi, báo địa chỉ xong đều bị từ chối, khó khăn lắm mới thuyết phục được một người, còn hứa trả thêm người đó mới đồng ý. Đi trên đường tôi bóng gió hỏi vì sao tài xế nào cũng không muốn chở khách tới tòa nhà đó vậy. Nào ngờ câu trả lời của người lái xe lại nằm ngoài dự đoán của tôi. Anh ta nói, trước kia xung quanh tòa nhà đó là khu vực cấm, có bảo vệ, không thể vào được. Về sau bên trong xảy ra bất trắc tất cả bảo vệ đều bỏ chạy, hơn nữa nơi ấy tương đối kì lạ, nhiều lái xe được gọi tới rồi lại phải chạy xe trống trở về, xúi quẩy, cho nên chẳng ai muốn tới cả.

Nghe vậy tôi thực sự tò mò, trước kia tòa nhà đó có bảo vệ gác sao? Vậy chắc hẳn chủ nhân phải là một nhân vật có chức quyền, nhưng một người như thế vô duyên vô cớ biến mất tại

sao lại không gây ra chút ồn ào nào, đến cả những người lái taxi vốn nhanh nhạy tin tức cũng chẳng hề hay biết?

Tôi thắc mắc nhìn Tần Nhất Hằng, hắn lại mỉm cười với tôi, như thể chẳng có gì nghiêm trọng, làm tôi thấy thư thái hơn một chút. Cảnh đêm tại thành phố này không có gì đặc sắc, tuy rực rỡ nhưng dung tục. Bởi thế tôi muốn đánh một giấc trên xe, ngờ đâu vừa nhắm mắt, mùi hương nhà Phật lại xộc lên khiến tôi vô cùng khó chịu, đành phải nhẫn nhịn cơn buồn ngủ cho đến lúc xuống xe.

Lần thứ hai đứng trước cửa tòa nhà, cũng chẳng âm u đáng sợ như tôi tưởng. Mặc dù dưới ánh trăng tòa nhà toát ra vẻ gì đó quái quỷ, nhưng không gian khá yên tĩnh. Tần Nhất Hằng cũng quan sát một chốc, nói với tôi, tòa nhà nhất định đã được bậc thầy phong thủy xem cho, vị trí đắc địa này hẳn là được chọn lọc cẩn thận lắm, người sống bên trong sẽ có số làm quan, dù không đi theo con đường quan lộc, tám phần cũng sẽ phát tài. Chủ nhà chết ở một mảnh đất phúc lộc thế này lẽ ra phải an ổn đi đầu thai rồi mới đúng, trừ phi lúc bị sát hại anh ta uất ức, mới thà trú ở mảnh đất phong thủy thịnh vượng chịu tra tấn chứ không muốn vào luân hồi chuyển thế.

Nghe hắn nói xong tôi bèn nghĩ, người có điều kiện sống ở một tòa nhà xa hoa nhường này, chắc chắn lúc còn tại thế đã hưởng thụ tất cả những thứ có thể hưởng thụ rồi, điều gì khiến anh ta không cam lòng chư? Chẳng lẽ vì phải chết khi đang còn trẻ? Dù sao thì người càng có tiền lại càng sợ chết. Nhưng việc người nhà anh ta lẳng lặng bỏ đi lại khó giải thích, con của mình chết rồi, đã chẳng đến nhặt xác tế bái, lại cứ như chạy trốn, chẳng lẽ khi ấy còn có ẩn tình nào khác, cho nên các thành viên trong gia đình đành lén lút ra đi? Bọn họ trốn tránh cái gì?

Mới đứng ở cửa một lúc mà tôi đã nghĩ ngợi lung tung, trong đầu nảy ra vô số câu hỏi. Đến khi Tần Nhất Hằng vỗ vai, tôi mới định thần lại, đi theo hắn vào nhà. Sáu ngón cũng biết không ai muốn tới đây nên chẳng buồn khóa cửa, tôi và Tần Nhất Hằng cứ thế nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Đêm đó trăng sáng, nhìn cũng khá rõ.

Vào đại sảnh, Tần Nhất Hằng cầm mai rùa đi tới đi lui, tôi đứng một chỗ hút thuốc chờ đợi. Khi hắn quay lại, do đã có kinh nghiệm từ trước, tôi không dám sờ vào, chỉ hỏi hắn tình hình ra sao.

Tần Nhất Hằng chép miệng, chẳng thấy gì hết, như tình hình hiện tại thì tòa nhà này sạch đến mức ma quỷ qua đường cũng chẳng có. Chúng tôi đành phải lần lượt thử từng phương pháp, dù sao thì cũng đã chuẩn bị cả, đồ đạc mang theo tương đối nhiều.

Tôi suy nghĩ một lúc, sinh nghi rồi hỏi, có phải vì Chung Quỳ trấn ở đây nên thứ đó mới không dám ra mặt không? Tần Nhất Hằng nói, vị trí đặt tượng Chung Quỳ không phải là nơi cúng bái, chắc là do có người chuyển tới đây để trấn, dường như muốn giam hãm thứ gì đó trong nhà.

Tôi vốn đang thư thái, nghe đến đây lại lạnh cả sống lưng, căng thẳng quan sát xung quanh. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ rọi vào nhà, không có gì khác lạ, thậm chí còn thơ mộng. Thấy Tần Nhất Hằng vẫn đang loay hoay thử mọi phương pháp để tìm hồn ma trong phòng, tôi bèn ngồi xuống sàn châm thuốc hút. Cho đến khi gà gật buồn ngủ thì bỗng cảm thấy dưới lòng bàn chân mình rung chuyển, vài giây sau là tiếng gào thét kinh thiên động địa đổ ập lên mặt. Âm thanh lớn đến mức tưởng

chừng có thể kéo sập cả tòa nhà. Tôi cũng không dám nghĩ nhiều, theo bản năng ôm đầu chạy trối chết.

Vừa chạy được vài bước, chợt có thứ gì đấy túm lấy áo tôi, khiến tôi sợ muốn ngừng thở, bèn khua tay đẩy mạnh phía sau. Đang cật lực vùng vẫy thì một cánh tay nắm lấy bả vai. Tôi hét lên, nhưng âm thanh gào rú vẫn tiếp tục, rầm rĩ đến mức tôi không nghe thấy cả tiếng mình kêu la. Không chỉ tiếng của tôi, mà e rằng tất cả các âm thanh trên đời đều bị tiếng gào rú này nuốt sạch. Dường như nó đủ sức làm vỡ từng tế bào trong cơ thể, mới vài giây, người tôi đã đau nhức. Mặc kệ cánh tay đang níu giữ đằng sau, tôi ngã gục xuống bàn vì cơn đau. Cảm giác này khó tả, hoàn toàn khác với những đau đớn mà tôi đã từng trải qua. Tôi thậm chí đã nghĩ đến cái chết, nó không những có thể giải thoát tôi khỏi cơn đau mà còn giải thoát tôi khỏi mọi bi thương trong cuộc sống.

Đúng lúc này, tôi nghe thấy tiếng kim loại va vào nhau, tuy khẽ khàng nhưng không bị tiếng gào thét kia át mất, vẫn vang vọng bên tai tôi. Trong nháy mắt toàn thân được thả lỏng, cảm giác thống khổ cũng biến mất. Âm thanh càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng, tiếng thét gào kia cũng theo đó mà dần biến mất, thay vào là giọng nói quen thuộc của Tần Nhất Hằng. Hắn đang lớn tiếng gọi tên tôi. Cảm thấy đã tỉnh táo đôi chút, tôi ngồi dậy, thấy trên tay hắn cầm một cái chuông, mũi hắn không biết có phải vừa bị tôi đấm hay không mà chảy máu ròng ròng.

Tôi ngồi trên sàn nhà, thở hổn hển một hồi lâu. Tôi nghĩ đây chính là điều ghê sợ nhất của tòa nhà, tiếng gào rú vừa rồi không thuộc về thế giới loài người, e rằng bất cứ sinh vật sống nào nghe thấy cũng đều không chịu nổi. Chẳng lẽ người trẻ tuổi nọ đã tan xương nát thịt vì âm thanh cực đại này? Vừa rồi

tự mình cảm nhận sự mạnh mẽ của nó, tôi thật không dám tưởng tượng nếu tiếp tục nghe bản thân sẽ thế nào.

Tôi hút liền ba điếu thuốc mới trấn tĩnh lại được, bèn hỏi Tần Nhất Hằng, vừa rồi hắn có nghe thấy tiếng gào thét hay không? Hắn lắc đầu, bảo đang bận rộn thì đột nhiên nghe tôi hét lớn, quay lại thì thấy tôi đang chạy bán sống bán chết ra ngoài.

Sao có thể như vậy được? Chỉ mình tôi nghe thấy âm thanh đó ư? Theo miêu tả của Sáu ngón thì gã cũng đã từng nghe thấy, tôi và gã có điểm gì giống nhau chăng? Nhưng tôi chắc chắn một điều, lúc kể lại gã đã nói tránh nói giảm nhiều.

Tôi nói cho Tần Nhất Hằng nghe những nghi vấn của mình, hắn im lặng hồi lâu mới đáp, có lẽ âm thanh này không tồn tại, nói rõ hơn, không tồn tại về mặt vật lý. Có điều, hắn cũng không hoàn toàn đồng ý với cách giải thích này, bởi tôi chỉ nghe thấy khi trên người đang có nhiều âm khí. Trước đây hắn đã từng nói, những gì có thể giải thích được thì gọi là khoa học, không thể giải thích được thì gọi là huyền học. Những người nghe được âm thanh bí ẩn, đa số không phải do tưởng tượng, mà do loại âm thanh đó có bước sóng ngắn và phù hợp với họ. Hơn nữa đa số mọi người đều có một nhận thức sai lầm, cho rằng chùa miếu là nơi có thần linh phù hộ, chắc chắn là nơi dương khí nhiều nhất, thực ra hoàn toàn ngược lại. Phật phổ độ chúng sinh, dù có là ma quỷ vẫn sẽ không phân biệt đối xử, cho nên nếu không phải người tu hành thì không nên ở lâu trong chùa.

Nghe Tần Nhất Hằng nói xong tôi mới hiểu được. Thì ra lúc nghe Sáu ngón kể về âm thanh trong nhà, hắn đã đại khái đoán được nguyên do, nhưng cũng không biết chứng thực cách

nào, bèn làm một phép thử, dẫn tôi đến lư hương ở chùa để hút âm khí cả tiếng đồng hồ. Chỉ vì muốn biết âm thanh đó có tồn tại hay không mà hắn lấy tôi ra làm vật thí nghiệm. Tuy tôi vô cùng tức giận nhưng việc đã rồi, huống hồ tiền chúng tôi kiếm chính là loại cần liều mạng, dù gì tôi cũng đã đấm vỡ mũi hắn, nên việc này tạm thời không tính toán nữa.

Tần Nhất Hằng lại giải thích, cái chuông kia chính là dùng để dẫn đường cho linh hồn khi đưa đi an táng, dẫn hồn phách của người chết bước vào con đường luân hồi. Người bình thường gặp tiếng chuông này cũng không có gì đặc biệt, nhưng nếu bị ma nhập nghe thấy sẽ khó chịu.

Nói âm thanh trừ tà có lẽ mọi người không hiểu, đơn giản thì ví dụ như tiếng niệm chú. Âm thanh dùng để trừ tà có nhiều loại, đồ vật hay sinh vật đều có thể tạo ra. Nói đoạn, hắn liệt kê vài món đồ tạo ra âm thanh trừ tà thường dùng. Tương truyền tiếng bẻ gãy xương cọp cũng có năng lực trừ tà mạnh, có thể gọi ba hồn bảy vía của người bị nhập về, tuy rằng âm thanh không lớn, nhưng lại có hiệu quả kinh người. Tiếp theo chính là tiếng khóc của thiên tử chào đời, nghe nói âm thanh này vừa phát ra, yêu ma ngàn năm đều phải che tai lại. Cả hai loại âm thanh vừa kể đến sợ rằng chúng ta ngày nay không có cơ hội nghe nữa. Loại cuối cùng muốn nghe thì đơn giản hơn, chính là tiếng chuông chùa vào buổi trưa.

Nghe xong, tôi cũng không có thời gian cảm thán sự tinh thâm của huyền học, bởi trước mắt chúng tôi đã xuất hiện một vấn đề nan giải. Nếu tôi có thể nghe thấy tiếng thét thì chứng tỏ trong tòa nhà có một hồn ma đang trú ngụ, chỉ có điều Tần Nhất Hằng đã dùng nhiều cách nhưng vẫn chưa tìm được nó, chuyện này khó giải quyết.

Tôi cùng với Tần Nhất Hằng ngồi trên sàn nhà bàn bạc. Hiển nhiên tôi cũng không nêu ra được ý kiến gì hữu dụng, chỉ đơn giản trò chuyện dăm ba câu. Lát sau tôi để hắn yên tĩnh suy nghĩ, đứng lên châm điếu thuốc rồi đi quanh phòng khách.

Biệt thự vốn đã trống trải, hiện tại không ai nói gì, tôi gần như nghe được cả tiếng tim mình đập. Một lúc sau, Tần Nhất Hằng nói với tôi, hắn đã nghĩ đi nghĩ lại về tòa nhà này, nhưng vẫn không biết phải bắt đầu từ đâu, hay là cứ về trước, ngày mai quay lại xem xét kĩ hơn. Tôi đồng ý rồi cùng hắn dọn dẹp đồ đạc, chuẩn bị quay về.

Vì lần này chuẩn bị khá kĩ lưỡng, cộng thêm vừa nãy Tần Nhất Hằng bận rộn khá lâu, những món đồ tôi có thể gọi được tên lẫn những món đồ tôi không biết đều nằm trên đất. Khi thu dọn, tôi bỗng có một cảm giác căng thẳng khó tả, như thể trong căn phòng này có một đôi mắt vẫn đang theo dõi chúng tôi vậy. Tôi không khỏi cảnh giác, khẽ liếc xung quanh. Tuy có thể nhìn thấy đôi chút, nhung tầm mắt vẫn bị màn đêm che khuất. Quan sát một lát vẫn không phát hiện được gì, nên định nói với Tần Nhất Hằng, nhưng vừa quay sang, đã phát hiện hắn cũng đang dùng ánh mắt ra hiệu với tôi. Điều này khiến tôi càng chắc chắn có kẻ khác đang ở đây. Tôi toát mồ hôi lạnh, muốn hỏi hắn nên đối phó thế nào, tiếc rằng căn phòng quá im ắng dễ bị phát hiện, chỉ còn cách dùng ánh mắt liên tục ra hiệu tôi cũng cảm giác được điều đó.

Tần Nhất Hằng ho nhẹ, tỏ vẻ bình thản, hỏi tôi có nhìn thấy hòn đá Thái Sơn đâu không, rồi nháy mắt lia lịa. Tôi nghĩ thầm, mẹ kiếp, tuy biết hắn đang dương Đông kích Tây, nhưng không báo trước mà hỏi độp một cái, tôi biết đáp lại thế nào.

Tôi đang ngây người thì Tần Nhất Hằng chạy vọt đến lối rẽ lên cầu thang. Hành động quá đột ngột làm tôi không phản ứng kịp. Khi tôi theo ra được đến cầu thang, hắn đã đi lên tầng hai, tôi ở dưới nghe thấy tiếng bước chân ồn ào, chắc chắn không chỉ có một mình Tần Nhất Hằng! Nhưng kẻ nào lại xuất hiện trong nhà này chứ? Chưa nghĩ ngợi được gì nhiều, tôi đã nghe thấy tiếng mở cửa phòng khách. "Ầm" một cái, ghé mắt nhìn ra thì thấy pho tượng Chung Quỳ đổ kềnh như bị ai đẩy.

Tôi đứng trên cầu thang, không biết nên chạy lên hay đi xuống. Hiện thời đối thủ không chỉ có một người, nếu tôi và Tần Nhất Hằng tách ra đối phó, chỉ sợ không có phần thắng. Nghĩ vậy, tôi quyết định chạy lên giúp đỡ hắn. Nhưng vừa xoay người đã thấy Tần Nhất Hằng đi xuống. Hắn bảo tôi, kẻ ở bên trên kia quen thuộc tòa nhà này, hắn đuổi theo cũng chỉ kịp thấy cái bóng. Đang định mở lần lượt từng phòng để kiểm tra thì nghe thấy tiếng động bên dưới nên chạy xuống xem chỗ tôi đã xảy ra chuyện gì.

Tôi kể lại chuyện thần Chung Quỳ bị đẩy ngã cho Tần Nhất Hằng nghe, hắn lập tức biến sắc, mặt nhăn như bị, kêu lên không ổn, chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức, trúng kế rồi, có kẻ muốn phóng thích thứ đang được thần Chung Quỳ trấn giữ!

Tôi chưa thấy Tần Nhất Hằng căng thẳng đến thế bao giờ, tự nhiên cũng đờ đẫn ra. Tần Nhất Hằng đành phải túm lấy tôi, chạy như điên xuống lầu. Chưa ra tới cửa chính, chúng tôi đã đứng sững lại, vì tôi trông thấy rõ ràng một cái bóng đứng ngay ở cửa.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi nhìn thấy thực thể của mấy thứ không sạch sẽ, hoặc nói cách khác, đây là lần đầu tiên

tôi trông thấy một thứ giống như thực thể của mấy thứ không sạch sẽ. Tôi nheo mắt lại, nhìn thấy một dáng dấp bất động, nhưng cách ăn mặc phục sức là nam hay nữ tôi lại không thể phân biệt được. Giờ phút này, tôi cũng có thể cảm nhận được sự căng thẳng của Tần Nhất Hằng, bởi vì khi hắn đứng bên cạnh tôi bầu không khí cũng đã thay đổi. Chúng tôi ở thế giằng co như vậy mất một lúc, không ai dám cử động. Thời gian dường như ngưng đọng, tôi cố gắng điều chỉnh nhịp thở, không ngờ ngực càng thấy tức nghẹn. Vài giây trôi qua, hoặc có lẽ là vài phút, tóm lại trong tình huống như vậy, khái niệm về thời gian của tôi rối loạn cả rồi, đang lúc thần kinh của tôi căng thẳng đến cực hạn thì cái bóng kia đột ngột biến mất.

Khi nghe thấy Tần Nhất Hằng thở phào, tôi nhận ra mặt mũi mình đã đẫm mồ hôi lạnh. Tần Nhất Hằng nhanh chóng tỉnh táo lại, đầu tiên hắn tìm trong túi chiếc đèn pin rồi bật lên. Thường những chuyến đi như thế này, chúng tôi chẳng mấy khi dùng đèn pin, bởi ánh sáng của nó quá rõ ràng, đêm hôm khuya khoắt lúc ẩn lúc hiện, sẽ gây nhiễu giác quan của hắn, huống chi việc chúng tôi làm có liên quan đến những thứ từ cõi âm, đa số tà vật đều sợ ánh sáng. Chúng sợ ánh sáng không phải vì ánh sáng sẽ xua tan chúng, mà do bọn chúng sẽ theo bản năng ẩn nấp trong bóng tối, việc này giống như người bình thường đều thích tắt đèn khi đi ngủ vậy. Ánh sáng đèn pin rọi quanh mặt đất, có nhiều dấu chân, vô cùng hỗn loạn, hoàn toàn không phân biệt nổi đâu là dấu chân của chúng tôi, đâu là dấu chân của kẻ khác. Tần Nhất Hằng nâng đèn pin, rọi vào bức tượng Chung Quỳ rồi lần mò đi tới.

Tôi lo rằng những kẻ kia sẽ thừa cơ nhảy ra đánh lén, mà trong tay tôi chẳng có đồ vật gì phòng thân, đành móc từ túi của Tần Nhất Hằng ra một cây nến to, dù sao trong bóng tối

vật này thoạt nhìn cũng giống một cây gậy, có thể dọa đối thủ, tối thiểu cũng khiến bản thân yên tâm hơn.

Tôi dè dặt đi theo Tần Nhất Hằng. Vừa tới trước tượng Chung Quỳ, hắn đã sững người lại. Tôi thấy hắn bất động, cũng vô thức dừng lại, hỏi xem hắn làm sao vậy. Tần Nhất Hằng không đáp, cứ thế cúi người ngồi xổm xuống, đường như đang tìm kiếm thứ gì trên mặt đất. Tôi còn cách hắn vài bước, tuy đèn pin sáng, nhưng lại hoàn toàn không nhìn rõ thứ đó. Tôi lại cẩn thận gọi Tần Nhất Hằng, người hắn run nhẹ, chợt kêu lên một tiếng, Giang Thước. Tôi tưởng hắn gọi tôi nên cứ thế bước tới, đến gần mới nhìn rõ trên mặt đất là một tấm ván gỗ, hình như đã cũ hoặc được quét một lớp sơn tối màu, dù sao thì chất lượng gỗ cũng không phải tốt, trên đó còn có mấy dòng chữ. Nhìn kĩ lại, đầu tôi như nổ ầm một tiếng, chẳng phải là tên và ngày sinh tháng đẻ của tôi đó sao?

Tần Nhất Hằng hiển nhiên cũng bị tấm ván này làm cho sững sờ, mãi một lúc lâu sau mới quay đầu lại cho biết, đây là tấm ván quan tài, xuất xứ từ đâu không rõ. Dùng ván quan tài viết tên và bát tự người ta rồi lại đặt ở một nơi độc thế này, cụ thể có công dụng thế nào hắn cũng không rõ, nhưng có dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết đây chắc chắn không phải chuyện tốt lành tử tế gì cho cam. Tôi nhất thời vẫn chưa thể khôi phục tinh thần, những gì Tần Nhất Hằng nói tất nhiên tôi nghe được rõ ràng, thế nhưng một câu cũng không hiểu. Đầu óc tôi dường như đã nhũn nhão, chẳng thể thông tỏ điều gì, chỉ còn cách châm điếu thuốc rồi dốc sức hít một hơi, tiếp đó tựa vào bên tường, lát sau mới tỉnh táo lại đôi chút. Tôi hỏi hắn, rốt cuộc đây là chuyện gì?

Tần Nhất Hằng nhìn tôi, đột ngột nói, tòa nhà này chúng ta nhất định phải mua lại, bởi vì rất lâu trước đây anh đã mua rồi.

Những lời này thực sự quá thâm sâu, tôi chẳng thể hiểu nổi ý nghĩa, thế nhưng nhìn nét mặt của hắn, tôi cũng hơi hơi đoán ra, rằng lần này chúng tôi đã gặp rắc rối lớn.

Tôi giục hắn giải thích cho mình nghe, hắn lại quét đèn pin ra ngoài cửa, dường như cũng không yên tâm tình hình nơi này, sau đó do dự một lát mới kéo tôi lôi ra sân, nói cho tôi hay, thời xưa lúc xây nhà, những gia đình giàu có đều cân nhắc áp dụng phong thủy hoặc huyền thuật. Phía dưới móng nhà thường được chôn một vài vật tùy thân của gia chủ. Nếu là gia đình quan lại, chắc chắn sẽ bọc tóc gia chủ trong túi gấm rồi vùi xuống. Tương truyền rằng làm như vậy gọi là "tụ trạch", tên như ý nghĩa, chính là hút sinh khí của người sống trên mảnh đất đó tích lại một chỗ, để chúng không bị phân tán khắp nơi. Bấy giờ khoa học kĩ thuật chưa phát triển, sức lao động chính là cốt lõi cho một gia tộc thịnh vượng, do đó "tụ trạch" được nhiều hộ gia đình đông người sử dụng.

So với các gia đình quan lại, những gia đình buôn bán giàu có không có nhiều quy củ như vậy, bình thường họ chỉ chôn qua loa vài hũ vàng hũ bạc, vừa có hiệu quả như "tụ tài", cũng có thể để phòng ngừa hoạn nạn sau này. Điểm đáng nói là nếu gia chủ là nữ giới thì trong thời gian xây nhà, chiếc túi bị chôn sâu dưới nền còn ghi thêm một câu, là câu gì thì chỉ một mình nữ chủ đó biết. Thông thường chúng ta xem phim điện ảnh hoặc phim truyền hình về thời cổ đại, thường nghe người ta nói, "dù đào sâu ba thước cũng phải tìm ra nó", những lời này kì thực xuất phát từ tập tục trên, tìm được đồ đạc cũng chính là tìm ra được vị trí "tụ trạch". Khi một danh gia vọng tộc bị tịch thu tài sản, hoặc xảy ra thảm án bị giết cả nhà, việc cuối cùng kẻ ra tay muốn làm chính là tìm ra "tụ trạch". Bởi chúng tin rằng, chỉ cần tìm ra "tụ trạch" thì dù là hậu duệ còn sót lại, hay

những oan hồn đã hóa thành ác quỷ, cũng không thể nào trở lại nhà cũ của mình, càng không thể truy tìm được kẻ thù. Tần Nhất Hằng nói đến đây, đón lấy điếu thuốc đã sắp tàn của tôi, tôi cũng tiện tay châm một điếu khác. Nghe hắn nói xong, tôi càng cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Tần Nhất Hằng lại tiếp tục, thế nhưng, chỉ có "tụ trạch" thì chưa đủ, đất đai được chia làm hai loại là dương trạch và âm trạch. Dương trạch là để cho người sinh sống, âm trạch là để dựng mồ mả, nhưng không phải lúc nào cũng thế, có những cô hồn dã quỷ không ở trong âm trạch, không thể nào tiến vào con đường luân hồi, cứ lang thang trên thế gian. Bọn chúng cũng cần một nơi để ở lại, dương trạch lại chính là điểm dừng chân tốt. Bởi thế, trong văn hóa Trung Hoa, từ phòng khách đến cửa ra vào đều có môn thần[18] hoặc tượng đá đứng trấn giữ. Với những gia tộc giàu có, sau khi chôn xong "tụ trạch" sẽ chôn vài thứ xuống dưới đế hai con sư tử đá trước cổng, bên trái cất giữ tên và bát tự của gia chủ, bên phải giấu một bảng danh sách chi tiết những vật liệu đã sử dụng, việc này đơn giản là để tuyên bố nơi đây có chủ nhân, ma quỷ phương nào cũng chỉ còn cách đứng ở xa mà nhìn. Điểm đáng nói chính là, không phải tất cả sư tử đá đều có tác dụng trấn trạch, nếu như sắp đặt không đúng, ngược lại sẽ phá phong thủy, rước họa tới cho chủ nhân. Đầu tiên, miệng của hai con sư tử phải là một khép, một mở, thể hiện việc nuốt vào, phun ra. Ví như sư tử đá trước cửa ngân hàng thường là một mở miệng, một khép miệng, ý rằng há miệng là để chiêu tài, khép miệng là để thủ tài, với mong muốn tiền tài chỉ thu vào chứ không thoát ra. Cuối cùng là sư tử đá trước cửa miếu cổ, bên trái là con đực, bên phải là con cái, nhìn hình dáng miệng khi phát âm đại khái cũng có thể hiểu được ý nghĩa, một con nói "A", một con nói

“Di”. Những loại sư tử này nếu sắp đặt sai cách sẽ gây nên những hậu quả trầm trọng đi ngược lại mong muốn.

Nghe Tần Nhất Hằng nói xong, tôi đã hiểu ra vài phần. Theo ý hắn, phía dưới tượng Chung Quỳ có chèn bát tự của tôi, đây chẳng phải để tuyên bố với bọn ma quỷ lảng vảng ở ngoài tòa nhà này rằng tôi chính là chủ nhân sao? Từ đó mà suy, dưới móng nhà có khi còn chôn cả tóc của tôi nữa nhỉ? Nghĩ đến đây, tôi không khỏi cảm thấy bất an bèn ngoái đầu nhìn về phía tòa nhà. Tôi dám lấy mạng mình cam đoan, trước đây tôi chưa từng đến nơi này, nói gì đến chuyện tự chôn lọn tóc của mình xuống đó.

Tôi hỏi hắn thấy thế nào, ánh mắt hắn bỗng tối hẳn đi, nói hiện tại hắn không thể xác định, hơn nữa đây cũng là lần đầu hắn nhìn thấy việc có người chôn bát tự dưới tượng Chung Quỳ, e rằng có âm mưu gì đó mà chúng tôi không biết. Lúc này, điều tối thiểu chúng tôi có thể làm là bằng mọi cách phải xác định được dưới móng nhà này có chôn “tụ trạch” hay không, bất kể “tụ trạch” là của ai, chúng tôi cũng phải moi ra cho bằng được. Hắn lo ngại, nếu như phán đoán của hắn không sai, như vậy tòa nhà này hiện đang dùng tuổi thọ của tôi để giam hãm thứ ở trong nhà. Huống hồ nếu hắn có đoán sai đi nữa thì sở hữu một tòa nhà như thế, cũng chính là làm giảm vận số của mình.

Tức thì, toàn thân tôi lạnh toát, tòa nhà này thực sự đã vượt quá sức tưởng tượng của tôi. Chợt thấy điếu thuốc trên tay sắp tàn, tôi châm điếu khác, ra sức rít một hơi để lấy lại bình tĩnh. Sau đó, chúng tôi dọn dẹp qua loa đồ đạc, có lẽ là tác dụng tâm lý, thời điểm tôi bước vào căn phòng, cảm giác trong lòng đã không thể chỉ miêu tả bằng từ sợ hãi nữa, mà còn pha lẫn chút kính nể. Tôi cũng không hiểu vì sao mình lại có cảm giác

ấy, nhưng tôi biết rõ, chuyện này chắc không thể dễ dàng giải quyết.

Dọc đường về lại rất thuận lợi, nhưng tôi hầu như cứ bước thấp bước cao mà đi, dù đã cố gắng vực lại tinh thần nhưng chân tay vẫn cứ nhũn ra. May thay trước khi đi chúng tôi đã lưu lại số điện thoại của tài xế taxi, bèn gọi điện báo. Đợi chừng nửa giờ, lái xe đã tới đón chúng tôi.

Ngồi trong xe, tôi chỉ biết nhìn ra ngoài cửa sổ, cố tập trung suy nghĩ mà đầu óc cứ trống rỗng. Trở lại khách sạn, Tần Nhất Hằng lập tức gọi điện thoại cho Sáu ngón, không ngờ gã lại tắt máy. Thoạt tiên tôi còn tưởng gã ngủ, đù sao lúc chúng tôi về đến khách sạn đã là nửa đêm. Nhưng cho tới tận trưa ngày hôm sau, chúng tôi vẫn chẳng liên lạc được với Sáu ngón.

Ánh mặt trời len vào theo khe hở cửa sổ khách sạn, tôi kéo rèm lên, nằm trên giường, cũng đã quên đi sự việc kinh hồn đêm qua. Nhưng Tần Nhất Hằng vẫn mặt mày ủ dột, đứng bên cửa sổ suy nghĩ cả buổi rồi đột ngột quay lại nói với tôi rằng phải đi thuê mấy người thợ xây, không mua được nhà thì phá thử xem sao, dứt lời hắn liền rảo bước ra cửa.

Câu nói này khiến tôi thiếu chút nữa bật ra khỏi giường, tạm thời không nói đến việc hắn làm thế nào để phá dỡ một tòa nhà to như thế, chúng tôi chưa được sự cho phép của Sáu ngón mà đã tự tiện khởi công, lỡ như bị kiện thì sẽ phải bồi thường nhiều. Tôi vội vàng thay quần áo, đuổi theo, may mà Tần Nhất Hằng đi không nhanh lắm, chạy thục mạng cuối cùng cũng bắt kịp hắn ở ven đường. Tôi khuyên hắn nên bình tĩnh, không ngờ tốn nước bọt vô ích, chỉ còn cách ngoan ngoãn cùng hắn ngồi lên taxi. Chúng tôi thuê vài tay thợ ở khu

chợ xây dựng và một chiếc xe con, phóng thật nhanh đến tòa nhà nọ.

Cách một đêm, thêm lần nữa đứng trước cái sân này, dù dưới ánh mặt trời chói chang, lòng tôi vẫn có chút căng thẳng. Tần Nhất Hằng chỉ đạo đám thợ đập đập gõ gõ, cũng không biết là đang làm gì. Tôi đi đến bên hông tòa nhà, dùng tay gõ thử vào tường. Người xây nó nhất định đã tốn nhiều công sức, tòa nhà hoàn toàn không bị những vấn đề thường gặp như trong các công trình khác, cho nên những người thợ kia ra sức đập cũng chưa vỡ nổi một cạnh tường, huống chi là muốn đào sâu ba thước. Nghĩ như thế tôi lại thấy an tâm, tìm một chỗ nắng ấm hút thuốc.

Chẳng bao lâu sau, tôi bỗng nghe thấy tiếng một người thợ từ bên trong vọng ra, ông chủ, đào được rồi. Chẳng lẽ Tần Nhất Hằng tìm đủ mọi cách quay lại vì đêm qua đã biết trong nhà có giấu báu vật? Không kìm được tò mò, tôi bèn lại gần nhìn, phát hiện thứ đào được là một tượng đá, phần lớn vẫn bị vùi dưới đất, cũng không nhìn rõ chạm trổ ra sao. Tần Nhất Hằng lại chỉ đạo đám thợ dốc sức đào nó lên, để ở trong sân.

Lúc này tôi mới tới xem, tượng đá không quá cổ, không quá lớn, chỉ cao chừng nửa mét, xem chừng còn nguyên vẹn, chỉ là tôi vẫn chưa tưởng tượng được hình thù cụ thể. Thoạt nhìn, tượng đá này giống một con rồng, nhưng phần thân lại như con chó Pug, trông hơi buồn cười. Có điều, không đẹp không có nghĩa là không đáng tiền, tôi thầm nghĩ, nếu như đây là một cổ vật, được bảo quản tốt lại có hình dáng kì lạ, đem đến các phiên đấu giá nhất định sẽ kiếm được nhiều tiền.

Đương lúc tôi còn đang mải mê suy nghĩ, mấy người thợ lại hợp lực bê đến một pho tượng khác. Pho tượng này vẫn còn

đính nhiều bùn đất và tro. Tôi phủi lớp bùn đất bên ngoài mới nhìn được rõ ràng hình dáng của nó. Pho tượng này so với pho tượng đầu tiên, mức độ quái dị về tạo hình chỉ có hơn chứ không kém, hoàn toàn vượt ra khỏi chuẩn mực thông thường. Ở vị trí vốn là thân rồng, đã được thay bằng một cái đuôi đang vểnh lên của một con cá lớn, khiến tôi liên tưởng đến bức tượng Merlion nổi tiếng của Singapore. Tóm lại, thoạt trông thì không nói hết được chỗ quái dị của nó. Càng ngắm hai pho tượng, sự nghi hoặc trong lòng tôi càng lớn. Tôi quay đầu nhìn Tần Nhất Hằng, hắn vẫn đang chỉ đạo đám thợ tiếp tục, cả sân đều bị bọn họ xới tung lên. Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, hai món đồ kia là thế nào. Hắn không trả lời, chỉ nói chờ đào được hết lên tôi sẽ biết. Nghe giọng điệu của hắn thì hình như không chỉ có một hai thứ, sự tò mò của tôi bị khơi lên đến đỉnh điểm. Dù sao cũng không cần động tay động chân, tôi lại rảnh rỗi nên cứ ở bên cạnh quan sát.

Từ lúc đào được hai pho tượng đầu tiên, những việc sau đó thuận lợi hơn nhiều, tôi chăm chú nhìn từng pho tượng được đưa lên. Đất trong sân hiện giờ đã được vỡ hoang đến mức có thể gieo trồng hoa màu rồi. Mới đầu tôi còn có hứng thú đi xem kĩ càng từng pho tượng, nhưng càng xem càng chán, tôi dứt khoát quay về xe nhắm mắt nghỉ ngơi. Khoảng hơn một giờ sau, khi tôi trở lại, các pho tượng đã được đào lên kha khá, đám thợ đang hợp lực khiêng ra pho cuối cùng. Xong xuôi, Tần Nhất Hằng đứng im trước hàng tượng dài. Tôi đứng bên cạnh nhìn một lúc, còn cho rằng hắn đang chuẩn bị để giảng giải về lai lịch của chúng, chẳng ngờ thật lâu sau cũng không thấy hắn nói gì. Tôi đi qua vỗ vỗ hắn vài cái, hắn mới chậm rãi xoay đầu nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm túc không khác gì mấy pho tượng kia.

Cho đến bây giờ, tôi vẫn không nghĩ khuôn mặt hắn cũng có lúc cứng đờ như vậy. Vốn dĩ tôi thấy mình đã phơi nắng đủ, tâm trạng được điều chỉnh nên khá nhàn nhã thong dong, thế mà trong nháy mắt tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn, rõ ràng đang ở nơi có ánh nắng chan hòa thế này mà toàn thân vẫn lạnh cóng từng cơn. Sau đó những lời giải thích của Tần Nhất Hằng càng khiến tôi chấn động không sao tả xiết. Tôi cho rằng, tôi cùng hắn làm nghề này lâu đến vậy, cũng coi như có chút hiểu biết về các loại phù phép, nhưng thực tế tôi vẫn như ếch ngồi đáy giếng. Tôi chưa từng nghĩ thế giới này còn có quá nhiều biện pháp không thể tưởng tượng nổi để giúp người ta đạt mục đích đến vậy.

Tần Nhất Hằng đứng dưới ánh mặt trời, lướt tay qua chín pho tượng, tiếp đó hắn đứng ở pho tượng cuối cùng được đào lên hỏi tôi, anh biết đây là gì không? Tôi lắc đầu. Đám thợ chẳng hề có hứng thú với những pho tượng này, nhưng chúng tôi vẫn chưa trả tiền công cho họ, không còn cách khác họ cũng đành đứng sang một bên, thấy tôi lắc đầu thì nhìn nhau ngao ngán.

Đây là Tì Hưu, Tần Nhất Hằng nhìn tôi nói.

Tì Hưu là vật sinh tài, trừ tà, bình thường sẽ được để trên bàn, nhiều trí thức dùng nó làm đồ chặn giấy. Nếu như chỉ có một mình con Tì Hưu, chắc hắn là có tác dụng trấn trạch và nạp tài, nhưng ở đây có đến chín con… Tần Nhất Hằng dùng tay chỉ tám pho tượng còn lại, tiếp tục nói, đây là Bí Hí, Ly Vẫn, Bệ Ngạn, Bồ Lao, Thao Thiết, Nhai Xế, Toan Nghê, và Tiêu Đồ.

Người xưa nói rồng sinh được chín đứa con, tính cách khác nhau, thường được gọi là cửu tử, không hay ở gần nhau.

Trong xây dựng hoặc trong đời thường, chúng thường bị phân tán, được đặt ở các vị trí riêng biệt. Nhưng dưới tòa nhà này lại có cả cửu tử, được chôn cùng một địa điểm với vị trí giãn cách tương đối, đây không phải ngẫu nhiên mà là có kẻ cố ý sắp xếp như vậy. Tôi dám khẳng định, kẻ chôn những thứ này trong sân chính là kẻ đã giết người thanh niên sống ở đây trước kia, làm như vậy chỉ có một mục đích.

Nói đến đây Tần Nhất Hằng ngập ngừng, dường như do dự không muốn nói ra.

Kẻ đó làm như vậy chỉ có một mục đích, là muốn dùng chín đứa con của rồng để trấn chính nó. Người thanh niên đã chết kia chắc chắn là chuyển thế của rồng, số làm hoàng đế. Nhưng anh ta lại bị giết hại trong ngôi nhà này, còn bị phanh thây, hồn phách phân tán, hơn nữa còn bị trấn áp bằng thủ đoạn độc ác, không thể đầu thai. Mục đích và cách thức thật sự khiến cho người ta sợ hãi, quan trọng nhất là… Tần Nhất Hằng bỗng nhiên hạ giọng. Chúng ta đã trúng kế, trận pháp này có kẻ thiết kế dụ chúng ta đến phá. Tôi cũng không biết hậu quả sau khi phá trận sẽ thế nào, nói không chừng từ lúc tên Sáu ngón kia liên lạc, chúng ta đã bị đưa vào bẫy rồi.

Tần Nhất Hằng nói xong, theo bản năng thọc tay vào túi quần tìm thuốc, tôi thấy vậy vội lấy điếu thuốc của mình đưa cho hắn. Hắn châm lửa, rít một hơi thật sâu. Tôi cũng muốn lấy một điếu khác, nhưng phát hiện tay mình đang run bần bật. Tôi cố gắng hít thở sâu, vì chỉ có như vậy mới có thể khiến bản thân bình tĩnh lại. Tôi nhìn Tần Nhất Hằng, hình như hắn cũng đang cố gắng ổn định cảm xúc. Tình hình lúc này chẳng khác nào thời điểm trước khi tấn công trong một bộ phim hành động Mỹ.

Đám thợ đứng bên cạnh đang hoang mang, không biết là vì nghe hiểu những gì Tần Nhất Hằng nói, hay nhớn nhác vì bầu không khí bất thường giữa chúng tôi. Tôi vỗ vỗ mặt, có lẽ chúng tôi đã quá phức tạp hóa vấn đề, biết đâu sau khi phá hỏng trận pháp thì con rồng kia đã có thể đầu thai rồi, và chúng tôi chẳng còn liên quan đến chuyện này nữa. Nhưng suy nghĩ kĩ, lại cảm thấy có gì không đúng, nếu nói vậy, tại sao Sáu ngón lại dụ chúng tôi vào để phá trận pháp này? Tự gã không phá được sao? Xung quanh sân, lúc đám thợ đào các pho tượng lên không hề có chuyện gì xảy ra, cho nên trận pháp này cũng không cần cách thức đặc biệt để phá giải, chỉ cần tìm vài người lực lưỡng đến đào xới là được mà.

Tôi xâu chuỗi lại các vấn đề, muốn từ từ phân tích mọi chuyện một cách mạch lạc. Đầu tiên, tôi phải làm rõ một chuyện, bát tự của tôi vì sao lại bị kẻ khác nhét dưới tượng thần Chung Quỳ, kẻ đó làm sao có được những thông tin ấy? Nghĩ lại những tình tiết đêm qua, hoàn toàn là kế dương Đông kích Tây, muốn tôi và Tần Nhất Hằng tách nhau ra, trong lúc hỗn loạn đẩy ngã tượng thần Chung Quỳ, khiến chúng tôi phát hiện ra tấm ván quan tài đang nằm bên dưới, như vậy, rõ ràng đối phương hiểu rõ chúng tôi, bởi kẻ đó tin chắc Tần Nhất Hằng sẽ đào tung cả sân lên sau khi nhìn thấy miếng gỗ kia, phá được trận pháp "cửu tử trấn long". Tuy nhiên, sau đó chúng tôi sẽ gặp phải chuyện gì, tôi hoàn toàn không hay biết. Dù vậy, tôi càng nghĩ càng khẳng định, Sáu ngón và kẻ xuất hiện đêm hôm đó là một, thậm chí Sáu ngón cũng là kẻ đã thiết kế cái bẫy này.

Tôi thuật lại cho Tần Nhất Hằng nghe những phân tích của mình, hắn tỏ vẻ đồng ý. Tần Nhất Hằng cho đám thợ ra về rồi dạo vài bước quanh sân, dường như vẫn không có thêm manh

mối, cuối cùng chúng tôi đành trở lại khách sạn. Về đến nơi, tôi và Tần Nhất Hằng thay phiên nhau gọi điện cho Sáu ngón nhưng gã vẫn khóa máy, chúng tôi thậm chí còn gọi cho Viên Trận, tiếc rằng Viên Trận cũng chỉ có số điện thoại mà Sáu ngón đã cho chúng tôi. Trong lòng tôi vẫn không yên, nhưng điều lạ lùng chính là, kể từ đêm hôm ấy cho đến tận lúc chúng tôi quyết định rời khỏi, hết thảy đều sóng êm gió lặng, không gặp bất cứ hiện tượng kì quái nào. Tôi nghĩ ngay cả Tần Nhất Hằng cũng thấy bất ngờ, vài ngày trước, vẻ mặt hắn trầm tư, bẵng đi vài ngày bình yên, hắn cứ phải dùng bát nước để kiểm tra xem bên cạnh chúng tôi có tà vật gì không, mãi mới yên lòng.

Tuy rằng những nghi vấn này chưa có lời giải đáp, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Trong lòng tôi thỉnh thoảng cũng bất an, luôn cảm thấy chúng tôi hiện đã đi trên con đường do kẻ khác định sẵn. Đồng thời không biết có bị đe dọa hay không, mặc dù sau khi quay về tôi không bị bệnh, nhưng sức khỏe sa sút hẳn đi. Tôi tắt điện thoại, muốn nghỉ ngơi vài ngày. Nhân thể tôi nghĩ về nhiều chuyện, nói thật lòng, tôi phân vân, liệu chúng tôi có thể tiếp tục làm nghề này được hay không? Một mặt tôi thấy thu nhập hiện tại và mối kinh doanh nhỏ đã từng bước đi vào quỹ đạo, tôi giờ không thiếu tiền tiêu, nhưng mặt khác lại cảm thấy những ngày trước đây cũng không có gì quá ghê gớm, dường như tiền kiếm được sau mấy vụ ấy đều dễ dàng.

Lại nghĩ đến tòa nhà đó, thật sự tôi vẫn có chút luyến tiếc. Tôi cũng thử nhớ lại bóng đen xuất hiện đêm ấy, nhưng càng cố nhớ càng thấy mơ hồ. Tôi nghĩ, có thể nguyên nhân là do hôm đó đã tới nơi chùa chiền, âm khí quá nhiều, không chừng đã nhìn thấy một cô hồn dã quỷ.

Trong khoảng thời gian tôi nghỉ ngơi, Tần Nhất Hằng cũng đến tìm vài lần, mỗi lần đều đưa ra những giả thiết mới về câu chuyện kia, tổng kết lại, cả tôi cũng cho rằng không có chỗ nào đáng tin cậy, cho nên cũng không cần nói nhiều. Tuy nhiên có một điều hắn nói khiến tôi có ấn tượng sâu sắc, mặc dù tôi cũng không thể chứng thực thật giả. Hắn nói cho tôi biết, hồn phách của con người cũng có thể bị chém thành nhiều mảnh, đây cũng chính là nguyên nhân khiến thi thể của người thanh niên kia bị chặt ra.

Điều này khoa học có thể kiểm tra được, nhưng cho đến nay vẫn chưa tìm ra được lời giải thích hợp lý. Tôi từng xem một phóng sự có liên quan trên ti vi, nhiều người bệnh bị cắt tay cắt chân, trong một khoảng thời gian nào đó bỗng nhiên có cảm giác đau đớn dữ dội từ chính vị trí đã từng bị cắt đi đó. Cơn đau kiểu này có khi liên tục, có khi gián đoạn, dùng các phương pháp điều trị hiện đại không thể giảm bớt cơn đau, chỉ còn cách vận dụng phương pháp châm cứu cổ truyền để hạn chế.

Chuyện khó tin nhất là, nhiều người không chỉ có cảm giác đau đớn, mà còn có những cảm giác khác như lạnh, nóng… Hầu hết các phần thân thể bị cắt bỏ đều được mang đi hỏa thiêu, nhưng cũng có một số bệnh viện vứt chúng đi như rác y tế nhằm tiết kiệm chi phí. Từng có một bệnh nhân sau khi phẫu thuật cắt chân thường xuyên cảm thấy phân bị cắt bỏ đó lạnh không sao chịu nổi, sau nhiều lần anh ta kiên quyết yêu cầu tìm kiếm, cuối cùng đã tìm thấy cái chân đã cắt bỏ của mình bị đông lạnh cứng ngắc trong thùng rác. Điều này huyền học có thể giải thích được. Thông qua nhiều phim điện ảnh, truyền hình hoặc qua những truyền thuyết, chúng ta đều biết, nhiều người khi sống là người tàn tật, hoặc khi chết bị làm cho

khuyết thiếu vài bộ phận, thì hồn phách sau khi chết cũng duy trì trạng thái tàn tật, bởi phần hồn phách của phần thân thể tương ứng đã tách rời khỏi bản thể.

10
Mất hồn

Lại hơn một tháng nữa trôi qua, mỗi ngày tôi đều phơi nắng theo lời dặn của Tần Nhất Hằng, cuối cùng da dẻ rám nắng cả. Trong khoảng thời gian này Viên Trận có liên lạc, mặc dù cũng hứng thú nhưng tôi thật không dám tùy tiện hành động. Bởi Tần Nhất Hằng nói cho tôi biết, đã tận mắt nhìn thấy những thứ kia, thì phải tĩnh mục mấy ngày. "Tĩnh mục" là cố tránh nhìn màu đỏ một thời gian, bởi màu đỏ có khả năng trừ tà, nếu nhìn thấy thì chính khí sẽ xông vào vận khí, giống như sau khi bị lạnh cóng không thể lấy lửa sưởi vậy.

Điều này cũng khớp với những luận thuyết mà Tần Nhất Hằng đã nhắc tới nhiều lần, tôi cũng chẳng biết thực hư thật giả, thôi thì cứ tin còn hơn không, thiếu lòng tin thì không thể kiên trì. Thế nhưng, cũng nhờ tĩnh mục, tôi lại luyện thành thói quen đeo kính râm. Về sau, cùng Tần Nhất Hằng ra ngoài, thoạt nhìn, sẽ thấy tôi có vẻ gì đó cao thâm khó dò.

Cuộc sống chẳng buồn chẳng lo đương nhiên tốt, nhưng sinh hoạt đình trệ cũng khiến cho người ta ngày càng nhàm chán. May sao đúng lúc này Viên Trận lại liên lạc với tôi, nói rằng có một người họ hàng cần bán nhà. Nhưng nghe tả thì ngôi nhà đó không có vẻ nhà ma, người trong nhà vẫn đang sống khỏe.

Tôi nghe xong có hơi thất vọng, nhưng vẫn muốn đi xem một chuyến, bởi từ báo giá viên Trận gửi, chúng tôi tính ra lợi nhuận cũng khá cao, hơn nữa, tôi nghĩ, không chừng nhà họ chỉ gặp phải chuyện lông gà vỏ tỏi, căn bản không cần phải dùng đến mấy môn phép thuật, chưa biết chừng tôi sẽ vớ được một món hời lớn.

Tôi bàn với Tần Nhất Hằng, thoạt tiên hắn không đồng ý, nói chúng tôi bây giờ vận may kém, làm kinh doanh chỉ sợ sẽ lỗ, nên đợi một thời gian nữa, đừng sốt ruột kẻo mang họa sát thân. Nhưng rốt cuộc không chịu được tôi chèo kéo dai dẳng, hắn đành quyết định tới xem thử.

Ngôi nhà này cách thành phố chúng tôi không xa, đi đường cao tốc chỉ mất hơn ba giờ. Vì thế cả hai quyết định tự lái xe tới, vừa tiết kiệm được tiền gọi xe và thời gian đi bộ lại vừa tranh thủ được thời gian. Tình cờ Viên Trận cũng có mặt tại thành phố đó, vừa vặn đến nơi đúng vào giờ cơm trưa, chúng tôi mời Viên Trận một bữa. Trong bữa ăn, gã kể lại đại khái tình hình của ngôi nhà.

Gia đình nọ đã ở đó mấy năm, chủ nhà là giáo viên trung học, vợ ông ta mở một siêu thị ngay trong khu nhà, hai người có một cô con gái mười sáu mười bảy tuổi, cuộc sống của ba người họ vẫn tốt đẹp. Bởi chủ nhà là giáo viên, hằng năm vẫn được nghỉ đông và nghỉ hè, hơn nữa bản thân ông ta lại thích du lịch, cho nên kì nghỉ hằng năm đều đi riêng hoặc cùng cả gia đình tìm một vài tour trong nước. Việc lạ xảy ra sau một lần đi du lịch về. Khi ấy bọn họ đi tới một ngọn núi còn chưa được khai thác ở lâm trường Đông Băc. Vì còn hoang sơ nên chưa có nhiều công nhân đến đây đào bới và gây ô nhiễm, cảnh sắc lại say lòng người, cả nhà vô cùng vui vẻ. Trước khi lên núi, chủ nhà có mua một trái dưa hấu lớn mang theo, thả

dưới sông, để dưa mát rồi ăn. Nhưng khi gia đình họ đi chơi trở về thì dưa hấu dưới sông đã biến mất. Bởi lúc ấy không thể xác định được trên núi còn có dân bản xứ hay du khách nào khác không nên người nhà họ tuy mất hứng nhưng cũng đành chịu, chỉ còn cách âm thầm rủa xả kẻ câu trộm dưa hấu, cuối cùng hậm hực xuống núi.

Trên đường về, cô con gái kêu mệt, nói muốn ngủ một lát. Đường sá xa xôi, hai vị phụ huynh cũng ngủ thiếp đi. Không nghĩ rằng sau khi về đến nhà, con gái họ vẫn than mệt mỏi và ham ngủ. Thực sự chuyến đi đã hao tốn không ít sức lực, họ không thấy như thế có gì là nghiêm trọng. Nào ngờ sau đó cô con gái ít khi tỉnh, liên tiếp vài ngày chỉ biết ngủ. Đôi vợ chồng lúc này mới bắt đầu sợ hãi, vội vàng chở con đi bệnh viện, tuy vậy sau khi trải qua hàng loạt kiểm tra, kết quả mọi thứ vẫn bình thường, cuối cùng bọn họ chẳng còn cách nào khác, đành phải mời thầy pháp tới xem. Thầy pháp nói, nhất định bọn họ đã trêu chọc phải thứ gì đó trên núi, hiện tại cô con gái đã bị ám, gia đình nên trở lại nơi ấy để cúng tế. Đôi vợ chồng bèn làm theo, họ mua nhiều dưa và trái cây, vội vàng tới ngọn núi kia, quỳ xuống dập đầu xin thứ lỗi hồi lâu, nhưng vẫn chẳng thấy có hiệu quả gì, bất đắc dĩ phải quay về. Sau đó họ lại nhờ vào các mối quan hệ tiếp tục tìm người đến xem, ai cũng nói là do họ bất kính với thứ gì đó trên núi, thực sự không có biện pháp nào khả thi.

Về sau, hai vợ chồng nọ vô tình biết được chúng tôi qua Viên Trận, biết chúng tôi chỉ chuyên mua bán nhà ma ám, cho rằng chúng tôi có bản lĩnh, mới hi vọng chúng tôi tới xem cho họ một chuyến. Họ biết chúng tôi là những kẻ đầu cơ bất động sản, chắc chắn sẽ chẳng đến không, đành cắn răng hứa sẽ lập

tức bán ngôi nhà cho chúng tôi với một giá thấp hơn thị trường nhiều, chỉ cần chúng tôi chữa khỏi cho con gái của họ.

Nghe Viên Trận kể xong chuyện của chủ nhà, lòng tôi thoáng chút do dự, những việc giậu đổ bìm leo dù trước kia tôi đã từng làm, nhưng trắng trợn như thế này mới là lần đầu tiên. Dù sao cũng đã đến rồi, hay là cứ đi xem, nếu thực sự không chịu được lương tâm cắn rứt thì cùng lắm là thu chút phí tượng trưng rồi quay về là được. Ăn cơm xong, chúng tôi đến thẳng nhà họ.

Cặp vợ chồng có vẻ như đã đợi chúng tôi từ lâu, họ nhiệt tình mời trà, thuốc và hoa quả, tôi đều lịch sự từ chối, việc đầu tiên là theo Tần Nhất Hằng đi xem phòng ngủ con gái họ. Cô gái nhỏ lúc ấy vẫn còn tỉnh, nhìn thấy có người vào phòng cũng chỉ miễn cưỡng đảo mắt. Tần Nhất Hằng bước tới gần, nhìn mãi mới quay đầu lại bảo tôi tới nhà bếp lấy dao phay và thớt mang tới. Hắn lôi từ trong túi ra mấy cành cây khô, dùng dao chặt nhỏ, rồi lấy giấy đỏ gói lại ấn lên thiên linh cái của cô bé, sau đó gọi chúng tôi cùng trở ra phòng khách bàn bạc cách giải quyết.

Tần Nhất Hằng nói tình hình hiện tại nan giải, hồn phách của cô bé không hiểu vì sao đã hao hụt khá nhiều. Tôi nghe mà ù ù cạc cạc. Tần Nhất Hằng bèn giải thích luôn.

Ắt hắn nhiều người vẫn thường xuyên nghe nói tới cái gọi là ba hồn bảy vía, nhưng không mấy ai thực sự hiểu ba hồn bảy vía nghĩa là gì. Đạo giáo đã nói, thực ra linh hồn có ba phần, một là Thiên Hồn, hai là Địa Hồn và ba là Mệnh Hồn. Phách thì có bảy, một là Thiên Xung, hai là Linh Tuệ, ba là Khí, bốn là Lực, năm là Trung Xu, sáu là Tinh và bảy là Anh. Trong đó, hồn có thể hiểu đơn giản là đại não của cơ thể, mà

phách thì có thể ví von là hệ thống thần kinh, hai thứ này tương hỗ, chi phối thân thể chúng ta. Sâu xa hơn, trong ba hồn thì chỉ có Mệnh Hồn sẽ ở trong thân thể người thường. Còn nếu Thiên Hồn và Địa Hồn cũng có thể quy về trên thân thể một người, thì người đó đã đắc đạo thành tiên. Trong truyền thuyết có những yêu quái tu luyện ngàn năm vẫn không thể thành tiên, vì cơ bản chúng chỉ mới khai mở Địa Hồn mà thôi.

Căn cứ theo khái niệm này, trong dân gian nhiều nơi có tập tục cho trẻ đeo khóa trường mệnh, kì thực cũng chính là khóa để hồn phách không thể bay đi mất. Bởi trong thời kì trẻ còn nhỏ, hồn phách còn chưa vững mạnh, có thể vì nhiều nguyên nhân mà thoát khỏi thân thể. Chuyện này thật ra cũng dễ giải quyết, nếu tình huống không nghiêm trọng lắm thì chỉ cần để một người thân gọi vài tiếng, hồn phách của đứa trẻ sẽ tự nhiên nhẹ nhàng tìm về thân thể. Nói một cách đơn giản thì, ở giai đoạn này hồn phách dễ dàng thoát ra, cũng dễ dàng hút lại. Sau này đứa trẻ lớn lên, hồn phách vững chắc hơn, cũng không dễ bị lay chuyển nữa.

Tần Nhất Hằng nói đến đây thì đưa tay gõ gõ vào đầu mình, bảo vừa nãy khi bước vào, để ngừa trường hợp cô bé đó bị thứ gì thừa cơ nhập vào thân thể, hắn đã cố tình dùng gỗ của cây táo bị sét đánh băm nhỏ, dùng giấy đỏ bọc bên ngoài, rồi che lên linh môn của cô bé. Táo là loại cây chính khí, gỗ của cây táo bị sét đánh không chỉ có tác dụng trừ tà, nếu được nghiền nát và trộn cùng sương rồi bôi nhiều lần lên tai trái, còn có thể cầu tự. Con đường để hồn phách ra vào thân thể chính là thiên linh cái, những thứ tà thuật thu hồn đoạt phách của người khác đều phải xuống tay từ đó. Quan niệm này từ mấy ngàn năm nay vẫn tồn tại cùng với sự phát triển văn hóa của chúng ta, ngay cả trong tiểu thuyết *Tây Du Ký* chúng ta cũng

có thể thấy điều đó. Vòng kim cô khóa trên đầu Tôn Ngộ Không thực ra là để ức chế hồn phách, để Tôn Ngộ Không không thể nào thoát chạy. Do vậy mặc dù có những lúc xuất hồn, trên đầu Tôn Ngộ Không vẫn có vòng kim cô, nói thẳng ra thì bất kể có chạy bao xa, xích vẫn cứ tròng trên cổ, chỉ là dây bị dài ra thôi.

Tần Nhất Hằng nói đến những kiến thức huyền học nhưng lại không hề tối nghĩa khó hiểu, cặp vợ chồng kia hiển nhiên có thể ý thức được sự nghiêm trọng của tình hình hiện tại, rơm rớm nước mắt năn nỉ chúng tôi mau cứu giúp con gái họ. Tần Nhất Hằng đáp, chuyện này cũng chẳng phải hết cách, tuy tương đối rườm rà nhưng chỉ cần kiên nhẫn, chắc chắn cô bé có thể hồi phục. Cặp vợ chồng nghe thấy Tần Nhất Hằng nói có thể cứu chữa cho con gái họ thì cảm ơn rối rít, thiếu điều quỳ xuống.

Tôi đâm ra xót xa, bèn hỏi Tần Nhất Hằng tình trạng hiện tại của cô bé ra sao. Hắn đáp, xem ra ba hồn bảy vía đã thoát đi không ít, lại không biết đã bị bắt đi hay tự nó chạy trốn. Dựa vào những chuyện mà họ đã gặp phải trên núi, cá nhân hắn nghiêng về giả thuyết hồn phách của cô bé đã bị thứ gì đó bắt đi mất, có điều nếu thực là vậy thì chuyện này khó giải quyết, bởi vì họ không hề biết thứ đó rốt cuộc là gì, lại từng thành kính cúng tế, nhưng không có kết quả, chứng tỏ lòng dạ của thứ đó chẳng hề rộng lượng, chắc cũng không dễ đối phó.

Lời còn chưa dứt, bà mẹ đã bắt đầu khóc lóc. Tần Nhất Hằng thấy thế cũng khó xử, bèn an ủi bà. Trước đây khi quá trình đô thị hóa còn chưa thay đổi chóng mặt như bây giờ, chuyện như vậy hay xảy ra, hiện tại, một số nơi xa xôi vẫn thường xuyên xuất hiện trường hợp người bị động vật ám, cho

nên lúc này đừng quá bi quan, việc mấu chốt là tìm ra phương án giải quyết.

Lời của Tần Nhất Hằng mặc dù chỉ để an ủi thôi nhưng cũng có lý. Tôi nhớ hồi mình còn nhỏ, từng được nghe nội kể chuyện xảy ra ở thôn bên cạnh. Nơi ấy có một phụ nữ ngày nọ lên núi, vì quá mót nên đi tiểu ngay dưới một gốc cây, thực ra đây là việc không nên, bởi nói không chừng nơi mình xả xú uế lại là đầu của một thứ gì đó mắt thường không thấy. Sau khi trở về, cô bỗng cư xử không còn giống người, gặp ai cũng cắn. Người nhà chẳng còn cách nào khác, đành phải lấy dây thừng trói lại rồi đặt lên giường, về sau mời khắp bốn phương tám hướng mới được một người biết phép thuật tới giúp. Người kia phán cô đã bị quỷ thần ám, phải dùng vật trừ tà để xua đuổi, nhưng cũng chẳng có hiệu quả. Nào ngờ gần đấy có một gã làm nghề đồ tể, vừa thấy bèn quát lớn hỏi cô là thần thánh phương nào, không ngờ thứ đó lại phát hoảng vì sát khí trên người đồ tể, ngoan ngoãn khai rằng mình ở động Giày trên núi Ngô Đồng. Thầy pháp liền dẫn cả thôn đi tìm, rốt cuộc đã tìm được một cặp chồn trong hốc cây to trên núi Ngô Đồng. Ngạc nhiên nhất là con chồn vàng có thể vì muốn thoải mái nên đã tha từ đâu đó về một đôi giày da trâu làm giường. Mọi người giết luôn đôi chồn, sau đó trở về xem xét tình hình, quả nhiên người phụ nữ đã bình phục lại. Đây mặc dù chỉ là một chuyện cũ truyền miệng, tôi cũng không biết rõ thực hư, nhưng nếu dựa theo những gì Tần Nhất Hằng nói, ắt hắn nó cũng có một phần chân thật.

Mọi chuyện đã nắm được đại khái rồi, sau đây chỉ còn xem Tần Nhất Hằng sẽ hành động ra sao. Hắn bèn ghé vào tai tôi nói thầm, nếu thực sự có thứ ám trên người thì cũng chẳng khó xử lý lắm, việc đau đầu nhất là thứ đó mạnh đến mức có thể

câu hồn người, đây là một phiền toái lớn. Giống như việc máy tính nhiễm virus vậy, chỉ cần dùng một phần mềm diệt virus loại tốt là có thể giải quyết được vấn đề, nhưng nếu máy tính bỗng mất ổ cứng thì quả thật là một việc khó mà tưởng tượng.

Nghe hắn phân tích như vậy, tâm trạng tôi càng thêm nặng nề, lại càng muốn giúp đỡ gia đình họ. Tôi là con một, thấu hiểu sâu sắc tầm quan trọng của con cái đối với cha mẹ. Cặp vợ chồng này thực đáng thương, Tần Nhất Hằng cũng động lòng trắc ẩn, suy nghĩ rồi quyết định trước tiên cứ thử một biện pháp thông dụng được dân gian gọi là "gọi hồn" cái đã.

Phương thức gọi hồn này tương đối phức tạp, thực hiện cũng hao tốn khá nhiều sức lực. Đầu tiên, nó phải được tiến hành trong một số giờ nhất định, như giờ Tý, giờ Sửu, giờ Dần, giờ Mão, tắt toàn bộ đèn điện trong nhà, chỉ thắp một ngọn đèn dầu để dẫn lối chỉ đường cho hồn phách. Sau đó, mở cửa sổ, đứng ở phía trước cửa sổ, hướng về phía chính Nam, chính Bắc, chính Đông, chính Tây, bốn phương tám hướng liên tục gọi tên cô bé. Cuối cùng đốt một tờ giấy vàng có ghi họ tên cùng bát tự của cô, lấy tro để cô bé uống. Thêm nữa, vào các giờ Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, phải quay mặt về hướng Đông Bắc, Đông Nam, Tây Nam, Tây Bắc cúng tế, đây là để khấn cầu các vị thần tiên ma quỷ mở lưới, nhường đường cho hồn phách. Sau khi cô bé đã uống hết tro đốt giấy vàng có ghi tên tuổi, bát tự của mình, thì trong bảy ngày vào buổi tối không được gọi tên cô bé, bởi khi ấy hồn phách còn chưa ổn định, nếu bị ma quỷ qua đường tình cờ nghe được, chúng có thể dùng biện pháp tương tự tiếp tục câu hồn phách của cô bé ra.

Áp dụng từng bước một theo đúng trình tự này, tuy tôi không cần tham dự, nhưng nhìn họ làm ngần ấy việc cũng cảm

thấy thật mệt mỏi, mệt mỏi nhất là thực hiện xong vẫn chẳng thấy có hiệu quả gì. Tần Nhất Hằng nói có thể hồn phách đã bị dẫn đi xa quá, bèn làm lại một lần nữa. Lần này quả nhiên có hiệu quả rõ ràng, buổi tối uống tro giấy ghi tên tuổi và bát tự của mình xong, cô bé đã có thể ngồi dậy. Mới đầu, chắc là vì đã lâu không hoạt động, cô chưa thể điều khiển tay chân, nhưng một lát sau đã xuống đất đi lại được.

Cặp vợ chồng nọ cảm động, rối rít tạ ơn chúng tôi, sẵn sàng làm hợp đồng bán nhà cho chúng tôi như đã hứa. Tôi vốn đã phấn khởi vì kết quả, tiền bạc bấy giờ chẳng thành vấn đề nữa, bèn bày tỏ mình không muốn kiếm lợi từ việc này. Nào ngờ chủ nhà kiên quyết, tôi lại tiếp tục chối từ, đôi bên đùn đẩy qua lại hồi lâu. Thình lình Tần Nhất Hằng kín đáo kéo áo tôi. Tôi cho là hắn định trở mặt, muốn nhận mua ngôi nhà này, bèn ngoái đầu lại định khuyên nhủ thì bắt gặp hắn đánh mắt ra hiệu. Tôi nhìn theo ánh mắt hắn, ngó về phía cô bé con chủ nhà. Cô đang ngồi trên giường, yên lặng, trông rất bình thường. Tôi thắc mắc nhìn lại Tần Nhất Hằng. Hắn thì thào, hỏng, gọi nhầm hồn rồi.

Tôi nghe mà sống lưng ớn lạnh, bất giác quan sát cô bé lần nữa. Chẳng biết có phải do ảnh hưởng tâm lý không, lúc nãy rõ ràng thấy cô bé bình thường, bây giờ lại thấy lấn cấn chỗ nào đó. Tôi vội vàng kiếm cớ kéo Tần Nhất Hằng ra một góc, hỏi hắn rốt cuộc là chuyện gì. Tần Nhất Hằng bặm môi, nói hiện tại chưa rõ lắm, từ đầu đến cuối quá trình gọi hồn hắn đều theo dõi sát sao, không phát hiện điểm gì sơ suất, nhưng bây giờ lại thấy cô bé này có chỗ bất thường.

Đâm lao phải theo lao, chúng tôi tạm thời im lặng, một vì không biết giải thích với hai vợ chồng nhà kia thế nào để họ khỏi suy sụp, hai vì chưa tìm ra biện pháp giải quyết, khó

tránh khỏi bị họ oán trách kết tội. Thứ bị gọi đến rốt cuộc là gì, chúng tôi không biết rõ, độ nguy hiểm và mục đích của nó vẫn là ấn số. Cho dù đó chỉ là một con ma qua đường có cơ duyên nhập vào người cô bé thì cũng khá nan giải, vì những người chết oan vô cùng lưu luyến cuộc sống, mãi mới có cơ hội trở về dương gian, họ sẽ không dễ dàng buông tay. Điều quan trọng nhất là chúng tôi không thể sử dụng những cách thức quá cực đoan, dễ gây tổn hại đến thân thể cô bé, ngộ nhỡ thứ kia liều chết làm những việc như nhảy lầu tự sát thì càng tệ hại hơn.

Tình hình quả là tiến thoái lưỡng nan, chúng tôi không thể để mọi việc tanh bành như vậy mà bỏ đi, nhưng ở lại cũng chẳng biết giải quyết thế nào. Cuối cùng, Tần Nhất Hằng đề xuất tạm rời khỏi đây, quay về bàn bạc suy tính xem đã.

Trước khi từ giã, chúng tôi bịa ra một lý do, dặn vợ chồng nhà nọ đêm nay nhất định phải nhốt cô bé trong phòng ngủ. Ra đến cửa tôi vẫn còn hoảng sợ, thầm nghĩ Tần Nhất Hằng có nói gần đây vận số tôi kém, quả nhiên chẳng phải nói đùa.

Về đến khách sạn, Tần Nhất Hằng soát lại cả quá trình gọi hồn, cảm thấy vẫn không có gì sai sót, vấn đề không nằm ở đây. Một lúc lâu sau, đột nhiên hắn bừng tỉnh, cao giọng nói, có khả năng là bát tự hoặc tên của cô bé kia bị viết sai! Thoạt nghe, tôi khá phấn khởi, nhưng nghĩ kĩ, cảm thấy không chắc chắn. Bát tự đối với việc chiêu hồn là vô cùng quan trọng, khi viết những thông tin đó bố mẹ cô bé hẳn đã phải xác nhận nhiều lần, tất cả lại đều tập trung, xác suất viết sai là cực kì thấp. Tên thì càng không phải nói, chỉ có hai chữ đơn giản, làm sao mà sai được? Song xét tình huống trước mắt, Tần Nhất Hằng cũng chỉ nghĩ được đến nguyên nhân ấy.

Tôi bèn gợi ý, có khi nào cô bé không phải là do cặp vợ chồng kia sinh ra, cho nên họ cũng không biết được ngày tháng năm sinh chính xác?

Tần Nhất Hằng lắc đầu, bảo rằng người gọi hồn nhất định phải là ruột thịt mới được, trước khi tiến hành nghi thức hắn cũng chỉ rõ thiệt hơn của hành động này, cho nên cặp vợ chồng kia không dám mạo hiểm đâu.

Nghe xong, tôi thực sự chán nản, không thể bỏ trốn, mà cũng không biết phải đối diện với nhà người ta thế nào. Tần Nhất Hằng cũng thất vọng ra mặt. Chúng tôi nằm trên giường, không nói lời nào, cuối cùng hết cách, đành chui vào trong chăn, ai ngủ phần người nấy.

Suốt đêm không trò chuyện. Sớm hôm sau, Tần Nhất Hằng kéo tôi dậy, mắt vằn đầy tia máu, xem ra đã trằn trọc cả đêm. Hắn nói mới nghĩ ra một biện pháp, lấy lại hồn phách bình thường được không thì chưa biết, nhưng ít nhất có thể trục xuất linh hồn đang nhập. Tôi vội vàng thay quần áo rồi cùng hắn đi đến chỗ bán đồ liệm. Tần Nhất Hằng ôm một đống nến trắng, còn gọi tôi giúp hắn xách thêm một túi. Chúng tôi cứ thế phóng thẳng đến nhà gia đình kia.

Thấy chúng tôi đột ngột quay lại, hai vợ chồng thoạt tiên ngạc nhiên, sau đó cho rằng chúng tôi đã đổi ý muốn mua ngôi nhà, bèn chủ động soạn thảo hợp đồng. Điều này khiến tôi càng ngượng ngùng, bèn viện cớ hồn phách của cô con gái vẫn chưa ổn định, muốn dùng một phương pháp đơn giản để giúp cô bé trấn thêm. Tần Nhất Hằng dặn rằng, khi chúng tôi ở bên trong thì hai vợ chồng họ không được vào, rồi kéo tôi thẳng tới phòng ngủ của cô bé kia. Cô bé nhìn thấy chúng tôi, tuy không lộ vẻ sợ hãi nhưng không giấu được sự e ngại. Tần Nhất Hằng

không đến gần nó, chỉ im lặng lấy những cây nến trắng ra. Tôi bắt chước làm theo, tất cả nến trắng đều bày trên sàn nhà.

Xong xuôi, Tần Nhất Hằng nhắc tôi, tuyệt đối không được nói chuyện với con bé, nhìn cũng nên hạn chế, hiện nay nó đang ở trong trạng thái hồn phách và thân thể không đồng nhất, lát nữa tôi đốt nến xong và hô khẩu lệnh, anh phải giữ chặt nó trên sàn, nhớ nhanh tay đấy, đừng để nó chạy mất.

Tôi cũng không rõ rốt cuộc Tần Nhất Hằng muốn làm gì, nhưng nghe lời hắn thì không sai bao giờ, bèn gật đầu ra ý hiểu. Chỉ là tôi tò mò, cô bé rõ ràng biết chúng tôi muốn đối phó với nó nhưng lại không có phản ứng, cứ ngồi trên giường quan sát chúng tôi. Tôi cố gắng không ngẩng đầu nhìn, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt chằm chằm khiến người ta dựng tóc gáy kia. Tôi nhanh chóng chuyển sự tập trung vào công việc đang dang dở.

Nến tuy nhiều, nhưng xếp ra ngoài cũng chẳng vất vả lắm. Tần Nhất Hằng chọn ra vài cây nến trắng, chỗ còn lại thì lấy dây đỏ buộc thành bó, đặt ở một bên. Trong lòng tôi căng thẳng, ngộ ngỡ Tần Nhất Hằng đột nhiên bảo tôi nhanh tay ấn cô bé xuống, tôi phản ứng không kịp thì sao. Hơn nữa tôi cũng sợ, một là tuy hiện nay đó là thân thể bình thường, nhung cũng không rõ thứ ma quỷ nào đang nhập lên người nó; hai là tôi cũng lo lắng nhỡ tay làm tổn hại thân thể này, đến lúc hồn phách quay trở lại nhưng thân thể bị thương thì đúng là phiền phức. Cứ mải mê suy nghĩ, Tần Nhất Hằng bỗng thét to một tiếng, lên!

Tôi bật dậy theo phản xạ, vì quá đột ngột, chân bất cẩn đạp vào cây nến trắng trượt ngã sõng soài trên mặt đất.

Cô bé cũng giật mình, a lên rồi nhảy một bước từ giường đến bên cửa sổ, tiện tay mở cửa ra.

Tôi thầm nghĩ, lần này tiêu rồi, nó mà nhảy xuống, không nói đến việc tôi bồi thường cả gia tài, có khi còn phải đi tù. Lúc ấy không biết nghĩ thế nào, tôi lại cất tiếng hô lên được, cháu bình tĩnh.

Còn chưa dứt lời, Tần Nhất Hằng đã từ chỗ tôi vọt tới, định nắm lấy cánh tay nó. Nó vẫn không chùn bước, tiếp tục muốn nhảy ra khỏi cửa sổ. May là Tần Nhất Hằng phản ứng nhanh hơn, kéo lại được. Tôi vội vàng đứng lên, nghĩ cách giúp Tần Nhất Hằng một tay, cùng hắn ấn nó xuống sàn nhà.

Tần Nhất Hằng mở tay cô bé ra, vội vàng bảo tôi đốt nến hơ, sao cho lửa cách lòng bàn tay một nắm tay. Tôi đặt ngọn nến bên dưới lòng bàn tay của cô bé, chưa đến hai giây, nến bỗng nhiên tắt ngấm. Tần Nhất Hằng bảo tôi đổi nến mới, tiếp tục thắp, nhưng ngọn nến nào cũng cháy không bao lâu thì tắt. Có điều thời gian cháy của chúng dần dần lâu hơn.

Từ đầu đến cuối cô bé không hề kêu đau, thậm chí cũng không phát ra một tiếng động nào. Hồi lâu, tôi mới nghe nó khó chịu hừ nhẹ, rồi co quắp lại trong lòng Tần Nhất Hằng. Lúc này ngọn nến không tắt nữa. Tần Nhất Hằng bèn thả cô bé ra, chạy nhanh tới cầm lấy ngọn nến, dạo một vòng quanh căn phòng, nhìn thấy ngọn nến không có điểm gì khác thường mới thở phào một hơi.

Tôi thấy vẻ mặt của hắn cũng không còn quá căng thẳng, bèn hỏi có phải đã ổn rồi không. Hắn gật đầu nói với tôi, hiện tại xem như không có việc gì nữa, chỉ là quay trở lại điểm xuất phát ban đầu. May mà thứ nhập vào người cô bé cũng không phải là hung thần ác sát, có vẻ là một con ma chưa trưởng

thành, loại ma này sau khi chết vẫn không cam lòng, nhưng cũng không làm được chuyện lớn. Truyền thuyết kể rằng những đứa bé dưới tám tuổi chết yểu đều khó đầu thai, nữ do âm khí nặng hơn nên có sai biệt về thời gian với nam, những bé gái đó dù có đi vào âm phủ cũng chỉ quanh quẩn bên bờ Nại Hà, đây chính là lý do vì sao thời xưa độ tuổi kết tóc[19] của trẻ em thường quy định chặt chẽ, thường là từ tám tuổi. Việc này thật ra là dấu hiệu cho biết hồn phách của đứa trẻ đã hợp nhất với thân thể, sau khi chết có thể thuận lợi bước vào luân hồi. Cũng chính bởi nguyên nhân này, dù chúng ta thường nghe lời đồn đại về ác quỷ quấy phá, nhưng hiếm khi nghe trẻ con sau khi chết hóa thành ác quỷ đi hại người, vì chúng chỉ lưu luyến sinh mệnh và không muốn rời xa dương gian chứ không mang theo nhiều oán khí. Cho dù có gặp phải ma nhỏ thì cũng chỉ bị trêu ghẹo, những bệnh lặt vặt hay xui xẻo sau đó. Cũng không hẳn do nó cố ý hại mình, mà bởi mình đã tiếp xúc với cõi âm, tự nhiên sẽ gặp vận xui mà thôi.

Nghe Tần Nhất Hằng nói đó chỉ là một con ma nhỏ không hại người, tôi cũng thầm cảm thấy may mắn. Tôi nghe những điều hắn nói thấy thực lạ lẫm, lại bảo hắn giải thích kĩ hơn.

Tần Nhất Hằng thấy cô bé kia hiện tại đã ổn, an tâm tiếp tục giải thích, những con ma này không chỉ là hồn phách của những đứa trẻ chưa đến tuổi kết tóc, mà còn có hồn phách của những đứa trẻ chưa ra đời. Có nhiều sách vở huyền thuật từng ghi chép lại, sảy thai cũng là một lần giết chết đứa trẻ, cho nên nó sẽ mang theo oán hận. Tuy nhiên sảy thai cũng chia làm hai loại, một loại là do dương thọ chưa tận đã bị giết chết, loại này chắc chắn có tồn tại oán khí, thông thường sẽ làm ảnh hưởng đến vận số hoặc sức khỏe của cha mẹ, nhưng cũng không phải nhanh chóng hoặc nhất định sẽ ứng nghiệm, vì còn phụ thuộc

vào từng tình huống cụ thể, ví dụ dương khí của cha mẹ đủ mạnh, hoặc là bát tự chí dương[20] thì sẽ giảm tác dụng. Loại thứ hai là vận mệnh đã an bài, những thai nhi này bởi vì dương thọ đã tận, cho nên dù không cam chịu, cũng không gây ảnh hưởng nhiều đến cha mẹ. Nhắc đến trẻ sơ sinh thì không thể bỏ qua bát tự, đây là điểm quan trọng nhất của mệnh lý học, giúp suy ra đủ loại thông tin. Nếu được thầy tướng số xem, dù không thể nói rõ toàn bộ các việc lớn nhỏ trong đời thì ít nhất cũng có thể điểm qua những việc lớn.

Trong huyền học còn một cách nói khác, gọi là bát tự âm. Bát tự là ngày tháng năm ra đời, còn bát tự âm là ngày đầu thai, dùng để tính kiếp trước cùng các sự kiện như siêu sinh chuyển thế của kiếp trước.

Coi như tôi lại được phổ cập thêm chút ít kiến thức huyền học. Bụng bảo dạ ngày ngày nghe ra rả bên tai cũng thành mưa dầm thấm đất, không chừng có lúc lại làm thầy pháp, ít nhất cũng bịp được người khác. Nhưng nhìn lại tình hình đâm nản, lăn lộn với đống nến mãi mà chỉ giành được thắng lợi suýt soát, hồn phách của cô bé kia ở đâu chúng tôi còn chưa biết.

Nhân đó tôi lại hỏi Tần Nhất Hằng, vừa nãy sử dụng nến trắng để làm gì. Hắn giải thích, nến trắng có thể cảm nhận được âm khí. Bởi thế trong hầu hết mọi việc người ta đều sử dụng nến trắng, như trên phim, muốn thể hiện âm khí ngột ngạt thường đặc tả cây nến trắng đang cháy rồi phụt tắt, là do có căn cứ cả. Đốt lòng bàn tay cô bé bằng ngọn lửa của nến trắng chính là muốn thiêu cháy đi phần âm khí. Mỗi lần âm khí dập tắt lửa thì phải đổi một cây nến mới, bởi ngọn nến trước đó đã bị âm khí xâm nhập, dù tiếp tục thắp, hiệu quả cũng giảm sút.

Chuyện không thể giấu giếm được, tôi và Tần Nhất Hằng đành đẩy cửa ra ngoài, nói rõ tình hình với hai vợ chồng. Mấy người chúng tôi lại một lần nữa ngồi bàn cách giải quyết. Tần Nhất Hằng tỉ mỉ phân tích lại tình huống không may của cô bé, đột nhiên hỏi có phải gia đình họ đi du lịch vào ngày mùng 3,13 hoặc 23 âm lịch không? Nghe xác nhận đúng là ngày 23 âm, Tần Nhất Hằng tươi tỉnh hẳn lên, cho biết đã tìm ra nguyên nhân. Các ngày 3, 13 và 23 là ngày Diêm vương xuất hành, đích thân đi giải oan, giải tội cho các oan hồn, ma quỷ tất nhiên phải tránh né. Nếu như ngày đó gặp Diêm vương mà bất kính hoặc vi phạm pháp lệnh sẽ bị liên lụy. Chắc hôm ấy gặp phải Diêm vương đúng lúc mất dưa hấu, cô bé đã nghĩ tới lời lẽ nào đó bất kính nên bị trừng phạt, hồn phách bị quỷ sai bắt đi. Nếu quả là thế thì chỉ cần đúng ngày đúng tháng tới miếu Thành hoàng thành tâm khấn bái, có lẽ sẽ dần dần khôi phục.

Suy luận này thật kì quái, động đến cả Diêm vương, nhưng chuyện xảy ra tại căng tin của cơ quan nọ dạo nào buộc tôi phải tin, ở đâu đó vẫn tồn tại một chế độ với kẻ thống trị mà chúng ta không thể nhìn thấy được bằng mắt thường.

Đôi vợ chồng thấy rằng vẫn còn đường cứu, tất nhiên cảm động đến rớt nước mắt. Chung quy đã tìm ra được nguyên nhân, chúng tôi từ biệt họ ra về. Ra khỏi cửa, thấy Tần Nhất Hằng lộ vẻ bất thường, sắc mặt không được tốt lắm, tôi hỏi có phải mệt quá không, hắn mới thú thật những lời vừa nói chỉ để biến báo cho qua. Tuy rằng có truyền thuyết Diêm vương xuất hành thật, nhưng không có ngày hoặc khoáng thời gian cố định nào. Ví như ở một nơi đông người, ngay lúc mọi người trò chuyện rôm rả ngất trời, đột nhiên không hiểu vì sao tất cả đều im lặng. Quan niệm phương Tây cho rằng đó là vì gặp đúng

lúc ma quỷ đi qua. Còn theo truyền thuyết phương Đông, chính là gặp Diêm vương đi tuần. Làm một kẻ thống trị, tất nhiên sẽ có quỷ sai đi đằng trước dọn đường khiến cho không gian yên tĩnh, cho nên việc chúng ta đột ngột nín bặt có nhiều khả năng là do bị ảnh hưởng bởi một sức mạnh huyền diệu nào đó, tương tự với cảm giác linh thể[21].

Chẳng qua, trong những ngày Tần Nhất Hằng nhắc tới thì âm khí thường nặng hơn. Nói như vậy là hi vọng cặp vợ chồng kia tin tưởng để thành kính đi bái lễ, nhưng suy đến cùng có hiệu quả hay không, hắn cũng không biết.

Nghe Tần Nhất Hằng nói xong, tôi chỉ còn biết ngậm ngùi, cảm giác này khiến cho người ta khó chịu, muốn giúp họ mà mình lại bất lực. Tần Nhất Hằng cũng chỉ là một người bình thường, chẳng phải thần thánh, cũng không phải đấng toàn trí toàn năng. Có thể làm đến mức ấy, coi như chúng tôi cũng đã cố gắng hết sức rồi. Ngôi nhà lần này khiến cho tôi bị khuấy động tâm can, trên đường trở về cứ luôn cảm thấy nặng nề, Tần Nhất Hằng cũng không vui vẻ gì. Chuyện vừa trải qua khiến cho tôi rã rời cả thể xác và tinh thần, nhiều ngày sau khi về tâm trạng vẫn suy sụp như thế. Tôi dứt khoát tắt điện thoại nằm nhà, đầu óc buồn bực thì chơi game, suốt giai đoạn đó Tần Nhất Hằng cũng không đến tìm tôi, chỉ thỉnh thoảng tán gẫu vài câu với nhau trên mạng.

Tần Nhất Hằng thú nhận thực ra tâm trạng hắn cũng chẳng khá khẩm gì. Tôi thì nói có lẽ tôi sẽ không tiếp tục làm công việc này nữa, mặc dù lợi nhuận tương đối tốt nhưng hai ngôi nhà gần đây đã khiến tôi hầu như kiệt quệ.

Tần Nhất Hằng cũng không phản đối, chỉ bảo thực ra có nhiều chuyện vốn đã được số phận an bài, một quyết định nhỏ

ban đầu có thể sẽ ép chúng tôi phải theo đuổi mãi mãi. Tôi không hiểu lắm, nhưng cũng chẳng muốn đoán già đoán non. Lại chơi game thêm vài ngày, rốt cuộc cũng cảm thấy nhàm chán. Tôi bật điện thoại, thấy tin nhắn Viên Trận gửi đến từ tối hôm trước, thông báo về một vụ làm ăn lớn đến cả chục triệu, muốn tôi tới xem thử một chuyến. Kì thực tôi không muốn mua bán những ngôi nhà ma quỷ này nữa, nhưng vẫn không nhịn được thói hiếu kì, phân vân cả buổi, cuối cùng vẫn gọi lại cho gã.

Viên Trận kể cho tôi hay tình hình cơ bản của ngôi nhà. Nói là một ngôi nhà thì không chính xác lắm, đúng hơn là vài căn trong một tòa nhà. Toàn bộ mấy căn đó đều thuộc quyền sở hữu của trưởng thôn. Thôn này thực chất chỉ là loại làng dân cư ở ngoại thành, khi nơi đây thực hiện dự án đầu tư xây dựng nhà cao tầng thương mại và chi trả cho việc giải phóng mặt bằng, người dân trong làng lập tức trở thành nhà giàu mới nổi, không chỉ được đền bù số tiền lớn mà còn được phân nhà. Trưởng thôn đương nhiên càng được hưởng nhiều ưu đãi, bất chấp quy định chiếm hẳn một tòa nhà sáu tầng rưỡi. Chuyện này chẳng khác nào chiếc bánh từ trên trời rơi xuống. Nhưng sau khi dọn tới ở, người nhà trưởng thôn liên tiếp gặp chuyện xui xẻo.

Đầu tiên là con rể ông ta gặp tai nạn xe cộ, thiếu chút nữa tàn phế. Khi anh này vẫn còn nằm viện thì người con rể khác làm kinh doanh bị lừa mất nhiều tiền. Không chỉ vậy, hai người con gái cũng không ổn, một cô tự dưng mắc bệnh ung thư, cô còn lại sức khỏe bình thường nhưng kinh doanh gì cũng lỗ lên lỗ xuống.

Ban đầu trưởng thôn không nghỉ ngờ nhiêu, nhưng sau một loạt biến cố cũng phải đánh dấu hỏi về phong thủy của ngôi

nhà, bèn mời người đến xem. Ai cũng nói hướng và bố cục nhà đều khá ổn, tuy sơ suất đôi chút nhung cũng không đủ hại người thành như vậy được. Hơn nữa, tòa nhà này vốn được xây trên đất của thôn, không thể xảy ra trường hợp bất cẩn động chạm mồ mà nhà ai cả. Trưởng thôn bế tắc, hiện đang đôn đáo tìm người, xem liệu có ai giúp đỡ được gì không.

Tôi nghe qua đã cụt hứng. Giả sử còn muốn tiếp tục nghề này, thì đây cũng không phải mối dễ ăn. Chưa kể những ngôi nhà tái định cư, theo chính sách thì trong năm năm không lấy được sổ đỏ, dù tôi muốn mua, trưởng thôn cũng không thể bán.

Tôi nói với Viên Trận những suy nghĩ đó, gã vẫn khăng khăng muốn tôi đến thực địa. Có vẻ ông trưởng thôn kia đã dúi cho gã không ít tiền trà nước, Viên Trận nói ông ta không quan tâm đến tiền, chỉ cần giải quyết được vụ này, sẽ trả ngay cho tôi một triệu tệ. Tôi nghe mà tim đập thình thịch, mẹ kiếp, hào phóng quá! Tôi thực sự bị lung lay!

Tôi thầm khích lệ chính mình, nhiều tiền như thế, đâu phải lúc nào cũng kiếm được dễ dàng. Rốt cuộc không kìm được lòng tham, tôi bèn tự nhủ, đây là lần cuối cùng, chờ cầm được số tiền đó trong tay, tôi sẽ tránh xa việc đầu cơ trục lợi này, chuyên tâm làm ăn nhỏ lẻ thôi. Vì thế tôi gọi điện cho Tần Nhất Hằng, kể lại tình hình ngôi nhà nọ, nào ngờ Viên Trận đã báo cho hắn biết trước, hắn cũng đang chờ xem quyết định của tôi thế nào. Tôi bèn thương lượng với Tần Nhất Hằng, quyết định ngày hôm sau sẽ lên đường đi xem.

Một tiếng trôi qua thật nhanh, trên sofa đối diện chỉ còn lại sáu người, tôi ngừng lời, ngôi nhà lập tức lặng ngắt như tờ. Có lẽ là do chuyện kì quái xảy ra với cô gái ban nãy, chẳng có

ai rời khỏi vị trí nữa, đều ngoan ngoãn chờ tôi chụp ảnh xong mới liếc mắt nhìn nhau. Có một thanh niên đeo kính xem chừng nhiều tuổi nhất trong bọn, do dự một lát rồi nói không muốn nghe tôi kể tiếp nữa, hi vọng tôi thả cho cậu ta đi. Tôi nghe mà buồn cười, nào có ai bắt cóc tống tiền, sao lại biến thành màn cầu xin thả người thế này? Tôi khẽ gật đầu, bảo cậu ta đứng thẳng, chụp một bức ảnh toàn thân rồi ra hiệu cậu ta có thể đi, thanh niên thở phào như được đặc xá rồi gọi người bên cạnh. Người kia lom khom đứng lên trước mặt tôi. Tôi lấy máy ánh, ấn nút chụp, đèn flash lóe sáng như xé toang màn đêm. Trong nháy mắt tôi lại mang máng nhìn thấy thứ gì đó, như thể một cái bóng. Tôi không biết mình có nhìn nhầm hay tưởng tượng ra không, bởi tôi đã từng nhìn thấy một cái bóng giống như thế. Đáng tiếc tôi không thể xem ảnh để xác nhận có kịp chụp lại nó hay không, chỉ đưa mắt nhìn hai người kia rời khỏi ngôi nhà.

Trong phòng khách này, tôi bày một chiếc sofa dài, đặt làm riêng dùng cho việc đêm nay, hai người đã đi khỏi, chiếc ghế trống ra một khoảng, thế nhưng những người còn lại vẫn túm tụm một chỗ. Tôi liếc mắt nhìn họ, nhưng ai nấy đều đưa mắt đi chỗ khác. Tôi dụi điếu thuốc trong tay, chuẩn bị kể tiếp thì một người lào khào cất tiếng, giọng nửa cảm thán nửa thắc mắc. Anh ta nói, tôi biết vì sao hai người vừa rồi lại bỏ đi, bởi vì tôi cũng đã nhìn thấy.

Tôi không đáp dù trong lòng lúc này chẳng khác nào biển lặng sóng ngầm, rất muốn biết có phải anh ta cũng nhìn thấy một cái bóng không, nhưng không thể hỏi, đành tiếp tục kể chuyện.

11
Lưu thọt

Thôn này nàm ở tỉnh lân cận, ngồi máy bay một lát là tới. Hơn nửa số hộ sống tại khu đó vốn là người cùng thôn, số còn lại phần thì bán, phần thì để trống hoặc cho thuê, chủ yếu là phân cho người trong thôn nhưng họ lại không ở.

Viên Trận chờ đã lâu, mau chóng dẫn chúng tôi tới gặp trưởng thôn. Khác với hình dung, ông ta rất lịch thiệp trí thức chứ không hề thô kệch, câu chuyện trưởng thôn kể, về cơ bản chúng tôi đều đã nghe từ Viên Trận. Ngoài ra ông ta còn tiết lộ thêm, ngôi nhà này trước đây đã từng được thầy phong thủy bài trí, người đó nói gia đình ông sẽ có tai ương đổ máu, nguy hiểm tính mạng. Dù sao cũng là người nông thôn nên ông ta khá mê tín, cộng thêm việc dư dả tài chính nên muốn bỏ ra chút tiền nhờ thầy phong thủy kia giúp bài trí nhà cửa.

Cụ thể thầy phong thủy đã làm gì trưởng thôn cũng không rõ lắm, vì trong lúc tiến hành người đó không cho phép ai đến gần. Vốn ông ta cho rằng chỉ cần có thầy phong thủy giúp bài trí nhà thì dù không thể thăng quan tiến chức cũng có thể bình an vô sự. Chẳng ngờ người kia rời khỏi không bao lâu, nhà ông liên tiếp gặp bất trắc. Ông ta lại cho tìm người khác đến, nhưng không ai tìm ra nguyên cớ, lần này mời hẳn chúng tôi,

hi vọng chúng tôi giúp đỡ, tránh cho gia đình ông phải chịu giày vò thêm.

Nghe xong, tôi mới bất ngờ nhận ra mình và Tần Nhất Hằng ở trong giới này cũng có chút tiếng tăm. Nhưng sự nổi tiếng cũng chỉ là vô nghĩa, muốn kiếm tiền vẫn phải dựa vào bản lĩnh, vì thế chúng tôi cũng không trì hoãn thêm mà lập tức đi xem nhà.

Ngôi nhà của trưởng thôn xa hoa sang trọng thế nào, tôi không tiện miêu tả. Nhưng tôi dám khẳng định, dự án lần này ông ta vơ vét cũng không phải ít. Đây là một tòa nhà kiểu 6+1[22] hiện nay hiếm thấy, có sáu tầng để ở, tầng trệt làm nhà xe.

Trưởng thôn cùng vợ sống ở tầng một và hai, tầng ba và bốn là của cô con trưởng, hai tầng trên cùng thì của cô út.

Tôi cùng Tần Nhất Hằng xem xét từng tầng, thật sự mất sức, may mà phong cách trang trí nội thất của ba căn không giống nhau nên cũng đỡ nhàm chán. Tần Nhất Hằng xem xét hồi lâu, vẻ mặt khó hiểu quan sát khắp nơi. Tôi hỏi hắn, nhà này có vấn đề gì không? Hắn chỉ lắc đầu, nhỏ giọng nói, nơi này đúng là được thầy phong thủy bài trí, từng cái cây bày trong nhà cũng đều có nguyên nhân.

Ngôi nhà này chắc chắn không chỉ sinh tài lộc mà người sống ở đây cũng sẽ khỏe mạnh, hoàn toàn không xấu như trưởng thôn đã nói.

Tuy tôi không hiểu phong thủy nhưng từ góc nhìn của người bình thường thì lúc bước vào nhà cũng chẳng thấy gì lạ. Tần Nhất Hằng cũng không phát hiện ra điểm kì quái, chúng tôi đành quay trở về chỗ trưởng thôn.

Tần Nhất Hằng nói, ngôi nhà này hiện tại không thấy vấn đề gì, trong nhà chưa từng có người qua đời, thậm chí khu vực xung quanh cũng không có ai chết bất đắc kì tử. Gia đình họ ai nấy đều khỏe mạnh, đủ hơi người để trấn áp ngôi nhà, hồn ma qua đường cũng không dám trú ngụ. Hơn nữa từ góc nhìn phong thủy, ngôi nhà này đích thực là một nơi tốt. Mặc dù phong thủy không thể hiện qua việc ở đây có oan hồn hay không, nhưng ít nhất nó sẽ vận dụng khí trời để từ từ phân tán vận đen, tà khí và oán khí, cho nên hoàn toàn không có cơ sở để nói là ngôi nhà này dữ. Nói vậy, hiện tại khả năng lớn nhất chính là phong thủy của ngôi nhà không tốt như đã thấy, tiếc rằng về phương diện này Tần Nhất Hằng cũng chỉ biết đại khái. Huyền học, trừ tà và phong thủy liên quan đến nhau, nhưng vẫn có chút khác biệt, như hình học và đại số vậy, tuy cùng là toán, có nhiều điểm giống nhau, nhưng chuyên sâu thì vẫn còn nhiều chỗ bất đồng.

Chuyến này đi xem như uổng công, vì chúng tôi không đủ sức giải quyết vấn đề. Nhưng giờ quay về thì tôi lại tiếc rẻ, vuột mất một triệu thật không đành lòng.

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng có thể thử sử dụng cách phù phép nào đó hay không, hắn ngẫm nghĩ rồi nói có thể thử, nhưng e mạo hiểm, lỡ làm không tốt dễ dàng rước họa vào thân.

Tôi thấy tiền sáng mắt, nghĩ dù xảy ra chuyện gì cũng có hắn ở bên cạnh bảo vệ. Vậy nên tôi bảo hắn thử xem sao, nếu không được thì về, tuy không kiếm được tiền nhưng trong lòng sẽ không cảm thấy lấn cấn nữa.

Cứ thế, chúng tôi bắt tay vào chuẩn bị những đồ vật cần thiết, tôi chỉ giúp hắn xách túi nên cũng xem như nhàn nhã. Những món đồ chuẩn bị lần này cơ bản vẫn là những thứ trước

đây thường dùng, khác biệt duy nhất là hắn đã mua nhiều dây đỏ. Trước tiên tẩm nước mận vào những sợi dây đó, rồi tết chúng lại thành đoạn thừng dài vài chục mét, cuối cùng thắt vài nút ở chính giữa dây, trên từng nút đều buộc một túi nhỏ đựng ngũ cốc, ở mỗi đầu dây lại buộc một hòn đá nhỏ. Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, chúng tôi quay trở lại nhà trưởng thôn, nhắc người nhà họ tối nay ngủ bên ngoài, cũng nhờ trưởng thôn nói những hộ ở bên cạnh tạm thời lánh đi. Khi tất cả mọi người đều rời đi rồi, chúng tôi vào trong chờ trời tối.

Ăn qua loa vài món, hút vài điếu thuốc cũng đã gần 10 giờ tối. Chúng tôi bình tĩnh chờ thêm một lát, đến gần 11 giờ mới bắt đầu hành động. Tần Nhất Hằng rải nhiều bột ở trước cửa nhà, dùng tay chà nhẹ, sau đó bảo tôi cầm lấy một đầu của sợi dây đứng ở tầng sáu, ngay trước cửa nhà cô gái út của trưởng thôn, dặn đi dặn lại tôi không được buông tay. Nếu cảm thấy có ai đang đẩy thì lập tức quay về phía bức tường, nhắm chặt mắt lại, không được ngoái đầu nhìn.

Thấy hắn dặn dò với vẻ nghiêm túc quá đáng, tôi lập tức căng thẳng, hỏi hắn định làm gì. Tần Nhất Hằng nói chuẩn bị dụ ma vào nhà. Chúng sẽ bám vào sợi dây đỏ kia để leo lên, dừng lại ở tầng nào thì là tầng đó có vấn đề. Mắt của người thường có giới hạn, nhưng những thứ thuộc cõi âm dễ phát hiện ra. Bởi trong một ngôi nhà phong thủy tốt thế này, chỗ bị người ta giở trò, hướng đi của phong thủy sẽ tập trung nhiều âm khí. Loại âm khí này mỏng, Tần Nhất Hằng không nhận ra, nhưng đám ma quỷ kia nhất định sẽ tìm được.

Nghe Tần Nhất Hằng giải thích, chân tôi mềm nhũn, lúc đi lên cầu thang cứ cảm thấy sợi dây cựa quậy trong tay, mồ hôi lạnh toát ra.

Đến tầng sáu, tôi cúi xuống dưới hét lớn thông báo, Tần Nhất Hằng đáp ừ, tôi bắt đầu đứng đợi. Một lát sau, đèn dưới lầu phụt tắt, Tần Nhất Hằng đã ngắt điện cả tòa nhà. Xung quanh tối đen như mực, tai tôi trở nên nhạy cảm hơn. Tôi loáng thoáng nghe tiếng Tần Nhất Hằng lạch cạch dưới lầu nhưng do khoảng cách khá xa cộng thêm chiều dài hành lang khiến âm thanh bị phân tán không ít, rốt cuộc cũng chẳng biết hắn làm gì.

Cứ đứng như vậy một hồi lâu không thấy điều gì khác thường, tôi mới yên tâm hơn. Sợi dây đỏ trong tay ươn ướt dinh dính, không biết vì thấm nước ép mận hay do tôi đổ mồ hôi quá nhiều. Đang nghĩ không biết có nên đổi tay để lau hay không thì đột nhiên tôi cảm thấy sợi dây động đậy. Ban đầu tôi còn cho rằng Tần Nhất Hằng ở phía dưới giật dây, nhưng càng lúc nó càng rung mạnh.

Tôi tự an ủi, sóng to gió lớn mình cũng từng gặp rồi, chuyện nhỏ thế này có gì đáng sợ, nhưng tức khắc rợn cả da đầu. Có thể đây chỉ là Tần Nhất Hằng cố ý giật dây dọa tôi, nhưng nếu không phải thì việc đang diễn ra thực sự khiến người ta sợ đến són ra quần, bởi tần suất dao động này giống bước chân người, mà người này lại đang từ từ lên lầu. Không cần nói thêm nữa, rõ ràng Tần Nhất Hằng đã dụ được oan hồn vào nhà.

Tôi nín thở, không đám nhúc nhích, thậm chí cảm giác được thứ tác động lên sợi dây bắt đầu tiến gần về phía mình. Theo bản năng, tôi muốn nhìn rõ phía trước, nhưng dù đôi mắt đã thích ứng với bóng tối thì cũng vẫn bị hạn chế. Tôi đã có ý muốn bỏ chạy, cảm giác thứ đó đã lên đến cầu thang tầng sáu nên càng lúc càng hoảng loạn, thậm chí tay giữ dây cũng run lên bần bật. Tôi chỉ mong có chút ánh sáng, bèn lục tìm bật

lửa. Chẳng ngờ căng thẳng quá nên tìm mãi không thấy, sợi dây đỏ lại đột nhiên tuột khỏi tay.

Tôi vốn đã luống cuống, giờ lại càng rối rắm hơn. Nhìn không rõ nên tôi cúi sát xuống đất, nhưng mò mẫm một hồi cũng chẳng thấy sợi dây đâu. May là mấy vụ trước tuy không thu hoạch được gì nhưng tính bạo dạn thì đã được rèn luyện. Qua vài giây, tôi bình tĩnh lại, bật lửa soi để nhặt sợi dây lên.

Lần này, tôi không dám khinh suất nắm sợi dây thật chặt nữa, tôi cầm bật lửa soi cầu thang trước mặt, may mà không có gì, nếu không chắc tôi sẽ chết vì khiếp đảm mất. Chiếc bật lửa nóng đến phỏng cả tay, tôi đành tắt nó đi, hành lang lại tối om như cũ. Vừa nãy mải tập trung quan sát xung quanh, đến khi tắt lửa tôi mới nhận ra là không thấy gì rung rinh nữa.

Tôi cảnh giác chờ đợi, nhưng năm phút trôi qua cũng không có chuyện gì xảy ra, đang định thở phào thì bỗng thấy có điểm là lạ. Cầu thang mơ hồ vọng đến tiếng bước chân, rất khẽ khàng, như thể có người đang kiễng chân, cố gắng đi càng nhẹ càng tốt.

Bóng tối thật sự khiến người ta bất an, tôi đang định bật lửa thì đột nhiên nghe thấy tiếng Tần Nhất Hằng hét: Chạy mau! Thứ đó đang ở sau lưng anh! Đừng quay đầu lại, chạy xuống đây!

Tôi phát hoảng, gần như trượt thẳng xuống cầu thang, chẳng bận tâm tới sợi dây trong tay hay gì nữa. Xuống tới nửa cầu thang thì thấy Tần Nhất Hằng đã chạy đến giữa tầng năm. Tôi chẳng hé răng, chỉ cắm đầu chạy thục mạng. Xuống hết cầu thang chân đau như sắp gãy, nhưng tôi cũng không bận tâm, vẫn tiếp tục chạy.

Ra tới cổng, thân thể theo quán tính lao thêm 30 mét nữa rồi nằm vật ra đất thở hồng hộc, chẳng biết là do sợ hay do mệt. Đến khi thở đều hơn được tôi mới nghĩ, Tần Nhất Hằng vẫn còn ở trên tầng, liền đảo mắt nhìn về phía của tòa nhà, chưa thấy hắn ra.

Tôi nghĩ bụng, chết rồi, tôi chạy ra ngoài trước, Tần Nhất Hằng sẽ không gặp chuyện gì trong đó chứ? Tôi lo lắng nhưng cũng không dám tùy tiện quay lại, đành đứng trước cổng ngóng vào trong. Đương nhiên nào thấy bóng dáng hắn.

Lớp bột Tần Nhất Hằng rải trước cửa đã tung tóe vì bị tôi chạy qua. Tôi bèn ngồi xổm xuống quan sát cho kĩ, nhận ra ngoài dấu chân của tôi còn có những dấu chân khác hướng vào hành lang. Hình đế giày không có vân, giống với loại giày vải mà các ông bà già thời xưa ưa dùng.

Tóc gáy tôi lập tức dựng đứng hết cả, mẹ kiếp, Tần Nhất Hằng to gan thế sao? Thực sự dụ mấy thứ này lên tầng? Tuy tôi vẫn tương đối tin vào khả năng của Tần Nhất Hằng, nhưng giờ trên kia chỉ có một mình hắn, lại mãi không thấy động tĩnh gì, tôi vẫn nên lên xem sao.

Tôi châm một điếu thuốc để tăng thêm can đảm, cũng chẳng dám do dự vì sợ đi được nửa đường lại chùn chân, đành cứ thế phăm phăm sải bước. Lên được tới tầng năm, tôi dừng lại, lắng tai nghe ngóng động tĩnh tầng sáu. Trên đó yên tĩnh lạ thường, thậm chí còn chẳng cảm nhận được tiếng hít thở của Tần Nhất Hằng. Chẳng lẽ có lý do khiến hắn phải nín thở? Nếu vậy giờ tôi tùy tiện đi lên liệu có gây phiền phức cho hắn không? Thế nhưng cân nhắc xong, tôi quyết định mình vẫn nên đi tiếp, phòng trường hợp hắn chẳng may choáng ngất.

Tôi hít một hơi thật sâu, bất chấp tất cả, lấy hết can đảm bước một mạch lên tầng sáu. Sau khi đứng vững, mở bật lửa rọi xung quanh, tôi càng bối rối hơn. Tầng sáu chẳng ngờ lại trống không. Soi xuống đất, cũng không thấy sợi dây đỏ ban nãy đánh rơi đâu cả.

Lúc này tôi mới sực nhớ trên đường vào đây mình không để ý chuyện sợi dây, hẳn là Tần Nhất Hằng đã nhặt đi rồi. Lúc chạy từ trên lầu xuống, cho dù trong một khoảng thời gian ngắn không để ý có ai ra theo sau hay không, nhưng nếu là hắn, nhất định sẽ gọi tôi. Theo suy đoán này thì Tần Nhất Hằng chắc chắn còn đang ở trong. Hiện tại chỉ có một khả năng, hắn đã phát hiện ra vấn đề của tòa nhà nhờ sợi dây đỏ. Trưởng thôn đã đưa chìa khóa nhà họ cho chúng tôi từ trước, nói không chừng hắn đang ở trong phòng nào đó cũng nên.

Nghĩ vậy tôi bình tĩnh lại, thử ghé tai vào một cánh cửa ở tầng sáu, không thấy động tĩnh gì bên trong. Tôi bèn gõ cửa, tự nhủ sẽ gõ lần lượt từng phòng từ đây cho đến tận tầng dưới cùng. Nếu không tìm được thì tức là hắn đang ở bên ngoài nhà.

Nào ngờ tôi mới gõ vài tiếng đã nghe thấy Tần Nhất Hằng gọi mình, nhưng tiếng gọi không phải từ trong phòng vọng ra mà từ phía trên vọng xuống. Ngẩng lên nhìn, thấy hắn đang ló nửa khuôn mặt ra khỏi cánh cửa trên trần hành lang. Loại nhà 6+1 này thường dùng thang chữ u bằng sắt cắm vào tường để leo lên tầng thượng chứ không giống nhiều nhà cao tầng khác xây cầu thang dẫn lên đó. Lúc trước tôi không để ý, cộng thêm đang sốt ruột và tầm nhìn có hạn nên không phát hiện ra.

Nhờ Tần Nhất Hằng kéo, tôi leo lên thì thấy sau lưng hắn không xa có một cục tròn tròn lăn lóc trên sàn, chưa rõ là gì.

Tần Nhất Hằng chỉ vào nó và nói, vấn đề của nhà trưởng thôn đều là do vật này gây ra.

Nghe vậy tôi lại càng hiếu kì, bèn ngồi xổm xuống xem. Vật này không lớn lắm, xấp xỉ quả bóng rổ, hình như làm bằng đồng, không sờ thử nên tôi cũng chưa dám khẳng định, có khi chỉ là nhựa giả đồng cũng nên. Chẳng biết Tần Nhất Hằng nhốt hồn ma vào thứ này thế nào nhỉ?

Tôi toan sờ thử thì Tần Nhất Hằng nhanh tay đẩy tôi một cái, mắng, đến giờ anh vẫn chưa biết thân à? Thứ hồi nãy bám theo anh đã bị hãm dưới cái đỉnh này, anh mà nhấc nó lên, bị ám thì tôi cũng chẳng cứu nổi đâu.

Tôi đành lui lại, tránh xa vật đó rồi mới tiếp tục nhìn nó, hỏi Tần Nhất Hằng đây là thứ gì.

Hắn hừ mũi, vật này gọi là đỉnh Thiên Kim, gọi như thế vì nó có thể đựng vừa một ngàn đồng tiền. Đây là vật cầu tài lộc trong phong thủy, tác dụng lớn nhất là để trấn trạch, bình thường được bày ở đại sảnh hoặc nơi phong thủy tốt trong nhà. Đỉnh này có đủ mọi kích thước khác nhau, to thì có thể hơn cả một chiếc ô tô, nhưng loại đó chỉ dành cho cung điện hoàng gia, người thường cơ bản hay dùng cỡ trung bình như chiếc đang nằm kia thôi. Hiện tại có nhiều thương gia và các công ty ưa bày loại đỉnh tương tự để cầu tài. Kì thực cũng như mèo chiêu tài hoặc thiềm thử, tác dụng tâm lý của chúng lớn hơn tác dụng thực tế.

Nhưng vật này bày ở đây thì lại có chuyện, bởi phòng ốc ở các tầng dưới đều được bài trí theo phong thủy. Tinh khí đất trời lưu chuyển, từ đất bốc lên, ở trên cao lượn xuống, đó là một vòng tuần hoàn. Cái đỉnh Thiên Kim này lại bị lật úp trên nóc nhà, xem như đã ngăn chặn sự lưu chuyển ấy, cho nên

thoạt nhìn phong thủy dưới nhà có phúc khí, nhưng lại biến thành đại hung vì cái đỉnh này.

May mà chúng tôi phát hiện ra tương đối sớm, nếu không nhà trưởng thôn nhất định sẽ chết sạch. Điều này chắc chắn là do kẻ được gọi là cao nhân kia sắp đặt. Nếu tầng dưới không được bài trí như vậy và tầng thượng không đặt cái đỉnh này thì cảnh đại hung nào có đến.

Nghe Tần Nhất Hằng nói vậy, tôi cũng hiểu vài điều, có lẽ trưởng thôn đã làm mếch lòng ai đó, bị người ta bày kế hãm hại, nhưng dùng đến các thủ đoạn phù phép thế này thì thực sự quá thâm độc.

Hiện tại mọi việc đã rõ, tôi lại càng tò mò không biết hắn đã giải quyết thứ bám theo tôi như thế nào.

Tần Nhất Hằng bảo cũng tương đối dễ dàng, bởi tôi không quay đầu lại nhìn nên cũng không bị nó ám vào người. Có những lái xe ban đêm thi thoảng bắt gặp một vài hình ảnh dị thường, phải nhớ bất cứ giá nào cũng không được quay đầu lại. Theo lẽ thường mà nói, ngoái đầu lại dễ làm phân tâm, dẫn đến tai nạn giao thông, còn trên phương diện huyền học thì những thứ đó thích bám theo người từng thấy chúng. Điều này thật ra dễ hiểu, bởi chúng cũng hi vọng tìm được người có khả năng kết nối với mình. Hiện tại thứ đó đã bị hắn giam trong cái đỉnh này, sáng mai chúng tôi vào thôn kiếm bao bố cũ bỏ chúng vào, dùng bút chấm chu sa phong ấn miệng túi rồi tìm một chỗ đủ nắng đốt đi là được.

Nghe vậy, tôi cũng yên lòng, tiếp tục bảo hắn giải thích về việc dùng sợi dây đỏ lúc trước.

Tần Nhất Hằng đáp, chuyện đó lại càng dễ hiểu hơn, trải tinh bột trước cửa chính là để dựa vào dấu chân xem thứ đó

lớn hay nhỏ, còn nước mận là thứ có thể kết nối âm dương. Nghe nói nếu thường mang theo mình một nhánh cây mận thì còn triệu hồi được ma quỷ. Dùng nước mận bôi lên sợi dây đỏ là để dẫn dắt vong linh, đại khái cho chúng một biển chỉ đường.

Ngũ cốc thì có thể trừ tà, còn dùng để tế lễ ác quỷ. Mặc dù thời nay ít người chết vì đói, nhưng lỡ có một con quỷ đói xuất hiện thì xúi quẩy. Hai hòn đá ở hai đầu dây gọi là đá trụy hồn, phải là loại được thác nước bào mòn mới có tác dụng ổn định hồn phách của mình, không bị những thứ được gọi tới làm hoảng loạn.

Sự tình đã sáng tỏ, vừa nghĩ đến một triệu tệ sắp tới tay, bao nhiêu sợ hãi trong lòng tôi bay biến sạch.

Ngày hôm sau, trước tiên chúng tôi lên thị trấn kiếm bao bố. Loại bao này khá hiếm bởi ngày nay người ta đã đổi sang dùng túi sợi hóa học, cho nên mãi chúng tôi vẫn không tìm được. Vất vả lắm cuối cùng cũng thấy một chiếc, chúng tôi lập tức trả cho người ta một trăm tệ rồi cầm về. Không bị hét giá mà chúng tôi trả thẳng giá cao để tránh cò kè mặc cả. Tần Nhất Hằng nói, đồ mua về để trừ tà thì không nên mặc cả, như vào miếu dâng hương cũng không thể hỏi người ta bán rẻ chút được không. Chưa tính đến chuyện mất thiêng, nhiều việc ta cứ phải thành tâm trước đã.

Mua xong chúng tôi lại nghỉ, kiên nhẫn đợi đến lúc ánh nắng chói chang nhất, bấy giờ Tần Nhất Hằng mới nhấc cái đỉnh kia lên, lấy sợi dây đen thắt nút thòng lọng chà vào đáy đỉnh mấy cái, xong xuôi hắn lại nhét sợi dây đó vào bao, từ đầu đến cuối chẳng khác nào một màn kịch câm.

Tôi thấy hình như sợi dây đó không còn nút thắt nữa, nhưng cũng chẳng biết có phải là do tác dụng tâm lý hay không, nhìn cái bao cứ cảm thấy nó động đậy như chứa ma quái.

Cuối cùng Tần Nhất Hằng châm một mồi lửa ngay trên sân thượng, đốt sạch cái bao bố kia. Tôi đứng cạnh nhìn nó cháy, phát ra tiếng xèo xèo, kì thực có thể là tạp chất nào đó cháy mà thôi, nhưng lúc ấy tôi chỉ nghĩ nó giống tiếng thét chói tai của thứ kia.

Xong xuôi, Tần Nhất Hằng cất cái đỉnh vào một chiếc túi chuyên dụng của dân thể thao. Tôi thấy hắn định đem đồ xui xẻo về thì không khỏi bất an. Nhưng hắn kiên quyết nói cái đỉnh này đẹp, về nhà sẽ tìm một chỗ thích hợp để bày, tôi cũng chịu thua.

Chúng tôi cùng đi tìm trưởng thôn, kể vắn tắt mọi việc cho ông ta, trưởng thôn nghe xong phát hoảng, mặt mày ủ rũ. Có điều ông vẫn hào phóng, đồng ý ngày hôm sau sẽ chuyển tiền vào tài khoản của tôi. Tần Nhất Hằng dường như không quá để tâm tới chuyện tiền bạc, lại cứ gặng hỏi thông tin của vị cao nhân nọ.

Trưởng thôn ngẫm nghĩ một lúc, nói người đó cũng không có gì đặc biệt, bề ngoài khỏe mạnh, không cao, khi nói chuyện thường cười híp mắt.

Tôi không hề tò mò về người này, nhưng Tần Nhất Hằng lộ vẻ lạ lùng. Hắn cúi đầu suy nghĩ, bỗng nhiên ngẩng lên hỏi trưởng thôn, tay người đó có sáu ngón phải không?

Tôi nghe mà giật mình, thấy hắn chẳng có vẻ gì là đùa, tôi bèn đưa mắt nhìn sang trưởng thôn, chờ ông ta trả lời. Nhưng

trưởng thôn xem chừng quá đỗi lơ đãng, nói rằng khi ấy không chú ý đến tay của người kia, nên không xác định được.

Tần Nhất Hằng tỏ ra thất vọng. Tôi trộm nghĩ, sự việc tiến triển như thế thì kì quái quá nhỉ! Cái gã Sáu ngón lần trước lừa chúng tôi tới tòa biệt thự để phá trận "cửu tử trấn long" giờ còn chạy đến đây, dùng phong thủy hại người ta tan cửa nát nhà? Gã định làm gì vậy? Nếu tất thảy đều do gã ra tay thì đâu là lý do?

Tôi hoàn toàn không nhìn ra được gì từ biểu cảm của Tần Nhất Hằng, mà hắn cũng không có được tin tức cần biết từ ông trưởng thôn. Trò chuyện xong, chúng tôi chuẩn bị lên đường về nhà. Trưởng thôn vốn hiếu khách muốn mời chúng tôi ở lại ăn một bữa cơm nhưng Tần Nhất Hằng từ chối. Tôi để lại số tài khoản của mình rồi cùng Tần Nhất Hằng ra thẳng sân bay. Trên đường, tôi hỏi Tần Nhất Hằng sao lại nghĩ người kia là Sáu ngón?

Tần Nhất Hằng lắc đầu đáp, thực ra hắn cũng chỉ tò mò mà thôi, bởi xâu chuỗi những việc đã xảy ra có thể thấy, chắc Sáu ngón cũng là người trong nghề. Giới này không phải ai cũng quen nhau, nhưng ít nhiều sẽ biết tiếng. Tần Nhất Hằng chưa từng nghe ai nhắc đến gã Sáu ngón này, đây không phải vấn đề hắn thu lượm được thông tin nhiều hay ít, mà một người có điểm gì đó đặc biệt chắc chắn sẽ vương vãi ở đây ở kia chút thông tin. Bài trí phong thủy thoạt trông chỉ đơn giản là sắp xếp đồ vật, pha phối màu sắc, nghe qua không khác gì nghề trang trí nội thất, nhưng thiếu bản lĩnh thì cũng chẳng làm nổi. Vậy nên hắn mới suy đoán rồi hỏi trưởng thôn, rốt cuộc lại không có đáp án.

Hắn nói một tràng, tôi nghe vào tai không được mấy.

Chẳng hiểu vì sao từ nhà trưởng thôn về, tai tôi cứ lúc ù lúc không. Tôi lắc đầu vài cái thật mạnh thì thấy khá hơn, nhưng chẳng bao lâu sau lại như cũ. Song tôi cũng không bận tâm, có lẽ là bởi mấy ngày gần đây nghỉ ngơi không tốt mà thôi. Đang nghĩ về nhà phải uống Lục Vị Địa Hoàng Hoàn[23] mới được, trước đây xem quảng cáo thấy bảo loại thuốc đó chuyên trị ù tai, thì Tần Nhất Hằng nói tài xế quay xe, không ra sân bay nữa mà tới bến xe khách. Tôi hỏi mới biết, hắn lo rằng mang theo cái đỉnh này sẽ không qua được khu kiểm tra an ninh ở sân bay.

Lúc này tôi mới nhớ cái đỉnh kia vẫn còn trong túi hắn, bèn nàn nỉ hắn lấy ra cho mình xem. Tần Nhất Hằng do dự một lát, cuối cùng vẫn không đồng ý, thậm chí còn để nó ra xa tôi hơn.

Tôi tự nhủ, đó là đồ cổ chăng? Thế thì lúc chia tiền đằng nào chẳng phải tính cả nó. Nghĩ vậy cũng không khăng khăng đòi xem nữa.

Vốn dĩ đường bay ngắn, ngồi xe khách lại thành dài, tuy vậy chúng tôi vẫn im lặng từ đầu đến cuối. Tần Nhất Hằng vừa lên xe đã bắt đầu ngủ, tôi cũng buồn chán, bèn chơi game trên điện thoại di động. Chơi chán, đang định ngủ cho khỏe thì tôi phát hiện tai đã ù đặc, không nghe được gì nữa.

Tôi sợ hãi đánh thức Tần Nhất Hằng, kể cho hắn việc này. Hắn đáp, có khả năng tôi nghe tiếng linh hồn bị đốt xong, chân khí trong cơ thể cũng tắc nghẽn. Khi về hắn sẽ giới thiệu cho tôi một thầy lang mát tay, bấm huyệt vài lần sẽ khỏi, nói xong hắn lại ngủ tiếp.

Tần Nhất Hằng đã nói không có gì đáng ngại, tôi cũng yên tâm, nhắm mắt toan đánh một giấc. Chẳng dè tai bị ù khó chịu,

dọc đường chẳng ngủ được chút nào.

Xe về đến bến, Tần Nhất Hằng đã ngủ đủ, chúng tôi định đón taxi về thẳng nhà nhưng do tai tôi đã ù đặc, Tần Nhất Hằng bèn đưa địa chỉ bảo đi tìm một người tên Lưu thọt.

Kì thực tôi đã từng nghe đến cái tên này, nhưng gặp mặt thì đây là lần đầu tiên. Trước kia Tần Nhất Hằng có kể về bản lĩnh của Lưu thọt, có người nói gã trị được nhiều chứng bệnh nan y bằng các phương pháp cổ truyền, giỏi hơn thần y Hi Lai Lạc trên ti vi nhiều. Tần Nhất Hằng dẫn chứng mấy ca bệnh kinh điển Lưu thọt đã chữa khỏi, có điều tôi chẳng hề hứng thú, bởi tôi cũng không tin vào hiệu quả của mấy bài thuốc dân gian cho lắm.

Tôi nghĩ nếu nó mà có tác dụng thì các công ty dược đã căn cứ vào đó chế ra những viên thuốc thông dụng rồi. Thương nhân mà, đều vì lợi nhuận cả thôi, huống chi những người làm ăn lớn chắc chắn rất nhanh nhạy. Bọn họ không thể không thấy cơ hội kinh doanh này được.

Nhưng nếu Tần Nhất Hằng đã bảo tôi đến gặp thì người này hẳn tin tưởng được, và lại tôi cũng tò mò muốn biết người đã từng gặp Diêm vương trông như thế nào. Tôi từng nghe Tần Nhất Hằng kể, Lưu thọt vốn không thọt, ban đầu cũng có công việc đàng hoàng như bao người. Vào một mùa hè vô cùng nóng nực mười mấy năm trước, Lưu thọt tan ca đêm, trong nhà lại oi bức khó ngủ nên gã quyết định trải chiếu nằm dưới đất. Thế nhưng ngủ rồi không tỉnh. Người nhà cho rằng gã đã chết, khóc hết nước mắt rồi chuẩn bị mang đi hỏa táng, chẳng ngờ gã sống lại một cách thần kì.

Sau khi tỉnh lại, Lưu thọt kể gã bị quỷ gọi hồn bắt đi, bảo gã là kẻ ác độc. Quỷ sai dẫn gã xuống địa phủ để chuẩn bị

thẩm vấn. Cuối cùng Diêm vương nhìn gã vài lần, phát hiện ra đã bắt nhầm người, lại sai quỷ sai đưa gã trở về. Gã sợ đến mức tè ra quần, về tới cổng nhà, sợ quỷ sai kia đổi ý, còng chân chưa kịp mở hết gã đã vùng chạy vào trong. Khi tỉnh lại, cái chân chưa tháo còng thành ra khập khiễng. Đến bệnh viện kiểm tra bác sĩ cũng không tìm ra được nguyên nhân, làm giãn tĩnh mạch một thời gian cũng không khỏi, từ đó trở đi gã mới có tên là Lưu thọt.

Đương nhiên chuyện này do người nhà Lưu thọt kể, không ai kiểm chứng được thật giả, nhưng chuyện gã bị thọt thì ai cũng thấy. Chưa nói việc chết đi sống lại trên phương diện huyền học, trong khoa học chẳng thiếu trường hợp chết lâm sàng, cho nên việc này cũng không lạ lẫm gì. Nhưng từ đó Lưu thọt hoàn toàn thay đổi.

Theo lời gã, sau khi bị thọt thì tinh thần kém sút, suốt ngày nằm mơ. Một đêm nọ, gã mơ thấy tên quỷ sai bắt hồn mình hồi trước đến tìm, trách gã quá hấp tấp. Hiện tại cái còng đã theo về dương gian, không tháo ra được nữa, cho nên quỷ sai dạy cho gã một vài bài thuốc dân gian, xem như đền bù việc đã bắt nhầm người.

Lưu thọt tỉnh dậy, nhớ lại nội dung giấc mơ rồi đem thử nghiệm vài lần, thấy thật sự có hiệu quả, gã quyết định kiếm sống bằng chúng, dần dần cũng có chút danh tiếng. Tôi nghĩ gã Lưu thọt này muốn tăng giá trị bản thân nên đã bịa ra câu chuyện kì lạ kia, nhưng thật giả thế nào phải gặp gã xong mới biết được, thuốc thang quái gở quá thì tôi không dùng là xong.

Tôi đi thẳng đến nhà Lưu thọt. Nơi gã ở cũng không hẻo lánh như tôi tưởng tượng mà nằm trong một khu vực sầm uất, nhà cửa có phong vị cổ xưa. Nghe đâu có nhiều nhà đầu tư

thèm muốn mảnh đất này, hiềm nỗi tiền đền bù cao quá, dự án đành gác lại.

Tôi tìm được số nhà Lưu thọt mà không tốn mấy công, đến gần mới thấy trên cửa nhà hắn có một tờ giấy đỏ viết chữ "Lưu", chắc hắn dùng luôn tên làm bảng hiệu.

Tôi gõ cửa, thấy Lưu thọt xuất hiện. Khuôn mặt gã làm tôi hơi bất ngờ, không giống gian thương mà còn đôn hậu. Tôi nói thẳng lý do đến đây cho Lưu thọt, gã gật gật đầu, nói không phải là chuyện khó giải quyết, rồi bảo tôi ngồi chờ ở phòng khách, gã vào trong chuẩn bị.

Gã nói vậy khiến tôi cũng hồi hộp, không biết có lấy ra thứ gì kì quái bắt tôi ăn không đây. Vừa suy nghĩ, tôi vừa quan sát cách bài trí trong nhà. Vào nghề đã lâu, chuyện này cũng đã thành thói quen rồi.

Phòng khách sắp xếp gọn gàng, trong góc có một cái bàn thờ, không biết là thờ vị thần nào. Tôi tò mò đứng dậy xem, thì ra đó là một pho tượng Phật, có điều pho tượng Phật này kì quặc, bị đặt quay mặt vào tường, lưng xoay ra ngoài.

Đây là bất kính, gã ngang nhiên đặt ở nơi này, không sợ bị trời phạt sao? Tuy tôi không rõ những điều cần chú ý khi thờ cúng lắm, nhưng lâu lâu nghe Tần Nhất Hằng nhắc vài câu, đại để với tượng thần thì không thể nói là mua về mà phải kính trọng nói "thỉnh" về. Ngày thỉnh về cũng phải xem lịch chọn cho kĩ. Muốn thỉnh vị nào về thì lúc vào cửa hàng phải xem một lượt, cảm thấy vị nào nhìn mình cười thì mới là có duyên, thỉnh về mới linh. Nghe hơi khó tin nhưng quả thật nhiều người nói rằng đã nhìn thấy tượng cười. Lại nói, trong cả loạt tượng đều từ một khuôn đổ ra không thể có riêng pho nào cười được, có thể đó chỉ là tác dụng tâm lý mà thôi.

Trong lúc tôi đang mải mê suy nghĩ, Lưu thọt đã cầm một bộ kim châm quay trở lại. Gã bảo tôi ngồi xuống, mở dây gài nút bên ngoài lấy ra một cây châm, tay ấn vào đầu tôi bảo đừng cử động, sau đó lấy ngón tay dò trên cổ tôi xác định lại huyệt vị mấy lần mới đâm kim xuống. Không đau như tôi sợ, mà tai quả thật cũng bớt ù hơn. Lưu thọt lại vê nhẹ kim cho máu chảy ra, đoạn nói với tôi, được rồi.

Tôi lắc đầu vài cái, tiếng ù tai đã hoàn toàn biến mất, không ngờ gã lại giỏi đến vậy. Sau khi ngồi thẳng lại tôi không kìm được nhìn gã kĩ hơn. Lưu thọt cũng không nói gì, đứng dậy nhắc lại lần nữa hai chữ "được rồi", chưa đề cập gì đến chuyện tiền bạc đã xoay người định về phòng.

Tôi thấy gã quả có chút tài năng, những muốn trò chuyện vài câu. Gã nghe thấy tôi hỏi nên ngồi lại. Chúng tôi tán gẫu câu được câu chăng. Nói là tán gẫu chứ thực ra tôi tò mò hỏi gã là chính, gã cũng không ngại phiền, chuyện lớn chuyện nhỏ đều giải thích cho tôi.

Nhờ thế mới biết, gã giỏi nhất không hẳn là cách trị bệnh dân gian, mà là biết cách trị "viêm". Làm sao để giải thích "viêm" là gì được nhỉ? Thật tình mà nói đó là một loại bệnh, nhưng cũng không phải một loại bệnh theo y học định nghĩa. Những người ở vùng Đông Bắc nhất định đã từng nghe, "viêm" được phân thành ba mươi sáu loại, nhẹ có nặng có, có loại phải trị gấp, có loại trì hoãn được, bệnh trạng cũng không giống nhau. Chữa trị thông thường không thể nào trị dứt được mà phải tìm người biết cách chữa "viêm", bởi mỗi loại "viêm" đều gây nguy hiểm đến tính mạng.

Cụ thể vì sao nó được gọi là "viêm" thì không ai giải thích được, cá nhân tôi nghiêng về ý kiến cho rằng loại bệnh này

giống bệnh “viêm ruột” ở chó con. Khi chó con bắt đầu lớn lên thì sẽ có một lần “viêm ruột”, nếu vượt qua được thì nó sẽ lớn lên thuận lợi; không vượt qua được thì sẽ dễ chết non. “Viêm” cũng vậy, nhưng người mắc bệnh không chỉ có trẻ nhỏ. Tuy rằng số người bị không nhiều nhưng thực sự có, mà trong cả cái thành phố này chỉ e người trị được “viêm” có mỗi mình Lưu thọt. Nếu gã ra giá cao thì hoàn toàn có thể làm giàu.

Lưu thọt muốn tôi hiểu rõ hơn nên lấy vài ví dụ đơn giản, như là “viêm công tâm” nghe đâu nhét tỏi vào hậu môn mới chữa được; “viêm dương mao” thì phải châm vào chỗ nào đó trên thân thể, lấy ra một thứ như lông dê. Nghe cũng thấy quái dị.

Trò chuyện với gã một lúc, thu nạp thêm được không ít kiến thức, tôi mới thuận miệng hỏi vì sao tượng Phật lại xoay mặt vào tường. Lưu thọt cười ha hả, bảo đây chính là quan niệm Phật diện bích[24] sám hối. Đại bất kính hay tôn kính, gã cho rằng duy tâm có nhiều cách, trong lòng không vướng bận mới có thể đối mặt với thần linh. Nói xong Lưu thọt tỏ ý hôm nay trò chuyện đến đây thôi, không có việc gì nữa thì xin hãy sớm quay về.

Tôi thấy gã vừa nói những lời sâu xa, giờ lại tỏ ý tiễn khách, chẳng biết mình có nói sai gì không, nhưng nghĩ kĩ lại cũng không thấy gì, đành phải đứng dậy đi về.

Trước khi ra cửa, Lưu thọt bỗng gọi tôi lại, hỏi có phải gần đây tôi đã nhìn thấy thứ không sạch sẽ không. Ban nãy tôi đến không hề đề cập đến chuyện mới trải qua, gã hỏi vậy làm tôi ngạc nhiên, nhưng nghĩ cho kĩ thì mình cũng chưa hề tận mắt thấy thứ đó. Có điều làm nghề này, lần nào cũng phải tiếp xúc với chúng. Chẳng biết Lưu thọt hỏi vậy là có ý gì?

Lưu thọt không đáp, vào phòng lấy một cái chổi nhỏ ra đưa cho tôi, dặn tôi về nhà trước khi vào cửa thì lấy chổi quét hai bên vai, tránh mang xui xẻo vào nhà. Nói xong không để tôi kịp nói cảm ơn, gã đã vào phòng.

Ra khỏi cửa, tôi vẫn còn thắc mắc, nghĩ rồi cởi áo khoác ra xem có gì hay không. Một dấu tay mờ mờ in trên vai làm tôi giật mình, suýt nữa thì chết ngất. Nhớ lại lúc ở nhà trưởng thôn, Tần Nhất Hằng có hét bảo rằng thứ đó ở sau lưng, nhưng chẳng ngờ nó ở sát tôi đến vậy. Bấy giờ mà chạy chậm thì có lẽ không đứng ở đây được nữa. Trên đường về tôi vẫn còn sợ, trước khi vào nhà lấy chổi phủi sạch hai vai một lúc lâu mới dám mở cửa bước vào. Nhưng sau đó tôi chẳng còn sức đâu để sợ nữa, mấy ngày nay thực sự quá mệt mỏi. Tôi cởi quần áo, tắm rửa qua loa rồi lên giường đi ngủ.

Đang mơ màng thì nghe tiếng điện thoại reo, tôi bèn nheo mắt tìm, mở lên hóa ra Tần Nhất Hằng gọi tới. Hắn bảo tôi ngày mai đi xem một ngôi nhà, hắn sẽ chờ tôi ở đó. Tôi còn định hỏi vừa kiếm được món lớn như vậy, sao đã phải gấp gáp đi xem nhà làm gì, tiếc rằng buồn ngủ quá nên chỉ ừ đại một tiếng rồi cúp máy.

Ngủ thoải mái cả đêm, giữa trưa hôm sau tôi mới tỉnh. Nhớ mang máng Tần Nhất Hằng có gọi, tôi mở điện thoại xem, thấy hắn còn gửi một tin nhắn cho biết địa chỉ của ngôi nhà.

Nói thật, tôi thực sự không muốn làm tiếp, chuyện mua bán này quá nguy hiểm. Hơn nữa một triệu kia có lẽ đã vào tài khoản, tôi lại càng không cần phải đi liều mạng.

Tôi gọi cho Tần Nhất Hằng, muốn khuyên hắn ngừng lại, không ngờ hắn đã tắt máy. Đọc tin nhắn mà tôi đo dự mãi, nghĩ hay là cứ đi xem sao? Hắn nửa đêm nửa hôm gọi cho tôi

vì ngôi nhà này, chắc hắn sẽ kiếm được không ít tiền. Tôi nhìn địa chỉ, thấy chỉ ở ngay thành phố lân cận, ngồi xe lửa thực ra cũng nhanh, cuối cùng nghiến răng quyết định lên đường, dù sao cũng chưa muộn lắm.

Tôi gọi điện thoại đặt vé, thu dọn rồi chuẩn bị lên đường. Vừa xuống nhà, tôi đã thấy một chiếc taxi ấn còi gọi mình. Lưu thọt thò tay ra ngoài cửa sổ xe vẫy vẫy, bảo tôi lên. Tôi ngạc nhiên, hỏi ra mới biết Tần Nhất Hằng bảo gã đợi tôi ở đây để cùng tôi đi xem nhà. Lưu thọt sợ làm phiền tôi nghỉ ngơi nên cứ chờ ở dưới. Lần này tôi vui vẻ, ít ra trên đường cũng có bạn, không đến nỗi nhàm chán. Tôi bèn gọi điện thoại đặt thêm một vé tàu, đến đại lý lấy vé rồi đi thẳng ra ga.

12
Ông lão

Đường sá dù không xa xôi nhưng chạy chỗ này chỗ kia cũng tốn chút thời gian, khi chúng tôi đến thị trấn nọ thì đã chạng vạng tối. Tới bến tôi gọi cho Tần Nhất Hằng, nào ngờ hắn vẫn tắt máy. Tôi và Lưu thọt đành đi thẳng tới ngôi nhà nọ.

Lúc ngồi trên xe, tôi đưa địa chỉ cho tài xế rồi tiện thể hỏi vài câu. Ngôi nhà này nằm trong khu vực khá đẹp, tuy rằng không ở trung tâm thành phố nhưng cũng cạnh đường chính, đi đâu cũng thuận tiện. Gần đó còn có một trường đại học nổi tiếng, điều kiện và vị trí đều lý tưởng. Thế nhưng điều khiến tôi bất ngờ là ngôi nhà đó chẳng những không có ma ám, mà còn có người đang ở.

Nghe gõ cửa, một bà lão tuổi đã cao nhưng vẫn minh mẫn ra đón chúng tôi. Tôi hỏi có phải bà muốn bán nhà không. Bà lão gật đầu, đưa chúng tôi vào trong.

Tần Nhất Hằng vẫn chưa tới, tôi không rõ vì lý do gì hắn lại đến muộn, nhưng đã đến rồi thì chi bằng cứ hỏi han tình hình ngôi nhà trước đã, Tần Nhất Hằng tới cũng tiết kiệm được thời gian.

Bà lão nói chuyện điềm đạm, kể rằng đây là ngôi nhà hai vợ chồng họ chung sống. Nhưng người bạn đời mới đây đã khuất núi, những người thân khác đều ở nước ngoài, bà muốn bán nhà rồi sang đó sống cùng gia đình cô con gái, tránh thấy vật nhớ người lại tiện có con cái chăm lo lúc tuổi già sức yếu.

Tôi đứng dậy đi một vòng trong nhà, ba phòng ngủ, hai phòng khách, áng chừng khoảng 140 m², đồ nội thất tuy không xa hoa nhưng trang nhã. Xem lướt qua thì từ hướng đến thiết kế… tôi đều hài lòng, bèn ngồi xuống hỏi giá.

Bà lão ra một mức giá khá mềm làm tôi không khỏi xao xuyến, nhưng Tần Nhất Hằng bảo tôi tới xem ngôi nhà này thì ắt chẳng phải ngon ăn. Tôi bèn hỏi thẳng bà lão rằng ngôi nhà phải chăng có chuyện gì?

Bà do dự một lát rồi đáp, thực ra cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng muốn mua thì phải chấp nhận thêm một điều kiện vào hợp đồng, đó là mua nhà chỉ để ở, hơn nữa phải giữ nguyên nội thất trong phòng ngủ.

Điều kiện của bà thực sự quá khó, đồng ý thì khác nào mua dây buộc mình. Tôi mới hỏi vì sao bà lại yêu cầu như thế, viền mắt bà lão chợt đỏ hoe, chỉ vào phòng trong nói, chồng bà mãi không chịu siêu thoát, bây giờ vẫn còn ở trong phòng ngủ đó. Bà chẳng muốn đi, nhưng cứ ở mãi đây cũng không được. Hơn nữa cũng không phải bà không muốn cho người ta động vào đồ, chỉ tại ông nhà bà nóng tính, thường hay đập phá lung tung, cứ dăm bữa lại đập một chén trà… Nếu không cho ông vài thứ đồ để đập, ông sẽ đi qua đi lại trong phòng suốt đêm. Bà lo ông mệt mỏi nên luôn để sẵn vài cái chén. Dù sao đó cũng là ông lão nhà bà, làm người khác sợ hãi bà cũng không đành lòng.

Tôi thầm nghĩ, thế này mà bảo là không có vấn đề gì lớn? Đây còn không phải chuyện ma sao? Tuy vậy nghe bà lão kể, ngoại trừ đập cốc chén, hồn ma kia hình như chẳng làm được gì nữa, nhưng thế thôi cũng đủ phiền rồi. Tôi do dự muốn chờ Tần Nhất Hằng tới rồi bàn bạc kĩ hơn, không ngờ Lưu thọt lại gan cùng mình, nhờ bà lão dẫn chúng tôi vào xem phòng ngủ, tôi cũng đành theo sau.

Phòng ngủ bày biện sạch sẽ, có một mặt tường được thiết kế thành giá sách lớn, chất sách gần đầy. Hơn nữa đúng như lời bà lão nói, trên chiếc tủ nhỏ đầu giường có đặt vài cái chén. Thực ra lúc vào phòng này tôi không hề thấy khó chịu, nhưng Lưu thọt dường như cảm giác được gì đó, hàng chân mày nhíu chặt lại.

Xem xét qua loa, chúng tôi ra khỏi phòng, Lưu thọt hỏi bà lão, ông nhà đã chết như thế nào?

Bà lão nghe vậy bắt đầu kể lể tràng giang đại hải, tóm lược đại khái như sau: ông lão trước kia là giáo sư đại học, đời này chỉ yêu thích hai thứ, một là nghiên cứu, hai là chơi cờ tướng. Từ khi về hưu thì bao nhiêu sức lực ông đặt hết vào bàn cờ, thi thoảng còn mời bạn đánh cờ về nhà, chơi nguyên ngày cũng được. Khoảng nửa tháng trước khi qua đời, ông lão gặp được một cao thủ, ngày nào ông cũng túm người ta về nhà chơi cờ, mỗi lần kết thúc đều thấy chưa thỏa mãn. Mấy bận như vậy, ông không chịu nổi, đến một đêm thì đột ngột lên cơn đau tim, cứ thế ra đi, đi lúc nào bà lão ngủ bên cạnh cũng không hay biết, mãi đến sáng hôm sau đẩy ông mấy cái, thấy người ông đã cứng đờ thì mới phát hiện ra.

Nghe bà lão kể xong, tôi cũng thấy mờ mịt, ông lão sống thọ và chết tại nhà, theo lý thì phải đi đầu thai rồi chứ nhỉ. Tôi

theo thói quen quay lại nhìn Tần Nhất Hằng, rốt cuộc chỉ bắt gặp vẻ mặt hoang mang của Lưu thọt.

Việc đã đến nước này cũng chỉ còn cách đợi Tần Nhất Hằng tới mới giải quyết được. Tôi bèn hẹn bà lão hôm sau, dặn bà nếu có một người tóc dài tới tìm thì nói chúng tôi đã tới, nhắn người đó gọi điện cho tôi.

Ra khỏi cửa, Lưu thọt chép miệng, tôi hỏi làm sao vậy. Lưu thọt đáp, gã cảm thấy chuyện này có hơi kì lạ. Khi nãy chúng tôi vào xem phòng, có một mặt tường toàn là sách, nghiêm túc mà nói thì sách có thể trừ tà, bởi vì chữ đều là "chính", "tà" không áp được "chính", thế nên bình thường những chỗ như thư viện đều khá sạch sẽ. Bởi vậy việc ông lão đã là hồn ma còn có thể ở trong căn phòng đó thực không thể giải thích nổi.

Lưu thọt mặc dù không phải là người thạo chuyện ma quỷ, nhưng phân tích thuyết phục. Chữ có thể trừ tà, đây là việc chắc chắn, nếu không thì chữ viết trên bùa làm sao trừ tà được chứ? Tiếc rằng chúng tôi không mấy hiểu biết về mấy thứ phù phép, chẳng thể nghiên cứu gì thêm, đành tìm khách sạn nghỉ lại trước đã. Tôi ngủ thế nào cũng chẳng yên được, cứ lo nhỡ điện thoại của Tần Nhất Hằng, thành ra nửa tỉnh nửa mê đến tận hừng đông, nhưng vẫn chẳng có tin tức gì của hắn.

Tần Nhất Hằng không đến, ngôi nhà kia cũng không mua được. Hiện tại tôi có hơi lúng túng, về thì lại sợ hắn tới, chúng tôi bỏ lỡ nhau; mà không về thì cũng chỉ còn biết ở lì đây mà đợi.

Lưu thọt bảo tôi cứ chờ đi, cùng lắm thì chúng tôi quay lại ngôi nhà đó hỏi han thêm, nói không chừng có thể tìm ra cách giải quyết. Có nhiều chuyện không nhất thiết phải dùng huyền

học giải quyết, ông lão không chịu đi có thể là vì lưu luyến gì đó.

Tôi nghĩ gã nói cũng có lý, ông quan triều Thanh trước kia không phải cũng vì thánh chỉ mà mãi chẳng chịu đầu thai đó sao? Không chừng trong ngôi nhà kia cũng có thứ mà ông lão vương vấn.

Vì thế chúng tôi quay lại ngôi nhà, trên đường đi tôi nghĩ, nhỡ điều ông ta lưu luyến lại là bà lão thì chuyện không đùa được đâu.

Bà lão vẫn hiếu khách, có lẽ vì sống một mình quạnh quẽ, thấy chúng tôi ngồi xuống bèn hàn huyên chuyện này chuyện nọ. Nói mãi đột nhiên nói đến chuyện đánh cờ, bà lão không khỏi cảm khái ngày xưa ông nhà bà mê đánh cờ tới mức nào. Giờ bộ cờ tướng của ông vẫn còn trong phòng ngủ, chẳng ai động vào.

Tôi nghe vậy liền nghĩ, có lẽ ông lão lưu luyến người bạn chơi cờ kia chăng? Nói không chừng ngày xưa ông lão chưa được thỏa niềm đam mê đánh cờ. Nghĩ thế tôi thuận miệng hỏi bà lão có tin gì về người bạn đánh cờ nọ không, nào ngờ nghe bà lão nói xong đầu tôi ong cả lên. Bà nói sau khi ông lão chết thì người bạn đánh cờ nọ không thấy tới nữa. Bà không liên lạc được với người đó, thậm chí đến cả tên họ cũng không biết, chỉ biết ông lão gọi người đó là Tiểu Lục Tử, bởi gã có bàn tay sáu ngón.

Tôi đã mang máng hiểu vì sao Tần Nhất Hằng lại bảo mình tới xem ngôi nhà này rồi. Chắc chắn hắn đã nghe ngóng được tin tức gì đó, nhưng hiện tại hắn không có mặt ở đây, như vậy mọi việc cũng khó lòng giải quyết.

Tôi muốn bàn bạc cùng Lưu thọt, nhưng gã thậm chí còn chẳng biết Sáu ngón là ai. Nhất thời không còn manh mối nào, tôi đành phải tranh thủ ban ngày vào xem phòng ngủ. Quả nhiên trên bệ cửa sổ còn bày một bàn cờ tướng, có lẽ làm bằng gỗ, được chế tác tinh xảo, giá chắc cũng chẳng rẻ. Tôi không dám động vào nó, chỉ lại gần quan sát, đột nhiên sau lưng có tiếng chén vỡ làm tôi sợ khiếp vía.

Bà lão vội vàng chạy từ phòng khách vào, cẩn thận nhặt những mảnh vỡ, nhắc chúng tôi đừng chạm vào bàn cờ đó. Bà còn nói, trước kia người giúp việc nhà họ từng làm rơi một nửa số quân cờ, làm ông lão vô cùng phật ý.

Tuy vẫn chưa hoàn hồn nhưng tôi cảm thấy vấn đề tám chín phần là ở bộ cờ này rồi. Tôi mặc dù không giỏi cờ tướng lắm nhưng xem qua thì cũng có thể hiểu. Trên bàn cờ quân đỏ đã sắp bị quân đen dồn vào đường cùng, tôi đoán ông lão chơi quân đó, khó trách sau khi chết ông vẫn không yên. Quân của ông lão sắp thua rồi.

Tôi nói chuyện này với Lưu thọt, gã nghe xong mắt sáng lên, bảo tôi rằng trước kia từng nghe nói về chuyện ma quỷ. Lần này vừa khéo gặp được, gã muốn thử một lần.

Tôi hỏi gã định làm gì?

Lưu thọt hạ giọng nói với tôi, đêm nay chúng ta lại tới, tiếp tục chơi ván cờ này cùng ông lão rồi cố ý thua, chẳng phải xong việc rồi sao?

Ý này cũng đáng thử, có điều trong lòng tôi hơi bất an, lỡ xảy ra chuyện gì thì hai cái mạng nhỏ của chúng tôi sẽ gặp nguy hiểm. Song lại nghĩ, dù sao đến lúc đó cũng là Lưu thọt làm, cứ để gã thử xem sao. Tôi biết như vậy thực ra ích kỉ, nếu gã thành công, ngôi nhà này tôi chẳng tốn mấy sức đã mua

được; lỡ không thành, người rước họa vào thân cũng chẳng phải tôi. Do dự một thoáng, tôi đồng ý. Chúng tôi ngỏ ý với bà lão, bà ủng hộ. Tôi và Lưu thọt hẹn bà lão tối nay sẽ quay lại rồi đứng dậy ra về.

Trở về khách sạn chỉ để giết thời gian vì chúng tôi không phải chuẩn bị gì. Ăn uống qua loa, chờ gần đến giờ hẹn thì quay lại. Trước khi bắt tay vào việc, Lưu thọt dặn dò bà lão, dù trong phòng có xảy ra chuyện gì bà cũng không được vào. Chẳng may bà có mặt đúng lúc linh hồn của ông lão hiện ra, có thể hồn của ông ấy sẽ bị rối loạn, dễ xảy ra chuyện không hay.

Đợi thêm vài tiếng nữa, thu xếp ổn thỏa cho bà lão xong, tôi và Lưu thọt đóng cửa phòng ngủ, bê bàn cờ xuống. Thực ra tôi chẳng muốn dây vào, nhưng dẫu Lưu thọt muốn tự thỏa mãn tính hiếu kì thôi thì cũng là giúp tôi hành sự, về tình về lý tôi đều nên ở bên cạnh gã.

Đêm đến, thời gian trôi qua thật nhanh, chúng tôi chờ mãi vẫn không thấy có động tĩnh gì. Thoạt tiên tôi còn hơi sợ, nhưng mãi sau lại thấy bình tĩnh. Lưu thọt cho rằng cứ tiếp tục ngồi không thế này chẳng phải cách hay, hỏi tôi có đem theo vật trừ tà nào không, biết đâu đã xua đuổi âm khí trong phòng khiến ông lão không thể xuất hiện. Tôi tìm tới tìm lui cũng không thấy gì. Lưu thọt thấy thật kì lạ, bảo, hay là do dương khí của chúng ta quá mạnh? Anh tránh mặt một lúc đi vậy?

Tôi chỉ mong gã nói thế ngay từ đầu, vừa khéo có thể tránh xa cái nơi đáng sợ này. Tôi đang định ra ngoài, Lưu thọt lại nói, thôi bỏ đi, lỡ xảy ra chuyện gì muốn tìm người giúp cũng không có. Chúng tôi suy đi tính lại, Lưu thọt bỗng bảo tôi trốn dưới gầm giường.

Chiếc giường có chân cao, gầm rộng rãi, trốn ở dưới đó có trở mình cũng không thành vấn đề, chẳng qua bụi nhiều thôi. Tôi ngồi xổm xuống nhìn gầm giường, cảm thấy đề nghị của gã chẳng hay ho chút nào, nhưng nếu không đồng ý thì chúng tôi cũng không thể cứ đợi mãi được. Tôi nghĩ cứ chui vào "ra vẻ" chút đã, sau khuyên gã từ bỏ ý định cũng dễ hơn.

Thế nên tôi lấy mấy tờ báo trong phòng ra lót rồi bò vào gầm. Vì nằm sấp nên tầm mắt cũng hẹp hơn, tôi chỉ thấy chân Lưu thọt bước qua bước lại trong phòng, không biết gã đang tìm gì.

Một lát sau trong phòng có tiếng động kì lạ, tôi cẩn thận lắng nghe nhưng không phân biệt được là từ cái gì phát ra, Lưu thọt vẫn đi đi lại lại.

Không hiểu vì sao, tôi bắt đầu căng thẳng, nhìn lại mới thấy hình như có gì đó khác thường, bèn tập trung tinh thần nhìn theo bước chân Lưu thọt di chuyển càng lúc càng nhanh. Đột nhiên, tôi phát hiện ra một vấn đề… Chân Lưu thọt không hề khập khiễng!

Da đầu tê rần nhưng tôi không dám phản ứng, đành gồng cứng người, cố gắng hít thở bình thường. Trước đây đi cùng với Lưu thọt, mặc dù tôi không để tâm lắm nhưng cũng thấy gã bước thấp bước cao, tại sao vào lúc này lại đột nhiên bình thường? Chẳng lẽ trước giờ gã đóng kịch? Nhưng nếu đóng kịch thì rõ ràng giờ tôi vẫn còn đang ở trong phòng, sao gã không tiếp tục?

Tôi cố gắng bình tĩnh lại, bỗng một ý nghĩ thình lình xuất hiện làm tôi giật thót. Bà lão từng nói ông lão nửa đêm hay đi qua đi lại trong phòng, chẳng lẽ Lưu thọt vừa mới đó mà đã bị nhập rồi?

Thế này tôi lại càng không biết phải làm sao, muốn chạy ra cứu gã lại không có khả năng, e rằng chỉ uổng công nộp mạng. Nhưng nếu không ra, gã tiêu đời đã đành, chẳng lẽ tôi phải ở dưới gầm giường cả đêm với ma hay sao?

Đúng lúc tôi đang do dự, Lưu thọt đột nhiên dừng lại. Nói dừng bởi vì gã đã đứng yên, nhưng tay gã hình như vẫn đang bận rộn gì đó thì tôi cũng không rõ. Lưu thọt đứng ngay trước giường, giống như đang suy nghĩ, rồi, tôi thấy gã chậm rãi cúi xuống.

Tôi căng thẳng đến nghẹn thở, nếu thứ tôi sắp thấy không phải khuôn mặt của gã thì tôi chắc chắn sẽ chết vì sợ. May mà gã chỉ khom lưng nhặt gì đó dưới sàn lên. Thứ ấy nhỏ, tôi nhìn không rõ. Sau đó Lưu thọt bước đến chỗ bàn cờ. Trong phòng yên tĩnh nên tôi nghe thấy tiếng gã đặt quân cờ xuống. Lưu thọt đang chơi cờ ư? Tôi muốn nhìn rõ hơn bèn nghiêng người, nhưng tầm mắt vẫn bị che khuất.

Lưu thọt chơi cờ thật nhàn nhã, tôi thì đổ mồ hôi liên tục, đầu gối lên cánh tay, cảm giác như nghe được tiếng tim đập bên tai. Tôi lập tức thay đổi tư thế, trước đây Tần Nhất Hằng có nói, nếu nghe thấy tiếng tim đập ở chỗ khác trên cơ thể ví như ngón tay, lỗ tai, cánh tay… thì hồn phách lúc ấy không ổn định, dễ bị câu đi.

Cứ như vậy gần mười phút, Lưu thọt đứng dậy bật đèn, gọi tôi ra. Giọng gã không có gì khác thường, nhưng vừa nãy tôi thực sự đã thấy chân gã không hề khập khiễng, tôi vẫn nên đề phòng thì hơn. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù không ra ngoài, Lưu thọt muốn hại tôi thì tôi cũng không thoát được, chẳng bằng cứ chui ra xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Thế là tôi bò ra ngoài, trong phòng không có gì thay đổi ngoại trừ bàn cờ. Tôi không biết có phải vừa nãy Lưu thọt đã chơi cờ cùng với ông lão hay không, nhìn vẻ mặt của gã không giống kẻ đang có âm mưu, tôi hỏi gã xem tình hình nãy giờ thế nào.

Lưu thọt xòe tay, nói mình đi tới đi lui cũng không ích gì, còn tưởng nếu động vào bàn cờ thì ông lão sẽ ra mặt, rốt cuộc chơi cờ một mình xong rồi, cả căn phòng vẫn im ắng, gã đành bỏ cuộc.

Tôi nghe Lưu thọt nói xong bèn tới xem bàn cờ, quân đỏ đã bị ăn hết, dĩ nhiên thành nước cờ chết. Trong lòng tôi không khỏi hoài nghi, nhưng cũng không dám chất vấn gã tại chỗ, nghĩ thôi cứ về gặp Tần Nhất Hằng rồi tính tiếp.

Tôi bảo phải báo cho bà lão biết mình sẽ trở về khách sạn đã, Lưu thọt gật đầu rồi mở cửa ra trước. Tôi đang định đi theo thì bỗng nghe thấy có thứ gì đó rơi xuống sàn, cúi đầu nhìn thì ra là một quân cờ. Không ngờ bây giờ tôi lại chẳng sợ gì, tò mò nhặt quân cờ lên xem, chưa kịp nhìn kĩ thì bên ngoài chợt có tiếng ồn ào. Bà lão hét lên, tôi tiện tay bỏ quân cờ vào túi, vội vã chạy ra ngoài.

Từ cửa phòng ngủ đến phòng khách chỉ vài bước nhưng do thiết kế của ngôi nhà, tôi không trông thấy chuyện gì đang diễn ra ở phòng khách. Đến khi chạy hẳn ra ngoài thì đã chỉ còn một mình bà lão. Tôi vội hỏi sự tình, bà lão vẫn còn hốt hoảng, muốn nói nhưng lại không thể thốt nên lời. Bà càng như vậy tôi càng sốt ruột, không chờ nữa, lập tức chạy ra ngoài xem, chắc hẳn Lưu thọt vẫn còn ngoài đó.

Nhưng khi tôi ra đến cửa thì không thấy bóng dáng gã đâu, lại gặp Tần Nhất Hằng đang cầm thứ gì đó trông như lá cờ,

khom lưng thở hổn hển. Tôi hỏi hắn sao vậy, hắn không đáp, cứ thế chạy thẳng vào phòng ngủ.

Nhờ có ánh đèn, tôi mới nhìn rõ thứ hắn cầm trong tay là một lá cờ gọi hồn. Bình thường lúc đưa tang người con cả sẽ đứng ở đầu đoàn giơ loại phướn này lên, một là có thể giúp người thân đã khuất nhớ đường từ nhà đến nơi chôn cất, hai là báo cho ma quỷ dọc đường rằng người thân của họ đã mất, đừng gây khó dễ. Nhưng tôi nghĩ mãi cũng không hiểu Tần Nhất Hằng cầm thứ đó làm gì. Kể từ khi chúng tôi quen biết nhau đến nay, tôi chưa từng nghe hắn kể về gia đình, chẳng lẽ chuyến này hắn không đến đúng hẹn là vì nhà có chuyện?

Nghĩ vậy tôi định an ủi vài câu, nhưng hắn chẳng chú ý đến tôi, chỉ đi một vòng quanh phòng rồi đột nhiên quay đầu nói với tôi, mẹ kiếp, quả nhiên đã bị gã lấy mất rồi!

Tần Nhất Hằng vô cùng tức giận. Nhất thời tôi không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, trong lòng cũng có nhiều thắc mắc, giờ chỉ đang chọn xem nên hỏi từ đâu mà thôi. Chẳng ngờ hắn lại không muốn giải thích, rời khỏi phòng ngủ tới an ủi bà lão.

Bà lão lúc này đã lấy lại được bình tĩnh, nói chuyện vẫn chậm rãi như trước, chứng tỏ cũng không có gì đáng lo ngại. Vừa nãy thấy Tần Nhất Hằng đêm hôm khuya khoắt còn gõ cửa với bộ dạng ấy, bà lão tưởng mình gặp phải Hắc Bạch Vô Thường[25].

Đã làm nhà người ta thêm phiền giờ lại còn ầm ĩ cả lên, tôi cũng chẳng còn mặt mũi nào nữa, luôn miệng xin lỗi bà lão, sau đó vội vàng tạm biệt rồi cùng Tần Nhất Hằng ra về.

Ra tới cửa, Tần Nhất Hằng hỏi tôi địa chỉ khách sạn, nhưng lại không chịu ngồi chung xe với tôi, chỉ nói tôi cứ đi trước. Tôi đành một mình quay lại khách sạn, hút hết nửa bao

thuốc vẫn không thấy hắn đâu. Mãi đến nửa đêm, hắn mới xuất hiện, mặt mày nghiêm trọng. Tôi đã nhịn từ lâu, vừa thấy hắn bèn dốc hết mọi nghi vấn trong lòng ra, chẳng cần biết hắn có nghe hay không.

Mấy câu hỏi của tôi câu nào câu nấy loạn cả lên, không có logic, cứ nhớ cái gì thì hỏi cái đó, cuối cùng tổng kết lại có mấy vấn đề thế này: Một, Lưu thọt đã biến đi đằng nào? Hai, trước đó Tần Nhất Hằng đã làm gì? Ba, thứ mà hắn nói bị lấy đi là gì? Bốn, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Tần Nhất Hằng chưa vội đáp, chờ tôi im lặng hắn mới châm một điếu thuốc, do dự chốc lát mới nói, chính tại tiến trình đô thị hóa cùng hiện đại hóa kiến trúc, giờ còn rất ít nơi có thể ứng dụng đuợc phương pháp liên quan đến tướng trạch[26] này. Ở thời cổ đại đâu đâu cũng có thầy phong thủy, hơn nữa địa vị xã hội cũng cao. Ngoại trừ việc vận dụng thuật phong thủy để lựa chọn nơi chôn cất là âm trạch, thì bản lĩnh còn lại của họ đều là để sắp đặt dương trạch.

Thời đó không hề có khái niệm kiến trúc sư, nhà từ xây cất cho đến khi vào ở đều là do thầy phong thủy và thợ thủ công phối hợp bài trí. Tuy thuật phong thủy không phải thứ quá thần bí và khó học, nhưng khi ấy dân số chỉ lác đác vài mống, cho nên những thầy phong thủy nổi tiếng thời đó một năm hay thậm chí vài năm cũng chỉ nhận vài ngôi nhà; một phần bởi kĩ thuật xây dựng thời đó khiến cho thời hạn thi công kéo dài; một phần nữa là bởi kiến trúc của một số ngôi nhà cần phải tính toán cùng bát tự vận mệnh của chủ nhân. Lén xem số trời là việc làm tổn hại âm đức[27], hao tổn tuổi thọ, cho nên những thầy phong thủy danh tiếng cả đời cũng chỉ để lại được một vài tác phẩm mà thôi.

Thầy phong thủy có địa vị cao không chỉ vì bản lĩnh đáng khâm phục của họ, mà còn bởi nếu những người này nổi tính xấu động tay động chân bất kể dương trạch hay âm trạch thì cũng có thể gây tai ương lớn cho gia chủ. Thế nên ngày nay người ở nông thôn tìm thợ xây nhà đều phải đối đãi tử tế với người ta, không thể nặng lời mắng mỏ, biết đâu có người thợ nào biết được vài chiêu thuật số, cứu người thì chưa chắc làm được, nhưng hại người dư sức.

Từ xưa trong giới phong thủy đã có một luật bất thành văn, đó là mỗi khi hoàn thiện xong một ngôi nhà, thầy phong thủy sẽ ghi lại thông tin của nó, thậm chí của cả chủ nhà vào một cuốn sổ nhỏ, được gọi tên là "chỉ bộ", vật này cũng có thể chỉ là một mảnh giấy hoặc một tấm vải, nói chung hầu hết là thứ nhỏ gọn nhét vừa tay áo. Những thông tin nhìn tưởng đơn giản, ở trong tay thầy phong thủy lại là vũ khí cực mạnh. Nếu ngôi nhà đó sau này xảy ra chuyện, thầy phong thủy có thể dựa vào những ghi chép ấy để tìm cách ứng phó. Hoặc nếu sau khi hoàn công mà chủ nhà lại không trả tiền thù lao thì họ cũng có thể dùng những ghi chép đó đặt bẫy trong nhà. Nếu cực kì tinh thông thuật pháp, thầy phong thủy thậm chí chẳng cần quay lại ngôi nhà đó, ở xa ngàn dặm cũng chỉ cần chọn đúng phương vị[28], dựng một ngôi nhà cùng tỉ lệ với ngôi nhà gốc rồi đưa thêm tin tức của chủ nhà vào là có thể khiến người ta nhà nát cửa tan.

Qua mười năm Cách mạng Văn hóa, người hiểu thuật phong thủy đến nay đã chẳng còn nhiều. Những kẻ chỉ hiểu biết chút ít đã có thể mạo danh bịp bợm, còn những người chân chính tiếp nối truyền thống của các thầy phong thủy thế hệ trước lại sắp tuyệt chủng, nhưng "sắp" không có nghĩa là không còn tồn tại. Có nhiều cao nhân không ẩn cư sơn dã hay

cả ngày chẳng nói một câu như chúng ta vẫn tưởng. Cùng với sự phát triển của xã hội, những người đó cũng hiện đại như bao người khác, có bản lĩnh là một chuyện, còn đời sống kì thực chẳng khác gì người thường.

Tần Nhất Hằng nói nhiều như vậy, tôi nghe mà hoang mang. Những chuyện này thì liên quan gì đến vấn đề tôi đã hỏi? Nhưng thấy hắn nói không ngừng, tôi nghĩ, tựa hồ ngộ ra được điều gì đó. Không phải ý hắn là Lưu thọt đã lấy "chỉ bộ" đó chứ?

Tần Nhất Hằng gật đầu, không nói nữa mà lấy điện thoại ra cho tôi xem một đoạn video. Video này hẳn là tải từ một trang web nào đó, chất lượng không tốt lắm nhưng xem vẫn được. Trên khung hình, một ông lão đeo kính ngồi trên bục giảng chậm rãi nói, lắng nghe thì nhận ra ông đang bàn về lý luận phong thủy. Tôi xem thấy mơ hồ, thầm nghĩ lẽ nào ông lão này đang giảng về những điều hắn vừa kể cho tôi? Hắn sợ tôi không tin nên mới lấy video này ra làm bằng chứng?

Nghe một lúc lại chẳng thấy gì liên quan. Tôi thắc mắc nhìn Tần Nhất Hằng, thấy tôi không kiên nhẫn xem hết, hắn đành tua thẳng tới đoạn gần cuối, nhắc tôi tập trung xem.

Trong video ông lão kia hẳn là đang nói những lời cuối cùng vì sau đó là tiếng vỗ tay như sấm dậy, video kết thúc. Tôi vẫn không hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Tần Nhất Hằng tua video lại cho tôi nghe cẩn thận hơn. Tôi áp tai vào điện thoại lắng nghe, ông lão kia nói rằng, gần đây phát hiện ra một công trình kiến trúc có phong thủy kì lạ, cần phải đi sâu nghiên cứu thêm, hi vọng sẽ có cơ hội cùng mọi người thảo luận.

Nghe xong đầu vẫn đầy dấu hỏi, chịu không nổi tình trạng úp úp mở mở này, tôi bèn hỏi luôn, rốt cuộc là sao đây?

Tần Nhất Hằng hít một hơi thật sâu, nói cho tôi hay, ông lão này là Vạn Cẩm Vinh, đã qua đời, là một nhân vật nổi tiếng nhất ngành kiến trúc nước nhà. Các học trò của Vạn Cẩm Vinh đều biết ông thạo thuật phong thủy, hành nghề từ trước cả khi thành lập nước cộng hòa.

Nói vậy thì ban nãy Lưu thọt đã lấy "chỉ bộ" của ông lão này sao? Nhưng gã lấy làm gì? Có liên quan gì tới câu nói của ông lão trong video chăng? Tôi chưa kịp hỏi, Tần Nhất Hằng đã mở miệng trước, Vạn Cẩm Vinh từng hợp tác với khá nhiều công ty kiến trúc trứ danh, thế nhưng hầu hết chỉ đứng tên hộ, còn ông thực sự bài trí cụ thể cho mấy căn thì có lẽ chỉ người trong cuộc mới biết.

Lần này Tần Nhất Hằng đến đây là để tìm cuốn sổ đó. Hắn đoán rằng trong "chỉ bộ" của Vạn Cẩm Vinh nhất định có một số tư liệu không thể tra ra được của kiến trúc cổ ông ta nhắc đến trong video. Vốn hắn đã không quản ngày đêm đuổi theo tôi, chẳng ngờ trên đường lại có kẻ ra tay che mắt, cuối cùng đành phải tìm một người đàn ông đang để tang cha mẹ trong phạm vi mười dặm để mượn cờ gọi hồn, mới có thể đến nơi thuận lợi. Cờ gọi hồn đã được người con trai cả cầm rước là thứ cực kì thu hút cô hồn dã quỷ, bởi chúng không có người cúng bái nên theo bản năng muốn theo đuổi loại phướn này.

Vừa rồi Tần Nhất Hằng không cho tôi tới gần cũng là vì sợ tôi lại vô tình thu hút những thứ đó bám lên người. Đáng tiếc, dù hắn có nhanh đến mấy thì vẫn chậm một bước, để kẻ kia cầm "chỉ bộ" lủi mất.

Sự tình đến lúc này đã có chút manh mối, nhưng tôi vẫn còn nhiều nghi vấn về Lưu thọt. Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, gã kia không phải Lưu thọt sao?

Hắn lắc đầu đáp, Lưu thọt nếu hiểu biết được như thế thì đã tốt, kẻ đó cụ thể là ai hắn cũng chẳng biết, nhưng chắc chắn gã biết rõ hành tung của chúng tôi.

Nghe Tần Nhất Hằng nói người kia không phải Lưu thọt, trong lòng tôi cũng hơi hốt hoảng. Nhưng nhớ lại, dường như gã cũng không có ý hại tôi, lại còn giúp tôi chữa ù tai.

Tôi bèn nói, gã đó từng chữa bệnh cho tôi, hơn nữa chỉ dùng kim châm vài cái tôi đã khỏe rồi.

Tần Nhất Hằng nghe xong mặt biến sắc, quát, anh nói cái gì? Anh để gã đó châm à?!

Tôi căng thẳng, kể lại cho hắn nghe cách Lưu thọt chữa bệnh cho mình, đồng thời cũng kể lại những gì tôi và Lưu thọt nói với nhau.

Chẳng ngờ càng nghe Tần Nhất Hằng càng nhíu chặt mày, mãi sau mới nói cho tôi hay tôi chắc đã bị trồng "oán đậu" vào người. Thứ oán đậu này cùng nguồn gốc với "ngải" ở vùng Đông Nam Á. Chỗ khác là oán đậu dùng châm chọc vào da rồi trồng oán khí. Nói là "trồng" chứ thực chỉ có châm mà thôi, tất cả huyền cơ đều nằm trên chính cây châm đó.

Nó không phải châm thường mà đã được cắm vào người trẻ con một cách dã man. Mỗi ngày lại cắm thêm châm, đứa trẻ chưa chết ngay nhưng châm càng lúc càng nhiều, cuối cùng nó sẽ phải bỏ mạng. Đến khi đứa trẻ chết thì rút châm ra, ba chiếc đầu tiên được rút ra có dính hồn đứa trẻ, được gọi là hồn châm; ba chiếc cuối cùng có dính phách của đứa trẻ, gọi là phách châm; những châm ở giữa thì đem vứt, không dùng làm gì. Trên ti vi đã từng đưa tin nhiều trường hợp phát hiện kim trong người trẻ nhỏ, nhưng không rõ kim từ đâu mà có, thực ra

đây chính là việc luyện châm oán đậu, chẳng qua người ngoài không biết mà thôi.

Tần Nhất Hằng nói đến đấy thì dài giọng, bị loại châm này đâm vào người nếu mệnh tốt thì duy trì được ba năm, ba năm sau sức khỏe suy sụp, tàn tạ đến mức khiến người ta chẳng còn thiết sống. Còn ai mệnh yếu thì sau một thời gian ngắn có thể bất ngờ gặp họa, thậm chí là họa sát thân. Tất cả đều gây chết người.

Nghe xong những lời đáng sợ ấy, tôi vội hỏi liệu có cách giải quyết hay không. Tần Nhất Hằng suy nghĩ mông lung, nói may mà phát hiện sớm, mệnh của tôi cũng thuộc loại mạnh, cách giải hẳn là có, chỉ cần chịu khổ.

Xá gì chút đau đớn da thịt, bảo toàn tính mạng mới là điều quan trọng nhất, tôi lập tức xin hắn giúp tôi giải trừ, hắn lại bảo việc này không thể nóng vội, cứ yên ổn ngủ đêm nay đã, mai làm vẫn kịp.

Tuy bất an nhưng tôi cũng chỉ còn cách nghe theo Tần Nhất Hằng, ngủ một giấc rồi tính. Lúc cởi đồ lên giường, tôi chợt nhớ quân cờ đã nhặt từ phòng ông lão, bèn lấy ra xem. Đây là một quân mã, tôi quan sát hồi lâu cũng chẳng thấy có gì bất thường. Đã có chuyện gì thế nhỉ? Quân cờ vốn nằm chênh vênh bị người đi lại gây ra luồng gió hoặc chấn động nhỏ nên văng khỏi bàn cờ? Trong sinh hoạt hằng ngày chúng ta vẫn hay gặp những tình huống như vậy, đang yên đang lành đột nhiên có gì đó rơi xuống, nhiều người sẽ sợ bóng sợ gió, cho rằng trong nhà có tà vật. Tuy không loại trừ khả năng này, nhưng cũng chẳng thể vơ đũa cả nắm.

Tôi nhớ có Tần Tần Nhất Hằng nói, nếu muốn kiểm tra trong nhà có thứ gì dơ bẩn hay không, ai can đảm hãy ghi chép

cẩn thận vị trí và hình dạng vật trong nhà, hôm sau kiểm tra lại là sẽ rõ. Mặt khác, trong nhà nếu có đồ ăn thừa thì không nên để trên bàn qua đêm, vì nếu không có thần trấn trạch sẽ dễ bị quỷ đói nhòm ngó, đây cũng là lý do nhiều nhà nếu có đồ thừa mà không thu dọn ngay được sẽ đậy bát đĩa hoặc vật gì đó lên trên. Thứ nhất là phòng chuột bọ, thứ hai là phòng những thứ kia.

Nhưng quân cờ này không biết vì sao lại rơi xuống. Tôi cảm thấy liên quan đến ông lão, thế là sao nhỉ? Tôi biết trong cờ tướng, quân tượng di chuyển theo chữ Điền, còn quân mã di chuyển theo chữ Nhật[29], chẳng lẽ ông lão buồn bực vì thua nên đã đập quân mã xuống rồi hô to "Nhật"[30]sao? Càng lúc tôi liên tưởng càng xa, hơn nữa lại càng vô căn cứ.

Tôi xoay lại, kể đầu đuôi chuyện quân cờ cho Tần Nhất Hằng nghe rồi hỏi ý hắn. Hắn cũng thấy kì lạ bởi lúc mới tới không hề cảm thấy ông lão kia còn ở đó. Tôi đưa quân cờ, Tần Nhất Hằng xem xét hồi lâu cũng chỉ lắc đầu.

Chẳng biết thêm được điều gì, tôi đang chuẩn bị ngủ thì Tần Nhất Hằng đột ngột vỗ gối bảo, nếu ông lão kia thực sự chết oan hoặc chết một cách kì quái thì chắc sẽ muốn người ta tìm ra bí mật mà ông chưa kịp nói. Biết đâu bàn cờ kia chính là một loại bản đồ? Ông lão dùng bố cục và phương vị trên bàn cờ để biểu đạt điều mình muốn nói, như vậy không chỉ qua mắt được người khác mà vẫn bảo vệ được nơi cất giữ thông tin quan trọng. Ông ấy muốn cho chúng ta biết phương vị của một nơi quan trọng nhất.

Tôi nghe Tần Nhất Hằng nói xong, lòng bỗng lạnh ngắt, bởi vì bàn cờ đã bị kẻ giả danh Lưu thọt kia động chạm tới. Tuy tôi đã từng nhìn thấy nhưng cũng không thể nhớ chính

xác, càng chẳng thể khôi phục bàn cờ về như cũ. Tần Nhất Hằng lộ vẻ thất vọng khi biết bàn cờ đã bị động vào. Chúng tôi im lặng hồi lâu, rồi đành nhắm mắt ngủ.

Đèn tắt, tôi nằm trên giường trằn trọc mãi, chẳng phải vì lo chuyện oán đậu trên người, mà cảm thấy tình hình hiện tại thực rối rắm. Nhưng phức tạp mấy cũng vô ích, thời gian vẫn cứ trôi. Hai ngày nay tuy chẳng vận động nhiều, nhưng hao tổn tâm sức quá thể, cuối cùng tôi thiếp đi lúc nào không hay.

Khi tôi tỉnh lại thì trời đã sáng. Giường Tần Nhất Hằng trống không, chẳng rõ hắn đã đi đâu. Vẫn còn sớm, tôi chưa vội tìm hắn, kiên nhẫn nằm xem ti vi. Gần trưa hắn mới quay về, mang theo một con sẻ nhỏ. Hắn ra ngoài từ sớm chỉ để bắt chim ư? Tần Nhất Hằng bảo tôi chịu khó chờ, dứt lời rút con dao đa năng Thụy Sĩ ra rồi vào phòng tắm. Tôi tò mò theo vào.

Tần Nhất Hằng thành thạo mổ con chim sẻ, moi hết nội tạng ra ngoài, cẩn thận đặt chúng lên trên một tờ giấy vàng. Căn phòng tanh mùi máu, vừa rời giường đã nhìn thấy những thứ này thật khiến người ta khó chịu.

Tiếp theo hắn móc từ trong túi ra nắm rơm, dùng dây đỏ buộc lại thành một hình nhân rồi nhét vào bụng chim, gói giấy bọc nội tạng, cuối cùng lấy chỉ đỏ buộc một đầu lên cổ nó, một đầu buộc vào ngón tay giữa của tôi. Xong xuôi, Tần Nhất Hằng bảo tôi hôm nay không được ra ngoài, cứ an tâm đợi ở đây, cũng đừng làm sợi chỉ bị đứt, tối mới bắt đầu diệt oán đậu.

Tôi cẩn thận đặt hình nhân kia trên tủ đầu giường, sau đó nằm như truyền nước biển. Tuy tư thế này không vất vả gì nhưng lâu quá sẽ tê tay. Nhất là khi ăn cơm, ngón giữa tay

phải bị buộc nên không tiện dùng đũa. May có Tần Nhất Hằng bón giúp nên cũng không ảnh hưởng gì quá lớn.

Cứ thế cho đến tận khi trời tối, Tần Nhất Hằng tắt hết đèn trong phòng, đặt hình nhân dưới ánh trăng còn tôi thì bảo đứng khuất vào chỗ tối, lại viết tên tôi lên một tờ giấy vàng, trích từ đầu ngón tay tôi ra vài giọt máu nhỏ xuống, rồi đốt tờ giấy đi. Tờ giấy hóa thành tro trong nháy mắt.

Tôi đứng bên cạnh quan sát thấy khá mới lạ, lúc tận mắt thấy tờ giấy vàng kia bị thiêu rụi thì lòng bắt đầu hồi hộp. Tần Nhất Hằng có nói phải chịu khổ, trích máu từ ngón tay chắc chưa phải là khổ đâu.

Ban đầu cũng không có gì bất thường, tôi thấy Tần Nhất Hằng chỉ nhìn chằm chằm vào hình nhân rơm. Nhưng từ từ, không rõ có phải do tôi hoa mắt không, hình nhân kia bắt đầu động đậy. Tần Nhất Hằng bèn lấy con dao rọc giấy đã chuẩn bị sẵn, bảo tôi giơ tay ra, rồi lần lượt đâm vào hai khớp xương trên mười ngón tay tôi. Dao rọc giấy bén thế nào không cần nói cũng biết, chẳng mấy chốc trên tay tôi đã chi chít vết rách, há ra như những cái miệng nhỏ, máu ri rỉ chảy.

Tần Nhất Hằng đỡ lấy hai bàn tay tôi, bảo tôi nhỏ máu lên hình nhân kia. Mỗi giọt máu rơi xuống lại khiến hình nhân giãy giụa. Hắn ra tay có chừng mực nên một lát sau máu đã ngừng chảy, nhưng tay đứt ruột xót, hơn nữa tôi thấy đau thật, trán ướt đẫm mồ hôi, tôi cúi nhìn thì thấy hình nhân kia đã lấy của tôi khá nhiều máu.

Tần Nhất Hằng lại lôi ra một bó dây màu đỏ quấn quanh hình nhân rơm như xác ướp, sau đó cắt đứt sợi chỉ đang buộc vào ngón giữa của tôi, rồi nói, giờ tất cả oán đậu đã bị chuyển

sang hình nhân, tối nay để nó lại trong phòng, mai mang đến chỗ lắm xe cộ để nó bị cán một ngày là ổn.

Tôi nghe hắn nói không có vấn đề gì nữa cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn còn có chút kiêng dè hình nhân kia nên bảo hắn để nó trong phòng tắm. Sau khi thu dọn xong hắn mới giải thích, chim sẻ tuy nhỏ nhưng lục phủ ngũ tạng đầy đủ. Hắn lấy ngũ tạng của nó cùng người giấy làm giả thành tôi để chuyển toàn bộ oán đậu sang. Có điều làm vậy khi hình nhân bị xe cán, tôi cũng sẽ hơi đau, nếu được xe hoa cán qua thì sẽ giải được vận xui, nhưng nhà có đám cưới kia lại phải gánh thay chút tai họa.

Chuyện đã được giải quyết, tâm trạng của tôi cũng khá hơn. Đêm đó đáng lẽ phải ngủ ngon, ai ngờ nửa đêm có tiếng trẻ con khóc. Tôi trở mình thấy Tần Nhất Hằng cũng đã tỉnh, hắn ra hiệu bảo tôi tiếp tục ngủ, không có gì đáng ngại, tôi bèn xoay người ngủ tiếp. Đêm ấy tuy ngủ không say, nhưng cũng được một giấc đến sáng.

Ngày hôm sau, Tần Nhất Hằng theo kế hoạch đặt hình nhân ở một con đường đông đúc xe cộ, sau đó bàn với tôi, cảm thấy vẫn nên quay lại nhà bà lão xem sao. Tôi cũng nghĩ vậy, dù không phải tìm gợi ý hay manh mối gì trên bàn cờ thì chí ít cũng nên gặp bà để xin lỗi và tạm biệt. Huống hồ tôi thấy ngôi nhà đó vẫn mua được, vì giờ linh hồn của ông lão đã không còn đeo bám nữa, cuộc mua bán này vẫn có lời.

Khi chúng tôi quay lại, bà lão không trách cứ gì việc chúng tôi quấy rầy, vẫn tươi cười đón chào. Tôi ngồi xuống bàn kĩ hơn về hợp đồng, Tần Nhất Hằng vào phòng ngủ của ông lão xem liệu có gì mới hay không. Chuyện hợp đồng còn thuận lợi

hơn cả dự đoán, tiếc là phía Tần Nhất Hằng không tiến triển gì.

Tuy còn nhiều nghi vấn chưa giải đáp nhưng tôi vẫn mua được ngôi nhà, tất cả khó khăn trong chuyến đi xem như xứng đáng. Tần Nhất Hằng vẫn lấn cấn trong lòng, nhưng tạm thời chưa tìm ra cách xử lý. Chúng tôi nán lại thêm một ngày, chờ hoàn tất hợp đồng rồi lên đường quay về.

Trên xe lửa tôi sực nhớ ra, hỏi Tần Nhất Hằng về chuyện Lưu thọt. Nếu địa chỉ hắn cho là đúng mà tôi lại gặp Lưu thọt giả thì có chuyện nghiêm trọng rồi.

Tần Nhất Hằng nói, thật ra đã nghĩ đến, định khi về là sang tìm Lưu thọt. Nhưng hiện giờ xem ra cơ hội tìm thấy cũng thấp. Nếu nghĩ theo hướng xấu, Lưu thọt có thể đã lành ít dữ nhiều.

Nói thật lòng, tôi tiếp xúc với ma quỷ lâu như vậy, cách nhìn nhận sinh tử đã nhẹ nhàng hơn. Nhưng việc người ta lừa gạt lẫn nhau, tôi vẫn không sao quen nổi.

Theo lệ cũ, lúc tôi tạm ngừng kể chuyện thì sẽ chụp ảnh. Nhưng còn chưa đợi tôi cầm máy ảnh lên, một người đã nhảy ra khỏi sofa, cứ thế cắm đầu chạy ra ngoài. Gọi anh ta không dừng lại, tôi cũng chẳng kịp chụp ảnh người nọ. Trên sofa giờ chỉ còn lại ba người, đều đang ngạc nhiên nhìn theo anh ta, rồi lại nhìn tôi, thấy tôi cầm máy ảnh thì do dự nhưng vẫn ngồi ngay ngắn lại, tôi chỉnh ống kính hướng về phía họ.

Đợi đèn flash chớp tắt, có người đột nhiên hỏi tôi làm thế để làm gì, mong tôi đừng giả thần giả quỷ.

Tôi quăng cho anh ta một điếu thuốc, ném cả bật lửa lên bàn. Anh ta đón lấy điếu thuốc nhưng không vội châm, như thể

đang chờ câu trả lời.

Tôi đốt một điếu, "Nếu anh không muốn nghe tiếp thì có thể đi, nhưng tôi sẽ không trả lời câu hỏi trừ phi anh trụ được đến sáng. Lúc đó tôi sẽ tùy tâm trạng mà quyết định."

Người này vừa nghe thế giọng liền run lên, "Tôi lại thấy câu chuyện không phải do anh kể! Anh chỉ đang nói nhép thôi! Rốt cuộc các người muốn gì?"

Nói xong anh ta bật dậy, quay về phía những người ngồi sofa quát lớn, "Mọi người không nhìn thấy sao? Hắn rõ ràng có lúc không mở miệng nhưng tiếng lại không hề ngắt quãng! Mọi người mù hết cả rồi à?" Ngừng lời, anh ta túm tay áo của người ngồi bên cạnh, muốn kéo người đó đứng dậy, nhưng người kia chỉ nhìn anh ta rồi hất tay ra. Anh ta lắc đầu, lùi về phía sau vài bước, rồi cứ thế chạy ra phía cửa.

Khi tôi nghe thấy câu hỏi cũng đã chuẩn bị sẵn, cho nên lần này không để cho anh ta kịp chạy thoát bèn chụp lại dáng vẻ khiếp sợ đó. Nhìn anh ta bỏ đi, tim tôi chỉ chực nhảy ra khỏi lồng ngực, không phải vì lo lắng khi mất đi một thính giả mà vì khi chụp, tôi thấy dường như có một thứ gì đó sáp vào lưng anh ta. Ngôi nhà này đúng là nơi xảy ra những việc kì quái, hơn nữa anh ta khi hỏi tôi đã dùng từ "các người". Nghĩ đến đó, tôi không kìm được, hơi quay đầu lại. Sau lưng trống không, không hề có ai khác. Lúc này tôi mới yên tâm hơn. Còn lại có hai người, xem ra bọn họ thực sự muốn trụ đến sáng, bây giờ với họ mà nói có lẽ nghe chuyện chỉ còn là giày vò chứ hứng thú đã bay biến cả rồi. Nhưng đây cũng chẳng phải điều tôi quan tâm, tôi lại tiếp tục kể.

13
Viên Trận

Tôi thở dài, vào nhà vệ sinh hút điếu thuốc. Rít chưa được mấy hơi thì nghe trong túi có âm báo. Tôi lấy điện thoại ra xem, là một số lạ, nội dung khiến tôi kinh hãi: *Viên Trận không phải một người!*

Đọc xong tin nhắn tôi sững sờ, nghĩ một lát bèn gọi lại số đó, nhưng đầu kia tắt máy. Tin nhắn này thật bí hiểm, nói Viên Trận không phải một người là có ý gì? Viên Trận không phải là người, hay Viên Trận không chỉ có một mình?

Nói thẳng ra, tôi cũng cảm thấy Viên Trận hẳn phải có một nhóm săn tin, nhưng hợp tác với gã lâu như vậy, tôi chưa hề tìm hiểu sâu. Dù sao giữa chúng tôi chỉ có quan hệ hợp tác, lợi ích mới là thứ ràng buộc đôi bên. Gã làm sao để có tin về những ngôi nhà kia, việc đó chẳng liên quan đến tôi.

Tôi suy nghĩ về tin nhắn lạ một chốc, cảm thấy chắc chỉ là một trò đùa ác thôi. Viên Trận quả thật là một kẻ trung gian thần thông quảng đại, nhưng nói gã không phải là người thì có hơi cường điệu quá rồi. Chẳng ngờ tôi còn chưa ra khỏi nhà vệ sinh, một tin nhắn khác lại tới, vẫn là số máy lạ ban nãy: *Anh không tin? Tôi sẽ chứng minh cho anh xem. Căn hộ này có đáp án anh muốn biết, chìa khóa nằm trong chậu hoa trên ban*

công. Cuối tin có một địa chỉ, căn hộ nằm ngay trung tâm thành phố, nhưng cách chỗ tôi ở khá xa.

Tin nhắn làm tôi càng thêm tò mò, lập tức gọi lại, nhưng bên kia vẫn tắt máy. Chắc hắn họ đã chuyển cuộc gọi tới một số luôn tắt, vì vậy tôi nhắn: *Anh là ai?*

Tin không gửi đi được.

Trở về chỗ ngồi, tôi vẫn lấn cấn không thôi, suy nghĩ một lúc thấy phải cho Tần Nhất Hằng biết. Tôi chìa tin nhắn vừa nhận được ra, nhưng hắn không coi đó là chuyện gì nghiêm trọng, chỉ nói bên kia giả bộ thần bí chẳng qua là muốn dụ chúng tôi tới căn hộ nọ. Nếu đúng là vậy thì chắc chắn ở đó có bẫy.

Tôi cũng đồng ý với phân tích của hắn, lần trước bị Sáu ngón chơi một vố, đến giờ tôi vẫn thấy như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua, quyết định không bận tâm nữa, thoải mái nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chỉ một lát, lại có tin nhắn, tôi tự nhủ, chắc vẫn là kẻ kia đây! Lần này là tin nhắn đa phương tiện, vừa mở ra tim tôi đã nảy lên. Ảnh chụp kì lạ, gần như cả khung hình bị một thứ đen chắn hết, chỉ lờ mờ nhìn ra một bóng lưng. Tấm hình này được chụp vội.

Tôi nhìn hồi lâu, bỗng cảm thấy quen quen, sau đó giật mình nhận ra tấm hình này được chụp trên tàu, bóng lưng trong ảnh chính là của tôi! Kẻ đó hiện đang ở trên chuyến tàu này! Tôi lập tức bật dậy nhìn quanh, thế nhưng tàu đã vào đến ga, nhiều người đứng lên lấy hành lý xuống, không thể nhận ra đâu là kẻ đã chụp hình. Hơn thế nữa, kẻ đó đã dám gửi ảnh cho tôi tức là đã lên kế hoạch chu toàn, biết tôi không thể phát hiện được gã.

Kẻ đó có thể là ai chứ?

Tần Nhất Hằng hình như cũng nhận ra vẻ khác thường của tôi nên hỏi có chuyện gì. Tôi đưa ảnh cho hắn xem, nào ngờ khuôn mặt hắn chợt đanh lại, sau đó nói phải đến căn hộ ấy một chuyến. Nhưng khi tôi hỏi lý do thì hắn lại không giải thích, chỉ nói lần này có thể chúng tôi đã rơi vào tình trạng biết trong núi có hổ vẫn phải vào, hi vọng tôi chuẩn bị tâm lý.

Đáng lẽ đã về tới nơi, không ngờ lại lập tức phải xuất phát. Tôi chỉ kịp qua nhà thay vội bộ quần áo, không nghỉ ngơi, cứ thể ra thẳng sân bay gặp Tần Nhất Hằng. Trên đường đi chúng tôi không nói lời nào, hơn nữa di chuyển bằng đường hàng không cũng chẳng tốn nhiều thời gian. Máy bay hạ cánh, chúng tôi tới khách sạn thuê một phòng. Thấy vẫn còn sớm, Tần Nhất Hằng bèn giục tôi ăn tạm chút gì đó, nhân lúc trời sáng tới căn hộ nọ.

Căn hộ nằm trong một chung cư cao cấp, vì đến đây quá gấp gáp nên tôi không kịp thăm dò kĩ giá cả nhung nhìn tổng quan thì hẳn là không rẻ. Cơ sở vật chất hợp chuẩn, ra vào đều cần thẻ, khách tới thăm phải liên hệ với chủ nhà để xác nhận rồi mới được phép vào, cũng bởi vì thế mà chúng tôi bị chặn ngoài cổng. Không còn cách nào khác, tôi đành đút hai trăm tệ cho bảo vệ, lại viết tường tận thông tin bản thân, cuối cùng họ mới cho chúng tôi vào.

Theo địa chỉ trong tin nhắn, chúng tôi tìm được căn hộ nằm ngay ở tầng trệt. Loại chung cư này mỗi tầng đều có một ban công nhỏ cho chủ nhà trồng hoa cỏ. Bởi vì trước sau đều có cửa và cửa sổ chống trộm dày, nên ban công không xây tường cao ngăn cách, nhờ thế tôi và Tần Nhất Hằng trèo vào cũng dễ.

Vừa vào đã thấy quả nhiên ở trên ban công có một chậu cây phát tài khô héo, chậu lớn, nhưng có thể vì gần đây mới có mưa nên đất trong chậu khá mềm. Tôi và Tần Nhất Hằng đổ hết đất đi, tìm thấy một chiếc chìa khóa dưới đáy chậu. Tần Nhất Hằng dẫn tôi vòng lại cửa chính, dùng chìa khóa mở cửa.

Tần Nhất Hằng vào trước rồi mới gọi tôi vào theo. Căn hộ quả thật trông như nhà ma, không hề có đồ đạc, chỉ còn vài cái túi nilon rách rưới, giấy báo rải đầy trên sàn, bụi bặm khắp nơi. Xem ra đã lâu lắm rồi không có người ở, đứng trong nhà mà không khỏi căng thẳng.

Bởi chúng tôi không nắm được trước thông tin về căn hộ này nên cứ thấp thỏm suốt. Tần Nhất Hằng không thăm dò khắp nơi mà chỉ chậm rãi bước từng bước. Tôi đi theo sau cũng phải nhón chân nhẹ nhàng.

Theo thiết kế thì sau khi vào cửa sẽ tới phòng khách. Tôi thấy bốn phía đều có cửa, chắc là phòng ngủ và bếp, phòng nào cũng đóng kín. Chúng tôi lần lượt mở cửa từng phòng. Sau cánh cửa đầu tiên là phòng ngủ. Gian phòng không lớn, nắng chan hòa hắt vào qua cửa sổ, nhưng cũng trống rỗng như gian ngoài. Tần Nhất Hằng cau mày nhìn thoáng qua rồi mở cánh cửa thứ hai.

Vừa bước vào phòng này hắn bỗng khựng lại, tôi đi ngay phía sau thiếu chút nữa thì đụng vào lưng hắn, bèn nghiêng đầu nhìn tới, cũng phải sững sờ.

Ở góc phòng có một cái tủ quần áo lớn, trông rất nặng nề và kì quái. Không biết ai đã sơn cho nó một lớp sơn đỏ, thoạt trông như máu chảy đầm đìa, vô cùng đáng sợ. Ngoài lớp sơn đỏ lại còn có mấy vòng băng dính, trông không giống tủ quần áo mà giống quan tài dựng đứng hơn.

Tần Nhất Hằng bảo tôi không được đi theo, rồi một mình lại gần quan sát chiếc tủ, ngoái đầu bảo tôi kiểm tra phòng còn lại xem sao. Nếu không có đồ đạc nào khác thì đây có lẽ là mục đích kẻ kia gọi chúng tôi tới. Tôi nhận lệnh, đi xem xét một vòng, quả nhiên đều trống không, nói đúng hơn thì chỉ có nhà tắm là còn bồn tắm cùng bồn cầu.

Đến khi tôi quay trở lại, Tần Nhất Hằng đã đang bóc từng lớp băng dính đi, tuy việc đó tốn thời gian công sức nhưng hắn không định để tôi giúp một tay. Tôi đành hút thuốc chờ ở bên cạnh, đến khi băng dính được gỡ sạch, Tần Nhất Hằng bỗng quay lại nói, trong tủ quần áo này có gì đó. Cụ thể thì hắn không biết nhưng cái tủ này rõ ràng dùng đề giam giữ vật ấy, có thể bên trong còn đồ trừ tà trấn trạch khác nữa. Muốn biết thì phải mở tủ, nhưng làm vậy cũng nguy hiểm nên không thể cứ khơi khơi mà thử. Còn có một cách khác, đêm nay chúng tôi sẽ ngủ lại căn phòng này để xem rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra.

Tần Nhất Hằng chỉ bảo vậy thôi, cụ thể nên làm gì thì hắn đã quyết hết rồi. Tôi thấy đêm nay chắc chắn phải ngủ lại, bèn muốn đi chuẩn bị một ít đồ đạc, Tần Nhất Hằng tán thành, chúng tôi chia nhau ra làm việc. Hắn đi chuẩn bị những thứ cần dùng cho buổi tối, tiện thể mua hai chiếc túi ngủ và chút đồ ăn. Tôi đi quanh khu chung cư hỏi thăm chuyện cũ của căn hộ này.

Tôi lượn quanh chung cư một vòng, hoạt động xanh hóa nơi đây được làm tốt nên chẳng khác nào đi dạo trong công viên. Trời sắp tối, có mấy ông già bà lão bắt đầu lục tục đi ra máy tập thể dục của chung cư. Đây chính là thời điểm tôi chờ đợi, lập tức mặt dày mày dạn đến nói chuyện phiếm cùng họ. Người cao tuổi ấy à, thích hàn huyên tâm sự, cho nên tôi

chẳng tốn mấy sức đã moi được chút tin tức, chẳng qua nghe một hồi toàn thân đã rét run.

Theo lời họ kể thì trước kia có một cặp vợ chồng sống trong căn hộ đó, cả hai đều còn trẻ, chắc là mới cưới. Người chồng hẳn là con nhà giàu, chẳng hề thấy anh ta đi làm nhưng lại không thiếu tiền tiêu. Họ vốn mặn nồng, nhưng từ khi người vợ mua về một chiếc áo da cáo đắt tiền thì trong nhà có chuyện.

Mới đầu, không hiểu sao cứ đêm xuống là người vợ nghe thấy tiếng khóc, cô cũng không để ý, tưởng là cách âm không tốt. Nhưng một thời gian dài sau lại thấy tiếng nói chuyện loáng thoáng, cố nghe cũng không rõ là gì, đôi vợ chồng mới bắt đầu hoảng, lục lạo khắp nhà tìm nơi phát ra âm thanh lạ. Cuối cùng họ đều cho rằng nguyên nhân có thể là từ chiếc áo da cáo. Họ đi hỏi một vài người hiểu biết, người ta đều nói đây không phải da cáo nuôi mà là cáo hoang đã có tu vi, xui xẻo bị thợ săn bắt về lột da làm áo khoác, hẳn nó cực kì oán giận.

Cặp vợ chồng nọ nghĩ thôi thì của đi thay người, chiếc áo khoác mặc dù đắt nhưng đối với họ cũng chẳng đáng mấy. Hai người họ nói sẽ tặng chiếc áo đó cho người khác.

Trước kia người vợ không đi làm, thường ngày ở nhà nhàm chán thì sẽ ra ngoài tán gẫu với hàng xóm, cho nên hầu như ai cũng biết về chiếc áo khoác của cô. Chỉ vài ngày sau khi cô vợ nói muốn đem áo khoác đi tặng, vợ chồng họ bỗng dưng biến mất. Về sau, có một công ty chuyển nhà đến tháo dỡ đồ mang đi, từ đó đến nay căn hộ ấy vẫn bỏ không.

Chuyện này thực quái lạ, tôi đợi Tần Nhất Hằng về rồi kể lại cho hắn. Tần Nhất Hằng nghe xong đáp, nếu thật thế thì

cũng không khó khăn mấy, bởi thứ gọi là hồ tiên chỉ gây ảnh hưởng được tới con người nếu chúng còn sống thôi.

Bình thường những động vật có linh tính đều có thể tu luyện câu hồn nhiếp phách, như chúng ta vẫn thường nghe nói cáo, chồn, rắn, nhện, rết hay thậm chí cả thỏ cũng có thể lợi dụng con người làm "linh môi", còn gọi là "ám", cũng được coi là một loại bệnh tâm thần. Chết rồi mới ám người thì không phổ biến. Nếu dùng khoa học để giải thích thì có thể nói kì thực sóng não của chúng có thể sinh ra một mối liên hệ nhất định với con người. Nhưng ở phương diện huyền học thì tuy rằng hồn phách của động vật cùng đi chung đường luân hồi với con người nhưng âm dương ngũ hành lại khác, cho nên chúng chẳng gây nổi sóng gió gì.

Tuy nhiên đây cũng chỉ là lý thuyết, tương truyền sau khi tu luyện đến một cảnh giới nào đó chúng sẽ bám lên người, ra ngoài chữa bệnh hoặc đoán tướng số nhằm gia tăng tu vi cho mình, hơn nữa quá trình này nhất định phải tuân theo một quy tắc chuẩn mực, đó là phải mở "Điện", quá trình mở "Điện" này được gọi là "xuất mã". Những người "xuất mã" vì bị linh vật bám, nói trắng ra là mắc bệnh thần kinh. Trước thời điểm "xuất mã" sử dụng những phương pháp chữa trị thông thường đều không có tác dụng, sau đó đột nhiên khỏi hẳn. Đây chính là bậc đại tiên thầy cúng mà chúng ta thường nghe nhắc đến. Họ nói ra nguồn gốc khác nhau, ấy là vì những thứ bám trên người không phải chỉ có một loại động vật.

Tần Nhất Hằng nói một tràng tôi nghe không hiểu, nhưng câu "không khó khăn" kia khiến tôi yên tâm hơn nhiều. Thế nên chúng tôi quay lại căn hộ, mở cửa, trải túi ngủ rồi ngồi lên đó ăn tối.

Ăn xong cũng đã hơn 8 giờ. Tần Nhất Hằng nói đêm nay e rằng phải thức trắng, bảo tôi nếu buồn ngủ thì hãy chợp mắt một lúc, sau nửa đêm sẽ là thời điểm khó khăn nhất. Tôi thấy mình cũng không giúp được việc gì nên ngoan ngoãn chui vào túi ngủ đánh một giấc.

Ở tình huống này bình thường người ta sẽ khó ngủ, nhưng nghĩ đến việc Tần Nhất Hằng đang ở bên cạnh trông chừng, tôi không thấy sợ nữa, mà còn ngủ say. Trong mơ hình như tôi nghe loáng thoáng tiếng hai người trò chuyện, từ giọng điệu và âm thanh thì đoán chừng họ đang đối đáp. Càng muốn nghe rõ thì càng không nghe được, tôi đang sốt ruột thì tỉnh lại, mở mắt thấy Tần Nhất Hằng vẫn đang ngồi dựa vào tường hút thuốc. Nhất thời tôi không biết vừa nãy là mơ hay thực, có điều nhìn hắn bình tĩnh thế kia, hẳn là tôi đã nằm mơ rồi.

Liếc nhìn đồng hồ thấy đã 4 giờ, chờ thêm chút nữa là trời sáng, tôi hỏi Tần Nhất Hằng ngồi canh cả đêm có phát hiện được gì không?

Hắn lắc đầu đáp, chúng ta chỉ còn cách mạo hiểm mở tủ quần áo ra thôi.

Kẻ thần bí kì lạ kia đã khiến chúng tôi đến đây, hẳn câu chuyện sẽ không kết thúc thế này chứ? Đến giờ còn chưa có chuyện gì ghê gớm xảy ra, chẳng lẽ kẻ đó lại muốn giúp đỡ?

Đương lúc tôi còn cân nhắc thiệt hơn, Tần Nhất Hằng lén nhét vào tay tôi hai quả trứng gà, bảo tôi cầm mỗi tay một quả, nắm chặt lấy, rồi dùng vật gì đó vạch lên đất một đường thẳng, bảo tôi đứng phía ngoài, lát nữa dù có chuyện gì xảy ra cũng không được bước qua vạch kẻ vào trong, nếu cảm thấy có thứ gì muốn nhập vào người thì cắn chặt răng, ra sức nắm quả

trứng gà, tuyệt đối không để nó rơi xuống đất. Bây giờ hắn đi mở tủ quần áo.

Nói xong Tần Nhất Hằng sải bước đến bên cạnh cái tủ, giật mạnh tay nắm. Hắn hành động quá đột ngột làm tôi vẫn chưa kịp chuẩn bị tinh thần, chỉ còn cách thầm mắng tên khốn này rồi lùi ra phía sau vạch kẻ hồi hộp nhìn.

Mới đầu, hắn mở cẩn thận, chỉ he hé, rồi ngừng lại hít một hơi thật sâu, mạnh dạn mở hẳn cánh tủ. Trong tích tắc, tôi nhắm mắt lại theo bản năng, sợ sẽ có một xác khô hay gì đó. Nhưng cửa tủ mở xong, chúng tôi không hẹn mà cùng sững lại, không thấy chuyện gì xảy ra.

Tần Nhất Hằng bật đèn pin rọi vào kiểm tra. Tôi nương theo ánh sáng, quả nhiên nhìn thấy một cái áo khoác lông treo bên trong, không biết có phải là cái áo da cáo người ta đồn không. Tình hình này khiến chúng tôi không khỏi căng thẳng, Tần Nhất Hằng cũng không dám sờ thử mà cẩn thận dùng đèn xem xét bên trong, thấy ngoài cái áo khoác ra cũng không có gì, bèn can đảm thò tay vào định lấy cái áo kia xuống. Đúng lúc ấy, từ trong tủ áo bỗng vọng ra một thứ tiếng giống như có người đang nhỏ nhẹ nói chuyện, nhưng vang trong nhà trống nên nghe vẫn chói tai.

Tôi nghe mà chợt hoảng loạn, đây chính là giọng nói trong mơ kia! Chẳng lẽ không phải tôi nằm mơ? Lời đồn chiếc áo khoác da biết nói chuyện là thật sao?

Tần Nhất Hằng tất nhiên cũng nghe thấy tiếng động này, vội lùi lại hai bước, nghiêng đầu như đang chờ nó vang lên thêm lần nữa, nhưng âm thanh đó đã ngừng bặt. Tôi vội kể vừa nãy trong mơ tôi đã nghe thấy âm thanh này, đó là tiếng hai người đang trò chuyện, nhưng nội dung thì không nghe rõ! Tôi

căng thẳng quá nên không biết diễn tả lại có rõ ràng không. Tần Nhất Hằng nghe xong quay về phía tôi hét, mẹ kiếp, tiếng hai người đang trò chuyện? Bên trong cái tủ này phong ấn không chỉ có một thứ?

Nghe vậy tôi hoảng loạn tột độ, chạy không được đứng lại cũng chẳng xong, may mà lá gan được tôi luyện nên đã to ra nhiều, trong lòng vẫn nhớ tuyệt đối không được để rơi trứng gà, ngược lại còn nắm càng chặt.

Trong lúc tôi đang do dự, Tần Nhất Hằng đã lùi về bên cạnh tôi, bảo không thể tiếp tục ở lại nơi này nữa, phải lập tức đi ngay. Nói xong, cả hai chúng tôi không thu dọn đồ đạc mà sấp ngửa chạy về phía cửa. Căn hộ này đã bị cắt điện từ lâu, vì đang ba chân bốn cẳng tẩu thoát nên ánh đèn pin cũng chiếu không ổn định. Từ phòng ngủ tới cửa chính chỉ cách có vài bước, nhưng đi rất khó khăn. Tôi đã ra khỏi cửa phòng, không hiểu vì sao Tần Nhất Hằng lại không theo sau. Khi chạy đến cửa chính quay đầu nhìn mới phát hiện hắn vẫn chưa ra khỏi cửa phòng ngủ. Tôi vội vàng gọi, hắn cũng không trả lời. Tôi nghĩ lần này chết chắc rồi, Tần Nhất Hằng đã bị kẹt lại bên trong.

Tôi tiến thoái lưỡng nan, không biết trong này có thứ gì, mà tôi lại không thể cứ thế bỏ chạy, mặc kệ Tần Nhất Hằng. Nhìn về phía phòng ngủ, tôi thấy đèn pin của hắn vẫn còn sáng, nhưng ánh sáng không chuyển động, hình như đã rơi xuống sàn. Đây hiển nhiên không phải dấu hiệu tốt, hắn tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đánh rơi đèn, huống chi căn phòng đó cũng không lớn, hắn có đang bò thì cũng phải ra rồi.

Nghĩ vậy tôi càng thấy sợ, chân bắt đầu mềm nhũn, nhưng bàng mọi giá cũng phải quay vào. Tôi nghĩ chẳng qua cũng chỉ

vài bước chân là tới, cứ vậy đi, Tần Nhất Hằng bình thường bảo tôi mạng lớn, lúc này quà thật cũng nên kiểm chứng. Ra quyết định thì dễ, nhưng khi phải bước vào bên trong thì trống ngực vẫn đập thình thịch. Tôi bước một bước rồi dừng hẳn lại, hít một hơi thật sâu, đoạn đột ngột chạy thẳng vào bên phòng ngủ.

Đến cửa liền thấy Tần Nhất Hằng đang nằm trên sàn, đã bất tỉnh nhân sự. Tôi bỏ trứng gà vào túi, giơ tay vỗ vỗ hắn, không thấy có phản ứng gì. Tôi không dám trù trừ nữa, nhanh chóng nhặt đèn pin, đỡ hắn dậy rồi đi ra cửa. Tần Nhất Hằng trông cũng không quá cao to, chẳng ngờ lúc nâng lên mới biết hắn nặng thật. Mẹ kiếp, tôi rủa thầm, mới đi vài bước đã suýt tắt thở. Tôi mở cửa, lôi Tần Nhất Hằng ra, lại lấy hết sức kéo hắn khỏi tòa nhà mới dám ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

Tôi lấy đèn pin ra rọi vào hắn, hấp tấp đưa tay lên mũi thử thấy vẫn còn hơi thở mới yên tâm. Dưới ánh đèn, trán hắn có một cục u to, đã bầm tím. Sao lại bị thương thế này nhỉ? Chẳng lẽ lúc tôi chạy ra ngoài đã có ai vào đánh hắn bất tỉnh? Nghĩ lại thì khi chúng tôi chạy ra ngoài cũng ầm ĩ, nếu có ai ở phía sau đánh lén hắn thì chỉ cần ra tay chính xác, e rằng tôi sẽ không thể phát hiện. Nhưng phân tích ra cũng không đúng, sau khi chạy ra ngoài tôi đứng ở cửa, không thấy ai từ bên trong chạy ra, mà căn hộ này cửa sổ có trang bị chống trộm, tuy ở tầng một nhưng cũng không thể nhảy ra ngoài.

Có điều hiện tại cũng không phải là lúc để nghĩ chuyện đó, tôi tát vào má Tần Nhất Hằng mấy cái xem hắn tỉnh lại được không. Nhìn giống như đang lấy việc công trả thù riêng. Tần Nhất Hằng bị tát vài cái, hơi tỉnh hé mắt nhìn tôi, có điều nói không nên lời.

Có lẽ đầu hắn bị chấn thương, triệu chứng này nhẹ thì nghỉ ngơi vài ngày là khỏe, nhưng nếu bên trong bị tổn thương thì sẽ dễ tổn hại đến tính mạng. Tôi bảo hắn đừng nói gì, rồi lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi xe cấp cứu. Không ngờ Tần Nhất Hằng thấy tôi lấy điện thoại bỗng tỉnh táo hơn, hơi vươn tay, chỉ là chưa kịp nói câu nào đã lại ngất xỉu.

Tình cảnh hiện tại vô cùng buồn cười, thành thật mà nói, tôi không ngờ người gặp chuyện là hắn chứ không phải tôi. May mà khu này cũng chẳng phải nơi hẻo lánh gì nên gọi điện một lát, xe cấp cứu đã đến. Tôi đưa hắn vào bệnh viện nhưng rốt cuộc kiểm tra cả buổi, bác sĩ cầm kết quả chụp X quang cũng chỉ bảo Tần Nhất Hằng bị thương ngoài da. Nếu phần đầu có vấn đề thì phải có dấu hiệu chân động não như nôn mửa, còn chỉ hôn mê bất tỉnh thì khó chẩn đoán.

Tôi thần người, cẩn thận suy nghĩ, nếu điều trị bình thường không phát hiện được thì chẳng lẽ hắn bị nhập? Cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện, tôi đã có thể dựa trên kiến thức hắn truyền đạt để suy luận, nhưng tôi không hiểu vì sao hắn lại có phản ứng mạnh khi thấy tôi gọi điện thoại.

Tôi đứng trước cổng viện hút vài điếu thuốc, cuối cùng cảm thấy hình như hiểu ra được chút gì đó. Gần đây liên quan đến điện thoại chỉ có vụ tin nhắn bí ẩn kia, chẳng lẽ hắn muốn ám chỉ tin nhắn đó? Hắn muốn nhắc tôi đi tìm Viên Trận, hay muốn nhắc tôi đề phòng Viên Trận?

Ấn tượng của tôi với Viên Trận cũng không xấu, tuy gã nhìn hơi gian thương nhưng những lần hợp tác đều cố gắng hết sức, cũng không có ý định đùa bỡn. Nói thật, trước khi Tần Nhất Hằng hôn mê tôi không tin cái tin nhắn đó, nhưng bây giờ thì đã bắt đầu nghi ngờ. Nhưng hiện tại mình tôi ở nơi xa

lạ, cách tốt nhất vẫn là cầu cứu Viên Trận, dù sao thì mạng lưới của gã cũng ở khắp nơi, chắc chắn có thể giúp đỡ tôi.

Tôi suy đi tính lại, nghĩ mình phải làm gì đó, không thể cứ để Tần Nhất Hàng tiếp tục hôn mê được. Tôi quyết định gọi cho Viên Trận. Cú điện thoại này như một canh bạc, nhưng tôi thật sự không còn cách nào khác.

Sau khi Viên Trận nghe máy, tôi kể lại sự việc vừa xảy ra cho gã biết. Đương nhiên tôi không kể quá chi tiết, chỉ nói Tần Nhất Hằng gặp chuyện khi ở trong căn hộ đó, hiện tại đang hôn mê bất tỉnh, muốn hỏi có biện pháp giải trừ hay giới thiệu ai giúp đỡ được hay không. Nghe tôi kể xong, Viên Trận nói đang ở thành phố lân cận, bảo tôi bình tĩnh chờ một ngày, gã sẽ cố gắng đến chỗ tôi sớm. Giọng điệu gã vẫn thân thiện như trước, không hề nghe ra điều khác thường, tôi cũng hơi an tâm. Tuy gã có thể sẽ không giải quyết được gì nhưng giờ có thêm người giúp, cùng tôi nghĩ giải pháp cũng là một việc tốt.

Sáng hôm sau, Viên Trận đến khách sạn tìm tôi. Tôi không ngờ rằng lại nhanh như vậy, hỏi ra mới biết vốn gã đi xem nhà. Ngôi nhà bên đó trước đây xảy ra sự cố, chủ nhà cũng muốn bán, gã nhận được tin lập tức đi thị sát, xong việc đang chuẩn bị về thì nhận được điện thoại của tôi, bèn quay ngược lại đi thẳng đến đây.

Tôi đưa Viên Trận đến bệnh viện thăm Tần Nhất Hằng. Gã đi một vòng quanh giường bệnh, trên mặt đầy vẻ ngờ vực, cuối cùng bảo tôi, hiện tại không biết Tần Nhất Hằng đang gặp phải chuyện gì nhung chúng tôi cần cho hắn xuất viện. Chung quy bệnh viện là nơi nặng âm khí, lỡ như bị hồn ma ở đây hút hết dương khí thì còn vất vả hơn.

Tôi thấy cũng hợp lý, bèn làm thủ tục xuất viện cho Tần Nhất Hằng rồi đưa hắn về khách sạn. Tôi bàn bạc với Viên Trận, lúc này tôi mới kể chi tiết về việc đi đến căn hộ đó. Viên Trận nghe xong lại càng nghi ngờ, bảo chưa từng nghe nói đến căn hộ ấy, có điều với khả năng của tôi và gã thì chỉ nên quay lại đó trong trường hợp xấu nhất. Vì thế ngay lập tức nên cân nhắc xem có cách nào khác giải quyết được vấn đề hay không.

Ba ngày trôi qua, chúng tôi vẫn chìm trong bế tắc. Cuối cùng Viên Trận bảo trông Tần Nhất Hằng giống như bị âm khí xâm nhập vào người, ngăn chặn kinh mạch. Gã có nghe đâu đó rằng chỉ cần tìm hai cây nến to đỏ cháy dở của nhà nào đang có hôn sự mang về đốt là được, sau đó nướng thêm ít lá hoa hướng dương, không chừng có thể hút hết âm khí ra ngoài.

Tuy chỉ là lời đồn, không chắc sẽ hiệu nghiệm, nhưng nghe xong cũng thấy đáng để thử. Thế là tôi cố tình đi nghe ngóng khắp nơi xem nhà nào có đám cưới, hôn lễ hiện đại thường tổ chức theo kiểu phương Tây nên không dễ gì tìm được nến. Sau cùng tôi cũng gặp được một nhà, phải đưa họ một phong bao năm trăm tệ mới lấy được nến về. Lá của hoa hướng dương tuy không khó tìm nhưng cũng tốn thêm chút thời gian, phải đến tận hai hôm sau tôi mới có đủ cả hai thứ.

Việc này không thể chậm trễ, tối hôm đó tôi đốt nến đỏ, tiếp theo nướng từng lá hoa hướng dương. Loại lá này vốn chứa nhiều nước nên không dễ cháy, nướng hết một lá thì hao bao nhiêu nến, thế mà trong phòng chẳng ngửi được mùi gì.

Tôi hơi thất vọng nhưng cũng không cam lòng bỏ cuộc, dứt khoát đốt hết đống lá kia, tiếc rằng Tần Nhất Hằng vẫn bất tỉnh. Tôi và Viên Trận ủ rũ, cứ thế này chúng tôi chỉ còn cách tìm cho Tần Nhất Hằng vài thầy pháp. Nhưng về mặt này tôi

lại không quen biết ai, Viên Trận lại càng không, chúng tôi thực sự đã hết cách.

Thấy Tần Nhất Hằng không hề có dấu hiệu tỉnh lại, Viên Trận lắc đầu trở về phòng ngủ trước, nói sáng mai suy nghĩ kĩ hơn rồi bàn sau. Để thuận tiện, tôi đặt một căn hộ cho ba người, phòng ngoài có hai giường, phòng trong có một giường nên Viên Trận ngủ ở đó. Viên Trận đi khỏi, tôi định bụng quan sát Tần Nhất Hằng thêm chút nữa rồi mới đi ngủ, nào ngờ vừa đến gần giường, hắn đã bất ngờ giữ lấy cánh tay tôi, ra hiệu im lặng, sau đó chỉ chỉ vào phòng trong.

Tôi bị hắn dọa cho chết khiếp, thiếu điều hét lên. Thấy Tần Nhất Hằng ám chỉ không muốn Viên Trận nghe được động tĩnh, tôi không dám tùy tiện mở miệng mà chỉ dùng ánh mắt tỏ ý hỏi có chuyện gì sao. Tần Nhất Hằng móc điện thoại trong túi quần ra, bấm chữ chìa cho tôi xem: Trong phòng này có thứ đó.

Thứ mà hắn nhắc đến cũng chẳng cần đoán nữa, may mắn là đèn trong phòng vẫn sáng, Tần Nhất Hằng ở ngay trước mặt, bản thân tôi cũng không quá sợ hãi, lại dùng di động gõ một hàng chữ đáp lại: Chuyện gì vậy?

Tần Nhất Hằng nhìn điện thoại lắc đầu, rồi lại đưa cho tôi: Đuổi Viên Trận đi.

Tôi gật đầu, hắn thấy tôi đã hiểu bèn nhắm mắt lại.

Đuổi Viên Trận đi dễ vậy sao, giờ này người ta lên giường đi ngủ rồi đấy. Tôi suy nghĩ một lúc lâu cũng chẳng nghĩ ra được lý do nào xuôi tai. Chừng mười lăm phút trôi qua, tôi suy nghĩ đến nỗi đầu sắp nổ tung, ngờ đâu Viên Trận thay đồ đi ra, phàn nàn rằng quá nhàm chán, muốn tới bar giải khuây, hỏi tôi

có muốn đi cùng không. Tôi đang nẫu ruột muốn tống gã đi, ai dè gã lại chủ động ra cửa.

Cài chốt cẩn thận rồi, tôi bèn quay lại thụi cho Tần Nhất Hằng một đấm. Mẹ kiếp dọa người cũng vừa phải thôi chứ, giả chết mà làm như thật, cho đi tranh giải Kim Mã cũng thừa sức.

Tần Nhất Hằng nói ban đầu đúng là hắn bất tỉnh. Khi ở trong căn hộ ma đó âm khí đã xộc lên che tầm nhìn, chạy quá vội nên đập đầu vào tường.

Tôi thấy kì lạ, hỏi hắn sao đang yên đang lành lại nhiễm âm khí được?

Tần Nhất Hằng chép miệng nói, khi ấy hắn nhốt mình vào trong tủ quần áo vì phát hiện trên cánh cửa có chỗ kì quái.

Giọng hắn bắt đầu trở nên bí hiểm, tôi cuống quýt hỏi đó là cái gì, Tần Nhất Hằng lại không chịu trả lời, chỉ nói cũng chẳng có gì hay để mô tả, đại khái là một địa chỉ thôi.

Tôi nghe vậy đầu óc quay mòng mòng, suy nghĩ mãi vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, lại gặng hỏi địa chỉ ấy là nơi nào?

Tần Nhất Hằng lắc đầu, không chịu tiết lộ, chỉ chỉ về phía cửa nói, nếu hắn đoán không nhầm thì lúc này Viên Trận đang trên đường đi tới căn hộ kia rồi. Nghe hắn nhắc đến Viên Trận, tôi mới sực nhớ vừa rồi hắn nói trong phòng này có "thứ đó", vội hỏi hắn thứ đó là cái quái gì.

Tần Nhất Hằng đòi tôi châm cho điếu thuốc rồi mới đáp, thứ đó bám trên người Viên Trận, cụ thể là gì thì hắn chịu, dù sao cũng chẳng phải thứ sạch sẽ. Nói xong, hắn hỏi tôi sao lại gọi Viên Trận tới đây? Tôi bèn nổi cáu, rõ ràng hắn đã đưa tay chỉ vào điện thoại nhắc nhở tôi mà. Ai ngờ Tần Nhất Hằng vẫn

lắc đầu, nói hắn muốn nhắc nhở tôi, nhưng không phải nhắc đến Viên Trận, mà là cái lư hương trong tin nhắn đa phương tiện.

Cái lư? Tôi nhớ lại, tấm ảnh được gửi đến quả thật có một vật màu đen như mực chặn gần hết, chẳng lẽ đó là một chiếc lư hương? Nếu chiếc lư đó là đồ quan trọng, hẳn kẻ kia sẽ không tùy tiện để lọt vào hình như vậy, tức là kẻ kia đang cố tình cho chúng tôi biết gã đang có nó trong tay?

Tần Nhất Hằng gật đầu, đầy chính là nguyên nhân khiến chúng ta phải tới căn hộ hôm trước. Hắn vẫn tưởng vật mình mang ra khỏi nhà trưởng thôn là đỉnh Thiên Kim, nhưng đến khi xem xét kĩ lại mới phát hiện đó căn bản không phải đồ phong thủy, chẳng qua chỉ là một lư hương dùng khi cúng bái thôi. Chiếc lư hương lớn như vậy chắc chắn sẽ không được bày biện tại nhà, nhưng xem hình dạng thì cũng không giống lư hương thường được dùng trong chùa chiền miếu mạo. Cuối cùng hắn kết luận, chiếc lư hương này có thể được dùng trong từ đường của một gia tộc lớn nào đó. Mà hắn giấu chiếc lư hương rất kĩ, không ngờ lại có kẻ tìm được.

Tần Nhất Hằng nói liền một hơi đã thấy thấm mệt, bèn uống liền mấy ngụm nước rồi hỏi lại tôi, Viên Trận từ đâu tới đây? Tôi thuật lại ngắn gọn, hắn nghe xong chỉ nhíu mày bảo, ngày mai Viên Trận về thì hỏi lại xem ngôi nhà kia thế nào, nếu gã không bốc phét, chúng ta sẽ qua xem xét.

Chưa hết đêm, tầm 3, 4 giờ sáng Viên Trận đã quay lại. Tôi và Tần Nhất Hằng cũng không ngủ, mới đầu còn trò chuyện vài câu, về sau chỉ im lặng xem ti vi. Viên Trận thấy Tần Nhất Hằng đã tỉnh thì có vẻ xúc động. Tôi cố ý quan sát thái độ của gã nhưng không phân biệt được là thật hay giả. Tần Nhất Hằng

nói qua loa lý do ngất xỉu, tất nhiên đã lược bỏ nhiều chi tiết, nhất là hắn không hề nhắc tới việc tự nhốt mình trong tủ quần áo, chỉ nói không ngờ bị âm khí xông cho bất tỉnh nhân sự. Câu chuyện không có sơ hở gì, nhưng Viên Trận vẫn hơi lộ vẻ nghi ngờ. Tôi dứt khoát lái câu chuyện sang ngôi nhà gã mới thăm dò gần đây.

Viên Trận cho chúng tôi hay, đó là một căn hộ tầng năm của một chung cư, xây cũng khá lâu rồi nhưng phòng còn mới, vị trí cũng đẹp, giá trị không nhỏ. Chẳng qua vừa rồi không hiểu sao lại có một cô gái chết ở đó. Cô ta là một người họ hàng xa của chủ căn hộ, học đại học tại thành phố nên thường tới tá túc. Đêm cô gái chết, tình cờ người nhà họ lại đi vắng cả, chỉ có mỗi cô ấy ở nhà. Đến khi họ quay về thì thi thể của cô đã bắt đầu phân hủy, không biết đã chết được bao nhiêu ngày. Họ hơi mê tín, chẳng dám ở trong căn hộ từng có người chết nữa, đành thuê khách sạn, nóng lòng muốn bán ngay đi để mua căn khác.

Tôi nghe gã nói có đầu có đuôi, không giống nói bừa. Tần Nhất Hằng khẽ gật đầu tỏ ý sẽ đi xem xét căn hộ nọ. Viên Trận cũng hí hửng, dù sao sau khi thành công, gã sẽ được hưởng phần trăm, vì vậy ba chúng tôi hẹn nhau ngày mai cùng đi, đoạn ai nấy quay về giường mình ngủ bù. Tôi thức trắng một đêm giờ cũng mệt mỏi, lăn lên giường nhắm mắt lại. Tần Nhất Hằng thì tỉnh táo, còn xuống giường đi lại một chặp, cuối cùng đến bên giường tôi đưa cho một đồng tiền, dặn tối nay không được rời nó, dù phải nhét vào quần lót đi chăng nữa. Ban nãy hắn đã xem xét, trên người Viên Trận quả thật có thứ gì đó hung ác.

Tôi đang mệt rũ người mà nghe nói vậy liền tỉnh như sáo. Đưa đồng xu cho tôi xong, Tần Nhất Hằng lên giường đi ngủ,

thậm chí còn ngáy rõ to. Thấy vậy tôi cũng đành nằm xuống nhưng trong lòng cứ thấp thỏm không yên. May là trời đã tang tảng sáng, chẳng bao lâu ban mai chiếu rọi, lòng dạ tôi mới bớt thấp thỏm, miễn cưỡng ngủ lại được.

Khi tôi tỉnh dậy đã là 3 giờ chiều, lót dạ qua loa xong, ba chúng tôi đến thẳng căn hộ nọ, trên đường chẳng hề nói chuyện. Tới nơi, chúng tôi cũng không vào nhà ngay mà sang khách sạn gặp chủ nhà nói chuyện, thứ nhất để biết căn hộ đó trước kia có chuyện gì kì quái xảy ra không; thứ hai là để thăm dò giá cả, cũng coi như chuẩn bị tinh thần.

Người nhà đó xem ra sốt ruột muốn bán, ra giá cũng không cao, thực sự không thể giảm hơn nữa vì giảm tiếp thì không đủ tiền mua nhà mới. Chủ nhà dẫn chúng tôi đi xem, trên đường tôi bóng gió hỏi tình hình, ví dụ như gần đây nhất cô gái kia có đi tới nơi nào không, trong nhà có từng xảy ra chuyện gì kì quái không… Ông chủ nhà ngập ngừng mãi mới chịu nói cô gái kia thi thoảng mới đến ở, còn bình thường đi đâu thì ông ta cũng không rõ. Về phần chuyện kì quái thì thực ra là có, khi đến nhà ông ở cô gái thường thức giấc lúc nửa đêm, bảo cảm giác có ai sờ chân mình.

Tôi nghe đến đây đã hơi bồn chồn, Tần Nhất Hằng lại chỉ nhếch miệng cười. Xuống xe, hắn nói cho tôi biết, quỷ mò chân tuy cũng là thứ không sạch sẽ, nhưng chẳng mấy nguy hại. Nghe đồn loại quỷ đầu to, thân xanh, thích trêu chọc người khác, hơn nữa lại có hứng thú với chân của nữ giới, nói dễ hiểu thì là thứ mê chân thôi. Cái này nói rõ ra thì bởi chân người chính là bộ phận có dương khí mỏng nhất so với các bộ phận khác của thân thể, cho nên một người có bát tự tốt đến mấy, chân vẫn là bộ phận dễ bị xâm nhập. Đây cũng là lý do vì sao ngày xưa giày đều có miếng lót màu đỏ giúp phong bế linh

môn, không cho ma quỷ có đường nhập vào người. Nếu đã bị loại quỷ này sờ chân thì dễ sinh bệnh tật, nhưng nếu trên người đeo bùa trừ tà hoặc trong nhà bày đồ trấn yểm thì đều có thể ngăn chặn được. Nói loại quỷ này lấy mạng người thì quả thật gượng ép.

Tần Nhất Hằng bâng quơ vài câu xong, tôi đoán chừng căn hộ ấy hắn có thể xử lý được, xem như tiền tự nhiên tới. Nhưng nghĩ kĩ thì cảm thấy không đúng, nếu thực là vậy thì vì sao cô gái kia lại vô duyên vô cớ chết đi?

Hỏi Tần Nhất Hằng, hắn cũng nói câu chuyện kì lạ, tuy nhiên, vào ngày xảy ra vụ việc nếu âm khí quá nặng thì cũng có khả năng này. Có lẽ khi bị quỷ sờ chân, cô gái đã rời khỏi giường đi kiểm tra, mà bởi ngày đó âm khí nặng nên con quỷ hiện hình, làm cô gái quá khiếp sợ mà chết.

Hắn nói xong, tôi thử tưởng tượng, quả thật đúng là có thể dọa chết người. Chúng ta bình thường nằm trên giường sẽ không nhìn thấy phía dưới mép giường, nếu có thứ gì ở những nơi khuất tầm mắt như thế thì đúng là đáng sợ.

Trong lúc nói chuyện, cũng đã đi đến trước tòa nhà. Nhìn sơ qua phía ngoài, cảm thấy thiết kế cũng khá, nếu khéo đàm phán thì hoàn toàn có thể thu lợi nhuận. Ba chúng tôi đi lên tầng, vì phần việc của Viên Trận trước giờ chỉ là điều tra các thông tin liên quan chứ không phải đích thân tới xem nhà, cho nên gã đã về khách sạn trước.

Chúng tôi mở của bước vào căn hộ, bên trong trang trí hiện đại, thoạt nhìn nội thất được bài trí ngay ngắn, tuy đẹp nhưng tính ứng dụng hơi kém, đồ đạc đều còn mới, chứng tỏ chủ nhà bình thường cũng ưa sạch sẽ gọn gàng. Tôi cùng Tần Nhất Hằng đi dạo một vòng, ba phòng ngủ một phòng khách, hướng

nhà, cách thiết kế đều khá. Tần Nhất Hằng vừa xem vừa gật gù nhận xét, căn hộ này ổn, không giống nơi bị quấy phá. Tôi bảo hắn tốt nhất nên xem kĩ lại lần nữa rồi kéo chủ nhà đến phòng khách hút thuốc nói chuyện phiếm. Một lát sau, Tần Nhất Hằng quay lại ra hiệu muốn tôi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ này chính là nơi cô gái kia đã chết, tuy trang trí không đẹp nhưng lại khá dễ chịu. Trong phòng có một giường đôi không quá cao, nhưng một thời gian không có người ở nên bụi mù. Tần Nhất Hằng liếc thấy chủ nhà vẫn ở bên ngoài hút thuốc mới khẽ nói, căn hộ này hiện tại tuy không có vấn đề, nhưng anh biết đấy, có vài thứ nhất định phải chờ đến tối xem mới chuẩn.

Tần Nhất Hằng chưa dứt lời thì tôi đã hiểu, ý hắn là muốn buổi tối quay lại kiểm tra, tôi cũng đồng ý. Sau đó tôi ra ngoài trao đổi với chủ nhà rằng bạn tôi có hiểu về phong thủy, nhưng có vài vấn đề phải chờ đến tối xem mới chính xác được, hi vọng ông ta cho chúng tôi ở lại một đêm. Chủ nhà không phản đối, dù sao tất cả đồ điện gia dụng đều đã dọn đi, chỉ còn lại những thứ ông ta không có ý định mang theo nên cũng không sợ trộm. Thế nên chúng tôi xuống quán cơm dưới nhà ăn uống đơn giản, sau đó tìm một quán cà phê chờ trời tối.

Ở trong quán cà phê buồn chán, Tần Nhất Hằng không có ý định nói chuyện phiếm, tôi đành lật xem vài trang tạp chí để giết thời gian. Khi tôi uống xong tách cà phê thứ ba, trời đã nhá nhem tối, Tần Nhất Hằng bỗng nói, sau này tuyệt đối không được ở một mình với Viên Trận, hiện tại tuy không thể biết được mục đích của gã nhưng chung quy vẫn không đáng tin. Hắn nói không đầu không đuôi, tôi nghĩ, chẳng phải hắn đã căn dặn tôi là trên người Viên Trận có thứ gì đó sao? Cứ nói đi nói lại một chuyện mãi thế? Từ bao giờ đã trở thành bà thím

lắm điều như vậy? Nhưng tôi thấy hắn nghiêm túc nên không nói ra mà chỉ gật đầu. Tần Nhất Hằng nheo mắt như có điều suy nghĩ, chẳng nói chẳng rằng tiếp tục uống cà phê, tôi cũng đành giở xem nốt mấy trang tạp chí. Chờ gần đến thời điểm thuận lợi, chúng tôi mới đi thẳng tới căn hộ.

Có lẽ do tác dụng tâm lý nên tôi cảm thấy căn hộ quả thật hơi âm u khi đêm xuống. Tần Nhất Hằng đi kiểm tra một vòng, nói với vẻ khó hiểu, vẫn không thấy gì, chẳng lẽ hồn ma kia đã trốn hoặc là bị kẻ nào đó giấu đi nên chúng ta không tìm được? Tôi thấy hắn không phát hiện được gì thêm, mặc dù trong lòng vẫn chưa an tâm nhưng cũng không sợ nữa. Tôi châm một điếu thuốc hỏi hắn, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? Tần Nhất Hàng cân nhắc hồi lâu rồi quay đầu lại bảo, hay thế này, anh nằm ngủ trên giường của cô gái đã chết, tôi ngồi bên cạnh quan sát xem có chỗ nào kì lạ không, phải có người nằm trên đó mới phát hiện ra vấn đề.

Yêu cầu này thực sự vô lý, nhưng tôi cũng không tiện từ chối, dù sao cuối cùng tiền kiếm được cũng không chỉ cho mình hắn, tôi vẫn phải phụ giúp. Suy đi tính lại, có Tần Nhất Hằng ở bên cạnh bảo vệ chắc cũng không xảy ra chuyện gì, tôi bèn can đảm hơn.

Tôi vừa nằm xuống giường, Tần Nhất Hằng đã tắt hết đèn. Trong bóng tối, tôi chỉ nhìn thấy đầu điếu thuốc của hắn lập lòe. Nằm trên giường của người chết đã đáng sợ rồi, lại còn tắt đèn, tim tôi càng đập nhanh hơn, toàn thân trên dưới đều ớn lạnh. Tôi định tìm một cái chăn để đắp, tiếc rằng trên giường không có, đành cuộn người lại. Tuy nói là nằm nhưng tôi thấy còn mệt hơn cả đứng, không dám duỗi thẳng tay chân, một lúc sau toàn thân tê dại.

Tần Nhất Hằng hút xong điếu thuốc, bảo tôi rằng có thể hắn ở trong phòng ảnh hưởng đến khí âm dương. Hắn sẽ ra phòng khách, nếu có xảy ra chuyện gì thì gọi hắn ngay, nói xong không đợi tôi phản đối đã xoay người đi thẳng.

Tôi miễn cưỡng cử động cổ, nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ. Sau khi Tần Nhất Hằng ra ngoài, trong phòng hình như lạnh thêm, tôi biết đây chỉ là tự mình dọa mình, nhưng bất kể có tự trấn an thế nào, toàn thân tôi vẫn run rẩy không ngừng.

Gần ba mươi phút trôi qua cũng không xảy ra chuyện gì. Chỗ tôi nằm tuy không nhìn thấy Tần Nhất Hằng nhưng thỉnh thoảng vẫn thấy ngoài phòng khách có động tĩnh nên cảm nhận được sự tồn tại của hắn, toàn thân cũng từ từ thả lỏng, không còn quá căng thẳng. Nhưng vừa thoải mái không bao lâu, cổ chân hình như bị cái gì đó sờ vào, rất nhẹ. Vì vẫn băn khoăn không biết liệu sẽ có con quỷ nào sờ chân hay không nên tất cả sự chú ý của tôi đều dồn vào đó, nhờ thế tôi lập tức cảm giác được. Nhưng chỉ vỏn vẹn vài giây, tôi nghĩ, chẳng lẽ do tác dụng tâm lý? Cái xoa này nhẹ, không khí lưu động cũng khiến người ta sinh ra cảm giác tương tự. Nghĩ vậy, tôi tập trung tinh thần, thì lại không thấy gì nữa. Chẳng lẽ tôi nhầm? Nhưng nghĩ lại tôi chợt phát hiện ra một việc, có lẽ tôi vẫn mang giày, thứ đó sờ vào giày nên tôi không cảm giác được? Cũng có thể là như vậy, vì cách một lớp ngăn, cảm giác chắc chắn sẽ khác nhiều.

Tôi vẫn đang mải mê suy nghĩ, khó tránh khỏi phân tâm. Đến khi tôi định thần lại, mới phát hoảng. Không biết từ lúc nào, có một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy cổ chân tôi, rất lạnh. Tôi rợn tóc gáy nhưng không dám làm bậy, muốn gọi Tần Nhất Hằng lại sợ đến mức đầu óc trống rỗng, cả người tê cứng. Cảm giác hãi hùng thật khiến người ta khiếp đảm. Tôi

cắn răng gắng hết sức, cuối cùng cũng hét lớn được: Tần Nhất Hằng khốn kiếp, mau cứu tôi!

Hét xong tôi đá chân loạn xạ, muốn vùng dậy. Không ngờ bàn tay đó lại càng ngoan cố giữ chặt lấy cổ chân tôi, kéo tôi xuống dưới. Tôi không ngờ thứ đó mạnh đến vậy, nhất thời không kịp chuẩn bị nên cứ thế bị lôi tuột đi. Theo bản năng, tôi muốn túm lấy đồ vật ở bên cạnh nhưng ngoài bộ ga giường ra thì chẳng còn gì khác.

Tần Nhất Hằng hình như đã nghe thấy tiếng hét của tôi nên chạy từ phòng khách vào, chưa đến nơi hắn đã kinh ngạc, vội hét lên với tôi: Đây không phải là một con quỷ bình thường! Mẹ kiếp, anh tuyệt đối không được để cho nó kéo, nếu không chẳng ai cứu nổi anh đâu!

Vốn tôi đang ngoan cường chống cự, nghe vậy tay lập tức mềm nhũn, ngay cả túm lấy ga giường cũng khó khăn. Có vẻ lời khuyên của hắn hơi phản tác dụng, chân tôi đã bị lôi hẳn ra khỏi giường. Cũng may Tần Nhất Hằng chỉ sửng sốt giây lát rồi chạy lại cứu tôi. Tôi thấy hắn gấp gáp lấy một viên đá trong túi áo nhét vào tay tôi, sau đó lại cởi áo phủ xuống sàn nhà. Nói ra cũng thật kì lạ, từ lúc tôi nắm lấy viên đá, sức kéo kia bỗng yếu hơn. Đến khi Tần Nhất Hằng phủ áo xuống sàn, bàn tay đang nắm cổ chân tôi hoàn toàn biến mất. Tuy chỉ vài động tác đơn giản nhưng Tần Nhất Hằng cũng đổ mồ hôi đầm đìa. Không dám trì hoãn thêm, hắn bảo tôi đứng dậy, rồi kéo tôi ra phòng khách, lúc này mới dừng lại lau mồ hôi trên trán.

Tôi vẫn còn sợ hãi, hỏi hắn thứ kia là gì. Trước tiên Tần Nhất Hằng nhắc nhở tôi đừng làm rơi đá trụy hồn, sau đó mới nói, thứ này thật kì lạ, rõ ràng chỉ có nửa người, tầm tay nó cũng hẹp, vỏn vẹn ở cuối giường, chúng ta tránh xa chỗ đó thì

sẽ không có gì nguy hiểm. Tuy hiện tại không thể làm rõ được tại sao nó lại xuất hiện ở đây, nhưng ít nhất có thể đoán ra cô gái đã chết như thế nào. Nếu chúng tôi đoán không sai thì cô ta đã bị thứ đó kéo hồn ra khỏi xác. Thứ này không di chuyển đi nơi khác được nên vô cùng đau khổ, luôn muốn tìm một vật thế thân để sống lại. Nhưng khi hồn phách cô gái kia rời thể xác, có thể vì khoảng cách không đủ nên nó chẳng thể nhập vào.

Tần Nhất Hằng hắng giọng nói thêm, còn một điểm khiến cho người ta đoán không được, theo lẽ thường, hồn phách sau khi rời khỏi thân thể hầu hết đều phải đầy đủ, tuy nhiên không loại trừ trường hợp trong lúc xuất hồn, hồn phách bị phân tán, nhưng cũng chỉ khiến hồn phách yếu hơn chứ không phải có khiếm khuyết, chỉ khi bị phanh thây trước lúc chết, hồn phách mới ở trạng thái không hoàn chỉnh, nhưng vẫn có thể di chuyển được. Mà thứ ở bên trong phòng ngủ giống như bị nhốt bên dưới sàn nhà.

Tôi vẫn chưa hoàn hồn nhưng nghe hắn nói chỉ cần tránh xa tầm tay nó là ổn thì cũng dần dần bình tĩnh lại. Ngược lại không lâu sau cảm giác ấy trở thành buồn bực, ý Tần Nhất Hàng là thứ đó sống ở trong căn hộ này sao? Tôi nghe nói có những ngôi nhà trong lúc thi công xảy ra chuyện công nhân giết người rồi dùng xi măng đúc xác trong tường, loại oán hồn ấy cũng không thể tùy ý di chuyển? Chẳng lẽ hồn ma kia cũng bị đổ bê tông chôn dưới sàn nhà?

Tôi cho Tần Nhất Hằng biết suy luận của mình, hắn trả lời, chuyện này cũng có thể xảy ra, có điều nguyên nhân khiến hồn phách không thể di chuyển khó lòng xác định chỉ dựa vào một điều kiện đơn giản, nó còn phụ thuộc vào thời gian, địa điểm, âm dương, thậm chí là bát tự của người chết và hung thủ, quần

áo mặc trên người… Tất cả đều có liên quan đến nhau. Xem ra hiện tại, khả năng lớn nhất là có tòa nhà nào đó ngoài kia đã bố trí phong thủy, tình cờ dồn hết sát khí vào căn hộ này, đến mức hồn phách không thể thoát thân. Nói xong, Tần Nhất Hằng nhớ lại, hình như những tòa nhà xung quanh cũng không tỏa ra sát khí.

Nghe chừng căn hộ này khó giải quyết, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Đã vậy, chúng tôi chỉ còn cách quay trở về khách sạn trước rồi tính tiếp. Lúc này tôi mới nhìn đến cái áo nằm trên sàn nhà, bèn hỏi có bí quyết gì ở đây vậy. Tần Nhất Hằng mỉm cười bảo, cái áo thật ra cũng chẳng có gì, bí ẩn nằm ở bảy chiếc cúc trước ngực, loại cúc áo này thoạt nhìn giống cúc áo nhựa hoặc kim loại bình thường, nhưng nguyên liệu làm ra nó lại là nanh sói, hơn nữa còn phải lựa chọn kĩ lưỡng, nhất định phải là răng nanh của sói đực. Người ta nói nanh sói không chỉ trừ tà mà sát khí cũng nặng, có thể xua đuổi dã thú. Từ xưa, dân du mục ở thảo nguyên đã có tập tục đeo nanh sói, một là vì thảo nguyên mênh mông rộng lớn, dễ gặp phải ma quỷ; hai là dã thú cũng thường xuyên xuất hiện, dù không thề dọa khiến nó thoái lui thì ít nhất cũng tự trấn an tinh thần. Tần Nhất Hằng nói xong cũng sợ, lúc nãy may là có cái áo này, nếu không chỉ e tôi lành ít dữ nhiều.

Đêm nay không thể lấy lại được chiếc áo, may sao nhiệt độ bên ngoài không thấp, ở trần mà về cũng không đến mức lạnh cóng. Khi chúng tôi ra khôi cửa, Tần Nhất Hằng quan sát bốn phía, hồi lâu vẫn không thấy công trình nào tập trung sát khí lại đây được. Dù các cao ốc xung quanh có sát khí đi nữa thì cơ bản cũng bị đường sá và dòng người qua lại phân tán, không thể gây hại đến chỗ này. Nghe hắn nói xong tôi cũng

bắt chước ngó nghiêng, tiếc rằng ngoại trừ thấy chúng cao ra thì cũng không phát hiện được gì.

Tần Nhất Hằng bỗng như đã phát hiện manh mối, bất thần à lên một tiếng, vỗ vai tôi bảo, hắn đã hiểu được nguyên nhân của sự việc, hồn ma nửa người kia không bò ra được, nếu không phải nguyên nhân ở phía trên, vậy chắc chắn là ở bên dưới.

Tôi vỡ lẽ, hồn ma kia từ căn hộ bên dưới bò lên trên, sau đó vì một vài lý do mà mắc kẹt giữa hai tầng lầu, lên không được xuống cũng không xong? Tần Nhất Hằng gật đầu, đề nghị tôi ngày mai tranh thủ xuống căn hộ bên dưới xem sao, chắc chắn sẽ phát hiện ra.

Sáng sớm hôm sau, như thường lệ tôi bị Tần Nhất Hằng lôi khỏi giường. Chúng tôi ăn qua loa bữa sáng rồi đến tòa nhà nọ. Trước khi gõ cửa tôi còn do dự, bởi những việc thế này thường khá khó mở miệng, nhìn chung không thể cứ khơi khơi mà kể chuyện tầng trên có quỷ, nửa con quỷ đó cũng ở trong nhà các vị. Nghe vậy người ta không bị hù chết mới là lạ.

Nghĩ một chốc, cảm thấy tốt nhất là cứ dùng nghề nghiệp vốn có của chúng tôi, chỉ cần đuổi được mấy thứ yêu ma quỷ quái, tối thiểu người nhà họ cũng không đến mức xua chúng tôi ra ngoài. Mở cửa là một phụ nữ trung niên trông hiền lành. Chúng tôi trình bày nguyên nhân tới đây, nói ràng muốn mua một căn hộ ở tòa nhà này, có điều chủ nhà lại đi vắng mà chúng tôi thì đang vội, hi vọng có thể xem được một căn hộ tương tự để có cái nhìn sơ lược. Tôi đây nói dối trơn tru, người phụ nữ trung niên mặc dù có chút hoài nghi nhưng thấy hai chúng tôi hòa nhã, do dự một lát rồi vẫn mở cửa.

Vào nhà, chúng tôi giả bộ xem xét thiết kế, quan sát từng phòng, kì thực chỉ muốn vào thẳng căn phòng đó. Hai căn hộ này giống hệt nhau, cho nên chúng tôi dễ dàng đoán ra vị trí của chiếc giường ở tầng trên. Không ngờ lại phát hiện ra chỗ kì lạ. Họ treo một chiếc kệ gỗ ở vị trí khá cao trên bức tường trong căn phòng này, trên kệ có đặt một chiếc bình cỡ vừa, chiếc kệ gỗ bị đục lỗ, phía dưới có sợi dây thừng xuyên qua, đầu sợi dây được buộc vào một ổ khóa nhỏ. Tần Nhất Hằng khẽ nhéo tôi một cái, thấp giọng nói, tìm ra nguyên nhân rồi. Hắn chỉ vào chiếc bình rồi nói, gia đình này thực kì dị, để tro cốt trong nhà lại còn bày ở vị trí như thế. Tôi liền sững người, dù rằng trong đời sống bình thường quả thật cũng có người bày tro cốt trong nhà, một là để thường xuyên cúng bái, hai là vì đó là tro cốt của người thân yêu, cho nên người trong nhà cũng không sợ, nhưng ít nhất hộp hay hũ tro cốt cũng phải bày ở bàn thờ cùng bài vị[31] gia đình này làm vậy quả thật có điểm kì quái.

Hai chúng tôi lặng lẽ suy tính một lát, cảm thấy muốn điều tra ra chân tướng chỉ còn cách nói thật mà thôi. Vì thế, Tần Nhất Hằng gọi người phụ nữ trung niên tới, hỏi ai đã khuyên bà ta bày chiếc bình này ở đây. Người phụ nữ thoạt tiên có chút đề phòng, xem chừng không định hé miệng. Nhưng Tần Nhất Hằng nói cho bà ta hay, dù hiện tại hắn không có cách nào để lấy chiếc bình đó xuống xem, nhưng hắn có thể đoán được, đoạn dây gắn với chiếc chìa khóa kia đã được quấn ba vòng quanh chiếc bình, hơn nữa dựa vào bát tự mà nói, mệnh của người chết không có “kim”.

Người phụ nữ nọ nghe xong nét mặt liền thay đổi, vội vàng hỏi Tần Nhất Hằng sao lại biết.

Tần Nhất Hằng đáp, chuyện này đơn giản, bát tự ngũ hành tính toán ra thuộc tính của số mệnh, chỗ thiếu, chỗ thừa cũng dùng tên để sửa chữa. Tuy nhiên hiệu quả của cách làm đó tương đối chậm, phải lâu dài mới dung hòa được thiếu thốn, dù vậy đây vẫn là một phương pháp an toàn. Trường hợp nhà bà ta, người đã chết kia hẳn là ruột thịt, dựa trên tình huống của căn hộ tầng trên mà phân tích thì nguyên nhân chết chắc chắn là đột tử. Ổ khóa không chỉ bổ sung vào điểm thiếu hụt trong ngũ hành của ông ta, mà còn trở thành một vật trụy hồn, khiến cho hồn phách bị giam hãm tại nơi đây, không thể chuyển thế đầu thai, mục đích chính là để phát tài.

Nói đoạn, Tần Nhất Hằng tiếp tục hỏi người phụ nữ kia rằng, có phải dưới giường của bà ta còn có một chiếc bình nữa, bên trong đựng đất sét? Bà ta đờ người ra, chỉ còn biết gật đầu.

Ngay cả tôi đứng bên cạnh lắng nghe nãy giờ cũng cảm thấy lời lẽ của Tần Nhất Hằng thực sự huyền bí, bản thân chỉ hiểu được phần nào, đại ý là người nhà này đã dùng hồn phách của một người bị đột tử để điều chuyển âm dương ngũ hành phong thủy với mục đích phát tài.

Tần Nhất Hằng thấy người phụ nữ nọ gật đầu, lại nói, vậy thì đúng rồi, bình đất đó chính là để bài trừ oán khí của oan hồn, theo thuyết ngũ hành sẽ khai thông hết tất cả ra ngoài. Thế cục này thực sự có hiệu quả, trong thời gian ngắn nếu như nhà bà làm kinh doanh chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió, nhưng nếu cứ thế này mãi, có thể ngày nào đó oan hồn kia thoát được, khi ấy gia đình bà chắc chắn phải chịu vận rủi.

Tần Nhất Hằng nói xong quan sát xung quanh nhà một lần nữa, rồi tiếp tục nói cho người phụ nữ kia biết, phương pháp

này thật ác độc, huống hồ người đã chết là người thân của mình, khổ sở như vậy để làm gì? Chiếc bình kia đặt ở nơi cao, thoát ly địa khí, vốn dĩ nhà bà cũng không phải tầng một, làm như vậy oan hồn vĩnh viễn không thể an ổn.

Người phụ nữ trung niên nghe xong gật đầu lia lịa, nói người chết là anh chồng. Tuy bà ta tin chúng tôi không nói dối nhưng đáng tiếc lại không thể quyết định được, phải đợi chồng bà về mới có thể chuyển đổi vị trí. Tuy vậy, có lẽ chồng bà ta sẽ không chịu nghe theo, dù sao thì trong mất đàn ông, chuyện làm ăn vẫn quan trọng hơn những thứ cảm xúc nhỏ nhặt.

Tần Nhất Hằng nghe vậy lắc đầu bất lực rồi kéo tôi ra cửa. Tôi hỏi, hiện tại đã biết rõ tình hình, vậy căn hộ kia có giải quyết được không? Hắn đáp vẫn có cách, nhưng biện pháp cũng tương tự với cách của gia đình này, dùng phép thuật đè oan hồn xuống dưới. Thế nhưng oan hồn đó vốn đáng thương, nếu chúng ta làm thế nó sẽ càng thống khổ.

Nghe vậy tôi cũng có chút thương tiếc. Nhưng nếu không làm thì dù có mua căn hộ cũng chẳng ai ở nổi, lại càng chẳng biết sang tay được cho ai. Tôi muốn thảo luận kĩ càng về đối sách, Tần Nhất Hằng lại bảo không vội, cứ lấy lại áo rồi bàn tiếp.

Chúng tôi không đi thẳng lên tầng trên mà phải chuẩn bị một ít dụng cụ. Tần Nhất Hằng mua bảy chiếc bát lớn, chính là loại thường dùng để ăn mì, sau đó lại bắt xe đi tới chợ thị trấn mua mấy con gà con. Xong xuôi chúng tôi quay lại căn hộ, lật ngược bày chiếc bát lại, úp mỗi chiếc lên một con gà, dùng băng keo trong suốt dán chỉ đỏ rồi dính bảy chiếc bát vào nhau, cuối cùng sắp xếp gọn gàng. Tần Nhất Hằng cẩn thận di chuyển chúng đến bên cạnh chiếc áo, sau đó mới cầm chiếc áo

lên, nói cho tôi hay hắn làm như vậy là để tụ hợp dương khí của bảy con gà cùng một chỗ, tạm thời có thể trấn hồn ma nửa người, nhưng đây không phải kế lâu dài, bảy con gà con mà chết thì thế cục này cũng tan vỡ. Muốn giải quyết được rốt ráo vẫn phải chờ xem gia đình tầng dưới có hợp tác hay không rồi mới quyết định việc mua căn hộ. Còn chủ nhà đang tá túc ở khách sạn kia, chúng tôi có thương cũng không giúp gì được, đành lấy cớ cần suy nghĩ thêm và trả lại chìa khóa.

Về khách sạn tắm táp qua loa tôi mới phát hiện, nơi cổ chân bị con ma chạm vào hằn lên một vết tay màu xanh tím, tuy không đau nhưng nhìn cũng thấy không thoải mái. Tần Nhất Hằng đã mệt rũ người, tôi ném cho hắn một điếu thuốc, hắn rít được nửa điếu đột nhiên hỏi tôi sao hai ngày nay không thấy mặt Viên Trận? Tôi sực nhớ ra, chưa hề thấy lại mặt gã sau hôm chia tay ở tòa nhà. Trước đó Tần Nhất Hằng nói trên người gã có thứ không sạch sẽ nên lần này thuê phòng khách sạn tôi mới cố ý đặt hai phòng, để gã ở một mình một phòng. Hai ngày nay bận túi bụi về vụ căn hộ, thành thử tôi cũng không để ý tới.

Tôi vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, phòng của gã do tôi thuê nên vẫn nhớ số phòng. Thế nhưng gõ cửa hồi lâu không thấy gã ra mở, đi hỏi lễ tân họ cũng nói gã chưa trả phòng. Tôi đoán chừng có khi Viên Trận thấy nhàm chán quá lại đi bar chơi cũng nên, đành quay về kể với Tần Nhất Hằng, không ngờ nghe xong hắn lại giật mình hoảng hốt, nguy rồi, chắc chắn gã đã chuồn rồi!

Tôi không hiểu, vội hỏi Viên Trận đã đi đâu, nhưng Tần Nhất Hằng chỉ rít mạnh một hơi thuốc, rồi bảo tôi đi chuẩn bị, chúng ta phải nhanh chóng đến nơi đó.

Tôi thấy đáp án không liên quan đến câu hỏi, hỏi lại lần nữa, hắn chỉ lắc đầu bảo, chỗ đó hắn cũng chưa từng đến, không rõ cụ thể thế nào, nên đi nghỉ sớm dưỡng sức, nghe vậy tôi cũng chỉ còn cách lên giường nằm, miên man suy nghĩ, những chuyện trải qua gần đây càng lúc càng kì lạ, ví như Tần Nhất Hằng chẳng hạn, tôi luôn cho rằng hắn đã biết điều gì đó nhưng không chịu nói với tôi. Càng nghĩ càng thấy phức tạp, tôi quyết định cứ ngủ một giấc cái đã. Ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng Tần Nhất Hằng đã kéo tôi dậy, bảo hôm nay phải tranh thủ thời gian chuẩn bị đồ đạc.

Chuyện này xảy ra không phải lần đầu tiên, tuy còn ngái ngủ tôi cũng cố ngồi dậy, rửa mặt qua loa, trong lúc ăn sáng cũng tỉnh táo hơn, rồi cùng Tần Nhất Hằng ra ngoài chuẩn bị đồ dùng cần thiết. Không ngờ hắn lại đưa tôi đến công ty bảo hiểm, mua bảo hiểm thân thể gói đắt tiền cho cả hai. Thấy hắn làm to chuyện, tôi hơi hoang mang, không lẽ lần này phải đến một nơi vô cùng nguy hiểm? Những ngôi nhà trước đây tuy cũng đáng sợ, làm chúng tôi phiền hà không ít nhưng cuối cùng cả hai vẫn an toàn trở về. Mặc dù Tần Nhất Hằng không thể đảm bảo an toàn 100% cho tôi nhưng chí ít hắn có thể tự bảo vệ mình.

Tôi thành ra kiêng dè mục đích của chuyến đi, chưa xuất phát đã vô cùng căng thẳng. Tần Nhất Hằng chẳng tỏ vẻ gì, trên đường đi hết sức kiệm lời. Cùng làm việc với nhau đã lâu, tôi cũng hiểu hắn ít nhiều, cảm nhận được nỗi thấp thỏm trong lòng hắn hiện giờ.

Hoàn tất thủ tục mua bảo hiểm, chúng tôi tới tiệm dụng cụ dã ngoại mua đồ nghề đi phượt, sau đó phân công nhau hành động. Hắn chuẩn bị vài món thiết yếu cho các trò phù phép của hắn, còn tôi đến siêu thị mua lương khô và đồ hộp, cuối

cùng tập hợp, nhét hết đồ đạc vào hai ba lô chuyên dùng leo núi, gọi taxi đi thẳng đến sân bay.

Tần Nhất Hằng đã đặt vé máy bay từ trước, thời gian khởi hành là buổi tối. Tôi nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm nên thử tìm cách nói chuyện xem có thể dò hỏi hắn đang giấu mình việc gì không, tiếc rằng hắn chỉ nhắc tôi, còn thừa sức thì tranh thủ nghỉ ngơi đi, sắp tới đây sẽ vất vả. Tôi đành nín thinh.

Tần Nhất Hằng nói quả không sai. Vừa xuống máy bay, chúng tôi đã lên tàu hỏa, sau đó lại bắt xe khách đi tỉnh lẻ. Tới được tỉnh lẻ đã là chuyện của hai ngày sau.

Trên đường đi, Tần Nhất Hằng vẫn kiệm lời, tôi cũng chán, đành lấy điện thoại ra chơi game. Chẳng ngờ quãng đường tiếp theo càng kì quái. Tần Nhất Hằng nói dọc đường gặp máy cày hay gì đó thì xin đi nhờ, nào ngờ khi đến nơi lại đang vào vụ mùa nên không gặp được chiếc xe nào rảnh rỗi cả. Chúng tôi đi rã cẳng nửa ngày mới đến được một thôn.

Thôn này hẻo lánh, chỉ có vài hộ gia đình, xung quanh là những ruộng hoa màu mênh mông bát ngát. Tần Nhất Hằng lấy chút tiền ra làm chi phí tá túc trong một gia đình. Nhà này họ Mã, không đông lắm, chỉ có hai người già và một đứa con trai nghe nói đang làm việc trong thành phố. Bình thường trong những thôn làng kiểu này hiếm gặp người ngoài nên ông Mã khá tò mò về chúng tôi, hỏi hết câu này đến câu khác. Mới đầu, Tần Nhất Hằng còn trả lời, sau bị hỏi đến phát phiền, giả vờ nằm xuống ngủ. Tôi lại thích nói chuyện với ông Mã, tiện thể hỏi thăm tình hình trong thôn, ông nói tuy việc trồng trọt tốt nhưng nơi đây quá vắng vẻ, dân trong thôn không nhiều, lại không biết cách tu sửa đường sá nên cuộc sống khá vất vả. Tôi bảo cùng lắm cả thôn góp tiền lại sửa đường, xem như đầu tư

lâu dài. Nhưng ông Mã lại bí hiểm đáp, cách này bọn họ cũng đã từng nghĩ tới, người trong thôn đều đồng ý, nhưng đường vẫn không sửa được. Nói xong ông nhìn tôi, hỏi, có biết tại sao mà không sửa được không?

Tôi nghệt mặt ra, mình chỉ là một người ngoài vừa mới đến, biết được mới là lạ. Không ngờ ông Mã chưa kịp trả lời, Tần Nhất Hằng đã nói tranh, vì chỗ của các bác kế bên Quỷ Môn Quan phải không? Chỉ trồng trọt được thôi, ai động thổ thì người đó phải chết. Nghe xong ông Mã kinh ngạc, tôi cũng sửng sốt. Tần Nhất Hằng ngồi dậy tiếp tục nói, Quỷ Môn Quan là cửa vào địa ngục, tương truyền sẽ mở ra vào ngày cúng cô hồn, giải phóng ma quỷ ở âm tào địa phủ ra ngoài thăm người thân bạn bè… Nhưng cụ thể Quỷ Môn Quan ở đâu thì có nhiều giả thiết, đây cũng là chuyện bình thường vì nó thực sự không phải là một cánh cửa truyền thuyết mà là một âm huyệt phong thủy. Âm huyệt là gì? Phong thủy trên thế gian luôn luân chuyển, có nơi tốt thì nhất định phải có nơi xấu, nói đơn giản, âm huyệt chính là một hố rác sát khí. Có nhiều nơi như vậy, nhưng ngay từ thời cổ đại, ở giai đoạn quy hoạch xây dựng thành quách, những địa điểm đó đã bị cổ nhân loại ra, nên trong thành phố dù có những điểm tương tự thì cũng chỉ là sông so với biển mà thôi. Loại âm huyệt này xuất hiện trên khắp đất nước, người sống quanh nó tuy không có cảm giác rõ ràng nhưng khó mà không bị ảnh hưởng. Đây cũng là lý do tại sao có nhiều nơi tiềm lực lớn, có người đến đầu tư, nhưng sau khi mở mang, lại không thể phát triển được.

Tần Nhất Hằng nói nhanh nhưng tôi cũng nghe được đại khái. Ý hắn là, e rằng có âm huyệt ở bên cạnh thôn này, như vậy tôi lại càng không hiểu hắn đưa tôi đến đây với mục đích gì.

Dường như ông Mã lại hiểu cả, gật gù nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ bảo đã muộn rồi, ông ta phải đi chuẩn bị cơm tối.

Ông Mã vừa đi khỏi, tôi hỏi Tần Nhất Hằng đưa tôi đến đây là để tìm âm huyệt à? Hắn lắc đầu đáp, lần này chúng ta đến đây là để tìm một từ đường. Tôi nghe xong nhíu mày, hắn muốn đưa tôi đi xem nhà, chẳng lẽ đó là từ đường gia đình hắn, đưa tôi đến để chào tổ tiên? Từ đường là gì mọi người đều hiểu đúng không, chính là nơi để cúng bái ông bà cha mẹ. Thật ra ý nghĩa của nó không khác với miếu thờ đạo quán là bao, chỉ khác là một nơi để thờ phụng thần linh, còn nơi kia là tổ tông gia đình. Hầu hết danh gia vọng tộc đều có một nơi như vậy, một là thờ cúng tổ tông để gia tộc được an khang thịnh vượng; hai là tượng trưng cho địa vị. Tuy nhiều gia đình có tập tục thờ cúng tổ tiên, nhưng có thể xây dựng từ đường thì không mấy nhà đủ điều kiện.

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, từ đường này hình dạng ra sao, nhưng hắn vẫn lắc đầu, chỉ bảo, nếu như không xảy ra chuyện gì bất trắc thì đêm nay sẽ biết.

Bữa cơm tối, ông Mã làm cho chúng tôi vài món ăn dân dã khá ngon miệng. Sau khi ăn no, Tần Nhất Hằng bảo tôi thu dọn đồ đạc, nhanh chóng xuất phát. Chúng tôi đeo ba lô đi dọc con đường nhỏ phía ngoài thôn. Trăng đêm đó sáng lạ thường, có thể nhìn rõ ràng mọi thứ, cũng tiết kiệm được pin đèn. Đi chừng hai mươi đến ba mươi phút, bỗng Tần Nhất Hằng dừng lại, quay đầu gọi tôi, chỉ về hướng xa. Theo hướng hắn chỉ, tôi trông thấy con đường phía trước tách làm đôi, có một lối nhỏ quanh co rẽ vào rừng.

Tần Nhất Hằng nói, bên kia chắc là đúng rồi, phải cẩn thận nhé. Nói đoạn, hắn đưa cho tôi một thẻ gỗ, bảo tôi đi ngay sau hắn, nếu cảm thấy trên người có gì khác thường, thì lấy thẻ đánh vào lòng bàn tay.

Tôi ngạc nhiên, lại sắp gặp thứ gì à. Tần Nhất Hằng chép miệng, hỏi tôi có chú ý hai chân của ông Mã đều buộc sợi dây màu đỏ không. Tôi cố nhớ lại nhưng quả thật không chú ý.

Tần Nhất Hằng lại tiếp, hai sợi dây kia không phải là loại dây bình thường. Thông thường dây đỏ trừ tà thì sợi phải mảnh, mà loại sợi to tết kiểu Trung Quốc thì ít người đeo. Sợi dây của ông Mã không chỉ to mà còn cột ở vị trí kì lạ. Nếu hắn đoán không lầm, bên trong sợi dây đỏ ấy là tóc của những đứa trẻ chết non. Dây này được gọi là "túc phược", là một phép yểm, bình thường dùng để buộc cho gia súc nhằm tránh cho hồn phách của chúng bị những con ma tham ăn hút mất khi đêm xuống, cực kì ít dùng trên con người. Thôn này căn bản không phải không thể tu sửa đường sá, mà vì người bị buộc túc phược vĩnh viễn không thể ra khỏi thôn. Nếu hắn đoán không sai, e rằng ông Mã không phải là người sống.

Nghe hắn nói xong, tôi lập tức toát mồ hôi lạnh. Không phải người sống? Nghĩa là… ông Mã đã chết? Nhưng người chết sao có thể sinh động như vậy? Tôi nghĩ một lúc, có nhiều nơi có tục lệ buộc ở chân thi thể một sợi dây màu đỏ trước khi chôn cất, nhưng là buộc hai chân lại để tránh cho xác chết vùng dậy, nên khi chúng ta xem phim sẽ thấy hai chân của cương thi đều dính với nhau, nhảy từng bước về phía trước. Nguyên nhân chủ yếu không phải vì xác chết cương cứng, mà do hai chân đã bị cột lại từ trước, không thể bước đi bình thường. Nhưng, nói đi nói lại, chuyện đó chỉ xảy ra vào thời còn thổ táng, hiện tại đã sớm đổi sang hỏa thiêu. Tuy ở nông

thôn có nhiều nơi vẫn còn duy trì tập tục thổ táng, nhưng bảo ông Mã là cương thi thì… mẹ kiếp sao lại có thể sống động như vậy chứ?

Tần Nhất Hằng lắc đầu nói, dạng này với cương thi khác nhau. Đất nước này rộng lớn, tập tục ở các nơi đều có sự khác biệt, tuy vậy đa phần đều có thói quen túc trực bên linh cữu, tức là một người sau khi chết không đem chôn ngay, mà trước tiên đốt đèn trông linh cữu, để ba đến bảy ngày. Thật ra ý nghĩa của tập tục này nhìn từ phương diện huyền học chính là để hồn phách của người chết không nhanh chóng bị phân tán, có thể nhìn người nhà thêm lần nữa, sẽ tránh được việc sau khi chết lưu luyến không chịu rời, gây ra những chuyện khó khăn cho người nhà. Phải cho người bảo vệ thi hài là để đề phòng động vật có linh tính nhập vào, khiến xác chết vùng dậy. Về phương diện khoa học, việc túc trực linh cữu cũng là để kiểm tra xem người đó có phải chết lâm sàng hay không, tránh việc vội vàng an táng hại chết người ta. Ở những nơi không có tập tục túc trực linh cữu này, một người sau khi chết thường được tổ chức lễ an táng ngay mà không biết đôi khi có những trường hợp chỉ là chết lâm sàng, rốt cuộc nhiều người chết oan vì bị chôn sống trong quan tài. Cũng có những trường hợp tình cờ nghe thấy tiếng động bên trong mộ phần, tưởng rằng xác chết vùng dậy, thực ra khả năng cao là người chết tỉnh lại, đập vào thành quan tài kêu cứu. Trường hợp ông Mã lại hoàn toàn khác. Bảo ông ta không phải là người sống bởi vì hồn phách ở bên trong có thể không phải là hồn phách của ông ta, nói dễ hiểu hơn là ông ta đã bị nhập, sau đó lại có người dùng thủ đoạn để cố định nó lại trong cơ thể.

Ở trong hoàn cành này, nghe hắn nói một loạt thông tin, tuy giọng nhẹ nhàng, nhưng tôi vẫn cảm thấy sợ hãi. Nếu vừa

nãy ông Mã bỏ thứ gì vào thức ăn thì e rằng đêm nay chúng tôi phải bỏ mạng tại đây.

Tần Nhất Hằng lại khá lạc quan, bảo trong cơm không có vấn đề, vì ông Mã cũng cùng ăn với chúng ta, trước mắt phải nhanh chóng đến từ đường đã. Nói xong, hắn rẽ vào con đường nhỏ. Tôi đã thấp thoáng trông thấy nóc tòa nhà hắn chỉ, cảm giác cũng không nhỏ, chẳng ngờ đi tiếp thêm mười mấy phút, khi thật sự đứng trước tòa nhà đó, tôi đã phải kinh ngạc.

Nó rất lớn, tuy quy mô không bằng cung điện, nhưng tính về độ lớn của một từ đường thì nó không đứng nhất cũng đứng nhì. Gia đình này chắc chắn vô cùng giàu có, không phải ai cũng có thể bỏ tiền ra xây một công trình như thế này.

Tần Nhất Hằng cũng không đưa tôi theo ngay mà bảo tôi núp ở phía sau đám cây quan sát. Nhờ ánh trăng, tôi nhận ra tòa nhà được xây khá cao, nhưng không rõ có bao nhiêu tầng, vì nhiều nơi chú trọng luồng không khí nên dù chỉ có một tầng cũng sẽ xây thế này. Nóc nhà lợp ngói đen, cũng có thể là màu xanh, dù sao khoảng cách cũng khá xa, lại vào ban đêm, màu sắc chắc chắn có sai lầm. Từ đường này giống với hầu hết các từ đường khác, điều khác biệt duy nhất là bức tường không trắng hay xám mà loang lổ, mảng trắng mảng vàng, nhìn vào chẳng ra phong cách gì.

Thấy kì lạ, tôi hỏi Tần Nhất Hằng, thông thường để bày tỏ sự trang trọng, đa số từ đường đều sơn trắng hoặc xám đúng không? Tại sao nơi này lại kì quái vậy? Tần Nhất Hằng cũng không giải thích được nguyên cớ, quan sát thêm một lúc thấy bên trong không có động tĩnh, bèn bảo tôi lặng lẽ theo hắn vào trong.

Chúng tôi không vào thẳng cửa lớn mà trước tiên chạy tới bên bức tường, ở khoảng cách gần tôi mới thấy rõ bức tường không phải sơn màu vàng đất, mà có nhiều mảng lớn trên bức tường được quét sơn lót. Tôi đưa tay sờ, thấy lớp sơn này chưa khô hẳn, xem ra mới được quét gần đây. Ai cũng biết loại sơn lót này không chịu được nước, qua mấy ngày mưa dầm sẽ bong tróc. Thật bất thường. Tôi thầm nghĩ, gần đây trưởng họ cho thợ đến sơn sửa hay sao? Nhưng kiểu quét sơn từng mảng thế này chẳng theo quy luật nào cả.

Tần Nhất Hằng cũng lấy làm lạ, trầm ngâm một lúc rồi rút con dao Thụy Sĩ trong ba lô ra, cạo lớp sơn lót để lộ một khoảng tường đen như mực. Hắn quay đầu nói với tôi, dưới lớp sơn này toàn là vết máu. Tôi nghe mà miệng há hốc, ngẩng đầu nhìn một lần nữa, ở những chỗ khác không nói, chỉ đếm sơ riêng bức tường trước mặt chúng tôi cũng đã có chừng hơn chục mảng quét sơn lót, nếu là máu thật, vậy phải nhiều đến mức nào.

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, đây không phải là máu người đấy chứ? Nếu là máu người thì quá kinh khủng. May thay, hắn đáp, hầu hết là máu trâu. Rất nhiều công trình, như sửa đường hoặc xây nhà cửa, trước khi khởi công người ta đều có thói quen giết trâu cúng tế. Nhiều máu thế này hẳn là số lượng trâu bị giết cũng không ít, hắn lại không nghĩ ra được nguyên nhân, trước tiên tạm thời bỏ qua mục đích cúng tế, riêng việc giội máu trâu lên tường đã là tối kị rồi. Máu đầy sát khí, như thế này khác gì hắt sát khí vào mặt tổ tiên mình? Chúng tôi suy nghĩ hồi lâu cũng chẳng tìm ra nguyên cớ. Tần Nhất Hằng đành bảo, trước tiên cứ vào trong xem sao, biết đâu lại được giải đáp.

Chúng tôi đi đến cổng lớn, chiếu đèn pin vào bên trong. Ngay sau cổng lớn là một cái sân nhỏ, đi qua đó là vào đến cửa chính của từ đường. Tần Nhất Hằng dặn cố hết sức đừng gây ra tiếng động, rồi đi vào trước. Theo sau hắn, tôi bỗng cảm thấy mình như một thằng trộm, bởi trước kia mỗi lần đi xem xét nhà cửa, bất kể đất tốt hay đất xấu đều được chủ nhà cho phép, cho nên đường đường chính chính khác với lần này, lén lén lút lút, tôi không quen. Rón rén tiến từng bước thoạt trông thì nhẹ nhàng linh hoạt, thực ra hao tổn thể lực, may mà cái sân cũng không lớn lắm, tôi đi theo Tần Nhất Hằng, chẳng mấy chốc đã tới cửa. Hắn thử đẩy một cái, ngạc nhiên là cửa không khóa. Tần Nhất Hằng lại nhíu mày, tắt đèn pin đi, cả người lập tức hòa vào bóng tối. Ánh trăng đã bị mái hiên che đi một nửa, cho nên khi hắn tắt đèn pin và tôi cũng làm theo thì hai người đã chẳng ai nhìn rõ ai nữa.

Qua một lúc, mắt đã thích nghi với bóng tối, tôi nhìn thấy Tần Nhất Hằng vẫn đứng ở cửa như đang suy tính chuyện gì. Tôi bèn đi tới thì thào hỏi hắn, từ đường nhà này không khóa, hẳn là có chuyện bất thường, nhưng dù sao bên trong cũng không có gì đáng giá, nơi đây lại thâm sơn cùng cốc, chắc chẳng ai màng trộm cắp.

Tần Nhất Hằng lại rỉ tai tôi, không phải sợ chuyện đó, tôi cảm thấy trong từ đường này có oán khí, thậm chí đậm đặc, vừa rồi mở cửa ra tôi còn phải giật mình.

Tôi nghe hắn nói vậy liền dựng tóc gáy, vội vàng hỏi phải làm gì bây giờ. Tần Nhất Hằng tiếp tục thấp giọng, không phải tôi đã đưa anh một chiếc thẻ sao? Thẻ làm bằng gỗ đào, nếu như lát nữa đi vào, anh cảm thấy có thứ gì đó muốn bám lên người, chỉ cần dùng thẻ đâm vào người, đâm hết sức, đâm rách

thịt thì sẽ ổn. Tôi vội gật đầu, bụng bảo dạ, tên này biết toàn những chiêu tự mình hại mình.

Tần Nhất Hằng đợi thêm chốc lát rồi ra hiệu cho tôi, sau đó đẩy cửa bước vào. Tôi đi theo sau hắn. Vào từ đường, Tần Nhất Hằng không bật đèn pin ngay mà chờ cho hô hấp bình thường trở lại, mới bật đèn. Tôi cũng làm theo, mở đèn lên chiếu loạn xạ.

Đầu tiên tôi soi vào góc tường, cảm giác, nếu như trong căn phòng này có thứ gì đó, thì hẳn nó phải trốn ở nơi khuất nẻo ấy. Thấy trong góc nhà không có gì, tôi cũng yên tâm. Dưới ánh sáng đèn pin, gian phòng hiện lên khá nhỏ, chắc hẳn chỉ là tiền sảnh của nhà thờ tổ, thường thì đây là nơi để những người vào làm lễ thay đồ giũ bụi… Tôi chiếu đèn pin về phía trước, thiếu chút nữa bị dọa cho đứng tim, ngay trước mặt là một người đầm đìa máu, đang trân trân nhìn tôi!

Tôi suýt thét lên, nhưng tiếng thét còn chưa ra khỏi họng đã bị Tần Nhất Hằng bịt miệng lại. Tôi còn tưởng hắn không nhìn thấy kẻ kia, dù miệng tôi không phát ra được âm thanh nào, nhưng hai tay khua lia lịa, muốn nhắc nhở hắn.

Ai ngờ hắn ghé lại nói cho tôi hay, đừng hoảng, đó không phải là người, chỉ là một tượng Phật thôi. Lúc này tôi mới vững tâm, ra hiệu cho Tần Nhất Hằng buông tay, rồi ngồi xổm xuống thở gấp. Đến khi không còn hổn hển nữa, tôi mới lấy can đảm chiếu đèn pin lại chỗ đó.

Vừa rồi nhất thời sợ hãi không nhìn cho rõ, giờ chiếu đèn qua mới thấy quả nhiên chỉ là một pho tượng Phật chiều cao bằng người. Nhưng pho tượng này thoạt nhìn chẳng khác nào một người đầm đìa máu. Mặc dù tôi có chút sợ hãi, nhưng vẫn không kiềm chế được tính hiếu kì, tiến gần lại xem xét.

Máu trên tượng Phật còn chưa khô hẳn, đứng gần rõ ràng ngửi thấy mùi máu tươi. Tôi chiếu đèn pin lên, phát hiện cặp mắt của pho tượng bị người ta đậy hai phiến lá lên trên và cố định bằng băng dính, tôi cảm thấy thực kì quái. Tần Nhất Hằng cũng tới gần xem xét pho tượng, tôi liền hỏi hắn đây là sao. Hắn ghé sát lại ngửi, nói, đây chắc chắn là máu, nhưng máu gì thì hắn không xác định được, nhìn thủ đoạn hắn đoán hẳn là máu chó mực, còn lá là lá liễu.

Tần Nhất Hằng nói xong, tôi càng cảm thấy khó hiểu, giội máu chó mực lên tượng Phật làm gì?

Hắn đáp, cũng không biết, máu chó mực có tác dụng trừ tà, tuy nhiên cũng còn phải xem cách dùng thể nào. Máu là thứ có sát khí, dùng để trừ tà thực ra cũng tương đương với việc dùng sát khí trừ âm khí, lấy độc trị độc mà thôi. Pho tượng Phật bị giội máu chó mực này hiển nhiên là để trừ khử Phật tính, khiến nó mất đi tác dụng trấn yếm. Dùng lá liễu che mắt thì càng dễ hiểu, bất kể trong văn hóa thế giới hay văn hóa Trung Quốc, đôi mắt luôn có một vị trí văn hóa vô cùng đặc biệt. Trong thành ngữ có câu "vẽ rồng thêm mắt". Hiện nay trong nhiều tác phẩm nghệ thuật và dân gian, công đoạn vẽ mắt chính là phần chiếm hầu hết thời gian hoàn thành của các họa sĩ. Ngay cả hình xăm hổ trên người những đàn em khi gia nhập xã hội đen, cặp mắt của con hổ đôi khi cũng phải do chính tay vị đại ca của bang xăm lên, việc này kì thực chính là mang ý nghĩa "vẽ rồng thêm mắt" đó thôi, cho nên, tương truyền rằng nếu dùng lá liễu quanh năm chỉ ở trong bóng râm che lên cặp mắt, là mắt người thì có thể phải bỏ mạng, mà tại nơi này, che mắt tượng Phật cộng thêm việc giội máu chó mực cũng đều chỉ vì một mục đích.

Hắn ngừng lại, rồi tiếp, tựu chung là muốn phá bố cục trấn trạch nơi đây, có kẻ muốn rước thứ gì đó không sạch sẽ vào trong.

Nghe Tần Nhất Hằng nói vậy, tôi lập tức rùng mình, có kẻ muốn rước thứ dơ bẩn vào đây sao? Thật sự vô lý. Nơi này là từ đường, tuy chưa thấy linh vị nhưng cũng là nơi thờ cúng liệt tổ liệt tông của một đại gia tộc! Tổ tiên dù không phải thần linh nhưng hoàn toàn có thể trấn trạch, phù hộ con cháu. Trước kia tôi từng nghe nói, có người thờ cúng bài vị tổ tông trong nhà, những bài vị này lại có thể phát ra tiếng động khiến bọn trộm cắp hoảng sợ mà bỏ chạy. Tuy rằng không rõ thực hư nhưng tối thiểu cũng thấy việc tổ tiên hiển linh hẳn không phải nói nhảm.

Nghĩ vậy, tôi liếc nhìn tượng Phật, bỗng cảm thấy như hiểu ra được, chẳng lẽ có kẻ vì muốn rước thứ bẩn thỉu vào đây nên đã dùng thủ đoạn, đến bài vị tổ tiên bên trong kia cũng đã hủy đi rồi?

Trong lúc tôi còn đang suy ngẫm, Tần Nhất Hằng đã chạy tới căn phòng phía sau lưng tượng Phật để xem xét. Thấy vậy tôi cũng nhón chân chạy theo, hỏi hắn, mấy thứ bẩn thỉu trong phòng này cậu có cảm nhận được không?

Hắn lắc đầu, tỏ ý ban nãy khi mở cửa đúng là đã có một luồng oán khí xông ra, nhưng giờ lại biến mất một cách kì lạ, hiện tại chỉ còn cách vừa xem xét vừa phỏng đoán thôi, tóm lại cứ phải vào trong đã rồi mới tính tiếp được.

Nói đoạn hắn hé cửa căn phòng, ngó qua khe cửa vài lần, tiếc rằng bên trong tối om. Do dự một lát, hắn lại hé ra thêm chút nữa rồi lách người vào trong.

Tôi thấy thế, nghĩ mình cũng phải đi theo, liền nghiêng người định chui vào. Bình thường khi muốn tiến vào một không gian nhỏ hẹp, tư thế ban đầu của người ta sẽ tương đối giống nhau, nhưng theo thói quen của từng người mà có người chui đầu vào trước, có người lại cho chân vào trước. Tôi thuộc kiểu đầu tiên, nhưng không ngờ ngay khi mới đưa đầu vào, còn chưa kịp nhấc chân thì cả người đã vấp vào thứ gì đó, lập tức mất đà ngã ập vào trong buồng, đẩy cánh của mở toang.

Tần Nhất Hằng vội vàng kéo tôi đứng lên. Cửa bị tôi xô mạnh như thế, có giấu giếm cũng vô ích, khỏi phải lén lén lút lút nữa. Tôi bèn đứng thẳng người lên, chiếu đèn pin ra sau, muốn xem mình vừa vấp phải thứ gì. Hóa ra là một ngưỡng cửa cao. Vừa rồi nhìn Tần Nhất Hằng lách vào ngon ơ, tôi không chú ý phòng này còn có một bậc cửa cao đến thế. Loại cửa này hẳn ai cũng biết, thường thấy trong kiến trúc thời cổ hoặc kiến trúc giả cổ thời nay. Bất kể là theo huyền học hay lễ nghi xưa cũ thì ngưỡng cửa này đều có ý nghĩa sâu xa. Nghe đâu độ cao của ngưỡng cửa cũng có những quy định đặc biệt, tác dụng chính là để ngăn cản oan hồn, cũng có thể ngăn ngừa âm khí chảy vào. Cũng có những giải thích khác như ngưỡng cửa vừa vặn cao hơn bước nhảy của cương thi, thế nên cũng là để ngăn cương thi nữa. Có câu "đại gia khuê tú nhị môn bất mại" cũng là có ý này. Theo lễ nghi thời cổ, phần chân của các tiểu thư khuê các là bộ phận riêng tư, không thể phơi bày, cửa cao thế này thì dù người con gái đứng ở bên trong nhìn ra ngoài, ngưỡng cửa cũng vừa vặn che đi bàn chân.

Tôi nhớ trước kia Tần Nhất Hằng đã từng giải thích như thế, cánh cửa này cũng bởi vì quanh năm suốt tháng ngăn cản âm khí, cho nên không thể giẫm lên, người nào giẫm phải sẽ gặp vận xui xẻo, số mệnh cũng tệ đi. Nghĩ đến đây, tôi bèn

ngẫm lại, vừa nãy có lẽ tôi chỉ vấp vào chút thôi, cũng không giẫm lên, số mệnh hẳn không giảm xuống đâu. Thế là, tôi lại quay người, tiếp tục đi theo Tần Nhất Hằng. Lúc này hắn đã đi tới bên kia của căn phòng rồi, ánh đèn pin từ phía đó cứ quét qua quét lại. Tôi cũng chiếu đèn tới, phát hiện căn phòng này lại rộng, cỡ phải bằng giảng đường đại học nhét vừa mấy trăm người. Tôi bước nhanh đến gần, đã thấy hắn đứng sững người, nhíu mày nhìn một món đồ.

Thứ đó chính là một tấm linh vị. Trông thấy nó, có thể chắc chắn phòng này là nơi tế bái của từ đường. Tôi cũng giơ đèn lên xem, lập tức kinh hãi không thốt nên lời. Hai phần ba căn phòng bày chi chít linh vị, cái nào cũng được đặt trên một chiếc kệ đá giống y hệt nhau. Người nhà này đúng là đại gia tộc, mẹ kiếp chỉ thờ người chết thôi đã nhiều thế này rồi? Tôi nương theo ánh đèn pin để nhìn kĩ hơn, trên bài vị đều có tên họ và thời gian qua đời. Tôi nhìn thấy những người này đều mang họ Vạn, tên tuổi đọc lên nghe cực kì nho nhã, có lẽ dựa theo gia phả mà đặt tên, đồng thời cũng dựa vai vế để sắp xếp vị trí linh vị. Tôi xem thêm, cũng không mấy hứng thú, quay đầu thấy Tần Nhất Hằng vẫn đứng sững ở đó không nhúc nhích bèn đập vào vai hắn, lúc ấy hắn mới hoàn hồn.

Thấy trán hắn ướt đẫm mồ hôi, trong lòng tôi thầm kinh hãi, vội hỏi hắn có phải đã cảm giác được thứ gì đó không.

Tần Nhất Hằng lắc đầu, sau đó dùng đèn pin lướt qua đống bài vị chằng chịt, hỏi tôi, chẳng lẽ anh không thấy những bài vị này có chút kì lạ sao?

Tim tôi đập như trống dồn, thầm nghĩ, cậu thấy quái lạ thì nói luôn ra đi, mẹ nó, giọng điệu này có thể dọa chết người đấy! Nhưng bây giờ không phải lúc để nổi nóng, tôi đành liếc

mắt quan sát lần nữa, thấy từng chiếc linh vị đều được bày chỉnh tề, nhưng lại không có đồ cúng, lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ điều kì quái chính là các vị đây không có ai thờ phụng sao? Lời chưa ra khỏi miệng, Tần Nhất Hằng đã nói cho tôi đáp án, những người này cùng chết một ngày.

Chết một ngày? Thoạt tiên tôi còn chậm hiểu, thầm nghĩ, con người ai chẳng chết một ngày, chưa từng nghe người nào có thể chết vài ngày cả, sau đó bỗng nhiên sực hiểu hắn nói gì, vội vàng cầm đèn pin soi vào mấy tấm bài vị. Rồi chưa tin lắm, lại tiếp tục đọc mấy tấm ở xa hơn, lần này mồ hôi lạnh đã từ trán chảy xuống hốc mắt.

Tần Nhất Hằng nói không sai, tuy lịch cũ chỉ ngày tháng năm nào tôi không rõ lắm nhưng chữ thì tôi vẫn hiểu. Những người này mặc dù sống ở niên đại và triều đại khác nhau, nhưng đều chết cùng một ngày! Thật không thể tưởng tượng nổi! Chẳng lẽ chết cùng ngày là truyền thống của gia tộc này sao? Nhưng việc ấy bất hợp lý, trừ phi là tự sát, nếu không thì thiên tai, bị hại, bệnh tật, già yếu gì lại tính được chuẩn xác để chết cùng một ngày như thế?

Tôi định hỏi Tần Nhất Hằng, ai ngờ hắn lại bắt đầu chiếu đèn vào tùng bài vị nghiên cứu. Hắn nhìn mấy tấm ở hàng đầu vài lần, rồi đi đến dãy cuối cùng xem xét, rốt cuộc đứng sững trước một bài vị. Tôi thấy hẳn là có chuyện rồi, vội vàng đi tới, nhìn theo ánh mắt của hắn, lập tức giật mình! Linh vị này cũng giống y hệt những tấm khác, nhưng tên người được khắc trên đó lại là Vạn Cẩm Vinh! Cái tên này đối với tôi không hề lạ lẫm, chính là tên vị kiến trúc sư quá cố nọ, tôi vẫn còn giữ một quân cờ lấy được từ ngôi nhà của ông. Tôi chợt hiểu ra, vì sao Tần Nhất Hằng lại nhìn chằm chằm vào cái linh vị đó, bởi vì ở đây có một điểm đáng ngờ, ông tổ của gia tộc này làm công

việc gì chúng tôi không biết, nhưng chỉ từ quy mô của nhà thờ họ, đủ thấy đó phải là một gia tộc cực kì giàu có. Tuy vẫn thường nói từ đường được xây dựng trên quê hương gốc của gia tộc, nhưng thôn này quá vắng vẻ, hơn nữa xung quanh cũng vô cùng quỷ dị, có ông Mã bị người ta dùng thuật túc phược, tất thảy đều lộ ra những điểm không hợp lý, hơn nữa chủ yếu là, ông lão Vạn Cẩm Vinh kia cũng mới qua đời chưa lâu, nghĩa là linh vị mới được đặt ở đây. Chẳng lẽ kẻ muốn rước thứ không sạch sẽ vào nơi này chính là kẻ đã lập bài vị cho Vạn Cẩm Vinh? Mảnh đất khó hiểu này quả thật có nhiều ẩn tình.

Tôi nhìn Tần Nhất Hằng, chợt nghĩ, có phải hắn đã sớm biết đây là từ đường nhà Vạn Cẩm Vinh nên mới đưa tôi đến? Nếu tôi đoán đúng thì chẳng lẽ hắn muốn tìm "chỉ bộ" của Vạn Cẩm Vinh? Thế sao Tần Nhất Hằng vẫn giấu tôi, không chịu nói rõ tất cả mọi chuyện? Hơn nữa, trong "chỉ bộ" kia có những thông tin gì mà hắn phải tìm bằng được? Nếu tôi đoán sai thì lại càng khó hiểu, không kiếm được tiền hắn đưa tôi đến đây làm chi.

Trong lòng có quá nhiều nghi hoặc, tôi dừng lại, toan lục vấn Tần Nhất Hằng rốt cuộc chuyện này là thế nào. Chẳng chờ tôi mở miệng hỏi, hắn đã giành nói trước, tôi biết hiện nay trong lòng anh đầy thắc mắc, nhưng bây giờ tại đây tôi không tiện giải đáp. Nói xong, hắn dùng đèn pin ra hiệu, nói, vừa rồi tôi để ý thấy bên trong vẫn còn một phòng, chúng ta nên vào xem rồi tính tiếp.

Dứt lời, hắn đi trước dẫn đường. Căn phòng chúng tôi đang đứng có lẽ là trung tâm của từ đường, vì kích thước của nó đã chiếm phần lớn tổng diện tích của cả công trình kiến trúc này. Tôi dùng đèn pin rọi theo, quả là bên tường có một

cánh cửa, tôi thầm tính toán, dù sao những nơi chưa thăm dò không còn nhiều, tạm thời cứ nghe lời Tần Nhất Hằng, giờ chưa phải lúc để đào sâu đến gốc rễ vấn đề, thôi thì cứ theo sau hắn.

Lần này Tần Nhất Hằng mở cửa cẩn thận, tôi cũng nhớ cố gắng chú ý dưới chân, chúng tôi bước vào bên trong, rọi đèn pin quan sát xung quanh, phát hiện căn phòng này vừa dài vừa hẹp. Bên trong không có đồ đạc, thoạt nhìn như một hành lang, nhưng chiếu sâu vào trong xem xét, thấy chỉ có tường và ba cửa sổ hình tròn. Tần Nhất Hằng nhìn bốn phía một lượt, cũng không phát hiện gì thêm. Lá gan bắt đầu lớn hơn, tôi đi thẳng đến bức tường xa nhất, muốn xem bên ngoài cửa sổ là chỗ nào. Vì tầm mắt có hạn, nhìn từ xa cũng không chú ý, đến gần mới phát hiện ba cửa sổ hơi kì lạ. Đầu tiên là vị trí của chúng quá thấp, chỉ đến phần eo tôi, muốn nhìn ra ngoài phải cúi người xuống; tiếp theo cũng phải nhìn gần mới biết, trên cửa sổ không gắn kính, không biết là không kịp gắn hay thiết kế thế. Dù sao tôi cũng lười tìm hiểu vấn đề mỹ học trong kiến trúc. Suy nghĩ một lát, tôi tò mò ngồi xổm xuống nhìn ra ngoài, kết quả bên ngoài còn tối hơn, thật đáng thất vọng. Tôi soi đèn pin ra, cố lắm cũng chỉ thấy được hàng cây trong rừng. Đây đã là bức tường ngoài cùng của công trình kiến trúc này rồi.

Thẳng người dậy, tôi thầm nghĩ, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Đục ba cái lỗ ở đây, còn làm thấp thế này, trời mưa thì nước sẽ chảy hết vào trong. Tôi lại so sánh với chiều cao của người, chẳng lẽ dùng để tiểu tiện? Từ trong phòng xả thẳng ra ngoài? Nhưng có cần phải làm nhà vệ sinh phiền phức thế này không? Người nhà này đều thích nghệ thuật à? Tôi càng nghĩ càng tò mò, quay đầu lại thấy Tần Nhất Hằng vẫn đang giơ

đèn pin xem xét bức tường. Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi lại ngồi xuống, thò đầu ra ngoài xem.

Với kích thước khung cửa sổ này, chui cả người ra cũng không vấn đề. Bên ngoài vẫn là một mảng đen kịt, vừa nghiêng đầu, định xem mặt tường phía ngoài có điểm gì khác biệt không, ai ngờ tôi vừa quay sang bên còn lại lập tức nhìn thấy có một người đang nằm sấp ở chân tường, ngẩng đầu trừng mắt nhìn tôi. Bốn mắt chạm nhau, tôi sợ đến muốn ngất xỉu. "A" lên một tiếng, lập tức thụt đầu vào. Khung cửa khá to nhưng tôi đang hoảng loạn nên bị đụng đầu, mặt mày tối sầm cả lại. May mà Tần Nhất Hằng nghe thấy tiếng kêu lập tức nắm lấy áo tôi kéo tuột vào. Tôi ngồi phịch xuống đất thở dốc, định nói với hắn bên ngoài có người nhưng run rẩy một hồi lâu vẫn nói không thành lời, đành giơ ngón tay ra hiệu cho hắn.

Tần Nhất Hằng nhìn điệu bộ của tôi cũng không hiểu, cho rằng tôi bị trúng tà nên vội bảo tôi lấy tấm thẻ ra tự đâm mình. Tôi khoát tay, cuối cùng cũng nói thành lời, bên ngoài có người! Hắn nghe xong giật mình, lôi mạnh tôi dậy, lùi về phía cánh cửa rồi hỏi, có thấy rõ kẻ đó thế nào không?

Khi ấy tôi quá sợ hãi, làm sao nhớ được kẻ đó trông thế nào, chỉ lắc đầu hỏi Tần Nhất Hằng, đêm khuya thanh vắng, kẻ đó nằm đấy để làm gì? Vừa dứt lời tôi liền nghĩ, chẳng lẽ chính là người đã phá thế trấn trạch? Gã đến trước một bước, sau đó nghe thấy tiếng hai chúng tôi bèn chui ra bằng đường cửa sổ, nấp bên ngoài? Nói vậy vừa nãy tôi còn thò đầu ra cho gã làm thịt, đúng là mạng lớn. Nhưng kẻ đó cũng không tấn công tôi, chẳng lẽ gã không có ý hại chúng tôi, hay lúc nãy gã cũng không ngờ tôi sẽ thò đầu ra nên không kịp động thủ? Dù thế nào, sự có mặt của kẻ đó ở đây trong thời điểm này cũng là một vấn đề lớn.

Tần Nhất Hằng nghe tôi nói xong thì lắc đầu, giơ tay ra dấu im lặng rồi tắt đèn pin, phòng trường hợp kẻ ở bên ngoài muốn đánh lén. Căn phòng thoáng chốc chìm vào bóng tối. Tần Nhất Hằng kéo áo tôi, ra hiệu bảo tôi đi theo.

Chúng tôi đi đến góc tường, Tần Nhất Hằng khẽ nói: Hiện giờ chưa thể bật đèn, chúng ta cố gắng đừng để lộ vị trí của mình. Tôi nghĩ ba khung cửa sổ kia có lẽ là tiết nhãn[32] trong phong thủy, dùng để tiết tai, tuế, kiếp - tam sát khí. Về kẻ kia, không cần biết gã là ai, chúng ta cũng phải cẩn thận đề phòng. Tôi nhìn thấy trên tường có nhiều chữ viết, nét bút còn mới, có khả năng do kẻ đó lưu lại. Xem ra gã đang tính toán thứ gì đó, tôi chưa rõ lắm. Từ đường này có quá nhiều chỗ kì quái, tôi đi xem gian phụ xem sao. Nhưng theo tình hình hiện tại tôi không thể đưa anh đi cùng, anh ở đây chờ tôi, xong việc tôi sẽ quay lại tìm anh.

Dứt lời, hắn xoay người đi mất. Mới đầu tôi còn cảm giác được hắn rón rén bước đi, một lúc sau đã hoàn toàn không còn cảm nhận được sự hiện diện của hắn nữa. Tôi dựa vào tường, bất giác cảm thấy sợ hãi. Căn phòng này bày nhiều linh vi cộng thêm không có Tần Nhất Hằng bên cạnh, bầu không khí thật đáng sợ. Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, tự nhủ sóng to gió lớn nào cũng đều trải qua rồi, chuyện này cũng chẳng có gì to tát, thế nhưng trống ngực vẫn đập dồn dập. Qua một hồi, tôi cũng không rõ cụ thể là bao lâu, một tiếng động như tiếng kim loại va vào nhau vọng vào từ đường, giống tiếng kéo lê xích sắt trên mặt đất.

Tôi dỏng tai nghe ngóng nhưng càng nghe càng mờ mịt, tuy tiếng động nhỏ nhưng ở trong tình huống này làm tôi vô cùng sự hãi, lạnh toát cả sống lưng. May mà một lúc sau, tiếng

động này biến mất, có tiếng chân rón rén của Tần Nhất Hằng quay lại, chầm chậm tiến đến bên cạnh, vỗ nhẹ tôi vài cái.

Tuy tôi không nhìn thấy, nhưng có thể cảm giác được hắn vỗ tôi xong thì xoay người tiếp tục bước ra ngoài. Tôi thấy vậy hiểu ý, bèn cẩn thận e dè bước từng bước theo sau. Từ đường này căn bản không có cửa sổ, bên trong tối đen như mực, tôi sợ trong lúc đi đụng nhầm vào linh vị, với tay định nắm lấy ba lô sau lưng hắn. Nhưng khi tôi vươn tay ra, da đầu đã tê dại hết cả đi, vì tôi không hề chạm vào ba lô của hắn như tôi tưởng, mà chạm thẳng vào lưng của người đó.

Người này không phải là Tần Nhất Hằng!

Kể đến đây chưa hết một tiếng, nhưng tôi không thể không ngừng lại. Vì ba người ngồi trên ghế sofa không biết vì chuyện gì lại đột nhiên đánh nhau, hơn nữa còn nhắm mắt nhắm mũi tấn công nhau, bạo lực thuần túy. Tôi ngồi đó không hề can ngăn, còn kiên nhẫn chờ đợi. Tôi biết trận ẩu đả này nhất định sẽ dừng lại, bất kể là mệt đến mức không đánh tiếp được hay có người chết, nhìn chung không ai có thể đánh nhau mãi được. May người đó đánh trong vài phút, không hẹn mà dừng lại, mặt ai cũng đầy máu, thậm chí có một người máu mũi vẫn đang chảy.

Tôi không hỏi nguyên nhân, chỉ nói, giờ có thể tiếp tục nghe kể chuyện? Hai người trong số đó lắc đầu, cũng nhớ quy tắc, đứng dậy cho tôi chụp ảnh toàn thân, sau đó lần lượt rời đi, chỉ còn một thính giả đang ngồi trên sofa xoa cằm. Tôi nhìn anh ta, không ngờ anh ta lại nhìn tôi cười, ra hiệu tôi hãy tiếp tục kể chuyện.

Nhìn đồng hồ, trời sẽ sáng nhanh, không ngờ có người chịu ngồi nghe đến giờ phút này. Tôi dùng máy ảnh để chụp

thính giả duy nhất ấy, có điều tôi chờ lâu mới ấn nút chụp. Tay tôi hơi run, nhìn qua ống kính, khuôn mặt thính giả khá khó coi, vì lần này không chỉ mình tôi thấy, trước khi ánh đèn flash của tôi kịp sáng, trong phòng đã có một ánh đèn flash khác lóe lên. Tôi đặt máy ảnh xuống, thấy anh ta nghi ngờ nhìn tôi thêm vài lần, nhưng cũng không hỏi. Tôi đưa cho anh ta điếu thuốc, rồi tiếp tục kể.

14
Từ đường

Tôi hoàn toàn hoảng loạn, giật lui ra sau theo bản năng, thuận thế quơ đèn pin lên phòng thân, đâu bận tâm việc đó có gây tiếng động hay không. Chúng tôi mua loại đèn pin dài hơn 30 centimet, cầm hơi nặng, tuy không vừa tay nhưng dùng khá tốt. Tôi lùi về sau, muốn tạo khoảng cách an toàn. Tiếp theo tôi bật đèn lên rọi vào người kia, thầm nghĩ, mẹ kiếp, có đánh cũng phải để cho ông thấy mày là ai. Nhưng sau khi soi đèn, tôi ngây người, đây chính là Tần Nhất Hằng! Nhưng ba lô của hắn đâu rồi?

Tần Nhất Hằng thấy tôi bật đèn pin thì cuống lên, vội xua tay bảo tôi tắt đi, nói rằng hắn vừa mới phát hiện một gian phòng, nhất định phải đưa tôi đến xem. Giọng hắn rất khẽ, tôi sững sờ nên không phản ứng ngay được. Hắn bèn giật lấy đèn pin rồi bấm tắt, sau đó túm lấy cánh tay tôi, bảo tôi tiếp tục đi theo hắn.

Chúng tôi rời từ đường, bước thẳng ra sân. Ánh trăng bên ngoài đã bị che khuất, tầm nhìn tuy không rõ, nhưng vẫn tốt hơn cảnh tối như bưng trong phòng vừa rồi. Tần Nhất Hằng đưa tôi đi men theo bên trái sân, lúc này tôi mới thấy ở đây còn một cánh cửa nhỏ bằng sắt, bên trên có sợi xích to bằng ba ngón tay, một ổ khóa kim loại nối chúng lại với nhau. Chẳng

lẽ tiếng động vừa nãy tôi nghe được phát ra từ đây? Tôi nảy sinh lòng ngưỡng mộ Tần Nhất Hằng, không ngờ hắn còn có khả năng phá khóa. Nhưng khi thấy hắn thoăn thoắt leo qua cánh cửa, còn bảo tôi đừng đứng ngây ra đó làm gì, mau theo hắn, tôi mới nhận ra mình đã đánh giá hắn quá cao rồi. Thế là tôi cũng bỏ ba lô xuống, ném qua trước, trèo sang sau.

Phía bên này cánh cửa là một hành lang gấp khúc, chật hẹp, nhưng cũng không đến mức không đi được. Bức tường ở hai bên hành lang cao ngang thắt lưng. Chúng tôi phải đi một quãng xa đến mức như vòng ra sau từ đường, Tần Nhất Hằng mới dừng lại. Lúc này, trước mặt chúng tôi lại xuất hiện một cánh cửa.

Còn một gian phòng nữa? Xem ra gian này không giống với căn phòng bên trong kia. Tần Nhất Hằng lục túi áo, nhét vào tay tôi một vật, bảo tôi ngậm vào miệng, nhắc tôi cầm chắc thẻ bài, rồi bước vào trước. Tôi xòe tay ra nhìn, không khỏi buồn nôn, lại là một cục phân dê. Mùi vị thật khiến người ta không chịu nổi, nhưng Tần Nhất Hằng chỉ muốn tốt cho tôi, tôi đành cố gắng cho vào miệng rồi theo vào trong.

Tôi vốn cho rằng bên trong cũng tối đen như mực, chẳng ngờ Tần Nhất Hằng trước khi vào đã đốt ba cây nến trắng dưới đất, mọi thứ hiện lên rõ ràng hơn. Khi bước vào, chúng tôi làm không khí lưu động, ánh nến vì thế chập chờn vài lần, khiến tôi thoáng bất an. Tôi buông ba lô xuống, nhìn xung quanh. Căn phòng này không lớn lắm, nhỏ hơn căn phòng ban nãy chúng tôi vào nhiều, chỉ khoảng 30 m², chính giữa có đặt một chiếc cối xay bằng đá, xem chừng cũng đã cũ. Phía dưới cối đá còn có những gậy trúc dài chẻ thành ống dẫn nước, ở góc tường không biết chất những gì mà đều dùng vải mưa phủ kín, kích thước xem ra cũng không nhỏ.

Tần Nhất Hằng đóng cửa lại, bảo tôi nhổ cục phân dê ra, nói vừa nãy trước khi vào cửa bắt tôi ngậm để đề phòng tôi dẫn theo thứ đó. Dứt lời hắn vẩy nhiều ngũ cốc ở cạnh cửa, nhắc nhở tôi chú ý đừng giẫm phải. Hắn nói thế hợp ý tôi, vốn tôi còn sợ đang ngậm thứ kinh tởm kia nhỡ đụng phải thứ gì làm giật mình nuốt ực xuống thì chết. Tôi nhổ cục phân dê ra, súc thêm vài ngụm nước cho bớt mùi trong miệng. Đến bên cạnh chiếc cối xay quan sát một lúc, tôi thầm nghĩ, sao lại có thứ này ở đây nhỉ? Loại cối xay này nặng khỏi phải bàn, chuyển tới đây chắc chắn đã tốn nhiều công sức. Nhưng hiện tại nó đã ở đây rồi, cho nên, mặc dù Tần Nhất Hằng không giải thích cho tôi lý do vì sao, tôi cũng có thể đoán được cối xay đóng vai trò quan trọng đối với tòa nhà. Tôi hỏi, cái cối xay này là sao?

Tần Nhất Hằng bảo, chuyện đó để sau đi, có thứ này sẽ khiến anh ngạc nhiên đấy. Nói đoạn hắn mở một tấm vải mưa ra, quả nhiên tôi phải há hốc miệng kinh ngạc. Thì ra dưới lớp vải là những chiếc tủ quần áo lớn giống hệt chiếc chúng tôi đã thấy trong căn hộ nọ, đều được quét sơn đỏ rồi quấn kín bằng băng dính. Tôi vô thức lùi lại một bước, thầm nghĩ lần trước cái tủ kia suýt chút nữa giết Tần Nhất Hằng, tại sao ở đây lại có nhiều thế này?

Tôi thấy Tần Nhất Hằng đang đứng trước đống tủ cũng chậm rãi lui lại vài bước, không có ý định giải thích, bèn hỏi hắn, trong đống tủ này không phải cũng giam giữ thứ gì đó đấy chứ?

Hắn lắc đầu, tôi sốt sắng nói, cậu lắc đầu là tỏ ý không biết hay không có hả? Tôi đây đang sợ sắp són ra quần rồi, cậu trả lời dứt khoát đi.

Lúc này hắn mới lên tiếng, tôi không biết, nhưng chúng ta phải nghĩ cách chuyển những chiếc tủ này đi.

Chuyển đi á? Tính thời giá thị trường chẳng bao nhiêu, trông lại chẳng giống đồ cổ chút nào, thậm chí có là đồ cổ đi nữa thì ở nơi thâm sơn cùng cốc này bói đâu ra phương tiện vận chuyển. Sức hai chúng tôi, dù có bán mạng cũng chưa chắc đã khuân được một cái. Tôi đếm qua thấy có sáu chiếc tủ, bèn hỏi Tần Nhất Hằng, rốt cuộc thì những chiếc tủ này dùng để làm gì? Chuyển về làm gì?

Hắn nghe xong đi tới bên cạnh một chiếc tủ, đưa tay nhẹ nhàng gõ một cái, nói rằng, những chiếc tủ này cụ thể dùng để làm gì thì hắn không biết, nhưng theo hắn đoán thì trong mỗi tủ đều viết gì đó, có lẽ là địa chỉ nhà.

Tôi liền vỡ lẽ, thì ra Tần Nhất Hằng nghĩ những chiếc tủ quần áo này chính là "chỉ bộ". Không đùa chứ! Trước kia hắn từng nói, để tiện mang theo ghi chép, hầu hết "chỉ bộ" đều được làm càng đơn giản, càng nhẹ càng tốt. Giờ hắn bỗng nói Vạn Cẩm Vinh một mình một kiểu, dùng loại to khủng bố này làm "chỉ bộ" ư? Ông ấy muốn người khác tìm ra hay thế nào? Hơn nữa nói đi thì phải nói lại, nếu như những chiếc tủ này là "chỉ bộ", vậy cái lúc trước do kẻ nào chuyển đi? Và làm sao nó lại ở trong căn hộ đó? Những chuyện tôi không hiểu càng ngày càng nhiều, cảm giác có một sợi dây cứ thắt nút liên tục trong đầu. Tôi thắc mắc, làm sao cậu biết những cái tủ này là "chỉ bộ"?

Hắn lại lắc đầu, chỉ suy đoán như vậy thôi, phải mở từng chiếc ra mới xác nhận được suy đoán ấy đúng hay sai.

Thấy Tần Nhất Hằng định mở, hai chân tôi muốn nhũn ra. Tôi nhất định không đồng ý, bảo mang về trước rồi mở sau

cũng không được. Tôi muốn khuyên hắn, đâu cứ nhất thiết phải mở tủ? Dù sao cũng chỉ là suy đoán của cậu, lỡ đoán sai thì sao? Hơn nữa chúng ta cũng không hề biết bên trong có giam thứ gì.

Tần Nhất Hằng khẽ gật đầu tỏ ý đồng tình nhưng lại cho tôi hay, dù hắn có đoán sai đi nữa, nếu không thể mang những chiếc tủ này quay về thì vẫn phải mở tại đây. Nói xong, hắn nhìn tôi, chỉ vào chiếc tủ nói, hồi nhìn thấy chiếc tủ thế này trong căn hộ đã không để ý. Mới rồi kiểm tra tỉ mỉ, phát hiện chúng đều được đóng bằng gỗ quan tài, hơn nữa xem ra là dùng một lô quan tài để làm, thậm chí có khả năng chỉ là một cỗ quan tài thôi.

Tôi nghe xong càng thêm buồn bực, dùng gỗ quan tài đóng tủ? Chuyện này quả là ngoài sức tưởng tượng, không tìm đâu được gỗ nên cứ thế dùng gỗ quan tài làm vật liệu à? Tôi thấy gỗ đóng những chiếc tủ này dường như chỉ là gỗ thường thôi, tuy tôi cũng không biết cách phân biệt các loại gỗ với nhau, nhưng chí ít cũng biết gỗ này không phải loại đắt.

Tôi châm một điếu thuốc, rít mạnh rồi nhìn lại từng chiếc tủ. Cái nào cũng tương đương với cái từng thấy trong căn hộ trước kia, kiểu dáng giống nhau, nhưng xem thể tích thì dùng gỗ quan tài để đóng e ràng không đủ. Đầu tiên, hình dạng tủ quần áo và quan tài khác nhau, tôi lấy can đảm bước tới đo đạc đại khái một hồi, mỗi mặt tủ đều dùng cả một khối gỗ để làm. Điều này càng khiến tôi thêm chắc chắn vì một cỗ quan tài không thể đủ để đóng chiếc tủ quần áo lớn thế này, quan tài căn bản không có tấm gỗ nào lớn đến thế.

Nghĩ vậy tôi nói cho Tần Nhất Hằng biết thắc mắc của mình, hắn cũng gật đầu tán thành, bảo, vì thế hắn chỉ mới

dừng ở mức suy đoán thôi. Tuy rằng suy đoán này không hợp với lẽ thường, nhưng theo lý thuyết thì hoàn toàn có thể. Nói xong, hắn ném đầu thuốc lá đi, tiện tay lại châm một điếu khác, khuôn mặt vẫn đầy nghi hoặc.

Tôi hít một hơi sâu, trong đầu suy nghĩ mông lung, cảm thấy suy đoán của hắn chẳng có lý chút nào, tủ quần áo lớn thế kia, lại chỉ dùng gỗ của một cỗ quan tài để đóng thôi sao? Quan tài đấy phải to, đừng nói chỉ chứa xác mà cho người vào ở cũng thoải mái chán. Ai lại cần đến quan tài to như vậy chứ? Huống hồ những cái tủ này đã được đóng rồi, vậy cỗ quan tài đó ở đâu ra? Chẳng lẽ lại có kẻ một ngày nọ nổi hứng làm một cỗ quan tài lớn nhất thế giới, sau đó hối hận, tiếc gỗ bèn tháo ra đóng thành tủ quần áo? Suy nghĩ này còn chưa kịp thốt thành lời thì tôi lại sực nghĩ tới, sao hắn lại suy đoán những chiếc tủ này được làm từ một cỗ quan tài? Chỉ quan sát chiếc tủ thì khó lòng phát hiện nổi, trừ phi có vật tham chiếu, ví dụ như hắn đã từng nhìn thấy cỗ quan tài khổng lồ đó!

Ý nghĩ này khiến tôi sợ hãi kêu lên, tôi nhìn Tần Nhất Hằng, thấy ánh mắt hắn kiên định. Tôi hỏi hắn, có phải cậu đã từng nhìn thấy cỗ quan tài như thế không?

Hắn sửng sốt một lát, lắc đầu, rồi lại gật đầu, hắn chưa từng nhìn thấy cả cỗ quan tài, nhưng đã từng nhìn thấy một bộ phận của nó.

Nói đoạn, hắn nhắc tôi nhớ đến tòa nhà có "cửu tử trấn long", nơi hắn đã nhặt được một mảnh ván quan tài có ghi tên tuổi cùng bát tự của tôi.

Tôi nhớ ra ngay, bởi đêm ấy thực sự để lại ấn tượng quá sâu sắc. Sáu ngón đã dùng miếng ván đó dụ chúng tôi phá trận "cửu tử trấn long". Tuy rằng khi ấy đã khiếp hãi, nhưng cũng

không xảy ra chuyện gì lớn nên tôi chẳng quá để tâm. Lúc này Tần Nhất Hằng gợi lại, tôi cảm giác tay chân bắt đầu lạnh toát, bởi ý hắn đã quá rõ ràng, gỗ của tấm ván và tủ quần áo là cùng một loại.

Lần này, tôi nín thinh, cả hai rơi vào trầm tư, tuy vậy trong đầu tôi lại chẳng có lấy một tia suy nghĩ, tôi chỉ đang cần thời gian để bình tĩnh lại.

Mười phút trôi qua, Tần Nhất Hằng chợt như tỉnh mộng, nói vừa nãy mải xem xét tủ quần áo, quên mất vật này cũng có lai lịch không nhỏ. Nói đoạn, hắn chỉ vào chiếc cối đá, sau đó đi tới bên cạnh nó, bảo, hồi nãy hắn đã quan sát tổng thể, những ống trúc này có thể dẫn nước đi, cụ thể dẫn tới đâu thì hiện tại chưa rõ, nhưng dựa vào chiếc cối đá này để phân tích thì có lẽ cũng kết luận được.

Tôi nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, lúc này mới chú ý trên cối đá còn có khắc vài hình vẽ, chủ yếu là hoa văn chim muông gì đó. Hoa văn cực kì trừu tượng, nhìn giống với tranh vẽ đơn giản của trẻ con. Tôi nhìn mãi cũng không ra là loại động vật gì, thế nhưng những hình vẽ đó đều được khắc chằng chịt, gần như bao kín hết mặt ngoài cối xay.

Trong lúc tôi xem xét những hình khắc, Tần Nhất Hằng ngồi xổm xuống, chỉ vào phần đen nhánh phía dưới cối xay nói tiếp, trong huyền thuật, cối xay có một tên riêng gọi là "Nghiền ngục" - một loại cực hình dưới địa ngục. Thế nhưng, hình cụ dưới địa ngục đó có hình dạng cụ thể ra sao chưa ai từng thấy, trên thực tế cũng có một ít đồ mô phỏng nhưng nhỏ hơn cái này nhiều, tác dụng cũng là để tránh tà đuổi ma, có thể nghiền nát ác quỷ, khiến chúng vĩnh viễn không thể siêu sinh, hơn nữa nếu là cao nhân thì còn có thể dùng nó để đổi mệnh.

Chiếc cối xay này không dùng để xua đuổi ma quỷ mà để nghiền thịt người. Sau khi bị nghiền nát, thịt sẽ nằm trên cối xay hứng nước đọng, vì không có nguồn nước chảy vào trực tiếp nên chiếc cối này chỉ còn trông vào lượng nước mưa tích trữ ở đầm, hồ nhỏ chảy tới. Hẳn là cái đầm hoặc hồ kia cũng nằm trong vị trí có âm khí nặng, thứ nước ấy hòa với xương máu người, theo máng dẫn bên trong ra ngoài rồi chảy vòng quanh toàn bộ từ đường.

Nói đến đây Tần Nhất Hằng ngừng lại, suy nghĩ vài giây rồi tiếp tục, mục đích làm vậy chỉ có một, chính là để những oán khí này tăng thêm âm khí, vây khốn tất cả những hồn phách trên các bài vị trong từ đường, để họ không thể đầu thai chuyển thế!

Cảm giác của tôi lúc này không thể dùng từ khiếp sợ để hình dung nữa, nếu như tất thảy là thật, thì từ đường này được xây dựng không phải với mục đích cúng bái mà là để giam hãm tổ tiên sao? Những dãy linh vị dày đặc kia ít nhất cũng phải đến vài trăm người, việc này thực sự khiến người ta phải rợn tóc gáy, chẳng lẽ người xây từ đường không phải hậu duệ của nhà họ Vạn? Nhưng nếu không phải con cháu thì tại sao kẻ đó lại biết thông tin về người nhà họ? Nếu muốn tìm hiểu thì phải ngược dòng thời gian về nhiều triều đại xa xưa, thêm chuyện người nhà họ Vạn chết vào cùng một ngày, không biết có liên hệ gì không? Rốt cuộc mục đích của kẻ đó là gì?

Tôi nhìn Tần Nhất Hằng, nhưng hắn im lặng, rõ ràng cũng chưa có lời giải đáp cho mọi chuyện.

Căn phòng tuy sáng nhưng tôi không khỏi thấy lạnh xương sống, bèn nhích đến gần Tần Nhất Hằng, định hỏi bước kế tiếp như thế nào, chúng tôi không phải sẽ mở những cái tủ quần áo

này ra xem thật chứ. Nhung chưa kịp mở miệng, đột nhiên có tiếng gõ cửa, chúng tôi đứng phắt dậy, căng thẳng nhìn ra. Tiếng động nhẹ, nhưng trong hoàn cảnh này, dù hành động nhẹ cỡ nào cũng đều nghe rõ ràng.

Tần Nhất Hằng lập tức nhìn tôi, giơ tay ra hiệu giữ im lặng, sau khi áp tai vào cửa lắng nghe bèn quay lại nhìn tôi lắc lắc đầu. Vì hắn đã ra hiệu cho tôi không được lên tiếng nên tôi không dám tùy tiện cử động, cũng không hiểu ý, chỉ liên tục đánh mắt hỏi hắn, đang xảy ra chuyện gì.

Tần Nhất Hằng không trả lời, tiếp tục lắng nghe, chẳng ngờ tiếng gõ cửa biến mất. Nói thật, vốn dĩ tôi cũng không thấy sợ. Không biết trực giác này từ đâu đến nhưng tôi luôn cho rằng tiếng gõ cửa kia là của một người sống. Đến khi nó dừng lại, tôi lại nghĩ, không lẽ người đó chuẩn bị phá cửa xông vào? Nghĩ vậy tôi lùi lại hai bước, nhưng một lát sau cũng không thấy bên ngoài có thêm động tĩnh nào khác.

Tần Nhất Hằng cũng lộ vẻ kinh ngạc, đầu tiên hắn nhìn về đám ngũ cốc đã rắc bên cạnh cửa, thấy không có điều gì thay đổi mới đến trước mặt tôi thấp giọng nói, thứ bên ngoài không giống tà vật, nhưng chúng ta vẫn nên cẩn thận là hơn, nói xong bảo tôi thu dọn đồ đạc, nhanh chóng rời khỏi.

Nói thu dọn đồ đạc, thực ra chỉ là đeo ba lô, buộc chặt dây giày. Lúc chúng tôi chuẩn bị xong, Tần Nhất Hằng thổi tắt nến, dặn dò, lát nữa khi ra ngoài phải đề phòng xung quanh có kẻ rình rập. Sau đó hắn đến bên cửa lắng nghe một lát, tiếp theo bật đèn pin, rọi về hướng cửa đi ra ngoài. Tôi theo sau hắn, vô thức ngó quanh. Hành lang vốn hẹp, e là muốn giấu một con chuột cũng khó khăn chứ đừng nói con người. Thấy

xung quanh vắng lặng không một bóng người, trong lòng mới an tâm, hỏi Tần Nhất Hằng, kẻ ở ngoài gõ cửa là ý gì?

Tần Nhất Hằng cũng không hiểu, bảo việc này thật kì quái, cửa phòng không hề khóa, nếu có người muốn vào thì cứ đẩy cửa là được. Nghe hắn nói vậy, tôi thầm nhủ, gõ cửa chẳng phải là thừa thãi sao? Chẳng lẽ kẻ bên ngoài muốn nhắc nhở chúng tôi đã đến lúc đi ra? Đầu óc tôi vốn đang rối loạn, càng nghĩ càng mơ hồ, quyết định không nghĩ nữa, ra ngoài rồi tính tiếp.

Lại đi thêm một lúc, gần đến cuối hành lang, Tần Nhất Hằng chẳng hiểu vì sao đứng lại, cứ cầm đèn pin rọi về phía trước. Vì tôi đi ngay sau hắn, không biết hắn đã thấy gì nên tiến đến gần. Vừa nhìn, tôi thật sự kinh hãi, vì bên cạnh cánh cửa sắt có một người đang nằm, không biết còn sống hay đã chết. Tần Nhất Hằng cũng không manh động, cầm đèn pin chiếu một lúc, thấy có lẽ là một thi thể hắn mới cẩn thận bước tiếp.

Tôi cũng tò mò, muốn đến gần xem. Nhưng mới bước một bước, Tần Nhất Hằng đã xoay người lại bảo, đừng vội qua đó. Nói xong, không biết hắn lấy từ trong ba lô ra thứ gì, quơ quơ trước mặt người kia, rồi mới vẫy tay, bảo, đi qua đây đi.

Giọng hắn trầm xuống, tôi thầm hiểu có chuyện không hay, không ngờ khi đến gần thì đúng là chết người thật! Làm nghề này từ trong tiềm thức đã sớm không sợ hãi chuyện chết chóc rồi, ai dè lần này lại khác, bởi người chết chính là Viên Trận!

Tần Nhất Hằng rọi đèn pin lên mặt Viên Trận. Mặt gã hơi bẩn, nhưng vẻ mặt lại bình thản, không giống phải chết đau đớn. Tuy chúng tôi vẫn chưa đến mức quá thân thiết, nhưng đã

hợp tác một thời gian dài, đột nhiên nhìn thấy thi thể của gã, tôi quả thật không đành lòng.

Tần Nhất Hằng ra chiều chán nản, nhất thời chúng tôi đều không nói lời nào. Sửng sốt một lát, hắn mới soi đèn pin chỉ cho tôi. Chiếc áo Viên Trận mặc là một nhãn hiệu áo gió nổi tiếng, vừa nhìn đã nhận ra; trên người hắn cũng không có vết thương, nhưng nhìn kĩ, tôi hoảng hốt, hai tay của Viên Trận đều đã bị chặt mất!

Tôi tức khắc nhìn Tần Nhất Hằng, tiếc rằng hắn ở trong tối nên tôi không thấy được vẻ mặt hắn, buột miệng hỏi, tay Viên Trận đâu? Câu này thực ra thừa thãi, vì Tần Nhất Hằng cũng không thể giải đáp. Mới đầu nhìn thấy thi thể Viên Trận, tôi vẫn đoán không chừng người gõ cửa lúc nãy chính là gã, rồi vì lý đo nào đó mà không mở cửa bước vào, đành theo lối cũ quay trở lại, cuối cùng xui xẻo ngã hoặc trúng độc chết tại đây. Nhưng hiện tại hai tay Viên Trận không còn, vậy lúc nãy gõ cửa là một kẻ khác? Là đồng bọn hay là kẻ đã giết Viên Trận? Đầu tôi rối tung cả lên.

Tần Nhất Hằng im lặng hồi lâu, cuối cùng thở dài bảo tôi đi theo hắn, sau đó trèo qua cánh cổng sắt, nhưng không ra khỏi từ đường mà quay trở lại căn phòng có ba cửa sổ hình tròn. Hắn ngồi dựa vào tường, châm thuốc, rít một hơi rồi mới nói, bây giờ chúng ta ra ngoài e rằng gặp nguy hiểm, đành ở trong phòng này chờ trời sáng. Nơi đây đã xây ba cửa sổ để tiết sát khí nên an toàn hơn cả. Tôi ngồi theo, hỏi hắn bây giờ có biện pháp gì. Tần Nhất Hằng bèn hỏi lại, có phải cảm thấy tất cả rất mông lung không?

Tôi mắng, cậu hỏi thừa vậy? Hắn cười gượng, lại nói, thực ra tôi cũng không hiểu rõ lắm, có điều, bây giờ tôi có thể cho

anh biết tất cả phỏng đoán của tôi. Trước tiên, đúng là tôi đến đây để tìm "chỉ bộ", nhưng "chỉ bộ" rốt cuộc là gì thì tôi cũng vừa mới hiểu rõ. Những tủ quần áo kia có lẽ là do những người này chuyển vào, nhưng mục đích là gì thì hiện tại tôi vẫn chua biết, chỉ biết ít nhất chúng không phải "chỉ bộ", vì "chỉ bộ" không phải vật, mà là một con người!

Tần Nhất Hằng nói đến đây thì dừng, tim tôi suýt ngừng đập. Tôi cũng không phải hạng quá ngu ngốc, nghe hắn nói vậy, trong lòng cũng đoán ra bảy tám phần, không ngờ Viên Trận chính là "chỉ bộ"? Mẹ kiếp, không đùa đấy chứ? "Chỉ bộ" thành tinh à?

Tần Nhất Hằng ừ một tiếng, tiếp tục nói, trước đây kẻ bí ẩn đã nhắn tin nhắc nhở chúng ta, chẳng qua cả hai không ai nghĩ theo hướng này, về sau trên người Viên Trận vẫn luôn có thứ đó bám vào, xem ra gã đã đến những nơi có âm khí nặng để ăn chơi rồi chẳng may mang nó về.

Tôi cúi đầu suy nghĩ. Chuyện này thật khó tin, nhưng gặp phải bao nhiêu tình huống kì dị, thế giới quan ban đầu của tôi thay đổi từ lâu rồi. Nếu một người có thể biến thành oan hồn, sao lại không thể biến thành "chỉ bộ"? Tôi ngẩng đầu lên, bắt gặp Tần Nhất Hằng đang nhìn mình, tôi gật đầu, giục hắn nói tiếp.

Tần Nhất Hằng hiểu ý, tiếp tục câu chuyện: Chúng ta điều biết có nhiều thầy tướng số xem chỉ tay và tướng mạo có thể suy luận được vận mệnh của một người, nhưng đều chỉ là xem đại khái, vì những đường chỉ tay có thể thay đổi, không cố định. Thực ra chỉ tay bao hàm nhiều thông tin hơn chúng ta tưởng tượng. Tôi không biết chỉ tay của Viên Trận đã bị thay đổi bằng phương pháp hiện đại nào chưa, nhưng hiện tại xem

ra, "chỉ bộ" đang nằm trong hai lòng bàn tay gã. Phần "chỉ bộ" này hẳn không rõ ràng, phải dùng cách thức đặc biệt mới tìm được phương vị cơ bản, dù là cao nhân e rằng cũng khó lòng tìm được tất cả các ngôi nhà được ghi chép trên đó. Không biết ai chỉ vẽ để Viên Trận lần theo các phương vị này tìm được những ngôi nhà đặc biệt, nhưng bản thân gã lại không có bản lĩnh trừ tà, nên mới tìm chúng ta. Trùng hợp là việc mua bán của chúng ta có thể để gã lợi dụng, gã bèn giới thiệu những ngôi nhà ma trong "chỉ bộ" cho chúng ta.

Đoạn này Tần Nhất Hằng nói chậm, tôi nghe được tiếng tim mình đập mỗi lúc một nhanh. Chẳng lẽ ý hắn là chỉ tay của Viên Trận chính là một tấm bản đồ? Là tự nhiên mà có hay do sau này biến đổi mà thành? Tôi định hỏi, nhưng sợ gián đoạn luồng suy nghĩ của hắn, đành nín thinh tiếp tục lắng nghe. Bọn họ chắc chắn không chỉ dừng lại ở một mình Viên Trận, rốt cuộc bọn họ muốn tìm ngôi nhà như thế nào? Có tác dụng gì? Tại sao nhất định phải tìm nó? Những câu hỏi này tôi đều không có đáp án. Tuy vậy, tôi có thể khẳng định, căn "cửu tử trấn long" lần trước chính là một trong số đó. Từ đường Vạn gia lớn như vậy, dù bên trong không hề ghi chép về tổ tông nhưng xem phong thủy của nó thì có khả năng được truyền lại từ đời cụ tổ. Nói vậy, e rằng trong "chỉ bộ" không chỉ có những ngôi nhà mà Vạn Cẩm Vinh đã xây dựng mà còn phần của tổ tiên để lại nữa.

Chắc Tần Nhất Hằng sợ tôi nghe không hiểu nên nói mỗi lúc một chậm. Nhưng, dù hắn nói chậm đến đâu, tôi vẫn thấy mụ mẫm, đầu óc rối tung đến mức không biết phải hỏi từ đâu. Hình như hắn đang chờ tôi hỏi, dừng một lát mới nói: Hơn nữa còn có một suy đoán khó tin hơn, mấy cái tủ quần áo chính là tụ trạch, được chôn dưới nền nhà này!

Nói xong, Tần Nhất Hằng châm thuốc hút, có lẽ là để cho tôi có thời gian tiêu hóa thông tin. Cả hai đều im lặng. Tôi tập trung nghiền ngẫm, cố gắng nắm bắt ý hắn. Tuy vậy, nỗi băn khoăn vẫn còn nhiều, càng nghĩ càng rối, tôi định đứng lên đi lại vài vòng cho đầu óc tỉnh táo. Bỗng sực nhớ tới Tần Nhất Hằng từng nói trên tường phòng này có gì đó. Tôi soi đèn pin lên, quả nhiên có kẻ đã để lại mấy dãy số viết bằng bút dạ. Tôi là người chẳng có thiên phú gì về số học, nhìn mấy lần cũng không thấy chúng có quy luật gì đặc biệt, càng không giống phép toán. Tôi lẩm nhẩm, lại cúi đầu suy nghĩ, cảm giác những con số này thực sự có vấn đề.

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng thấy thế nào. Hắn đứng lên lại gần xem, nói những con số này ban nãy hắn chỉ kịp vội vàng ghi lại, cũng chưa có thời gian để suy ngẫm ý nghĩa, xem ra là của kẻ đã vào đây trước chúng tôi lưu lại. Hắn không có manh mối, tôi lại càng không, đành ngồi xuống yên phận đợi trời sáng.

Tôi thoáng nhìn ra ngoài, đã hơn 4 giờ sáng rồi, chẳng còn bao lâu nữa mặt trời sẽ ló dạng. Chịu đựng đến tận lúc này, quả thật cũng hơi mỏi mệt. Vừa ngồi xuống tôi đã muốn gục, thế nhưng trong đầu bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ, dường như tôi đã hiểu những con số trên tường. Nghĩ thế, tinh thần tôi thoáng chốc tỉnh táo, những con số trên tường đó căn bản không phải công thức tính toán, mà là thời gian.

Tôi đứng lên xem xét kĩ từng con số, càng xem lại càng cảm thấy suy đoán của mình chính xác. Mặc dù không phải tất cả các con số đều trùng khớp, nhưng một phần trong dãy số đó chắc chắn biểu thị thời gian. Trong sinh hoạt hằng ngày khi chúng ta ghi chép thời gian thường sẽ dùng dấu hai chấm giữa giờ và phút, mà những chữ số viết trên tường một là tương đối

gọn gàng; hai là không dùng dấu hai chấm nên thoạt nhìn khó liên tưởng đến thời gian.

Tôi lập tức nói cho Tần Nhất Hằng biết suy luận này, hắn gật đầu tán thành.

Hiện tại, những con số trên tường đã lộ ra chút manh mối, tuy vậy tôi cũng chỉ đoán ra được một phần, tức là chỉ có vài con số biểu thị thời gian, những con số còn lại vẫn khiến người ta không sao tỏ tường. Tình huống hiện tại là vậy, tôi cũng chẳng muốn nghĩ thêm nữa, bèn lấy điện thoại từ ba lô ra, định lưu lại dãy số rồi tiếp tục ngồi đợi. Vừa mới lưu được một nửa, chợt nghe Tần Nhất Hằng từ phía sau kêu lên một tiếng, tôi quay lại đã thấy hắn đang soi đèn vào góc tường, dường như đã phát hiện ra thứ gì đó. Đầu óc tôi chợt choáng váng, sực nhớ tới bên ngoài cửa sổ có người, mải suy nghĩ chẳng ngờ lại quên mất chuyện hệ trọng đó. Tôi nhanh chóng chiếu đèn ra bên ngoài ba cái cửa sổ, đều tối đen như mực, không một bóng người, nhìn kĩ mới phát hiện Tần Nhất Hằng vẫn rọi một vật trong góc tường.

Gian phòng này không quá lớn, nhưng thoạt tiên mới nhìn tôi cũng không thể thấy rõ ngay được. Lúc trước vào đây xem xét căn phòng, tôi đã kiểm tra kĩ, bốn bề trống trơn. Chẳng lẽ sau khi chúng tôi đi ra thì lại có người vào? Là Viên Trận ư?

Tôi bèn hỏi Tần Nhất Hằng, hắn không trả lời, chỉ thận trọng tiến về phía vật kia. Tôi cầm đèn pin theo sau. Đi được hai ba bước tôi mới nhận ra món đồ nằm ở góc tường nhìn giống cái đỉnh, tuy không lớn lắm nhưng giống với cái chúng tôi đã tìm được trên sân thượng nhà trưởng thôn Tân trước.

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, làm thế nào mà nó chạy được đến đây vậy? Hắn quay lại liếc tôi, lắc đầu, rồi tiến tới gần hơn để

quan sát cho kĩ. Đột nhiên hắn hét lớn: Khốn kiếp, là "cừu thù"!

Tiếng kêu của hắn làm tôi giật mình, tuy không hiểu biết nhiều về huyền học, nhưng là chiến hữu đã lâu, mưa dầm thấm đất cũng được ít nhiều, "cừu thù" này trước kia Tần Nhất Hằng đã nói cho tôi biết, nên vừa nghe nhắc, da đầu tôi lập tức tê rần.

"Cừu thù" là tên gọi chung của những thứ "hại người". Trong đời sống hắng ngày chúng ta vẫn thường nhầm lẫn giữa "hại" và "khắc", nhưng nếu tỉ mỉ phân tích về mặt ý nghĩa mà nói thì đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Đơn giản, "hại" xuất phát từ những thứ bên ngoài, ví dụ như tướng mạo con người. Còn "khắc" là từ nội tại, chính là bát tự, những tương khắc trong mệnh lý ngũ hành. Trong những thứ có thể hại người, nổi tiếng nhất là loài ngựa Đích Lô thời Tam Quốc[33]. "Hại" ở đây không giới hạn ở động vật, thậm chí cũng không giới hạn ở sinh vật, cây cối, con người, mà tất cả những thứ cử động được kì thực đều có thể mang đến tai họa. Ngày nay vẫn còn nhiều vùng cho rằng đứa trẻ nào hay khóc cũng chính là tai họa. Lãnh thổ rộng lớn, phong tục từng vùng khác biệt, cho nên, lý giải về những yếu tố có hại đối với con người cũng không thống nhất. Ví như nhiều nơi có tục cho rằng chó nuôi trong nhà nếu toàn thân một màu mà bốn chân lại màu trắng thì chắc chắn có hại cho gia chủ. Chó con mới sinh ra đã như vậy sẽ lập tức bị chặt đứt bốn chân đem chôn ở bốn góc nhà để hóa giải. Mèo nhà toàn thân một màu mà chót đuôi màu trắng cũng làm hại đến gia chủ, biện pháp hóa giải tương tự trường hợp của chó. Những thứ bị chặt ra như chân chó hay đuôi mèo đó được gọi là "cừu thù".

Tần Nhất Hằng điểm qua rất nhiều loại "cừu thù", tôi chỉ còn nhớ lõm bõm. Nay nghe hắn nói vậy tôi vội vàng chạy qua xem, trong chiếc đỉnh có đựng thứ gì đó, khá là nhiều, nhưng thoạt nhìn thì không nhận ra được chúng là gì. Tôi bèn hỏi Tần Nhất Hằng, đúng là "cừu thù" không? Sao lại kì quái thế này? Tần Nhất Hằng nói, đây đều là móng tay, được rút từ ngón tay người ra đấy. Tôi phát run, cái đỉnh tuy không lớn lắm nhưng móng tay thì có to gì cho cam, đầy ắp thế này chẳng phải rất nhiều sao? Ở đâu ra nhiều móng tay như thế chứ?

Tần Nhất Hằng nói đây đều là móng tay người chết, nếu quen biết với nhân viên làm công tác hỏa táng thì cũng dễ dàng thu thập được. Lúc này, vấn đề lớn nhất là, cái đỉnh tại sao lại xuất hiện ở đây? Dứt lời, hắn bèn ngồi xổm xuống kiểm tra, lát sau ngẩng đầu báo cho tôi hay, đây chính là cái đỉnh chúng ta tìm thấy ở nhà ông trưởng thôn đó, không sai được.

Tần Nhất Hằng đứng lên, dùng đèn pin quét qua toàn bộ căn phòng, tiếp tục nói, móng tay người chết nhìn chung cũng là một loại "cừu thù", để ở trong nhà có thể mời gọi tai họa. Nơi này tích trữ cả một đống, hiện tại chưa xảy ra chuyện gì đặc biệt nhung cũng khó mà nấn ná lâu được, chúng ta phải sớm thoát khỏi đây. Tôi nghe mà lấy làm mừng, căng thẳng quá rồi, bây giờ tôi chỉ muốn rút lui, tìm nơi nào yên ổn đánh một giấc.

Tôi bèn chạy đến góc tường lấy ba lô, vừa quàng lên vai liền nghe thấy bên ngoài loáng thoáng tiếng xích sắt vọng tới. Tôi lập tức nhìn sang Tần Nhất Hằng, hắn cau mày, hiển nhiên hắn cũng đã nghe thấy. Tôi thì thào hỏi, chẳng lẽ có kẻ nào mở cửa sắt vào đây? Nhưng hắn lắc đầu, sau đó vẻ mặt thay đổi, vội vàng hét lên, đó là tiếng móc xích xâu qua xương quai

xanh của các tù nhân cõi âm đấy! Mau đặt ba lô xuống, đứng lên đấy, tuyệt đối không được chạm chân xuống đất, nếu không chúng ta nhất định phải chết!

Tôi chưa kịp phản ứng đã bị hắn phun ngay một búng máu vào mặt. Tôi vốn đã luống cuống tay chân rồi, giờ bị phun máu lại càng bấn loạn. Xem chừng Tần Nhất Hằng cũng quá hốt hoảng, không điều chỉnh được nặng nhẹ, lúc cắn đầu lưỡi dùng sức quá mạnh, máu đang chảy ướt cả cằm! Tôi thầm hiểu tình hình gay go, ngay cả hắn cũng đã tự hại mình rồi! Liền cuống cuồng đứng lên chiếc ba lô.

Ba lô của chúng tôi là hàng hiệu cao cấp, chất lượng đảm bảo, chỉ là bên trong không nhét đồ nên đứng lên trên tuy không chạm đất nhưng cũng chỉ cách hai ba lớp vải mà thôi. Tôi càng thêm mất bình tĩnh, Tần Nhất Hằng thì vẫn rối rít tìm kiếm gì đó trong ba lô. Không khí bị đè nén đến khó thở, bởi tiếng xích sắt kia càng lúc càng gần!

Tôi sợ Tần Nhất Hằng không nghe được âm thanh đó, bèn hét lên, chẳng thèm kiêng kị gì nữa, Tần Nhất Hằng! Cậu đang tìm cái quái gì đó hả? Thế nhưng hắn không quay đầu lại, động tác tìm kiếm lại càng nhanh hơn, đồ đạc ném lung tung ra đất. Hơn mười giây trôi qua - mười giây này thực sự dài dằng dặc - hắn xoay người, tôi mới nhìn rõ thứ hắn cầm trong tay là một vòng pháo, hắn hét lên với tôi, bật lửa!

Tôi mò mẫm trong túi, không hiểu sao trong tình huống thế này người ta lại càng cuống đến mức tay run lẩy bẩy, tìm cả buổi cũng chưa thấy. Tần Nhất Hằng chợt tức giận, gần như gầm lên, sao ba lô của anh lại mỏng thế kia? Không phải tôi đã bảo anh đứng cao lên hay sao?

Tôi đáp, ba lô này có đựng gì đâu, cậu bắt tôi đứng làm sao?

Trong lúc cãi lộn, tôi đã tìm thấy cái bật lửa, vội ném sang, Tần Nhất Hằng đón lấy rồi bảo tôi nhảy lên lưng hắn, nhất định không được để hai chân chạm đất. Tôi đành sấp ngửa nhảy đến phía sau gần. Hắn gồng sức cõng tôi lên.

Tần Nhất Hằng không khỏe lắm, tôi cũng chẳng phải người gầy gò gì cho cam, hắn cõng tôi một chốc một lát thì được chứ phải cõng lâu thì sẽ vất vả. Tôi không biết mất bao nhiêu thời gian mới giải quyết xong đám tù nhân cõi âm kia, dù sao dựa theo tình trạng trước mắt, ắt là phải hao tổn sức lực lắm.

Tần Nhất Hằng dặn tôi: Phải nhắm chặt mắt lại, lát nữa chẳng may có quỷ dạ xoa áp giải tù nhân, ai nhìn thấy chắc chắn toi mạng! Hắn là lũ "cừu thù" kia đã gọi chúng tới, có kẻ muốn giết chúng ta!

Nói xong hắn dò dẫm bước tới góc tường, tôi nhắm mắt nên không nhìn thấy gì, nhưng trực giác mách bảo, thứ đó đã vào đến phòng này rồi! Áp lực quá nặng nề, tôi sợ bủn rủn cả người. Nhưng tôi nhớ ra hắn bảo tôi nhấc hai chân lên, nhắm mắt lại, thế còn hắn thì sao? Bà mẹ nó, ý hắn không phải là chuẩn bị liều mạng với đối phương đấy chứ?

Tôi liền hỏi Tần Nhất Hằng, tiếp theo làm gì đây? Hắn không đáp. Trong nháy mắt cả căn phòng bỗng lạnh ngắt, cảm giác này dường như không phải bắt nguồn từ làn da, mà là luồng khí lạnh bất ngờ bốc lên từ đáy lòng. Tôi đang định nói tiếp, thì mông đột ngột va vào tường đau điếng. Tần Nhất Hằng bảo, duỗi thẳng hai chân, tôi sẽ đẩy anh qua cửa sổ tiết sát, sau đó tôi thò tay ra, anh gắng sức kéo tôi theo nhé.

Duỗi hai chân, nói thì dễ nhưng làm thì khó. Tôi gắng hết sức, cố vận lực ở eo để duỗi thẳng hai chân, rồi giơ chân lần tìm cửa sổ. Tôi cử động khiến cho thân thế Tần Nhất Hằng cũng lay chuyển theo, thậm chí lảo đảo. Thấy thế tôi càng hoảng sợ, chật vật mất nửa phút mới tìm thấy phần cửa. Tôi báo cho Tần Nhất Hằng biết, hắn bèn dồn lực về phía sau, đẩy tôi sát vào khuôn cửa.

May mà cửa sổ cũng không quá nhỏ, lúc chui ra cũng thuận lợi. Đến khi cả người chạm được phần đất phía ngoài, toàn thân tôi đã ướt đẫm mồ hôi, cũng không biết là do sợ hay do dùng sức nhiều nũa. Nhưng tôi cũng chẳng có thời gian để nghỉ ngơi, vội vàng giơ tay định kéo Tần Nhất Hằng theo, hắn lại không đưa tay ra như đã hẹn.

Tôi thầm nghĩ, cậu đừng có gặp chuyện gì không may nhé, nếu cậu chết trong đó chỉ sợ đời này tôi sẽ không thoát khỏi mặc cảm tội lỗi. Nghĩ vậy tôi bèn hấp tấp hét vào trong, mau ra đây! Hắn đáp ừ, nhưng vẫn chẳng thấy tay đâu, chỉ nghe tiếng bước chân hỗn loạn, không biết còn đang bận rộn chuyện gì. Lòng tôi nóng như lửa đốt, lại chẳng thể trợ giúp gì được. Cảm giác bất lực này quả là khó chịu. Tôi định ngồi xổm xuống nhìn vào bên trong, nhưng lại sợ nhìn thấy thứ gì khủng khiếp.

Cứ thế một lúc lâu tôi mới nghe thấy tiếng Tần Nhất Hằng gọi, sau đó bắt được tay hắn thò tay, tiếp theo là tiếng pháo nổ đì đùng không ngớt trong phòng. Tôi vội vàng kéo hắn ra, hắn vừa đứng vững đã xoay người nhổ một búng máu vào bên trong, đoạn chẳng thèm nghỉ ngơi, kêu tôi chạy cùng hắn. Chúng tôi cắm đầu cắm cổ chạy thẳng, xa đến đâu cũng chẳng nhớ nổi, may là trên đường không có cái hố nào, cũng không bị trẹo chân, chạy mãi cho tới khi ban mai ngày mới chiếu

rạng Tần Nhất Hằng mới phất tay bảo ngừng, chúng tôi nằm vật ra đất thở hổn hển. Tôi hỏi Tần Nhất Hằng vừa rồi làm gì ở trong đó, làm ông đây sốt ruột muốn chết.

Hắn thở hổn hết một lúc mới đáp, vốn muốn lao ra ngay nhưng trong ba lô có bản ghi chép dãy số trên tường, hắn nhất định phải mang ra. Nói đoạn, hắn nhổ ra mấy ngụm nước bọt lẫn máu, nói cho tôi biết, cũng may đã là gần sáng, chứ không thì chúng ta lành ít dữ nhiều. Xong xuôi, hắn giơ tay ra cho tôi nhìn, lúc này tôi mới phát hiện tay hắn đã bị nổ be bét thảm thương, ắt hắn ban nãy một mực cầm pháo không buông rồi.

15
Trở về

Đối với chúng tôi tình thế hiện tại quả thật bất lợi. Lúc bỏ chạy chỉ lo bảo vệ tính mạng, tất cả ba lô đồ đạc đều vứt lại từ đường. Tuy những món đồ trong đó không đáng tiền, nhưng việc không ăn không uống đối với chúng tôi cũng là vấn đề lớn. Tôi bàn bạc với Tần Nhất Hằng, hỏi hắn tiếp theo chúng ta nên làm thế nào. Hắn trầm tư một lát rồi nói, giờ chỉ còn cách quay về, những chuyện xảy ra ở đây tạm thời không thể làm rõ, và chúng ta cũng không thể trở về bằng đường cũ. Thôn này vốn kì lạ, hiện tại hai chúng ta tay không tấc sắt, dễ bị kẻ khác ám hại.

Tôi cũng tán thành đề xuất của hắn, những chuyện khác không nói, hiện tại bên trong từ đường có người chết, chúng tôi vẫn nên tránh đi là hơn. Thi thể của Viên Trận còn ở bên trong, tuy không phải do chúng tôi giết, nhưng đã lưu lại không ít dấu chân và vân tay. Sau này lỡ có ai báo án với cảnh sát, e rằng chúng tôi là đối tượng tình nghi hàng đầu. Nghĩ đến đây tôi hơi sợ hãi, hỏi Tần Nhất Hằng, hắn lại bình tĩnh nói, Viên Trận căn bản là người chạy đôn chạy đáo khắp nơi, dù có mất tích thì trong thời gian ngắn cũng không ai tìm kiếm. Hơn nữa, từ đường này ở một nơi vô cùng bí mật, khi người ta tìm ra, thi thể của gã chắc đã thối rữa rồi.

Việc đã đến nước này, tôi cũng chỉ còn cách nghe theo mà tự an ủi vậy. Chúng tôi nghỉ ngơi một lúc thì đứng dậy bắt đầu cuộc hành trình. Con đường này khó đi khỏi phải bàn, đi bộ gần một ngày, hơn nữa còn trong tình trạng bụng trống rỗng, đúng là thử nghiệm sức bền cơ thể. May mắn trên đường ngang qua một vườn trái cây nho nhỏ, bên trong trồng táo, không có người trông coi. Tuy táo vẫn chưa chín, nhưng dùng để lót dạ cũng tạm đủ. Chúng tôi không chỉ ăn khá nhiều mà trước khi rời khỏi còn lấy một ít bỏ vào túi.

Trên đường đi, ban đầu tôi với Tần Nhất Hằng còn tán gẫu vài câu, đa phần là tôi hỏi hắn những điều mình nghi hoặc. Hắn vòng vo tam quốc, bảo rằng khi ở trong từ đường đã kể tất cả điều mình phân tích được, phần còn lại bản thân hắn bây giờ cũng đang suy nghĩ.

Tôi nhìn vẻ mặt hắn không giống nghĩ một đằng nói một nẻo, cộng thêm người đã mệt mỏi, ngay cả miệng cũng lười hoạt động, nên không tiếp tục truy hỏi nữa. Nhưng dọc đường, tôi nghĩ thế nào cũng đều thấy Tần Nhất Hằng đang có điều giấu giếm, vì trên thực tế, chúng tôi không cần bất chấp nguy hiểm đến từ đường này để truy tìm "chỉ bộ", nhưng hắn lại tỏ ra quyết tâm như thế là sao.

Lần này Tần Nhất Hằng không trả lời tôi lấy lệ, mà yên lặng một lúc mới đáp, chuyện này chờ chúng ta trở về nghỉ ngơi rồi sẽ cho anh biết.

Hắn chưa muốn nói, tôi cũng không ép, chỉ gật đầu tỏ vẻ chấp nhận.

Trời sắp tối, chúng tôi mới gặp một con đường giống như quốc lộ. Tuy ba lô đã mất, nhưng tất cả tiền đều ở trong túi áo. Chúng tôi cầm vài trăm tệ, chặn đường một chiếc xe chở hàng,

nhờ đưa chúng tôi đến bến xe gần nhất. Thực ra thời gian đi lại không nhiều, chủ yếu là do chờ xe. Nơi hoang vu hẻo lánh này vốn không dễ có xe chạy ngang qua, cộng thêm vẻ ngoài hiện tại của hai chúng tôi thực sự làm người ta sợ hãi, mãi mới chờ được vài chiếc, lại chẳng ai dám dừng. Cuối cùng chúng tôi đành lấy nước bọt chùi máu trên mặt mới gọi được xe. Khổ cực như vậy, lúc đến được bến trời cũng đã khuya.

Chúng tôi nghỉ lại một đêm trong nhà trọ gần đó, sáng sớm hôm sau mới chính thức xem như ngồi trên lộ trình quay về, vất vả thêm mấy ngày, cuối cùng cũng về đến nhà. Mấy ngày đi đường Tần Nhất Hằng đều như có tâm sự, ít nói, chủ yếu trầm mặc nhìn vào cuốn sổ đã chép lại những con số trên tường từ đường. Tôi không muốn quấy rầy hắn, hơn nữa bây giờ cũng chưa muốn dính vào chuyện này, chỉ muốn nghỉ ngơi, ăn uống ngon lành.

Sau đó hơn một tuần chúng tôi không liên lạc, lần duy nhất trò chuyện là hắn gọi cho tôi, bảo đã đến nhà Lưu thọt, gã mất tích rồi, người nhà gã đang tìm kiếm ráo riết, thông báo tìm người dán đầy đường mà vẫn không có tin tức. Cúp máy, tôi chợt có cảm giác buồn khó tả, không phải vì Lưu thọt mất tích, thậm chí tôi chưa từng gặp gã. Đối với tôi, người này không có liên quan đáng kể, có lẽ là do những nghi vấn trong đầu khiến tôi hoảng sợ. Suy nghĩ lung tung hết nửa ngày, não vẫn đặc quánh như hồ dán, sau tôi dứt khoát không nghĩ nữa. Hiếm khi được yên tĩnh, mấy ngày liền ở nhà ăn uống thật ngon, tuy trong lòng vẫn nhớ đang chờ Tần Nhất Hằng giải đáp nghi hoặc, nhưng hắn không chủ động mở lời, tôi đoán gặng hỏi cũng chẳng ích gì, dù sao cũng đã về nhà, tạm thời cứ thoải mái cái đã. Sau đó, một người họ hàng không xa đến nhờ vả, tôi mới gọi cho Tần Nhất Hằng.

Người họ hàng này của tôi có một người bạn thân thiết, bởi nhà của người đó có chút vấn đề nên cậu ta đã tìm đủ mọi cách liên lạc với tôi, mong tôi có thể cùng chiến hữu tới giúp cậu ta một phen. Tôi vốn đã muốn từ chối, nhưng đối phương lại vô cùng tha thiết, luôn miệng tâng bốc tôi, đến độ tôi còn phải cảm thấy xấu hổ. Cuối cùng tôi nghĩ, dù sao cũng đã lâu không gặp Tần Nhất Hằng rồi, đành bảo người họ hàng kia chờ, để tôi gọi hỏi ý hắn xem sao. Chẳng ngờ Tần Nhất Hàng lại vui vẻ đồng ý, hôm sau đã tới nhà tìm tôi.

Nhà người bạn kia ở thành phố bên cạnh, lái xe hơn một giờ là tới. Trên đường đi, tôi nói sơ qua cho Tần Nhất Hằng biết tình hình. Thực ra cũng không có gì phức tạp, ngôi nhà đó căn bản không có ma, hiện tại trong nhà vẫn có người ở, lại chưa từng có ai chết ở đây. Chỉ kì quái là những người trong nhà sức khỏe đều không tốt. Nhưng tình trạng này không phải do bệnh tật lâu năm, bình thường vẫn khỏe mạnh phây phây đấy, chẳng qua cứ một thời gian ngắn họ lại lâm bệnh nặng, đau yếu đến độ không thiết sống, chữa trị vô cùng tốn kém. Gia đình này cũng chẳng giàu có gì cho cam, quanh năm suốt tháng lăn lộn làm ăn khó khăn lắm mới tích góp được chút tiền, kết quả đổ cả vào việc chạy chữa. Cuối cùng cho đến khi người khỏe lại, thì tiền cũng cạn theo. Liên tiếp mấy năm nay đều như vậy, người nhà họ nghĩ không biết có phải đất đai có vấn đề hay không.

Tần Nhất Hằng nghe kể xong, vẻ mặt không có gì thay đổi, tôi đoán chuyện này cũng chẳng to tát mấy, huống hồ lần này không phải làm ăn, xong việc họ sẽ gửi chúng tôi một bao lì xì coi như khỏi uổng công đi lại thôi chứ kiếm một khoản lớn là không thể. Mấy ngày đợi tin từ Tần Nhất Hằng tôi cũng cảm

thấy thực sự khó chịu, phải làm chút việc giải sầu, dù sao thì tới lúc ấy người bận rộn cũng là hắn.

Dùng bữa trưa xong chúng tôi lập tức lên đường, buổi chiều là tới nơi. Gia đình họ đã đứng trước cửa chờ đợi, thấy chúng tôi tới là tươi cười chào đón. Vào đến nhà chúng tôi cũng không dài dòng mà đi thẳng vào vấn đề. Nhà này quả nhiên chẳng giàu có gì, đồ đạc đều cũ, có lẽ đã dùng nhiều năm, hơn nữa ngôi nhà chỉ chừng 70 m², cũng không lớn lắm, một nhà ba người miễn cưỡng sống cũng được nhưng vẫn hơi chật chội.

Tần Nhất Hằng xem xét ngôi nhà như thường lệ rồi chép miệng nói nơi này sạch sẽ, chỉ quan sát đơn thuần thì không đáng tin cậy. Nói rồi hắn móc cái mai rùa ra thử, kết quả nơi này bình thường. Hắn đã nói thế thì ngôi nhà này đích thực không có vấn đề.

Tần Nhất Hằng bảo, xem ra là tại người nhà họ xúi quẩy, khi người ta thời vận không được tốt cũng dễ xảy ra những tình huống như vậy. Trong huyền thuật có cái gọi là một mệnh, hai vận, ba phong thủy, đây chính là ba yếu tố ảnh hưởng lớn nhất đến cuộc sống. Mệnh là do trời định, thực sự chẳng có việc gì khó hơn nghịch thiên cải mệnh, cho nên người đời đa số đều cố gắng thay đổi hai yếu tố còn lại. Tuy vận có thể dùng các phương pháp để sửa đổi, nhưng thao tác và kiểm soát đều vô cùng khó khăn. Nếu không có cao nhân thực hiện, chẳng may xảy ra sai lầm gì đó ắt sẽ gây nguy hiểm đến tính mạng. Cho nên trong đời sống của chúng ta, nếu vận dụng đến huyền thuật thì chủ yếu đều dùng phong thủy mà thôi.

Nhưng bài trí trong nhà này cũng không có sai lầm gì lớn, trước cửa và sau nhà cũng không có công trình kiến trúc nào

nặng sát khí. Hắn phân tích rõ ràng, nhưng đã cất công tới đây, nếu chỉ nhìn qua quýt đơn giản như vậy, e rằng gia đình họ sẽ cảm thấy chúng tôi chỉ cưỡi ngựa xem hoa rồi ăn không của họ. Tôi đành bàn bạc với hắn, làm bộ nghiên cứu hồi lâu, sau đó báo cho gia đình họ hay nhà cửa không có vấn đề gì, như vậy cũng dễ ăn nói với người họ hàng của tôi.

Tần Nhất Hằng không phản đối, bảo tôi gọi cả ba người nhà họ tới để hỏi xem có được thông tin gì không. Có lẽ người nhà họ đã thực sự xem chúng tôi như cứu tinh, hỏi gì cũng một mực cung kính trả lời. Tần Nhất Hằng hỏi bát tự của cả ba người rồi lại hỏi gần đây họ có đi qua nơi nào hoặc làm việc gì đặc biệt không. Kết quả là không. Tần Nhất Hằng nghe xong nháy mắt với tôi, xem ra hắn cũng chỉ giả bộ hỏi han vậy thôi. Tôi chẳng còn cách nào khác, đành phải nói cho họ hay ngôi nhà hoàn toàn không có vấn đề gì, hơn phân nửa là do mệnh, muốn có biện pháp giải quyết thì phải tìm thầy tướng số đáng tin cậy.

Gia đình họ nghe xong, vẻ mặt thoáng chút thất vọng. Tôi thấy vậy cũng không đành lòng, nhưng thực sự chuyện này không nằm trong phạm vi chúng tôi có thể giải quyết, đành đứng dậy cáo từ, chuẩn bị ra về.

Vừa định ra khỏi cửa, bác gái bỗng gọi tôi lại hỏi, đến miếu thờ thì có tính là chỗ đặc biệt không, nhưng bác ấy đã đến đó nhiều năm trước rồi. Tần Nhất Hằng bèn quay lại hỏi bác gái, khi vào miếu có làm gì bất kính không? Bác gái ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu, bởi khi ấy bác thực sự thành tâm cầu nguyện. Ngày đó sức khỏe bác thực sự không tốt, được bạn bè mách cho một miếu thờ vượng, cực kì linh nghiệm, chỉ cần tới khấn bái là sẽ khỏe lại. Cũng chẳng biết có linh nghiệm thật không, sau khi về bác thực sự khá hơn, nhưng chẳng được bao

lâu sau thì người trong nhà lại ốm thập tử nhất sinh, tiền bạc đều đổ vào chữa bệnh.

Tần Nhất Hằng nghe bác ta nói xong nhíu mày, cúi đầu suy nghĩ một lát, lúc này mới hỏi bác ta, thế bác đã đi lễ tạ chưa? Bác gái gật đầu, có chứ. Hắn nghe xong tặc lưỡi, có phải lúc ấy bác đã hứa sẽ đền đáp một thứ gì đó đáng giá? Những lời này khiến bác gái có vẻ mơ hồ, ngẩn người hồi lâu cũng không hiểu ý. Hắn bèn tiếp tục giải thích, bác cứ nhắc lại y nguyên lời khẩn xem. Bác gái bèn nói, cụ thể cầu nguyện thế nào không còn nhớ rõ, nhưng hẳn là cầu mong được khỏe mạnh, sau này đệ tử sẽ "trùng tố kim thân"[34] cho ngài.

Nghe đến đây tôi cũng hiểu ra đôi chút, không ngờ bác gái đi cầu nguyện, sau đó lời khẩn cầu linh nghiệm, nhưng lại không "trùng tố kim thân" cho Bồ tát như lời hứa hẹn, kết quả gặp báo ứng. Tôi xen lời, nói suy đoán của mình cho Tần Nhất Hằng.

Hắn nghe xong cũng gật đầu, nói, vấn đề chính là ở chỗ này. Sau đó, hắn bảo bác gái xoay người lại, chỉ vào phía sau lưng bác cho tôi biết, hiện tại chúng ta mắt thường không nhìn thấy được, nhưng theo huyền thuật mà nói thì trên lưng bác gái chắc chắn có đeo một thứ gì đó, cụ thể là gì thì hắn không nhìn ra.

Nguyên nhân đã tìm được rồi, nhưng tôi vẫn chưa hiểu lắm. Chẳng phải thần linh vẫn luôn phổ độ chúng sinh sao? Như thế này thì khác nào cho vay nặng lãi. Nhưng tôi không dám nói ra trước mặt gia đình họ, chỉ hỏi có cách nào giải quyết giúp họ không.

Tần Nhất Hằng nói, cách giải quyết thực ra đơn giản, cứ dựa theo hứa hẹn lúc đó mà lễ tạ. Thực ra, cũng không nhất

thiết phải dựng tượng cho ngài, chỉ cần quyên tiền công đức là được.

Người nhà họ chợt hiểu ra, bèn nói ngay ngày mai sẽ lên núi quyên tiền công đức, nếu không quanh năm suốt tháng phải mang tiền ném vào viện, ai mà chịu thấu.

Tôi thấy việc đã được giải quyết xong, không trù trừ ở đây lâu nữa. Lúc gần đi, gia đình họ biếu tôi hai ngàn tệ, nhưng tôi từ chối. Vốn nhà họ đã khó khăn rồi, lại phải bỏ ra một món tiền công đức nữa, chúng tôi lần này cũng không mất nhiều công sức, coi như giúp họ một lần. Gia đình họ lại thực sự nhiệt tình, chúng tôi phải từ chối mãi họ mới cầm lại tiền, cuối cùng nhất định mời chúng tôi một bữa cơm. Trong khi ăn, tôi khẽ hỏi Tần Nhất Hằng, sao thần thánh lại nhỏ nhen như vậy? Hắn khoát tay, khấn khứa không thể hứa suông, nếu như linh nghiệm thì nhất định phải đáp lễ, bằng không mình đã lừa gạt thánh thần còn gì? Trong đời thường vẫn luôn có một số người như vậy, vào đền chùa miếu mạo không quan tâm thần phật phương nào, cứ thế cầu khấn, kì thực làm vậy lại chẳng tốt. Nếu những lời cầu khấn không giống nhau thì còn đi một nhẽ, chứ giờ đi đâu cũng cầu một chuyện, đến khi linh nghiệm thì có biết phải đến đâu mà lễ tạ không.

Nghe cũng có lý, tôi suy nghĩ cẩn thận mới hay những ngôi miếu lớn có người quyên tới hàng trăm ngàn tệ không ngờ đều là để tạ thần. Tuy tôi không dám nói trên đời này không có miếu nào thiêng, nhưng chỉ e dù có đi chăng nữa cũng ít. Nhiều chuyện linh nghiệm chẳng qua chỉ là tình cờ mà thôi, bởi kết quả chỉ có hai loại, một là thành công, hai là thất bại. Lời cầu nguyện có thành hiện thực cũng chưa chắc là do thần thánh phù hộ. Tuy vậy, những điều huyền bí này khó giải

thích, tôi đã gặp nhiều rồi, cũng tìm hiểu tương đối, thực sự không thể nói rõ được, cứ tạm thời tin là có đi.

Bữa ăn cũng thật vui vẻ, tuy không uống rượu nhiều nhưng không khí sôi nổi. Đêm đó chúng tôi chưa về ngay mà nghỉ lại trong khách sạn. Lái xe suốt đêm chắc chắn không an toàn, còn sợ gặp cảnh sát giao thông kiểm tra nồng độ cồn, tạm thời cứ ở lại thêm một ngày, hôm sau hãy về nhà. Đêm đó, tôi còn định mượn rượu để trò chuyện với Tần Nhất Hằng vài câu, nhưng vừa vào đến khách sạn hắn đã lập tức lăn ra ngủ mất, tôi cũng không nỡ đánh thức, đành nhắm mắt ngủ thẳng tới sáng.

Sáng hôm sau, tôi bị chuông điện thoại đánh thức, người gọi tới chính là chủ nhà hôm qua, thái độ vẫn nồng nhiệt như trước, nói nếu như chúng tôi có thời gian thì ông ta muốn giới thiệu cho chúng tôi một ngôi nhà. Gia đình này thật tốt bụng, nghe qua điện thoại thì có cảm giác họ không nỡ để chúng tôi về tay không nên đặc biệt giới thiệu cho chúng tôi một cơ hội làm ăn. Thẳng thắn mà nói tôi muốn kiếm tiền, dù sao cũng đã mất công chạy xe đi xa, vừa vặn lúc này Tần Nhất Hằng đã thức, tôi bèn nói lại cho hắn hay. Hắn không phản đối, nhất cử lưỡng tiện mà. Vì vậy, chúng tôi hẹn thời gian gặp mặt, trước khi đi tôi và Tần Nhất Hằng kiếm một tiệm cơm ăn lót dạ.

Sau khi ăn uống no nê, chúng tôi tới gặp bác trai, cùng đi sang phía Đông thành phố. Tôi vẫn có ấn tượng là thành phố này không rộng lắm, không ngờ phải đi khá lâu. Trên đường, tôi hỏi qua bác trai về tình hình ngôi nhà sắp xem. Ông nói, ngôi nhà này là một cửa hàng tạp hóa ven đường, cũng nhiều năm rồi, nhưng qua mấy lần quy hoạch thành phố vẫn không chịu di dời, chỉ một mực sửa chữa lại.

Trước khi quy hoạch, thành phố này vốn không có nhiều cửa hàng quốc doanh, sau cải cách những cửa hàng đó bị tháo dỡ chia ra bán cho nhiều người, cơ bản cũng chỉ dùng để kinh doanh. Nơi chúng tôi muốn đến xem đã đổi thành cửa hàng thịt chó, nghe nói kinh doanh cũng không tệ, chỉ là gần đây ông chủ qua đời, nhà họ không hiểu vì sao không muốn tiếp tục nữa mà định bán lại, giá cũng không cao.

Tôi nghe ông ta nói vậy thì hơi thất vọng, không ngờ gia đình này lại là không tiếp tục kinh doanh mà muốn mau chóng thu lại tiền nên bán tống bán tháo, thế thì dù giá có thấp cũng chẳng được lời là bao.

Tôi chỉ muốn về ngay, nhưng nể người ta có lòng nên tôi không tiện thể hiện ra mặt, bèn tiện miệng hỏi giá, không ngờ giá lại thấp tới mức đáng kinh ngạc, với cái giá ấy thì chuyến đi này thực sự không tồi, nhưng hiển nhiên người ta sẽ không vô duyên vô cớ hạ giá tới mức đó, xem ra ắt có nội tình. Dựa theo kinh nghiệm từ xưa tới nay, giá tiền tỉ lệ nghịch với mức độ xui xẻo của ngôi nhà, cho nên cửa hàng này chắc chắn chẳng tốt lành gì. Về phần nó nguy hiểm đến mức nào, thì phải chờ xem tận mắt mới biết được.

Khi đến nơi, chúng tôi không trì hoãn thêm, liên hệ ngay với vợ chủ quán thịt chó. Trong lúc chờ người đến, tôi đứng trước cửa nhìn sơ qua một lượt. Cửa tiệm không quá lớn, gồm có hai tầng, trang trí cũng tàm tạm, hình như đã ngưng hoạt động được một thời gian, từ ngoài nhìn vào thấy không có nhiều sinh khí[35]. Tần Nhất Hằng dạo quanh một vòng, cũng không phát hiện gì. Ước chừng phải một lúc nữa cô vợ kia mới đến, chúng tôi đi nghe ngóng xung quanh, thu thập được thêm không ít thông tin.

Theo lời chủ các quán xung quanh, quán thịt chó trước đây là tiệm cơm gia đình, vì mấy năm trước ông chủ tiệm cơm chết nên mới chuyển nhượng cho nhà bán thịt chó. Ngày thành phố chưa quy hoạch, trước hàng quán bọn họ có một con sông, sau này đã bị lấp để làm đường. Tuy gọi là sông, nhưng nước sâu chỉ khoảng nửa mét. Vào một đêm nọ, ông chủ tiệm cơm không biết có phải uống say hay không, lại chết đuối dưới con sông này, ngày hôm sau thi thể mới được phát hiện. Quán ăn không lớn, ông chủ đồng thời là bếp chính, cho nên sau đó tiệm cơm không thể tiếp tục duy trì. Người vợ góa sang tên quán cho cặp vợ chồng bán thịt chó, nghe nói giá bán khá thấp, xung quanh bàn ra tán vào, giá thấp như vậy, chắc chắn ngôi nhà này có vấn đề. Nhưng quán thịt chó mở cửa buôn bán vài năm không xảy ra chuyện gì, việc kinh doanh cũng không tệ. Nếu không phải lần này lại có người chết, chuyện cũ ắt đã trôi vào lãng quên.

Theo lời hàng xóm, e rằng cửa tiệm này có ma. Nhưng Tần Nhất Hằng lại không tỏ thái độ gì, chỉ nói cứ chờ vợ chủ quán đến, bảo tôi cố gắng tìm hiểu ông chủ đã chết như thế nào. Chờ khoảng nửa tiếng, cô ta mới xuất hiện. Vợ chủ quán thoạt trông còn trẻ, ăn mặc đứng đắn, kiệm lời, vừa đến lập tức lấy chìa khóa mở cửa, nói sơ qua về diện tích và giá cả, sau đó không nói thêm lời nào nữa.

Nói thật, khi bước vào trong tôi sửng sốt. Không thể dùng từ cũ kĩ để miêu tả nữa mà phải nói là vô cùng tan hoang. Bàn ghế không nhũng ngổn ngang, đồ đạc còn bị đập nát. Tôi thấy Tần Nhất Hằng cũng tỏ vẻ nghi ngờ, bèn hỏi, việc này là thế nào? Câu trả lời của cô ta cũng khiến người ta giật mình, tất cả đều do cô thuê người phá.

Tự thuê người phá? Ăn no rửng mỡ à? Tôi thấy tình trạng tinh thần của cô ta khá tốt, không giống người có khuynh hướng bạo lực. Lại nhìn Tần Nhất Hằng, hắn ra vẻ như hiểu như không gật gật đầu, quay lại hỏi vợ chủ quán, bây giờ cô còn nằm mơ nữa không? Câu hỏi này khiến tôi càng thấy mơ hồ, nhưng cô ta hình như hiểu ý, lắc đầu nhìn chúng tôi, có vẻ tủi thân. Tần Nhất Hằng cũng không nói thêm, đi lên lầu xem xét một lượt.

Thoạt đầu tôi vẫn ở dưới nhà trò chuyện với vợ chủ quán, một là vì Tần Nhất Hằng dặn trước; hai là tôi cũng muốn nhân cơ hội trả giá. Tiếc rằng cô ta lại không tiếp lời, tôi hỏi một hai câu tự thấy mất mặt, cũng không nói nữa. Tần Nhất Hằng ở trên lầu dạo một vòng xong xuôi mới đi xuống nháy mắt ra hiệu với tôi, vẻ mặt thoải mái, tôi bắt đầu mừng thầm, lần này thật không uổng công, dù sao cũng đã lâu không có mối làm ăn nên tâm trạng cực kì phấn chấn. Ai dè hắn nhỏ giọng thì thầm, ngôi nhà này không dễ xử lý, nói xong bèn đánh mắt về đống bàn ghế lộn xộn dưới đất, hỏi, anh có biết vì sao vợ chủ quán tự đập phá đồ đạc của mình không?

Cái này làm sao tôi biết được, tôi bảo hắn không cần quanh co, có việc gì cứ nói thẳng. Tần Nhất Hằng thở dài nói, vì đây là quán ăn bán cả ngày lẫn đêm, việc kinh doanh ngày đêm này không giống cửa hàng hai tư giờ thông thường, nói đơn giản là sáng bán cho người, tối bán cho ma. Khi nói những lời này hắn cũng không nhỏ giọng, hiển nhiên là cố ý cho cô ta nghe thấy.

Quả nhiên mặt cô ta biến sắc, khóe mắt rõ ràng hơi đỏ. Tần Nhất Hằng bảo, giờ cô cũng biết chúng tôi là dân trong nghề, có gì đừng ngại, cứ nói đi, nếu dễ dàng xử lý chúng tôi sẽ mua ngôi nhà này. Giọng hắn thật thà, tôi nhìn vẻ mặt thì biết cô ta

đã bị hắn thuyết phục, sững người vài giây, mới kể câu chuyện của quán ăn cho chúng tôi.

Khả năng diễn đạt của vợ chủ quán không tốt lắm, rời rạc đứt quãng, nhưng tôi cũng hiểu được đại khái. Trước khi vợ chồng họ tiếp nhận quán ăn này, nó đã là một quán ăn bán cả ngày lẫn đêm, buổi sáng là quán cơm bình thường, buổi tối sau khi đóng cửa, ông chủ sẽ treo trước cửa một cái bát không, điều này có nghĩa là bắt đầu "hoạt động". Nhưng, bán thức ăn cho ma không phải chuẩn bị như cho người, mà thắp nến hương trên mỗi bàn ăn, bày sẵn "ngũ cối". Khi một cây nhang cháy hết, lại đổi một bàn ngũ cối mới, cứ thế cho đến giờ Dần, cũng là 3 giờ sáng, ông chủ sẽ lấy cái bát không trước của xuống, thay vào đó một cây chổi nhỏ, ý đã đến giờ đóng cửa tiễn khách. Thoạt nhìn, việc kinh doanh ngày đêm này không mang lại lợi ích thực tế gì, nhưng là do bất đắc dĩ cả thôi, vì việc buôn bán mới đầu không thuận lợi, không biết nghe ai mách rằng làm vậy có thể phát đạt. Chẳng ngờ sau khi thử nghiệm, việc kinh doanh quả thật khả quan, quán ăn cũng vì thế mà tiếp tục buôn bán cả ngày lẫn đêm. Nhưng chẳng được bao lâu thì ông chủ chết đuối dưới sông. Người nhà ông ta đã biết việc buôn bán sau nửa đêm, trong lòng khó mà không liên tưởng rằng cái chết của ông chủ có liên quan đến việc này, nên cũng không dám bán ngôi nhà với giá cao, sợ rằng sẽ vì thế mà dẫn đến tai họa.

Sau đó nơi đây trở thành quán bán thịt chó, người chủ mới có nghề bán thịt chó gia truyền, đúng lúc quyết tâm muốn mở tiệm riêng, chỉ là tiền vốn không nhiều, nghe ngóng ở đây nhượng lại với giá rẻ nên tìm đến. Chuyến này đến sớm cũng không bằng có duyên, người nhà ông chủ trước thế nào mà lại nhìn trúng hai vợ chồng họ, nhất định chỉ bán cho họ dù có

nhiều người mua. Chẳng qua, vào ngày kí hợp đồng, người nhà của chủ cũ còn chút lương tâm, nói cho họ biết chuyện buôn bán cả ngày lẫn đêm. Ông chủ quán thịt chó là người can đảm lại không tin chuyện tà ma, vẫn kiên quyết mua, chỉ không ngờ khi mở quán, đêm nào ông ta cũng mơ một giấc mơ kì lạ, thấy những người không có khuôn mặt đến hỏi vì sao không tiếp tục mở cửa.

Vài lần như vậy, ông chủ quán thịt chó cũng đã có chút tin vào ma quỷ, cộng thêm việc buôn bán không mấy thuận lợi, nóng lòng cầu tài nên muốn thử bán đêm một lần, từ đó trở về sau, việc kinh doanh ban đêm của quán thịt chó bắt đầu.

Vợ chủ quán kể chút chuyện cũng tốn thời gian, vì mỗi câu đều nghẹn ngào dừng lại, xem ra tình cảm vợ chồng sâu đậm. Cô ta vừa dứt lời, tôi bèn nhìn Tần Nhất Hằng chằm chằm, thấy vẻ mặt hắn vô cùng nghiêm túc. Tôi hỏi, có chuyện kinh doanh như vậy sao?

Tần Nhất Hằng ậm ừ, đúng là có chuyện như vậy, nghe nói từ xưa nhà trọ và quán rượu đã dành một bàn hoặc một phòng riêng, dù đông khách đến hết chỗ ngồi hay chỗ ở thì vẫn để trống, không cho khách hàng sử dụng, vì những chỗ đó dùng để gọi ma quỷ đến. Nhưng sử dụng "ngũ cối" để chiêu đãi là việc hắn mới nghe nói lần đầu. Ngũ cối chính là gan tạng của năm loại gia cầm, gồm có chim nhạn, chim sẻ, bồ câu, ngỗng và gà mái, nghe nói xưa dùng để cúng tế hà bá, nếu cho cô hồn dã quỷ ăn, phải gọi là thịnh soạn, chẳng trách phát tài. Các linh hồn hưởng dụng đồ ăn của họ chắc chắn sẽ không chặn tài lộ. Nhưng cách này không thể sử dụng lâu dài, vì những linh hồn dù vô hại mà tụ lại một chỗ, âm khí sẽ nặng, cộng thêm nửa đêm canh ba vốn âm thịnh dương suy, ông chủ trông coi cả một thời gian dài, khó tránh khỏi giảm thọ.

Tôi nghe Tần Nhất Hằng giải thích xong, cũng thu được không ít kiến thức, nhưng điều tôi quan tâm nhất vẫn là ngôi nhà này có dể xử lý không, đây mới là chuyện cốt yếu.

Nghe tôi thắc mắc, hắn lại bĩu môi, đoạn quay sang vợ chủ quán hỏi, ông chủ sao lại mất?

Câu hỏi này đánh trúng vào nỗi đau, nước mắt cô ta rơi lã chã, bảo rằng lúc đó cũng không tán thành chồng mình đêm khuya làm những việc như vậy, con người mà, dù gì cũng có điều kiêng kị, nhung ông ta không nghe. Vì thế cô ta lo lắng, mỗi ngày đều ở nhà chờ đến khi chồng quay về mới an tâm đi ngủ. Nhung có một ngày, trời đã sáng rồi vẫn không thấy bóng dáng ông chủ đâu, vợ chủ quán sốt ruột, chạy đến quán tìm, mới phát hiện ông chủ nằm chết ở tầng hai, người không một mảnh vải, bên cạnh có cái chậu gang lớn dùng để nấu nướng, không biết đã đốt gì bên trong mà vẫn còn tro. Xác được đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói rằng ông ta chết do suy tim. Nhưng chồng cô ta trước giờ là người khỏe mạnh, đang yên đang lành tại sao lại chết?

Khi đó vợ chủ quán liên tưởng đến cái chết kì lạ của ông chủ tiệm cơm trước đây, nhưng lại không có bằng chứng rằng nó liên quan đến việc buôn bán lúc nửa đêm. Không thể tiếp tục bán hàng, cô ta quyết định đóng cửa quay về nhà, muốn bình tĩnh vài ngày để vơi bớt nỗi đau đớn mất chồng. Nhưng sau khi đóng cửa tiệm, mấy ngày liền cô ta cũng mơ giống chồng mình trước đây. Vợ chủ quán sợ quá không dám ngủ. Cuối cùng chẳng còn cách nào khác đành tìm một thầy pháp đến xem, người đó chỉ cho cách dùng giấy đỏ phủ lên tất cả bàn ghế, cô ta làm theo lời dặn, quả thật cũng an ổn ít ngày. Nhưng tiệc vui chóng tàn, được một thời gian, cô ta lại nằm mơ. Lần này còn kì lạ hơn, ma quỷ trong mơ nổi giận mắng cô

không hiểu phép tắc, thẳng tay xua đuổi chúng. Vợ chủ quán thấy cách của thầy pháp kia không giải quyết được vấn đề, cộng thêm những thứ đó khiến cô vừa sợ lại vừa hận, trong lúc tức giận đã thuê người đập tan nát hết bàn ghế trong tiệm. Vậy lại tốt, từ đó cô cũng không còn mơ thấy nữa.

Vợ chủ quán càng nói càng khiến tôi khó hiểu, những thứ này tại sao cứ phải nán lại như vậy? Đã lấy mạng người ta rồi vẫn còn không buông tha? Tần Nhất Hằng hình như nghe ra chuyện gì, quay đầu nhìn xung quanh, không nói lời nào. Hắn không tỏ thái độ, tôi cũng không quyết định được, lén hỏi hắn bây giờ tính sao. Tần Nhất Hằng nói, việc này chúng ta quay về bàn bạc trước đã, có điều cái chết của ông chủ không liên quan đến đám ma quỷ ăn đêm.

Tôi nghe lời này mà run rẩy, không liên quan? Vậy cái chết đó chỉ là trùng hợp? Nhưng một người thì có thể bảo trùng hợp, đằng này đã có hai người chết. Tuy vậy nghi vấn vẫn chỉ là nghi vấn, nếu hắn đã nói thế thì tôi đành viện cớ cần quay về bàn bạc lại, mong cô ta có thể đợi vài ngày, chúng tôi sẽ cố gắng làm rõ cái chết của chồng cô. Vợ chủ quán đồng ý, không chờ chúng tôi yêu cầu đã giao chìa khóa nhà, bảo lần sau chúng tôi cứ đến không cần gọi, nơi này do hai người bọn họ phấn đấu mới có được, cô ta đến đây khó tránh khỏi xúc động.

Chuyện này quá thuận tiện, dù sao đồ đạc bên trong cũng không có gì để mất, cầm chìa khóa cũng không sợ gì. Thế là chào tạm biệt vợ chủ quán, chúng tôi quay về khách sạn. Lên xe, tôi hỏi Tần Nhất Hằng, nếu không phải do đám ma quỷ, vậy ông chủ sao lại chết? Hắn nói, hiện tại hắn chưa rõ nguyên nhân, nhưng nghĩ kĩ thì chuyện này kì quái, vì quán thịt chó không giống quán ăn thông thường, đa số đều tự giết mổ tự

bày bán, nên ông chủ quán cũng gần như đồ tể. Lẽ ra trên người đồ tể phải có nhiều sát khí, khó gọi tà, đám ma quỷ thông thường nhìn thấy đều trốn từ xa. Nhưng đồ tể giết chó khác với những người giết heo, dê, vì linh tính của chó mạnh, có thể nhớ được nhà, nên người ta thường giết chúng khi trời tối, sợ nếu làm vào ban ngày chúng sẽ nhớ đường quay về.

Nghe Tần Nhất Hằng nói vậy, tôi thầm nghĩ, chẳng lẽ vì ông chủ giết chó vào ban ngày nên đã vô tình gọi ma quỷ đến? Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, hắn lắc đầu, bảo cũng có thể, nhưng vợ chủ nhà kể rằng trước khi chết ông chủ có đốt một thứ, nếu chúng ta muốn mua ngôi nhà đó, đêm nay nhất định phải đi một chuyến.

Hoạt động ban đêm chẳng phải chuyện lạ lẫm gì, nhưng trong lòng tôi vẫn muốn rút lui. Vụ từ đường lần trước làm tôi thực sự đau đầu, bây giờ vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Tôi hơi do dự, nhưng cảm thấy miếng thịt dâng tận miệng không thể không ăn, cuối cùng vẫn đồng ý.

Theo thường lệ, tôi lại cùng Tần Nhất Hằng chuẩn bị đồ đạc để buổi tối sử dụng. Nhưng lần này chuẩn bị khá ít đồ, chúng tôi chỉ đến siêu thị mua một bó đũa và một cái bát, rồi ra quán nước ngồi giết thời gian. Ban ngày trôi qua thật nhanh, khi ăn xong bữa tối, trời cũng đã nhá nhem. Chúng tôi chờ thêm một lát, Tần Nhất Hằng lấy từ trong túi ra một tờ giấy màu vàng, dùng ly nước để pha mực, sau đó viết gì đó lên giấy. Mấy chuyện này tôi không hứng thú nên cũng không chú tâm nhìn, chờ hắn viết ráo mực, chúng tôi mới bắt đầu đi đến ngôi nhà nọ.

Đến nơi mới sực nhớ, cả dãy đều là hàng quán, hiện tại vẫn đang giờ buôn bán, khách đến ăn uống tấp nập. Chúng tôi

hết cách, đành ngồi trong xe chờ đến gần 11 giờ đêm, hàng quán xung quanh đóng cửa mới bắt đầu hành sự. Vào buổi sáng, cảnh hỗn độn của ngôi nhà đã khiến người ta không thoải mái, đến đêm hôm khuya khoắt, cảm giác đó càng không cần nói thêm. Tôi bước vào mà toàn thân ớn lạnh, không biết do tác dụng tâm lý hay vì đêm đã khuya, nhiệt độ hạ thấp.

Nhưng Tần Nhất Hằng vẫn điềm nhiên như không, thong thả chuẩn bị đồ đạc, cũng không nhờ tôi giúp đỡ, tôi đành ngồi bên cạnh hút thuốc. Hắn lọ mọ làm gì đó dưới sàn một lúc, nhìn kĩ hình như đang dùng dây cột từng chiếc đũa lại với nhau, rồi dùng băng keo dán hai đầu dây lên tường, toàn bộ đũa đều được treo lên như đang phơi quần áo. Tiếp theo, hắn lấy trong túi ra tờ giấy vàng viết chữ khi nãy đưa cho tôi, bảo lát nữa đọc lớn những chữ trên đó, khi nào hắn bảo dừng mới được dừng, không thì cứ tiếp tục đọc.

Trong quán vẫn có chút ánh sáng, tuy bên ngoài có đèn đường, nhưng khoảng cách khá xa nên vẫn mờ mịt, cộng thêm chữ viết không rõ ràng, đưa lên nhìn một lúc lâu, ngắm mãi vẫn không đọc được chữ viết trên đó. Tôi lấy điện thoại rọi vào, vừa đọc đã thấy buồn cười. Tôi cho rằng hắn bảo tôi đọc những thứ như bùa chú, mật ngữ, chẳng ngờ nội dung trên tờ giấy này không khác thực đơn trong tiệm cơm là bao: nửa miếng heo sống, mấy cân táo, mấy chén tiết canh vịt… Tôi lấy làm kinh ngạc, nghĩ chắc hắn đã đưa nhầm, bảo tôi đọc những thứ này chẳng phải đùa sao?

Tôi lại gạn hỏi, Tần Nhất Hằng gật đầu, đúng đấy, đây là danh sách đồ ăn, hôm nay chúng ta phải dụ đám ma quỷ từng ghé qua đây hồi trước! Tôi lại căng thẳng cả người. Theo ý hắn thì tối nay chúng tôi phải tiếp xúc thân mật với đám ma quỷ kia sao? Nghĩ vậy, tôi không dám chậm trễ, nhanh chóng

đọc sơ qua, sợ lát nữa nghẹn lời hoặc đọc sai. Gần mười phút như thế, Tần Nhất Hằng nhìn đồng hồ, bảo sắp đến lúc, rồi lấy cái bát đã mua từ trước, buộc dây treo nó lên trước cửa, hạ rèm xuống.

Căn phòng chìm vào bóng tối, tim tôi cũng đập nhanh hơn. Tần Nhất Hằng ở bên cạnh an ủi, thắp một cây nến, tôi mới bình tĩnh hơn được. Hắn thấy tôi không còn hoảng sợ, khẽ nói "Bắt đầu", tôi liền cất giọng đọc. Cảm giác còn hồi hộp hơn hồi đọc luận văn tốt nghiệp , tôi toát hết mồ hôi, may mà không đọc sai. Nhưng đọc lâu quá, miệng tôi khô khốc, cũng không thấy trong quán xuất hiện dấu hiệu đặc biệt. Tôi muốn uống nước nhưng Tần Nhất Hằng không cho dừng lại. Tôi đành tiếp tục đọc thêm vài phút, chợt nghe hắn ừ một tiếng, cả ngôi nhà liền trở nên âm u. Tôi biết ma quỷ đang bước vào. Tiếp xúc với chúng đã lâu, dù đã quen với cảm giác bức bối khi ở với nhau trong cùng một căn phòng, tôi vẫn run rẩy. Rất muốn ngoái đầu nhìn ra sau, nhưng sợ phân tâm đọc sai, chỉ còn cách điều chỉnh tư thế, xoay mặt về phía Tần Nhất Hằng, như vậy trong lòng mới thấy thoải mái.

Hình như Tần Nhất Hằng rất hài lòng với tình hình hiện tại, hắn chợt hỏi trống không, là hướng nào trong Đông Tây Nam Bắc? Tôi biết câu này chắc chắn không phải hỏi mình, cũng không thấy ai đáp lời, hình như có tiếng đũa rơi xuống sàn. Tần Nhất Hằng lại ừ, tiếp tục hỏi, là nam hay nữ? Thêm một chiếc đũa nữa rơi xuống.

Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao hắn treo những cây đũa lên, chính là dùng đũa để trò chuyện với đám ma quỷ. Thực tế chứng minh phán đoán của tôi không sai, Tần Nhất Hằng tiếp tục hỏi thêm mấy câu, nhưng mấy câu hỏi này khiến người ta thật khó hiểu, đều chẳng liên quan gì đến ngôi nhà. Sau mỗi

câu hỏi là tiếng đũa rơi xuống sàn. Hỏi được ba bốn phút, hắn trầm ngâm một lúc, lại tiếp tục, không phải các người? Lại một cây đũa rơi xuống.

Tần Nhất Hằng chép miệng, tiếp tục, là ma chó sao? Đũa lại rơi. Nhưng sau câu hỏi này, Tần Nhất Hằng tỏ ra trầm tư, có vẻ đang suy nghĩ điều gì. Hắn im lặng khiến tôi sốt ruột, đọc khô cả cổ rồi, khi nào mới dừng được đây? Của đáng tội không thể nói chuyện, tôi đành giậm chân nhắc nhở. Hắn mới sực nhớ, lầm bầm "Thôi chết", sau đó chạy đến gần tôi, nói, quên mua chổi, không thể tống đám ma quỷ ra ngoài được rồi!

Nếu không phải tôi đang bận đọc, chắc chắn sẽ chửi hắn một trận. Tên khốn này, những việc liên quan đến tính mạng mà dám quên? Nhưng việc đã đến nước này, tôi đành oán thầm trong bụng, dùng ánh mắt hỏi hắn, bây giờ nên xử lý ra sao. Tần Nhất Hằng suy nghĩ, nói nhỏ bên tai tôi ràng hiện có hai cách, một là bây giờ hắn ra ngoài tìm chổi; hai là chúng ta ở đây chờ đến khi trời sáng. Tôi cân nhắc, cho rằng cách thứ nhất vẫn tốt hơn, nếu bảo tôi tiếp tục đọc cho đến khi trời sáng, e rằng lưỡi sẽ rụng mất. Lúc này, tôi giơ một ngón tay ra hiệu, ý nói cách thứ nhất. Tần Nhất Hằng thấy vậy ừ một tiếng, dặn dò tôi cẩn thận rồi mở cửa ra ngoài.

Hắn ra ngoài cũng không kéo rèm cửa xuống, như vậy khiến tôi an tâm hơn, ít nhất nếu xảy ra chuyện thì còn kịp thoát thân. Không bao lâu sau bên ngoài nổi gió, tuy không lớn nhưng thốc vào khiến ngọn nến bập bùng muốn tắt. Tôi sợ ánh nến sẽ tắt, nhất thời cũng không biết làm gì ngoài cầu khẩn Tần Nhất Hằng mau trở lại. Đoán chừng ông trời không tiếc cái mạng nhỏ này của tôi, càng cầu khẩn thì ánh nến càng muốn tắt, lập lòe thêm hai cái, cuối cùng thì tắt thật. Cả phòng

chìm vào bóng tối, tuy bên ngoài có ánh đèn đường chiếu vào, nhưng chỉ dừng ở cửa, chỗ tôi đứng không còn nhìn thấy rõ.

Cứ như vậy, trán tôi lấm tấm đổ mồ hôi, trước tiên không nói đến việc con ma ở trong căn phòng này có dữ hay không, không có ánh sáng, tôi chẳng thể tiếp tục đọc thực đơn. May mà trí nhớ tôi không tồi, vẫn tiếp tục đọc được vài câu, đến lúc không nhớ nổi nữa, bèn ngậm miệng định chạy ra cửa. Nhưng mới nhấc chân, tôi nghe có tiếng lạch cạch đằng sau, hình như lại một cái đũa rơi xuống. Chuyện này khiến tôi vô cùng hoảng sợ, Tần Nhất Hằng không ở đây, chẳng may xảy ra bất trắc thì một mình tôi ứng phó không nổi. Tôi lắng tai nghe, không thấy thêm bất cứ động tĩnh nào. Chẳng lẽ vừa nãy gió thổi mạnh quá khiến nó rơi xuống? Ban nãy tôi không chú ý xem Tần Nhất Hằng treo đũa thế nào, chắc hắn chỉ buộc một nút lỏng, chấn động nhỏ thôi cũng dễ dàng rơi xuống. Nghĩ vậy, tôi không còn thấy quá sợ hãi nữa, bèn đi thẳng ra cửa, vừa lúc Tần Nhất Hằng rảo bước quay về, tôi vội giục hắn nhanh lên.

Thấy tôi đứng ngoài cửa, hắn cau mày. Tôi vội kể chuyện lúc nãy, Tần Nhất Hằng nghe xong lầm bầm gì đó rồi dẫn tôi vào trong quán, kéo rèm cửa xuống, đốt lại nến. Vào phòng tôi mới chú ý, thứ hắn đem về không phải chổi mà là cây lau nhà chẳng biết móc đâu ra, phần đầu còn rách bươm. Hắn dựng ngược cây lau nhà ở góc tường, hai mắt liếc trái liếc phải rồi mới quay đầu hỏi tôi, vừa nãy có thật đã rơi một cây đũa không? Lúc nãy tôi nghe rõ, nhưng giờ hắn hỏi vậy, tôi cũng hơi do dự, sợ mình đã nghe lầm.

Tần Nhất Hằng cũng không gặng hỏi thêm, tự mình đến chỗ treo đũa, cúi đầu đếm, tặc lưỡi quay lại nói, số đũa trên sàn vẫn như cũ. Số đũa không đổi? Chẳng lẽ lúc nãy tôi nghe

lầm? Tôi nhớ lại âm thanh sống động đó, bảo hắn kiểm tra lại lần nữa. Tần Nhất Hằng chợt hiểu, dùng ngón tay chỉ cho tôi xem, nói, mẹ kiếp, ai đã đặt một cây đũa trên bàn! Tôi lập tức nhìn theo, quả nhiên trên bàn không biết từ lúc nào đã có một chiếc đũa. Tôi nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tần Nhất Hằng, dễ dàng nhận thấy, chiếc đũa này không phải do hắn vô tình đặt ở đây, hơn nữa, để tiện cho việc thắp nến, chúng tôi đã cố ý dựng chiếc bàn đổ dậy, do đó không thể có việc chiếc đũa xuất hiện trên mặt bàn từ trước, xem ra đã có chuyện.

Tần Nhất Hằng suy nghĩ, bảo, nếu theo lời anh, chiếc đũa này chắc chắn không phải do đám ma quỷ để lại, hơn nữa lúc đó tiếng động mà anh nghe thấy rõ ràng là tiếng đũa rơi xuống sàn, bây giờ lại xuất hiện trên bàn một cách khó hiểu, đối phương cố ý muốn nhắc nhở chúng ta chuyện gì sao? Nói xong, hắn lại chỉ những chiếc đũa đang nằm ở dưới sàn bảo, thế trận này được gọi là "thọ liên", thời xa xưa thường được dùng để tính toán tuổi thọ của các thành viên trong gia đình, mỗi cây đũa tượng trưng cho bảy năm, đa phần dùng biện pháp chiêu hồn, gọi những tổ tiên đã khuất trong gia đình trở về, sau đó dâng hương cúng tế, toàn bộ gia tộc xoay lưng về "thọ liên", chờ khi hồn phách của trưởng bối trở về mới quay lại đếm số đũa rơi trên sàn. Có điều, phạm vi sử dụng không chỉ giới hạn như vậy. Thật ra, "thọ liên" là một phương pháp dùng để giao tiếp với ma quỷ, cũng không nhất thiết phải hỏi gì, nên đêm nay hắn mới lấy thực đơn để dụ bọn ma quỷ đến, xem có thể hỏi được manh mối liên quan đến ngôi nhà này hay không. Kết quả cũng không nằm ngoài dự đoán, cái chết của ông chủ trước đây không phải do bọn ma quỷ hại, cũng không phải do ma chó báo thù.

Dứt lời, Tần Nhất Hằng đi về phía cái bàn, nhìn chằm chằm vào chiếc đũa kia suy nghĩ hồi lâu mới nói, nếu tôi đoán không sai thì chiếc đũa này do ông chủ quá cố để lại, e rằng nguyên nhân cái chết còn có ẩn tình. Nhưng phải chờ trời sáng mới đi điều tra được. Nếu đúng như tôi đoán, đũa này không phải chặt bằng con dao còn mới, mà là loại dao đã từng dính máu như dao chặt thịt hoặc dao giết gà.

Càng nghe Tần Nhất Hằng phân tích tôi càng mơ hồ, chẳng lẽ ngôi nhà này còn dính líu đến một vụ án giết người? Nhưng dáng vẻ khóc hết nước mắt của bà chủ không giống đang đóng kịch, tôi hỏi hắn định thế nào, nhưng hắn cứ loay hoay di qua di lại cây lau nhà. Bấy giờ tôi mới nhớ ra, chẳng phải nói đi tìm chổi sao? Thế nào lại mang về thứ này? Hỏi mới biết, giờ này muốn tìm chổi quá khó khăn nên hắn đã trộm cây lau nhà trong nhà vệ sinh công cộng. Tần Nhất Hằng nói, nơi dơ bẩn ô uế đó thực ra có thể trừ tà, hoàn toàn trái ngược với nhận định thông thường của chúng ta. Người bình thường bị phim kinh dị ảnh hưởng đều cho rằng những nơi dơ bẩn như nhà vệ sinh có liên quan đến ma quỷ, thực ra không phải vậy. Ma quỷ thường dị ứng với những thứ dơ bẩn, trong dân gian có nhiều nơi từ xưa đến nay vẫn còn phong tục dùng tôm cá ươn để trừ tà. Hơn nữa treo cây chổi trước cửa là có ý tiễn khách, cũng không phải cách thức trừ ma diệt quỷ, nên hắn định treo cây lau nhà lên, đoán rằng bọn ma quỷ sẽ hiểu được ý này.

Dứt lời, Tần Nhất Hằng bảo tôi lùi về phía sau, dùng mấy lớp băng keo cố định cây lau nhà lên cửa, sau đó giơ ngọn nến soi vào trong phòng nhìn quanh một lần, rồi mang đến cạnh cửa, dặn tôi nến tắt thì đừng sợ, cái này chứng minh bọn ma quỷ đã ra ngoài, cũng đừng vội chạy ra, đề phòng không cẩn

thận lẫn lộn trong hàng ngũ của chúng, bị mê hoặc đi vào con đường khác.

Nói xong, hắn lại đến chỗ cái bàn, cất chiếc đũa vào túi, chăm chú nhìn ngọn nến. Quả nhiên, không bao lâu sau, nến tắt.

Tần Nhất Hằng nhắc tôi đừng động đậy, chúng tôi lại tiếp tục đứng chờ trong bóng tối. Khoảng mười phút trôi qua, hắn nói, có thể ra ngoài rồi, tôi bèn nhanh chóng theo hắn đi ra. Bóng tối trong nhà thật ngột ngạt, ra tới bên ngoài tôi liên tục hít sâu mới thấy thoải mái hơn.

Bận việc cả đêm nhưng Tần Nhất Hằng lại không có ý quay về nghỉ ngơi mà bảo tôi cùng hắn đi dạo, nói rằng cần phải loại trừ bớt âm khí, chứ để thế này về ngủ sẽ dễ sinh bệnh. Dù sao tôi cũng không buồn ngủ, hơn nữa trời cũng sắp sáng, bèn cùng hắn đi tản bộ vài vòng. Cuối cùng chúng tôi ăn sáng xong mới quay lại khách sạn nghỉ ngơi.

Khi tỉnh giấc cũng đã xế chiều, không kịp dùng bữa, trước tiên Tần Nhất Hằng đưa tôi đến quán bán đồ ăn sẵn, mua nhiều thứ như cánh gà, thịt đầu heo, cũng không mang về, chỉ bảo ông chủ cứ để trên kệ là được. Tôi thấy buồn bực, tên khốn này muốn đốt tiền hay sao, hỏi thì hắn lại đáp hợp tình hợp lý, bảo rằng tối qua chúng ta lừa gạt bọn ma quỷ cả đêm, nói không chừng còn có kẻ ôm hận trong lòng bám theo, chờ cơ hội tấn công trả thù. Làm vậy để phòng bị trước, tránh được tai họa, dù sao cũng không tốn bao nhiêu tiền. Hắn nói thật có lý, nhưng tôi cũng tiếc đống đồ ăn, không phải tôi tiếc tiền mà vì đang đói, thức ăn trước mắt mà không được ăn, trong lòng không thoải mái.

Vì muốn xóa tan sự bất bình của tôi, buổi chiều chúng tôi dùng bữa tại nhà hàng lớn nhất vùng, ăn đến mức đi không nổi, lúc này mới thấy đỡ bực. Trong bữa ăn, tôi bàn với Tần Nhất Hằng, hỏi hắn ông chủ có phải bị giết không, nên âm hồn chưa tan, cứ ở bên trong quán. Hắn lắc đầu, lấy từ trong túi ra chiếc đũa trên bàn hôm qua. Chiếc đũa đã bị chặt làm hai đoạn. Hắn giải thích, sáng nay hắn đi thử nghiệm, cái chết của ông chủ quả thật kì lạ, nói bị người ta ám hại thì hơi quá, oan hồn chết bất đắc kì tử thường không thể lý trí như vậy, hơn nữa hiện tại hắn đã có một vài suy đoán, chỉ cần điều tra thêm.

Giấu giếm là tác phong của Tần Nhất Hằng, tôi cũng lười gặng hỏi. Thấy hắn nói chuyện khá phấn khích, tôi đoán chờ chút nữa là biết. Quả nhiên dùng bữa xong, Tần Nhất Hằng gọi cho vợ chủ nhà, nhưng điều hắn hỏi lại khiến tôi thật bất ngờ. Hắn hỏi cân nặng của ông chủ là bao nhiêu.

Nhận được câu trả lời, Tần Nhất Hằng lại trầm tư một lúc rồi bảo tôi đứng dậy. Hai chúng tôi chia hai đường, đi tìm hiểu tất cả tiệm bán đồ liệm xung quanh ngôi nhà, dò hỏi xem trước khi chết có phải chủ tiệm đã tới đặt áo liệm cho một người mập mạp hay không. Việc này khiến tôi càng khó hiểu, vội hỏi hắn, huyền thuật cũng có thể đoán ra hình dáng của người ta à? Thật kì diệu!

Tần Nhất Hằng cười cười, bảo không liên quan đến huyền thuật, hắn trông thấy hình ông chủ trong giấy phép kinh doanh treo trên tường, bây giờ chỉ muốn tìm chứng cứ xác thực lại suy đoán của mình.

Việc này không nên chậm trễ, chúng tôi phải nhanh chóng hành động. Tiệm đồ liệm vốn không nhiều, hơn nữa tập trung một chỗ, nên kiểm tra dễ. Chúng tôi nói chia hai đường, thật ra

là cùng nhau hành động, chỉ không vào cùng một nơi để hỏi. Hỏi được vài tiệm, chẳng ngờ có một chủ tiệm xác nhận đúng là có chuyện như vậy. Theo lời ông ta, có một người béo đến đặt áo liệm, lại cần gấp, ông ta phải làm mấy đêm liên tục mới xong. Áo liệm vốn được người nhà mua sau khi gia đình có người chết, chuẩn bị sẵn thì chỉ có dành cho người già đang hấp hối, chưa từng thấy người khỏe mạnh cường tráng tự đặt áo liệm cho mình, cộng thêm đặc điểm hình thể vô cùng rõ ràng nên ông ta có ấn tượng sâu sắc.

Kết quả điều tra giống y như phán đoán của Tần Nhất Hằng, lúc này hắn bảo tôi hẹn gặp vợ chủ quán, ba người tìm một quán cà phê để trao đổi. Tần Nhất Hằng không khách sáo, vừa gặp đã đi thẳng vào vấn đề, kể ra những gì hắn phân tích được rồi nói, tuy chỉ là phỏng đoán, nhưng có thể hiểu đại khái toàn bộ câu chuyện.

Đầu tiên, quán thịt chó mở cửa không lâu thì ông chủ chết, việc này ai cũng biết. Nhưng ông ta chết như thế nào thì không ai biết, nơi ông ta chết lại có nhiều vấn đề. Có một câu chuyện truyền miệng như sau, ma treo cổ hoặc ma da[36] sau khi chết đều không thể chuyển thế đầu thai, nhất định phải quay lại nơi đã chết tìm người thế thân. Vì khi chết treo hai chân không chạm đất, rời xa địa khí, không thể tiến vào địa phủ. Ma da cũng tương tự, vì nước là vật chí âm, hồn phách sau khi tan biến trong nước khó thoát ra ngoài, nhất định phải tìm một người khác chết thế ở cùng một chỗ.

Tần Nhất Hằng nói xong dừng lại, cho chúng tôi thời gian để hiểu rõ hơn. Vợ chủ quán cũng không quá ngốc, suy nghĩ một lát bèn hỏi, có phải chồng cô đã bị ông chủ quán cơm chết đuối dưới sông hãm hại, biến thành vật thế thân không?

Tần Nhất Hằng gật đầu đáp, đúng nhưng không hẳn, vì theo quy hoạch của thành phố, con sông trước đây đã bị lấp, nên ông chủ ma da kia không thể kéo người khác xuống nước, một phần còn do chủ quán thịt chó tự tìm đến cái chết. Trước đây ông ta không tin vào ma quỷ, sau đó đột nhiên buôn bán cả ngày lẫn đêm, vốn chỉ là thử nghiệm, sau cùng lại tin là thật. E rằng ma da kia đã kịp trốn vào trong quán sau khi con sông bị lấp, người nhà nọ cũng biết nên mới bán với giá thấp cho hai vợ chồng thịt chó, đồng thời là để tìm người thế thân.

Sau khi vợ chồng thịt chó dọn vào, con ma da bắt đầu nảy sinh ý định ra tay với ông chủ. Tiếc rằng nó bị cách ly với nước, không còn khả năng hại người, hơn nữa quán thường xuyên giết mổ chó, oán khí nặng, tiếp cận với thân thể ông chủ cũng khó. Ma da bèn dùng một cách khác, chính là chứng minh cho ông chủ thấy ma quỷ có tồn tại, từ đó mới từng bước từng bước khiến ông chủ sập bẫy. Cuối cùng, bằng cách nào đó nó mê hoặc được ông chủ, hiện tại chúng ta cũng không biết là cách gì, nhưng có liên quan đến việc kinh doanh phát đạt.

Thực tế, ông chủ làm theo lời nó xúi giục, việc làm ăn tốt dần lên là minh chứng rõ nhất. Khi thời gian chín muồi, ma da bịa chuyện gì đó xúi ông chủ đêm khuya thanh vắng mặc đồ liệm, đến tảng sáng thì cởi ra đốt thành tro. E rằng trong túi áo liệm có tóc hoặc móng tay của ông chủ, đây là điều tối kị trong huyền thuật. Từ xưa đến nay có tục lệ dùng quần áo gói các xương cốt bị thất lạc, theo lý, đồ vật của người chết cũng phải được đốt cháy hoặc chôn cùng để tiêu tán phần dương khí sau cuối, cho người quá cố an tâm đầu thai. Áo liệm thì vốn dành cho người chết, không cần nói thêm nữa. Ông chủ mặc hết nửa đêm, chờ khi trời sáng thì đốt, chắc chắn đã bị hút hết dương

khí. Trong áo liệm còn có tóc hoặc móng tay thì xem như tự mình nộp mạng. Thịt da con người hình thành là nhờ cha mẹ, dám gây tổn hại đến da thịt mình thì không chỉ bất hiếu mà còn dễ dàng bị người ta dùng phép thuật ám hại. Người xưa ít khi cắt tóc cạo râu, dù có cắt cũng phải dọn sạch cẩn thận, giấu ở nơi bí mật, đề phòng có kẻ mưu đồ bất chính lấy đi rồi gieo rắc tai họa. Cho nên ông chủ đã hoàn toàn rơi vào bẫy của con ma da, mạo hiểm thân mình, mất cả mạng sống.

Nói thật, suy luận của Tần Nhất Hằng thú vị, nhưng vợ chủ quán nghe xong chỉ biết khóc. Tôi ngồi cạnh đưa ít khăn giấy, chẳng nói được lời nào an ủi. Tần Nhất Hằng hút điếu thuốc, nói, sự việc đã như vậy, khóc cũng không giải quyết được gì, nhanh chóng tìm người lập đàn cầu siêu cho ông ấy thì hơn. Cái quán này nếu cô ta vẫn muốn bán, chúng tôi sẽ mua lại theo giá cũ.

Vợ chủ quán do dự một lúc, cuối cùng lắc đầu, bây giờ cô ta lại tiếc nuối không nỡ bán nữa, muốn đền cho chúng tôi ít tiền, coi như cảm ơn cái công đã giúp làm rõ sự tình. Vốn tôi định không cầm chỗ tiền này, dù sao cũng chỉ là tiền nhỏ, nhưng nghĩ lại cảm thấy lỗ quá, dù sao bây giờ cũng chỉ cần tìm người lập đàn cầu siêu là được, chúng tôi không thể cứ làm không công mãi, nên tôi đã đồng ý. Vợ chủ quán đi đến máy rút tiền tự động để chuyển khoản, năm mươi ngàn tệ cũng không nhiều nhặn gì, nhưng ít nhất chuyến này đi không uổng công. Nhận được tiền, Tần Nhất Hằng dặn dò cô ta, nếu chưa lập đàn tế thì chưa nên tắm rửa hoặc đặt bồn tắm trong ngôi nhà này. Sau đó chúng tôi chuẩn bị trở về luôn trong đêm.

Trên đường, tôi hỏi Tần Nhất Hằng, lời cuối dặn dò vợ chủ quán là có ý gì. Hắn giải thích, ông chủ bị con ma da hại chết trong tiệm, chắc chắn vẫn phải tìm người thế thân, hắn cũng có

ý tốt nhắc nhở kiêng kị, nhưng có nghe hay không thì phải xem vận may của cô ta.

Về đến nhà trời đã sáng, tôi tắm rửa qua loa rồi chuẩn bị đi ngủ, không ngờ Tần Nhất Hằng lại gọi đến. Tôi thoạt tiên thắc mắc, cho rằng hắn hôm nay thật khác thường, còn gọi điện báo bình an, chẳng ngờ giọng hắn trong điện thoại lo lắng như đã gặp chuyện chẳng lành, bảo tôi lập tức đến nhà hắn, có thứ vô cùng quan trọng muốn cho tôi xem. Cố gặng hôi qua điện thoại, nhưng hắn bảo một hai câu nói không rõ được rồi cúp máy. Tôi cũng sợ hắn gặp phải chuyện bất trắc nên vội mặc quần áo, bắt xe chạy đến.

Bầu trời ngoài cửa sổ đã bắt đầu chuyển màu trắng bạc. Tôi kể chuyện cả đêm, người đã thực mệt mỏi, nhưng dù sao trời vẫn chưa sáng, tôi lại tiếp tục kể.

16
Chuyện đêm

Dọc đường, tôi có cảm giác hoảng sợ khó tả. Với tính cách của Tần Nhất Hằng mà khuya thế này rồi vẫn gọi tôi đến, sự việc có khả năng còn xấu hơn tôi tưởng tượng. Cửa vừa mở, quả nhiên thấy sắc mặt hắn rất tệ. Không chờ tôi hỏi, hắn đã chỉ tay ra sau, rồi đứng sang một bên cửa, tỏ ý muốn để tôi tự nhìn.

Lúc này tôi mới phát hiện có một vật lớn đứng chình ình giữa phòng khách nhà hắn, vật đó bị một tấm vải nhựa màu đen phủ lên, xem hình dáng thì hẳn thể tích không nhỏ. Tần Nhất Hằng không giải thích, chỉ đi tới gần món đồ, lấy tay kéo tấm vải nhựa xuống. Tất cả đèn trong nhà Tần Nhất Hằng đều được bật, phòng khách cũng đèn đuốc sáng trưng, vậy mà khi nhận ra là gì thì tôi vẫn không khỏi ớn lạnh: Lại là cái tủ quần áo! Làm sao nó xuất hiện ở đây được?

Tôi đưa mắt nhìn hắn.

Tần Nhất Hằng châm một điếu thuốc, lại tiện tay châm cho tôi một điếu, ngồi xuống sofa quan sát chiếc tủ, đoạn nói, tôi về nhà thì phát hiện nó đã ở đây rồi, kiểm tra cửa nẻo trong nhà đều không có vết tích bị cạy mở. Nói đoạn, hắn rít mạnh

một hơi thuốc, đứng dậy đi đến bên cạnh tủ áo nói tiếp, tôi đã xem cẩn thận, cái tủ này có lẽ là cái ở trong từ đường.

Nghe đến đây, nỗi kinh ngạc của tôi không còn từ ngữ nào diễn tả được nữa. Nhà hắn ở tầng tám, trước tiên đừng nói đến người nào có thể dễ dàng mang chiếc tủ này để vào nhà hắn, chỉ riêng việc vận chuyển cũng đã vô cùng tốn sức. Chiếc tủ này rất cao, tôi ước lượng, thấy rằng cũng không thể mang vào trong thang máy được, còn nếu khiêng lên theo đường thang bộ thì quả là khó khăn. Tuy rằng tôi không rõ rốt cuộc cái tủ này nặng bao nhiêu, nhưng xem kích thước hình dạng của nó thì chắc chắn không hề nhẹ. Chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi.

Tần Nhất Hằng cười gượng, bảo tôi ngồi xuống sofa, nói tối nay muốn kể cho tôi một chuyện hoang đường vô cùng. Nói xong, hắn lấy một cuốn sổ ghi chép từ dưới bàn trà, lật ra hai trang cuối cùng đưa cho tôi xem. Tôi chỉ nhìn sơ qua là biết, đây chính là những con số trên tường từ đường, lúc đó tôi chú ý đến chúng nên ấn tượng vẫn rõ ràng.

Tôi lập tức hỏi hắn, cậu đã đoán ra những con số này ngoài chỉ thời gian còn ý nghĩa khác sao?

Tần Nhất Hằng gật đầu, nhưng không giải thích thêm mà đứng dậy vào phòng ngủ lấy một sợi dây thừng đặt lên bàn rồi nói, Giang Thước, tôi biết hiện giờ anh có nhiều nghi vấn, vì sao tôi phải liều mạng cùng anh đi tìm "chỉ bộ", vì sao tôi lại bất ngờ cùng anh đến nhà Vạn Cẩm Vinh. Giờ đây, tôi có thể nói với anh, đó là bởi sợi dây thừng này, nó cũng đột nhiên xuất hiện trong nhà tôi như cái tủ kia.

Nghe hắn nói vậy, tôi bèn xem xét kĩ càng sợi dây thừng. Nghiêm túc mà nói, sợi dây thừng bện bằng gai kiểu này giờ

hiếm gặp, chỉ đôi khi có thể thấy nó ở những bến tàu, được dùng để buộc những chiếc thuyền đánh cá cỡ nhỏ. Sợi dây này không thô ráp như những sợi dây dùng để buộc thuyền, nhưng cũng được bện từ nhiều sợi, đại khái là có hai đến ba sợi to như ngón tay, thoạt nhìn bình thường, điều duy nhất khiến người ta cảm thấy đặc biệt chính là mấy điểm màu đen được đánh dấu trên đó. Không biết đã dùng loại phẩm màu nào, nhìn sơ qua có đến bảy tám điểm.

Tình hình hiện tại làm tôi không kịp thích ứng, cũng lười không muốn đoán nên hỏi thẳng hắn sợi dây này có gì đặc biệt.

Tần Nhất Hằng ừ một tiếng, tiếp tục nói, sợi dây thừng này trông thì bình thường, nhưng lại có một cái tên không hề bình thường chút nào, huyền thuật gọi là "âm khấu". Có nhiều người cả đời nghiên cứu huyền học cũng chưa được tận mắt thấy món pháp khí này, bởi nó quả thật hiếm thấy. Những điểm đánh dấu trên sợi dây chính là máu lạc đà, mỗi điểm tương đương với một mạng người!

Tôi cẩn thận đếm lại, có cả thảy mười một điểm, vậy là trên sợi dây này có linh hồn của mười một người sao? Nghĩ đến đây, tôi vô thức nhích ra sau, tự nhủ may mà vừa nãy không tò mò sờ vào thứ tà vật này. Tôi quay đầu lại hỏi Tần Nhất Hằng, rốt cuộc nó dùng để làm gì?

Tần Nhất Hằng bảo tôi đừng sợ rồi nói, "âm khấu" đích xác lợi hại, nhưng phải là người hiểu biết dùng thì nó mới phát huy tác dụng. Thực ra nó là sợi dây được người ta dùng để thắt cổ tự tử, nhưng theo huyền thuật chỉ có sợi dây đã lấy mạng ba người thì mới gọi là âm khấu. Tìm một sợi dây đã được dùng để tự sát thì dễ dàng, nhưng tìm một sợi dây đã qua ba lần tự

sát thì quả thật vô cùng khó khăn. Nghe nói dùng âm khấu trói hai chân của người bệnh nặng thì có thể giữ người đó sống thêm ba ngày nữa; mà đem buộc với tóc người thì không cần tốn hơi tốn sức cũng có thể lôi hồn phách ra. Có điều đây mới chỉ là lời đồn, bởi bản thân hắn cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy vật này.

Tần Nhất Hằng cứ nói, còn tôi thì suy ngẫm. Muốn tìm sợi dây cũng không phải dễ, thuận theo sự phát triển của xã hội và tiến bộ của khoa học kĩ thuật, cách thức tự sát giờ đã không chỉ giới hạn ở treo cổ, uống thuốc độc hay lấy dao cắt cổ như thời xưa. Vậy mà, sợi dây này đã từng được mười một người dùng để treo cổ, có thể thấy tuổi đời của nó không hề ít, không chừng còn trước cả thời nước cộng hòa mới được thành lập. Nhưng nói đi nói lại, vật này thì có quan hệ gì với ông lão họ Vạn? Chẳng lẽ là do người nhà họ làm ra?

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, hắn lại lấy dưới bàn trà ra một hộp diêm bằng gỗ, bảo tôi, nói trước đây nó được buộc dưới sợi "âm khấu", địa chỉ nhà Vạn Cẩm Vinh được ghi vào giấy rồi nhét trong hộp này, có điều tờ giấy bị hắn vứt đi rồi, giờ chỉ còn lại chiếc hộp rỗng.

Tôi nhận lấy chiếc hộp, quan sát, nó có phong cách cổ xưa, bên ngoài không có hoa văn trang trí, không biết có phải đồ cổ hay không. Dù chỉ là hàng mỹ nghệ thì thoạt nhìn cũng mang chút vẻ đẹp cổ điển. Nhưng hiện giờ không phải là lúc để thưởng thức giá trị của nó, cho nên tôi bỏ chiếc hộp xuống hỏi hắn, nếu đã biết nhà của Vạn Cẩm Vinh, tại sao không đến ngay từ đầu? Tần Nhất Hằng cúi đầu suy nghĩ một lát, theo thói quen khẽ mím môi, rồi đáp vốn dĩ hắn đã định đến gặp tôi, nhưng trước đó hắn đã đi kiểm tra lai lịch của sợi "âm khấu" này. Sợi "âm khấu" có ba mạng đã hiếm gặp rồi, mà sợi

này có tận mười một mạng, e rằng phải mấy chục năm mới xuất hiện một sợi. Hắn nghĩ một vật như vậy mặc dù không phải ai ai cũng biết, nhưng ít nhất thì trong giới huyền học hẳn sẽ có người nghe ngóng được, nên đã nhanh chóng tìm vài người để hỏi, tiếc rằng họ cũng không có thông tin về việc này. Không còn cách nào khác, hắn đành quay về gặp tôi. Không ngờ trên đường lại bị kẻ nào đó ra tay hãm hại, bốn bánh xe bị chọc thủng, xe cũng không khởi động nổi, chuyển sang đi taxi thì tài xế lại bị kẻ nào đó đùng thuật che mắt, rốt cuộc khi đến nơi đã thành quá muộn.

Tôi gật đầu, xem xét lại những việc xảy ra sau đó, e rằng nguyên nhân hắn bị người khác ám hại, chính là bởi có kẻ sợ chúng tôi nhanh chân phát hiện được manh mối ở nhà Vạn Cẩm Vinh. Tuy nhiên, sau này Tần Nhất Hằng từng đưa ra giả thiết có thể Viên Trận chính là "chỉ bộ", nếu đúng như vậy, kẻ giả mạo Lưu thọt kia rốt cuộc đang tìm kiếm thứ gì? Chẳng lẽ không phải là "chỉ bộ"?

Tôi hơi váng vất, cũng không muốn nghĩ thêm nữa, đợi Tần Nhất Hằng nói tiếp. Xem chừng hắn nói cũng mệt rồi, khui cho mỗi người một lon bia mới tiếp tục, tôi biết anh chắc chắn đang nghĩ, mặc đù nguyên nhân đi tìm "chỉ bộ" chính là do sợi âm khấu này bỗng nhiên xuất hiện một cách khó hiểu tại nhà tôi, nhưng nguyên nhân sâu xa hơn tôi lại cứ che giấu không nói cho anh biết, hôm nay, tôi cho rằng sự việc đã đến mức không cần phải tiếp tục giấu giếm nữa. Giang Thước, tôi làm gì cũng đều vì muốn tốt cho anh, tiền cứ kiếm là ra, nhưng mạng thì chỉ có một, anh hiểu không?

Tôi hoàn toàn không hiểu những lời này của hắn, nhưng nhìn vẻ nghiêm túc kia, trong lòng tôi mơ hồ xuất hiện một dự cảm chẳng lành. Hắn nói xong uống một hơi hết lon bia rồi

vào trong phòng ngủ lấy một thứ. Món đồ này bọc bằng vải mưa, xem chừng rất được quý trọng. Tôi nhìn hình dáng, thầm nghĩ, là một bức tranh ư? Chờ đến khi từng lớp vải mưa được mở ra tôi mới phát hiện, đây là tấm ván quan tài trong ngôi nhà có trận pháp "cửu tử trấn long", tên của tôi và bát tự đều nằm trên đó, không sót chữ nào. Nhìn thấy vật này, lòng tôi lạnh ngắt. Vật này cùng cái tủ không rõ lai lịch kia thực sự quỷ quái vô cùng.

Tần Nhất Hằng không giải thích nữa, chỉ chậm rãi lật tấm ván quan tài lên, sau đó im lặng nhìn tôi, khi mặt bên của nó hiện ra trước mặt tôi, tôi lập tức kinh hãi.

Mặt bên đó cũng có chữ! Nhưng tại sao trước kia chưa từng thấy hắn nhắc tới? Đêm đó tôi cũng chỉ nhìn qua loa thấy một mặt của tấm ván nằm trên sàn nhà. Xem chừng Tần Nhất Hằng đã phát hiện ra ngay là mặt sau cũng có chữ viết, nhưng không để tôi nhìn thấy, tôi cũng không nghĩ hắn lại đem tấm ván về nhà. Điều này thực sự làm tôi chấn động. Đến khi nhìn rõ dòng chữ trên đó, tôi càng chết lặng hơn. Vài giây đầu tiên thậm chí còn trống rỗng, tôi không biết loại cảm giác này gọi là gì, có lẽ là câu đố dành cho tôi đêm nay quá sức thâm ảo rồi.

Phần sau của tấm ván cũng có liên quan đến tôi, hơn nữa còn có quan hệ sâu xa hơn cả bát tự, bởi trên đó viết: Giang Thước, qua đời năm Giáp Ngọ, tháng Bính Dần, ngày Ất Mão.

Đây là thời điểm chết của tôi sao? Tôi rít một hơi thuốc rồi quay sang hỏi Tần Nhất Hằng. Hắn lắc đầu, nói, tôi cũng không biết, nhưng sau chuyện này thì có thể lắm. Trận "cửu tử chấn long" do cao nhân sắp đặt, nhưng tại sao lại dụ chúng ta tới phá giải, tôi cũng chẳng dò được manh mối, cho nên tôi

không nói cho anh biết chuyện này, sợ anh sẽ suy nghĩ. Hơn nữa hiện tại không ai biết được thời điểm chết này có đúng hay không. Dù vậy chúng ta vẫn có thể điều tra, tuy chẳng khác nào đánh bạc, nhưng lại không có cá cược, Giang Thước, anh có thể sẽ thua mất mạng.

Giọng hắn khàn đi, không biết có phải vì đã hút thuốc quá nhiều không, dù sao hai điếu thuốc của chúng tôi cũng chưa tàn. Tôi bình tĩnh lại, chẳng còn cảm thấy đây là một sự việc kinh khủng nữa. Tôi nói với Tần Nhất Hằng, theo thời gian trên tấm ván thì tôi còn dương thọ hai năm, vả lại chuyện này cũng chưa chắc là thật, lỡ chỉ là trò đùa dai của một kẻ điên thì sao? Mặt khác, hắn nói cho tôi biết việc này, có phải hi vọng tôi sẽ cùng hắn đi điều tra? Hắn gật đầu, nói, kì thực hắn cũng đã suy nghĩ, nếu không nói cho tôi biết, chỉ sợ sau này mỗi khi đi xem nhà không kiếm được tiền tôi sẽ không chịu theo.

Nói đoạn, Tần Nhất Hằng cười bất đắc dĩ rồi lại cầm cuốn sổ lên, chỉ vào dãy số nói, tôi nghiền ngẫm rất lâu, cảm thấy ngoài chỉ thời gian thì dãy số này còn chỉ tọa độ. Tôi đã dùng thử Google Map để định vị, vị trí tương ứng là một thành phố nằm ở phía Nam tỉnh lân cận, ở đó sắp khởi công một hạng mục bất động sản lớn. Nếu tôi đoán không sai thì tọa độ này là chỗ đó.

Suy luận của hắn là có khả năng, tuy nhiên dãy số trên không ghi chú thông tin về mặt địa lý. Có lẽ hắn đã dùng Google Map tra đi tra lại nhiều lần, địa điểm đó hẳn là kết quả sau khi sàng lọc. Tuy vậy vẫn có một điểm không rõ ràng, nếu như dãy số là tọa độ thì kẻ nào đã mất công viết nó lại lên bức tường ở từ đường đó? Thời gian phía dưới có nghĩa gì? Tại thời điểm đó sẽ có chuyện gì xảy ra sao?

Tần Nhất Hằng lại lắc đầu, nói, hi vọng anh nhanh chóng tới đó với tôi, cùng lắm trên đường sẽ nghe ngóng xem có tòa nhà nào khá khẩm hay không, tiện thể mua thêm vài cái. Lời hắn nói khiến tôi lại càng có cảm giác tội lỗi, hết thảy những việc này rõ ràng đều là vì sự an nguy của tôi, thế mà hắn lại như cầu xin tôi đi cùng, còn mang chuyện mua nhà ra dụ tôi. Tôi nhấp mấy ngụm bia, trong lòng cảm khái, thời nay bạn bè đáng tin cậy như Tần Nhất Hằng thực sự càng ngày càng hiếm. Tôi lập tức hẹn ngày với hắn, nghỉ ngơi vài hôm xong sẽ lên đường đi tới địa điểm kia xem sao.

Tần Nhất Hằng gật đầu nói tiếp, giờ chúng ta bàn tới tủ quần áo. Ban nãy mải nói chuyện, thành ra đã quên mất bên cạnh chúng tôi còn có một thứ khủng khiếp như thế. Lúc trước chưa kịp nhìn kĩ, nay tôi trân trân hai mắt, phát hiện cái tủ này so với cái tủ hôm nào dường như có điểm bất đồng. Không phải vì bản thân tủ quần áo có gì thay đổi, mà vì cái tủ này không có lớp băng dính dán kín bên ngoài, không biết có phải trước khi tôi tới Tần Nhất Hằng đã bóc hết đi hay nó vốn không có nữa.

Tần Nhất Hằng đứng trước cái tủ, quay lại gật đầu với tôi rồi đưa tay chuẩn bị mở. Tôi phát hoảng vì hành động đó. Lần trước thứ trong chiếc tủ đã khiến hắn ngất xỉu, lần này lại thần không biết quỷ không hay xuất hiện trong nhà hắn, nếu có người muốn hại chúng tôi thì bên trong chắc hắn có tà vật. Tôi muốn bảo hắn ngừng tay, nhưng vẻ mặt hắn lại bình tĩnh, chẳng lẽ hắn đã từng mở ra rồi? Tôi cũng đành im lặng.

Một tiếng két chói tai vang lên, hai cánh cửa tủ chậm rãi mở ra. Tôi bước lên, muốn nhìn xem rốt cuộc trong đó là thứ gì. Hé mắt nhìn, cả người tôi đông cứng.

Đây chẳng phải là Viên Trận sao?

Tia nắng mai đầu tiên theo cửa sổ chiếu vào, tôi đứng lên vươn vai, ánh mặt trời như rửa đi sự bất an trong lòng. Người ngồi trên ghế sofa cũng đứng lên, im lặng nhìn tôi hồi lâu. Tôi nói cho anh ta biết, hôm nay tôi có thể cùng anh ta đi làm thủ tục sang tên. Anh ta ngẫm nghĩ một lát, sau đó ngẩng đầu hỏi tôi, "Anh đã nói đến hừng đông sẽ trả lời một câu hỏi. Vậy chiếc máy ảnh của anh rốt cuộc đã chụp cái gì?"

Tôi mỉm cười, "Tôi cũng đã nói, tùy thuộc vào tâm trạng, xin lỗi, hiện tại tôi không có hứng trả lời câu hỏi của anh."

Anh ta ừ một tiếng rồi nói, "Nếu như tôi cũng có thể trả lời anh một vấn đề thì sao? Ví dụ như, trước đó vì sao chúng tôi lại phải đánh nhau."

"Nếu anh muốn hỏi diễn biến tiếp theo, thì xin thứ lỗi, hiện tại trời đã sáng. Muốn nghe tiếp thì anh phải đợi, hơn nữa cũng đừng ra điều kiện với tôi. Anh đã thông đồng với hai người họ, lại còn diễn trò để kích thích lòng hiếu kì của tôi, tôi chẳng cần nghĩ nhiều cũng đoán được."

Anh ta giơ ngón tay cái về phía tôi, "Chính tôi khi đọc báo đã từng thấy tin tức, có người dùng thủ đoạn tương tự anh lừa đảo một nhóm người, cuối cùng những người đó đều bị cắt mất nội tạng. Tôi chỉ không ngờ, anh không ra tay, hơn nữa, câu chuyện cũng hay. Nếu như tôi đoán không lầm, trong ngôi nhà này còn có đồng bọn của anh, vì sao hắn lại muốn chụp ảnh? Hơn nữa, các anh có thiết bị công nghệ cao nào có thể phân biệt được ai là cảnh sát không?"

Tôi không trả lời, mỉm cười nhìn anh ta, "Anh là cảnh sát sao?"

Anh ta gật đầu, "Nếu như anh không phải kẻ buôn nội tạng, vậy anh là Giang Thước?"

Tôi khẽ gật đầu, nhìn chiếc máy ảnh trên tay thầm rủa, mẹ kiếp, đồ khốn, rốt cuộc cậu muốn tôi chụp cái gì hả?

Tập 02

NHỮNG NGÔI NHÀ MA ÁM 2

NHỊ THẬP TAM

Hải Yến dịch

IPM
NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

NHỊ THẬP TAM

Những ngôi nhà ma ám - Tập 02

Hải Yến *dịch*

Phát hành: IPM

Nhà xuất bản Hồng Đức 2018

Mở đầu

Dù thích nghe thật hay chỉ nghe để điều tra, anh ta vẫn là người trụ được đến cuối cùng, nên tôi lịch sự mời đi ăn sáng, song không trả lời bất cứ câu hỏi nào. Sau đêm nay, tôi vẫn chưa thể nghỉ ngơi, vì còn việc quan trọng hơn phải làm.

Ăn sáng xong, tôi gọi dịch vụ chuyển phát nhanh, gửi tư liệu lưu trong máy ảnh tới địa chỉ người bạn kia để lại. Tôi chưa tới địa chỉ đó bao giờ, thật ra trước đây cũng muốn đi, nhưng có hẹn với người bạn kia nên chẳng dành ra được lúc nào. Gửi chuyển phát xong, chỉ đợi sở Địa chính mở cửa. Tôi vẫn giữ lời, ngôi nhà đó đã thuộc về anh ta.

Người nghe cuối cùng không hề hứng thú với nhà cửa, luôn miệng khước từ cùng tôi đi sang tên, còn ráo riết gặng hỏi câu chuyện đằng sau. Tôi bị hỏi đến phát bực, lại thêm mệt mỏi, nhưng tôi biết mình không được ngủ, vì sau đây tôi còn phải tới một ngôi nhà khác, ở đó có thứ cần tôi xử lý.

Anh ta đã không muốn, tôi cũng không thể ép, đành hẹn rằng, hễ anh ta nghĩ lại, có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào.

Tôi lái xe từ tiệm ăn sáng đến thẳng một ngôi nhà khác trong thành phố. Đây là ngôi nhà người bạn kia để lại, hồi trước hắn sống tại đây, có điều hiện giờ nơi này đã không thể

ở được nữa, khắp nhà lổng chổng nồi niêu chậu bát đựng đầy nước, chẳng có chỗ đặt chân.

Tôi không rõ hắn làm như vậy để làm gì, cũng chẳng biết mọi việc tối qua là vì sao, suy cho cùng quen biết hắn lâu như vậy, tôi chưa bao giờ thấy hắn hành xử bình thường.

Theo lời hắn, tôi thả vào mỗi nồi niêu chậu bát một chiếc lá. Sau đó tôi ngả người xuống đánh một giấc trên chiếc sofa duy nhất còn dùng được, vì hắn đã dặn tôi phải trông coi ngôi nhà này liền ba ngày, không được ra ngoài.

Tối muộn, tôi choàng tỉnh vì có điện thoại. Hóa ra là người nghe cuối cùng gọi tới. Tôi cứ ngỡ anh ta đã quyết định nhận ngôi nhà, ai ngờ anh ta vẫn gặng hỏi chuyện đằng sau.

Lần này anh ta đưa ra điều kiện khá hời, nên tôi không từ chối, anh ta nói sẽ huy động quan hệ trong giới cảnh sát, giúp tôi điều tra xem địa chỉ nhận món hàng chuyển phát nhanh kia rốt cuộc là thế nào.

Quả là cảnh sát đích thực, chỉ liếc qua trong lúc tôi ghi phiếu đã nhớ được địa chỉ rồi.

Tôi uống ngụm nước, nghĩ một mình ở đây cũng chẳng có việc gì làm, nên bắt đầu kể.

1
Đưa ma

Trong tủ đặt một pho tượng bọc vải đen, trông như xác ướp, lộ ra mỗi cái đầu. Thoáng liếc qua, tôi đã nhận ra nó phỏng theo đầu Viên Trận. Như vậy là sao? Tôi nghi hoặc nhìn Tần Nhất Hằng, hắn gật đầu, không sai, chính là Viên Trận, còn có cả tay nữa này.

Tôi cúi xuống nhìn qua khe hở của miếng vải đen, quả nhiên trông thấy vài đầu ngón tay, lòng càng thêm rầu rĩ. Chúng tôi từng nhìn thấy thi thể Viên Trận, hai tay gã đều bị chém đứt, còn nghi ngờ rằng phải chăng lòng bàn tay Viên Trận ẩn giấu thông tin gì, giờ pho tượng to bằng người thật lại xuất hiện ở đây, hẳn là muốn cung cấp cho chúng tôi thêm manh mối.

Nghĩ vậy, tôi định xem lòng bàn tay của pho tượng, nhưng Tần Nhất Hằng lại nói có xem cũng vô ích, hình như đã có người động vào pho tượng, hai lòng bàn tay đều được mài bóng bằng giấy nhám. Tôi miết lên, quả nhiên nhẵn mịn như thủy tinh, không hề có chỉ tay.

Thật kì lạ. Tần Nhất Hằng cũng không hiểu nổi, đành nói lấy tượng ra rồi phân tích. Hai chúng tôi chuyển tượng ra ngoài, hì hục dùng kéo cắt bỏ tấm vải đen vừa nhờn vừa nhẫy,

không rõ đã được ngâm vào thứ gì. Nhưng pho tượng bên trong lại sạch bong, không có vết bẩn nào. Tôi nhìn kĩ, thấy pho tượng trần như nhộng, giống hệt Viên Trận.

Tần Nhất Hằng xem kĩ một lượt cũng không phát hiện được gì nên chúng tôi lật nó lại, xem tiếp mặt sau. Đằng lưng pho tượng là mấy đường nét như bảng biểu, có vẻ được khắc lên ngay từ lúc nặn. Tần Nhất Hằng đưa tay sờ, im lặng hồi lâu.

Bảng biểu không lớn, chỉ bằng khoảng hai bàn tay, đường kẻ ngang dọc xiêu vẹo. Tôi càng nhìn càng thấy quen, nghĩ một hồi mới nhận ra trông giống bàn cờ tướng, định nhắc Tần Nhất Hằng, nhưng chưa kịp nói thì nhớ ra mình từng nhặt được một quân cờ ở nhà Vạn Cẩm Vinh, giờ lại nhận được một bàn cờ, chẳng lẽ chúng liên quan đến nhau?

Nghe tôi nói, Tần Nhất Hằng không khỏi kinh ngạc, hai chúng tôi ngồi thụp xuống thảo luận. Lúc ấy tôi có xem qua ván cờ, nhưng vị trí các quân cờ ra sao thì không nhớ rõ.

Cuối cùng, cả hai trở lại sofa hút thuốc, hút hết điếu thuốc vẫn chưa tìm ra thêm manh mối nào. Tần Nhất Hằng cho rằng nên nghỉ ngơi một lát, chỉ vào tủ quần áo bảo, bên trong hai cánh cửa này đều có hình vẽ bằng mực tàu. Tôi cũng từng dựa theo hình vẽ trên cánh tủ trước đây mới tìm ra từ đường của ngôi nhà.

Lúc mở tủ tôi không để ý lắm, chỉ thấy quả thật phía trong cánh tủ có vài hình vẽ nguệch ngoạc. Tủ cách bóng đèn hơi xa nên tôi phải né người sang một bên để ánh sáng rọi vào, mới thấy rõ dường như đây là một bức tranh.

Thoạt trông như tranh trẻ con, thật ra bút pháp thể hiện rất rõ, nét mực khá dày, song nội dung lại trừu tượng, như một

nhóm người túm năm tụm ba khoa chân múa tay, chẳng biết đang làm gì. Tôi chỉ thấy giống các bà lão tập dưỡng sinh trên quảng trường. Trang phục của họ cũng không cho thấy đặc điểm gì, càng không biết ở thời đại nào.

Cánh tủ còn lại cũng tương tự, bút pháp có vẻ chỉn chu, nhưng nội dung lại chẳng ra sao, trong tranh không có người, trông như tranh phong cảnh. Tôi đoán đây là hình vẽ một con sông lớn như Trường Giang hay Hoàng Hà, vài nét vẽ trông rõ ràng là phác họa hướng dòng chảy.

Tôi không kìm được liền quay lại hỏi Tần Nhất Hằng, có ý gì nhỉ?

Tần Nhất Hằng bối rối nói, nếu cái tủ quần áo được làm từ quan tài thì đây có thể là những hình vẽ có sẵn trong đó. Tôi từng thấy hình vẽ ở một chiếc tủ quần áo khác, tuy không giống hai bức tranh này nhưng cách vẽ thì y chang, có thể do cùng một người vẽ, đại khái miêu tả cảnh một nhóm người nâng bài vị đưa tiễn linh hồn người chết. Lạ một điều là trong tranh ngoài những người nâng bài vị, còn lại đều mang vũ khí, không hiểu định làm gì.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, Tần Nhất Hằng ngừng một lát rồi tiếp, ở một góc bức vẽ có nhiều kí hiệu can chi xếp thành dãy, xem chừng phức tạp. Tôi lấy điện thoại chụp lại rồi mang về bệnh viện, dùng la bàn đối chiếu thì phát hiện ra đây là một bản đồ bát quái được vẽ khá tỉ mỉ.

Nghe đến đây, tôi chợt vỡ lẽ, bản đồ bát quái nhất định là thứ dùng để định vị từ đường. Có điều tôi thực sự không hiểu, mặc dù chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy những quan tài cổ được khai quật, nhưng ít nhất cũng từng xem trên ti vi hoặc internet, rất hiếm khi tôi thấy bên trong quan tài có hình vẽ,

nếu có thì cũng là hình rồng phượng, chứ không phải tranh trừu tượng thế này.

Tần Nhất Hằng không suy luận được gì thêm, chỉ nói rằng trông đường nét thì thấy tranh được thực hiện rất vội vàng, hơn nữa người vẽ chắc hắn đang ghi lại một chuyện quan trọng nào đó. Còn người ấy rốt cuộc muốn ghi lại điều gì thì chúng tôi chưa thể kết luận. Những hình vẽ trên cánh cửa các tủ quần áo hẳn từng là một chỉnh thể, nếu chúng tôi thực sự muốn tìm hiểu, chắc phải xem qua toàn bộ số tủ.

Nói xong, Tần Nhất Hằng trở lại sofa ngồi hút thuốc. Tôi cũng châm một điếu. Lượng thông tin thu thập hôm nay khá nhiều, khó mà tiêu hóa hết trong phút chốc. Có lẽ Tần Nhất Hằng cũng giải thích đến phát mệt nên hồi lâu chẳng nói gì nữa. Tôi nhắm mắt thầm tổng kết lại, cảm thấy như đang đặt mình vào một nghi vấn lớn. Tâm trạng rất khó tả, kiểu muốn hét lên mà không mở được miệng.

Đêm dài trôi rất nhanh, hút xong điếu thuốc, tôi nhìn đồng hồ, thấy sắp đến 5 giờ, bên ngoài trời đã tờ mờ sáng. Trước đó, tinh thần tôi luôn căng như dây đàn nên không có cảm giác gì, giờ mới thấy mệt mỏi. Tôi bàn với Tần Nhất Hằng, định bụng về nhà đánh một giấc. Tần Nhất Hằng cũng ngáp dài, kêu tôi về nghỉ ngơi để mau chóng lên đường.

Vất vả cả đêm, tôi quả thật không còn sức lực, về đến nhà, toàn thân rã rời, tôi nằm xuống ngủ ngay, lúc tỉnh dậy đã là buổi chiều. Hai ngày sau đó, tôi gần như chẳng làm gì, chỉ nằm ì trong nhà ngủ. Tới ngày thứ ba, Tần Nhất Hằng gọi điện nói đã đặt xong vé máy bay, tôi nhanh chóng thu dọn hành lý rồi tới sân bay gặp hắn.

Mấy ngày qua ngủ quá nhiều, đầu óc tôi cứ u u minh minh, không muốn trò chuyện. Sắc mặt Tần Nhất Hằng cũng có vẻ nặng nề. Trên đường đi, hai chúng tôi gần như không nói với nhau câu nào. Tôi hơi hoảng sợ, bởi lẽ trước đây tôi làm việc đều vì lợi nhuận, không có cảm giác gánh vác sứ mệnh, không đi không được như lần này, vì vậy tôi cứ cảm thấy nơm nớp không yên, như chưa kịp ôn kĩ bài đã phải vào phòng thi vậy.

Điểm đến là một thành phố loại một tôi chưa từng tới. Trước đó, tôi đã có thông tin của vài căn hộ trong khu vực, nhưng vì mức giá không hấp dẫn nên tôi không muốn đến xem. Xuống sân bay, tìm khách sạn xong xuôi, Tần Nhất Hằng dẫn tôi đi thuê xe, lại mua thiết bị định vị GPS ở chợ điện tử, sau đó lái xe chở tôi đi theo GPS.

Loanh quanh hơn nửa ngày, chúng tôi mới tìm được đúng địa điểm. Theo đánh giá của Tần Nhất Hằng, đây quả nhiên là một dự án xây dựng cực lớn. Hai chúng tôi ở quầy giao dịch nghe tư vấn, được biết toàn bộ khu đô thị rất rộng, giá tiền mỗi căn cũng không hề rẻ. Theo bản đồ quy hoạch thì có cả biệt thự và chung cư, bên ngoài là vành đai thương mại, giống như một khu đô thị phức hợp quy mô lớn. Tuy nhiên khu số 1 tới giờ vẫn chưa hoàn thành, mới chỉ xem được đại khái qua ảnh, mai sau xây xong thế nào cũng chưa thể nói trước.

Sau khi nghe cô nhân viên tư vấn nhà đất lải nhải nửa ngày, chúng tôi lái xe một vòng trong khu đô thị sắp hoàn thiện. Tần Nhất Hằng cứ cau mày, còn tôi không nhìn ra được gì nên lại thành thảnh thơi vui vẻ.

Trên đường về khách sạn, tôi hỏi Tần Nhất Hằng có phát hiện gì không, bởi nghe nhân viên giới thiệu, phần chính của khu đô thị mới bắt đầu khởi công, chỉ có một bộ phận nhỏ là

nhà cũ bị di dời đi nơi khác, dường như không dính dáng đến ngôi nhà ma nào cả. Hơn nữa, chúng tôi cũng không hề nghe ngóng thấy thông tin tìm được đồ cổ trong lúc đào móng.

Tôi lo Tần Nhất Hằng tìm sai vị trí, thế nhưng hắn quả quyết mình đã nghiên cứu kĩ tọa độ, không thể sai được. Vừa nãy hắn quan sát khu đô thị, cũng nhận ra chút vấn đề, nhưng có vẻ không liên quan đến chúng tôi. Tần Nhất Hằng hỏi, lúc nãy anh có thấy mấy tòa nhà trơ trọi không?

Tôi nhớ lại, công trình chính của khu số 1 đều là những cao ốc ba mươi hai, ba mươi ba tầng, mật độ xây đựng khá dày nhưng vẫn có hai, ba tòa biệt thự xen giữa. Lúc đó, tôi rất ngạc nhiên nên giờ vẫn còn ấn tượng, liền hỏi Tần Nhất Hằng, thì sao.

Tần Nhất Hằng nói, theo bố cục kiến trúc hiện đại, ánh sáng là yếu tố chính quyết định chất lượng ngôi nhà. Số biệt thự kia được xây giữa các tòa nhà cao tầng chứng tỏ chủ nhà muốn tránh ánh mặt trời. Dù điều này không ảnh hưởng nhiều đến người sống ở đó, nhưng trong phòng tối tăm, dễ khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Hắn chưa nói xong, tôi đã liên tưởng tới căn biệt thự chúng tôi tiếp nhận khi mới vào nghề. Phải chăng nhà cửa ở đây cũng để làm chuyện gì mờ ám? Người mua được nhà ở khu đô thị cao cấp thường không giàu có thì cũng quyền thế, mà ngày nay càng là người có tiền lại càng tin vào phong thủy huyền học. Vì vậy, các nhà đầu tư bất động sản thường mời thầy phong thủy tới xem, thậm chí có những khu đô thị còn công khai quảng cáo rằng đã mời thầy bà đến chọn đất xây nhà. Mấy ngôi nhà thiếu ánh sáng này ngay cả tôi cũng thấy có vấn đề về phong thủy, còn ai dám đến hỏi mua? Tôi bèn hỏi Tần

Nhất Hằng, nhà đầu tư ở đây cũng không phải kẻ ngốc, chẳng lẽ lại có liên quan đến "âm trạch"?

Câu trả lời của Tần Nhất Hằng làm tôi bất ngờ. Trái lại thì có, các ngôi nhà này là của nhà đầu tư làm cho mình hoặc tặng bạn bè. Phong thủy có một thuyết là "dựa núi, nhìn nước", núi ở phía sau giúp gia đạo vững chắc, nước ở trước mặt khiến tài vận lưu thông, nếu hợp với mệnh chủ nhà có thể xem là thượng phẩm. Đằng sau biệt thự toàn là cao ốc, phía đối diện tuy chưa hoàn thành nhưng không chừng sẽ đặt một pho tượng phong thủy lớn.

Các ngôi nhà này và cả công trình khu 1 sẽ hợp thành trận đồ đổi vận, mà trong đó đã bao hàm vài huyền thuật phong thủy. Khi hoàn thiện nội thất, họ sẽ bày thêm những đồ vật phong thủy để các chủ biệt thự làm ăn phát đạt, dựa vào tài vận của hàng trăm hộ dân sống trong chung cư phía sau.

Hơn nữa, vì phải làm nền cho những căn biệt thự kia, dù tài vận của chủ hộ trong chung cư không suy giảm rõ rệt nhưng ít nhất vận may trong tương lai sẽ bị người ta lấy mất. Tần Nhất Hằng cười nhạt, người mua nhà chung cư chắc chẳng hay biết gì. Ngày nay, nhiều khu đô thị thật ra đều bị nhà đầu tư nhúng tay vào, về cơ bản đều là loại trận đồ mượn vận may, chưa bàn đến việc nó có tác dụng hay không, nhưng ý đồ của mấy tên gian thương đã lồ lộ ra rồi.

Tôi chẳng ngờ còn có chuyện như thế, nên thấy hơi không đành lòng. Dù sao mua nhà cũng không phải chuyện nhỏ, rất nhiều gia đình tích lũy cả cuộc đời để đổi lấy một chiếc chìa khóa, vui mừng phấn khởi dọn vào, hóa ra lại bị mắc bẫy. Nghĩ vậy, tôi không khỏi đồng cảm.

Tần Nhất Hằng khuyên tôi, dù có tìm chủ hộ để mách nước thì chưa chắc họ đã tin. Tôi đành văng tục rồi hỏi hắn xem tiếp theo định làm thế nào. Tần Nhất Hằng có vẻ chưa nghĩ ra, bèn đưa tôi về khách sạn trả phòng, sau đó chuyển sang khách sạn gần khu đô thị ngồi tính kế tiếp.

Bàn bạc mãi chẳng đi đến đâu, Tần Nhất Hằng đành gợi ý, cứ đợi xem, vì dưới dãy số còn có giờ giấc, chúng ta cứ loanh quanh gần khu đô thị vào khoảng thời gian đó, không chừng sẽ có phát hiện mới.

Đã le lói lối ra, tôi thở phào một hơi, nhẹ nhõm thì chưa nhưng ít nhất cũng đỡ căng thẳng.

Trong hai ba ngày tiếp theo, chúng tôi kiên nhẫn chạy xe quanh khu đô thị vào tầm giờ ghi dưới dãy số, tức là tờ mờ sáng, chừng hơn 4 giờ. Chạy xe lòng vòng thì không sao, nhưng ngày nào cũng phải dậy sớm nên cả hai mệt phờ.

Ngày thứ ba vẫn không có kết quả gì. Cuối cùng, Tần Nhất Hằng sốt ruột, bèn đưa vài trăm tệ cho ông chủ tạp hóa đối diện khu đô thị, dặn hễ có động tĩnh gì bất thường thì gọi điện báo với chúng tôi ngay, ông ta ngạc nhiên, nhưng thấy chỉ là việc vặt lại kiếm được tiền, nên cũng không từ chối.

Thú thật, chúng tôi không hi vọng nhiều vào cơ sở nằm vùng này, nhưng tới ngày thứ tư, chủ tiệm tạp hóa đột nhiên gọi điện, giọng điệu hăng hái. Lúc đó gần 11 giờ đêm, ông ta sắp đóng cửa thì nghe thấy pháo nổ lốp bốp bên khu đô thị, cũng không rõ đây có phải việc bất thường không, nhưng cứ gọi báo cho chúng tôi đã.

Tần Nhất Hằng nhận điện, tôi ngồi cạnh nghe, bụng bảo dạ, khu số 1 tuy chưa chính thức hoàn thành nhưng một vài công trình xung quanh về cơ bản đã xây xong, không chừng là

tiểu thương nào đó chuyển tới trước, đốt pháo cầu may, ăn mừng chỗ mới.

Mấy ngày liền ngủ không đủ giấc, tôi đã lờ đờ, lúc này thấy thà đi tắm rồi ngủ cho xong.

Nhưng chưa kịp nằm xuống đã bị Tần Nhất Hằng lôi dậy, giục giã, mau mặc quần áo vào, đi thôi! Trông hắn rất nghiêm túc, tôi bèn hỏi tại sao.

Tần Nhất Hằng buông một câu chắc nịch, anh thấy có ai dọn sang chỗ mới giữa lúc khuya khoắt không?

Tôi giật mình, xem ra mấy ngày nay quá mệt, tư duy trì trệ, nhất thời bỏ sót chi tiết phi lý. Đúng, hiện không phải lễ tết, đang đêm đốt pháo làm gì? Tôi nhanh chóng mặc quần áo, cùng Tần Nhất Hằng tới khu đô thị.

Trên đường, chúng tôi không nói năng gì. Khu đô thị quy hoạch khá tốt, đèn đường sáng choang, nhìn từ xa đã thấy đẹp, có điều các tòa nhà đều tối om, khiến người ta có cảm giác lợn cợn.

Chúng tôi lái xe thẳng vào khu số 1. Xuống xe, Tần Nhất Hằng dẫn tôi dạo quanh một vòng, quả nhiên nhìn thấy những mảng lớn xác pháo trên đường chính dẫn vào nội khu, áng chừng đã đốt khá nhiều. Tần Nhất Hằng cân nhắc một hồi rồi gọi tôi lại, hai chúng tôi men theo đường chính chạy vào.

Khu nhà vắng lặng như tờ, dù có đèn đường nhưng càng chạy càng xa đèn, khiến tôi hơi bồn chồn. Chạy khoảng mười mấy phút thì nghe thấy một tràng pháo nổ, có vẻ còn cách rất xa. Tôi ngẩng đầu trông ra nhưng vẫn không thấy nơi nào có ánh sáng. Tần Nhất Hằng dừng lại, nói thầm, lát nữa nghe tôi hô thì tắt đèn pin đi. Không đợi tôi đáp, hắn lại tiếp tục chạy.

Chạy thêm một lúc, trán tôi bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Được gần mười phút, đèn đường cũng không còn, song Tần Nhất Hằng vẫn chưa dừng lại. Tôi nhìn kiến trúc xung quanh, cố nhớ lại bản đồ quy hoạch xem ở quầy giao dịch, đoán mò rằng chúng tôi đã chạy sang khu số 2 số 3 rồi. Chỗ này vừa mới thi công, chỉ có một khoảnh đất nhỏ đã đổ móng, còn lại đều là đống đổ nát. Bây giờ chưa quá muộn, nhưng cũng có thể coi là đêm khuya, nửa đêm ai lại tới nơi vắng vẻ đốt pháo chứ?

Tôi hơi lo lắng, song Tần Nhất Hằng chạy quá nhanh, khiến tôi đuổi theo hụt cả hơi, không có cơ hội hỏi. Đèn đường không có, tầm nhìn cũng không tốt, lại thêm đường gập ghềnh mấp mô, cả hai buộc phải chạy chậm lại, lúc này tôi mới hỏi được Tần Nhất Hằng rốt cuộc có chuyện gì.

Tần Nhất Hằng không đáp, giơ đèn pin quét quanh một vòng. Tôi lia đèn theo, thấy mặt đất vẫn còn xác pháo. Hắn bước tới quan sát kĩ đống xác pháo rồi nói, việc đuổi tà cầu may dù theo phong tục hay huyền thuật đều dùng tới pháo. Nhưng giờ không thấy người đốt pháo thì chưa thể làm rõ mục đích của người ta.

Ý hắn rõ ràng là vẫn phải đuổi theo. Chạy từ nãy đến giờ, tôi đã mỏi nhừ chân, phải tranh thủ ngồi xuống nghỉ lấy sức. Tần Nhất Hằng cũng không giục, lom khom lia đèn pin soi dưới đất. Lưng hắn quay về phía tôi, khiến tầm mắt tôi bị che khuất. Tôi tò mò dịch sang một bên mới phát hiện hắn đang chăm chú nhìn một chiếc bát sứ trắng bên đường. Nghe tôi gọi, Tần Nhất Hằng quay lại, trỏ vào cái bát.

Tôi hơi hồi hộp, vội chạy qua. Chiếc bát nằm cách chúng tôi không xa, giữa đêm tối chiếu đèn pin vào chỉ thấy ánh sáng phản chiếu loang loáng, lại gần mới nhận ra là một chiếc bát

sứ trắng cỡ lớn, trông rất bình thường, kiểu dáng khá cũ kĩ, thời nay hiếm ai dùng. Tuy nhiên không phải đồ cổ, đáy bát đọng một lớp màu đen, trông như vết dầu mỡ sót lại sau khi đựng thịt kho tàu hay đại loại thế.

Tôi thấy Tần Nhất Hằng không tỏ vẻ gì khác lạ, chắc hẳn thứ này cũng không nguy hiểm. Do dự một hồi, tôi vẫn không dám sờ thử, chỉ vỗ lên người hắn rồi trỏ vào cái bát, đưa mắt nhìn hắn như muốn hỏi.

Tần Nhất Hằng hạ giọng đáp, cái bát này rõ ràng do người đốt pháo để lại, trước khi tôi xác định được thì chớ nên manh động, thứ đựng trong bát có khả năng là máu khô. Hắn lại hỏi, có dám gõ thử một cái không? Đoạn rút trong túi một thẻ gỗ nhỏ đưa cho tôi.

Định đem tôi ra làm chuột bạch hả? Tôi chỉ muốn chửi cho hắn một trận, xua tay ý bảo hắn đi mà làm. Tần Nhất Hằng cười, dùng thẻ gỗ gõ nhẹ hai cái vào miệng bát, lập tức vang lên hai tiếng lanh canh. Tần Nhất Hằng nhíu mày vẻ không cam lòng, lại gõ thêm hai cái khá mạnh, chiếc bát vẫn đáp lại bằng hai tiếng lanh canh.

Đứng bên cạnh, tôi không nghe ra điều gì bất thường. Theo lời Tần Nhất Hằng, chiếc bát này có máu, chẳng lẽ nó là vật cô hồn dã quỷ dùng để đựng thức ăn? Nghĩ vậy, tôi đổ mồ hôi lạnh, hất cằm về phía chiếc bát, dùng ánh mắt dò hỏi.

Tần Nhất Hằng kéo tôi đến bên kia con đường đất rồi nói, chiếc bát này người trong nghề gọi là "đà". Đà chính là quả cân ngày xưa. Theo sự tiến bộ của thời đại, ngày nay người ta thường dùng cân điện tử nên hiếm khi nhìn thấy loại cân này. Mà theo huyền thuật, đà còn được dùng như vật nặng để chặn bóng.

Vào thời xưa, rất nhiều gia đình không thờ cúng tổ tiên hoặc thần linh, mà có đối tượng thờ cúng riêng, gọi chung là gia thần. Các gia thần này đều vô cùng kì quặc, lai lịch mỗi thứ một khác. Ví dụ, có nhà gia chủ gặp nạn, được động vật nào đó cứu mạng, hoặc lúc xây nhà chuyển mộ đào được xương người, sẽ coi chúng là thần linh mà thờ phụng, thậm chí có nhà còn thờ cả vật cũ dùng lâu ngày. Việc thờ gia thần của các gia tộc này khác với thờ cúng tổ tiên. Tổ tiên phù hộ con cháu đời sau tuy là đạo lý hiển nhiên, nhưng dù sao vẫn chỉ là người phàm chết đi, năng lực sẽ hơi yếu, trong khi các vị thần linh thông thường lại quá bận rộn, dù có linh nghiệm cũng phải vài đời thành tâm cúng bái. Gia thần thì khác, không chỉ hiển linh kịp thời mà còn rất hiệu nghiệm, hôm nay vừa thắp hương dâng đồ cúng, ngày mai đã đạt được ý nguyện, cho nên các gia tộc này tin tưởng vào sự chở che và phù hộ của gia thần hơn. Tần Nhất Hằng sợ tôi không hiểu nên giải thích rất rõ ràng, nghe như đang đọc tấu nói[37].

Tôi bèn hỏi, việc thờ cúng thần tiên mà người xưa còn so đo hơn thiệt vậy ư? Theo cậu nói thì gia thần có bản lĩnh lớn, lại dễ linh nghiệm, thế thì ai cần lao động nữa. Mỗi người tìm một thứ để thờ trong nhà là muốn gì được nấy rồi!

Tần Nhất Hằng nghe vậy bèn khoát tay, ý bảo tôi đừng ngắt lời hắn rồi tiếp tục cắt nghĩa, không ngon lành như anh nói đâu. Trước tiên, chưa bàn tới việc gia thần là thứ ngẫu nhiên tìm thấy chứ không phải cứ muốn là được, thì xét riêng năng lực thôi cũng rất hạn chế rồi. Cái gọi là linh nghiệm cũng chỉ ở mức tương đối, cùng lắm là ban cho đứa con, ban mưa móc hay phù hộ cho phụ nữ trong nhà sinh đẻ thuận lợi. Thứ người thờ cúng cầu mong vốn không quá cao xa, huống hồ, có khả năng việc họ cầu mong được linh nghiệm cũng không phải

nhờ công của gia thần, mà là việc đó đã được định sẵn trong đời họ. Gia thần chỉ suy đoán qua vận mệnh, biết trước kết quả và thể hiện ra thôi, phỏng chừng còn thay cho thầy bói nữa. Nhưng người thờ gia thần không ý thức được điểm này, nên đã mù quáng tin tưởng nó, từ đó mới nảy sinh một thứ như "đà".

Về lý mà nói, gia thần không chỉ thuộc một gia tộc, hiển nhiên trong lòng người thờ cúng cũng biết rõ. Nhưng vì tư lợi bản thân, muốn giữ lại những gia thần linh nghiệm, họ đã tạo ra cái đà này. Tương truyền, đặt một ngọn đèn thờ trước bài vị, sau đó dùng đà đè lên bóng của bài vị đó thì có thể trói buộc gia thần trong nhà, khiến nó không rời đi được. Như vậy gia thần chẳng khác nào bị giam, chỉ có thể phục vụ gia đình ấy. Không rõ ai phát minh ra thuật này, nhưng nó vẫn được lưu truyền đến ngày nay, đủ thấy nó rất hiệu nghiệm. Về sau, thuật này còn sản sinh ra nhiều biến thể, ví như người giàu dùng đà đè lên bóng của phòng cất tiền để tài lộc không thất thoát; có nơi lại dùng đà chặn lên khăn đội đầu của nữ giới khi kết hôn để phòng cô dâu vượt rào… Chiếc bát này ban đầu phải đựng máu hươu đực, mùng một và ngày rằm hằng tháng thêm máu một lần, về sau người ta dần dần không xem trọng ngày tháng nữa, chỉ cần đựng máu là được.

Nghe một hồi, tôi vẫn thấy mông lung, nơi đây tuy không thể coi là vùng quê hoang vu hẻo lánh, song cũng vắng vẻ. Chưa bàn đến việc có bài vị hay không, dù có chăng nữa thì chẳng phải gia thần được thờ phụng trong nhà hay sao? Ở đây làm gì có ngôi nhà nào? Bất chợt tôi rùng mình, ngôi nhà chết tiệt ấy, có lẽ nào đang nằm dưới chân chúng tôi? Nghĩ vậy, tôi suýt nữa kêu thành tiếng, hóa ra là một cái xác trong mộ đang thờ cúng gia thần!

Tần Nhất Hằng vội vàng khuyên tôi đừng lo lắng, sau đó hắn giải thích, đà không nhất thiết dùng để trấn áp gia thần, hiện tại có thể thấy, mục đích của người đặt đà rất đơn giản. Sở dĩ đà có thể trói buộc gia thần là bởi nó nặng, sức nặng này không phải trọng lượng về mặt vật lý mà là cách gọi trong huyền học, giống như nói một người nặng vía vậy. Vì đà nặng cho nên thần tiên, quỷ quái đều rất khó di dời nó, đem đặt làm mốc chỉ đường rất tốt, có lẽ những người đốt pháo lo rằng họ không ra khỏi đây được.

Không ra khỏi đây được? Nơi này không phải mê cung, cũng chẳng phải chốn rừng rú, sao lại không thể ra khỏi? Tôi rọi đèn pin về phía trước, ánh đèn chiếu đến cuối đường thì bị bóng tối nuốt chửng. Thấy vậy, tôi càng hoảng sợ. Tần Nhất Hằng cũng do dự giây lát mới kêu tôi tiếp tục lên đường, nói rằng nãy giờ đã lãng phí nhiều thời gian, phải nhanh lên mới được.

Trên đường đi, tôi bước từng bước trầy trật, hễ tăng tốc lại lo giẫm phải cái hố nào rồi trẹo chân hoặc bị thương thì càng mệt. Cắn răng đi thêm vài trăm mét, Tần Nhất Hằng dùng đèn pin chỉ cho tôi xem, trên đường lại xuất hiện một cái bát sứ trắng giống như cái trước, xem ra thứ này quả nhiên là một mốc chỉ đường.

Tôi quên không để ý thời gian, cũng chẳng rõ đã đuổi theo bao xa, người mệt lử lả. Chúng tôi vẫn thỉnh thoảng nghe thấy tiếng pháo nổ phía trước, xem chừng lượng pháo đốt đang ít dần. Có điều, do khoảng cách thu hẹp nên tiếng pháo càng lúc càng lớn.

Hai chúng tôi tắt đèn pin. Ánh trăng đêm nay cũng tàm tạm, ít nhất không tối đến mức làm người ta lạc đường. Ban

đầu, do mắt chưa quen với bóng tối, chúng tôi phải đi chậm lại. Nhờ đó, tôi mới kịp hỏi Tần Nhất Hằng ban nãy dùng thẻ gỗ gõ lên bát nhằm mục đích gì.

Tần Nhất Hằng giải đáp, trước hết, cái bát này là vật thường dùng trong huyền thuật, một là dễ kiếm, lại có kích thước vừa phải, khi dùng cũng dễ bề thao tác; hai là khá bền so với những dụng cụ dùng trong huyền thuật khác, tránh được việc nứt vỡ trong lúc bày thế cục phong thủy, khiến người dùng rước họa vào thân. Đáng nói là, nhiều bộ phim truyền hình thường chiếu cảnh các hộ nghèo thờ cúng người đã khuất, trước bài vị đặt bát đựng đầy cát hoặc gạo, đây là điều tối kị, chẳng khác nào gọi ma quỷ vào nhà. Dù hộ đó nghèo đến mức không mua nổi bát hương thì cũng không thể dùng bát ăn cơm, có dùng đồ gốm trông giống bát ăn cơm thì miệng cũng phải gập vào trong. Nếu miệng hướng ra ngoài thì chẳng phải ngụ ý đưa bát cơm nhà mình ra bên ngoài sao?

Chính vì có rất nhiều thế cục trong huyền thuật liên quan đến bát nên vừa rồi Tần Nhất Hằng nhất thời không nhìn ra ý đồ của kẻ sắp đặt. Thông thường, loại bát đặt bên đường thế này đều úp xuống, bên trong chèn bùa. Những kẻ có người thân lâm bệnh nặng quá lâu hoặc trúng tà sẽ tìm người giỏi phong thủy bày trò này nhằm trút vạ cho ai đó hiếu kì hay vô tình lật nó lên. Vậy mà cái bát lại đặt ngửa, để đề phòng đáy bát có vật nguy hiểm, Tần Nhất Hằng bèn dùng thẻ gỗ đào gõ thử vài cái kiểm tra. Thẻ gỗ đào vốn có tác dụng trừ tà, nếu thực sự có thứ gì bên dưới thì khi gõ lên bát sẽ phát ra âm thanh bất thường. Lúc nãy, âm thanh phát ra như thường nhưng độ rung của thẻ gỗ lại rất lạ, vì vậy hắn phải gõ thêm vài lần nữa mới xác định được đây là một cái đà.

Trong lúc nói chuyện, chúng tôi cũng đi nhanh hơn, phần vì mắt đã thích nghi dần với ánh sáng, phần vì trước đó đi chậm cũng đã phục hồi thể lực. Đã đến khá gần đối phương, chúng tôi không dám chạy huỳnh huỵch nữa, chỉ có thể rảo bước thật nhanh. Đi thêm mười mấy phút, chúng tôi lại gặp hai cái bát sứ trắng to, tiếng pháo cũng ngắt quãng vài lần, cuối cùng đã nhìn thấy ánh lửa. Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý không, tôi thậm chí còn có thể nhìn thấy vài bóng đen thoắt ẩn thoắt hiện gần chỗ đốt pháo.

Đám người này không hề soi đèn, ra là lần mò hành sự trong bóng tối, hèn chi di chuyển chậm như vậy. Tôi bèn hỏi Tần Nhất Hằng, cứ tưởng chúng ta tắt đèn pin là họ ở ngoài sáng, ta ở trong tối, nhưng giờ hai bên đều ở trong bóng tối cả, tiếp cận kiểu gì đây?

Hắn mím môi ngầm nghĩ, quan sát động tĩnh xung quanh rồi nói, chúng ta không cần tới gần quá, chủ yếu bám sát xem họ muốn làm gì thôi. Dứt lời, Tần Nhất Hằng lấy thẻ gỗ đào đưa cho tôi, dặn tôi bỏ vào túi áo, tắt điện thoại đi rồi trấn an, hiện tại hắn không cảm nhận được luồng oán khí nào, đám người này đều là người sống, chắc chắn trong số họ có kẻ am hiểu phong thủy huyền học, bảo tôi giữ thẻ gỗ đào chỉ vì lo có tên quỷ sứ qua đường nào kinh động đến dương khí, lỡ hắt hơi lại lộ tẩy. Nói rồi, hắn bảo tôi cúi thấp người, mò mẫm đi tiếp.

Cúi người đi còn vất vả hơn bò, tôi cứ đi lom khom đến suýt đứt hơi. Cũng may chúng tôi đã đến khu số 3, mặt đất có nhiều cọc để lại sau khi đào móng nên thi thoảng còn có chỗ nấp để nghỉ lấy hơi. Đi tiếp khoảng mười phút nữa, đến phía sau một cái cọc, Tần Nhất Hằng bảo tôi dừng lại. Tôi thò đầu ra nhìn, dù không rõ lắm nhưng cũng thấy đại khái động tác của mấy người kia. Vừa nhìn, tôi đã sợ tới mức suýt tè ra

quần, vội nghiêng đầu hỏi Tần Nhất Hằng, họ là người thật đấy à? Chết tiệt, sao chẳng giống tí nào cả!

Đoàn người này đông hơn tôi tưởng, chắc phải trên hai chục người. Lạ nhất là mấy kẻ đi trước giơ lá cờ màu trắng, khá nổi bật, tôi vừa trông đã chú ý ngay. Đi sau là một toán người túm tụm, cũng không rõ định làm gì, trông mà rợn cả gáy.

Tôi bảo Tần Nhất Hằng xác nhận hộ xem đây có phải người sống không. Hắn nhìn chằm chằm hồi lâu mới lên tiếng, vẻ kinh ngạc, xem ra đây là một đám đưa ma, phía trước có người cầm phướn dẫn đường cho linh hồn, những người đi sau đang khiêng quan tài.

Hắn nói chưa hết câu, lông tơ trên người tôi đã dựng đứng. Ai lại đưa ma nửa đêm? Thông thường, hoạt động này đều diễn ra vào sáng tinh mơ, bọn họ không tranh thủ bình minh để tiếp dương khí, lẽ nào không sợ dính phải thứ gì dơ bẩn? Hơn nữa, đưa ma sao không dùng thiết bị chiếu sáng, lại lần mò đi xa giữa đêm hôm thế này?

Tôi vô cùng hoang mang. Tần Nhất Hằng cũng chưa đoán ra điều gì. Do dự một lát, hắn hạ giọng bảo tôi nán lại đợi để hắn đến gần xem thử. Nói thật, thấy tình hình như vậy, tôi chẳng còn gan đi tiếp cùng hắn. Tuy nhiên ở một mình cũng không khỏi kinh hồn bạt vía, chi bằng đánh liều mà đi, ít nhất còn có người hỗ trợ. Tần Nhất Hằng bèn căn dặn tôi lát nữa có gì bất thường thì phải chạy thật nhanh, rồi hắn tiếp tục lần mò đi trước.

Rời khỏi cái cọc, trước mặt bỗng trở nên trống trải, tôi không còn chỗ nấp nữa. Cũng may, hôm nay hai chúng tôi đều mặc màu tối, dù đối phương có phát hiện ra hay không cũng tự

thấy an toàn hơn. Lò dò đi thêm mười mấy mét, Tần Nhất Hằng bảo tôi nằm sấp xuống rồi trườn tiếp, quả thật đã rất gần với họ.

Tim tôi gần như vọt lên cổ họng, đám rước kia đang tạm nghỉ, xem chừng vẫn chưa đến đích. Vị trí hiện tại là ở rìa ngoài khu số 3. Tôi nhớ lại bản đồ quy hoạch, có vẻ đây là vành đai thương mại bên ngoài khu đô thị.

Lẽ nào họ muốn qua bên đó? Như vậy là muốn ra khỏi công trường rồi. Tôi hạ giọng nói với Tần Nhất Hằng, hắn bèn thì thầm, đám người này hình như có quan hệ với nhà đầu tư bất động sản. Dù là khu đô thị chưa xây xong nhưng ít nhất ở đây cũng phải bố trí người canh giữ hoặc nhà ở cho công nhân, trong công trường hẳn có không ít vật liệu xây dựng cốt thép, vậy mà không ai trông coi thì thật quá vô lý.

Tôi như tỉnh mộng, trước đó quả thật đã bỏ sót điểm này. Trong lúc chúng tôi nói chuyện, đám người kia lại đi tiếp, vẫn giữ tốc độ vừa phải. Hai chúng tôi đợi họ đi được một đoạn đáng kể mới đuổi theo.

Vừa đi vừa bò khoảng mười mấy phút, khắp người tôi bắt đầu đau như dần. Đám người nọ quả thật đi đến tận khu thương mại chưa xây xong rồi dừng lại cạnh tòa nhà. Hai chúng tôi kiên nhẫn đợi một lúc mới rón rén khom người áp sát góc tường.

Ở vị trí này, chúng tôi có thể quan sát đối phương rõ hơn. Nhưng vì sợ bị phát hiện, cả hai đều không dám tùy tiện thò hẳn đầu ra, mười mấy giây mới dám liếc một lần. Tần Nhất Hằng dòm một lát thì hạ giọng hỏi, anh nhìn kĩ xem, có cái gì đó đang bò ra khỏi quan tài, đúng không?

Hán nói nghe thật nhẹ nhàng, nhưng vào tai tôi chẳng khác nào sét đánh, vừa hoảng hồn vừa tò mò, tôi bạo gan ngó đầu nhìn.

Quả nhiên, một bóng người đang bò ra khỏi quan tài, đã bò đến đoạn thắt lưng rồi. Tôi hít mạnh một hơi, ngoái lại Tần Nhất Hằng, định hỏi han cho rõ mà lời nghẹn cứng trong cổ.

Tần Nhất Hằng liền cười bảo, không phải sợ, người kia chắc chắn còn sống. Theo tình hình hiện tại, tất cả những việc này đều là một thế cục, người trong quan tài hoặc là cực kì mê tín nên mới làm theo cách thức được mách cho, hoặc là mắc bệnh nan y sắp chết. Thế cục này thường thấy trong phong thủy và huyền thuật thời xưa, được gọi là đưa tang hoặc thọ rẽ ngang, dùng để kéo dài tuổi thọ, tuy nhiên nghe nói hiếm ai thành công. Sở dĩ gọi đưa tang là bởi các bước giống hệt đưa tang thật, nhưng cuối cùng thứ đem hạ huyệt chỉ là tóc của người trong quan tài, làm vậy nhằm lừa lũ quỷ bắt hồn, để chúng tưởng rằng người này đã chết, hồn phách cũng tiêu tan. Trong lúc chúng chưa phát hiện ra, người nọ có thể sống thêm vài năm hoặc vài tháng nữa. Cách gọi khác là thọ rẽ ngang, ý chỉ sinh mệnh đã rẽ sang một khúc ngoặt, có thể kéo dài thêm một thời gian.

Cách này thật ra không thể xem là huyền thuật chính thống, tuy phổ biến ở nhiều nơi nhưng càng ngày càng giản lược, phần lớn chỉ cho người thân trong gia đình giả bộ khóc tang để an ủi tâm lý, tất nhiên là chẳng có tác dụng gì. Đây là lần đầu tiên Tần Nhất Hằng chứng kiến cách làm kì lạ như thế kia.

Nói tới đây, hắn lại liếc đám người rồi tiếp, còn về chỗ pháo, giờ chỉ có thể suy đoán rằng chúng được dùng để xua

đuổi ma quỷ, có nhiều nơi trước khi đưa tang cũng đốt pháo. Việc này được gọi là "kinh đề", một là để nhắc nhở lũ ma quỷ nhường đường, đừng gây chuyện phiền phức, hai là để chào hỏi những linh hồn lang bạt gần đó, để họ theo sau dòng người đưa tang và lĩnh tiền âm phủ. Tiền âm phủ thường được rải dọc đường tới tận nơi hạ huyệt, chính là bắt nguồn từ việc này. Nhưng đám người kia không hề rải tiền âm, không rõ đã được sắp xếp từ trước hay do sơ suất, vốn dĩ nếu đã giương phướn dẫn hồn thì càng phải đốt pháo mở đường mới đúng.

Nghe Tần Nhất Hằng cắt nghĩa một hồi, tôi tổng kết được rằng, đám người kia không định giả thần giả quỷ. Nhưng dù chỉ làm cho đủ thủ tục thì cũng không thể mang quan tài đến chỗ này chứ, hay họ chỉ đi ngang qua thôi?

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, hắn lắc đầu, đành đợi xem sao. Liếc một cái, hắn lại tiếp, nghe nói sau khi chết, người dùng biện pháp này sẽ phải chịu cực hình dưới cõi âm, kiếp sau cũng không thể làm người. Tuy nhiên đây chỉ là suy đoán, dù sao cũng chưa ai tận mắt nhìn thấy Diêm vương.

Nếu đối phương là người sống thì tôi không sợ, cùng lắm bị phát hiện thì nhanh chân chuồn là xong. Tôi nhìn lại, thấy đám người vẫn ở nguyên chỗ cũ, chẳng biết có trò chuyện gì không, trông cứ như đang đứng đờ ra đó. Trút được sợ hãi, tôi tự nhiên lại có thể tĩnh tâm quan sát. Đồ đạc họ mang theo cũng khá đầy đủ, người, ngựa, xe bằng vàng mã không thiếu thứ gì, chất thành một đống nhỏ. Tôi nghĩ bụng, mau châm lửa đốt đi, như vậy có thể nhân lúc lửa cháy nhìn rõ mọi thứ.

Lại qua một lúc nữa, bằng thời gian hút hết điếu thuốc, đám người mới bắt đầu hành động, khiêng quan tài lên rồi ngang nhiên đi vào tòa nhà. Tôi quay lại gọi Tần Nhất Hằng,

nhưng hắn không hề sốt ruột, bảo tôi kiên nhẫn đợi thêm lúc nữa, dù họ khiêng quan tài rỗng nhưng cũng không nhẹ hơn là bao, chẳng đi nhanh được đâu.

Tôi bèn ngồi dựa hẳn vào tường nghỉ ngơi, tranh thủ hút điếu thuốc. Sau đó cùng hắn lén lút bám theo, đến cửa thì ngó vào tòa nhà, ánh trăng không chiếu tới nên bên trong tối om, phải dựa sát vào cửa tò vò mới thấy được thấp thoáng. Tôi nheo mắt gắng nhìn, láng máng vài đốm trắng nhờ nhờ, chính là ngọn phướn dẫn hồn đang giương cao. Trái lại, tiếng chân của họ nghe rõ mồn một, hẳn là bởi tòa nhà rộng thênh thang và trống trải. Tần Nhất Hằng nhắc tôi nhẹ chân, rồi rón rén dẫn đường. Đi chưa bao xa, tôi phát hiện tòa nhà này rộng hơn tưởng tượng, bên trong cũng không thấy tường ngăn, có thể xây xong sẽ được trưng dụng thành siêu thị lớn hoặc trung tâm thương mại.

Như vậy cũng tiện, chúng tôi khỏi lo phải lần mò rồi để ý ngã ba ngã bảy trong đêm tối, đổi lại việc bám theo sẽ khó hơn, vì không có chỗ nào để tạm thời ẩn núp. May thay lát sau, đám người kia cũng dừng lại, không nghe tiếng bước chân nữa, chỉ còn tiếng sột soạt. Hai chúng tôi ngồi xuống đợi, bỗng thấy phía trước sáng bừng. Họ đột nhiên bật đèn pin, mấy luồng sáng loang loáng quét qua đằng trước chúng tôi.

Lúc nãy dò dẫm trong bóng tối tôi không hề sợ hãi, vậy mà giờ có đèn lại luống cuống vô cùng. Ban đầu, tôi còn nghĩ chúng tôi đã bị lộ, vừa định chạy thì bị Tần Nhất Hằng ấn xuống, bảo tôi nằm sấp theo hắn rồi rỉ tai, đối phương chưa có ý định quay lại, có lẽ chưa phát hiện ra chúng ta đâu, vì ở đây quá tối nên họ cũng không đi tiếp được đấy thôi.

Con người ở trong trạng thái căng thẳng cao độ khó tránh khỏi trông gà hóa cuốc. Nằm sấp xuống, tôi mới thấy quả thật đám người kia chưa có ý định quay lại. Ánh đèn khiến mọi thứ hiện lên rõ ràng hơn, cách ăn mặc của họ đều rất bình thường, không nhìn ra ai đặc biệt. Lúc này, quan tài đang đặt trên mặt đất, nắp quan đóng kín, chẳng rõ kẻ khi nãy bò ra đang nằm bên trong hay đã đứng ở ngoài cùng cả đám.

Trong hai, ba phút, cả đám thi thoảng khom lưng làm gì đó, thực sự không thể nhìn ra. Tôi gõ tay lên người Tần Nhất Hằng, định hỏi hắn. Hắn ra hiệu nhưng tôi không hiểu. Cuối cùng, hắn bất đắc dĩ chỉ tay về phía trước, có vẻ muốn bảo tôi tự xem.

Tôi kiên nhẫn quan sát tiếp mấy giây thì vỡ lẽ. Vừa rồi tầm mắt bị cản trở, hơn nữa tôi cũng không suy nghĩ theo hướng này, giờ đây những người kia đứng lên, tôi mới nhìn rõ, hóa ra bọn họ chuẩn bị xây tường! Điên à, một đám công nhân nửa đêm tăng ca sao? Chẳng lẽ lại yêu nghề đến mức ấy?

Tôi chăm chú theo dõi, miệng há hốc cả ra. Đối phương bắt tay vào việc rất nhanh, chỉ vài phút sau là tất bật hẳn lên. Hình như đã dặn nhau trước nên họ cứ rón ra rón rén, dùng thứ gì cũng nâng lên đặt xuống nhẹ nhàng. Kì lạ nhất là chẳng ai nói năng câu nào, thậm chí một tiếng thở hắt ra cũng không nghe thấy. Chứng kiến cảnh đó, lòng tôi ớn lạnh.

Họ thoăn thoát làm khoảng mười phút, áng chừng sắp xong, đột nhiên lại có mấy người bước ra khiêng cỗ quan tài lên, những người bên cạnh lập tức nhường dường. Mấy người kia chậm rãi khiêng quan tài đi vài bước rồi dừng lại.

Tôi không thấy rõ phía trước quan tài là gì, trông qua các khe hở loáng thoáng thì hình như là một bức tường. Tôi càng

khó hiểu, trông họ như đám binh sĩ thời cổ đang ôm gốc đại thụ tông vào cửa thành, chẳng lẽ họ định tông thủng bức tường? Không để tôi kịp nghĩ tiếp, đám người này nghiêng một đầu quan tài lên, chúc đầu kia xuống đất. Ban đầu, tôi tưởng họ muốn dựng đứng chiếc quan tài, lát sau mới nhìn ra, bức tường trước mặt họ có một lỗ hổng cao bằng người, họ đang dồn sức đưa quan tài lấp vào lỗ hổng đó.

Mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống mũi, tôi không sợ hãi, chỉ căng thẳng tột độ vì khi đám người hợp sức đỡ quan tài, tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng gầm nhẹ như đang vận hết sức lực.

Trước đây tôi từng thấy ti vi đưa tin hung thủ sau khi giết người đã vùi thi thể trong tường, chẳng lẽ đám người này đều là sát nhân? Đêm nay tới đây để phi tang chứng cứ? Nhưng cớ gì lại đặt thi thể vào quan tài? Tôi hơi lùi lại theo bản năng, khi thấy bả vai Tần Nhất Hằng trong tầm mắt mới bình tâm lại.

Tôi vừa di chuyển, Tần Nhất Hằng đã quay lại nhìn, vẻ mặt hắn như sắp lâm trận, thấy vậy tim tôi đập càng nhanh. Đám người kia đang túm tụm lại trát tường, nom rất thuần thục, chưa tới vài phút, bức tường đã được trát xong, nhìn bên ngoài chẳng ai biết bên trong còn có một cỗ quan tài!

Tôi chưa kịp cảm thán, Tần Nhất Hằng bỗng giật lui, nói nhỏ vào tai tôi, mau rút thôi, có vẻ lát nữa họ sẽ châm lửa đốt vàng mã! Đoạn hắn chuyển sang tư thế bò, lùi lại vài mét rồi khom lưng trượt ra ngoài, không hề đợi tôi.

Mẹ kiếp, đúng là chẳng có tình nghĩa gì, tôi chửi thầm rồi vội vàng rút theo. Động tác của hắn trông thì đơn giản nhưng không dễ bắt chước. Cơ bắp tôi căng ra vì sợ đối phương phát hiện, bò được vài bước thì cánh tay đau ê ẩm, may mà đã có

thể lồm cồm lùi về sau. Được khoảng hai mươi mét, chúng tôi lủi vào một góc tối cạnh tường rồi ngồi xuống.

Vừa ngồi yên chỗ, phía bên kia quả nhiên sáng lên, ánh lửa tỏa ra bốn phía. Hai chúng tôi tuy đã ở trong xó tối nhưng chưa yên tâm, lại lùi thêm vài mét nữa. Bấy giờ tôi mới có cơ hội hỏi, những người này định làm gì vậy?

Tần Nhất Hằng lắc đầu nói, tôi cũng đang suy nghĩ, bọn họ hành động rất kì lạ, quả thật khó đoán. Sau đó, hắn nhìn chằm chằm về phía có ánh lửa, rồi lại lắc đầu. Đến hắn cũng chẳng nghĩ ra thì tôi càng bó tay.

Đám người nọ đốt vàng mã, rồi cho nốt phướn dẫn hồn vào làm ánh lửa dần tối lại. Tiếp đó, một người giơ tay lên, ném mạnh một thứ xuống đất, nghe tiếng có vẻ là đồ đựng, rồi tất cả cúi xuống mò tìm. Khoảng cách quá xa, lại thêm đống vàng mã đã cháy gần hết, chúng tôi không nhìn được dưới chân họ có gì.

Tần Nhất Hằng thấy thế định kéo tôi chạy đi, song đám người kia sau khi đứng lên lại vội vã đi về hướng khác, không hề quay đầu lại, khiến hai chúng tôi vô cùng sửng sốt. Một lúc lâu sau, Tần Nhất Hằng chợt biến sắc, toi rồi, dấu hiệu họ để lại dọc đường vốn không phải mốc đánh dấu đường ra mà nhằm chỉ đường cho một thứ tới đây.

Tôi nghe mà kinh hồn bạt vía, dẫn thứ khác tới đây sao? Khỏi nghĩ cũng biết không phải thứ hay ho gì rồi! Tần Nhất Hằng trấn tĩnh, cúi đầu nghĩ một lúc rồi nói, bây giờ chỉ có hai cách, thứ nhất là đi theo đám người nọ, nhưng lúc này rất khó theo kịp. Giờ họ không còn cỗ quan tài lỉnh kỉnh kia, hơn nữa lộ trình chắc đã được vạch sẵn, có thể đã chạy khỏi đây rồi. Thứ hai là chúng ta tự tìm đường, dù sao khu nhà này cũng

gần đô thị, lát nữa chỉ cần cẩn thận một chút là thoát ra nhanh thôi.

Ý hắn là chúng tôi nên tự tìm đường ra. Tôi nhìn trước ngó sau, thấy bốn bề tối đen như mực, rờn rợn khó tả, nghĩ bụng dù sao cũng phải nhanh chóng rời khỏi đây, vội giục hắn dẫn đường. Tần Nhất Hằng ừ một tiếng, đưa mắt quan sát xung quanh. Không biết hắn có nhìn thấy lối ra nào trong căn phòng tối om này không, nhưng vẫn đưa tôi chạy theo hướng đám người nọ.

Ngang qua bức tường kia, chúng tôi dừng lại xem kĩ mới phát hiện ra đây không phải tường mà có vẻ là một cái cột vuông to nằm chính giữa tòa nhà. Tần Nhất Hằng bước đến gõ lên đó vài cái rồi cúi đầu nhìn đám tro tàn vàng mã. Cuối cùng, hắn nhặt một mảnh tro đen thui lên ngửi, buột miệng chửi thề, chó má thật, tôi hiểu ra rồi, đây là vị trí "mắt thần" được thầy phong thủy lựa chọn, chắc định dùng thế cục phong thủy để dụ dỗ vài thứ quanh đây đến, khỏi gây vướng bận đường tài lộ của các chỗ khác! Nói xong, Tần Nhất Hằng vỗ đùi hét lên, nguy thay, mau chạy thôi!

Nghe tiếng hét bất thình lình, chân tôi mềm nhũn. Theo lời hắn, chúng tôi có vẻ lành ít dữ nhiều. Thế nhưng, nhờ những kinh nghiệm phong phú trước đây, chỉ lát sau tôi đã định thần trở lại, vội hỏi Tần Nhất Hằng rốt cuộc phải làm gì bây giờ.

Suy tính một hồi, hắn dùng tay miêu tả đại khái đường hướng rồi dặn tôi nhắm mắt nín lặng, đặt hai tay lên vai hắn, xảy ra chuyện gì cũng không được mở mắt hay bỏ tay ra, kể cả cảm thấy có người kéo quần áo. Dứt lời, chẳng đợi tôi kịp hỏi duyên do, Tần Nhất Hằng đã đặt cánh tay tôi lên vai hắn rồi móc một thứ trong túi ra sờ nắn, xong xoay người đi ra ngoài.

Lòng tôi thấp thỏm không yên. Nghe Tần Nhất Hằng nói, tôi biết chắc mình sắp gặp ma. Trước đây cũng không chỉ một, hai lần phải nhắm mắt đi lại trong nhà ma, nhưng rõ ràng lần này căng thẳng hơn nhiều. Tôi đặt tay lên vai Tần Nhất Hằng rồi nhắm chặt mắt, di chuyển theo nhịp bước chầm chậm của hắn.

Không rõ Tần Nhất Hằng có mở mắt hay không nhưng tốc độ di chuyển của chúng tôi cực kì chậm, đi mãi mà tôi vẫn có cảm giác chưa được bao xa.

Độ năm, sáu phút, dường như mới tới cửa tòa nhà, Tần Nhất Hằng dặn, cẩn thận cầu thang. Tôi bước theo hắn, cảm giác từ lòng bàn chân cho tôi biết mình đang trở lại con đường đất ban đầu. Mặt đường lỗ chỗ toàn hố, tôi rất sợ sẩy chân bước hụt nhưng không thể mở mắt, mỗi lần đặt chân xuống lại chần chừ nên đi càng chậm.

Tần Nhất Hằng không hề thúc giục tôi, dường như ngầm hiểu nên cũng cố ý đi chậm lại. Được khoảng mười, hai mươi mét nữa, hắn bắt đầu lảo đảo.

Đi sau vịn vai Tần Nhất Hằng, tôi có cảm giác bờ vai hắn lắc lư, lúc sang trái, lúc lại sang phải. Ban đầu, tôi còn cho rằng hắn tránh những cái hố trên mặt đất, thế nhưng hắn cứ đi như vậy một lúc lâu. Tôi bám theo rất vất vả, chỉ muốn lên tiếng hỏi nhưng lại sợ phạm quy, đành nín nhịn không hé nửa lời.

Lại đi thêm vài bước, tôi bỗng cảm thấy hông bị va chạm, không đau nhưng khá mạnh, suýt nữa làm tôi buông tay. Tôi không nhìn được, cũng chẳng biết Tần Nhất Hằng đang làm gì, theo cảm giác từ tay thì dường như hắn đang luồn lách né

tránh thứ gì đó. Nếu buộc phải hình dung, tôi thấy giống như đang chơi trò bịt mắt bắt dê thuở nhỏ vậy.

Tôi nghi hoặc nhéo Tần Nhất Hằng, nhưng hắn không hề phản ứng, tôi hơi hoảng, chẳng lẽ hắn bị cái gì nhập vào rồi? Đang định nhéo hắn thêm lần nữa, vai tôi lại bị đụng một phát. Lần này còn mạnh hơn lần trước, khiến tôi đau nhói, cánh tay bị va tuột khỏi vai Tần Nhất Hằng.

Trong cơn hoảng loạn, tôi vội vã bám lại vào vai hắn, nhưng đưa tay lên lại cảm giác đầu ngón tay cọ phải một vật cưng cứng. Không biết Tần Nhất Hằng đang dẫn mình đi đâu, tôi thử huơ huơ tay thăm dò, nhưng chẳng sờ thấy gì.

Vừa rồi vô thức duỗi tay sờ, giờ mới sực nhớ Tần Nhất Hằng dặn không được buông ra, tôi vội vàng đặt tay lên vai hắn như cũ. Đúng lúc đó tôi nghe cả người lạnh toát, vì một đôi tay khác vừa đặt lên vai tôi. Cơn lạnh chạy luồn theo cổ, cột sống, rồi lan ra toàn thân. Vào thời khắc này, ở nơi này, tôi dám khẳng định kẻ đằng sau mình không phải người sống.

Đã lâu lắm rồi tôi không sợ hãi như vậy, chỉ muốn hét lên thật to, nhưng tiềm thức vẫn nhớ lời dặn dò của Tần Nhất Hằng, đành bóp mạnh vai hắn để nhắc rằng tôi đang gặp chuyện. Thế nhưng, dù tôi bóp mạnh thế nào, hắn cũng chẳng mảy may phản ứng. Tôi không nhịn nổi nữa, chỉ lo hắn dính đòn, chưa biết chừng bây giờ có một đôi tay khác đang bóp cổ hắn cũng nên!

Nghĩ vậy, tôi liền cất giọng hét thật to tên hắn rồi bất chấp tất cả mở mắt ra, muốn xem xem rốt cuộc mình đang ở nơi nào. Vừa mở mắt, cả người tôi bỗng cứng đờ. Dù tôi đã vào khá nhiều nhà ma, nhưng vẫn không khỏi kinh hoàng. Trước mắt tôi có khoảng vài chục bóng đen đang đi tới, trông dáng

vẻ có cái giống người, có cái lại giống súc vật. Dù khoảng cách đã rất gần nhưng tôi chỉ có thể thấy một đám mơ hồ lẫn lộn. Bấy giờ tôi mới hiểu tại sao ban nãy Tần Nhất Hằng phải vừa đi vừa lách trái né phải. Vì chúng tôi đang đi ngược chiều với những bóng đen kia, nên hắn phải luồn lách né tránh chúng!

Lòng tôi lạnh buốt, tự nhủ lần này phải bỏ mạng ở đây rồi, nhiều tà vật như vậy, Tần Nhất Hằng chắc cũng bó tay. Con người một khi đã mất hi vọng thì không còn thấy sợ hãi nữa, tôi cắm cúi đi theo Tần Nhất Hằng, phớt lờ tất cả những thứ trong tầm mắt, song đôi tay trên vai tôi vẫn còn đó, dường như đối phương cũng đang đi theo nhịp bước của chúng tôi.

Tôi vốn đã buông xuôi, cứ đi như sắp tới thẳng điện Diêm La. Đột nhiên, Tần Nhất Hằng kêu ai da một tiếng. Hắn vừa cất lời, những bóng đen xung quanh đều tan biến, có cảm giác ngay cánh tay đặt trên vai tôi cũng biến mất.

Tần Nhất Hằng ngồi phịch xuống đất, quay sang mắng tôi, mẹ kiếp, dặn sao không nghe? Nếu không phải trời đã sáng thì lần này thực sự bị anh hại chết rồi!

Dù hắn mắng té tát nhưng tôi vui mừng còn chưa hết, bụng dạ nào mà giận dữ. Cảm giác nhặt lại được cái mạng khiến tôi suýt chút nữa thì òa khóc. Tôi ngẩng đầu, tuy mặt trời chưa ló dạng nhưng bầu trời đã bắt đầu xuất hiện những tia sáng bàng bạc.

Thần kinh vừa nãy căng như dây đàn, giờ đây mới được thả lỏng khiến cả người tôi mềm nhũn. Tôi cũng ngồi bệt xuống đất, hỏi Tần Nhất Hằng khi nãy xảy ra chuyện gì. Hắn không trả lời, chỉ nhổ phì phì, mặt mày nhăn nhó. Chẳng lẽ hắn lại ngậm phân dê? Tôi chưa kịp hỏi, hắn đã chửi tiếp, chết

tiệt, tôi đã liều mạng ngậm "nến muối", hai tay còn phải che cho sợi bấc không tắt, chẳng lẽ anh không để tôi yên tâm một chút được sao. Nói xong hắn lại phun phì phì, dường như trong miệng còn không ít vụn nến.

Tôi vội vàng lấy bình nước trong túi đưa cho Tần Nhất Hằng. Hắn xua tay, tự châm một điếu thuốc rồi nói tiếp, lần trước tôi từng kể cho anh nghe về Quỷ Môn Quan rồi, không cần ôn lại nữa chứ? Đám người này hành động rất kì lạ, ngay cả tôi cũng bị lừa. Mãi tới khi phát hiện ra thứ họ ném cuối cùng chính là chậu tang, tôi mới vỡ lẽ.

Chậu tang còn gọi là chậu âm dương, chính là vật để đốt tiền vàng khi dựng lều tang canh linh cữu, khi bắt đầu đưa tang, con trưởng hoặc cháu đích tôn phải ném vỡ nó. Theo phong tục dân gian, vật này tượng trưng cho nồi của người chết, càng vỡ vụn thì người chết càng dễ mang đi, về cõi âm sẽ tiếp tục dùng để nấu nướng. Có điều, trong huyền thuật có nói, đây là vật dụng để người chết nhận vàng mã của người nhà, nói trắng ra là hòm thư gia đình. Nếu ném không vỡ, người chết ở cõi âm không những bị tuyệt đường hương khói về sau, mà người nhà ở cõi dương cũng dễ gặp tai bay vạ gió, chưa biết chừng còn mất mạng. Vì vậy, chậu tang thường được làm bằng gốm hoặc ngói bởi hai chất liệu này dễ vỡ, tránh trường hợp tới lúc cần vung tay ném mà chậu không vỡ, thành rước họa vào thân.

Vậy mà những người kia cố ý làm ngược lại, cử hành một loạt nghi thức đưa tang và chôn quan tài xong xuôi mới đập chậu tang, trình tự đảo lộn hết cả. Lũ cô hồn dã quỷ mong được phát tiền sẽ bị lừa dụ đi theo đám rước. Nhiều khả năng là trong quan tài cũng giấu thi thể hoặc đồ vật mang tính chất dị biệt, chôn nó ở "mắt thần", đồng nghĩa với việc dẫn lũ cô

hồn dã quỷ trong vòng mấy cây số xung quanh kéo tới, tạo nên một thế cục phong thủy. Đến khi tất cả các công trình được xây xong, trung tâm thương mại này ắt sẽ thua lỗ, thậm chí khuynh gia bại sản trong khi các tòa xung quanh làm ăn phát đạt. Một thế cục lớn như vậy phải là kẻ đạo hạnh thâm sâu mới có thể nghĩ ra.

Nhà đầu tư bất động sản hẳn đã suy xét rất kĩ, tính toán từng bước một. Đám người nọ đã mò tìm một thôi một hồi trước khi rời đi, anh nhớ không? Giờ nghĩ lại, tôi đoán bọn họ giắt thứ đó trong giày. Không tận mắt nhìn thấy nên tôi không thể nói chính xác là gì, nhưng xem chừng họ đã sử dụng mánh lới trừ tà cho miếng lót hoặc dây giày, như vậy lúc bước đi không sợ đụng phải tà ma nữa. Đúng ra chúng ta cũng có thể áp dụng phương pháp đó, hoặc đi giày trái là được, nhưng tôi sợ làm vậy bất tiện nên đành dùng "nến muối" mở đường, may sao vẫn chạy thoát.

Tần Nhất Hằng nói liên tục một hồi, có vẻ rất mệt mỏi. Ban nãy tôi vô tình để ý thấy lòng bàn tay hắn nổi bọng nước, có thể trong lúc che cho sợi bấc, áp tay quá gần ngọn lửa nên bị bỏng. Tôi vô cùng áy náy, bèn quay đầu lại xem, ban nãy nhắm mắt nên không biết chạy được bao xa, giờ thấy trung tâm thương mại đã cách chúng tôi rất xa rồi.

Trời đã sáng, tôi cũng bình tĩnh lại, châm điếu thuốc lên mới sực nhớ ban nãy có một bàn tay đặt lên vai, vội kể với Tần Nhất Hằng. Hắn lắc đầu bảo không sao, cơ thể người vốn có ba ngọn lửa, một ngọn trên đỉnh đầu và hai ngọn ở hai vai, có lẽ thứ kia còn luyến tiếc nhân gian nên định nhân cơ hội này nhập vào người tôi, cũng may trời sáng kịp lúc, trở về phơi nắng là không việc gì.

Cả hai chúng tôi bận rộn thâu đêm, lưng vai đều mỏi nhừ. Nghỉ ngơi tại chỗ một lát, chúng tôi mới gắng gỏi đứng dậy quay trở về. Dọc đường Tần Nhất Hằng liên tục khạc nhổ cho thanh cổ họng. Thấy vậy, tôi bèn đưa nước nhưng hắn không nhận, hỏi nguyên do thì hắn đáp, thứ nến muối hắn ngậm trong miệng lúc trước không phải loại nến thông thường.

Nến muối không phải nến ngâm trong nước muối hoặc tẩm muối hột, mà là trộn lẫn tinh dịch bò. Sau khi làm xong, nhìn bên ngoài không khác gì nến trắng bình thường, cách phân biệt duy nhất chính là dùng lưỡi liếm, chỉ người trong nghề mới cảm nhận được vị hơi mặn của loại nến này, nên nó được gọi là nến muối. Nến muối có công dụng xua đuổi tà ma, rất nhiều thuật sĩ huyền học thời xưa thường mang ít nhất một cây bên người mỗi lúc đi xa để thắp sáng và phòng thân khi phải ngủ lại giữa núi rừng, đền miếu hoang vu hoặc nghĩa địa. Thời xưa, nến được xem là hàng xa xỉ, các gia đình thường dân không mua nổi, nến muối lại càng khó kiếm. Rất nhiều thuật sĩ cả đời mang nến muối bên người nhưng tới lúc chết vẫn không nỡ dùng. Cây nến này của Tần Nhất Hằng chính là do người xưa để lại, không ngờ hôm nay lại phát huy tác dụng.

Giờ tôi đã hiểu vì sao hắn cứ khạc nhổ mãi, cứ cho là vị của nến muối không có gì bất thường nhưng về mặt tâm lý, chắc hắn vẫn khó chấp nhận, mà nghĩ cũng lợm giọng thật. Nhìn Tần Nhất Hằng như vậy, tôi chỉ muốn phì cười nhưng lại không dám, đành nghiến răng nín nhịn. Cũng may, hắn đi trước nên không thấy vẻ mặt tôi, thử tưởng tượng vị của cây nến ấy, tôi không kìm được mà khạc nhổ theo.

Chúng tôi không về theo đường cũ mà ra khỏi khu đô thị rồi đi vòng theo tường bao quành về cửa vào khu số 1.

Bên khu số 3 vắng ngắt, không một bóng người. Chúng tôi phải đi rất xa mới gọi được một chiếc taxi, rồi lại vòng vèo mãi để về nơi xuất phát. Khi chúng tôi bước lên xe của mình thì đã gần 10 giờ sáng. Tôi buồn ngủ díp mắt, từ chối cả lời mời ăn chút gì lót dạ của Tần Nhất Hằng, bắt hắn đưa thẳng về khách sạn. Ai ngờ lên giường rồi, tôi lại không ngủ được vì chỉ toàn nghĩ tới những chuyện vừa xảy ra. Thời gian và tọa độ viết trong từ đường có vẻ là về sự việc tối qua, nhưng do ai viết? Chúng tôi bám theo suốt cả quãng đường cũng không phát hiện có thêm ai khác, chẳng lẽ là đám người khiêng quan tài kia viết? Nhưng tại sao?

Kể tới đây, tôi buộc phải ngừng lại, vì đã khát khô cả cổ, huống hồ từ trưa đến giờ chưa có gì bỏ bụng. Bèn thò tay vào túi lôi bánh mì và sữa ra ăn ngấu nghiến, lưng lửng dạ lại nhón chân đi qua đám xô chậu lổng chổng để vào nhà xí, tới lúc quay về mới cầm điện thoại lên. Bên kia vẫn kiên nhẫn đợi, có lẽ đang mải mê nghe.

Tôi châm thuốc, định kể tiếp thì chợt phát hiện ra nước trong chậu gần mình nhất đã vơi đi khá nhiều. Vì ở gần nên tôi nhớ rất rõ, lúc trước nước ở đây đầy ăm ắp.

Tôi vội đứng dậy xem, thấy nước trong tất cả nồi niêu chậu bát đều vơi đi, đành cười ngán ngẩm ngồi xuống, thầm nhủ chỗ hắn ở không có chuyện gì mới là lạ.

Hít sâu một hơi, tôi tiếp tục kể.

2
Viên Trận khác

Nghĩ lên nghĩ xuống mãi, đầu óc tôi cũng đờ đẫn ra rồi chìm vào giấc ngủ. Tỉnh lại đã là buổi chiều, sau khi ăn tạm đồ ăn Tần Nhất Hằng mua bên ngoài về, tôi định ngồi xuống bàn bạc với hắn xem tiếp theo nên đi đâu. Ai ngờ tôi chưa kịp nói, hắn đã giành nói trước. Nhân lúc tôi ngủ, hắn ra ngoài thám thính, thu được một thông tin đáng kinh ngạc. Nhà đầu tư bất động sản của khu đô thị mà chúng tôi tới đêm qua không ngờ cũng tên là Viên Trận.

Tôi cả kinh, điều này chẳng phải quá trùng hợp ử? Tần Nhất Hằng gật đầu nói, lúc đó hắn cũng vô cùng sửng sốt, hỏi han kĩ hơn mới hay, tên của Viên Trận này không những đồng âm mà chữ viết cũng trùng với tên Viên Trận kia. Điểm khác biệt duy nhất là tuổi tác hai người cách nhau rất xa, có thể loại trừ khả năng họ là một. Nói rồi, Tần Nhất Hằng đưa điện thoại cho tôi xem ảnh đương sự hắn mới tải trên mạng về, hình như được chụp trong một bữa tiệc hay hội nghị nào đó.

Viên Trận này bề ngoài rất trí thức, vận Âu phục thẳng thớm, không hề có vẻ con buôn hay bụng bia sa đọa, mà giống một thương nhân nho nhã từ nước ngoài trở về. Trong lúc tôi xem ảnh, Tần Nhất Hằng bắt đầu nói qua vài điểm cơ bản. Thông tin thu lượm được rất hẻo, hắn nghe ngóng nữa ngày

chỉ biết ông ta đã hơn năm mươi tuổi, không phải người trong vùng. Cũng là chuyện bình thường thôi, giới nhà giàu thời nay thường lo lắng bất an, đa phần đều bảo mật thông tin cá nhân.

Nghe hắn nói vậy, tôi nhìn kĩ lại, thử so sánh người này với kẻ bò ra từ quan tài đêm qua. Tiếc là đêm qua tôi nhìn không rõ, nếu chỉ xét dáng người thì cả hai đều có vóc dáng phổ thông, không có đặc trưng nào để so sánh.

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, Viên Trận này phải chăng là người đêm qua? Hắn nghĩ một lát rồi lắc đầu, có lẽ ông ta liên quan đến đám người ấy, nhưng có đích thân tham gia hay không thì chúng ta không tài nào điều tra được. Tuy nhiên, tôi đã tìm ra hướng rồi, lát nữa chúng ta tới thẳng trụ sở chính của công ty bất động sản đó xem xem, chưa biết chừng lại phát hiện manh mối.

Việc này không nên chậm trễ, tôi lập tức đi rửa qua mặt mũi, nghe Tần Nhất Hằng nhắc phải tĩnh mục, tôi lại tiện tay đeo thêm cặp kính râm rồi cùng hắn xuất phát.

Trụ sở của công ty bất động sản nằm ở trung tâm thành phố, thuộc khu vực thương mại sầm uất. Giữa nơi tấc đất tấc vàng mà xây được một tòa nhà cao ba mươi mấy tầng, đủ thấy tài lực khá hùng hậu. Bề ngoài tòa nhà rất đẹp, trên nóc còn có mấy chữ bảng hiệu mạ vàng ghi "Bất động sản Hoành Đạt", đi cách vài con phố đã thấy rõ. Thế nhưng, không biết do thiết kế của tòa nhà hay vì trời hôm nay nhiều mây mà nhìn từ xa lại có cảm giác ngột ngạt khó tả.

Tòa nhà tên là cao ốc Hoành Đạt, nhưng kì thực khu văn phòng của tập đoàn Hoành Đạt chỉ nằm từ tầng 26 tới tầng 32, các tầng khác đều cho người ngoài thuê. Bước vào thang máy, Tần Nhất Hằng nhắc, lát nữa anh đừng có lỡ miệng đấy, sau đó

lại nhỏ giọng dặn rằng hắn đã hẹn rồi. Để trà trộn, Tần Nhất Hằng đã nói trước với lễ tân của Hoành Đạt rằng chúng tôi đến từ một doanh nghiệp nhà nước, muốn bàn chuyện thu mua phòng ốc số lượng lớn. Nói đoạn, hắn móc từ trong cặp một xấp danh thiếp đưa cho tôi.

Danh thiếp viết tôi là trưởng phòng của một doanh nghiệp nhà nước nào đó, quá đáng nhất là trên đó đề tên Giang Nhị Hằng! Tôi vừa xem đã nổi giận, có điều lúc này phải lấy đại cục làm trọng. Tập đoàn Hoành Đạt có vẻ rất coi trọng chuyến thăm của chúng tôi nên sắp xếp riêng một quản lý nhỏ ra tiếp đón. Chúng tôi trao đổi vài câu ở phòng tiếp khách. Không rõ có phải Tần Nhất Hằng đã học thuộc lời thoại hay không mà hắn cứ thao thao bất tuyệt lừa người quản lý. Cuối cùng, người này trả lời chúng tôi rằng muốn xin chỉ thị cấp trên, sau đó rời đi.

Nhân lúc ấy, tôi và Tần Nhất Hằng giả bộ tìm nhà vệ sinh để dạo một vòng văn phòng. Bố cục và trang trí không có gì đặc biệt, cũng giống những công ty bình thường thôi. Tần Nhất Hằng quan sát một hồi, xem ra chưa phát hiện được gì mới. Cuối cùng tự thấy không nên lộ liễu quá, chúng tôi đành quay trở lại phòng khách để trao đổi ý kiến.

Vào phòng, cả hai châm thuốc rồi Tần Nhất Hằng nói, công ty này quả thật có điểm kì lạ. Ban nãy khi chúng ta đi khảo sát một vòng, tôi đặc biệt lưu ý đến cách bố trí phong thủy, họ chỉ bày một bể cá trống không, bên trong không hề có nước. Ngày nay, càng là ông chủ có tiền thì lại càng tin vào phong thủy, nhiều doanh nghiệp còn phải mời chuyên viên chăm sóc từng con cá phong thủy, chỉ lo chúng có vấn đề, phá vỡ lộc làm ăn, vậy mà công ty này lại bày một bể cá không.

Nếu lão Viên Trận ở đây không tin phong thủy thì cần gì phải tậu bể cá, cứ đặt một chậu hoa trông còn dễ chịu hơn.

Nghe Tần Nhất Hằng phân tích, tôi ngờ vực hỏi, hay đây cũng là một dạng thế cục? Hắn vui vẻ nói, nếu đây là thế cục, hẳn nó có tác dụng phân tán tài lộc. Tuy cá phong thủy phải hợp với ngũ hành, thậm chí cả bát tự của chủ mới phát huy tác dụng tốt nhất, cũng không phải mọi người đều hợp nuôi, nhưng theo thuyết ngũ hành, kim sẽ sinh thủy, bể cá không này đặt vào vị trí phong thủy quan trọng như vậy, xem như rút hết thủy để tích tụ kim rồi, chẳng phải là không muốn kiếm tiền nữa sao?

Lẽ nào ông chủ Viên Trận này định làm mình phá sản? Hay nhiều tiền quá chán rồi? Ăn no rỗi việc à? Tôi suy nghĩ một lúc, cảm thấy có lẽ tay Viên Trận này cố tình muốn mình phá sản để tránh khỏi tai họa gì đây.

Tôi chưa kịp hỏi Tần Nhất Hằng thì viên quản lý đã quay lại, cho biết cấp trên của ông ta muốn chúng tôi lên tầng trên bàn bạc chi tiết hơn, sau đó đưa chúng tôi lên tầng 32.

Cửa thang máy mở ra, tôi vô cùng sửng sốt. Đối diện thang máy là một pho tượng Quan Công cao hơn hai mét, xem chất liệu có vẻ là đồng, giá trị hẳn không nhỏ. Quan Công đứng thẳng, tay cầm đao, vô cùng uy nghiêm. Tượng Quan Công là tượng thần tài võ, thường gặp ở nhiều nơi, không chỉ xuất hiện trong các phim điện ảnh Hồng Kông mà còn được bày nhan nhản ở quán ăn lớn nhỏ trên đường phố, vừa trấn trạch lại vừa chiêu tài. Thế nhưng, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một pho tượng Quan Công lớn thế này. Lúc đi qua, tôi cố ước lượng, nó cao hơn tôi năm, sáu cái đầu, chắc phải tầm hơn ba mét.

Thấy pho tượng Quan Công, Tần Nhất Hằng cũng sửng sốt nhưng không nói gì, chỉ nheo mắt nhìn chăm chú. Đang có người ngoài nên tôi không tiện hỏi hắn, đành theo viên quản lý kia vào một phòng họp nhỏ.

Lần này, người đón tiếp chúng tôi có chức vụ cao hơn, là một thanh tra của tập đoàn Hoành Đạt. Tần Nhất Hằng lại chém gió với ông ta, đối phương cũng cảm thấy vụ làm ăn này tương đối khả thi, chỉ thiếu nước kí hợp đồng ngay lập tức. Cũng may Tần Nhất Hằng vẫn có chừng mực, không tiếp tục lừa dối họ nữa, chỉ nói chúng tôi là lính tiên phong, còn phải lắng nghe chỉ đạo của cấp trên rồi tìm cớ rút lui.

Lúc ra ngoài, đi ngang qua pho tượng Quan Công, Tần Nhất Hằng còn cố ý dừng lại, dạo quanh nó một vòng. Thấy xung quanh không có ai, tôi cũng tranh thủ tới gần ngắm nghía. Pho tượng này sống động như người thật, nhiều chi tiết được chạm trổ kĩ lưỡng. Nhưng xem chừng Tần Nhất Hằng không hề tỏ ý tán thưởng nên tôi đành hạ giọng hỏi xem hắn có phát hiện được gì không.

Tần Nhất Hằng quay ra, hạ giọng đáp gọn lỏn, đao!

Nghe hắn nói, tôi lập tức đưa mắt nhìn sang thanh đao trên tay Quan Công. Đao không đúc liền một khối với pho tượng, có vẻ sau khi hoàn thành tượng mới được cắm vào. Ngoài ra, tôi cũng chưa tìm thấy chỗ nào lạ.

Tôi bèn hỏi lại hắn, đao làm sao cơ?

Tần Nhất Hằng lắc đầu, ra hiệu bảo tôi chớ lên tiếng, đợi lát nữa ra ngoài sẽ nói, đoạn dẫn tôi vào thang máy.

Cái tật úp úp mở mở của hắn thực sự khiến người khác tò mò muốn chết, đợi mãi mới xuống được dưới lầu, tôi bèn hỏi

hắn thanh đao kia rốt cuộc làm sao?

Lúc này, hắn mới giải thích, có rất nhiều thuyết về thanh đao trong tay Quan Công. Tượng Quan Công đứng, dựng mũi đao hướng lên trời, có tác dụng trừ tà, thường được đặt giữa nhà trấn trạch. Cũng là tượng đứng nhưng vung đao chém xuống thì dùng để xua đuổi ma quỷ, như tượng Chung Quỳ. Còn loại tượng Quan Công chiêu tài thường hướng mũi đao xuống đất và giấu đao ra sau lưng do sợ sát khí của nó sẽ triệt mất tài lộ. Ngoài ra, rất nhiều tượng Quan Công bày trong miếu thờ đều là tượng đứng, bên cạnh còn dựng tượng Chu Thương cầm đao, gọi là tượng cầu khẩn, ngụ ý phổ độ chúng sinh.

Tượng Quan Công của công ty này chính là loại đầu tiên, dùng để trấn trạch. Nhưng điều kì lạ là mũi đao vốn nên nhằm hướng chính diện hoặc chếch ra trước, song ở đây lại cố ý xoay về phía sau. Xem qua thì không có gì thay đổi, nhưng nếu quan sát cẩn thận sẽ thấy mũi dao hướng về phía sau, sống đao hướng về phía trước, chưa bàn đến việc làm mất tác dụng trấn trạch, chỉ nhìn bề ngoài đã thấy gai mắt. Lúc nãy, tôi xem xét rất kĩ, từ bụi bặm bám trên tượng có thể thấy thanh đao này được đặt vào một thời gian rồi. Nếu không phải cố tình, lẽ ra người ta đã sớm phát hiện và điều chỉnh lại, không thể để vậy đến bây giờ được.

Nghe tới đây, tôi cũng hiểu được vài phần, đột nhiên nảy ra một ý. Lần trước khi gặp kẻ giả mạo Lưu thọt tại nhà gã, pho tượng Phật ở đó cũng quay mặt vào tường, chẳng lẽ tượng Quan Công này lại liên quan đến tên mạo danh kia? Chưa biết chừng gã là người do tên Viên Trận này phái đi cũng nên.

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, hắn cúi đầu ngẫm ngợi một lát rồi nói, bây giờ vẫn chưa thể xác định có liên quan gì không, nhưng mục đích của pho tượng này rất rõ ràng, chỉ e ngay bể cá trống không ở tầng dưới cũng đều do tên Viên Trận này cố tình sắp xếp. Có lẽ hắn muốn phá vỡ phong thủy của cả tòa nhà hoặc tạo ra một thế cục nào đó, chưa biết chừng còn muốn chuyển thứ gì giống như pho tượng trong từ đường kia vào vậy.

Câu cuối của Tần Nhất Hằng khiến tôi nơm nớp không yên. Bí ẩn càng ngày càng lớn, cứ thế này sớm muộn gì tôi cũng phát điên.

Hiện tại, nếu muốn tiếp tục điều tra thì chỉ có thể tìm hiểu từ tập đoàn bất động sản Hoành Đạt. Một tập đoàn lớn như vậy ắt có nhiều sơ hở để lợi dụng, nhưng phải hành động thế nào thì nhất thời chúng tôi chưa nghĩ ra. Một là sợ rút dây động rừng, hai là mấy hôm nay cũng mệt mỏi lắm rồi. Tôi bèn bàn với Tần Nhất Hằng là nên tạm ngừng để trở về nghỉ ngơi mấy ngày, ít nhất cũng nên làm rõ những manh mối trước mắt rồi hẵng hành động tiếp, rìu mài chưa sắc chớ mang đi đốn củi.

Hắn không hề phản đối, thậm chí còn an ủi tôi vài câu, bây giờ chúng ta đã mò được một tảng đá lớn, chỉ cần tìm cơ hội xốc tảng đá lên xem bên dưới có cái gì thôi. Dù sao trong chốc lát tảng đá cũng chưa chạy đi đâu được, chúng ta trở về tổng kết lại tình hình một lượt rồi tính.

Tôi lập tức quay về khách sạn thu dọn hành lý, chuẩn bị cho chặng đường hôm sau.

Đêm ấy tôi ngủ không yên, sáng ra vật vờ trở dậy, lên máy bay, vòng vo mãi mới về đến nhà, mệt muốn xỉu. Mấy ngày

tiếp theo đầu óc tôi cứ mụ mị, tự biết dựa vào chút tài vặt của mình thì không phân tích nổi, chi bằng cho Tần Nhất Hằng thêm không gian và thời gian riêng tư, để hắn suy nghĩ kĩ càng, còn mình thì thả lỏng tinh thần mà ngủ triền miên.

Mãi tới ngày thứ tư, Tần Nhất Hằng mới gọi điện sang. Tôi cứ ngỡ hắn đã tìm ra manh mối, nhưng hắn chỉ báo có một ngôi nhà tự tìm đến cửa, hỏi tôi có hứng thú đi xem không, nếu có thì tới nhà hắn rồi cùng đi.

Nghe tới cơ hội kiếm tiền, tôi vô cùng phấn chấn. Hai chúng tôi cũng lâu lắm rồi chưa mở hàng. Thế nhưng, khi nghĩ kĩ tôi lại hơi do dự. Không phải vì sợ thứ gì bên trong, bởi dù sao người đứng trước hứng đạn cũng là Tần Nhất Hằng, tôi chỉ đang cân nhắc rằng thời gian gần đây giá nhà đất vẫn tiếp tục tăng nhưng là tăng ảo, chủ yếu do cầu tăng cung giảm, nếu bây giờ mua nhà, rất có thể tương lai sẽ lỗ vốn. Vậy nên, tôi hỏi luôn về giá cả và áng chừng vị trí ngôi nhà qua điện thoại. Tần Nhất Hằng nói đây là một ngôi nhà mới xây, mô phỏng kiến trúc tứ hợp viện, có thể xem là một dạng biệt thự, nằm ở phía Đông Bắc một thành phố trực thuộc tỉnh, khu vực đó tuy hơi vắng vẻ nhưng môi trường xung quanh khá tốt nên không lo mai sau mất giá, hơn nữa, giá cả hiện tại cũng ở mức chấp nhận được, bên bán báo giá toàn bộ là 700 triệu tệ, đã bao gồm cả phí sang tên.

Nghe hắn nói khá thoải mái, có lẽ ngôi nhà không gặp vướng mắc gì lớn. Tôi cũng đã tra vị trí qua bản đồ trên mạng, thấy tiềm năng quả không nhỏ, nghe nói sắp xây đường tàu điện ngầm chạy qua nữa, bấy giờ giá trị sẽ tăng thêm. Càng nghĩ càng khấp khởi, giữa lúc tâm trạng đang xuống dốc, kiếm ít tiền vực dậy tinh thần cũng tốt. Tôi lập tức đồng ý, quơ theo vài bộ quần áo tới tìm hắn.

Ra khỏi cửa, tôi mới chợt nhớ ra. Theo phong cách của Tần Nhất Hằng, cái tủ quần áo và pho tượng kia hẳn vẫn lù lù ở nhà hắn. Không muốn nhìn thấy chúng cho thêm khó chịu, tôi gọi điện hẹn hắn ra quán cà phê.

Gặp nhau, Tần Nhất Hằng liền kể mọi chuyện về ngôi nhà nọ cho tôi nghe.

Nhà xây từ hai năm trước, kiểu tứ hợp viện. Giờ nhiều kẻ lắm tiền đã chán ngấy biệt thự nên muốn tận htrởng cảm giác sống trong nhà dân gian truyền thống. Ngôi nhà này nằm trong một khu xây dựng theo xu hướng đó. Giá mở bán khá cao, nhưng chẳng bao lâu người ta đã tranh mua hết sạch. Chỉ hiềm mua xong cũng không mấy ai ở, chỉ đến cuối tuần đám người giàu có mới lác đác về nghỉ đổi gió.

Năm ngoái, người ta tiến hành tu sửa đường ống dẫn nước của khu nhà, đội sửa chữa phải tới từng hộ để kiểm tra xem trong nhà có bị rò rỉ nước không. Có lẽ chủ của ngôi nhà chúng ta đang nói quá bận rộn nên đã rất lâu không tới đây. Lúc bên sửa đường ống liên hệ, ông ta cũng không về được, chỉ sai một nhân viên đến mở cửa hộ. Ai ngờ vừa mở cửa, tất cả mọi người đều phát khiếp vì cảnh tượng trước mặt.

Ngay chính giữa phòng khách có một cái xác, chắc đã chết lâu rồi. Do tứ hợp viện khá rộng, mỗi căn lại cách nhau tương đối xa nên không ai nhận ra mùi thi thể thối rữa. Kì lạ ở chỗ, người chết là một ông lão cao lớn thô kệch mặc trang phục nữ giới, lại còn trang điểm rất đậm. Thi thể có nhiều vết thương, đều do dùng mảnh kính cửa sổ rạch lên, khắp người đầm đìa máu. Tư thế chết của ông ta cũng rất kì lạ, hai tay ôm đầu gối, toàn thân co quắp. Trước khi chết ông ta đã lăn lộn khắp phòng, khiến máu dây be bét, trông rất đáng sợ.

Thấy có người chết, bên sửa chữa lập tức báo cảnh sát. Sau khi điều tra, cảnh sát phát hiện trên người ông ta không có giấy tờ tùy thân, hơn nữa cũng không nhận được tin báo mất tích với đặc điểm nhận dạng tương tự. Qua điều tra tại hiện trường, lại nhìn cách ăn vận kì quặc của ông ta, cảnh sát nhận định người chết là một kẻ có vấn đề thần kinh tới đây tự sát rồi khép lại vụ án.

Vì có người chết bất thường trong nhà, chủ nhà không dám quay lại ở. Hơn nữa, năm ngoái do cần vốn xoay vòng để kinh doanh nên ông ta đã bán nhà cho người khác với giá thấp. Ngôi nhà từng xảy ra chuyện, tuy không tính là chuyện chấn động nhưng một thời gian dài cũng được bàn ra tán vào từ đầu đường tới cuối ngõ. Vì vậy, nghe nói giá nhà lúc đó được áp xuống mức rất thấp, không rõ cụ thể là bao nhiêu nhưng có lẽ còn thấp hơn giá báo cho chúng tôi.

Sau khi thi thể được phát hiện cũng không nghe đồn về chuyện ma quỷ nào, nhưng đây vẫn được xem là một ngôi nhà ma chính cống.

Người mua lại ngôi nhà cũng nhầm mục đích đầu tư, nói trắng ra là cùng một loại người như hai chúng tôi. Ông ta cũng miễn cưỡng được xem như người trong nghề vì trước đây từng là chủ vòng, biết vài ngón nghề phong thủy, đã tự tìm cách quét dọn một lượt cả ngôi nhà. Quét dọn ở dây không chỉ là vệ sinh thông thường mà còn bao gồm cả quá trình di dời và tiễn đưa linh hồn ra khỏi nhà.

Sau khi thanh tẩy ngôi nhà, ông ta chuyển đến ở, định bụng sống khoảng dăm ba năm, đợi sự việc lắng xuống rồi mới đem bán, tranh thủ kiếm chút lời. Lúc đầu cũng khá yên ổn, chỉ có cánh cửa căn phòng nhỏ trong gian chính giữa là hơi

khó mở. Tuy nhiên, chủ vòng này sống một mình, không sử dụng hết một chỗ ở lớn như vậy nên cũng chẳng thèm để tâm.

Nhưng thời gian gần đây, mỗi đêm đi ngủ, ông ta thường nghe thấy những âm thanh kì quái ngắt quãng, tuy không lớn nhưng nửa đêm lại rất vang. Ban đầu, ông ta cho rằng đó là tiếng chuột làm loạn trong nhà nên đã đặt thuốc chuột, nhưng không có tác dụng, trái lại âm thanh càng ngày càng lớn. Ông ta bắt đầu nghi ngờ, dành cả một đêm nằm canh xem tiếng động từ đâu ra.

Cuối cùng, ông ta tìm ra tiếng động bắt nguồn từ gian chính giữa, chính xác hơn là căn phòng có cánh cửa khó mở kia. Đêm đó, ông ta nghe thật kĩ mới nhận ra, tiếng động ấy giống như tiếng móng tay cào lên cửa.

Chủ vòng này có biết qua về phong thủy, đương nhiên cũng từng gặp những chuyện tương tự. Ông ta không hề sợ hãi, cho rằng có kẻ đột nhập, nên định kéo luôn cánh cửa ra, xem bên trong rốt cuộc là gì. Nhưng cánh cửa nặng như chì, ông ta phải dùng hết sức mới mở được, mở được rồi cũng chẳng thấy gì bên trong. Ông ta bước vào định xem kĩ thì bị một thứ ngáng chân ngã nhào, bò dậy quay đầu lại nhưng chỉ thấy mặt đất trống trơn.

Chủ vòng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, ông ta là người trong nghề, thoạt nhìn đã biết có ma quỷ quấy phá. Đêm ấy ông ta không dám ngủ ở nhà, hôm sau lại mang vàng mã về cúng bái một phen, nhưng tới nửa đêm, tiếng cào cửa vẫn tiếp tục vang lên.

Tuy tiếng động không gây hại trực tiếp cho mạng người, nhưng chủ vòng biết rõ không nên sống tiếp ở đây nữa, chưa kể ngôi nhà có tì vết thì khó sinh lời, thậm chí còn lỗ thêm

khoản thanh tẩy. Cuối cùng hết cách, biết tôi và Tần Nhất Hằng đang làm cùng nghề với mình, ông ta bèn liên lạc, muốn bán sang tay cho chúng tôi.

Theo lời Tần Nhất Hằng, chủ vòng này là con buôn hai mang. Thì ra bây giờ ngay cả ngành buôn nhà ma cũng có cạnh tranh rồi. Bỗng chốc, tôi lại càng áp lực. Chúng tôi đều là thương nhân, không thể buôn bán lỗ vốn. Chủ vòng nọ hiểu thuật phong thủy, nếu tì vết trong nhà dễ xử lý thì đã chẳng tìm chúng tôi. Nói cách khác, không phải ngôi nhà đó rất khó giải quyết sao?

Song Tần Nhất Hằng lại tỏ ra tự tin. Tôi bèn thổ lộ nỗi băn khoăn của mình, hỏi xem hắn nắm chắc được mấy phần. Hắn không trả lời thẳng mà chỉ bảo, chủ vòng trong xã hội xưa chuyên chỉ những kẻ học sơ qua phong thủy huyền thuật rồi đi khắp hang cùng ngõ hẻm lừa gạt người đời. Gọi như vậy là bởi họ quanh năm suốt tháng đều đeo một cái vòng bằng đồng hoặc sắt, trên có móc hồ lô nhỏ, miệng hồ lô bít chu sa. Móc hồ lô chính là một quả hồ lô nhỏ khoét rỗng, bên trong đựng xương ngón cái của trẻ sơ sinh yểu mệnh. Người này thường đi khắp đầu làng cuối xóm, đặt chiếc vòng xuống đất, vẽ một vòng tròn nhỏ theo viền. Trẻ con nhà ai không cẩn thận giẫm phải, đêm về nhà sẽ sốt cao không dứt và mê sảng. Chủ vòng sẽ thừa cơ tới nhà bán thuốc hoặc trừ tà, thật ra cũng chỉ cho đứa trẻ mắc bệnh ngậm cái móc hồ lô kia một lúc. Thế nhưng cha mẹ đứa trẻ đâu biết căn nguyên bên trong, thậm chí còn cho rằng mình gặp được cao nhân đắc đạo tới cứu mạng, đương nhiên sẽ mang ơn. Nếu gia cảnh khấm khá thì trả thù lao, mở tiệc chiêu đãi; gia cảnh bình thường cũng biếu gạo biếu mì. Cứ như vậy, đây là cách để chủ vòng kiếm tiền nuôi thân qua ngày.

Cùng với thời gian, xã hội văn minh dần, biết cảnh giác trước những mánh khóe lừa tiền của chủ vòng, khiến bọn họ không thể kiếm chác trên đám trẻ con được nữa, phải đổi nghề bói toán hoặc nghề nào đó khác. Nhưng một bộ phận nhỏ chủ vòng vẫn duy trì cái nghề thiếu đạo đức ấy, thậm chí còn bắt cóc trẻ con đem bán. Các thể loại mẹ mìn ngày nay đều biến tướng từ chủ vòng, dùng mớ kiến thức qua quýt về huyền thuật để lừa đảo bịp bợm thiên hạ, chứ gần như không có khả năng trừ tà trấn quỷ.

Giải thích xong, Tần Nhất Hằng chốt lại, vậy nên, khó khăn của người này chưa chắc đã đáng ngại, có thể chỉ là tiểu quỷ qua đường trêu chọc một hai ngày. Chúng ta cứ tới xem, biết đâu lại kiếm được món hời.

Nghe chừng ngon ăn, lòng tham của tôi bắt đầu trỗi dậy. Ai lại không muốn kiếm tiền chứ, tôi liền vỗ bàn đồng ý.

Hôm sau, chúng tôi lên máy bay. Chủ vòng đích thân ra sân bay đón. Mặt mũi trung hậu hơn tôi tưởng, không giống loại lừa đảo miệng lưỡi thơn thớt, lại đã ngoài năm mươi nên trông khá chững chạc.

Chủ vòng tự giới thiệu mình tên Hứa Truyền Tường, lúc gặp mặt cũng khom lưng cúi đầu vô cùng khách sáo khiến tôi còn thấy hơi ngại nữa. Hứa Truyền Tường đưa chúng tôi tới khách sạn đã đặt trước, cất hành lý rồi mới đi ăn, xem bộ rất chịu chi. Có vẻ ông ta đã đi đến bước đường cùng, bằng không cũng chẳng hào phóng với chúng tôi như vậy. Trong bữa ăn, Hứa Truyền Tường lại kể chuyện về ngôi nhà ma, cũng không khác lời kể của Tần Nhất Hằng là mấy. Chỉ có điều khi thuật lại, giọng ông ta khá mất bình tĩnh, chắc đã phát hoảng vì thứ trong ngôi nhà ấy rồi.

Ăn cơm xong, Tần Nhất Hằng đề nghị tới nhà luôn, nhân buổi đêm còn có thể xem cho rõ.

Ngôi nhà nằm ở ngoại ô thành phố, xe chạy hơn bốn mươi phút mới tới nơi. Nếu trước đây bảo nửa đêm đi thăm nhà ma, tim tôi chắc đã vọt lên tận cổ, bây giờ xem như dày dạn hơn nhiều, bản thân tôi cũng không ngờ mình lại có thể bình tĩnh đến vậy.

Tới nơi đã gần 10 giờ tối. Ngôi nhà lớn hơn tôi tưởng, tổng cộng có ba gian, một chính và hai chái, không có kết cấu chặt chẽ như tứ hợp viện cổ của Bắc Kinh. Toàn bộ thiết kế và trang trí bên ngoài đều là giả cổ, các phòng bên trong vẫn theo phong cách và bố cục hiện đại.

Vào tới sân, tôi và Tần Nhất Hằng dạo quanh một vòng để xem xét tổng thể. Hứa Truyền Tường cũng đi cùng, giới thiệu qua với chúng tôi về các chi tiết của ngôi nhà, cuối cùng cả ba mới tới gian chính.

Gian chính thật ra không lớn lắm, tính sơ gần 100 m², trang hoàng khá xa hoa, nội thất đều là gỗ thật, cũng có vài phần phong vị cổ xưa. Gian chính có kết cấu một khách hai ngủ, ngay cửa ra vào là phòng khách, hai bên là hai phòng ngủ.

Vào phòng, Tần Nhất Hằng nhìn quanh một lượt rồi cau mày không nói. Tôi và Hứa Truyền Tường đi cạnh như hai tên thái giám, không dám ho he. Một hồi lâu sau, Tần Nhất Hằng mới quay lại bảo Hứa Truyền Tường tắt đèn đi, rồi hắn lục lấy một thứ trong túi. Thứ này không lớn, có thể cầm gọn trong lòng bàn tay, tôi cũng không nhìn rõ là cái gì.

Sau khi tắt đèn, căn phòng bỗng chốc tối đen như mực. Tới lúc mắt bắt đầu quen với bóng tối, tôi thấy Tần Nhất Hằng đã

tiến đến trước cánh cửa bên phải, áp tai lên đó nghe ngóng. Tôi quay lại phía Hứa Truyền Tường, trong đêm tối không nhìn rõ nét mặt, nhưng có thể cảm nhận được ông ta đang rất căng thẳng, khiến tâm lý tôi cũng bất an theo.

Tần Nhất Hằng nghe rất kĩ, nghe một chỗ thật lâu mới chuyển sang chỗ khác. Được khoảng năm, sáu phút, hắn quay lại bảo Hứa Truyền Tường bật đèn, chỉ cánh cửa hỏi, thứ này do ông treo lên à?

Đèn bật sáng đột ngột làm tôi lóa cả mắt, vội nhắm lại một lát, mở ra mới thấy thứ Tần Nhất Hằng chỉ chính là một chùm ớt đỏ khá to đang lủng lẳng trên cánh cửa. Chùm ớt đỏ chói, trông cực kì bắt mắt, treo chính giữa cửa, dài thòng xuống gần chạm sàn nhà.

Hứa Truyền Tường ừm một tiếng, xem như thừa nhận. Người phương Bắc có tập tục mua một chùm tỏi hoặc ớt đỏ để treo, nhưng thông thường đều treo trong bếp hoặc phía ngoài nhà, chưa thấy ai treo giữa phòng khách cả. Nếu nói là để cầu may thì bây giờ cũng không phải dịp lễ tết. Xem ý Tần Nhất Hằng, chẳng lẽ tiếng cào cửa có nguyên nhân từ chùm ớt?

Tôi tò mò đến gần xem, thấy mỗi quả ớt đều bị cắt bỏ phần đầu. Tôi bóp thử một quả, bên trong rỗng không, có vẻ hạt đã bị moi hết ra. Tôi càng nghi ngờ, làm vậy là có ý gì? Chẳng lẽ đây là đồ trang trí thủ công? Trông không giống tí nào!

Theo thói quen, tôi định quay sang thắc mắc với Tần Nhất Hằng thì đã thấy hắn tặc lưỡi hỏi Hứa Truyền Tường, ai bảo ông làm thế? Hứa Truyền Tường lắc đầu, thấy người khác làm nên tôi học lỏm thôi, không hiệu nghiệm à?

Tần Nhất Hằng cười, hiệu nghiệm thì cũng có hiệu nghiệm. Cái này gọi là "phán tuế", thuở xưa chiến tranh liên

miên, đàn ông đều bị bắt đi lính, không rõ sống chết, vì vậy, người nhà thường đóng một chiếc đinh ở chính giữa cửa, treo một chùm phán tuế, ý là hằng năm đều trông mong người từ chiến trường trở về. Chiến tranh tàn khốc nhường nào khỏi cần nói nữa, chẳng mấy ai đi đánh trận mà sống sót trở về, phán tuế về sau biến tướng thành vật dùng để chiêu hồn người đi, báo mộng kẻ ở. Ban đầu, không được treo ớt tươi, phải là ớt để lại từ năm ngoái mới hiệu nghiệm. Ớt đem cắt chóp, gọi là mở miệng. Nghe nói sau khi ớt mở miệng, linh hồn dù xa cách ngàn dặm cũng nhìn thấy cánh cửa nhà mình trong chớp mắt, thậm chí còn nghe thấy tiếng gọi của người thân. Thế nhưng, đây đều chỉ là phán đoán chủ quan, chứ thật ra không có tác dụng nhiều đến vậy. Đường về còn cách trăm sông nghìn núi, linh hồn đi đúng cũng gian nan. Nói sâu hơn thì, hiệu quả phụ thuộc rất nhiều vào phong thủy của gia đình.

Tần Nhất Hằng chỉ vào chùm ớt rồi bảo Hứa Truyền Tường, phán tuế dùng để lôi kéo, gọi linh hồn trở về. Ông treo chình ình giữa nhà mình như vậy, chẳng phải tự chuốc vạ vào thân sao? Đừng nói tiễn được chúng đi, còn chưa mời thêm mấy thứ nữa về là may rồi. Dứt lời, hắn xòe tay cho chúng tôi xem.

Giữa lòng bàn tay hắn có một viên tròn tròn to bằng móng tay, đen sì giống phân dê, nhưng nhìn kĩ thì không phải. Tần Nhất Hằng giải thích, đây là "ngọc hại mắt", được làm từ mỡ dưới da của dơi con mới sinh và đất bùn nghĩa địa, chuyên dùng trong thuật gọi hồn của các thầy mo giả thần giả quỷ ngày xưa. Nghe nói, nhét ngọc hại mắt vào lỗ tai có thể nghe thấy tiếng ma quỷ, thường dùng để nhận biết xem một người có bị quỷ nhập không, hoặc rốt cuộc đang bị thứ gì nhập vào. Chỉ cần áp bên tai có ngọc hại mắt vào lưng người bị hại là sẽ

nghe thấy hai tiếng tim đập không cùng một nhịp. Người lão luyện trong nghề dựa vào nhịp đập đó sẽ phân biệt được thứ nhập vào người là hồ ly hay rắn thành tinh.

Hứa Truyền Tường có vẻ rất kiêng dè, không dám đến gần cửa, sau đó thấy chúng tôi vẫn thản nhiên, ông ta không nén nổi tò mò, bèn gỡ chùm ớt xuống rồi áp tai lên cửa nghe ngóng. Tần Nhất Hằng liền đưa ngọc hại mắt cho ông ta, rồi lùi ra hút thuốc.

Cánh cửa vốn không to, Hứa Truyền Tường dán tai vào nghe khiến tôi phải nép hẳn sang một bên, tiện thể cũng châm thuốc nghỉ một lát. Tôi hút chưa được hai hơi, Hứa Truyền Tường bỗng rú lên, lật đật lùi lại hai bước, chỉ vào cánh cửa rồi há hốc miệng không nói nên lời.

Thấy thế tôi suýt chết khiếp, thầm than, nguy tai, chẳng lẽ lão này bị quỷ nhập?

Tần Nhất Hằng cũng thất kinh, luôn miệng hỏi dồn, làm sao, làm sao vậy?

Hứa Truyền Tường im lặng hồi lâu mới trấn tĩnh lại được, nhưng vẫn lắp bắp không nên câu, móc viên ngọc hại mắt ra đưa cho tôi rồi chỉ lên cánh cửa, ý bảo tôi tự nghe xem. Đèn trong phòng vẫn sáng, lại có Tần Nhất Hằng bên cạnh nên tôi không sợ, huống hồ ngọc cũng đã đưa đến tay, tôi bước lên nghe thử.

Áp tai vào cửa, tôi mới thấy bất thường. Không biết có phải do tự kỉ ám thị hay không, tôi nghe bên kia cánh cửa có tiếng động lạ, nhưng cụ thể là gì thì không nhận ra. Nếu phải hình dung, thì nó hơi giống với tiếng vó ngựa từ rất xa vọng lại, tương đối nhịp nhàng.

Tim bắt đầu đập thình thịch, tôi nhường chỗ cho Tần Nhất Hằng, hắn nhận lấy viên ngọc rồi ghé lại nghe, tôi đứng cạnh quan sát. Ban đầu, hắn vẫn rất bình tĩnh nên tôi cũng an tâm cho rằng, tôi và Hứa Truyền Tường chỉ thần hồn nát thần tính. Nhưng tôi mừng thầm chưa được bao lâu thì thấy hắn cau mày, nhìn chằm chằm về phía cánh cửa, không biết đang nghĩ gì. Một lúc sau, hắn đứng dậy nhưng lại dè dặt dùng ngón trỏ gõ lên cánh cửa, vặn tay nắm định mở ra.

Nỗi sợ hãi lâu lắm chưa trở lại chợt bao trùm lấy tôi, hành động của Tần Nhất Hằng thật kì dị, rõ ràng bên trong không có người, hắn gõ cửa để cho ai nghe? Tôi giật lùi vài bước theo bản năng, vừa hay đụng phải Hứa Truyền Tường, quay lại nhìn, thấy mặt ông ta cũng đầm đìa mồ hôi.

Tần Nhất Hằng hình như đang vặn tay nắm, tôi nghe rõ tiếng lạch cạch bật ra từ ổ khóa nhưng đợi một lúc vẫn chưa thấy hắn mở cửa. Tần Nhất Hằng quay lưng về phía chúng tôi nên tôi không nhìn được biểu cảm của hắn, bèn nhích ngtrời qua xem hắn định làm gì.

Đổi góc nhìn, tôi càng thêm khó hiểu. Tần Nhất Hằng rõ ràng đang dùng hết sức kéo cửa, nhưng nó vẫn trơ trơ! Tôi thầm rủa, con ma khốn kiếp bên trong cũng khỏe quá nhỉ, còn giữ cửa đọ sức với hắn à?

Tôi định bước lên giúp Tần Nhất Hằng một tay, nhưng chưa kịp giúp thì hắn đã bỏ cuộc, quay lại bảo tôi đưa điếu thuốc, tiện thể cho Hứa Truyền Tường một điếu, châm thuốc rồi hỏi ông ta, có thật ngôi nhà này chỉ có một người chết không?

Hứa Truyền Tường sửng sốt, ấp úng mãi mới gật đầu, hỏi lại, chẳng lẽ không phải sao?

Tần Nhất Hằng ừm một tiếng rồi nói, tôi vừa nghe kĩ, bên kia cánh cửa rất hỗn loạn, hình như không chỉ có tiếng một quả tim đập, cửa còn kẹt cứng, tôi sợ gặp bất trắc nên không dám liều.

Không lẽ trong phòng không chỉ có một người chết? Mà, chết bao nhiêu đi nữa thì cớ gì lại chạy hết tới đây?

Nghĩ vậy, tôi hỏi Tần Nhất Hằng, liệu có phải những thứ ấy thấy nơi đây lâu rồi không có người ở nên muốn trú tạm không? Chắc trên người chúng ta có vật trừ tà nên họ mới giữ cửa không cho vào?

Tần Nhất Hằng lắc đầu, khả năng đó có thể loại trừ, vì hồn ma bóng quế rất ít khi tụ họp lại một chỗ, khác với người phàm trần. Hơn nữa, trước đây Hứa Truyền Tường từng tổng vệ sinh cả nhà, về lý mà nói thì cô hồn dã quỷ đã bỏ đi rồi mới phải. Tôi đoán những thứ này đều là lính hi sinh ngoài chiến trường, vô tình bị phán tuế dẫn về đây.

Nghe hắn nói vậy, tôi thở hắt ra. Hạng cô hồn không chốn nương thân cũng dễ xử lý thôi. Có điều, tôi vốn kính trọng những người hi sinh vì nước nhà, nên nếu phải sử dụng biện pháp cực đoan để tiêu diệt họ, tôi lại có phần không nỡ. Giờ chỉ mong Tần Nhất Hằng dùng cách nào nhẹ nhàng khéo léo một chút, tranh thủ tiễn họ đi.

Tần Nhất Hằng nói đừng sốt ruột, dù đối phương chỉ là tà vật cũng không thể coi thường, huống hồ bây giờ vẫn chưa xác định được rốt cuộc là gì. Đêm nay chúng ta không có cơ hội, phải đợi tới sáng mai đi mua ít đồ chuẩn bị một chút, sau đó ban đêm hẵng quay lại thăm dò thì hơn. Nói xong, hắn dẫn tôi và Hứa Truyền Tường ra khỏi nhà.

Tôi vốn cho rằng đây là kế hoãn binh của Tần Nhất Hằng, bởi dù sao cũng đang bàn việc làm ăn, nếu thừa nhận với Hứa Truyền Tường đây chỉ là mấy tên tiểu quỷ vặt vãnh, e rằng chúng tôi không kiếm chác được gì. Vậy nên khi trở về, tôi còn khấp khởi mừng thầm, lòng lâng lâng khoan khoái vì nghĩ sắp kiếm được tiền.

Mãi tới khi về khách sạn, trò chuyện với Tần Nhất Hằng, tôi mới biết hắn nói thật. Tôi hơi thất vọng, nhưng lại nghĩ nếu tiền dễ kiếm như vậy e rằng thiên hạ đổ xô đi buôn nhà ma cả rồi. Thôi thì muốn làm việc tốt phải qua nhiều gian nan, tôi quyết định vùi đầu đánh một giấc ngon lành.

Sớm hôm sau, Tần Nhất Hằng lôi tôi dậy để đi gặp Hứa Truyền Tường. Hắn yêu cầu Hứa Truyền Tường tìm giúp một quả trứng gà luộc để người già ăn trong lễ mừng thọ. Ông ta tuy hơi ngạc nhiên, nhưng nghĩ có thể đây là vật dụng dùng trong huyền thuật nên nhanh chóng sai người đi tìm. Sau đó, Tần Nhất Hằng lôi tôi ra chợ mua một bó giấy đỏ, tới siêu thị mua thêm hai cây bút nước và một quyển sổ ghi chép. Xong xuôi, chúng tôi ăn tạm bữa trưa rồi chạy về khách sạn đợi tin của Hứa Truyền Tường.

Ngày nay, người ta thường tổ chức sinh nhật theo kiểu Tây với bánh ga tô và nến chứ rất hiếm khi ăn mì trường thọ và trứng gà. Để tìm được quả trứng gà luộc đạt yêu cầu, Hứa Truyền Tường đã phải mất bao công sức, hôm đó cũng chưa tìm được ngay mà phải đợi tới hôm sau.

Vừa cầm quả trứng, Tần Nhất Hằng lập tức lột vỏ. Lột xong, hắn ném ruột trứng đi, cất hết vỏ vào một cái hộp nhỏ, bọc kín, nhét vào túi rồi làm bộ bí hiểm bảo, đêm nay, cái vỏ trứng này sẽ phát huy tác dụng!

Đêm đó, Hứa Truyền Tường không đi cùng chúng tôi. Ông ta chỉ giao chìa khóa và quả trứng gà rồi đi mất, sau khi thú nhận là đang rất hãi hùng.

Tần Nhất Hằng lại tỏ ra phấn khởi, nói rằng bớt một người là bớt một gánh nặng, Hứa Truyền Tường trình độ nửa vời, không chừng còn làm vướng chân tay.

Trời sập tối, chúng tôi ăn cơm xong thì xuất phát, trên đường đi không trao đổi gì nhiều, tới nơi là gần 8 giờ. Trời đã tối hẳn, nhưng tôi không sợ lắm vì thấy còn đầy người đang tản bộ cho tiêu cơm. Chỉ hiềm họ đều tránh đi qua trước cửa ngôi nhà, chắc vì ngại lời đồn. Thế cũng tốt, càng đỡ phiền nhiễu.

Vào nhà, Tần Nhất Hằng đứng giữa phòng khách sắp xếp lại đồ đạc trong túi. Hắn tìm một chai bia rỗng làm đế, cắm nến trắng lên, lấy giấy đỏ lúi húi gấp hình, không rõ gấp gì, cuối cùng mới lôi cái hộp đựng vỏ trứng gà ra, thận trọng đặt sang một bên, nói, vẫn chưa tới lúc, chúng ta phải đợi đến 12 giờ đêm, thời điểm âm khí nặng nhất trong ngày mới được.

Tôi đã sớm quen với việc ngồi chờ giết thời gian. Cả hai chuyện phiếm mấy câu, rảnh tay lại dùng điện thoại lướt web, thời gian cứ thế trôi, chẳng mấy chốc đã sắp 12 giờ.

Tần Nhất Hằng nhìn đồng hồ đeo tay phán, sắp rồi. Hắn móc trong túi ra một sợi chỉ đỏ, buộc một đầu vào tay nắm cửa, đầu kia buộc vào giữa cây nến trắng rồi dặn, khi nào nến cháy tới chỗ buộc làm đứt chỉ, anh phải nhắc tôi đấy nhé. Dứt lời, hắn lấy mảnh giấy đỏ đã gấp nhen lửa thắp nến, kế đó nằm sấp dưới đất, lôi một miếng vỏ trứng khá to trong hộp ra giơ lên trước mắt, săm soi.

Soi một lúc lâu, Tần Nhất Hằng vẫn lặng thinh. Tôi ở bên cạnh cũng không dám lên tiếng làm phiền. Cuối cùng, hắn ồ lên, như vừa phát hiện ra điều gì, giơ mảnh vỏ trứng sang bên mắt còn lại soi tiếp.

Tôi càng nhìn càng thấy kì quặc, trông hắn cứ như đang tự kiểm tra thị lực. Bèn nằm sấp xuống bên cạnh, thử nhìn theo ánh mắt hắn nhưng chẳng thấy gì.

Tôi chọc Tần Nhất Hằng một cái, hắn xua tay ý bảo tôi đừng động đậy, sau đó hắn lục túi lấy ra quyển sổ ghi chép và cây bút nước đã chuẩn bị sẵn, cầm bút vẽ hí hoáy lên sổ. Trong phòng tuy có nến nhưng vẫn khá tối, hơn nữa cánh tay Tần Nhất Hằng lại chắn ngang tầm mắt, nên tôi nhìn vài lần vẫn chẳng nhận ra thứ gì.

Tần Nhất Hằng kiên trì vẽ, tốc độ không nhanh không chậm. Được chừng năm phút, hắn mới ngồi dậy, xem xét bức tranh dưới ánh nến.

Tôi lập tức lại gần quan sát. Bức tranh rất trừu tượng, không rõ do tài vẽ quá kém hay do cố tình, chỉ dùng những đường cong để phác họa đại khái, tôi căng mắt xem mấy lần vẫn chẳng hiểu. Nếu liên tưởng, tôi thấy có vài phần giống cá sấu, vì nó có đuôi, phần đầu khá dài, tứ chi lại ngắn ngủn.

Lẽ nào thứ đang làm loạn trong ngôi nhà này là cá sấu đầu đàn? Chẳng trách nó khỏe thế, cứ giữ khư khư cánh cửa không buông.

Tôi bèn hỏi, rốt cuộc là yêu quái phương nào? Tần Nhất Hằng nhặt mảnh vỏ trứng dưới đất đưa cho tôi, nói rằng cũng chỉ vẽ lại thứ mình nhìn thấy trên vỏ trứng, còn cụ thể nó là gì thì chưa nghĩ ra. Hắn bảo tôi xem thử để cùng bàn bạc với nhau.

Tôi vừa cầm vỏ trứng, liền bị hắn đẩy tới trước ngọn nến, đành bắt chước giơ miếng vỏ lên mắt soi.

Ánh sáng có thể rọi qua vỏ trứng gà, đây là thường thức, hắn không cần nói nữa. Tôi những tưởng khi nhìn ngọn nến qua miếng vỏ sẽ thấy một mảng màu đỏ chói hoặc đỏ cam, ai dè vừa mở mắt lại bắt gặp một bóng đen thoắt ẩn thoắt hiện.

Tôi căng mắt nhìn, thừa nhận rất giống hình Tần Nhất Hằng vẽ trên giấy, xem ra hắn vẽ cũng không tệ. Chỉ là tôi vẫn chưa đoán được bóng đen xuất hiện thế nào, vì trái với kiến thức vật lý thông thường quá.

Tôi đặt miếng vỏ trứng xuống, lật mặt sau quan sát kĩ càng. Rõ ràng là vỏ trứng gà bình thường, bề mặt không có vết bẩn hay trầy xước nào. Ngó sang Tần Nhất Hằng, thấy hắn giục xem tiếp, tôi đành nằm sấp xuống lần nữa.

Không rõ có phải bị hoa mắt không, soi một lúc lâu lại thấy phần bụng, mà cũng có thể là lưng của bóng đen lờ mờ ẩn hiện một cục nhỏ, cám giác hơi giống lưng cóc.

Tôi đặt vỏ trứng xuống, báo với Tần Nhất Hằng về phát hiện vừa rồi. Hắn trầm ngâm hồi lâu, mãi tới khi tôi hút điếu thuốc thứ hai, hắn mới đứng dậy thổi tắt nến, bật đèn, nhẹ nhàng mở cánh cửa kia.

Đèn sáng khiến tôi cảm thấy an toàn hơn rất nhiều. Tôi cũng đi tới thử kéo cửa, biết rõ cửa nặng nên tôi phải dùng đến ba, bốn phần sức.

Đột ngột cửa xịch mở, để lộ một khe hở rộng. Tôi thừa dịp ngó vào, thấy bên trong tối đen như mực, chẳng nhìn được gì. Nhưng cửa không nặng như tôi nghĩ, chỉ khẽ nhấn tay là mở được, giống cửa kính ở tiệm gà rán KFC mà thôi. Bất ngờ hơn

nữa là đóng lại rất dễ dàng, gần như chẳng hao tổn chút sức lực nào.

Tôi nghe sống lưng lạnh buốt, cái thứ chết giẫm bên trong có ý thức hay sao, nó không muốn ra đây mà, nhưng nó đang làm cái quái gì vậy?

Tôi quay lại định hỏi Tần Nhất Hằng thì thấy hắn đang thu dọn đồ đạc trên đất, tôi liền chạy tới giúp một tay, đột nhiên trong đầu nảy ra một ý, bóng đen khi nãy có cục nhỏ ẩn hiện ở phần lưng hoặc bụng, chẳng lẽ là đang đẻ trứng?

Phát run vì ý tưởng này, tôi vội chia sẻ với Tần Nhất Hằng. Song hắn cũng không mấy kinh ngạc, chỉ quay đầu nhìn cánh cửa kia, bảo hôm nay tới đây thôi. Đoạn chẳng giải thích gì thêm, hắn lặng lẽ đeo túi lên vai, kéo tôi ra khỏi nhà.

Trên đường về, Tần Nhất Hằng im lặng suy tư. Mãi tới khi hai chúng tôi nằm lăn ra giường khách sạn, hắn mới lục túi lấy quyển sổ, đọc đi đọc lại rồi làu bàu một mình. Cuối cùng, hắn quay sang tôi bảo, dù sao cũng cách một cánh cửa nên chưa thể nhìn rõ, đành đợi trời sáng vào phòng ngồi chờ đến khuya mới theo dõi được toàn bộ sự việc.

Ý của Tần Nhất Hằng là cần chuẩn bị tinh thần trông nhà đợi quỷ. Biểu hiện của hắn cho thấy tình hình không mấy khả quan, tôi đâm ra do dự. Nhà rẻ thì rẻ đấy, nhưng chưa thể bán ngay, lợi nhuận mai sau tạm thời cũng chưa tính được, không đáng liều mạng chỉ vì chút tiền mơ hồ ấy. Rồi lại tự nhủ, trước đây đã mua bao nhiêu nhà ma, căn nào chẳng phải vào sinh ra tử mới kiếm được tiền? Cuối cùng tôi gật đầu đồng ý, lại hỏi Tần Nhất Hằng bóng đen trên miếng vỏ trứng kia là gì, tiếp theo định làm thế nào.

Tần Nhất Hằng lắc đầu cho biết, dùng vỏ trứng là hú họa thôi. Đó không phải mánh lới của dân trong nghề, mà là cách tìm trùng độc của các dân tộc thiểu số phương Nam.

Tương truyền, người ta dùng cách này để nhìn thấy bóng trùng độc trên cơ thể người trúng độc. Qua hình dạng cái bóng, thầy mo sẽ phán đoán xem là loại trùng độc gì, thậm chí một số người pháp thuật cao cường còn nhận biết được kẻ hạ độc. Dĩ nhiên, Tần Nhất Hằng cũng chỉ nghe nói vậy chứ chưa hề tận mắt chứng kiến. Thế nhưng, xem tình hình trước mắt, có lẽ phương pháp của họ không phải là vô căn cứ. Bởi theo cách lý giải của huyền học, trùng độc thuộc dạng tà vật, không thể nhìn thấy cũng không thể chạm vào, trong khi đó trứng gà là vật dùng để trừ tà, được người già sờ vào trong lễ mừng đại thọ thì lại càng thêm hiệu nghiệm. Hai vật này qua cây nến trắng sẽ kết nối với nhau, nhưng cụ thể tại sao thì Tần Nhất Hằng cũng không thể giải thích rõ.

Nói xong hắn ngáp dài, giục tôi mau chóng nghỉ ngơi, rồi nằm xuống đánh một giấc ngon lành.

Mãi tới chiều hôm sau, chúng tôi mới thức dậy, lót dạ qua loa rồi đi siêu thị mua một ít xúc xích và bánh mì ăn đêm. Xong xuôi thì quay lại ngôi nhà kia.

Nắng ban ngày chói chang, chúng tôi mở tất cả cửa sổ trong nhà, không cảm thấy có điều gì bất thường. Chỉ lạ là lần này Tần Nhất Hằng kéo mở cánh cửa kia rất nhẹ nhàng, hầu như chẳng phải dùng sức. Tôi cũng tò mò đóng vào mở ra, quả nhiên không khác gì cửa giả thông thường.

Căn phòng tương đối rộng, còn kê giường và vài vật dụng phòng ngủ. Xem ra đã rất lâu vắng bóng người ở, không chỉ trên giường mà mặt đất cũng phủ bụi dày. May là tôi nhìn xa

trông rộng mang theo một tờ báo, vừa để giết thời gian, vừa để lót xuống đất nằm buổi tối, tránh làm bẩn quần áo.

Dụng cụ thật ra cũng gần giống đêm hôm trước, chỉ khác là Tần Nhất Hằng chuẩn bị tận hai phần. Hắn lần lượt bày hai cây nến, một gần cửa, một xa cửa, không rõ cây còn lại có phải để dự phòng không. Kế tiếp, hắn lấy giấy đỏ ra gấp. Đêm qua trời tối đen như mực, hắn gấp xong cũng đốt rất nhanh nên tôi chưa nhìn rõ, giờ mới thấy hóa ra hắn gấp con thuyền giấy mà mọi người hay chơi hồi nhỏ, chỉ khác là sau khi gấp xong, Tần Nhất Hằng còn dùng dao rạch thêm một lỗ.

Tôi tò mò gặng hỏi, hắn bèn nói bước này do hắn tự thêm vào chứ không rập khuôn theo cách tìm trùng độc. Trong huyền thuật, thuyền giấy đỏ thủng đáy có tác dụng ổn định linh hồn, tính chất giống như đá trụy hồn vậy. Châm lửa vào nó sẽ phòng ngừa được bất trắc.

Đoạn Tần Nhất Hằng cẩn thận lấy cái hộp trong túi, móc ra hai miếng vỏ trứng, chìa cho tôi một miếng, trỏ cây nến ở xa của nói, tối nay anh nằm sấp phía sau tôi, khi tôi soi vỏ trứng, nếu thấy sau lưng tôi có động tĩnh lạ thì phải nhắc ngay nhé.

Tôi thở phào, cuối cùng cũng có lúc mình không bị đem ra làm mồi dụ quỷ. Bèn nằm sấp xuống sau cây nến để thử cảm nhận trước, thì thấy tư thế rất kì quặc. Mặc dù căn phòng tương đối rộng, song hai người nằm nối đầu chân thì vẫn có vẻ chật chội, hơn nữa còn phải cách nhau một quãng. Sau khi nằm sấp xuống, tôi phải gập chân lại chống vào chân giường. Nhưng thế còn hơn là nằm phía trước đối đầu với quỷ.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ đợi màn đêm buông xuống.

Chúng tôi tới đây từ hơn 3 giờ chiều nên còn lâu trời mới tối. Tôi vốn định dùng điện thoại lên mạng chat chit, nhưng lại phát hiện ra hai con chuột đang nhăm nhe ổ bánh mì đặt trên sàn, đành khua chổi tiêu diệt chúng để giết thời gian. Xử lý hai con chuột xong thì đã gần 5 giờ chiều. Tôi ăn tạm cho xong bữa, nhìn ra cửa sổ ngắm bầu trời đang dần sập tối.

Tần Nhất Hằng kiên nhẫn đợi trời tối hắn mới đứng dậy kéo rèm cửa sổ lại. Sau đó, hắn ra hiệu cho tôi nằm sấp xuống, tắt đèn, dùng bật lửa gí vào thuyền giấy, thắp hai ngọn nến rồi cũng nằm xuống phía sau ngọn nến cạnh cửa.

Tuy đã tắt hết đèn nhưng trong phòng vẫn còn hai cây nến, cũng coi như sáng sủa. Có điều cây nến chắn trước mắt làm ảnh hưởng tới tầm nhìn, tôi sợ bỏ sót điều gì nên phải tập trung toàn bộ sự chú ý vào lưng Tần Nhất Hằng.

Tôi trân trối nhìn đến năm phút mới thấy hắn động đậy, trông tư thế có vẻ lại đang soi vỏ trứng gà. Sắp tới lúc phơi bày chân tướng rồi đây, tôi căng thẳng nín thở, trống ngực đánh thình thình.

Đợi thêm một lúc, căn phòng vẫn tĩnh lặng như tờ. Tần Nhất Hằng không hề hé môi.

Rồi thình lình, một tiếng động kì quái vang lên. Tiếng động không lớn, chỉ ở mức sột soạt nhưng rõ mồn một. Thoạt tiên tôi cứ ngỡ là có thêm một con chuột nữa, nghe kĩ mới thấy không giống, hình như nó phát ra từ phía Tần Nhất Hằng.

Cậu đang sờ soạng cái gì thế? Tôi bực bội hỏi nhỏ. Vừa dứt lời đã thấy hắn khoát tay ra dấu im lặng.

Da đầu tôi bỗng tê dại, sực nhớ Hứa Truyền Tường từng kể ban đêm trong phòng thường có tiếng cào cửa, chẳng lẽ

chính là âm thanh này?

Tôi chú ý nghe thêm, cảm thấy không giống tiếng cào cửa mà giống tiếng chà xát lên sàn nhà. Nội thất trong nhà cực kì xa hoa, sàn nhà làm bằng gỗ thật nên rất dày. Tôi thử dùng ngón tay cào nhẹ lên sàn hai cái, tiếc là ngón tay tôi rất ngắn, hơn nữa cũng không dám dùng sức nên tiếng cào nhỏ tới mức chính tôi còn chẳng nghe ra, vì vậy không biết so sánh thế nào.

Chí ít tôi có thể khẳng định, tiếng động không giống mô tả của Hứa Truyền Tường. Tuy nghe rõ ràng nhưng âm lượng lại tương đối nhỏ, chưa đủ để đánh thức một người đang ngủ cách đó hai lần cửa.

Phải chăng nó phát ra ngoài cửa? Tần Nhất Hằng đang ở gần cửa hơn, tôi muốn hỏi nhưng lại không thể lên tiếng, đành áp tai xuống mặt sàn tự nghe ngóng.

Nằm sấp nghe một lát, tôi bắt đầu nhận ra điều bất thường. Âm thanh nọ xuất phát từ chính căn phòng này, càng nghe càng thấy giống tiếng móng tay cào mặt sàn. Trong phòng chỉ có tôi và Tần Nhất Hằng, chẳng lẽ thứ kia nằm bên dưới sàn nhà?

Nghĩ đến đó, tôi suýt chồm dậy. Tưởng tượng tà ma chỉ cách mình một lớp sàn gỗ và đang thăm dò ngược lên, tôi đã sởn tóc gáy.

Tôi cố kiềm chế hồi lâu mới ép sát thân hình xuống sàn. Muốn hút điếu thuốc nhưng lại không thể hỏi ý Tần Nhất Hằng, đành gõ nhẹ ngón tay thu hút chú ý. Đợi hắn quay lại, tôi sẽ dùng nét mặt để hỏi xem hắn định thế nào.

Nghe động, Tần Nhất Hằng run vai ngồi thẳng dậy, xoay người qua. Trông vẻ mặt nghiêm nghị của hắn, tôi thầm nghĩ

thôi xong, lẽ nào câu tiếp theo hắn nói sẽ là, đêm nay hai chúng ta phải chết ở đây.

Nhưng Tần Nhất Hằng chỉ thong thả châm thuốc, đoạn thủng thẳng nói, tôi hiểu tại sao cửa khó mở rồi. Hắn thổi tắt nến, lại chỉ vào nến của tôi bảo, tự nhìn đi, bản thân thì tránh qua một bên hút thuốc.

Bớt một cây nến, gian phòng tối tăm hẳn, tôi đâm rợn nhưng cố tự trấn an là chẳng nguy hiểm gì, đánh bạo giơ vỏ trứng lên căng mắt săm soi. Tuy đã từng nhìn thấy cái bóng, tôi vẫn ngạc nhiên vì nó hiện rõ đến vậy khi quan sát trong phòng, rõ đủ để nhận biết đại khái hình dạng. Lúc trước nằm ngoài cửa, góc nhìn hơi bất tiện nên tôi tưởng là con vật, giờ xem lại, hóa ra là người.

Tư thế của người này vô cùng kì quặc, hai tay đan trước ngực, cả người dựa vào cánh cửa, đầu nghiêng sang một bên, thân hình như một cô gái.

Tôi trừng trừng nhìn hồi lâu, bỗng quên cả sợ hãi, càng nhìn càng thấy kì quặc. Tần Nhất Hằng bảo đã tìm ra nguyên nhân khiến cánh cửa khó mở, hẳn là liên quan đến nữ quỷ này. Tuy nhiên, tôi không thấy nữ quỷ tì đè gì vào cửa, hay là cô ta đang ngủ, tới khi thức tỉnh mới ra tay?

Tôi nhỏm dậy, xin Tần Nhất Hằng một điếu thuốc rồi hỏi, đây là quỷ sao?

Hắn lắc đầu, ra hiệu bảo tôi xem lại. Tôi đành châm thuốc rồi kiên nhẫn soi lần nữa. Không rõ có phải do tôi kém nhạy cảm hay không, xem tới khi khói thuốc xông cay cả mắt vẫn chẳng nhìn ra.

Cuối cùng, Tần Nhất Hằng không kiên nhẫn nổi nữa, đành nằm sấp xuống cạnh tôi, chỉ tay lên cánh cửa hỏi, anh không thấy người ta đang ôm thứ gì trước ngực sao?

Nghe hỏi, tôi lại chăm chú nhìn. Ban nãy tôi đã quan sát rất kĩ nhưng theo bản năng đàn ông, chủ yếu chỉ muốn xem thân hình cô ta trông thế nào. Hiện tại được hắn nhắc nhở, tôi mới nhìn ra, cô gái đang ôm đồ, nhưng không có hình thù cụ thể, cùng lắm chỉ là một vài bóng đen khá đậm trên ngực.

Nhìn qua mảnh vỏ trứng đã thử thách thị lực lắm rồi, lại còn phải săm soi mấy cái bóng nhỏ nữa. Tôi đếm mãi vẫn không biết có bao nhiêu cái, cũng chẳng đoán ra là gì, đành thú nhận, chịu rồi.

Tần Nhất Hằng chỉ vào tay nắm cửa, nói, nguyên nhân cửa khó mở là ở tay nắm, anh tiếp tục xem đi.

Tôi đành dằn lòng đi tới xem tay nắm cửa.

Nhìn qua vỏ trứng, bóng cô gái còn cách tay nắm cửa một quãng, xung quanh không có thứ gì. Thế nhưng, tôi bỗng dưng nhớ ra, vừa nãy không để ý, chẳng biết tiếng cào sàn đã biến mất từ lúc nào. Tôi nín thở lắng nghe, quả nhiên âm thanh ấy không còn nữa. Đây rõ ràng không phải điềm tốt. Tôi vội hỏi Tần Nhất Hằng, song hắn chỉ khoát tay bảo tôi đừng lo lắng rồi hỏi, anh đã nhìn ra nguyên nhân chưa?

Câu hỏi của hắn khiến tôi câm nín. Cả đêm cứ dán mắt vào mảnh vỏ trứng, ma quỷ đâu chưa thấy, chỉ sắp thấy gà con đến nơi. Tôi châm thuốc rồi bảo Tần Nhất Hằng nói thẳng chân tướng sự việc đi, đừng vòng vo nữa.

Thấy tôi cau có, hắn liền cười phì xoa dịu. Sau đó tới bên cánh cửa, chỉ vào tay nắm giải thích, cánh cửa khó mở bởi tay

nắm buộc một cái hối cống, chính là bóng cô gái chúng ta nhìn thấy trên vỏ trứng. Thứ buộc vào tay nắm là tóc của cô ta, còn hai chân thì bị dán chặt xuống sàn nhà nên không thể động đậy.

Do góc nhìn hạn chế, hơn nữa chỉ thấy bóng nên chúng tôi không nhận ra tư thế của cô gái. Thật ra, cô ta không dựa lưng vào cửa mà bị treo lơ lửng, toàn bộ trọng lượng đều dồn vào mái tóc buộc lên tay nắm, chẳng khác nào căng cả người cô ta ra chắn cánh cửa.

Đó cũng là lý do vì sao khi kéo cửa sẽ cảm thấy rất nặng, nhưng khi đóng cửa vào, sức nặng ấy lại biến mất. Cơ chế này cũng giống như chốt lò xo lắp trên cửa gỗ ngày xưa ấy.

Nghe một hồi, tôi lại càng thêm mơ hồ, thứ ô uế như vậy dù vẫn được xem là tà vật, nhưng nhìn không ra, sờ không thấy, sao có thể làm dụng cụ tự động đóng cửa? Và điều khiến tôi khó hiểu nhất là, theo quan điểm thông thường, tà ma vốn nhẹ như gió, không hề có trọng lượng, tại sao thứ này lại nặng thế?

Tôi bực bội nằm sấp xuống xem lại lần nữa, thấy trên vỏ trứng vẫn rành rành là một bóng ma, nhờ Tần Nhất Hằng, tôi miễn cưỡng nhìn ra cô gái không hề tựa vào cánh cửa. Nhưng cứ cho là cô ta được dùng làm dụng cụ đóng cửa tự động, thì kẻ nào ra tay mới được chứ? Là Hứa Truyền Tường hay chủ nhân trước của ngôi nhà? Ý đồ của hắn là gì?

Tôi nghĩ mãi không ra, đành đứng dậy châm thuốc, hất hàm về phía cánh cửa ra hiệu cho Tần Nhất Hằng nói tiếp. Hắn ừ một tiếng rồi lại giải thích, tương truyền hối cống không được xem là hồn ma mà là linh hồn, bởi thân xác của cô gái vẫn chưa chết hẳn, không rõ vì cớ gì mà bị người ta câu mất

hồn, rồi dùng thủ đoạn trói lại đây. Sở dĩ thứ này có trọng lượng, không phải vì nó thực sự có thể chất mà bởi những linh hồn phiêu dạt luôn muốn trở về thân xác, nên giãy giụa suốt để thoát khỏi trói buộc.

Đoạn, Tần Nhất Hằng dùng mũi chân chỉ vào gầm giường, cô gái đang ôm thứ chui từ gầm giường ra mà chúng ta nhìn thấy chiều nay đấy. Tôi vỡ lẽ, chính là hai con chuột tôi xử lý hồi chiều. Hóa ra mấy bóng đen mà cô gái ôm đều là chuột. Khả năng nghe hiểu của tôi cũng không quá kém, nhưng lạ là tôi càng nghe càng thấy mơ hồ.

Cũng may chưa đợi tôi hỏi, hắn đã tiếp tục, không sai, mấy bóng đen chính là chuột, chính xác hơn là linh hồn chuột. Việc lũ chuột nằm trong vòng tay cô gái có thể là lý do khiến cô ta xuất hiện ở đây. Ngoài ra, tại ngôi nhà này từng có một người đàn ông trang điểm như nữ giới chết, nếu tổng hợp lại, e rằng chỉ có một khả năng. Có người đã dùng hối cống bày ra thế cục. Hối cống trong huyền học, thường để chỉ những đồ cúng không sạch sẽ. Đồ cúng thật ra không cần câu nệ là thức ăn, bò dê hay tiền bạc, chỉ cần khiến cho thần linh hoặc ma quỷ được cúng thích thú thì thứ gì trên đời cũng có thể đem cúng được.

Tần Nhất Hằng nhả một ngụm khói rồi tiếp, hối cống hôm nay e rằng không phải để cúng bái quỷ thần hay tổ tiên mà là để cúng tế cho ngôi nhà.

Tôi nghe mà ù cả tai, nhà còn ăn được cả đồ cúng? Đây vốn không phải nhà cũ, cũng chẳng có lịch sử lâu đời. Huống hồ theo lời Tần Nhất Hằng, chân của đồ cúng còn bị đóng đinh xuống sàn, tóc buộc lên tay nắm cửa, chẳng lẽ ngôi nhà này có sở thích ngược đãi? Thật hoang đường! Lần đầu tiên, tôi cảm

thấy chuyện ma quỷ thần quái không thể dùng mấy chữ khó bề tưởng tượng để hình dung, mà phải nói là cực kì biến thái.

Tôi phát biểu cảm nghĩ với Tần Nhất Hằng, hắn nghe xong thì vui vẻ bảo, có thể cách giải thích đơn giản hiện giờ hơi khó hiểu, để hắn dẫn tôi đi xem mấy thứ, xem xong tôi sẽ hiểu ra mọi chuyện. Nói rồi hắn dùng vai đẩy cửa mở, kéo tôi ra ngoài sân.

Bước ra khỏi phòng mà tôi chưa nguôi bủn rủn, tuy không nhìn qua vỏ trứng nữa, bên cánh cửa cũng chẳng còn gì, tôi vẫn sợ cô gái kia sẽ thình lình túm lấy chân mình.

Ra tới sân, Tần Nhất Hằng chỉ dừng lại nghỉ một lát rồi nhìn quanh, gọi tôi cùng vòng ra phía sau nhà ngang bên phải. Hắn đứng dưới chân tường ngó nghiêng như thể chọn lựa vị trí, cuối cùng chỉ vào một chỗ, nói, đây là cửa.

Mặt tường không có dấu vết, kể cả vết tróc sơn. Tôi vừa ngẫm nghĩ vừa ghé lại quan sát. Đây dù sao cũng là khu nhà đắt đỏ, trang thiết bị rất đầy đủ, đèn đường sáng trưng nên có thể trông rõ mọi thứ. Thế nhưng, tôi cúi đầu săm soi một lượt vẫn không phát hiện được gì, đành hỏi hắn, cửa là cái gì? Ở trong lòng đất hay là trên tường?

Nghe tôi hỏi, Tần Nhất Hằng như tỉnh mộng, xoay người lại nhìn ngó tứ phía lần nữa rồi thì thầm, anh vẩy một ít nước tiểu lên chỗ này thì biết.

Chết tiệt, tưởng dắt chó đi tè đấy à! Ông đây đã hơn hai chục tuổi đầu, không uống nhiều nước mà cũng chẳng mót tiểu, nếu để người khác bắt gặp thì còn mặt mũi nào! Hơn nữa, tuy nửa đêm không một bóng người nhưng chưa chắc không lắp camera.

Thấy tôi lo lắng nhìn quanh, Tần Nhất Hằng bèn giục giã, tôi sẽ trông chừng giúp cho, sau đó châm thuốc rồi quay lưng đi. Tôi thực sự bất đắc dĩ, cuối cùng nghĩ rằng, muốn lấy được ngôi nhà này thì mất mặt một chút kể cũng đáng, đành nhắm trúng chỗ chân tường mà Tần Nhất Hằng chỉ, tiểu một bãi.

Đây là lần đầu tiên tôi đi tiểu căng thẳng đến vậy, dù chẳng có nguy hiểm đe dọa nhưng đầu tôi vẫn nhớ đến cái cửa mà Tần Nhất Hằng nói tới. Lúc đi tiểu, tôi chăm chú nhìn xuống đất, chỉ sợ dưới đất đột nhiên nứt ra một lỗ hổng.

May mà khi tôi kéo khóa quần lên, mặt đất ngoài việc có thêm một bãi lênh láng sủi bọt tăm thì chẳng còn gì khác thường. Tôi ngoái đầu gọi Tần Nhất Hằng, hắn quay lại, móc trong túi ra một cái phong bì, vẩy một nắm bên trong xuống đất rồi vỗ vai tôi bảo, đây chính là cửa.

Tôi cúi đầu nhìn, ngỡ ngàng. Không biết Tần Nhất Hằng đã rắc gì lên bãi nước tiểu, mặt đất bỗng xuất hiện một hình vẽ trông giống chữ e nhỏ. Đây là cửa sao? Nếu bây giờ có một con chuột máy tính nhất định tôi sẽ ấn vào đó để kết nối internet.

Tôi ngơ ngác quay sang, Tần Nhất Hằng lại giảng giải, cửa ở đây để chỉ hai vị trí phong thủy quan trọng trong nhà, gồm cửa trước và cửa sau, cửa trước có tác dụng đón tài lộc, diệt trừ tai họa, của sau để tạo phúc, khiến tai họa tiêu tan. Cả hai cửa đều có thể dùng với mục đích tốt hoặc xấu, phải xem gia chủ muốn sắp xếp thế nào. Cửa này không phải nhà nào cũng có, không liên quan tới vị trí hay kích thước mà phụ thuộc vào vía của chủ nhà nặng hay nhẹ.

Gia chủ nặng vía mang mệnh vững, có thể chống đỡ ngôi nhà nên không cần dùng vật trấn trạch vẫn yên ổn làm ăn. Còn

gia chủ nhẹ vía vì bản mệnh yếu nên thường đặt hai cửa trong nhà để giảm bớt tai họa. Đây cũng là lý do nhà nhiều người nhẹ vía không có ma quái làm loạn.

Xã hội ngày nay không còn coi trọng vía hay bát tự, nên rất nhiều người trong nghề xem thường cửa này. Khi xem nhà, dù có hỏi qua ngày sinh tháng đẻ của gia chủ thì họ cũng rất ít khi vận dụng. Cửa này cũng không cần phải sắp xếp, nó sẽ tự xuất hiện theo hướng đầu và chân khi ngủ của chủ nhà, dường như ông trời đã cố ý sắp đặt như vậy để cân bằng hai giới âm dương.

Bấy giờ tôi mới hiểu, cửa không phải thứ có hình dạng cụ thể. Cúi đầu nhìn, có vẻ nước tiểu sắp khô nên dấu vết trên mặt đất cũng không rõ như trước, tôi vội hỏi Tần Nhất Hằng, gì đây?

Hắn nghiêm trang nói, dấu vân tay.

Thật đáng kinh ngạc, cái hình giống chữ e này lại là vân tay ư! Ngón tay phải to đến thế nào mới in được một dấu lớn như vậy? Tuy rất ngạc nhiên nhưng tôi cảm thấy dấu vân tay mà hắn nhắc đến chắc là một cách gọi khác trong huyền thuật, cũng giống như cái cửa vừa nãy. Cho nên tôi hỏi thêm, dấu vân tay để làm gì?

Tần Nhất Hằng liền kéo tôi lùi về sau mười mấy bước. Sắp đụng lưng vào tường nhà khác, hắn mới dừng lại, chỉ ngôi nhà rồi hỏi tôi, tứ hợp viện mà chụp từ trên cao thì trông giống chữ gì?

Hỏi một đằng, hắn trả lời một nẻo, đầu tôi nhất thời còn chưa xoay kịp, phải một phút sau mới nghĩ ra. Bố cục của tứ hợp viện nhìn từ trên xuống có lẽ giống hình chữ C, chỉ là không cong được như chữ C thôi.

Nghe tôi trả lời, Tần Nhất Hằng gật đầu, vẻ khá hài lòng. Song tôi lại thấy khó hiểu, sao đêm nay toàn chơi kí tự La tinh thế này? Tôi định trách Tần Nhất Hằng vài câu để hắn mau nói rõ chân tướng, nhưng chưa kịp mở miệng, đã thấy hắn khum bàn tay phải thành hình chữ C, tay trái chỉ vào ngón cái rồi giải thích, chúng ta hiện đang ở cửa trước, cũng chính là vị trí ngón cái, bị người ta sử dụng huyền thuật đặt một dấu vân tay ở đây, chắc chắn cửa sau cũng có một cái. Làm như vậy chỉ vì một mục đích, là dùng hối cống đâm thẳng vào hổ khẩu, phá vỡ thế mệnh của gia chủ.

Như thể cho rằng minh họa chưa đủ rõ, Tần Nhất Hằng còn bẻ một cành cây vẽ ra đất, giảng giải, hổ khẩu không phải để chỉ miệng hổ, mà là huyệt vị nằm giữa ngón cái và ngón trỏ. Trên cơ thể người, hổ khẩu tương đối quan trọng, còn trong huyền học, đặc biệt là khi xem bói tay, huyệt này thường là vị trí đầu tiên dùng để đo độ dày bàn tay, từ đó nhận biết tài vận con người. Kẻ giở trò quỷ trong nhà kể ra khá cao thủ, dùng phương pháp của riêng mình, vận dụng bố cục huyền học biến ngôi nhà thành một bàn tay, dùng hối cống làm đao, thực sự quá hoàn hảo! Không phải tự nhiên mà người nọ chết ở phòng khách, nhất là trước khi chết còn bò lê khắp sàn làm máu bôi nhoe nhoét. Phân tích ra thì, phòng khách là gian giữa, tương ứng với lòng bàn tay, kẻ đó muốn thay đổi chỉ tay của chủ nhà. Không rõ người nọ nằm chết ở vị trí nào, nhưng nhiều khả năng là trùng với đường tài vận của ngôi nhà, nhằm mục đích phá nát tài vận của gia chủ.

Thảo nào lúc đó chủ nhà do thiếu vốn làm ăn, cần tiền gấp mới bán rẻ cả nhà cho Hứa Truyền Tường, đây rõ ràng là một vòng tuần hoàn.

Tần Nhất Hằng cảm thán, có lẽ chủ nhà đã chọc phải một nhân vật ghê gớm, nếu không thì cũng là đối thủ làm ăn của ông ta cử người tới bày ra thế cục này.

Xem ra, có khả năng là Hứa Truyền Tường giở trò quỷ, bởi ông ta là kẻ thu lợi nhiều nhất. Nhưng nghĩ kĩ, tôi lại cảm thấy không đúng lắm. Nếu làm vậy, Hứa Truyền Tường không cần phải sang tay ngôi nhà cho chúng tôi, chẳng lẽ thế cục của ông ta xảy ra sai sót? Ông ta định tìm chúng tôi để chịu tội thay? Nghe chừng cũng không đúng, muốn tìm kẻ chịu tội thay chỉ cần vơ bừa một người là được, cần gì phải gọi chúng tôi từ xa đến đây?

Trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi bỗng mắc bệnh hoang tưởng bị hại, bèn hút điếu thuốc để bình tĩnh lại rồi mới hỏi Tần Nhất Hằng xem tiếp theo nên làm gì.

Dường như hắn vẫn chìm trong cảm khái, tôi phải hỏi đến lần thứ hai hắn mới ngẩng lên nói, thật ra tìm được nguyên do rồi thì xử lý dễ như ăn kẹo. Có điều chướng ngại vật hiện giờ, tức cô gái bị đem làm đồ cúng kia không phải ma quỷ, chắc chắn vẫn đang sống thực vật tại một bệnh viện nào đó. Vì vậy, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, dù sao người ta vẫn còn sống, phải nghĩ cách trước rồi thử xem sao.

Nghe Tần Nhất Hằng nói, tôi cũng an tâm hơn, dù sao việc xử lý cũng là của hắn, tôi chỉ cần soạn hợp đồng chuyển nhượng ngôi nhà là được, về cơ bản việc coi như sắp xong rồi.

Vất vả quá nửa đêm, trước đó còn căng thẳng nên tôi chưa buồn ngủ, nhưng bây giờ cơn buồn ngủ đã bắt đầu tìm tới. Tôi bàn bạc với Tần Nhất Hằng, quyết định về phòng đánh một giấc, sáng mai dậy sớm mua thêm vật dụng cần thiết sau. Ngôi

nhà này vốn là nhà ma, không ai dám đột nhập nên hai chúng tôi chẳng thu dọn gì, cứ thế gọi taxi trở về khách sạn.

Kể tới đây, tôi ngừng lại. Không phải vì mệt, trái lại tôi còn là một kẻ thích kể chuyện, có điều khi nãy trong lúc kể, tôi đã mấy lần liếc các vật chứa xung quanh, xem nước vơi đi thế nào. Tiếc rằng tôi chẳng thấy gì cả.

Nhưng vừa rồi, hình như có cái gì thoáng qua. Tôi ngồi thụp xuống nhìn thì chẳng thấy gì, cứ như ảo giác vậy. Nói thực lòng, tôi không tin vào ảo giác, bởi đã quá nhiều lần chứng kiến những thứ gọi là áo giác xuất hiện sờ sờ trước mặt rồi.

Lần này tôi phát hiện ra, bên ngoài một vài vật chứa có các nấc vạch bằng bút đánh dấu, đường vạch rất mờ, không nhìn kĩ thì không sao thấy được.

Tôi không rõ có phải người bạn kia để lại không, nhưng trong đó có một vạch bằng bút dấu đỏ. Mực nước bên trong đã gần bằng vạch. Tôi nghĩ, có lẽ khi mực nước chạm vạch, mọi chuyện sẽ rõ ràng. Ít nhất tôi sẽ hiểu vì sao mình phải ở lại đây.

Tôi trở về sofa, tìm một tư thế thoải mái ngồi xuống. Đêm vẫn còn dài, tôi nghĩ mình vẫn phải kể tiếp để giết thời gian.

3
Giày ma

Hôm sau trời vừa sáng, Tần Nhất Hằng đã gọi tôi dậy cùng đi siêu thị. Đến nơi, hắn lập tức chạy thẳng tới quầy bán lương thực, xách ra một gói bột mì nặng năm cân, lại mua thêm một cân mì sợi tươi tự làm của siêu thị và một túi trứng gà rồi đưa tôi tới thẳng ngôi nhà.

Người xách đồ tất nhiên là tôi. Cũng chẳng nặng lắm, nhưng túi nhựa cứ thít chặt lấy tay, hơn nữa vào giờ này, khu nhà kia không cho phép taxi chạy vào, chúng tôi đành lò dò đi bộ, tới nơi, tay tôi đã tê rần.

Vào nhà, tất cả vẫn nguyên vẹn như đêm qua. Đặt đồ xuống, tôi chưa kịp nghỉ ngơi phút nào đã phải lao vào giúp Tần Nhất Hằng sửa soạn. Công việc hắn giao cho tôi rất đơn giản, chỉ cần đổ bột mì và trứng gà vào chậu nước rồi hòa với nhau, cũng gần giống cách làm mì sợi trứng hay bánh màn thầu trứng, chỉ khác là bột được pha loãng hơn.

Mới sáng ra đã vội tới đây, chúng tôi cũng chưa kịp ăn gì. Lúc hòa bột, tôi nhìn bột trong chậu mà nuốt nước bọt. Để khỏi chú ý vào đó, tôi đành quay sang nói chuyện phiếm với Tần Nhất Hằng.

Nói được hai câu, tôi mới nhớ tới việc phải hỏi. Đêm qua tuy hắn đã giải thích đại khái tình hình nhưng vẫn có điểm chưa nói đến, tại sao người đàn ông chết trong phòng khách lại mặc trang phục nữ giới? Tại sao hối cống lại ôm chuột trong lòng? Lẽ nào những con chuột ấy sau khi bị Hứa Truyền Tường đánh chết thì bị hối cống tóm được?

Tần Nhất Hằng vẫn đang trải từng bó mì tươi xuống đất, nghe tôi hỏi, hắn gật đầu, rồi lại lắc đầu, nói hối cống quả thật sẽ bắt những thứ nó có thể bắt theo bản năng, đây cũng là lý do giữa đêm khuya thanh vắng, âm khí nặng nề lại có tiếng cào cửa. Cũng may cô ta không phải oan hồn nên không mấy ghê gớm, nếu không đêm qua hai chúng ta rất có thể đã bị hãm hại.

Về việc Hứa Truyền Tường từng bị cô ta ngáng chân, có thể vì dương khí của ông ta hai hôm ấy rất yếu, nhiều khả năng là nửa đêm lẻn ra ngoài chơi gái nên mới nghe thấy có tiếng cào cửa to như vậy. Giọng hắn bỗng trầm xuống, còn mấy con chuột kia không phải do hối cống bắt, mà là kẻ bày ra thế cục này nhét vào người cô ta.

Hiện tại, chúng tôi không tài nào biết được ngày sinh tháng đẻ của cô gái, nhưng theo thế cục có thể suy luận rằng nó cực kì khắc với ngày sinh của chủ nhân ngôi nhà, nếu không cô ta cũng không tới mức bị người ta bày mưu trói ở đây. Mà linh hồn của lũ chuột lại càng dễ lý giải, chắc chắn là con giáp tương khắc với chủ nhà.

Lĩnh vực huyền học này rất uyên thâm, dù con giáp, ngũ hành hay bát tự có tương sinh tương khắc nhưng cũng không phải tuyệt đối. Rất nhiều thứ tương khắc chỉ ảnh hưởng trong khoảng thời gian nhất định, hơn nữa cũng không phải là không

giải được. Có thể đang là thời gian con chuột xung với chủ nhà, làm ăn mà gặp người tuổi chuột còn phải tránh, huống hồ lại bỏ chuột vào nơi quan trọng thế này.

Người đàn ông chết trong phòng khách mặc quần áo phụ nữ có thể là để áp chế dương khí trên người ông ta, tiện dẫn hối cống vào nhà. Cuối cùng, ông ta hoàn thành nhiệm vụ thì bị người khác giết người diệt khẩu.

Thực hiện nghe có vẻ đơn giản nhưng phải là người tu luyện lâu năm mới làm được, chưa kể vật chứa bình thường không chứa được hối cống, đừng nói đến chuyện đem đi khắp nơi. Thứ ngọc cổ trước đây chúng tôi thấy trong biệt thự cũng có thể sử dụng, nhưng kẻ bày ra thế cục này lại dùng thủ đoạn cao siêu hơn. Hắn chọn một người đàn ông làm vật chứa, dương khí của ông ta vừa có thể áp chế linh hồn cô gái, khiến linh hồn không thể chạy thoát mà lấy ra cũng tương đối dễ dàng. Mệnh bát tự của người đàn ông chắc cũng đã được xem trước, quả là một kế hoạch chu đáo.

Nghe Tần Nhất Hằng nói, tôi hơi lo lắng. Kẻ làm việc này rõ ràng là một cao thủ, ít nhất cũng lợi hại hơn chúng tôi nhiều. Chúng tôi làm hỏng chuyện của người ta, mai sau không bị trả đũa đấy chứ? Nhưng người ban đầu tiếp nhận ngôi nhà là Hứa Truyền Tường, nếu có chuyện không may thì chắc kẻ đó sẽ tìm ông ta trước. Nghĩ vậy, tôi tạm thời yên tâm.

Trong khi cả hai nói chuyện, bột đã hòa gần xong. Tần Nhất Hằng dùng ngón tay khuấy thử rồi gật đầu nói, lát nữa tôi tháo tóc của hối cống khỏi tay nắm cửa, anh nhớ trốn xa một chút, cẩn thận đừng để bị trúng tà. Sau khi buộc mì vào tóc của hối cống, tôi sẽ gọi anh, đợi tôi buông tay anh lập tức hắt bột trong chậu về phía cánh cửa, tới lúc đó sẽ thấy rõ ràng.

Hắn bước vào căn phòng kia trước. Tôi chậm rãi theo sau, phần vì cái chậu khá nặng nên hành động khó khăn, phần vì sợ bột trong chậu sánh ra lại hỏng chuyện. Sau khi vào phòng, Tần Nhất Hằng bảo tôi kéo rèm vào, đoạn đi tới bên cánh cửa, vuốt mãi mấy sợi mì.

Hắn dặn tôi nấp cách xa một chút, tôi dĩ nhiên cũng không dám mon men lại gần, bèn lủi lên giường ngồi. Hắn bắt đầu cẩn thận thắt mấy sợi mì, trông chẳng giống buộc lên tóc hối cống. Khoảng bốn, năm phút sau, Tần Nhất Hằng dừng tay. Thấy vậy, tôi vội xốc lại tinh thần, chăm chú đợi lệnh.

Lần này hắn không hành động đột ngột. Trước khi ra lệnh, Tần Nhất Hằng còn đưa mắt tỏ ý với tôi, sau đó mới thả chỗ mì trong tay ra, lùi một bước dài tới sát tường rồi hét lên, hắt!

Nghe lệnh, tôi dùng hết sức hắt cả chậu bột sang, chỉ sợ hắt không tới cửa. Bột trong chậu trát kín nửa bức tường gần cửa. Tần Nhất Hằng đứng bên cạnh nheo mắt quan sát, gật gù rồi đưa thuốc cho tôi, xong rồi.

Kiếm được món tiền này quả không đơn giản, bán mạng, bán sức, chỉ thiếu nước bán nốt thân. Tôi đặt mông xuống giường, nhả khói rồi hỏi, nguyên liệu làm mì sợi trứng có thể trừ tà à?

Tần Nhất Hằng phì cười đáp, không trừ tà được, cùng lắm chỉ có thể đề phòng thôi. Sở dĩ dùng sợi mì cột vào tóc hối cống là bởi nó làm từ một trong năm loại ngũ cốc, tính dương sẽ nặng hơn các đồ vật khác, đồng thời còn dễ đứt. Hối cống dù sao cũng là tà vật, nếu không dùng chút thủ đoạn thì sau khi cởi trói cho nó khỏi tay nắm cửa, bản thân mình sẽ rất dễ bị trúng tà, vì vậy tôi mới chọn cách này để phóng thích nó. Hắt bột là để xem xem nó đã đi hay chưa mà thôi.

Trong lúc hắn giải thích, hai chúng tôi đã hút xong điếu thuốc, dọn dẹp hết những vật dụng để lại đêm qua rồi mở cửa chuẩn bị đi về, tìm Hứa Truyền Tường kí hợp đồng. Lúc đi ra, chúng tôi đều bước thật chậm bởi mặt đất rất trơn. Tần Nhất Hằng mở cửa trước nhưng chưa vội ra ngoài mà chỉ cánh cửa bảo tôi xem.

Tôi nhìn theo hướng hắn chỉ, tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn thót cả tim, cạnh cửa sờ sờ một vệt trông như hai đầu ngón tay lướt qua. Tôi dám khẳng định đây không phải là dấu vết do chúng tôi để lại. Xem chừng hối cống kia đã đi thật rồi.

Tuy vào nghề đã lâu, trải qua bao chuyện lớn nhỏ, nhưng mỗi khi tận mắt trông thấy những thứ dị hợm, tôi vẫn thấy rờn rợn. Dù sao chúng cũng là những vật nhìn không thấy, sờ không ra, nhưng vẫn để lại dấu vết ở một thế giới mà ta có thể nhìn và sờ thấy được. Điều này quả thật gây nên nỗi khiếp sợ khó tả bắt nguồn từ cảm giác mù mờ đối với thế giới mà mình vốn biết.

Nhưng sống ở đời, điều quan trọng nhất vẫn là kiếm tiền, nghĩ nhiều cũng đâu chống đói được. Ra khỏi ngôi nhà, hai chúng tôi tới thẳng nhà hàng sang trọng nhất thành phố. Dù hợp đồng chưa kí nhưng coi như tiền đã nắm trong túi. Sau một bữa no nê, chúng tôi hẹn Hứa Truyền Tường buổi chiều tới kí hợp đồng.

Việc kí hợp đồng rất thuận lợi, Hứa Truyền Tường cũng xem như giải quyết được một việc, tối đó còn mời chúng tôi một bữa thịnh soạn. Hứa Truyền Tường uống hơi nhiều, khăng khăng muốn giới thiệu thêm một mối làm ăn cho chúng tôi. Thấy vậy, tôi cũng đành mượn rượu đáp bừa rằng sẽ đợi tin. Ai ngờ ngay hôm sau, tôi và Tần Nhất Hằng chưa trở về, ông

ta đã gọi điện đến nói còn một ngôi nhà nữa, nếu hứng thú thì buổi chiều có thể đi xem.

Theo lời Hứa Truyền Tường, ngôi nhà này cũng được ông ta mua gom trong quá trình buôn nhà ma. Khi ông ta tới xem, ngôi nhà vừa xảy ra chuyện, giá cũng không cao, khổ nỗi ông ta không xử lý nổi nên việc làm ăn bất thành. Tới giờ ngôi nhà vẫn chưa bán được, giá thậm chí còn thấp hơn cả thời điểm ban đầu. Nếu chúng tôi có thể mua lại, ắt sẽ hời to. Nhà lại nằm trong thành phố, khá gần chỗ chúng tôi nên đi về thuận tiện, nếu dễ giải quyết thì cũng không mất quá nhiều thời gian. Chỉ có điều, ông ta mong sau khi chúng tôi mua được nhà, có thể chia cho ít hoa hồng, gọi là phí môi giới.

Đề nghị của Hứa Truyền Tường khiến tôi hơi dao động, thật ra bây giờ trở về cũng chẳng có việc gì làm. Cơ nghiệp cỏn con của tôi và Tần Nhất Hằng đều đã thuê người trông coi hộ, có quay về cũng chỉ ngồi bàn chuyện về tập đoàn Hoành Đạt. Vậy nên, tôi lập tức bàn với Tần Nhất Hằng, dù sao đã đến đây rồi, tiền dâng trước mặt tội gì không lấy.

Hắn cũng không phản đối, gật đầu bảo tôi gọi điện hẹn gặp Hứa Truyền Tường.

Tôi và Tần Nhất Hằng sửa soạn một chút, ăn trưa rồi buổi chiều đi gặp Hứa Truyền Tường. Cả ba lên xe tới thẳng ngôi nhà kia.

Trên đường, Hứa Truyền Tường nói qua tình hình. Ngôi nhà kia được xây từ ba bốn năm trước, trong một khu đô thị vào hạng đắt đỏ của thành phố ở thời điểm đó, đa phần đều là các tòa nhà cao trên dưới hai mươi tầng. Ngôi nhà đó ở tầng 14, do một đôi vợ chồng mới cưới mua. Sau khi cưới, họ sửa sang lại rồi dọn vào chưa được mấy hôm thì cô vợ uống thuốc

an thần tự tử trong nhà. Mới kết hôn không lâu mà người vợ đã tự sát, người ta không khỏi cảm thấy kì lạ. Vì vậy, chuyện về ngôi nhà lan truyền rất nhanh, mọi người ra sức phỏng đoán nguyên nhân thúc đẩy cô gái kia tìm đến cái chết, đa phần đều cho rằng cô ta phát hiện chồng mình ngoại tình nên nhất thời nghĩ quẩn.

Tuy nhiên, đây chỉ là lời đồn, cụ thể ra sao e rằng chỉ có thể hỏi người chết. Khi đi xem ngôi nhà ấy, Hứa Truyền Tường cũng moi được đôi ba chuyện từ người trong nhà. Hình như sau khi kết hôn, người chồng phát hiện vợ mình không còn trinh trắng, từng phá thai hay sao đó nên suy sụp. Gần như ngày nào họ cũng cãi vả vì chuyện này, người chồng quá tức giận chuyển tới nhà bạn ở, trong thời gian đó, vợ anh ta tìm đến cái chết.

Người chết tuy là vợ mình, song trước khi qua đời đôi bên đang chiến tranh lạnh. Chẳng rõ anh chồng hổ thẹn, sợ ma hay trông cảnh nhớ chuyện cũ mà suốt mấy tháng liền không đám về ở, hơn nữa còn nhờ bên môi giới bán hộ nhà, nhưng rao vài tháng chẳng ai dám hỏi mua. Thời gian trôi đi, anh ta dần dà không quá e ngại nữa, cuối cùng vẫn chuyển về. Để có thêm hơi người, anh ta còn mời bố mẹ và cậu em họ đang tìm việc trong thành phố tới đây sống.

Nhưng mọi người chuyển tới ở không lâu, ngôi nhà bắt đầu xảy ra chuyện lạ.

Ban đầu, họ không hề nghĩ đến ma quỷ gì, vì chuyện lạ chỉ giới hạn ở việc họ thường mất giày vô cớ. Gia đình này có thói quen đặt giá giày ở ngoài hành lang, trước khi vào nhà sẽ cởi giày xếp lên giá, sau đó xỏ dép lê từ ngoài cửa đi vào, như vậy vừa ngăn nắp vừa tránh mang đất bụi vào nhà.

Hôm sau, khi chuẩn bị thay giày ra ngoài, mọi người mới phát hiện giày trên giá không cánh mà bay, mỗi đôi lại chỉ mất một chiếc. Thoạt tiên họ không quá để ý, cho rằng đây chỉ là trò đùa quái đản của trẻ con nhà nào, còn đi từng tầng một để tìm giày nhưng vẫn không thấy.

Khu nhà này tương đối cao cấp, những người sống ở đây đều khá giả. Hơn nữa, môi ngày đều có người tuần tra hoặc quét dọn theo giờ nên khả năng bị ăn trộm giày tương đối thấp, huống hồ chẳng ai ăn trộm một chiếc bao giờ. Họ đành nghĩ cách đối phó, bê giá giày vào trong nhà. Như thế, giày không mất nữa, nhưng lại có chuyện kì lạ hơn xảy ra.

Sáng sớm mở cửa, cứ cách dăm ngày ba bữa, họ lại nhặt được giày trước cửa nhà. Tất cả đều rất cũ, nhưng không phải giày bị mất trước đó, cũng không thành đôi. Lúc nào cũng là một chiếc đặt trước cửa.

Gia đình nghĩ là trò đùa mới do kẻ lấy trộm giày trước đây bày ra, bèn mang đi hỏi từng nhà, tất nhiên chẳng ai nhận. Hai vợ chồng già đâm sợ chuyển đi trước, anh chủ nhà cũng ra ngoài tìm chỗ khác, chỉ còn lại cậu em họ, vì muốn ở gần chỗ làm nên cậu ta chưa chuyển đi.

Ngôi nhà tuy từng có người chết và xảy ra nhiều chuyện lạ khó hiểu, nhưng nói chung chưa đến nỗi nguy hiểm. Cậu em ban đầu cũng nơm nớp, nhưng kiên trì ở được một tuần thấy không gặp chuyện gì dị thường nên vẫn yên tâm sống qua ngày.

Chủ nhà thấy em họ bình yên vô sự, lại phân vân định trở về, dù sao thuê phòng bên ngoài cũng mất một khoản không nhỏ. Nhưng chưa kịp chuyển, cậu em đã tự sát ngay trong nhà, nghe nói cũng vì uống thuốc an thần quá liều. Sự trùng hợp

quả thật kì lạ, khiếp sợ nhất là chính anh chủ nhà phát hiện ra thi thể cậu em. Khi đó, một chân cậu ta không đi giày, mà chiếc giày lại đặt ở cửa phòng.

Cư dân trong khu bàn tán xôn xao, rõ ràng là oan hồn đòi mạng. Ngôi nhà vốn dĩ không bán được, sau vụ tự tử càng không thể rao bán, vì vậy vẫn gác lại đến giờ.

Hứa Truyền Tường kể rất rõ ràng mạch lạc, không hổ trước đây từng múa mép lường gạt người ta lấy tiền. Nhưng nghe xong tôi vẫn thắc mắc, ngày nào cũng có người bỏ giày trước cửa là sao nhỉ?

Tôi nhớ trước đây từng nghe người lớn kể lại, giày dép tiếp đất trong thời gian dài nên âm khí rất nặng. Gót chân người yếu dương khí nên là bộ phận dễ bị ma nhập. Vì vậy, đến giờ nhiều người già khi mua giày mới nhất định phải thay lót giày mà mình tự chuẩn bị vào mới yên tâm, một phần để vừa chân hơn, một phần cũng vì quan niệm mê tín đó. Nghĩ vậy, tôi tự nhủ, lẽ nào nguyên nhân nằm ở lót giày? Người nhà này nhất định không để ý bên trong giày nên đã bỏ qua điểm mấu chốt nào rồi.

Tôi nhìn sang Tần Nhất Hằng, có vẻ hắn cũng đang cân nhắc. Nghe tôi suy đoán, hắn nghĩ ngợi một hồi, cho rằng hiện tại dù nói gì cũng chỉ là đoán mò, vẫn nên đợi đến nhà tận mắt xem xét. Có điều, cái chết của cậu em họ kia quả thật rất kì lạ.

Hứa Truyền Tường nói đi đường chỉ mất hai mươi phút, nhưng cuối cùng vì tắc đường, một tiếng đồng hồ sau chúng tôi mới đến nơi. Chủ nhà đã đứng đợi dưới lầu, gặp mặt không hỏi han gì, đến tay cũng chưa kịp bắt, đưa thẳng chúng tôi lên nhà. Sau khi mở cửa, anh ta giới thiệu qua loa một lượt rồi nói muốn tìm địa điểm khác để bàn về giá cả.

Nội thất trong nhà cũng khá, hơn nữa vì ở chưa lâu nên ngôi nhà gần như còn mới. Nhà rộng khoảng 130 m², bố cục ba gian tiêu chuẩn như căn tôi đang ở. Nhìn từ cửa sổ, cảnh quan xung quanh cũng không tệ, rất có tiềm lực tăng giá.

Tôi vừa nhìn đã thấy thích, nhưng không thể lộ vẻ vui mừng, ít nhất cũng phải đợi Tần Nhất Hằng xem xét xong mới nói được. Tôi đưa mắt ra hiệu với hắn, rồi kéo chủ nhà ra hành lang để mặc cả. Trước khi tới đây, tôi đã tìm hiểu qua mức giá nhà đất trong khu này.

Chủ nhà ra giá, hơi cao so với tôi, nghĩ nhưng vẫn chấp nhận được. Bây giờ chỉ đợi Tần Nhất Hằng OK một tiếng là xong. Trông dáng vẻ sốt ruột của chủ nhà, xem chừng muốn kí hợp đồng ngay bây giờ cũng được.

Hơn mười phút sau, Tần Nhất Hằng mới đi ra. Trông hắn khá bình thản, có lẽ vấn đề của ngôi nhà không đến nỗi nan giải, tôi đưa mắt nhìn hắn hòng xác nhận. Hắn không đáp lại tôi, chỉ đột nhiên hỏi chủ nhà, lúc trước, anh có nhớ những chiếc giày ở ngoài cửa hướng mũi vào cửa hay ra ngoài không?

Ngơ người vì câu hỏi bất ngờ, chủ nhà nghĩ một lát mới đáp, bấy giờ không ai để ý chi tiết này, với cả chuyện đã rất lâu rồi, không nhớ nổi nữa. Tần Nhất Hằng gật đầu hỏi tiếp, vậy anh có để ý thấy đế giày dính gì không, trông như giẫm phải vật bẩn chẳng hạn?

Chủ nhà vẫn lắc đầu. Trong lúc đó lòng tôi đã lạnh hẳn đi, xem chừng khó nhằn rồi. Nhưng không tiện xen vào, tôi đành châm điếu thuốc đứng ngoài hành lang chờ đợi.

Tầng này gồm bốn căn, ra khỏi thang máy sẽ thấy mỗi bên có hai căn. Hành lang rất sạch sẽ, sàn gạch bóng loáng. Cửa cả

bốn căn giống nhau, đều do khu đô thị làm sẵn, không biết người sống ở đây thế nào.

Tôi đảo mắt nhìn, bỗng nhớ đến câu chuyện nghe được hồi nhỏ, bọn trộm cướp thường nhân lúc đêm khuya để lại kí hiệu trước của ngôi nhà chúng định cướp để khi trời sáng dễ tìm lại. Hay những chiếc giày kia cũng là một dạng kí hiệu, dùng để dẫn đường cho tà vật?

Trong lúc tôi mãi suy nghĩ, Tần Nhất Hằng đã xong việc. Hắn đưa mắt ra hiệu với tôi, rồi khẽ máy ngón tay cái. Cử chỉ của hắn khiến tôi không biết phải làm gì, bỗng dưng giở ám hiệu chưa từng dặn nhau thì làm sao tôi hiểu được? Tôi đành mượn cớ kéo hắn vào nhà, hạ giọng hỏi, bây giờ tính sao?

Tần Nhất Hằng đáp, người này hỏi gì cũng không biết, còn không kể rõ được bằng Hứa Truyền Tường, xem chừng hơi nguy hiểm, chúng ta phải về bàn bạc kĩ hơn.

Hắn đã bảo vậy, tôi cũng đành nói với chủ nhà để chúng tôi bàn bạc rồi sẽ trả lời, sau đó xuống lầu. Hứa Truyền Tường vẫn ngồi trong xe đợi. Đang hí hửng tưởng sắp có hoa hồng, kết quả lại nghe phải bàn bạc thêm, ông ta tỏ ra sốt ruột, sợ chúng tôi không mua nữa nên ba hoa liên tục suốt đường về.

Về phòng tôi hỏi Tần Nhất Hằng, chuyện giày dép kia là thế nào, có liên quan gì tới việc mũi giày quay vào trong hay hướng ra ngoài? Phải chăng nguyên nhân đều nằm ở miếng lót giày?

Tần Nhất Hằng nghĩ một lát rồi nói, cả hai chúng tôi đều chưa từng nhìn thấy mấy chiếc giày, bây giờ phân tích vô căn cứ kể cũng khó. Về hướng mũi giày, thật ra hắn chỉ suy đoán theo bản năng, nếu mũi giày hướng vào cửa, chứng tỏ người

hay vật đi giày đang muốn bước vào trong, còn hướng ra ngoài thì ngược lại.

Về miếng lót giày, trước đó hắn không để ý tới nó. Trong huyền thuật có không ít chuyện liên quan tới lót giày. Chẳng hạn, việc trù nhau bằng cách giẫm lên hình nộm trong cuộc sống thường ngày cũng bắt nguồn từ một loại huyền thuật, nhưng cách áp dụng không đơn giản là đặt hình nộm dưới lót giày hoặc bít tất rồi giẫm lên, mà cần kết hợp cả ngày sinh tháng đẻ của người đó, thậm chí đi giày tới đâu, đi bao xa cũng phải theo quy định nghiêm ngặt, vô cùng phức tạp.

Nghe giọng điệu của Tần Nhất Hằng, xem chừng không còn manh mối gì để tìm hiểu nữa. Nói thật, tôi rất thích ngôi nhà, huống hồ nó còn có ưu thế về giá cả, không mua được thì quả là đáng tiếc. Tôi bèn hỏi Tần Nhất Hằng, vậy bây giờ còn cách nào để thử không?

Hắn ngẫm nghĩ rồi nói, nếu thực sự muốn mua nhà này, chúng ta thử đặt một đôi giày trước cửa, hôm sau quay lại xem có thay đổi gì không. Trước đó, chúng tôi cũng chỉ nghe lời kể của Hứa Truyền Tường, có lẽ còn một vài chuyện ông ta để sót hoặc chưa biết tới.

Đề nghị không tồi, tôi gật đầu đồng ý ngay.

Chúng tôi đi thẳng tới trung tâm thương mại, mua bừa một đôi giày thể thao ở khu giảm giá. Xong xuôi, chúng tôi gọi điện cho chủ nhà, nói toạc ra rằng mình là dân chuyên buôn nhà ma, nên nếu chưa làm rõ mọi chuyện bên trong thì không thể mua nhà, tạm thời cần anh ta giao chìa khóa.

Chủ nhà hơi do dự, nói rằng Hứa Truyền Tường đã kể với anh ta về thân phận của chúng tôi, chìa khóa anh ta có thể đưa, nhưng hi vọng hai chúng tôi để lại tiền đặt cọc, vì chưa biết

chừng chúng tôi còn đặt thêm bùa chú vào trong nhà, nhỡ không bán được lại rước thêm tai họa, ít nhất anh ta cũng cần chút đảm bảo. Yêu cầu này cũng không quá đáng, nghĩ ngợi một lát, tôi ra cây ATM rút một vạn tiền mặt, gói lại cẩn thận rồi tới chỗ chủ nhà lấy chìa khóa.

Cầm chìa khóa trong tay, chúng tôi đi thẳng tới ngôi nhà kia. Tần Nhất Hằng kính cẩn đặt giày trước cửa, rồi như không cam lòng, hắn lại mở cửa vào trong xem xét một vòng. Lúc trở ra, hắn cau mày thông báo, tôi vẫn không thấy có gì lạ trong nhà, đành phải đợi tới mai thôi.

Hai chúng tôi trở về khách sạn.

Đêm đó tôi trằn trọc không yên, sáng ra thức dậy rất sớm, Tần Nhất Hằng thì vẫn ngủ ngon lành. Mãi mới có một lần được đánh thức hắn, tất nhiên tôi phải tranh thủ báo thù, bèn đạp hắn dậy rồi thu dọn qua loa. Hai chúng tôi tạt vào mua ít đồ ăn sáng bên đường rồi tới ngôi nhà.

Trên đường đi tôi lo lắng phấp phỏng, nhưng tới nơi lại thất vọng vô cùng. Đôi giày vẫn nằm yên vị trí Tần Nhất Hằng đặt hôm qua, không suy suyển chút nào. Hắn tặc lưỡi ngồi xổm xuống xem xét thật kĩ, sau đó bĩu môi nhìn sang tôi.

Tôi tự nhủ, sao lại thế nhỉ? Chê giày rẻ tiền? Tình cờ là hôm nay không bị mất hay ngôi nhà lâu không ai ở nên quân trộm giày kia cũng đi rồi? Tôi cũng ngồi xổm xuống cạnh đôi giày rồi hỏi Tần Nhất Hằng, giày không mất, chúng ta phải làm sao?

Hắn cầm đôi giày lên ngắm nghía rồi nói, có lẽ vì trong nhà không có người. Những lời đồn trước đây đều là khi bên trong có người ở, tuy giờ không thể đoán được nguyên nhân nhưng ít nhất chúng ta nên thử tiếp xem sao.

Ý hắn là đêm nay cả hai sẽ ở lại trong nhà. Đến giờ, tôi đã quen với việc trông nhà ban đêm nên chỉ ừ một tiếng rồi lập tức cùng hắn tới siêu thị gần đó mua ít đồ dùng cần thiết. Xong xuôi, thấy vẫn còn sớm, cả hai tiện thể dạo quanh trung tâm thương mại thành phố, xem như giết thời gian. Tối đến, chúng tôi tìm chỗ ăn cơm rồi trở về ngôi nhà kia. Đồ đạc trong nhà có vẻ đã bị bán sạch, chúng tôi đành mua hai chiếc ghế gấp ở siêu thị, dựng trong phòng khách ngồi suốt đêm.

Một đêm nói dài chẳng dài, ngắn cũng chẳng ngắn, nhưng trôi qua rất khó khăn. Tôi cứ dỏng tai lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, cho rằng nếu có ai tới lấy giày, không chừng lại phát ra tiếng động.

Tiếc rằng đợi đến quá nửa đêm vẫn im phăng phắc, yên ắng đến mức tôi buồn ngủ rũ rượi. Sớm biết vậy, tôi đã mua hai cái túi ngủ cho rồi. Một lúc sau, tôi không trụ nổi nữa, đành chống trán chợp mắt một lúc, tới khi Tần Nhất Hằng gọi dậy thì trời đã sáng.

Trông hắn có vẻ tiều tụy, hình như đã thức cả đêm qua. Tần Nhất Hằng vỗ lên người tôi hai cái rồi nói, đôi giày vẫn ở chỗ cũ.

Nghe vậy, tôi thở hắt ra, đứng dậy mở cửa xem. Quả nhiên đôi giày vẫn nằm nguyên trước cửa. Uổng công thức cả đêm. Tôi châm thuốc để xốc lại tinh thần, bàn với Tần Nhất Hằng, liệu có phải những gì Hứa Truyền Tường kể chỉ là lời đồn thổi vô căn cứ. Nếu không, chúng ta thức cả đêm kiểu gì cũng phải phát hiện ra manh mối chứ.

Tần Nhất Hằng lắc đầu, chìa tay xin tôi điếu thuốc rồi nói, tôi vừa phân tích thử, nếu Hứa Truyền Tường đã muốn trục lợi thì sẽ không gây phiền nhiễu. Tôi thấy nguyên nhân có thể

nằm ở giày. Đôi giày chúng ta mua mới, dù từng có người đi thử thì cũng không giống giày đã đi một thời gian dài, không có hơi người. Chúng ta thử tìm một đôi giày cũ đi lâu rồi xem sao.

Dứt lời, hắn nháy mắt với tôi đầy ẩn ý. Tôi thầm nhủ trong lòng, thôi rồi, chắc chắn là muốn lấy đôi giày tôi đang đi để thử nghiệm. Giày này rất đắt, thật không nỡ đem ra chiêu thần dụ quỷ. Nhưng trước mắt chẳng còn cách nào hơn, đành hi sinh để đầu tư chuyện lớn vậy. Thấy tôi đồng ý, Tần Nhất Hằng liền đưa tôi về khách sạn ngủ bù. Ngủ dậy, chúng tôi mua ngay một đôi giày khác để thay, đặt đôi cũ vào túi, đi ăn tối rồi quay lại ngôi nhà.

Đôi giày của tôi được đặt ngay ngắn trước cửa. Chúng tôi vào trong, bắt đầu một đêm chờ đợi. Bên ngoài dù sao cũng là giày của tôi nên tôi khá căng thẳng, cứ dán mắt vào cánh cửa, chỉ sợ bị liên lụy. Tần Nhất Hắng cũng đầy vẻ cảnh giác.

Bầu không khí này hơi giống với lúc chúng tôi mới vào nghề. Một đêm trôi qua rất nhanh, cả hai đều không phát hiện ra điều gì dị thường, trời đã tờ mờ sáng. Tần Nhất Hằng xem đồng hồ, nói đã tới lúc mở cửa. Tôi gật đầu, đứng dậy vận động gân cốt, tự nhủ lát nữa mở cửa không biết sẽ nhìn thấy gì.

Ai ngờ Tần Nhất Hằng cứ như không thấy tôi gật đầu, lại gọi tôi lần nữa. Tới khi tôi cáu kỉnh đáp lại, hắn mới ừ rồi chạy thẳng ra mở cửa. Động tác của hắn rất nhanh, tôi nhất thời không theo kịp, vội bước tới cửa nhìn ra ngoài, ngớ người. Quả nhiên có kẻ đã đụng vào giày! Nhưng nó vẫn còn nguyên, chỉ có một chiếc không hiểu sao lại dịch ra gần hành lang.

Trời đã sáng, hành lang cũng đã bật đèn.

Thế nhưng, tôi vẫn cảm thấy lạnh toát, xem ra lời đồn về ngôi nhà là thật, nhưng giày của tôi vì sao lại không bị mất? Tần Nhất Hằng cau mày ngồi xổm xuống đất, tôi cũng ngồi theo hỏi hắn chuyện này là thế nào.

Nghe tôi hỏi, Tần Nhất Hằng tặc lưỡi rồi khẽ lắc đầu, không hiểu vì không biết hay không muốn nói. Hắn nhấc chiếc giày trước cửa lên, đập xuống đất hai lần, từ trong giày rơi ra một vật khá nhỏ. Tần Nhất Hằng tiện tay đưa thứ ấy cho tôi, không giải thích gì thêm, chỉ rón rén tới gần chiếc giày còn lại, quan sát kĩ rồi nhấc nó lên, lại đập hai lần xuống đất. Không có gì rơi ra.

Hành động của hắn khiến tôi sửng sốt, thì ra bên trong giày còn giấu vật nhỏ này. Tôi giơ lên xem, thấy không to, màu đen, cũng không biết làm bằng chất liệu gì, áng chừng trọng lượng có lẽ không phải kim loại, bốn mặt đều nhọn, về cơ bản là có hình thoi.

Tôi nắm gọn nó trong lòng bàn tay, góc nhọn cấn vào thịt đau nhói. Giày của tôi là hàng thủ công nổi tiếng của Italy, dĩ nhiên không có vật này bên trong. Quan sát một lát, tôi chợt bừng tỉnh, nhất định là do Tần Nhất Hằng bỏ vào, để ai không biết mà giẫm lên, lòng bàn chân sẽ bị đâm rách.

Quả nhiên, Tần Nhất Hằng xác nhận, là do tối qua tôi cố ý đặt vào. Trong giới huyền học, vật này được gọi là "trạng thích", được làm từ gỗ táo lâu năm. Tuy không phải là thứ khó tìm nhưng vì công dụng quá đặc biệt nên nhiều người trong nghề cũng chỉ nghe nói hoặc nhìn qua chứ gần như chưa dùng bao giờ.

Tương truyền, trạng thích chuyên dùng để chặn đường quỷ sai, nhằm dâng cáo trạng. Người dùng dựa vào biện pháp dò

âm khí để tính toán nơi quỷ sai đi qua, xếp trạng thích theo phương vị ngũ hành rồi đặt trên đường. Nghe nói, nếu quỷ sai giẫm trúng trụng thích thì sẽ bị chặn lại trong chốc lát. Bấy giờ người bày ra thế cục sẽ tung lên trời một nắm tiền âm phủ, nhìn hướng tiền bay để đoán xem quỷ sai có ở đây không. Sau đó, phải nhanh chóng đốt cáo trạng mà mình muốn dâng ngay trước trạng thích, lúc đốt nhất định phải nhắm mắt và không được mặc trang phục màu đỏ, nếu không cáo trạng chưa kịp cháy hết đã bị quỷ sai câu hồn rồi.

Thời xưa, trừ trường hợp bất đắc dĩ, không thuật sĩ nào muốn dùng đến chiêu này bởi nó vô cùng nguy hiểm. Trước hết, trêu chọc quỷ sai vốn là chuyện lành ít dữ nhiều, huống hồ rất có khả năng chặn phải ác quỷ, người dâng cáo trạng lại không được mang theo vật dụng trừ tà hay áp dụng bất cứ thuật đuổi quỷ nào, nên nếu gặp ác quỷ thì xác định là hi sinh vì nghĩa. Bởi thế, cách thỉnh cầu bằng trạng thích chỉ được dùng nếu xảy ra hạn hán liên miên hoặc bệnh dịch tràn lan, con người bị ép tới bước dường cùng mới có kẻ cam tâm tình nguyện, mạo hiểm xả thân vì nghĩa lớn.

Tần Nhất Hằng đặt trạng thích trong giày chính là để tạo ra một cái bẫy. Giữa đêm hôm khuya khoắt, nếu thực sự có tà vật lén xỏ giày thì sẽ mắc bẫy, để lại ít nhiều dấu vết.

Nói xong, hắn nhặt lấy chiếc giày đã bị ai đó động vào, bảo tôi thu dọn đồ đạc rồi về khách sạn.

Thật ra chẳng cần thu dọn gì nhiều, chỉ có hai chiếc ghế gấp đặt trong phòng khách vốn chẳng đáng bao tiền, cũng không nhất thiết phải mang về. Hơn nữa chưa biết chừng chúng tôi vẫn phải quay lại đây trực đêm, thôi thì cứ để lại.

Tôi vào nhà vệ sinh rửa qua mặt mũi rồi cùng Tần Nhất Hằng trở về. Khi ra cửa, tôi định nhặt chiếc giày còn lại, nhưng hắn lắc đầu bảo tôi đặt xuống, nói rằng đem về chẳng để làm gì nữa. Nghe giọng hắn rất nghiêm túc, không chừng vẫn còn nguy hiểm, tôi đành ngậm ngùi nghe theo.

Về khách sạn, Tần Nhất Hằng bảo tôi đi ngủ trước, có chuyện gì tỉnh dậy hẵng bàn tiếp. Tôi cũng mệt mỏi rã rời, vừa đặt lưng xuống là ngủ ngay, khi tỉnh dậy trời đã nhá nhem tối. Tần Nhất Hằng đang ngồi trên giường, vẻ chờ đợi. Thấy tôi dậy, hắn giục thay quần áo rồi đưa tôi tới một phòng trọ thuê ngắn ngày.

Tôi chẳng hiểu mô tê gì. Rõ ràng chúng tôi đã thuê phòng khách sạn rồi, tại sao phải tìm chỗ khác để ở? Ban đầu, tôi còn tưởng chúng tôi bị đeo bám hay theo dõi ở khách sạn nên phải trốn một thời gian, song tới nơi mới biết hắn muốn dùng gian bếp trong phòng.

Căn phòng hắn thuê là kiểu phổ biến dành cho những hộ gia đình ít người, tôi cũng có vài căn kiểu tương tự chưa rao bán. Phòng không lớn, bày biện như nhà nghỉ, chỉ khác là có thêm một gian bếp khép kín hoặc nửa khép kín.

Căn bếp chúng tôi thuê thuộc kiểu nửa khép kín, chỉ có một tấm kính ngăn cách với chỗ sinh hoạt. Vào phòng, Tần Nhất Hằng nhìn quanh căn bếp một lúc rồi nói rằng nồi ở đây chưa đủ lớn, bảo tôi ra siêu thị mua một cái.

Tôi chạy ra siêu thị, mua cái nồi to nhất về. Nồi bằng inox, hấp luộc đều được. Nhận được nồi, Tần Nhất Hằng cẩn thận đánh nồi một lượt bằng nước gạo rồi mới đổ nước lã vào, đặt lên bếp đun, lại lấy chiếc giày của tôi ra, xem kĩ lại rồi thả vào

nồi. Tới giờ, tôi mới hiểu tại sao hắn nói không cần đem chiếc giày còn lại về. Đôi giày của tôi xem như vứt đi rồi.

Tôi vội vàng lại gần chiêm ngưỡng dung nhan chiếc giày lần cuối. Nước đang sôi ùng ục, chiếc giày sắp bị lật úp trong nồi. Nhưng tôi cũng không thấy điều gì bất thường, dấu vết mà Tần Nhất Hằng nói đến là gì? Nghe tôi hỏi, hắn châm thuốc, bảo tôi đừng sốt ruột, sau đó vặn bếp nhỏ lại, gọi tôi ra canh nồi, không được để nước bắn ra ngoài.

Tần Nhất Hằng lôi từ trong túi ra một cây bút lông, chấm lấy ít nước trong nồi rồi khua về phía mặt tôi. Hành động của hắn giống hệt kẻ tâm thần, tuy giày là của tôi nhưng cũng không thể dùng nước luộc giày bôi lên mặt tôi được. Tôi lùi lại tránh ngọn bút lông của hắn, kêu lên, mẹ nó, rốt cuộc cậu định làm cái quái gì vậy?

Tần Nhất Hằng bèn giải thích, chiếc giày này dù sao cũng đã dính hơi anh, mà cuộc thử nghiệm đêm qua rõ ràng là để chiêu ma gọi quỷ. Tôi sợ anh bị chúng bám theo nên sáng ra cố tình gọi tên anh, tới khi anh đáp lời mới mở cửa, để giúp anh ổn định tinh thần. Bây giờ, tôi sẽ bôi nước luộc giày lên cằm anh, xem như thu hơi người trên giày về. Anh không đồng ý cũng chẳng sao, nhưng mấy ngày tới có thể sẽ bị trẹo chân hoặc chuột rút.

Trẹo chân chẳng chết người được nhưng có thể làm chậm trễ mọi việc. Tôi cân nhắc rồi miễn cưỡng để hắn bôi một nhát lên cằm. Bôi xong, hắn vứt thẳng cái bút ra ngoài cửa sổ rồi bảo, vật trung gian cần vứt càng xa càng tốt, nếu không sẽ chẳng có tác dụng gì, thông thường phải nhờ người đem đi xa vứt hộ, nhưng tạm thời quăng nó xuống dưới lầu là được, dù sao chúng ta cũng sắp rời khỏi thành phố này rồi.

Dứt lời, Tần Nhất Hằng ngó vào nồi, tuyên bố đã đun xong rồi tắt bếp, ngồi xuống sofa đợi nước nguội, tiếp đó đổ một ít nước vào vỏ chai coca cỡ bự, lắc mấy cái rồi nói rằng đêm nay phải trở lại ngôi nhà kia.

Chất giày của tôi tốt thật, đun như vậy mà không bạc đi chút nào, nước vẫn trong vắt.

Tôi đón lấy chai coca, thử lắc lên nhìn một lúc, song chẳng thấy gì. Tuy nhiên, nhãn dán trên chai đã bị bóc sạch, tôi đoán có lẽ lát nữa Tần Nhất Hằng sẽ quan sát tà vật qua chai nước này. Chúng tôi sửa soạn lại đồ đạc, ăn tạm ít đồ ăn nhanh rồi quay về ngôi nhà kia.

Sau khi đi thang máy lên lầu, Tần Nhất Hằng chưa mở cửa vội mà vặn nút chai coca, đổ ít nước ra sàn, rồi gần như nằm bò xuống thấm từng chút nước bằng miếng giẻ lấy từ trong túi. Tôi đứng bên cạnh hút thuốc đợi. Độ mười phút, nền gạch từ cửa nhà tới trước thang máy hầu như đều được lau qua một lượt. Cũng may không có hộ nào cùng tầng đi về giờ này, nếu không chắc họ phát khiếp mất.

Lau hết quá nửa chai nước, Tần Nhất Hằng đứng dậy, cau mày. Nét mặt hắn khiến tim tôi đập thình thịch, chẳng lẽ có tà vật nào tới? Tôi vỗ nhẹ vào người Tần Nhất Hằng, hắn mới định thần lại, à một tiếng rồi chỉ xuống sàn, qua đây xem dấu vết để lại trong truyền thuyết này.

Tôi vội vàng nhìn. Sàn nhà bóng loáng nhưng vẫn trống trơn, nào thấy cái gọi là dấu vết. Tôi nghĩ có thể do góc nhìn chưa đúng, bèn bắt chước hắn nằm bò xuống, kết quả vẫn chẳng hơn, đành lên tiếng hỏi, trên mặt đất đâu có gì!

Tần Nhất Hằng chợt kêu lên như sực nhớ ra, lục tìm trong túi vài nén nhang thắp lên rồi gấp một tờ tiền lại để hứng tàn.

Hứng được một ít, hắn ngồi xổm xuống cạnh tôi, thận trọng rắc tàn lên mặt đất, cuối cùng thổi thật nhẹ, rồi hất hàm, chính là nó.

Tôi nhìn theo hướng hắn chỉ, tim bỗng thót lại.

Sàn nhà hiện lên một dấu vết nhàn nhạt do tàn hương để lại, không chú ý kĩ sẽ rất khó nhận ra. Nhưng vì mặt tôi gần như đang dán lên sàn nên nhìn thấy rất rõ. Dấu vết không lớn, hình dạng giống một đóa hoa trừu tượng. Xem ra, nguyên nhân khiến ngôi nhà náo loạn nằm ở đây rồi, nhưng nó là gì vậy nhi?

Tôi quay lại hỏi, Tần Nhất Hằng chỉ nhếch môi cười bảo tôi đứng dậy, rồi thản nhiên mở cửa bước vào, thong thả đi quanh phòng khách hồi lâu, nhìn trước nhìn sau như đang tìm kiếm thứ gì. Cuối cùng, hắn dừng lại dưới ngọn đèn trong phòng khách, kê ghế gấp trèo lên lần mò cái chụp đèn một lúc, khẽ lắc đầu rồi đi sang phòng khác.

Tôi ngơ ngác đứng dậy theo vào. Tần Nhất Hằng lại kê ghế dưới ngọn đèn trong phòng ngủ, trèo lên lần mò như lúc nãy. Vật dụng trong nhà dù đã dọn đi hết nhưng đèn trang trí vẫn giữ nguyên, trông có vẻ là đồ cao cấp. Tôi thầm nghĩ, lẽ nào hắn vừa mắt cái đèn, định tháo ra mang về?

Sau một hồi ngửa cổ theo dõi, tôi lại cảm thấy không đúng, bèn hỏi hắn. Tần Nhất Hàng ậm ừ rồi bảo tôi giữ ghế. Tôi giữ chặt cái ghế gấp, chỉ thấy hắn ở phía trên dùng sức giật mạnh.

Một lúc sau, hắn mới tụt xuống, lòng bàn tay nắm vài tờ giấy vàng. Vừa trông thấy, tôi đã cảm giác có chuyện chẳng lành. Đây rõ ràng là bùa, tuy Tần Nhất Hằng rất hiếm khi dùng nhưng tôi đã từng nhìn thấy nó trên phim.

Vậy là trước đây từng có người động tay vào nhà, hay Hứa Truyền Tường đã cài cắm gì trong lần đầu tới đây? Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, hắn cầm nắm giấy vàng, nghĩ một lát rồi nói, bây giờ, tôi đã nắm rõ tình hình ngôi nhà, có điều để xác nhận thêm, chúng ta phải ra ngoài một chuyến.

Hắn vẫn úp úp mở mở, nhưng tôi không sợ nữa. Nếu Tần Nhất Hằng đã nắm rõ nguyên nhân thì về cơ bản nhà đã nằm trong tay tôi rồi, kiếm được tiền ai lại không vui. Tôi theo hắn ra khỏi nhà, vào thang máy xuống thẳng tầng một, cuối cùng dừng lại ở bên ngoài khu nhà.

Tần Nhất Hằng hỏi thăm bảo vệ tòa nhà xem có trạm thu gom phế liệu hoặc trung tâm xử lý rác thải nào gần đây không. Bảo vệ liền nói đi về phía Đông tòa nhà sẽ thấy một trạm thu gom phế liệu không nhỏ. Chúng tôi lập tức bắt taxi tới thẳng đó.

Trên đường, thấy nét mặt của Tần Nhất Hằng vẫn u ám nên tôi hơi lo lắng. Theo tình hình hiện tại, e rằng những chiếc giày kia đều bắt nguồn từ trạm phế liệu. Nhưng sao chúng lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở cửa ngôi nhà? Hơn nữa, trông Tần Nhất Hằng không có vẻ vui mừng vì kiếm được tiền, mà cứ như bị lỗ vốn vậy.

Tôi không nhịn được nữa, bèn hỏi hắn xem rốt cuộc có vấn đề gì, nhà có thể mua được hay không. Tần Nhất Hằng không giải thích, chỉ khẽ gật đầu rồi nói vấn đề của ngôi nhà rất dễ giải quyết, lát nữa về chuẩn bị hợp đồng là được. Dứt lời, hắn lại nhìn ra ngoài cửa sổ trầm ngâm. Ra cái vẻ thần bí, tôi chỉ muốn cho hắn một trận, nhưng dù sao cũng đã quen rồi, đành ngậm miệng chờ xem sao.

Đường đi xa hơn mô tả của bảo vệ, không biết có phải tài xế đưa chúng tôi đi lòng vòng không, mất hơn mười phút mới tới nơi. Xuống xe, Tần Nhất Hằng đi thẳng vào trong. Trạm thu gom phế liệu đặt tại một khu nhà cũ, không giống cửa hàng bán lẻ bình thường, mà là một gian nhà nhỏ xây giữa khoảng sân quây gạch đỏ trong góc khu nhà.

Hơn 9 giờ tối, trong nhà tuy vẫn sáng đèn nhưng đã đóng cửa. Tần Nhất Hằng gọi vài tiếng, chỉ có con chó buộc ở sân sủa đáp lại. Lát sau, một ông lão từ trong nhà đi ra.

Tần Nhất Hằng chẳng thèm chào hỏi người ta, độp một cái hỏi ngay nhà ông năm nay có con chó nào mới chết không. Đột nhiên bị hỏi, ông lão vô cùng sửng sốt, lúc đầu còn tưởng chó nhà mình chưa buộc kĩ nên gây ra tai họa gì, vội vàng lắc đầu nói không có.

Tần Nhất Hằng bèn khích lệ ông lão vài câu, rằng chúng tôi tới đây không phải để làm phiền gì cả. Lúc đó, ông lão mới nheo mắt gật đầu đáp, quả thật từng có một con chó bị chết, nhưng cách đây đã hai năm rồi, chính là con của con chó nhà ông đang nuôi. Sau khi ra đời, lũ chó con đều được đem đi cho, chỉ mình nó được giữ lại vì khá quấn ông lão. Ai dè mới nuôi vài tháng, nó đã lén chạy đi chơi, cuối cùng bị ô tô cán chết.

Tần Nhất Hằng nghe xong khẽ gật đầu, vẻ hài lòng, móc ví đưa cho ông lão một trăm tệ. Ông lão không dám nhận, từ chối vài lần mới chịu cầm lấy. Tôi đứng cạnh mà chẳng hiểu gì, sao cứ như đi thăm hỏi người già neo đơn thế này? Trên đường về, tôi mới hỏi tại sao ngôi nhà kia lại liên quan đến con chó.

Hắn trả lời, vì tà vật đó đã chạm vào giày tôi nên hắn dùng chiếc giày làm vật dẫn để xem rốt cuộc là thứ gì, nào ngờ lại

nhận được kết quả ngoài dự đoán. Dấu vết mà tôi nhìn thấy trước hành lang chính là vết chân chó. Đây cũng là lý do vì sao giày mỗi lần chỉ có một chiếc, bởi chó không có tay, phải tha bằng mõm, nên mỗi lần chỉ tha được một chiếc giày. Bấy giờ hồi tưởng lại, dấu vết in trên đám tàn hương quả là giống chân chó, chỉ hiềm tôi không nuôi thú vật nên khó liên tưởng thôi. Xem ra đúng như tôi đoán, giày ở trước cửa nhà quả thật được tha từ trạm thu gom phế liệu.

Tần Nhất Hằng mở cửa sổ taxi, châm thuốc rồi nói tiếp, thật ra dấu chân chó này bình thường rất khó phát hiện, kể cả sử dụng huyền thuật. Sở dĩ chúng tôi có thể nhìn thấy nó là bởi hắn đã đặt một cái trạng thích trong giày, trạng thích vốn là vật trừ tà.

Con chó tuy không phải ma quỷ, nhưng dù gì cũng là tà vật nên khi hồn của nó tới tha giày, tự nhiên sẽ cảm thấy giày nặng chịch, vì vậy mới để lại dấu chân trên mặt sàn. Đây cũng là lý do vì sao giày của tôi không bị tha đi, mà chỉ xê dịch một đoạn nhỏ, rơi ngay giữa hành lang.

Bởi linh hồn con chó không chịu nổi sức nặng nên buộc phải nhả ra.

Theo tình hình trước mắt, giả sử trạng thích vô tình bị nhân viên quét dọn hoặc người dân sống cùng tầng nhặt được thì cũng không sao, còn không thì linh hồn con chó đó có lẽ đã bay lên trời rồi, cái trạng thích kia cũng chính là phần mộ cuối cùng của nó. Tần Nhất Hằng phả ra một làn khói thuốc, vờ làm bộ sầu muộn.

Tôi nghe xong vẫn còn lơ mơ, tuy hắn đã giải thích rõ ràng nhưng tại sao con chó lại tự dưng chạy tới đây tha giày đi, bất chấp âm hồn bất tán, không thể đầu thai? Chẳng lẽ ở đây vẫn

còn linh hồn của một con chó khác vốn là một cặp với nó? Nhưng trước nay tôi chưa nghe nói nhà này nuôi chó bao giờ.

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, hắn lại thở dài, nói, nếu tôi đoán chính xác thì suy luận của anh cũng đúng một phần.

Trong lúc nói chuyện, chúng tôi đã về tới khu nhà kia. Sau khi xuống xe, Tần Nhất Hằng lại đưa tôi tới trước cửa ngôi nhà.

Hắn nhìn quanh, lấy đống bùa vàng ra rồi bảo, đây là loại bùa phổ biến nhất trong Đạo gia, được sử dụng rộng rãi, cũng chính là bùa trấn trạch thông dụng nhất. Rất nhiều người xem lướt qua cũng biết vẽ, nên dù ngày nay loại bùa trấn trạch này không còn thịnh hành, người ta vẫn thường xuyên nhìn thấy nó.

Nhất là khi nó cũng có tác dụng nhất định, có thể trấn giữ nhà cửa, giúp người trong gia đình khỏe mạnh bình yên. Cần chú ý là nó không có tác dụng trừ ma diệt quỷ, gọi là "chặn" nghe thỏa đáng hơn "trấn", bởi nó chỉ dùng để chặn cho hơi người trong nhà không thoát ra ngoài. Quan trọng nhất là chỉ dán loại bùa này trong ngôi nhà tiếp khí đất, cũng có nghĩa là khi đứng trong nhà, lòng bàn chân phải giẫm lên mặt đất. Dù là nhà lầu, cũng chỉ dán ở tầng một với điều kiện số tầng không quá nhiều. Còn đối với các cao ốc thì không được phép dán.

Ngày nay có nhiều người mê tín, thần hồn nát thần tính, mù quáng sử dụng bùa nên rất dễ chuốc họa vào thân. Nhiều kẻ không hiểu rõ nội tình đã tùy tiện dán bùa trong nhà, giả sử không phù hợp các điều kiện trên thì lá bùa sẽ phản tác dụng, rõ nhất là khiến người trong nhà u uất ngột ngạt. Nếu trúng phải người đa sầu đa cảm, coi như hết đường cứu.

Bùa dán ở chỗ cao sẽ trở thành một ngọn núi vô hình, nhà càng cao thì càng nguy hiểm. Vợ của chủ nhà tự sát, chắc chắn do ảnh hưởng của bùa, hơn nữa lúc đó còn cãi nhau với chồng, uất ức thành bệnh, không nghĩ thoáng được, cuối cùng đã tự sát. Bùa này có thể do người nhà tự dán lên, kết quả chữa lợn lành thành lợn què, rước họa vào thân. Những chuyện tương tự không phải hiếm gặp.

Dứt lời, Tần Nhất Hằng đưa lá bùa cho tôi. Tôi cầm trong tay, quan sát một lúc, thấy chữ bên trên nguệch ngoạc như gà bới, có vẻ được viết bằng bút lông, nhưng tôi chẳng nhận ra mặt chữ nào.

Tôi vò đầu suy nghĩ. Tần Nhất Hằng nói bùa là do nhà họ tự dán lên, khiến vợ chủ nhà uất ức mà tự sát, nhưng thế thì liên quan gì đến con chó kia? Em họ của chủ nhà cũng tự sát tại đây, chẳng lẽ cũng vì bị lá bùa làm cho uất ức nghĩ quẩn?

Tôi lại hỏi Tần Nhất Hằng, hắn khẽ gật đầu, nói, người chết không thể sống lại, vì sao họ chết, chúng ta chỉ có thể suy luận qua những manh mối đã biết. Em họ của chủ nhà rất có khả năng cũng bỏ mạng vì lá bùa. Cậu ta chết ngày nào thì giờ chúng ta không rõ, nhưng có lẽ hôm đó âm khí rất nặng. Theo truyền thuyết, khi âm khí nặng, bùa sẽ đè xuống, cuối cùng đè lên cả người. Khoa học có thể lý giải rằng cái chết này liên quan đến việc tinh thần bị chèn ép; huyền học gọi nó là bức quá thành họa. Còn về linh hồn con chó kia…

Tới đây, Tần Nhất Hằng ngừng một lát, trông có vẻ khó nói. Tôi châm thuốc, kiên nhẫn đợi. Tần Nhất Hằng thở dài một tiếng, mục đích của con chó thật ra rất đơn giản. Tha giày tới hay trộm giày đi cũng không hề có ý xấu. Trước đây, theo thói quen, chúng ta vẫn cho rằng tà vật đều là ác quỷ làm hại

tới con người, vì vậy mới bỏ qua manh mối đơn giản này. Giày để xỏ vào chân, mà chân dùng để đi đường, thế nên con chó ấy chỉ muốn dùng cách thức của riêng mình để nhắc nhở mọi người rời khỏi nhà. Chắc chắn nó đã biết ngôi nhà có vấn đề nên mới liều lĩnh muốn cứu người trong nhà.

Quả thật, điều này khiến người ta phải ngỡ ngàng, dù chó là loài vật có trực giác, trông thấy được tà ma, nhưng ai đâu biết chúng lại thông minh đến vậy. Tần Nhất Hằng ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy chỉ có một khả năng, con chó chính là cô vợ đã mất của chủ nhà.

Nguyên nhân có lẽ là tình yêu. Người vợ dù đã chết, nhưng vẫn lo lắng cho chồng ở dương gian, không nỡ để anh ta giẫm lên vết xe đổ của mình. Cô ấy tự sát nên không thể yên ổn đầu thai, tuy chưa hóa thành ác quỷ nhưng cũng chỉ có thể quanh quẩn gần nhà để tìm cách.

Thật tình cờ, cô ấy chết ngay lúc con chó mẹ ở trạm phế liệu mới sinh con. Chó con vừa ra đời nên hồn chưa nhập vào thân. Cô ấy nhân cơ hội chiếm thể xác của nó để trở về cảnh báo với người trong nhà. Thế nhưng, số trời đã định, dù nhập vào thân xác con chó, cô ấy vẫn không tránh khỏi chết thêm lần nữa. Cái chết này không phải vô cớ, mà là do quỷ sai gây nên.

Ý chí của cô gái rất kiên cường, không biết do sức mạnh của tình yêu hay vì đây là tâm niệm duy nhất trước lúc chết nên linh hồn cô vẫn trở về để hoàn thành nó theo bản năng. Dù sao sau khi chết, cô cũng đã năm lần bảy lượt nhắc nhở người nhà, chỉ tiếc âm dương cách biệt, nhắc nhở không được mà còn dọa họ chạy mất, câu chuyện ma quỷ lộng hành cũng từ đó mà ra.

Chiếc giày ở cửa trước khi cậu em họ chết có lẽ chính là nỗ lực cuối cùng của cô ấy. Nghe nói linh hồn xê dịch được thực thể cũng chia thành nhiều loại dựa theo oán khí. Thậm chí có ác quỷ đẩy được cả xe hơi, còn như cô ấy, tha giày đã là cực hạn rồi.

Nghe Tần Nhất Hằng phân tích, tôi cũng cảm khái không thôi.

Trước đây, tuy đã nhiều lần nghe hắn giải thích nguyên nhân kết quả những chuyện ma trong các ngôi nhà nhưng tôi chưa bao giờ thấy hắn dùng giọng điệu như hôm nay. Ngay cả khi ở trong từ đường, hắn cũng chưa hề nói thế này. Lời giải thích của hắn rất xúc động, không hề giống phong cách sắc sảo thường ngày, nghe xong lại thấy mủi lòng. Nếu thực sự như lời hắn nói, đây rõ ràng là một câu chuyện tình yêu buồn mà đẹp.

Trên đời có biết bao chuyện chúng ta khó mà suy đoán, nếu thực sự mỗi câu chuyện đều xuất phát từ lòng tốt hoặc tình yêu thì có lẽ những ngôi nhà ma có đáng sợ đến đâu cũng không làm người ta kinh hãi.

Quen biết Tần Nhất Hằng vài năm, tôi chợt hiểu vì sao hắn lại xúc động như vậy, có lẽ những sự việc ma quái hắn gặp từ trước đến giờ đa phần là lừa gạt lẫn nhau hoặc máu me tanh tưởi. Hôm nay lại gặp được một người chết không chịu đầu thai, dù phải làm chó vẫn muốn nhắc nhở người mình yêu, quả thật điều này đã phá vỡ quan niệm về nghề nghiệp của hắn.

Tôi định an ủi hắn vài câu, nhưng chẳng tìm được lời lẽ nào thích hợp, đành hỏi lảng sang việc xử lý ngôi nhà. Tần Nhất Hằng thì mỉm cười bảo, suy đến cùng nhà cũng không dơ bẩn gì, cậu em họ dù tự sát ở đây nhưng hồn không lưu lại trong nhà. Chúng ta chỉ cần làm như mọi lần, chọn ngày lành

tháng tốt quét dọn lại một lượt, sau đó dán một lớp giấy đỏ lên cửa, để không vài ngày là có thể yên tâm. Hiện tại, bùa trấn trạch đã được gỡ ra, cô vợ của chủ nhà cũng yên lòng rồi, mai sau sẽ không quay lại nữa.

Chuyện về ngôi nhà dừng lại ở đây, xem như ai nấy đều vui vẻ. Lần này không xảy ra sự kiện kinh hoàng nào, nhưng lại khiến người ta xúc động khôn nguôi.

Ngay hôm đó, tôi sắp xếp kí hợp đồng, mua lại ngôi nhà với mức giá đã bàn từ trước. Khi gặp mặt, tôi không khỏi ngưỡng mộ chủ nhà vì có một người vợ yêu mình đến vậy.

Kí hợp đồng xong, chúng tôi không nán lại lâu, đưa phí môi giới cho Hứa Truyền Tường, hẹn ông ta nếu có thông tin gì về nhà ma thì báo với chúng tôi, phần trăm hoa hồng vẫn tính như cũ. Hứa Truyền Tường rất vui mừng, lại mời chúng tôi ăn một bữa thịnh soạn, xem như tiệc chia tay. Sau đó, tôi và Tần Nhất Hằng lên đường trở về nhà.

Trời gần tối mới về tới thành phố tôi ở, tôi và Tần Nhất Hằng tạm biệt nhau, ai về nhà nấy. Tôi định trở về xử lý hai hợp đồng mới kí, sau đó lên giường ngủ sớm, hôm sau sẽ dành hai tiếng quét dọn gọn gàng, xa nhà vài hôm, chắc nhà cửa đã đóng đầy bụi.

Vừa mở cửa vào nhà, chưa kịp bật đèn, tôi đã vấp phải thứ gì đó. Ra là một chồng tạp chí cao, buộc lại bằng dây thừng đặt bên cạnh kệ giày. Thoạt đầu tôi còn cho rằng đây là kiệt tác của mình, chắc xa nhà ít hôm nên đầu óc hơi lú lẫn. Nhưng nghĩ lại, tôi cảm thấy vô lý, tôi không có thói quen đóng gói tạp chí, cùng lắm chỉ xếp lại với nhau thôi.

Tôi ngồi thụp xuống, xách thứ nó lên. Tạp chí không dày, nhưng cả chồng cũng có tới mấy chục quyển nên khá nặng.

Tôi tự nhủ, hay có ai đó gửi bưu phẩm tới cho mình? Mà cũng không thể như vậy được, làm gì có ai mở cửa cho bưu tá?

Nghĩ vậy, tôi bèn đưa mắt nhìn bìa ngoài tạp chí, tức thì lạnh run người, gọi ngay cho Tần Nhất Hằng, kể rõ tình hình, hắn buột ra một tiếng chửi thề rồi cúp máy.

Tôi vô cùng hoang mang, bèn gọi lại. Đầu dây bên kia tắt máy.

Tôi định mở cửa trốn ra ngoài, nhưng lại thấy hơi thần hồn nát thần tính. Có điều bất luận thế nào, chồng tạp chí này cũng không hề đơn giản, bởi bìa ngoài của nó có mấy chữ rất rõ ràng: Tạp chí Hoành Đạt. Chưa cần xem nội dung, chỉ nhìn cái tên, đến kẻ ngốc cũng biết có liên quan tới tập đoàn bất động sản Hoành Đạt.

Tôi đứng yên tại chỗ, gắng trấn tĩnh, dần dà cũng không thấy sợ hãi nữa. Đây dù sao cũng là nhà tôi, địa bàn của tôi, dù gặp nguy hiểm phải bỏ chạy thì cũng không đến mức không tìm thấy đường ra. Vì vậy, tôi lại ngồi xuống xem kĩ chỗ tạp chí.

Toàn bộ bìa ngoài lẫn cách phối màu của tạp chí trông khá quê mùa, tuy tôi chưa xem nội dung nhưng có thể đoán đây là nội san doanh nghiệp . Loại này thường được lưu truyền nội bộ, cùng lắm chỉ đưa cho khách hàng xem để quảng bá trá hình và phô bày sức mạnh của doanh nghiệp . Sao nó lại chạy đến nhà tôi? Mà còn nhiều như vậy?

Tôi kiểm tra cửa sổ, không hư hại gì, cũng không có dấu vết cạy mở. Vậy là chúng vô duyên vô cớ xuất hiện trong nhà, y như tủ quần áo và âm khấu bên Tần Nhất Hằng. Liệu có liên quan gì tới nhau không? Lẽ nào chồng tạp chí này cũng là để cung cấp thêm manh mối cho chúng tôi? Nhìn bên ngoài

chẳng phát hiện ra điều gì. Tôi do dự một lát, cảm thấy không nên tháo dây buộc thì hơn, cứ để đó đợi Tần Nhất Hằng qua xem rồi giải quyết. Tôi toan gọi lại cho hắn, mới định bấm số thì hắn đã gọi trước.

Tần Nhất Hằng nói điện thoại hắn vừa hết pin, giờ đã sắp đi tới nhà tôi rồi, bảo tôi ra mở cửa. Tôi cũng chẳng cần mở, bởi từ lúc về nhà đến giờ, cửa vẫn chưa hề đóng. Nghe tin hắn tới, tôi cũng vững dạ hơn.

Khoảng bảy, tám phút sau, Tần Nhất Hằng hùng hổ đẩy cửa đi vào, không chào hỏi câu nào đã cúi đầu nhìn những quyển nội san kia, sau đó ngồi thụp xuống xem xét. Sắc mặt hắn trông rất nghiêm trọng, khiến tim tôi vừa bình tĩnh đã lại thót lên, vội vàng ngồi xuống cạnh hắn hỏi, thế này là thế nào?

Vừa buột miệng, tôi sực nhớ ra, mình mới là người liên quan nhiều nhất, Tần Nhất Hằng cũng không thể biết nhiều bằng mình. Vì vậy, tôi kể rõ ràng lại một lượt về việc phát hiện ra chồng tạp chí và đưa ra một số suy đoán. Chẳng biết hắn có nghe lọt tai không, cứ cúi đầu mãi không ngẩng lên.

Một lúc sau, Tần Nhất Hằng lấy con dao gấp Thụy Sĩ từ trong túi ra, nhanh nhẹn cắt đứt sợi dây buộc chồng tạp chí, tiện tay cầm một quyển lật xem vài lần rồi đặt xuống.

Kể tới đây, tôi buộc phải ngừng lại, bởi mực nước càng lúc càng hạ xuống gần vạch dấu.

Tôi ghé lại quan sát, thấy chỉ chớp mắt là sẽ chạm vạch.

Không biết người bên kia đầu dây đang nói gì, chắc là hỏi tại sao tôi bỗng ngừng kể. Tôi cũng chẳng còn bụng dạ nào mà trả lời, bởi đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại chợt vang lên. Tôi nhìn theo hướng âm thanh truyền tới, phát hiện

nó đến từ phòng ngủ. Vật dụng trong phòng ngủ đều đã dọn đi, bên trong cũng ngổn ngang toàn đồ đựng nước.

Tôi nhìn quanh, trông thấy chiếc di động được dán trên một góc trần nhà bằng băng dính thì không khỏi ngạc nhiên. Di động vẫn đang đổ chuông, song trong phòng chẳng có thứ gì kê để trèo lên nên tôi không sao với đến được. Cuối cùng, tôi đành giẫm lên bậu cửa sổ, gỡ nó xuống trong tư thế hết sức chông chênh.

Thực tình tôi hơi hụt hẫng vì không phải chuông báo cuộc gọi, mà chỉ là chuông nhắc việc. Đây là một chiếc Nokia đời cũ, thời gian sử dụng lâu hơn các loại smartphone hiện đại rất nhiều, pin vẫn còn hai vạch.

Tôi chẳng rõ nó được đặt ở đây từ bao giờ, nhưng có thể khẳng định do người bạn kia để lại, vì việc được nhắc hiện lên trên màn hình là: đổ hết nước trong phòng ngủ.

Việc này trông thì dễ nhưng làm cũng mệt ra phết. Đổ hết nước đi, cuối cùng tôi mới có chỗ đặt chân.

Hộp tin nhắn trống trơn, album cũng không có ảnh, dường như đã xóa hết dữ liệu. Tôi không cam lòng, lục tìm mấy lần, cuối cùng mới moi được uài file ảnh lưu trong bộ nhớ, tiếc rằng dung lượng khá lớn, điện thoại đời cũ không mở được. Tôi đành bắn bluetooth từng tấm sang máy mình, mở ra xem, tức thì kinh ngạc.

Những tấm ảnh vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc, bởi mỗi tấm đều là ảnh chụp toàn thân của một người tôi không hề biết. Bối cảnh hình như là bên trong một ngôi nhà, nhưng quá tối nên tôi không nhìn ra cách bài trí.

Tôi vừa lướt xem từng tấm vừa suy đoán, lẽ nào trước đây cũng có người kể chuyện theo cách của tôi? Sau đó hễ ai muốn đi thì yêu cầu họ chụp một tấm ảnh?

Những người này ăn mặc rất bình thường, càng phù hợp với suy đoán của tôi. Lướt đến tấm cuối cùng, tôi sững sờ. Người trong ảnh vô cùng quen thuộc, chính là người bạn nọ.

Tôi day day huyệt thái dương. Nói thật lòng, tôi không muốn nghĩ nhiều như vậy. Mấy năm nay, tôi lúc nào cũng suy nghĩ, suy nghĩ đã giúp tôi giành được không ít lợi ích, nhưng cũng khiến tôi ngày càng mệt mỏi.

Tôi vỗ nhẹ vào má, cảm thấy phải tiếp tục kể mới khỏi nghĩ ngợi lan man. Người nghe ở đầu bên kia vẫn chưa gác máy, tôi đánh động anh ta rồi kể tiếp.

4
Đoán chữ

Ngồi bên cạnh, tôi tranh thủ liếc xem vài lần. Thấy Tần Nhất Hằng đã cầm trên tay mà không nguy hiểm gì, tôi cũng lật xem vài quyển, phát hiện ra chúng khá đầy đủ, mỗi tháng một số, tức là toàn bộ nội san của tập đoàn Hoành Đạt trong vài năm gần đây.

Tôi càng xem càng không hiểu mục đích của kẻ đưa những thứ này tới. Chẳng lẽ muốn chúng tôi hiểu thêm về lịch sử của Hoành Đạt?

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, nhưng hắn không tỏ thái độ, chỉ đặt chồng nội san về chỗ cũ, sau đó ngồi xuống sofa châm một điếu thuốc. Tình hình chúng ta hiện giờ còn tệ hơn tôi dự liệu. Xem ra nhất cử nhất động đều bị kẻ khác giám sát rồi. Dứt lời, hắn lấy trong túi áo ra một vật nhỏ đen sì, đặt lên bàn trà.

Tôi cầm lên xem, là một cái camera mini. Tần Nhất Hằng nói, kể từ khi cái tủ quần áo kia xuất hiện, tôi đã lắp camera quay trộm trong nhà, kết nối với máy tính giấu kín, có thể ghi lại hình ảnh trong khoảng thời gian dài. Mỗi lần ra ngoài, tôi đều bật thiết bị để xem nếu còn có thứ gì được đưa tới thì quá trình đó sẽ diễn ra thế nào. Nhưng thật khó lường, lần này đồ lại đưa tới nhà anh.

Nghe vậy, tôi bỗng thấy sống lưng lạnh buốt. Chẳng lẽ đối phương biết được việc Tần Nhất Hằng bố trí thiết bị quay trộm trong nhà nên đã đưa tạp chí sang nhà tôi? Tức là người ta vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của chúng tôi, bất kể ngày đêm? Lại còn giám sát cùng lúc hai người? Bọn họ là một nhóm hay là thế nào?

Tình hình còn khiến người ta căng thẳng hơn cả gặp ma. Tôi không hiểu rốt cuộc đối phương đang muốn giúp chúng tôi hay bày kế, dụ chúng tôi sa bẫy. Đầu hơi căng ra, tôi châm thuốc rít một hơi dài, hồi tưởng lại những chuyện đã trải qua, cảm giác bất an lại dâng lên từ đáy lòng.

Tần Nhất Hằng cũng đang suy nghĩ, suốt mười phút liền hai chúng tôi chẳng nói với nhau câu nào. Cuối cùng, hắn đem đống tạp chí đặt lên bàn trà, nói bằng giọng an ủi, chúng ta tạm thời đành để đối phương dắt mũi đi tiếp vậy, dù sao không ai dám đảm bảo mấy chuyện viết trên nắp quan tài là giả. Những việc khó hiểu trên đời này quá nhiều, vẫn nên đợi xem có phát hiện được gì không rồi tính tiếp.

Lời Tần Nhất Hằng cũng có vẻ hợp lý, tôi vỗ vỗ má, bắt đầu lật chỗ nội san ra đọc. Bài nào cũng rườm rà và dở tệ, nhưng tôi vẫn phải lần lượt đọc kĩ, quả là khổ sở khôn xiết.

Hai chúng tôi xem tới nửa đêm vẫn không phát hiện được gì. Tôi vốn định về nhà đánh một giấc, cuối cùng lại phải thức tới khuya, toàn thân rã rời, cứ phải rít thuốc cho tỉnh táo. Cuối cùng đứng dậy rửa mặt bằng nước lạnh mới cảm thấy sảng khoái hơn đôi chút. Trở lại sofa, tôi đang chuẩn bị đọc tiếp thì nghe thấy Tần Nhất Hằng ồ lên kinh ngạc.

Cơn buồn ngủ lập tức tiêu tan, tôi vội hỏi hắn tình hình ra sao. Tần Nhất Hằng trỏ vào một cuốn, khẽ nói, chỗ này có chữ

bị sai.

Cứ tưởng điều gì quan trọng. Đừng nói là tập san doanh nghiệp , ngay cả tạp chí trung ương cũng không thể đảm bảo chính xác. Dù sao việc hiệu đính đều do con người làm, mà con người cũng có lúc phạm sai lầm, huống hồ nội san doanh nghiệp thông thường chỉ làm cho xong, vốn chẳng có nhiều người đọc để mà xét nét lỗi chính tả.

Tôi định trách Tần Nhất Hằng, nhưng quay sang thấy hắn vẫn đang cau mày, bèn ghé lại nhìn, cũng không khỏi sửng sốt, chữ này tôi không biết đọc.

Dù sao tôi cũng tốt nghiệp đại học chính quy, làm gì đến mức không đọc nổi chữ. Đây cũng không phải tạp chí học thuật chuyên ngành, một nội san doanh nghiệp sao có thể sử dụng chữ hiếm gặp. Tôi định hỏi Tần Nhất Hằng cách đọc, nhưng chưa kịp cất lời đã thấy hắn ra chiều vỡ lẽ, vội vã lật thêm vài quyển nữa, săm soi tìm kiếm rồi quay đầu nói với tôi, không chỉ quyển này có chữ sai, rất nhiều quyển khác cũng có, hơn nữa… Hắn đưa một quyển cho tôi xem, những chữ sai này hình như đều được đặt cùng một vị trí.

Hắn nói liến thoắng khiến trí não tôi không kịp xử lý. Tới khi nhìn thấy vài chữ sai, tôi mới dần vỡ lẽ. Những chữ đó không những không đọc được mà vị trí của chúng cũng khiến người ta kinh ngạc. Bởi bất luận chủ đề tập san là gì, nội dung của trang ra sao, lỗi sai vẫn nằm ở trang thứ tư từ cuối lên, hàng dưới cùng bên tay trái.

Như vậy là có ý gì? Là lỗi in ấn hay sai sót khi sắp chữ? Nhưng không thể quyển nào cũng gõ sai cùng một chỗ được. Tôi nhìn Tần Nhất Hằng, hắn cũng đang nghĩ mải miết.

Một lúc sau, hắn mới ừ một tiếng rồi nói, e rằng chính các chữ sai là nguyên nhân khiến người ta gửi chồng nội san tới đây. Dứt lời, hắn bảo tôi giở trang tương tự của tất cả số nội san ra, để hắn lần lượt kiểm tra rồi cẩn thận chép lại vào một tờ giấy. Trong lúc Tần Nhất Hằng sao chép, tôi đứng bên quan sát. Tuy mỗi quyển đều có chữ sai nhưng quanh đi quẩn lại chỉ có năm chữ thay phiên nhau xuất hiện.

Chép xong, Tần Nhất Hằng nhìn mấy hàng chữ rất lâu, cuối cùng khẽ lắc đầu bảo, không giống chữ vẽ bùa. Thật ra cũng có một số đạo sĩ viết lên bùa vài văn tự cổ, trông gần giống những nét bút tối giản hoặc totem, nhưng xét cho cùng cũng chỉ loanh quanh mấy loại, không hiếm đến mức tôi chưa từng nhìn thấy.

Ngay cả hắn còn chẳng biết đọc thì tôi càng miễn bàn. Cầm tờ giấy lên, tôi cũng không biết nên phán đoán theo hướng nào, lại đành đặt xuống.

Tần Nhất Hằng cũng đã thấm mệt, ngáp một cái rồi bảo, tạm dừng ở đây, giờ chúng ta đi nghỉ trước đã. Khi nào phục hồi tinh thần, tôi sẽ đưa anh tới gặp một cao nhân chuyên nhận biết chữ Hán, xem có giúp gì được không. Dứt lời, Tần Nhất Hằng đứng dậy tạm biệt, tiện thể mở tủ lạnh nhà tôi lấy hai cái xúc xích đem về.

Tôi cũng mệt lử, chẳng màng thu dọn đồ, cứ thế nằm vật ra giường đánh một giấc. Mãi tới chiều hôm sau tôi mới tỉnh lại, vội gọi điện cho Tần Nhất Hằng. Hắn lái xe đưa tôi tới thẳng khu chợ bán sỉ lớn nhất thành phố.

Tần Nhất Hằng dặn, lát nữa gặp người ta phải cố gắng hoạt bát, nhanh nhẹn và nói chuyện to hơn một chút. Ông lão hơi nghễnh ngãng, lại không thích những kẻ kiệm lời.

Xuống xe, Tần Nhất Hằng dẫn tôi đi vòng vèo trong khu chợ, cuối cùng dừng lại trước một của hàng. Hắn nói đã đến nơi, sau đó đẩy cửa vào trước. Tôi không vội theo sau mà đưa mắt quan sát bên ngoài một lượt. Cửa tiệm này hình như bán câu đối, tranh Tết hoặc tranh cắt giấy, thấy dán khắp tường, trông khá vui mắt. Ngoài cửa còn treo hai cái đèn lồng đỏ nhưng không có biển hiệu, cũng chẳng biết tên tiệm là gì.

Tôi tự nhủ, đây chính là ẩn dật giữa chợ à? Mặt tiền cửa tiệm tuy nhỏ nhưng giá thuê không hề rẻ. Ngày trước, tôi còn định đầu tư vài gian hàng ở đây, nhưng chưa kịp ra tay đã bị kẻ khác tranh mất. Ông lão này bán câu đối mà có thể thuê được cả cửa tiệm, chẳng lẽ lợi nhuận thực sự cao tới vậy?

Dù thế nào cũng phải vào trong xem cái đã. Tôi dụi tắt thuốc rồi đẩy cửa đi vào. Tần Nhất Hằng đã ngồi xuống nói chuyện với ông lão, trên bàn còn có tờ giấy chép lại những chữ viết sai.

Ông lão trông không già lắm, mặt không có mấy nếp nhăn, râu cũng không dài, mặc bộ đồ thể thao Adidas giống những người lớn tuổi bình thường. Thấy tôi đi vào, ông lão khẽ gật đầu với tôi, mỉm cười đầy thô bỉ.

Tần Nhất Hằng cũng không giới thiệu gì, chỉ vào một cái ghế nhựa, bảo tôi ngồi xuống rồi tiếp tục thảo luận với ông lão. Hắn nói chuyện rất to mà ông lão cũng chẳng kém, hai người nói qua nói lại hồi lâu, tôi nghe rất rõ. Tần Nhất Hằng hỏi ông ta có biết cách lý giải những chữ này không.

Ông lão cầm tờ giấy lên, nheo mắt xem rồi cười khà khà, nói, đây không phải chữ mà gọi là cái thăm. Xưa kia, rất nhiều thầy bói chữ sử dụng nó để đoán việc, chỉ không đoán được tình duyên thôi. Đôi khi nó cũng được dùng trong nhà giam,

theo truyền thuyết Diêm Vương chỉ bắt số quỷ lẻ, nếu số tử tù bị hành quyết hôm đó lại chẵn, người ta sẽ rút thăm để chọn ra một người được hoãn chết, cũng xem như nể mặt Diêm Vương. Thăm gồm rất nhiều nét, có thể bỏ bớt hoặc thêm vào, nói kĩ hơn thì cũng hơi giống trò chơi trí tuệ, thách thức chỉ số thông minh của con người. Khi bói, phải bày thăm lên để người rút thăm dựa theo cảm giác điền thêm một nét. Xong xuôi, người ta sẽ suy đoán dựa trên nét bút, người có nét đậm nhất sẽ được miễn chết.

Ông lão nói sang sảng, nhưng tôi nghe vẫn thấy mơ hồ, nội san in ra chỉ để ai đó rút thăm? Suy đến cùng chỉ là trò tiêu khiển mua vui? Tôi nhìn Tần Nhất Hằng, hắn đưa mắt ra hiệu với tôi rồi vỗ tay bồm bộp khen hay. Tôi biết ý cũng vỗ theo hắn, chỉ thiếu điều hò reo hoan hô.

Ông lão đảo mắt nhìn quanh, khẽ gật đầu hài lòng, tiện tay lấy một cây bút nước viết lên giấy, tiếp tục giảng giải, xưa kia, khi tạo ra chữ tượng hình, tổ tiên chúng ta đã giấu trong đó nhiều đạo lý huyền diệu về trời đất vạn vật chứ không đơn giản như ta vẫn thấy. Thăm sở dĩ có thể biến hóa vô cùng, dùng để tiên đoán lành dữ, chính là bởi ý nghĩa của từng nét. Nét chữ này bao hàm cả ngũ hành bên trong. Nét sổ giống như que gỗ thẳng, tượng trưng cho Mộc. Nét ngang giống một đường thẳng vô tận, tượng trưng cho Thổ. Nét chấm như một hạt kim cương nhỏ, tượng trưng cho Kim. Còn hai nét phẩy, mác được kéo sang hai bên thì nét phẩy sang trái là Hỏa, thể hiện sự tấn công, nét mác sang phải là Thủy, thể hiện sự trút xuống. Đây mới chỉ là những nét cơ bản, muốn nói kĩ hơn thì còn tràng giang đại hải, mất nhiều thời gian nữa.

Vậy nên, đối với những người trong nghề, một nét nhỏ trên cái thăm cũng không thể coi nhẹ. Nếu kết hợp thêm ngày sinh

tháng đẻ của người viết, sẽ xuất hiện sự tương khắc và tương sinh, từ đó sinh ra thăm nặng thăm nhẹ.

Lời giải thích của ông lão thực sự rất đặc sắc, khiến chúng tôi được mở mang tầm mắt. Chẳng cần đợi Tần Nhất Hằng nhắc nhở, tôi đã không kìm nổi gật đầu tán thưởng. Sau đó, ông lão tiện tay móc trong túi ra hộp thuốc lá sợi, cuốn một điếu đưa cho tôi, cũng tự mình châm một điếu rồi tiếp, về tổng thể, thăm là như vậy. Thứ các cậu đem tới đây tuy cũng cùng loại song lại không tuân theo quy tắc thống nhất, mỗi cái bỏ một yếu tố trong ngũ hành đi nên trông mới phức tạp và khó hiểu.

Ông lão lại hỏi Tần Nhất Hằng, các cậu lấy chúng ở đâu ra?

Tần Nhất Hằng có vẻ không muốn tiết lộ, nhưng tình hình hiện tại e cứ giấu giếm sẽ không giải quyết được vấn đề. Hắn do dự một lát mới trình bày với ông lão, nhưng không nói những cái thăm nằm trong nội san doanh nghiệp mà chỉ kể mình tìm thấy chúng trong mấy quyển sách cũ khi giúp bạn chuyển nhà, vì không nén nổi tò mò nên đã chép lại đem tới đây.

Ông lão nghe xong khẽ gật đầu, ho nhẹ một tiếng rồi nói với Tần Nhất Hằng, thật ra tôi có một suy đoán, nhưng cảm thấy có phần trái với lẽ thường. Thăm này không phải để bói toán, mà giống một bản thông báo tìm người.

Tôi nghe mà líu cả lưỡi, Tần Nhất Hằng cũng bàng hoàng. Ông lão chắc đã đoán được phản ứng của hai chúng tôi, cười khà khà rồi cầm bút viết lên giấy một hồi, sau đó đưa cho Tần Nhất Hăng. Hắn nhìn chằm chằm tờ giấy, lông mày nhíu lại.

Lòng hiếu kì cuộn lên trong ngực tôi như mèo cào. Tôi ngó xem nhưng vì góc nhìn hạn chế nên chỉ thấy mặt sau tờ giấy. Cuối cùng tôi đành đứng hẳn dậy, thấy trên giấy là một mớ lộn xộn, trông gần giống tờ nháp thi của học sinh. Tôi chẳng nhìn ra cái gì, bất đắc dĩ phải ngồi xuống, cố dằn lòng đợi một trong hai người lý giải.

Nhưng cả hai không nhắc lại chủ đề cũ nữa mà quay ra hỏi han nhau vài chuyện thường ngày. Tiện thể, ông lão hỏi Tần Nhất Hằng gần đây có gặp Lưu thọt không, nói rằng mấy tháng trước gã tới đây, mua vài câu đối Tết và tặng ông cái mũ để trời lạnh đội cho ấm. Lưu thọt còn biếu ông lão hai nghìn tệ, nói Tết có việc nên không thể tới thăm hỏi, số tiền này xem như chúc Tết trước. Tần Nhất Hằng nghe vậy thì vô thức ngả người tới gần ông ta. Tôi cũng không khỏi hồi hộp.

Vậy là trước khi mất tích Lưu thọt còn tới đây, hơn nữa theo lời gã nói với ông lão, rõ ràng là chuẩn bị lặn một thời gian. Không phải cùng một bè với gã Lưu thọt giả mạo kia chứ?

Tôi liếc sang Tần Nhất Hằng, hắn bĩu môi, vẻ như sợ tôi không nhịn được lại chen vào, rồi mau mắn tiếp lời hỏi ông lão xem cái mũ trông thế nào. Ông lão vô tư mang mũ ra cho Tần Nhất Hằng xem.

Cái mũ màu đen viền đỏ, có vẻ khá tốt. Tôi chưa sờ thử, cũng không biết cụ thể làm bằng chất liệu gì, có lẽ là da. Tần Nhất Hằng cầm xem qua một lượt, gật đầu khen mũ đẹp rồi đặt nó lên bàn.

Tôi ngồi cách bàn chừng hai bước chân, khi nãy Tần Nhất Hằng cầm mũ trên tay nên tôi không để ý, giờ nhìn từ góc độ này mới thấy nó cao hơn mũ thông thường, không biết là sai

sót trong thiết kế hay bây giờ kiểu này đang thịnh hành, thoạt nhìn không vừa mắt cho lắm. Nhưng thấy ông lão có vẻ rất thích, tôi đành nén lại không nói, châm thuốc hút để khỏi phải lên tiếng.

Tôi hút xong điếu thuốc, Tần Nhất Hằng cũng trò chuyện được kha khá với ông lão, hắn xin phép cáo từ, cẩn thận thu lại tờ giấy kia rồi lấy một xấp tiền trong ví đặt lên bàn. Ông lão cũng không khách sáo, mỉm cười tiễn hai chúng tôi đến cửa rồi đưa cho Tần Nhất Hằng đôi câu đối, sau đó quay người đi vào nhà.

Ra khỏi cửa, tôi nhịn mãi cuối cùng cũng được nói, định hỏi hắn nhưng nhất thời chưa nghĩ ra nên bắt đầu từ đâu. Tần Nhất Hằng bèn tỏ ý đợi lên xe hẵng nói, rồi đưa tôi rời khu chợ.

Lên xe, hắn vẫn chưa vội kể chuyện mà chỉ dựa vào ghế trầm tư, nói với tôi rằng ông lão này họ Phòng, cũng được xem là một trong những bậc thầy về đoán chữ hiếm hoi ở Trung Quốc. Trông ông ta có vẻ chưa già lắm, chứ thật ra đã gần chín mươi rồi. Mấy năm trước lúc còn khấm khá, ông ta có vài quán trà, được người đời gọi là Phòng Vạn Kim, tên sao người vậy, hễ ai tìm tới ông ta nhờ đoán chữ, ít nhất cũng phải trả mười nghìn tệ. Đừng nhìn ông ta tươi cười vậy mà nhầm, thật ra ông ta rất xấu tính, cáu lên là ăn nói cực kì khó nghe, có lần đã làm mất lòng một nhân vật lớn tới xem bói nên bị đối phương trị cho một trận ra trò, mấy quán trà đều phải đóng cửa. Cuối cùng, ông ta thuê gian hàng trong chợ bán sỉ, bề ngoài bán tranh Tết và câu đối, nhưng thật ra vẫn đoán chữ. Vì vậy, khi lão Phòng đang bình chữ, không ai dám ngắt lời. Lão Phòng cũng niệm tình quen biết với hắn từ xưa, nếu không, hễ

ông ta mở miệng là phải đặt mười nghìn tệ lên bàn mới được tính là một lần giao dịch.

Dứt lời, Tần Nhất Hằng đưa tôi xem tờ giấy bình chữ của lão Phòng. Tôi quan sát kĩ một hồi, thấy quả giống tờ nháp thi, có vài nét sổ, không biết là suy đoán cái gì. Tôi thầm nghĩ, chỉ mấy nét bút chết tiệt mà cũng lấy được mười nghìn tệ? Thật là hái ra tiền!

Nghe tôi hỏi, Tần Nhất Hằng liền giải thích, đây là cách thức đoán ngũ hành sinh của lão Phòng, chỉ mấy nét bút đơn giản nhưng lại bao hàm đạo lý sâu xa. Từ kết luận của ông lão, thứ này rất có thể là một bản thông báo tìm người, bởi bốn thăm đầu lần lượt thể hiện năm, tháng, ngày, giờ, liên kết lại với nhau sẽ thành bát tự, riêng thăm còn lại thì lão chưa đoán ra, chúng tôi cũng chẳng thể biết nó là gì.

Nói tới đây, Tần Nhất Hằng nhìn thẳng vào mắt tôi, giọng bỗng nghiêm túc hẳn, sở dĩ ông Phòng nói thông báo tìm người này trái với lẽ thường là bởi bát tự mà ông ta đoán ra là giờ Tý, ngày Ất Mão, tháng Bính Dần, năm Giáp Ngọ.

Tần Nhất Hằng nhấn mạnh từng chữ một, mỗi chữ như một nhát búa đập lên ngực tôi.

Thời điểm mà hắn nói quá quen thuộc, tuy chưa từng nhắc tới nhưng tôi vẫn nghĩ về nó hằng đêm. Ngày tháng năm này không phải là thời gian được khắc trên ván quan tài sao? Giang Thước, qua đời năm Giáp Ngọ, tháng Bính Dần, ngày Ất Mão. Đây chẳng phải là giờ chết của tôi ư?

Tôi vội châm một điếu thuốc, gắng ép bản thân bình tĩnh lại. Sự việc có quá nhiều nghi vấn. Tôi chưa bao giờ coi giờ chết này là thật, nhưng tiềm thức vẫn hơi hoang mang, không nhắc thì chẳng sao, nhắc tới là khó chịu.

Tôi suy nghĩ một lát, cảm thấy bản thông báo tìm người này quả thật trái với lẽ thường, chưa bàn đến nó có liên quan tới giờ chết của tôi hay không, chỉ riêng thời gian đã là vài năm sau rồi. Cho dù là thông báo tìm người thì sao lại tìm một người ở tương lai? Theo bát tự thì người đó vẫn chưa ra đời mà! Sao có thể tìm được? Lẽ nào lão Phòng đoán sai, đây thật ra là giờ chết của tôi? Mẹ nó, sao lại muốn rủa tôi chết vào ngày đó chứ?

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, đây chính xác là bát tự à? Nếu như chỉ thời điểm thì có thể là một việc được ghi lại hoặc một dự định trong tương lai mà. Song hắn vẫn nghiêm trang lắc đầu, cái này được suy luận từ Thôi dương pháp, cho nên phỏng đoán của anh không có cơ sở. Đáp án phù hợp nhất chỉ có thể là bát tự của một người.

Tần Nhất Hằng vừa ngừng lời, trong xe bỗng lặng phắc. Tôi chưa nghĩ ra gì, cũng chẳng muốn nói chuyện. Chừng mười phút sau, hắn mới lên tiếng phá vỡ sự yên lặng, hôm nay cũng không đến nỗi công cốc, còn vô tình thu được tin tức về Lưu thọt. Ban đầu nghe lão Phòng nói, tôi cứ tưởng gã để lại manh mối gì, nhưng xem kĩ cái mũ kia thì không có gì khác thường. Có khi Lưu thọt chưa hề gặp bất trắc, chỉ là gã thấy tình hình không ổn nên muốn trốn đi một thời gian thôi.

Nhưng tính ra vẫn còn vài điểm kì lạ. Nếu Lưu thọt đã dự liệu mình sẽ gặp nguy hiểm thì tại sao không đi cầu cứu? Tuy hiện tại Phòng Vạn Kim đã sa sút hơn xưa nhưng quan hệ rất rộng, lại có nhiều mánh khóe, là nhân vật khá tiếng tăm trong giới, nói công bằng thì cũng có của ăn của để. Nếu Lưu thọt đã tới từ biệt thì có thể cầu xin lão Phòng trợ giúp.

Nghe Tần Nhất Hằng nói, tôi đoán lão Phòng tuổi tác đã cao, hành động không còn gọn lẹ, chắc Lưu thọt không muốn gây thêm phiền phức cho lão. Tần Nhất Hằng nghe vậy liền lắc đầu, dù thế gã vẫn có thể cầu cứu tôi.

Tôi đang choáng váng, chẳng còn sức mà nghĩ, bèn nhắm mắt lại day day thái dương. Bỗng nhiên, tôi chợt hiểu ra, sở dĩ Lưu thọt không cầu xin bất kì ai trợ giúp, chỉ có một khả năng là phiền phức gã gặp phải không ai giải quyết được, có nhờ người giúp cũng chẳng thấm vào đâu, đành tự gánh vác hoặc lẩn trốn. Nói vậy, không phải gã giết người rồi bỏ chạy đấy chứ?

Nghe tôi trình bày suy luận, Tần Nhất Hằng thở dài, đáp rằng phỏng đoán của tôi nghe cũng có lý. Hắn cúi đầu nghĩ ngợi một lúc rồi lại khẽ lắc đầu, nói hiện tại chỉ đoán bừa thì không thể tìm ra đáp án, có lẽ chúng tôi vẫn phải bắt tay điều tra từ tập đoàn Hoành Đạt, còn mọi chuyện khác đành chờ xem thế nào. Dứt lời, Tần Nhất Hằng nổ máy, trở về theo đường cũ.

5
Ma ngựa

Ba ngày sau đó, tôi và Tần Nhất Hằng không liên lạc. Thân tâm tôi đều mệt rã rời, chỉ muốn ở nhà nghỉ ngơi. Tần Nhất Hằng mang hết chỗ nội san doanh nghiệp về nhà mình, có vẻ muốn ở nhà suy nghĩ, giống như người ta tĩnh tâm ngồi thiền vậy. Tôi cũng lười chẳng buồn đi gặp hắn. Sang ngày thứ tư, tôi nhận được một vụ làm ăn, lần này cũng không cần Tần Nhất Hằng xử lý bởi có người gọi điện tới muốn mua một ngôi nhà của tôi.

Anh ta đưa ra mức giá không tệ, lợi nhuận cũng nằm trong dự trù. Tôi chẳng hề do dự, nhanh chóng để anh ta tới xem nhà. Dạo gần đây, số nhà tôi bán ra cũng ít, mà mua thêm lại nhiều, tiền vốn đã có phần hơi eo hẹp nên vụ mua bán này xem như giảm bớt mối nguy trước mắt. Sau khi kiếm được một khoản tiền, dĩ nhiên phải hẹn Tần Nhất Hằng đi ăn mừng nên ngay tối hôm đó tôi đã gọi điện cho hắn. Giọng Tần Nhất Hằng có vẻ hơi do dự, chần chừ hồi lâu mới nhận lời. Suốt bữa cơm, hắn gần như chẳng nói gì, thậm chí rất ít khi gắp thức ăn.

Tôi trông bộ dạng Tần Nhất Hằng như thể tẩu hỏa nhập ma, e là ở nhà nghiên cứu nội san sắp hóa điên, bèn quan tâm hỏi han vài câu. Hắn ngẩn người ra, rồi bỗng dưng bảo tôi lát

nữa ăn xong ra ngân hàng rút ít tiền mặt cho hắn mượn, nói rằng tối nay cần dùng luôn.

Thấy vậy, tôi lại càng khó hiểu. Số tiền kiếm được sau các vụ làm ăn thường chia đều cho cả hai, Tần Nhất Hằng vốn chẳng có sở thích gì đặc biệt tốn tiền, hơn nữa lần này bán nhà, tôi cũng vừa chuyển khoản phần của hắn trước bữa ăn.

Dù rất tò mò, tôi lại ngại hỏi hắn cần tiền làm gì, chỉ khẽ gật đầu đồng ý. Ăn xong cơm, cả hai không hề nghỉ ngơi mà tới thẳng ngân hàng gần đó. Tôi rút năm mươi nghìn tệ tiền mặt từ cây ATM đưa cho hắn. Tần Nhất Hằng cất tiền vào túi giấy, ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo, lên xe đi, tôi đưa anh tới một chỗ.

Trông hắn như chuẩn bị đi tiêu tiền, thậm chí còn định phung phí không ít. Chúng tôi đi hơn nữa tiếng đồng hồ mới đến một khu nhà, rồi dừng lại trước cửa một sòng bạc. Xuống xe, Tần Nhất Hằng đi thẳng vào như thể quen thuộc lắm. Tôi theo sau hắn, không nén nổi tiếng thở dài.

Từ lúc vào nghề đến nay, số tiền tới tay hắn quả thật không nhỏ, nhưng tiền nhiều đến mấy cũng không bù nổi khoản thua bạc. Nghĩ vậy, tôi bỗng xót tiền thay hắn, cảm thấy dù là bạn bè hay cộng sự thì cũng nên ngăn hắn lại, bèn kéo áo Tần Nhất Hằng, toan lựa lời khuyên nhủ mấy câu, nhưng hắn lắc đầu dặn tôi lát nữa đừng xen vào, xong xuôi sẽ giải thích cho tôi hiểu. Dứt lời, hắn xoay người đi vào sòng bạc.

Nghe Tần Nhất Hằng cam đoan, tôi ngây cả người, tin rằng quả thật hắn đang ấp ủ một kế hoạch. Cứ cho là hắn lừa tôi đi, cùng lắm là thua sạch năm mươi nghìn tệ này chứ gì, về sau không cho hắn vay nữa là được. Nghĩ vậy, tôi bèn đi theo.

Vào trong sòng bạc, tôi mới để ý nó được sửa lại từ căn hộ tầng một của khu chung cư, cửa lớn trổ ở ban công hướng ra sân, bên trong vẫn giữ nguyên kiến trúc ban đầu.

Tần Nhất Hằng thì thầm vài câu với một người trông như ông chủ ở đây, rồi lấy chút tiền từ trong túi giấy đưa cho ông ta. Sau đó, hắn quay đầu gọi tôi và theo người vừa cầm tiền đi qua một cánh cửa khác.

Cánh cửa này vốn là cửa chính của ngôi nhà, nhưng không dẫn đến hành lang khu chung cư mà rẽ sang một căn phòng khác, có thể là căn đối diện với sòng bạc được họ nối thông sang. Kiến trúc bên trong cũng giống sòng bạc, nhưng không có bàn mạt chược, trông cách sắp xếp và bày biện thì có vẻ là chỗ ở của người trong sòng bạc.

Hiện đã có vài người ngồi quây quanh chiếc bàn gấp trong phòng khách. Họ ngẩng lên nhìn hai chúng tôi, cười đầy vẻ quái dị. Tần Nhất Hằng im lặng ngồi xuống rồi bảo tôi kê một cái ghế bên cạnh. Sau đó, hắn đặt tiền lên bàn.

Chết tiệt, thật giống cảnh giao dịch của xã hội đen trên phim! Tôi cứ nơm nớp sợ lát nữa họ sẽ chĩa súng vào chúng tôi, nhưng thấy Tần Nhất Hằng vẫn điềm tĩnh, tôi mới hơi vững dạ.

Mấy người kia cũng móc ra một xấp tiền. Một người trong số đó đứng dậy lấy bộ bài poker. Hóa ra Tần Nhất Hằng đưa tôi đi đánh bài thật, nhìn đống tiền trên bàn, xem chừng bọn họ đặt cược không ít. Nói thật lòng, tôi cũng hơi thất vọng về Tần Nhất Hằng, nhưng bây giờ đâm lao thì phải theo lao, tôi đành vừa hút thuốc vừa theo dõi canh bạc.

Bọn họ chơi trò xì tố 7 cây rất phổ biến. Vận may của Tần Nhất Hằng không tệ, cơ bản đều đã thủ sẵn bài để đánh, mới

được vài ván đã thắng gần mười nghìn tệ. Nhưng trông hắn cứ tiu nghỉu, cuối cùng còn lén thì thào bảo tôi, anh lấy con dao Thụy Sĩ trong túi tôi ra, cắt một lỗ ở sau mông quần tôi.

Yêu cầu gì mà kì quặc, nhưng trước mặt bao người, tôi không tiện hỏi kĩ càng, đành lặng lẽ làm theo, cắt một lỗ trên quần của Tần Nhất Hằng, lộ cả quần lót bên trong. Hắn khẽ gật đầu nhìn tôi ra vẻ hài lòng rồi tiếp tục đánh bài.

Kể cũng lạ, sau khi bị thủng quần, vận may của Tần Nhất Hằng vội tụt dốc. Một lúc sau, số tiền thắng ban nãy đã bay biến, thậm chí còn mất trắng cả năm mươi nghìn tệ tiền vốn.

Tôi ngồi bên cạnh xem mà xót tiền vô hạn, nhưng vẻ mặt Tần Nhất Hằng lại rất thỏa mãn. Sau khi thua sạch, hắn phủi mông dẫn tôi ra khỏi sòng bạc. Tôi cố gắng đi sát lại để giúp hắn che lỗ thủng sau quần. Không hiểu hắn nghĩ gì mà mặc quần lót đỏ chót bên trong quần dài màu xám, màu quần lót lộ ra cứ đập vào mắt người ta.

Lên xe, tôi chưa kịp mở miệng, Tần Nhất Hằng đã giành nói trước, bảo rằng gần đây mình quá may mắn, nếu không thua mất ít tiền thì không bớt may được, việc mượn tiền người khác rồi thua sạch rất tổn hại đến vận may.

Sòng bạc vốn rất nặng âm khí, nói trắng ra là nơi cô hồn dã quỷ lảng vãng. Thứ nhất, sòng bạc trông có vẻ rất náo nhiệt nên chúng muốn tìm tới đây vui chơi. Thứ hai, vì con bạc đến từ khắp mọi nơi, mặc dù trong một thành phố thì cũng từ bốn phương tám hướng đổ lại, như vậy có thể nghe ngóng được nhiều tin tức. Thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất, rất nhiều người thua bạc sẽ suy sụp, thậm chí có người còn nghĩ quẩn hoặc bị thúc nợ quá đành tự sát. Vì vậy, lũ cô hồn dã quỷ này muốn đợi có người chết để tranh thủ nhập vào.

Dứt lời, Tần Nhất Hằng bảo tôi, sòng bạc từ xa xưa đã không phải nơi yên lành. Kẻ muốn mở sòng bạc không những phải có quan hệ sâu rộng mà còn phải cứng vía. Theo sự phát triển của xã hội, sòng bạc trong nước cũng hiếm dần, cùng lắm chỉ là nơi kín đáo để vài người tụ tập chơi một ván bài như thế này. Loại sòng bạc ngầm quy mô như trước kia cũng không dễ tìm nữa, nhưng lại xuất hiện vài chỗ có tính chất tương tự sòng bạc. Ví như phân xưởng chứa gỗ, tiệm bán quan tài hay thị trường chứng khoán trong thời kì bear market[38].

Nguyên lý của sàn giao dịch chứng khoán thật ra cũng giống sòng bạc, vì tài vận của đa số cổ đông trong thời kì bear market đều suy giảm nên lũ cô hồn dã quỷ rất thích đợi ở đây. Còn gỗ sinh ra từ đất, thuộc tính âm, nên nhiều linh hồn lang thang muốn tìm một cỗ quan tài cho mình đều tụ tập ở xưởng gỗ, về nguyên tắc cũng giống như tiệm buôn quan tài.

Lời giảng giải của Tần Nhất Hằng quả khiến tôi được mở mang tầm mắt, nhưng tôi vẫn không hiểu. Người ta tìm trăm phương nghìn kế để kéo vận may về phía mình, chứ chưa thấy ai chê vận mình tốt quá bao giờ, tôi bèn hỏi, thế tại sao phải cắt thủng quần?

Nghe tôi hỏi, Tần Nhất Hằng mới sực nhớ mình đang mặc quần thủng, bèn lấy một cái quần ở ghế sau để thay, ra là đã có chuẩn bị từ trước. Thay xong, hắn dặn tôi, quần lót màu đỏ không thể mặc tùy tiện, thường thì vào năm tuổi dễ phạm phải thái tuế, một loại sao tính âm chủ việc hung, nên người ta có thói quen mặc quần lót đỏ để trừ tà. Nếu không phải năm tuổi mà mặc vào ngày thường cũng không sao, song đi viếng mộ, khiêng quan tài, tiễn người hấp hối thì tuyệt đối không được. Khi đánh bạc hay đánh nhau với người khác lại càng phải tránh, vì nó dễ khiến bản thân xúi quẩy. Bởi vậy, hắn cố ý mặc

cái quần này để thua cho nhanh. Lỗ thủng ở quần cũng là để giảm vận may, người ta thường nói mặc áo rách đánh bạc rất đen đủi.

Xem ra để thua tiền, Tần Nhất Hằng đã bày không ít cách, quả là vất vả. Nhưng hắn vẫn chưa giải thích rốt cuộc là để làm gì. Thấy tôi gặng hỏi, hắn mới châm thuốc, nhẹ nhàng nhả ra mấy chữ, tôi muốn gặp ma, đoạn quay mặt đi nói tiếp, pho tượng kia có vấn đề.

Giọng Tần Nhất Hằng nhẹ tênh nhưng sắc mặt lại cực kì nghiêm trọng. Tôi bèn hỏi, pho tượng ấy có vấn đề gì. Hắn chỉ đáp rằng một hai câu không giải thích xuể, đợi lát nữa tôi xem sẽ biết, sau đó lái xe đưa tôi tới thẳng nhà hắn. Trên đường đi, tim tôi cứ tròng trành theo từng chuyển động của bánh xe, muốn chợp mắt một lát mà không tĩnh tâm nổi. Tới nơi, Tần Nhất Hằng mở cửa, tôi theo hắn vào. Cái tủ quần áo vẫn ở nguyên chỗ cũ, vừa nhìn đã thấy đau đầu.

Tôi chưa thấy pho tượng đâu, không biết Tần Nhất Hằng giấu ở chỗ nào. Nhìn kĩ mới nhận ra nó được dựng ở góc nhà, phía trên phủ một tấm vải, chẳng rõ là thảm hay quần áo. Tần Nhất Hằng đi thẳng tới, cẩn thận vén tấm vải lên rồi gọi tôi lại. Tôi chưa kịp đến gần, hắn đã ra chắn trước mặt, dặn tôi nhất định không được sờ tay vào rồi mới để tôi qua xem.

Đèn trong phòng đều bật sáng, pho tượng nằm trong góc vẫn có thể thấy rõ mồn một. Tôi quan sát một lúc, cảm thấy Tần Nhất Hằng có vẻ chuyện bé xé ra to, tượng đâu có điểm gì bất thường, ngoại trừ vài vệt màu hồng hay đỏ nhạt nơi ngực, trông như bị thuốc nhuộm hoặc thứ gì bẩn quệt vào.

Mấy vệt này vốn không quá rõ, nhưng trên nền thạch cao trắng nên trông khá nổi bật, chắc là dây ra từ tấm vải của Tần

Nhất Hằng. Nhưng quay sang nhìn tấm vải, tôi lại cảm thấy hình như không đúng. Tấm vải màu xanh lam, dù phai ra cũng không thể thành màu hồng. Chẳng lẽ mấy vệt đó này tự nhiên xuất hiện? Hay có kẻ nào lẻn vào nhà Tần Nhất Hằng để lại chút manh mối cho chúng tôi?

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, hắn không trả lời ngay mà lại nhắc tôi không được tới quá gần pho tượng, rồi mới chỉ vào vệt màu đỏ giải thích. Lúc mới phát hiện ra, hắn cũng cảm thấy bất ngờ, lúc đầu còn cho rằng chúng có liên quan đến ánh sáng phản xạ trong nhà nên mới chuyển pho tượng vào góc, kết quả những vệt màu trên pho tượng ngày càng nhiều, không biết xuất hiện thêm từ lúc nào. Hắn nghĩ mãi, vài ngày sau mới nảy ra một ý, nhưng là một ý rất hoang đường, tới giờ cũng không có cách nào chứng minh.

Tần Nhất Hằng rít một hơi thuốc dài, chậm rãi tiếp, đây là vết hoen tử thi.

Mấy chữ cuối cùng của hắn khiến tôi cảm thấy chân lạnh toát như bị ai đó nhét đá vào giày. Vết hoen tử thi ư? Tức là chỉ trên xác chết mới có chứ? Tượng rõ ràng nặn bằng thạch cao, cứ cho là giống hệt người thật thì cũng không thể là tử thi được.

Tôi không hiểu nhiều về sinh học, nhưng dù sao cũng từng xem khám nghiệm xác chết trên phim, biết rằng sau khi nạn nhân tử vong, dần dần sẽ xuất hiện vết hoen tử thi. Hình như trong phim, người ta còn nói rõ là nó liên quan đến cách thức tử vong, thậm chí có thể dựa vào đó để ước chừng thời điểm chết. Nghe nói, người chết càng lâu thì màu sắc của vết hoen càng đậm. Vệt màu trên pho tượng khá nhạt, chẳng lẽ nó mới

chết cách đây không lâu? Sao cứ như đóng phim khoa học viễn tưởng vậy?

Tình hình quả thật thách thức giới hạn tư duy của con người. Nếu đây là vết hoen tử thi thật, thì tôi đúng là sống uổng hơn hai mươi năm trên đời.

Tần Nhất Hằng chắc đã đoán được phản ứng của tôi, bèn thở dài nói, tôi chỉ đánh bạo đoán vậy thôi, hiện tại cũng không có bất cứ bằng chứng nào. Vì vậy, tối nay tôi định dùng nốt mấy biện pháp, xem phỏng đoán này đúng hay sai. Dứt lời, hắn cầm tấm vải xanh dưới đất lót tay, nâng pho tượng lên, bảo tôi đi trước giúp hắn mở cửa, chuyển tượng xuống dưới lầu, sau đó dùng dây thừng buộc nó ở ghế sau ô tô.

Khi cả hai đã ngồi trên xe, Tần Nhất Hằng nhìn đồng hồ, nói, còn một lúc nữa mới tới nửa đêm, bây giờ cứ nghỉ ngơi trước đã, tranh thủ chợp mắt dưỡng sức, lát nữa không chừng sẽ có con thiêu thân nào đó xuất hiện.

Hắn nói thì dễ lắm, giữa tình thế này, ngủ được mới là chuyện lạ. Tôi ngoái đầu nhìn pho tượng, chợt thấy nó thực sự giống xác chết. Tần Nhất Hằng thấy tôi cứ quay lại phía sau bèn khuyên tôi đừng nhìn nữa, e rằng bên trong pho tượng có tà vật, tốt nhất không nên chọc vào. Tôi bỗng cảm thấy sống lưng lạnh buốt, chỉ muốn xuống xe ngay lập tức.

Thời gian trôi qua rất chậm, một lúc lâu sau, Tần Nhất Hằng nói sắp tới giờ xuất phát. Để pho tượng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tần Nhất Hằng bảo tôi phụ trách lái xe, còn hắn ngồi bên cạnh chỉ đường. Tôi phóng như bay, bất chấp tốc độ đã vượt quá mức cho phép hay chưa, miễn là mau chóng thoát khỏi cảnh phải ngồi cùng pho tượng. Theo

phương hướng Tần Nhất Hằng chỉ, hai chúng tôi đi thẳng ra ngoại ô.

Lúc tôi dừng xe đã là quá 12 giờ. Bên ngoài là đồng không mông quạnh, không một bóng người, hai chúng tôi cứ như nhân lúc đêm khuya đến đây phi tang thi thể vậy. Tần Nhất Hằng xuống xe trước, khiêng pho tượng ra, sai tôi lấy hai cái xẻng trong cốp rồi đi sau rọi đèn pin soi đường cho hắn. Đi được một đoạn khá xa, Tần Nhất Hằng nhìn xung quanh rồi đặt pho tượng xuống đất, bảo tôi đào giúp một cái huyệt.

Mẹ kiếp, quả đúng như tôi nói, hai chúng tôi tới đây để chôn xác. Chỗ này tuy nằm ở ngoại ô, nhưng cũng không cách đường quốc lộ quá xa, có vẻ là một cánh đồng, giờ đã qua vụ thu hoạch, vô cùng hoang vu. Trong lúc chôn, tôi vẫn nơm nớp sợ mấy lão nông dân tay cầm bồ cào đột ngột xuất hiện, tưởng chúng tôi là tội phạm xúm lại xử ngay tại chỗ.

Cũng may, chúng tôi đã đào khá sâu mà xung quanh vẫn vô cùng yên ắng. Yêu cầu của Tần Nhất Hằng rất nghiêm ngặt, phải đào xuống thật sâu, càng sâu càng tốt. Cả hai dốc hết sức, điên cuồng đào một mạch, tới khi gan bàn tay tôi toác cả ra, hắn soi đèn pin xuống huyệt, nói cũng kha khá rồi, sau đó khiêng pho tượng lên cắm vào huyệt. Lấp đất xong, hắn còn lấy thêm đất ở chỗ khác đắp quanh, cuối cùng toàn bộ pho tượng bị vùi trong đất, chỉ lộ đỉnh đầu.

Hai chúng tôi mệt đứt hơi, nghỉ một lúc mới thở đều trở lại. Uống xong ngụm nước, Tần Nhất Hằng lục túi lấy một thứ đặt vào tay tôi. Tôi soi đèn pin xem, quả nhiên là cái mai rùa phòng thân hắn vẫn mang bên người. Tần Nhất Hằng nói, lát nữa tôi sẽ đập vỡ đỉnh đầu pho tượng, anh phải đặt mai rùa lên

đó thật nhanh nhé. Nhớ dùng hết sức ấn thật chặt mai rùa, tôi không bảo thì không được buông tay ra.

Dứt lời, Tần Nhất Hằng bảo tôi vào vị trí, còn hắn nhặt bừa một hòn đá, hít sâu rồi tiến đến ụ đất, dùng hết sức ném vào đó. Tôi nghe thấy một âm thanh trầm đục, chắc mẩm pho tượng đã vỡ, vội vàng lao đến. Đã có bấy nhiêu kinh nghiệm, tôi không hề sợ hãi, chụp ngay mai rùa lên trên đỉnh tượng, ấn thật chặt, chỉ sợ bên trong có thứ gì lao ra. Được một lúc, thấy dưới tay không có cảm giác khác lạ, tôi mới an tâm quay đầu nhìn Tần Nhất Hắng, hắn đang ngồi xổm mân mê cái gì đó. Bốn bề tối đen như mực nên tôi chẳng nhìn rõ, hơn nữa ánh đèn pin cũng không chiếu về phía hắn.

Lát sau, Tần Nhất Hằng không hiểu lôi từ đâu ra một cái sào tre rất dài, một đầu vót nhọn, cắm nó vào vị trí cách mai rùa hơn mười phân, ấn xuống thật sâu mới chịu buông tay, cái sào tre được cắm cố định vào ụ đất, nghiêng một góc khoảng 75 độ. Xong xuôi, Tần Nhất Hằng mới bảo tôi buông tay rồi lấy từ trong túi ra một chai nước, tưới lên cái sào. Thấy tôi lò dò lại xem, hắn bèn khoát tay bảo tôi đứng xa ra. Sau khi đổ hết chỗ dung dịch trong chai, hắn cũng lùi ra sau vài bước, căng thẳng nhìn chằm chằm vào ụ đất.

Tôi nhanh chóng giật lùi, giương mắt nhìn mãi nhưng chẳng thấy động tĩnh gì.

Tần Nhất Hằng bất động, tự nhiên tôi cũng không đám cựa quậy, cả hai cứ đứng lì ở đó một lúc, bằng thời gian hút xong điếu thuốc, hắn mới thấp giọng nói, tới rồi, sau đó nắm tay tôi, chốc nữa dù nhìn thấy gì anh cũng không được chạy, chạy là toi đời.

Tôi vốn không sợ, nhưng nghe hắn dặn dò như vậy chân lại nhũn ra, bây giờ muốn chạy cũng chẳng chạy nổi, đứng được đã là tốt lắm rồi. Tay Tần Nhất Hằng đầm đìa mồ hôi, xem ra hắn cũng rất căng thẳng. Thực tình thứ sắp đến không đáng sợ, đáng sợ là không biết thứ gì sẽ đến. Tôi thậm chí còn không dám chớp mắt, nhưng nhìn trân trối đến ba phút vẫn chẳng thấy gì.

Tần Nhất Hằng ồ lên kinh ngạc, dường như cũng cảm thấy kì lạ, hắn quay đầu lại hỏi tôi, có phải vì quên lấy cái mai rùa ra không nhỉ?

Tôi liền chột dạ, cho rằng mình đã phạm sai lầm, nhưng nghĩ một lúc mới nhớ, hắn chỉ bảo tôi buông tay ra chứ đâu dặn tôi lấy lại mai rùa! Tôi liền nói mai rùa vẫn ở chỗ cũ, còn huơ đèn pin chỉ cho hắn xem.

Tần Nhất Hằng vội hô lên, hỏng rồi! Anh mau qua đó lấy mai rùa đi, chần chừ nữa là không kịp đâu.

Giọng điệu của hắn rất phù hợp với hoàn cảnh, khiến tôi nghe xong cũng thấy rờn rợn, bèn rụt rè tiến lên vài bước. Đang định quay đầu trách Tần Nhất Hằng vài câu, nào ngờ vừa quay người thì hắn bỗng dưng tắt phụt đèn pin.

Đêm tuy có trăng nhưng cũng chỉ sáng lờ mờ, đèn pin vừa tắt, mắt tôi nhất thời chưa kịp làm quen với bóng tối. Tôi phải đứng nguyên tại chỗ vài giây mới nhìn thấy cái mai rùa, vội tiến lên chụp lấy nó rồi chạy về cạnh Tần Nhất Hằng, không dám chậm trễ. Tôi vừa định mắng hắn về tội tắt đèn đột ngột thì thấy Tần Nhất Hằng suýt một tiếng, cau mày như đang quan sát. Tôi hấp tấp quay đầu nhìn, tức thì sững ra, bởi chỗ chôn pho tượng bỗng xuất hiện một bóng đen.

Đây không phải lần đầu tiên tôi nhìn thấy bóng đen này, hay nói chính xác hơn là bóng đen kiểu này. Trong ngôi nhà đào được cửu tử kia, tôi cũng từng nhìn thấy một cái bóng tương tự đằng sau pho tượng Chung Quỳ bị đẩy đổ.

Bóng đen khá mờ ảo, không có đặc trưng hình thể rõ ràng, không biết có phải bóng đồ vật gì không. Tôi đứng im, đối mặt với nó nhưng không hề sợ hãi, trong đầu còn mải nhớ lại bóng đen trước đây trong ngôi nhà có cửu tử, định so sánh với cái mình đang thấy. Tiếc rằng tuy trí nhớ của tôi rất tốt nhưng hồi đó lại chưa quan sát kĩ càng.

Tần Nhất Hằng cũng không nhúc nhích, đăm đăm nhìn bóng đen. Hai chúng tôi không ai nói gì. Bóng đen cũng bất động, giống như đang đối mặt với chúng tôi vậy. Có khi nào nó là bóng của một vật thể quanh đây, chứ không phải tà vật? Thế nhưng bốn bề là đồng không mông quạnh, chẳng có gì cả.

Độ năm, sáu phút, cũng có thể vì quá căng thẳng nên tôi cảm thấy dài lê thê. Tóm lại, qua một lúc lâu, bóng đen kia bắt đầu nhúc nhích, ban đầu nó chỉ hơi lắc lư khiến tôi cứ tưởng mình bị ảo giác hay hoa mắt, nhưng càng về sau nó càng động đậy nhiều hơn, trông như thể đang từ từ ngồi xuống, hoặc là co lại thành một khối.

Tôi quan sát rất kĩ, tuy cái bóng như bị ngăn cách bởi một lớp kính mờ, không thể phân biệt rõ ràng tứ chi, nhưng nếu buộc phải hình dung thì trông hơi giống bóng nước. Tôi vẫn nhận ra đại khái động tác của nó, ít nhất thông qua hình dáng, nó quả thật đã ngồi xuống, nếu không cũng là quỳ xuống.

Chết tiệt, như vậy có ý gì? Muốn quỳ lạy tôi à? Trông có vẻ không giống. Tôi liếc Tần Nhất Hằng, do dự không biết đã hỏi được chưa, cuối cùng đành quay đi tự nghĩ tiếp. Được một

lúc, thấy cái bóng lại lay động, trong lòng tôi hơi bất an. Bởi tôi bỗng phát hiện ra, động tác của nó hình nhưhơi giống tư thế chuẩn bị trước khi thi chạy một trăm mét. Mẹ kiếp, không phải nó đang chuẩn bị lấy đà chạy qua đây đấy chứ?

Tôi không bình tĩnh nổi nữa, vội véo tay Tần Nhất Hằng hòng nhắc nhở hắn. Hắn cũng lay lay tôi, ý bảo tôi trấn tĩnh. Sau đó, Tần Nhất Hằng bỗng kêu khẽ một tiếng, nghe như than thở, cũng hơi giống xuýt xoa. Tôi quay sang, thấy mắt hắn trợn trừng, không hiểu đã nhìn thấy thứ gì bất thường. Nhưng khi tôi nhìn lại, bóng đen kia vẫn giữ nguyên tư thế, không hề cựa quậy.

Thấy vậy tôi cũng ngạc nhiên, có gì mà sợ? Song chăm chú nhìn thêm một lúc, tôi mới hiểu ra, cái bóng tuy không cựa quậy nhưng giống như đang to dần lên, ít nhất cũng to hơn một phần ba so với lúc tôi vừa nhìn thấy. Đó là nó chưa đứng dậy, nếu đứng dậy e rằng sẽ cao tới hai mét.

Lòng bàn tay tôi bắt đầu túa mồ hôi, may thay bóng đen kia không tiếp tục to lên nữa, mà trong chớp mắt bỗng biến mất, không để lại dấu vết. Tự dưng tôi dao động, bụng bảo dạ chẳng rõ có phải nó từng xuất hiện hay không.

Tần Nhất Hằng bấy giờ mới hắng giọng nói, giờ thì cử động được rồi. Anh cầm xẻng đi, hai ta lại đào pho tượng lên. Nhớ cẩn thận một chút, đừng làm vỡ nó đấy!

Lại hì hục đào lượt nữa, may mà bình thường tôi cũng thi thoảng vận động, nếu không đêm nay kiểu gì cũng mệt tới mức tê liệt toàn thân. Ban nãy chúng tôi chưa nện chặt đất, Tần Nhất Hằng lại đổ nước vào, nên lúc đào lên dễ dàng hơn khi chôn xuống, có điều phải cẩn thận không làm vỡ tượng, thành ra lại tốn thời gian hơn nhiều, quá nửa tiếng mới xong.

Tần Nhất Hằng dạo một vòng quanh pho tượng, nghĩ ngợi rồi bảo tôi cầm đèn pin soi. Hắn bắt đầu cẩn thận đập vỡ từng phần tượng.

Tôi theo dõi hắn đập mà hồi hộp, cái bóng lúc nãy thoát ra từ pho tượng, lẽ nào đây là vật chứa? Nghĩ thế, tôi lại càng tò mò, chẳng rõ sau khi đập vỡ tượng có phát hiện thêm gì không. Quả nhiên Tần Nhất Hằng mới đập vỡ phần cánh tay, bên trong đã lộ ra một đoạn na ná dây thừng, không to lắm, chiếu đèn pin vào cũng không thể nhìn rõ. Tần Nhất Hằng sửng sốt, đập nhanh hơn, pho tượng mau chóng vỡ nát. Sau khi dọn dẹp đống mảnh vỡ, Tần Nhất Hằng rút sợi dây ra giơ lên, quan sát từ trên xuống dưới rồi buột miệng chửi thề, ghê gớm đấy! Tôi nhìn mãi cũng không phát hiện ra chỗ nào đặc biệt, nhưng nó có vẻ dài hơn tôi tưởng, hơn nữa lại khá rườm rà, có nhiều nút thắt, trông như là nhiều đoạn dây buộc vào nhau. Khi giơ cao lên, nhìn nó hơi giống lưới cá, nhưng không phức tạp bằng, cùng lắm chỉ như một cái võng đang làm dở.

Đây là thứ gì nhỉ? Dùng để đánh cá sao? Tôi bèn hỏi Tần Nhất Hằng, song hắn chỉ ậm ừ bảo tôi thu dọn mọi thứ, lấy một ít đất ẩm từ chỗ vừa đào lên rửa tay, mọi chuyện để về nhà hắn rồi hẵng nói tiếp.

Tôi bới một ít đất vẫn còn ướt chà xát qua loa, bàn tay hơi dinh dính, cảm giác vô cùng ghê tởm. Khi tôi đang rửa tay, Tần Nhất Hằng thu dọn mọi thứ, cất riêng sợi dây tìm thấy trong pho tượng và cây sào tre dài ban nãy vào túi. Sau cùng, hắn đặt hòn đá đập tượng ngay ngắn lên ụ đất mới đào rồi đưa tôi trở về.

Lúc về, Tần Nhất Hằng im lặng lái xe, chẳng nói lời nào. Tôi sợ hắn phân tâm, cũng không dám quấy rầy. Tới khi vào

nhà hắn, buông mình xuống sofa, tôi mới hỏi tối nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tần Nhất Hằng khui một lon bia, hỏi tôi có nhìn thấy cái bóng kia không. Tôi gật đầu. Hắn lại hỏi, nó có hình gì? Tôi bèn hồi tưởng lại. Nếu nói là hình gì thì tôi không nhìn ra, chỉ ấn tượng là nó ngồi thụp xuống, hơn nữa còn to lên.

Tần Nhất Hằng rất hài lòng với câu trả lời của tôi, gật đầu nói, vốn dĩ tôi cố tình thua bạc thật nhiều, làm suy giảm vận may là để đối phó với tình hình đêm nay, xem liệu có thể giao lưu với tà vật này không. Đáng tiếc, tôi chưa kịp chuẩn bị gì, nó đã bị quỷ câu hồn đưa đi mất rồi.

Tôi không còn lời nào để nói, chỉ biết tổng kết lại bằng sáu chữ: mất toi năm mươi nghìn tệ. Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, cái bóng kia vẫn luôn ở trong pho tượng hay sao?

Hắn thẳng thắn trả lời, không biết nữa. Hiện tại tôi không xác định được ngay từ đầu nó đã bị giam bên trong hay mãi về sau mới tự chui vào, có điều bất kể thế nào, cái bóng đó chắc chắn liên quan đến thứ này. Tần Nhất Hằng mở túi lấy sợi dây tìm thấy trong pho tượng, trải lên bàn trà, nói, tên nó là gì tôi không biết, nhưng mục đích của nó vô cùng rõ ràng. Đây là kinh mạch do một cao thủ làm cho pho tượng.

Đây là kinh mạch sao? Nếu không phải hắn nói với tôi, có cho tám cái đầu tôi cũng chẳng nghĩ ra! Tôi đứng dậy quan sát kĩ thứ đó, nghe hắn nói như vậy, tôi cũng nhìn ra được vài phần. Sau khi đống dây được trải ra, rất dễ thấy nó mô phỏng hệ thống kinh mạch trong cơ thể người, kinh mạch ở tứ chi khá dài, còn đầu đuôi thì ngắn. Nhưng như vậy cũng không đúng, kinh mạch sao lại có đuôi? Tuy không dài nhưng rõ ràng thò ra một đoạn nhỏ, chẳng lẽ đây là đàn ông?

Tôi chỉ vào đoạn lòi ra bên dưới rồi hỏi Tần Nhất Hằng, tượng thạch cao mà lại có đặc trưng giới tính, đoạn này chẳng phải là cái đó ư?

Hắn khẽ lắc đầu, nói rành rọt, anh nhìn ra trọng tâm rồi đẩy. Đây là cái đuôi, bởi kinh mạch này không phải của con người.

Tần Nhất Hằng tiếp tục giải thích, ban đầu hắn cũng không liên tưởng xa đến vậy, nhưng nhìn thấy tà vật kia mới dám chắc. Sở dĩ khi ngồi xuống nó có thể to ra, là bởi thứ nhập vào pho tượng, cũng có nghĩa là nhập vào kinh mạch này, không phải người, mà là một con ngựa.

Nghe vậy, tôi sởn cả tóc gáy, chưa bàn đến việc tại sao linh hồn con ngựa lại nhập vào tượng Viên Trận, mà riêng chữ "mã" thôi, không phải giống cách gọi quân mã trong bộ cờ tướng của lão Vạn hay sao? Chẳng lẽ nó thực sự có liên quan đến chuyện này? Nếu không tại sao lại trùng hợp như vậy được?

Đầu óc tôi hơi rối loạn. Quân mã đó hiện đang nằm trong tay tôi. Nhưng dù bên trong có mối liên hệ thì ông lão Vạn rốt cuộc muốn bày tỏ điều gì? Ông ta đã biết trước sự tình hôm nay ư? Muốn nhắc nhở chúng tôi phải cẩn thận với tà vật bên trong pho tượng? Tôi vội vàng hỏi Tần Nhất Hằng, thứ này liệu có phải là nguyên nhân khiến ông lão Vạn đánh rơi quân mã không?

Tần Nhất Hằng nghĩ một hồi rồi bảo tôi cùng hắn đi tới tủ quần áo, kéo cửa tủ ra, chỉ vào hình vẽ bên trong, anh xem, quá ư kì quặc, tư thế của mỗi người trông đều giống như đang nhảy múa, và là múa tập thể, động tác rất thống nhất. Trước đây tôi đã nghĩ rất lâu, cảm thấy phải tổng hợp hình vẽ trong

tất cả những chiếc tủ lại mới hiểu được, nhưng hôm nay được pho tượng gợi ý, cuối cùng cũng nhìn ra thêm chút manh mối. Dứt lời, Tần Nhất Hằng ngoẹo cổ sang một bên, gần như thành một góc 90 độ rồi bảo tôi thử bắt chước hắn.

Tư thế của hắn trông rất buồn cười. Đêm nay, toàn thân tôi đã mỏi nhừ, cổ cũng rời rã, vặn như vậy quả là hơi đau. Nhưng khi điều chỉnh tầm nhìn theo góc 90 độ, tôi đột nhiên phát hiện những người có động tác kì quặc trong hình vẽ đều đồng loạt biến thành động vật bốn chân, trông như đang bò trên mặt đất!

Bọn họ không biết đi sao? Trước đây hai chúng tôi quả thật đã bỏ qua điểm này, cũng vì cái tủ quần áo quá nặng, không dễ di dời, hơn nữa một người bình thường, tứ chi khỏe mạnh thì khó mà liên tưởng theo hướng khiếm khuyết khả năng đi.

Tôi nghĩ thầm, lẽ nào cả đám đều bị tàn tật? Họ bò tới đâu nhỉ? Có việc gì quan trọng đến mức phải ra sức mà bò? Tới đây, tôi đột nhiên nảy ra một ý, tà vật đêm nay là một con ngựa ẩn trong pho tượng hình người. Như vậy, mấy người này căn bản không phải người mà là linh hồn ngựa trong thân xác con người, cho nên mới đi bằng tứ chi?

Nghe tôi suy đoán, Tần Nhất Hằng nghiêm trang gật đầu, khả năng ấy có vẻ rất hoang đường nhưng xem ra lại sát thực nhất. Chắc chắn đây là lý do Vạn Cẩm Vinh cho anh quân cờ, cũng là nguyên nhân pho tượng xuất hiện ở đây. Hắn giơ đống kinh mạch lên, dùng tay xoắn vài cái, nhìn kĩ một hồi rồi bảo, kinh mạch được bện bằng rất nhiều nguyên liệu, tôi cũng không nhận biết được hết, nhưng chắc không thể thiếu lông bờm ngựa và sợi gai, không chừng bên trong còn chứa dây

chằng hoặc tủy xương của ngựa, chỉ có điều không dễ nhận ra thôi.

Thật ra sử dụng cách này để tà vật có cơ thể, lại dùng thạch cao làm vỏ ngoài, e rằng khi hoàn thành còn phải làm nghi thức tế máu ngựa, đốt xương ngựa rất phức tạp, mục đích duy nhất là để linh hồn trong tượng thạch cao nghĩ rằng mình vẫn còn sống, hay nói cách khác, nó biết bản thân đã chết nhưng không có cách nào chết được. Những vết hoen tử thi xuất hiện trên pho tượng chính là minh chứng.

Đây cũng là lý do tại sao Tần Nhất Hằng không hề cảm nhận được oán khí từ pho tượng. Tên quỷ câu hồn đêm nay e cũng đã chờ đợi khá lâu mới đưa được linh hồn này đi. Vì vậy, ở vị trí câu hồn, tức phần xương quai xanh trên pho tượng, mới lưu lại vài vệt màu đỏ nhạt. Đây chính là dấu vết đoạt hồn bất thành, màu đó là do lưỡi hái của quỷ sai để lại.

Quỷ sai bắt hồn không nhất thiết là đầu trâu mặt ngựa Hắc Bạch Vô Thường như trên phim. Nói theo kiểu dương gian thì, người chết phải đạt tới một mức độ nhất định, hoặc cực kì độc ác hoặc cực kì lương thiện, mới xứng được đầu trâu mặt ngựa Hắc Bạch Vô Thường tới bắt. Động vật cũng vậy, nếu không có đạo hạnh thì thường bị tiểu quỷ tới dẫn đi. Huống hồ, tên gọi đầu trâu và mặt ngựa không có nghĩa là chúng bắt hồn trâu và ngựa, mà Hắc Bạch Vô Thường ý nói Hắc Vô Thường sẽ không bắt hồn vào ban đêm, còn Bạch Vô Thường sẽ không bắt hồn vào ban ngày, nếu nói đến cùng thì còn rất nhiều cách giải thích khác.

Giảng giải xong, Tần Nhất Hằng nhấp một ngụm bia nhìn tôi, ý đợi tôi hỏi những chỗ chưa hiểu rõ. Lần này hắn giải thích rất rõ ràng, chúng tôi đập vỡ pho tượng, thành ra lại vô

tình giúp quỷ sai một tay. Nhưng tôi vẫn không hiểu vì sao pho tượng lại phỏng theo hình dáng của Viên Trận, chúng tôi đã gặp Viên Trận nhiều lần, gã đi lại rất nhanh nhẹn, nếu pho tượng chỉ là để nhắc nhở chúng tôi về vấn đề trên hình vẽ, thì việc gì phải phí công vòng vèo thế? Cứ nói thẳng với chúng tôi không phải nhanh hơn sao?

Nghe tôi hỏi, Tần Nhất Hằng tặc lưỡi nói, bên trong hẳn còn có nguyên nhân, chỉ là chúng ta chưa biết mà thôi. Trên đời có những việc muốn nói mà không thể nói, cũng có những việc muốn nói nhưng không dám nói. Đối phương hao tổn nhiều tâm sức như vậy, dứt khoát là có điều lo ngại. Nhưng bất kể thế nào, hiện tại có thể thấy họ không có ác ý.

Tôi tự nhủ, tuy hắn nói thế, nhưng tôi vẫn cảm thấy hai chúng tôi bị người khác đùa giỡn, không chừng có ai đó đang trốn trong bóng tối, xem chúng tôi diễn kịch ở đây cũng nên. Nghĩ vậy, tôi lại thấy đau đầu, chuyện tới nước này, tôi thực sự không biết những việc chúng tôi làm hiện tại là gì hay vì cái gì. Nghĩ không ra chẳng thà gác lại không nghĩ nữa, tôi bèn chuyển chủ đề, hỏi Tần Nhất Hằng đã rót thứ gì xuống đất.

Hắn cười đáp, đó đều là nước tiểu của trẻ con, có tác dụng trừ tà, đổ xuống để phong bế mặt đất, ép tà vật chui ra từ đỉnh đầu pho tượng. Dứt lời, hắn không nhịn nổi phì cười.

Điệu cười chết giẫm của hắn nhìn thật gợi đòn, lúc chuẩn bị đi hắn còn bắt tôi rửa tay bằng đất thấm nước tiểu nữa chứ. Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, hắn lại hùng hồn lý giải rằng tôi đã giữ mai rùa, e rằng cũng vô tình tiếp xúc với tà vật, làm vậy chỉ để bảo đảm an toàn cho tôi thôi. Tuy hắn nói vậy, tôi vẫn có cảm giác mình bị chơi khăm, có điều chuyện đã qua rồi, chẳng còn cách nào truy cứu, tôi đành ngậm ngùi nín nhịn.

Tới đây ít ra cũng đã rõ ngọn nguồn. Bận rộn suốt một đêm, chẳng mấy chốc trời đã sáng, tôi cũng quá mệt mỏi, chẳng thiết về nhà nữa, bèn tợp ngụm bia rồi ngủ luôn ở nhà Tần Nhất Hằng. Tôi ngủ mê mệt không biết trời trăng gì, tới khi tỉnh lại đã là giờ ăn trưa. Trở dậy đi một vòng quanh nhà không thấy Tần Nhất Hằng, giờ này chắc hắn đã ra ngoài mua bữa trưa rồi. Hắn không biết nấu nướng, mà lâu lắm mới có một lần tôi tới chơi nên không thể để tôi đói bụng được.

Tôi mở máy tính, vừa lên mạng vừa đợi Tần Nhất Hằng về. Ai ngờ chớp mắt đã hơn 1 giờ chiều mà vẫn chưa thấy hắn đâu. Bụng bắt đầu biểu tình, tôi bèn gọi điện thoại giục Tần Nhất Hằng thì nghe thấy tiếng chuông reo trong phòng, hắn không mang di động theo. Tôi chẳng còn bụng dạ nào ngồi chờ nữa, vội vã ăn mặc chỉnh tề, rửa mặt mũi rồi ra ngoài tìm một quán ăn chống đói. Mới ra khỏi hành lang, chưa kịp bắt xe, điện thoại của tôi đã reo. Là tin nhắn từ số máy lạ, muốn hẹn gặp tôi bàn chuyện nhà cửa.

Gần đây không có Viên Trận giúp đỡ, tôi đành thông qua quan hệ của bản thân, đăng kí số điện thoại với một trung tâm môi giới quy mô khá lớn trên toàn quốc, thỏa thuận đâu vào đấy, họ sẽ giúp người muốn bán đất liên hệ trực tiếp với tôi, nếu mua bán thành công, chúng tôi sẽ dựa vào giá bán trên hợp đồng để cắt phần trăm môi giới cho bên đó.

Ban đầu, tôi cũng không để ý, cứ ngỡ có mối làm ăn thật, liền gọi điện hỏi vài ba câu. Người nhận điện nghe giọng có vẻ đang độ tuổi trung niên, nói chuyện rất khách sáo, bảo rằng chỉ dăm câu ba điều qua điện thoại khó mà nói rõ được nên muốn gặp tôi để bàn bạc, sau đó cho tôi địa chỉ một quán trà.

Tới nơi, như đã hẹn, tôi lên thẳng phòng đặt trước ở tầng hai. Đẩy cửa vào, bên trong đã có bốn người ngồi, tuổi tác cũng không lớn, khoảng trên dưới ba mươi. Trông thấy tôi, họ đều mỉm cười chào đón, vẻ rất nhiệt tình, khiến tôi hơi ngần ngại. Bàn chuyện mua nhà mà phải kéo bốn người tới đây sao? Lại toàn là nam giới?

Tôi sợ mắc bẫy, không dám tùy tiện bước vào mà quay lại nhìn đằng sau, cả hành lang vắng tanh không một bóng người. Theo kinh nghiệm của tôi, nếu là bẫy thì chỉ cần đợi tôi đóng cửa, đồng bọn của họ sẽ tới chặn cửa và canh chừng bên ngoài. Nếu không nhìn thấy bóng người, tuy đối phương có thể đã mai phục sẵn, nhưng ít nhất chưa đến nỗi hết hi vọng. Cân nhắc một lát, tôi vẫn bước vào.

Thấy tôi ngồi xuống, bốn người đều rất niềm nở, người châm thuốc, kẻ mời trà, liên tục bắt chuyện. Chào hỏi xã giao chừng mười phút, vẫn chưa ai bàn đến chuyện kinh doanh. Tôi định hỏi xem họ muốn bán ngôi nhà thế nào, làm sao biết được số điện thoại của tôi, nhưng vừa mở miệng đã bị họ cướp lời.

Tôi hơi bực, kiểu này chắc chắn không phải tới để bàn chuyện làm ăn. Tôi cũng không định lãng phí thời gian với bọn họ nữa, đứng dậy viện cớ có việc phải đi, chuẩn bị mở cửa chuồn về. Bốn người thấy vậy thì vội vàng níu tôi lại, nhưng vẫn không nói bất kì câu nào liên quan tới chuyện nhà cửa.

Tới nước này, tôi thực sự không thể đợi thêm, rõ ràng họ muốn kéo dài thời gian, không chừng lại đang nung nấu ý đồ xấu. Nghĩ thế, tôi kiên quyết đứng dậy, mở cửa bước ra, nào ngờ đã thấy ngay một người chắn đường.

Quả nhiên bên ngoài có kẻ trông chừng chặn cửa!

Trải qua nhiều chuyện như vậy, ngoài lá gan to, khả năng phản ứng của tôi cũng tiến bộ không ít, trong lòng thật ra đã chuẩn bị liều chết đấu với bọn họ, tiện thể tính xem lát nữa nên chạy thoát theo lối nào. Nhưng khi nhìn kĩ, tôi mới phát hiện người đi tới là một ông lão lưng còng đội mũ đen, dáng vẻ tao nhã, nhìn thấy tôi còn gật đầu cười, làm động tác mời.

Bấy giờ tôi mới hiểu bốn người kia dùng trăm phương nghìn kế giữ tôi lại là để đợi ông lão này xuất hiện. Chắc họ chẳng có quyền bàn chuyện làm ăn, nên mới câu giờ hòng giữ chân tôi. Nhưng dù ông lão đã tới thì tôi cũng chẳng còn hứng thú, sắp xếp như vậy là hơi quá rồi, tôi đâu có nợ tiền ông ta. Tôi lắc đầu, tỏ ý không muốn nói chuyện rồi đi thẳng ra ngoài.

Ông lão không hề níu giữ mà còn tránh đường để tôi qua. Được vài bước, tôi bất giác dừng lại, chợt thấy chiếc mũ ông ta đội trông rất quen. Tôi quay đầu nhìn mà thót tim. Mẹ kiếp, đây chẳng phải chiếc mũ Lưu thọt tặng Phòng Vạn Kim hay sao? Thế quái nào lại chạy tới chỗ ông lão? Hay ông ta cũng có một chiếc như vậy?

Tôi đứng chôn chân, nhìn chòng chọc vào chiếc mũ trên đầu ông lão. Ông ta cũng không quay đầu lại mà cứ đứng đó, dường như cố ý để tôi quan sát. Tôi nhìn kĩ một lượt mới dám khẳng định nó giống hệt cái mũ Lưu thọt để lại, ít nhất thì kiểu dáng và màu sắc đều như đúc từ một khuôn.

Chẳng lẽ ông lão quen biết Lưu thọt? Trước khi đi, Lưu thọt cũng tặng ông ta một cái mũ? Ông ta có liên quan tới việc gã mất tích không? Ông ta lớn tuổi rồi, có khi lại là lão tiền bối trong ngành huyền thuật cũng nên.

Do dự một lát, tôi vẫn cảm thấy không nên bỏ qua cơ hội này, bèn bước tới gọi ông lão. Ông ta quay đầu nhìn tôi cười,

khuôn mặt đầy những nếp nhăn, chòm râu bạc dài rủ dưới cằm. Ông lão chẳng nói năng gì, chỉ làm động tác mời như trước, tôi đành gật đầu bước vào. Bốn người trong phòng thấy tôi quay lại thì hết sức vui mừng, vội vàng lui ra ngoài rồi nhẹ nhàng đóng cửa.

Ông lão trông khá ốm yếu nhưng vẫn rất phong độ, ngồi xuống rồi vẫn chưa vội lên tiếng mà chậm rãi nhấp một ngụm trà. Uống hết chén trà nhỏ, ông ta mới hỏi, cậu thanh niên, cậu tên gì thế?

Giọng điệu hòa nhã, nhưng lại có cảm giác không hề khách sáo, tôi bèn đáp, tôi là Giang Thước.

Ông lão ngẩng đầu nhìn tôi, nở nụ cười làm mặt đầy nếp nhăn rồi tiếp tục hỏi, Vạn Giang Thước?

Câu hỏi của ông ta khiến tôi ngây ngẩn. Hiện tại, tôi rất nhạy cảm với họ Vạn. Chết thật, không phải ông ta nghĩ tôi có quan hệ gì với từ đường Vạn gia đấy chứ? Lẽ nào ông ta nhận nhầm người, nghĩ rằng tôi là người nhà họ Vạn? Tôi vội vàng phân bua rằng tôi họ Giang, tên chỉ độc một chữ Thước.

Nghe xong, ông lão khẽ gật đầu, lại rót một chén trà, uống cạn mới hỏi tiếp, cậu có biết ngày mai cần mua cái gì không?

Tôi thầm nghĩ, lão già bị bệnh thần kinh hả? Sao giọng điệu có vẻ giống kẻ chơi xổ số nhiều quá hóa điên vậy? Tôi đành lắc đầu, tôi không biết.

Ông lão nhìn tôi đăm chiêu, sau đó lấy một vật nhỏ từ ngực áo ra đặt lên bàn, chỉ vào rồi hỏi, cậu nhìn thấy thứ này bao giờ chưa?

Ngồi cùng nhau chưa đầy ba phút, ông lão đã liên tục hỏi khiến tôi hơi luống cuống. Sao cứ như đang đi phỏng vấn thế

không biết? Tôi cảm thấy rất bị động, định hỏi ông lão mấy câu nhưng xem tình hình có hỏi cũng chẳng ích gì, đành đứng dậy, cầm vật nhỏ kia lên quan sát.

Đó là một con dấu vuông đen sì, có vẻ làm từ đất sét, chỉ to bằng nửa bàn tay, nặng trịch, được chế tác rất thô, hiển nhiên không phải đồ cao cấp. Tôi từng thấy dấu làm bằng ngọc, bằng đá, nhưng bằng chất liệu này thì mới thấy lần đầu. Đáy con dấu còn khắc mấy chữ, tôi cố gắng nhận dạng nhưng chẳng đọc nổi chữ nào.

Tôi đặt con dấu xuống, khẽ lắc đầu với ông lão. Ông ta chằm chằm nhìn tôi hồi lâu, chẳng nói năng gì, chỉ liên tục uống trà. Thận ông ta khỏe hơn tôi tưởng đấy, nếu không chắc đã phải ra ngoài đi vệ sinh mấy lượt rồi.

Lại uống hết một chén trà nữa, ông lão mới lên tiếng, trước mắt, con dấu cứ để lại chỗ cậu. Cậu để ý giúp tôi, nếu tìm thấy một cái giống hệt nó, tôi sẽ mua lại với giá cao.

Tới đây, cuộc đối thoại mới đi vào chuyện làm ăn. Hóa ra ông ta lai rai mất nửa ngày cũng chỉ định nhờ tôi tìm giúp con dấu. Nhưng rõ ràng tôi tới đây để bàn chuyện mua nhà cơ mà.

Nghe tôi thắc mắc, ông lão cười quỷ dị, chỉ cần cậu tìm thấy con dấu, sẽ được trả nhiều hơn cả tiền lời bán nhà. Dứt lời, ông ta đứng dậy ra ngoài.

Tôi không thể ngồi im nữa, chưa nói vật ông ta đưa tôi có an toàn không, quan trọng là tôi còn rất nhiều câu hỏi cần giải đáp, liền tức tốc chặn ông ta lại.

Ông lão dừng bước nhìn tôi, bỗng nhiên hỏi, tay cậu có mấy ngón? Giọng điệu vẫn bình thản, nhưng tôi nghe xong lại cứng họng. Câu hỏi quả là nhiều ẩn ý, định uy hiếp tôi hay

sao? Bảo nếu tôi còn cản trở thì hãy cẩn thận cái mạng, hay còn có ý gì khác? Trong lúc tôi ngây người, ông lão điềm nhiên chỉnh lại mũ rồi mở cửa. Bốn người nợ vẫn đứng đợi bên ngoài, thấy cửa mở liền nhanh nhảu đón ông ta đi ra.

Nói thật, tôi vô cùng thất vọng về bản thân. Tính ra tôi từng gặp gỡ không ít người, ngờ đâu ứng xử còn non nớt đến thế, ông ta mới nói mấy câu mà đã cuống cả lên. Đã vậy, nếu bỏ lỡ lần này, e chẳng còn cơ hội nào để hỏi nữa, tôi vội đuổi theo gọi, xin dừng bước, rồi bất kể ông lão có dừng lại hay không, tôi hỏi ngay chiếc mũ mua ở đâu, vì tôi thấy không ít người đội nó.

Cách hỏi tuy mập mờ, nhưng chắc chắn ông ta sẽ hiểu ý tôi.

Ông lão dừng bước nhưng không hề quay đầu, ho nhẹ một tiếng rồi nói, cái mũ này chỉ dành cho kẻ đã đặt nửa người xuống đất, người trẻ tuổi vẫn nên ăn mặc hợp mốt thì hơn. Dứt lời, ông ta đi thẳng xuống lầu.

Tôi không đuổi theo, biết rõ có làm vậy cũng chẳng ích gì, không chừng còn bị đánh. Quay lại phòng trà, tôi mở cửa sổ nhìn ra, quan sát ông lão và bốn người kia lần lượt chui vào hai chiếc xe hơi đi khuất, bây giờ mới ngồi xuống nghĩ xem chuyện vừa rồi là thế nào.

Ông lão đi con xe khá sang, chứng tỏ không phải người nghèo. Tại sao ông ta lại tìm tới tôi? Vì cái nghề tôi đang làm tương đối đặc biệt? Con dấu này chỉ có thể tìm thấy trong nhà ma? Những lời ông ta nói hết sức mơ hồ, khiến người ta nghe nửa hiểu nửa không. Tôi có cảm giác ông ta liên quan tới mọi chuyện, hơn nữa câu hỏi về ngón tay có vẻ không chỉ là uy hiếp. Dính dáng gì đến cả Sáu ngón không?

Tôi đúng là còn quá non, vào đời lâu như vậy mà bản lĩnh đối nhân xử thế vẫn chẳng khá lên tẹo nào. Thật ra, cũng có lúc tôi cho rằng mình rất giỏi dùng tâm kế, tính toán tỉ mỉ, thường chiếm ưu thế trong làm ăn. Vậy mà khi gặp ông lão này, chỉ xét riêng phong độ, tôi đã rõ vỏ quýt dày còn có móng tay nhọn.

Tôi ngồi nghĩ ngợi rất lâu, nảy ra vô số câu hỏi, định làm hớp trà cho đỡ khát thì phát hiện ông lão kia đã uống sạch cả ấm, đành đứng dậy chuẩn bị đi về, tìm Tần Nhất Hằng bàn bạc xem sao. Con dấu ông ta để lại vẫn còn nằm trên bàn. Sau khi cân nhắc một lúc, tôi bỏ nó vào túi áo, ít nhất cũng nên để Tần Nhất Hằng xem qua rồi hẵng tính tiếp.

Ra khỏi quán trà, tôi gọi điện cho hắn, nhưng không thấy nhấc máy. Tôi đành về nhà, tắm rửa qua loa rồi lên mạng giết thời gian, cứ cách một tiếng hoặc bốn mươi phút lại gọi điện cho Tần Nhất Hằng. Nào ngờ, tới nửa đêm vẫn không gọi được. Cuối cùng tôi đành bỏ cuộc, lấy con dấu vuông kia ra soi dưới đèn quan sát, vẫn không thấy có gì đặc biệt.

Kiểu dáng con dấu rất phổ biến, lại không có hoa văn trang trí, đặt trên bàn trông như một khối vuông. Tôi thầm nghĩ, ông lão muốn tôi tìm một cái tương tự, nhưng loại dấu này chẳng có điểm nào đặc biệt, biết tìm kiểu gì đây? Chẳng lẽ mấu chốt nằm ở đường nét sau khi đóng?

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán của mình rất có cơ sở, toan tìm một tờ giấy đóng thử, tiếc rằng trong nhà có giấy nhưng lại không có mực đóng dấu. Tôi không dám dùng thứ khác thay thế, chỉ sợ không cẩn thận lại làm hỏng, đành đặt nó trên bàn, dọn dẹp một chút rồi chuẩn bị đi ngủ.

Trong đầu lộn xộn bao ý nghĩ, tôi trằn trọc mãi, quá nửa đêm mới thiếp đi. Vừa ngủ được một lát, điện thoại đã reo. Tôi bất đắc dĩ bắt máy, đầu kia vang lên giọng nói quen thuộc của Tần Nhất Hằng, ngay câu đầu tiên đã khiến tôi bừng tỉnh. Anh có biết hôm nay cần mua cái gì không?

Tôi hỏi lại, hôm nay phải mua cái gì?

Hắn ở đầu bên kia thì thầm một hồi, tôi không nghe ra. Tần Nhất Hằng lại tiếp, mau dậy chuẩn bị đi, lát nữa tôi qua nhà đón anh. Nói xong hắn liền cúp máy.

Trời đã sáng, tôi đành dậy đánh răng rửa mặt. Lúc soi gương, tôi thấy mắt mình nổi đầy tơ máu. Trước khi vào nghề, Tần Nhất Hằng từng nói nếu tiếp xúc với những thứ không sạch sẽ trong thời gian dài rất dễ giảm thọ, trông bộ dạng bây giờ, e rằng tôi sẽ chết yểu.

Tôi ngồi đợi một lát thì thấy Tần Nhất Hằng gọi điện bảo xuống nhà. Lên xe chưa để hắn mở miệng, tôi đã kể lại một lượt mọi chuyện ngày hôm qua, nói xong còn vội vàng nhét con dấu vuông vào tay hắn.

Nghe xong, Tần Nhất Hằng tắt máy xe, cầm con dấu vuông lên xem hồi lâu rồi hỏi, ông lão kia không xưng tên sao?

Tôi lắc đầu, đoạn hỏi hắn, con dấu vuông này để làm gì?

Tần Nhất Hằng giơ nó lên trước ánh sáng quan sát, nói, không phải tà vật đâu, dưới đáy con dấu là một kí hiệu đơn giản để trấn hồn trừ tà. Nhưng chính vì đơn giản nên hơi kì lạ. Hắn lật con dấu lại, chỉ kí hiệu nọ rồi bảo, loại kí hiệu này quá phổ biến, không chỉ người của Đạo gia mà rất nhiều thầy pháp chuyên hô thần nhập tượng biết sử dụng, thậm chí không

chừng các ông già bà cả từng trải sự đời cũng vẽ được. Đường nét của nó không quá phức tạp, chỉ cần để tâm học thuộc là nhớ, bởi thế mới trở nên cực kì thông dụng. Nhưng chính vì vậy lại không cần khắc thành con dấu. Những kí hiệu này ai cũng viết được, mà còn viết rất đẹp, khắc dấu chỉ tổ thừa thãi.

Tự cổ chí kim, quả thật có một số kí hiệu bùa được khắc thành con dấu, nhưng chỉ đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa, cũng phải có công dụng đặc biệt mới cần làm dấu. Nói tới đây, Tần Nhất Hằng cúi đầu trầm tư một lúc mới ngẩng lên bảo, hình như hắn đã đoán được ý nghĩa của con dấu rồi. Đây là do người sử dụng muốn tạo ra một lượng lớn bùa trấn hồn trừ tà trong thời gian cực ngắn, không viết kịp, nên đành nghĩ ra cách này.

Tần Nhất Hằng bĩu môi, tặc lưỡi rồi tiếp, chỉ còn một điều nghĩ mãi không thông là việc gì mà cần nhiều bùa trừ tà đến vậy, lại còn trong một khoảng thời gian ngắn nữa. Quả là hoang đường, bởi loại bùa này mỗi nhà chỉ cần một tấm, dùng nhiều tuy không có hại nhưng cũng chẳng thể tăng hiệu quả.

Nghe Tần Nhất Hằng phân tích, tôi thầm nghĩ, hay con dấu là để sản xuất bùa chú hàng loạt? Ví như có một người trong nghề nhận được mẻ làm ăn lớn, phải dán bùa cho cả khu nhà hoặc cả tòa chung cư? Song ngẫm kĩ lại, ông lão kia đã tìm tới tôi, còn ra vẻ thần bí như vậy, lẽ nào muốn tôi tìm một ngôi nhà có thật nhiều bùa trấn hồn trừ tà? Nhưng gợi ý của ông lão rất mơ hồ. Tôi đem thắc mắc với Tần Nhất Hằng, hắn châm thuốc, nghĩ một hồi rồi khẽ lắc đầu, cảm thán, e rằng tạm thời chưa thể kết luận, theo miêu tả của anh, ông lão chắc chắn có vấn đề, hơn nữa nếu chiếc mũ đó thực sự giống với cái mà Lưu thọt để lại, có lẽ ông ta có dính dáng tới nguyên nhân mất tích của gã. Nội tình quả thật thâm sâu khó dò.

Nghe vậy, tôi cũng chẳng mấy kích động, có thể là vì quá buồn ngủ. Những người thức thâu đêm đều biết, người ngủ một, hai tiếng rồi tỉnh dậy như tôi còn không tỉnh táo bằng kẻ suốt đêm không ngủ. Tôi cũng châm điếu thuốc, rít một hơi dài mới sực nhớ ra, trước đó Tần Nhất Hằng hỏi tôi cần mua thứ gì nghĩa là sao nhỉ? Còn nữa, hôm qua đang yên đang lành, tại sao hắn lại mất tích suốt một ngày?

Nghe tôi hỏi, hắn bèn ném điếu thuốc đi, khởi động xe rồi hít một hơi thật sâu, nói, hôm qua sau khi tỉnh lại, tôi vô tình phát hiện ra câu đối mà Phòng Vạn Kim đưa không phải do ông ta tự viết! Phòng Vạn Kim nổi tiếng giỏi đoán chữ, trình độ thư pháp dĩ nhiên cũng không tệ, tính lại vô cùng sĩ diện, thích khoe khoang. Từ trước đến nay câu đối của Phòng Vạn Kim đều do chính tay ông ta viết, hòng khoe tài thư pháp, nhất là câu đối tặng bạn bè thân thiết. Tôi lo có điều gì sơ sẩy nên vội vàng đến đó xem sao, nào ngờ tiệm ông ta đã đóng cửa. Hỏi han các cửa hàng xung quanh, họ đều nói ông lão nhắn lại rằng muốn về quê mua sắm, khi nào mua đủ đồ dùng mới quay trở lại.

Tôi e Phòng Vạn Kim gặp phải điều bất trắc nên đã lái xe tới các nhà ga, sân bay và trạm xe khách đường dài để nghe ngóng suốt một ngày, nhưng không có tin tức gì. Tới quá nửa đêm, khi đã bỏ cuộc chuẩn bị về nhà, tôi mới sực nghĩ ra, mấu chốt trong lời nhắn Phòng Vạn Kim để lại chính là mua đủ đồ dùng. Nói tới đây, Tần Nhất Hằng nghiêng đầu chăm chú nhìn tôi, lúc trước đầu óc không có phút nào được nghỉ ngơi nên chuyện quan trọng như vậy tôi cũng quên khuấy mất. Hôm nay chính là ngày Chợ Lồng mở hàng. Dứt lời, không đợi tôi hỏi, Tần Nhất Hằng đã khởi động xe xuất phát.

Hắn lái xe rất nhanh, mà con đường từ nhà tôi đi ra vốn hẹp, khá khó lái. Tôi nhất thời cũng không dám mở miệng hỏi Chợ Lồng là gì, nhìn đồng hồ xăng thấy lượng xăng chỉ còn một nửa, tôi đoán hắn không đi xa nên quyết định không hỏi nữa, đợi tới nơi rồi nói.

Đúng như dự đoán, Tần Nhất Hằng không hề ra khỏi thành phố, chỉ lái xe đi lòng vòng trong mấy ngõ ngách ở nội thành, sau đó chạy thẳng tới khu khai thác ở rìa Tây thành phố.

Trên đường, tôi còn mải suy nghĩ, tôi sống ở đây hơn hai mươi năm, tuy rất hiếm khi tự lái xe, nhưng ít ra cũng đã đi khá nhiều chỗ, tại sao trước giờ chưa từng nghe thấy đường phố nào tên là Chợ Lồng? Tới khi dừng xe, tôi mới phát hiện nơi chúng tôi đến không phải một khu phố mà chỉ là một con ngõ hẹp, ô tô không vào nổi, nằm ngay bên khu khai thác, giữa hai dãy nhà do nông dân tự xây ở ngoại ô.

Xuống xe, Tần Nhất Hằng không giải thích mà đưa thẳng tôi vào trong. Trong ngõ đã có bảy, tám người xúm xít, không rõ đang xem cái gì. Chen vào đám đông, tôi mới nhìn thấy ở giữa đặt một chiếc bàn dài cũ nát, phía trên bày vài cái lồng chim, trong mỗi lồng đều có một hộp gỗ, to nhỏ khác nhau. Đám người đứng bên cạnh chỉ chỉ trỏ trỏ nhưng không ai dám sờ vào.

Tôi bất thần tự hỏi, lẽ nào đây là kiểu giao dịch ở chợ đen trong truyền thuyết? Bên trong là đồ cổ hoặc đồ trộm từ mộ cổ? Tôi đã hiểu vì sao nơi này được gọi là Chợ Lồng. Thông thường, người ta đi mua đồ thường dùng túi nhựa để đựng, còn ở đây lại sử dụng lồng chim ư? Tôi toan hỏi Tần Nhất Hằng nhưng hắn lại ra hiệu đừng lên tiếng, sau đó đưa tôi điếu thuốc

xem như bịt miệng. Tôi đành hút thuốc, tiện thể đảo mắt quan sát xung quanh.

Khi tôi hút gần hết điếu thuốc, bỗng có hai người chen vào. Cả hai đều tai to mặt lớn, thân hình mập mạp, chẳng nói năng gì, người béo hơn tiến lên trước rồi lần lượt xách từng cái lồng chim lắc vài lần, điệu bộ gần giống mấy ông lão sáng sớm đem chim đi dạo ngoài công viên. Xong xuôi, gã ta ra khỏi đám đông. Tên còn lại nhìn quanh rồi hắng giọng.

Tôi càng xem càng thấy thú vị, loại bàn dài bày lồng chim này trước đây tôi từng thấy trong chương trình giám định báu vật trên ti vi. Nó không phải bàn thông thường mà là án thư văn nhân thời xưa dùng để trải tranh ra xem. Phía trên mặt bàn còn bày lồng chim bằng tre, đậm đà phong vị văn hóa truyền thống.

Sau khi tên béo hắng giọng, mấy người đứng xung quanh bàn không ai bảo ai, đều tự động lùi lại vài bước. Tần Nhất Hằng cũng túm lấy tôi, ra hiệu cho tôi mau lùi lại. Tên béo đứng trước án thư chỉ vào cái lồng chim đầu tiên rồi hỏi, cái này có đặt không?

Một người trong đám đông lập tức hưởng ứng. Tên béo gật đầu, ra hiệu cho người đó bước ra. Người đó tiến đến xách lồng chim, đi theo gã tới gian nhà tự xây ở mảnh sân con phía sau. Chừng mười phút, tên béo trở lại, tiếp tục chỉ vào cái lồng thứ hai, hỏi, cái này có đặt không?

Lại có một người hưởng ứng. Người đó cũng tiến lên lắc lồng chim, rồi đi theo tên béo vào sân. Một lúc sau, gã lại đi ra.

Tôi xem mà chóng cả mặt, ban nãy tranh thủ tới gần, tôi đã quan sát rất kĩ, lồng chim ở đây đều cũ rích, vài cái thậm chí

còn dính đầy phân chim, hộp gỗ bên trong cũng không giống đồ mới. Thứ này rốt cuộc để làm gì? Tên béo kia nói đặt cái gì chứ? Trông cứ như đang đấu giá vậy!

Tần Nhất Hằng chăm chú nhìn tên béo. Khi tên béo hỏi đến cái lồng chim thứ ba, hắn liền hô một tiếng đặt, rồi bước ra khỏi đám đông, bảo tôi xách lồng theo tên béo vào sân. Phần lớn khoảng sân dùng để dựng lều, bên trong bày rất nhiều lồng chim, một số còn phủ vải đỏ. Tôi không có thời gian quan sát kĩ, không biết có phải trong mỗi chiếc lồng đều có hộp gỗ hay không, nhưng trong những cái mà tôi nhìn thấy thì đều đặt hộp gỏ. Nơi này càng lúc càng kì lạ, giống như chợ bán chim chóc cây cối, nhưng những thứ bày trong lồng lại không giống.

Chẳng còn thời gian ngẫm nghĩ, chúng tôi băng qua khoảng sân vào nhà, gã béo hơn vừa nãy dang ngồi đợi ở chỗ có vẻ như là phòng khách. Thấy hai chúng tôi đi vào, hắn gật đầu xem như chào hỏi rồi đưa máy POS[39] bên cạnh ra. Tần Nhất Hằng nhanh nhẹn tiến lên quẹt thẻ.

Liếc số tiền hiển thị trên màn hình máy POS, khoảng vài chục nghìn tệ, tôi thầm nghĩ, cái của nợ này sao mà đắt thế, không lẽ Tần Nhất Hằng lại muốn đánh bạc? Thế nhưng, vướng hai tên béo ở đây, tôi không có cách nào hỏi, đành đợi Tần Nhất Hằng quẹt thẻ rồi đưa tôi ra khỏi đó bằng cửa khác. Ra ngoài rồi, tôi mới vỗ vỗ hắn, hỏi xem hắn định làm gì.

Tần Nhất Hằng quay đầu nhìn tôi đáp, đây không phải chỗ để nói chuyện. Sau đó hắn đi lấy xe rồi bảo tôi lái, còn bản thân im lặng ngồi ôm cái lồng chim ở ghế phụ. Mãi tới khi xe chạy vào nội thành, Tần Nhất Hằng mới châm điếu thuốc,

trông như thể vừa trút được gánh nặng, bảo tôi dừng ở một quán ăn gần nhất, lấp đầy cái bụng rồi hẵng nói tiếp.

Chúng tôi vào một phòng riêng, chọn vài món ăn. Khi thức ăn đã lên đầy đủ, Tần Nhất Hằng vẫn chưa vội đụng đũa, mà đặt cái lồng chim lên bàn rồi bắt đầu giải thích.

Hắn nói, ngõ Chợ Lồng không phải có từ xưa, mà là địa điểm gửi đồ bán hộ mới nổi mấy năm gần đây, mọc lên ở nhiều nơi trên cả nước, nhưng thường chỉ nằm ở các thành phố lớn trực thuộc tỉnh hoặc trung ương. Nghiêm túc mà nói, Chợ Lồng cũng gần giống chợ đen. Những thứ bán ở đây tuy không là hàng cấm, nhưng đôi khi cũng có vài món trộm từ mộ cổ. Chúng được xem là không sạch sẽ vì ít nhiều đều nhiễm tà khí, thậm chí có những món còn bị tà vật bám vào, nên người bình thường không dám mua, một số người không rõ chân tướng của chúng, mua về mới phát hiện ra có điều bất thường cũng sẽ mang tới Chợ Lồng để sang tay.

Người biết tiếng Chợ Lồng và sẵn sàng đến đây vét đồ chủ yếu đều hoạt động trong nghề, mục đích mỗi người một khác, nhưng đại khái đều chạy theo lợi ích. Có điều phương thức kiếm lời của họ không giống nhau, có người thu mua đồ tùy táng, mang về tự xử lý sạch sẽ mới đem ra đấu giá; có kẻ lại nhận những công việc mờ ám, nhỏ là giả thần giả quỷ, lừa gạt người, lớn là làm ra những chuyện tàn nhẫn, mất hết nhân tính. Thông thường, những kẻ chuyên nhận việc mờ ám tới Chợ Lồng lặng lẽ đăng kí, sau đó đợi người thuê liên hệ trực tiếp với mình. Tuy trong giới không có luật cấm dùng huyền thuật làm việc xấu, nhưng trong lòng mỗi người đều có tiêu chuẩn đạo đức nhất định, nếu để người khác biết e rằng về sau khó mà làm nghề nữa. Vì vậy, thù lao của công việc kiểu này rất

cao, nhưng cực kì ít người làm, còn phải lén lút như bắt gà trộm chó.

Một vài kẻ chuyên tới mua hộ người khác một số động vật thiêng, như chồn tinh rắn tinh đã tu luyện bước đầu về để phóng sinh, coi như tích đức hoặc xoa dịu tinh thần. Những cái lồng trùm vải đỏ trong sân chủ yếu đều nhốt mấy con vật này. Giá bán của chúng tương đối cao, vì kẻ nhờ mua không giàu thì sang, mỗi lần đều chi một khoản tiền lớn. Có một cách giải thích khác rằng, nếu chi ít tiền tức là chưa thành tâm, cho nên rất nhiều người vô tình hoặc cố ý bắt được những con thú này, dù biết có nguy cơ bị báo thù hay trúng tà, cũng muốn đưa đến đây bán.

Còn một kiểu nữa chính là kiểu chúng tôi gặp hôm nay. Khi mua đồ, sẽ không có ai nâng giá để tranh mua hay ai tới trước mua trước, bởi những thứ bán ra hôm nay tương đối đặc biệt. Chúng đều là tụ trạch đào lên từ các ngôi nhà cũ trên cả nước. Trước đây, Tần Nhất Hằng từng giải thích cho tôi về tụ trạch, những người tới đây mua chúng thật ra cũng chẳng có mục đích thực tế gì, chỉ muốn tìm lại đồ vật của gia tộc mà thôi.

Đất nước này đã trải qua nhiều cuộc xâm lược và nội chiến, sau đó là mười năm trời biến động, rất nhiều trưởng nam của các gia tộc lớn vì đủ loại lý do mà tản mác khắp nơi, không thể trở về tìm người thân hoặc có về thì nhà cửa cũng chẳng còn. Một số người quyến luyến với gia tộc thường muốn mua lại những vật này, nghe nói giá của chúng vài năm gần đây rất cao. Trước đây, Tần Nhất Hằng cũng từng nói, tụ trạch được chia thành mấy loại, loại giá cao thường được chôn trong giai đoạn phụ nữ cáng đáng gia đình, bởi họ hay lấy giấy viết một câu thả vào bóp tiền chôn xuống đất, khi chôn cũng

không để ai xem nội dung bên trong. Loại tụ trạch này không chỉ mang ý nghĩa kỉ niệm mà còn có chữ viết của tổ tiên, rất thần bí.

Chính vì muốn mua đồ của gia tộc nên người mua thường tìm đồ theo họ, nếu không phải trùng hợp có người cùng họ tới mua, thì thường không cần tranh giành với ai cả. Tần Nhất Hằng đẩy cái lồng chim về phía tôi, chỉ vào đỉnh lồng bảo tôi xem. Tôi quan sát kĩ, thấy bên trên có một chữ rất nhỏ, hình như dùng kim vạch lên, đường nét cực mảnh, là chữ Phòng. Vừa nhìn thấy nó, tôi đã hiểu vì sao hắn lại đưa tôi tới đây, lẽ nào tụ trạch trong cái lồng là của nhà Phòng Vạn Kim?

Thật không sao hiểu nổi! Phòng Vạn Kim dù thế nào cũng là nhân vật nổi tiếng trong nghề, đáng ra phải hay tin mua về từ sớm, làm gì tới lượt chúng tôi? Tôi lại nghĩ đến ông lão bí ẩn hỏi tôi mua gì hôm qua, không phải ông ta đã dự liệu được việc Tần Nhất Hằng sẽ đưa tôi tới đây mua thứ này đấy chứ?

Với tôi thì tụ trạch cũng chẳng phải đồ vật may mắn gì. Tôi nhớ khi ở từ đường Vạn gia, Tần Nhất Hằng đã phân tích rằng mấy cái tủ quần áo rất có thể là tụ trạch của ngôi nhà nào đó. Nếu không phải nghi ngờ có đồ vật của tôi bị chôn dưới căn biệt thự kia, hai chúng tôi cũng chẳng thể phá được trận cửu tứ trấn long. Nhìn cái lồng chim trước mặt, tôi bỗng muốn cho tránh xa. Tôi liếc sang Tần Nhất Hằng, ánh mắt hắn toát ra vẻ kiên định. Cộng tác với nhau lâu như vậy ít nhiều cũng có phần ăn ý, tôi vừa nhìn đã biết mình đoán trúng tám, chín phần rồi.

Không chờ tôi hỏi, Tần Nhất Hằng kéo cái lồng chim ra trước mặt rồi nói, e rằng lời nhắn của Phòng Vạn Kim có ý nhắc nhở chúng ta đi tìm thứ này. Ông lão lúc trước tới tìm

anh chắc chắn có liên quan tới nó. Nhưng phải đợi tôi mở hộp, xem tụ trạch thế nào đã.

Tần Nhất Hằng vừa nói vừa xoay cái lồng chim một vòng, lại tiếp, lồng ở đây nhất định phải là lồng cũ từng nuôi chim mới được. Còn vì sao phải dùng lồng chim để đựng đồ thì tôi không rõ. Tóm lại, thông lệ đó đã có kể từ khi Chợ Lồng mở hàng, người tới mua chỉ được nhìn đồ vật qua lồng chim chứ không thể thò tay chạm vào trực tiếp. Theo suy đoán của tôi thì đây có thể là biện pháp chống trộm. Người bán đồ ở Chợ Lồng, cũng chính là hai gã béo chúng ta vừa gặp, nhất định phải là "thiểm tử", tức những kẻ ngủ mà mắt không khép chặt. Từ này trong huyền học không có cách giải thích cụ thể, nhưng từ cổ chí kim, rất nhiều nơi yêu cầu người trông giữ kho bạc phải là thiểm tử. Nghe nói, có thiểm tử trông giữ thì của cải sẽ không bị tiểu quỷ lấy trộm, nhưng cũng chỉ là lời đồn đại, không ai chứng thực được.

Chợ Lồng chỉ mở vào ngày mùng một và mười lăm âm lịch hằng tháng, nếu giải thích bằng tiếng lóng trong ngành thì mùng một bán đồ "thực" và mười lăm bán đồ "hư". "Thực" chỉ vật còn sống, "hư" là vật đã chết. Hôm nay, chúng ta mua đồ vào ngày mười lăm âm lịch, lúc đầu tôi chỉ định tới đây xem thử, không ngờ lại có tụ trạch của Phòng gia thật.

Trước tiên, chúng ta cứ ăn cơm đã, rồi tìm chỗ để mở lồng chim.

Tôi cũng đói meo, ăn một bữa no nê, uống hết hai lon bò húc mới tỉnh táo hơn đôi chút. Ăn xong cơm, hút thuốc nghỉ ngơi một lát, chúng tôi mới ra khỏi quán, lái thẳng về nhà tôi.

Vào nhà, chúng tôi đặt lồng chim lên bàn trà. Tần Nhất Hằng kéo hết rèm cửa sổ lại, đặt một ngọn đèn bàn cạnh cái

lồng, rồi cẩn thận dùng kìm và cưa mini trong bộ dao đa năng Thụy Sĩ cắt đứt từng thanh lồng, chỉ sợ đụng tới chiếc hộp bên trong. Tôi ngồi bên cạnh nhìn mà sốt cả ruột nhưng cũng không dám quấy rầy. Đợi hắn dỡ xong cái lồng, tôi mới hỏi, sao phải tốn công thế? Thò tay vào lấy hộp ra có phải nhanh hơn không?

Tần Nhất Hằng không trả lời, tiếp tục thận trọng dùng con dao Thụy Sĩ nạy nắp hộp gỗ từng tí một. Bấy giờ tôi mới vỡ lẽ, hóa ra hắn không muốn đụng tay vào cái hộp. Tự dưng tôi cũng hơi căng thẳng, sao cứ như gỡ bom vậy?

Cũng may, sau khi Tần Nhất Hằng cậy nắp, cái hộp gỗ không hề nổ. Hắn ngồi chờ một lúc rồi mới thò tay lấy thứ trong hộp ra. Đúng như hắn nói, vật này được làm từ tơ lụa hoặc vải trắng, kích thước rất nhỏ. Tôi chưa sờ tận tay nên không nhận ra chất liệu của nó. Tần Nhất Hằng cẩn thận đặt nó lên bàn trà, mở ra to gần bằng bàn tay người lớn, trông như một cái bảng biểu, bên trong còn có hình vẽ, hàng trên cùng có vài chấm đen ngay ngắn, gần giống thời khóa biểu thuở còn đi học.

Tần Nhất Hằng há hốc mồm, dường như cũng rất ngỡ ngàng, chăm chú quan sát hồi lâu không lên tiếng. Tôi bèn hỏi, thứ này là tụ trạch của tổ tiên Phòng Vạn Kim sao? Gia đình nhà họ lập dị lắm à? Đây đâu phải một câu nói!

Tần Nhất Hằng nhìn tôi, rồi nhìn miếng vải, tặc lưỡi không trả lời. Tôi đành cúi xuống tự quan sát. Bảng biểu hơi xiêu vẹo, hình như thời đó người ta vẫn chưa dùng thước kẻ. Nhưng hình vẽ bên trên cũng cực kì cẩu thả, chỉ sơ sài vài nét, cố gắng lắm mới nhận ra là vẽ động vật.

Tôi càng nhìn càng cảm thấy kì lạ, vật này có ý gì nhỉ? Dùng cho chăn nuôi chăng? Kiểu như ghi lại thời gian cho vật nuôi ăn? Hay vốn chỉ là một cái thực đơn bình thường, chuyên ghi chép bữa nào nhà mình ăn con gì. Tôi nhìn mãi vẫn chẳng tìm nổi manh mối, đành châm một điếu thuốc đợi Tần Nhất Hằng.

Hắn trầm tư lâu hơn tôi tưởng. Tôi hút xong điếu thuốc rồi từ nhà vệ sinh đi ra, hắn vẫn ngồi suy nghĩ. Một lúc sau, sốt ruột quá, tôi đành hỏi hắn, chúng ta nhanh hơn một chút được không? Bấy giờ Tần Nhất Hằng mới định thần nhìn tôi, soi tấm vải kia lên ngọn đèn lật qua lật lại quan sát, sau đó lại thất vọng đặt xuống, tiếp tục nghĩ ngợi.

Thấy vậy, tôi đành ngồi đợi tiếp. Thêm mười mấy phút nữa, Tần Nhất Hằng đột nhiên xin tôi điếu thuốc, rít một hơi đài rồi nhả khói, anh có nhìn ra trên đó vẽ gì không?

Tôi nghe xong liền muốn đập cho hắn một trận, đợi mãi mà chỉ nhận được một câu này thôi sao? Cũng may, hắn lại đế thêm, anh có nghĩ nát óc cũng không ra đâu. Đoạn hắn cầm miếng vải lên, chỉ vào con vật vẽ trên đó, lời tôi nói có vẻ hoang đường, nhưng e rằng lại là sự thật. Thứ trên tụ trạch chính là biểu đồ kinh nguyệt của phụ nữ. Xã hội cũ không biết phương pháp tính ngày thụ thai khoa học và đáng tin như hiện nay, vì vậy sau khi quan hệ tình dục, có sinh được con hay không chủ yếu phải xem ý trời. Rất nhiều gia tộc có truyền thống riêng, trong đó cũng có vài điều mê tín quy định thời điểm nào mới được mang thai con trai nối dõi, biểu đồ kinh nguyệt này chính là ghi chép khoảng thời gian nào mang thai vật gì.

Nghe vậy tôi càng khó hiểu, ngoài con trai con gái ra thì còn có thể mang thai gì khác nữa?

Tần Nhất Hằng bĩu môi, có thể được ghi chép trong tụ trạch để chôn xuống, chứng tỏ cái thai rất quan trọng đối với gia tộc. Chưa bàn đến có cách giải thích nào khác cho việc này hay không, chỉ phân tích từ miếng vải thì người phụ nữ chôn tụ trạch có lẽ rất lo lắng về việc mang thai vào khoảng thời gian nào đó, mà bào thai, theo như trong tấm bảng, có vẻ không phải con người.

Tần Nhất Hằng chỉ vào mấy hình vẽ động vật sơ sài rồi bảo, tất cả đều mô tả một loài động vật, chỉ khác nhau ở tư thế, không biết cụ thể biểu đạt ý nghĩa gì.

Đúng là các hình đều chỉ một loài vật, nhưng không thể nhìn ra con gì, ngoài việc nó có bốn chân và đuôi. Không biết có phải do quá buồn ngủ hay không, đầu óc tôi rất mông lung. Phòng Vạn Kim và ông lão đội mũ thần bí kia muốn hai chúng tôi mua thứ này về, là để cho chúng tôi xem bảng ghi chép kì kinh của bà chủ nhà họ Phòng trước kia sao? Thật là biến thái! Huống hồ đây là một thứ lâu đời rồi, cho dù sợ mang thai tà vật thì cũng không tới mức phải chôn dưới móng nhà chứ, tự nhớ trong đầu là được rồi mà? Hơn nữa, cái thai có kì quái đến đâu cũng chỉ là dị dạng bẩm sinh, chứ từ góc độ sinh học, con người không thể mang thai động vật.

Nghĩ vậy, tôi như vỡ ra vài điều, bèn hỏi Tần Nhất Hằng, hay gia tộc họ có bệnh di truyền khiến nhiều trẻ con trong nhà bị dị dạng bẩm sinh, mà khoa học kĩ thuật thời đó chưa phát triển, không có cách nào tìm ra căn nguyên, đành dùng phương pháp mê tín để thử phòng tránh, nên mới coi trọng cái

thai đến vậy. Suy cho cùng vào thời đó, việc sinh con nối dõi là đại sự của dòng tộc mà.

Hần ngẫm nghĩ một lát rồi nói, phân tích của anh tuy rất logic, nhưng cũng chỉ là đoán mò, mọi chuyện vẫn phải đợi Phòng Vạn Kim trở về mới sáng tỏ.

Trời đã nhá nhem tối, Tần Nhất Hằng xem đồng hồ, nói rằng đã trao đổi gần xong, giờ hắn về trước, để tôi ở nhà ngủ bù, mọi việc đợi ngủ dậy rồi tính tiếp. Nói đoạn, hắn cất tụ trạch đi, xách theo cái lồng chim rời khỏi nhà tôi.

Tần Nhất Hằng về, tôi cũng đi tắm rồi lên giường nằm. Hình như vì uống quá nhiều bò húc, tôi cứ trằn trọc mãi. Khó khăn lắm mới thấy buồn ngủ thì điện thoại lại đổ chuông. Ban đầu tôi không định nghe, nhưng mơ màng liếc thấy dãy số trên điện thoại, tôi buộc phải xốc lại tinh thần bắt máy. Bởi số gọi tới là của ông lão đội mũ kia.

Lần này ông ta gọi thẳng cho tôi, giọng điệu vẫn đầy mùi đạo đức giả. Trong điện thoại, ông ta nói lần trước mạo muội làm tốn thời gian của tôi, nên đã cố tìm giúp tôi một vụ làm ăn. Khi nhắc tới hai chữ làm ăn, ông ta còn cố tình nhấn mạnh là một vụ về nhà cửa, hỏi tôi có hứng thú không.

Ấn tượng của tôi đối với ông lão vốn chẳng tốt đẹp gì, dù bàn chuyện làm ăn, giọng điệu ông ta vẫn cứ như đang ra lệnh. Tôi rất khó chịu, nhưng phân vân mãi vẫn chưa dám từ chối, một là đang định thừa cơ dò hỏi về cái mũ, hai là lần trước tôi đã nhìn thấy xe hơi của ông ta, rõ ràng không phải kẻ thiếu tiền, không chừng làm ăn cũng phát đạt. Dù sao, tôi cũng là dân kinh doanh, chắc chắn phải để ý tới việc kiếm tiền rồi.

Nghe ông lão nói, tôi chợt thấy bất an khó tả. Đầu bên kia vẫn chưa cúp máy nên tôi không thể gọi điện cho Tần Nhất

Hằng, đành nhắn tin hỏi hắn, có vụ làm ăn mới, OK không? Tần Nhất Hằng trả lời rất nhanh, như thể đang cầm điện thoại chờ sẵn, nội dung tin nhắn cũng đơn giản, vỏn vẹn một chữ, OK.

Hắn đã trả lời như vậy, tôi dĩ nhiên không thể từ chối, bèn hẹn ông lão kia thời gian và địa điểm gặp mặt. Ông ta bảo tôi cứ đến chỗ cũ, tối nay ông ta sẽ đợi ở đó, nói xong liền cúp máy. Điện thoại vừa ngắt, tôi gọi ngay cho Tần Nhất Hằng, chưa kịp mở miệng hỏi, hắn đã cướp lời, bảo rằng ông lão cũng gọi điện cho hắn, không rõ tra được số điện thoại ở đâu. Việc nhà cửa tính sau, mục đích chính là muốn gặp mặt ông ta.

Gặp nhau, hai chúng tôi cùng tới quán trà, tôi dẫn hắn vào căn phòng lần trước. Lần này, ông lão ngồi uống trà một mình, trên đầu vẫn đội chiếc mũ kia. Thấy tôi và Tần Nhất Hằng đi vào, ông ta chẳng buồn chào hỏi, chỉ đẩy hai chiếc chén không tới trước mặt chúng tôi. Tôi ngồi xuống, không ngừng quan sát nét mặt Tần Nhất Hằng. Hắn rất bình tĩnh, tự rót một chén trà uống rồi im lặng nhìn chằm chằm ông lão như thể đợi ông ta nói trước.

Ông ta không thèm đưa mắt về phía chúng tôi, uống một mạch hết ba chén mới hỏi, trong hai cậu, ai là người chịu trách nhiệm kí hợp đồng?

Tôi nhìn ông ta rồi giơ tay lên, ý nói là tôi.

Ông lão nhìn tôi, ừ một tiếng rồi tiếp, tôi có một ngôi nhà cũ dưới quê, đã nhiều năm không về, cứ để đó chi bằng bán lại cho các cậu.

Dứt lời, ông ta nhìn tôi chòng chọc như thể đợi xem ý đối phương. Tôi không khỏi bối rối, ông ta chẳng chịu nói tình

hình đại khái của ngôi nhà, nó ở đoạn đường nào, diện tích bao nhiêu, tôi đều không biết, thì làm sao trả lời được?

Cuối cùng tôi đành à một tiếng cho có. Ông lão uống vài ngụm trà nữa mới tiếp, trong nhà còn ít đồ gia dụng cũ, như bàn, ghế, tủ… Tôi có thể bán rẻ lại cho các cậu, mấy thứ ấy đều là đồ dùng lâu năm, rất có giá trị, các cậu thấy sao?

Vừa nói, ông ta vừa nhìn hai chúng tôi bằng ánh mắt đầy ẩn ý. Tôi không thể đưa mắt hỏi ý Tần Nhất Hằng nên cứ lúng ta lúng túng. Đang lúc lo lắng, tôi chợt thấy Tần Nhất Hằng gõ nhẹ vào đùi mình, dùng ngón tay viết một chữ OK. Như được uống thuốc an thần, tôi bèn gật đầu với ông lão rồi hỏi lúc nào có thể đi xem nhà.

Thấy tôi nhận lời, ông ta đột ngột đứng dậy, vừa đi vừa nói, sẽ có người liên hệ với các cậu sau, hôm nay tới đây thôi, đoạn mở cửa bước ra khỏi phòng.

Tôi định đuổi theo truy hỏi việc cái mũ, nhưng thấy Tần Nhất Hằng không có ý đứng lên, tôi đành ngồi yên tại chỗ, hỏi xem hắn thấy thế nào. Hắn nhấp ngụm trà, nghĩ một lát rồi nói, ông lão này quả là cáo già. Cái mũ kia thực sự rất giống cái Lưu thọt để lại, nhưng nếu ông ta không muốn nói, thì dù chúng ta có tra khảo cũng chưa chắc đã nghe ngóng được điều gì.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là… Tần Nhất Hằng nói tới đây bèn đứng dậy, thò tay vào chén trà của ông lão, lấy ra một cây kim. Tôi sửng sốt, cây kim rất mảnh, nếu không cẩn thận uống vào chẳng phải sẽ nguy hiểm tới tính mạng sao?

Thấy tôi thắc mắc, Tần Nhất Hằng giải thích, kim này dùng để cắm lên hình nộm, dân gian gọi là đâm tiểu nhân. Hình nộm làm từ rơm rạ hoặc vải vụn, lưng buộc dây đỏ. Tên

và bát tự của người bị trù ếm sẽ được nhét vào trong hoặc đính ngay bên ngoài. Vào thời điểm âm khí nặng nhất, không nhất thiết là 12 giờ đêm mà phải tùy theo âm dương phong thủy của từng địa phương, chĩa hình nộm về phía nơi ở của người bị trù ếm rồi đâm kim lên. Sau bảy bày bốn chín ngày, người bị trù ếm sẽ gặp tai họa.

Khác với phim ảnh và truyện dân gian, không phải cứ đâm vào chỗ nào trên hình nộm thì người thật sẽ đau ở chỗ đó. Ngược lại, sau khi hình nộm bị đâm kim, người đó còn gặp may mắn trong một thời gian ngắn, bởi trò đâm tiểu nhân này thực chất là tập trung hết vận số của bốn mươi chín ngày vào một ngày lụn bại.

Thuật đâm kim vào hình nộm không chỉ tồn tại ở riêng một nước nào, mà khắp nơi trên thế giới đều có những cách làm tương tự, trong đó có một loại huyền thuật lai tạp cần đến móng tay của người làm phép. Móng tay được giấu trong bụng hình nộm, nghe nói mỗi lần đâm kim vào, bệnh tình của người làm phép sẽ chuyển sang người bị trù ếm. Sau bốn mươi chín ngày, rút kim ra ngâm vào nước uống, người làm phép sẽ dần hồi phục sức khỏe, còn người bị ếm sẽ sinh bệnh.

Loại huyền thuật này có vài phần giống trên phim, nhưng rất ít người biết đến. Tần Nhất Hằng hỏi tôi, ban nãy có để ý ngón trò của ông lão dán thứ gì không, hình như ngón tay ấy đã không còn móng, có lẽ ông ta mắc bệnh nặng.

Lúc đó tôi không để ý lắm, nhưng dáng vẻ ông lão không giống người gần đất xa trời, lẽ nào cách này thực sự có tác dụng? Nghe tôi hỏi, Tần Nhất Hằng khẽ lắc đầu, rất nhiều tác dụng của huyền thuật hắn chỉ nghe tiền bối nói qua, chứ chưa

thấy ai tự thử nghiệm, vì vậy hắn cũng không biết nó có tác dụng thật hay chỉ là đồn thổi.

Tôi khẽ gật đầu, bụng bảo dạ, mấy loại huyền thuật hại người đừng có tác dụng thì hơn. Nhưng tôi vẫn cảm thấy khó hiểu, cho dù nhận ra ông ta tự trị bệnh bằng huyền thuật thì cũng đâu liên quan tới ngôi nhà, tại sao Tần Nhất Hằng lại đồng ý dễ dàng như vậy.

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, hắn lý giải rằng ban nãy khi nói chuyện, ông lão cố tình nhắc tới đồ vật trong nhà, ánh mắt rõ ràng còn đọng ẩn ý. Vì vậy, hắn đoán ông lão không phải chỉ đơn giản là thuận miệng nói ra, e rằng trong mấy món đồ gia dụng kia có thứ mà chúng tôi cần tìm.

Nghe hắn nhắc nhở, tôi mới vỡ lẽ, phải chẳng trong nhà ông lão cũng có tủ quần áo? Cái tủ chúng tôi từng thấy trong từ đường giờ đang ở chỗ ông ta? Tôi càng nghĩ càng cảm thấy không yên tâm, bởi nếu ông lão thực sự có lòng giúp đỡ, muốn cung cấp manh mối cho chúng tôi thì không cần phải vòng vèo xa xôi như vậy, cứ giao luôn cái tủ ra có phải nhanh hơn không? Đằng này lại nghĩ trăm phương nghìn kế để đưa chúng tôi tới nhà cũ của ông ta, rõ ràng đang muốn giăng bẫy hại người.

Tôi bảo Tần Nhất Hằng, không nên tới chỗ ông ta thì hơn. Hắn cân nhắc khá lâu rồi nói, vẫn phải đi, chỉ là cần cẩn trọng. Chưa chắc ông lão đã muốn hại chúng ta, nói theo cách của anh thì dù ông ta muốn hại người cũng chẳng việc gì phải vòng vèo như vậy.

Ông lão nọ không hề nuốt lời, sớm hôm sau đã có người liên lạc với tôi báo đại khái vị trí ngôi nhà, giục chúng tôi

nhanh chóng lên đường, khi hạ cánh nhớ gọi điện, sẽ có người ra sân bay đón.

Suốt đường đi, tôi vẫn cố nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng không thể ngủ nổi, trái lại Tần Nhất Hằng vô cùng bình tĩnh. Sau khi xuống máy bay, tôi gọi điện cho đối phương, đợi khoảng nửa tiếng thì có người tới đón.

Người đón chúng tôi tầm hơn ba mươi tuổi, gương mặt khá phổ thông, trừ mấy câu chào hỏi lúc gặp mặt, anh ta nói rất ít, thậm chí chẳng hề giới thiệu bản thân, nên tôi cũng không biết tên họ anh ta là gì. Sau khi lên xe, tôi thử bắt chuyện hòng moi chút thông tin, nhưng không hiểu do quá kín miệng hay vốn kiệm lời mà anh ta không đáp lại, khiến tôi phát ngượng, đành phải ngậm miệng.

Xe đi rất lâu, từ sân bay vào nội thành rồi ra ngoại ô, men theo đường quốc lộ. Gần bốn tiếng sau mới tới nơi. Lúc hạ cánh là buổi chiều, vậy mà giờ trời đã tối. Tôi vừa đói vừa mệt, xuống xe quan sát xung quanh mới thực sự cảm nhận được thế nào gọi là dê vào miệng sói.

Vùng này rất hẻo lánh, hình như là một thị trấn nhỏ. Bốn bề tuy không có núi đồi bao quanh nhưng vẫn quạnh hiu vắng vẻ, nhà cửa cũng thưa thớt, chẳng thấy mấy nhà sáng đèn. E rằng muốn tìm nơi nghỉ chân cũng khó.

Tôi nghĩ, muộn rồi không tiện xem nhà, có khi phải nghỉ lại đây một đêm, mai tính tiếp. Nhưng người đón chúng tôi nói, ngôi nhà nằm ở cuối con đường, ăn tối xong anh ta sẽ đưa cả hai đi xem.

Tần Nhất Hằng không hề lộ vẻ kinh ngạc, chỉ nhẹ nhàng gật đầu nhìn tôi, không biết có phải đang an ủi tôi hay không. Tôi thầm nghĩ, đành tới đâu hay đó vậy, bèn rút điếu thuốc rồi

theo người kia vào một quán mì. Quán chuẩn bị đóng cửa, phải năn nỉ mãi họ mới chịu nấu thêm vài lạng mì, hương vị cũng không quá tệ. Hai chúng tôi đang đói meo, đành ngấu nghiến ăn tạm, xong xuôi đã hơn 9 giờ.

Ra khỏi quán mì, trời càng tối hơn, vài ngôi nhà ban nãy còn sáng đèn giờ đã tối thui. Đèn đường không có nên lúc đi vào, tôi cứ thấy rờn rợn. Đứng trước cửa ngôi nhà, cảm giác này lại càng rõ rệt.

Ngôi nhà lớn hơn tôi tưởng, tuy không được xem là nguy nga nhưng so với các căn bên cạnh, đây chắc chắn là dinh thự xa hoa nhất thị trấn. Nhà thiết kế theo kiểu Trung Hoa cổ, cửa vào rất cao, gần giống cửa lớn trong Cố Cung nhưng tỉ lệ nhỏ hơn. Xem ra nhà được xây theo ý gia chủ, không bị cơ quan quản lý can thiệp.

Chưa vào nhà, tôi đã thấy nhụt chí. Tuy không biết ngôi nhà rộng cỡ nào nhưng rõ ràng chẳng dễ gì mua được. Huống hồ nó lại nằm ở thị trấn hoang vu, trừ phi một ngày kia đường cao tốc được sửa lại, chạy thẳng tới đây, bằng không có mua về cũng chỉ lỗ vốn.

Sau một hồi cân nhắc, tôi đã từ bỏ ý định mua. Hiện tại, mục đích duy nhất là xem xem bên trong có cái tủ quần áo nào không. Người đưa chúng tôi tới đã mở cửa nhưng chưa vội vào nhà, mà vòng ra bức tường sau cửa lấy ba cái ô đen, đưa cho tôi và Tần Nhất Hằng hai cái, anh ta tự bật cái còn lại, rồi dẫn chúng tôi vào.

Thấy thế, chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau, lẽ nào ngôi nhà bị dột? Nhưng rõ ràng trời đầy sao, không hề có mưa. Tôi thấp giọng hỏi Tần Nhất Hằng, hắn nói thôi thì nhập gia tùy tục, đành bật ô lên theo người kia vào trong.

Tôi đi sau cùng. Băng qua cửa, vào trong sân, tôi chợt thấy trước mắt sáng bừng. Gu thẩm mỹ của ông lão quá không tệ, mảnh sân tuy không quá lớn nhưng bố cục đâu ra đấy, hoa cỏ non nước rất vừa mắt. Song tôi cũng không rảnh để tán thưởng, hối hả bước vào gian chính. Người kia đi vào trước nhưng vẫn chưa gập ô xuống nên hai chúng tôi đành tiếp tục che ô, chẳng khác nào ba kẻ thần kinh đứng trong phòng.

Anh ta dẫn chúng tôi đi xem từng phòng một, không hề giới thiệu hay mô tả gì, tôi đành dựa vào kinh nghiệm áng chừng diện tích ngôi nhà. Nếu bỏ qua cái sân, diện tích của nó vào khoảng 5-600 m^2. Phòng ốc rất nhiều, như ông lão nói, vật dụng trong nhà đều làm bằng gỗ theo phong cách cổ xưa, không rõ là hàng mô phỏng hay đồ cổ lưu lại từ đời trước.

Tần Nhất Hằng đảo mắt nhìn quanh, có vẻ đang tìm tủ quần áo. Tôi cũng lưu ý tìm, ngôi nhà tuy rộng nhưng không nhìn thấy vật nào to như vậy. Cả ba đi xem hết một vòng, cuối cùng vào phòng khách ngồi trò chuyện. Tuy không có ý định mua nhà, nhưng dù sao đã tới đây, ít nhất cũng nên hỏi han vài câu tượng trưng. Vì vậy, tôi bèn hỏi người kia xem ông lão đã nói với anh ta về giá cả chưa. Anh ta nghe thấy tôi hỏi nhưng vẫn lơ đãng, cứ nhìn chằm chằm vào chiếc ô trên tay.

Lúc này, ô của tôi và Tần Nhất Hằng đều chưa cụp xuống, trông rất buồn cười. Tôi thấy anh ta không trả lời, đành cao giọng hỏi lần nữa. Anh ta nhìn tôi, khẽ lắc đầu tỏ vẻ không biết, sau đó lại ngước nhìn phía trong cái ô.

Tôi thắc mắc, ô thì có gì mà nhìn? Nhưng tôi cũng ngẩng đầu trông lên, dưới tán ô dán một đoạn keo hoặc băng dính, chỉ bằng nửa ngón tay cái, như dán tạm vào để che lỗ thủng trên ô. Tôi thầm nghĩ, cái ô này vừa được anh ta sửa lại sao?

Nếu không anh ta cứ nghĩ đến nó làm gì? Tôi cúi xuống, định xem tán ô của Tần Nhất Hằng, nhưng hắn giương ô quá thấp, khiến tôi chẳng thấy gì, đành đưa mắt ra hiệu cho hắn, nhìn lên phía trong tán ô.

Tần Nhất Hằng hiểu ý, cũng ngẩng đầu quan sát, hắn cau mày, chìa hai ngón tay chỉ vào người đưa chúng tôi tới đây, không rõ là ý gì. Chăng lẽ hắn muốn ra hiệu rằng trong ô có hai miếng dán?

Tôi lại hỏi, từ lúc vào nhà đến giờ cứ phải che ô là sao?

Người kia ngẩn ra, không trả lời mà lúng túng nói, đêm nay chúng tôi có thể ở lại đây, tiện thể xem nhà luôn, muốn làm gì cứ tự nhiên, nhưng phải nhớ một điều, hễ đi lại là phải che ô. Nói xong, anh ta đứng dậy cáo biệt, còn đặt chìa khóa cửa lên bàn, dặn rằng đã chuẩn bị nước uống và đồ chay cho chúng tôi trong bếp, sau đó rảo bước đi thẳng.

Tôi định hỏi thêm vài câu, nhưng Tần Nhất Hằng đã ngăn lại, người này có phần không bình thường, hình như không nắm rõ lắm về ngôi nhà. Lúc đưa chúng ta vào, anh ta cứ thấy có cửa là bước qua thôi. Đoạn hắn chìa hai ngón tay ra, chỉ vào mắt mình, anh ta còn liên tục đưa mắt quan sát xung quanh, rõ ràng cũng rất lạ lẫm với nơi này.

Tôi suy nghĩ một lát, ngẫm lại một loạt biểu hiện của người nọ, cảm thấy Tần Nhất Hằng nhận xét có vẻ đúng. Tuy trông anh ta không giống lần đầu tới đây, nhưng chắc cũng chỉ tới vài lần. Ông lão kia sắp xếp anh ta ra đón chúng tôi là có dụng ý gì? Rõ ràng không giống như định bán nhà. Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, hắn lắc đầu bảo giờ có nghĩ cũng vô dụng, sau đó chỉ lên trần.

Tôi hơi dịch ô ra, ngẩng đầu nhìn, trần nhà trổ rất nhiều cửa sổ, mỗi ô khá lớn, qua lớp kính trong suốt có thể thỏa thích ngắm nhìn bầu trời. Lúc nãy giương ô nên tôi cũng chẳng chú ý, giờ nhìn thấy lại càng lấy làm lạ. Loại cửa sổ này thường không lắp cho nhà ở, mà dù có cũng không nhiều đến vậy. Huống hồ, từ tường bao đến nội thất nhà đều theo phong cách Trung Hoa cổ, trổ cửa sổ trên mái nhà thực chẳng phù hợp chút nào.

Tần Nhất Hằng nói, có thể việc che ô liên quan đến cửa sổ trên trần. Dứt lời, hắn đi đi lại lại trong phòng, Lần lượt quan sát từng ô cửa, sau đó châm thuốc với vẻ tư lự.

Tôi cũng thử suy đoán, ô chẳng qua chỉ có hai tác dụng, che nắng và che mưa. Lớp kính cửa sổ trên trần nhà khá chắc chắn, huống hồ cũng không có mưa, chẳng lẽ ô dùng để ngăn ánh sáng? Hay khi ở trong nhà, chẳng lẽ không được để ánh sáng rọi thẳng xuống đỉnh đầu? Nghĩ tới đây, tôi lại ngẩng lên, Lần này không dám dịch ô sang một bên mà chỉ hơi nghiêng ô đi, nhìn chếch lên cửa sổ.

Bầu trời bên ngoài đầy sao, không hề có trăng, vả lại trong phòng đang bật đèn, dù có trăng sáng cũng chẳng chiếu nổi vào nhà. Lẽ nào phải tắt đèn mới nhìn ra manh mối? Đang định nói với Tần Nhất Hằng, tôi đột nhiên nghĩ tới một chuyện. Dân gian đồn rằng, khi vào nhà không được che ô vì rất dễ dụ quỷ đến. Người đưa chúng tôi tới đây lại vội vàng ra về như vậy, chẳng lẽ là một cái bẫy? Anh ta biết rõ trong ngôi nhà có thứ gì nên dùng cách này để hãm hại chúng tôi chăng?

Nghĩ tới đây, tôi không đợi được nữa, vội vàng chứng thực với Tần Nhất Hằng. Hắn vẫn nhìn chằm chằm lên tán ô, tôi phải vỗ vào người hắn mới định thần. Nghe tôi trình bày, hắn

thở dài bảo, che ô trong phòng không dụ quỷ đâu, nhưng dân gian cho rằng trẻ con che ô trong phòng sẽ bị lùn, phụ nữ che thì nhà dột, còn đàn ông che sẽ bị hói đầu.

Tuy nhiên, theo kinh nghiệm của Tần Nhất Hằng, những điều đó đều không đúng. Hai việc che ô và dụ quỷ chẳng có mối liên hệ tất yếu nào. Sở dĩ nói như thế là bởi ma quỷ thường thích những chỗ xó xỉnh hoặc tối tăm, hơn nữa khi che ô trong phòng, dương khí bị chắn mất phần nào, nếu trong phòng đang có ma quỷ, thường là cô hồn dã quỷ lang thang, thì những người thể lực kém hoặc dương khí yếu sẽ dễ trông thấy, vì vậy dân gian mới hiểu lầm.

Từ xưa đến nay, ô luôn thuộc nhóm đồ vật nặng âm khí. Rất nhiều nơi có tập tục không để ô trong nhà quá một năm, nhất định phải chọn một ngày đầy nắng mang ô ra phơi, bởi sợ có tà vật núp trong ô, lâu dần sẽ mang tai họa vào nhà. Trước đây ở một vài nơi, khi đưa tang, dù trời không mưa cũng phải cử một người thân của người chết cầm ô đen che phần đầu quan tài, đi cùng đoàn đưa ma tới nơi hạ huyệt. Nghe nói làm vậy có thể che bớt ánh nắng cho người chết, giúp linh hồn không bị chói mắt để nhìn ngắm thế giới lần nữa. Vì thi thể khi nhập liệm đưa vào quan tài đều ở tư thế nằm, hai mắt sẽ nhìn thẳng vào mặt trời. Ngày nay khi việc hỏa táng thi thể dần trở nên phổ biến, tập tục này mai một, cũng chẳng mấy ai biết đến nó nữa.

Tuy Tần Nhất Hằng giải thích rất mạch lạc, nhưng tôi nghe xong vẫn hoang mang. Cái ô rốt cuộc có ý nghĩa gì? Nghe tôi hỏi thêm, hắn khoát tay rồi sờ vào đỉnh tán ô, hình như đang bóc thứ dính bên trong ra.

Loay hoay một hồi, hắn lấy miếng dán đó đặt lên tay ngắm nghía. Tôi ngó xem, đúng là một miếng băng dính, nhưng mặt kia còn dính thứ gì khác. Định thần nhìn kĩ, tôi chợt rùng mình, là một chiếc răng hàm dưới, rõ ràng có kẻ đã dùng băng dính dán nó lên tán ô. Đây rõ ràng là răng hàm của người trưởng thành, không giống răng sữa. Huống hồ dù có là răng sữa, thì nghe nói sau khi nhổ, răng hàm dưới phải ném lên cao, răng hàm trên phải chôn xuống đất để trẻ con về sau không bị mọc lẫy, chứ chưa thấy ai dính răng lên ô bao giờ!

Nghĩ vậy, tôi đưa tay bóc miếng băng dính trong ô của mình ra, mặt sau cũng dán một chiếc răng hàm. Tôi nhìn Tần Nhất Hằng, hắn trầm tư ra mặt. Một lúc lâu sau, hắn đột nhiên a lên một tiếng rồi hô, mau, đi tìm mau lên, trong nhà có vết răng!

Hắn hô lên như vậy làm tôi giật nảy mình. Ban đầu tôi chưa nghe rõ, còn tưởng trong phòng có thứ gì bò ra, vội ngó nghiêng tứ phía, quay lại đã thấy Tần Nhất Hằng hối hả đi quanh phòng, cứ được vài bước lại cúi xuống như đang tìm kiếm thứ gì. Tôi bước đến, phát hiện hắn đang kiểm tra vật dụng trong nhà. Hắn xem xét tỉ mỉ từng thứ một, không bỏ sót chỗ nào, xem xong cái này lại chạy tới săm soi cái khác, giống như đang chạy đua với thời gian.

Tôi hỏi hắn làm gì, hắn lại chỉ sang phía bên kia phòng, bảo tôi qua kiểm tra, nếu phát hiện có dấu vết va đập khả nghi nào, đặc biệt là vết răng trên đồ vật thì lập tức báo với tôi.

Tôi bất đắc dĩ làm theo, lom khom quan sát từng vật dụng trong nhà.

Đồ đạc ở đây không quá cũ, có lẽ vì được giữ gìn cẩn thận, tôi cũng chưa bao giờ nghiên cứu về đồ gỗ giả cổ nên chẳng

nhìn ra tốt xấu thế nào. Phía trên có vài dấu vết va đập nhỏ, không rõ ràng, nhưng tôi vẫn nhất nhất báo cáo với Tần Nhất Hằng. Hắn bước đến xem rồi lại lắc đầu bảo tôi tìm tiếp.

Tìm kiếm chừng hơn mười phút, tôi đã mỏi nhừ, không phải mệt vì kiểm tra vật dụng, mà vì tay vẫn giương ô, cổ tay tê dại cả. Kiểm tra một lượt toàn bộ đồ đạc trong phòng khách, không tìm thấy vết răng nào. Tần Nhất Hằng không cam lòng, lại nói cả hai nên chia nhau đi tìm ở các phòng khác, sau đó bước sang phòng bên.

Nói thật lòng, nếu bảo tìm kiếm một mình, tôi cũng sờ sợ. Ngôi nhà này vốn đã quái dị, lại rộng thênh thang, có xảy ra chuyện gì cũng không ứng cứu kịp. Tôi bèn chọn căn phòng sát vách với phòng Tần Nhất Hằng đang tìm. Phòng không lớn, trông cách bài trí thì có vẻ là phòng trà, rất phù hợp với sở thích của ông lão kia. Trong phòng vốn ít đồ đạc nên rất dễ quan sát, tôi tìm khắp xung quanh chẳng thấy vết răng nào, thậm chí vết va chạm cũng không có.

Đúng lúc chuẩn bị sang phòng khác tìm tiếp, tôi bỗng nghe thấy Tần Nhất Hằng ho khan. Trong nhà hiện giờ chỉ có hai chúng tôi, lại đang đêm khuya thanh vắng, tiếng ho của hắn cực kì vang. Tôi định hỏi han, nhưng chưa kịp lên tiếng đã nghe hắn ồ lên kinh ngạc, sau đó lại im bặt. Tôi dỏng tai nghe ngóng vài giây, không thấy bên kia có động tĩnh gì nữa. Tôi vô cùng bối rối, vừa sợ hắn xảy ra chuyện, vừa lo nếu xông vào thì cả hai sẽ cùng bị trúng tà, bèn gọi to tên hắn, song không thấy trả lời, chỉ nghe tiếng mũi giày gõ lên sàn nhà đáp lại.

Lòng tôi bỗng bất an. Tuy nhắc chân chỉ là động tác nhỏ, nhưng mở miệng cũng chẳng tốn sức mấy, chẳng lẽ hắn gặp phải chuyện gì nên không thể lên tiếng? Đột nhiên tôi nhận ra,

âm thanh ban nãy hình như không phải tiếng mũi giày gõ lên sàn nhà. Tôi nhớ rõ lúc ra ngoài, hắn đi một đôi giày chạy bộ New Balance. Tôi cũng có vài đôi cùng loại, đế rất mềm, gõ lên sàn nhà không thể vang như thế. Tôi chợt vỡ lẽ, âm thanh ấy hình như là tiếng mũi ô nện xuống sàn nhà. Mẹ kiếp, không phải người kia dặn nhất định phải che ô trong phòng sao? Chẳng lẽ Tần Nhất Hằng thu ô lại rồi?

Tôi không đợi được nữa, vội chạy sang phòng bên, thấy hắn đang đứng cạnh tường lom lom quan sát mới thở phào nhẹ nhõm, bước vào xem cho rõ. Ô của Tần Nhất Hàng đã được thu lại, đặt sang bên cạnh. Trông hắn rất tập trung nên tôi không vỗ vai nữa mà đứng đằng sau theo dõi. Có lẽ trước đây căn phòng được dùng làm phòng đọc sách, một mặt tường là giá sách, nhưng trên giá trống trơn, phủ đầy bụi.

Hình như ban nãy khi xem xét, Tần Nhất Hằng đã thổi cho bớt bụi nên mới bị sặc và ho khan như vậy. Thấy hắn cụp ô lại có vẻ không nguy hiểm, tôi cũng bắt chước, đoạn châm một điếu thuốc, hỏi Tần Nhất Hằng xem có phải đã tìm thấy vết răng rồi không. Hắn quay lại ừ một tiếng, chỉ lên kệ sách, rồi nhường đường để tôi tự qua xem. Tôi bước đến quan sát nhưng chẳng thấy vết răng đâu, chỉ thấy chỗ hắn trỏ được lau sạch hơn một chút, trông cứ như vừa dùng ngón tay viết vài chữ lên vậy.

Lại gần hơn, tôi nhìn thấy bốn chữ phồn thể "Vạn dân nhất hộ", nghe có vẻ giống một cái tên Nhật Bản, liền hỏi hắn viết như vậy là có ý gì. Tần Nhất Hằng châm thuốc, khẽ lắc đầu đáp, chữ này không phải do tôi viết, tôi chỉ dùng đầu ngón tay tô lại cho rõ hơn thôi. Nó nằm trên giá sách, chắc là ở chỗ có bày đồ vật trong một thời gian khá dài, sau đó đồ vật bị lấy đi, nên ít bụi hơn những chỗ khác.

Tôi thử tưởng tượng, có khi đó là một vật trang trí khắc chữ thư pháp, chắc cũng không phải đồ có giá trị. Nếu không đã chẳng bị đặt ở đây mãi đến khi bám đầy bụi mới được nhấc ra. Tôi bèn hỏi Tần Nhất Hằng, ban nãy còn muốn tìm vết răng, sao bây giờ lại phí thời gian với vật này vậy?

Hắn đáp, tại có vấn đề, sau đó bảo tôi xòe tay ra, viết lên lòng bàn tay tôi một chữ. Hắn viết rất chậm, tôi lại chăm chú nhìn theo nên rất dễ nhận ra là chữ Phòng. Viết xong, hắn hỏi tôi có nghĩ ra điều gì không. Tôi nghĩ vài giây mới sực hiểu, bốn chữ "Vạn dân nhất hộ" ghép lại chẳng phải giống chữ Phòng[40] sao? Thì ra đây không phải tên tiếng Nhật mà là một câu đố chữ. Nó có ý nghĩa gì đặc biệt nhỉ?

Nếu giải thích theo mặt chữ, lẽ nào ông lão đội mũ kia mua nhà trả góp, muốn dùng thứ này để nhắc nhở bản thân phải trả hết món nợ mua nhà? Hay là còn có ý gì khác? Chữ Phòng chẳng lẽ để chỉ Phòng Vạn Kim? Tần Nhất Hằng vừa quan sát giá sách vừa suy nghĩ. Hắn lôi điện thoại ra chụp mấy chữ kia, sau đó nhìn tôi lắc đầu, đi tới cửa phòng, đưa tay sờ lên mép khung cửa rồi quay vào, xòe tay ra cho tôi xem.

Trong lòng bàn tay Tần Nhất Hằng có hai chiếc răng, nhưng khác với hai chiếc vừa nãy, đây là răng cửa, hình như cũng đã khá lâu, xỉn màu, không biết do quá trình oxy hóa hay vì chủ nhân trước đây không chăm sóc. Mặc dù không phải là thứ ma quái nhưng nhìn cứ lợm cả giọng, tôi không dám chạm tay vào, bèn hỏi thẳng, cậu phát hiện ở khung cửa sao?

Tần Nhất Hằng khẽ gật đầu rồi bảo tôi, đây gọi là "loạn xỉ", trong đó "loạn" ý là lộn xộn, "xỉ" chỉ cái răng. Nếu lý giải theo mặt chữ thì có nghĩa là răng không đều, khấp khểnh, nhưng nó còn một lớp nghĩa khác, ý chỉ dâm loạn. Trong

huyền học, loạn xỉ được chia thành hai loại, một loại là của nữ giới. Tương truyền xưa kia, phụ nữ ngoại tình sau khi chết sẽ bị nhổ răng, dùng dây buộc lại treo trên cổng chào ở đầu phố để con cháu đời sau khỏi lăng loàn. Do lực hấp dẫn, những chiếc răng buộc trên cổng cuối cùng đều hướng xuống, thể hiện ý "hạ chính", tức bất chính, không đứng đắn.

Hơn nữa, nhiều bí thuật khuê phòng từng ghi chép rằng, nếu kĩ nữ giấu loạn xỉ dưới bàn ăn rồi mời người đàn ông mình muốn quyến rũ tới dùng cơm, ắt sẽ thành công. Tại rất nhiều kĩ viện thời xưa, để lôi kéo khách hàng, các kĩ nữ thường giấu một chiếc loạn xỉ trong phòng. Những chiếc răng này phần lớn là của chính những kĩ nữ trong kĩ viện để lại. Thông thường trước khi chết, họ sẽ dùng loạn xỉ như một món quà đặc biệt để tặng cho người khác. Vì vậy, có thể thấy loạn xỉ chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng các kĩ nừ thời ấy.

Thế nhưng, loạn xỉ rốt cuộc có tác dụng hay không thì không ai rõ, bởi nếu đã được mời tới dùng cơm trong khuê phòng thì việc lên giường có vẻ không liên quan lắm đến loạn xỉ. Tần Nhất Hằng nói tới đây thì dừng một lát, dụi tắt thuốc rồi tiếp. Loại loạn xỉ thứ hai là của nam giới. Chữ "loạn" ở đây không phải loạn trong dâm loạn mà là loạn trong phản loạn. Tương truyền loại loạn xỉ đó chỉ có trong miệng những tướng lĩnh làm phản. Số người nổi loạn khi nhiều khi ít, mà cho dù nhiều thì cũng chỉ có vài viên tướng, nên thường rất khó tìm. Sau khi nổi loạn thất bại, đám tướng lĩnh không những bị xử lăng trì mà còn bị nhổ sạch răng trong miệng. Ngoài răng cửa được giấu ở cổng thành ra, những chiếc răng còn lại sẽ được người đưa công văn của triều đình phân phát tới các nơi hiểm yếu về quân sự trên cả nước để chôn ở đó, vị trí chôn cụ thể thì không mấy ai biết. Nguyên nhân cũng như nữ giới, đều để

phòng tránh về sau có sự việc tương tự phát sinh. Việc này thật ra đã không thuộc về lĩnh vực huyền thuật nữa, mà là mê tín, nhằm xoa dịu tâm lý thôi. Nếu nó thực sự có tác dụng thì đất nước đã chẳng thay triều đổi đại nhiều đến vậy.

Hắn nói đến đây, tôi bắt đầu cảm thấy mơ hồ, chuyện đó thì liên quan gì tới ngôi nhà? Nghe tôi chen vào, Tần Nhất Hằng cười chê chỉ số thông minh của tôi quá thấp, rồi giải thích, mấy cái loạn xỉ này hình như không phải là loại lấy từ miệng các tướng lĩnh, mà là từ những kẻ phản bội ông lão đội mũ kia! Ông lão thừa biết thế cục mình đặt ra không có tác dụng gì, cho nên mục đích của ông ta rất rõ ràng, chính là giết gà dọa khỉ.

Tần Nhất Hằng nhìn ra ngoài cửa, vẻ lo lắng, rồi hạ giọng nói có lẽ hắn đã hiểu ý nghĩa của những chiếc ô. Chúng được dùng để chắn sáng, nhưng không phải vì sợ ánh sáng mà là để giấu bóng! Trong những người tới đây, có kẻ không có bóng!

Tôi đã thấm mệt, cổ họng ngứa ran, còn húng hắng ho, đành ngừng lời, toan quay lại phòng khách uống ngụm nước. Vừa rời phòng ngủ, tôi đã thấy là lạ. Lúc trước tôi đã đổ rất nhiều nước ra sàn, sợ trượt ngã nên đi rất cẩn thận, vậy mà mặt sàn chẳng thấy nước đọng, chỉ có vẻ hơi ướt. Phòng khách lát đá cẩm thạch, không phải sàn gỗ, vậy chỗ nước kia đã biến đi đâu?

Tôi khom người soi kĩ từng khe hở giữa những nồi niêu xô chậu dưới đất, phát hiện nền phòng khách hơi nghiêng, chẳng biết trước đây người bạn ấy cố ý thiết kế như vậy hay là sơ suất trong thi công, thường ngày đi lại cũng khó nhận thấy, phải đổ nước ra sàn mới biết, nước đều chảy cả về một góc phòng khách. Tôi quên cả uống nước, đi thẳng đến góc phòng

quan sát. Trong nước không có gì, nhưng trên mặt nổi một lớp váng như dầu, chấm thử đưa lên ngửi thì không thấy có mùi.

Tôi bắt đầu thấp thỏm, người bạn kia chẳng bao giờ làm chuyện không đâu, rõ ràng lúc trước bảo tôi đổ nước ra là vì mục đích này, nhưng rốt cuộc hắn muốn tôi thấy cái gì? Dúng lúc đó, đầu kia điện thoại lại giục giã, làm phân tán mạch suy nghĩ của tôi. Để đỡ tốn pin, tôi bèn tắt máy, ngồi xuống châm điếu thuốc tìm tòi tiếp.

Tôi đặt ra rất nhiều giả thiết, nghĩ đến cả khả năng có thông điệp ẩn phải vẩy nước lên mới hiện ra như trong phim, nhưng vẫn chẳng thấy manh mối.

Chợt có tiếng đập cửa rầm rầm làm tôi giật bắn mình. Nửa đêm khuya khoắt ở trong ngôi nhà quái dị, lại hồi ức về vô vàn trải nghiệm trước đây, tôi trở nên nhạy cảm với tiếng gõ cửa. Tôi im lặng rón rén đi ra, áp tai lên cửa nghe ngóng. Người bên ngoài vẫn đập liên hồi. Cuối cùng, sợ cứ để mặc sẽ hỏng việc, tôi đành mở cửa.

Nhận ra chính là người vừa nghe chuyện qua điện thoại, tôi vô cùng kinh ngạc. Trông thấy tôi, anh ta thở hắt ra, nói, tôi cứ sợ anh gặp bất trắc.

Tôi nheo mắt nhìn anh ta, đúng là cảnh sát có khác. Chẳng hiểu mục đích của anh ta là gì, nhưng tôi biết rõ một điều. Anh bám theo tôi à? Tôi vặn hỏi.

Anh ta gật đầu rồi lách người vào, mong anh bỏ qua cho, tôi cũng là bất đắc dĩ thôi. Anh ta lại nhìn xuống sàn, hỏi, mấy thứ này để làm gì thế?

Tôi lắc đầu, chính tôi cùng đang muốn biết đây, và ra hiệu cho anh ta ra ngoài. Anh ta phớt lờ, ngang nhiên ngồi xuống

chiếc sofa duy nhất rồi hỏi, có bật lửa không? Tôi đem đến cho anh một tin, có thể anh không chấp nhận được, nhưng mong anh phối hợp, hiện giờ tôi chỉ đến với tư cách chính mình thôi.

Bắt lấy chiếc bật lửa tôi ném sang, anh ta châm thuốc, nói tiếp, xin lỗi, bưu kiện anh gửi đã bị đồng nghiệp của tôi giữ lại rồi. Lúc trước tôi không rõ đầu đuôi, giờ cũng không giúp gì được anh cả, chỉ có thể báo với anh rằng, những tấm ảnh đó không bình thường.

Nói tới đây, anh ta ngừng lời, rõ ràng muốn ra điều kiện. Là người làm ăn, lẽ nào tôi lại không nhận ra, bèn hỏi thẳng, anh muốn tiền hay cái gì?

Anh ta tủm tỉm, nếu cần tiền tôi đã chẳng tìm anh, tôi muốn nghe anh kể hết câu chuyện. Đoạn nhìn đồng hồ rồi tiếp, nếu không muốn kể hết, thì kể đến sáng cũng được. Sáng ra tôi sẽ dẫn anh đi xem một thứ.

Tuy ghét bị uy hiếp, nhưng tới nước này cũng hết cách, tôi không thể động thủ, lại không có mối quan hệ nào giải quyết được sự việc, đành gật đầu ngồi xuống sofa, nhấp ngụm nước, tiếp tục kể.

6
Mộng thai

Tôi vội nhìn xuống bóng mình, đèn trong phòng rất sáng nên nhìn không rõ. Ngẫm nghĩ một lát, tôi lại cảm thấy điều này quả thật rất hoang đường. Cứ cho là Tần Nhất Hằng nói đúng đi, vậy nếu đã muốn giấu bóng thì cần gì phải phí công xây nhiều cửa sổ trên mái? Hơn nữa, con người sao có thể không có bóng? Rất nhiều lời đồn rằng ma không có bóng, nhưng nếu đã thành ma rồi thì còn ở cùng con người làm gì?

Tôi thảo luận với Tần Nhất Hằng, đòi hắn giải thích rõ ràng. Nhưng hắn lại nói rằng trước mắt chỉ có thể suy đoán như vậy, còn rốt cuộc chuyện là thế nào thì chúng tôi không phải người trong cuộc, không thể hiểu hết. Song Tần Nhất Hằng lại suy luận thêm rằng, rất có khả năng ông lão kia cố tình làm vậy, ô cửa trên mái nhà là để kiềm chế, ngăn cản kẻ cần giấu bóng gây bất lợi cho ông ta.

Sở dĩ người đưa chúng tôi tới để tâm đến việc che ô như vậy, e rằng cũng là do ông lão kia dặn dò, có lẽ việc hăm dọa ấy là nhằm che mắt người khác, giúp ông ta dễ dàng đạt được mục đích. Nghe Tần Nhất Hằng nói, tôi liền tưởng tượng ra cảnh một nhóm người che ô trong nhà cùng ông lão đội mũ bàn mưu tính kế, trông như đang dự đám tang. Chết tiệt, đây không phải là một tổ chức tà giáo đấy chứ?

Tôi lại châm một điếu thuốc, rít vài hơi định thần mới nhớ ra phải hỏi Tần Nhất Hằng, vì sao ban nãy hắn lại vội vàng tìm kiếm vết răng. Những điều hắn vừa giải thích cho tôi tuy hơi ma quái nhưng cũng chẳng có gì ghê gớm, không gây nguy hiểm tới tính mạng.

Tần Nhất Hằng nói, lúc mới nhìn thấy cái răng trên ô, hắn cũng không hề nghĩ tới loạn xỉ. Vì trong huyền thuật có một loại thế cục gọi là "giảo tiêu", phải dùng răng của những người bị đau đớn đến chết, bởi khi đau đớn, con người theo bản năng sẽ muốn cắn đồ vật, cho nên loại răng này mang lại hiệu quả tốt nhất. Mỗi ngày vào lúc nửa đêm, vẽ vết răng ở đầu giường mình, sau khi trời sáng cũng không được để ai khác nhìn thấy. Chờ tới đêm hôm sau, sẽ thấy bên cạnh vết răng mình vẽ xuất hiện thêm nhiều vết khác. Tối hôm ấy ngậm chiếc răng đi ngủ sẽ mơ thấy những chỉ dẫn kì quái để tìm thái tuế.

Tần Nhất Hằng nói hắn chưa từng thử trò đó bao giờ, nên không nhìn ra được mấu chốt bên trong, chỉ nắm được quy trình đại khái. Nhưng có thể khẳng định một điều là thế cục này rất hại người, vì người ngậm chiếc răng đi ngủ, hôm sau cũng phải nhổ một chiếc của mình, nếu không sẽ tự chuốc họa vào thân, mà là tai họa rất đáng sợ, kiểu như hỏa hoạn vậy.

Điều này có lẽ liên quan tới thái tuế. Trong huyền học, thái tuế nói chung được xem là một cái tên hoặc cách gọi phiếm chỉ, còn nếu nói cụ thể thì là một thứ rất kì diệu, không phải động vật, cũng chẳng phải thực vật. Tương truyền, ăn nó sẽ kéo dài tuổi thọ, nếu ăn thái tuế thành tinh còn có thể trường sinh bất lão. Xưa kia, các hoàng đế cầu trường sinh thường tìm tới thứ này. Nghe nói không được dùng răng cắn mà phải ngậm thái tuế, bởi răng người thường tiếp xúc với nhiều tạp chất trên thế gian, nếu dính vào, thái tuế sẽ không còn linh

nghiệm. Thái tuế thành tinh không phải thứ đơn giản, theo cách nói của dân gian thì nó rất xảo quyệt và thù dai. Cho nên, nếu dùng giảo tiêu tìm kiếm, để thái tuế biết được sẽ gặp nhiều phiền phức.

Nhưng đó chỉ là truyền thuyết, trên thực tế, số kẻ từng nhìn thấy thái tuế chỉ đếm trên đầu ngón tay, chứ đừng nói tới thái tuế thành tinh. Cho nên khi phát hiện được cái răng, Tần Nhất Hằng mới hoảng hốt như vậy. Lúc tới đây chúng tôi cũng rất chủ quan, không điều tra và chuẩn bị đầy đủ, hắn sợ đây là một thế cục tương tự như giảo tiêu, hễ sơ sảy là cả hai vùi thân trong biển lửa, thực là lợi bất cập hại. Nếu đã làm rõ ngọn nguồn của mấy chiếc răng, thì tiếp theo phải bắt tay vào chuyện chính, dù sao chúng tôi đến đây cũng có mục đích cả.

Hút thuốc xong, tôi và Tần Nhất Hằng tìm kiếm lần lượt trong nhà. Lúc trước chúng tôi chỉ xem qua, giờ mới nhận ra ngôi nhà thực sự rất rộng, hơn nữa còn phát hiện thêm khoảng bảy tám vết bụi Vạn dân nhất hộ tương tự ở các phòng khác. Tìm một lượt, vẫn không thấy bóng dáng tủ quần áo đâu. Tần Nhất Hằng nhíu mày, nhà này không có tà vật, chỉ là một ngôi nhà dân bình thường.

Nghe hắn nói vậy, tôi lại càng khó hiểu. Ông lão đội mũ kia muốn hai chúng tôi cất công ngàn dặm xa xôi tới đây, tính làm ăn thật ư? Nhưng ngẫm một lúc thấy vô lý, bèn hỏi Tần Nhất Hằng phải làm sao đây, nhà này lỗ là cái chắc, không thể mua được! Tần Nhất Hằng nhìn quanh, nghĩ ngợi một lát rồi buột miệng, mau tắt hết đèn trong nhà.

Ngôi nhà rất rộng, tắt hết đèn cũng khá mất công. Tắt xong, quay lại phòng khách, cả hai đều chết lặng.

Đêm nay vốn trăng mờ sao tỏ, nhưng hiện tại không biết có phải ông trời muốn giúp chúng tôi hay không, bỗng biến thành trăng tỏ sao mờ. Ngôi nhà nằm ở thị trấn hẻo lánh, xung quanh không có đèn đường, cũng không bị ô nhiễm. Trăng sáng vằng vặc, đẹp vô ngần, đèn vừa tắt, ánh trăng lập tức xuyên qua những ô cửa trên mái. Tuy nhiên, bóng ánh trăng in trên mặt đất khác với tưởng tượng của chúng tôi.

Những ô cửa sổ đều có hình bát giác nên về lý mà nói ánh trăng chiếu xuống phải ra hình này, dù bị biến dạng bởi góc độ thì ít nhất cũng ra hình tương tự, song hình in trên mặt đất rất khó hình dung, trông hơi lộn xộn, khá giống một nắm mì sợi.

Ban đầu, tôi còn cho rằng đám mây nào đó trùng hợp trôi qua, bèn ngẩng đầu lên xem, vừa nhìn đã thấy ớn lạnh. Không biết từ lúc nào, những ô cửa trên mái đều bị người ta dùng bút lông hoặc chổi nhúng sơn quét loạn lên, tạo thành những hình thù kì lạ trên mặt đất. Đèn trong nhà đều đã tắt, tuy có ánh trăng chiếu vào nhưng tôi vẫn căng thẳng tới mức hai chân mềm nhũn.

Ban nãy khi tôi cùng Tần Nhất Hằng đi kiểm tra, cửa sổ trên mái nhà rất sạch sẽ, vậy mà hiện tại rõ ràng đã bị người khác động đến. Chẳng lẽ nhân lúc hai chúng tôi trò chuyện trong phòng đọc sách, có kẻ đã lẻn vào? Nhưng rõ ràng cả hai không hề nhận ra điều gì bất thường!

Tôi đổ mồ hôi lạnh, đối phương bôi bẩn kính mà thần không biết quỷ không hay, nếu muốn đánh lén hẳn dễ như trở bàn tay! Huống hồ, đây rất có thể là một cái bẫy, theo lẽ thường, không có kẻ nào đêm hôm khuya khoát lại trèo lên mái nhà cả.

Tôi nghiêng người sang phía Tần Nhất Hằng, định hỏi hắn nghĩ sao. Hắn quan sát một hồi rồi đi thẳng tới phía dưới ô cửa, ngẩng đầu xem xét, đoạn cúi xuống, sờ tay lên mặt đất nơi ánh sáng chiếu vào rồi hỏi tôi, trông ánh sáng có cảm thấy quen không? Nghe Tần Nhất Hằng hỏi, tôi sửng sốt nhìn nhưng không nhận ra gì cả. Hắn đưa tay lên mô tả, còn nhớ con dấu vuông mà ông lão đội mũ đưa cho anh không? Thứ này giống hình in dưới đáy con dấu, đều là kí tự trên bùa để trấn hồn trừ tà.

Nghe tới bùa, tôi liền lại gần xem, đúng là trí nhớ của tôi quá tệ, rành rành như thế mà không nhận ra. Nhưng tôi vẫn thấy lạ, chưa bàn đến việc kẻ nào vẽ lên cửa sổ trên mái, ít nhất cũng phải có mục đích cụ thể chứ? Giờ lại nhận ra nó là kí tự trên bùa trấn hồn trừ tà, có vẻ trận pháp này không phải để hại người.

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, hắn cũng lắc đầu đáp rằng đang suy nghĩ nhưng chưa nhìn ra ý đồ của đối phương, đành kiểm tra từng phòng một, xem liệu có tìm thấy manh mối gì không. Lần này, hai chúng tôi không chia nhau ra nữa, chỉ sợ bị đánh lén. Cả hai phải đề phòng từng giây từng phút, khiến tôi cứ thấp thỏm không yên, trong lúc tìm kiếm cũng không thể tĩnh tâm lại.

Ngôi nhà vốn nhiều phòng, cách tìm của hai chúng tôi thực sự rất tốn thời gian, nhưng đi một vòng vẫn không thu hoạch thêm được gì. Cuối cùng, Tần Nhất Hằng quyết định thử khiêng hết tất cả những thứ khiêng được lên xem có phát hiện gì không. Thế là hai chúng tôi lại hì hục. Tôi và Tần Nhất Hằng khiêng hết đồ điện ra nhưng chẳng thấy gì ngoài bụi. Cả hai lại lần lượt khiêng tiếp những đồ gia dụng khác.

Đồ gia dụng đều làm từ gỗ lim chính hiệu, nặng trình trịch. Hai chúng tôi khiêng qua khiêng lại mệt đứt hơi, khó khăn lắm mới xong phòng khách, châm thuốc nghỉ một lát rồi sang phòng ngủ. Phòng ngủ ở đây có vài cái, diện tích xấp xỉ nhau, không phân rõ đâu là phòng ngủ chính, đâu là phòng dành cho khách. Hai chúng tôi đành chọn bừa một phòng bước vào.

Giường trong phòng chia thành hai loại, một loại là giường khung giả cổ, phía trên có nóc để buông màn xuống che cả giường, còn một loại hình như được đóng theo ý gia chủ, hơi giống chiếu tatami của Nhật Bản, nhưng cao hơn, dưới gầm giường còn có khoảng trống để cất đồ đạc. Chăn đệm trên giường vẫn còn, cũng chẳng lạ gì, bởi Tần Nhất Hằng nói, khi chuyển nhà người ta thường không mang chăn đệm đi, một là sợ phải gánh theo vận hạn, hai là không muốn sau khi dọn hết đồ đạc, ma quỷ sẽ tới ngủ trên giường.

Trong huyền học, chăn đệm có thể ngăn được âm khí, bởi vậy khi bị bóng đè cũng là đè lên cả người lẫn chăn, không ma quỷ nào luồn được vào chăn để đè lên người. Nói cách khác, rất nhiều người đắp chăn vào ban đêm sẽ có cảm giác an toàn. Thật ra là do đắp chăn không chỉ mang hiệu ứng tâm lý mà còn về cả huyền học. Tương truyền, nếu trùm chăn bông che kín từ đầu đến chân người bị ma nhập rồi hắt nước lên, có thể xua đuổi ma quỷ. Cách đó tuy không phải vạn năng nhưng quả thật cũng có chút hiệu quả.

Loại giường khung giả cổ này cực kì nặng, tôi và Tần Nhất Hằng vận hết sức mới khiêng nổi. Đáng thất vọng là dưới gầm giường chẳng có gì ngoài bụi. Tần Nhất Hằng không cam lòng còn xốc hết chăn đệm lên, cũng chẳng phát hiện được gì. Cả hai loay hoay chừng hai tiếng đồng hồ, tôi mệt muốn chết, đành ăn tạm chút đồ chay để lấy sức.

Trái lại, Tần Nhất Hằng trông vẫn sung sức. Trong lúc tôi ăn, hắn vẫn tiếp tục lật tìm khắp nơi, chẳng bao lâu đã gọi tôi lại. Tôi nhìn theo hướng tiếng gọi thì thấy hắn đang đứng cạnh cái giường tự thiết kế kia, chăn đệm bên trên đã bị xốc lên toàn bộ. Tôi cúi đầu nhìn, không kìm được ồ một tiếng kinh ngạc, tấm ván dưới đệm giường dán hai bức tranh Tần Quỳnh và Uất Trì Cung. Tập tục dán hình hai vị thần giữ cửa có ở khắp nơi, ngày thường cũng rất hay nhìn thấy. Đáng ngạc nhiên là người ta thường dán hình thần trên cửa, sao ông lão kia lại dán vào đây?

Nghĩ đến đó, cả người tôi bỗng lạnh toát, càng nhìn chiếc giường càng cảm thấy quái dị, ván giường có thể nhấc lên, chẳng lẽ bên dưới còn một cánh cửa? Dưới gầm giường có lối đi ngầm? Tôi định tham khảo ý kiến Tần Nhất Hằng, song hắn chẳng để ý gì tới tôi, nheo mắt ngắm nghía hồi lâu rồi bước lên nhấc ván giường ra. Hành động của hắn hết sức đột ngột, khiến tôi giật nảy người, vội vàng lui lại. Thấy hắn nhấc ván giường lên mà không có gì bất thường, tôi mới mon men lại gần.

Vừa nhìn, tôi đã sững sờ, Tần Nhất Hằng cũng chẳng khác gì, khóe miệng còn hơi giần giật. Bởi dưới gầm giường là một chiếc tủ quần áo đặt nằm ngang, chính là cái chúng tôi nhìn thấy ở từ đường.

Chiếc giường rất cao, hơn nữa còn có khoảng trống để cất đồ, nên giấu tủ quần áo ở đây chẳng ai phát hiện ra. Mặt tủ không bị niêm phong, không rõ là do ông lão kia mở ra, hay vốn đã như vậy.

Không biết có phải vì căng thẳng hay không, Tần Nhất Hằng hít một hơi thật sâu rồi mới bước tới sờ vào cái tủ quần

áo. Hắn không dám tùy tiện mở ra, chỉ đứng lên nói, nhìn từ bên ngoài, có vẻ trong tủ không có tà vật hay thứ dơ bẩn gì. Nhưng đây rất có thể là trung tâm của cái bẫy, đã được làm phép, khiến người khác không cảm nhận được âm khí. Lát nữa mở tủ, nếu tôi bị trúng tà thì anh cứ chạy trước, mặc kệ tôi, đừng làm vướng chân tôi.

Tần Nhất Hằng nói rất nghiêm túc, cứ như đang trăng trối, tôi cũng không biết phải đáp thế nào, đành nhìn hắn khẽ gật đầu. Hắn cũng gật tiếp hai cái, quay người lại, bảo tôi lùi ra sau, đoạn cúi người kéo cửa tủ.

Lúc mở một cánh cửa ra, Tần Nhất Hằng hơi khựng lại, không biết vì thận trọng hay đã nhìn thấy thứ gì. Sau khi kéo nốt cánh còn lại, hắn đứng yên bất động. Bầu không khí thoắt chốc nặng nề hẳn. Tôi vẫn đứng nguyên chỗ cũ, không dám chạy, cũng chẳng dám tiến lên, đành chờ đợi. Đợi một lúc khá lâu, bằng thời gian hút xong điếu thuốc, tôi mới thấy Tần Nhất Hằng vẫy tay gọi mình lại gần.

Tôi vội bước qua, vừa nhìn đã ngây ngẩn cả người.

Trước tiên, tôi nhìn lên cửa tủ, bên trong cánh cửa không hề có hình vẽ như cái ở nhà Tần Nhất Hằng mà gồ ghề như dùng xẻng nạo qua, có lẽ bức tranh trên cửa tủ đã bị cạo sạch. Tôi rất thất vọng, bởi đối với tôi, manh mối quan trọng nhất của cái tủ này nằm trên bức tranh ở cánh cửa, giờ đành quan sát bên trong tủ mà thôi.

Ban nãy tôi cũng đã thử phỏng đoán bên trong có thứ gì, thậm chí còn tính đến trường hợp xấu nhất là chốt bẫy. Nhưng trong tủ nhét toàn đất, đầy chặt, nếu thêm nữa chắc không thể đóng kín. Chỗ đất này hình như đã được sàng lọc, chất đất rất

mịn, màu hơi vàng, không biết bên trong còn chôn thứ gì không.

Tần Nhất Hằng cũng nhìn chằm chằm cái tủ, cuối cùng mới định thần bốc ít đất lên xem xét rồi ngửi thử. Tôi bèn hỏi hắn đất có sạch không. Hắn bĩu môi, cắn bật máu đầu ngón giữa, cắm thẳng vào đất. Đất rất mịn nên cắm vào cũng không khó. Nhưng tôi càng nhìn càng thấy không đơn giản, cắn ngón giữa sẽ làm dương khí phân tán, thông thường chỉ đến lúc vạn bất đắc dĩ mới phải dùng đến cách này.

Tôi thấp thỏm quan sát. Tần Nhất Hằng hành động rất mau lẹ, sau khi rút tay ra, hắn thè lưỡi liếm chỗ đất dính máu trên đầu ngón tay, ngẫm nghĩ một lát rồi bảo, đất này trong huyền thuật gọi là hai lượng, lượng chính là đơn vị đo trọng lượng của Trung Quốc.

Tên gọi hai lượng bắt nguồn từ tục trông coi mồ mả. Thông thường mộ mới chôn một năm, vào ngày giỗ đầu, người nhà sẽ tới quét dọn, phần đất quét từ mộ xuống được gọi là một lượng, sau đó mỗi năm người nhà lại tới quét dọn một lần, đất sau mỗi lần quét đó được gọi là năm tiền. Tiền ở đây cũng là đơn vị đo trọng lượng cổ của Trung Quốc, mười tiền bằng một lượng, như vậy muốn tích đủ hai lượng thì phải quét ba năm.

Dù trọng lượng của chỗ đất vụn này nhiều hơn hai lượng, nhưng người trong nghề gọi như vậy không đơn thuần để chỉ trọng lượng mà còn chỉ tác dụng của nó. Trong tiếng Hán, lượng còn đọc là lưỡng, nghĩa là hai, nên hai lượng có thể hiểu như hai lần hai là bốn. Đất mộ sẽ được chôn ở bốn phía bên ngoài nhà. Nghe nói những ngôi nhà được chôn hai lượng thì

quan phủ không thể đụng vào, hay nói cách khác, người trong nhà về sau sẽ không bị dính líu đến pháp luật, kiện tụng.

Không chỉ vậy, những người đã vướng vào kiện tụng, nếu có cơ hội cũng sẽ tìm trăm phương nghìn kế để gom đủ hai lượng chôn ở nhà mình, nghe nói có tác dụng xoay chuyển vụ kiện, gặp dữ hóa lành. Đáng nói là nếu trên mộ có cây cỏ nở hoa, đặc biệt là hoa hồng, thì đất mộ chẳng còn tác dụng nữa. Giả sử vô tình lấy loại đất đó để làm hai lượng chôn ở nhà thì cả gia đình sẽ nhanh chóng gặp tai ương đổ máu.

Thời xưa, trừ khi có mối thù không đội trời chung, chứ bình thường không ai tùy tiện đụng vào đất trên mộ nhà người khác, một là thất đức, hai là xui lây đến mình. Nên nếu không phải người nhà thì chẳng ai muốn đến quét mộ. Nhưng nghe nói cũng có một số kẻ đào trộm mộ trước khi hành sự sẽ lấy một ít đất này, có lẽ nhằm làm vững tâm lý, hi vọng không bị quan sai tóm được.

Tới đây, Tần Nhất Hằng còn cảm khái nói, ngày nay rất ít người biết đến hai lượng, do chính sách hỏa táng khiến mồ mả chẳng còn mấy, mặt khác, việc quét mộ trông thì đơn giản nhưng rất ít người kiên trì làm. Huống hồ, hiện tại không phải ai cũng có nhà mặt đất giống thời xưa, dù gom đủ hai lượng cũng không biết chôn ở chỗ nào, cho nên thứ này về cơ bản chỉ có thể xem là di vật lịch sử, dần dần bị lãng quên.

Dứt lời, hắn lấy giấy ướt lau ngón giữa, tiếp tục giải thích rằng dù sao hai lượng cũng là đất mộ, mang âm khí, hắn lại không biết dưới đất có cạm bẫy gì, để đảm bảo an toàn, đành phải cắn đứt ngón tay cắm vào thăm dò.

Nghe xong, đầu tôi vẫn chưa kịp xử lý. Dù Tần Nhất Hằng đã đoán ra lai lịch của chỗ đất này, nhưng nó rốt cuộc có tác

dụng gì? Theo lời hắn, việc thu thập đất nói khó không khó nhưng nói dễ cũng chẳng hề dễ. Bây giờ lấy đâu ra mộ chứ? Trong tủ quần áo đắp nhiều đất đến vậy, không san bằng cả ngôi mộ thì cũng đã đào lên khá nhiều. Chẳng nhẽ ông lão có nhiều người thân đã mất, nên lấy từ mỗi ngôi mộ một ít đất? Cũng có thể lắm, ông ta lớn tuổi như thế kia mà.

Nhưng khó hiểu nhất là đáng lẽ chỗ đất này phải chôn xuống để tránh việc kiện tụng, tại sao ông ta lại đổ hết vào tủ quần áo? Tôi lần lượt hỏi Tần Nhất Hằng từng vấn đề. Hắn lắc đầu, châm một điếu thuốc rồi nói, giờ chỉ còn cách đào chỗ đất lên xem thôi, sau đó bảo tôi qua giúp một tay.

Cả hai nghỉ ngơi một lúc mới bắt tay vào làm. Trong nhà ông lão chẳng có công cụ đào xới gì, tôi tìm mãi mới thấy một cái chảo, đành dùng tạm. Hì hụi một hồi, chúng tôi đã xúc ra khá nhiều đất. Nhưng cứ đào mãi, tôi lại cảm thấy có điểm dị thường.

Lớp đất phía dưới càng lúc càng ẩm ướt, hơn nữa màu sắc cũng đậm dần. Tôi có cảm giác nếu cả hai cứ tiếp tục như vậy lát nữa sẽ đào được cả dầu thô cũng nên. Tần Nhất Hằng cũng ngạc nhiên. Hắn sờ lớp đất rồi bảo tôi tránh ra. Tự dưng lại được thảnh thơi, tôi bèn đứng sang một bên hút thuốc.

Hắn ngồi xuống đào một lúc rồi đứng dậy rút thuốc châm lửa, mãi chẳng nói năng gì.

Hút xong điếu thuốc, Tần Nhất Hàng mới bảo tôi, chuyện càng lúc càng thú vị rồi, dưới đáy tủ là một lớp bùn niêm phong, nên bên ngoài mới dán hình hai vị thần, chắc chắn ở trong phải có thứ gì liên quan. Bùn niêm phong thường dùng trong trường hợp cả gia tộc vì một lý do nào đó buộc phải thay tên đổi họ.

Niêm phong gia tộc, nghe thì đơn giản nhưng không phải cứ tới phòng hộ tịch ở sở cảnh sát thay sổ hộ khẩu là xong. Dân gian từ xưa đã đặt nặng gia tộc, nhiều nhà còn xem tổ tiên mình là thần linh, ngày ngày thờ cúng. Cho nên việc thay tên đổi họ được xem là đại bất kính, muốn tiến hành phải tuân theo quy trình cụ thể, rõ ràng.

Trước hết, bùn niêm phong không phải loại bùn thông thường, mà là đất sét vàng trộn cùng nước giếng, sau đó thêm một lượng lớn dầu đèn, có ý nghĩa đất là nơi sinh ra, uống nước phải nhớ nguồn. Người trong gia tộc theo lệ phải cứa tay nhỏ máu vào đó, cuối cùng đốt cháy gia phả, hòa tro với bùn, cả tộc khóc một trận thật to, lấy bùn trát lên một vị trí đã định, rồi lũ lượt tản đi khắp nơi.

Thêm nữa, mỗi gia tộc lại có tập tục riêng, cho nên nơi chôn bùn cũng không giống nhau. Tần Nhất Hằng từng nghe nói có nhà chôn bùn dưới bậu cửa lớn trước nhà, chôn xong còn phải đốt bậu cửa cũ đi, thay bằng cái mới; có nhà lại chôn dưới đá thượng mã, một trong hai khối đá lớn đặt hai bên cửa dùng để kê chân lấy đà lên ngựa thời xưa. Tóm lại, nhất định phải chôn xuống đất. Điểm này rất phù hợp với tình trạng trong tủ quần áo. Tóm lại có quá nhiều bí ẩn không hiểu nổi, phải đào hết chỗ bùn niêm phong mới biết được bên trong có gì.

Quá trình đào vẫn như cũ, nhưng tôi không động tay đến nữa, Tần Nhất Hằng cũng sợ tôi trúng tà nên một mình dùng chảo xúc bùn, sai tôi đứng cạnh cầm túi nhựa mà hứng. Bùn dính nhớp nháp, khó đào hơn hẳn đất, lại rất nhiều, đào được một lúc, Tần Nhất Hằng bỗng ồ lên kinh ngạc, dừng tay lại. Tôi cứ ngỡ hắn đào được thứ gì, nhìn vào vẫn chỉ thấy toàn

bùn là bùn, nhưng bất ngờ là chỗ bùn này rỗng ruột, có vẻ không quá đặc, nếu hình dung thì giống như động thạch nhũ.

Tần Nhất Hằng đưa tay nhặt một thứ trong đất ra, tôi cũng không nhìn rõ, mãi tới khi hắn đặt lên tay tôi mới nhận ra là một con kiến đen. Loài kiến này rất phổ biến, không biết có phải do Tần Nhất Hằng làm bị thương không mà nó bò rất chậm. Thấy con kiến, tôi tự hỏi chẳng lẽ cái tủ quần áo bị kiến đục? Nhưng đây rõ ràng không phải loài kiến trắng gặm được gỗ.

Tôi cúi đầu nhìn, trong đống bùn vừa đào ra có rất nhiều kiến đen đang bò tán loạn, vừa nãy chưa quan sát kĩ, màu sắc của chúng lại gần giống bùn nên tôi chẳng để ý. Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, mấy con kiến ẩn nấp trong tủ quần áo sao?

Hắn gật đầu, thở dài, ban nãy tôi quá hấp tấp nên không để ý, xem ra đã làm hỏng thứ này rồi.

Theo Tần Nhất Hằng, chỗ bùn trông bên ngoài thì bằng phẳng, nhưng phía dưới đã có người đụng vào rồi. Xem chừng nó được sắp đặt theo một bố cục hoặc địa hình riêng, thậm chí là theo một bản đồ cụ thể. Loại kiến bắt được đây không phải kiến bình thường, dù vẻ ngoài không có gì đặc biệt, nhưng ngày trước đã được nuôi bằng thức ăn riêng. Hắn mạnh dạn đoán rằng, thức ăn đó là xác chết. Cũng không nhất thiết phải là xác người, có lẽ chỉ là xác động vật nhỏ.

Ăn xác chết một thời gian dài, âm khí dĩ nhiên rất nặng, sau khi bị niêm phong trong tủ quần áo, lũ kiến sẽ dựa theo bản năng kiếm ăn để tìm đường ra. Lớp đất hai lượng bên trên xem chừng chẳng liên quan gì đến việc tránh kiện tụng, sở dĩ nó được rải lên là để ngăn dương khí tràn vào, giúp lũ kiến không bị ảnh hưởng bởi môi trường bên ngoài tủ quần áo,

tranh thần giữ cửa cũng nhầm đề phòng thứ gì không sạch sẽ chui vào trong tủ mà thôi.

Tôi nghe Tần Nhất Hằng giải thích một lượt, xem như tạm hiểu.

Thì ra lũ kiến được dùng để tìm đường. Nói như vậy, lớp bùn niêm phong này là một bản đồ lập thể à? Thế chẳng phải quá tiên tiến sao! Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, giả sử phỏng đoán của hắn chính xác, vậy thì họ dùng bầy kiến để tìm thứ gì? Huống hồ cứ cho rằng lũ kiến tìm thấy, chẳng phải cũng đào ra sao? Bằng không làm sao kiểm tra được đã thấy hay chưa?

Tần Nhất Hằng nhếch mép nói, tìm cái gì thì chúng ta chẳng có cách nào đoán ra, nhưng rõ là chưa tìm thấy. Hắn lại dùng chảo đào bùn rồi nói, hiện giờ tuy chưa đào tới đáy nhưng hình như trong tủ gắn một cái máng bằng thủy tinh, nếu lấy nó ra có thể quan sát rõ hơn.

Hắn lại dùng chảo bới men theo vách tủ, quả nhiên phát hiện được cạnh máng thủy tinh. Hai chúng tôi nghỉ ngơi một lát rồi hợp lực lôi máng ra ngoài.

Cái máng làm bằng thủy tinh công nghiệp , lôi ra cũng không lo bị vỡ, chỉ là bùn bên trong rất nặng, phải dùng kha khá sức. Mất bao công mới móc được nó ra, chưa kịp nghỉ lấy hơi, chúng tôi lại phải hì hục kê nó lên cao một chút. Tần Nhất Hằng nằm xuống thò đầu vào khe hở dưới máng, quan sát từ dưới qua lớp kính.

Hắn nhìn một lúc rồi chui ra bảo tôi thò đầu vào mà xem.

Tôi vốn đã rất tò mò, vội vàng chui đầu vào như đi chụp CT não, rọi đèn pin chiếu sáng. Vừa nhìn tôi đã hiểu vì sao hắn muốn tôi xem. Phía trên máng tuy đã bị đào hỏng mất một

phần nhưng mọi thứ bên dưới vẫn rất hoàn chỉnh, hình dạng cực kì rõ ràng, là một đôi bàn tay rất to. Tôi không hiểu về tỉ lệ, cũng không biết nó được phóng to thêm bao nhiêu lần, nhưng rành rành đây là đôi bàn tay.

Tôi chui ra, toan kiểm chứng với Tần Nhất Hằng, chưa kịp mở miệng, hắn đã gật đầu tranh nói trước, chính xác, có lẽ tay được phỏng theo tay của Viên Trận, nếu không, chẳng việc gì phải hao tâm tổn trí bày ra thế cục này. Hiện giờ bùn vẫn chưa đào hết lên, không biết trong đó còn chôn thứ gì liên quan đến Viên Trận như bát tự hay lông tóc, huyết thư không.

Tần Nhất Hằng chui xuống lần nữa, dùng điện thoại chụp lại hình dạng đôi tay dưới máng thủy tinh, hình như do cái máng phản quang nên hắn chụp vài lần mới hài lòng chui ra, châm thuốc trầm tư.

Trong khi Tần Nhất Hằng suy nghĩ, tôi cực kì nhàn rỗi. Không phải tôi không muốn giúp hắn mà là đầu tôi quả thật đã quá rối loạn. Lăn lộn từ khi vào nghề đến nay, tôi cảm giác mình sắp bị những thứ này bao vây tứ phía rồi.

Tôi đứng tại chỗ một lúc lâu mới đi lòng vòng trong nhà, một là tìm chút nước uống, hai là để đầu óc tỉnh táo lại. Đang đi, tôi vô tình ngẩng đầu nhìn ô cửa trên mái, lúc đầu cũng không để ý kĩ, tới khi nhận ra mới rùng mình. Trên một ô cửa, có kẻ đang nằm sấp nhìn tôi chằm chằm. Ánh sáng không chiếu tới mặt hắn nên tôi không nhìn rõ được diện mạo, bấy giờ tôi vô cùng hối hận vì không mang đèn pin theo.

Người kia thấy tôi ngẩng đầu cũng không phản ứng gì. Tôi cố gắng kiềm chế không kêu lên, e rút dây động rừng, vờ như không thấy quay về chỗ Tần Nhất Hằng toan nhắc nhở hắn. Nào ngờ vừa đi đến đã thấy hắn đưa mắt ra hiệu với tôi.

Tôi phát hoảng, thầm biết đã có phát hiện mới, bèn hạ giọng hói nhỏ. Hắn không đáp mà quả quyết giẫm một phát thật mạnh vào lớp bùn trong máng thủy tinh, chân lún sâu xuống. Vừa rút chân, hắn lập tức kéo tôi chạy ra phòng khách, vừa chạy vừa hét, đừng quay đầu, không được dừng lại! Không xong rồi, mau tiểu ra quần đi! Sẽ giữ được tính mạng!

Điên mất, trông bộ dạng hắn kinh hãi như vậy, tôi cũng sợ đến mức sắp tiểu ra quần luôn rồi. Đừng nói là quay đầu, đến phía trước tôi còn chẳng dám nhìn, chỉ cắm mặt xuống đất, sợ vấp ngã, cứ thế chạy như điên ra ngoài. Cũng may lúc trước chúng tôi đã dịch hết đồ trong nhà ra nên giờ không gặp phải chướng ngại vật nào.

Sắp tới cửa, tôi mới nhớ phải nhắc nhở Tần Nhất Hằng về kẻ lấp ló trên ô cửa sổ mái nhà. Đang định nói, tôi bỗng nghe thấy tiếng rào rào phía sau, tiếp đó là tiếng cành cạch như húc vào tủ quần áo.

Tôi vô thức quay đầu lại nhìn, không biết ô cửa trên mái bị thứ gì đập vỡ, thủy tinh rơi đầy mặt đất. Trong lúc vội vàng, tôi không thể quan sát kĩ, cũng chưa kịp nhìn xem kẻ kia còn ở đó không. Chúng tôi cuống cuồng chạy thẳng ra sân, sau đó lại chạy thêm vài trăm mét nữa ra đường mới dừng lại. Nhân lúc đứng thở, tôi bèn hỏi Tần Nhất Hằng vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Hắn bảo giờ không phải lúc nói chuyện, trước hết hãy tìm một chỗ nghỉ ngơi rồi bàn bạc kĩ hơn. Nói đoạn, hắn đưa tôi đi gõ cửa từng nhà để xin ngủ trọ.

Gõ cửa mấy nhà mới miễn cưỡng tìm được một chỗ ngủ. Gia đình họ vốn không định mở cửa cho chúng tôi, dù sao đêm hôm khuya khoắt, hai chúng tôi lại nói tiếng vùng khác, chẳng

ai yên tâm cho vào nhà. Cuối cùng, tôi phải trả bằng giá khách sạn năm sao họ mới cho ngủ nhờ.

Tôi không rõ các gia đình khác thế nào, nhưng nếu chỉ nhìn ngôi nhà chúng tôi ngủ trọ thì mức sống của người dân trong thị trấn nhỏ này không hề cao. So sánh như vậy có thể thấy rõ sự bất bình thường của ngôi nhà kia.

Vào phòng, hai chúng tôi cũng không có bụng dạ nào đi ngủ. Tôi đợi Tần Nhất Hằng lên tiếng trước, còn hắn thì cứ trầm tư. Hút xong vài điếu thuốc, hắn mới mở miệng, hiện tại có thể thấy người ở cửa sổ trên mái nhà không có ý hãm hại, mà ngược lại, có lẽ muốn nhắc nhỡ chúng ta. Hình như anh ta đã sớm biết trong nhà có vấn đề, nên mới viết bùa trừ tà lên ô cửa.

Nghiêm túc mà nói, bùa này có tác dụng cảnh báo hơn là trừ tà. Anh ta lựa chọn nó là để nhắc nhở chúng ta rằng trong nhà có vật không trấn áp nổi.

Tần Nhất Hằng châm điếu thuốc nữa rồi tiếp tục, trước đó, chúng ta chỉ mải chú ý đến đồ vật trong tủ quần áo mà bỏ qua phía bên dưới. Vừa nãy anh ra ngoài, tôi chợt nhớ ra, bèn đưa tay gõ vài cái mới phát hiện bên dưới quả nhiên rỗng.

Xem ra phỏng đoán trước đây của chúng tôi không hề sai, trên tủ dán hình thần giữ cửa, chắc bên dưới là cửa vào đường hầm? Tôi hỏi lại Tần Nhất Hằng, hắn chỉ lắc đầu bảo rằng đã ghé tai nghe thử, khoảng trống sau tủ không quá lớn, nếu là lối vào đường hầm thì rất khiên cưỡng. Nhưng nhất định là có tà vật, bởi khi hắn chạm tay đã cảm nhận rõ luồng âm khí lạnh run người, nên mới vội vàng lôi tôi ra ngoài.

Sự việc đã đến nước này, nếu muốn làm rõ sau tủ quần áo có thứ gì, phải đợi ban ngày tới đó thăm dò thêm lần nữa vậy.

Tôi bàn với Tần Nhất Hằng nhưng hắn không đồng ý, nói rằng nếu đã có người nhắc nhở thì không nên tùy tiện quay lại. Khi chúng tôi chạy ra ngoài, một ô cửa trên mái đã bị đập vỡ, chẳng biết có ảnh hưởng gì không, hiện tại việc chúng tôi cần làm là nghỉ ngơi cho hết đêm nay, trở về sẽ đi hỏi ông lão kia, ắt có câu trả lời.

Hắn còn hỏi, anh có biết vì sao ông lão kia vô duyên vô cớ lại muốn chúng ta tới xem nhà không? Trước đây tôi cũng không hiểu nổi, giờ mới nghĩ tới một giả thiết, nhưng có vẻ rất hoang đường, ông ta muốn dụ người viết bùa trấn hồn trừ tà xuất hiện.

Suy đoán của Tần Nhất Hằng khiến tôi tỉnh cả ngủ, đúng là chưa quen được với cảm giác bị nghi ngờ bao vây.

Trời đã sắp sáng.

Tôi trằn trọc mãi mới chợp mắt được một lát, khi mở mắt ra thì phát hiện mình cũng chưa ngủ được bao lâu. Trái lại, Tần Nhất Hằng ngủ rất ngon. Đợi hắn tỉnh giấc, cả hai lại tới quán mì kia ăn sáng, sau đó liên lạc với người đưa chúng tôi đi xem nhà, nói rằng chúng tôi đã xem xong, mong anh ta đón chúng tôi về.

Thái độ của người này vẫn như trước, không mặn không nhạt, cũng chẳng hỏi han gì. Một lúc sau, anh ta lái xe tới, không biết đêm qua ngủ ở chỗ nào. Chặng đường về chẳng có gì để kể, so ra thì bớt hồi hộp hơn lúc đến, nhưng lại lo lắng hơn.

Chẳng biết ông lão kia có cho chúng tôi biết sự thật hay không, xem ra ông ta rất xảo quyệt, chỉ sợ lại hại chúng tôi thêm lần nữa. Vả lại, tôi tổng kết một lúc, những vấn đề cần hỏi ông ta quả thật quá nhiều. Tôi hỏi Tần Nhất Hằng có kế

hoạch gì không, song hắn chỉ tỏ thái độ tới đâu hay đó nên tôi đành gác lại không nghĩ nữa, đến lúc đó để hắn đối đáp là được.

Vất vả một chuyến, cuối cùng đã về đến nhà, tôi cũng chẳng nghỉ ngơi nhiều, tắm rửa qua loa rồi gọi điện cho ông lão theo số liên hệ cũ. Ban đầu, tôi còn lo lại không liên lạc được như gã Sáu ngón hồi trước, song đầu bên kia bắt máy rất nhanh, có điều không phải ông lão trả lời, mà là một tay sai của ông ta. Tôi không nói nhiều trên điện thoại, chỉ bảo rằng đã xem nhà xong, giờ muốn gặp mặt thương lượng. Đầu bên kia bảo tôi đợi mấy phút rồi hẹn gặp ở quán trà lần trước.

Tôi và Tần Nhất Hằng lập tức lái xe tới đó. Chúng tôi đi rất nhanh, nhưng ông lão còn tới sớm hơn, đến nỗi tôi ngờ rằng phải chăng ông ta sống luôn ở quán trà này.

Vẫn là căn phòng cũ, ông lão đội chiếc mũ lần trước, vị trí ngồi của cả ba người không thay đổi. Sau khi ngồi xuống, ông lão không chủ động lên tiếng trước mà chậm rãi uống hết vài chén trà rồi khẽ gật đầu, ý bảo giờ có thể nói chuyện.

Trông điệu bộ của ông ta, tôi rất khó chịu, rõ ràng lúc trước ông ta không hề có ý bàn chuyện làm ăn với hai chúng tôi. Có điều tôi không dám tỏ thái độ, chỉ châm điếu thuốc rồi đợi Tần Nhất Hằng lên tiếng.

Hắn cũng không buồn úp mở, hỏi thẳng ông lão, dưới tủ quần áo chèn cái gì. Câu hỏi rất thông minh, vừa tỏ rõ hai chúng tôi đã tìm được tủ quần áo, vừa không tiết lộ việc mở tù.

Ông ta không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ trả lời đúng một chữ, giếng.

Sau đó, cả căn phòng rơi vào im lặng. Tần Nhất Hằng không hỏi nữa, ông ta cũng không nói thêm.

Một lúc lâu sau, Tần Nhất Hằng mới tiếp, người kia là ai?

Ông ta nhìn tôi, khẽ lắc đầu không nói. Hai người bọn họ cứ hỏi đáp như vậy, sắp đến mức trò chuyện bằng ám hiệu rồi. Tình cảnh này khiến người ta cực kì khó chịu, cuối cùng không nhịn được nữa, tôi bèn hỏi, dưới giếng có gì?

Ông ta khẽ cười, lấy một chồng giấy đặt sẵn trên cái ghế bên cạnh đưa cho tôi. Xem xong tôi càng khó hiểu hơn.

Thứ này vài năm nay tôi đã nhìn thấy quá nhiều, là bản photo hợp đồng mua nhà, nhưng nội dung trên hợp đồng không liên quan gì đến ngôi nhà của ông lão, vị trí là ở một thành phố khác. Tôi từng tới thành phố ấy, thậm chí từng sở hữu nhà ở đó.

Bản hợp đồng rõ ràng đã bị can thiệp, rất nhiều mục quan trọng bị che mất khi photo. Tôi xem vài lần cũng không thấy có gì đặc biệt, nhưng giở đến phần kí tên bỗng ngây ngẩn cả người. Chữ kí của người mua nhà đã bị che đi, nhưng tên người bán nhà vẫn được giữ lại.

Tôi nhìn ông lão, ông ta cũng đang chăm chú nhìn tôi.

Không biết vẻ mặt hiện tại của tôi trông thế nào, chắc là khó coi lắm, bởi cái tên trên hợp đồng quá quen thuộc, là Viên Trận. Tôi đưa bản hợp đồng cho Tần Nhất Hằng rồi hỏi ông lão việc này nghĩa là sao. Tuy đã cố gắng kiềm chế cảm xúc, nhưng giọng tôi vẫn hơi run rẩy.

Ông lão nhấp một ngụm trà, chậm rãi đáp, vừa rồi đã vất vả một chuyến, không thể để các cậu công cốc được. Nếu có hứng thú thì ngôi nhà trên bản hợp đồng sẽ thuộc về các cậu.

Tần Nhất Hằng không tỏ thái độ gì nên tôi không tiện từ chối ngay, nhưng trong lòng thật ra đã có dự định, nhà cửa thế nào tôi cũng không muốn dính líu đến.

Ý đồ của ông lão rất rõ ràng, đó là muốn chúng tôi đi thăm dò.

Nhưng sau khi xem xong bản hợp đồng, Tần Nhất Hằng bỗng nháy mắt với tôi, xem chừng đã động lòng. Tôi định khuyên hắn nhưng lại không tiện lên tiếng trước mặt ông lão. Vừa hay, ông ta nói muốn đi vệ sinh rồi mở cửa ra ngoài, tôi mới có cơ hội bàn bạc với Tần Nhất Hằng. Hắn nói, ngôi nhà này chúng ta vẫn phải tới xem. Giống như căn vừa rồi, tuy chưa thể làm rõ mục đích của ông ta nhưng chưa hẳn đã không thu hoạch được gì.

Trải qua bao phen khổ sở, tôi thực sự mệt mỏi, tiền đã kiếm được kha khá, mấy chữ trên ván quan tài kia cũng chưa chắc là thật, nhưng nếu là thật thì tôi thà dùng nốt những năm tháng cuối cùng để hưởng thụ cuộc sống còn hơn.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng tôi không dám nói với Tần Nhất Hằng. Tính ra, tôi nợ hắn rất nhiều, bây giờ bỏ dở giữa chừng quả là tổn thương hắn quá.

Tần Nhất Hằng thấy tôi không hào hứng, cũng không nói nhiều nữa, chỉ khẽ gật đầu.

Đợi ông lão quay lại, hắn hỏi địa chỉ ngôi nhà nọ, rồi nói cả hai còn cần bàn bạc thêm, sau đó cáo từ. Ông lão cũng không có ý đứng lên tiễn, chỉ miễn cưỡng đưa mắt nhìn theo.

Ra khỏi quán trà, tôi muốn về đánh một giấc, có lẽ vì căng thẳng dài ngày nên hệ thần kinh không chịu nổi, tự dưng cảm thấy rất nhiều chuyện đã không còn quan trọng nữa. Cảm giác

này hơi giống khi bạn chạy marathon, tới một thời điểm nào đó, bạn chẳng còn muốn về đích, bởi dù sao kết quả cũng vậy, người chạy trước đã bỏ xa bạn rất nhiều rồi.

Trên đường về, tôi thắc mắc tại sao lại hỏi ít như vậy, ngoài cái giếng ra, chúng tôi không nắm được thông tin gì. Hắn đáp, có hỏi cũng vô ích, muốn ông ta mở miệng, chúng tôi buộc phải có quân bài mà ông ta muốn đổi. Khi nói chuyện, chúng tôi đã ngửa hết bài, nhưng ông lão vẫn không cảm thấy hứng thú.

Tôi lại hỏi Tần Nhất Hằng, cái giếng kia là thế nào. Hắn liền tranh thủ giải thích lúc lái xe đưa tôi về, đại khái rằng từ xưa đến nay, giếng nước đều chiếm một phần quan trọng trong cuộc sống của con người. Bởi không phải ai cũng sống gần sông ngòi, muốn uống nước thì tất nhiên phải đào giếng. Các gia tộc lớn đều tự đào giếng trong nhà, còn nếu gia cảnh bình thường thì vài chục hộ dùng chung một cái.

Chính vì giếng quan trọng như vậy nên từ xưa đã có rất nhiều câu chuyện liên quan đến nó. Trước hết, giếng được đào hướng xuống dưới, nhiều người cho rằng bọn đầu trâu mặt ngựa, yêu ma quỷ quái dưới âm phủ có thể bò từ đó lên để gây họa cho nhân gian. Đây cũng là lý do vì sao thời xưa khi bùng phát dịch bệnh, rất nhiều người lầm tưởng rằng nguyên nhân nằm ở nước giếng nên mới đậy nó lại.

Thêm nữa, theo tập quán nhiều nơi, khi không lấy nước, phải kéo dây gàu ra ngoài, không được phép buông xuống giếng, bởi người ta sợ tà vật bên dưới sẽ bám vào dây để trèo lên.

Nhiều người hẳn cũng từng nghe những câu chuyện cũ hoặc truyền thuyết kể lại rằng, có những người nhảy xuống

giếng tự sát hoặc vô tình rơi xuống mất mạng. Theo cách nói mê tín thì cái này gọi là điền khuyết, ý chỉ lấp vào chỗ thiếu cân bằng âm dương. Nói đơn giản thì miệng giếng có sức hút nhất định đối với linh hồn, cho nên những người vận rủi hoặc nghĩ quẩn thường bị ma xui quỷ khiến nhảy xuống đó.

Chính vì vậy, con người vẫn luôn kiêng dè cái giếng, nên nhiều nơi thường treo vài đồ vật trong đó. Những vật này không phải để trừ tà, chủ yếu đều là hình nộm trong tư thế quỳ lạy hoặc chắp tay hành lễ, huyền thuật gọi đó là "cung", nghĩa như cung kính. Về sau đời sống của người dân được nâng cao, nhiều nơi không còn dùng nước giếng, mặt khác cung phải do người thạo nghề đích thân đặt vào thì mới hiệu quả, cho nên ngoài những người già, rất ít ai biết đến.

Cái cung có tác dụng không thì Tần Nhất Hằng cũng không biết, nhưng trong huyền thuật, nó còn có một công dụng khác. Nghe nói, nếu dùng cung trong giếng cạn treo vào yên ngựa thì khi đi đường ban đêm không sợ bị quỷ sứ gọi hồn hoặc trêu chọc. Trước đây hắn may mắn được tận mắt thấy một cái. Nhưng cái cung này cũng không đẹp lắm, theo mô tả của hắn thì trông chẳng khác gì phiên bản dị dạng của cầu thủ đang đá bóng.

Hơn nữa, giếng sắp cạn là vật dễ nuốt người nhất. Nhiều cái giếng nhìn chất nước trong veo, lượng nước dồi dào, không hề có vẻ sắp cạn. Dấu hiệu duy nhất là trước khi cạn khô, nó nhất định sẽ lấy mạng vài người, nghe nói những người đời xưa đều hiểu điều này.

Tần Nhất Hằng nói rất nhiều nhưng tôi cũng không thông được bao nhiêu. Tôi đặt câu hỏi chỉ vì thói quen mà thôi. Theo lời hắn, trong nhà ông lão kia có một cái giếng, chẳng lẽ là để

giấu xác chết? Cho nên bên trong mới tỏa ra âm khí? Bằng không, phải chăng ông ta muốn dẫn thứ gì từ dưới âm phủ lên? Nếu thực sự như vậy thì quá đáng sợ.

Nghe tôi suy đoán, Tần Nhất Hằng không phản bác cũng không tán thành, chỉ nói, cái giếng xem chừng đã khá lâu đời, nguồn gốc thế nào, e rằng không dò ra được nữa.

Tôi nhắm mắt, muốn nghỉ ngơi một chút, song trước mắt vẫn hiện ra một đống hỗn loạn. Tôi vỗ vỗ lên mặt, châm một điếu thuốc. Tần Nhất Hằng đưa tôi về tận nơi, còn đưa thẳng tôi lên nhà. Tôi giữ hắn ở lại ăn bữa cơm nhưng hắn từ chối.

Tôi cũng bỏ bữa luôn, cứ thế lên giường ngủ một giấc. Cả đêm mộng mị, cũng may mà ngủ được tới sáng. Hôm sau thức dậy, tôi lót dạ qua loa vài miếng, hỏi han tình hình mấy vụ làm ăn nhỏ gần đây rồi chuẩn bị lên mạng giết thời gian.

Lướt web một lúc, tôi bỗng nảy ra một câu hỏi. Hôm qua, Tần Nhất Hằng đưa tôi lên tận nhà, có vẻ hơi bất thường, liên tưởng tới việc hắn cố ý hỏi địa chỉ ngôi nhà kia, không phải hắn tự đi tới đó đấy chứ? Tôi vội gọi cho Tần Nhất Hằng, quả nhiên điện thoại báo chuyển vùng.

Tôi bắt đầu nhấp nhổm không yên. Nếu Tần Nhất Hằng thực sự vì tôi mà đâm đầu vào nơi nước sôi lửa bỏng thì tôi quả thật không đáng làm người. Tôi vội vàng gọi điện cho ông lão kia, người nhấc máy lần này vẫn không phải ông ta. Lát sau ông ta gọi lại, có vẻ cũng rất bất ngờ. Tôi bèn hỏi có phải bạn tôi tới tìm ông ta đòi đi xem nhà không. Ông lão trả lời tối qua Tần Nhất Hằng đã liên lạc với mình.

Sau khi cúp máy, lòng tôi ngổn ngang muôn mối. Nhưng chẳng còn thời gian mà than thở, vội vã thu dọn qua loa rồi lập tức tới địa chỉ ông lão đưa cho.

Trước đây tôi từng đến thành phố này nên cũng không lạ lẫm gì.

Tôi mua vé máy bay ngay chiều hôm ấy. Sau khi tới nơi, thu xếp ổn thỏa chỗ ở, tôi vừa gọi điện cho Tần Nhất Hằng, vừa gọi taxi đi tới ngôi nhà kia. Điện thoại hắn vẫn không gọi được, âu cũng là chuyện bình thường. Bởi khi đi xem nhà, hai chúng tôi thường đặt chế độ máy bay, để tránh có cuộc gọi đến vào thời điểm quan trọng lại thêm phiền phức, dù sao những ngôi nhà chúng tôi tới cũng chẳng phải nơi an toàn.

Nhưng điều gây bất ngờ nhất là ngôi nhà kia. Trước đó không xem kĩ hợp đồng, tôi chỉ biết là nhà rộng, khoảng hơn 1000 m². Tới nơi tôi mới phát hiện ra nó là một nhà tắm dịch vụ đã ngừng kinh doanh. Tôi không phải người thích tới mấy chỗ vui vẻ giải trí, trước đây có ghé qua cũng là vì xã giao với đối tác, nhưng chẳng được mấy lần, cho nên rất bỡ ngỡ.

Nhìn bên ngoài, có vẻ nó đã ngừng hoạt động một thời gian dài, bên trong xập xệ đã đành, đến chữ trên bảng hiệu cũng sắp rụng hết. Theo thói quen nghề nghiệp , tôi nhìn quanh, thấy vị trí ngôi nhà không tệ, miễn cưỡng có thể xem là khu buôn bán, chỉ không biết tại sao bở hoang lâu như vậy mà không ai tiếp nhận. Nhưng nghĩ lại, ngôi nhà nằm trong tay ông lão kia e rằng không phải loại đơn giản, không ai dám mua cũng là lẽ thường. Nhân lúc trời chưa tối, tôi định vào trong xem.

Tới trước cửa, tôi lấy làm ngạc nhiên vì cửa khóa, ổ khóa rất lớn, Tần Nhất Hằng vẫn chưa tới đây. Tôi đi vòng quanh nhà, thấy có vài ô cửa sổ bị vỡ, nếu không ngại bẩn có thể chui qua. Tôi không hề do dự, lập tức chui vào.

Bên trong còn xập xệ hơn nhìn từ phía ngoài, bụi đóng khá dày, mặt đất chi chít dấu chân, trong góc còn trải nệm bông, hình như buổi tối có vài kẻ lang thang chui vào đây ngủ. Tôi dạo quanh một vòng, kết cấu ngôi nhà không khác các nhà tắm dịch vụ thông thường là bao, đại sảnh không rộng lắm, tầng một có khu thay đồ nam nữ và chỗ tắm cho khách. Vì tò mò, tôi sang bên nữ xem thử, vẫn còn hơi ấm nhưng không hề thấy nước, hơn nữa bên trong tối đen như mực, trông mà khiếp. Tôi không dám nấn ná lâu, vội quay ra rồi men theo cầu thang lên tầng hai. Tầng hai cũng chẳng có gì đặc biệt, từ cách bài trí có thể thấy khu nghỉ ngơi, phòng tẩm quất và mát xa chân đều ở đây, mỗi tội chẳng có nổi một cái ghế dựa, trông có vẻ hơi trống trải. Tấm thảm trên mặt đất vẫn chưa thu lại, giẫm lên thấy mềm nhũn. Tôi còn lo lát nữa lỡ có kẻ đánh lén cũng không nghe thấy tiếng bước chân. Tầng hai không có cửa sổ, những chỗ kiểu này thông thường đều ẩn giấu các thứ nhơ nhớp bẩn thỉu, không thể trưng ra, nhưng tối tăm rất hại mắt, tôi tìm được một cái công tắc, ấn mãi chẳng thấy đèn sáng, đành lôi điện thoại ra soi.

Tôi xem qua một lượt, vẫn không phát hiện được gì, định đi lên nữa nhưng rồi cảm thấy nên dừng lại. Một là vì điện thoại sắp hết pin, không có vật chiếu sáng thì không tiện quan sát. Hai là tôi vừa xem đồng hồ, thấy trời sắp tối, ở đây không chừng sẽ gặp nguy hiểm.

Tôi phỏng đoán, bên trên chắc là các gian phòng đơn để khách sử dụng dịch vụ qua đêm, chẳng có gì đáng xem. Đang chuẩn bị xuống dưới, tôi bỗng láng máng nghe thấy vài tiếng động nhỏ. Ban đầu, tôi còn cho rằng Tần Nhất Hằng tới, nhưng không dám gọi, kiên nhẫn lắng nghe thêm một lát lại

cảm thấy không đúng. Bởi âm thanh rất quen thuộc, giống như tiếng nước chảy rào rào ở đâu đó.

Thấy vậy, tôi không dám động đậy. Chỗ này bị bỏ hoang đã lâu, về lý mà nói thì van nước đã bị khóa. Dù vỡ đường ống cũng không thể chảy nước được. Hay là có người mở van nước để tắm rửa? Đang mải nghĩ, tôi lại nghe thấy một tràng tiếng rào rào nữa. Không phải tiếng nước chảy, mà như có người đang ra sức giũ tấm vải nhựa.

Tạo ra được tiếng động như thế, hiển nhiên không thể là ma quỷ.

Đoán chừng đã tới giờ nên một số kẻ lang thang chui vào đây trải một lớp vải nhựa để ngăn hơi ẩm và nằm cho sạch, chuẩn bị đi ngủ, tôi mới vững dạ, mon men lần xuống tầng dưới. Trên đường xuống tôi cũng không hề nhẹ chân, chắc hẳn đối phương cũng không nghĩ trong này có người, trời sắp tối rồi, tôi chỉ sợ thình lình xuất hiện lại làm họ chết khiếp.

Xuống đến tầng một, tôi quan sát tứ phía nhưng không thấy ai. Dấu chân trên mặt đất vốn rất hỗn loạn, không thể nhận ra có người mới tới hay không. Tôi nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy nên ra ngoài thì hơn. Tôi cứ thế lách qua ô của sổ ban đầu để nhảy ra ngoài, phủi bụi bặm trên người rồi tìm một quán gần đó ăn tối. Tôi thực sự đã đói ngấu, hơn nữa nếu quán ăn cách đây không xa, chưa biết chừng còn gặp được Tần Nhất Hằng. Sau khi ăn qua loa vài thứ, tôi lại gọi điện cho hắn nhưng vẫn không được, bèn quyết định trở về khách sạn, dù sao cũng không thể đợi mãi ở đây. Lúc thanh toán, tôi thuận miệng hỏi bà chủ có biết tại sao nhà tắm dịch vụ kia lại đóng cửa không. Nào ngờ, vừa hỏi thăm đã nghe được không ít chuyện.

Bà chủ kể rằng, trước đây nhà tắm dịch vụ rất đông khách, ông chủ bên ấy còn có người chống lưng, qua vài lần truy quét tệ nạn vẫn không hề hấn gì, kiếm được rất nhiều tiền. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, vào một ngày thu, bên trong xảy ra hỏa hoạn, chết mất bốn người, bấy giờ còn lên cả thời sự. Nghe nói, một cô phục vụ ở đó bị lây bệnh AIDS từ khách quen nên không thiết sống nữa, nhân lúc gã khách nọ quay lại, cô ta đã dùng đèn cồn giác hơi châm lửa đốt cả gian phòng ở tầng ba. Ngoài cô ta và ông khách kia, còn có hai người ở sát vách bị liên lụy chết cháy. Đám cháy khá lớn, chỉ thiêu chết bốn người cũng là may rồi. Về sau, không biết có phải ông chủ bị liên lụy vì chuyện này hay không mà phía cảnh sát bắt đầu điều tra nên phải dừng kinh doanh. Sau nữa lại sang tay cho một ông chủ khác, hình như cũng có thế lực hậu thuẫn phía sau. Ông ta cho trang hoàng lại, định tiếp tục kinh doanh dịch vụ này.

Nhưng chưa được bao lâu, trong nhà tắm dịch vụ bắt đầu xuất hiện nhiều chuyện ma quái, vô số lời đồn thổi cũng theo đó mà thành. Nghe nói trên tường nhà không hiểu sao thường xuất hiện vết đen hình người, trông giống như một người toàn thân đầy vết tro than bổ nhào vào tường vậy. Ban đầu, mọi người cũng không để ý, về sau mới dần nhận ra trên nóc nhà và giường mát xa cũng có vết đen. Việc ở đây từng có người chết cháy đã lan khắp thành phố, ai cũng biết, lần này lại xuất hiện nhiều vết đen như vậy, tuy không ai gặp nguy hiểm gì nhưng vẫn quá rùng rợn. Cứ thế, dần dần khách khứa không dám đến nữa.

Ông chủ mới bèn mời người tới cúng bái, làm rất rầm rộ, hết dựng sân khấu, hát hí khúc, đốt vàng mã đến dâng hương, cuối cùng còn làm riêng một cái mỏ neo lớn đưa vào nhà,

không biết đặt ở đâu. Nhưng dù làm thế nào, vết đen vẫn xuất hiện. Cuối cùng, ông chủ bất đắc dĩ phải dừng kinh doanh, không biết đã bán tòa nhà hay chưa, dù sao nó vẫn luôn bỏ trống, có vẻ ông ta không chỉ có một mối làm ăn.

Bà chủ quán là người vùng Đông Bắc, kể chuyện sinh động như thật, nghe rất thú vị. Tôi thầm nghĩ, thì ra sau đó ông chủ nhà tắm đã bán nhà cho Viên Trận. Sau đó Viên Trận bán lại cho ông lão kia, hay Viên Trận vốn là ông chủ? Để xác nhận, tôi bèn mô tả diện mạo của Viên Trận cho bà chủ. Bà ấy cũng từng gặp ông chủ kia, vì mỗi lần tới đây, ông ta đều lái một chiếc xe rất bắt mắt, nên không thể là người mà tôi nói, huống hồ ông ta đã đến tuổi trung niên.

Xác nhận không phải Viên Trận, tôi càng thêm nghi hoặc. Giá bán của ngôi nhà chắc chắn không rẻ, đây cũng là lý do vì sao tôi buôn nhà lâu như vậy nhưng rất ít khi dính líu đến các công trình kinh doanh, một là tiền vốn có hạn, hai là rất khó chọn hàng. Bởi kẻ làm ăn khi mua cửa tiệm hay buôn bán đều cẩn trọng hơn mua nhà bình thường, hơn nữa họ lại rất tin vào phong thủy huyền thuật, cho nên khó mà mua nhà của họ, đại khái chính là kiểu cần tiền không cần mạng. Tuy hiện tại ngôi nhà không phải của Viên Trận, nhưng nhất định từng qua tay gã. Mà hiển nhiên không ai lại vô duyên vô cớ mua nó về.

Nghĩ vậy, tôi cảm thấy ban nãy mình tùy tiện vào nhà quả thật quá liều lĩnh, rất dễ bị giữ lại bên trong.

Khi tôi ra khỏi quán ăn, trời đã tối đen như mực. Phố phường vẫn khá náo nhiệt, tuy người đi bộ trên đường không nhiều nhưng xe cộ lại đông, khiến tôi vững dạ. Vẫn còn sớm, tôi định dạo quanh ngôi nhà lần nữa, dù không thấy được gì nhưng trở về ngay tôi lại không cam lòng. Mới đi được vài

bước, tôi bỗng ngờ ngợ có điểm bất thường. Bởi khi đi qua ô cửa sổ hồi chiều, tôi thấy rõ ràng bên trong nhà tắm có ánh sáng. Tuy không hiểu nguồn sáng ở đâu ra nhưng ánh sáng thì rất mạnh, nhìn khá rõ.

Tôi lấy làm lạ, nhìn đồng hồ mới nhận ra lúc trước mình phân tích sai. Tính ra, bây giờ vẫn chưa tới 8 giờ tối, làm gì có kẻ lang thang nào đi ngủ sớm như thế?

Tôi lại nghĩ tới Tần Nhất Hằng, chẳng lẽ là hắn?

Tôi hướng miệng vào trong, gọi tên Tần Nhất Hằng, nhưng không thấy ai đáp lại. Tôi không dám gọi to hơn, lại thò đầu nhìn, song không thấy bóng người. Có điều tập trung thì vẫn loáng thoáng nghe được tiếng bước chân.

Tôi cân nhắc một lúc, rồi quả quyết chui vào. Có thể phát ra ánh sáng thì rõ ràng không phải ma quỷ.

Chui vào rồi, tôi quan sát một vòng, thấy ánh sáng từ phòng tắm hắt ra, tôi bèn rón rén đi tới đó. Theo bản năng, trong hoàn cảnh này, tôi nhất định phải cẩn thận từng li từng tí. Băng qua phòng thay đồ, tôi chỉ còn cách phòng tắm một cánh cửa nhỏ. Từ đây, tôi nhìn thấy rất rõ luồng sáng đảo qua đảo lại, hình như có người đang quét đèn pin bên trong.

Đã đến nước này rồi thì chẳng cần giấu giếm gì nữa.

Tôi không gõ mà đẩy luôn cửa ra. Vừa nghe người ta kể rành rọt về chuyện ma quỷ lộng hành, tôi không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Nhưng từ lâu tôi đã không còn nhát gan như ngày xưa, khi mở cửa, tôi cũng chẳng buồn nhắm mắt. Nhìn vào trong, tôi bỗng bật cười.

Bóng người bên trong quá quen thuộc, cha mạ ơi, không phải Tần Nhất Hằng đây sao? Không biết hắn kiếm ở đâu ra

cây đèn pha cầm tay sáng như vậy, bên dưới còn treo thứ gì trông như bình ắc quy, xem chừng phải sáng được vài giờ. Nghe động, hắn quay lại chiếu đèn về phía tôi.

Tần Nhất Hằng cũng rất bất ngờ, còn "a" một tiếng. Chúng tôi đã thân quen tới mức chẳng cần giải thích nữa. Vì sao lại ở đây, trong lòng cả hai đều hiểu rõ.

Tôi bước tới đấm cho Tần Nhất Hằng một cái, chửi vài câu rồi hỏi hắn sao lại hành động một mình. Hắn không đáp, tiếp tục soi đèn khắp nơi rồi bảo tôi xem trên tường có chỗ nào bẩn không. Tôi hiểu hắn muốn tìm vết đen bèn kể lại toàn bộ câu chuyện của bà chủ quán.

Tần Nhất Hằng bảo hắn cũng nghe ngóng được y như vậy, tuy nhiên ở đây có chút kì quái. Nói xong, hắn bèn chỉ vào một cái bồn tắm ở giữa phòng. Ban nãy khi mới bước vào, tôi cũng không để ý, giờ nhìn lại mới thấy bồn đổ đầy nước, hình như tiếng nước mà tôi nghe thấy khi đứng trên lầu phát ra từ đây.

Không biết hắn rắc thứ gì xuống mặt nước hay vốn dĩ trong bồn đã có sẵn, tóm lại có một lớp lềnh bềnh phía trên, khiến tôi không thể quan sát lòng nước bên dưới. Tôi không dám sờ, chỉ quay lại hỏi Tần Nhất Hằng, kì lạ chỗ nào?

Hắn cúi xuống vớt thứ trên mặt nước, thứ này không hề nhỏ, trông còn xù lên. Tần Nhất Hằng giải thích, đây là áo tơi, ngày nay rất khó mua, tôi phải mất một khoản kha khá mới kiếm được đấy.

Nghe bảo đây là áo tơi, tôi cũng cảm thấy khá mới mẻ. Nhưng tôi chưa kịp sờ thử, Tần Nhất Hằng đã thả nó xuống, sau đó lại vớt một nắm đang trôi trên mặt nước lên, đây là vỏ lúa mạch.

Nghe hắn giới thiệu, tôi lại càng thắc mắc.

Áo tơi để làm gì thì tôi biết, tuy trước nay chưa hề mặc nhưng cũng từng thấy trong phim võ hiệp, nó chính là áo mưa của người xưa. Còn vỏ lúa mạch là lớp vỏ bao quanh hạt lúa, thường dùng làm nguyên liệu cho thức ăn gia súc hoặc chưng cất rượu. Nhưng nếu kết hợp cả hai thứ thì tôi không hiểu, bèn hỏi Tần Nhất Hằng, trong huyền thuật, dùng áo tơi và vỏ lúa để tắm sẽ đem lại hiệu quả trị liệu gì sao?

Hắn liền giải thích, trước đây hắn từng nghe ngóng về nguồn gốc của nhà tắm dịch vụ này, hơn nữa sau khi vào kiểm tra một lượt, phát hiện thứ bên trong chưa hề ra khỏi đây. Nhà tắm này quá rộng, ma quỷ ở trong tối, còn con người lại ở ngoài sáng, để đảm bảo an toàn, hắn định dẫn dụ chúng ra ngoài, không phải bằng huyền thuật, mà bằng một mánh khóe, ma ham tài thì dùng tài dụ, quỷ háo sắc thì dùng sắc dỗ, đại loại cần dùng thứ chúng thích để dụ chúng ra.

Thông thường theo bản năng, oan hồn chết bất đắc kì tử sẽ tránh những thứ khiến nó tử vong. Tức là trái ngược với quan niệm dân gian. Trong phim ma Hồng Kông, một kẻ tham ăn chết vì bội thực sẽ hóa thành oan hồn chuyên đi ăn vụng, nhưng sự thật thì không phải vậy. Như người chết cháy trong nhà tắm dịch vụ, oan hồn của họ sẽ né tránh ngọn lửa hoặc nguồn nhiệt. Nhưng vì chết đột ngột, họ chỉ có thể ở nguyên vị trí cũ, cho nên trên tường mới xuất hiện những dấu vết thể hiện rằng hồn không thể rời đi.

Điều này đối với họ chính là một sự đày đọa. Vì vậy, Tần Nhất Hằng đã chuẩn bị nước ngâm áo tơi có âm khí nặng, lại thường xuyên tiếp xúc với mưa, bên trên rải một lớp vỏ lúa mạch dương khí nặng, ngày ngày phơi dưới ánh nắng, muốn

dẫn tà vật xuống nước, tạm thời tạo ra một chỗ ở yên ổn cho chúng. Nếu chúng thực sự tìm tới, chắc chắn sẽ lưu lại dấu vết trên lớp vỏ lúa mạch. Tuy nhiên, hắn đã canh mười mấy phút mà vẫn chưa thấy chuyện gì xảy ra.

Nghe vậy, tôi cũng cảm thấy lạ. Theo kinh nghiệm trước đây, cách làm của hắn có lúc phản tác dụng, nhưng rất ít khi không mang lại hiệu quả gì.

Tôi bèn hỏi, tiếp theo phải làm sao?

Tần Nhất Hằng không hề lo lắng, tự tin đưa ra phương án thứ hai. Hắn bảo tôi cầm giúp một cái giá nhỏ bằng thép, đặt một viên cồn khô vào cái khay bên dưới rồi không biết lấy đâu ra một đống thịt xiên que, đặt lên giá chuẩn bị châm lửa nướng.

Lúc hắn loay hoay với đống thịt, tôi lại nghe thấy tiếng giũ tấm vải nhựa loạt soạt rất to, nhưng không ngoảnh lại xem, nghe chừng hắn mang theo khá nhiều thịt. Vậy là đã tìm ra nguồn gốc của âm thanh lúc trước tôi nghe thấy khi ở trên lầu, chẳng lẽ hắn biết hưởng thụ đến thế, thứ này để chuẩn bị nướng thịt hay làm gì đây? Trông chỉ thiếu nước ra ngoài mua thêm ít bia và đồ nhắm! Tôi định chửi hắn mấy câu: Tổ sư, quả không hổ là dân trong nghề, thiên hạ ra bờ biển hay bãi cỏ nướng thịt, còn cậu lại nướng luôn trong nhà ma. Nhưng tôi chưa kịp mở miệng, Tần Nhất Hằng đã nhắc phải cẩn thận để ý xung quanh. Hắn vừa nướng thịt vừa giải thích, ban nãy không dụ được chúng ra nên giờ mới phải lùa.

Lùa tương tự như dụ, con người thì thấy mùi thịt nướng thơm nức mũi, nhưng những oan hồn chết cháy chỉ muốn tránh xa. Để xem nếu dồn ép bằng cách này, chúng có chịu xuất đầu lộ diện không.

Tần Nhất Hằng tắt đèn pha, cả phòng tắm chỉ còn ánh lửa từ viên cồn khô trước mặt. Ánh sáng hắt lên mặt hắn trông cực kì quái dị, lại thêm tiếng vọng trong phòng tắm rất to, hơi động đậy đã nghe âm thanh vang lên rõ mồn một, tôi cũng bất giác gồng mình.

Tần Nhất Hằng nướng thịt rất chuyên nghiệp, tôi chưa từng ăn thịt nướng hắn làm nên không biết điều này. Chẳng mấy chốc, tôi đã ngửi thấy mùi thịt thơm lừng. Nhưng mùi thịt càng đậm, tôi càng cảm thấy bất an, bèn xích lại phía hắn, gần nơi có ánh sáng mới dễ chịu hơn đôi chút. Nếu không phải đang ở chỗ ma quái, thì tôi cũng thèm lắm đây.

Nướng được một lúc, Tần Nhất Hằng châm thuốc hút, quan sát xung quanh rồi nhìn tôi lắc đầu, có vẻ chưa phát hiện được gì. Nỗi khổ khi phải chờ đợi thật khó tả, huống chi thứ cần đợi là ma. Tôi cũng châm một điếu thuốc, quay về phía bồn tắm nhưng vẫn chẳng nhìn thấy gì.

Từng giây từng phút trôi qua, cồn khô sắp cháy hết, chúng tôi vẫn chưa thấy gì khác thường. Thịt nướng đã chín, Tần Nhất Hằng đưa cho tôi một miếng, bảo không nên phí phạm đồ ăn nhưng tôi từ chối, cậu tự ăn đi, thịt này vừa nhìn đã biết chưa tẩm ướp, ngửi thì thơm nhưng ăn thì vô vị. Hắn nghe xong tỏ vẻ tự ái, cho rằng tôi chê tay nghề hắn kém. Đang lúc chúng tôi đùn đẩy miếng thịt, bỗng có tiếng động bên ngoài phòng tắm. Tiếng động không lớn lắm, nghe như truyền tới từ một nơi khá xa.

Tôi lắng tai nghe ngóng, cảm thấy có vẻ là mèo hoang, bởi âm thanh rất giống tiếng mèo gọi bạn tình. Tần Nhất Hằng cũng sửng sốt, bước tới cạnh cửa lắng nghe, sắc mặt hơi sa

sầm, bảo tôi dập lửa rồi nói, hình như âm thanh phát ra từ tầng trên, chúng ta qua đó xem xem.

Trông hắn nghiêm túc như vậy, tôi cũng thấy căng thẳng theo.

Sau khi dập lửa, hắn bật đèn pha cầm tay, đưa tôi lên gác.

Tần Nhất Hằng bước rất chậm, vừa đi vừa nghỉ, từ tầng một lên tầng hai mất khoảng năm phút. Tiếng động vẫn không hề dứt, trái lại càng to hơn. Quả nhiên nó phát ra từ trên gác, nhưng không phải tầng hai, mà có vẻ là tầng ba. Chúng tôi lên tới tầng hai, tạm dừng một lát, thì thầm trao đổi vài câu. Tôi hỏi hắn có nghe ra tiếng gì không, tôi vẫn nghi ngờ đây là tiếng mèo hoang, nhà bỏ trống bấy lâu nhưng không đóng kín, có mèo lẻn vào cũng rất bình thường.

Tần Nhất Hằng nghĩ một lúc, khẽ lắc đầu rồi đột nhiên hỏi lại tôi, anh có biết tầng trên là chỗ nào không?

Thì ra hắn tới đã lâu mà vẫn chưa lên gác. Chẳng trách ban nãy đi chậm như vậy, hóa ra là vừa đi vừa quan sát địa hình.

Tôi bèn đáp, lúc trước tôi cũng chưa lên tầng ba, theo kinh nghiệm của tôi, bên trên hình như là các phòng đơn để mát xa. Nghe xong, Tần Nhất Hằng im lặng suy nghĩ một lúc, sau đó bảo tôi đứng đây để hắn lên trước, nếu xác định không nguy hiểm thì sẽ gọi. Dứt lời, hắn cầm đèn pha đi lên gác.

Không phải theo Tần Nhất Hằng, tôi thấy nhẹ cả người. Nhưng hắn đi rồi, nguồn sáng cũng đi theo, xung quanh bỗng chốc tối đen như mực, tôi phải bám vào tường mới thấy vững tâm hơn đôi chút.

Hắn lên đó rất lâu, tôi không nghe thấy tiếng hắn làm gì, nhưng âm thanh như mèo kêu dần dần biến mất. Vì tôi luôn để

ý đến âm thanh này, nên dễ dàng nhận ra. Xem chừng chỉ là tiếng mèo hoang, nó nghe thấy có người tới bèn tự động chạy biến đi rồi. Nghĩ vậy, tôi yên tâm ngồi xuống nghỉ.

Đợi thêm khoảng mười phút nữa, Tần Nhất Hằng mới cầm đèn pha từng bước đi xuống.

Hắn im lặng đứng đó hồi lâu, lấy chai nước khoáng trong túi xách đổ ra nửa chai, gọi tôi đi theo rồi xoay người lên gác. Lần này, hắn đi rất nhanh khiến tôi gần như không theo kịp. Lên tầng trên, quả như tôi dự liệu, cả tầng chỉ có một hành lang dài hun hút, còn lại được chia thành từng phòng đơn nhỏ, số lượng cũng kha khá, đủ thấy trước đây nhà tắm dịch vụ tương đối đắt khách. Do đặc thù của loại hình phục vụ, sàn trải thảm dày, cách trang trí và lắp đặt tạo cảm giác rất mờ ám. Các gian phòng đều không có cửa sổ, hơn nữa trông có vẻ tù túng hơn tầng hai, đi giữa hành lang cảm giác hơi ngột ngạt.

Tần Nhất Hằng không dừng bước, dẫn tôi vào sâu bên trong. Cuối hành lang có một căn phòng, cánh cửa khác hẳn các phòng khác. Tôi đoán đây là phòng nghỉ của nhân viên, nhưng trên cửa lại không thấy bảng hiệu gì, có khi là nhà vệ sinh cũng nên. Tần Nhất Hằng mở cửa bước vào trước, tôi theo sát phía sau. Vừa vào phòng, tôi đã giật nảy mình.

Tần Nhất Hằng chậm rãi soi đèn pha một lượt, hình như muốn để tôi xem hết toàn bộ căn phòng. Phòng này không quá rộng, đèn lại sáng choang nên có thể quan sát rõ ràng. Nhưng càng nhìn, tôi càng cảm thấy hoang mang, vì cả căn phòng, từ sàn đến tường đều đen thui, trông như từng bị lửa thiêu rụi. Giữa phòng còn kê một món đồ, không giống giường cũng chẳng phải bàn. Kích cỡ rất to, hình dáng có vẻ giống giường nhưng lại cao đến ngang thắt lưng, cho nên mới nói nó giống

cái bàn. Hình như nó được làm từ thép, trông rất nặng nề, cũng từng bị lửa thiêu nên đã biến màu. Tôi đưa tay sờ lên vách tường, căn phòng quả thật từng bị cháy. Chẳng lẽ đây chính là căn phòng có người chết cháy mà bà chủ kia kể? Nhưng không phải họ đã tu sửa lại à? Tại sao trong này vẫn y nguyên như vậy?

Tôi lùi ra khỏi cửa, sờ vào bức tường bên ngoài. Giấy dán tường không hề hư hại, thậm chí còn mới, xem ra cũng chưa dùng được bao lâu.

Tôi quay lại hỏi Tần Nhất Hằng, chẳng lẽ về sau cản phòng còn bị cháy thêm lần nữa? Bằng không đã sửa sang lại toàn bộ rồi, lý nào lại để sót phòng này, hay là ông chủ kia có sở thích khác người, muốn giữ nguyên hiện trạng căn phòng để dăm bửa nửa tháng bảo nhân viên tới đây xem, sau đó cảnh cáo họ không được để xảy ra hỏa hoạn nữa?

Tần Nhất Hằng không trả lời mà đặt đèn pha lên thứ kê giữa phòng rồi ra sờ tường, e rằng người ta cố ý giữ nguyên hiện trạng. Dứt lời, hắn kéo tôi tới cạnh đèn pha, chỉ lên trần nhà.

Trần nhà trắng muốt, chiếu đèn lên còn thấy lóa mắt. Khi mắt dần thích ứng, tôi mới phát hiện trần nhà không có dấu vết bị lửa thiêu rụi, hình như về sau đã được thay mới. Trên trần có một bảng biểu với hình vẽ, kích thước vừa phải, ngay dưới nó là thứ nửa bàn nửa giường kia. Tôi định thần nhìn kĩ, nhớ ra chúng giống hệt hình vẽ trên tụ trạch của nhà họ Phòng mà tôi và Tần Nhất Hằng mua ở Chợ Lồng mấy hôm trước!

Tôi có ấn tượng rất sâu đậm về những hình vẽ này, không thể sai được. Bấy giờ tôi và Tần Nhất Hằng còn thảo luận với

nhau. Hắn bảo, các hình đều miêu tả cùng một loài vật, chỉ là động tác khác nhau thôi.

Sao nó lại chạy tới đây? Nhà tắm liên quan đến Phòng Vạn Kim sao? Chẳng lẽ là điền sản của gia tộc họ?

Tôi không hiểu, Tần Nhất Hằng cũng không giải thích nổi nguyên do. Nhưng hắn có thể khẳng định rằng, thứ trước mắt chúng tôi là giường. Vì trên bề mặt có một đường võng khá nông, hắn đoán đây là chỗ để đặt gối mát xa.

Nghe hắn nhắc, tôi mới nhìn thấy chỗ võng, nhưng lại càng khó hiểu, lẽ nào căn phòng này cũng giống các phòng khác, là phòng mát xa sao? Chưa bàn đến việc chiếc giường khá cao, lên xuống đều bất tiện, chỉ riêng việc chất liệu của nó là kim loại, nằm cũng không thoải mái rồi. Người ta tới đây để xoa bóp hưởng thụ hay để hành xác? Còn nữa, hình vẽ trên trần nhà cũng không lý giải nổi.

Tôi nghĩ một lúc, bỗng giật mình, nếu đây không phải phòng cho người ngủ, mà để đặt tử thi thì sao? Nghĩ tới đó, tôi bỗng cảm thấy lạnh gáy, lật đật lùi tuốt ra xa, tránh khỏi cái giường rồi thảo luận với Tần Nhất Hằng về suy đoán vừa rồi. Hắn im lặng suy nghĩ một lúc rồi gật gù, giả thiết cũng có lý. Nhưng còn một hướng suy đoán khác, nếu liên hệ với phân tích trước đó về tụ trạch, rằng tấm bảng là biểu đồ kinh nguyệt do một phụ nữ nhà họ Phòng ghi lại bởi cô ta sợ mang thai lạ, thì căn phòng này phải là chỗ ngủ của người sống.

Tần Nhất Hằng hắng giọng tiếp, có lẽ tôi đã tìm ra nguyên nhân vì sao trên tụ trạch ghi chép những hình vẽ khác nhau rồi, những hình vẽ đó đều là giấc mộng thai của một phụ nữ! Cho nên mới được ghi lại dựa theo kì kinh của cô ta. Và đây cũng có thể là bảng ghi chép mộng thai của ai đó.

Nói thật lòng, tôi cho rằng suy đoán của hắn hơi hoang đường. Cứ tưởng tượng ra cảnh một phụ nữ mang thai nằm trên chiếc giường thép lạnh băng, rồi vài người lúi húi vây quanh để ghi chép giấc mộng thai của cô ta, thì thấy đáng sợ hơn cả xem giải phẫu thi thể.

Chắc hẳn nhiều người từng nghe qua về mộng thai. Nói ngắn gọn thì đây chính là giấc mơ mà phụ nữ thường gặp khi mang bầu. Nghe nói giấc mơ này vô cùng kì quặc, có thể biết được rất nhiều thông tin, ví như giới tính, vận mệnh tương lai của thai nhi, thậm chí còn có thuyết hơi hoang đường là, biết cả kiếp trước của thai nhi.

Một cô bạn thời đại học của tôi từng kể chuyện trên group chat của cả lớp, nên tôi có biết được đôi chút. Khi mang bầu ở tháng thứ ba, thứ tư, cô thường mơ thấy một kẻ không rõ diện mạo cầm dao truy sát mình. Giấc mơ vô cùng chân thực, vài lần còn khiến cô tỉnh giấc. Sau đó, cô tìm người giải mộng, được phán rằng đứa trẻ sắp chào đời là kẻ thù kiếp trước tới trả hận, sẽ gây ra tai họa. Người đó còn thẳng thắn khuyên cô nên bỏ cái thai đi.

Người giải mộng cho cô cũng khá nổi tiếng trong vùng, chắc chắn không phải phường lừa đảo. Nhưng người làm mẹ tất nhiên không nỡ bỏ đứa con của mình. Cho nên tuy nửa tin nửa ngờ, bạn tôi vẫn kiên quyết giữ lại đứa trẻ.

Đứa con ra đời, mọi chuyện cũng bình yên. Nhưng không biết có phải trùng hợp hay không, khi nó hơn một tuổi, có lần anh chồng lái xe đưa con đi chơi, chẳng hiểu sao đột nhiên nó khóc toáng lên, dỗ thế nào cũng không nín. Anh chồng đành đỗ lại bên đường xem con bị đau ở đâu. Kì lạ là xe vừa dừng, đứa trẻ đột nhiên nín khóc. Anh ta chưa kịp khởi động lại thì

bị một chiếc xe mất lái đâm vào phía sau. Cuối cùng, đứa trẻ không sao cả, còn anh ta bị gãy tay và mũi.

Sự cố khiến người ta không khỏi liên tưởng tới giấc mộng thai trước kia, cho nên khi tai nạn xảy ra, lớp tôi còn thảo luận mãi. Tiếc rằng bấy giờ tôi chưa quen biết Tần Nhất Hằng nên cũng không chen vào, chỉ im lặng theo dõi.

Đến hôm nay nghe hắn nói thứ này có thể liên quan đến mộng thai, tôi mới hồi tưởng câu chuyện của cô bạn, nhưng vẫn không tài nào lý giải nổi. Theo như tôi hiểu, mộng thai dù xảy ra hằng ngày, nhưng nội dung phải giống nhau. Nếu dựa vào cách bài trí bên trong căn phòng, chẳng lẽ những giấc mơ của thai phụ này diễn ra như một bộ phim dài tập?

Tôi hỏi hắn, suy đoán của cậu có cơ sở nào không?

Tần Nhất Hằng tiếp tục giải thích, theo cách lý giải của khoa học hiện đại, giấc mơ xảy ra khi con người ngủ nhưng đại não chưa hề nghỉ ngơi, vẫn tiếp tục tưởng tượng, tóm lại là vô cùng hư ảo.

Nhưng theo góc độ huyền học thì ngược lại. Giấc mơ là một thực thể, thậm chí rất nhiều cao nhân huyền thuật có thể dùng vật chứa như bình nước hoặc hồ lô nhỏ để thu thập nó, về sau bán cho người cần với giá rất cao. Dân gian cũng buôn bán khá nhiều mộng thai. Phụ nữ mang thai thường muốn mua về một giấc mơ may mắn hoặc báo hiệu sự nghiệp tương lai lên như diều gặp gió của đứa trẻ. Không rõ có tác dụng thật không, nhưng ngày nay vẫn còn nơi rao bán, đủ thấy rằng một số người vẫn rất tin tưởng vào nó.

Việc buôn bán giấc mơ nghe thật kì diệu, cách thu thập nó cũng có nhiều yêu cầu nghiêm ngặt, phải xem thời gian, địa điểm và bát tự của chủ nhân giấc mơ nên vô cùng phức tạp.

Tần Nhất Hằng tôi cũng chỉ nghe nói, chứ chưa tận mắt nhìn thấy thực thể của giấc mơ bao giờ.

Nhưng có thể khẳng định, cái gọi là thực thể không phải đồ vật nhìn thấy hoặc sờ nắn được, mà là một khái niệm khá trừu tượng. Trong truyền thuyết, có rất nhiều quái vật ăn giấc mơ, đặc biệt là giấc mơ đẹp của con người. Ắt phải có tác dụng nhất định rồi.

Nghe xong, tôi cảm thấy hơi hụt hẫng. Con người sống trên đời, những thứ thực sự thuộc về mình không nhiều, cái gọi là xe hơi, nhà lầu hay tiền bạc đều chỉ là phù vân, không chừng ngày mai sẽ chẳng còn là của mình nữa. Hóa ra ngay cả giấc mơ cũng có khả năng bị người khác lấy đi, thật là mất niềm tin vào cuộc đời mà.

Chỉ hiềm, giờ không phải lúc để xúc động, tôi hỏi, phải chăng mộng thai là điềm báo cho một sự kiện nào đấy? Nhóm người này đang muốn dự đoán tương lai à?

Tần Nhất Hằng ậm ừ, giấc mơ được chia thành nhiều loại, những loại đặc thù sẽ có tên gọi cụ thể. Trong đó, quả thật có một nhóm có thể đoán trước tương lai. Đa số giấc mơ đoán biết tương lai đều báo hiệu tai họa nguy hiểm tới tính mạng. Huyền thuật cho rằng đó là người âm nhắc nhở. Âm phủ không phải cỗ máy, khó tránh khỏi sai sót, rõ ràng anh không đáng gặp họa, nhưng bọn họ lại bất cẩn ghi nhầm tên anh. Cho nên, giấc mơ kiểu này là để đền bù, như một dạng nhắc nhở có tâm thôi. Nhưng đây cũng chỉ là lời đồn, có thật hay không, e rằng phải chết mới biết.

Tần Nhất Hằng lại nói, rất nhiều người tin rằng, những thứ mình mơ thấy đều có ý nghĩa ngược lại, ví như mơ thấy xấu thì sự thật lại là tốt, nhưng nghiêm túc mà nói, đây là hiểu lầm.

Những giấc mơ trước nửa đêm, tức từ 6 giờ tối đến 12 giờ đêm là thật. Còn giấc mơ sau 12 giờ đêm đến 6 giờ sáng hôm sau mới ngược lại so với thực tế. Tôi không rõ nguyên nhân cụ thể, nhưng có thể nó liên quan đến thời điểm giao thoa âm dương. Thời xưa, đời sống giải trí ban đêm của con người không phong phú như bây giờ, thông thường đều dậy lúc mặt trời lên, nghỉ lúc mặt trời lặn. Phân định như vậy vừa hay có thể chia đều giấc ngủ thành hai phần. Song thời nay, chẳng mấy ai đi ngủ trước 12, đừng nói là lên giường từ 6 giờ tối. Cho nên dần dần không ai nói giấc mơ trước nửa đêm là thật, chỉ người trong giới mới biết. Với những người nắm bắt qua loa, mỗi khi tỉnh dậy sau giấc mơ, việc đầu tiên họ làm là xem giờ.

Nghe đến đây, tôi xem giờ. Đã quá nửa đêm.

Hai chúng tôi cứ canh mãi ở căn phòng này cũng chẳng được tích sự gì. Tôi bàn với hắn, nếu không nghĩ ra cách thì tốt hơn hết nên trở về khách sạn nghỉ ngơi, cùng lắm thì mai lại tới.

Tần Nhất Hằng đồng tình, nói rằng giờ cũng chưa thể suy đoán được công dụng cụ thể của giấc mộng thai nên đành tới đâu hay đó mà thôi. Dứt lời, hắn đưa tôi ra khỏi phòng, đi được hai bước bỗng sực nhớ ra một chuyện, trước đây còn có tin đồn rằng ông chủ mới đã chuyển một cái mỏ neo lớn vào đây, chúng ta phải tìm ra nó mới được.

Nghe hắn nhắc, tôi cũng nhớ ra, quả thật không nhìn thấy thứ nào như thế. Chẳng lẽ kích thước của cái gọi là mỏ neo thật ra không hề to, cùng lắm chỉ là vật trang trí cỡ lớn đặt trong phòng? Nếu vậy thì khó tìm lắm, trên tầng có ngần ấy phòng, kiểm tra từng phòng rất tốn thời gian.

Tôi còn đang mải nghĩ, Tần Nhất Hằng đã hành động. Thấy vậy, tôi cũng tiến lên giúp sức, lần lượt mở cửa từng phòng xem xét.

Cũng may các phòng đều nhỏ, chỉ cần mở cửa là nhìn thấy toàn bộ. Đi xem vài gian, chúng tôi vẫn chẳng phát hiện được gì ngoài những chiếc giường mát xa giống nhau. Cuối cùng, kiểm tra hết các phòng trên tầng vẫn không thấy bóng dáng mỏ neo. Chúng tôi chuyển xuống tầng dưới. Tầng hai không cần kiểm tra nữa, trước đó tôi đã dạo một vòng rồi, chỉ cần nhìn qua là đủ.

Xuống tới tầng một, cả hai bắt đầu lục soát. Chúng tôi ngờ rằng nếu lời đồn là sự thật, mỏ neo có thể được chôn dưới nền nhà, biết đâu tìm thấy nó lại phát hiện ra manh mối.

Để tiết kiệm thời gian, chúng tôi chia nhau ra tìm, tôi sang khu nữ, Tần Nhất Hằng ở khu nam. Trước khi hành động, hắn đưa đèn pha cho tôi, còn mình dùng điện thoại chiếu sáng. Nhờ ánh đèn pha sáng rực, tôi không cảm thấy sợ hãi, mạnh dạn bước vào khu nữ.

Trước đây, tuy từng vào một lần nhưng không có thiết bị chiếu sáng, tôi không thể quan sát cụ thể. Cuối cùng đã được nhìn rõ quang cảnh phòng tắm nữ, đáng tiếc bên trong lại trống không. Phòng thay đồ nữ cũng lát gạch hoa như bên nam. Tôi ngồi xuống kiểm tra thật kĩ nhưng không thấy dấu vết bị đào xới. Tiếc rằng sức một người có hạn, tôi không thể di chuyển tủ thay đồ, đành đi tiếp vào phòng tắm.

Cách bố trí phòng tắm nữ cũng không khác phòng nam là mấy, chỉ là ít bồn tắm hơn. Như vậy cũng tốt, không có gì che chân thì càng dễ quan sát. Tôi đi một vòng tìm kiếm như chó săn, vẫn chẳng phát hiện được gì. Cuối cùng chỉ còn một gian

phòng phía bên kia phòng thay đồ là chưa tới. Tôi đoán phòng này rất nhỏ, hình như đây là nơi nhân viên kì lưng tiếp khách, chỉ có vài chiếc ghế tựa.

Tôi qua đó, chiếu đèn pha hết một vòng. Phòng không có cửa, chắc để tiện nghe thấy khách hàng gọi vào kì lưng, nên treo mỗi một tấm rèm trắng bẩn thỉu. Tôi vén rèm đi vào, bụi bay mù mịt dưới ánh đèn.

Quả đúng như tôi hình dung, căn phòng chật chội đến đáng thương, chẳng có gì để kiểm tra. Đang chuẩn bị quay về chỗ Tần Nhất Hằng, tôi bỗng đờ ra. Tuy biết mình đang cầm đèn pha, có đứng bất động cũng không thể trốn nổi, tôi vẫn nín thở theo bản năng. Dưới rèm cửa thình lình xuất hiện một đôi chân, ai đó đang đứng ngoài rèm, không hề nhúc nhích.

Ban đầu, tôi còn ngỡ là Tần Nhất Hằng đùa dai, nhưng sau khi chăm chú quan sát, tim tôi bỗng lạnh ngắt, bởi… đôi chân này không hề đi giày. Đèn pha của tôi đang chúc xuống, vừa vặn soi sáng mặt sàn, chỉ thấy cạnh đôi chân kia dường như có vài vệt nước, trông như vừa từ dưới nước bước lên.

Tôi sởn cả tóc gáy, gắng gượng lắm mới ép mình đứng vững được.

Tôi và kẻ nọ chỉ cách nhau một tấm rèm, nhưng nếu là người bình thường, nhất định không thể đứng bất động như vậy. Huống hồ, tôi nhớ Tần Nhất Hằng muốn dùng nước để dụ tà vật ra ngoài, vậy thì thứ này nhất định là ma quỷ, nếu không tại sao khắp người lại ướt nhẹp thế kia?

Một lúc sau, hết sức chịu đựng, tôi bèn dè dặt thở ra một hơi, đối phương cũng không phản ứng gì. Thấy vậy tôi nhẹ nhàng thả lỏng hô hấp, suy nghĩ xem phải làm sao. Tôi chỉ sợ hễ cất bước, hắn sẽ lập tức nhào lên, mà gọi Tần Nhất Hằng, e

rằng kết cục cũng tương tự. Nghĩ một lát, tôi cho rằng tốt nhất nên đánh đòn phủ đầu, tung chân đạp tới.

Nếu kẻ đó là ma, tôi sẽ thừa cơ xông ra, còn nếu là một tên lang thang dở điên dở khùng thì cú đá này vẫn giải quyết được hắn. Nhưng chẳng mấy chốc, tôi đã từ bỏ ý định. Bởi phía sau đôi chân kia còn một đôi chân nữa. Khó khăn lắm tôi mới thu nhặt đủ tự tin, vậy mà trong phút chốc tan tành sạch sẽ.

Đạp một người thì đơn giản, nhưng đối phó với cả hai quả thật quá khó, không cẩn thận còn mất đà ngã nhào, lúc đó đừng nói đến kháng cự, mà chạy cũng chẳng xong.

May là những trải nghiệm trước đây cũng giúp tôi bình tĩnh hơn để suy nghĩ. Cân nhắc một lúc, tôi chợt vỡ lẽ, đôi chân còn lại là của Tần Nhất Hằng! Ban nãy vì quá căng thẳng, tôi không nhận ra, đôi giày chạy bộ New Balance kia chính là đôi hắn đang đi mà.

Tôi vô cùng mừng rỡ, thì ra đúng là hắn bày trò.

Tôi bước tới, định vén rèm lên, nhưng vừa di chuyển đã nghe Tần Nhất Hằng hô, Giang Thước, mau tránh ra, rồi chẳng để tôi kịp phản ứng, hắn đã nhào thẳng vào.

Hành động của hắn quá đột ngột khiến tôi không kịp di chuyển, chỉ thấy hai tay hắn siết chặt một người, xô tới làm tôi ngã nhào, cây đèn pha tuột khỏi tay rơi xuống đất đánh cạch, ánh đèn vụt tắt! Căn phòng bỗng chốc tối đen như mực. Tôi cảm nhận được Tần Nhất Hằng và kẻ kia giãy giụa đứng lên, nghe lịch kịch ầm ĩ, chắc là đang đánh nhau.

Tôi vung tay ra tự vệ theo bản năng, nhưng không đụng phải thứ gì. Khi tôi bò dậy định giúp đỡ, trong phòng đột nhiên im ắng lạ thường.

Tôi gọi to, Tần Nhất Hằng, nhưng không thấy hắn trả lời.

Lắng tai nghe mãi, vẫn không biết hắn ở chỗ nào, tôi cúi người mò tìm đèn pha thì phát hiện nó đã vỡ, không bật sáng được nữa, lại tiện tay lần mò tiếp, không biết bật lửa văng đi đâu, cuối cùng loay hoay mãi mới móc được điện thoại từ trong túi quần ra, tôi bật điện thoại rồi chạy ào ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng thay đồ nữ, tôi liền nghe thấy tõm một tiếng, hình như có thứ gì vừa rơi xuống nước. Sau đó là tiếng nước chảy róc rách, có vẻ là từ phòng tắm nam. Tôi vào trong, dùng điện thoại chiếu sáng, thấy Tần Nhất Hằng đang ghì chặt một thứ trong bồn tắm, thứ nọ giãy giụa rất mạnh, Tần Nhất Hằng chắc không giữ nổi.

Chẳng lẽ là kẻ ban nãy? Tần Nhất Hằng đang muốn dìm chết hắn sao?

Nhưng tôi cũng chẳng còn thời gian mà suy nghĩ, vội bước tới định giúp Tần Nhất Hằng một tay. Hắn liền hô to, không được qua đây, mau tránh xa tôi ra, càng xa càng tốt!

Dù sốt ruột nhưng tôi đành lùi lại phía sau, thậm chí lùi hẳn ra khỏi phòng thay đồ nam. Đứng đợi ở ngoài còn thấp thỏm hơn chờ vợ đẻ.

Âm thanh phía trong càng lúc càng lớn!

Chừng mười phút sau, tôi mới nghe tiếng Tần Nhất Hằng khẽ gọi tên mình. Hắn ở trong phòng tắm, trông rất yếu, mặt đầy mồ hôi. Tôi chưa kịp hỏi, hắn đã móc một que gỗ đào trong túi xách, bảo tôi canh bên cạnh bồn nước, nếu nhìn thấy thứ gì ngoi lên, lập tức dùng thẻ gỗ đâm nó. Dứt lời, hắn châm một điếu thuốc, thở hổn hển, có vẻ mệt mỏi lắm.

Trông bộ dạng hắn như vậy, e không còn sức để giải thích nữa. Tôi bèn tập trung tinh thần, cầm thẻ gỗ đào canh ở đó. Tần Nhất Hằng chưa nói thứ ngoi lên là gì, khiến tôi cứ nơm nớp không yên.

Tôi đoán có thể là kẻ ban nãy mình vừa thấy, nhưng trông mặt nước khá phẳng lặng, không giống có người ở bên dưới. Độ bảy, tám phút, Tần Nhất Hằng chừng như đã hồi sức, liền bước đến thay phiên, để tôi ra chỗ hắn ngồi nghỉ.

Tôi tranh thủ hỏi, trong nước có thứ gì vậy? Tần Nhất Hằng không ngoảnh lại, như sợ trong lúc sơ ý, thứ dưới nước sẽ thừa cơ ngoi lên. Tôi chiếu điện thoại lên người hắn, không biết có phải vì nước hay không mà bóng dáng hắn cứ mờ mờ nhạt nhạt. Nhưng câu trả lời của hắn mới thực sự khiến tôi choáng váng.

Bởi hắn chỉ nhả ra ba chữ: Tần Nhất Hằng.

Tôi không nhìn thấy vẻ mặt hắn, nhưng giọng điệu không giống nói đùa. Chẳng rõ có phải khiếp sợ trước những gì vừa nghe không, tôi nhất thời không dám nói nữa. Mặc dù muốn tới gần quan sát nhưng tôi lại chần chừ, chỉ sợ sẽ thấy Tần Nhất Hằng cứng đờ nổi lềnh phềnh trên mặt nước thật, lúc đó không biết phải làm thế nào.

Cả hai im lặng khoảng năm phút, tôi mới hỏi tiếp, vậy có tìm cái mỏ neo kia nữa không?

Thật ra, tôi chẳng tha thiết gì việc tìm mỏ neo, đơn giản là không biết hỏi gì. Tần Nhất Hằng quay đầu lại, tiếc rằng ánh đèn điện thoại quá yếu nên tôi chẳng nhìn rõ biểu cảm của hắn. Một lúc sau, hắn mới đáp, thật ra đã tìm thấy mỏ neo rồi.

Nghe vậy, tôi dáo dác nhìn tứ phía. Hai chúng tôi đã cùng kiểm tra những tầng trên, nên nếu tìm thấy thì nó phải nằm trong căn phòng này chứ.

Tôi thoáng do dự nhưng không đứng lên tìm. Hiện giờ, tôi chỉ muốn tránh xa bồn tắm, bèn hỏi Tần Nhất Hằng, ở đâu cơ?

Hắn trả lời mà không hề ngoảnh lại, bảo rằng thật ra chúng tôi đã thấy nó ở tầng ba, chỉ có điều nó không còn hình dạng nguyên bản nữa. Nếu hắn đoán không nhầm thì chiếc giường kia được đúc từ cái mỏ neo.

Tôi rất bất ngờ. Tuy không hiểu rõ các bước và công cụ cần thiết để nấu chảy đồ sắt, nhưng chí ít cũng phải có bếp lò chứ? Trong nhà tắm dịch vụ cũng có thể tinh luyện kim loại sao? Thật quá hoang đường!

Tôi bảo Tần Nhất Hằng giải đáp, hắn bèn nói chưa chắc nó đã được nung chảy tại đây, có lẽ trước kia họ chỉ mang nó tới để làm lễ, sau đó chuyển ra để nấu chảy rồi lại đưa vào. Đưa mỏ neo vào rất dễ khiến người ta chú ý, nhưng đưa giường sắt vào thì chắc chẳng ai tò mò.

Hắn nói cũng có lý. Trong lúc trao đổi vài câu, tôi vẫn âm thầm quan sát Tần Nhất Hằng. Thấy hắn không có biểu hiện gì bất thường, tôi mới tạm thời buông lỏng cảnh giác, tư thế ngồi cũng thoải mái hơn đôi chút.

Tôi châm thuốc, tiếp tục hỏi, vì sao phải nấu chảy mỏ neo đúc thành giường sắt? Nếu theo phân tích trước đây, những người này muốn ghi lại giấc mộng thai, vậy thì phải để thai phụ ngủ càng thoải mái càng tốt chứ. Hơn nữa, vừa nãy cậu nói dưới bồn tắm là chính mình, chẳng lẽ là lời văn vẻ để chỉ bóng mình dưới nước? Còn một điều quan trọng nhất, kẻ đứng sau tấm rèm rốt cuộc là ai?

Nghi vấn của tôi quả thật hơi nhiều, ban nãy phải nín nhịn mãi nên tôi cũng nói khá nhanh, không biết hắn có nghe rõ không.

Tần Nhất Hằng khẽ gật đầu với tôi, lại chỉ xuống bồn tắm nói, dưới này chính là Tần Nhất Hằng, sau tấm rèm cũng là Tần Nhất Hằng.

Nghe cứ như người máy trả lời tự động. Tôi đành yêu cầu hắn giải thích rõ ràng hơn, nào ngờ hắn lắc đầu, không chịu hé răng. Đợi một lúc, thấy Tần Nhất Hằng có vẻ không muốn nói, tôi hơi căng thẳng, vội giục hắn nhanh chóng giải thích rõ. Hắn nhìn tôi rồi nói, muốn làm rõ thì tự xuống bồn tắm mò thử xem. Sau đó hắn tránh sang một bên nhường chỗ cho tôi.

Tò mò chỉ tổ chuốc họa vào thân, điểm này tôi biết rất rõ.

Tuy xuống mò thử cũng không nguy hiểm gì, nhưng tôi vẫn hơi sợ. Tiếc rằng không có cách nào ép Tần Nhất Hằng nói ra, tôi đành chuyển chủ đề, hỏi sang cái giường kia. Lần này, hắn không giả bộ ngớ ngẩn nữa mà nghiêm túc đứng thẳng dậy, nhìn quanh một vòng rồi nói, toàn bộ ngôi nhà đều có vấn đề. Tôi thầm nghĩ, rõ hâm, nói vậy chẳng phải là phí lời sao? Không có vấn đề thì chạy tới đây làm quái gì?

Rủa thầm như vậy nhưng tôi không dám mở miệng ngắt lời, đành kiên nhẫn đợi hắn nói tiếp. Phong cách của hắn xưa nay vẫn vậy, luôn để dành những chuyện kinh người lại kể cuối cùng.

Quả nhiên, những lời tiếp theo của Tần Nhất Hằng rất đáng sợ. Hắn hỏi tôi, có biết dưới cõi âm có một dòng sông không. Dù mang tên Nại Hà hay Vong Xuyên, thật ra đều là một cả. Cầu Nại Hà cũng nằm trên con sông này.

Theo truyền thuyết, chỉ những người lương thiện hoặc chết bình thường mới có tư cách đi qua cầu Nại Hà, bước vào con đường luân hồi chuyển thế, được đầu thai sang kiếp khác. Còn những vong hồn làm điều phi pháp hoặc chết bất đắc kì tử sẽ bị ném xuống sông chịu tội. Truyền thuyết dân gian của Trung Quốc có rất nhiều câu chuyện như vậy.

Tuy gọi là sông nhưng chẳng sạch sẽ gì, nghe nói bên dưới vừa thối vừa lạnh, hơn nữa tất cả ma quỷ trên trần gian đều tập hợp về đây, đủ thấy kinh khủng đến nhường nào. Cho nên, nhiều vong hồn không có quyền qua cầu nhưng lại sợ bị ném xuống sông, buộc phải nghĩ cách khác để đi qua, chính là ngồi đò.

Trong truyền thuyết, trên sông có người lái đò thu tiền đưa vong hồn qua sông, giá cũng không hề rẻ. Người lái đò không chỉ một mà có rất nhiều, cho nên phẩm chất và uy tín trong nghề cũng không giống nhau. Nhiều người nhận tiền nhưng không làm đến chốn, đi tới nửa đường thì đạp hành khách xuống sông, những vong hồn vốn ở dưới sông vì ghen ghét đố kị sẽ cố gắng níu chặt vong hồn mới bị đạp xuống, nên đã ngã xuống thì đừng hòng trở lên.

Nhưng trường hợp lái đò thất đức như vậy chỉ là thiểu số, cũng giống như ở dương gian, dù sao người tốt vẫn còn nhiều. Những kẻ qua sông thuận lợi, cũng tức là các vong hồn miễn cưỡng được vào luân hồi, tuy giữa đường chắc chắn còn gặp nhiều khó khăn trắc trở, nhưng cũng xem như hạnh phúc lắm rồi.

Chính vì vậy, rất nhiều nơi có tập tục đốt vàng mã ngay sau khi người thân qua đời. Ngoài mục đích hối lộ lũ quỷ sai, việc này cũng xem như phòng ngừa rắc rối, bất kể người chết

có tư cách qua sông hay không, người nhà vẫn nên đốt cho họ đủ tiền qua sông rồi hẵng bàn tiếp.

Bởi thế, nhiều nơi còn có tập tục thả đèn giấy, thuyền giấy, thật ra cũng là muốn tặng những vong hồn hoặc người thân đã mất một ngọn đèn hoặc phương tiện dẫn lối qua sông. Tuy chỉ là ước nguyện hú họa nhưng cũng bắt nguồn từ truyền thuyết người lái đò.

Nói tới đây, Tần Nhất Hằng ngừng lại, nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ như thăm dò xem tôi có hiểu gì không. Những điều hắn nói tôi đều hiểu, nhưng vẫn không thấy liên quan gì đến ngôi nhà. Ở đây không gần con sông nào. Ngoài nước trong bồn do hắn xả ra thì chẳng chỗ nào có nước nữa cả.

Tôi dùng điện thoại chiếu vào mặt mình, sau đó nhìn hắn khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu.

Tần Nhất Hằng ừ một tiếng, như đã lường trước phản ứng của tôi. Hắn ngừng một lát rồi nói, hiện giờ, cả ngôi nhà này chính là một con đò.

Chẳng bao lâu nữa trời sẽ sáng. Tuy trong nhà có thêm người, nhưng tôi còn thấy bất an hơn là ở một mình. Lúc trước người bạn kia dặn tôi trông coi ở đây, giờ tự nhiên thêm một người, chẳng biết có hỏng chuyện hay không.

Có điều lâu như vậy vẫn chưa xảy ra chuyện gì, tôi đành trấn an bản thân, không đoán mò nữa. Những chuyện tôi trải qua quá nhiều, thuật lại cũng dài, tôi châm thuốc rồi kể tiếp.

7
Quỷ đói

Có lẽ vì đã nghe rất nhiều câu chuyện kì lạ từ miệng Tần Nhất Hằng, nên lần này tôi không hề kinh ngạc, trái lại, tôi bỗng liên tưởng tới một thứ. Bức tranh trên cửa tủ quần áo ở nhà hắn cũng vẽ dòng chảy, vì chưa hoàn chỉnh nên tới giờ chúng tôi vẫn không biết nó có ý nghĩa gì. Hiện tại nghe hắn kể, tôi thầm nghĩ, chẳng lẽ nó chỉ việc đưa đò sang sông?

Tôi chưa hỏi Tần Nhất Hằng ngay bởi còn muốn đợi hắn nói tiếp. Ai ngờ hắn không kể nữa mà bảo tôi tìm cây đèn pha về. Tôi đành sang phòng tắm nữ. May thay, dù đèn không sáng nữa nhưng linh kiện vẫn còn đủ, tìm lại chẳng khó khăn gì.

Tôi trở lại phòng tắm nam, Tần Nhất Hằng nhận lấy đèn pha rồi bắt đầu dùng dao chọc ngoáy, vẫn không nói thêm câu nào. Tôi đợi bên cạnh, lòng chưa hết lo lắng.

Gần hai mươi phút sau, tôi ngồi dưới sàn cũng thấy rã rời cả người, đột nhiên nghe Tần Nhất Hằng gọi Giang Thước. Tôi ngẩng đầu, chưa kịp hỏi thì thấy trước mắt bừng sáng. Hắn thình lình bật đèn pha lên! Ánh sáng tuy không bằng đèn pin mắt sói nhưng cũng làm lóa mắt. Căn phòng đang tối, tôi bỗng nhiên bị ánh đèn rọi thẳng vào mặt liền choáng váng, mắt nảy đom đóm.

Tôi liền chửi hắn, đồ ngu, cậu làm cái quái gì vậy? Tôi không thấy gì hết, mau tắt đèn đi!

Tần Nhất Hằng không đáp nhưng lập tức tắt đèn. Mắt tôi vốn chưa hồi phục đã lại thấy tối sầm. Tôi dụi mắt, nước mắt ròng ròng vì lóa, nhưng vẫn chưa nhìn thấy gì. Tôi lại rống lên, Tần Nhất Hằng! Hắn không đáp, phía bồn tắm vang lên một tiếng tõm như có vật nặng rơi xuống nước, sau đó lại là tiếng róc rách không ngừng.

Tôi thầm nghĩ, toi rồi, chẳng lẽ thứ dưới bồn sắp ngoi lên?

Cũng may thị lực đã hồi phục đôi chút, tôi vội cúi đầu mò tìm điện thoại rồi giơ lên chiếu về phía bồn tắm. Đèn màn hình điện thoại chỉ sáng lờ nhờ. Tôi thấy Tần Nhất Hằng đang vật lộn với một người không rõ tướng mạo, vì chẳng nhìn thấy mặt hắn, tôi chỉ có thể phân biệt dựa vào cảm giác.

Tôi đứng bật dậy, định qua đó giúp hắn một tay. Nhưng mặt sàn ướt sũng nước bắn ra từ bồn tắm, khiến tôi loạng choạng suýt ngã. Tôi soi điện thoại lên mặt sàn, giật nảy mình. Vị trí Tần Nhất Hằng vừa đứng có hai đôi giày, hơn nữa đều là giày chạy New Balance giống hệt nhau. Tuy ánh sáng không quá mạnh nhưng vì rất gần chỗ tôi đứng nên vẫn thấy rõ mồn một.

Thế này là sao? Tần Nhất Hằng biết rằng xuống nước phải vật lộn nên đã cởi giày ra? Nhưng tại sao lại có thêm một đôi giày nữa?

Mặc dù cảm thấy rất kì quái, nhưng tôi chẳng còn thời gian nghĩ ngợi, dợm bước tới chuẩn bị tham gia cuộc chiến dưới nước. Tuy nhiên, khi tôi còn đang sửng sốt, một trong hai người bỗng nhiên nhảy ra khỏi bồn tắm, chạy thẳng ra ngoài. Người còn lại tức tốc đuổi theo. Cả hai đều rất nhanh, đến nỗi

tôi không thể nhìn rõ ai mới là Tần Nhất Hằng. Nhưng mạng người là quan trọng nhất, tôi không dám do dự, vội vàng chạy ra theo.

Tuy đã cố gắng chạy nhanh hết sức, nhưng tôi vẫn lo đụng phải tường. Màn hình điện thoại không sáng lắm, tôi cũng không thông thuộc nơi này, nếu chạy nhanh e khó mà phản ứng kịp. Ra khỏi phòng thay đồ tới sảnh chính, tôi không thấy bóng dáng ai nữa. Nghe tiếng động, hình như hai người đã chạy lên gác, tôi bèn lao theo.

Leo được nửa cầu thang, tới chỗ rẽ ở chính giữa, còn chưa kịp cất bước lên tiếp, tôi đã nhận một cú đạp trúng ngực. Tên này đạp rất mạnh, hất văng tôi xuống dưới. Ban nãy chạy quá vội mà còn phải nhìn dưới chân, tôi không hề để ý có người ở giữa cầu thang.

Sống bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên tôi ngã một cú trời giáng như vậy, đau đến ứa nước mắt, đầu không biết đập vào đâu mà choáng váng hết cả. Tôi kêu một tiếng, lồm cồm định đứng lên, bởi lúc này nằm ườn ra đồng nghĩa với tự tìm đường chết. Tay tôi còn dứ vài đấm về phía trước, bất kể có trúng thứ gì, tôi cũng không để người khác dễ dàng tiếp cận.

Lạ một điều là, tôi huơ tay đánh bừa vài cái trong không trung rồi nhặt điện thoại lên, bật màn hình soi sáng, nhưng chẳng thấy đối phương xuất hiện. Ban đầu tôi còn cho rằng hắn đang nấp ở đâu đó, chờ thời cơ đánh úp. Tuy nhiên, đứng đó hồi lâu vẫn không thấy có động tĩnh gì, hơn nữa âm thanh trên lầu cũng im bặt tự lúc nào, cả ngôi nhà bỗng chốc vô cùng yên ắng.

Bầu không khí này khiến người ta cứ ngỡ những chuyện ban nãy chưa hề xảy ra, nhưng cơn đau ê ẩm khắp người lại

nhắc nhở tôi rằng, tất cả đều là sự thật. Tôi thấy rất bất an, hiện tại đúng là tiến thoái lưỡng nan. Tôi lo cho sự an nguy của Tần Nhất Hằng, nhưng bên trên im ắng như vậy cũng chẳng có gì hay, bởi chỉ có một khả năng, một trong hai người đã bị chế ngự.

Nhưng nếu xông bừa lên, tôi lại lo kẻ vừa nãy nấp trong bóng tối đợi mình mắc bẫy. Tôi đứng tại chỗ do dự hơn chục giây mà tưởng như dài vô tận. Rồi tôi quyết định, bất kể xảy ra chuyện gì vẫn phải lên đó, Tần Nhất Hằng đã vì tôi mà vào sinh ra tử biết bao lần, còn tôi ngoài chia cho hắn thêm ít tiền, thực sự chưa báo đáp được gì, nên không thể buông tay mặc kệ.

Ý đã quyết, tôi bèn tắt điện thoại, trong tình cảnh này mà giữ lại nguồn sáng quả thật không phải ưu thế. Tôi rón rén đi lên cầu thang, cố tình đi áp sát vào tường, như vậy dù có bị đá cũng không đến mức lăn xuống. Tôi cứ nơm nớp lo sợ đi tới chỗ rẽ, nhưng không có cú đá nào đợi tôi cả, chỉ có bóng đêm vô tận.

Tôi đi tiếp lên lầu, không dừng lại ở tầng hai. Tuy chưa thể chắc chắn nhưng tôi đoán bọn họ đánh nhau ở tầng ba. Thông thường trong những trận rượt đuổi, một bên sẽ chạy tới chỗ không còn đường lui rồi mới đấu sức. Cho nên chỉ cần người còn lại không đuổi kịp, thì nơi bọn họ gặp nhau nhất định là tầng ba.

Lên tới tầng ba, tôi dừng lại ở đầu cầu thang, hít một hơi thật sâu. Có lẽ là do ảo giác, tôi cảm thấy ngôi nhà càng lúc càng yên ắng. Điều này khiến tôi vô cùng lo lắng, chỉ sợ đột nhiên nhìn thấy thi thể của người nào đó.

Tim tôi đập càng lúc càng nhanh. Lần tường đi được vài bước, tôi đã tới lối rẽ vào dãy hành lang dài. Thử thách tiếp theo có vẻ khá khó khăn, bởi hành lang rất hẹp, muốn tránh né cũng khó. Cho nên mỗi bước đi, tôi đều chuẩn bị tâm lý có thể bị đánh úp bất ngờ. Tuy nhiên, đi tới cuối hành lang, tôi vẫn chưa thấy gì cả.

Quái nhỉ, chẳng lẽ họ đang ở gian phòng nào đó?

Lúc trước đi tìm mỏ neo, hai chúng tôi đã mở toàn bộ cửa phòng. Xung quanh đang yên tĩnh, nếu có người núp bên trong, dù tôi bước khẽ đến mấy, đối phương cũng phải phát hiện có kẻ đi qua. Chẳng lẽ cả hai đều chết rồi? Tuy suy nghĩ này có vẻ hoang đường, nhưng cũng có khả năng.

Nghĩ vậy, tôi cảm thấy mình không thể chần chừ thêm nữa, giả dụ Tần Nhất Hằng bị thương nặng hoặc hôn mê thì tôi tới sớm một giây, hắn sẽ được an toàn thêm một giây. Vì vậy, tôi lại mở điện thoại, dùng màn hình chiếu sáng, kiểm tra từng phòng một, bắt đầu từ căn phòng có chiếc giường sắt, kết thúc ở lối rẽ vào hành lang, nhưng các phòng đều trống không!

Quỷ tha ma bắt, đúng là gặp ma rồi. Tôi nghĩ mình phán đoán sai sót, chưa biết chừng hai người đang ở tầng hai, liền chạy xuống xem. Tuy nhiên, khắp nơi đều trống không, bất kể bóng đen còn lại là gì, thì một Tần Nhất Hằng bằng xương bằng thịt cũng đã thực sự biến mất!

Tôi không cam lòng, chạy thẳng xuống tầng một. Phòng tắm nữ vắng tanh. Tôi sang phòng tắm nam, thậm chí còn lấy hết can đảm mò xuống bể tắm, nhưng chẳng có gì ngoài nước và hai đôi giày chạy bộ. Tôi đành dừng lại, châm thuốc rồi ông ổng gọi tên Tần Nhất Hằng. Khốn nạn thật, dù thứ gì xuất hiện, tôi cũng sẽ liều mạng với nó.

Nhưng ngoài tiếng chính mình vọng lại, tôi chẳng nghe thấy ai trả lời.

Tôi gọi điện cho Tần Nhất Hằng nhưng không được. Chắc là điện thoại đã ngấm nước chập mạch lúc hắn vào bồn rồi.

Hút đến mấy điếu thuốc, tôi vẫn chưa hết mông lung. Dẫu biết rằng không thể tiếp tục đợi mãi, nhưng nếu không đợi, tôi cũng chẳng biết phải làm gì. Cứ thế, từng giây từng phút trôi qua, tôi xem đồng hồ, đã gần 5 giờ, ánh lê minh lọt vào qua cửa phòng tắm. Trong không gian nhờ nhờ sáng, tôi cẩn thận kiểm tra thêm lần nữa, vẫn không thấy bóng dáng Tần Nhất Hằng đâu.

Cuối cùng, tôi nghĩ, không thể phí thời gian ở đây nữa, phải báo cảnh sát. Nếu quả thật hết cách, tôi sẽ đi tìm ông lão đội mũ kia, dù sao đây cũng là nhà ông ta, có lẽ sẽ hỏi ra ít nhiều.

Tôi mang hai đôi giày về. Ra khỏi nhà tắm dịch vụ, ánh sáng bên ngoài khiến mắt tôi hơi lóa. Tôi tự kiểm tra lại, thấy trên đầu sưng một cục to do va đập khi lăn cầu thang, trước ngực là một vết giày lớn rõ mồn một, có thể thấy bấy giờ đối phương mạnh chân thế nào.

Tôi nhìn vết giày, bỗng cảm thấy có điểm không đúng. Sau khi so lại, tôi càng thêm kinh ngạc, vết giày trước ngực tôi là giày chạy bộ New Balance, tôi cũng có vài đôi nên không thể nhìn lầm được. Tôi lấy đôi giày của Tần Nhất Hằng ra so, không chỉ kiểu dáng mà kích cỡ cũng y hệt.

Ơ, kẻ đạp tôi rốt cuộc là ai? Lẽ nào là người đại diện của New Balance? Tại sao cả hai lại đi cùng một loại giày? Đêm nay quả thật trầy vi tróc vảy, tôi chẳng còn hơi sức đâu mà phỏng đoán. Trước khi đi, tôi quay đầu nhìn lại nhà tắm dịch

vụ. Từ bên ngoài, trông nó rất bình thường, chỉ hơi xập xệ, không hề giống một con đò. Không biết Tần Nhất Hằng lý giải thế nào khi nói vậy.

Quan sát một lúc, tôi bỗng nảy ra một ý. Trước đây nhà này chuyên buôn phấn bán hương, chưa biết chừng còn có lối thoát bí mật để trốn cảnh sát khi cần. Rất có thể Tần Nhất Hằng đã lén ra ngoài qua lối ấy. Nghĩ vậy, tôi cảm thấy sau khi trở về nghỉ ngơi, phải quay lại đây lần nữa.

Tôi ăn sáng ở con phố ngay gần đó, gửi tin nhắn cho Tần Nhất Hằng, nói rõ địa chỉ khách sạn mình đang ở. Nếu điện thoại hỏng, hắn vẫn sẽ nhận được tin khi thay cái mới.

Trong lúc ăn sáng, tôi tiện thể hỏi thăm ông chủ về nhà tắm dịch vụ, cũng chẳng thu được thông tin gì mới. Chỉ bất ngờ là trong lúc chuyện phiếm, chủ quán nói, thật ra đất ở khu vực này đã được một nhà đầu tư bất động sản mua lại, cách đây khá lâu họ đã định dỡ bỏ nhưng tới giờ vẫn chưa khởi công. Rất nhiều cửa hàng xung quanh nghe phong thanh đều lặng lẽ cơi nới hoặc xây thêm nhà cấp bốn, hòng kiếm thêm chút tiền khi giải tỏa, song tới giờ vẫn chưa có động tĩnh gì.

Nghe chủ quán nói, tôi nhẩm tính khu vực này tuy không phải trung tâm thành phố, nhưng vị trí cũng không tệ, nếu cho phá bỏ và di dời cũng tốn một khoản khá lớn, có thể nhà đầu tư bất động sản kia chưa thu xếp đủ kinh phí. Tôi tiện miệng hỏi thêm là nhà đầu tư nào. Câu trả lời của chủ quán khiến tôi sững sờ. Ông ta nói, là tập đoàn Hoành Đạt.

Nghe xong, tôi chỉ muốn nôn hết bát cháo thịt nấu trứng bắc thảo vừa ăn ra. Nhà này không những liên quan tới Viên Trận mà còn dính dáng đến cả Hoành Đạt!

Tôi nghĩ, người kí hợp đồng với ông lão kia chắc chắn không phải Viên Trận của tập đoàn Hoành Đạt, bằng không chẳng phải rất mâu thuẫn sao? Mua đất rồi lại bán ngôi nhà trên chính khu đất đó, nghĩ thế nào cũng không xuôi.

Nhưng nếu là Viên Trận khác, thì ông ta có mục đích gì? Chẳng lẽ cũng chỉ nghe thông tin sắp giải tỏa nên tới đây mua nhà? Kết quả là đợi mãi chẳng thấy nhà cửa tháo dỡ, đâm sốt ruột, hoặc cần xoay vòng vốn nên sang tay ngôi nhà cho kẻ khác? Nhưng tôi nghĩ, người này không cùng một phe với tập đoàn Hoành Đạt.

Tôi bước ra phố nhìn quanh, quả như lời chủ quán, nhiều cửa tiệm đều tự động cơi nới, khiến nhà cửa ở đây trông rất quái dị, ngay cả quán tôi đang ăn sáng cũng là một gian được nới rộng ra từ cửa hàng quần áo bên cạnh.

Tôi châm một điếu thuốc nhưng chẳng thấy tỉnh táo chút nào, trái lại đầu óc còn mơ hồ hơn. Nhà trong tay tôi không thiếu trường hợp phải đối mặt với vấn đề giải tỏa, nên tôi hiểu khá rõ về việc này. Suy xét hồi lâu, tôi đột nhiên nghĩ ra một điểm quan trọng. Viên Trận mua ngôi nhà, phải chăng là để tạo ra một căn hộ không chịu di dời, cản trở việc giải tỏa của tập đoàn Hoành Đạt? Sau khi đạt được mục đích, ngôi nhà không còn tác dụng nữa nên hắn bán nó cho người khác?

Nếu phân tích như vậy thì tập đoàn Hoành Đạt đến giờ vẫn chưa thi công là bởi không cần thiết phải thi công nữa? Chẳng lẽ đều liên quan đến việc ghi chép giấc mộng thai?

Tôi phát hoảng vì phán đoán của mình, nếu thật thế thì đây quả thật là một vụ làm ăn lớn. Khu đất trị giá ít nhất vài trăm triệu tệ, bỏ ra một khoản lớn như vậy chỉ để vào nhà ghi chép mộng thai thôi sao? Mơ mộng có gì mà đáng giá tới vậy?

Huống hồ, cứ mua luôn nhà tắm dịch vụ là được rồi. Dù vì nguyên nhân nào đó mà muốn che giấu tai mắt của người khác thì cũng không đến mức phải mua lại toàn bộ khu đất.

Suy nghĩ mãi chỉ tổ nhức đầu, giá có Tần Nhất Hằng thì tốt quá.

Ăn sáng xong, tôi lại càng mơ màng, không biết có phải do cú va đập đêm qua không. Về tới khách sạn, tôi đặt điện thoại bên tai rồi nằm xuống giường ngủ. Cứ ngong ngóng đợi điện thoại kêu nên tôi ngủ không ngon giấc, cố gắng lắm mới ngủ được tới hơn 3 giờ chiều.

Sau khi thức dậy, tôi thử gọi điện cho Tần Nhất Hằng nhưng hắn vẫn bặt vô âm tín. Hắn mất tích chưa lâu, báo cảnh sát e cũng chẳng ai quan tâm. Hơn nữa, bình tĩnh suy nghĩ lại, rất có thể hắn đã thủ tiêu tên kia, báo cảnh sát thì sẽ hại hắn mất. Nhưng tôi không thể đợi suông mãi, nên nhân lúc trời chưa tối, phải tới nhà tắm xem sao.

Lần này, tôi lùng sục suốt hơn hai tiếng vẫn chẳng thấy lối đi bí mật nào, đành bó tay trở về khách sạn. Không biết còn phải đợi thêm bao lâu nữa, mà quan trọng nhất là, tôi thậm chí còn chưa tìm được người hỗ trợ phân tích. Cuối cùng, sau nhiều lần đắn đo, tôi đành gọi điện cho ông lão kia.

Giọng điệu ông ta vẫn như cũ khiến tôi lạnh cả người. Tôi nói, chúng tôi đã dò xét ngôi nhà, phát hiện được khá nhiều thứ, nhưng bên trong còn một vài nghi vấn mong ông giải đáp. Tôi không dám kể Tần Nhất Hằng mất tích, lo rằng ngôi nhà là một cái bẫy do ông ta đặt ra. Tôi đâu thể nói chúng tôi đã trúng bẫy được.

Đáp lại, ông lão chỉ lạnh nhạt bảo tôi trở về gặp mặt rồi bàn tiếp, và ngắt máy. Tôi không dám chậm trễ, lập tức mua

vé, để lại lời nhắn cho Tần Nhất Hằng ở quầy lễ tân rồi thu xếp về luôn. Xuống sân bay, tôi không ghé qua nhà mà hẹn gặp ông lão, địa điểm vẫn là quán trà kia.

Tới nơi chưa thấy ông già đâu, tôi bèn gục xuống bàn nghỉ ngơi một lát. Khoảng bảy, tám phút sau, ông ta mới đẩy cửa bước vào, cũng không thèm ngồi xuống, chỉ bảo tôi đứng lên theo ông ta ra xe.

Tôi ngồi trên xe, vờ bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ dù tim đập như trống làng.

Xe đi không lâu, qua chừng hai, ba con phố rồi dừng lại ở một khu biệt thự có tiếng nằm gần trung tâm thành phố. Xây biệt thự ở vị trí này, giá cả chắc chắn không rẻ, nên nơi đây hiển nhiên chỉ dành cho những kẻ có tiền. Tôi vẫn luôn mơ ước mua được nhà ở đây mà vẫn chưa thực hiện nổi.

Chẳng hiểu vì sao phải xuống xe giữa chừng, tôi theo ông lão cuốc bộ khá xa, cuối cùng tới một căn biệt thự.

Cách bày biện và trang trí nội thất khiến tôi khá thất vọng, có thể vì xây đã lâu. Nhìn bên ngoài còn tàm tạm, bước vào thì thấy rất quê mùa. Ông lão không khách sáo, ngồi ngay xuống sofa uống trà. Tôi chưa ngồi vội mà đứng quan sát xung quanh.

Về cơ bản, biệt thự xây theo phong cách Trung Hoa xưa, nhưng kém xa căn lần trước ông ta cho chúng tôi xem. Giữa gian chính treo một bức thư pháp khá to, tôi vừa nhìn đã nhận ra, chữ trên đó chính là Vạn dân nhất hộ.

Chưa được chủ nhà cho phép, tôi cũng không thể vào trong, đành ngồi xuống cân nhắc xem nên đặt câu hỏi trước

hay cứ đợi ông ta. Tôi còn đang mải nghĩ, ông lão đã cất lời, bạn cậu đâu?

Tôi hơi hoảng, không biết nên nói thật hay nói dối, cuối cùng quyết định lấp liếm rằng hắn có việc không tới được. Ông lão thản nhiên nhìn tôi, tiếp tục uống trà. Uống xong một chén, ông ta đứng dậy bảo tôi theo lên gác. Lúc này, tôi mới được xem những chỗ khác của ngôi nhà.

Cách trang trí của tầng trên tuy đẹp hơn, nhưng cũng chẳng đâu vào đâu. Tôi theo ông lão vào một căn phòng, trông lối bài trí có vẻ là phòng sách. Ông ta lấy một quyển sách trên giá lật xem, sau đó đưa tôi một tờ giấy rồi hỏi, cậu có biết thứ này không?

Tôi nhận lấy, sững sờ. Đây chính là tờ giấy Phòng Vạn Kim viết khi Tần Nhất Hằng đưa tôi tới xem chữ. Tại sao nó lại nằm trong tay ông lão này? Toi rồi, nếu tờ giấy không phải là do Tần Nhất Hằng đưa thì kẻ đánh lén đêm hôm trước rõ ràng có liên quan đến ông ta.

Tôi nhìn ông lão, chắc là do tác động tâm lý, tự dưng cảm thấy mặt ông ta đằng đằng sát khí.

Tôi nhẩm tính, thế là chui vào miệng cọp rồi. Tôi đang cân nhắc có nên ra tay khống chế trước không thì ông ta hỏi, chẳng phải cậu chỉ biết hàm ý của bốn cái thăm, còn một thăm vẫn chưa biết sao?

Nghe vậy, tôi hít sâu một hơi, lẽ nào ông ta đã bức cung Tần Nhất Hằng, bằng không làm sao biết rõ như vậy? Tôi nhìn ông ta, khẽ lắc đầu, chờ xem diễn biến tiếp theo.

Ông lão hỏi, chẳng phải các cậu đều không biết những cái tủ quần áo kia để làm gì à?

Sao trông ông ta có vẻ đắc ý vậy? Tôi bắt đầu không nhịn nổi, chỉ muốn đạp cho ông ta một cước vào ngay giữa ngực! Tôi châm thuốc, không trả lời, cảm thấy có đáp cũng vô ích. Ông lão cũng im lặng hồi lâu, rồi thình lình vỗ vai tôi nói, đêm nay ngủ lại đây, ngày mai sẽ cho cậu biết đáp án.

Cái kiểu úp úp mở mở y hệt Tần Nhất Hằng! Tôi càng thêm nghi ngờ hắn đã bị ông ta bắt, liền hỏi vặn, ông lấy gì để chứng minh rằng mình nói thật?

Giọng tôi đã không còn khách sáo nhưng ông lão cũng không giận, chỉ chỉnh mũ rồi đáp, những thăm này không phải thông báo tìm người, bởi thăm cuối chính là thăm chết, bạn cậu không thể không biết.

Ông ta nói rất quả quyết, nếu là nói mò thì quả thật kĩ năng diễn xuất quá giỏi. Tuy nhiên, giữa ông ta và Tần Nhất Hằng, tôi sẽ chọn tin tưởng người phe mình, bởi hắn không lý nào lại lừa tôi. Bèn hỏi lại, vậy ý nghĩa của năm cái thăm là gì?

Ông lão thở dài rồi thốt ra ba chữ, lệnh truy nã.

Dứt lời, ông ta ra khỏi phòng, để lại tôi đứng đó chưng hửng. Tôi biết rõ sự khác biệt giữa lệnh truy nã và thông báo tìm người, một cái là bắt, một cái là tìm, mục đích gần giống nhau nhưng xuất phát điểm thì khác hẳn.

Ngẫm kĩ, tôi vẫn thấy lời ông ta nói không phải là sự thật. Thứ nhất, theo phân tích lúc trước, năm chiếc thăm này nhằm tìm kiếm một người ở tương lai, dù giờ đổi thành lệnh truy nã thì vẫn rất hoang đường, vớ vẩn, có phải là phim xuyên không đâu. Thứ hai, tôi còn nghi ngờ Tần Nhất Hằng đang nằm trong tay ông lão, ông ta nói vậy để chia rẽ chúng tôi hoặc có mục đích gì khác.

Nhưng suy đi tính lại, tôi cảm thấy mình vẫn phải ở đây. Bởi trừ cách này ra, tôi thực sự không còn manh mối nào. Huống hồ xem chừng ông ta không định lấy mạng tôi, bằng không chẳng việc gì phải đợi đến đêm mới động thủ. Tôi xuống lầu, nói rằng mình đồng ý ở lại, mong ông ta sẽ giữ lời.

Ông lão sắp xếp cho tôi một phòng ở tầng một. Từ vị trí, có thể thấy đây là phòng ngủ dành cho khách, bên trong rất sạch sẽ, hình như có người tới quét dọn hằng ngày, nhưng so với các phòng khác thì hơi nhỏ.

Sau khi ông lão đi, tôi đóng cửa kiểm tra qua một lượt, xem bên trong có cài camera quay lén, thiết bị nghe trộm hay vật dụng huyền học không, bởi ông ta không thể vô duyên vô cớ xếp tôi vào căn phòng này. Thế nhưng tôi chẳng phát hiện được gì. Cuối cùng, tôi đành ngồi dựa vào giường giết thời gian, đoán xem căn phòng có bí mật nào.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ chốc lát trời đã tối. Ông lão chẳng buồn gọi tôi ăn cơm, chủ nhà mà không có tâm gì cả. May thay tôi cũng chẳng thiết ăn uống, nằm trên giường mãi lại buồn ngủ. Nhưng tôi không dám nhắm mắt, gắng giữ mình tỉnh táo để thức trọn đêm nay.

Cảm giác vô cùng khó chịu, gần giống như xếp hàng đợi vào phòng mổ vậy. Tôi đành kéo rèm cửa sổ ra, nếu không cứ đợi trong phòng lại càng ngột ngạt. Xem đồng hồ lần nữa, đã hơn 10 giờ đêm. Để tránh ngủ quên, tôi ngồi dậy hút hai điếu thuốc.

Ngoài cửa vẫn không có động tĩnh, ông lão đã ngần ấy tuổi, chắc không có thói quen thức khuya. Từ lúc vào phòng đến giờ, ngay cả tiếng bật ti vi tôi cũng không nghe thấy.

Ngồi một lúc, tôi mót tiểu, định mở cửa ra ngoài đi vệ sinh. Nhưng vừa cầm lấy tay nắm, tôi đã láng máng nghe tiếng động lạch cạch, ngỡ là tiếng khóa cửa, nhưng thử đẩy mới biết không phải. Tiếp đó, bên ngoài lại có tiếng kéo lê đồ vật trên mặt đất, âm thanh từ xa đến gần, cuối cùng dừng lại trước cửa phòng tôi.

Tôi hơi căng thẳng, thầm nghĩ đã nửa đêm rồi, ông lão còn di chuyển cái gì? Chưa kịp nghĩ tiếp, bên ngoài lại lạch cạch lần nữa, sau đó vẫn là tiếng kéo lê đồ vật tới cửa phòng tôi. Công việc làm ăn của tôi thường dùng dịch vụ chuyển phát, nên tôi rất quen với tiếng động này, có vẻ thứ bên ngoài không hề nhẹ. Biết vậy, tôi lại càng lo lắng, ông lão làm nổi mấy việc chân tay ư? Chẳng lẽ trong nhà còn có người khác? Tôi áp tai lên cửa nghe ngóng, thấy tiếng động vẫn không dứt, còn rất đều đặn nhịp nhàng.

Nghe thêm một lát, tôi sực nghĩ ra, sao giống như đang kiểm hàng vậy?

Tôi vốn là người làm ăn, liên tưởng được như vậy là bình thường, nhưng phương thức ghi chép hàng hóa ngoài kia rất thô sơ, có vẻ còn sử dụng bàn tính. Chẳng lẽ ông lão đang buôn bán thứ gì trái phép, phải xuất hàng lúc nửa đêm? Ở tuổi ông ta nếu thích sử dụng bàn tính thì cũng chẳng lạ, nhưng tại sao phải chất hàng ở cửa phòng tôi? Nghĩ tới đây, tôi bèn quay đầu ra cửa sổ, ngoài ấy có lan can chống trộm khá to.

Thoáng nhìn qua, tim liền đập thình thịch.

Vì cuối cùng tôi đã nhận ra điểm đặc biệt của căn phòng. Thông thường các phòng trong nhà đều mở cửa hướng vào trong, còn cửa phòng này lại hướng ra ngoài! Bây giờ bên

ngoài chất chồng bao nhiêu thứ như vậy, ông ta muốn giam lỏng tôi!

Tôi thử đẩy cửa, quả nhiên đã kẹt cứng.

Không biết diễn biến tiếp theo thế nào, nhưng chắc chắn không phải chuyện tử tế. Tôi dùng bả vai huých thật lực, cánh cửa vẫn không suy suyển. Tôi lục tìm trong phòng, ngay cả vật dụng để phòng thân cũng không có. Cuối cùng, tôi nghĩ đến cái điện thoại trong túi, nhưng nếu không biết rõ vị trí của ngôi nhà thì không thể báo cảnh sát. Nghĩ tới đây, tôi mới trấn tĩnh lại, tập trung phân tích để tìm cách giải quyết.

Tình hình hiện tại chẳng khác nào vượt ngục, chỉ có thể lấy cứng chọi cứng mà thôi.

Còn đang mải nghĩ xem có nên gầm lên cho có khí thế không, tôi bỗng nghe tiếng ông lão. Hình như ông ta đang hỏi người bên cạnh, hắn không phải thật sao?

Không nghe thấy tiếng trả lời, bên ngoài yên ắng như tờ. Tôi dỏng tai nghe mãi, đến tiếng bước chân cũng không có. Tôi không khỏi bất an, tay đã ấn sẵn số 110 trên điện thoại, chỉ thiếu điều bấm nút gọi. Tuy nhiên, từng giây từng phút trôi qua, người bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì.

Cuối cùng, tôi đành trở lại giường.

Tôi châm thuốc, rít vài hơi, đèn trong phòng đột nhiên phụt tắt, sau đó bên ngoài bắt đầu ồn ào. Điều này đã nằm trong dự tính của tôi. Tôi đứng dậy nép vào góc phòng, nếu đối phương xông vào, tôi có thể kịp thời phản ứng. Nhưng đợi rất lâu, bên ngoài càng lúc càng hỗn loạn, song vẫn không có ai động vào cánh cửa.

Tôi đợi đến sốt cả ruột, mẹ kiếp, tóm lại là có đánh hay không? Thêm một lúc nữa, ngoài cửa bỗng dưng yên tĩnh trở lại. Tôi đang lấy làm lạ thì cửa bỗng kêu cọt kẹt rồi hé ra một khe nhỏ, người bên ngoài chưa vội tiến vào, mà muốn thăm dò tình hình bên trong. Căn phòng nhỏ quá, tôi tránh không nổi, huống hồ điện thoại còn đang sáng, đành ra tay trước, sải bước đi tới đạp tung cửa phòng.

Chẳng ngờ, ngoài cửa không có bóng người, ngay cả những đồ vật lẽ ra chất chồng ở đó cũng không thấy.

Tôi chạy một mạch tới phòng khách. Ở đây tối đen như mực, rèm của sổ buông hết xuống, chỉ có vài tia sáng hắt vào. Tôi đảo mắt nhìn quanh, không thấy ai. Bật công tắc không lên đèn, tôi đành lôi điện thoại ra lia một vòng mới thấy dưới sàn cạnh cửa lớn bày đầy bát. Tôi lại gần xem, trong bát đựng cháo đã nguội ngắt, không biết đặt ở đây từ lúc nào.

Đây là bữa tối sao? Món này thật chẳng ra gì, thảo nào ngại không gọi tôi ra ăn cùng. Nhưng nhà chẳng lẽ không có phòng ăn ư, sao lôi nhau ra ngồi ở cửa mà ăn thế nhỉ?

Tuy thấy lạ nhưng tôi cũng không còn bụng dạ nào nghĩ kĩ, tiếp tục tìm kiếm nguồn điện trong phòng. Song mới quay người đi được vài bước, tôi bỗng khựng lại, bởi nghe thấy tiếng xì xụp rõ mồn một sau lưng.

Tôi sởn hết gai ốc, rõ ràng có người đang húp cháo!

Nhưng tôi đứng lù lù ở đó cầm điện thoại soi mà kẻ này không phản ứng gì sao?

Tôi cố gắng thở đều, xoay người lại thì nhìn thấy một người đang ngồi xổm quay lưng về phía mình, ăn ngon lành. Tôi không nhìn thấy mặt gã, cũng không dám dùng điện thoại

chiếu vào, đành mượn ánh sáng ngoài cửa sổ để quan sát. Tiếc rằng gã ngồi cách cửa sổ khá xa nên nhìn không rõ lắm. Tôi do dự mãi, chẳng biết có nên cất tiếng gọi không. Còn chưa kịp quyết định, tôi lại phát hiện thêm một vấn đề.

Gã không mặc quần áo!

Tôi giương mắt lên xác nhận, quả nhiên kẻ này trần như nhộng. Tôi càng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù gã là người sống thì như vậy cũng hết sức quái gở! Gã ăn cháo hùng hục, không hề ngẩng đầu lên, hết bát này đến bát khác.

Tôi bối rối, định ra tay thì sợ làm bị thương người tốt, muốn tránh đi thì gã chặn trước cửa. Đương lúc dùng dằng, bỗng một bóng người từ sau lưng tôi lao ra, động tác rất nhanh, thoáng chốc đã đẩy ngã người ăn cháo. Bát cháo rơi xuống sàn vỡ tan tành, hai bóng người lao vào vật lộn.

Tôi há hốc miệng, suy nghĩ đầu tiên bật ra là, lại một kẻ nữa đến tranh ăn. Thảo nào trong nhà không có người, hai tên kia đã đói đến mức này, liệu có ăn cả thịt người không? Nghĩ vậy, tôi lập tức chạy về căn phòng ban nãy.

Nhưng vừa nhúc nhích, tôi liền nghe thấy giọng nói quen thuộc của Tần Nhất Hằng, Giang Thước! Khốn kiếp, anh đừng có chạy, mau tới giúp tôi ghì chặt gã này xuống, xem chỉ tay của gã! Mau xem chỉ tay của gã!

Nghe tiếng Tần Nhất Hằng, tôi vô cùng mừng rỡ, bất chấp sợ hãi, lao tới định giúp một tay. Tiếc rằng hai người quấn lấy nhau quá chặt, ban đầu tôi định dùng chân đạp, nhưng nhìn một hồi lại không dám nữa.

Cuối cùng, tôi mặc kệ, cứ thế nhào vào.

Kẻ bị Tần Nhất Hằng ghì chặt rất khỏe, không hề giống người thiếu ăn! Tôi dùng hết sức đè gã xuống mà không được, còn bị gã đẩy ngã lăn ra. Trên sàn vương vãi đầy mảnh bát vỡ, một mảnh găm sâu vào cánh tay tôi, đau đến suýt chảy nước mắt.

Trước tình cảnh tối om không một ánh đèn, hai đánh một chưa chắc đã chiếm ưu thế. May mà Tần Nhất Hằng mặc quần áo nên tôi mới phân biệt được, bèn liều mạng ôm lấy bắp đùi kẻ kia.

Ba người giằng co chừng năm phút, toàn thân tôi bắt đầu toát mồ hôi, gã kia cũng phản kháng yếu hơn. Nhưng mặt tôi đã bị gã đạp cho mấy phát. Cuối cùng, sau khoảng thời gian hút hết điếu thuốc, Tần Nhất Hằng đứng dậy, dùng đầu gối húc vào lưng kẻ kia, chế ngự gã. Tôi nằm vật ra sàn thở hồng hộc, vật lộn thế này quả là quá sức, khắp người tôi chi chít thương tích, mông còn dính đầy cháo, thật là buồn nôn.

Tôi định xem kẻ trần như nhộng kia trông thế nào, nhưng trong lúc vật lộn, không hiểu điện thoại đã văng đi đâu, đành xích lại gần quan sát. Kẻ nọ không phản ứng gì, mặt mũi hơi đờ đẫn. Lạ lùng là, gã không những ở trần mà ngay cả tóc cũng không có. Tôi phải nhịn lắm mới không vỗ lên đầu gã, tuy bây giờ gã có vẻ ngoan ngoãn, nhưng chưa biết chừng bị động vào lại nổi điên lên.

Tần Nhất Hằng ấn gã xuống, thở một lúc rồi bảo tôi lấy bật lửa soi vào lòng bàn tay gã. Qua ánh lửa, tôi mới thấy rõ dáng vẻ kẻ này, trông nét mặt có vẻ là người phương Nam, nghiêm túc mà nói thì cũng khá nho nhã, chỉ tiếc kiểu đầu thật không mê nổi.

Tuy đã bị khống chế nhưng gã vẫn siết chặt nắm tay, như thể sẵn sàng đánh trả bất cứ lúc nào. Tôi phải dùng sức rất mạnh mới cạy được ngón tay gã ra. Vừa soi bật lửa vào, tôi đã hít sâu một hơi. Lòng bàn tay gã rõ ràng từng bị ủi qua, vết sẹo bỏng đã cũ, nhìn rất đáng sợ. Tần Nhất Hằng thấy vậy cũng ồ lên kinh ngạc, bảo tôi lập tức xem tay còn lại. Kết quả vẫn như cũ, đừng nói là chỉ tay, thậm chí cả đốt ngón tay cũng không phân biệt được nữa.

Tôi lấy bật lửa châm thuốc đưa tới miệng Tần Nhất Hằng, sau đó tự mình châm một điếu.

Thật ra ngay từ đầu, tôi đã rấp tâm mắng cho hắn một trận, lúc ở nhà tắm dịch vụ, hắn thật quá đáng. Nhưng cân nhắc một hồi, rốt cuộc tôi lại hỏi, kẻ này là ai? Tối hôm đó cậu đi đâu?

Tần Nhất Hằng rít một hơi thuốc, bảo tôi giữ thay hắn. Giờ tôi mới nhận ra hắn vẫn luôn dùng thứ gì đó siết cổ kẻ kia. Tôi đón lấy, soi bật lửa nhìn, hóa ra là âm khấu mà Tần Nhất Hằng cho tôi xem khi ở nhà, chính là sợi dây thừng từng được nhiều người dùng để treo cổ.

Tôi bắt chước hắn ghè đầu gối vào lưng kẻ kia rồi cúi đầu quan sát, thấy lưng gã chằng chịt sẹo ngang dọc như bảng biểu. Thoạt trông, tim tôi tưởng như ngừng đập. Tại sao lại giống pho tượng ở nhà Tần Nhất Hằng thế?

Tôi siết chặt âm khấu, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh. Cũng may Tần Nhất Hằng nhổ hết mảnh bát vỡ găm trên người rồi đến thế chỗ tôi. Tôi vẫn dùng bật lửa chiếu sáng cho hắn. Ánh lửa chập chờn, sắc mặt hắn cũng rất nặng nề.

Hút xong điếu thuốc, Tần Nhất Hằng mới giải thích, kẻ này chỉ là mồi nhử, có thể là kẻ lang thang hoặc bị lừa đưa từ

nơi khác tới đây. Tóm lại, thân phận trước kia của gã không quan trọng.

Mồi nhử vốn là một cái xác không hồn, bị người ta vứt ở ngã tư giữa đêm hôm, sau đó bắc bếp lò nấu cháo phát chẩn, thu hút ma quỷ xung quanh tới. Tương truyền, đây là cách để đối phó với đại dịch châu chấu thời xưa. Người ta tin rằng dịch châu chấu là do ác quỷ hoành hành ở nhân gian, cho nên nếu phát chẩn cháo ở đầu thôn đầu ngõ tế quỷ, sẽ tránh được nạn dịch.

Thông thường người ta dùng trâu sống, cừu sống, thậm chí cá sống làm mồi nhử, mục dích là để dụ quỷ đói đầu đàn nhập vào, sau đó sẽ dùng dao mổ giết nó, đại khái giống như giết giặc phải giết tướng trước, sử dụng sát khí để triệt tiêu âm khí của quỷ đói.

Toàn bộ quá trình này phải giao cho đồ tể giàu kinh nghiệm thực hiện, một là vì người bình thường không đủ tàn bạo, rất dễ trúng tà, hai là nghe nói sau khi quỷ đói nhập vào mồi nhử thì rất khó xử lý, phải chém một nhát chết ngay, nếu không sẽ gây ra đại họa.

Tần Nhất Hằng châm thêm một điếu thuốc rồi tiếp, kẻ này cũng bị quỷ đói nhập xác theo cách tương tự, có vẻ đã được nuôi ở đây lâu rồi.

Quỷ đói vốn là loại quỷ hung hãn, sau khi nhập vào người rất khó trục ra. Giải thích đơn giản thì, con quỷ đó bám người rất chặt, hơn nữa bản năng của nó vốn là ăn, rất dễ thao túng, chỉ cần dùng đồ ăn hoặc vài thủ thuật nhỏ là chế ngự được.

Nuôi nó chỉ nhằm một mục đích thôi, là tác động vào giấc mơ!

Tôi ồ lên kinh ngạc, Tần Nhất Hằng đã nói đến thế, khỏi cần hỏi cũng hiểu là muốn tác động tới mộng thai.

Tần Nhất Hằng lại nói, việc ác quỷ tác động đến giấc mơ cũng chẳng có gì bí mật. Rất nhiều người nửa đêm đột nhiên tỉnh giấc, người đầy mồ hôi, nhưng lại không nhớ mình đã mơ thấy gì. Tình huống này đa phần là bị ma quỷ vãng lai động tới khi đang ngủ. Giải thích kĩ càng thì, đây là một loại phản ứng cảnh báo kì diệu của cơ thể, nhưng mỗi người một khác. Nếu là người nhẹ vía, thường sẽ khó tỉnh giấc, khi bị quấy nhiễu lại càng ngủ say, dù đi ngủ sớm thì vẫn dậy muộn, thức giấc cũng không nhớ rõ về giấc mơ. Thật ra như vậy cũng để tránh cho người nhẹ vía tỉnh dậy trông thấy ma quỷ mà sợ đến hồn phi phách tán, xem như cơ chế tự vệ vô thức.

Còn theo cách lý giải của dân gian, mồi nhử mang thân xác người nhưng hồn lại là quỷ đói, nên đưa nó đến phòng ngủ sẽ làm kinh động giấc mơ. Chắc chắn kẻ nuôi nó cũng có dự định như vậy, mục đích chỉ có một: quấy đảo giấc mộng thai trong ngôi nhà đó.

Nói tới đây, Tần Nhất Hằng bảo tôi soi bật lửa vào lưng kẻ kia rồi nói, loại bảng biểu này cũng được dùng để ghi chép mộng thai. Hơn nữa, đừng thấy mồi nhử ú ớ mà coi gã như động vật, thật ra nếu dùng chút mánh khóe huyền thuật hỗ trợ, có thể giao tiếp với gã.

Ác quỷ có thể nhìn thấu giấc mộng, người nuôi nó nhất định sẽ ghi lại giấc mộng đã được giải mã. Làm vậy e rằng cũng có nguyên nhân. Vì không biết giấc mộng thai có tác dụng gì, tại sao lại phải ghi chép, cho nên họ đành dùng cách này để tìm hiểu.

Lời Tần Nhất Hằng khiến tôi lạnh cả người, tuy nghe có vẻ rất phức tạp nhưng ngẫm nghĩ một lúc sẽ không thấy khó hiểu nữa.

Ban nãy, tôi cực kì mót tiểu, nhưng thình lình lại xảy ra sự cố nên nhãng đi mất. Bây giờ bị lời nói của hắn kích thích, lại thấy tình hình đã yên ổn, tôi hết nhịn nổi, bèn bảo hắn đợi một lát rồi đi vệ sinh.

Ngôi nhà quá rộng, tôi lại không quen, xung quanh còn tối mù nên tìm nhà vệ sinh cũng khá vất vả. Khó khăn lắm mới tìm được thì tôi đã sắp són ra quần. Giải quyết xong xuôi, tôi trở về phòng khách, không thấy Tần Nhất Hằng và kẻ kia đâu.

Tôi cho rằng hắn đi tìm chỗ nghỉ ngơi, giữ mãi tư thế đó cũng mệt. Nhưng tôi gọi mấy câu mới nhận ra hai người đó đã biến mất. Cửa chính đóng chặt, không biết có phải sau khi ra ngoài Tần Nhất Hằng đã khép vào không. Tôi mở cửa đuổi theo, nhưng trục đường chính chạy dọc khu nhà không có một bóng người.

Có thể vì khu biệt thự khá cũ kĩ nên không nhiều người ở, dù sao kẻ có thể mua nhà ở đây chắc chắn không chỉ có một ngôi nhà nên bên ngoài vắng tanh, cảm giác không hề có hơi người.

Tôi đành trở lại biệt thự tìm điện thoại. Nhưng khi tìm thấy, tôi mới nhận ra màn hình đã vỡ, không khởi động được nữa. Tôi vào bếp lục tìm dụng cụ chiếu sáng nhưng không có, đành bật bếp lên.

Trước đó không có thời gian suy nghĩ kĩ, giờ tôi mới bắt đầu phân tích tình hình. Thứ nhất, không thấy ông lão kia đâu, trong nhà có mỗi tôi và một mồi nhử chỉ biết ăn. Thật không hiểu ra sao. Khoan nói tới việc ông ta có sợ tôi phá hỏng ngôi

nhà hay không, chỉ riêng mồi nhử, theo lời Tần Nhất Hằng, đã là một yếu tố khá quan trọng. Hơn nữa bảng biểu sau lưng gã vẫn để trống, hình như chưa hề sử dụng. Chẳng lẽ gã mới được bổ sung? Ông ta phải đi gấp nên đã bỏ gã lại? Chỗ cháo kia dùng để kéo dài thời gian vì sợ mồi nhử bám theo?

Thứ hai, tại sao Tần Nhất Hằng bỗng nhiên xuất hiện? Tôi vừa xuống máy bay liền tới thẳng đây, trên đường đi cũng không liên lạc với hắn, lẽ nào hắn vẫn âm thầm bám theo bảo vệ tôi? Thấy tôi sắp xảy ra chuyện nên mới ra tay? Nếu thế hắn cần gì phải ẩn núp như vậy?

Tôi châm thuốc vào bếp lửa, rít vài hơi, mới dần hiểu ra. Thực tế không phải tôi quá chậm hiểu, chỉ là tôi không hề muốn nghĩ theo hướng này. Khả năng duy nhất lý giải cho mọi chuyện chính là Tần Nhất Hằng và ông lão kia đã âm thầm trao đổi thông tin với nhau. Nếu vậy, chẳng lẽ câu hỏi "Hắn không phải thật sao?" của ông lão khi đứng ngoài cửa chính là hỏi Tần Nhất Hằng?

Tôi khẽ day day thái dương, suy nghĩ đến mức nôn nao, bèn ngồi bệt xuống đất. Trong tủ lạnh nhà ông lão chẳng có gì, tôi đành uống tạm vài ngụm nước máy.

Nhớ lại thì, từ khi vào nghề tới giờ, dường như rất nhiều chuyện đều là Tần Nhất Hằng dẫn tôi đi làm. Tôi chưa từng nghi ngờ dự tính ban đầu của hắn, thậm chí chưa từng nghĩ đến việc nghi ngờ.

Từ nhỏ đến lớn, tôi chẳng bao giờ hoài nghi bè bạn, đối với Tần Nhất Hằng cũng vậy, tôi luôn cho rằng cộng sự là phải tin tưởng lẫn nhau. Lúc nào tôi cũng nghe theo hắn, rất nhiều chuyện đều do hắn giải thích cho tôi. Nhưng, nếu lời giải thích của Tần Nhất Hằng không phải sự thật thì sao?

Tôi không dám nghĩ nữa. Tôi không hiểu gì về huyền thuật, trên thực tế dù làm ăn lâu như vậy nhưng đến kiến thức cơ bản tôi cũng không biết. Cho nên, tôi mãi mãi không thể kiểm chứng lời hắn nói.

Thật lòng, tôi cũng không biết tại sao mình bỗng dưng nghi ngờ Tần Nhất Hằng, nghĩ kĩ thì hắn đâu có sơ hở gì. Nhưng tôi vẫn cảm giác hành tung của hắn ngày càng bí hiểm, cứ như có chuyện muốn giấu giếm, nhưng hắn đâu cần thiết phải làm hại tôi.

Tôi hút liền mấy điếu, cảm thấy không thể tiếp tục ở đây được nữa. Ông lão kia chắc không quay lại nữa rồi. Tôi trở về căn phòng ban nãy lấy hai đôi giày chạy rồi rời khỏi biệt thự, bắt taxi đi về.

Về đến nhà, tôi mặc kệ tất cả lăn ra ngủ, hi vọng khi tỉnh dậy, mọi chuyện chỉ là một giấc mơ. Tuy nhiên, hiện thực vẫn cứ tiếp diễn.

Hôm sau, tôi ra siêu thị mua điện thoại mới rồi gọi hú họa cho Tần Nhất Hằng, vẫn không được. Quay về nhà, tôi bắt đầu tổng kết lại, và phát hiện được không ít chi tiết đáng nghi, liền quyết định phải đích thân làm rõ những điểm này.

Để điều tra, chắc chắn phải nhờ vào quen biết. Mấy năm nay, tôi cũng tích góp được kha khá mối quan hệ, nhưng đa phần đều là quen biết trên bàn rượu. Nhờ vả bọn họ kể ra cũng có cái lợi, chỉ cần đưa đủ tiền, không phải gánh thêm nợ ân tình. Tôi thử liên lạc với họ nhờ giới thiệu vài cao nhân huyền thuật, dù sao thì đa số nghi vấn đều phải tham khảo ý kiến người trong nghề.

Mọi việc diễn ra khá thuận lợi, có điều, đáp án lại khiến tôi ngỡ ngàng.

Đầu tiên, tôi bắt tay vào mục tiêu dễ điều tra nhất, chính là Vạn Cẩm Vinh. Nhân vật này thực sự tồn tại, thân phận và hoàn cảnh đều giống như Tần Nhất Hằng đã nói. Chỉ khác là Vạn Cẩm Vinh đã qua đời từ năm năm trước. Biết tin, tôi buồn tới mức không nói nên lời.

Tiếp theo, tôi tìm tới vài người được coi là bậc thầy trong giới. Nhưng có lẽ tôi quá thành kiến, từ tiềm thức vẫn cảm thấy ngoài Tần Nhất Hằng ra, những kẻ khác đều là giả danh bịp bợm, nên tôi chẳng hỏi han được gì, cũng không tiện tiết lộ tất cả những trải nghiệm của mình. Vài ngày sau, tôi cứ ru rú trong nhà. Cho là tôi đợi Tần Nhất Hằng cũng đúng, nói tôi đang nghỉ ngơi cũng phải, cứ thế trôi qua thêm mấy ngày nữa.

Cuối cùng tôi nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh.

Bưu kiện này khiến tôi không thể ngồi yên, bởi nó được gửi tới từ tập đoàn Hoành Đạt, nội dung rất đơn giản, mời ông Giang và ông Tần tới tham gia một hội nghị đấu thầu. Thông tin cụ thể không được tiết lộ, tôi cũng chẳng thể nào đoán nổi.

Kì lạ hơn nữa là, tập đoàn Hoành Đạt tự nhiên lại biết địa chỉ của tôi, thậm chí còn biết rõ họ thật của tôi và Tần Nhất Hằng. Nhưng tôi cũng không thắc mắc lâu, một tập đoàn lớn như vậy, muốn điều tra hạng tôm tép như tôi thật quá đơn giản. Tôi chỉ cảm thấy nên đi, bởi nếu họ có âm mưu gì thì tôi có tránh cũng không thoát, chi bằng tới thẳng đó tìm hiểu xem sao.

Quyết định như vậy, tôi bèn chuẩn bị lên đường, lúc thu dọn hành lý mới nhớ ra bên kia mời hai người. Chỉ sợ tôi một mình qua đó sẽ xảy ra rắc rối. Nghĩ mãi, cuối cùng tôi đành gọi điện cho Hứa Truyền Tường, hứa trả ông ta một khoản thù lao rất cao để giả trang thành Tần Nhất Hằng.

Ban đầu, Hứa Truyền Tường không đồng ý, nhưng vì mức giá tôi đưa ra quá hấp dẫn nên ông ta cũng nhận lời. Sau khi hẹn gặp ông ta ở tập đoàn Hoành Đạt, tôi tới thẳng sân bay.

Tìm Hứa Truyền Tường cộng tác kể ra rất hợp lý. Dù sao ông ta cũng biết đôi chút về huyền thuật, tuy thực hành hơi kém nhưng vẫn đủ sức chém gió vài câu. Hai chúng tôi lại ít nhiều quen biết, tạm coi như nắm rõ lai lịch ngọn ngành, nên tôi mới yên tâm nhờ vả.

Khi tôi đến thành phố đặt trụ sở của tập đoàn Hoành Đạt, Hứa Truyền Tường đã thuê phòng đợi sẵn. Tôi không vội tới gặp ông ta mà ra trung tâm thương mại mua một bộ quần áo, lại cắt kiểu đầu mới. Trước đây, tôi từng đến tập đoàn Hoành Đạt dưới thân phận khác, chỉ sợ lần này bị lộ tẩy. Cho nên tôi phải đổi phong cách, nhìn thoáng qua thì không thể nhận ra.

Gặp Hứa Truyền Tường, tôi dặn ông ta đừng nói năng lung tung, chỉ cần tập trung đóng cho tròn vai là được. Cả hai ăn cơm xong rồi lên giường nghỉ ngơi từ sớm.

Hôm sau là ngày khai mạc hội nghị mời thầu.

Tôi tỉnh dậy rất sớm, cùng Hứa Truyền Tường tới cao ốc của tập đoàn Hoành Đạt. Khi ra khỏi thang máy, tôi còn rất căng thẳng, may là không ai nhận ra. chúng tôi lên thẳng tầng cao nhất, đến phòng họp đợi một lúc thì thấy một người mặc âu phục đi vào. Anh ta không tự giới thiệu, chỉ mở máy chiếu lên.

Phòng họp không rộng, chỗ ngồi đều đã kín. Số người tới đây cũng không ít, đếm sơ sơ phải tới mười mấy người. Tôi lặng lẽ đánh giá họ, thấy mỗi người một vẻ, không thể nhìn ra nghề nghiệp . Nhưng tôi đoán có lẽ trong số họ có vài người

thông hiểu huyền thuật, dù sao hiện giờ cũng không thể nhìn bề ngoài mà nhận ra những người làm nghề này.

Đợi thêm chốc lát, người chủ trì hội nghị khẽ đằng hắng xem như bắt đầu, sau đó chiếu một bức ảnh lên màn hình. Bức ảnh vừa xuất hiện, tôi suýt chút nữa kêu lên thành tiếng. Bởi trên ảnh là một ngôi nhà vô cùng quen thuộc, nơi tôi và Tần Nhất Hằng từng đào được trận pháp cửu tử trấn long.

Chính là căn biệt thự của Sáu ngón!

Tôi cúi gằm xuống theo bản năng, song mọi người xung quanh đều không để ý, chăm chú theo dõi màn hình.

Bức ảnh không rõ lắm, có vẻ là ảnh scan, nhưng trông vẫn khá hoàn chỉnh. Người chủ trì liên tục chuyển vài bức hình, đều là ảnh chụp toàn cảnh ngôi nhà từ các góc độ khác nhau. Sau khi chiếu hết ảnh, người chủ trì mới cất lời, giọng Nam đặc sệt nên tôi nghe không rõ lắm. Trước hết anh ta nói, hôm nay mạo muội mời các vị tới đây, các vị đều từng ghi danh ở Chợ Lồng nên tôi cũng không muốn vòng vo nữa.

Chúng tôi đang cần người trong nghề xem xét ngôi nhà này, mong rằng các vị có thể đích thân qua đó, sau khi xong việc sẽ được nhận một khoản thù lao lớn. Vị nào có hứng thú thì xe đang đợi ngay dưới lầu, lát nữa hội nghị kết thúc là lập tức xuất phát; còn vị nào không có nhã hứng thì hi vọng sau khi ra về sẽ giữ bí mật. Nói đoạn, anh ta đặt trước mặt mỗi người một phong bì. Tôi mở ra xem, bên trong là hai nghìn tệ, bèn đưa luôn phong bì của mình cho Hứa Truyền Tường.

Tôi quan sát những người khác, có vẻ họ đều đang cân nhắc nhưng không ai thì thầm to nhỏ gì. Bọn họ đều ghi danh ở Chợ Lồng sao? Trước đây Tần Nhất Hằng từng nói với tôi, ở Chợ Lồng có một nhóm người chuyên dùng huyền thuật làm

những chuyện thất đức, bởi công việc này không đàng hoàng, cho nên họ đều phải tìm người thuê mình thông qua Chợ Lồng. Nhưng tại sao lại lôi cả tôi vào chứ?

Hơn nữa, người kia nói ngôi nhà nọ có vấn đề, chẳng lẽ liên quan đến cửu tử trấn long? Họ không biết trận đồ bị phá rồi sao, hay đột nhiên phát hiện ra nó bị phá nên mới tìm người tới sửa?

Bất kể ra sao, tôi cũng chẳng buồn đoán nữa, nhất định phải đi thôi.

Hứa Truyền Tường do dự thấy rõ, chắc không nghĩ rằng còn phải tới ngôi nhà đó, bèn chọc vào người tôi vài cái. Tôi định bảo ông ta ngồi yên một lúc, nhưng vừa nghiêng đầu đã thấy ông ta cầm mảnh giấy ra hiệu với tôi dưới bàn. Cầm lấy xem, tôi sững sờ.

Trên mảnh giấy viết một dòng chữ: Gặp tại ngôi nhà!

Ngoài ra, không có bất cứ chữ kí hay con dấu nào, cũng không biết do ai viết. Hứa Truyền Tường đưa mắt ra hiệu, ý bảo mảnh giấy này ở trong phong bì của tôi.

Tôi vội vàng bóc phong bì của ông ta ra, bên trong chỉ có một xấp tiền.

Tôi càng thấy lạ, rõ ràng tôi không quen người chủ trì, ban nãy lúc đi phát phong bì, anh ta cũng không chú ý nhiều tới tôi. Chẳng lẽ mảnh giấy được phát ngẫu nhiên? Nếu không, tại sao phong bì của Hứa Truyền Tường lại không có?

Tôi nhìn chằm chằm mảnh giấy, không ngừng sàng lọc thông tin, muốn xem liệu có thể nhận ra nét chữ của ai không. Nói thật, ý nghĩ đầu tiên của tôi là Tần Nhất Hằng, nhưng đây

không phải chữ hắn. Cuối cùng, tôi đành nhét mảnh giấy vào túi.

Giữa những người có mặt trong phòng họp, dường như chỉ mỗi tôi quyết định nhanh chóng như vậy, còn lại đều đang cân nhắc, có vài người muốn ra về. Tôi bèn thừa cơ khuyên nhủ Hứa Truyền Tường, trấn an ông ta rằng ở đó không có gì nguy hiểm, đồng thời hứa tăng thù lao. Hứa Truyền Tường do dự mãi mới đồng ý.

Cuối cùng, chỉ còn khoảng bảy, tám người tình nguyện ở lại. Người chủ trì đưa chúng tôi xuống dưới lầu, quả nhiên có một chiếc xe mười hai chỗ đợi sẵn. Lên xe, tôi chọn một ghế phía sau rồi nhắm mắt nghỉ ngơi. Tôi không muốn giao lưu với những người khác, bởi tôi hiểu rõ, bọn họ tuy am hiểu huyền thuật nhưng không có ai tử tế, kiểu người vì tiền có thể làm bất cứ chuyện gì thì tốt nhất nên tránh xa.

Trái lại, Hứa Truyền Tường khá tò mò, cứ lẵng nhẵng hỏi tôi mãi. Tôi hơi buồn cười, chợt nhớ tới mình trước kia. Nhưng tôi không thể giải đáp thắc mắc của ông ta, bởi bản thân cũng đâu hiểu gì.

Trên xe có hai tài xế luân phiên lái xe. Tôi vốn cho rằng lúc mở hội nghị mời thầu, người chủ trì đã không tiết lộ thông tin gì thì ít nhất khi lên xe cũng phải giải thích đôi chút, nhưng không hề. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, cứ cảm thấy thật mỉa mai. Đi hết một vòng, cuối cùng lại trở về nơi bắt đầu, hi vọng có thể tìm ra đáp án cho tất cả mọi chuyện.

Sang hôm sau, tôi bỗng nhiên thấy bất thường, bởi chúng tôi đi đường cao tốc, không cùng hướng với thành phố có ngôi nhà cửu tử trấn long. Ban đầu, tôi chỉ cho là đi đường vòng,

nhưng xe càng lúc càng xa thành phố kia. Tới nơi đã tối mịt, tôi nhận ra đây là một tỉnh khác.

Tôi lấy làm lạ, nhưng không thể thăm dò mấy người cùng đi, vì bọn họ căn bản không biết ngôi nhà tôi đến lần trước. Tôi đành tới khách sạn nghỉ ngơi, đợi chỉ thị tiếp theo.

Đêm đó, nằm trong khách sạn năm sao nhưng tôi ngủ không ngon giấc. Sớm hôm sau, mọi người lại lên đường. Đi thêm ba, bốn giờ, cuối cùng chúng tôi cũng dừng lại trước cửa một căn biệt thự.

Vừa xuống xe, tôi cả kinh. Ngôi nhà này quá giống với căn kia, kể cả vị trí trên núi cũng giống. Cái quái gì vậy? Cả hai đều do cùng một kiến trúc sư thiết kế sao? Bước vào trong, tôi mới phát hiện không chỉ nhà, mà cả tượng điêu khắc trong sân cũng như đúc từ một khuôn. Tôi thầm nghĩ, không biết bên dưới có trận cửu tử trấn long không?

Mấy người đồng hành xuống xe, bắt đầu lấy đồ nghề trong túi xách ra. Có người dùng la bàn, có kẻ cầm gương, trông như đang chuẩn bị dâng hương, đốt vàng mã, muôn hình muôn vẻ, chỉ còn tôi và Hứa Truyền Tường đứng đực ra đó. Để khỏi gây chú ý, tôi đành giả vờ cùng Hứa Truyền Tường sờ xem tường nhà.

Tất bật chừng ba, bốn mươi phút, tôi thấy những người khác bắt đầu thu dọn, bèn vội vàng xáp lại, nghe họ đánh giá. Tiếc rằng họ rất cảnh giác, không hề nhiều lời, vài người trở về trong xe nghỉ ngơi, số còn lại đứng ngoài quan sát ngọn núi gần đó.

Tôi thấy vậy, cũng hỏi Hứa Truyền Tường có ý kiến gì không, chẳng có bò đành dùng chó kéo xe vậy. Ông ta bèn làm bộ bí hiểm chỉ chiếc xe bảo tôi, có phải vẫn còn một người

chưa xuống xe? Ban nãy tôi không để ý, giờ mới nhận ra, chúng tôi có tám người, tính cả hai tài xế là mười, song chẳng quen biết nhau nên dù thiếu một người cũng không ai chú ý.

Tôi ra chỗ đỗ xe, nhòm vào trong, quả thật có một kẻ ngồi ở ghế hàng thứ hai từ dưới lên, trông như đang ngủ gật. Chẳng lẽ đây mới là cao nhân chân chính? Theo tôi biết, ban ngày không thể nhìn ra vấn đề của ngôi nhà, kẻ kia chắc chắn đang nghỉ ngơi dưỡng sức để đợi đêm xuống.

Sau khi lên xe, tôi liên tục chú ý tới tên đó. Diện mạo y chẳng có gì nổi bật, da ngăm đen, thân hình rất gầy, tuổi tác không quá lớn, chắc cũng tầm tuổi tôi. Tôi thử mời điếu thuốc, định bắt chuyện, song y chỉ xua tay không nói không rằng, vẻ bí hiểm khó dò.

Ngôi nhà có thế nào cũng phải đợi đến tối mới giải quyết được, nên chúng tôi không vội quay về mà cứ ngồi trên xe đợi trời tối. Sau khi ăn cơm, tất cả xuống xe, lần này không ai lảng vảng bên ngoài nữa mà đi thẳng vào nhà.

Chúng tôi vào tới đại sảnh, tài xế ở bên ngoài liền sập cửa lại, có lẽ sợ ma quỷ xông ra. Tôi cố ý theo sau tên kia, một là tôi quả thật rất tò mò về y, hai là cảm thấy y có vẻ thông thạo, đi theo chắc cũng an toàn hơn. Trong nhà cũng trống trơn như căn kia, chỉ khác là trước cửa không bày tượng Chung Quỳ.

Tôi quan sát một vòng, hình dạng và kết cấu nhà không có gì khác biệt, tôi càng thêm nghi ngờ cả hai căn được xây từ cùng một bản thiết kế. Tên kia cũng quan sát tứ phía rồi đi thẳng lên gác.

Tôi bảo Hứa Truyền Tường ở dưới nhà trông chừng những người khác, còn mình giả bộ xem xét, lẻn lên gác theo tên kia. Y và tôi đều không dùng dụng cụ chiếu sáng, nên trên gác tối

tăm hơn nhiều. Tuy không đến mức xòe tay chẳng thấy ngón, nhưng tầm nhìn cũng khá kém. Tôi lờ mờ nhìn thấy bóng tên kia bước vào một căn phòng. Do dự một lát, tôi bám theo.

Nói thật, tôi vô cùng ghét mò mẫm trong bóng tối, nhưng thấy tên kia không dùng vật chiếu sáng, để tỏ ra chuyên nghiệp, tôi đành cố gắng không mở điện thoại.

Theo vào trong, tôi đoán đây là phòng ngủ. Tên kia lúi húi bật lửa, không biết đang xem cái gì dưới đất. Tôi cố tình tạo ra vài tiếng động, song y không quay đầu, ngược lại còn thò tay về phía sau, ra hiệu gọi tôi tới gần. Tất nhiên tôi không thể bỏ qua cơ hội giao lưu. Nhưng vừa chuẩn bị tiến đến, tôi bỗng khựng lại.

Bởi y đã đứng dậy, trông dáng vẻ rất quen, hình như tôi từng nhìn thấy ở đâu đó rồi. Nghĩ một lát, tôi chợt rùng mình, trước đây khi nằm dưới gầm giường nhà Vạn Cẩm Vinh, tôi từng nhìn thấy tên Lưu thọt giả mạo nhặt đồ dưới đất, tư thế giống hệt.

Tôi bỗng vô cùng hối hận vì đã theo y lên đây. Đắn đo khoảng nửa phút, tôi mới tự an ủi, chắc là mình bị ảo giác, dù sao, cơ thể con người vốn khá giống nhau, đứng dậy là một động tác đơn giản, khác làm sao được. Thật ra, ấn tượng ban đầu có sâu sắc cũng không thể nhớ quá nhiều chi tiết, cảm giác của tôi có lẽ chỉ là chủ quan. Tôi vẫn nên bước đến, tính toán xem phải hỏi thăm thế nào.

Ngờ đâu tôi vừa tới gần, chưa kịp mở miệng đã bị tên này xông vào siết cổ. Đòn tấn công đột ngột khiến tôi chẳng kịp phản kháng, cổ họng bị bóp nghẹt không thể phát ra tiếng. Theo bản năng, tôi dùng khuỷu tay huých lại. Nào ngờ y đã đề phòng, tôi huých vài cái vẫn không trúng.

Tôi thầm nghĩ, thôi xong, ông mày bao phen gặp ma, cuối cùng lại chết trong tay người sống.

Bàn tay y càng lúc càng siết chặt làm tôi nghẹn thở. Muốn giết người bằng cách này chắc sẽ mất hai đến ba phút. Tuy nhiên, khi mắt tôi bắt đầu tối sầm, y bỗng dừng lại, ghé tai hỏi tôi có phải tên Giang Thước không.

Giờ tôi chỉ có một ý niệm là phải tìm cách cứu lấy mình, vội vàng ừ một tiếng. Tuy y đã hơi lỏng tay, nhưng tôi vẫn nói không thành tiếng, chỉ còn cách gật đầu lia lịa.

Y nói tiếp, đưa mảnh giấy của anh cho tôi! Anh cầm nhầm rồi!

Tôi vội vàng móc mảnh giấy trong túi ra, y giật lấy rồi mới buông tay. Tôi lập tức lùi lại, tới cửa mới dám hít thở mạnh.

Ban nãy y đột nhiên tấn công nên giờ tôi phải duy trì khoảng cách mới có thể bảo toàn tính mạng, hơn nữa trên mảnh giấy kia chỉ vỏn vẹn vài chữ, tôi sợ y đọc xong lại nổi cơn điên. Ai ngờ y dùng bật lửa soi lên đọc, sau đó móc một mảnh giấy khác trong túi ném cho tôi.

Tôi nhặt lên xem, bên trên có vài chữ: Giang Thước, phải tàn nhẫn một chút.

Tôi ngẩn người, chẳng hiểu ra làm sao, có điều nét chữ rất quen thuộc, là chữ của Tần Nhất Hằng. Nhưng muốn tôi tàn nhẫn một chút là ý gì, huống hồ, nếu cần dặn dò, dù không tiện nói trước mặt, cũng có thể gọi điện thoại, gửi tin nhắn, sao phải viết giấy mù mờ thế nhỉ!

Tôi hỏi y, mảnh giấy này cũng ở trong phong bì sao?

Y thở dài đáp, chắc chắn bọn họ đã cố ý đưa nhầm phong bì, thật thâm độc. Nói đoạn, y hỏi tôi, anh không biết tới đây

để làm gì hả? Tôi hơi hoảng, chỉ sợ lộ ra mình không hiểu huyền thuật, bèn vờ quả quyết rằng tới để xem nhà. Y cười nhạt nói, hóa ra anh thực sự không biết.

Lời y khiến tôi rất bối rối, nhưng tôi lo rằng nếu cứ tiếp tục thăm dò thì sẽ lộ ra mình không phải người trong giới, rất nguy hiểm. Hơn nữa, tôi nghĩ dù y có biết về trận cửu tử trấn long thì chưa chắc đã nhiều hơn những gì tôi biết. Cho nên, tôi nén lại không hỏi nữa.

Lúc này, những người khác mới lục tục lên gác. Họ cũng không dùng vật chiếu sáng, chỉ châm một cây nến, cả tầng hai lố nhố bóng người, trông hết sức quái dị. Hứa Truyền Tường theo lên, thì thào bảo tôi, những người dưới lầu rất lạ, một là không nói năng gì, hai là ai cũng giữ khoảng cách. Tôi lại cảm thấy bình thường, đây là một vụ làm ăn, tuy đều ở trong một ngôi nhà nhưng dù sao cũng là đối thủ cạnh tranh, không muốn tiếp xúc cũng chẳng lạ.

Tôi bèn gọi Hứa Truyền Tường đi cùng mình, vẫn nên tiếp tục giả thần giả quỷ để lén thăm dò kẻ khác thì hơn. Có người giúp sức bên cạnh, tôi cũng không cần đề phòng tên kia nữa.

Quan sát một lúc, tôi phát hiện y vẫn nhìn chằm chằm chúng tôi, bèn hỏi tại sao anh không chuẩn bị như những người khác. Y chỉ cười nhạt, bước đến đáp rằng mình tự tin có thể sống sót trở về. Đoạn y ghé tai tôi nói, ngôi nhà không có vấn đề gì cả, trong những người có mặt ở đây, chắc chỉ mình anh và tay sai của anh là không biết chuyện thôi.

Tôi sửng sốt, vội hỏi lại xem lời y nói có ý gì.

Y bèn ra bộ bí hiểm đáp, trong chúng ta, có một kẻ phải chết, giờ vẫn chưa tới lúc, lát nữa sẽ có kịch hay để xem. Dứt lời, y đi thẳng ra ngoài.

Tôi dừng lại uống hớp nước, thấy đói đói nên lại ăn thêm một cây xúc xích. Thính giả nọ cũng lộ vẻ mệt mỏi, nhưng chỉ châm điếu thuốc, tiện thể hỏi, hôm qua trong nhà có mấy người? Đồng nghiệp của tôi đứng canh ở tất cả các lối ra, nhưng hình như số người đi ra không khớp.

Lòng tôi ớn lạnh, quả nhiên anh ta đã hỏi trúng trọng tâm. Thật ra tôi có nhận thấy, nhưng bây giờ nhiệm vụ của tôi là kể chuyện, xảy ra chuyện gì quái dị cũng không được hỏi. Tôi bèn vặn lại, các vị đếm được mấy người?

Anh ta rít mạnh một hơi thuốc, tính cả anh là tám.

Tôi hơi ngẩn ra, cứ ngỡ họ đếm dư, ai ngờ lại đếm thiếu, liền hỏi, thiếu ai?

Anh ta lắc đầu, chúng tôi cũng đang thắc mắc, đối chiếu với ảnh thì người trên ảnh không giống với người trong phòng hôm đó.

Nói tới đây, anh ta ngưng bặt, có lẽ cảm thấy mình đã tiết lộ quá nhiều. Tôi cũng không gặng hỏi, tối qua để anh ta đợi, nên tôi cũng tạm đợi anh ta đến sáng. Bèn kể tiếp.

8
Tàn nhẫn

Lòng bàn tay tôi đầm đìa mồ hôi, ban nãy y đến gần, tôi còn tưởng y lại tấn công đột ngột, cơ thể căng lên đề phòng. Đợi y rời khỏi, tôi mới bắt đầu nghiền ngẫm. Ngôi nhà không có vấn đề, vậy gọi chúng tôi tới đây làm gì?

Hứa Truyền Tường cũng nghe thấy đoạn đối thoại, bèn gặng hỏi. Nhưng tôi chẳng còn bụng dạ nào giải thích, hấp tấp đuổi theo giữ tên kia lại, thắc mắc, không có vấn đề thì tại sao phải có người chết?

Vừa dứt lời tôi đã hối hận, vì sốt ruột nên tôi nói khá to, e rằng những người khác đều nghe thấy cả rồi. Đã vậy thì chẳng thèm giấu giếm nữa, bèn hỏi tiếp, tại sao anh lại cho tôi biết những điều này?

Tên kia vốn đã đi tới cầu thang, nghe thế bèn quay lại, túm áo tôi kéo xuống dưới tầng, thấp giọng chửi, ngu à, anh không muốn sống nữa sao, họ đang muốn biến ngôi nhà thành nhà ma! Đám kia thảy đều biết rõ, nên đang âm thầm chọn một người để hạ thủ, anh lại chủ động giơ tay xin chết!

Tôi thót tim, xong rồi, hóa ra mình đã bị người ta nhắm trúng. Nhưng nghĩ lại thì thấy không đúng, nếu muốn giết một

người sống, dùng vũ lực có phải hơn không, nên tôi lại gặng hỏi, những người kia định hạ thủ bằng cách nào?

Tên kia khinh khỉnh nhả ra hai chữ, đè chết.

Tôi bỗng liên tưởng đến một cảnh tượng lạ lùng, suýt nữa thì phì cười: Những người trong phòng xếp chồng lên nhau như bánh nướng áp cháo, tôi bị đè ở dưới cùng.

Nhưng trông dáng vẻ nghiêm túc của y, tôi đành nghiêm nghị theo, kêu y giải thích kĩ hơn, vì tôi nghe không hiểu. Y nhìn ra cầu thang rồi nói, hiện tại những người trong nhà này đều đang cõng một thứ trên lưng, lát nữa tới giờ, những thứ ấy sẽ đổ dồn vào lưng một người.

Theo bản năng, tôi nhìn lên vai nhưng chẳng thấy gì. Có điều y nói vậy, tôi cũng đoán ra, vật kia không thể nhìn thấy bằng mắt thường, nếu không tôi đã phát hiện ra. Tôi đưa tay sờ lưng, thấy lành lạnh, không biết có phải do vừa toát mồ hôi lạnh không.

Tôi bắt đầu sợ hãi, song nghĩ một lúc lại cảm thấy tên này có cách giải quyết, dù y nói thật hay đùa, tôi thà tin là thật còn hơn, bèn hỏi, có phải anh biết cách giải quyết không? Nếu không thứ ở trên lưng anh phải làm sao?

Y bật cười hả hê rồi bảo, trong nhà có tám người, đồng thời cũng có tám thứ, nhưng trên lưng y không có. Dứt lời, y chỉ vào tôi, lưng anh đang có tận hai thứ!

Nếu không phải vì Hứa Truyền Tường đang ở trên gác, e rằng tôi đã đập cho y một trận. Tôi liều mạng đã đành, nhưng ông ta là do tôi dẫn tới, lỡ như bị hại chết thì tôi bất nhân quá. Cho nên, tôi vẫn khách sáo hỏi y liệu có thể chỉ bảo cho tôi đôi

chút được không. Sợ y không đồng ý, tôi còn hứa hẹn, xong việc sẽ cảm tạ thật hậu hĩnh.

Y thản nhiên đáp, bạn anh chẳng phải đã chỉ cho anh rồi sao?

Giờ tôi mới hiểu ý Tần Nhất Hằng, hắn muốn tôi tàn nhẫn nghĩa là ra tay trước để chiếm được lợi thế sao? Hắn rất hiểu dù lăn lộn ngoài đời bấy nhiêu năm, tôi vẫn hay mềm lòng. Nhưng xuống tay hại người thì cũng phải biết bắt đầu từ đâu mới được chứ. Tôi định hỏi tiếp nhưng chưa kịp mở miệng, bỗng nghe thấy Hứa Truyền Tường hô to trên lầu, Giang Thước mau lên đây! Kẻ đi cùng cậu xuống dưới không phải người đâu! Hắn ta muốn tìm thế thân! Hắn ta muốn tìm thế thân đấy!

Đầu tôi ong lên, theo bản năng hấp tấp lùi lại né thật xa. Mẹ nó, đây là tà vật sao?

Dưới tầng một hiện chỉ có hai chúng tôi, xung quanh trống trải tối thui, vốn đã khiến người ta bất an, nghĩ tới lời y vừa nói, quả thật không bình thường chút nào. Tôi liên tục thụt lùi, tới khi lưng đụng phải tay vịn cầu thang mới dừng chân, quay người định chạy lên gác. Tên kia cũng không đuổi theo, chỉ đứng sau lưng tôi nói một câu, anh cứ lên đi, xem xem ai đang muốn tìm thế thân.

Tôi khựng lại, đứng như trời trồng giữa cầu thang, lên không được mà xuống cũng chẳng xong. Kinh qua bao ngôi nhà ma, tôi cảm thấy tiến bộ lớn nhất của mình không phải lá gan to ra mà là càng lúc càng bình tĩnh trước tình cảnh hoảng loạn. Tôi gắng tư duy thật nhanh, tên này tuy nói năng quỷ dị nhưng ban nãy giằng co tôi từng chạm vào người y, thấy có vẻ không giống tà vật.

Huống hồ sau khi Hứa Truyền Tường hét lên, trên gác cũng không có động tĩnh gì nữa, thật đáng ngờ. Tên kia thấy tôi dừng lại, tiếp tục bồi thêm một câu, đã hiểu vì sao bạn anh nói phải tàn nhẫn chưa? Nếu anh không tàn nhẫn, người khác sẽ tàn nhẫn với anh.

Tôi càng thêm do dự, bèn cân nhắc đôi chút. Nếu y nói thật thì người dễ đối phó nhất trong nhà chính là tôi. Cũng có khả năng Hứa Truyền Tường muốn hãm hại tôi để giữ thân lắm. Quan hệ giữa hai chúng tôi tuy không phải người thuê kẻ mướn, nhưng cũng chỉ được xây dựng dựa trên đồng tiền.

Tôi lại lắng tai nghe tiếp, trên gác vẫn im lặng đến dị thường, rất có thể Hứa Truyền Tường đã bị kẻ khác khống chế. Tôi đành quay trở lại nhưng luôn đi cách tên kia hai bước.

Y cũng không thèm để ý, thò tay vào ngực áo móc ra một thứ đưa lên miệng thổi hai hơi. Xung quanh tối đen như mực nên tôi không nhìn rõ, chỉ biết thứ đó không lớn, trông như lọ thuốc hít. Thổi xong, y lúi húi mở nó, như muốn thả vật bên trong ra.

Tôi tò mò bước lại nhìn, nhưng vẫn chỉ thấy lờ mờ, bèn mở điện thoại ra soi, chẳng buồn xin phép y. Dưới đất là một vật sống, có vẻ là một con côn trùng như châu chấu hoặc dế mèn, nhưng lớn hơn cỡ bình thường. Nó bò qua bò lại một lúc trên đất rồi bất động, không biết có phải do phản ứng với ánh sáng không.

Tên kia ngồi thụp xuống, bảo tôi giờ chưa phải lúc nên không thể lên trên, khi nào thấy nó nhảy lên gác, chúng ta mới được lên. Bây giờ nghe giọng nói của y, tôi không thấy khó chịu nữa, bèn gật đầu hỏi, thứ này để làm gì?

Y ra dấu im lặng, nhắc tôi không được thở về phía con côn trùng, nói rằng có giải thích thì tôi cũng chẳng hiểu, nhưng nếu tôi đã lựa chọn tin y thì phải nghe theo, bằng không cứ việc lên gác tìm cái chết, y cũng không cản.

Tôi rất lo cho Hứa Truyền Tường, nhưng y đã nói tới nước này, tuy tôi không nỡ cũng đành cắn răng chấp thuận, được.

Ngôi nhà yên tĩnh như thể chỉ có hai chúng tôi, y cố nói thật khẽ, tôi cũng không dám lớn tiếng. Hai người chăm chú nhìn con côn trùng kêu ra rả một lúc lâu. Trong lúc chờ đợi, tôi bèn tranh thủ hỏi y có phải cần gặp ai đó ở đây không, mảnh giấy kia tại sao lại đưa nhầm.

Y bèn đáp bằng giọng gợi đòn, anh ngớ ngẩn à?

Chẳng phải tôi đã nói bọn họ cố tình đưa nhầm đấy sao? Họ muốn tôi biết hôm nay anh cũng có mặt, để tôi giết anh! Nếu không phải tôi đã gặp người kia thì anh chết từ đời tám hoánh rồi!

Nghe y nói, tôi bất giác lùi lại thầm nhủ, sư bố nó, tên này nào giống người trong nghề, nhưng nghĩ lại thì từ khi vào nhà, hình như y chỉ trò chuyện với một mình tôi, không thấy gặp ai khác. Tôi tò mò nhưng không dám hỏi tiếp. Trước mắt, chẳng cần biết là thật hay là giả, tôi cũng phải trông cậy vào y. Chờ đợi sốt cả ruột, tôi rất muốn hút thuốc, nhưng lại lo khói thuốc sẽ phả vào con côn trùng nên đành nhịn.

Đợi chừng mười phút, con côn trùng bỗng động đậy rồi tung mình nhảy đi khá xa, tôi vừa lơ đãng, nó đã vọt đến chân cầu thang. Tên kia thấy vậy liền kéo tôi đuổi theo.

Tôi theo sau y đi lên gác. Vừa tới nơi, giơ điện thoại quét một vòng, tôi đã kinh ngạc tới mức suýt lăn xuống dưới. Trên

sàn nhà đầu cầu thang tầng hai, quần áo vương vãi tứ tung nhưng không thấy một ai. Chẳng biết ban nãy đã xảy ra chuyện gì, cũng không nghe thấy động tĩnh, chẳng lẽ nhóm người này đã lặng lẽ lột sạch quần áo?

Tên kia không dừng lại, tiếp tục theo con côn trùng chạy vào trong. Theo những gì tôi nhớ về ngôi nhà kia, có vẻ đây là phòng ngủ chính. Tôi chạy vào, giơ điện thoại chiếu sáng một lượt, mắt hơi mờ đi. Định thần nhìn kĩ mới thấy, ba mặt tường trong phòng đều treo những tấm gương lớn choán hết tường. Thấy bóng mình trong gương, tôi còn tưởng là ai vọt tới, giật nảy mình.

Tôi buột miệng ồ lên, nào ngờ tên kia đang đi trước bỗng quay lại đạp một cái khiến tôi ngã nhào ra ngoài, thét lên đau đớn. Nhẫn nhịn cả tối, tôi đã cáu điên, liền bật dậy định liều mạng với y. Ai ngờ y đứng trong phòng quát, đừng nhìn vào gương, nếu trông thấy thứ trên lưng mình là toi đời!

Nghe y gầm lên, tôi không dám động đậy. Tuy đã ở ngoài cửa nhưng tôi vẫn nhìn thấy chiếc gương trong phòng. Theo phản xạ, tôi liếc vào trong, tim bỗng lạnh ngắt. Điện thoại đã rơi mất, nhưng trong ánh sáng lờ mờ, tôi thoáng thấy sau vai hình như có một cái đầu!

Mặc dù thường trông thấy tà vật nhưng tôi vẫn không chịu nổi, lảo đảo chạy được hai bước liền vung nắm tay ra sau lưng. Không chạm phải thứ gì! Tên kia cũng từ bên trong ra chạy, đấm vào mặt tôi, chẳng phải tôi đã bảo anh không được soi gương sao? Đoạn đấm tôi thêm cái nữa.

Tôi vốn đã hơi choáng váng, lại ăn hai cú đấm chảy cả máu mũi, nước mắt ròng ròng, muốn đánh lại nhưng chẳng nhìn rõ y đang ở đâu. Sau khi đấm tôi hai cái, y lao thẳng

xuống dưới. Tới khi tôi lấy lại phản ứng, định đánh trả thì y đã xuống đến tầng một.

Cả đời, trừ cha tôi ra, lần đầu tiên có kẻ dám đánh tôi như vậy. Tôi liều mạng đuổi theo, cả bậc cầu thang cũng chẳng thèm nhìn. Tôi chạy ra ngoài thì thấy tên kia đang đứng giữa sân, quay lưng lại. Tuy nhiên, tôi giật nảy mình, không dám nhào tới nữa.

Bởi tôi nhìn thấy một chuyện còn quái dị hơn: vài người đang trần truồng nằm ngổn ngang giữa sân, chính là những người tới đây cùng chúng tôi. Tất cả đều bất động, chẳng biết đã chết hay bị ngất.

Tôi vô cùng kinh hãi, sao bọn họ chạy được xuống dưới này?

Tôi đưa tay quệt máu trên mặt, sau đó châm một điếu thuốc. Nếu đã quyết liều mạng thì đánh úp hay không cũng chẳng khác gì, chỉ cần chú ý tên kia là được. Tôi vỗ vỗ trán, bắt đầu đưa mắt tìm Hứa Truyền Tường. Tiếc là có vài người nằm sấp nên tôi không nhìn thấy mặt.

Nghĩ một lúc, tôi đoán có thể những người này nhảy từ cửa sổ xuống, bằng không tôi và tên kia vẫn luôn canh ở cầu thang, không thể không nhìn thấy. Kì lạ là dù nhảy xuống cũng phải nghe thấy động tĩnh, sao họ có thể tiếp đất không một tiếng động?

Trong lúc tôi còn đang suy nghĩ, tên kia đá mấy người trên mặt đất rồi phá lên cười. Tiếng cười của y gần giống nhân vật phản diện trong các phim điện ảnh Hồng Kông ngày xưa, tôi chưa từng thấy người bình thường nào cười như vậy.

Y quay người lại hét bảo tôi, lần này thật thú vị, vốn chỉ cần chết một người mà giờ lại chết nhiều như vậy, để xem họ xử lý thế nào!

Nghe y nói, tim tôi đập thình thịch. Sự việc quả thật quá đáng sợ, e rằng nếu điều tra thì tôi và tên kia khó tránh khỏi liên lụy. Cùng đi vào với nhau, tại sao chỉ hai chúng tôi là yên ổn? Tôi bước tới chỗ người nằm gần mình nhất, thử lật ra, quả nhiên người đó không hề có phản ứng.

Ban nãy khi ngã, điện thoại của tôi đã rơi mất, may là đang ở ngoại ô, lại thêm trăng đêm nay sáng tỏ nên tầm nhìn hiện tại cũng tàm tạm. Tôi tranh thủ ánh trăng để kiểm tra, nhưng lạ một điều là thân thể người này không hề có vết thương. Tuy căn biệt thự xây hơi cao nhưng muốn nhảy từ tầng hai xuống mà chết cũng không phải chuyện đơn giản.

Tôi đếm thử, tổng cộng có năm thi thể, vẫn thiếu một người. Lẽ nào một người bị thương được tài xế đưa đi rồi? Tôi nhìn về chỗ đỗ xe ban nãy, thấy đã trống trơn.

Trông tôi đếm người, tên kia bỗng hừ một tiếng, nói, anh không cần tìm đâu, lát nữa gã tay sai kia sẽ tìm anh thôi. Dứt lời, y lại hỏi tôi, có biết thế nào gọi là “long sinh cửu tử” không?

Tôi vốn định phớt lờ, nhưng vừa nghe tới cửu tử, bất giác lại ngẩng lên. Đúng như tôi suy đoán, y quả nhiên biết trận cửu tử, nhưng tôi vẫn chưa trả lời.

Y tiếp, ngôi nhà vốn chỉ là nơi thử nghiệm, ném chín người vào đây để hại một người, sau đó những người kia sẽ dựa vào người này để triệt tiêu một trận pháp.

Nghe tới đây, tôi không nhịn được ngắt lời y. Tôi nghĩ y vốn không hiểu rõ nội tình, chỉ dựa vào mấy lời đồn thổi để khoe khoang, bèn hỏi ngay cả phép cộng trừ trong phạm vi mười anh cũng không thạo à, chẳng phải chỉ có tám người đi vào đây thôi sao?

Y cười khà khà, chỉ vào tôi rồi nói, riêng anh được tính là hai người!

Tôi sửng sốt, liên tưởng tới hai thứ trên lưng mà y từng nói, bèn hỏi y có ý gì. Y vênh mặt, không chịu mở miệng. Tôi cân nhắc một lúc, cảm thấy nên tiết lộ chút ít để dụ y, bèn hỏi, trận đồ anh nói đến có phải là "cửu tử trấn long" không?

Câu hỏi của tôi quả nhiên có tác dụng, y ngồi thụp xuống, khinh khỉnh bảo, bây giờ còn chẳng tìm thấy chân long thì trấn cái quái gì! Bọn họ muốn dùng trận pháp để tìm chân long!

Nghe vậy tôi mới vỡ lẽ. Xem ra sau khi tôi và Tần Nhất Hằng phá bỏ trận pháp, thứ bị trấn áp đã chạy mất, bây giờ những người này đang liều mạng tìm kiếm nó. Chẳng trách ngôi nhà giống hệt căn lần trước, không ngờ chỉ là nơi thử nghiệm. Sau khi luyện tập thành thục ở đây, tìm được cách làm mới tới ngôi nhà kia để áp dụng. Tôi quay lại nhìn căn biệt thự, càng khẳng định suy đoán của mình là chính xác.

Chỉ là hiện tại tôi không biết phải xử lý thế nào. Nếu báo cảnh sát, dù tôi không bị tình nghi thì cũng làm chậm trễ mọi việc. Nhưng nếu cứ thế đi khỏi đây, về sau sớm muộn gì cũng sẽ bị điều tra ra.

Trấn tỉnh suy xét hồi lâu, tôi đã từ bỏ ý định liều mạng với tên này, tính rằng cứ tìm được Hứa Truyền Tường rồi hẵng nói tiếp. Tôi bèn hỏi y, người đi cùng tôi đâu? Làm sao anh biết ông ta sẽ tới tìm tôi?

Y hừ một tiếng rồi vặn lại, có biết những cái gương trên kia để làm gì không? Không phải gương bình thường đâu.

Tôi cũng am hiểu đôi chút về gương, trước đây khi làm việc với Tần Nhất Hằng, thi thoảng lại dùng đến nó, đơn giản chỉ có tác dụng xung sát, trừ tà. Hiện nay, nhiều gia đình vẫn có thói quen treo một chiếc gương bên ngoài cửa sổ hoặc cửa lớn. Tôi bèn nói qua những điều mình biết với y.

Ai ngờ nghe xong, y lại cười nói, anh còn sống đến giờ chứng tỏ mạng rất lớn. Đoạn chỉ tay lên trên lầu, gương có tác dụng trừ tà, không sai, nhưng căn phòng kia lại đặt gương đối nhau, mục đích chính là để anh xem xem sau lưng mình có thứ gì. Đêm hôm khuya khoắt, âm thịnh dương suy, soi gương rất dễ trúng tà. Những người này chắc chắn đã vào phòng, phát hiện được điều gì đáng sợ, hơn nữa, bây giờ thứ kia đã ra ngoài rồi, bằng không con dế của tôi không thể đưa anh tới căn phòng được. Gã tay sai của anh e là đang ở cùng với thứ đó!

Nghe y nói, tôi lấy làm khó hiểu. Những người này đáng ra đều hiểu huyền thuật, chẳng lẽ trên lưng mình có gì mà cũng không tự biết? Huống hồ, vừa nãy không hề nghe thấy tiếng xô xát, dù có nhìn thấy ma quỷ đáng sợ, bọn họ cũng phải phản kháng chứ, sao cuối cùng lại cởi hết quần áo ra rồi chết giữa sân?

Tôi bèn hỏi y rốt cuộc thứ trên lưng tôi là gì, tại sao trên lưng tôi lại có những hai cái? Y trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi một câu chẳng liên quan, anh từng đi đò chưa?

Tôi nhìn y chằm chằm. Y ngồi xổm, ánh trăng chiếu không tới mặt, giống như cảm nhận hiện giờ của tôi về y, thâm sâu khó lường. Tại sao y lại biết nhiều đến vậy? Khi ở trong nhà tắm dịch vụ, Tần Nhất Hằng quả thật đã nói rằng cả ngôi nhà

đó là một con đò, tới giờ tôi cũng chưa rõ hắn nói vậy nghĩa là gì. Tôi im lặng cân nhắc tìm câu trả lời, không muốn y biết quá nhiều về mình, mặt khác lại muốn tiếp tục mập mờ úp mở.

Y cũng không giục tôi, mà chỉ lôi vật đựng dế ban nãy ra quan sát. Suy đi tính lại, tôi thấy vẫn nên thừa nhận rằng mình từng đi đò, may ra y chịu hé lộ đôi điều. Ai ngờ, tôi vừa định nói, tên kia đã ra dấu im lặng, đoạn trỏ ra sau lưng tôi.

Quay đầu lại, tôi bắt gặp Hứa Truyền Tường trần như nhộng đứng trước cửa biệt thự, không hề nhúc nhích. Thấy ông ta vẫn còn sống, tảng đá trong lòng tôi cuối cùng cũng được buông xuống, bèn cất tiếng gọi.

Nào ngờ, tôi vừa mở miệng, tên kia đã bước tới gõ lên đầu tôi, chửi, mẹ kiếp, anh mù à? Nhìn bóng ông ta đi!

Bị y đánh năm lần bảy lượt, tôi lại nổi điên lên. Nhưng vừa liếc sang bóng Hứa Truyền Tường, lửa giận trong tôi đã tắt ngúm. Bóng ông ta đổ dài trên bức tường bao sau lưng, không ngừng lay động, nhưng thân thể thì bất động.

Không còn thời gian so đo thù mới hận cũ nữa, tôi bèn hỏi y, cái bóng kia chính là thứ đáng sợ mà anh nói đấy sao?

Y nhổ toẹt một bãi nước bọt rồi đáp, quỷ tha ma bắt, còn phải hỏi nữa! Đâu chỉ có một, những thứ khác cũng đã nhập hết lên người ông ta rồi!

Có vẻ y cũng hơi hoàng, giọng nói không còn huênh hoang như trước, căng thẳng nhìn chòng chọc Hứa Truyền Tường. Tôi chợt nhớ đến mảnh giấy của Tần Nhất Hằng, thầm nghĩ, cuối cùng cũng đến rồi, ông đây đâu biết trừ tà, chẳng lẽ phải ra tay giết người thật?

Tôi bèn hỏi tên kia, chẳng lẽ bắt buộc phải giết chết ông ta? Bỏ chạy không được sao?

Y đẩy tôi lên trước rồi nói, giết chết hả? Giờ giết ông ta, tà vật sẽ thoát ra, cả tôi và anh đều đi đời. Trên người ông ta còn có tà vật do người khác dẫn dụ tới đấy! Mẹ nó, IQ của anh thấp vậy. Những người tham gia hoạt động lần này đều phải dẫn dụ một tà vật bám vào người!

Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao trên lưng ai cũng có tà vật. Tôi nhìn Hứa Truyền Tường, thấy ông ta vẫn không cử động, lại hỏi tiếp, sao ông ta cứ bất động vậy?

Y vừa trả lời, vừa thả con dế ra, đúng là phí cả con dế của ông, lát nữa khi gã tay sai kia đuổi theo con dế, anh hãy vòng ra phía sau rồi dùng thứ này siết chặt cổ ông ta, nhớ kĩ, không được buông tay, nếu buông tay thì anh chuẩn bị chết luôn đi! Dứt lời, y móc trong túi ra một thứ đưa cho tôi.

Tôi nhận lấy, là một sợi dây thừng, có vẻ giống sợi âm khấu trước đây Tần Nhất Hằng hay dùng. Nhưng trong tình cảnh này, tôi chẳng còn sức đâu mà phân biệt kĩ hơn nữa. Hít một hơi thật sâu, tôi thấy bắp chân mình run rẩy. Hứa Truyền Tường cao hơn tôi một chút, chỉ sợ lát nữa run chân lại không siết được cổ ông ta.

Vừa thả ra, con dế đứng yên tại chỗ giây lát rồi búng mình về phía Hứa Truyền Tường. Dù có ánh trăng nhưng con dế nhảy khá xa nên rất khó tìm, tôi đành mở to mắt nhìn theo. Hứa Truyền Tường hình như cũng thấy nó, khẽ nhúc nhích bước lên. Tôi căng thẳng tới nghẹt thở, nhưng thấy động tác của Hứa Truyền Tường cũng không nhanh nhẹn lắm, tôi mới tự tin hơn.

Quả nhiên, Hứa Truyền Tường bước từng bước về phía con dế. Ông ta đi lại không có gì bất thường, chỉ lạ một điều là bàn tay cứ liên tục cào lên người, hình như đang rất ngứa ngáy. Tôi khom lưng, đợi Hứa Truyền Tường đến gần sẽ nhào lên. Nhưng khi ông ta sắp tới gần con dế, nó đột nhiên búng mình vọt ngược lại.

Sau hai cú nhảy, nó đậu lên vai tôi!

Cảm giác như bị đầu ruồi laser chiếu lên người vậy, tôi định di chuyển, lại sợ Hứa Truyền Tường phát hiện. Nhưng cứ bất động thì khác gì đợi chết!

Tôi cuống cuồng hỏi tên kia, làm sao bây giờ? Y nhắc tôi đứng yên rồi đưa y âm khấu để siết cổ ông ta. Cuối cùng, tôi lại biến thành mồi nhử!

Tôi đang trong tư thế rất chóng mỏi, liền chúm môi thổi nhẹ vào vai, xem có làm con dế sợ mà nhảy đi chỗ khác không. Nhưng vô ích. Ngước mắt lên, Hứa Truyền Tường đang đổi hướng, đi thẳng về phía tôi. Cuối cùng, tôi cũng hiểu cảm giác của lũ thỏ và gà khi bị thả vào chuồng cọp.

Nội tâm tôi đấu tranh dữ dội. Thật ra, nhìn tốc độ của Hứa Truyền Tường, tôi có chạy cũng không sợ bị tóm, chỉ lo bỏ lỡ lần này sẽ không thể cứu được ông ta. Tuy tôi chẳng biết gì về Hứa Truyền Tường nhưng người ở tầm tuổi ấy chắc chắn cũng phải lo toan cho gia đình. Giờ cơ hội cứu người đang ở trước mắt, tôi thực sự động lòng trắc ẩn.

Trong khi tôi cân nhắc, Hứa Truyền Tường càng lúc càng tiến đến gần.

Tôi liếc thấy tên kia đã vòng ra sau lưng Hứa Truyền Tường, vẫn chần chừ chưa ra tay. Lòng tôi nóng như lửa đốt,

định giục y mau lên mà không dám hé răng. Lúc này, tôi đã thấy gương mặt Hứa Truyền Tường, khó mà miêu tả thần thái ông ta, chỉ có thể nói là không giống mặt người sống.

Mười mấy giây nữa trôi đi, tên kia cuối cùng cũng lặng lẽ mò lại gần. Đúng lúc ấy, tôi nhác thấy một kẻ đang nằm dưới đất thình lình đứng dậy, đi về hướng này. Tôi không nhịn nổi nữa, nếu tên kia bị đánh lén, tôi cũng chẳng còn đường thoát, vội vàng hét lên, sau lưng anh có người!

Tiếng hét của tôi hình như khiến con dế trên vai giật mình, nhảy sang chỗ khác. Nhưng Hứa Truyền Tường không hề đổi hướng, vẫn đi tiếp về phía tôi!

Nghe thấy tôi hét, tên kia không hề quay đầu dừng lại. Tới khi kẻ phía sau đuổi kịp, y bèn phẩy tay ra hiệu.

Tôi thầm nhủ, toi rồi, đây là một cái bẫy.

Còn trông chờ gì vào y nữa, tôi phải tự cứu lấy mình thôi. Hứa Truyền Tường đã bước tới trước mặt tôi, gần tới mức chỉ cần duỗi tay ra là chạm vào người rồi. Tôi đứng thẳng dậy đạp ông ta một cái, nhân đà chạy thẳng ra ngoài. Nhưng Hứa Truyền Tường khỏe hơn tôi tưởng, ăn một đá, ông ta chỉ hơi lảo đảo rồi lại nhào tới.

Tôi thật hối hận vì đã không học lấy vài miếng võ, theo bản năng nhớ lại mấy chiêu trên phim, định dùng đầu gối huých ông ta. Nhưng trong cơn hoảng loạn, đầu gối tôi nâng lên chưa đủ cao, ngược lại còn khiến cơ thể mất thăng bằng, ngã đập mông xuống đất.

Trong đầu tôi chỉ có một ý nghĩ: chó chết, tiền của mình còn chưa tiêu xong mà!

Hứa Truyền Tường không lao đến bóp cổ tôi như lũ cương thi trong phim, mà ra sức cào lên vai tôi. Ông ta không có móng tay, nhưng dùng đầu ngón tay cào cũng khiến tôi đau nhói.

Nhân cơ hội đó, tôi huých khuỷu tay vào đầu ông ta, miệng chửi tên kia, chó má! Anh dám lừa tôi!

Trận vật lộn này rất giống trên phim, thông thường, nhân vật chính và vai phản diện bắn hết đạn rồi sẽ đánh giáp lá cả. Nhưng chỉ khi thực sự trải qua, tôi mới hiểu được cảm giác bất kì lúc nào cũng có thể bị giết. So với Hứa Truyền Tường, chiều cao, cân nặng của tôi đều thua, đánh nhau cũng không thể chiếm ưu thế, đành gắng gượng giữ thế giằng co mà thôi.

Được vài chục giây, tôi mới nghe tên kia chửi thề một tiếng rồi hét, anh đừng để ông ta làm chảy máu! Ông ta muốn nhập vào người anh đấy!

Tôi vốn đã sức cùng lực kiệt, vừa nghe nói ông ta muốn nhập vào người mình, tay lập tức mềm nhũn. Lưng tôi đau buốt, hẳn là đã bị thương!

Trước tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Hứa Truyền Tường không biết bị ai đá một cú thật mạnh, sức lực cũng giảm đi đôi chút.

Tôi thừa dịp đẩy Hứa Truyền Tường ra, chui qua háng ông ta bò chạy. Quay đầu lại, tôi thấy kẻ trần truồng ban nãy đang đá mạnh vào Hứa Truyền Tường. Tôi lồm cồm bò dậy nhưng cũng không tới giúp sức mà lao thẳng về phía tên kia. Tôi đang bừng bừng lửa giận, mất hết lý trí, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ: To gan, dám lừa đảo à, tao sẽ lấy mạng mày! Tên kia thấy tôi nhào tới cũng không tránh. Tôi đấm vào mặt y, nhưng

cú đấm cũng không mạnh lắm, vì ban nãy tôi đã tiêu hao quá nhiều sức lực.

Bị đấm trúng, y không phản kích mà chửi tôi, chó má, Tần Nhất Hằng đang chết đến nơi, anh còn ở đây so đo với tôi à!

Tôi lặng người, quay đầu nhìn lại, ban nãy không nhận ra, giờ mới thấy người trần truồng vừa xông tới chính là Tần Nhất Hằng! Tuy không nhìn thấy mặt hắn nhưng trông dáng dấp vẫn có thể nhận ra. Tôi ngớ người, sao hắn lại trà trộn vào đây? Lúc trước khi ở trên xe, tuy không tiếp xúc với những người khác nhưng tôi không thể không nhận ra hắn. Lẽ nào Tần Nhất Hằng đã cải trang?

Chẳng kịp phân tích, tôi vội vàng chạy đến giúp Tần Nhất Hằng. Bất kể về tình hay về lý, tôi đều không thể khoanh tay đứng nhìn. Nói là giúp đỡ cho oai, thật ra Tần Nhất Hằng đâu có rơi vào thế yếu. Hắn đang gắng sức tìm cách tròng dây thừng vào cổ Hứa Truyền Tường.

Thấy vậy, tôi lại giở bài cũ, nhào tới lấy thân mình đè lên người ông ta. Nhưng vừa đè lên, tôi đã bị cấn đến suýt hộc máu. Không biết từ lúc nào lưng Hứa Truyền Tường đã bị đâm một dao. Con dao cắm ngập vào người, chỉ còn nhô chuôi đen ra ngoài. Tôi thất kinh, chẳng lẽ ông ta chết rồi? Con dao do ai đâm? Tần Nhất Hằng?

Không còn thì giờ suy nghĩ, tôi chỉnh lại vị trí rồi tiếp tục liều lĩnh đè lên. Tuy biết Hứa Truyền Tường bị nhập, nhưng giờ xác định ông ta đã chết, áp lực tâm lý cũng khác hẳn. Tôi cố gắng không nghĩ tới chuyện này, tự an ủi rằng đây chỉ là một trận đấu vật thông thường. Giằng co một lúc, Hứa Truyền Tường bất động. Tôi biết, Tần Nhất Hằng đã thành công.

Tôi ngồi dậy, cả người đầm đìa mồ hôi. Tôi nhìn Tần Nhất Hằng rồi lại nhìn tên kia, mãi chẳng nói nên lời. Thật ra không phải tôi không còn sức, mà là chẳng muốn mở miệng. Giống như khi ta tìm đủ mọi cách để tránh vũng nước trên đường, rồi luống cuống lại giẫm cả chân vào, đến lúc ấy thì chẳng vội nhấc chân lên nữa.

Hình như Tần Nhất Hằng cũng mệt rã rời, một lúc sau mới gọi tên kia tới thay, dặn dò vài câu, bảo y dùng âm khấu xử lý những người còn lại, sau đó đứng dậy gọi tôi cùng quay vào nhà.

Tôi nhìn bóng lưng Tần Nhất Hằng, chẳng biết có phải vì hắn không mặc quần áo không mà cảm thấy vô cùng xa lạ. Trở về đại sảnh, tôi đưa cho hắn điếu thuốc. Hắn không nhận, chỉ nhìn tôi một lúc rồi bảo tôi xoay người lại để kiểm tra sau lưng. Vừa nãy tôi quên bẵng, giờ mới cảm thấy lưng đau buốt, không biết đã bị thương tới mức nào.

Xoay người lại, cả hai chúng tôi đều không nói gì. Trong lúc tôi nghi vấn đầy một bụng mà chẳng biết nên bắt đầu từ đâu, Tần Nhất Hằng lên gác mặc quần áo.

Khi hắn đi xuống, tôi mới mở miệng, cậu có bị thương không?

Hắn có vẻ hơi bất ngờ, khẽ lắc đầu rồi nói, tại sao anh không hỏi tôi xuất hiện ở đây vì lý do gì?

Tôi bèn đáp, việc tôi không biết thực sự quá nhiều, giờ có hỏi cũng chẳng xuể, chi bằng cậu thuật lại một lượt từ đầu đến cuối cho tôi thì hơn. Tôi nhấn mạnh bốn chữ từ đầu đến cuối, bởi bản thân cũng hi vọng lần này hắn sẽ không giấu giếm mình điều gì nữa. Nói xong, tôi ngồi bệt xuống đất, đợi Tần Nhất Hằng cất lời.

Hắn chuẩn bị một lúc rồi cũng ngồi xuống, câu đầu tiên chính là, tôi không cố ý lừa anh điều gì, chỉ là bên trong có nhiều lắt léo nên chưa muốn giải thích rõ.

Sau đó, Tần Nhất Hằng bảo tôi, sở dĩ hắn tới đây là vì được người ngoài kia thông báo, y tên Bạch Khai. Ai ngờ tôi cũng có mặt.

Hắn nói dối mà không kịp nghĩ, ngay cả việc viết giấy gửi cho tôi cũng quên rồi sao? Tôi bèn hỏi lại, tên kia là bạn cậu à? Cậu còn viết giấy gửi cho tôi cơ mà, sao lại nói là không biết tôi tới?

Tần Nhất Hằng sửng sốt, hỏi, tôi viết giấy cho anh sao? Viết gì cơ?

Thấy hắn giả ngốc, tôi nghĩ không cần thiết phải nói chuyện nữa. Thật lòng tôi hơi buồn, cùng vào sinh ra tử đã lâu, cuối cùng vẫn không thể thành thật với nhau. Tôi đứng dậy, giơ ngón tay cái về phía hắn rồi đi ra ngoài. Tần Nhất Hằng sực hiểu, vội bảo tôi ngồi xuống để nghe giải thích.

Tôi không ngồi xuống, nhưng cũng không đi tiếp, bụng bảo dạ, nếu hắn còn nói dối thêm câu nào, tôi sẽ không coi hắn là bạn nữa.

Hắn chậm rãi thuật lại. Bạch Khai là người hắn quen biết gần đây, y cũng bị người ta gửi tới nhà một cái tủ quần áo. Hai người bọn họ vô tình liên lạc với nhau khi cùng điều tra về cái tủ.

Sau này, vì phát hiện hành tung của chúng tôi bị kẻ khác theo dõi nên Tần Nhất Hằng và Bạch Khai mới bàn bạc rằng, hắn cùng tôi ở ngoài sáng, Bạch Khai ở trong tối, như vậy có thể phối hợp với nhau, cũng tiện điều tra hơn. Thoạt đầu rất

thuận lợi, nhưng sau đó lại xảy ra một vài tai nạn, đây cũng là nguyên nhân hắn không cho tôi biết về Bạch Khai.

Nghe Tần Nhất Hằng nói, tôi lại nhớ tư thế đứng dậy của Bạch Khai giống Lưu thọt giả mạo. Nhưng theo lời hắn, hình như hai người quen biết nhau sau khi vụ việc đó xảy ra. Tôi bèn gặng hỏi, song Tần Nhất Hằng chỉ ậm ừ, nhìn ra cửa không trả lời, hình như không tiện nói.

Tôi đành hỏi tiếp, tai nạn mà cậu nói là gì?

Tần Nhất Hằng thở dài, tôi đã sử dụng "âm khấu".

Ban đầu tôi không hiểu ý, bởi đã tận mắt chứng kiến hắn sử dụng nó những hai lần, sau đó hắn mới nói rõ, ý hắn là sử dụng cho chính mình.

Trước đây, Tần Nhất Hằng từng bảo tôi rằng âm khấu đòi người. Tuy không biết hắn thao tác thế nào, liệu có giống treo cổ không, nhưng tôi hiểu rõ hậu quả sẽ là hồn lìa khỏi xác.

Có thể rất nhiều người từng nghe đồn về việc linh hồn thoát xác, ban đầu tôi cũng tò mò, hơn nữa thường tiếp xúc với những thứ này nên có lần đòi Tần Nhất Hằng giải thích.

Hắn nói, hiếm khi một cá thể có khả năng tự khống chế việc linh hồn rời khỏi xác, chưa kể việc đó khá nhiều rủi ro, dễ gặp phải bất trắc. Theo truyền thuyết, nếu xui xẻo sẽ bị thứ khác nhập vào hoặc đụng phải một thứ rất lợi hại, cuối cùng, linh hồn không thể trở lại thân xác, thần trí cũng khó mà hồi phục. Cho nên, khi tiến hành phải có nhiều người cùng tham gia, ở bên cạnh bảo vệ và hỗ trợ.

Có rất nhiều mục đích khiến hồn lìa khỏi xác, nói ra thì vô cùng kì quặc. Trong truyền thuyết, một số sĩ tử đi thi muốn ăn gian, bí quá hóa liều cũng không ngại dùng tới chiêu này.

Nhiều thầy mo khi khám bệnh còn không đụng vào người bệnh, sau khi khiến linh hồn thoát xác, họ mới ra tay chữa bệnh từ linh hồn, có thể trị tận gốc nhiều căn bệnh nan y. Dĩ nhiên, đây đều chỉ là đồn đại, không ai kiểm chứng được.

Nhưng trường hợp hồn lìa khỏi xác trong vô thức lại rất phổ biến, khá nhiều người trải qua ca mổ nguy hiểm tới tính mạng đều có trải nghiệm này. Khi được cấp cứu, có khi họ bỗng dưng nhìn thấy thể xác mình. Lúc đó, dương khí trên người vô cùng yếu nên hồn vía mới thoát ra, nếu trút hơi thở cuối cùng, người ta sẽ chết. Hơi thở cuối cùng chính là gốc rễ của dương khí, chưa chắc đã thở từ mũi mà có thể là xì hơi từ hậu môn, thậm chí chỉ nấc một cái rồi qua đời, mỗi người một khác.

Ngoài ra, trong cuộc sống hằng ngày, rất nhiều người từng trải qua trường hợp thế này, đang ngủ mê man, không tỉnh táo, chợt cảm thấy mình đang ở trên cao rơi xuống rồi giật mình tỉnh dậy. Tần Nhất Hằng nói, đây chính là biểu hiện của việc linh hồn thoát ra ngoài. Nhưng vì dương khí còn mạnh nên linh hồn chưa đi xa đã bị lôi lại, gây ra cảm giác như rơi từ trên cao xuống.

Bỗng nhiên tôi nhớ lại rất nhiều điều, đều do hắn giải thích khi hai chúng tôi mới vào nghề, loáng một cái đã đến bây giờ, chúng tôi lại rơi vào cảnh dối gạt nhau khiến tôi không khỏi cảm khái.

Tôi châm một điếu thuốc, hỏi Tần Nhất Hằng, linh hồn của cậu từng lìa khỏi xác sao?

Hắn đáp, đúng vậy, tôi đã trông thấy rất nhiều thứ mà chỉ linh hồn mới nhìn được.

Từ khi vào nghề, tôi cũng thường suy đoán xem thế giới trong con mắt ma quỷ rốt cuộc có gì khác so với người thường, nghe hắn nói vậy, tôi đâm ra căng thẳng, vội hỏi, cậu nhìn thấy gì?

Tôi nhìn thấy nguồn gốc của những cái tủ quần áo kia, Tần Nhất Hằng ngẩng lên nói, để đảm bảo an toàn, tôi đã tự nhốt mình vào tủ rồi thoát xác, nếu không rất có khả năng linh hồn không trở về cơ thể được.

Tim tôi bắt đầu đập mạnh, hỏi tiếp, mấy cái tủ đó có nguồn gốc thế nào?

Tần Nhất Hằng nhìn vào mắt tôi, nhả ra hai chữ, con đò.

Điếu thuốc trong tay đã cháy hết, tôi lại châm tiếp một điếu khác. Ban đầu, tôi còn nghĩ là đám tủ đó được tìm ra từ nhà tắm dịch vụ kia, nhưng lại cảm thấy không đúng lắm.

Con đò nào? Giọng tôi hơi gấp gáp, bởi đã đoán ra chân tướng.

Là con đò thật ấy. Tần Nhất Hằng trầm giọng xuống, giờ tôi sẽ giải thích, dù anh không tin, thì đây cũng là đáp án duy nhất tôi có thể đưa ra.

Hắn bảo tôi đưa một điếu thuốc. Nhìn hắn hút thuốc, tôi mới có cảm giác con người quen thuộc với mình trước đây trở về.

Tôi lại ngồi xuống, khẽ gật đầu. Tần Nhất Hằng lên tiếng, để tiết kiệm thời gian, tôi sẽ đi thẳng vào phần mấu chốt nhất. Tủ quần áo chắn được ánh sáng, đóng cửa lại, bên trong sẽ tối đen như mực. Sau khi sử dụng âm khấu, tôi không cảm nhận được gì cả, cứ ngỡ là thất bại rồi, vì dù sao đây cũng là lần đầu

tiên tôi thử thoát xác. Đợi một lúc, tôi chợt phát hiện cái tủ bắt đầu rung chuyển.

Lần suất rung rất nhẹ, giống như đang nằm trong một cái nôi. Tôi lấy làm lạ, muốn mở cửa ra xem thì phát hiện mình không sao cử động được nũa. Bất kể giãy giụa thế nào, cơ thể cũng không nhúc nhích. Tôi biết nhất định đã xảy ra trục trặc, chỉ chưa rõ là trục trặc gì mà thôi.

Tủ quần áo vẫn rung lên khe khẽ, cảm giác này thật chẳng hay ho gì. Tôi cố gắng cảm nhận kĩ hơn, thấy gần giống như đang ở trên một con đò vậy. Tuy nhiên, mắt và tai tôi không thể tìm kiếm được bất cứ thông tin nào, đành cố gắng cảm nhận. Tôi đoán đây là lối thoát duy nhất của mình vào thời điểm đó.

Không bao lâu, cái tủ bắt đầu rung mạnh hơn, thậm chí còn cảm nhận được một vài rung động khác. Tôi nghĩ là tiếng bước chân nhưng vẫn không nghe thấy bất cứ âm thanh gì, đành cố ép bản thân bình tĩnh để cảm nhận tiếp.

Bước chân bên ngoài tủ vẫn không dừng lại, thậm chí càng lúc càng gấp gáp. Tôi nghĩ, nếu nghe được nhất định sẽ thấy bên ngoài rất ồn ào. Tôi thử hét lên vài lần nhưng không phát ra tiếng.

Sau đó, tôi bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc mình đang ở đâu, trong tình cảnh nào. Nhưng đại não dần mất đi sự tỉnh táo, trở nên mê man, khiến tôi không thể tiếp tục suy nghĩ. Cuối cùng, tôi chỉ biết cái tủ lắc mạnh dần, chấn động từ bên ngoài dữ dội hơn, đầu óc tôi thành ra mụ mẫm.

Tần Nhất Hằng lại xin tôi một điếu thuốc, hình như hồi ức này khiến hắn khó chịu.

Tôi nghe hắn kể mà còn thấp thỏm hơn cả tự mình trải nghiệm, bèn hỏi, sau đó thì sao? Cậu tỉnh lại từ đâu? Có vẻ đây mới là mấu chốt của sự việc.

Tần Nhất Hằng day day thái dương đáp, tôi vẫn tỉnh dậy trong tủ quần áo. Anh nghe tôi kể hết đã. Sắc mặt Tần Nhất Hằng vô cùng mệt mỏi, hắn ngả người xuống nửa nằm nửa ngồi, nói tiếp, khi ý thức bắt đầu mơ hồ, tôi cảm thấy sự việc có vẻ rất tệ, nhưng lại không muốn chết một cách lãng nhách, liền nghĩ tới việc thử để lại chút manh mối, ghi chép tất cả những gì mình cảm nhận được. Tôi cố gắng nghĩ rằng "mình phải kháng cự", bởi chỉ có thể dừng ở mức "nghĩ" mà thôi, bản thân cũng không khống chế nổi tứ chi nữa.

Cậu thành công không? Tôi không nhịn được chen vào.

Tần Nhất Hằng khẽ lắc đầu, nhưng tôi có thể làm rõ một chuyện, tình hình của tôi lúc đó không phải tứ chi không còn cảm nhận được, nếu không đã không thể nhận ra rung động của bước chân rồi. Hắn ngẩng lên nhìn tôi rồi tiếp, có lẽ tôi đã bị đúc khuôn trong đó.

Tôi trợn tròn mắt, đúc khuôn rõ ràng không phải tính từ. Tôi quên cả chớp mắt, vội truy hỏi, có phải ý cậu là tủ quần áo giống như một cái khuôn, được đổ chất lỏng vào để định hình thành vật thể rắn?

Tần Nhất Hằng khẽ gật đầu, đúng vậy, nhưng tôi không nhận ra là chất lỏng gì, có thể là băng, cũng có thể là kim loại, tôi thực sự không rõ.

Sau đó thì sao?

Khi phát hiện ra cảnh ngộ của mình, tôi cũng thấy kì lạ. Nhưng ngoài việc nhắc mình tỉnh táo ra, tôi chẳng còn cách

nào khác. Có thể vì tôi may mắn, cũng có thể không. Đúng lúc sắp mất ý thức, tôi bỗng cảm thấy tủ quần áo đổ xuống, đồng thời bắt đầu nhận ra tình hình bên ngoài có vẻ không giống đi lại thông thường, mà là đang đánh nhau. Tần Nhất Hằng ngồi dậy, hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp, cái tủ vẫn rung lắc, nhưng tần suất đã thay đổi. Lúc đó tôi không để ý kĩ, về sau mới phát hiện, hình như nó đã bị khiêng lên.

Chẳng lẽ có người lên đò cướp tủ? Tôi không hiểu, lại hỏi hắn thêm câu nữa, ở cõi âm?

Tôi thực sự không nghĩ tới đáp án này, thà hắn giải thích rằng cái tủ được tìm thấy trong kim tự tháp còn đáng tin hơn.

Tần Nhất Hằng cũng tỏ vẻ nghi hoặc, chậm rãi tiếp, tôi không thể khẳng định được, nhưng tai nạn bắt đầu vào chính thời khắc đó.

Khi cái tủ rung lên lần nữa, tôi vẫn đang hôn mê, tỉnh lại đã là gần bốn mươi tám giờ sau. Bấy giờ, tôi co quắp trong góc tủ với một tư thế rất khó coi, cánh tay và chân tê cứng, hồi lâu sau mới có cảm giác trở lại. Cửa tủ mở toang, cả căn phòng sáng trưng. Tôi phải đợi một lúc lâu mới xác định được không phải mình đang nằm mơ. Sau đó, tôi kiểm tra từng góc tủ, không tìm thấy dấu vết mới nào. Nhưng mà… Tần Nhất Hằng ngồi ngay ngắn lại, nói, trên âm khấu thiếu mất một vết máu, xem chừng có một thứ đã bám theo tôi về. Tất cả những việc tôi thấy đều là kí ức của thứ này.

Tôi nghe xong bỗng cảm thấy da đầu tê dại, khỏi cần đoán nữa, đây chính là tai nạn mà Tần Nhất Hằng nói đến. Chuyện sao giống phim khoa học viễn tưởng quá vậy! Tôi liền hỏi, việc này liên quan gì đến Bạch Khai? Hình như cậu đang vòng vo đấy.

Tần Nhất Hằng chưa kịp đáp, Bạch Khai đã bước vào, ngang nhiên trả âm khấu cho hắn rồi nói, những người bên ngoài đều đã xử lý xong, trong chốc lát sẽ không tỉnh lại đâu, tuy tôi chẳng biết ai vào ai, song có vẻ họ vẫn còn sống.

Lúc này, tôi mới sực nhớ đến Hứa Truyền Tường, vội vàng hỏi, vậy ai đã giết Hứa Truyền Tường?

Cả hai đều không trả lời. Tôi nghĩ bụng, không phải định giá họa cho tôi đấy chứ? Tôi đang định chửi bậy, tên Bạch Khai kia đã đáp, anh ngơ thật, ngay cả việc tay sai của mình tự sát còn không nhìn ra, có biết thế nào là ma quỷ đoạt xác không? Sau khi giằng co qua lại, kết quả chẳng ai chiếm được hết!

Tôi không phản bác, lòng tràn đầy bi thương, nhưng nhiều hơn cả là tự trách. Hứa Truyền Tường nói thế nào cũng là do tôi gián tiếp hại chết, ông ta lặn lội từ xa theo tôi đến đây, tôi thực sự không biết sau khi trở về sẽ giải quyết chuyện này thế nào. Tôi không biết gia cảnh của ông ta, cũng không biết làm sao để đối mặt với người nhà ông ta, dù có đưa cho họ chút tiền, thì cũng làm sao bù đắp nổi mạng người?

Cả ba đều lặng thinh. Tôi không biết hai bọn họ nghĩ sao, còn tôi đang chân thành mặc niệm cho Hứa Truyền Tường. Ngẩng đầu lên, tôi sực nhớ Bạch Khai nói trên lưng tôi có hai tà vật, không biết có nguy hiểm gì không, liền hỏi y, thứ trên lưng tôi phải giải quyết thế nào đây?

Ai ngờ Tần Nhất Hằng lại trả lời thay, là tại tôi. Thứ trên lưng anh là tôi bảo Hứa Truyền Tường làm, thật xin lỗi.

Lần đầu tiên tôi nghe thấy hắn xin lỗi bằng giọng điệu đó, không khỏi bất ngờ nghĩ bụng, có lẽ hắn cũng đau lòng về cái

chết của Hứa Truyền Tường, dù sao vẫn là chỗ quen biết, nên tôi chỉ ừ một tiếng xem như tha thứ.

Tần Nhất Hằng lại tiếp, tại tôi quá ích kỉ, muốn bảo vệ bản thân mình.

Cậu nói vậy là có ý gì? Tôi hơi khó hiểu.

Tần Nhất Hằng không đáp, chỉ bảo Bạch Khai giúp tôi giải quyết thứ sau lưng. Bạch Khai ra tay rất tàn nhẫn, sau khi bắt tôi lột bỏ hết quần áo, y bẻ vai tôi vài lần rồi không biết lôi đâu ra một vật trông như miếng cao dán, hơ bật lửa lên rồi dán vào hai bên xương bả vai tôi. Tôi thấy dinh dính chứ cũng không đau lắm. Một lúc sau, Bạch Khai giật mạnh ra, lần này thì khá đau, không biết có kéo theo lông tơ luôn không.

Bạch Khai loay hoay thêm một lát rồi quay lại nói, há miệng. Tôi chưa kịp phản ứng đã bị y vỗ mạnh lên lưng. Tôi vô thức rít lên, càng lúc càng thấy y đang muốn mượn việc chung báo thù riêng.

Tần Nhất Hằng đứng bên trấn an rằng thứ trên lưng tôi trong huyền thuật gọi là cái gối, chính là một loại tiểu quỷ thích cưỡi lên vai người lớn, rất nhiều người đều bị thứ này trèo lên. Chúng thường không ở lại quá lâu, vì hành trình của một người dù sao cũng có hạn. Sau khi ngắm chán phong cảnh, chúng sẽ tự động tìm người khác.

Nói xong, Tần Nhất Hằng đứng dậy, phủi phủi người rồi nói, giờ chúng ta đi thôi, những chuyện còn lại, trên đường về tôi sẽ giải thích cho anh.

Thật ra tôi đã muốn rời khỏi nơi này từ lâu. Nhìn quanh cả ngôi nhà, tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, bèn theo hai người bọn họ bước ra cửa, thấy đám người kia vẫn nằm ngay đơ dưới

đất. Tôi đếm thử, vừa đủ số người, xem ra không phải Tần Nhất Hằng trà trộn vào bọn họ, thảo nào trên đường đi tôi không nhận ra có hắn. Đi qua thi thể Hứa Truyền Tường, tôi chấp tay vái ba cái. Bạch Khai còn chế giễu, Những kẻ chết như ông ta, sau khi chết chẳng nhớ nổi mình là ai đâu, anh vái cũng vô ích.

Tôi không thèm đếm xỉa tới y, có ích hay vô ích không liên quan đến việc thành tâm hay không, tôi cũng chẳng buồn giải thích với loại người như y.

Rời khỏi ngôi nhà, tôi hỏi Tần Nhất Hằng, cái chết của Hứa Truyền Tường, liệu người ta có điều tra ra chúng ta không?

Hắn an ủi tôi, đêm nay dù là ai, cũng nhất định có người phải chết. Chắc chắn bên Hoành Đạt đã lo liệu tươm tất, đừng lo.

Câu trả lời khiến tôi vô cùng khó chịu. Lẽ nào tiền thực sự có thể giải quyết mọi chuyện trên đời?

Ra ngoài đi vòng vèo một lúc, Tần Nhất Hằng dẫn chúng tôi đến chỗ một chiếc xe giấu sẵn từ trước. Cả ba lên xe vào thành phố. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, hơi ngẩn ngơ. Trên đường đi, tôi không mở miệng hỏi Tần Nhất Hằng điều gì, trông thái độ hắn hình như có chuyện không thể nói trước mặt Bạch Khai, hơn nữa, tôi cũng thấm mệt rồi.

Tần Nhất Hằng lái xe rất nhanh, nhanh hơn khi chúng tôi tới đây nhiều. Vào tới nội thành, chúng tôi tìm một quán sườn ăn lót dạ. Tôi chẳng còn bụng dạ nào để ăn, chỉ uống chút bia. Tên Bạch Khai kia uống rất khá, một mình nốc tới sáu chai bia mà mặt vẫn không đỏ. Sau khi cạn một ly xã giao, tôi chẳng

buồn để tâm tới y nữa. Ba người tập trung ai ăn phần người nấy. Ăn xong, trời đã sắp sáng.

Tần Nhất Hằng cầm lái nên không uống một giọt cồn nào, để hắn lái cũng an toàn hơn. Sau khi tìm được khách sạn, tôi cố tình thuê hai phòng để cách ly Bạch Khai, tiện nói chuyện với Tần Nhất Hằng.

Hình như vì trước đó uống khá nhiều nên Bạch Khai có vẻ ngà ngà say, lẩm bẩm bảo hai chúng tôi, ngày mai không cần sang chào tạm biệt đâu, tôi muốn ngủ nướng.

Thấy y như vậy, tôi đành dìu tới cửa phòng. Y vỗ vai tôi rồi choàng tay qua vai, cứ như thân thiết lắm. Tôi mở cửa phòng, dìu y vào trong, bỗng nhiên y quay lại nói với Tần Nhất Hằng, ôi, tôi vẫn chưa nhìn ra anh bây giờ là Tần Nhất Hằng nào.

Khóe miệng Tần Nhất Hằng chợt nhếch lên trông rất quỷ dị. Tôi thót tim, nhưng chẳng dám biểu hiện ra ngoài, bầu không khí thoắt trở nên gượng gạo. May mà Bạch Khai vừa nói dứt câu đã thiếp đi. Tôi và Tần Nhất Hằng ra ngoài, hắn nhìn tôi cười ngượng nghịu, khiến tôi hết sức băn khoăn.

Nhớ tới sự việc ở nhà tắm dịch vụ đêm nọ, tôi thầm nghĩ, chẳng lẽ Tần Nhất Hằng bây giờ đã bị nhập? Nhưng tôi vẫn cùng hắn trở về phòng, cứ cho là hắn muốn hại tôi thì cũng không cần phải đợi tới tận bây giờ, phải không?

Phòng chúng tôi nằm cạnh phòng Bạch Khai. Quay trở vào phòng, cả hai cùng ngồi xuống giường. Tôi châm thuốc, đợi Tần Nhất Hằng lên tiếng. Đoán chừng muốn hiểu được những gì hắn sắp kể sẽ rất tốn sức, nên tôi khui sẵn một lon bò húc.

Tần Nhất Hằng thở dài, anh muốn tôi bắt đầu từ đâu?

Từ nhà tắm dịch vụ kia đi, tôi đáp. Đêm đó, rốt cuộc cậu đã đi đâu?

Tần Nhất Hằng vô cùng kinh ngạc, anh trông thấy tôi ở nhà tắm dịch vụ sao?

Tôi nghe mà phát cáu, chỉ muốn ném thẳng điếu thuốc vào mặt hắn. Đồ đểu, cậu có thể giả vờ một cách chuyên nghiệp hơn không?!

Hắn an ủi tôi, anh đừng kích động, những chuyện trong đó quả thật không thể kể bằng một hai câu. Nhưng nếu anh thực sự trông thấy tôi thì chắc chắn anh gặp ma rồi.

Tôi tức đến xì khói, nhưng nghe giọng Tần Nhất Hằng vẫn bình tĩnh, tôi lại sợ trách nhầm hắn, đành nín nhịn nghe tiếp.

Tần Nhất Hằng ghé sát người tôi, vẻ bí hiểm, tên Bạch Khai này thâm sâu khó dò, anh phải cẩn thận một chút, tôi cảm thấy y tới để thay thế Viên Trận, không thể không đề phòng.

Giờ thì tôi không nhịn nổi nữa, cứ cho là hắn nói thật, tôi cũng chẳng còn tâm trí nghe tiếp. Rõ ràng hắn đang muốn đánh trống lảng. Tôi đứng dậy, gật đầu với Tần Nhất Hằng rồi xoay người định bỏ ra ngoài.

Bỗng nhiên, tôi nghe thấy tiếng nện mạnh vào tường, hình như từ phòng Bạch Khai.

Tôi và Tần Nhất Hằng ngớ ra, chẳng lẽ y định phá tường chạy sang đây? Nghe tiếng động lớn như vậy, lẽ nào Bạch Khai lao cả người vào tường? Say quá định đập đầu tự sát hay sao?

Chẳng đợi tôi kịp nghĩ kĩ, Tần Nhất Hằng đã hét to, hỏng rồi, Bạch Khai xảy ra chuyện rồi! Đoạn hắn chen lên mở cửa chạy ra ngoài trước. Tôi vội vàng theo sau, Tần Nhất Hằng

không dừng lại trước cửa phòng bên cạnh mà chạy dọc hành lang, thoáng chốc đã mất dạng. Tôi lưỡng lự đứng ngoài phòng Bạch Khai, thấy bên trong vẫn rầm rầm không dứt. Đuổi theo Tần Nhất Hằng cũng không kịp, tôi đành gõ cửa phòng Bạch Khai.

Nào ngờ vừa gõ cửa, tiếng va đập bỗng ngừng lại. Hai giây sau, cửa bật mở, Bạch Khai lôi tuột tôi vào trong. Tôi chưa kịp lên tiếng, y đã thấp giọng cảnh cáo, đừng động đậy, Tần Nhất Hằng có vấn đề, không tin tôi chứng minh cho anh xem.

Cứ như đóng phim gián điệp vậy! Tôi khẽ gật đầu rồi quả quyết ngồi xuống. Thật ra tôi cũng chẳng hứng thú gì nghe Bạch Khai nói, chỉ hơi khó chịu vì bị Tần Nhất Hằng đùa giỡn. Mấy năm nay, tôi đã gặp rất nhiều kẻ sẵn sàng lừa gạt người khác vì tiền, ngờ đâu việc làm ăn của tôi cuối cùng lại đi tới bước này.

Bạch Khai buông tôi ra, vạch chồng chăn trên giường, để lộ vật đựng con dế lần trước.

Chăn vừa vạch ra, con dế đã gáy vang, nhưng tiếng gáy không quá to, có vẻ nãy giờ bị nhốt nên hơi yếu.

Tôi hỏi Bạch Khai, anh có ý gì?

Y cất con dế vào ngực áo rồi đáp, anh có biết để cứu được anh, tôi đã tốn bao nhiêu công sức không? Vừa nãy con dế bắt đầu gáy, tôi sợ các anh nghe thấy, đành liên tục đập vào tường để át tiếng đi.

Tôi để ý thấy tay Bạch Khai quả nhiên đã sưng vù, càng lấy làm lạ hỏi, con dế của anh gáy thì sao?

Bạch Khai cười đáp, nếu không nhờ tôi, e rằng cả đời anh cũng không được thấy con vật này đâu. Nó gọi là Thiên quắc,

tức "dế trời", thời xưa là cống phẩm dâng lên hoàng đế đấy!

Hình như thấy tôi vẫn ngơ ngác, y bèn giải thích sơ qua. Thiên quắc, nói trắng ra là dế đầu đàn, chỉ khi nó gáy, những con khác mới dám gáy theo. Nhưng nó còn là một con vật thần kì. Thời xưa, nhất là vào những năm thịnh trị dưới triều Thanh, có một truyền thống gọi là "vạn quắc lai triều", chữ quắc nghĩa là con dế, đồng âm với chữ quốc là đất nước. Mùng một Tết hàng năm, trước khi thiết triều ở điện Thái Hòa vào ngày đầu năm mới, hoàng đế sẽ cho đặt hàng nghìn con dế trong điện, có tới một vạn không thì không rõ, chỉ biết là số lượng cực lớn. Sau đó, khi hoàng đế bước vào, các thái giám sẽ phải tìm cách để lũ dế đồng loạt gáy vang, chúc Tết hoàng thượng. Việc này sẽ đem lại may mắn, thuận lợi cho năm mới, đất nước thịnh vượng, vạn quốc chầu về thiên triều.

Nghe thì rất đơn giản, nhưng thật ra lại vô cùng khó thực hiện. Trước hết, mùng một đầu năm vẫn đang trong mùa đông giá rét, muốn nuôi dế không phải chuyện dễ. Tiếp đó, để điều khiển chúng đồng thanh gáy vang, người ta phải nghiên cứu kĩ lưỡng. Nghe nói phải lợi dụng sự thay đổi nhiệt độ, đặt bếp lò trong cung điện, khi nhiệt độ tăng cao, dế sẽ tự động cất tiếng gáy. Nhưng theo lời Bạch Khai, thật ra đó chỉ là hình thức, còn then chốt phải trông ở Thiên quắc.

Giống này chỉ gáy vang khi tranh giành đồ ăn. Đây cũng là cách duy nhất để làm nó gáy. Theo truyền thuyết, thức ăn duy nhất của Thiên quắc là ma quỷ. Trong ngục thời xưa có một quy luật bất thành văn, những phạm nhân không thể ăn Tết, bắt buộc phải hành hình trước đêm ba mươi. Bề ngoài thì giải thích rằng sợ làm chậm trễ thời gian, khiến tử tù lỡ giờ lên đường. Nhưng thật ra sau khi chết, linh hồn họ sẽ trở thành mồi ngon cho Thiên quắc.

Khi hành hình phạm nhân, trước tiên phải cắt lưỡi họ rồi bịt kín hai mắt, nhồi chặt giấy đỏ vào miệng và hậu môn. Công đoạn này rất tàn nhẫn, nên khi hành sự, các thái giám cực kì lo lắng, chỉ e sơ sẩy sẽ bị họ tố giác với Diêm Vương. Đương nhiên đó chỉ là lo hão. Bịt mắt là để phạm nhân không nhìn thấy người ra lệnh hoặc hành hình, khỏi trở lại báo thù, xử tử thời nay bịt kín hai mắt thật ra cũng vì nguyên nhân tương tự. Còn nhồi giấy đỏ là để giữ lại hơi thở cuối cùng của phạm nhân, vào ngày mùng một đầu năm, các thái giám đốt chỗ giấy đỏ này, lúc đó hơi thở cuối mới thực sự thoát ra. Thiên quắc ngửi thấy mùi ma quỷ sẽ tự động cất tiếng gáy mở màn.

Tuy Bạch Khai kể chuyện không sinh động bằng Tần Nhất Hằng nhưng cũng thú vi. Nghe xong, tôi vô cùng ngạc nhiên, nói vậy là Thiên quắc chỉ gáy khi gặp quỷ. Thế thì chẳng lẽ Tần Nhất Hằng là ma? Nhưng dọc đường đi, tôi không nhận thấy hắn có vấn đề gì, bèn hỏi Bạch Khai, con dế của anh trên đường đi vẫn im re, sao tự dưng lại gáy?

Anh nghĩ tôi lừa anh đấy à? Lúc trước nó ngủ, vừa mới tỉnh dậy mà.

Tôi cân nhắc một lúc, thực sự không thể tin lời y. Ban nãy rõ ràng y giả say, huống hồ trong ngôi nhà kia có nhiều tà vật như vậy nhưng đâu thấy con vật thần kì này ho he gì. Một là Tần Nhất Hằng đột nhiên có phát hiện mới, hai là bị Bạch Khai bày kế dụ đi rồi.

Tôi quan sát Bạch Khai, thấy y không giống như đang nói dối, bèn ngồi xuống ghế, vừa tiếp tục hỏi chuyện y, vừa âm thầm nghe ngóng động tĩnh ngoài cửa. Theo hiểu biết của tôi về Tần Nhất Hằng, chỉ cần hắn đi qua, tôi chắc chắn sẽ nghe ra.

Bạch Khai cũng ngồi xuống đối diện tôi, tình cảnh hệt như tôi và Tần Nhất Hàng ban nãy.

Y sắp xếp lại câu chữ một lát rồi đột nhiên mở miệng, thế này đi, tôi sẽ kể vài chuyện, coi như trả ơn anh từng chiến đấu cùng tôi trong ngôi nhà kia, còn tin hay không thì tùy anh.

Nghe vậy, tôi hơi kích động, bất kể là thật hay giả, cứ nghe trước đã rồi tính.

Bạch Khai nói, tôi biết anh và Tần Nhất Hằng làm ăn với nhau đã lâu. Anh có bao giờ nghĩ, vì sao hắn nhất định phải đưa anh theo không?

Tôi nghe mà khó chịu, đây chẳng phải có ý nói tôi như bình vôi vô dụng hay sao? Nhìn bề ngoài tôi chỉ làm những việc như soạn hợp đồng, tính toán giá nhà, thật ra những việc này yêu cầu kiến thức chuyên ngành rất cao, huống hồ bao phen ông đây cũng vào sinh ra tử, liều mạng hỗ trợ cho Tần Nhất Hằng ra tay còn gì.

Tôi bèn hỏi lại y, ý anh là Tần Nhất Hằng còn có thể tìm người khác để hợp tác ư?

Bạch Khai khẽ gật đầu nói, chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ tới sao? Loại người như anh vơ bừa cũng có cả tá, còn Tần Nhất Hằng lại hiếm có khó tìm.

Tôi chột dạ. Nghĩ lại thì tôi và Tần Nhất Hằng cũng xem như bạn bè lâu năm, hắn không phải kẻ yêu vật chất, hay vì thấy tôi đáng thương nên muốn giúp đỡ nhỉ?

Bạch Khai cười đầy thâm ý nói, bởi vì anh là Tần Nhất Hằng.

Tôi ngẩn ra, hỏi Bạch Khai nói vậy là có ý gì. Y bèn bảo tôi suy nghĩ thật kĩ trước, nếu không sau khi y giải thích, chưa

chắc tôi đã chịu đựng nổi. Tôi ngẫm nghĩ một hồi, nhủ bụng chẳng lẽ là một câu đố chữ? Theo những lời Tần Nhất Hằng nói ở nhà tắm dịch vụ đêm đó, e rằng bên trong thực sự còn có bí mật khác.

Tôi âm thầm rà lại thật kĩ những chuyện xảy ra ở nhà tắm dịch vụ, nhưng mãi không thấy manh mối gì. Hơn nữa, con dế của Bạch Khai không biết làm sao mà càng lúc càng gáy to, nghe điếc cả tai. Tôi đành xua tay bảo y, tôi thực sự không nghĩ ra điều gì cả.

Bạch Khai khẽ gật đầu, đưa cho tôi cốc nước. Vừa uống một ngụm, tôi đột nhiên nhận thấy vấn đề. Ban nãy, y nói con dế chỉ gáy to khi có ma quỷ, nhưng hiện giờ Tần Nhất Hằng đã đi rồi, sao nó vẫn không ngừng? Tôi hơi rùng mình, ô hay, chẳng lẽ tôi trúng kế rồi? Bạch Khai mới là ma sao?

Tôi quan sát Bạch Khai, thấy y vẫn thản nhiên như không, lại thầm đoán, chẳng lẽ y đang cố ý giữ chân mình? Nếu không sao lại thừa nước đục thả câu như thế?

Tôi không thể không đề cao cảnh giác, hơi dịch ra xa một chút rồi gắng lấy giọng bình thản hỏi, tại sao con dế của anh vẫn gáy vậy?

Bạch Khai ghé lại gần tôi đáp, nếu nó không gáy nữa là có chuyện đấy. Y ra vẻ thần bí rồi tiếp, anh nghe kĩ xem, nó gáy không phải vì phát hiện ra đồ ăn mà vì sợ hãi.

Khi nói, y gần như ghé sát tai tôi, tiếng dế cũng gần hơn, nghe mà ong cả óc.

Tôi đứng dậy, đi lòng vòng trong phòng, tiện thể nghĩ xem có nên ở lại đợi không. Cuối cùng, tôi vẫn quyết định ở lại,

nếu Tần Nhất Hằng đã không chịu nói, thì tôi đành nghe Bạch Khai kể vậy.

Tôi nuốt nước bọt, ra hiệu bảo Bạch Khai rằng mình đã chuẩn bị rửa tai lắng nghe.

Bạch Khai hỏi tôi trước vài câu, đại loại Tần Nhất Hằng từng đưa tôi tới nơi nào, gặp những thứ gì rồi, vân vân. Ban đầu, tôi còn cho rằng y định thăm dò, về sau mới nhận ra, y nắm rõ hành động của Tần Nhất Hằng như lòng bàn tay. Bởi cách hỏi của y đều là nêu ra địa điểm trước rồi mới hỏi tôi ở đó phát hiện được cái gì.

Dần dần, tôi không đề phòng nữa, xem tình hình này e rằng tôi có muốn nói dối cũng chẳng qua được mắt y. Nhưng tôi vẫn cố gắng tránh đề cập tới vấn đề chính, chỉ kể những chuyện râu ria bên ngoài.

Bạch Khai lại bình thản hỏi, có phải khi ở trong ngôi nhà cửu tử và khi đập pho tượng kia, anh đều nhìn thấy thứ gì đó không?

Nghe tôi trả lời có, y cười ha hả nói, xem ra tôi thực sự đánh giá anh quá cao rồi, thì ra anh chẳng bao giờ buồn động não, liệu người khác có thấy thứ mình thấy không.

Tôi hơi choáng váng, những tà vật đó không phải loại tự dưng lộ diện trước mắt người thường, huống hồ khi ở trong ngôi nhà hay khi cùng Tần Nhất Hằng đập vỡ pho tượng đều là ban đêm, âm khí rất nặng, bản thân con người cũng dễ dàng gặp phải ma quỷ. Vì vậy, tôi không hề cảm thấy có gì đáng nghi.

Tôi bèn hỏi Bạch Khai, ý anh là, những thứ kia chỉ mình tôi trông thấy được sao? Vào nghề đã lâu như vậy, tôi cũng

từng tiếp xúc với không ít tà vật mà.

Bạch Khai thở dài, nói, giờ anh mới vỡ vạc ra thì quá muộn rồi, dở thật, nhưng anh nói không sai, những tà vật ấy chỉ có anh và Tần Nhất Hằng mới nhìn thấy!

Tôi vô cùng kinh ngạc, ý anh là tôi có mắt âm dương, nhìn thấy được ma quỷ sao?

Bạch Khai nói liền ba chữ "không" rồi tiếp, bởi trên người anh có một thứ.

Lúc ở ngôi nhà kia, y cũng từng nói câu này. Tôi bắt đầu chột dạ.

Bạch Khai vỗ vai tôi, với chỉ số IQ của anh, nếu không có Tần Nhất Hằng bảo kê thì đã chết từ đời tám hoánh nào rồi. Thứ trên người anh cũng là Tần Nhất Hằng ban cho đấy, hắn không kể với anh rằng khi dùng âm khấu trong tủ quần áo hắn đã kéo theo thứ gì sao? Hắn chưa nói thứ đó đi đâu à?

Tôi vội gặng lại, má nó, ý anh là ở trên người tôi ấy hả?

Y khinh khỉnh hừ một tiếng, nhưng vẫn gật đầu.

Nói thật, tuy Bạch Khai gật đầu nhưng tôi không hề sợ hãi. Chẳng biết tại sao, lòng tôi bỗng thấy vô cùng bi thương. Nếu y nói thật, thì hóa ra Tần Nhất Hằng đã lừa tôi, hoặc có thể nói rằng hắn xưa nay vẫn luôn lừa gạt tôi. Nếu vậy, mấy thứ gọi là ván quan tài, cả ngày chết của tôi cũng đều là đạo cụ để hắn kiềm chế tôi hay sao?

Ngay từ đầu hắn đã chui vào tủ quần áo kia nên mới phát hiện được thứ gì đó, rồi đưa tôi đi phá trận cửu tử ư? Nhưng vì sao hắn phải làm vậy? Vì sao không đưa tôi đi thì không được? Bởi tôi tin tưởng hắn sao?

Tôi biết tên Bạch Khai này không thể an ủi mình, thật ra hiện giờ ai an ủi tôi cũng vô ích, bèn nuốt nước bọt, hỏi y, cứ cho những điều anh nói là thật đi, tại sao Tần Nhất Hằng lại làm vậy?

Bạch Khai đáp, bởi chỉ có anh phù hợp mà thôi, đối với bất kì Tần Nhất Hằng nào, anh cũng là lựa chọn tốt nhất.

Tôi vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ không chỉ có một Tần Nhất Hằng? Đây không phải phim khoa học viễn tưởng, sao có thể nhân bản người được?

Bạch Khai trấn an tôi, anh đừng hoảng, cứ ngồi xuống đã. Sau đó, y tiếp, Tần Nhất Hằng nói đến cùng cũng chỉ có một người, nhưng tôi không biết phải gọi kẻ hắn đưa từ tủ quần áo ra là gì, dù sao cả hai vẫn dùng chung một thân thể. Nếu anh không hiểu thì gọi là Tần Nhị Hằng nhé.

Tôi càng thấy khó hiểu. Bạch Khai đành phải giải thích, theo suy đoán của y, thứ Tần Nhất Hằng đưa ra ngoài cực kì lợi hại, hơn nữa có vẻ đã giao ước với Tần Nhất Hằng, cả hai thay phiên sử dụng thân xác của hắn. Khi một người làm Tần Nhất Hằng, kẻ còn lại sẽ bám trên người tôi, như vậy không những tiện đổi chỗ cho nhau, mà bất kể đi tới ngôi nhà nào tôi cũng theo bên cạnh, luôn luôn nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Nghe xong, tôi chán nản đến mức chẳng nói nên lời, không khỏi nhớ lại từng chuyện xảy ra trước kia. Không biết có phải do tác dụng tâm lý không, vừa hồi tưởng lại, những cảnh tượng rất đỗi bình thường khi trước đều trở nên giống mưu ma chước quỷ. Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao Tần Nhất Hằng không thừa nhận đã viết giấy cho tôi, chẳng lẽ thực sự là do Tần Nhất Hằng còn lại làm, cho nên hắn không nhớ nổi?

Nếu tiếp tục phân tích như vậy thì đêm ở nhà tắm dịch vụ đó, chẳng lẽ cả hai Tần Nhất Hằng đều đã chạy đến? Cho nên hắn mới nói với tôi, đây là Tần Nhất Hằng, kia cũng là Tần Nhất Hằng?

Nghĩ tới đây, tôi bỗng phát hiện thấy điểm vô lý, nói như vậy thì cả hai Tần Nhất Hằng đều chạy ra ngoài rồi, còn kẻ trò chuyện với tôi là ai? Lẽ nào lại có một Tần Tam Hằng nữa?

Tôi nhìn Bạch Khai, lời giải thích của y rất hoang đường, hoang đường hơn bất cứ câu chuyện hoang đường nào tôi từng nghe. Trước kia, tôi cứ ngỡ những điều mình gặp là quái dị nhất rồi, ai dè phần khó tin nhất bao giờ cũng nằm ở phía sau.

Tên này quả thật thâm sâu khó lường, tôi láng máng đoán được kẻ theo dõi chúng tôi mà Tần Nhất Hằng nói trước đây nhiều khả năng chính là y. Tất nhiên, giả thiết đó chỉ đúng trong trường hợp Tần Nhất Hằng không lừa dối tôi mà thôi.

Tôi không biết nói gì, mãi mới cất tiếng hỏi Bạch Khai, nếu đã chịu chia sẻ với tôi nhiều tới vậy, chi bằng hãy nói hết toàn bộ những gì y biết, để tôi tiện xâu chuỗi tất cả những nghi vấn trong đầu lại có được không.

Bạch Khai lắc đầu đáp, rất nhiều chuyện y cũng không rõ, y vốn dĩ không muốn dính dáng vào chuyện này. Trước đây, y thường tới Chợ Lồng nhận việc, tuy chưa từng làm chuyện vô nhân tính nhưng cũng chẳng phải công việc tử tế gì. Bỗng một ngày nọ, một người có bàn tay sáu ngón liên hệ với y, nhờ y tìm giúp một thứ, ra giá rất cao, còn trả trước một phần ba thù lao làm tiền đặt cọc. Y tham tiền nên nhận luôn. Không ngờ gã Sáu ngón ấy đưa y tới một từ đường rộng thênh thang, tiếc rằng không tìm thấy vật cần tìm, y đành giúp Sáu ngón khiêng một chiếc tủ quần áo to tướng từ trong ấy ra. Lúc đó, hai bên

đã giao kèo, tủ quần áo tạm thời đặt ở nhà Bạch Khai, lát nữa Sáu ngón sẽ mang tiền tới lấy.

Đợi mãi, Sáu ngón vẫn không xuất hiện, Bạch Khai nghĩ mình bị lừa nên vô cùng giận dữ, liền đem bán cái tủ ở Chợ Lồng, thu được một món tiền không nhỏ. Nhưng nửa tháng sau, tủ quần áo lại thình lình quay về nhà y. Tiếp đó, Tần Nhất Hằng tìm tới nhà Bạch Khai, nói rằng mình đã tới Chợ Lồng hỏi thăm, được biết y từng bán một cái tủ quần áo, từ ấy cả hai mới quen biết nhau.

Tôi nghe cũng thấy rất căng thẳng, đặc điểm nhận dạng sáu ngón tay rõ ràng, lại thêm cả chuyện này nữa, nhất định là tên Sáu ngón từng bán nhà cho tôi rồi.

Tôi vội vàng hỏi Bạch Khai, Sáu ngón muốn anh tìm thứ gì?

Bạch Khai nhả ra hai chữ, chỉ bộ.

Trái tim vốn đang căng ra của tôi lại bắt đầu quặn lên. Tôi hỏi lại y vị trí đại khái của từ đường vừa nhắc đến, quả nhiên chính là từ đường Vạn gia, chẳng lẽ trước kia chỉ bộ vẫn luôn ở trong từ đường? Tôi bèn hỏi y, "chỉ bộ" mà Sáu ngón nói tới rốt cuộc là thứ gì? Thật ra tôi muốn hỏi, nó là người hay vật?

Câu trả lời của y khiến trái tim đang quặn lên của tôi thắt lại.

Y đáp, trước đây, tôi cho rằng chỉ bộ là một cuốn sách. Nhưng sau đó, tôi lại phát hiện ra đó là người, là tất cả những người từng tới từ đường kia.

Tôi buột miệng "a" một tiếng, chỉ bộ là người, thoạt nghe rất đáng sợ nhưng từ đáy lòng tôi đã tán đồng. Song hiện giờ

theo lời y thì chỉ bộ không chỉ là Viên Trận, mà tôi và Tần Nhất Hằng cũng trở thành chỉ bộ rồi?

Tôi nhìn vào lòng bàn tay, thấy chỉ tay vẫn như cũ, thầm nhủ, lẽ nào trên tay cũng ẩn chứa loại bí mật mình không nhìn ra, vội vàng hỏi, làm sao anh phát hiện được? Trên tay anh có thêm thứ gì sao?

Bạch Khai khẽ lắc đầu nói, tôi chỉ suy đoán từ kết quả sau này thôi, chẳng lẽ anh không phát hiện ra? Tất cả những người tới từ đường đều bị theo dõi.

Tôi càng lúc càng cảm thấy khó hiểu. Theo y nói, kẻ âm thầm theo dõi tôi và Tần Nhất Hằng không phải y sao? Vậy tên chết tiệt đó là ai?

Trước mắt theo tôi được biết, những người tới từ đường chỉ có Viên Trận, tôi và Tần Nhất Hằng. Nếu Bạch Khai không nói dối thì còn thêm cả Sáu ngón và y nữa.

Chúng tôi đều là chỉ bộ sao? Vậy vì cớ gì mà Viên Trận bị giết?

Đột nhiên tôi có cảm giác mình đã vỡ lẽ tất cả. Trước đây, tôi và Tần Nhất Hằng đều đoán rằng Viên Trận ấp ủ một bí mật không thể nói, gã đang tìm kiếm một ngôi nhà bí ẩn. Nhưng hiện tại được Bạch Khai nhắc nhở, chẳng lẽ Viên Trận không hề tìm kiếm ngôi nhà nào hết, những điều gã làm chỉ là để bảo vệ bản thân? Sau đó, vì thất bại nên mới bị tiêu diệt? Vậy người tiếp theo sẽ là ai? Chết tiệt, thật giống những vụ án mạng liên hoàn trong tiểu thuyết trinh thám.

Sáu ngón đã mất tích rất lâu, thì ra không phải cố ý tránh chúng tôi, mà là bị thủ tiêu rồi?

Tôi trình bày sơ qua phân tích của mình, sau đó thuật lại suy đoán trước đây về chỉ bộ trên lòng bàn tay Viên Trận, đoạn hỏi Bạch Khai, nói vậy, hiện giờ tính mạng của chúng ta đều rất đáng lo ngại phải không?

Bạch Khai đáp, nếu anh sợ chết thì ngay từ đầu đừng làm nghề này! Tên Viên Trận vì sao lại chết thì tôi không rõ, nhưng Sáu ngón ắt vẫn còn sống, bởi gã không giống chúng ta.

Tôi định hỏi xem không giống chỗ nào, song chưa kịp mở miệng đã nghĩ ra, quả thật bàn tay sáu ngón của gã khác với chúng tôi, giả sử chỉ bộ thực sự nằm trên hai tay, thì bàn tay Sáu ngón hiển nhiên không phù hợp với điều kiện.

Tôi càng lúc càng đau đầu, hối hận vì ban nãy chưa kịp uống hai lon bò húc.

Cơn buồn ngủ bắt đầu kéo đến như đòi nợ. Có lẽ trong tiềm thức tôi muốn trốn tránh những vấn đề mình đang phải đối mặt. Tôi nằm dài xuống giường, day day huyệt thái dương, tiện thể tiêu hóa những lời Bạch Khai vừa nói.

Sáu ngón là tên đầu sỏ dẫn tôi và Tần Nhất Hằng tới trận đồ cửu tử trấn long, thì ra sự dị dạng trên cơ thể gã đã trở thành ưu thế? Nó giúp gã an toàn bước vào từ đường, và yên ổn rút lui?

Tôi thở đài, hỏi Bạch Khai, tiếp theo anh định thế nào?

Thật ra lúc vừa mở miệng, tôi vẫn vô thức nghĩ rằng người bên cạnh là Tần Nhất Hằng. Hỏi-đáp là tình huống đã diễn ra không biết bao nhiêu lần giữa hai chúng tôi, dần dần trở thành thói quen rồi.

Bạch Khai cũng nằm xuống đáp, rất nhiều chuyện phải tìm thấy Tần Nhất Hằng mới giải thích được, nhưng nếu hắn đã

chạy mất thì sẽ không để ai tìm đâu. Chúng ta đành ngồi đợi, sang tháng sau, nhất định Tần Nhất Hằng sẽ xuất hiện.

Tôi không biết vì sao Bạch Khai dám khẳng định như vậy, nhưng cũng chẳng buồn hỏi. Hiện tại, có lên kế hoạch cho tháng sau cũng chẳng để làm gì, tôi từng thấy rất nhiều kế hoạch không theo kịp những thay đổi khó lường trong cuộc sống, chuyện đã tới nước này còn có thể thế nào được nữa? Cứ ngủ quách ở phòng Bạch Khai vậy.

Tôi chẳng buồn cởi quần áo, nhắm mắt ngủ luôn.

9
Hỏi đường

Không biết có phải vì đầu óc rối loạn hay vẫn còn cảnh giác khi ngủ cùng phòng với Bạch Khai mà tôi ngủ không sâu, cứ nửa tỉnh nửa mê tới hơn 1 giờ chiều. May là con dế của y cũng đã ngủ nên không gáy làm phiền tôi nữa. Tôi mở mắt nhìn sang, thấy Bạch Khai ngủ say như chết. Tôi dậy gọi đồ ăn từ bên ngoài mang tới, ăn sắp xong y mới tỉnh.

Hai chúng tôi vừa ăn vừa trò chuyện. Thật ra, trông y có vẻ khó ưa nhưng tiếp xúc lâu lại thấy cũng không đến nỗi đáng ghét lắm. Ngoài việc hay chêm mấy câu tục tĩu, y nói chuyện cũng khá mạch lạc. Nước da y hơi đen nhưng lại thích mặc quần áo trắng, hơn nữa còn rất sạch sẽ.

Bạch Khai nói trước khi đi ngủ, y đã suy nghĩ, dù thế nào cũng phải tiếp tục điều tra, nếu tôi muốn, y cũng không ngại rước thêm kẻ phiền toái như tôi đi cùng.

Mấy câu chết tiệt này thật khó nghe, nhưng cũng rất có lý. Tôi ngẫm nghĩ một hồi, tự hỏi bản thân, mình có muốn điều tra tới cùng hay không. Sau đó tôi phát hiện, hình như đáp án không còn quan trọng, giờ tôi chỉ muốn tìm được Tần Nhất Hằng, hỏi hắn một câu, quen biết lâu như vậy, rốt cuộc hắn có thật lòng xem tôi là bạn hay không.

Vì vậy, tôi bèn hỏi Bạch Khai đã có kế hoạch gì chưa. Y đáp, hiện giờ tất cả vẫn chưa sáng tỏ, đợi tới tháng sau cũng khá lâu, hiện giờ nên mua nhà thì cứ mua, nên làm ăn thì cứ làm. Giang Thước vẫn là Giang Thước, còn Bạch Khai sẽ thay thế Tần Nhất Hằng.

Theo y, làm vậy có hai nguyên nhân. Thứ nhất, nếu chúng tôi có động thái quá bất thường thì sẽ bại lộ, thành ra không an toàn. Thứ hai, y cũng đang thiếu tiền, định tranh thủ thời gian kiếm thêm.

Tôi không từ chối, vì cũng chẳng nghĩ được biện pháp nào khá hơn.

Tôi giao hẹn với Bạch Khai, những ngôi nhà kiếm được trong thời gian này đều chia y bảy phần, tôi ba phần. Tôi không muốn kiếm tiền nữa, ba phần lợi nhuận cũng định gửi cho người nhà Hứa Truyền Tường. Vả lại, trong chuyện kết giao bạn bè, tôi nghĩ rằng nếu mình thật lòng thì sẽ nhận lại được sự chân thành.

Bạch Khai cả mừng, tối hôm đó còn mời tôi một bữa no. Tửu lượng của y quả thật rất khá, chẳng trách lần trước uống sáu lon bia mà vẫn tỉnh như không. Tôi uống rồi nôn mấy lần liền, cuối cùng lăn ra ngủ một giấc thật say.

Hôm sau tỉnh dậy, tôi cảm thấy như trở lại những ngày mới vào nghề. Không biết do trùng hợp hay vì hai chúng tôi hợp mệnh làm ăn, mà các mối hàng cứ nườm nượp kéo đến. Bạch Khai không kén chọn, vụ lớn vụ nhỏ đều nhận, ngay cả mấy vụ được trả vài nghìn tệ như xem ngày kết hôn cho vợ chồng trẻ hay giải mộng cũng nhận tuốt. Cả ngày y bám lấy điện thoại chỉ bảo cho người khác. Phương thức chuyển khoản cũng rất tân tiến, toàn bộ đều sử dụng thanh toán điện tử.

Cách làm của Bạch Khai khác với Tần Nhất Hằng, cụ thể có tác dụng hay không tôi cũng chẳng buồn tìm hiểu, dù sao thì tiền về đến tay mới là quan trọng nhất.

Sau vài vụ làm ăn nhỏ, cuối cùng cũng có một vụ kha khá.

Có một người ăn xin quanh năm vạ vật dưới tòa nhà công ty nọ, ban ngày ra phố xin tiền, đêm xuống thì ngủ trong góc tường. Do thiết kế của tòa nhà, góc tường đó có ba mặt kín, phía trên còn một tấm kính chắn mưa.

Giám đốc công ty thấy người ăn xin đáng thương nên cũng ngầm cho phép. Nhưng dù có che gió, chắn mưa thì vẫn là ngủ ngoài đường. Không biết do bị ốm hay lạnh mà vào một đêm đông, người ăn xin kia chết. Chết người vốn là chuyện xúi quẩy, nhất là ở ngay trước cửa công ty mình, giám đốc vội bỏ tiền túi hỏa táng thi thể ông ta.

Nhưng khi thu dọn di vật, bảo vệ công ty phát hiện bên dưới tấm bìa cứng lót chỗ ngủ của người ăn xin giấu rất nhiều tiền giấy, loại nào cũng có. Mọi người đều cảm thấy kì lạ nhưng không ai để ý. Có lẽ vì chẳng ai quan tâm tới ông ta nên chết đi là hết.

Sau đó, tầng dưới tòa nhà bắt đầu xảy ra tai vạ.

Sở dĩ tôi dùng từ tai vạ chứ không phải chuyện ma quỷ là bởi chính giám đốc công ty đã thuật lại như vậy. Tính ra cũng khá chuẩn xác.

Công ty này làm về lĩnh vực công nghệ thông tin, thường xuyên phải tăng ca. Vào thời điểm bận rộn, nhân viên phải 1, 2 giờ sáng mới về nhà. Giờ đó đường phố thường vắng vẻ, nhưng rất nhiều nhân viên kể lại rằng, khi tan ca và ra khỏi văn phòng, họ thường gặp người hỏi đường. Tuy không xảy ra

những chuyện như ma nhập hay trúng tà nhưng đêm hôm khuya khoắt bị bắt chuyện hỏi đường cũng không tránh khỏi sợ hãi.

Ban đầu, mọi người cho là trùng hợp, nhưng việc hỏi đường mãi không chấm dứt. Tất cả xúm lại bàn tán, tổng kết lại mới phát hiện ra những người hỏi đường không giống nhau, điều này loại trừ được giả thiết đó là một bệnh nhân tâm thần. Nhưng tình tiết hỏi đường lại rất hay xuất hiện trong chuyện ma, ai nấy đều đâm ra lo sợ.

Cứ mặc kệ như thế thì không những ảnh hướng tới hoạt động của nội bộ công ty mà lỡ đồn ra bên ngoài, ai còn dám hợp tác làm ăn nữa. Cho nên, giám đốc muốn tìm người đến xem xét.

Tuy nhiều giám đốc thời nay rất mê tín, nhưng người này xuất thân từ dân học tự nhiên, vốn theo chủ nghĩa vô thần. Anh ta tìm người tới xem cốt để trấn an nhân viên, hỏi thăm vòng vo mãi mới tìm đến tôi. Nói không ngoa thì tôi cũng có chút danh tiếng trong nghề, mặc dù là dựa hơi Tần Nhất Hằng.

Tay giám đốc rất phóng khoáng, gọi điện tới nói rõ thù lao luôn. Công ty họ nằm ở một thành phố loại một, cách chỗ tôi rất xa.

Tôi nhận lời luôn, nhưng không phải vì ham thù lao hậu hĩnh, mà chỉ muốn xem bản lĩnh của tên Bạch Khai rốt cuộc tới đâu. Chúng tôi nghỉ ngơi sửa soạn một ngày, sang hôm sau mới lái xe lên đường. Tôi cố tình không để y mang con dế theo, nếu trên đường nó lại gáy thì tôi phát điên lên mất.

Dọc đường đi, tôi thử xã giao với Bạch Khai vài câu, hỏi xem có cần tôi giả vờ gì không, bởi theo lời kể của bên đó thì dù thực sự có ma quỷ cũng chẳng có gì to tát, chẳng qua chúng

tôi phải trao đổi trước để nếu có đóng kịch cũng khỏi sợ lòi đuôi.

Bạch Khai bảo để tới xem rồi hẵng nói tiếp, ở thành phố ấy cao nhân nhan nhản, vậy mà tay giám đốc lại phải tìm người ở xa như chúng tôi, đúng là chỉ những kẻ IQ thấp như tôi mới nghĩ đến việc giở thủ đoạn lừa anh ta như vậy.

Tôi nghe cũng thấy rất khó chịu, nhưng không thèm cãi nhau với y, tập trung lái xe trên đường cao tốc.

Vào thành phố, đường tắc kinh khủng, khiến chúng tôi đến muộn ba tiếng so với dự kiến, làm tay giám đốc kia phải chờ. Tới nơi cũng đã là giờ ăn, chúng tôi liền tìm một quán ăn gần đó, cả ba vừa dùng bữa vừa nói chuyện.

Tay giám đốc quả nhiên là trí thức, tuổi còn khá trẻ, không lan man dài dòng, chỉ kể lại một lượt những chuyện xảy ra. Khác lúc trước là, sau khi kể xong, anh ta còn tiện thể thêm thắt những phân tích và hiểu biết của mình, rằng việc này có khả năng là tác phẩm của một nhóm tội phạm nào đó, anh ta đã chuẩn bị tinh thần báo cảnh sát rồi.

Tôi có linh cảm là mọi việc sẽ không suôn sẻ lắm. Tư duy của đám doanh nhân trình độ cao như anh ta rất mạch lạc, muốn lấy được tiền trong túi họ, chắc chắn phải đưa ra lời giải thích trực quan thỏa đáng. Không giống mấy kẻ dễ sợ bóng sợ gió, chỉ bị dọa vài câu là móc tiền ra ngay.

Ăn xong bữa cơm, anh ta đưa chúng tôi tới tham quan công ty. Lúc này đã gần 10 giờ đêm, vẫn còn khá nhiều nhân viên đang cặm cụi làm việc.

Quan sát văn phòng một hồi, chúng tôi quay xuống. Đường phố vẫn còn khá đông đúc. Giám đốc đưa chúng tôi tới

góc tường trước đây người ăn xin kia thường nằm ngủ, dặn dò vài câu rồi cáo lỗi rằng còn rất nhiều việc, không làm phiền hai chúng tôi nữa, xin phép đi trước.

Không biết Bạch Khai có nhìn ra gì không, còn tôi dù đã quan sát hồi lâu vẫn chỉ thấy đây là một góc tường rất bình thường, bình thường đến nỗi tòa nhà nào cũng có.

Quan sát tứ phía, vẫn chưa thấy manh mối, tôi bèn thử tưởng tượng xem nếu Tần Nhất Hằng có mặt ở đây thì bước đầu tiên hắn làm sẽ là gì.

Lần này tôi đã nghĩ ra, nhất định phải đợi người trên phố đi hết, bèn quay vào xe, hút thuốc giết thời gian. Được một lúc, Bạch Khai cũng lên theo, nằm xuống ghế sau như đang nghỉ ngơi. Hồi lâu, y đột ngột lên tiếng, để tôi kể anh nghe một chuyện nhé.

Chẳng đợi tôi đáp, y tự động kể luôn. Trước đây khi thành thị chưa phát triển nhanh như bây giờ, xung quanh có rất nhiều nơi tuy không phải rừng núi hoang vu nhưng cũng rất ít người ở. Bấy giờ, một tài xế taxi chợt nhận được cuốc khách sộp vào lúc nhá nhem, yêu cầu chở tới một nơi. Chở khách chiều đi thì chiều về trên xe sẽ không có khách. Thời đó, cảnh sát cũng không phạt tài xế uống rượu khi lái xe nghiêm như bây giờ nên sau khi đưa khách tới nơi, nhận được một món kha khá, tài xế quyết định đỗ xe bên đường làm vài chén rượu cho ấm.

Ban đầu chỉ vài chén, về sau quen mùi uống mãi, cuối cùng ông ta say khướt, không dám lái xe về, đành chợp mắt trên xe cho tỉnh rượu. Giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, tài xế nọ nghe thấy có người gõ vào kính xe, cứ ngỡ là khách gọi xe đi nên không thèm ngẩng đầu, chỉ giơ tay khoát khoát ý bảo không chở được.

Nhưng tiếng gõ cửa vẫn không chịu ngừng, ông ta ngẩng đầu lên thì phát hiện bên ngoài không có bóng người. Lúc đó, ông ta cũng không hề sợ hãi, những tài xế chạy xe đêm đa phần đều lớn gan, vừa uống rượu lại càng can đảm.

Tài xế bèn mở cửa xe ra xem, liền thấy một bóng đen nho nhỏ đứng cạnh xe. Ông ta lấy làm khó hiểu, vội bật đèn trong xe lên, dưới ánh đèn, một người rất thấp bé đang đứng, hai tay giơ một tảng đá lên quá đầu. Người kia trông thấy ông ta cũng không chạy đi mà tới gần hỏi, này anh, trông tôi có giống người không?

Tài xế nọ chẳng kịp nghĩ nhiều, cho rằng có kẻ nhàn rỗi kiếm chuyện đùa cợt mình, bèn chửi một câu, ngươi giống cái rắm, đoạn giơ chân đạp một phát.

Kẻ kia gào lên rồi xoay người chạy mất.

Trở vào xe, tài xế nọ nghĩ kĩ lại mới thấy hình như gương mặt kẻ kia đầy lông lá, lại nhỏ hơn người bình thường nhiều, ông ta chột dạ, vội khởi động xe, bất chấp vừa uống say, lái như điên về nhà. Về đến nhà, trời đã tờ mờ sáng, ông ta tỉnh rượu hồi tưởng lại, cảm thấy rõ ràng đêm qua mình đã gặp ma. Nhân lúc trời sáng, ông ta tranh thủ ngủ bù nhưng lòng vẫn nơm nớp lo sợ.

Nào ngờ khi tỉnh dậy, đứa con trai bốn tuổi của ông đã biến mất. Cả nhà nháo nhác tìm kiếm khắp nơi không thấy tăm hơi, đăng tin tìm người trên cả báo giấy và ti vi nhưng vẫn không tìm được đứa trẻ.

Ban đầu, tôi vốn không định nghe Bạch Khai kể chuyện, nhưng sau đó lại bị câu chuyện cuốn hút, bèn hỏi, tài xế kia gặp phải thứ gì vậy?

Bạch Khai ngồi dậy đáp, còn có thể là gì nữa? Là thỏ tinh. Trước kia, mấy chuyện kiểu này đầy rẫy. Những con vật hơi có tí thông linh đều lén lút tu luyện, tới thời điểm nhất định, chúng sẽ phải vượt qua một thử thách như vậy để tu luyện thành người.

Tôi thấy thú vị, liền hỏi tiếp, vậy theo ý anh, nếu ông tài xế kia trả lời "giống" thì thỏ tinh ấy sẽ thành công hay sao?

Bạch Khai à một tiếng rồi trả lời, trong truyền thuyết thì đúng là như vậy. Nghe nói thời xưa nếu trong nhà nuôi thỏ, phát hiện nó nửa đêm canh ba ngắm trăng rồi thở dài, thì nhất định phải làm thịt cho cả nhà ăn. Bởi đó là "bái nguyệt", một biểu hiện chứng tỏ con thỏ chết tiệt ấy đã tu luyện, anh có hiểu không?

Dứt lời, Bạch Khai lắc đầu rồi tiếp, tôi quên là anh IQ thấp, chắc không hiểu đâu.

Tôi không thèm đấu võ mồm với y, song cũng nhận ra tên Bạch Khai này quả nhiên có năng lực, hẳn không phải tự nhiên mà y nhớ lại câu chuyện ấy. Chẳng lẽ nó liên quan tới việc ở công ty kia? Dù sao cũng có điểm chung là nửa đêm có người bắt chuyện. Nhưng tôi không hỏi Bạch Khai, kẻo y lại chê tôi chậm hiểu. Nhìn đồng hồ, nháy mắt đã tới 11 giờ đêm, đường phố bắt đầu vãn người, chỉ lát nữa thôi có thể trực tiếp chứng kiến rồi.

Khoảng 11 rưỡi, Bạch Khai xuống xe trước, đi lòng vòng quanh tòa nhà hồi lâu như kẻ trộm, cuối cùng ngồi bệt xuống góc tường. Chỗ đó không chừng còn có người tiểu bậy, tôi ngại bẩn nên không đi ra, chỉ quan sát từ xa. Y bình thản ngồi đợi, hồi lâu vẫn không chuyển chỗ.

Tôi rỗi đến phát chán, đành vừa hút thuốc vừa suy nghĩ, người ăn xin kia lúc còn sống phải chăng cũng ngồi ở đó như Bạch Khai bây giờ? Trông tình hình rõ là liên quan tới ma quỷ, chẳng lẽ đám cô hồn vất vưởng đi ngang thấy lão ăn mày đáng thương nên đã tiện tay cho ít tiền?

Đang mải nghĩ, tôi chợt thấy Bạch Khai đứng phắt dậy, hét to, ê, anh mau tới công ty của bọn họ, hỏi xem có tên chết tiệt nào chỉ đường cho người khác mà lại lấy tiền hay không!

Tôi biết sắp xảy ra chuyện, lập tức chồm dậy chạy thẳng vào tòa nhà.

Khi thang máy đi xuống, bên trong vẫn còn khá nhiều người, hình như đã tới giờ tan sở. Tôi túm lấy một người trông quen quen hói, công ty các anh có ai chỉ đường mà lại lấy tiền không?

Người kia ngẩn ra, cuống quít trả lời rằng mình không mang họ Tiền. Tôi hỏi lại lần nữa, anh ta vẫn lắc đầu, tôi đành đi thang máy lên công ty bọn họ. Nhân viên đã về gần hết, chỉ còn vài người vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói chuyện phiếm. Tôi cao giọng hỏi bọn họ, có một kẻ biến sắc, nhưng anh ta không thừa nhận, chỉ lảng tránh ánh mắt tôi.

Nghề nghiệp của tôi tuy thường xuyên tiếp xúc với ma quỷ nhưng chủ yếu vẫn phải trò chuyện với con người. Mấy năm nay, tôi đã gặp đủ loại người, nên lập tức nhận ra kẻ này đang chột dạ. Tôi không kịp hỏi kĩ, lôi tuột anh ta xuống lầu, chẳng biết đằng Bạch Khai thế nào rồi, dùng dằng mãi khéo lại lỡ việc. Anh ta cũng không phản kháng, hình như giám đốc công ty đã dặn dò nhân viên phải hết sức phối hợp với chúng tôi.

Xuống dưới lầu, Bạch Khai đã chặn cửa canh chừng. Thấy tôi đưa người xuống, y cũng ngầm hiểu, lập tức móc trong túi

ra một con dao nhỏ bảo tôi, đi mua một ít băng urgo về đây, rồi gọi người kia lại. Bạch Khai trông đã bặm trợn, lại lăm lăm con dao khiến kẻ kia phát hoảng, vội núp sau lưng tôi. Tôi an ủi mấy câu rồi đẩy anh ta lên phía trước, sau đó lái xe tới hiệu thuốc gần đó.

Trên đường, tôi vẫn suy nghĩ, khi trước Tần Nhất Hằng khử oán đậu cho tôi cũng dùng dao, xem ra người này trúng phải tà thuật rồi. Khi tôi lái xe về, thấy hai người họ ngồi bên đường cùng hút thuốc. Tôi chẳng biết làm sao, nhân lúc đưa băng urgo cho Bạch Khai, tranh thủ hỏi khẽ, sao rồi?

Y cười hì hì đáp, đàm phán thuận lợi, xong việc anh ta sẽ trả cho chúng ta ba vạn.

Không biết Bạch Khai lừa anh ta thế nào, tôi cũng chẳng buồn thăm dò. Trông y có vẻ tự tin nên tôi quay lại xe nghỉ ngơi. Một lát sau, Bạch Khai đưa người kia lên xe, cả hai không nói gì, tôi lặng lẽ quan sát qua gương chiếu hậu, không thấy anh ta bị thương chỗ nào.

Yên lặng như thế chừng mười phút, Bạch Khai đột nhiên lên tiếng, người anh em thấy đấy, tôi không hề lừa anh phải không?

Người kia vội vàng kêu trời, nói, đại ca, anh còn cứu mạng tôi ấy chứ!

Giọng điệu hai người như đang diễn hài kịch, tôi nghe mà suýt phì cười. Tuy nhiên, vừa bực bội nhìn lướt qua một lượt, nụ cười của tôi vụt tắt.

Góc tường mà người ăn xin vẫn nằm giờ khang khác thì phải.

Vì khoảng cách khá xa nên tôi không thấy rõ, đại khái là có một con đang nhảy tới nhảy lui, nhưng dù nhảy thế nào, nó vẫn chỉ loanh quanh ở chỗ cũ. Tôi bắt đầu khâm phục Bạch Khai, liên tưởng tới câu chuyện thỏ tinh mà y kể khi nãy, thầm nghĩ, đằng ấy có một con thỏ tinh bị Bạch Khai tóm sao?

Tôi hỏi, kia là cái quái gì vậy?

Y vỗ vai tôi đáp, tôi đã nói mà anh vẫn không hiểu sao, có dám tự qua đó xem không?

Tôi vốn sĩ diện, y nói vậy rõ ràng muốn làm tôi mất mặt trước người ngoài. Cân nhắc một lúc, tôi cảm thấy Bạch Khai sẽ không hại mình, cùng lắm chỉ dùng thứ gì dọa tôi giật mình mà thôi, bèn xuống xe, chậm rãi đi tới chỗ đó.

Đèn đường sáng choang, song góc tường lại rất tối. Tôi tới gần mới nhận ra mình đã nhìn nhầm, đây không phải thỏ mà là một bọc tiền giấy buộc trong túi nilon lớn, chẳng biết treo lên bằng cái gì, đang phất phơ lay động giữa không trung. Giơ tay thử thăm dò, rõ ràng không hề có gió, tôi tự biết có chuyện nên không dám lại gần nữa mà rảo bước quay vào xe, hỏi Bạch Khai, sao cái túi ấy di chuyển được vậy?

Y vỗ vai người kia nói, sắp đến lúc rồi, chốc nữa đừng có xảy ra sai sót, bằng không tôi chẳng bảo vệ nổi anh đâu. Đợi anh ta xuống xe, Bạch Khai mới quay sang bảo tôi, đồ chậm hiểu, anh mau qua bên đường canh chừng đi, người này hoảng sợ quá, chỉ e lát nữa sẽ bỏ chạy. Mau ra chặn đường, nhất định không được để anh ta chuồn mất.

Tự dưng bài binh bố trận như vậy, tôi cảm thấy rất kì quái.

Lúc này, thỉnh thoảng vẫn có xe cộ chạy qua, tôi cũng không dám đánh xe ra chặn ngang đường, đành đỗ ven đường

rồi xuống xe canh chừng. Từ nơi tôi đang đứng không nhìn thấy được góc tường, chỉ thấy Bạch Khai nghênh ngang đi vào, sau đó vang lên tiếng van vỉ thảm thiết. Người kia vừa nói vừa khóc lóc, nghe rất thê thảm.

Tôi toát mồ hôi, cảm thấy không khác gì lũ cướp đường, lỡ có người báo cảnh sát thì hai chúng tôi không sao biện bạch nổi. Khóc lóc một hồi, rồi từng tờ tiền giấy từ góc tường bay lên, có vài tờ theo hướng gió bay ra chỗ tôi. Tôi đá vào chúng, chính là loại tiền giấy thông thường.

Tiền giấy nhanh chóng bay tung hết lên, Bạch Khai một mình đi ra, đứng bên kia đường. Tôi đoán y đứng đó canh chừng, đề phòng người kia chạy mất. Trên đường không một bóng người, chỉ có tôi và Bạch Khai đứng nhìn nhau. Tôi ra hiệu, định hỏi xem y có ý gì song y khinh khỉnh phớt lờ, khiến tôi vô cùng lúng túng.

Người kia bắt đầu lẩm bà lẩm bẩm không rõ lời. Bạch Khai lập tức đứng thẳng dậy, tôi thấy vậy cũng đâm ra căng thẳng theo. Nếu giờ có ai đi ngang qua, chắc chắn sẽ tưởng đây là hai kẻ tâm thần đang chuẩn bị đánh nhau.

Tôi nhìn chằm chằm vào góc tường, trông dáng vẻ Bạch Khai, có lẽ người kia sắp chạy ra rồi. Quả nhiên, tôi vừa nghĩ vậy đã nghe thấy tiếng kêu oai oái, sau đó anh ta ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa ú ớ tri hô. Tôi lắng tai nghe kĩ, tức thì rùng mình.

Bởi người kia hét lên rằng, tôi không đi! Không đi đâu!

Điều khiến tôi hoảng hơn là anh ta chạy thẳng về phía tôi!

Trong phút chốc, tôi không hề do dự, dồn sức xuống chân, chuẩn bị tinh thần đợi anh ta lao đến sẽ xông tới đẩy ngã. Nào

ngờ lại nghe thấy một tiếng hét nữa, sau đó thêm mấy người từ trong tòa nhà chạy ra, thi nhau kêu gào.

Tôi nhủ thầm, toi rồi, mấy đồng nghiệp của người kia còn chưa về, hình như nãy giờ vẫn ở bên trong hóng chuyện! Bạch Khai đứng đối diện cũng hét to, đồ chậm hiểu! Tôi bị anh lây bệnh ngơ mất rồi! Mau ngăn anh ta lại, kẻo sau này không tìm anh ta về được nữa đâu!

Tôi chẳng kịp hiểu ý Bạch Khai, vội ba chân bốn cẳng đuổi theo người kia. Anh ta chạy lảo đảo, tôi vừa xô đã ngã. Trông thấy mặt anh ta, tôi hét lên hoảng hốt. Lưỡi anh ta thè ra ngoài! Trông không khác gì ma treo cổ!

Tôi vội vàng gọi to, Bạch Khai! Mau qua đây! Bạch Khai cũng hô, tôi mà qua được thì đã qua rồi! Tôi ngẩng đầu lên, thấy y đang ngăn đám người trong công ty lại, thậm chí có kẻ sợ quá, đang bị Bạch Khai liên tục đập lên thóp!

Không còn cách nào khác, tôi đành dựa vào chính mình, thu hết sức bình sinh ghì chặt người kia xuống. Anh ta có vẻ rất đau đớn, nhưng lưỡi thè ra nên không nói được. Tôi quan sát kĩ, thấy trên lưỡi anh ta có rất nhiều vết rách nhỏ rỉ máu! Trên tay cũng chi chít những vết thương nhỏ.

Cuối cùng Bạch Khai cũng bứt ra được để chạy tới, lừ lừ tiến đến tát vào miệng người kia, sau đó lột sạch quần áo trên người anh ta rồi dùng bật lửa đốt! Tôi nhìn quanh, cũng may đây là khu thương mại trung tâm, nếu là khu dân cư thì làm loạn như vậy sẽ gây ra tiếng động lớn.

Bộ quần áo cháy hết, người kia mới bắt đầu tỉnh táo lại, định thử mở miệng nói, có điều vết thương trên lưỡi quá đau, anh ta cố gắng mãi mới nặn ra được mấy chữ, ngọng nghịu hỏi Bạch Khai, giờ tôi an toàn rồi chứ?

Bạch Khai nhổ toẹt một bãi nước bọt, mắng, từ nay anh phải biết suy trước tính sau, đừng như thằng ba ngơ thế nữa, lần này may mà gặp tôi, nếu không anh đã tiêu đời rồi.

Tôi cứ có cảm giác y đang nói cho mình nghe, nhưng không có cách nào độp lại, bèn hỏi, chuyện là thế nào? Chỗ này giờ đã sạch sẽ chưa? Bạch Khai đáp, anh mau ra trấn an đồng nghiệp của anh ta đi, việc vẫn chưa xong đâu, ngày mai chúng ta phải tới nói chuyện với giám đốc. Dứt lời, y đỡ người kia vào trong xe.

Nói thật, tôi không có kinh nghiệm vỗ về người khác, đành bước tới nói qua quýt vài câu rằng bạn mình đã giải quyết xong mọi việc, mọi người hãy yên tâm ai về nhà nấy. Dù đám người kia không tin nhưng đã quá nửa đêm, cuối cùng vẫn phải ra về.

Tôi quay trở lại xe, hỏi Bạch Khai, vết thương trên người anh ta là do anh làm sao? Anh cũng nhẫn tâm quá nhỉ!

Bạch Khai đáp, tôi cứu mạng anh ta đấy, có được không? Đây gọi là chịu đòn nhận tội! Bàn tay lấy tiền phải rạch cho chảy máu, cái lưỡi chỉ đường phải cứa cho đỏ lòm, không phải vẫn hơn là mất mạng sao?

Nhắc tới đây tôi mới nhớ, người này chính là kẻ nửa đêm chỉ đường rồi lấy tiền. Ý Bạch Khai là anh ta đã thu tiền của ma quỷ hay đã chỉ sai đường? Tôi bèn hỏi, sao ở đây lại có ma hỏi đường? Rõ ràng giữa thành thị đông đúc, dương khí dồi dào, thế mà ma quỷ cũng dám bén mảng đến à?

Bạch Khai gác chân lên vô lăng đáp, anh lại ngơ rồi! Có biết người ăn xin đã chết là ai không hả? Là quan Đích Thứ đấy!

Hai chữ Đích Thứ thường ngày rất ít khi sử dụng, Bạch Khai bỗng nhiên nhắc tới làm tôi không hiểu gì, liền hỏi, người ăn xin kia là quan cải trang vi hành sao? Đó là tên một chức vụ của Cái Bang à?

Bạch Khai giơ ngón cái với tôi, anh thông minh thật! Sau đó vỗ vai người kia, người anh em, hãy giải thích cho tên ngơ này đi.

Anh ta mở miệng còn khó nhưng không thể từ chối, đành lí nhí nói một lượt, tôi nghe mà chẳng hiểu câu nào.

Bạch Khai đành tự giảng giải, quan Đích Thứ nói là quan thì cũng chẳng phải, nhưng quyền hạn không hề nhỏ. Để tôi nói anh nghe, anh có biết việc đầu thai chuyển kiếp trong truyền thuyết không? Diêm Vương ngồi trên công đường phân xử, phán quan chấp bút, chỉ đôi ba nét chữ là cắt đứt đường đời của anh ở kiếp này, sau đó nếu đủ âm đức sẽ được đầu thai vào nhà tử tế, còn nếu gian dối độc ác sẽ phải hóa kiếp thành chó mèo.

Tôi đáp là biết, nghe kể cũng nhiều rồi, nhưng nào thấy nhắc tới quan Đích Thứ!

Bạch Khai bèn nói, thời xưa không giống với bây giờ, xưa kia, đặc biệt là những nhà giàu có, một chồng sẽ cưới vài cô vợ, con của vợ cả và vợ lẽ được đối xử khác nhau một trời một vực.

Nếu may mắn, âm tào địa phủ sẽ cho anh được đầu thai vào nhà tử tế, nhưng họ lại không sắp xếp tỉ mỉ anh là con vợ cả hay vợ lẽ, dù sao chỉ cần anh có một chỗ trong gia đình đó là được. Quyền quyết định nằm trong tay quan Đích Thứ cơ.

Nghe nói, linh hồn đầu thai không có thứ nào để định vị như GPS cả, vừa đi vừa nghỉ, chưa biết chừng còn lạc đường. Lạc đường ở đây không phải là không phân biệt nổi phương hướng Đông, Tây, Nam, Bắc như ở dương gian, mà là không tìm được đúng canh giờ cụ thể và phương hướng khi vào nhà. Chẳng hạn, anh vốn phải vào nhà từ hướng Đông giờ Tý, nhưng kết quả lại thành hướng Nam giờ Sửu, như vậy vận mệnh cả đời của anh sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.

Vì thế cần có quan Đích Thứ dẫn đường, vị quan này còn đứng canh ở một vài nơi đặc biệt, nếu anh tới hỏi đường, bề ngoài chỉ là hỏi nhưng thật ra đều dùng tiếng lóng để tránh bị người khác nghe thấy và giành mất cơ hội, cách làm này chỉ là bất đắc dĩ. Mục đích thực sự chính là xác định chuẩn phương hướng và giờ để vào nhà!

Nói tới đây, Bạch Khai nhìn tôi rồi tiếp, đã biết vì sao tôi bảo anh ngơ chưa?

Tôi không buồn đấu khẩu, chỉ thầm nghiền ngẫm những lời y vừa nói. Tên Bạch Khai này quả là giỏi, giải thích rất rõ ràng, mạch lạc. Đây là lần đầu tiên tôi nghe tới chức quan Đích Thứ, hóa ra lão ăn mày tầm thường kia lại có bản lĩnh lớn như vậy. Tôi đáp, tôi hiểu ý anh, nhưng quan Đích Thứ lợi hại như vậy, sao có thể làm một người ăn xin?

Bạch Khai à một tiếng rồi nói, vận mệnh do trời, nói trắng ra, chức quan này chẳng có gì hay ho, trong cõi u minh cũng sắp xếp cả rồi. chẳng phải dưới chỗ nằm của người ăn xin kia có tiền giấy sao? Đó đều là tờ tiền cuối cùng trước khi đầu thai của các linh hồn, mấy đồng tiền này nếu người thường nhận được thì cả tháng sau sẽ gặp may mắn, nhưng nếu rơi vào tay

quan Đích Thứ thì chẳng còn tác dụng gì hết, đó gọi là không để quan được phát tài nhờ ma!

Dứt lời, Bạch Khai lại vỗ vào người kia rồi tiếp, người anh em, nói cho anh ta biết anh mua vé số trúng được bao nhiêu?

Anh ta gật gật đầu, chìa ba ngón tay ra, tôi cũng chẳng buồn đoán xem là ba triệu hay ba trăm nghìn tệ. Giờ tôi chỉ muốn Bạch Khai nói thêm vài câu, đại loại tôi đã nắm được tổng thể sự việc, nhưng vẫn muốn thăm dò chi tiết hơn. Tôi nói, vậy quan Đích Thứ thật ra chỉ là một cách gọi thôi, phải không? Ngày nay cũng đâu ai phân ra con vợ cả con vợ lẽ nữa!

Bạch Khai gật đầu, nói, thứ mà chúng ta nhìn không thấy, sờ không ra cũng tiến hóa theo thời cuộc. Đừng trông vào mấy cách làm cũ rích của Tần Nhất Hằng, thử mở mang kiến thức về các trào lưu mới đi, chẳng có gì là không tốt cả.

Tôi thầm mắng, anh có chứng kiến cách làm của Tần Nhất Hằng bao giờ đâu, mẹ kiếp, hắn ta còn vượt xa anh đấy. Nhưng ngoài miệng lại nói, vậy anh nói qua về cách làm của mình đi.

Bạch Khai ngáp một cái rồi đáp, chúng ta tìm chỗ ăn đêm cái đã, vừa ăn vừa nói thì hơn. Sau đó, y bỗng nổi đóa, quát người kia, quay về nhớ chuyển khoản nhé, rồi bảo anh ta xuống xe. Người kia kính cẩn cúi đầu chào Bạch Khai. Lúc nhìn theo, tôi còn lấy làm tội nghiệp anh ta vì gặp phải loại người như y.

Nói là ăn đêm nhưng chúng tôi cũng chẳng định trước chỗ ăn, cứ lang thang dọc đường, tới một quán thịt nướng, Bạch Khai gọi vài chai bia rồi tự rót tự uống. Tôi chẳng còn bụng dạ

nào mà ăn, lại sợ bị cảnh sát đo nồng độ cồn trong máu, đành gọi một bình trà.

Uống hết hai chai bia, Bạch Khai mới kể, tên nhân viên nọ vốn là một kẻ tham tiền, thời gian đó rất nhiều đồng nghiệp kể rằng nửa đêm tan ca có người hỏi đường, khiến anh ta rất tò mò, tình cờ một lần tăng ca muộn, anh ta cố tình nán lại dưới nhà, kết quả đã gặp được người đó. Nghe nói là một người mặc đồ bảo hộ lao động hỏi đường tới một địa danh mà anh ta chưa từng nghe qua. Nhưng lúc ấy, anh ta không hề nghĩ kĩ, thành phố này lớn như vậy, dù là dân bản địa cũng chưa chắc đã biết hết đường sá, huống hồ anh ta lại từ nơi khác đến. Vì vậy, anh ta đã chơi ác, chỉ bừa một chỗ cho người ta.

Người hỏi đường tin thật, rối rít cảm ơn rồi móc trong túi ra một tờ nhân dân tệ. Kẻ tham lam một khi trông thấy tiền đời nào lại bỏ qua, liền hớn hở nhận lấy, cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, tiện tay nhét tờ tiền đó vào ví rồi về nhà ăn ngủ như thường.

Nhưng tới hôm sau, khi dùng đến tiền, anh ta phát hiện tự nhiên lại có thêm một tờ, y như trong truyện ma. Anh ta hoảng sợ nhưng sự đã rồi, muốn cứu vãn cũng chẳng được, chỉ nơm nớp lo có thứ gì tìm tới cửa, lại sợ nếu kể ra sẽ lòi cái đuôi tham lam thì bẽ mặt, bèn quyết định không hé răng với ai. Vài hôm sau, mọi sự vẫn yên bình, anh ta cũng dần quên đi chuyện tờ tiền.

Tên nhân viên nọ vốn có thói quen mua vé số, lúc mới phát hiện tiền trong ví nhiều thêm, anh ta sợ hãi mất mấy ngày, quên cả mua. Tới khi nhớ ra, anh ta liền mua một vé, bỗng dưng lại trúng luôn, hơn nữa còn trúng tận giải nhì, tính ra cũng tới ba trăm nghìn tệ, quả là số tiền không nhỏ.

Sau khi trúng số, tài lộc khác tới tấp kéo đến. Ban đầu, anh ta cho rằng vận may của mình đã đến, cảm giác như sống trong mơ. Nhưng rồi anh ta dần phát hiện ra còn một chuyện khác kéo theo sau.

Đó là mỗi ngày tan làm, anh ta đều cảm thấy bị người khác theo dõi, nhưng khi quay lại thì chẳng thấy ai. Con người khi kiếm được chút tiền bất chính thường khó tránh khỏi bị kẻ khác ghen ghét. Anh ta nghĩ phải chăng ai đó thấy mình phát tài nên định cướp của, bèn ngày đêm đề phòng cảnh giác, sợ bóng sợ gió. Nhưng chưa tìm được kẻ bám đuôi là ai, vận may đã tụt dốc không phanh.

Điều này thật không khác nào lấy mạng anh ta, suy đi tính lại, anh ta liên tưởng tới tờ tiền giấy kia. Chẳng lẽ tờ tiền có thể đem lại may mắn? Bất kể thế nào, anh ta cũng muốn thử thêm lần nữa, cho nên đêm nay, anh ta vốn định cố tình về muộn, thử xem có gặp lại người hỏi đường ấy không, kết quả lại bị chúng ta tóm gọn!

Bạch Khai tu một ngụm bia rồi tiếp, chỗ đó tôi thoạt nhìn đã biết có vấn đề, vừa thử là thấy, thì ra có một hồn ma ngồi trong góc tường đó. Gã kia chỉ đường sai bét, khiến người ta không tìm nổi nhà, chứ đừng nói là phải vào nhà từ đâu.

Tôi nuốt nước bọt, không phải vì sợ mà là thấy Bạch Khai ăn ngon quá, đâm ra cũng thèm thuồng. Tôi đành gọi mấy xiên thịt, vừa gặm vừa hỏi y, vậy mánh khóe anh dùng có ý nghĩa gì?

Bạch Khai cười khà khà nói, đây đâu được xem là mánh, không phải tôi đã nói rồi sao? Chỉ là bồi thường để chuộc tội thôi. Tôi dùng chút thủ thuật, át dương khí của anh ta đi, sau đó dùng dao để anh ta tự đâm mình, về lý mà nói cũng thành

tâm quá còn gì? Nhưng tôi đoán, hồn ma kia bị tổn thất quá nặng, không tha thứ nổi, cuối cùng còn kéo lưỡi anh ta ra đòi lấy mạng.

Tôi rùng mình, may mà chưa tận mắt chứng kiến, nếu không tình cảnh ấy chắc chắn rất đáng sợ. Tôi lại hỏi, cái túi cứ phất phơ ấy là gì vậy?

Bạch Khai phì cười, đó là tiền giấy treo lên cao bằng dây đỏ, những tên tiểu quỷ tham tiền đi qua muốn lấy nó xuống mà không được. Tôi không muốn người anh em kia nhìn thấy chân tướng, nếu không thì làm sao ba mươi nghìn tệ về tay? Anh ta sao có thể để tôi cứa dao lên người?

Tôi nghĩ bụng, chết tiệt, Bạch Khai còn gian thương hơn cả mình.

Tôi định chửi y, nhưng nghĩ kĩ lại thôi, chuyến đi thu hoạch rất tốt, mà tôi cũng tin tưởng Bạch Khai hơn, sau này con đường tài lộc có vẻ bằng phẳng hơn rồi.

Kể ra cũng nên cạn với y một ly, tôi bèn rót trà, chuẩn bị lấy trà thay bia.

Đột nhiên, trong đầu tôi bỗng lóe lên một ý nghĩ. Trước đây Bạch Khai từng nói, trên người tôi có tà vật nên có thể nhìn thấy tà vật trong ngôi nhà cửu tử trấn long và trong pho tượng. Nhưng hôm nay chẳng phải tà vật cũng xuất hiện sao? Vì sao tôi không thấy gì? Là y lừa tôi hay tôi chỉ thấy được một số tà vật nhất định?

Tôi ngửa cổ uống hết chén trà, kìm lòng chưa hỏi vội, cảm thấy nhất định phải giữ lại một đường lùi, không được để y biết những tiểu tiết tôi đã phát hiện, càng ra vẻ ngu ngơ thì càng nhìn trộm được nhiều thứ.

Tôi bật cười rồi tiếp tục ăn với Bạch Khai. Cả hai ngồi ăn tới gần 3 giờ sáng, may là trước đó đã đặt khách sạn. Chúng tôi về khách sạn nghỉ ngơi, sáng hôm sau đi gặp giám đốc công ty.

Chắc chắn giám đốc đã nghe tin về việc đêm qua. Lúc gập chúng tôi, thái độ của anh ta rõ ràng khác hẳn, ánh mắt bán tín bán nghi. Gã nhân viên bị Bạch Khai hành hạ tới mức khắp người toàn vết thương cũng có mặt, kể ra lại giúp chúng tôi tiết kiệm được công nói.

Gã lúng búng kể lại nguyên nhân hậu quả của sự việc vừa rồi, lời nói toát lên sự sùng bái với Bạch Khai, miêu tả Bạch Khai tài giỏi thế nào, diễn biến câu chuyện ly kì ra sao, cứ như đang giới thiệu mặt hàng đa cấp. Nghe xong, giám đốc nghi ngờ hỏi thêm vài câu, hình như anh ta đang thăm dò xem Bạch Khai có dùng thuật thôi miên hay che mắt gì với nhân viên của mình không.

Bạch Khai trả lời rất nghiêm túc. Chuyện này liên quan trực tiếp đến túi tiền nên y cũng không dám quá tùy tiện. Giám đốc trầm tư hồi lâu, cuối cùng gọi bộ phận tài vụ chuyển khoản thù lao cho chúng tôi, xem ra rất giữ chữ tín.

Tiền đã về tài khoản, mọi việc xem như thành công tốt đẹp.

Không biết có phải vì tử tế không, trước khi đi, Bạch Khai còn dặn dò tay giám đốc kia rằng, sau khi người ăn xin chết vẫn chưa có người tới kế nhiệm, cho nên chỗ này một sớm một chiều chưa thể yên ổn. Nếu giám đốc cảm thấy không yên tâm thì có thể chọn một góc nhỏ trên tấm màn hình LED treo tường của tòa nhà, chiếu một bức hình tượng thần hoặc tượng Quan Công lên, ngụ ý rằng nơi đây giờ đã thờ phụng thần linh,

tà vật tốt nhất hãy đi đường vòng. Tuy việc này không thể trị tận gốc vấn đề nhưng ít nhất cũng có thể giải quyết được phần ngọn.

Tay giám đốc gật đầu, tôi cũng không đoán được anh ta nghĩ thế nào, nhưng ngày thứ ba sau khi chúng tôi rời đi, trên màn hình LED của công ty chiếu cả bức hình Quan Công, nghe nói còn là ảnh động. Sự việc suýt nữa bị đưa lên thời sự. Cuối cùng, đại diện công ty phải ra mặt giải thích rằng đây chỉ là chương trình bảo vệ màn hình của máy tính chiếu LED, mọi thứ mới chịu lắng xuống.

Thật ra nếu nghĩ kĩ một chút thì nghề này của chúng tôi cũng rất thú vị. Hồi nhỏ, cha tôi thường dạy rằng, làm nghề gì không quan trọng, quan trọng là nghề nghiệp mình làm có thể tạo ra ảnh hưởng đối với người khác, đó mới là niềm vui lớn nhất trong công việc. Giờ chúng tôi có thể khiến một người theo chủ nghĩa vô thần tiêu biểu tin rằng trên đời này thực sự tồn tại những thứ ma quỷ nhìn không thấy, sờ không ra. Không biết đây có được xem là ảnh hưởng lớn không nữa.

Làm về công nghệ thông tin hẳn là kiếm được rất nhiều tiền. Thù lao lần này tôi không tiện tiết lộ, nhưng thực sự cũng đủ khiến người ta vui vẻ một thời gian.

10
Chết muộn

Sau khi trở về, tôi và Bạch Khai lại nhận thêm không ít vụ làm ăn, dần trở nên ăn ý. Ngoài việc y hay đá đểu tôi ra, chúng tôi hợp tác cũng khá hòa thuận. Nhưng tôi vẫn thường suy nghĩ, một tháng sau, nếu tóm được Tần Nhất Hằng, tôi phải nói chuyện với hắn thế nào. Trong mấy vụ trước đây, hai chúng tôi đã phải đấu trí so tài với nhau rồi.

Một tháng trôi qua rất nhanh, những vụ làm ăn trong khoảng thời gian đó cũng chẳng có gì đáng nói. Vài vụ nói trắng ra là thổi phồng hù dọa, lừa gạt bịp bợm, nhưng đều do Bạch Khai làm, tôi không tham gia, cũng miễn cưỡng xem như khỏi cắn rứt lương tâm.

Hợp tác với Bạch Khai một thời gian, tôi ngày càng cảm nhận được sở học của y khác hẳn Tần Nhất Hằng. Những cách y sử dụng thường khá tiện lợi, không cần chuẩn bị cái này cái kia, chỉ cần ra hiệu rồi chọn một địa điểm, để người khác bày biện đồ đạc ở đó rồi làm rõ mọi chuyện. Nhưng cũng có thể vì hai chúng tôi chưa gặp phải vụ nào khó nhằn.

Ví như, một chủ khách sạn tới tìm chúng tôi, nói rằng ngã rẽ trước cửa lâu nay thường xảy ra tai nạn, nghe đồn rằng chỗ này phong thủy không tốt, khiến việc làm ăn vô cùng ế ẩm.

Sau khi chúng tôi qua đó xem, Bạch Khai phán rằng, ở đây có quỷ chặn đường cướp giật, không thể giải quyết tận gốc, vấn đề là do lịch sử để lại, con quỷ đã ở đây vài trăm năm nay, khi sửa đường lại không cúng bái gì, cứ thế dùng máy xúc đất đuổi nó đi, bảo sao nó chẳng nổi nóng. Cuối cùng, y khuyên chủ khách sạn tìm một chiếc xe hỏng từng bị tai nạn, trông càng thảm càng tốt, đặt bên đường, mỗi ngày tới giờ đi làm hoặc tan sở cho nhân viên ra đụng vào xe, để con quỷ đó hả giận, chắc mọi thứ sẽ yên ổn trở lại.

Tôi không biết cách làm của Bạch Khai có hiệu quả hay không, nhưng khoảng một tuần sau, chúng tôi nhận được thù lao từ phía bên kia. Việc này cũng được đưa lên thời sự, ngẫm lại quả có phần tự hào.

Đến hai ngày cuối cùng của tháng, tôi đánh bạo hỏi Bạch Khai, liệu Tần Nhất Hằng có thực sự xuất hiện không. Y vênh váo lôi điện thoại ra xem rồi nói, ngày kia chắc chắn sẽ gặp được Tần Nhất Hằng. Tôi thấp thỏm đợi thêm hai ngày, cuối cùng ngay cả bóng dáng Tần Nhị Hằng cũng chẳng thấy. Bạch Khai hết sức bất ngờ, lẩm bẩm rằng không thể như thế được.

Tôi cũng phải bái phục khả năng diễn xuất của y, tự hiểu nếu hai người họ không âm thầm liên lạc với nhau, Bạch Khai chẳng thể nào tự tin như vậy. Thế nhưng tôi đã nhầm, ngay hôm sau, sự tình đột nhiên có biến chuyển.

Tôi nhận được điện thoại từ số máy của ông lão đội mũ, trước đó tôi cũng từng gọi nhưng ông ta tắt máy. Lúc bắt máy, tim tôi như sắp nhảy khỏi lồng ngực, nhưng người gọi tới lại là tay sai của ông ta. Anh ta thông báo một việc khiến tôi vô cùng sửng sốt. Ông lão đội mũ đã qua đời, vào đúng ngày hôm nay.

Khi còn sống, ông lão đã dặn dò đám tay chân rằng sau khi mình chết phải báo tin và mời tôi tới dự tang lễ. Tôi thật không ngờ, nhưng liếc sang Bạch Khai ở bên cạnh, tôi bỗng hiểu vì sao y có thể đoan chắc một tháng sau Tần Nhất Hằng sẽ lộ diện. Nếu tôi đoán không lầm, cả tên Tần Nhị Hằng chết tiệt kia cũng sẽ đến tang lễ. Cho nên, tôi không do dự nhận lời ngay, hỏi kĩ địa điểm tổ chức tang lễ rồi cúp máy.

Cái chết của ông lão khiến tôi hơi bất ngờ, song con người ai rồi cũng phải chết, huống hồ trước đây Tần Nhất Hằng từng nói, ông lão này chẳng qua chỉ dùng huyền thuật để duy trì tính mạng, bệnh tình của ông ta vốn đã nguy kịch lắm rồi.

Nhưng tôi lại thoáng bất an, bởi tang lễ được tổ chức ngay tối hôm đó. Ông lão mới qua đời buổi sáng, người nhà lại không tuân theo quy tắc truyền thống như liệm hay đưa tang mà có vẻ định chôn cất thật nhanh. Quả là khiến người ta nghi ngờ, phải chăng bên trong còn có ẩn tình gì?

Khi tôi nhận điện thoại, Bạch Khai tình cờ cũng ở bên cạnh. Hai chúng tôi đang uống rượu ngoài quán, đã uống được kha khá, nếu không lúc hay tin, tôi đã chẳng bình tĩnh đến vậy. Cúp máy xong, tôi mới hỏi Bạch Khai, anh nói Tần Nhất Hằng sẽ xuất hiện có phải vì việc này không?

Sắc mặt Bạch Khai hơi xấu, có vẻ rượu đã bốc lên đầu, lẩm bẩm đáp, ừ, lệch mất một ngày. Ngỡ y ngượng vì tính nhầm thời gian, tôi cố tình cười ha hả rồi hỏi, nói vậy anh cũng biết ông lão đội mũ kia sao? Ông ta tìm anh có việc gì vậy?

Bạch Khai ngẩng lên, Tần Nhất Hằng từng kể về ông ta với tôi, nhưng hiện tại thời gian lệch mất một ngày, sợ rằng đã xảy ra trục trặc.

Ban đầu, tôi chưa hiểu ý Bạch Khai, nhưng rồi bỗng rùng mình, lệch mất một ngày? Ý anh là ông ta chết muộn một ngày? Sao anh biết được ngày ông ta chết?

Bởi hôm qua là ngày ghi trên bài vị trong từ đường. Nếu ông lão có liên quan tới từ đường đó thì chỉ có thể chết vào hôm qua! Bạch Khai nhìn tôi rồi tiếp, không được rồi, tôi phải đi với anh. Thái độ y rất nghiêm túc, lại không chê tôi ngu ngơ như mọi lần, rõ ràng là nói thật.

Tôi hoang mang, ông lão kia quả thật liên quan tới nhà họ Vạn sao? Chẳng lẽ ông ta cũng là người nhà họ Vạn? Trước đây, tôi luôn bỏ qua chi tiết những người có tên trên bài vị đều chết cùng một ngày.

Rốt cuộc vì sao họ lại chết?

Tôi tỉnh hẳn rượu, bắt đầu vỡ lẽ vài chuyện, đi hết một vòng lớn cuối cùng lại trở về từ đường kia. Tôi uống một ngụm rượu, khẽ gật đầu, thêm một người nữa cũng không sao, gặp rắc rối thì tùy cơ ứng biến, Bạch Khai lại còn có thể giúp một tay. Tôi liền nói, được, vậy lát nữa tôi và anh cùng đi, nhưng nói trước, anh phải giúp tôi tóm được Tần Nhất Hằng.

Bạch Khai cười gượng, tôi chưa chắc tóm được đâu, hơn nữa anh đừng vội lạc quan, đây rất có thể là một cái bẫy.

Tôi nói, bẫy thì bẫy, chẳng phải anh vẫn chê tôi ngu ngơ đấy sao? Kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc!

Miệng nói cứng nhưng trong lòng tôi không khỏi lo sợ. Mà nghĩ lại thì, tôi mạo hiểm bấy lâu nay, chẳng lần nào kém lần này. Tôi lại tiếp, vậy mục đích của đối phương là gì? Dù Tần Nhất Hằng đến thì cũng không cứ gì tôi phải đến!

Bạch Khai uống nốt chỗ rượu trong cốc, nheo cặp mắt lờ đờ đáp, những người tới đám tang đều muốn biết chuyện gì đã xảy ra trong cái ngày phát sinh này. Đoạn y gọi thanh toán, đứng dậy rồi nói tiếp, đây mới là lý do nhất định phải đi!

Ra khỏi quán ăn, cả hai đều hơi ngà ngà, phải đứng hứng gió lạnh một lát mới tỉnh táo hơn. Chúng tôi bàn bạc một hồi, quyết định ai về nhà nấy cho tỉnh rượu, sau đó mới gặp nhau cùng đi.

Tôi gọi một chiếc xe, trở về tắm qua loa, uống thêm vài bát trà đặc, dần dần không còn cảm thấy choáng váng nữa, nhưng đầu vẫn ngâm ngẩm đau. Tửu lượng của Bạch Khai tốt hơn tôi, nên tất nhiên tỉnh rượu cũng nhanh hơn. Lúc gặp lại, y đã tỉnh táo như thường. Chúng tôi không dám lái xe mà gọi taxi tới địa điểm tổ chức tang lễ.

Nói là tang lễ nhưng thật ra, tôi thấy nên gọi là lễ truy điệu thì chuẩn xác hơn, bởi tang lễ vốn được tổ chức ở nghĩa địa, song địa điểm đối phương cho tôi lại nằm ở bến cảng thành phố, khiến tôi nghĩ rằng ông lão muốn được hải táng.

Nơi tôi đang sống là thành phố cảng, nên bến cảng cũng là chỗ kiếm ăn của rất nhiều người. Thuở nhỏ, tôi gần như lớn lên ngoài cảng, thông thuộc đường đi lối lại như lòng bàn tay. Trước đây, cảng này dùng để vận chuyển hàng hóa, sau đó vì lượng hàng xuất ra nhập vào không đủ đáp ứng nhu cầu nên được đổi thành cảng vận chuyển hành khách, bên bờ đỗ cả mấy du thuyền tham quan.

Tới nơi, có người ra tận cửa đón tiếp. Anh ta mặc bộ đồ đen, gặp chúng tôi còn cúi gập người chào, hệt như đám tang của trùm xã hội đen trên phim. Để đảm bảo an toàn, chúng tôi tới rất sớm, bên trong vẫn vắng tanh, vào sâu thêm một chút

lại gặp một kẻ ăn mặc giống hệt người ngoài cửa ra dẫn đường, đưa thẳng chúng tôi tới nơi sâu nhất bến cảng.

Từ xa đã trông thấy một du thuyền loại nhỏ đang cập bến, tôi không khỏi chép miệng, đám tang này không biết phải tiêu tốn bao nhiêu?

Bạch Khai đứng cạnh tôi nói, đừng lên thuyền vội, dưới nước có thứ gì đó.

Trời cuối cùng cũng sáng, mấy năm nay tôi đã nhiều lần thức trắng, nhưng chưa bao giờ mệt như hai đêm nay, có lẽ vì tôi vẫn lo lắng cho người bạn kia.

Tôi xoa xoa mặt. Tay cảnh sát cũng đứng dậy, hôm nay đến lượt tôi mời ăn sáng, ăn xong sẽ dẫn anh đi xem một thứ chúng tôi mới tìm được hôm qua.

Tôi thoáng lưỡng lự. Bạn tôi dặn phải trông nhà ba ngày, giờ kế hoạch đã đảo lộn, nhưng nếu không đi theo anh ta thì đừng hòng lấy lại ảnh. Cân nhắc một lát, tôi thấy dù gì kế hoạch cũng hỏng rồi, chi bằng đi thử xem họ rốt cuộc đã phát hiện được chuyện gì.

Nhận ra thái độ chần chừ của tôi, anh ta khuyên, tin tôi đi, không xem anh sẽ hối hận đấy.

Tôi nhìn ánh nắng len qua khe cửa sổ, thầm nhủ, chỉ mong có vậy.

Từ Quyển 3 này sẽ là bản dịch mạng từ trang web hungtrachbutkivn.wordpress.com được Edit bởi: Thập Bình An

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Quyển 3 chương 1: Sáu ngón

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Từ vị trí của chúng tôi vẫn chưa thấy rõ mặt nước, nghe Bạch Khai nói vậy, tôi không khỏi giật mình.

Tôi nhỏ giọng hỏi y, dưới nước có cái gì vậy? Bạch Khai không tiện trả lời tôi, y nhìn ngó xung quanh một chút rồi lại làm như không có chuyện gì tiếp tục đi theo người dẫn đường. Anh ta dẫn chúng tôi đến cạnh chiếc du thuyền rồi lại rời đi ngay.

Tôi không vội vã đi lên mà ngồi xổm xuống bên bờ nhìn kĩ mặt nước. Quả đúng như lời Bạch Khai, trên mặt nước đang nổi lơ lửng rất nhiều thuyền giấy. Thuyền lớn hơn rất nhiều so với những loại chúng ta thường thấy, phải đến cả mét, hình như là dùng loại giấy đặc biệt rắn chắc để chế tác. Một đống thuyền giấy trắng nổi lềnh bềnh trên mặt nước, nhìn làm sao cũng thấy không vừa mắt.

Tôi giật mình kêu, thế này là thế nào đây? Định cho mấy tiểu quỷ ngồi à? Có khi nào là để cho đồng nam đồng nữ chôn cùng sử dụng không?

Bạch Khai nheo mắt, nói, đúng như tôi nghĩ, nơi này quả nhiên có gì đó không bình thường. Anh không phải muốn gặp đò sao? Lát nữa đi lên thì nhìn cho kĩ chút.

Nói rồi, Bạch Khai liền dẫn đầu tiến lên trước, trong lòng tôi lại bắt đầu cảm thấy bất an. Chiếc du thuyền này thế mà lại là một cái đò?! Chúng tôi lên rồi mẹ nó có trở về được không đấy?

Sau khi lên tàu lại có người ra tiếp đãi chúng tôi, ăn mặc chẳng khác gì hai người trước, không nói lời nào đưa tay làm động tác mời. Tôi đánh giá xung quanh một chút, nhận ra thuyền này cũng không phải đồ mới gì, xem ra ông lão này cũng chẳng nhiều tiền như tôi tưởng. Nhưng dù sao trong khoang cũng rất rộng, chắc là tự dỡ bỏ một số đồ trang trí không cần thiết đi nơi khác.

Trong khoang không bật đèn, chỉ đốt dãy Trường Minh Đăng, ánh sáng tỏa ra lập lòe quỷ dị, sâu một chút thì không thể thấy gì nữa.

Theo ánh sáng lúc tỏ lúc mờ, tôi nhìn thấy có thứ gì đó, nếu đoán không sai hẳn là quan tài của ông lão kia. Nghĩ đến việc mình đang đứng cùng một phòng với người chết, tuy tôi không sợ hãi nhưng cũng cảm thấy không quen. Tôi lấy điếu thuốc định hút thì bị Bạch Khai ngăn lại, nói với tôi, bây giờ tốt nhất đừng tạo ra ánh sáng, chỗ này không đốt đèn hẳn là vì huyền cơ gì đó.

Ngay cả thuốc cũng không thể hút, tôi bèn đứng cạnh cửa ngắm trăng, cảm thấy cũng không đến nỗi.

Đã bảy tám phút trôi qua, chúng tôi đợi mãi vẫn chẳng thấy ai đến. Tôi bắt đầu sốt ruột, nghĩ, cái đám tang này mời mỗi mình tôi đấy à? Mẹ nó lão già này muốn chết để mình tôi xem cho vui chắc?

Đang nghĩ ngợi lung tung, từ bên ngoài bất ngờ có người tiến vào. Bọn họ đi rất khẽ, hoàn toàn không có tiếng động phát ra. Tội đếm đếm, hình như có khoảng bảy tám người gì đấy. Đáng tiếc nơi này quá tối, tôi không nhìn rõ liệu có Tần Nhất Hằng trong đám người bên ấy không, chỗ Bạch Khai cũng không có phát hiện gì. Bọn họ đứng bên kia khoang thuyền, đối diện với chúng tôi, mãi cũng chẳng thấy ai nhúc nhích.

Bạch Khai tiến sát lại tôi, nói, Tiểu Khuyết, anh chịu đựng một chút, lát nữa còn phải trông vào đáp án của anh đấy, đừng để tôi thất vọng.

Tôi không hiểu rõ ý y lắm, đang định mở miệng hỏi lại, Bạch Khai nhanh tay nhét vào miệng tôi một vật, thấp giọng nói, ngậm lấy, lúc nào có cơ hội thì nhét vào miệng lão già kia cho tôi.

Tôi nháy mắt kinh hãi. Mẹ nó đây là vật còn sống! Là con dế của Bạch Khai!

Con dế theo bản năng đạp loạn xạ trong miệng tôi, gai cào vào lưỡi đau muốn chết. Trong lòng tôi không khỏi hoảng hốt, mẹ nó, lát nữa lỡ nó cắn tôi thì phải làm sao bây giờ? Với cả dế sống chắc cũng chẳng có mùi vị gì tốt lành, tôi nào có phải là gà đâu?

Bạch Khai nhéo tay tôi một cái, đau điếng, lại dặn dò một câu, yên tâm, nó chẳng ăn anh đâu mà lo. Nói xong y lặng lẽ chui ra khỏi khoang thuyền, chuồn mất.

Cái cảm giác của tôi lúc này thực sự khó có thể hình dung, nước miếng không cách nào ngăn chảy ra, nuốt không được mà nhổ cũng không xong. Cũng may cho tôi, con dế lăn lộn nãy giờ cũng đã chịu nằm im, tôi cũng cố gắng quên nó đi, thôi thì coi như mình đang ngậm cái bật lửa vậy.

Cứ như vậy chừng bốn, năm phút, trong khoang thuyền đèn bỗng nhiên sáng lên. Tôi cũng chẳng hơi đâu để tâm đến bạn nhỏ mình đang ngậm nữa, lập tức đưa mắt tìm bóng dáng Tần Nhất Hằng trong đám người kia.

Thật đáng tiếc, trong bọn họ chẳng có ai là hắn cả.

Đám người đó đều trưng ra bản mặt vô biểu tình, cứ như đang thực sự thương tiếc ông lão vậy. Nhưng không biết có phải là ảo giác hay không, tôi lại cảm thấy mỗi người này, trong lòng có quỷ.

Đèn trong khoang đều đã sáng, chiếu rõ bày trí xung quanh. Quả nhiên tôi đoán không sai, ở đầu bên kia khoang thuyền cẩn thận đặt một chiếc quan tài đang mở, chỗ tôi đứng không nhìn thấy được thi thể bên trong. Cân nhắc một chút, trong tình cảnh này mà đi nhét dế vào miệng người chết cũng chẳng phải việc gì ngon ăn.

Phía sau quan tài là một cái linh đường rất giản đơn, không có vòng hoa, cũng chẳng thấy trái cây cúng như bình thường mà chỉ bày một cái bàn vuông nhỏ cao hơn quan tài một chút, phía sau treo một tấm vải màu đen làm tường, trông cứ như cái màn sân khấu vậy, có khi còn chẳng đẹp bằng treo một cái áo vải nữa.

Ở trên bàn bày hai cây nến chưa đốt, chính giữa đặt một tấm ảnh thờ. Ảnh này hẳn là chụp lúc ông lão còn trẻ, vừa nhìn đã thấy sức sống ngời ngời. Nhưng đợi tôi chăm chú nhìn một lúc, bỗng nhiên thấy cả người lạnh toát như bị một gáo nước lạnh xối ướt từ đầu đến chân.

Bởi vì cái người trên ảnh thờ kia tôi biết rất rõ, mẹ nó thế mà lại là Viên Trận!!! Chính là cái người ngày trước vẫn còn cùng chúng tôi hợp tác đến vui vẻ, tuổi còn trẻ mà mạng lưới quan hệ lại rất dọa người – Viên Trận!

Ông lão này chẳng lẽ lại là Viên Trận??? Thi thể trong quan tài kia cũng là gã sao!!? Viên Trận chẳng phải đã sớm chết ngắc ở từ đường rồi à?

Tôi với Tần Nhất Hằng còn chính mắt thấy thi thể của gã kia kìa!?

Tôi không kiềm chế được cảm xúc của mình nữa, theo bản năng liền vọt đến bên quan tài, xem xem rốt cuộc nằm bên trong là ai!

Tập trung nhìn kĩ, nằm trong quan tài cũng may vẫn là ông lão nọ, trên đầu vẫn đội mũ, trừ đôi mắt là đang nhắm nghiền ra thì trông cũng chẳng khác gì người sống. Tôi lui về mấy bước, cảm giác chân mình đã sắp mềm nhũn ra cả rồi.

Chẳng lẽ ông lão này mới là Viên Trận thật à? Vậy thì người chết trong từ đường kia là ai?

Cho dù lúc ấy chúng tôi có nhìn nhầm đi chăng nữa thì Viên Trận cũng chẳng thể trở thành cái hình dạng này được, mẹ nó có kém gì ông nội Viên Trận đâu. Làm gì có người nào mới già một chút đã thành hình dáng này chứ?

Lúc này tôi mới nhận ra mình đã hơi thất thố, vậy mà những người kia cũng không có phản ứng gì đặc biệt. Liếc mắt nhìn thử, vẫn là một đám tử khí lượn lờ âm u quỷ dị.

Tôi gian nan nuốt một ngụm nước miếng, vừa rồi quá kích động, cũng không biết con dế có bị tôi không cẩn thận cắn chết hay không. Ngay lúc này, tôi bỗng cảm thấy thuyền đột ngột chuyển động, có vẻ định rời khỏi bến cảng.

Tôi thầm kêu một tiếng, hỏng rồi, mẹ nó Bạch Khai ra ngoài có khi nào đã rời thuyền luôn rồi hay không? Hôm nay lão già này mà muốn hải táng, chạy đến chỗ biển sâu sẵn tiện đem thuyền chìm cùng luôn một thể, nếu vậy thật thì tôi nhất định phải chôn cùng!

Tôi lo lắng đến toát cả mồ hôi, nếu chìm thật thì tôi có thể bơi, nhưng lỡ xa bờ quá thì làm thế quái nào có hi vọng chứ. Mà trên thuyền này không có chỗ nào để thuyền cứu sinh cả thì cũng thôi đi, mẹ nó đến cái áo phao cũng chẳng thấy tăm hơi đâu cả.

Ngay lúc này, từ cửa truyền đến một thanh âm: "Đã để các vị đợi lâu rồi."

Tôi quay đầu nhìn lại, chẳng ngờ được người kia lại là Sáu ngón. Tôi không tin vào mắt mình, cố gắng xác nhận lại nhiều lần nhưng vẫn như cũ, chính là gã.

Dẫn tôi cùng Tần Nhất Hằng vào ngôi nhà có trận cửu tử trấn chân long, sau đó lại hoàn toàn biến mất – Sáu ngón.

Tôi thật sự đã chẳng thể bình tĩnh được nữa. Nhìn gã có vẻ là người chủ trì tang lễ này, mà mục đích thật của gã tôi không

biết một chút nào, nhưng có một điều tôi rất rõ ràng: Tưởng rằng có thể bình yên vô sự từ nơi này trở lại bờ, bây giờ chỉ sợ không có khả năng.

Gã nhìn lướt qua đoàn người trên thuyền, lại làm như chẳng quen biết tôi mà bước đến phía sau quan tài. Tôi nhìn chằm chằm gã, chỉ sợ gã thình lình làm ra chuyện quỷ gì.

Chỉ thấy Sáu ngón giơ tay, đem miếng vải treo sau bàn kéo xuống. Lúc này tôi mới phát hiện khoang thuyền thật ra còn rộng hơn nhiều so với lúc đầu tôi nhìn thấy. Phía sau tấm mành là một không gian rất lớn, đặt mấy cái thùng giấy cao bằng người.

Tôi khẩn trương đến mức hít thở không thông, bởi vì tiếp theo, khi gã lấy dao mở từng chiếc thùng, đồ vật bên trong lộ ra, hết sức quen mắt. Thế mà đều là những cái tủ quần áo quỷ dị kia.

Tôi đếm được có bốn cái tủ, mỗi một cái đều không khác lắm với những cái tôi đã thấy trước kia.

Sáu ngón nhếch miệng cười vô cùng quái dị, gã lùi về gần quan tài, nói, tôi sẽ không tự giới thiệu nữa, chắc chắn ở đây mọi người đều không có hứng thú tìm hiểu về tôi.

Bấy giờ tôi thật muốn cao giọng hò hét, con mẹ nó ông đây lại rất có hứng thú với nhà ngươi đấy! Mau nhanh kí cho cái tên đi! Đáng tiếc miệng lại mở không ra.

Gã tiếp tục nói, chắc hẳn hôm nay chúng ta sẽ có thể vạch trần bí mật này. Tôi cũng giống như mọi người, đều rất kích động.

Nói rồi gã đốt hai cây nến trên bàn lên. Đèn trong khoang liền tắt, ánh sáng từ ngọn nến tỏa ra lập lòe, lắc lư kéo dài những cái bóng.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 2: Con dế bị ăn

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Tôi không biết cái gọi là bí mật rốt cuộc là cái gì, chỉ e rằng có quan hệ với tủ quần áo. Lòng thầm kêu, Tần nhị ơi là Tần nhị, cậu cũng thật ngốc quá đi, hôm nay nếu cậu thật sự không đến thì chẳng phải lỗ nặng rồi à?

(Tần nhị = Tần ngốc)

Sau khi bật đèn, trong khoang thuyền càng yên tĩnh hơn trước. Tôi lắng tai nghe một chút, không thấy có tiếng động cơ phát ra, có lẽ thuyền đã dừng. Có điều nhìn một mảnh đen ngòm ngoài cửa, không biết chúng tôi đã đến đâu rồi.

Tôi cân nhắc tình hình một chút, cảm thấy rất khó xuống tay ở đây, không bằng nhổ con dế ra trước, lỡ đâu lát nữa cắn chết nó thì tôi chẳng cứu sống lại được đâu. Đang nghĩ ngợi lung tung, bỗng nhiên từ ngoài khoang thuyền có người hô to: Có người bò lên trên thuyền!

Lòng tôi trở nên vô cùng kích động, mẹ nó Tần Nhất Hằng rốt cuộc cũng chịu tới rồi sao?

Những người khác cũng không phản ứng lớn, chỉ hơi chút giật mình. Ngoài boong tàu lục tục đã có vài tiếng bước chân, xem ra tới không ít người.

Giây tiếp theo lại thấy người nọ hô: Không đúng! Không phải người sống! Tiếng hô qua đi, bên ngoài trở nên ồn ào làm người không phân biệt rõ trạng huống. Sáu ngón hình như đã đứng ngồi không yên, gã đi đến bên cửa hướng ra ngoài xem xét một chút, sau đó liền chạy đi luôn.

Tôi đứng gần cánh cửa nhất, lúc gã đi ngang qua tôi, tôi có xúc động rất muốn cho gã một đạp, mẹ nó ông đây thành ra như hôm nay đều là do nhà ngươi ban tặng cả. Chỉ một lúc sau, những người khác cũng có động tác, đều lục tục đi ra ngoài.

Tôi suy xét một chút cảm thấy mình cũng không nhất thiết phải ra theo. Thứ nhất, tôi thật sự nghĩ là Tần Nhất Hằng tới,

hai là tôi cũng có chút lo lắng, cái gọi chân tướng động trời biết đâu lại chính là việc này. Suy nghĩ một chút, tôi vẫn không dám động đậy.

Hiện tại là thời cơ tốt nhất để hành động. Tôi bước đến bên cạnh quan tài. Dưới ánh nến, mặt ông lão hiện lên có chút dọa người. Dù tôi buôn bán nhà ma đã lâu, nhưng chân chính dùng tay sờ mó thi thể vẫn là lần đầu tiên, mãi vẫn chưa dám động vào.

Thanh âm bên ngoài đã càng lúc càng lớn, tôi chỉ sợ những người này sẽ đột nhiên trở về, trong lòng rất khẩn trương. Hít sâu một hơi, nỗ lực bình tĩnh một chút, tay tôi rốt cục cũng chạm được mặt ông ta. Thế mà da lại mềm hơn tôi nghĩ, có lẽ vì mới chết không lâu. Tôi dùng hai ngón tay tận lực tách miệng ông lão, một cái tay khác nhanh chóng đem con dế nhét vào, động tác nhanh đến nỗi tôi cũng phải ngạc nhiên.

Xác nhận đã không còn dấu vết gì, tôi lập tức lùi về chỗ cũ điên cuồng phun nước miếng. Hiện tại tôi đã dựa theo yêu cầu của Bạch Khai mà làm xong, kế tiếp phát sinh chuyện gì tôi cũng không biết trước, lỡ đâu xác chết ông lão vùng dậy thì chạy đi là được.

Thanh âm bên ngoài đã ngừng, ngay cả tiếng bước chân cũng không nghe thấy nữa. Tôi ngóc đầu ra xem, bên ngoài không một bóng người, cũng không biết bọn họ đang ở đâu. Nhưng tôi bỗng nhiên lại nhớ tới một việc, Tần Nhất Hằng từng kể tôi nghe những việc hắn trải qua khi ở trong tủ quần áo.

Nói có thể là có người đã cướp tủ quần áo từ trên đò xuống. Lại liên tưởng đến lời Bạch Khai nói cho tôi, đây chính là đò.

Trong lòng tôi thầm kêu khổ, mẹ nó, lát nữa cái thuyền này cũng sẽ bị cướp à? Vậy nên tiến vào đoạt lại tủ quần áo sao?

Nhìn quanh bốn phía cũng không có thứ gì có thể làm vũ khí phòng thân, bất quá nếu tiến vào cả một đám người thì cho dù có cho cây súng tự động tôi cũng chẳng làm nên trò trống gì. Trong khoảnh khắc đang suy xét có nên chạy trước hay không, tôi bỗng nghe một thanh âm kì quái truyền đến từ một đầu khác của khoang thuyền. Tiếng động rất nhỏ, còn có tiết tấu đều đều. Ban đầu tôi cứ nghĩ là chuột, nhìn mãi cũng chẳng thấy gì bèn tò mò đi qua. Được một vài bước, tôi sững người, đứng bất động. Rốt cuộc tôi cũng đã biết thứ tiếng này phát ra từ đâu rồi. Từ quan tài, thế mà lại từ trong quan tài phát ra.

Trong khoang thuyền vẫn chỉ có độc một nguồn sáng là hai cây nến, lúc này đã sắp cháy hết, ánh lửa ngày càng yếu. Thiếu ánh sáng, tôi không thể nhìn trong quan tài rốt cuộc lại có thứ gì. Do dự một lúc, trong lòng tôi thực sự rất hiếu kì, vô cùng tò mò muốn lên xem xét một chút.

Người bình thường nhiều khi sợ hãi, đa phần đều là do ảnh hưởng của không khí xung quanh chứ chưa chắc đã là do có chuyện phát sinh. Tôi tự an ủi chính mình rồi bước đến bên quan tài.

Vách quan tài cao hơn ngọn nến nên lúc này ánh sáng từ nến hoàn toàn không thể chiếu đến bên trong. Tôi híp mắt cẩn thận nhìn nhưng không thấy gì cả, mà tiếng động kia chỉ ở ngay trước mắt mà thôi.

Tôi dứt khoát móc bật lửa ra, dù sao ở đây cũng chẳng có ai. Trong nháy mắt ánh lửa sáng lên, trong lòng tôi không khỏi hoảng hốt, thầm nghĩ, nếu lát nữa thấy thứ gì đó đáng sợ, e rằng tôi cũng chẳng biết ứng phó thế nào cho phải nữa.

Khoảnh khắc ánh lửa chiếu vào trong quan tài, tay tôi chợt đông cứng lại, đại não trở nên trống rỗng. Không biết là qua bao lâu, hay nên nói đối với tôi thời gian như đã ngưng trệ, khi chiếc bật lửa trong tay nóng đến phát đau tôi mới giật mình phản ứng lại, hoảng hốt kêu lên một tiếng.

Giang Thước tôi đây vào nghề lâu như vậy rồi, việc lạ nào cũng đã gặp qua, ngàn vạn lần chẳng ngờ vẫn còn có chuyện có thể dọa tôi đến mức này!

Chỉ thấy bên trong quan tài, miệng ông lão đang động đậy, bên trong phát ra âm thanh cắn nuốt rõ ràng. Mà trên mặt ông ta vẫn không có biểu tình gì, so với người đang say ngủ chẳng khác là mấy. Thế nhưng trong lòng tôi rất rõ ràng, đây vốn là một cỗ thi thể mà! Lúc trước tôi nhét con dế vào, ông ta chẳng có bất cứ phản ứng nào, vậy mà hiện tại một cỗ thi thể lại ăn mất con dế của Bạch Khai!

Tôi lui về phía sau vài bước, mãi đến khi đụng vào vách tường mới dừng lại. Trên trán tôi đã ướt đẫm mồ hôi, lòng thầm kêu, ông lão này đang muốn xác chết vùng dậy đấy à? Mẹ nó, Bạch Khai muốn để tôi dùng con dế dụ ông lão sống lại đấy phải không?

Nghĩ lại hình như không đúng lắm, xác chết vùng dậy sao có thể bình tĩnh thế? Vừa rồi tôi nhịn không được kêu một tiếng không nhỏ, ông lão cũng có phản ứng chút nào đâu. Chẳng lẽ

lão quỷ này còn chưa chết à? Định ở chỗ này giả chết hù chúng tôi một phen sao?

Tôi rất muốn trở lại xác nhận một chút, thế nhưng hai mắt vẫn nhìn chằm chằm quan tài, sống chết không thể cất bước. Sau một lúc, tiếng nhai nuốt dừng lại, có lẽ con dế đã bị ăn xong, không khí nháy mắt trở nên yên tĩnh đến đáng sợ. Tôi lặng lẽ di chuyển đến bên cửa, chỉ sợ ông lão ăn xong dế liền nhảy dựng lên ăn thịt người luôn, tôi lại không kịp chạy thì xem như toi gạo.

Đợi một lúc, trong quan tài vẫn không có động tĩnh gì, khiến người ta có cảm giác một màn kinh dị vừa rồi đều là ảo giác. Tôi đốt điếu thuốc, cũng chẳng thèm để ý quy củ cái gì nữa. Trước làm chính mình bình tĩnh lại mới là quan trọng nhất.

Hút được mấy điếu, bỗng nhiên bên kia thuyền lại truyền ra một thanh âm. Tôi quên cả hít thở vội vàng quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy góc nơi để tủ quần áo lại có một chiếc vô duyên vô cớ bị mở ra, âm thanh kẽo kẹt truyền đến vô cùng rõ ràng. Tôi không còn hứng để hút thuốc nữa, thật chẳng biết hành trình tiếp theo sẽ còn đối mặt với chuyện gì nữa đây.

Cửa tủ chỉ mở ra khe hở chừng hai gang tay, nhìn không tới bên trong, mà cho dù có nhìn được sợ rằng cũng chỉ có một mảng tối đen.

Tôi dựng tai lên nghe một hồi, tủ lại không có động tĩnh gì nữa.

Dưới loại tình huống như thế này, là ai cũng chỉ có thể cố gắng hướng tới điều tốt đẹp mà tưởng tượng. Tôi tự an ủi chính mình, tủ quần áo trên thuyền có thể vì hơi ẩm hoặc vì thuyền lắc lư mà cửa mới tự nhiên mở ra. Chuyện này hoàn toàn có khả năng.

Ai ngờ mới tự an ủi được hai câu, cửa tủ lại vang lên một tiếng, đột nhiên bên trong lao ra một bóng đen!

Bóng đen lấy tốc độ kinh người, chưa chờ tôi phản ứng đã vọt đến bên quan tài. Sau đó nghe bên trong phát ra tiếng động, không biết bị ném vào thứ gì.

Tôi nhịn không được chửi tục một tiếng, trước đừng nói bóng đen này là ai, vừa nhìn liền biết đối phương đến sẽ chẳng làm ra việc gì tốt lành. Không biết người này trốn trong tủ bao lâu rồi, may mắn vừa rồi không đánh lén tôi, nếu không tôi có mấy cái mạng cũng chẳng đủ chết đâu!

Tôi cũng không vội xông lên, tình hình lúc này tôi nắm rất rõ. Cửa ở ngay chỗ tôi đang đứng, nếu bóng đen kia muốn chạy, quay qua quay lại cũng chỉ có duy nhất lối thoát này mà thôi.

Tôi vận khí, một khi bóng đen chạy tới, tôi liền tiên hạ thủ vi cường!
(Tiên hạ thủ vi cường: Người ra tay trước sẽ chiếm được lợi thế).

Nhưng hình như biết được suy nghĩ của tôi, bóng đen kia làm xong việc rồi đứng đực tại chỗ luôn. Cả người hắn ẩn trong bóng tối, không biết liệu có phải đang theo dõi tôi hay không.

Lòng tôi bắt đầu thấp thỏm, đối phương bình tĩnh như vậy chắc chắn là chẳng thèm để tôi vào mắt rồi. Mà có khi nhìn đến tôi đơn phương canh giữ cửa ải này, hắn ta lại đang bình tĩnh uống trà nhắm kế sách ấy chứ?!

Tôi cảm thấy cứ như vậy cũng không phải cách hay, lại không khéo chuyển từ chủ động sang bị động thì xong đời. Suy nghĩ một chút, tôi cùng bóng đen kia cách nhau chừng bốn, năm mét, hoàn toàn không có khả năng chạy đi. Biện pháp tốt nhất là kiếm thứ gì đó ném qua, trực tiếp ném hắn trọng thương luôn càng tốt.

Nhưng hiện tại xung quanh lại chẳng có đồ vật nào thích hợp, hơn nữa ánh sáng đã rất yếu, muốn ném trúng cũng không dễ dàng.

Nghĩ rồi lại nghĩ, tôi cảm thấy, còn một biện pháp có thể thử một lần xem sao.

Editor:

Ở chương trước edit ra là cái bàn cao hơn quan tài, theo lí mà nói trừ khi nến cắm ngược dưới gầm bàn chứ cho dù có cháy tàn cháy rụi thì cũng phải cao hơn quan tài chứ. Aizzz… Cầu cao nhân chỉ điểm a~

P/S: Thắp một ngọn nến, đặt một nhành hoa, Thiên Tiểu Quắc Quắc, tổ quốc đời đời ghi ơn em.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 3: Bóng đen

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Tôi nhớ mình có đem một cái bật lửa mua bên đường, trong chứa khí gas lỏng, dùng sức ném đi sẽ nổ mạnh, tuy lực sát thương không lớn nhưng dọa đối phương nhảy dựng cũng dư dả. Tôi định trước ném bật lửa qua, sau đó thừa dịp đối phương hoảng hốt liền xông tới. Như vậy ít ra phần thắng cũng lớn hơn một chút.

Tôi nắm chặt chiếc bật lửa, chưa kịp làm gì đã nghe bóng đen chậm rãi nói, Giang Thước. Tôi ngây ngẩn cả người, giọng nói này đối với tôi đã quá đỗi quen thuộc. Cái người này, mẹ kiếp, là Tần Nhất Hằng!

"Tần nhị, con mẹ nó cậu đã đi đâu vậy hả?!" Tôi nhịn không được tiến về phía trước vài bước rồi dừng lại. Diện mạo đối phương thế nào tôi vẫn chưa rõ ràng, nhất định không thể quá xúc động.

Tôi nói, cậu lại đây đi rồi chúng ta nói chuyện. Bóng đen do dự một chút, không di chuyển, nói: "Giang Thước, anh trước hết nghe tôi nói đã. Tủ quần áo ở đây có điểm không đúng lắm", lại nói, anh phải cẩn thận một chút.

Tôi có chút bực mình, mẹ nó đừng nói lời vô nghĩa nữa, rốt cuộc cậu có phải Tần Nhất Hằng hay không hả?! Đừng có giả thần giả quỷ với tôi!

"Còn có một người… ở trong tủ", bóng đen chậm rãi nói.

Tôi vô thức liếc qua tủ quần áo, một mảng tối om, cái gì cũng không thấy.

Tôi khó hiểu hỏi, tủ nào cơ? Cậu có thể nói thẳng ra được không hả, không nói thẳng thì nói bóng nói gió cũng được! Tôi lại tiến về phía trước vài bước.

(Đa tạ [Anh Phuong] cô nương đã giúp tại hạ edit đoạn trên ^.^).

Bóng đen hình như hơi giật mình, cúi cúi người xuống, không nói thêm lời nào nữa. Tôi càng thêm khẳng định đây là Tần Nhất Hằng, hợp tác đã lâu như vậy, bản thân tựa hồ đã quá quen thuộc từng hành động của đối phương. Cho dù nhìn không thấy gương mặt đi chăng nữa, cảm giác quen thuộc ấy cũng không thể là giả được.

Tôi sợ hắn định chạy trốn, một bên lặng lẽ dịch người lên trước, một bên làm như không có việc gì hỏi, cậu lên thuyền như thế nào vậy? Ông lão kia cũng mời cậu sao?

Trong tay đã nắm chặt bật lửa, chỉ cần vị trí của chúng tôi gần nhau một chút nữa, ánh lửa nhất định sẽ chiếu rõ mặt hắn cho tôi nhìn.

Bóng đen có chút cẩn thận, tôi có thể cảm giác ánh mắt hắn đang chằm chằm nhìn tôi. Thấy vậy tôi lại hỏi, cậu hút thuốc không, tiện tay ném qua một điếu, bị hắn làm lơ.

Tôi nói, Tần Nhất Hằng, rốt cuộc cậu muốn làm cái gì? Đối phương như cũ vẫn không một lời đáp lại, chẳng khác gì đang đổ thêm dầu vào lửa trong lòng tôi.

Tình cảnh bây giờ chẳng bằng hắn ném cho tôi một câu "Tôi không muốn nói chuyện với anh" còn hơn, cứ trầm mặc thế này sớm muộn rồi tôi cũng bị bức điên lên mất.

Tôi tức giận nói, ông đây chạy tới nơi chó má này liều mạng là vì kiếm tiền à? Chính cậu đi mà xem tình huống bây giờ là cái dạng khỉ gì rồi, ai giỏi mà ở đó chơi trò trầm mặc với cậu hả?!

Tôi vụt lên hai bước, lúc này cũng chẳng còn hơi đâu lo chuyện lông gà vỏ tỏi gì nữa, chỉ muốn nhanh chóng xem biểu tình của thằng cha chết tiệt trước mắt này mà thôi.

Người mới vừa động một cái, bóng đen cũng có phản ứng. Tôi cho rằng hắn chuẩn bị né tránh, thuận thế liền đâm tới. Ai ngờ hắn phản ứng rất nhanh, tránh qua một bên né đòn, còn tôi xui xẻo không kịp thu cứ thế đâm vào tủ quần áo một cú không hề nhẹ. Tôi thầm cảm thán, may mà lúc nãy kịp thời dùng vai đỡ, đầu không bị đụng hỏng.

Chưa chờ tôi kịp xoay người, bóng đen đã vững vàng dùng đầu gối trụ hông tôi, sức lực phi thường lớn. Bả vai tôi tê rần, một lần nữa đâm sầm vào tủ quần áo.

Tôi mắng một tiếng, cố sức giãy giụa nhưng một chút cũng chẳng làm nên trò gì, cánh tay đều bị hắn khóa lại gập ra sau

lưng. Tôi có hơi chút hoảng loạn, trước kia chưa từng thấy Tần Nhất Hằng có loại sức lực này bao giờ.

Tôi thế này là bị bắt mất rồi, chẳng lẽ người này thật sự không phải hắn?

Đang nghĩ ngợi lan man, miệng lại bị đối phương dùng tay bịt chặt, muốn kêu cũng kêu không ra. Sau đó bóng đen ghé sát vào tai tôi, nói, đừng kêu loạn nữa, đứng vững đè cửa tủ lại, đừng để cho hắn chạy ra!

Cứ như vậy lộn xộn thêm vài cái, tôi từ xác định đến do dự, nháy mắt lại trở về xác định, bóng đen này chắc chắn chính là Tần Nhất Hằng.

Tôi muốn kêu hắn trước buông tôi ra, chỉ là miệng không cách nào mở bèn dùng cơ thể liều mạng vặn vẹo một hồi, nhưng trừ việc cái đầu đáng thương cứ đụng rầm rầm vào cửa tủ ra thì cũng chẳng có gì thay đổi.

Nghĩ một chút, có khi nào tôi đã hiểu lầm hắn hay không? Vừa rồi có thể có nguy hiểm nên hắn mới không thể giải thích cho tôi nghe. Hiện tại thấy tôi phát cuồng hết cách mới phải ấn tôi xuống? Người trong tủ quần áo kia rốt cuộc là ai? Thực sự nguy hiểm đến vậy sao?

Lúc này mặt tôi đã hoàn toàn dán dính trên cửa tủ, phía trước truyền đến xúc cảm lành lạnh, một chút cũng không có loại cảm giác trơn nhẵn dễ chịu của gỗ.

Tôi cũng dứt khoát bất động luôn, nghĩ nếu tôi ngoan ngoãn một hồi, Tần Nhất Hằng mới chịu buông tôi ra.

Thế nhưng tôi nghĩ sai rồi, mười phút trôi qua, tình thế vẫn không lay chuyển. Bả vai đã bắt đầu tê dại dần, người phía sau vẫn không buông tay. Hơn nữa lại có chuyện xảy ra càng khiến tôi bất an, tủ quần áo phía trước vậy mà lại có một ít động tĩnh.

Mới đầu tôi còn tưởng là từ chỗ khác trên thuyền truyền đến, do thể rắn truyền âm tương đối nhanh nên mới nghe rõ đến vậy. Nhưng sau đó, tủ quần áo cũng theo tiếng động mà dần dần chuyển động lên, càng ngày càng nhanh, cứ như bên trong thực sự có cái gì đó sắp sửa lao ra.

Tôi không dám hoài nghi lời Tần Nhất Hằng nói nữa. Mặc kệ bên trong có cái gì, nếu để nó lao ra được chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt. Cũng không cần hắn gắt gao đè tôi nữa, tôi cũng tự mình tận lực đè cửa thật chặt.

Bên trong lực đạo càng lúc càng lớn, lúc đầu chỉ là không ngừng chấn động, sau lại phát ra từng hồi bang bang, rõ ràng là có vật gì đang tông cửa, sức lực rất lớn.

Có mấy lần cửa thậm chí còn bị đẩy ra cái khe nhỏ, tôi có thể cảm giác Tần Nhất Hằng ở đằng sau cắn răng chịu đựng. Đừng nói hắn, tôi đây cũng chảy mồ hôi đầy đầu.

Tôi thầm than, mẹ nó rốt cuộc người này là ai vậy chứ? Sức lực lớn đến mức hai người cũng không thể áp chế!

Không gian trong tủ tuy rằng không nhỏ, nhưng dù sao cũng chỉ là một cái tủ đựng quần áo, làm gì có chỗ để mà chạy lấy đà với chả tiếp sức chứ, hoàn toàn không thể thi triển quyền cước gì. Vậy mà co quắp trong một chỗ như vậy còn có sức lực lớn như thế, người này mà chạy ra được là hai chúng tôi chết chắc, goodbye cuộc đời luôn.

Hình như là sức lực bị tiêu hao quá lớn, Tần Nhất Hằng cũng không rảnh che miệng tôi nữa, đầu gối dần dần thả xuống dưới. Tôi tranh thủ hít sâu một hơi, hét lên:" Mẹ nó, trong này là cái gì hả?!"

Chưa chờ Tần Nhất Hằng trả lời, tôi bỗng nhiên nhận ra, mẹ kiếp, ai nói hắn mệt nên buông tôi ra chứ, Tần Nhất Hằng chạy mất dép luôn rồi kìa!

Đã cưỡi lên lưng cọp thì khó mà leo xuống. Tôi một bên cố sống cố chết đè cửa lại, một bên dùng dư quang tìm thân ảnh của hắn. Người đã tìm không được mà cửa tủ một lần lại một lần bị đâm ra khe hở ngày càng lớn.

Thể lực của tôi đã tiêu hao gần hết, trong lòng gào thét biết vậy ngoan ngoãn nghe lời Tần Nhất Hằng nói là được rồi, bày đặt xông qua đây làm cái gì chứ! Đúng lúc này, phía sau bỗng nhiên có ánh sáng, không biết là ai đốt một cây nến.

Tôi thiếu chút nữa bật khóc, có người tới thì tốt rồi, ít ra chết thì cũng có một cái đệm lưng! Ánh lửa đang đến gần, tôi kêu to, mẹ nó mau đến giúp đỡ, bằng không mọi người đều chết hết bây giờ!

Tôi vừa dứt lời, liền nghe một thanh âm già nua cười khẽ hai tiếng :" Cậu đến linh đường của tôi làm gì thế? Chàng trai trẻ."

Sau ngọn nến, một gương mặt toàn là máu tươi xuất hiện. Tôi lạnh toát cả người, ông lão này như thế nào còn sống?! Mẹ nó chẳng phải vừa nãy nằm chết ngắc trong quan tài y chang cá mòi đóng hộp rồi đấy sao! Tay chân mềm nhũn, cửa ầm một

tiếng liền bị phá tung. Cánh cửa dội vào đầu tôi, đẩy tôi lăn quay ra sàn, chỉ kịp a một tiếng trước mắt liền tối đen.

Tôi ngã một cú thật mạnh ở boong tàu, đầu váng mắt hoa, bên tai toàn những tiếng ong ong. Qua chừng hai ba phút, cảm giác choáng váng mới đỡ đi một chút, lúc này mới biết đầu với lưng đau gần chết. Thuận tay sờ soạng một chút, cái trán đã bị đụng cho chảy máu.

Tôi nghiêng đầu xem xét, trong khoang đã loạn thành một đoàn, có mấy cái bóng đen nhìn không rõ, đều đang bận rộn đánh nhau.

Tôi giãy giụa muốn bò dậy nhưng đầu choáng váng quá, mãi vẫn không có lực. Tôi bèn cố sức dịch người về một góc. Thẳng đến khi lưng đụng đến vách tường, tôi mới miễn cưỡng đứng lên. Mấy bóng đen trong khoang choảng nhau đến là kịch liệt. Tôi lo lắng Tần Nhất Hằng đang ở bên trong, liếc mắt tìm lại không thể phân biệt được. Tôi định lớn tiếng gọi Tần Nhất Hằng, mở miệng chưa kịp phát ra âm thanh gì đã ngăn không kịp một trận nôn khan.

Lòng thầm kêu thôi xong, mẹ nó não bị chấn động mất rồi.

Bây giờ đối phương chẳng hơi đâu để ý đến tôi, nhưng chỉ cần giải quyết xong bên kia thế nào cũng sẽ đến phiên tôi. Vì tự bảo vệ cái mạng nhỏ này, tôi chỉ có thể men theo chân tường từng chút từng chút hướng đến cửa khoang.

Đi được vài bước, bỗng nhiên từ cửa lại vọt vào một bóng người, làm tôi giật hết cả mình. Dưới tình hình này tôi không thể phân biệt rõ là ai nữa. Tôi kề sát tường, trong lòng kêu gào cầu xin, không nhìn thấy tôi không nhìn thấy tôi không nhìn thấy tôi…

Bất đắc dĩ mặc niệm còn chưa được vài câu, bóng người quay lại trực tiếp xông đến đây. Tôi theo bản năng nâng chân lên, người nọ nghiêng người một cái kìm lấy bả vai tôi, sau đó nói, Tiểu Khuyết, chạy lẹ đi.

Tôi thở dài một hơi, may là Bạch Khai. Tôi nói, tôi cũng muốn chạy lắm rồi ấy chứ, khổ nỗi bây giờ chỉ còn nước lăn thôi! Bạch Khai đỡ tôi một chút, mẹ kiếp đi không được cũng phải đi, thuyền sắp chìm rồi kìa!

Nghe y nhắc nhở tôi mới nhận ra, thuyền dừng lại vị trí này đã lâu cũng không có động tĩnh gì. Tôi nói, Bạch Khai, mắt anh tốt, anh nhìn thử xem trong đám người này có Tần Nhất Hằng hay không. Tôi cũng không thể cứ như vậy mà đi.

Bạch Khai cả giận, nói, mẹ nó anh muốn bị đánh hội đồng hả? Cái đức hạnh này của anh trừ bỏ ôm đùi còn có thể làm gì?

Y túm lấy tôi, lại nói, thiếu tâm nhãn anh nghe tôi đi, anh không giúp được gì đâu!

Editor:

Gì mà khoang thuyền boong thuyền cửa thuyền tường thuyền tùm lum hết á, không biết có edit đúng không nữa, các vị đại gia tự tưởng tượng chút đi ha!

Tuần sau đi học rồi mà mới được 3 chương quyển 3, lại còn quyển 4,5,6, rồi lại Thiếu niên thiên, Chủng tử giới tùm lum tà la lá lủm nữa chứ. Chỉ tội cho đứa nghèo rớt mồng tơi đáng thương nào đó không có điện thoại, pien pien T.T

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 4: Biến mất

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Nghe ý tứ của y, Tần Nhất Hằng quả nhiên đang ở bên trong. Tôi lập tức xông về hướng nhóm người kia, đầu óc cũng thanh tỉnh hơn trước. Đánh nhau thì tôi cũng chẳng ra gì, nhưng cứ theo lời Bạch Khai nói đi, mẹ nó ông đây đi ôm đùi là được chứ gì!

Tôi không biết mình lôi dũng khí từ đâu ra, mấy bước liền nhào tới bên ấy. Mặc kệ có thể đánh gục kẻ nào được hay không, ông đây cứ lên sân khấu đấy, ai cản nào?

Sự thật chứng minh hành động dũng cảm vì nghĩa của tôi quả thật là ngu xuẩn quá mức. Người còn chưa chạm đất đã không biết bị ai đạp cho một đạp, cơ thể lệch khỏi quỹ đạo một lần nữa lại lăn ra sàn. Tôi căn răng lần mò một chút, may mắn bắt được một cẳng chân. Tôi liều mạng ôm lấy nó bò lên, đầu ăn không ít cú đá, cũng chẳng biết là do kẻ nào làm.

Đầu tôi đã bắt đầu xây xẩm, cứ như vậy chỉ sợ lại bị sốc lần nữa. Đúng lúc này, tôi bỗng nhiên nghe Bạch Khai hô to một tiếng, đệt! Mẹ nó, thiếu tâm nhãn anh nhớ cho kỹ, anh làm tôi cảm động muốn chết rồi này!

Tiếng nói vừa đến liền thấy Bạch Khai chạy lấy đà rồi vọt tiến vào. Vài bóng người bị đánh cho tan tác, tôi ôm lấy kẻ kia, chân lảo đảo lại ngã ra boong thuyền. Mẹ nó, cơ hội báo thù rốt cuộc cũng tới! Tôi thế nhưng lại có chút phấn khởi không thể hiểu nổi.

Túm quần kẻ kia bò lên phía trước, tôi nâng tay thoải mái đánh tới tấp, cũng mặc kệ có đánh lại được hay không, trước cứ làm mấy quyền rồi tính sau vậy.

Những người khác vực dậy rất nhanh, trong khoang thuyền có thể nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân hỗn loạn. Tôi nghe thấy Bạch Khai chửi tục vài tiếng, lại còn ai u đm mấy câu, có vẻ như bị đánh không ít.

Tôi cũng chẳng hơi đâu lo cho y nữa, lúc này cả người đã bò lên người kẻ kia mà hạ thủ. Vừa nãy tư thế đấm không đủ lực, giờ mới có thể hạ từng cái thật mạnh xuống. Nhưng đấm được mấy cái, tôi bỗng nhiên phát hiện có chút không thích hợp.

Hồi nãy có hơi hoảng loạn, đánh đấm gì cũng là dựa vào bản năng mà làm, dần dần mới cảm thấy tôi bắt được người này có hơi kì quái.

Chờ đến khi tôi ngừng lại, dùng tay sờ một chút, trong lòng không khỏi căng thẳng. Mẹ nó này có chỗ nào giống người sao!? Cái mặt gì đâu mà sờ vào y như túi tiền thế này?

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nãy giờ mấy cái bóng người tung tăng nhảy nhót đều là thứ này sao?

Fuck! Làm sao có thể?!

Tôi không cam lòng cẩn thận lấy tay xác nhận lại một chút, người dưới thân hoàn toàn không chút phản ứng. Nếu không phải vừa nãy tôi vẫn luôn ôm chân hắn, có đánh chết tôi bảy bảy bốn chín lần đi nữa tôi cũng không tin đây là vật còn sống. Bởi vì mặt người này không hề có ngũ quan, sờ lên có cảm giác thô ráp không khác gì bao vải. Hơn nữa cả người chỗ nào cũng giống nhau, dùng tay ấn xuống một chút, bên trong bao vải vốn chẳng phải thân xác người mà đều là cát và một ít đồ vật gì đó bỏ vào. Thứ này là người giả!

Tôi hét lớn, Bạch Khai! Mẹ nó thứ này không phải là người! Y cũng liền đáp lại, đm đây là mượn vật hoàn hồn!

Mượn xác hoàn hồn thì chắc ai cũng đã nghe qua, nhưng đây là lần đầu tôi nghe mượn vật cũng có thể hoàn hồn. Hiển nhiên cái thân người giả này đã không còn hồn nữa. Tôi có chút lo lắng liệu có phải vì mình lăn qua lộn lại một trận mà hồn ấy chui ra mất rồi không. Đợi lát nữa nó lại thượng thân ai, chúng tôi đều *ăn không hết gói đem đi.

* Ăn không hết gói đem đi: Thành ngữ, ý nói tự mình gánh hậu quả xấu. Cảm ơn Kính Hoa Nguyệt Thượng đã hỗ trợ tại Diễn đàn Dịch tiếng Hoa thuộc Wikidich.

Đang nghĩ ngợi, bên kia âm thanh lại rầm rầm truyền đến, hình như có người lại ngã xuống đất. Tiếp đó là một tràng mẹ kiếp của Bạch Khai, xem ra y cũng chẳng còn thừa nhiều HP* nữa, thở hổn hển không ngừng.

(*HP: Không chơi game nên không rõ, đại khái là thanh máu đi?)

Trên mặt tôi máu đã chảy tới cằm, một bên mắt đã sưng đến nỗi không mở lên nổi. Tôi sợ đau cũng không dám sờ lên mặt, nếu không chắc tự dọa mình hoảng sợ mất.

Tôi sờ sờ túi, một chốc tìm được bật lửa, bật lên, sau đó lập tức đi theo nơi tiếng động phát ra, đến chỗ Bạch Khai.

Cách tôi không xa có hai bóng người đang ngồi, một cái chắc chắn là Bạch Khai không sai vào đâu được. Nhưng làm tôi tò mò nhất là cái bóng còn lại có phải là của Tần Nhất Hằng hay không.

Ánh lửa đầu tiên chiếu đến phía Bạch Khai, mũi y đang chảy máu ròng ròng, độ thảm so với tôi cũng chẳng kém là bao. Dưới chân có hai hình nhân giống như cái tôi gặp vừa nãy.

Bạch Khai vẫy vẫy tay với tôi, ý bảo chờ y nghỉ một lát đã. Xa một chút là người kia đang ngồi xổm, đầu cúi gằm, ánh sáng không chiếu tới mặt hắn. Từ cách ăn mặc nhìn qua không giống với Tần Nhất Hằng. Tôi kêu một tiếng người nọ không ngẩng đầu. Tôi lại kêu, Tần Nhất Hằng! Người nọ vẫn không phản ứng.

Bạch Khai lại lên tiếng, đừng kêu nữa, hắn ta không phải. Tôi dùng sức cố gắng đứng lên, từng bước một đi tới. Y miễn cưỡng nhích qua cho tôi ngồi xổm giữa hai người.

Ánh lửa chỗ này đã đủ sáng, tôi chăm chú đánh giá, thật thất vọng. Người này thật sự không phải Tần Nhất Hằng.

Tôi lại ngồi xuống, định bụng bắt chuyện cùng người kia. Bất đắc dĩ miệng đau quá,miễn cưỡng nói nổi mỗi câu chào anh. Tôi muốn nghe giọng người này có giống với tiếng tôi nghe được lúc trước hay không.

Người nọ rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, không biết có phải là do có ánh sáng chiếu đến hay không, mặt người này có vẻ phi thường tái nhợt, trên trán còn có một vết thương rất lớn, không có máu chảy ra, hình như là đã kết vảy.

Tôi đánh giá một chút, tuổi người này có lẽ cũng xấp xỉ tôi, lớn lên còn rất thanh tú, xem chừng cũng là một người ra dáng ôn tồn lễ độ.

Nhưng tôi nhìn kĩ mới phát hiện, ở trên trán của người này không phải bị thương mà là một cái hình xăm không lớn không nhỏ. Vừa rồi nhất thời không quá cẩn thận, hơn nữa còn theo bản năng mà nghĩ, người này cũng bị đánh đến thảm như tôi vậy nên không nhìn kỹ.

Tôi ném cho Bạch Khai điếu thuốc, cũng thuận tay đưa cho người nọ một cây. Hắn không tiếp, chỉ khàn khàn nói tiếng cảm ơn, cái gì cũng không nói nữa.

Tôi sốt ruột, chỉ bằng hai chữ ngắn ngủn thật sự không thể đem ra so sánh. Vì thế tôi lại hỏi, anh cũng là do ông lão mời lên thuyền sao?

Người nọ gật đầu. Tôi vội vàng hỏi tiếp, tại sao nãy giờ tôi không thấy anh? Anh vẫn luôn trốn trong tủ quần áo à?

Tôi gắt gao nhìn chằm chằm mắt người này, muốn nhìn xem hắn có nói dối hay không. Bất đắc dĩ hắn cũng chỉ lắc đầu, nhìn cũng không thèm nhìn tôi.

Bạch Khai hút xong điếu thuốc, sức lực rốt cục cũng đã khôi phục. Y đứng dậy lấy chân đá đá mấy hình nhân nằm trên mặt đất, lại chạy đến bên quan tài nhìn thoáng qua.

“Thiếu tâm nhãn, Tần Nhất Hằng chắc chắn đã tới rồi, bộ anh đem hắn giấu đi rồi à?” Y lấy chân đá đá vào quan tài, lại bảo, Tần Nhất Hằng chơi đẹp lắm, ông già này xong đời rồi!

Tôi lúc này mới nhớ có thấy Tần Nhất Hằng ném cái gì đó vào quan tài, cũng miễn cưỡng đứng dậy đi xem. Trong ấy trống không, không biết ông lão kia đã chạy đâu mất rồi.

Mặc dù trống không nhưng trong ấy có rất nhiều vết máu, có lẽ là do Tần Nhất Hằng làm, ”Này có nghĩa là sao? Hay là Tần Nhất Hằng rưới một chậu máu vào để xác chết ông lão vùng dậy?!”

Bạch Khai cười hai tiếng, nói, không phải, ông lão này vốn chưa chết. Ông ta chơi chiêu này gọi là ”mượn người hoàn quỷ”.

Tôi nói, mẹ nó nằm kia là mượn vật hoàn hồn, quay qua đây lại là mượn người hoàn quỷ. Ngân hàng chỗ này hoạt động thế nào thế? Mượn tới mượn lui có cần tính lãi suất cao không nhỉ?

Nói đến đây tôi chợt nhận ra một điều. Mẹ kiếp, ông lão kia với người chạy ra từ tủ quần áo đều đâu hết cả rồi?

Lúc nãy không chú ý có người nào chạy ra từ khoang thuyền hay không. Tôi nhìn về hướng tủ quần áo, lòng thầm hỏi, đều trốn hết vào đó rồi sao? Tôi dùng bật lửa quơ quơ trước mắt mình, đánh động một ánh mắt với Bạch Khai.

Y ngầm hiểu, nhẹ nhàng hướng tủ bên kia đi qua. Tôi tự biết sức chiến đấu của mình chẳng ra gì bèn đi theo phía sau. Cửa tủ quần áo lúc trước đập tôi đều đang mở rộng, nhưng không có gì cả.

Tôi lấy bật lửa chiếu bên trong cửa tủ một chút, không thấy hình vẽ hay bảng hiệu gì. Lòng thầm nói, tủ này là giả sao? Cái ở trong nhà Tần Nhất Hằng trong cửa đều có hình vẽ mà.

Không phí sức nghĩ nhiều, tôi cùng Bạch Khai lại đi sờ cửa một chiếc tủ khác vẫn đang đóng chặt. Bạch Khai dùng tay sờ sờ trên cửa một chút, thình lình mở tung cửa ra. Bên trong vẫn một mảng trống không.

Lực chú ý của tôi đã không còn đặt ở việc bên trong tủ có gì nữa. Tất cả đều đặt vào bên trên cánh cửa. Cửa vừa mở ra, tôi lập tức tiến lên xem xét, thế nhưng như cũ vẫn không có bức vẽ gì.

Tôi có chút nghi ngờ mấy cái tủ quần áo ở đây đều là đồ dỏm cả. Tất cả cũng giống như ông lão giả chết kia, đều dùng để lừa gạt người.

Sau đó tôi và Bạch Khai lại mở thêm mấy cái tủ khác, cũng không phát hiện thêm gì. Ông lão kia thực sự đã biến mất, ngay trong khoang thuyền này. Mẹ nó thật sự không còn lời gì để nói, chẳng lẽ lại tranh thủ mấy chục giây lúc tôi bị cửa đẩy lăn ra sàn liền chạy đi? Rốt cuộc người lao ra từ trong tủ quần áo kia là ai chứ?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 5: Truy đuổi

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Tôi quay người nhìn lại, người nọ vẫn còn ngồi xổm tại chỗ cũ. Trong lòng có một suy đoán lớn mật, chẳng lẽ lại là hắn?

Không đúng, hắn không giống như một người có sức mạnh lớn cho lắm.

Dù nghĩ vậy tôi vẫn cẩn thận với người nọ hơn một chút, lúc cùng Bạch Khai trở lại, cũng cố tình ngồi xa hơn. Sau đó tôi dùng bật lửa chiếu sáng, quan sát những thứ nằm trên sàn.

Mấy thứ này đều cao lớn như một người thật, chế tác cũng theo đúng tỉ lệ. Chỉ là tay nghề thủ công không được tốt, đơn giản lấy vải may lại thành hình người, bên ngoài còn mặc một bộ đồ liền thân chẳng ra làm sao, nhìn qua cứ như bộ đồ không thấm nước mà công nhân của mấy công trình thủy lợi hay mặc vậy. Dưới cánh tay là hai khối gỗ hình tròn thay cho bàn tay, thảo nào vừa nãy đánh người đau như thế.

Tôi lấy tay chọc chọc, bên trong nhét đầy vật gì đó, xem ra trọng lượng cũng không nhẹ chút nào. Tôi hỏi Bạch Khai, mẹ nó cái thứ này tự đi được à? Thế thì có khác gì người máy đâu?!

Bạch Khai lại hút thêm một điếu, nói, thứ này đúng là có thể đi lại thật, chẳng qua không di chuyển dễ dàng như người máy đâu. Đoạn y duỗi tay cho thứ nằm bên chân một cái tát, lại nói, bên trong mấy thứ này đều là tro cốt hết đấy!

Tôi vừa nghe có chút giật mình, vội vàng hỏi lại, bây giờ nó có còn nguy hiểm không? Tự nhiên lại vùng lên thì tôi chẳng biết phải làm sao đâu đấy.

Bạch Khai cười nói, anh đừng khẩn trương, vừa rồi bọn họ muốn cho thuyền chìm đi. Bây giờ kế hoạch của lão già không thực hiện được, mấy thứ này đương nhiên cũng trở thành vô dụng rồi. Chúng ta tạm thời sẽ rất an toàn.

Tôi hỏi y, thuyền hiện tại đang dừng ở chỗ nào? Bạch Khai nói, tôi không biết, dù sao thì bọn họ cũng không dám đục thuyền nữa, bằng không chúng ta còn có thể ngồi đây hút thuốc sao? Có mà cả lũ đều thần kinh hết rồi!

Tôi lại châm một điếu thuốc. Mặc kệ cái gì, ít ra hút thuốc cũng giúp tôi tỉnh táo đôi chút. Máu trên đầu tôi đã ngừng chảy, thế nhưng miệng vết thương lại truyền đến từng trận nóng rát rất khó chịu.

Tôi lặng lẽ nhìn người kia, hình như chẳng có vẻ gì là đang nghe tôi với Bạch Khai nói chuyện cả. Cứ như vậy e rằng không phải là biện pháp tốt.

Vì thế tôi bèn nỗ lực hướng đề tài về phía người nọ để lôi kéo trò chuyện. Tôi nói, aizzz, người anh em à, không biết anh tên là gì nhỉ? Tôi là Giang Thước, người kia gọi là Bạch Khai.

Vừa nói xong, người nọ bỗng nhiên ngẩng đầu lên. Thanh âm vẫn khàn khàn như cũ, ”Anh là Giang Thước? Tôi biết anh, tôi đã từng gặp qua anh ở trong nhà của mình!”

Mới đầu tôi còn tưởng hắn đã từng cùng tôi hợp tác làm ăn gì đó. Dù sao mấy năm nay đã gặp qua quá nhiều người, khó tránh khỏi sẽ quên mất.

Nhưng mà sau khi nghĩ lại, tôi cảm thấy ngữ khí của hắn có chút không thích hợp.

Tôi nỗ lực nhớ lại một chút, dù đầu vẫn còn hơi khó chịu nhưng tự hỏi hẳn là không vấn đề. Tôi hoàn toàn không có chút ấn tượng gì về người này cả.

Tôi không dám trực tiếp hỏi hắn mà dùng một cách nói thật uyển chuyển, ngại quá, đầu tôi vừa rồi mới bị đâm cho choáng váng, thật không nhớ chúng ta đã gặp nhau ở đâu ấy nhỉ?

Kết quả người nọ không hề tiếp lời. Bạch Khai lặng lẽ kề sát bên tai tôi, nói, thiếu tâm nhãn nè, có phải cậu ta thầm mến anh không? Làm sao gặp anh thôi mà còn ngượng ngùng thế hử?

Tôi nói, bây giờ tôi chẳng có hơi sức đâu mà đùa giỡn với anh. Anh có biết người này không? Anh cẩn thận nhìn cho kĩ, biết đâu hai người đã gặp nhau thì sao?

Bạch Khai liếc mắt một cái, nói người này thân thủ cũng không tệ lắm. Nhưng việc có giỏi đánh nhau hay không cũng chẳng quan trọng mấy, cứ phải để ông đây đi xem có chút bản lĩnh nào không đã.

Nói xong y đi qua đánh người nọ một cái, người anh em, xưng hô thế nào?

Bạch Khai ra tay rất nặng, tôi đã được lĩnh giáo qua kha khá lần. Vừa gặp đã cho người kia một cú, tôi có chút lo lắng đối phương sẽ tức giận. Thế nhưng người nọ lại sửng sốt một lúc lâu, sau cùng lại không rõ ràng nói một câu: Tiếp theo chính là tới xem cậu.

Ngay từ đầu tôi cũng giống như Bạch Khai, đều chẳng hiểu mô tê gì cả. Hai giây sau, tôi mới đột nhiên phản ứng lại lời hắn. Hôm nay chúng tôi đến đây đều là vì tham gia cái gọi là lễ truy điệu, tiếp theo đến xem Bạch Khai, mẹ nó không phải là bảo y sẽ chết sao?

Trong phòng lúc này đen như mực, căn bản không thấy rõ biểu tình của Bạch Khai, nhưng phỏng chừng cũng không chỗ nào ổn cả.

Thực ngoài tưởng tượng, y thế nhưng không phát hỏa, chỉ cười hai tiếng lại lui trở về.

Tôi có chút lo lắng, tính cách của y chính là không bao giờ để mình chịu thiệt, sợ y trở về lại tìm kế động thủ bèn vội vàng tiến lên kéo y lại.

Tôi lặng lẽ khuyên Bạch Khai, một điều nhịn là chín điều lành, đối phương có lẽ có hàm ý khác.

Bạch Khai đột nhiên nhéo lên tay tôi một cái, nói nhỏ, người này không tầm thường, trên người mang theo lệ khí. Lúc đi ra ngoài thì lưu ý một chút, xem hắn có bóng hay không.

Nhắc tới bóng, tự nhiên sẽ liên tưởng đến dùng để phân biệt có phải là vật dơ bẩn hay không. Tuy nói không phải vật dơ bẩn nào cũng không có bóng như mấy câu chuyện hay kể, nhưng người trong nghề vẫn sẽ xem xét nó đầu tiên.

Việc này nói đến cùng cũng là do kinh nghiệm tạo nên. Giải thích đơn giản thì, cũng giống như chuyên gia phân biệt đồ cổ hay bác sĩ bắt mạch, có vài thứ không thể áp dụng được công thức hay quy tắc gì đó lên nó, mà chỉ có thể dựa vào cảm giác của con người.

Bạch Khai nói như vậy khiến tôi có chút lo lắng. Người này quả thực rất kì lạ, chẳng lẽ thật sự lại là thứ dơ bẩn?

(* vật dơ bẩn: đại khái là gọi yêu ma quỷ quái hung thần gì đó không sạch sẽ).

Thứ dơ bẩn lớn lên hình như rất giống người thì phải?

Nghĩ nghĩ, người nọ đã đứng lên, dậm dậm chân tại chỗ một chút, để lại một cái bóng, nhẹ nhàng rời đi.

Vừa quay đầu lại người đã ra khoang thuyền.

Bạch Khai nói tiếng đuổi theo, cũng lập tức chạy theo ra ngoài. Tôi vốn dĩ còn đang ngồi rất thoải mái trên mặt đất, không nghĩ tới nhanh như vậy đã phải đi. Ngây ngốc một hồi còn chưa đứng được lên.

Cứ như vậy trì hoãn, hai người bọn họ đều đã đi ra ngoài. Đêm nay cứ như một chuyến đi Tây Thiên thỉnh kinh vậy, chậm trễ một chút đều đổ sông đổ bể cả.

Tôi thật vất vả bò dậy, mới vừa đi một bước, mẹ nó lại bị mấy thân người giả dưới đất cản đường, vướng chân ngã một cú.

Nằm dưới đất tâm tôi thật sự bất lực, không phải vì đau, mà là bởi vì số phận tôi thật quá nhiều chông gai.

Càng làm cho người ta sốt ruột chính là, ngã một cái, tôi lại lỡ tay vứt bật lửa đi mất. Trong chốc lát không biết còn cần dùng đến lửa hay không, tôi đành phải sờ soạng tìm kiếm trên mặt đất.

Nếu đã bị tụt lại phía sau thì cũng không cần vội nữa, huống chi Bạch Khai cũng rất chuyên nghiệp, tôi đi cũng không giúp được gì.

May mà bật lửa cũng không khó tìm, sờ soạng vài cái thì tìm được. Đánh lên phát hiện còn có thể dùng, tôi rất vừa lòng. Để bật lửa chiếu sáng trước mắt một chút, phòng ngừa trong chốc lát đi ra ngoài lại bị vướng ngã. Vừa nhìn tôi lại thấy hơi kì quái.

Trên mặt đất có một ít vết máu, trừ bỏ máu của chúng tôi, còn có không ít là do Tần Nhất Hằng lúc giội máu làm bẩn ra, trông cứ như hiện trường án mạng vậy, rất dọa người. Nhưng làm tôi thấy kì quái không phải máu, mà là dấu chân.

Vừa rồi mọi người đều hoảng loạn, trên mặt đất dấu chân khó tránh khỏi có chút hỗn độn, cho nên càng ra ngoài càng không nhìn rõ được nữa.

Nhưng tới gần cửa khoang, dấu chân lại rất rõ ràng. Cẩn thận phân biệt một chút, có vài người.

Cụ thể là ai tôi không thể nào phân biệt được, có lẽ là ông lão kia, Bạch Khai hoặc là người thanh niên nọ.

Làm tôi ngạc nhiên chính là, mấy dấu chân này thế mà lại có một hàng bước vào trong. Nói vậy chắc cũng không cần tôi phải giải thích nhiều.

Máu này là lưu lại trong khoang thuyền, theo lí thuyết mặc dù người từ bên ngoài đi vào, dấu chân cũng sẽ không mang máu. Trừ phi là lúc trước ở trong khoang, không cẩn thận dẫm vào máu đi ra ngoài, lại vì có chuyện gì đó mà quay trở về, như vậy giải thích nghe mới hợp lí.

Nhưng chúng tôi vẫn luôn ở trong khoang thuyền, từ đầu đến cuối nào có gặp người nào đi trở về đâu!

Nơi này mặc dù bốn phía tối om nhưng thật sự quá yên tĩnh. Một chút lưu động nhỏ trong không khí còn có thể phân biệt, huống chi là một người? Tôi bất giác nhìn bốn phía chung quanh một chốc, cái gì cũng không nhìn thấy.

Sống lưng đã bắt đầu lạnh toát. Cái thuyền này chỉ sợ còn quái dị hơn so với tưởng tượng của tôi.

Tôi không dám trì hoãn nữa, khập khiễng chạy nhanh ra ngoài. Ra khỏi khoang, bên ngoài vẫn tối đen một mảnh. Xa xa cũng không thấy ngọn đèn nào khác, ngay cả tiếng sóng biển cũng không thấy.

Tôi không thể đoán được thuyền hiện tại ngừng chỗ nào. Trái phải nhìn cũng không thấy Bạch Khai đâu. Tôi không biết nên đuổi theo hướng nào, chỉ có thể dựa vào ký ức đi về phía lên thuyền lúc đầu.

Đi một đoạn, tôi càng có cảm giác thuyền dường như đã dừng ở một cái kho hàng rất lớn. Hoàn toàn không cảm giác được chút gió vào bờ nào, tất cả đều im lìm.

Trí nhớ tôi không tệ, rất nhanh đã tìm đến lối lên tàu trên boong.

Thuyền đã thả thang xuống, neo cũng sớm bỏ. Tôi bước từng bước xuống khỏi thuyền, rốt cuộc cũng dẫm lên mặt đất. Bên ngoài tầm nhìn cũng không khác mấy bên trong, một mảnh sương mù mênh mông.

Xung quanh tối đen như mực, không có lấy một chút ánh sáng, thực làm người ta không thể thoải mái. Tôi có cảm giác nếu cứ đi thêm, vừa lơ lãng sẽ rớt vào trong nước. Bật lửa trên tay tôi trở thành nguồn ánh sáng duy nhất lúc này.

Đánh lửa lên, tôi cẩn thận thăm dò xung quanh một chút. Nơi này cũng không lớn lắm, hai bên trái phải hơn 10 mét đều là

nước. Xem ra chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 6: Kế hoạch nuôi dưỡng nhà ma

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Lúc này tôi đã hơi khẩn trương, dù sao đây cũng là việc khó tránh khỏi. Là ai đi chăng nữa, nếu một mình ở trong bóng tối cũng sẽ không có cảm giác an toàn. Có thể cảm nhận được, tôi đang ở một nơi tương đối kín gió, yên tĩnh vô cùng, ngay cả tiếng bước chân thật khẽ khàng của chính mình còn có thể nghe rõ mồn một.

Tôi cảm thấy rất kì quái, vì sao khi thuyền tiến vào đây lại không có bất cứ động tĩnh nào?

Cứ đi về phía trước như vậy chừng năm phút, tôi rốt cuộc cũng thấy được vật thể đầu tiên: một mặt tường.

Bởi vì mỗi giây bên người đều có nguy hiểm rình rập, tôi cũng không để tâm xem mình đã đi bao xa. Nhưng có lẽ cũng không xa lắm, tôi đi vô cùng cẩn thận, tốc độ dĩ nhiên không nhanh.

Mặt tường này rất bình thường, xây bằng gạch, bên ngoài trét một tầng vôi. Trông hình dáng này rất giống một kho hàng lớn, nhưng không thấy cái cửa nào, tôi đành đi tìm dọc theo chân tường.

Cửa vào cũng không khó tìm, tôi đi chưa bao xa liền thấy. Thế nhưng làm tôi rất ngạc nhiên là cánh cửa được chế tạo rất tinh xảo, trái ngược hẳn với mặt tường bên ngoài.

Tôi sờ sờ, đại khái là cửa phòng trộm mà chỉ có mấy loại chung cư cao cấp mới lắp. Mặt ngoài còn làm hoa văn giả gỗ. Tôi rất quen thuộc loại cửa này, nhà tôi đang ở cũng lắp nó. Tay đặt trên then cửa, tôi bỗng nhiên có hơi hoảng hốt, có cảm giác như chính mình ban đêm về nhà ngủ một giấc.

Cửa không khóa, nhẹ nhàng cạch một tiếng, mở ra. Tôi không dám xông vào ngay, kiên nhẫn đợi trong chốc lát rồi mới kéo cửa ra, lẻn vào. Bên trong vẫn không chút động tĩnh.

Bên trong càng tối hơn so với bên ngoài, duỗi tay không thấy năm ngón. Tôi đánh bật lửa lên, vừa nhìn đã bất ngờ.

Đập vào mắt là một cái sô pha cùng với ti vi treo trên tường, có vẻ như đã từng có người ở, cảm giác thực ấm áp. Tôi nhìn xung quanh một chút, quả nhiên chính là bố cục phòng khách tiêu chuẩn. Xa xa mơ hồ còn có thể thấy lối đi thông đến những phòng khác, không biết có phải là phòng ngủ hoặc toilet hay không.

Tôi nhìn nhìn, bỗng nhiên trong lòng trào ra một loại cảm giác kì quái. Đợi cho tôi xác nhận được cảm giác đó là gì liền hoảng sợ.

Căn phòng này, làm thế nào trông có vẻ quen thuộc đến vậy chứ?

Trong nháy mắt tôi còn hoài nghi mình vốn chưa rời thuyền mà là bị thứ gì trên thuyền đánh ngất đi. Bấy giờ tôi còn nằm mơ chưa tỉnh.

Nhưng độ ấm truyền từ bật lửa trên đầu ngón tay lại nói cho tôi biết, hết thảy đều là sự thật.

Lúc này tôi cũng chẳng để ý đến cẩn thận gì nữa, vội vàng tra xét toàn bộ phòng. Trên trán mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt chảy xuống, con mẹ nó, đây chẳng phải chính là nhà tôi sao?!

Khó trách lúc đứng ngoài cửa tôi đã có cảm giác quen thuộc, nhưng cũng đâu để tâm mà suy xét theo hướng đó. Mẹ nó, đây là tình huống quái quỷ gì đây? Tôi không cam lòng đi xem những phòng khác, thế nhưng tất cả đều là khung cảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Mỗi thứ đồ dùng, mỗi một cách bài trí, mỗi một cái bình hoa, ngay cả gạt tàn trên bàn trà tôi đều biết. Căn bản là không dùng đến bật lửa cũng dễ dàng tiến đến phòng ngủ.

Phòng ngủ giống nhau, thư phòng cũng giống nhau, ngay cả trong toilet cũng có dao cạo râu điện của tôi ở nhà!

Tôi thật sự đã bị làm cho phát ngốc.

Thật ra thì nếu dựa vào nhà tôi để mà làm ra một căn y hệt, lừa gạt người xem cũng không khó.

Đương nhiên là nếu không phải mọi chi tiết đều giống nhau y đúc như thế này! Quả thực làm người khác cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi.

Đầu tiên, tôi sống một mình, Tần Nhất Hằng cũng sẽ rất ít khi đến. Tôi cũng chẳng cho ai vào nhà mình khảo sát làm gì, vậy tin tức là từ đâu tới?

Tiếp theo, tôi là chủ căn nhà này, nhưng muốn tôi dẫn dắt một đám nhân công phục chế lại nhà mình, e rằng không thể. Huống chi là người khác?

Nghĩ một chút, tôi bỗng nhiên nhớ ra. Ngày trước chồng nội san của tập đoàn Hoành Đạt cũng vô duyên vô cớ xuất hiện ở nhà tôi.

Khả năng khi đó bọn họ còn tiện thể mang người vào nhà tôi điều tra kĩ càng, có lẽ còn chụp rất nhiều hình ảnh làm tư liệu, sau đó trở về căn cứ vào đó mà phục chế ra nơi này?

Nghĩ kĩ lại cũng có chút không đúng, đó đều là chuyện rất lâu về trước. Sau đó đồ vật trong nhà cũng thêm không ít thứ, lẽ ra nơi này không nên có mới đúng! Vừa nãy tôi cũng đã đặc biệt lưu ý qua, nơi này cùng với lúc tôi rời nhà giống nhau như đúc.

Lòng thầm nói, xem ra tôi không thể trở về nhà nữa rồi. Mẹ nó, có ai lại đồng ý ở trong một cái nhà mà đi tiểu hay tắm rửa thậm chí móc cứt mũi cũng bị người ta lôi ra xem xét đâu? Dù sao cũng không phải là tôi.

Xem ra, nếu có lúc tôi tìm không thấy mấy cái điều khiển từ xa này nọ chắc người này vừa liếc mắt đã có thể tìm thấy. Nhưng suy cho cùng, tôi lại chẳng phải là minh tinh tai to mặt lớn gì, nhất định phải giám thị tôi đến mức này sao? Rốt cuộc làm vậy là vì mục đích gì?

Tôi nhìn ngôi nhà vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, trong đầu đưa ra đủ thứ giả thuyết. Trên đời sẽ không tự nhiên xuất hiện một vấn đề, sau lưng khẳng định luôn có một mục đích nào đó.

Tôi không biết dựng một chỗ như thế này cần phí bao nhiêu công phu, chắc chắn cũng chẳng dễ dàng chút nào cả. Như vậy mục đích của đối phương là gì?

Nghĩ một chút, tôi có một suy đoán. Có lẽ cũng giống như ngôi nhà có trận cửu tử trấn chân long mà lúc trước tập đoàn Hoành Đạt mang chúng tôi đi kia, chúng cũng là đồ phục chế.

Chẳng lẽ có người muốn luyện tập tìm đồ ở nhà tôi? Đợi đến lúc luyện đi luyện lại thành thạo rồi mới thực sự phá cửa vào nhà thực thi?

Hiện tại cũng chỉ có đáp án này là có thể chấp nhận được.

Tôi hút một điếu, người bình tĩnh đi không ít. Hiện tại không phải là thời điểm để cân nhắc việc này, chờ đến một ngày sự việc được vạch trần, hết thảy mọi chuyện đều sẽ sáng tỏ. Trước mắt tìm được Bạch Khai mới là quan trọng nhất.

Hút một lúc, thấy phía trước đã không còn chỗ nào có thể đi, tôi lại phải theo cửa ra bến tàu. Mặt tường này rất dài, dựa theo diện tích có lẽ cũng không chỉ có một căn, e rằng sẽ còn cửa khác.

Quả nhiên, tiếp tục đi dọc theo chân tường một đoạn, tôi liền phát hiện một cái cửa khác.

Cửa này có vẻ đã rất cũ xưa, là kiểu cửa kép, bên trong một phiến cửa gỗ, bên ngoài là lớp cửa sắt, nhìn cứ như là đi thăm tù.

Cửa sắt bên ngoài đã rỉ sét không ít, dù sao nơi này cũng gần biển, rất ẩm ướt. Sắt lại rất dễ gỉ, nhìn qua cũng không biết đã có từ bao giờ.

Tôi lấy tay thử một chút, cửa không khóa. Tôi hít sâu một hơi, đẩy cửa sắt ra.

Đang định tiếp tục mở cửa gỗ, tay tôi bỗng khựng lại. Không biết có phải do tác dụng tâm lí hay không, tôi lại có một loại cảm giác, phía sau có người đang nhìn qua mắt mèo, nhìn chằm chằm tôi!

Tôi theo bản năng tắt bật lửa đi, cũng không dám thở mạnh nữa. Vừa nãy từ trên thuyền xuống cũng không ít người, lẽ nào tất cả đều tập trung ở bên trong?

Vừa nãy tuy tôi có mang theo ánh sáng, nhưng từ vị trí mắt mèo khẳng định không thể thấy rõ mặt tôi, đương nhiên cũng sẽ không mở cửa. Tình hình thành ra thế này, ai có thể nhìn ra tới là người hay quỷ chứ?

Tuy rằng cách một cánh cửa, nhưng tôi lại có cảm giác như đang đối mặt giằng co với người bên trong vậy.

Tôi suy nghĩ một chút, quyết định không gõ cửa.

Bên trong là địch hay bạn cũng không biết, mù quáng như vậy chẳng khác gì đưa sói vào hang cọp. Tôi dứt khoát ẩn sang một bên, cố ý lại đánh bật lửa. Hẳn người bên trong sẽ không nhịn được mà mở cửa ra xem. Như vậy bất luận đối phương là

ai, tôi đều xem như có một ít chủ động. Chạy trốn cũng kịp, mà xông vào cũng có thể.

Tôi đợi một chốc, quả nhiên người bên trong kìm nén không được.

Thanh âm đối phương cẩn thận vặn mở cửa truyền đến, tiếp theo chậm rãi mở ra một khe nhỏ. Trong lòng tôi không khỏi khẩn trương, dựa theo kịch bản của mấy phim kinh dị, ló đầu ra chắc chắn là khuôn mặt một nữ quỷ vô cùng đáng sợ. Chân tôi đã căng ra, chuẩn bị bất cứ lúc nào tung ra một cú đá thật đẹp.

Nhưng đợi cửa mở ra chút nữa, tôi thở dài.

Bên trong có ánh sáng! Đã có ánh sáng thì không cần biết là ai, ít ra cũng là người sống. Tay cầm bật lửa đã muốn phỏng, qua vài giây, cửa rốt cuộc mở ra.

Bên trong xuất hiện bóng người, không đợi tôi kịp phân rõ là ai đã nghe thấy người nọ cười một tiếng, nói, Tiểu Khuyết nhi ngoan, baba đem cửa mở rồi này, con có muốn vào hay không, muốn vào hay không?

Thanh âm này cùng phong cách quá quen thuộc, mẹ kiếp, là Bạch Khai.

Tôi thiếu chút nữa nhảy dựng lên hoan hô, tình cảnh này. Tôi nói, anh ở chỗ này định làm *”kim ốc tàng kiều” đấy à? Mẹ nó ở trên thuyền sao anh không đợi tôi một lát!

(*Kim ốc tàng kiều: ”nhà vàng cất người đẹp”. Đây là một câu ngạn ngữ nổi tiếng được biết đến như lời định ước phu quân đối với nguyên phối thê tử. Dựa theo”Hán Vũ cố sự”: ”Giao Đông vương nhoẻn cười đáp: [Được ạ! Nếu lấy được A Kiều làm vợ, con sẽ cho đúc nhà vàng để nàng ở] ” – Wikipedia).

Bạch Khai thở dài một tiếng, nói, trước anh đừng vội, căn phòng kia anh đã đi qua sao?

Thấy tôi gật gật đầu, y lại nói, thế thì, hoan nghênh tới tham quan Bạch phủ, vào nhà nhớ đổi dép lê!

Tôi đi theo Bạch Khai vào phòng, đèn đều bật sáng.

Mắt nhất thời còn chưa kịp thích ứng. Chốc lát sau tôi mới bắt đầu đánh giá ngôi nhà vừa tới.

Nghe ý tứ của Bạch Khai, trong phòng này nhất định là phục chế nhà y.

Tôi chưa từng tới nhà Bạch Khai, tự nhiên cũng sẽ không có cái loại cảm giác quỷ dị như vừa nãy.

Nhìn chung quanh một chút, phòng trang hoàng không tệ, đồ đạc bài trí cơ bản đều là màu nhạt hoặc lấy màu trắng làm chủ đạo, cùng một loại với phong cách thời trang của y.

Diện tích nhà y lớn hơn nhà tôi một chút, phòng khách ngoại trừ bày biện ở ngoài, còn có một góc đặt một chiếc rương thủy tinh lớn.

Tôi tò mò đi qua nhìn. Rương bố trí một cái giả cảnh, có cỏ, có cây, có núi giả, cũng có nước.

Tôi hỏi Bạch Khai, cái này cũng giống với nhà anh sao? Đây là chậu cát mèo à?

Bạch Khai nói, con mẹ nó, anh bị say tàu phải không? Rời thuyền quên đem não theo à? Đây là chỗ ở của con dế hồi trước! Ông đây vì muốn biết chân tướng mà phải bán dế đi, anh không khóc thì thôi, ít ra cũng phải lạy một cái chứ!

Tôi chẳng hơi đâu cùng Bạch Khai nói chuyện tào lao, thầm nghĩ con dế ăn ở cũng chẳng kém người lắm, này có thể coi là một cái biệt thự đi?

Nghĩ lại mới nhớ, tôi hỏi Bạch Khai, người kia đâu? Anh không phải đuổi theo hắn sao?

Bạch Khai chỉ tay vào phía trong, bĩu môi. Một lúc sau liền thấy người nọ đi ra.

Đến lúc này tôi đã có thể nhìn kĩ mặt hắn. Hắn cũng không còn một bộ dạng vô biểu tình nữa, nhưng tựa hồ có chút uể oải.

Tôi gật đầu với người nọ, hắn cũng ừ một tiếng, ngồi xuống sô pha.

Hiện tại xem xét, Bạch Khai cùng người nọ tựa hồ đứng trên cùng một trận tuyến, cũng không biết khi tôi không ở bên hai người đã hàn huyên cái gì. Hiện tại cũng không đúng lúc đặt câu hỏi, tôi cũng ngồi xuống đốt một điếu thuốc, hỏi Bạch Khai, căn phòng này rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Bạch Khai nhìn nhìn người nọ, hỏi câu xác nhận không? Thấy hắn gật đầu, liền nói với tôi, Tiểu Khuyết, anh phải chuẩn bị tâm lý cho tốt đấy!

Tôi chửi tục, làm sao mà giống sắp công bố tôi mắc bệnh vậy?

Bạch Khai lại nói, căn phòng này hoàn toàn dựa vào nhà của chúng ta để phục chế, một chút cũng không sai sót. Nói vậy căn phòng vừa nãy anh đi qua, nếu tôi đoán không sai hẳn là nhà anh đi?

Tôi gật đầu.

”Vậy đúng rồi, người làm căn phòng này vẫn luôn ở đây làm huấn luyện. Nơi này nói trắng ra cũng là sân huấn luyện.”

Tôi hỏi, huấn luyện gì cơ? Quét tước vệ sinh? Luyện tập sống sao cho tốt? Mẹ nó không phải là huấn luyện năng lực phục hồi nguyên trạng đi?

”Huấn luyện làm thế nào ở trong nhà của chúng ta, giết chúng ta…” Bạch Khai hút một điếu, kế hoạch của bọn họ là tìm cách biến nhà chúng ta thành nhà ma.

Editor:

Trong lúc lướt mạng Trung Quốc tìm kiếm thông tin phim, tui mới ngơ ngác nhận ra. Thật không ngờ bộ truyện tui lựa chọn để edit đầu tay lại là một bộ nổi tiếng thế này?!

Ôi, bỗng nhiên thấy áp lực quá.

Tui không hay xem phim Hoa ngữ lắm nên đọc mà chẳng nhớ tên diễn viên gì, hihi.

P/S: Chốt lịch đăng là cuối tuần nhé!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 7: Phát hiện tại nhà Bạch Khai

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Tôi rất kinh ngạc, hiện tại phía trước đang có người muốn hại tôi, hiển nhiên cục diện đã tệ hơn hẳn.

Nhưng vì cái gì bọn họ một hai phải ra tay ở nhà tôi?

Chưa hết, mặc dù nhất định muốn tôi chết ở nhà, thì cũng có rất nhiều biện pháp. Cứ tự nhiên phá cửa vào rồi lấy dao bổ dưa hấu chém lung tung một hồi, hoặc đơn giản hơn lấy xăng châm lửa là xong tuốt, vui vẻ, sạch sẽ, lành mạnh có phải hơn không?

Hơn nữa dựa vào tình huống trước mắt, bọn họ hoàn toàn không dấu vết mà tùy ý ra vào nhà tôi như đi chợ, quá tiện còn gì.

Thậm chí nếu sợ mất sức thì cứ vung ít độc vào đồ tôi ăn là xong thôi, thể nào mà chẳng thẳng cẳng.

Tôi nói, nếu muốn xử lý chúng ta, cần phải phí nhiều sức như vậy để ở đây xây nhà sao? Có sức người sức của thế này cứ trực tiếp đập nhà đè chết chúng ta là được rồi.

Bạch Khai tỏ vẻ khen ngợi, nói, chỉ số thông minh của Tiểu Khuyết có tiến bộ nha. Nhưng cách anh nhìn nhận vấn đề này vẫn còn quá chủ quan. Đi, tôi cho anh xem vật này.

Bạch Khai dẫn tôi đi vào trong. Nhà y có ba phòng hai sảnh, một cái là thư phòng tôi đang đi vào, hai phòng khác có lẽ đều là phòng ngủ.

Bài trí trong thư phòng làm tôi thấy hơi bất ngờ. Tôi luôn cảm thấy y là kẻ miệng toàn lời xấu, trong nhà dù có thư phòng cũng là làm cho đẹp mặt thôi. Thế nhưng căn phòng trước mắt hiển nhiên vẫn được dùng thường xuyên, trên kệ chất đầy các loại sách.

Tôi nhìn lướt qua, từ sách tham khảo đến tiểu thuyết đủ thể loại. Điểm duy nhất giống nhau là sách đều đã rất cũ, hiển nhiên do thường xuyên được xem.

Tôi nhịn không được hỏi: Này phòng cũng giống nhà anh sao? Anh có nhiều sách thế à?

”Anh xem thường ai đấy?” Bạch Khai quay đầu, từ kệ trên cùng cầm xuống một quyển sách, mở ra đưa tôi xem.

”Anh xem xong nhất định phải quên đi, tôi không muốn giết người diệt khẩu đâu”.

Tôi tiếp nhận nhìn vài lần, đây là loại sách liên quan đến sức khỏe, dạo gần đây người mua không ít. Có điều theo tôi thấy tác giả cũng chỉ là một tên bác sĩ thất nghiệp vô công rỗi nghề mà thôi. Tôi chưa bao giờ tin vào những loại sách thế này, thế là định đùa Bạch Khai xem có phải y phát hiện bí quyết trường sinh bất lão trong đây không.

Nhưng nhìn cẩn thận một chút mới phát hiện, ở lề dưới của trang giấy có vài dòng chữ nhỏ. Chữ viết bằng bút bi, nét rất đẹp, chỉ là hình như không phải cùng một câu.

Tôi lật thêm vài tờ, phát hiện vẫn còn những chữ như vậy, đều là viết ở góc dưới cùng mỗi trang.

Tôi hỏi Bạch Khai đây là thứ gì?

Y thở dài một tiếng, nói nhỏ: “Mấy cái này là lúc ông đây ở Chợ Lồng tiếp khách đấy, không phải, chỉ là *nhân viên bàn giấy mà thôi!”

(*Nguyên là kí lục, kiểu như người làm sổ sách hoặc tính tiền ấy).

Tôi nghe vậy không khỏi cảm thán, Bạch Khai không phải dạng vừa đâu.

Tần Nhất Hằng đã từng giảng qua lịch sử của Chợ Lồng và tác dụng của nó, hiển nhiên chính là một cái chợ đen không hơn không kém. Bên trong làm quá nửa đều là việc *thương thiên hại lí cả.

(*Thương thiên hại lí: Tổn hại Thiên lý, làm việc ác, vô nhân tính. Địa phủ có bức câu đối ”Dương gian tam thế, thương thiên hại lí giai do nhĩ. Âm tào địa phủ, cổ vãng kim lai phóng quá thùy. Ngươi đã tới”. Tức là: ”Dương gian tam thế, việc tổn hại thiên lí đều do người. Âm tào địa phủ, từ xưa đến nay không buông tha ai. Ngươi đã tới”).

Mẹ kiếp! Rốt cuộc công việc của y lại vô nhân tính đến như vậy. Trong lòng nghĩ thế, ngoài miệng vẫn chỉ có thể hỏi, anh cho tôi xem cái này để làm gì? Tôi xem cũng có hiểu đâu?

Bạch Khai nói, không cần anh xem hiểu, tôi chỉ muốn nói với anh một chút. Vừa nãy bọn tôi đã cẩn thận kiểm tra qua, những chữ viết trên quyển sách này so với cái của tôi cũng không khác nhau lắm, nhưng vẫn là có khác biệt.

Tôi thấy thần sắc y trở nên thần bí, vội vàng truy hỏi, khác biệt ở đâu?

Y nói, hẳn có một cái thuê người là liên quan đến Tần Nhất Hằng, nhưng anh xem, ở đây đều không có. Tôi cảm thấy những căn phòng này cùng hắn nhất định có quan hệ, y vỗ vai tôi.

Trong lúc nhất thời tôi có chút hoảng hốt, có quan hệ với Tần Nhất Hằng? Trừ những lúc cùng tôi vào nam ra bắc kiếm tiền, hắn còn rảnh rỗi tới nỗi bớt thời gian tới đây làm dân công sao?

Tôi không tin, huống hồ hắn cùng tôi khi ấy vốn như hình với bóng cả ngày, muốn xử lí tôi là một việc quá dễ dàng, tội gì phải làm đến thế này?

Tôi nói, tôi dựa vào đâu để tin anh? Tần Nhất Hằng muốn làm hại chúng ta? Hắn không kiếm được nhiều tiền như tôi nên muốn giết tôi à? Nói vậy có khi tôi còn tin được đấy. Anh có thù oán với hắn sao?

Bạch Khai nói, anh kích động thế làm gì? Mẹ nó, tôi có nói là Tần Nhất Hằng muốn làm hại chúng ta sao? Tôi nói cho anh biết, người nọ xây mấy căn phòng này vốn không phải để xử lí chúng ta mà là thứ trên người Tần Nhất Hằng. Bọn họ không biết thứ đó đang ở trên người ai!

Bạch Khai duỗi tay đánh tôi một cái, lại nói, cho nên mới phí sức ở chỗ này xây nhà, bởi vì những người đó sợ hãi thứ kia!

Tôi bị đánh mà sững sờ, lúc trước chịu thương ở trên thuyền, đầu sau đó cũng dần quên đau. Vậy mà giờ y lại đánh tôi một cái, máu như muốn phọt ra ngoài luôn.

Tôi tức giận nói, mẹ kiếp! Vậy thì sao? Cùng anh ở Chợ Lồng làm nhân viên có quan hệ khỉ gì à?

Bạch Khai vừa định lên tiếng, cạnh cửa lại truyền đến thanh âm, công việc đó là tôi đăng kí.

Nói chuyện là người nọ. Cậu ta dựa trên khung cửa, cũng không biết đã đứng bao lâu. Vừa rồi tôi chỉ lo nghe Bạch Khai nói chuyện, hoàn toàn không chú ý tới.

Người nọ sờ sờ hình xăm của mình, xoay người ra ngoài, không thèm nói thêm một lời.

Tôi muốn trợn mắt há mồm rồi. Người này cũng biết Tần Nhất Hằng sao?

Biểu tình của Bạch Khai không chút gợn sóng, có lẽ y đã sớm biết.

Tôi nhân cơ hội đánh vào ót y một cái xem như trả thù, lại hỏi người nọ đăng kí (?) đến cùng là cái gì? Có quan hệ gì với Tần Nhất Hằng?

Bạch Khai kêu một tiếng, mẹ kiếp, anh cũng dám đánh trả cơ đấy. Lại nói tiếp, quan hệ lớn! Cậu ta muốn tôi tiếp cận Tần Nhất Hằng, bảo vệ hắn.

Y hạ thấp giọng bảo tôi, Tiểu Khuyết, anh phải tin tôi, tôi chưa bao giờ có ý muốn hại anh đâu. Bây giờ xem ra thứ người nọ phải bảo vệ không phải là Tần Nhất Hằng mà là vật trên người hắn.

Sau đó y nháy mắt với tôi rồi đi ra ngoài, để lại tôi một mình trong phòng buồn bực không thôi.

Hiện tại, thoạt nhìn sự việc tựa hồ rất đơn giản. Có hai nhóm người, một nhóm muốn xử lí thứ trên người Tần Nhất Hằng, lại không biết xử lí thế nào cho phải nên mới ở đây dày công tính kế. Mà một nhóm khác lại muốn bảo vệ vật ấy, nhưng cũng không biết phải bảo vệ ra sao nên chỉ có thể không ngừng chu toàn.

Mà tôi và Bạch Khai đều là quân cờ bị kẹt ở giữa. Cho dù hai bên, bên nào làm ra động tác gì, đối với tôi mà nói đều không phải chuyện tốt.

Nhưng nghĩ đi vẫn phải nghĩ lại, cục diện như thế này, rốt cuộc che giấu mục đích gì bên dưới?

Làm sao bọn họ lại biết trên người Tần Nhất Hằng có thứ kia? Cũng đều là người trong nghề sao?

Theo tôi thấy thứ kia vốn cũng chỉ là một vật dơ bẩn, trên thế giới khẳng định có thật nhiều, thật sự quan trọng đến vậy sao?

Vậy là tôi có chút đồng cảm với Tần Nhất Hằng. Hiện tại tôi có thể cảm thấy, trong thời gian này vốn chẳng có ngày nào là

yên bình cả. Huống chi là hắn?

Nhìn nhận lại, đúng là tôi có chút suy nghĩ hẹp hòi. Có lẽ rất nhiều chuyện thật sự không thể dựa vào chính mình là có thể lí giải được.

Bên ngoài có tiếng Bạch Khai gọi, tôi đi ra khỏi phòng, tiếp nhận đèn pin y lấy từ trong tủ ra. Nhà y có lẽ xây trong một tiểu khu cũ, điện hay bị cúp, thế nên trong tủ trữ không ít đèn. Bật đèn lên, ba người hướng ra khỏi nhà.

Có ánh đèn, cảnh tượng bên ngoài so với vừa nãy hoàn toàn bất đồng. Thứ nhất là có cảm giác an toàn hơn, hai là hoàn toàn có thể thấy khung cảnh phía xa.

Nơi này cũng không khác biệt so với tưởng tượng của tôi lắm. Một cái kho hàng lớn thật lớn, xây gần biển. Trước đây, thời điểm tôi còn ăn nên làm ra cũng từng tiếp xúc với mấy cái kho hàng thế này, rất đơn giản, chỉ là đông chết mấy người hoặc là có hung thủ tiện tay ném xác vào mà thôi, vốn dĩ chuyện cũng chẳng có gì nhưng tiếng xấu cứ bị đồn xa, kho hàng ấy cũng chẳng ai dám thuê nữa.

Nhưng cuối cùng kho hàng ấy so ra kém phòng ở chán, buôn bán cũng không tốt lắm nên tôi vẫn không thu vào tay cái nào. Sau còn có một cái studio lớn, tôi thiếu chút nữa là thu vào, cuối cùng suy xét vẫn là giới thiệu cho người khác.

Mà cái kho trước mắt trông cũng có vẻ của một studio lắm. Bên trong có cái gì tôi không biết, cũng không lo lắng, còn bâng quơ nghĩ có khi còn có một bộ phim dựng về những việc tôi đã trải qua ấy chứ. Chắc chắn lúc đó bọn họ sẽ đến cái kho này nhìn một chút làm tư liệu. Nghĩ thôi đã thấy thú vị.

Dùng đèn pin quét qua một vòng, đại khái đã xem hết kiến trúc bên ngoài kho. Kho hàng cao khoảng ba tầng lầu, trần nhà làm bằng kim loại, bốn phía trừ biển ra đều là tường đá. Chỉ là tôi còn chưa đi hết, không biết tột cùng nơi này lớn đến đâu.

Dọc theo đường đi, ba người đều không ai nói câu nào. Trong không khí ngoài tiếng bước chân của chúng tôi thì cũng chỉ còn tiếng hít thở. Yên tĩnh vô cùng.

Đi được một lát, trên tường lại hiện ra một cánh cửa.

Bạch Khai dẫn đầu áp tai nghe ngóng một hồi, quay đầu lại thấp giọng nói, Tiểu Khuyết, ở đây không chỉ có nhà tôi nhà anh, còn có đại gia nữa này.

Tôi nhíu nhíu mày hỏi: “Tôi không rảnh cãi nhau với anh đâu. Hai người chưa đi đến đây à?”

Bạch Khai hừ hừ nói: “Về đến nhà mình còn không vào, đi tiếp làm chi?” Vừa nói, tay cũng vặn nắm cửa ra.

Cửa lạch cạch một tiếng, Bạch Khai đã xoay người đi vào. Đến người cuối cùng là tôi, y đã mở được chốt đèn, cả căn phòng sáng trưng.

Tuy rằng tôi biết rất có khả năng sẽ phát sinh chuyện này, nhưng khi thật sự đối mặt với nó tôi vẫn rất ngoài ý muốn:

Căn phòng này tôi cũng biết.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 8: Trở về nhà cũ

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Mới đầu tôi cũng không nhớ gặp căn nhà này ở đâu. Vào nghề lâu như vậy, nhà lớn nhà bé gì đều đã gặp qua. Mà căn nhà trước mắt này, bố cục cũng rất bình thường, chưa chắc là tôi chưa từng thấy, vậy nên tôi cũng không dám lập tức kết luận mà lục lại trí nhớ một chút.

Bạch Khai có vẻ rất kinh ngạc với căn nhà này, nhịn không được thốt lên một tiếng. Y cũng chẳng ngại ngần gì, tìm được sô pha liền ngồi xuống.

Người kia trái lại rất cảnh giác, chạy thẳng vào trong, xem tư thế có vẻ là muốn xác nhận có nguy hiểm hay không. Cậu ta bước qua chỗ ngoặt trong hành lang, nháy mắt biến mất.

Phòng bên trong cũng đã sáng đèn lên.

Càng nhìn tôi lại càng cảm thấy nơi này quen thuộc đến kì lạ, khẳng định không phải chỉ tùy tiện lướt qua một lần. Tôi đi vào bên trong, thấy người kia đang ngồi xổm trên mặt đất, xem xét gầm giường.

Ở giữa phòng có một cái giường cao, bây giờ rất ít gặp được nhà nào dùng. Cũng không biết cậu ta ở dưới ấy phát hiện cái gì, xem còn rất cẩn trọng. Tôi cũng không quấy rầy cậu ta, quay đi đánh giá căn phòng.

Tôi bỗng nhiên hít ngược một hơi, bởi vì trên bức tường đối diện có một kệ sách đầy, vô cùng ngăn nắp.

Tôi rốt cuộc cũng đã nhớ đây là đâu rồi! Là nhà của Vạn Cẩm Vinh!

Lúc trước tôi cùng người giả mạo Lưu thọt kia ở chỗ này xem xét cờ tướng, lúc ấy tôi đã trốn dưới gầm giường. Khó trách vừa rồi nhất thời nghĩ không ra, đều là chuyện quá lâu về trước rồi.

Tôi thầm nghĩ, ở đây cũng có cả nhà của Vạn Cẩm Vinh, chẳng lẽ ông lão cũng quen biết Tần Nhất Hằng ?

Nếu không, dựa theo suy luận của Bạch Khai mà nói, thứ Tần Nhất Hằng mang đi sao có thể ở trên người Vạn Cẩm Vinh được? Nghĩ kỹ lại, tôi có chút minh bạch, vì cuối cùng ngôi nhà này cũng bị chúng tôi mua lại.

Chẳng lẽ mấy người xây nơi này xem như dựa theo danh nghĩa của tôi sao? Giải thích như vậy có lẽ hợp lý nhất.

Lúc ấy mua nhà của Vạn Cẩm Vinh xong tôi cũng không nóng lòng xử lý, sau dần dà có chút xem nhẹ sự tồn tại của căn nhà này, có lẽ toàn bộ bài trí vẫn giữ nguyên như ban đầu. Tôi tiến vài bước đến cạnh cửa sổ, muốn xác nhận một việc: cái bàn cờ kia còn ở đây hay không.

Quả nhiên, bàn cờ vẫn còn đặt tại vị trí của nó. Nhưng khi tôi nhìn kỹ hơn một chút, trong lòng lại cả kinh.

Bàn cờ này không giống như trong trí nhớ của tôi!

Đầu tiên, lúc trước tôi cầm đi một quân mã từ nơi này, nhưng trên bàn quân mã có đầy đủ cả, một quân cũng không thiếu.

Tiếp theo, khác biệt rõ nhất là tướng bên quân đỏ đổi vị trí với tướng bên quân đen, tướng đỏ chạy tới giữa một đống cờ đen, tướng đen lại chạy tới giữa một đống cờ đỏ.

Việc này nhất định không phải do vô tình mà làm, tôi thầm nghĩ, chẳng lẽ đây là nguyên trạng của bàn cờ? Cái mà tôi nhìn thấy có lẽ nào đã bị Lưu thọt giả kia phá hư?

Nhưng rốt cuộc đây là muốn biểu đạt cái gì chứ?

Tôi gãi đầu, gãi mãi mà vẫn chưa ra manh mối nào cả.

Lúc này bỗng nhiên lại nghe thấy người nọ nói thầm một câu, không biết từ khi nào cậu ta đã đứng ngay bên cạnh tôi.

Tôi lắp bắp kinh hãi. Không phải là do bị cậu ta đột nhiên lên tiếng dọa sợ, mà là do tôi nghe rõ câu cậu ta nói: “Giữa các anh có quỷ.”

Tôi vội chặn lại hỏi: “Anh nói cái gì? Cái gì mà giữa chúng tôi có quỷ chứ?”

Người nọ chậm rãi giơ tay chỉ vào bàn cờ, nói: ” Rất rõ ràng, nhưng bây giờ cũng đã cân bằng rồi. Giữa quỷ cũng có người”. Nói xong cậu ta liền đi ra ngoài. Xem ra tiếp tục truy hỏi hoàn toàn không có tác dụng gì.

Tôi nhìn theo bóng lưng người nọ, thầm nghĩ người này biết còn nhiều hơn so với tôi tưởng tượng, mẹ nó còn hơn cả tôi ấy

chứ!

Tôi nán lại một hồi, tỉ mỉ nhìn bàn cờ, cố gắng nhớ vị trí của chúng. Chắp vá trí nhớ một chút, hi vọng đến lúc cần xài sẽ không xảy ra sai lầm.

Thời buổi bây giờ di động chẳng lúc nào rời tay, bỗng nhiên yêu cầu não phải nhớ nhiều cũng là một thử thách. Tôi ôn tập ba lần mới an tâm một chút.

Thời điểm sắp đi ra ngoài, tôi nhớ tới người nọ vừa nãy vẫn luôn xem dưới giường. Tôi cũng ngồi xổm xuống liếc một cái, rỗng tuếch. Nói có cũng chỉ có mấy tờ báo cũ với một đống bụi thật dày.

Nghĩ lại, hồi trước tôi quyết định đến nơi này còn tưởng sẽ được lợi một đống tiền cơ. Haizz, thật con mẹ nó, mua lại căn nhà kia làm khỉ gì để giờ phải đến cái nơi không biết nguy hiểm thế nào để mà thám hiểm chứ!

Trở lại phòng khách đã thấy Bạch Khai đang hút thuốc, vẻ mặt nhàn rỗi.

Tôi cũng ngồi xuống đốt một điếu, hỏi y, chúng ta có tiếp tục đi không? Anh đã có phát hiện gì chưa?

Bạch Khai phun một vòng khói, thuật lại lời tôi nói với người kia. Cậu ta gật đầu. Y quay lại phía tôi, nói: “Tiểu Khuyết, bây giờ đội trưởng không phải là tôi đâu. Tôi chỉ là một chiến sĩ vô cùng bình thường trực ở ban hậu cần (bếp núc) mà thôi. Anh không cần phải làm cho giống một con heo đâu, bằng không tôi sẽ nhịn không được đập anh một trận đấy!”

Tôi cả giận nói: “Anh có thù oán gì với tôi hả?” Bạch Khai xua xua, đi lẹ đi! Con mẹ nó, *trung ngôn nghịch nhĩ a!

(*Trung ngôn nghịch nhĩ: lời nói ngay thẳng khó nghe, bắt nguồn từ điển tích của Lưu Bang, trong Sử ký Tư Mã Thiên, giai đoạn thứ 55 về Trương Lương – mb.dkn.av).

Chúng tôi lại theo người nọ ra ngoài, một lần nữa từ trong ánh sáng bước vào bóng tối. Chưa đợi cho mắt thích ứng đã tìm được thêm một cánh cửa. Thật ra là hai cái – cửa hai cánh.

Hai cánh cửa này cách nhà Vạn Cẩm Vinh rất gần, tôi cùng Bạch Khai đều rất bất ngờ. Thời gian đã bắt đầu không theo quy luật nữa.

Tôi nhịn không được nhỏ giọng nói thầm: đây có thể là nhà ai? Rất phục cổ. Bạch Khai cũng nói: Là rất phục cổ, tôi nghĩ

không chừng người nhà kia xây WC ở bên ngoài đấy.

Đang nói, người nọ đã mở cửa ra. Ngay tức khắc, một tràng âm thanh kẽo kẹt vô cùng quen thuộc xuất hiện.

Tôi kêu lên, không đúng! Cậu tránh qua một bên đi! Lấy đèn pin trong tay chiếu vào, mẹ nó đúng như tôi đoán. Bên trong hai cánh cửa này vốn không phải một căn nhà, mà là một không gian còn không lớn bằng một cái WC!

Mẹ kiếp! Tủ quần áo! Một cái tủ quần áo khảm trên tường!

Tôi kêu, Bạch Khai anh mau xem! Đây là tủ quần áo, tủ quần áo!

Bạch Khai mất kiên nhẫn nói: Tôi biết tôi biết. Có cái gì cứ phải chuyện bé xé ra to chứ? Phục chế mấy căn nhà kia so với cái tủ này chẳng phải còn khó hơn nhiều sao?

Tôi nghe xong thấy cũng đúng. Những căn nhà kia toàn bộ đều có thể phục chế, so ra làm cái tủ này thực sự là dễ quá chừng. Chỉ có điều tôi nghĩ mãi vẫn không ra. Tủ quần áo này được phục chế cũng là dùng để luyện tập xử lý chúng tôi như thế nào sao? Mẹ nó chỗ này bé như vậy có thể khai triển chiến thuật gì à?

Trồng chuối phi đao? Hay là đứng tấn nổ súng?

Tôi không yên tâm lấy tay sờ sờ, chẳng rõ tủ này là hàng dỏm hay thật. Tủ đã bắt đầu ẩm vì đặt gần nước, xem chừng không dùng được bao lâu nữa cũng sẽ mốc meo hư thối.

Tôi vẫn chưa yên nói: “Bạch Khai, anh nói xem cái này rốt cuộc là thật hay giả?”

“Không biết, không thì anh vào xem thử xem? Anh dám không?” Bạch Khai lấy ngón tay gõ gõ vào cửa tủ, lại nói: “Tủ quần áo này trông có vẻ giống thật hơn giả, anh thấy thế nào?”

Người y hỏi hiển nhiên không phải tôi.

Người nọ không đáp, lấy tay trên sờ một tí dưới sờ một chút, không lên tiếng. Sau đó vô cùng thuần phục chui vào tủ quần áo, thuận tay đóng cửa lại.

Tôi cùng Bạch Khai đều sửng sốt. Y duỗi tay ngăn cản tôi: “Đừng nhúc nhích. Đây có thể là nhà của người này.”

Da đầu lập tức có chút tê dại, mẹ nó người này thật là từ trong tủ quần áo lao ra? Chẳng lẽ cậu ta thực sự ở trong tủ?

Nếu dựa theo phân tích ban đầu, tất cả nhà ở đây đều có liên quan đến Tần Nhất Hằng. Lời nói của Bạch Khai tôi vẫn luôn nhớ kỹ.

Nhưng tôi lại là một người hiện đại, cũng không phải là fan não tàn của tiểu thuyết kiếm hiệp, làm sao có thể tin được chuyện người này có thể ở lại trong tủ quần áo chứ?! Làm sao mà ngủ được?

Thanh âm của tôi đã có chút run rẩy, nói: "Anh rốt cuộc có quen người này không vậy? Mẹ nó không phải anh cùng cậu ta rất quen thuộc sao? Như thế nào há mồm ngậm mồm đều là có thể hình như đại khái là có lẽ hả? Mẹ nó anh là phát ngôn viên à?"

Y lấy đèn pin chiếu lên mặt mình, mặt tỏ vẻ ông đây không cao hứng tí nào: "Ai nói cho anh tôi với cậu ta rất quen thuộc thế? Tôi chỉ là tùy theo tình huống lựa chọn một cộng sự đáng tin nhất mà thôi, mẹ nó chẳng lẽ muốn anh dẫn đường à?"

Hai người đang nói, người nọ đã mở cửa đi ra. Một bên lắc đầu một bên tiếp tục đi về phía trước. Tôi cùng Bạch Khai quơ quơ ánh đèn trên mặt đất, xem như trao đổi một chút, cũng đi theo.

Lần này một đoạn đường dài đều không gặp cánh cửa nào, tôi suy đoán có lẽ phòng ở nơi này cũng đến thế là cùng. Kho hàng dù gì cũng vẫn là kho hàng, không thể có chuyện đi không đầu không đuôi được. Nói không chừng cứ đi đến cuối đường sẽ có cửa ra.

Tôi nghĩ nghĩ, hiện tại có vài vấn đề cần thiết phải hỏi. Tuy rằng trông người nọ không muốn trả lời lắm, nhưng ít nhất cũng phải có chút phản ứng đi, như vậy tôi còn có thể phân tích chút ít manh mối.

Vì thế tôi hỏi: "Cái kia… anh à, vừa rồi bên trong tủ quần áo nhìn thấy cái gì không?"

Người nọ không hé răng một lời.

Tôi lúng túng nói, tôi chỉ muốn biết một chút tủ quần áo có giống nhà hay không mà thôi. Tôi rất tò mò làm sao mà ngủ được. Anh thấy sao?

Người nọ vẫn im như thóc. Tôi càng ngày càng mất tự nhiên, "Lát nữa liệu có thể thấy nhà của anh không? Hoan nghênh tham quan chứ?"

“Nhà tôi lớn hơn rất nhiều so với mỗi căn nhà ở đây, mặt khác, anh sớm đã tham quan rồi.” Người nọ bỗng nhiên nói.

Editor:

Tui rất muốn quỳ lạy với trí tưởng tượng của bạn nhỏ Giang Thước. Giơ ngón cái !

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 9: Tần gia

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Người nọ khẳng định tôi đã đi qua nhà cậu ta, nhất định có ấn tượng rất sâu với tôi.

Nhưng tôi lại hoàn toàn chưa từng gặp cậu ta.

Hình xăm trên mặt rõ ràng là một đặc thù rất dễ nhận ra, cho dù tôi đã gặp qua rất nhiều người, chắc chắn cũng sẽ khó lòng quên được.

Tôi có chút chột dạ, thầm nghĩ chẳng lẽ lúc ở trên thuyền đánh nhau, đầu cũng bị đập cho hỏng rồi?

Tôi muốn bảo cậu ta nói cụ thể một chút, vừa ngẩng đầu đã thấy người nọ dừng lại.

Ba người chúng tôi đứng ở ven tường, người nọ lấy đèn pin quét qua chân tường vài lần, không hé răng nói lời nào cũng chẳng đi tiếp.

Tôi thấy cậu ta một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì bèn đi qua. Chỉ thấy chân tường có rất nhiều tro, tụ tập thành ụ cao cả hai, ba mươi centimet. Xem chừng nơi này từng đốt gì đó rất lớn.

Bạch Khai cũng liếc mắt một cái, nói: "Đm! Đây là có người đưa tang à?!", bóp bả vai tôi một chút, lại nói: "Thiếu tâm nhãn, lát nữa anh phải theo sát đấy, đừng để tụt lại phía sau, không thì tôi bảo vệ không nổi cái mạng nhỏ của anh đâu!"

Tôi khẩn trương, hỏi: "Ý anh tro này là đốt tiền giấy xong còn dư à? Thực sự có người đưa tang ở chỗ này?"

Y lắc đầu, dùng đèn pin quét qua, chỉ thấy dọc theo chân tường phía trước vẫn còn mấy đống tro tương tự nhau.

"Nơi này thực tà môn!" Y đi trước vài bước, bỗng nhiên quay đầu, nói: "Ở đây lại có một phòng!"

Tôi đi đến thấy y không có ý muốn mở cửa, có lẽ là đang đợi người kia động thủ trước.

Tôi đánh giá cửa nhà này một chút. Dựa vào phân tích trước đó, căn nhà này nhất định cùng Tần Nhất Hằng có liên quan. Hắn tới rất nhiều nơi đều có tôi đi theo, có lẽ tôi nhìn là có thể nhớ ra nơi nào.

Cánh cửa này cũng rất bình thường, cơ bản chính là một cái cửa phòng trộm mà thôi. Tôi dám nói 60% hộ gia đình trên cả nước đều sử dụng loại cửa này. Trên cửa rất sạch sẽ, cũng không dán gì.

Tôi lấy tay sờ thử, một sự lạnh lẽo thấu tim truyền từ ngón tay vào trong thân thể.

Cũng không biết có phải do bị lời Bạch Khai dọa sợ hay không, tôi có cảm giác cửa này thực sự không thích hợp.

Loại cửa này tôi đã thấy qua quá nhiều lần, mặc dù nhãn hiệu bất đồng, nhưng cách bài trí bên trên căn bản không quá khác biệt. Mà cho dù có một ít khác biệt đi nữa, dưới hoàn cảnh thế này cũng khó mà phát hiện.

Tôi không có cách nào tiếp tục phân tích. Chỉ là tôi có vài phát hiện kì quái. Những cái cửa vừa rồi gặp qua, hoặc là có tay nắm, hoặc là khép hờ. Dù sao duỗi tay cũng có thể mở ra.

Mà cánh cửa trước mắt lại có điểm bất đồng, tin rằng rất nhiều người đều đã dùng qua loại cửa này. Cửa vốn không có tay nắm, muốn mở đóng gì đều dùng chìa khóa cắm vào, sau đó nó cũng đảm đương làm tay nắm, giữ cửa kéo vào mở ra.

Nhưng cánh cửa trước mắt lại khóa kín, chúng tôi lại không có dụng cụ mở khóa, căn bản vào không được.

Tôi nói: “Chúng ta không có chìa khóa làm sao vào? Liệu bên trong có người hay không?”

Bạch Khai nói: “Có người? Có mà quỷ á! Tôi cho anh biết một ít tri thức, biết bên kia là cái gì không? Là nước! Anh có thấy nó kín mít không? Bây giờ vấn đề chính là anh nói xem ở đây đốt vàng mã thì ai lấy được?”

Tôi nói, chẳng lẽ là đốt cho tiểu quỷ qua đường?

Bạch Khai phốc một tiếng: “Tiểu quỷ? Ở đây còn không có đường thì lấy gì mà qua? Tôi nói cho anh biết nước kia chính là để vây quỷ, bên ngoài vào không được, bên trong ra cũng không xong. Ở chỗ này hóa vàng, nói rõ nơi này có quỷ!”

Tôi mất bình tĩnh, nói: “Nhưng vừa nãy dọc đường đi tôi cũng không có cảm giác gì đặc biệt mà?”

Bạch Khai hừ một tiếng, vừa định nói chuyện liền nghe thấy lạch cạch một tiếng, chúng tôi đều ngây ngẩn cả người. Rõ ràng là tiếng mở khóa cửa không sai vào đâu được. Vừa nhấc mắt, chỉ thấy người nọ không biết từ khi nào đã chạy tới trước cửa, chìa khóa trong tay cũng đã cắm vào ổ.

Tôi không biết Bạch Khai nghĩ cái gì mà nước với quỷ, dù sao tim tôi cũng đập liên hồi như gõ trống rồi. Lòng thầm nghĩ, vừa rồi nói nửa ngày, lần này rốt cuộc cũng chân chính tham quan nhà anh.

Tôi có chút sốt ruột, bước nhanh vào phòng. Mới vừa bước qua cửa, một cảm giác thực quen thuộc lại ập đến. Trong phòng rất tối. Người nọ không mở đèn, tôi bèn lấy đèn pin nhanh chóng quét vài cái, trong lòng tức khắc kinh hãi. Loại cảm giác này còn mạnh mẽ hơn khoảnh khắc tôi thấy người nọ mở cửa rất nhiều lần. Bởi vì căn phòng này cũng không phải là nhà của cậu ta, mà là nhà Tần Nhất Hằng!

Nhà của Tần Nhất Hằng tôi đã tới rất nhiều lần, ngựa quen đường cũ.

Mỗi lần đến đều phải đổi giày trước cửa, cho nên tôi có ấn tượng đặc biệt sâu đậm đối với tủ giày nhà hắn. Căn bản không cần thấy toàn cảnh cũng có thể đưa ra kết luận.

Lần này tôi rốt cuộc không cần đổi giày nữa, cứ vậy đi vào, bài trí trong phòng khách, tranh chữ trên tường, mọi thứ đều không hề xa lạ chút nào.

Tôi dùng đèn pin nhìn bốn phía chung quanh, tự nhiên có cảm giác đôi chân như nhũn ra.

Bởi vì trên mặt sàn cũng có tro hóa vàng!

Tuy rằng đây cũng không phải nhà Tần Nhất Hằng chân chính, nhưng dựa vào những căn phòng trước mà suy xét, những sản phẩm phục chế này hoàn toàn giống hệt với chính phẩm.

Chẳng lẽ hiện tại trong nhà Tần Nhất Hằng chính là hiện trạng này?

Vì sao hắn lại đốt tiền giấy ở trong nhà?

Bạch Khai đi đến cũng phát hiện tro giấy. Y nhịn không được chửi bậy một tiếng, "Đây là bản mẫu nghĩa trang công cộng mới nhất à? Bây giờ đều xa hoa vậy sao!?"

Tôi nói: "Bạch Khai, hóa vàng ở trong phòng là có ý gì? Đây là nhà Tần Nhất Hằng, anh nhất định phải nói cho tôi."

“Ý gì à, mẹ nó thật ra chẳng có gì đặc biệt hết. Đơn giản chỉ là chiêu quỷ thôi”. Y đốt điếu thuốc, nói: “Chẳng qua nếu việc này là do Tần Nhất Hằng làm, tôi đây cũng khó mà biết được. Nói không chừng hắn nướng BBQ trong nhà ấy chứ!”

Tôi chẳng hơi đâu cùng y đấu võ mồm, vội vàng đi đến những phòng khác. Hiện giờ tôi có chút dự cảm không tốt, Tần Nhất Hằng căn bản cũng không trốn đi mà là xảy ra biến cố gì ở nhà, cho nên vẫn luôn không thể nào xuất hiện.

Tôi tiến vào phòng ngủ, ấn chốt mở, đèn lại không sáng. Tôi bèn dựa theo ánh đèn quan sát một chút.

Trên mặt đất cũng không có vết máu hay dấu vết đánh nhau gì, chăn gối trên giường đều rất phẳng phiu, xem chừng đã rất lâu không có ai ngủ.

Tôi cũng không tiếp tục ở lại nữa, rời đến căn phòng thứ hai.

Gian phòng này nếu dựa theo kết cấu nhà ở mà nói thì vốn là thư phòng, có điều trong nhà Tần Nhất Hằng cũng không có sách, trong phòng cũng không đặt kệ hay giá gì, tùy tiện lung tung bày mấy tấm đệm trên mặt đất, bên cạnh là mấy vật trang trí tôi không biết tên hoặc căn bản là chưa thấy qua. Tần Nhất Hằng khá thích thu thập mấy thứ đồ như vậy.

Muôn hình muôn vẻ, nhìn qua khá giống triển lãm nghệ thuật.

Trừ những thứ đó ra, trong phòng như cũ vẫn không có gì khác lạ. Tôi cũng dần thả lỏng một chút, đi tới căn phòng thứ ba. Bên trong có ánh đèn, người kia cũng ở chỗ này.

Tôi không biết cậu ta đang tìm kiếm thứ gì, cũng không quấy rầy, ai làm việc nấy.

Đây là phòng cho khách, trước kia khi ở nhà Tần Nhất Hằng, tôi thật sự mệt nhọc hoặc là lười rời đi, thông thường đều ngủ ở chỗ này.

Nghiêm túc mà nói, đây là căn phòng mà tôi quen thuộc nhất.

Chỉ là lần này không rõ có phải trong lòng biết đây vốn chỉ là một sản phẩm phục chế hay không, dù sao lúc tôi tiến vào lại có một cảm giác xa lạ khó hình dung.

Tôi lấy đèn pin chiếu lên giường, vô cùng sạch sẽ.

Người nọ đứng ở mép giường, cũng đang chiếu đèn lên nệm. Tôi nhịn không được hỏi: “Anh đang xem cái gì vậy?”

Người nọ quay đầu, bỗng nhiên hỏi tôi: “Anh từng ngủ trên chiếc giường này?”

Tôi a một tiếng, thầm nghĩ, làm sao anh biết được. Ngoài miệng cũng không lập tức thừa nhận, chỉ là hỏi cậu ta làm sao vậy.

Tôi làm như vậy cũng là có điểm suy xét, hiện tại người này quỷ dị khó lường, tôi không dám mù quáng cái gì cũng nói cho cậu ta biết.

Hơn nữa tôi cũng muốn nói với cậu ta mấy câu, không chừng sẽ bị tôi bắt được một chút sơ hở.

Ai ngờ người nọ chỉ là khe khẽ thở dài, không nói thêm gì.

Tôi thầm mắng một câu, lại hỏi: “Giường này có vấn đề gì à?”

Đúng lúc này thanh âm của Bạch Khai lại truyền tới: “Thiếu tâm nhãn! Mẹ nó anh còn nói nơi này không phải cái nghĩa địa công cộng?!”

Tiếp theo là âm thanh đồ vật rớt trên mặt đất.

Tôi vừa nghe liền cảm thấy không ổn, vài bước đi qua, nhìn thấy Bạch Khai đang khom lưng ở trên sân phơi, trông cứ như một ông lão vậy.

“Mẹ nó anh kêu la cái gì vậy?” Tôi vừa dứt lời, chợt thấy Bạch Khai nhanh chóng dịch sang một bên để tôi nhìn rõ cảnh tượng phía trước, tức khắc trong lòng một trận run run.

Phía trước sân phơi vậy mà bày một loạt di ảnh! Có mấy cái bị đổ, Bạch Khai đang dựng từng cái lên.

Tại sao trong nhà Tần Nhất Hằng lại có nhiều di ảnh như vậy?

Tôi nương theo ánh đèn quan sát từng di ảnh. Những người này già trẻ đều có, cùng là nam, theo ảnh chụp đại khái già cũng phải hơn 70, trẻ cũng mới mười bảy mười tám. Nhưng cũng không thể chắc chắn, bởi vì di ảnh thường đều chụp vào lúc thích hợp hoặc lấy ảnh trông có vẻ đẹp mắt, không chắc chắn là dáng vẻ người chết lúc bấy giờ.

Tôi có chút hoài nghi đây đều là người nhà của Tần Nhất Hằng. Tôi nghĩ như vậy vì trước đây chưa từng nghe hắn nói qua tình huống trong nhà, tôi cũng không biết phải hỏi ra sao, hắn không nói tự nhiên cũng có lý do, tôi vốn không cần phải xen vào.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 10: Phát hiện tại Tần gia

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Có vẻ Bạch Khai cũng không cố ý làm đổ ảnh, một bên dựng lại một bên ngượng ngùng chùi chùi khung.

Tôi đến gần xem kĩ ảnh một chút. Nếu đây đúng là người nhà họ Tần thì nhất định nét mặt hay ánh mắt gì đó phải có chút tương đồng. Chỉ là tôi tỉ mỉ nhìn từ đầu đến cuối đều thấy những người này khác nhau một trời một vực, chẳng có vẻ gì là người một nhà cả.

Tôi thầm đoán, cũng có thể họ đã gặp một vài sự cố nào đó, vốn không có quan hệ gì với nhau, chỉ là lúc việc phát sinh đều vô tình ở gần hiện trường mà thôi. Nếu tôi không nhầm thì trước đây Tần Nhất Hằng cũng có tiếp nhận mấy việc siêu độ vong hồn này nọ, biết đâu phía trước đều là khách hàng của hắn thì sao.

Tôi chậm rãi đi qua bên phải sân. Đại khái có khoảng mười mấy khung ảnh, xếp thành một hàng rất cẩn thận.

Cứ như vậy quan sát một lượt, đến tấm thứ ba từ cuối lên, tôi bỗng ngây ngẩn cả người. Bởi vì người chụp trên ảnh thực sự quá quen mắt, thế nhưng tôi nghĩ mãi vẫn chưa nhớ ra là ai.

Một lúc sau, tôi mới đột nhiên tỉnh ra. Đúng là tôi có biết người nọ, nói đúng hơn là chỉ có dung mạo ông ta mà thôi.

Người này là Vạn Cẩm Vinh.

Thời điểm ở nhà Vạn Cẩm Vinh, Tần Nhất Hằng đã từng cho tôi xem video về buổi tọa đàm của ông lão. Lúc ấy tôi cũng chỉ qua loa nhìn vài lần, hơn nữa chất lượng đoạn phim cũng không tốt chút nào, thành thử ra đột nhiên nhìn thấy ảnh của ông ta cũng khó mà nhớ đến.

Vạn Cẩm Vinh trên ảnh so với trong video trẻ hơn rất nhiều. Hẳn là chụp trước lúc ông về hưu, nét cười hòa ái in trên khuôn mặt, ánh mắt lộ ra vài phần đáng kính.

Tôi nhịn không được thở dài một hơi, Tần Nhất Hằng cung phụng ông lão trong nhà để làm gì? Chẳng lẽ hai người bọn họ vốn đã quen nhau từ trước sao?

Cân nhắc một chút, tôi chuyển sang tấm hình tiếp theo.

Ánh đèn vừa chiếu tới, tôi liền giật cả mình. Một ngụm khí vừa thở ra nháy mắt lại bị hít ngược vào.

Trên tấm ảnh, diện mạo của kẻ này đã không cách nào hình dung. Nếu nhất định phải tả, tôi chỉ có thể nói, đây là một đống thịt nhầy nhụa! Chất lượng ảnh thực sự quá tệ, chẳng ra đâu vào đâu.

Tôi càng thêm khó hiểu, nếu những người kia đều quen biết Tần Nhất Hằng, vậy người này là ai? Tại sao lại phải dùng loại ảnh như thế này làm ảnh thờ? Chẳng lẽ hắn không có bức nào khác sao?

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, thầm nghĩ nếu dựa vào thói quen trước giờ của Tần Nhất Hằng, những người này chắc chắn phải có một mối quan hệ nào đó.

Chẳng lẽ là liên quan đến Vạn Cẩm Vinh? Học sinh của ông lão?

Tôi nhịn không được lôi một điếu ra hút. Bạch Khai tiến lại gần, vừa nhìn thấy bức ảnh liền nói: "Phắc, hình gì thấy gớm vậy? Còn xấu hơn tôi tự chụp mình ấy chứ".

Lời còn chưa dứt, y lại kinh ngạc nói: "Tiểu Khuyết, chúng ta biết người này nè."

"Biết á? Người thế này mà chúng ta cũng biết á?" Tôi vội vàng ngẩng đầu, lại thấy ánh đèn của Bạch Khai chiếu vào vốn là một bức khác.

Đó là bức cuối cùng trong hàng, nằm tận trong góc sân.

Tôi tập trung nhìn vào, da đầu lập tức tê dại. Tôi có cảm giác miệng vết thương ban nãy như muốn nứt hết cả ra.

Người nọ mi thanh mục tú, nghiêm túc lạnh lẽo, tựa như bất mãn với cả thế giới vậy. Nhưng đây không phải trọng điểm. Làm tôi sợ chết khiếp chính là trên trán người này vậy mà có một hình xăm kỳ quái.

Đây chẳng phải chính là thanh niên đã mang chúng tôi vào đây sao!

Tôi túm chặt tay áo Bạch Khai, y lại giơ tay đẩy tôi ra. Y thấp giọng, nói: “Đừng khẩn trương, cứ xem như cái gì cũng không biết đi. Như vậy mới an toàn nhất. Đừng kêu, đừng kêu!”

Bạch Khai tiến lên úp bức ảnh xuống, quay đầu lại nói: “Tiểu Khuyết, bình thường anh ngu ngốc thế nào cũng được, dù sao có mất cũng là mất tí tiền thôi. Nhưng bây giờ đừng có mất mạng luôn đấy.”

Tôi lắp bắp hỏi: “Vậy… Người nọ rốt cuộc là…”

Lời nói được một nửa đã không thể tiếp tục, bởi vì tôi nhìn thấy phía sau mình và Bạch Khai, một ánh đèn pin đang chầm chậm tiến đến.

Tình cảnh bây giờ chẳng khác gì trong phim kinh dị vậy. Kết quả tiếp theo rất dễ suy đoán.

Một, người xấu không phát hiện sơ hở, tiếp tục tra tấn nhân vật chính.

Hai, người xấu phát hiện sơ hở, nhân vật chính vẫn phải chịu tra tấn.

Lúc ấy tôi đã chuẩn bị tốt tinh thần liều mạng một chuyến, dù sao đã trải qua nhiều lần suýt bỏ mạng như vậy, hiện tại lại càng không thể chết ở nơi đây.

Ánh đèn phía sau vẫn chưa có động tĩnh gì, tôi và Bạch Khai cũng không dám quay đầu lại. Ba người cứ như vậy lâm vào thế giằng co.

Một lúc lâu sau, tôi có cảm giác chân Bạch Khai dịch chuyển một chút. Tôi vội vàng nhìn về phía y, nhưng đèn pin không chiếu được đến mặt, tôi không biết liệu y có đưa mắt ra hiệu gì với tôi không.

Điếu thuốc trên tay đã sắp tàn đến ngón, nhưng tôi không dám động đậy dù chỉ là một chút.

Đúng lúc này, đèn pin phía sau bỗng nhiên tắt ngúm. Tôi hoảng hốt, tự hỏi người kia muốn ra tay rồi sao?

Tôi nhịn không được quay đầu lại, trong phòng tối om, chẳng nhìn thấy gì hết.

Bạch Khai dẫn đầu chiếu đèn pin vào phòng, không thấy người nọ. Y khoa tay múa chân bảo tôi đi theo, sau đó quay trở vào.

Tôi thấp thỏm đi theo, thời khắc đều đề cao cảnh giác.

Đi một hồi tôi lại nghe thấy từ phòng khách truyền ra tiếng động lớn, rầm rầm như có gì mới nổ vậy.

Bạch Khai chửi tục một tiếng rồi chạy nhanh về phía phát ra tiếng động. Còn chưa kịp vào đã bị một đám bụi mù mịt cản lại. Bạch Khai ho khan hai tiếng, nói: "Đm! Bộ sắp thành tiên rồi hả?! Thiếu tâm nhãn, anh nín thở được lâu hơn tôi, vào xem thử đi!"

Tôi nói, đm! Bây giờ đi vào thì thấy cái quái gì được?

Bạch Khai xì một tiếng khinh miệt, "Giờ mà không vào thì cũng chẳng còn cái gì mà xem nữa đâu!" Nói xong, y liền hít sâu một hơi, trực tiếp vọt vào.

Tiếp theo liền truyền ra vài tiếng động lớn, không biết là y tông vào hay làm đổ thứ gì rồi.

Tôi suy nghĩ một chút, cảm thấy phòng cho khách bé hơn phòng ngủ chính biết bao nhiêu lần như vậy hẳn cũng không có gì khó khăn. Hơn nữa Bạch Khai cũng đã đi vào, nếu tôi cứ đứng ngoài cũng thật sự không phải là ý hay. Đành nín thở chạy vào vậy.

Tro bụi không thể so sánh với sương mù, bốc lên nhanh mà rơi xuống cũng nhanh.

Lúc tôi vào phòng tầm nhìn gần như không bị ảnh hưởng nữa. Chỉ là bên trong vẫn rất tối, tôi phải bật đèn pin mới thấy được nơi Bạch Khai đứng để đi đến.

Bạch Khai ho khan vài tiếng, nói: "Tiểu Khuyết này, con mẹ nó, Tần Nhất Hằng là đặc công có phải không hả? Chỗ này có khác gì cái động đâu!"

Lúc này tôi mới nhìn thấy bức tường trước mặt Bạch Khai đã bị nổ thành một cái động lớn, rất giống bị bom đánh phá, hỗn độn không ra đâu vào đâu.

Tôi thầm kêu, mẹ nó chỗ này cũng có mật đạo? Bảo sao người nọ không thấy đâu cả.

Lúc tôi đang thở phào vì đã thoát khỏi hiểm nguy thì, vừa quay đầu lại đã thấy ngồi chễm chệ trên chiếc giường bên phải tôi, không ai khác chính là người nọ.

Oh, hello?

Trước mặt là bí ẩn, bên cạnh cũng là bí ẩn. Tôi thật sự không biết phải đối phó với cái nào trước nữa.

Gan Bạch Khai vậy mà rất lớn, che lại mặt mũi bật cái đèn liền vọt vào trong. Tôi không dám vào theo, một là sợ khi chúng tôi đều vào rồi, người nọ tùy tiện ném cái gì vào là chết hết cả lũ, hai là tôi sợ bên trong có gì nguy hiểm thì cũng có người bên ngoài tiếp ứng.

Bạch Khai đi vào mười mấy giây liền chui ra. Y vừa lấy tay chùi bụi trên mặt vừa nói: "Trong đó cũng không lớn lắm, giống như một căn phòng kín bình thường thôi. Bảo sao phòng ngủ trông bé vậy, mẹ nó thì ra là bị người ta cắt mất một khối rồi!"

Tôi bừng tỉnh nhận ra, hồi trước tôi vẫn luôn lấy làm lạ, nhà Tần Nhất Hằng tuy cũ nhưng dù sao cũng là nhà của cán bộ cao cấp năm ấy, thiết kế tương đối hoàn chỉnh. Phòng ngủ cho khách vậy mà lại bé như thế, nằm thôi đã thấy khó chịu rồi. Tôi cứ nghĩ rằng căn phòng này lúc trước vốn là thư phòng, mà căn phòng Tần Nhất Hằng dùng làm thư phòng mới là phòng ngủ.

Hiện tại xem ra, từ lâu Tần Nhất Hằng đã lén xây phòng ngầm rồi. Chỉ có một điều, thứ hắn muốn giấu là gì?

Tôi đi đến trước lỗ hổng trên tường. Tường xây từ gạch và xi măng, bên ngoài sơn một lớp sơn tường, không thấy có cửa ngầm hay cơ quan gì. Tường này xây rồi, trừ khi cho nổ ra không thì chẳng có cách nào lấy đồ vật từ bên trong ra được.

Nơi này giấu thứ gì rất quan trọng sao?

Tôi hỏi: "Bạch Khai, anh cũng là người trong nghề, anh nói xem chỗ này dùng để làm gì chứ?"

Nãy giờ y vẫn đang phủi đất dính trên áo sơ mi trắng, nói: "Dùng làm gì hả? Kim ốc thì tàng kiều*, phòng ốc thì tàng thi thể! Không thì còn làm cái gì được chứ".

(*kim ốc tàng kiều: nhà to giấu người đẹp)

Tôi vội hỏi: "Ở đây có xác chết sao?!"

Y bỡn cợt đáp: "Tôi nghĩ là để lại cho anh đấy! Ai bảo anh sống lâu quá làm chi."

Y vừa dứt lời, bỗng nhiên người nọ xen ngang, nói: "Chỗ này dùng để giấu tủ quần áo."

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 11: Dẫn linh

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Đèn pin trên tay chúng tôi cùng hướng về phía người nọ, khuôn mặt hắn vẫn vô biểu tình, nhìn không ra đang suy nghĩ gì.

Tôi nhịn không được tự mình vào mật đạo xem xét, quả nhiên giống như lời Bạch Khai nói. Bên trong chỉ là một căn phòng hẹp dài, trừ bỏ mấy chồng gạch vỡ vụn ra thì cũng không còn gì nữa.

Tôi quan sát một chút, nơi này quả thật rất thích hợp để giấu tủ quần áo, chỉ cần bày biện chỉnh tề nhất định có thể giấu rất nhiều.

Tôi càng thêm cảm thấy khó hiểu. Lần đầu tiên tôi đến nhà Tần Nhất Hằng đã là chuyện rất lâu về trước. Khi đó phòng cho khách của nhà hắn đã mang hình dạng như thế này. Có thể thấy rằng mật đạo này đã được xây từ rất lâu về trước.

Chẳng lẽ Tần Nhất Hằng từ lâu đã đi tìm những cái tủ đó, sau đó giấu trong nhà sao? Nếu tôi không nghĩ nhầm, hắn che giấu sự thật còn nhiều hơn tôi tưởng.

Bạch Khai hiển nhiên cũng ngoài ý muốn, khó hiểu hỏi: "Làm sao cậu biết bên trong tường có mật đạo? Cậu làm thợ hồ à?"

Người nọ cũng không tức giận, chỉ chậm rãi nói: "Đồ vật trong tường phải mang ra lập tức, lát nữa các anh có việc gì cần làm thì cứ làm, đừng làm phiền tôi."

Tôi vừa nghe liền thầm kêu không ổn, đèn pin của Bạch Khai nháy mắt liền chiếu về phía mật đạo.

Tôi chặn lại nói: "Bạch Khai! Trong tường có gì à? Sao tôi không thấy gì hết?" Lại thấy người nọ một bước tiến đến trước động, hai ba cái đem dây kết lại một cái võng phong trước cửa động.

Tiếp đó hắn duỗi tay qua khe hở của dây, không biết bắt được cái gì, toàn thân hắn bên ngoài vặn vẹo một cách kỳ lạ.

Tôi nghe thấy Bạch Khai xì một tiếng khinh miệt, còn chưa kịp quay lại xem y ra làm sao đã bị y một tay túm cổ lôi đi. Tôi tức giận nói: "Mẹ nó anh có thể thông báo trước một tiếng không hả? Suýt chút nữa thì hù chết tôi rồi!"

Bạch Khai nói: "Mẹ kiếp tôi đang cứu anh đó. Anh mở to hai con mắt ra mà nhìn đi, cậu ta đang dẫn linh kìa!"

Bạch Khai vừa nói xong liền thấy người nọ nhanh chóng rút tay ra. Tôi nín thở, trừng lớn mắt quan sát sợ người kia lôi ra thứ quỷ quái gì. Thế nhưng trong tay hắn vẫn trống không, trong tay cũng không có vết thương gì, chỉ là giống đang cầm cái gì đó, giơ giơ giữa không trung.

Tôi nghe thấy Bạch Khai cảm thán một câu, đcm!

Tôi cũng hít vào một ngụm khí lạnh. Bởi vì tôi phát hiện ra tay người nọ không phải không có gì mà là giống như bị người nắm, động tác muốn dẫn hắn đi.

Tôi theo bản năng liền ngừng lại hô hấp, sợ mình nhìn sót cái gì, đèn pin vẫn luôn cố gắng chiếu đến tay người nọ.

Bạch Khai bỗng nhiên duỗi tay chộp lấy đèn pin của tôi tắt đi. Sau đó đèn pin của y cũng tắt ngúm.

Vốn dĩ tôi không quá sợ hãi gì đối với bóng tối, nhưng trước mắt tôi còn khá lo lắng hành động của người kia. Tim không khỏi đập nhanh hơn.

Hành động của Bạch Khai rõ ràng là vì không muốn tôi quấy rầy đến người kia, giờ tôi có câu hỏi cũng không dám mở miệng nữa, đành ngơ ngác nhìn về phía người nọ dù chẳng thấy gì cả.

Một lát sau, có lẽ là một phút, cũng có thể là năm phút. Dưới hoàn cảnh như vậy, tôi dường như đã chết lặng, không còn ý thức về thời gian nữa.

Tôi có thể cảm giác được người nọ bắt đầu tiến về phía trước. Trong phòng vang lên tiếng bước chân chậm rãi của hắn, còn có thanh âm đạp lên những đống gạch vỡ cạnh tường. Người nọ hình như cố gắng bước chậm lại, đi rất nhàn nhã, từ từ lướt qua chúng tôi ra khỏi phòng.

Lúc này Bạch Khai thì thầm nói: "Đi theo tôi, nhất định phải bám sát." Sau đó y cũng rón rén đi ra ngoài.

Tôi không quen lắm với loại theo dõi này. Trong bóng tối bốn bề, đôi mắt đã trở nên vô dụng. Tôi hận không thể dán luôn tai

mình xuống giày, sợ nghe không được tiếng bước chân của bọn họ nữa.

May mà Bạch Khai đi cũng không nhanh, tôi đi theo dù hơi cố sức nhưng sau cùng vẫn không bị rớt lại.

Thời điểm đi ngang qua phòng khách tôi còn đang suy nghĩ, có phải trong nhà Tần Nhất Hăng không chỉ có một mật đạo? Người nọ đang dùng cách gì đó tìm các mật đạo còn lại.

Nhưng mà đi một lúc nữa tôi lại phát hiện mình sai rồi. Bởi vì hắn đã mang chúng tôi ra khỏi nhà Tần Nhất Hằng, đi dọc theo chân tường bên ngoài.

Đi đường bên ngoài dễ dàng hơn rất nhiều. Tuy rằng vẫn là một mảnh đen ngòm làm người khó chịu, nhưng ít ra còn có thể dựa tường mà đi, không đến mức như rắn mất đầu. Bạch Khai còn rất nghĩa khí, y cứ đi một lát nhất định sẽ cố tình đứng lại đợi tôi vài giây.

Chúng tôi cứ đi như vậy thêm vài phút nữa, phía trước truyền lại tiếng mở cửa. Tôi thầm đoán, dựa theo quãng đường đi vừa rồi hẳn trước mắt là nhà Vạn Cẩm Vinh. Nhưng người nọ trở lại nhà của ông lão để làm gì chứ?

Đang nghĩ ngợi lan man, Bạch Khai bỗng quay lại tát vào mặt tôi một cái.

Tôi còn chưa kịp bật ra tiếng nào, y đã vội vã lấy tay bưng kín miệng tôi lại, ở bên tai tôi trấn an nói: “Tôi không cố ý đâu, lỡ tay thôi! Đừng kêu, đừng kêu!”

Tuy rằng tôi rất tức giận, nhưng hiện tại không phải là thời điểm thích hợp để nổi giận. Chỉ đành gật đầu, coi như ngậm bồ hòn làm ngọt.

Bạch Khai lại nói: “Lát nữa vào rất có thể sẽ có đánh nhau. Anh nhanh nhẹn, nếu có cơ hội lập tức đi xem chỉ tay của người nọ, hiểu chưa?”

Tôi gật đầu, y thuận tay vỗ đầu tôi rồi kéo cửa ra, đi vào.

Một lần nữa bước vào nhà ông lão Vạn Cẩm Vinh, tôi còn căng thẳng hơn trước.

Bạch Khai nói đúng, nơi tối lửa tắt đèn thế này thì dễ gì mà không có đánh nhau. Trước không nói đến có đánh lại được hay không, chỉ riêng việc xem chỉ tay người nọ đã là một khó khăn rồi.

Nhà họ Vạn tôi không quá quen thuộc, mỗi một bước đều cẩn thận sờ soạng, sợ đụng phải thứ gì. Bạch Khai có vẻ như cũng rất cẩn thận tiến về phía trước, dù sao người nọ chỉ ở trong nhà mà thôi, không cần quá cảnh giác.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân của người nọ thẳng hướng đến phòng ngủ, đi còn rất thoải mái như ngựa quen đường cũ vậy. Tôi nhịn không được bèn hỏi Bạch Khai, người nọ rốt cuộc muốn làm gì vậy?

Bạch Khai thở dài một tiếng nói: "Mẹ nó, làm sao mà tôi biết được. Tôi nói là tới thu tiền nhà đấy, anh tin không?"

Tôi còn định hỏi tiếp trong tay người nọ là cái gì, lại nghe thấy phòng trong rầm một tiếng, có thứ gì đó rơi đầy đất. Tôi thầm kêu không ổn, mẹ nó vừa nghe liền biết bàn cờ bị làm đổ! Hắn ta đến đây để hủy nó!

Tôi định xông vào, lại nghĩ dù sao cờ đổ cũng đã đổ rồi, thế là cũng bình tĩnh lại.

Có vẻ như Bạch Khai chẳng định vào nữa. Y dứt khoát tìm một góc trong phòng khách ngồi xổm xuống. Cờ trong phòng lăn vài vòng rồi dừng lại, người nọ cũng chưa làm ra hành động gì, căn nhà lại chìm vào im lặng.

Sau một lúc lâu mới lại có tiếng động truyền tới, kẽo kẹt thê lương, thập phần chói tai.

Tôi vội vàng tìm kiếm trong ký ức xem trong gian phòng ấy có thứ gì có thể phát ra âm thanh như vậy. Nghĩ một chút tôi thực sự tìm ra nguồn gốc của âm thanh. Người nọ chắc chắn đang dịch giường!

Nhà lão Vạn có một cái giường cao chân, không giống như loại giường gỗ chúng ta hay dùng. Khung giường bằng thép vừa cứng vừa nặng, xê dịch có chút khó khăn.

Bốn cái chân giường cọ vào sàn nhà, hẳn sẽ sinh ra loại âm thanh như vậy.

Tôi thắc mắc, người nọ dịch giường để làm gì? Chẳng lẽ huyền cơ thật sự ở dưới giường? Người nọ định cho bức tường cạnh giường nổ tung sao? Nơi này cũng có mật đạo?

Lúc này Bạch Khai đã nhịn không nổi nữa bắt đầu đứng dậy đi vào phòng ngủ. Tôi chỉ đợi có vậy liền lập tức bám theo sau.

Tiếng kèn kẹt trong phòng vẫn chưa dừng. Chúng tôi cũng chẳng lo nhẹ chân nữa, vài bước liền tiến vào phòng. Bên

trong như cũ không thể thấy gì, chỉ có thể dựa vào tiếng động mà phán đoán ra vị trí của người nọ.

Sau khi dời giường, hắn di chuyển đến nơi khác, hẳn là đứng trên giường vì có tiếng kẽo kẹt phát ra, sau đó là thanh âm sột soạt. Tiếng động ấy phát ra từ chỗ rất cao, giống như là ở trên trần phòng ngủ.

Bàn tay đang nắm chặt đèn pin đã ướt đẫm mồ hôi. Tôi rất muốn bật đèn lên xem người nọ đang làm cái quỷ gì, nhưng rồi nghĩ lỡ đâu vừa bật đèn lại trông thấy thứ gì dọa người, thôi thì cứ để tối thui vậy cho lành.

Tôi len lén quay đầu xem xét bên phòng ngủ, lại bị Bạch Khai nhanh chóng kéo lại. Y nhéo cánh tay tôi một cái, tựa như đang nhắc nhở tôi điều gì. Tiếp theo lại túm tôi trở về phòng khách.

“Tiểu Khuyết, tôi biết người nọ đang làm gì rồi! Cậu ta đang chuẩn bị tự tử! Chuẩn bị thắt cổ tự tử đó!” Bạch Khai nặng nề nói, chúng ta chưa thể đi vào được. Quá nguy hiểm.

Tôi khó hiểu hỏi: “Đang yên đang lành sao lại đi tự sát? Vừa nãy hắn nói đừng quấy rầy hắn chính là ý tứ này? Chúng ta gây trở ngại việc hắn chết?”

Bạch Khai nói: “Không phải, người kia đang dẫn linh. Cậu ta chỉ đang lặp lại việc làm trước khi chết của người trong căn phòng này mà thôi.”

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 12: Tiếng hô quen thuộc

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Lúc đầu tôi vẫn chưa hiểu Bạch Khai có ý gì. Còn tưởng rằng ý y là chúng tôi đều sẽ chết trong phòng. Sau một lúc lâu tôi mới phản ứng lại, ngay lập tức đầu đầy mồ hôi lạnh. Người đã chết trong phòng này, trừ Vạn Cẩm Vinh ra thì còn ai nữa đâu?

Trước đây lúc tôi tự mình đến ngôi nhà này tìm hiểu, vợ của Vạn Cẩm Vinh chính miệng nói cho tôi biết ông lão chết trong lúc ngủ. Chẳng lẽ bà lão lừa tôi? Vạn Cẩm Vinh thắt cổ mà chết? Ngôi nhà này đã xảy ra biến cố gì mà lại chết một mạng người?

Tôi thật hi vọng mình có thể dùng điện thoại trên tay chiếu sáng để hỏi câu trả lời. Như vậy ít ra trong lòng còn thấy thoải mái.

Ngôi nhà này tuy tôi đã mua, nhưng thủ tục sau đó đều là thuê người đến làm. Sức lực của tôi cũng có hạn, mấy chi tiết nhỏ này tôi cũng lười quan tâm, chỉ lo lấy tiền nhà là coi như xong. Cho nên nhà của Vạn Cẩm Vinh sau này lại xảy ra việc gì, tôi cũng không rõ ràng lắm.

Trong lúc tôi bên này còn đang mải suy nghĩ, phía bên Bạch Khai đã bắt đầu hành động.

Tôi vừa ngẩng đầu lên liền trông thấy một bóng người mơ hồ dựa ở bên mép giường, trông ngoại hình thì hẳn là Bạch Khai. Nếu y có thể đi vào vậy khẳng định nơi đây cũng không quá nguy hiểm. Tôi cũng rón ra rón rén bước vào, căn phòng này lớn như vậy, cho dù bước chân có nhẹ đi nữa người nọ hẳn cũng sẽ cảm nhận được. Hành động của tôi bây giờ chỉ là dựa theo bản năng mà thôi.

Tôi gắt gao nắm chặt đèn pin trong tay, đầu ngón tay đã đặt lên chốt mở. Nếu lát nữa thật sự có xảy ra việc gì, ít nhất tôi còn có thể chiếu sáng một chút.

Giường cách cửa không xa, đi vài bước đầu ngón tay của tôi đã chạm đến mép giường. Người nọ quả nhiên đang ở trên giường, lúc này cũng không đứng yên mà là liên tục di chuyển bước chân, giống như không quá hài lòng với vị trí thắt cổ. Tôi nhìn lên trên, không thấy được vẻ mặt của người nọ. Tầm nhìn nơi này chỉ đủ để thấy một mảnh nhỏ khác biệt so với màn đêm xung quanh.

Bạch Khai không dừng lại ở mép giường. Tôi nghe thấy tiếng bước chân của y vòng qua giường đến bên cạnh cửa sổ. Tôi thầm nghĩ Bạch Khai cũng thật là nhanh nhẹn. Có khả năng mép giường vẫn tương đối nguy hiểm, tôi cũng chậm rãi vòng qua giường đến bên cạnh cửa sổ.

Tôi đi hai bước vừa mới tới đuôi giường, ngón tay bỗng nhiên bị vật nặng nào đó đè lên. Tôi theo bản năng rút ngón tay lại nhưng đã không kịp nữa rồi. Đầu ngón tay bắt đầu đau, sức nặng đè lên cũng ngày càng lớn. Mẹ nó, thằng cha khốn kiếp kia đạp chân lên tay tôi!

Cũng may mắn phía dưới còn có đệm lót, không đến mức bị thương gân cốt. Tôi dùng sức kéo tay ra, bỗng nhiên nghe Bạch Khai nói: "Đừng nhúc nhích! Cố gắng chịu đựng một chút!"

Bạch Khai kêu rất lớn, trong lúc nhất thời tôi thật sự không dám động. Nghĩ lại mới cảm thấy không đúng, tôi kêu lên: "Mẹ nó anh cố ý dẫn tôi đến mép giường phải không? Anh muốn để hắn ta dẫm chết tôi à?!"

Lúc này cơn đau đã không còn rõ ràng như ban đầu, nhưng phỏng chừng ngón tay cũng đã bị dẫm đến tím bầm.

Tôi cũng không rảnh lo có cần giữ mồm giữ miệng hay không, lại hô: "Nếu tôi không giữ được nữa chính anh đến đây mà làm đá kê chân đấy! Mẹ kiếp!"

"Anh chịu đựng một chút! Có gì muốn hỏi thì cứ để tôi hỏi cho!" Bạch Khai đột nhiên móc thứ gì đó từ túi ra, ánh lửa tức khắc chiếu sáng căn phòng. Tôi vừa ngẩng đầu lên liền thấy người nọ mặt lạnh như băng, cũng đang cúi đầu quan sát tôi, trên tay cầm chắc vòng dây thừng, đầu cũng đã tròng vào.

Nhất thời tôi không còn cảm thấy ngón tay đau đớn nữa, da đầu tê dại, chân cũng nhũn cả ra. Cái loại ánh mắt kinh khủng này, mặc dù người kia vốn cả ngày lạnh nhạt ít nói nhưng cũng không nên có chứ.

Tôi rất khó miêu tả lại ánh mắt của cậu ta, nói chung là làm người không rét mà run. Nhưng thật ra đáng sợ nhất cũng không phải ánh mắt ấy, mà là sự tình ẩn sau bản thân nó.

Lửa rất nhanh đã bị Bạch Khai dùng chân dập tắt.

Y cầm thứ vừa đốt dưới đất lên, sau đó vứt về phía người nọ, dính vào mặt tôi không ít. Lúc đầu người nọ cũng chẳng phản ứng gì, qua hai giây bỗng nhiên a lên một tiếng.

Sau đó liền nghe thấy Bạch Khai phẫn nộ mắng: "Tại sao lại quấy phá!"

Tôi vừa nghe liền sửng sốt, giọng điệu này sao nghe giống đang hát tuồng quá vậy?

Người nọ không trả lời. Bạch Khai lại phẫn nộ quát: "Hỏi ngươi sao ngươi lại không trả lời!" Người nọ lại a lên một tiếng nữa, tiếng kêu ấy nghiệm túc mà nói thì giống tiếng gầm nhẹ hơn. Tóm lại thanh âm ấy nghẹn giữa cuống họng, gần giống như âm thanh nghe được khi chúng ta xem phim cương thi, thật khiến người ta khó chịu.

Bạch Khai bỗng nhiên đập vào cửa sổ rầm một tiếng, tức giận quát lớn: "Nói nhanh!"

Sau tiếng hô ấy, trong phòng lại chìm vào tĩnh lặng. Sự yên tĩnh chỉ kéo dài chừng hai ba giây, người nọ bỗng nhiên gầm lên một cách giận dữ! Thanh âm này không hề nhỏ chút nào, khiến tôi giật mình sợ hãi một phen. Bạch Khai bên kia chửi tục một tiếng, sau đó lảo đảo chạy qua giữ chặt tay tôi kéo ra ngoài.

Tôi vẫn chưa hiểu gì hết, cũng không chuẩn bị gì, thiếu chút nữa té cắm mặt xuống đất như chó ăn phân. Bạch Khai không đợi tôi đứng vững đã tiếp tục chạy như điên. Tôi kêu toáng lên: "Mẹ kiếp anh muốn đâm vào tường cho chết hết cả lũ à!?"

Bạch Khai một bên duỗi chân đá văng cái ghế đang cản đường, một bên vội la lên: "Mẹ nó định giả làm *phán quan mà thất bại mất rồi! Không chạy chẳng lẽ còn đợi ban chỉ đạo phòng chống tham nhũng đến bắt à?"

*phán quan: Một chức quan dưới Âm phủ, chuyên quản ma quỷ.

Tôi nghiêng ngả lảo đảo chạy theo sau, khắp người không biết đã đụng vào đồ đạc biết bao nhiêu lần. May mắn không bị vướng ngã.

Thật vất vả mới chạy được đến cửa nhà, tôi vừa cảm thấy may mắn vì không còn khó đi nữa, không ngờ lại bị Bạch Khai một phen kéo ngã dập mặt xuống đất! Cú ngã này trực tiếp va vào cằm tôi. Tôi a một tiếng, còn chưa kịp kêu đau lại một lần nữa bị Bạch Khai túm lên, tiếp tục chạy dọc theo chân tường!

Tôi nói: "Mẹ kiếp chứ, sau có truy binh trước có mai phục! Mẹ nó còn có người chặn cửa nữa chứ!"

Bạch Khai tức giận nói: "Mẹ nó đừng nhiều lời nữa. Ông đây đang định tông cửa chạy ra, mẹ kiếp nhà mi đi cuối cùng sao lại không đóng cửa!" Nói vài câu chúng tôi đã chạy tới cuối đường. Nơi này không đủ rộng, căn bản là không có chỗ trốn.

Tôi vốn định chiếu đèn về sau xem thử có người đuổi theo hay không, lúc này mới chợt nhớ ra, vừa nãy ngã một cái cũng ném luôn đèn pin đi mất rồi.

Bạch Khai trái phải quan sát một lúc, nói, chúng ta trở về thuyền!

Quãng đường còn lại y cũng không kéo tôi chạy như điên nữa, xem chừng cũng đã thấm mệt. Chúng tôi cứ như vậy thở hồn hển trở về thuyền.

Tôi oán trách nói: "Anh muốn lôi tôi đi làm mồi thì cũng phải đánh tiếng trước chứ!"

"Anh mà giả làm phán quan được thì tôi đây cũng cam tâm tình nguyện làm dương khóa!" Bạch Khai kêu oan, nói, muốn giả làm phán quan, không hóa trang thì cũng phải có cái thần thái. Đổi lại là tôi kêu anh cầm lấy chân người nọ dùng dương khí trụ hắn, trở thành dương khóa thì anh có đồng ý không?

Bạch Khai lại nói tiếp, người nọ thâm sâu khó lường, vốn giả phán quan làm việc trong nghề rất hữu dụng, hôm nay vậy mà lại vô dụng chết đi được. Mẹ nó chứ, thứ người nọ dẫn linh ra rất có địa vị, ai cũng không phục!

Tôi nói: "Nói chung người anh giả dạng là nhị cấp phán quan, còn người kia là đại cấp phán quan? Anh…"

Não tôi giống như bị điện giật rốt cuộc phản ứng lại, nếu Bạch Khai không nói chỉ sợ tôi cũng không để ý đến. Tiếng hô của người nọ vừa nãy rất giống để tạo uy nghiêm, hơn nữa sao lại có vẻ quen thuộc đến thế?

Tôi cảm thấy hình như mình đã nghe thấy tiếng hô này ở đâu đó rồi, đến lúc nghĩ ra lại một phen kinh hãi. Đó không phải

chính là âm thanh tôi nghe được ở ngôi nhà trấn chân long kia sao?

Tôi vội vàng xác nhận với Bạch Khai, hỏi y vừa rồi có nghe thấy tiếng hô hay không.

Tôi sợ lần này vẫn là do âm khí quá nặng, âm thanh chỉ có một người nghe thấy.

Bạch Khai nói có, tôi lại lâm vào trầm tư. Trước đó người nọ nói tôi từng đến nhà hắn, hắn cũng gặp qua tôi. Nhưng tôi lại chưa từng gặp hắn. Nói đi nói lại thì hắn là người ở trong căn nhà đó? Ngôi nhà đó là của hắn?

Cái đm! Tôi nhịn không được kêu một tiếng. Bạch Khai hoảng sợ, vội vàng hỏi tôi làm sao vậy.

Tôi lắc đầu, hiện tại chỉ mới là suy đoán, huống hồ bây giờ cũng không phải là lúc nói chuyện ấy. Tôi hỏi Bạch Khai, sau khi lên thuyền thì làm sao nữa?

Bạch Khai cũng không nghĩ nhiều, nói trời rất nhanh sẽ sáng. Chúng tôi từ trên thuyền bước xuống, cho nên đường trở về cuối cùng chỉ có thuyền. Nhưng sau đó làm sao nữa thì còn phải xem đã.

Tôi hỏi: “Vậy thì anh nói cho tôi biết, sự tình trong ngôi nhà đó có phải anh đã sớm đoán ra rồi không?”

Tôi cảm thấy từ lúc bắt đầu đến giờ Bạch Khai quá mức trấn định, tựa hồ đã có chuẩn bị tâm lý đối với tất cả mọi việc.

“Tôi không biết, nhưng hẳn chúng ta nên ngồi xuống nói chuyện một chút. Tôi cảm thấy có một số chuyện cần cho anh biết.” Bạch Khai bỗng nhiên nghiêm túc nói, “Hơn nữa, anh cũng cần nói cho tôi vài chuyện, không được giấu giếm cái gì.”

Tác giả nói:

Hôm nay xuất hiện chính là tôi đây, ha ha ha, các ngươi đoán được sao……

Phạm biên tập nhìn tiêu đề rồi nói với tôi, tôi thực sự không thể hiểu được, hắn nói: “Tiếng hô quen thuộc, vì cái gì tôi lại cảm thấy có ý gì khác nhỏ?” Các vị đại gia có hiểu ý hắn không? Dù sao tôi cũng không hiểu a…..

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 13: Trên thuyền

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Con đường trở về thuyền tương đối dễ dàng, dù sao thì chúng tôi cũng đã đi qua một lần rồi. Nhưng trải qua chuyện vừa nãy, tôi và Bạch Khai đều có chút cẩn thận. Lúc nào đều phải đề phòng phía trước có mai phục, thành ra tốc độ cũng không nhanh.

Chờ đến lúc hai người chúng tôi trông thấy con thuyền đã là mười phút sau.

Thuyền vẫn lẻ loi ngừng trên bờ biển, trên đó không hề có chút ánh sáng nào, quả thật khiến cho người ta thấy khó chịu.

Hiện tại cũng không có gì cần chuẩn bị. Tôi và Bạch Khai đốt vài điếu thuốc nghỉ ngơi bên dưới, sau đó Bạch Khai dẫn đầu đi lên thuyền.

Bật lửa của tôi một lần nữa phát huy công dụng. Tôi cũng không tự mình cầm nữa, dứt khoát giao cho Bạch Khai phụ trách. Y liền cầm bật lửa chiếu sáng khắp nơi và dẫn theo tôi tiến sâu vào khoang thuyền âm u.

Nghĩ đến việc đi một hồi rồi vẫn phải trở về khoang thuyền kia, thật sự tôi rất khó chịu. Nhưng dù sao ngoài thuyền ra cũng không còn nơi nào để dung thân, tôi chỉ đành nhịn.

Đi một lúc đến khi cửa khoang thuyền đã xuất hiện phía trước, Bạch Khai bỗng nhiên dừng lại. Tôi cho rằng y đang đánh giá bên trong có nguy hiểm gì hay không, nhưng một lúc lâu sau vẫn không thấy y cử động, tôi mới đành giơ tay đẩy y một chút.

Bạch Khai ngạc nhiên hả một tiếng, nói: “Không đúng, thứ này từ chỗ nào tới chứ?”

Bạch Khai ngồi xổm xuống, lại nói: “Sau khi chúng ta rời đi, ở đây lại có người đến.”

Tôi không khỏi đề cao cảnh giác ngồi xổm xuống, nương theo ánh đèn trong tay Bạch Khai, chỉ thấy con ma nơ canh lúc trước cùng tôi vật lộn vốn nằm trong khoang thuyền, lúc này lại dựa trên bức tường bên ngoài, chẳng biết là do ai mang ra.

Bạch Khai thở dài một tiếng, nói: "Anh chờ một chút, tôi vào trước xem có chuyện gì đã" Sau đó y bước qua hình nhân trực tiếp tiến vào trong. Lúc đầu tôi còn có thể nhìn thấy ánh đèn phát ra từ bật lửa của y, nhưng một lúc sau khi nhìn lại chỉ còn là một mảnh ánh sáng mông lung.

Tôi đứng bên ngoài cũng hơi lo lắng. Thứ nhất là sợ Bạch Khai bên trong xảy ra chuyện gì, thứ hai là tôi cũng sợ hình nhân giả bên cạnh đột nhiên sống lại thì toi. Vốn tôi là một người chẳng biết đánh nhau, lại còn mang một thân đầy thương tích thế này nhất định là không có phần thắng.

Bạch Khai ở bên trong đã một lúc lâu mà vẫn chưa trở ra. Lúc đầu khi tôi không yên tâm gọi y hai tiếng, y còn có thể mất kiên nhẫn mà đáp lại. Sau đó dứt khoát không để ý đến tôi nữa, chỉ có ánh đèn lúc sáng lúc tối — Bạch Khai cũng sợ bật lửa sẽ làm bỏng tay mình.

Ngây ngốc ở bên ngoài một lúc lâu, tôi cũng dần bình tĩnh trở lại. Con thuyền tà môn này tôi đã biết rồi, còn sợ quái gì chứ. Xem chừng Bạch Khai vẫn chưa có ý định trở ra, tôi dứt khoát nương theo ánh đèn mà lên khoang thuyền.

Bên ngoài chưa có dấu hiệu gì của hừng đông, xung quanh tối đen không có lấy một nguồn sáng. Tôi dựa vào lan can nhổ một ngụm nước bọt, nơi đây lại an tĩnh đến mức nghe rõ mồn một tiếng nước miếng rơi xuống mặt nước.

Bất giác tôi đã đi đến một đầu khoang thuyền, bên này không có cửa khoang, chỉ có một cái cửa sổ. Trên cửa có gắn một tấm kính pha lê nhưng thực sự rất cũ, lại lâu không có ai lau chùi, nhìn qua giống như lát gạch mosaic vậy.

*Nghệ thuật mosaic:

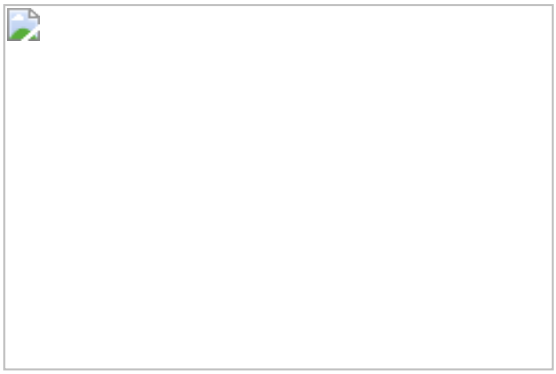

Xem ảnh 1

Tôi dùng tay áo lau sạch lớp pha lê, cuối cùng cũng có thể nhìn rõ hơn một chút, thấy được Bạch Khai vẻ mặt nghiêm túc đánh lửa quan sát xung quanh. Tôi sợ hù dọa đến y nên không lên tiếng, dù sao nơi này cũng không thích hợp cho tôi vui đùa. Bạch Khai hiển nhiên không chú ý tới tôi, dường như rất tập trung vậy. Y quay người có vẻ định ra ngoài, tôi vừa định qua đó cùng y gặp mặt, thoáng chốc đột nhiên cả kinh.

Tôi lại dùng tay áo lau sạch lớp kính một lần nữa, bởi vì hình như tôi thấy có thứ gì đó sau lưng Bạch Khai. Đợi cho tôi tập trung nhìn vào, mồ hôi lạnh lập tức tuôn ra. Mẹ nó, là người!

Nhưng tôi không nhìn rõ diện mạo người này. Hắn ẩn mình trong bóng tối sau lưng Bạch Khai, ngụy trang rất tự nhiên.

Tôi vội vàng đập mạnh lên mặt kính pha lê, muốn nhắc nhở y. Mẹ nó tên Bạch Khai này đúng là quá sơ suất, ở trong phòng đi đi lại lại nãy giờ mà có người ở sau lưng cũng không biết!?

Tôi hét lên: “Mẹ nó đằng sau anh kìa Bạch Khai! Phía sau anh kìa!”

Tôi dồn hết sức lực lên tay, mặt kính bị tôi đập đến rung trời. Bạch Khai giật mình lập tức quay đầu lại, cầm bật lửa hướng về phía tôi.

Tôi lại càng dùng sức hơn, bởi vì tôi thấy bóng người kia ngay lúc Bạch Khai quay lưng lại liền xuất hiện phía sau y!

“Mẹ nó làm gì kêu như thấy quỷ thế hả?” Bạch Khai hếch hếch cằm về phía tôi, lại đột nhiên cả kinh nói: “Đù má, thiếu tâm nhãn! Sau lưng anh có cái quỷ gì kìa!”

Tôi vừa nghe lập tức cảm thấy lạnh cả sống lưng. Theo bản năng quay đầu lại, không thấy gì cả.

Bạch Khai chạy nhanh ra khỏi khoang thuyền, vừa chạy vừa nói: “Đệt! Trên thuyền nhất định có thứ gì đó rồi. Đừng đứng đó nữa. Thứ đó bị nhốt ở đây lâu như vậy nhất định muốn bám

vào lưng chúng ta mà thoát ra ngoài! Bị nó dính lên người rồi thì không gỡ được đâu!"

Bạch Khai vừa dứt lời, tôi bên này đã phản xạ có điều kiện chạy ra ngoài. Boong tàu cũng không dài, tôi không đủ chỗ chạy cũng không rảnh lo nhiều, trực tiếp chạy vòng quanh boong.

Một cuộc chạy như điên vừa kết thúc chưa bao lâu, lần này lại phải tiếp tục chạy. Tôi có cảm giác chân mình đã muốn gãy đôi, nhưng tôi vẫn phải cố sức chạy về phía trước.

Hướng chạy của Bạch Khai khác tôi, lúc tôi chạy từ đầu thuyền về, y lại đang chạy về phía tôi. Y ngăn tôi lại, la lên: "Như vậy không ổn. Anh qua đây đứng dựa lưng với tôi! Nhất định không thể để bị thượng thân!"

Nói xong Bạch Khai cắn vào đầu ngón tay tôi, tôi còn chưa kịp kêu to, y lại chuyển qua ngón khác tiếp tục cắn.

"Cho mượn tí máu, tôi sợ đau!" Y vừa nói vừa cắn một phát, máu từ đầu ngón tay tôi liền chảy ra không ít. Y bôi một ít lên tay, rồi lại bôi hết lên mặt chính mình!

Tôi vội vàng làm theo. Bạch Khai mượn cớ cũng thật là tàn nhẫn. Lòng bàn tay tôi đã nhuốm đỏ cả máu.

Tôi thầm than, mẹ nó chứ sao lại trở thành đầu ngón tay bị thương rồi!

Tôi dựa lưng sát vào người Bạch Khai, hai người chúng tôi giống hệt như nhân vật Hollywood trong phân đoạn đấu súng vậy. Chỉ là dưới tình huống này tôi thực sự không cảm thấy mình giống anh hùng gì cho lắm, ngược lại càng cảm thấy mình đáng thương giống như một con cá trên thớt hơn.

Chật vật như vậy một lúc, bóng đen vừa nãy giờ lại chẳng thấy đâu nữa. Bốn bề tối đen như mực, Bạch Khai lại lần nữa đánh sáng bật lửa.

Tôi hỏi: "Thứ kia giờ đang ở đâu? Má nó anh rõ ràng là người trong nghề mà, mau nghĩ ra biện pháp đi!"

Bạch Khai lắc đầu nói: "Giấy phán quan bảo mệnh của tôi đều đốt hết mẹ rồi, anh bảo tôi phải làm sao bây giờ?"

Tôi vội nói: "Nhưng chúng ta cũng không thể giữ tư thế này mà ra ngoài được!"

Bạch Khai tức giận nói: "Anh còn muốn chạy đi đâu? Anh có mỗi vé tàu, không lên tàu thì còn có thể làm gì chứ?"

Y bỗng nhiên nghiêm túc lại, nói: “Không được, tôi không yên tâm về anh. Chúng ta phải vào lại trong khoang thuyền thôi.”

Tôi cạn lời luôn. Mẹ nó biết trong khoang thuyền có quỷ thì làm ơn đừng vào được không hả?

Trong lúc tôi đang nghĩ ngợi thì Bạch Khai bên kia đã bắt đầu hành động. Tôi không dám rời lưng khỏi người y nên cũng đành đi theo.

Đi như thế này rất giống hồi còn nhỏ chơi kẹp bong bóng trong mấy buổi liên hoan, rất thử thách tính kiên trì nhẫn nại và sự khéo léo. Bạch Khai bên kia dường như không có ý định chờ tôi, tôi chỉ có thể liều mạng mà bám sát vào y.

Lúc vào được khoang thuyền, Bạch Khai nói: “Lát nữa chúng ta phải vào tủ quần áo mà trốn thôi. Hiện tại đó chính là nơi an toàn nhất.”

Tôi tức giận nói: “Sao không chạy đi cho nhanh!”

Tôi vừa dứt lời lại nghe Bạch Khai nói: “Sư bố nó! Không vào trong khoang được rồi. Những thứ kia đều là do tủ quần áo dẫn tới đây!”

Lúc này tôi đang đưa lưng về phía khoang thuyền, căn bản không thể nhìn thấy tình trạng bên trong. Cố gắng liếc mắt mới có thể nhìn thấy có rất nhiều bóng đen đang tới lui ở đó. Không biết có phải là tôi căng mắt quá mức thành ra nhìn lầm hay không.

Tôi thầm nghĩ lần này rốt cuộc cũng *ướt giày bên bờ sông rồi sao?

*Thường đi bên bờ sông sao tránh khỏi ướt giày: Hoàn cảnh bị ảnh hưởng bởi thói quen hay thói hư tật xấu nào đó.

Lúc này tôi cũng không còn sợ hãi nữa. Rất nhiều lần gặp phải nguy hiểm, tôi theo bản năng trốn tránh và tự bảo vệ mình. Nhưng khi nguy hiểm ấy không có cách nào tránh khỏi nữa, tôi sẽ thoải mái đối đầu. Có lẽ nhiều lần nhìn thấy tử vong ở ngay trước mặt nhưng lại an toàn trở ra, tôi hiểu rằng chính mình chỉ là đổi một hình thức tồn tại khác mà thôi, cũng không chết được.

Bạch Khai còn đang mải suy nghĩ biện pháp, tôi dứt khoát đưa tay cho y, nói: “Cần máu nữa à? Muốn lấy thì cứ lấy đi! Anh đây nhìn là hiểu chú rồi!”

Bạch Khai nói, ông cho ngươi làm đệm lưng, ngươi mà cũng xứng nói lời đó hả!? Hứ! Thiếu tâm nhãn anh nghe đây, lát nữa đi vào trong, anh phải chuẩn bị kĩ, tôi đẩy anh vào trong tủ quần áo! Nhớ về phải chuyển tiền cho tôi đấy!"

Bạch Khai nói xong tự nhiên tóm lấy tôi, muốn đẩy tôi vào trong khoang thuyền.

Tôi kêu lên, mẹ nó anh đang muốn hi sinh vì nghĩa đấy à!?

"Anh nghĩ kỹ chưa, ông đây không nợ gì anh đâu nhé!" Tôi tức giận nói, cố sống cố chết dựa người về sau.

Ngay lúc tôi chuẩn bị thất bại dưới tay Bạch Khai, bỗng nhiên có cảm giác phía sau có thứ gì bay tới, dừng lại ngay trong khoang.

Tiếp đó là một loạt thanh âm bùm bùm rung trời lở đất, là pháo!?

Bạch Khai nói: "Có cơ hội rồi! Vào mau!"

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 14: Tủ quần áo

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Bạch Khai làm việc mà chẳng báo trước, tay y phát lực, tôi liền lảo đảo nhào vào khoang thuyền, suýt nữa thì ngã. Vừa nãy pháo nổ tan tác, nơi nơi đều là tro bụi, căn bản không thể nhìn thấy tủ quần áo ở đâu.

Bạch Khai ở bên ngoài hô: "Mau vào đi! Chút nữa là pháo nổ hết rồi đó!"

Tôi quay đầu lại, không nhìn thấy y đâu nữa.

Nói thật là tôi chẳng muốn tiến vào tủ chút nào. Không chỉ là bởi vì tôi rất bài xích những cái tủ đó, mà còn vì tôi cảm thấy cứ bỏ mặc Bạch Khai như vậy, sau này dù có bình yên vô sự trở ra cũng sẽ giày vò không dứt.

Do dự chốc lát, pháo đã nổ không còn bao nhiêu, tiếng nổ thưa thớt dần.

Pháo nổ gần quá, mắt tôi bị ánh sáng mạnh chiếu vào, ngay cả phương hướng cũng không thể phân rõ nữa.

Tôi kêu ầm lên: "Bạch Khai! Anh vào mẹ luôn đi! Tủ rộng lắm! Đừng có mà chơi cái trò quên mình vì người khác nữa!?"

Tôi vừa dứt lời, sau lưng lại bị đẩy một cái, lảo đảo chúi về phía trước vài bước. Có điều lần này tôi đã có chuẩn bị, rất nhanh liền đứng thẳng dậy, xoay người định kéo Bạch Khai lại chỗ mình. Tay còn chưa kịp vươn ra đã bị thứ gì đó đụng phải.

Bạch Khai chửi tục một tiếng, sau đó lực đẩy lại càng mạnh hơn.

Tôi tức giận rồi, nói: "Mẹ nó anh đừng đẩy nữa! Hai chúng ta hẳn là vừa, mau chui vào tủ quần áo đi!"

Bạch Khai gào lên: "Ông đây nào có muốn đẩy ngươi đâu! Ông cũng là người bị hại!"

Nói chưa được mấy câu, tôi lại liên tiếp bị đụng vào, chỉ riêng việc giữ cho cơ thể đứng vững thôi cũng đã khó khăn, không

thể quay đầu lại xem sao được. Hơn nữa bật lửa của Bạch Khai cũng đã tắt, dù tôi có quay đầu cũng không biết là ai đẩy chúng tôi.

Chúng tôi giống như một đàn cừu đang bị truy đuổi vậy, rất nhanh đã bị dồn đến một đầu khoang thuyền.

Tôi duỗi tay sờ một chút, tủ quần áo đã ở ngay trước mặt. Nhân lúc Bạch Khai phía sau còn chưa đâm sầm tới, tôi nhanh tay kéo cửa tủ ra, cũng chẳng hơi sức đâu để ý xem bên trong có gì liền lập tức chui vào.

Ngay lúc cửa sắp đóng lại, Bạch Khai cũng bị người phía sau đẩy mạnh một cái, lao vào trong tủ bằng một tư thế vô cùng thảm. Đầu y đập vào ván gỗ đánh rầm, còn chưa kịp chửi tiếng nào đã thấy cửa cạch một tiếng, đóng lại.

Không gian bên trong dù lớn nhưng để chứa hai thằng đàn ông thì vẫn hơi miễn cưỡng. Hai người chúng tôi bèn dùng một tư thế đứng rất khó chịu, co quắp hết cả người. Trong tủ rất ngột ngạt, tôi vừa mới hít sâu mấy hơi lại nhận ra nơi này toàn bụi là bụi, hít được hai ngụm mà muốn tắt thở luôn.

Lúc này tôi mới kịp hồi thần. Vừa nãy người bên ngoài kia hiển nhiên là muốn giúp chúng tôi, nhưng đó là ai nhỉ?

Tôi có một linh cảm, là Tần Nhất Hằng.

Tôi hỏi Bạch Khai, rốt cuộc là ai đẩy anh đó?

Bạch Khai vẫn còn đang ôm đầu kêu đau, rên rỉ mấy tiếng, lại mắng um lên với bên ngoài: "Tần Nhất Hằng! Ông đây không cảm kích chút nào đâu! Đây là đầu đó! Lỡ đâm cho thông minh y như Giang Thước anh có đền nổi không hả?"

Tôi vừa nghe vậy liền kích động lên, vội vàng hỏi lớn: "Tần Nhị! Là cậu phải không *Tần Nhị?"

*dành cho những ai quên mất, "nhị" nghĩa là ngốc.

Nhưng mà bên ngoài một hồi lâu vẫn không có thanh âm gì. Tôi muốn mở cửa tủ ra ngoài lại bị Bạch Khai mạnh mẽ đè lại. Y dùng giọng khuyên nhủ nói: "Anh muốn để người khác phải cứu anh đến mấy lần à? Tôi nói cho anh biết! Lần này ra ngoài rồi nhất định sẽ không có cái vận khí tốt đâu!"

Thật ra tôi không quá lo lắng mấy thứ bên ngoài, nhưng những lời của y lại khiến tôi không thể không ở lại tủ quần áo.

Đối với tôi, cái mạng này cũng chẳng đáng gì, nhưng tôi chưa từng muốn có người vì mình mà hi sinh. Trên đời này điều khó

chấp nhận nhất chính là thiếu nhân tình.

Tôi không cam lòng nói: “Tần Nhị, mẹ nó cậu nói một câu xem có phải cậu hay không đi!?”

Hô vài tiếng, giọng rất lớn, thế nhưng bên ngoài không có một chút hồi âm. Ngoại trừ việc điên cuồng gõ vào ván gỗ dày cộm này ra, tôi chẳng thể làm được gì khác.

Cứ như vậy trốn ở bên trong được hơn mười phút, Bạch Khai bỗng nhiên hưng phấn kêu một tiếng, sau đó trên tay y liền sáng lên.

“Ông đây có mang theo bật lửa mà, mẹ nó suýt chút thì quên!” Y lấy bật lửa ra soi về hướng tôi, bỗng nhiên kêu lên, đm, ở đây có tranh vẽ!

Tôi lập tức quay đầu lại, phát hiện không chỉ phía sau tôi mà gần như đầy tủ đều là tranh vẽ.

Tôi lấy bật lửa của Bạch Khai nhìn một chút, thủ pháp vẽ rất quen thuộc, chính là cách vẽ bên trong tủ quần áo ở nhà Tần Nhất Hằng.

Bất đắc dĩ lúc này tôi lại đang ở bên trong tủ, tầm nhìn có giới hạn, rất khó để xem hoàn chỉnh những bức vẽ này. Thậm chí có vài chỗ tôi còn không thể nhìn thấy, đành cùng Bạch Khai làm mấy động tác thể dục thể thao mới miễn cưỡng nhìn được.

Tôi càng xem càng cảm thấy kì quái, phía trên bức vẽ có một vài chi tiết giống hệt như trong tủ quần áo nhà Tần Nhất Hằng, chẳng qua có vẻ nhỏ hơn một ít.

Bạch Khai duỗi tay sờ một chút, nói: “Phắc, là vẽ bằng bút lông dầu đó!”

Nghe vậy tôi liền tự mình xem thử, không sai, đúng thật là do bút dầu vẽ lên. Có vài chỗ màu đậm còn bị lem ra nữa kìa!

Tôi nói: “Không đúng! Tủ quần áo chắc chắn đã có tranh vẽ từ trước, có người lưu lại từ lâu, chẳng lẽ người đó xuyên đến đây rồi?”

Bạch Khai nói: “Anh nghĩ cái mẹ gì đó? Tranh này vẽ xong chưa đến mười lăm phút đâu.”

Tôi định nói không có khả năng, bởi vì tôi cũng có ấn tượng với những bức họa này. Ngẫm nghĩ một hồi thì hiểu ra, những bức họa này xem chừng có thể chỉ là vẽ lại mà thôi.

Chẳng lẽ đây chính là mục đích Tần Nhất Hằng đẩy chúng tôi vào đây sao?

Tôi nhìn lướt qua, nhiều tranh như vậy, chẳng lẽ hắn đều đã xem toàn bộ bức họa trong tủ quần áo rồi vẽ hết vào đây?

Tôi cảm giác máu mình sôi lên, thật không biết những bức họa này sẽ đem đến tin tức gì đây.

Có lẽ là bí mật động trời kia sao?

Đối với một đứa chẳng biết gì về hội họa như tôi, muốn tìm trình tự của những bức vẽ này quả thực có chút khó khăn. Mà chỉ cần xác định trình tự sai một chút nhất định sẽ cho ra một đáp án hoàn toàn khác xa nhau.

Chúng tôi thương lượng thật lâu, cuối cùng cũng thống nhất được một trình tự. Dựa theo trình tự đó mà xem, hai người bọn tôi đều lắp bắp kinh hãi.

Đầu tiên, có vẻ như là cảnh tượng một đám người đưa ma. Đứng đầu là một người giơ cao linh vị, những người bên ngoài đều cầm đao kiếm, giống như đang hộ vệ.

Sau đó nhóm người này đi tới một bờ nước, cứ vậy đứng ngây ra nhìn mặt nước, mang cho người ta cảm giác thực nghiêm túc.

Bức tiếp theo chính là một đám người bò trên đất tiến về phía trước, tựa hồ rất sốt ruột, cũng đi tới bờ nước. Thế nhưng bọn họ chẳng hề dừng lại mà cả đám đều bò hết vào trong nước.

Trên bức họa cũng không đề cập bọn họ xuống nước làm cái gì, chỉ có những người đưa linh bên bờ rốt cuộc quay trở về.

Nhưng lần này bọn họ lại đang nâng một cái quan tài. Cũng không biết quan tài là nơi nào tới.

Mà cuối bức họa này chính là một đại dương mênh mông, toàn nước là nước, không có bất cứ gì cả.

Vài lần bọn tôi còn nảy sinh bất đồng về trình tự bức vẽ, chủ yếu là về việc những người đưa linh kia giơ linh vị trước hay nâng quan tài trước.

Theo lý luận của tôi, nhất định là thủy táng quan tài rồi nên mới đưa linh vị trở về. Việc này rất phù hợp với lẽ thường. Mà Bạch Khai lại kiên trì nói, cái quan tài kia là khiêng ra từ trong nước, lí do đã thực rõ ràng, những bức vẽ trước đều có một hướng đi nhất định, chỉ có duy nhất bức họa cảnh nâng quan tài này là theo hướng ngược lại.

Bạch Khai nói cũng có lý, tôi hỏi: “Anh nói vậy thật ra là có ý tứ gì? Phải có một vài người biết bơi trước vào trong nước vớt quan tài sao? Nhưng sao bọn họ phải bò đi chứ?”

Bạch Khai suy nghĩ một lát, nói: “Tôi không có cảm giác bọn họ bơi giỏi, có lẽ những người này đều đã bị động tay động chân.”

Tôi nói: “Vậy bọn họ vào trong nước làm gì? Đây cũng không phải truyện Urashima Taro.”

***Urashima Tarō** là nhân vật chính của một câu chuyện cổ tích Nhật Bản , theo một phiên bản hiện đại thường được biết đến thì chàng là một ngư dân được tưởng thưởng vì đã giải cứu một con rùa và được đưa xuống Long Cung dưới đáy biển. Tại đó, chàng được công chúa otohime thết đãi như một phần thưởng. Chàng dành thời gian mà chàng tin là chỉ vài ngày với công chúa, nhưng khi chàng trở về quê nhà, chàng phát hiện ra mình đã ra đi ít nhất 100 năm. Khi chàng mở chiếc *hộp của báu*, được Otohime tặng cho khi chàng lên đường, chàng bị biến thành một cụ già (Wikipedia).

Bạch Khai nhìn tôi, ánh sáng từ bật lửa chiếu lên mặt y, để lộ một vẻ nghiêm túc dị thường.

“Bọn họ đang ‘điền hà’ (*).” Bạch Khai bỗng nhiên thần bí nói, con đò chìm, quan tài bị vớt lên, những người này đi bù chỗ cho chiếc quan tài đó.

(*) Bản gốc là 填河: nghĩa là điền vào chỗ trống dưới sông.

Tôi nhìn biểu tình của y, da đầu từng đợt tê dại. Việc này đến cùng vẫn liên quan tới đò, rốt cuộc trong quan tài kia là ai?

Tại sao phải đổi lại nhiều mạng người như vậy chứ?

Tôi biết dựa vào lý luận huyền học mà nói, âm dương ngũ hành cũng vậy, phong thủy linh khí thế gian cũng thế, nói đến cùng đều là vì một thế cân bằng mà thôi.

Việc này kỳ thật giải thích cũng rất đơn giản, không quá khác biệt với định luật bảo toàn khối lượng.

Giống như nói đuổi quỷ trừ tà, kỳ thật rất nhiều thuật pháp đều không có gì phức tạp, đơn giản là trung hòa sự ảnh hưởng của những thứ ô uế trên thế giới mà thôi. Nói ví von kiểu như nhiều axit thì thêm bazơ, nhiều bazơ thì thêm axit vậy.

Mà trên bức họa này lại đổi nhiều mạng người như vậy chỉ vì một đồ vật, hẳn là có vấn đề.

Tôi lại hỏi Bạch Khai, anh có biết trong quan tài kia là ai hay không?

Bạch Khai vừa định nói chuyện, cửa tủ quần áo bỗng nhiên bị ai đó nhẹ nhàng gõ ba cái.

Trong nháy mắt hô hấp của chúng tôi liền dừng lại, bật lửa trong tay Bạch Khai cũng lập tức bị dập tắt.

“Giang Thước, anh muốn kiếm tiền thì hãy nhớ, vẫn còn một căn nhà chưa mua lại.” Thanh âm quen thuộc của Tần Nhất Hằng truyền đến từ ngoài cửa.

Tác giả:

Qua mấy ngày nữa chính là ngày Tết thiếu nhi a! Không biết vì sao, rất vui vẻ nha! Ngày hôm đó nhất định vui vẻ, tôi cũng phải vui vẻ nghỉ ngơi thôi, đừng nhắc đến tôi đó… Tôi sẽ hắt xì, tai hồng hồng……

Editor: Thực xin lỗi các vị đại gia vì để đợi lâu như vậy. Mấy tuần này tui vẫn nằm liệt giường ở nhà vì biến chứng của bệnh lười sau thi, thực có lỗi.

Một năm qua của mọi người thế nào?

Hôm nay là ngày 29/5, trùng hợp với bên tác giả thật dù đã qua bao nhiêu năm. Nhất định là duyên phận cmn rồi.

Gần đây mình đang cày đạo mộ bút kí đó! Hình như HTBK và ĐMBK có nhiều điểm tương đồng thật.

Trương Khởi Linh trong vai Tần Nhất Hằng (rất tỉnh và đẹp trai).

Vương Bàn Tử trong vai Bạch Khai (phiên bản cool ngầu bá cháy)

Ngô Tà trong vai Giang Thước (Thiên Chân hoàn thiên chân, đáng yêu đánh gục lòng người).

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 15: Manh mối bị che giấu

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc kia, tôi suýt chút nữa thì bật khóc. Nếu không phải do Bạch Khai giữ chặt lấy thì tôi nhất định đã đạp cửa mà lao ra rồi.

Tôi tức giận gọi vài câu, không ai trả lời.

Tần Nhất Hằng cứ như vậy nói một câu, sau đó dù tôi có kích động kêu gào kiểu gì đi nữa, bên ngoài cũng đã không còn động tĩnh nào.

Tôi ở bên trong bực bội lăn lộn mấy phút, rốt cuộc hiểu rằng Tần Nhất Hằng đã đi rồi. Cả người đều mệt mỏi, xụi lơ trượt dần xuống.

Bạch Khai khuyên tôi: "Anh đừng nghĩ nhiều. Theo tôi thấy mấy bức họa ở đây tám chín phần là do Tần Nhất Hằng để lại. Hiện tại hắn đến đây chỉ thị cho anh bước tiếp theo, xin hãy cho tổng hội chút mặt mũi."

Lời Bạch Khai không phải không có lý, chỉ là tôi thật sự cảm thấy không thoải mái, cũng lười tiếp lời y.

Tôi suy nghĩ tình trạng hiện tại một chút, trong đầu đưa ra vài kết luận.

Đầu tiên, các bức họa trong tủ quần áo này nhất định mang tin tức nào đó, nếu không Tần Nhất Hằng cũng không đến mức phải phí công chạy đến vẽ ở đây.

Nhưng nếu là như vậy thì sẽ sinh ra một nghi vấn. Nếu hắn có cái gì muốn nói cho tôi cứ dứt khoát nói luôn hoặc viết ra giấy có phải hơn không, đằng này còn phải tốn công vẽ vời, hơi thừa thãi.

Tôi thầm nghĩ chẳng lẽ Tần Nhất Hằng cũng không tìm được đáp án, cho nên mới đưa câu đố này đến cho tôi, nhờ tôi cùng giúp tìm lời giải sao?

Nhưng nói như vậy, bản lĩnh của tôi chắc hắn cũng biết rõ, thế mà còn đưa cho tôi làm gì chứ.

Không chỉ như vậy, câu nói vừa nãy kia của Tần Nhất Hằng khiến người khác cảm thấy thực khả nghi.

Còn một ngôi nhà chưa mua, những lời này thoạt nghe có vẻ rất dễ hiểu, nhưng nghĩ kĩ lại sẽ thấy bên trong bao hàm rất nhiều tin tức.

Còn một ngôi nhà, ngụ ý là khi chúng tôi đã mua được căn nhà đó rồi, bên trong sẽ có chỗ nào đặc biệt ư?

Lẽ nào Tần Nhất Hằng vẫn luôn tìm kiếm một loại nhà như vậy? Những căn nhà này có điểm gì giống nhau sao?

Tôi cố gắng nhớ kĩ lại, hai người chúng tôi làm nghề này lâu như vậy, nhà qua tay cũng không ít. Tuy nói mỗi một căn nhà hoặc nhiều hoặc ít đều có chỗ kì quái, nhưng sự tình phía sau lại khác nhau. Tôi thật không nghĩ ra chúng có thể có điểm chung gì.

Lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ Tần Nhị bị nghiện mua nhà à? Nhất định không có khả năng.

Suy nghĩ nửa ngày, không có đầu mối.

Tôi dứt khoát nói hết những suy nghĩ từ đầu chí cuối với Bạch Khai, muốn hỏi y có ý kiến gì không.

Dù chúng tôi quen nhau chưa lâu, nhưng Bạch Khai đã không ít lần xả thân cứu mạng tôi. Hiện tại có lẽ y chính là người duy nhất có thể giúp đỡ tôi rồi.

Bạch Khai mím chặt môi, suy nghĩ nửa ngày mới nói: "Nếu anh muốn tìm hiểu sự tình ẩn sau những việc này, thông thường chỉ có một biện pháp. Anh phải có được một manh mối, manh mối đó sẽ là mắt xích quan trọng xâu chuỗi tất cả vấn đề. Như vậy mới có thể đảm bảo vấn đề của anh được giải đáp đúng hướng. Tôi hỏi này, nếu cần một manh mối để xâu chuỗi tất cả những căn nhà mà hai người đã mua lại, anh nghĩ đó sẽ là gì?"

Tôi khó hiểu lắc đầu nói: "Quỷ à?"

Bạch Khai nhắc tôi: "Không, anh nên tìm một cái gì đó ổn định hơn, sẽ không phải chịu tác động từ bên ngoài."

Tôi bừng tỉnh nói: "Ý của anh là giá nhà? Cái này không đúng. Nhà thành phố bây giờ đúng là rất đắt, nhưng giá cả dễ dàng biến động lớn. Hơn nữa Tần Nhất Hằng không đặc biệt quan

tâm đến tiền tài, mỗi lần làm ăn thành công cũng không hỏi lời lỗ thế nào. Hiện tại đột nhiên biến thành tham tiền, kêu tôi mua nhà, chuẩn bị làm một cái cuối cùng rồi rửa tay gác kiếm về quê cưới vợ? Anh có tin không?"

"Anh nói cái quần què gì đó! Ý ông đây là thời gian! Time! Anh có hiểu không hả!" Bạch Khai tức giận nói, anh cẩn thận ngẫm lại, từ lúc anh buôn bán đến giờ, mỗi một căn nhà vào tay đều có trình tự thời gian! Thời gian mới là manh mối ổn định nhất!

Tôi nghĩ lại, đúng là như vậy, từ ngôi nhà đầu tiên vào tay đến cái cuối cùng kết thúc. Dù có qua bao nhiêu năm đi chăng nữa, thời gian mua nhà chắc chắn không thể thay đổi.

Tôi hỏi: "Ý của anh là muốn tôi chú ý đến thời gian mua nhà ư? Kiểu như đều mua nhà vào tháng 5, hoặc là mua nhà vào ngày 12?"

Bạch Khai lắc đầu nói: "Không phải, tôi muốn nhắc nhở anh, làm gì thì trước tiên phải xác nhận xem manh mối xâu chuỗi đã chính xác hay chưa đã, như vậy mới không tính toán sai lệch."

Bạch Khai nói một câu tôi nghe mà ngây ngốc, cái mẹ gì đó, thằng cha này đang định cùng tôi giảng giải triết học à?

Tế bào não tôi hiện tại căn bản không thể tự hỏi mấy vấn đề thâm ảo này được. Huống hồ, dù tế bào não tôi có dùng được đi chăng nữa, mẹ kiếp ông đây cũng không có hứng thú.

Tôi thở dài, một loại cảm giác bất lực bủa vây tâm trí làm tôi rất muốn bật khóc.

Cứ như vậy dù tôi không điên, Bạch Khai chỉ sợ điên mất rồi.

Tôi im lặng một lúc lâu, Bạch Khai liền đánh sáng bật lửa chiếu về phía tôi.

Ánh lửa chiếu lên tủ quần áo một góc đỏ bừng, càng khiến những bức họa bên trên thêm quỷ dị.

Tôi nhìn những bức vẽ kia, bỗng nhiên hiểu được câu nói của Bạch Khai. Manh mối ổn định nhất là thời gian, cái này kì thật trong tiềm thức của tôi vẫn rất rõ ràng.

Cho nên dù suy đoán thế nào đi nữa, giả thiết thế nào đi nữa, tôi cũng chưa từng hoài nghi qua điểm này.

Nhưng nếu là như vậy, vấn đề là ở đâu?

Trình tự thời gian… Trình tự thời gian! Trình tự!!!

Nếu trình tự này là sai thì sao?

Tôi hoảng sợ, trong đầu bỗng nhiên có một ý tưởng. Bắt đầu từ căn nhà thứ nhất, đến những căn nhà lớn lớn bé bé cùng Tần Nhất Hằng trải qua, hình như rất nhiều căn nhà hắn đều có cách giải quyết vấn đề dễ dàng.

Hơn nữa tình huống sau đó cũng nói rõ, hắn có rất nhiều chuyện đã giấu tôi từ lâu.

Chẳng lẽ những căn nhà mà chúng tôi cùng nhau đi xem, kỳ thật hắn đã đến trước từ lâu rồi sao? Chẳng qua chỉ là mang tôi đi xem một lần nữa mà thôi!?

Tôi vốn cho rằng trình tự thời gian chính xác, kỳ thật chúng lại trái ngược với Tần Nhất Hằng ư?

Suy nghĩ theo hướng khác, tôi vẫn luôn cho rằng mình cùng hắn đi từ điểm a đến điểm b. Nhưng nếu một mình Tần Nhất Hằng từ điểm b trở về điểm a trước thì sao?

Tôi lập tức giật lấy bật lửa trong tay Bạch Khai, chiếu lên những bức họa xung quanh.

Rốt cuộc tôi cũng đã hiểu. Những bức vẽ này không phải là do Tần Nhất Hằng phát hiện trong tủ quần áo thu thập được rồi vẽ ra. Mà đó đều là những bức họa hắn đã gặp từ rất lâu về trước.

Tôi mặc kệ Bạch Khai có nghe hiểu hay không, chỉ cần có một người để tôi trút hết những suy nghĩ đang nhồi nhét đầy đầu kia là được.

Toàn bộ đều kể lại hết cho y. Bạch Khai liên tiếp a mấy tiếng, hung hăng chụp lấy bả vai tôi, nói: “Thiếu tâm nhãn, rốt cuộc anh cũng có một lần khí phách rồi. Nào nào, bây giờ với chỉ số thông minh này anh có thể trở thành người thứ hai sống sót bước ra từ tủ quần áo rồi đó!”

Y ngồi xổm xuống, nói, anh mau kể cho tôi về những việc đã trải qua đi, càng rõ ràng càng tốt. Hiện tại anh thông suốt rồi, con mẹ nó chúng ta rốt cuộc cũng có thể hợp tác với nhau!

Tôi xoa xoa huyệt thái dương, những việc tôi trải qua thực sự quá nhiều, muốn nói hết cũng là một việc không dễ dàng.

Có điều hiện tại không biết còn phải trốn trong tủ bao lâu, có chuyện để nói vẫn tốt hơn phải đối mặt với bóng tối bít bùng này. Vì thế tôi liền thuật lại từ đầu đến cuối, từ lần đầu tiên bắt đầu kinh doanh nhà đất, nói hết tất cả cho Bạch Khai.

Đối với những hồi ức trước kia, tôi đang định để lúc già rồi mới viết ra, không chừng còn có thể bán lấy tiền. Nhưng thật không ngờ là sẽ nhanh như vậy.

Tôi ngồi trong bóng tối nói hết một tiếng, nhưng thật ra cũng chẳng nói được gì nhiều.

Một đêm lăn lộn, đại não tôi dần mất đi lực tập trung. Cuối cùng miệng lưỡi tôi cũng khô khốc, yết hầu không cách nào phát ra âm thanh được nữa. Xem ra thực sự không có cách nào tiếp tục nữa rồi.

Bạch Khai cũng biết hiện tại nơi đây không thích hợp để nói chuyện, không truy vấn nữa. Hai người bọn tôi an tĩnh ngồi lại trong tủ quần áo mấy chục phút, liền nghe thấy đồng hồ của Bạch Khai tích một tiếng. Chắc là đến giờ rồi.

Y lập tức đẩy cửa tủ quần áo ra một khe hở, hưng phấn nói: "Tiểu Khuyết, trời sáng rồi! Có thể đi ra ngoài được rồi!"

Không chờ Bạch Khai nói hết câu, chúng tôi đã theo bản năng mà tông cửa xông ra ngoài. Ánh sáng bên ngoài làm tôi nhất thời không thích ứng kịp, hoàn toàn không mở nổi mắt.

Ánh mặt trời tràn vào bên trong khoang thuyền. Tôi run rẩy bước tới, cảm thấy bản thân trước giờ chưa từng yêu thích ban ngày đến như vậy, thật sự muốn lăn đùng ra ngủ ngay lập tức.

"Đm, trước rời thuyền đã rồi muốn làm gì thì làm!" Bạch Khai cố hết sức túm tôi đứng lên. Tôi xoay người nhìn lại, trong khoang thuyền thực sự khó coi, nơi nơi đều là máu. Không còn hơi sức đâu mà xem xét những thứ đó nữa, tôi dựa vào bản năng mà bước ra khỏi thuyền.

Ra đến boong tàu, rốt cuộc tôi cũng đã thấy được trời xanh biển rộng thân yêu. Gió biển tạt lên mặt tôi, làm tôi tức khắc cảm thấy một phen hoảng hốt.

Tối hôm qua chúng tôi ở đâu? Thuyền khi nào đã lặng lẽ trở về cảng mà một tiếng động cũng không có?

Tôi quay đầu nhìn về phía Bạch Khai, trên mặt y cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Bất quá lúc này không nên hỏi nhiều, tôi chỉ mong mau mau trở về, sau đó vào bệnh viện băng bó vết thương rồi đánh một giấc ngủ ngon. Thật ra thì tôi muốn ngủ luôn bây giờ cơ.

Bạch Khai đỡ tôi xuống thuyền, mà trên thuyền kia không có lấy một bóng người. Trên bến tàu cũng trống không.

Bạch Khai và tôi đến ở một khách sạn gần đó, tôi lăn đùng ra ngủ không biết trời trăng gì nữa. Đến giữa trưa ngày hôm sau mới bị tiếng chuông điện thoại đánh thức mà tỉnh dậy.

Bạch Khai nói trong điện thoại: “Đi thôi, xuống đại sảnh ăn một chút, lát nữa tôi sẽ nói cho anh rốt cuộc trên thuyền đã xảy ra chuyện gì!”

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 16: Bí mật người Vạn gia

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Bữa cơm này chúng tôi ăn mà như đánh giặc. Hai người chúng tôi gần như kêu hết tất cả những món trong thực đơn, coi như ăn để trả thù.

Thật ra tôi cũng không đói đến mức đó, nhưng sau khi xuống thuyền, tôi cảm thấy cuộc đời mình thật sự có quá nhiều biến cố, không biết chừng có ngày nào đó bỗng ngủm luôn. Thôi thì còn hưởng thụ được thì ra sức mà hưởng thụ, không cần phải nhịn.

Ăn cơm xong hai người cùng đi về phòng Bạch Khai, tôi pha một ấm trà, ngồi đợi Bạch Khai mở miệng.

Bạch Khai dĩ nhiên đã có chuẩn bị, từ bàn trà cầm lên một bìa hồ sơ đựng tư liệu đưa cho tôi. Mở ra, bên trong có vài tờ giấy a4, phía trên đều ghi lại những phân tích và kết luận của Bạch Khai.

Tôi nhìn một chút, chữ của y xấu muốn chết, tôi nhìn mà muốn hoa cả mắt bèn dứt khoát đóng lại, kêu y nói.

Bạch Khai liền nói: “Những bức họa chúng ta nhìn thấy bên trong tủ quần áo đích thị là cảnh vớt quan tài từ Âm Hà lên. Cụ thể là vớt ai lên thì chúng ta không biết. Mà ai cũng không quan trọng, quan trọng là chúng ta cần tìm được manh mối chắc chắn nhất.”

Bạch Khai chớp mắt với tôi, tôi hiểu được, chắc chắn manh mối mà y nói vẫn là thời gian.

Bạch Khai lại nói: “Chúng ta phải xác định được, sự tình phát sinh trong những bức họa đó là khi nào. Cho dù không có thời gian cụ thể thì cũng phải có cái kết luận đại khái.” Y lại lấy ra một tờ giấy, nói tiếp: “Giang tổng anh nhìn đi, đây là báo cáo kết luận của Bạch chủ tịch tôi. Việc vớt một người từ Âm Hà lên này thật sự cũng chẳng phải việc gì dễ dàng. Cả sự thiếu

hụt này cũng rất khó *điền hết, cho nên tại hạ cho rằng, khiếm khuyết này rất có thể không có biện pháp nào chỉ một lần điền là xong, cho nên mới yêu cầu một kế hoạch điền khuyết mang tính lâu dài và liên tục!"

*Một chữ "điền" này mình xin phép giữ nguyên. Đại khái đoạn này cắt nghĩa ra là, vì bản thân quan tài đã không phải là chuyện tốt, lại còn là loại quan tài chứa người vớt từ dưới Âm Hà lên, một khi đã như vậy sẽ tạo ra chỗ khuyết thiếu, mất sự cân bằng, đòi hỏi phải có thứ để "điền" chỗ trống đó. Và thứ ở đây là những người bò bò kia.

Tôi hỏi: "Ý của anh là Âm Hà thiếu hụt này vẫn chưa điền xong?"

"Không sai! Hiện tại có vẻ vẫn chưa điền đủ", Bạch Khai mở ra một tờ văn kiện nói: "Hồi nãy tôi cũng nói rồi. Việc điền khuyết này chỉ sợ là một công trình rất lớn, người đi điền nhiều không kể xiết, lớp trước vừa ngã xuống lớp sau lại tiến lên đi tìm chết. Anh ngẫm lại xem, đám người nào sẽ phù hợp với những điều kiện này? Anh nghĩ cho kĩ, đáp án chắc chắn anh biết."

Tôi có một đêm dài ngủ đủ giấc, thành ra Bạch Khai vừa nhắc nhở tôi liền có thể nghĩ ra đáp án. Nhưng trong lòng tôi cũng không quá tin tưởng vào đáp án này.

"Anh đang nói người nhà họ Vạn? Cho nên người trong tộc bọn họ mới không ngừng chết đi? Nói như vậy ngày tháng mất của bọn họ trên linh vị ở từ đường Vạn gia chính là ngày đi điền? Vậy nên bọn họ mới chết cùng một ngày ư?!"

Bạch Khai khen ngợi nói, không sai! Anh thử nghĩ lại xem, những người liên quan đến chuyện này đều đã chết, chỉ còn lại mấy người họ Vạn thôi. Hơn nữa quan trọng là anh từng nói, Tần Nhất Hằng từng hoài nghi người Vạn gia đã sửa lại dòng họ, phong kín môn hộ của chính mình. Anh nói xem đó là vì cái gì chứ? Khẳng định là sợ chết nên mới tìm cách trốn!"

Tôi không thể không bắt đầu khâm phục năng lực phân tích của Bạch Khai. Người họ Vạn không muốn đi điền, nhưng lại không thể không đi, vậy nên mới bất đắc dĩ phải sửa tên đổi họ ẩn cư khắp nơi. Việc này hẳn cũng có thể coi như một thủ đoạn để chạy trốn, nhưng bọn họ đến tột cùng có thành công hay không?

Tôi nói: "Vậy anh nói xem tại sao Vạn Cẩm Vinh không đổi họ tên đi? Là bởi vì đã quá nổi danh sao?"

Bạch Khai thở dài một tiếng, nói, không phải, đây cũng chính là mấu chốt của sự tình. Theo lý mà nói, lão già kia không thiếu tiền, lại là một kẻ trí thức, lừa gạt bên trên một chút đã có thể lo liệu tốt mấy khoản giấy tờ. Nhưng tại sao lão lại không đi, mà ở lại chỗ này rêu rao khắp nơi mình tìm được địa phương có phong thủy kì quái, rồi còn ung dung ngồi chơi cờ với lão Sáu ngón kia? Thật là cũng quá ung dung tự tại rồi.

"Anh nói xem đây là vì cái gì chứ?" Bạch Khai chớp mắt nhìn tôi, xem ra đáp án tôi cũng biết.

Tôi nghĩ, nếu một người có cơ hội chạy trốn mà lại không chạy, trừ khi bị bệnh, bằng không chính là quên mình vì người khác.

Tôi lắp bắp kinh hãi: "Ý của anh là Vạn Cẩm Vinh đang giúp người trong tộc mình tranh thủ chút thời gian? Mẹ nó ông lão đó vĩ đại đến vậy ư?"

Bạch Khai nói: "Không sai, lão cũng chỉ là một mồi nhử mà thôi. Người Vạn gia hẳn cũng biết rõ, cứ trốn tránh như vậy dù tranh thủ được chút thời gian nhưng cũng là trị ngọn không trị được tận gốc. Vậy nên chắc chắn bọn họ định thông qua con mồi Vạn Cẩm Vinh này bày một thế cục giải quyết hết tất cả vấn đề, nhưng xem ra đã thất bại rồi."

Bạch Khai mở đến trang thứ ba của tư liệu: "Đương nhiên hiện tại chúng ta chỉ có thể giả thiết. Anh nhìn những người trên giấy này đi, tôi đã dựa vào lời anh kể kết hợp với những điều tôi tìm hiểu được rồi tổng kết lại. Những người này chỉ sợ có quan hệ với chuyện hiện tại."

Trên giấy viết rất nhiều cái tên, xếp hàng hỗn loạn lung tung, có thể là thời điểm viết Bạch Khai vừa nhớ đến ai là lại viết lên một cái.

Những cái tên kia tôi đều quen thuộc. Có tôi, có Tần Nhất Hằng, có những kẻ từ lúc bắt đầu như Viên Trận, Lưu thọt, đến những người sau cùng là Vạn Cẩm Vinh và Phòng Vạn Kim. Nhưng điều khiến tôi ngoài ý muốn chính là cái tên cuối cùng trên giấy thế mà lại chính là y – Bạch Khai.

Tôi chỉ vào nó nói: "Bạch Khai, anh đừng nói với tôi anh cũng là người nhà họ Vạn đó nha. Mẹ nó tôi chịu không nổi đâu."

"Tôi không phải người Vạn gia, nhưng tôi có thể nói cho anh biết, rất nhiều chuyện làm ăn của Chợ Lồng đều có quan hệ với chuyện này. Tôi khó tránh khỏi cũng bị liên lụy."

Tôi nhìn Bạch Khai, nói thật, những lời này của y tôi không biết có nên tin tưởng hay không. Nhưng lời y nói đều đứng đắn như vậy, quả thực khiến tôi có chút xấu hổ vì đã hoài nghi.

Tôi hỏi lại: "Vậy anh nói xem, có phải cái ghi lại trên chỉ bộ kỳ thực không phải nhà mà là nơi người Vạn gia chạy đến? Cho nên những người này mới phải liều mạng tìm tới, chính là vì muốn tiếp tục điền vào chỗ khuyết thiếu của Âm Hà sao?"

"Cái này tôi cũng không rõ, phải chính mắt nhìn thấy mới biết được. Nhưng mà Tiểu Khuyết này, tôi có một hoài nghi, nói ra anh đừng có khóc đó." Bạch Khai bỗng nhiên nhìn thẳng vào mắt tôi nói: "Chỉ bộ có khả năng đã nằm trên tay Tần Nhất Hằng từ lâu, những nơi hắn mang anh đi có rất nhiều quan hệ với cái tên này."

Bạch Khai dùng ngón tay gõ gõ lên mấy chữ trên tờ a4 —— tập đoàn Hoành Đạt.

"Tập đoàn này có rất nhiều hạng mục nhà ở trải dài cả nước, anh cẩn thận nghĩ lại xem, có phải rất nhiều căn nhà các anh mua vào đều là do tập đoàn này đại diện đúng không?"

Tôi lắc đầu, hồi trước thật sự đã xem nhẹ điểm này rồi. Đầu tiên, tuy nói hợp đồng là do tôi ký, nhưng lúc đó trong đầu toàn là mừng muốn chết vì kiếm được tiền, căn bản không rảnh lo nhiều như vậy. Tiếp theo, vào tay tôi hơn phân nửa đều là kiểu nhà second-hand, thậm chí có mấy căn đã qua vài đời chủ, như vậy lại càng xem nhẹ chuyện bên bán là ai. Cuối cùng, lúc tôi định giá mua nhà cũng sẽ không để ý tới chuyện người bán là ai. Căn bản đều chỉ quan sát một chút, tùy tiện đi lại đánh giá, cái nghề bất động sản này, vị trí, chất lượng nhà ở đều có thể so sánh đại khái, lên mạng kiếm một vài căn nhà tương tự lấy giá trung bình là được, không cần phải suy xét quá nhiều.

Tôi nói: "Anh cho tôi một chút thời gian đi tra đã, có lẽ sẽ có căn do bọn họ phụ trách. Chỉ là cái này cũng khó tránh khỏi, bây giờ nhà tốt không có nhiều, tôi cùng Tần Nhất Hằng vào thành phố tìm mấy căn nhà có tiềm lực đầu tư, khó đảm bảo sẽ không gặp phải họ. Hơn nữa nhiều căn thu vào đều có người phụ trách giúp tôi, tôi phải đi hỏi một chút xem có phải rất nhiều căn nhà cũ đều là bên tập đoàn Hoành Đạt phá bỏ và di dời hay không đã."

Bạch Khai ậm ừ hai tiếng, tiếp tục nói: "Tôi cũng chỉ phỏng đoán mà thôi, tra không ra cũng không sao. Kế tiếp chúng ta sẽ

nói về chuyện trên thuyền. Tối hôm qua tôi đã suy nghĩ cẩn thận, hiện tại có thể đưa ra một kết luận đơn giản, ông lão kia định bắt chước lại quá trình đò chìm ở Âm Hà."

Nghe đến đó tôi bỗng nhiên nhớ lại những lời Sáu ngón nói trên thuyền, dường như bọn họ cũng muốn biết một bí mật lớn. Mà muốn biết bí mật đó thì nhất định phải làm những việc này.

Tôi bảo: "Vậy anh nói xem bắt chước quá trình thuyền chìm như vậy sẽ đưa ra kết luận gì? Tránh cho lần sau phạm phải cùng một sai lầm? Hay là để phân tích số liệu? Không có khả năng."

"Không phải tôi từng nói với anh sao? Lão già kia là muốn mượn người hoàn quỷ, hoàn toàn tương phản với cái chúng ta thường nói là mượn xác hoàn hồn. Người ta đều muốn mượn cái xác để sống lại, lão già lại tính toán mượn xác để đi tìm chết." Bạch Khai ngồi thẳng dậy nói, cho nên, kết luận cuối cùng hẳn có quan hệ với ông lão kia. Lão muốn biến thành quỷ để nói cho những người khác 'phía dưới' đến tột cùng đã xảy ra cái gì. Việc chiếm thân thể người khác đi tìm chết này thật ra lại là một thủ thuật che mắt, làm âm sai tưởng nhầm người chết là kẻ khác.

Tôi có chút mê man, lừa gạt âm sai? Cái này chơi cũng hơi quá rồi đó. Tôi nói: "Nhưng tính toán của bọn họ bị chúng ta phá hỏng, cho nên người trên thuyền đều chuồn đi hết sao?"

Bạch Khai nói, không sai, hơn nữa, lão cũng không phải người lạ, di ảnh kia hẳn anh cũng thấy. Người trên đó chắc anh biết chứ?

Nháy mắt tôi lại nhớ đến lần đầu tiên thấy di ảnh của ông lão kia lại là Viên Trận là loại cảm giác gì, da đầu bắt đầu tê dại.

"Viên Trận căn bản là chưa chết, gã đã chơi chiêu kim thiền thoát xác, thượng thân người khác rồi!" Bạch Khai bỗng nhiên thần bí nói.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 17: Giải thích khó hiểu

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Ấn tượng của tôi đối với Viên Trận vẫn là một thi thể, hiện tại nhắc tới khó tránh khỏi cảm giác cứ thấy quái quái.

Tôi nói: "Viên Trận không chết? Gã muốn làm cái gì? Nếu muốn thượng thân sao không tìm cái thân thể nào khỏe mạnh một chút, ông lão kia vừa nhìn là biết sắp xuống mồ được rồi, nhập vào lão còn có thể làm gì? Nằm bất động một chỗ chờ phục vụ à?"

"Anh đừng thấy ai cũng đem gộp chung một loại như thế, làm người là phải theo đuổi những thứ cao siêu hơn có hiểu chưa?" Bạch Khai không đồng ý nói, có điều nghi vấn của anh cũng không sai, nếu gã đã lựa chọn lão già kia thì hẳn phải có lý do.

Tôi nhìn về phía Bạch Khai, y dùng bút viết lên giấy một chữ Vạn.

Trong nháy mắt tôi liền hiểu, ông lão kia là người nhà họ Vạn? Cho nên chỉ khi dùng thân thể đó thì mới có thể chết được? Nếu không sẽ không cách nào biết được bí mật của Vạn gia?

Tôi vội hỏi lại, Bạch Khai liên tục gật đầu nói: "Đúng vậy, chỉ có lý do này là có sức thuyết phục mà thôi. Chẳng qua lập trường của Viên Trận này cũng có hơi kỳ quái, vừa không giống như đến điều tra người Vạn gia, lại không giống như là người họ Vạn."

Y vừa nói vậy, tôi bỗng nhiên nhớ đến cái người có hình xăm trên mặt kia. Tôi liền hỏi: "Người trên thuyền kia đâu? Rốt cuộc cậu ta ở bên phe nào?"

Nháy mắt sắc mặt Bạch Khai thay đổi một chút, lúc đầu tôi cho rằng cậu ta cũng bị chuyện này liên lụy giống anh, nhưng mà…

Bạch Khai chỉ tay vào cái tên Vạn Cẩm Vinh trên giấy: "Tôi nghi ngờ người đó là Vạn Cẩm Vinh. Lão già này cũng thật

khó lường, biết mình trốn không thoát liền dứt khoát thượng thân người khác."

"Anh còn nhớ những di ảnh trong nhà Tần Nhất Hằng không?" Bạch Khai có ý nhắc nhở nói. Tôi vội vàng gật đầu. Y lại nói: "Tôi có cảm giác tất cả bọn họ đều là Vạn Cẩm Vinh, chỉ là dùng thể xác bất đồng mà thôi. Lão già đó vẫn luôn không ngừng đổi thân thể!"

Tôi nhịn không được a một tiếng, chẳng lẽ ngay cả ông lão ở buổi tọa đàm mà tôi nhìn thấy trong video kia cũng không phải Vạn Cẩm Vinh?

Đó chẳng qua chỉ là một thân thể dùng có hơi lâu mà thôi?

Cứ như vậy dùng thân thể đó chừng vài chục năm, tất cả mọi người đều sẽ cho rằng lão chính là Vạn Cẩm Vinh. Nhưng thật ra tất cả đều đã bị lừa.

Tôi nói: "Anh nói như vậy, chẳng lẽ Vạn Cẩm Vinh ngay từ đầu đã không có thân thể? Mẹ nó lão là người cổ đại đấy hả?"

Bạch Khai nghiêm túc gật đầu, một lúc sau lại nói: "Cho nên mới nói nơi này nước quá sâu, không chỉ anh, ngay cả tôi cũng cảm thấy sẽ có ngày chết đuối ở đây."

Tôi không còn biết nói gì, một lúc lâu sau cũng không cách nào hỏi được nữa.

Trong đầu tôi trời đất đang quay cuồng hết cả lên, đồng thời tôi vẫn phải vắt óc nghĩ xem bước tiếp theo nên đi thế nào.

Bạch Khai không để ý đến rối rắm của tôi, y vẫn còn lo chuyện giảng đạo của mình. Kêu anh nhét con dế vào miệng lão ta chính là vì muốn bức hồn phách ra ngoài, nhìn xem trong thân thể của lão là hồn phách ai. Nhưng lão ta cũng thật quá đáng sợ, thà rằng bị giảm thọ cũng phải cố nuốt cả con dế xuống. Cuối cùng con dế của ông đây cũng hi sinh mất rồi.

Tôi nhịn không được, nói: "Mẹ nó rốt cuộc anh mọc não để làm cái gì đó? Người ta chuẩn bị chơi đắm thuyền tìm chết còn để ý giảm thọ hay không làm chi?"

Bạch Khai chửi tục một tiếng, lúc đó đâu có nghĩ nhiều vậy được, quay qua quay lại đã say tàu mẹ rồi. Nhưng cũng may Tần Nhất Hằng hất chậu máu kia ra rất kịp thời, kế hoạch của lão già bị phá hỏng, từ đó chúng ta mới tìm được sơ hở.

Tôi hồi tưởng lại sự tình phát sinh ngày đó, trong lòng có chút hoảng hốt.

Tôi nói chuyện với Bạch Khai rất lâu. Ngoại trừ những việc đã biết khi trước còn tiếp tục phân tích thêm rất nhiều sự tình.

Mục đích của việc này chính là để làm rõ sự tình ban đầu xảy ra như thế nào, theo cách nói của Bạch Khai chính là tra như vậy rất có thể sẽ tìm ra chân tướng. Biết được đến tột cùng mình đã chọc phải ai, như vậy khi bị đánh lén mới rõ ai đã hạ thủ với mình.

Cuối cùng chúng tôi đại khái cũng có được một kết luận dễ chấp nhận nhất.

Tuy là chỉ chấp nhận được mà thôi.

Đầu tiên, người Vạn gia vẫn luôn tìm cách trốn tránh một đám người đang lùng bắt họ. Sau cùng lại bất đắc dĩ nhận ra, có trốn cách nào cũng đều chết cả thôi, còn không bằng liều mạng một phen. Thế nên rất nhiều sự tình quỷ dị xảy ra đều là do người Vạn gia giở trò.

Cùng lúc đó, thế lực truy lùng người Vạn gia cũng đang không ngừng giở thủ đoạn, khó tránh khỏi tạo ra những thế cục tương đồng.

Cuối cùng, người bị kẹt lại giữa hai thế lực giống như tôi và Viên Trận, vô luận xuất phát từ mục đích gì hay chỉ muốn bảo vệ bản thân, cũng đều xâm nhập vào hai thế lực mà làm không ít việc. Sau cùng cả ba bên, bên nào cũng có âm mưu, tụ lại một chỗ mới làm cho sự tình rối tinh rối mù như thế này.

Bạch Khai nói nếu muốn cởi bỏ sự tình hiện tại, nhất định phải lấy được từ hai bên bất kỳ một thông tin có ích nào đó. Nếu không với thực lực của chúng ta hiện giờ muốn bảo vệ mình đã khó, nói gì là đi truy tra.

Đến cuối cùng cả hai chúng tôi đều mệt mỏi, ai nấy im lặng không lên tiếng nữa.

Tôi nằm trên giường, trong đầu vẫn luôn nhớ đến câu nói kia của Tần Nhất Hằng, nếu tiếp tục kinh doanh, đến cuối cùng là tiếp cận chân tướng hay tìm ra đáp án, tôi thật không cách nào rõ ràng. Suy cho cùng tôi cũng chỉ là một quân cờ mù quáng bị dẫn đi mà thôi.

Tôi hỏi Bạch Khai, vậy anh nói xem công việc làm ăn của chúng ta có nên tiếp tục hay không? Tôi thật sự vẫn muốn làm gì đó.

Bạch Khai nói: “Công việc có làm hay không là tùy vào ý của anh. Nhưng tôi vẫn muốn nhắc nhở anh một chút, một khi đã

tiếp tục thì chính anh đang giúp Tần Nhất Hằng, bất kể hắn là địch hay là bạn đi nữa.”

Bạch Khai nói rất khách quan, hoàn toàn không tỏ rõ lập trường của mình. Nói xong liền rời đi để mình tôi trong phòng, để tôi tự quyết định.

Tôi suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định tiếp tục công việc này. Tôi có cảm giác Tần Nhất Hằng hiện giờ đang rất cần sự trợ giúp của tôi, nếu tôi rời đi rất có thể sẽ hại hắn.

Dù hắn giấu giếm tôi rất nhiều điều, nhưng tôi thật sự chưa từng thấy hắn làm hại tôi. Tôi cũng không có nguyên nhân gì để tin tưởng hắn sẽ hại tôi.

Tôi kêu Bạch Khai trở về, nói cho y quyết định của mình.

Bạch Khai nghe xong cũng không có ý kiến gì, bởi vì bây giờ y đã không cách nào thoát khỏi chuyện này, cùng tôi tiếp tục truy tra mới là cách đúng đắn nhất.

Huống hồ, lần này mua nhà không phải chỉ để trưng, chỉ cần nghĩ đến một số tiền lớn chuẩn bị vào tay cũng đã đủ mê người rồi.

Cuối cùng tôi và Bạch Khai quyết định, mỗi người nghỉ ngơi chỉnh đốn mấy ngày. Tôi ở lại khách sạn một ngày rồi cũng về nhà.

Về đến nhà tôi bắt tay vào làm hai việc. Chuyện thứ nhất là tra quan hệ giữa các căn nhà trước kia sang tay tôi và tập đoàn Hoành Đạt. Phát hiện thật sự có một số căn là do bên Hoành Đạt thầu, hồi trước không quá chú ý đến.

Tôi cẩn thận so sánh những căn nhà này. Trong trí nhớ của tôi, chúng cũng không có gì quá đặc biệt, có vài cái không quá sạch sẽ, nhưng xử lý rất dễ dàng, không gặp bất trắc gì.

Chuyện thứ hai, thử tìm người mở khóa nhà Tần Nhất Hằng. Hiện tại tôi rất tò mò nhà hắn có giống với sản phẩm phục chế tôi từng nhìn thấy kia hay không. Kết quả thực khiến người ta buồn rầu, tôi tìm đến ba nhà làm khóa, không nhà nào chịu làm cho tôi. Cuối cùng thông qua người quen tìm được một kẻ ăn trộm, thật không nghĩ tới, tên ăn trộm đó dám làm việc này, có điều tay nghề không được, làm sao cũng không mở được cửa. Cuối cùng tôi đành từ bỏ.

Một tuần trôi qua, tôi chẳng thèm bước chân ra ngoài cửa lấy một bước.

Tôi biết công việc vẫn phải tiếp tục làm, bất kể tôi có nguyện ý hay không. Nhưng tôi vẫn muốn có chút thời gian để bình tĩnh lại một chút.

Tôi thật sự đã mệt mỏi lắm rồi, mệt đến mức cả tuần cũng không thèm tắm lấy một lần. Phạm vi hoạt động mỗi ngày đều không cách giường quá nửa mét.

Trong lúc đó Bạch Khai có gọi đến một lần, tôi không bắt máy.

Cứ như vậy ngẩn ngơ hết một tuần, tôi mới lấy điện thoại gọi lại cho y. Vậy mà Bạch Khai lại hiểu được tại sao tôi biến mất cả một tuần, trong điện thoại cũng không nói nhảm nhiều.

Y nói với tôi, có công việc đến cửa. Bên kia y đã kéo dài một khoảng thời gian, kêu tôi mau đến cùng xử lý.

Nếu đã muốn đi gặp người thì không khỏi phải sửa soạn lại. Tôi thay một bộ quần áo sạch sẽ, chỉnh đốn một chút liền trực tiếp xuất phát.

Tôi hẹn Bạch Khai gặp mặt ở sân bay Thành Đô, chờ tôi bay đến đó, chúng tôi sẽ đổi máy bay bay đến Hà Bắc.

Trên máy bay, Bạch Khai kể cho tôi nghe sự tình về ngôi nhà kia, kỳ thật chẳng có gì lấy làm thú vị. Có điều trên máy bay thực sự quá nhàm chán, đành phải nghe y kể chuyện xưa của ngôi nhà đó. Căn nhà này không giống như những căn tôi thu vào trước giờ, toàn bộ đều là phòng mới. Tiểu khu rao bán chưa lâu, một phần mười đã có các hộ gia đình dọn vào, phần lớn còn lại vẫn chưa ai mua. Người bán lần này ở trên lầu 14, là một đôi vợ chồng mới cưới. Hai người họ vốn đã mua căn nhà này từ lâu, chỉ chờ kết hôn liền dọn vào ở. Trên tay vừa có được chìa khóa, bọn họ ngay lập tức vui vẻ dọn đến.

Tiểu khu này xây cất hoàn thiện rồi mới rao bán, tuy ở nơi thôn quê dân cư thưa thớt, nhưng ít ra cũng không có tiếng ồn của việc thi công. Đôi vợ chồng này cũng vì có được một nơi yên tĩnh mà lấy làm vui mừng. Nhưng mới ở được một tuần, trong nhà liền xuất hiện một vài trạng huống kì quái. Mỗi lần người chồng trở về luôn có cảm giác trong nhà hình như đã có người lạ tới, thế nhưng lại không tìm thấy bất cứ bằng chứng gì. Lúc đầu anh ta còn tưởng chính mình gặp ảo giác, dù sao xung quanh nhân khí thưa thớt, cũng khó tránh khỏi có chút nghi thần nghi quỷ. Nhưng có một lần anh ta vô tình nói với vợ chuyện này, không ngờ cô cũng có loại cảm giác giống hệt chồng mình.

Hai người bọn họ bèn tìm một thời gian thích hợp, giả vờ ra cửa, lại lặng lẽ quay trở về, ẩn núp trong nhà. Họ muốn nhìn có phải thật sự có người lạ lén tiến vào nhà mình hay không.

Đôi vợ chồng có nghi ngờ, cửa phòng trộm của bọn họ là trang bị thống nhất của khu nhà, chìa khóa rất có thể đã bị công nhân lắp đặt cửa làm thêm cho mình mấy cái, để khi gia chủ ra khỏi nhà sẽ lẻn vào ăn trộm chút gì đó. Thời sự cũng đã đưa lên không ít những tin tức kiểu như vậy.

Bọn họ mới vừa dọn vào, trong nhà cũng không đặt đồ vật gì quý giá, cho nên có thể ăn trộm vẫn luôn lui tới, lại sợ rút dây động rừng nên chưa xuống tay.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 18: Tìm chết

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Hai người trốn dưới gầm giường cả một buổi trưa, đến tận khi bên ngoài đã tối cũng không gặp ai bước vào nhà.

Đôi vợ chồng hoài nghi có thể thời điểm mình lặng lẽ trở về đã bị đối phương nhìn thấy. Họ thương lượng một chút, quyết định dùng cách khác. Ở góc nhà, bọn họ lắp một cái camera.

Ngày hôm sau, hai người ra khỏi nhà như bình thường, chờ tối về nhìn xem camera có ghi lại được cái gì hữu ích hay không.

Cả ngày hôm đó vợ chồng bọn họ thấp thỏm không yên. Buổi tối vừa về đến nhà lập tức mở máy tính, nhìn xem có ghi được gì hay không. Kết quả cũng không biết nên nói là tốt hay không tốt, xem hết băng ghi hình cũng không phát hiện được gì.

Sau đó bọn họ vẫn không yên tâm mà liên tục xem camera đến mấy ngày, rốt cuộc cũng không thể thu hoạch được bất cứ điều gì.

Cuối cùng nỗi băn khoăn của hai người cũng dần tan biến. Mỗi ngày cần làm gì thì làm, cuộc sống trở về bình thường như trước.

Nhưng mà không lâu sau đó, thời điểm hai người quét tước vệ sinh nhà cửa, bỗng nhiên phát hiện dưới gầm giường xuất hiện rất nhiều hạt giống cỏ.

Như đã nói trước đó, căn nhà này nằm ở tầng 14. Dù họ có mở cửa sổ thì những thứ này cũng sẽ rất khó bay vào.

Huống chi những nơi khác trong nhà đều không phát hiện, chỉ độc dưới giường mới có, điều này làm người ta cảm thấy thực sự kì quái.

Đôi vợ chồng hồi tưởng một lúc, gần đây không ai trong bọn họ có đi qua mặt cỏ hoặc dã ngoại đến vùng hoang vu. Trong tiểu khu cũng chưa hoàn toàn xanh hóa, căn bản là không có nhiều cỏ. Hơn nữa bọn họ đều rất thích sạch sẽ, mỗi lần vào

nhà đều chú tâm để ý xem dưới chân có dẫm phải cái gì bẩn thỉu hay không.

Đôi vợ chồng đó liền nghĩ lại chuyện trước đây, cảm thấy chỉ có một khả năng duy nhất, chính là lại có người lạ lẻn vào nhà.

Trước đó hai người không suy nghĩ đến việc này, đã thả lỏng cảnh giác quá sớm. Quả nhiên đã bị đối phương qua mặt.

Chỉ là bọn họ cảm thấy khá kỳ quặc. Nếu thật sự có người lẻn vào thì hẳn nên đi mở ngăn kéo hoặc tủ quần áo là những nơi có khả năng đặt đồ có giá trị nhất chứ. Nhưng vì sao lại chỉ phát hiện hạt giống cỏ dưới gầm giường?

Người chồng nghĩ lại một chút, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Trước đó vợ chồng họ trốn dưới giường, chẳng lẽ đối phương rất rõ điểm này, muốn trở lại xem bọn họ trốn dưới đó làm gì sao?

Nếu điều này là thật, vậy nhất cử nhất động của bọn họ ở trong nhà đều bị đối phương nắm rõ trong lòng bàn tay, thật sự quá đáng sợ rồi.

Vợ chồng bọn họ định báo cảnh sát nhưng lại không có chứng cứ, huống hồ trước mắt cũng chưa có bất kì tổn thất gì, chỉ thông qua hạt giống cỏ thì bên trên cũng rất khó lập án.

Cứ như vậy cuộc sống sinh hoạt hạnh phúc của bọn họ coi như chấm dứt. Mỗi ngày đều lo lắng hãi hùng, khóa cửa cũng lần lượt thay đổi hai lần. Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, mỗi lần về đến nhà vẫn có loại cảm giác trong nhà đã bị người khác lẻn vào.

Đôi vợ chồng vốn không mê tín, nhưng trải qua nhiều điều như vậy, bất đắc dĩ đành phải thỉnh về một vài thứ đồ trấn trạch, xem như là an ủi tâm lí bọn họ.

Thật không nghĩ đến, sau khi đồ trấn trạch được mang về, loại cảm giác bị người theo dõi thế nhưng dần dần biến mất.

Lẽ ra cố sự đến đây là kết thúc hoàn mỹ. Hai người trở về với cuộc sống vợ chồng hạnh phúc, sinh con đẻ cái, kết cục viên mãn.

Nhưng làm người ta không thể tin nổi chính là đồ trấn trạch kia mới được thỉnh về có mấy ngày, tất cả liền thay đổi.

Không rõ vì sao mà người chồng lại lấy đồ trấn trạch kia đập chết vợ mình, sau đó cũng ở trong nhà uống thuốc độc tự sát.

Thi thể nằm trong nhà đến mấy ngày sau mới được phát hiện, là do cha mẹ người chồng đến thăm con báo tin. Nghe nói hiện trường rất thảm, mặt người vợ bị đập đến biến dạng, khắp nhà chỗ nào cũng đều là máu. Trái lại người chồng chết rất an tường, trong lòng vẫn ôm đồ trấn trạch kia, còn ôm rất chặt.

Tình cảm của vợ chồng họ trước giờ vẫn rất tốt, chưa ai từng thấy hai người cãi nhau hay giận dỗi bao giờ.

Đột nhiên xảy ra loại sự tình này, người khác cũng khó tránh khỏi liên tưởng đến các loại thần thần quỷ quỷ. Trong lúc nhất thời từ đầu đường đến cuối ngõ, đâu đâu cũng thấy người ta bàn tán.

Việc này xảy ra kéo theo bao nhiêu nhốn nháo. Tòa nhà này vốn buôn bán không tốt, xảy ra chuyện như vậy lại càng khiến chẳng ai dám hỏi mua nhà, số lượng tiêu thụ sa sút trầm trọng.

Bên quản lý nhìn thấy sự việc này, trong lòng nhói đau, nhìn lại tài khoản ngân hàng lại càng đau thêm.

Cuối cùng cũng không biết là nhờ ai đưa ra chủ ý cho bên đầu tư, bọn họ mua lại căn nhà kia với giá cao.

Đôi vợ chồng trẻ đã chết, người lớn trong nhà đau lòng không thôi, thấy nhà lại càng dễ nhớ người, hơn nữa bên quản lí mua lại với giá cũng không chênh lệch nhiều với lúc mới mua, người nhà hai bên tự nhiên cũng không ngăn cản.

Căn nhà cứ như vậy bị bên người bán mua lại. Bọn họ cũng không phải là kẻ coi tiền như rác, mục đích làm như vậy chính là đem căn nhà này rêu rao khắp nơi bán đi, mặt ngoài giá cả không hạ xuống, kỳ thực bên trong lại ngầm có chiết khấu kinh người. Cứ như vậy coi như là một biện pháp bài trừ việc tuyên truyền mấy tin thêm mắm dặm muối từ đây, có lẽ sẽ có thể giúp việc tiêu thụ nhà có chút khởi sắc.

Có điều nhà ở từng có người chết sẽ chẳng mấy ai nguyện ý mua, hơn nữa sự tình phát sinh lại còn quái dị như vậy. Mặc dù chiết khấu thấp đi chăng nữa, muốn bán đi vẫn là nói dễ hơn làm.

Cuối cùng bọn họ không còn cách nào khác, quay trái quay phải rốt cuộc cũng tìm được tôi bên này. Có điều lúc đó tôi vẫn còn đang nằm mốc ở nhà, thế là đành liên lạc với Bạch Khai.

Hai người chúng tôi chính là người mua thích hợp nhất của căn phòng đó.

Nói thật là nghe Bạch Khai nói xong, trong lòng tôi không chút gợn sóng, chỉ ậm ờ với y vài câu. Hiện tại kiếm được bao nhiêu tiền cũng không khiến tôi kích động như ban đầu được nữa.

Tôi tính toán một chút, chỉ sợ căn nhà này khá khó giải quyết.

Tôi biết ở trong ngành, mình cũng có chút danh tiếng, thế nhưng thương nhân đều là kẻ khôn khéo, sẽ không duyên cớ đưa tiền vào tay tôi. Huống hồ người chết trong căn phòng kia cũng thực kì quặc, không chừng bên trong còn có ẩn tình gì.

Tôi hỏi Bạch Khai, trong lòng y có suy đoán gì với chuyện này hay không.

Hiện tại tuy rằng không biết đồ trấn trạch kia là cái gì, nhưng có thể đập chết người, chỉ sợ không phải là thứ đồ nhỏ.

Tôi đoán là đá trấn trạch hoặc là tượng đồng gì đó. Hẳn là rất nặng.

Đồ vật có thể làm hung khí rất nhiều, người chồng lựa chọn dùng đồ trấn trạch để giết người, có phải đã có biến cố gì xảy ra hay không, tỷ như người vợ bị thượng thân, người chồng nhất thời sợ hãi điên lên, mới muốn dùng đồ trấn trạch bảo vệ chính mình.

Bạch Khai không trả lời, không nghĩ tới y lại vỗ bả vai tôi, nói: “Thiếu tâm nhãn, kỳ thật anh tinh mắt hơn rất nhiều người, chỉ là anh lại không dùng tới.”

Nói xong liền nhắm mắt lại, không hé răng nói gì nữa.

Tôi cũng nhắm mắt lại một lúc, nhưng không ngủ, nửa mê nửa tỉnh.

Xuống máy bay, bên bán nhà đã đợi ở sân bay từ lâu. Lên xe của bọn họ, trước tiên chúng tôi được mang đến một khách sạn ăn uống, coi như chào hỏi qua.

Sau đó bọn họ dàn xếp cho chúng tôi ở bên trong khách sạn năm sao cao cấp, phòng ở khá tiện nghi. Xem ra bọn họ rất có thành ý.

Buổi tối cả tôi và Bạch Khai đều không uống rượu. Tôi không muốn phí thời gian uống rượu, tốc chiến tốc thắng. Còn Bạch Khai là vì căn bản không muốn uống cùng bọn họ.

Hai người chúng tôi ở khách sạn nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, cầm chìa khóa bên kia đưa cho, lại ngồi xe thẳng tiến đến ngôi nhà kia.

Phụ trách tiếp đãi chúng tôi là tài xế của giám đốc bên kia.

Trên đường không biết có phải là do giám đốc của bọn họ đã an bài hay không, lúc nào cũng kêu ca với chúng tôi là ông chủ bọn họ đáng thương ra sao, bởi vì việc này mà lo lắng đến mức nào. Hy vọng chúng tôi có thể giúp ông chủ một chút.

Tôi lười trả lời, chỉ có Bạch Khai thuận miệng nói mấy câu chèn ép ông chủ bên kia, nói cái gì mà làm giàu bất nhân mẹ nó nên sống như thế. Bạch Khai người này vẫn luôn độc miệng nói đến tàn nhẫn như vậy, không cần tôi nhiều lời. Tài xế kia cũng mau chóng ngậm miệng không nói thêm gì nữa.

Đã đến tiểu khu nơi có căn nhà kia.

Tài xế cho chúng tôi xuống bãi đỗ xe, nói sẽ vẫn luôn ở chỗ đó chờ, chúng tôi đi bao lâu cũng không có vấn đề gì.

Tôi đánh giá xung quanh một chút, cảm thấy không có gì khác với lời Bạch Khai kể. Tiểu khu thật sự không có nhiều người, lúc này đã hơn 10 giờ, chỉ có vài căn còn sáng đèn.

Dưới lầu cũng không gặp bóng người nào, tuy đồ vật thoạt nhìn còn rất mới, nhưng vẫn khiến người ta có một loại cảm giác thực tiêu điều.

Ở dưới lầu đốt một điếu thuốc, tôi cùng Bạch Khai liền lập tức lên lầu. Trong toà nhà cũng có cùng một loại cảm giác như khi đứng bên ngoài, không có nhân khí, người đi lại bên trong đều thấy không thoải mái.

Mở cửa phòng tầng 14, cả tôi và Bạch Khai đều chưa dám đi vào.

Đứng trước cửa cảm thụ một chút, tôi lập tức cảm nhận được một loại âm trầm tràn ra từ căn nhà, hẳn là nhà ma không sai vào đâu được.

Bạch Khai cúi người xuống sờ soạng cánh cửa một chút, nói, sau khi mặt trời lặn lại có người tiến vào đây. Thiếu tâm nhãn anh nói xem, hai ta có phải đang đi tìm chết hay không?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 19: Gặp quỷ

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Bạch Khai thuận tay đẩy một cái, làm cho tôi phải tiến vào trước. Nếu là trước kia tôi nhất định sẽ ôm đùi y kêu la cứu mạng gì đó. Đi vào trong được vài bước, lại cảm thấy chẳng có gì ghê gớm lắm.

Bật đèn lên, nhìn quanh một chút.

Bày biện cơ bản trong nhà vẫn giữ nguyên, rất có quy tắc. Hiển nhiên sau sự việc kia đã có người tới quét dọn, không thấy bất kì dấu vết gì cho thấy ở đây từng phát sinh án mạng, cũng không biết là hai người kia chết ở chỗ nào.

Bạch Khai cũng đi vào, đóng cửa lại, sau đó lại tắt hết đèn đi. Y nói, đừng bật đèn, tránh dẫn thứ gì đó tới.

Tôi khó hiểu hỏi, có thể dẫn tới cái gì? Ruồi bọ hay là muỗi? Tối lửa tắt đèn anh có thể thấy cái gì ư?

“Cái này anh không hiểu à, Tần Nhất Hằng không dạy sao? Ở trong nhiều ngôi nhà tốt nhất không nên bật đèn, chỉ có bị đần mới đi bật.” Bạch Khai cười hai tiếng, nói: “Biết vì sao không? Nơi này nếu có cô hồn dã quỷ đi ngang qua, tình cờ thấy nhà anh đốt đèn sáng trưng, các chú các bác nhất định sẽ nghĩ anh đang đốt hương cống, nhất định sẽ chạy đến nơi này góp vui. Anh không thấy trong phim ma đều là như vậy sao? Vì sao trong cả cao ốc chỉ có mấy cô gái một mình tăng ca sẽ gặp quỷ, còn lão giám đốc tắt đèn yêu đương chim chuột tầng trên lại không gặp phải gì? Việc này tự nhiên cũng có cái đạo lý của nó!”

Tôi không hỏi tiếp, nếu Bạch Khai đã nói như vậy tôi đây cũng bớt việc, việc gì thì cứ để mình y làm là được.

Tôi tìm được vị trí sô pha, ngồi xuống đốt điếu thuốc xem Bạch Khai một mình bận rộn. Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào rất mờ nhạt, tôi chỉ có thể thấy hình dáng mơ hồ của y loay hoay qua lại trong góc phòng.

Giữa lúc đó, tôi bỗng nhiên hơi ngây ngẩn, cho rằng người trước mặt vẫn là Tần Nhất Hằng.

Bạch Khai không biết mân mê cái gì, y búng tay một cái, nói, Giang Thước, anh lại đây.

Đợi tôi đi qua, y nhét vào tay tôi mấy thứ hạt gì đó. Tôi móc điện thoại ra nhìn, là hạt giống cỏ. Lấy tay bóp một chút, đều đã hóa giòn, cũng không biết ở trong phòng đã được bao lâu.

Tôi hỏi, thứ này rốt cuộc là sao? Nếu thật sự có thứ gì đó tới tại sao phải cố tình lưu lại hạt giống cỏ làm gì? Chứng minh bản thân đã đến rồi sao? Giống như đại hiệp thời cổ đại ấy, đi đến chỗ nào cũng phải vẽ lên một dấu x làm ký hiệu?

Bạch Khai đánh vào ót tôi một cái nói, não của anh để lại ở khách sạn rồi đấy à? Nếu thứ này ở đây, có thể khẳng định không phải do cố ý lưu lại!

Nói rồi y hoa tay múa chân, trong căn nhà này nhất định còn giấu thứ gì đó, chỉ là đến bây giờ vẫn chưa bị tìm thấy mà thôi.

Tôi dựa vào ý của y mà suy nghĩ. Căn nhà này không phải nhà cũ, hiển nhiên không thể có khả năng có đồ cổ được. Trước kia cũng từng tiếp xúc qua nhiều loại nhà cũ, trong phòng hoặc bên dưới chôn thứ gì đó mà người ta lưu luyến không tha, cho nên mới náo loạn.

Căn nhà này rốt cuộc có thứ gì có thể chiêu hồn đây?

Nghĩ nghĩ, tôi bỗng nhiên phát hiện cửa sổ trong phòng không đóng. Lúc này gió vừa nổi lên, thổi đến người một trận lạnh lẽo.

Bảo sao lúc nãy tay Bạch Khai sờ mặt đất dính đầy bụi, có lẽ cửa sổ đã mở được một thời gian dài.

Tôi hỏi, anh nói xem phong thủy nơi này có vấn đề gì hay không. Cửa sổ cứ mở ra như vậy không phải là vì có thứ gì ra vào đấy chứ?

Tôi đứng bên cửa sổ quan sát một chút, vị trí của căn nhà này thực ra không tồi, độ cao vừa lúc thích hợp, còn có thể quan sát cảnh đêm ở thành phố xa xa.

Có điều nhìn xuống phía dưới, cả tòa nhà gần như chìm vào bóng tối, chỉ có lác đác mấy ngọn đèn.

Bạch Khai nói, mẹ nó, nếu không phải vì tôi không có con dế, cũng không đến mức vất vả thế này. Hôm nay cứ như vậy đã,

ngày mai chuẩn bị một vài thứ, đưa anh đi mở rộng kiến thức với thế giới bên ngoài.

Sau đó hai người chúng tôi rời khỏi căn nhà trở về khách sạn.

Tài xế không ngờ chúng tôi trở lại nhanh như vậy. Nhìn biểu tình của hắn xem ra rất muốn nghe tại sao lại thế này, có điều nhìn đến vẻ mặt cau có của Bạch Khai cũng không dám há mồm nữa.

Tới khách sạn, điện thoại tôi đã nhận được cuộc gọi của ông chủ kia, có lẽ tài xế đã báo cho ông ta tình huống.

Điện thoại là tôi tiếp, ông chủ ở trong điện thoại cảm tạ liên miên một hồi, tôi lựa lúc nói chen vào, bảo sự tình vẫn chưa được giải quyết. Ông chủ bên kia rất thất vọng, nói tài xế kia đưa cho chúng tôi, muốn đi muốn đến gì thì cứ gọi. Chỉ cần giải quyết sự tình lần này, có yêu cầu gì bên hắn đều tận lực phối hợp.

Tắt điện thoại đi, tôi cũng có điểm đồng tình với ông chủ đó.

Tôi cũng là người làm buôn bán, từng nhìn thấy tiền vuột khỏi tay mình không ít lần, nhưng muốn miệt mài theo đuổi, đối với tôi cũng như rất nhiều người khác đều không phải việc gì dễ dàng. Tắm rửa một chút, sau đó ngồi trên sô pha cùng Bạch Khai uống trà. Vừa uống vừa dò hỏi y xem tối nay có phát hiện gì hay không.

Bạch Khai nói, đầu tiên là phong thủy ngôi nhà không có vấn đề gì, thời điểm xây dựng bên mở bán hắn đã chú ý qua điểm này.

Tiếp theo, lai lịch của hạt giống cỏ kia vẫn chưa rõ ràng lắm, nhưng nghĩ lại một chút, thứ đã tới trong căn nhà kia, ngoại trừ hạt giống cỏ thì cũng chưa lưu lại dấu vết trực tiếp nào, có thể thấy đối phương vẫn luôn rất cẩn thận không muốn để người khác phát hiện.

Nguyên nhân có lẽ là như thế này, hạt giống cỏ xuất hiện, nhất định là đối phương không muốn nhưng không cách nào tránh được. Nghe xong phân tích của Bạch Khai, tôi thầm nghĩ chẳng lẽ là hình nhân?

Tôi nói lời này cũng không phải là nói giỡn, bởi vì trước kia Tần Nhất Hằng cũng từng nói qua, rất nhiều vu thuật huyền học đều có sử dụng hình nhân. Nếu lợi hại thậm chí còn có thể thông qua hình nhân mà thao túng người sống. Cũng giống như bị thượng thân vậy.

Tôi nói, có thể người đến là người sống hay không, chẳng qua là mang theo hình nhân nhỏ, bị người khống chế mà đi đến. Còn trong phòng là có huyền cơ gì đó nên mới làm cho người vợ bị chồng giết chết?

Bạch Khai phốc một tiếng, anh đã nói như thế, tôi đây cũng an bài cho anh thử xem sao?

Đầy mặt Bạch Khai đều là biểu tình trào phúng. Tôi dứt khoát không nói gì nữa, trèo lên giường, chờ xem ngày mai y xuất chiêu như thế nào.

Có thể là vì uống quá nhiều trà, đêm đó tôi nỗ lực cả nửa ngày cũng không ngủ nổi. Đến lúc bên ngoài tờ mờ sáng mới miễn cưỡng có chút buồn ngủ.

Nhưng mới vừa ngủ được một lúc, tôi đã bị động tĩnh như quỷ khóc sói gào của Bạch Khai đánh thức.

Mở mắt ra, y một tay cầm điện thoại một tay đánh răng, trong điện thoại còn đang phát một bài hát nào đó trên internet, y một bên đánh răng một bên hừ hừ ngâm nga theo.

Cái này rõ ràng là không muốn để cho tôi ngủ nữa, bất quá y khởi hành sớm như vậy, lát nữa hẳn là có an bài, tôi cũng không thể tức giận với y.

Mơ màng chuẩn bị một chút, xuống nhà ăn dưới lầu ăn bữa sáng.

Chúng tôi nhờ tài xế kia chở đến một siêu thị lớn gần đó.

Bạch Khai xách lên mấy bao gạo, tôi nhìn y, chỉ sợ lần này phải làm việc lớn thật rồi.

Ra khỏi siêu thị, chúng tôi lại đi nhiều nơi chung quanh, Bạch Khai mua rất nhiều dầu thắp, chứa đầy một cái thùng lớn.

Cuối cùng còn mua một con hamster nhỏ ở cửa hàng thú cưng, đựng trong một cái lồng kín rất tinh xảo, lăn lộn chuẩn bị xong hết cũng đã tới giữa trưa.

Ăn cơm xong, buổi chiều chúng tôi lại trở về căn nhà kia.

Nói thật, có rất nhiều căn nhà tôi thu vào tay đều không gặp nhiều phiền toái như vậy. Thậm chí có vài căn tôi mua vào liền lập tức bán đi, căn bản là không xử lí gì.

Lần này phải thu dọn nhiều thứ như vậy, tôi không khỏi có chút thương tâm.

Thời gian nhoáng cái mà đã trôi qua lâu như vậy, khi đó cũng là mang gạo tiến vào nhà, có từng nghĩ đến ngày hôm nay làm việc này nhưng lại bình tĩnh đến vậy chưa?

May mắn trong tòa nhà có thang máy, nhưng nhiều đồ như thế này vẫn khiến hai người chúng tôi mệt nhoài. Bạch Khai không nhờ đến sự hỗ trợ của tài xế kia, hắn ta thở dài một cái, cảm thấy thật may mắn.

Vứt hết đồ vào nhà, buổi chiều cũng đã qua.

Bạch Khai chỉ huy, chất hết gạo vào góc phòng. Mấy túi gạo, chừng vài trăm cân, chất thành mấy đống cao.

Bạch Khai cầm một nắm gạo, Tiểu Khuyết à, tránh nơi này xa một chút, coi chừng trượt chân rớt vào là chết đuối đó.

Tôi hỏi, chúng ta chuẩn bị tới đây tị nạn sao?

Lại thấy Bạch Khai xách theo cái lồng hamster đến, đào một cái hố trong núi gạo rồi cẩn thận chôn vào.

Hamster nhỏ rất đáng yêu, nhưng nháy mắt đã bị gạo bao phủ. Xem chừng cũng không sống được bao lâu nữa.

Tôi khó hiểu hỏi, anh đây là đang tính huấn luyện chuột vượt ngục đấy à? Chúng ta có thể giữ lại chút nhân tính được không?

“Anh thì biết cái gì? Thứ kia không phải muốn tìm đồ trong nhà này hay sao? Chúng ta liền cho nó đồ vật còn sống, xem nó có bản lĩnh gì.”

Nói rồi Bạch Khai kêu tôi ra khỏi cửa, y cũng đi đến, nâng thùng dầu thắp kia chậm rãi rắc thành một vòng tròn lấy cửa làm trung tâm.

Vòng tròn cũng không kín hoàn toàn, vị trí mở ra vừa lúc hướng về phòng trong, sau đó y lại hắt hai lần nữa ở bên trong mới trở về đứng trước cửa, nói kế tiếp chỉ có thể đợi.

Mấy năm nay bản lĩnh của tôi cũng lớn hơn không ít, đối với việc “chờ đợi” tôi cũng đã tập mãi thành quen. Đốt mấy điếu thuốc, chúng tôi cứ vậy nói chuyện phiếm một hồi.

Bầu trời dần tối sầm lại. Vẻ mặt nhìn như cợt nhả của Bạch Khai không được tự nhiên cho lắm, xem ra lực chú ý vẫn dồn hết vào bên trong căn phòng.

Khoảng chừng sáu giờ, khi y dùng tay sờ lên dầu thắp trên mặt đất, chúng đều đã khô.

Bạch Khai lại từ trong thùng đổ một ít ra tay, chà xát một chút rồi kêu tôi mở cửa giúp y.

Y chưa nói tiếng nào liền vọt vào, nhanh chóng lấy tay cắm vào đống gạo, cố hết sức lục lọi tìm kiếm gì đó, khi y lấy tay ra, tôi mơ hồ thấy tay y trống không.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có một chút ánh sáng từ hành lang lọt vào được. Bạch Khai lại ở trong bóng tối, tôi nhìn không rõ lắm.

Tôi vội hỏi, anh đang tìm cái gì vậy?

Ngay sau đó Bạch Khai liền kinh hô một tiếng, á đm gặp quỷ rồi!

Tác giả:

Hôm qua có người nhắn với tôi, Đoan Ngọ (5/5 âm lịch) tôi được nghỉ ba ngày không cần đăng chương mới. Tôi cảm thấy bởi vì có các bạn, cho nên tôi sẽ không cô đơn, mọi người hiểu tôi mà…… Sau Đoan Ngọ lại gặp nha!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 20: Bạch Khai hôn mê

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Tôi bảo, anh nói lời này không phải vô nghĩa rồi sao! Trong nhà ma còn có thể gặp được thần tiên à!?

Ai ngờ Bạch Khai lại xoay qua chân thành gật đầu hai cái với tôi, "Tổ sư nó, anh nhìn ra ông đây đang thỉnh thần sao?" Sau đó biểu tình của y lại thay đổi, tôi cũng bắt đầu khẩn trương theo.

Không chờ tôi hỏi tiếp, Bạch Khai đạp tôi một cái, nói đừng ngốc ở trong này nữa, ra ngoài lại nói.

Tôi chẳng chút chuẩn bị nào, bị y đá một cái liền lảo đảo. Chạy ra ngoài, Bạch Khai duỗi tay đóng cửa lại.

Tiếp theo y đuổi tôi xuống thang máy, bản thân lại không có ý định rời đi. Y chỉ dặn tôi lúc trở lại cố gắng mang theo vài người, trong phòng cần người hỗ trợ.

Tôi bị làm cho không hiểu mô tê gì, cửa thang máy cũng đã đóng. Chạy ra hàng hiên, ngửa đầu nhìn thoáng qua, căn hộ tầng 14 kia đã mở đèn. Không biết Bạch Khai ở trong đó làm cái quỷ gì nữa.

Lại nói đến chuyện tìm người hỗ trợ, ở đây trời xa đất lạ thế này căn bản chẳng thể nào tìm được. Tài xế đưa chúng tôi tới đây miễn cưỡng có thể tính là một người, nhưng muốn tìm nhiều hơn thì phải dùng cách khác.

Lo lắng sự tình cấp bách, tôi lập tức gọi điện thoại cho giám đốc bên kia. Nói cần nhanh chóng mượn được mấy người thân thủ tốt một chút, dù Bạch Khai chưa nói cần dạng người gì nhưng nếu là mấy gã đàn ông cường tráng thì chắc chắn sẽ tốt hơn.

Ông chủ bên kia còn tưởng tôi đang đánh nhau, liền trấn an nói hắn ta ở đây đều quen biết cả hai giới hắc bạch, có chuyện gì cũng không cần gấp.

Nói xong liền lập tức phái người đến.

Tôi ở dưới lầu chờ, giám đốc bên kia làm việc hiệu quả không tệ. Chừng hơn mười phút sau quả nhiên đã có vài người đàn ông cao lớn vạm vỡ đi tới. Xem chừng ngày thường đều là bảo tiêu gì đó của hắn.

Tôi cũng không rảnh khách sáo trực tiếp mang người đi lên lầu. Cửa đã khóa, chỉ có vài tia sáng yếu ớt từ bên trong lọt qua kẹt cửa.

Tôi gõ cửa kêu to tên Bạch Khai, bên trong không có động tĩnh gì.

Trong lòng thầm kêu hỏng bét, mẹ nó như thế này là xảy ra chuyện rồi, sao mà ai làm cộng sự với tôi cũng chẳng có kết cục tốt thế này. Lại hung hăng gõ thêm vài cái, tôi chờ không nổi nữa, chỉ đành tông cửa.

Tôi lùi về sau hai bước, chạy lấy đà một cái liền đâm sầm về phía trước.

Mẹ nó, cái cảm giác này chẳng khác gì từ tầng ba cắm mặt thẳng xuống đất vậy. Nửa bên thân tôi đã tê dại, đau đớn kêu không thành tiếng. Lúc này cũng không lo cái gì là đau nữa, tôi vừa định lui về phía sau làm một lần nữa lại bị người bên cạnh ngăn cản.

Cẩn thận nhìn lại, mẹ nó đúng là không thể làm được nữa. Vừa rồi nhất thời ngu xuẩn, cửa này là mở về phía ngoài, có tông mãi tông đến năm sau chắc cũng chẳng mở ra được.

Cũng may người ở đây đủ nhiều, còn có thể sử dụng biện pháp khác.

Tôi lập tức cho một người chạy đi tìm chìa khóa, những người khác cố gắng dùng bạo lực phá vỡ ổ khóa này. Bình thường mấy việc này viết trong tiểu thuyết đều thấy rất đơn giản, chỉ khi anh thật sự đối mặt với cánh cửa đó mới biết mình chỉ có thể bó tay.

Tôi cân nhắc nửa ngày, không có biện pháp khác, chỉ có thể liên tục gõ cửa gọi Bạch Khai. Trong tòa nhà này cũng chẳng có mấy hộ gia đình, không lo làm nhiễu loạn đời sống nhân dân.

Chừng bảy tám phút sau, người đi lấy chìa khóa rốt cuộc trở về.

Tôi lập tức mở cửa cùng mọi người vọt vào. Lúc đầu vẫn chưa nhìn rõ được hoàn cảnh xung quanh, chờ khi mắt đã quen với ánh sáng, tôi liền phát ngốc. Không thấy Bạch Khai đâu nữa.

Lúc này gạo trong góc vương vãi khắp nơi. Vài người đi tìm khắp nhà, đến một cái bóng của y cũng không thấy.

Tôi thầm nghĩ, mẹ nó chẳng lẽ Bạch Khai biến thành gạo trốn rồi!?

Nghĩ như vậy, tôi liền hiểu được. Vội vàng chạy đến góc tường duỗi tay sờ một cái, quả nhiên. Gạo trong góc nhìn như rất nhiều, nhưng kỳ thật chỉ có một tầng mà thôi.

Bạch Khai dựng một tấm màn, bên ngoài rải gạo, làm một nơi ngụy trang không tồi. Không nhìn kỹ đúng là rất khó nhận ra.

Xốc màn lên, liền nhìn thấy Bạch Khai dùng một tư thế rất khó tả mà cuộn tròn lại, tôi đẩy y một cái, không có phản ứng.

Tôi nhờ hai người nữa đặt y lên sô pha, nhìn lại liền hoảng sợ. Không biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì mà lúc này áo sơ mi trắng trên người Bạch Khai lại mở tung, chỗ da bên trong có vài chỗ bị thương, tuy không chảy máu nhưng nhìn thôi đã thấy đau rồi.

Càng làm cho tôi giật mình chính là, Bạch Khai dùng máu vẽ qua loa hai nét bút trên áo sơ mi của mình, một nét dọc, một nét ngang.

Có thể nhìn thấy thời điểm y vẽ rất hấp tấp, nhưng rõ ràng không phải vô tình vẽ lên, hiển nhiên là y muốn nói với tôi điều gì.

Nhìn một lúc lâu, mới đầu tôi cho rằng đây là kí hiệu chỉ hướng đến dầu thắp trên mặt đất. Đi nhìn một chút, dầu đã sớm khô, chỉ còn dư lại vài vết bẩn. Nhìn không ra cái gì.

Sau đó tôi lại có một suy đoán, quả thật có chút khó tin.

Một nét dọc, một nét ngang. Chẳng lẽ ý Bạch Khai là, nhất (一) hoành (ngang)? Tần Nhất Hằng? Ở trong căn phòng này?

Trong phòng lúc này có vài người, tôi thầm nghĩ, chẳng lẽ là thuật dịch dung?

Quan sát một chút lại cảm thấy không có khả năng. Cho dù khuôn mặt có thể thông qua một số cách để thay đổi, nhưng dáng người nhất định là không thể làm giả được.

Người trong phòng này, nhìn nhẹ nhất cũng hơn 170 cân (~85 kí). Nói Tần Nhất Hằng trốn bên trong tôi còn tin, chứ nói hắn giả dạng thành mấy người này thì đánh chết tôi cũng không thể tin nổi.

Bình tĩnh một chút, cảm thấy cái đầu vừa nãy chắc bị đập phát ngốc rồi.

Máu trên người Bạch Khai, khẳng định là lưu lại trước khi tôi mang người đi vào. Y lại không thể biết trước, cho nên, dù Tần Nhất Hằng có thực sự xuất hiện, hiện tại không chừng cũng đã chạy biến.

Vẫn là cứu người quan trọng nhất. Bạch Khai vẫn còn thở, chắc cũng không quá khác biệt với lần trước Tần Nhất Hằng té xỉu, hẳn là bị cái gì đó đụng chạm đến dương khí rồi. Lần này may mắn còn có người giúp đỡ, tôi liền kêu những người đó giúp đỡ khiêng y xuống lầu.

Cân nhắc một chút, không đưa y đến bệnh viện nữa mà tùy tiện ghé vào tiệm thuốc mua ít đồ băng bó vết thương cho y, sau đó liền trở về khách sạn

Tôi làm như vậy cũng chẳng phải vì lòng dạ sắt đá gì. Đã có kinh nghiệm rồi, biết mang đến bệnh viện cũng chỉ là lăn lộn lung tung một hồi mà thôi. Còn không bằng tìm cách ngẫm lại xem đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Cứ nghĩ như vậy, đã qua hai ngày.

Mạch đập của Bạch Khai rất mạnh, nhưng mãi vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Thẳng đến tối hôm đó y mới dậy được.

Ý thức như cũ vẫn chưa khôi phục, nhưng đã có thể bắt đầu nôn ra vài thứ. Tài xế bị ông chủ an bài ở khách sạn này giúp tôi, công việc cơ bản chính là bảo mẫu. Hắn giúp Bạch Khai nôn ra mà còn thấy rất bất ngờ, người này hai ngày nay không ăn cái gì mà còn có thể nôn được.

Tôi nhìn kỹ một chút, đa số thứ y nôn ra đều là gạo không tiêu hóa được. Cũng không biết rốt cục y đã nuốt nhiều ít thế nào, liên tục nôn ra đến mấy tiếng vẫn chưa hết.

Chẳng qua càng nôn nhiều thì càng thanh tỉnh. Cuối cùng y đã có thể mở mồm xin điếu thuốc.

Tôi liền đốt một điếu đưa cho Bạch Khai, vội vàng hỏi y, anh nhìn thấy Tần Nhất Hằng à? Bạch Khai ho khan vài tiếng, vội xua tay.

Tôi lại hỏi, anh làm cái gì ở trong phòng vậy?

Bạch Khai vỗ vỗ ngực vài cái, mới miễn cưỡng nói được vài câu.

“Thiếu tâm nhãn, anh nói xem tôi đối đãi với anh cũng không đến nỗi nào đi? Sao anh lại chẳng thèm để tâm xem long thể ông đây có an khang hay không chứ?”

Tôi đỡ Bạch Khai ngồi dậy, nói không rảnh cãi cọ với anh, căn nhà kia vốn dĩ tôi không có hứng thú, nhưng bây giờ lại động đến người của tôi, tôi nhất định phải truy tra rõ ràng.

Bạch Khai không nói nữa, lại nôn khan hơn nửa ngày, sau đó rót mấy ngụm nước, khoa tay múa chân với tôi mới miễn cưỡng giảng giải cho tôi hiểu.

Ngôi nhà kia có âm khí nhất định là có thứ gì thường xuyên ra vào. Nhưng cụ thể là cái gì, y thật sự không có biện pháp phân biệt.

Cho nên biện pháp của Bạch Khai chính là dùng thủ đoạn làm cho cả phòng đều biến thành một ngọn Trường Minh Đăng.

Trường Minh Đăng không phải mộ thất, mà là hương trên đài hàng năm lại được thắp lên. Chính là dùng để cung phụng thần linh.

Bạch Khai thầm nghĩ, ở chỗ rộng lớn như thế này thắp một ngọn Trường Minh Đăng, thần tiên linh mị đi ngang qua nhất định sẽ dừng lại một chút.

Thứ dừng lại vô luận là cái gì đều sẽ lợi hại hơn uế vật. Đến lúc đó huyền cơ ở nơi này tự nhiên sẽ có thể hiện ra. Mặc dù không xuất hiện cũng sẽ nhìn ra một vài manh mối.

Sự tình nguyên bản chính là dựa vào tính toán của y mà từng bước phát triển. Nhưng lại có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, lúc y cùng tôi đứng chờ ngoài cửa, cảm giác trong phòng đã có biến hóa xuất hiện. Nhưng đến lúc vọt vào lại phát hiện biến hóa này thực sự không thích hợp.

Cho nên y mới dùng tay cắm vào gạo, người trong nghề nói đó là đã đốt đèn. Ý là cả căn phòng đã biến thành Trường Minh Đăng, mà người kia chính là bấc đèn.

Bấc đèn tới rồi, phàm là thần tiên ma quỷ được gọi đến tự nhiên sẽ hiện ra dấu hiệu, cục coi như thành.

Nhưng kết quả chúng ta đều thấy, cục không chỉ không thành, Bạch Khai nói y còn đột nhiên cảm giác được có thứ gì đó muốn thượng thân mình, vì để tôi an toàn, y đành phải để tôi rời đi. Mà bản thân lại lo lắng thứ kia nhân cơ hội chạy mất, bèn một mình ở lại canh chừng.

Editor:

Bạch Bạch: Tiểu tâm nhãn! Lão tử vì ngươi mà vào sinh ra tử, ngươi cư nhiên vừa thấy ta liền chạy lại một hai hỏi có thấy Tần Nhất Hằng không. Ngươi con mẹ nó không thể có lương tâm một chút được hả!?

Tiểu Giang: Baba, đây là con đang lo cho tương lai của người. Người xem, con trai người phải lo liệu chuyện gia đình rồi mới có thể quay lại lo lắng cho cha già chứ!

Lão Tần: Nhà con nói đúng lắm. Ba, ba phải an dưỡng long thể một chút, sống một thời gian đợi chúng con quay về lại phụng dưỡng cha *hắc hắc*

Bạch Bạch: Tôi khổ quá mà. Tôi muốn khởi nghĩa! *sparta*….

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 21: Chiếu theo cảm giác

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Một khi đèn đã điểm, bấc đèn mà tự tiện rời đi chính là điều tối kỵ, hơn nữa trên tay Bạch Khai còn dính đầy dầu thắp, rất dễ dàng mắc mưu.

Lúc y trở vào trong, phát hiện âm khí trong phòng không bình thường, thứ đã đến còn không chỉ có một. Y nghĩ nếu lấy cứng đối cứng, phần thắng e rằng không lớn. Bên người cũng không còn dế, rất nhiều chiêu thức cũng không thi triển được nữa.

Tình huống lúc đó thật sự rất nguy cấp, cũng may linh quang chợt lóe. Y ngụy trang thành một con chuột đang ăn vụng dầu thắp, ngồi bên cạnh đống gạo mà nuốt lấy nuốt để, rốt cuộc mới có thể tránh được một kiếp.

Bất quá vẫn là tiêu hao quá nhiều dương khí, bất đắc dĩ ngất đi.

Chuột ăn vụng dầu, nhất định lúc chúng ta còn nhỏ đều đã gặp qua trong phim hoạt hình hoặc là truyện cổ tích thần thoại, đều có thật. Hơn nữa thường chỉ ở nơi cúng tế có hiển linh mới xuất hiện chuột ăn vụng.

Chuyện này nếu giải thích rõ ràng cũng rất đơn giản. Chuột là một loài động vật có linh tính, tự nhiên biết nơi nào nguy hiểm, nơi nào an toàn. Xem như là một loại bản năng động vật.

Cho nên những nơi chỉ làm bộ làm tịch hương khói, chúng nó sẽ không đến.

Cũng chính vì điều này mà rất nhiều địa phương ở nước ta, chuột trong chùa miếu hay thần điện đều không bị ai xua đuổi.

Trong truyền thuyết, là thần tiên được cung phụng hay là tiên quân gì đó đều chẳng thể ngồi mãi một chỗ như linh vật được. Bọn họ cũng sẽ có lúc buồn chán rảnh rỗi chuồn ra ngoài chơi, thăm thú này nọ. Người ta vẫn thường nói, bọn họ chính là hóa

thành chuột rồi mới rời đi. Vậy nên mới chẳng có người nào dám đánh chuột, lỡ đâu thần linh tức giận lên, hậu quả làm sao mà gánh vác nổi.

Nguyên nhân chính là như vậy, Bạch Khai mới có thể trong lúc bày cục giả làm chuột, suy cho cùng vẫn là có đạo lý.

Thế cục này của y, con chuột lại chính là nét bút điểm mắt rồng, ắt không thể thiếu.

Lời này của Bạch Khai vốn cũng không phải như vậy, lúc tôi thuật lại đã lọc hết ít nhất 30% thô tục. Nhưng ý tứ đại thể tôi vẫn nắm được. Thủ đoạn của Bạch Khai so với Tần Nhất Hằng không chút kém cạnh, lại còn rất có cái nhìn đại cục.

Quan trọng nhất là, thời điểm mấu chốt y còn biết để tôi chạy trước. Không cần biết có phải vì y là bấc đèn hay không, ít nhất còn có chút lương tâm.

Tôi kêu nhà bếp mang cho Bạch Khai một chén tổ yến, trước tiên lo cho y ăn uống khôi phục thể lực, sau đó tôi mới hỏi y vết thương và máu trên áo sơ mi là như thế nào.

Ăn uống một chút, tinh thần Bạch Khai quả nhiên tốt lên, nói chuyện cũng không còn vẻ suy nhược như trước nữa.

Y nói miệng vết thương trên người y chỉ là do bất đắc dĩ mà thành.

Tình huống lúc đó quá nguy cấp, tuy y vẫn hay nói đời này sống vô âu vô lo, nhưng nếu thật sự bỏ mạng trong đó thì cũng thật không cam lòng.

Thế nhưng quanh mình thật sự không có đồ vật gì có thể lợi dụng, y bèn dùng chính miệng vết thương của mình, vẽ lên người một quẻ bói.

Mà một quẻ này, lại là quẻ hung.

Bình thường nếu cứ vậy vẽ lên người chính là tự mình hại mình, nhưng nếu là dùng trong căn nhà kia, vậy vừa hay lại có hiệu quả tương phản, nói trắng ra chính là lấy độc trị độc.

Hai nét bút trên áo sơ mi biểu thị âm dương. Quẻ kia không có âm dương không thể thành, là tri thức cơ bản trong cái nghề này.

Nói tới đây Bạch Khai lại cảm thán nói, mẹ nó cái gì mà sóng to gió lớn, ai ngờ đến cuối cùng lại là ống hút lật thuyền.

Tôi không an ủi y, nói thật, nghe đến ở đó không có Tần Nhất Hằng tôi thật sự có chút thất vọng.

Nãy giờ chỉ lo chăm sóc Bạch Khai, bây giờ bụng của tôi bắt đầu kêu đói rồi. Tôi lại gọi vài món ăn từ phòng bếp, cùng y vừa ăn vừa nói chuyện.

Tôi nói, căn nhà đó hung đến vậy sao? Hay là lão giám đốc kia có gì giấu chúng ta?

Loại sự tình này cũng không phải mới gặp lần đầu. Lúc mới vào nghề tôi và Tần Nhất Hằng cũng thiếu chút nữa bị một *Thổ Đại Khoản lừa một vố.

*Thổ Đại Khoản: Chỉ một người giàu có nhưng ngu ngốc, thất học, tính cách không tốt (Baidu).

Bạch Khai xì một tiếng khinh miệt, mẹ nó nếu hắn mà là cái bao ông đây nhất định phải lấy dây cột nút chết mới được. Tiểu Khuyết anh nghe tôi, hai ngày này dưỡng tốt tinh thần, đừng có khóc, quay lại tôi liền mang anh đi báo thù!

Bạch Khai có thể nói như vậy, hiển nhiên đã không còn chuyện gì nữa, tôi cũng yên tâm.

Không quan trọng là có kết quả hay không, nhưng việc này nhất định phải tìm được manh mối. Trong đầu tôi đã chất đầy nghi vấn rồi, thật sự không nghĩ được gì nữa.

Ăn qua bữa cơm, hai người chúng tôi liền đi ngủ.

Tôi ngủ cũng không yên, chủ yếu là vì cái anh chàng tài xế mấy ngày nay vẫn luôn trong lòng run sợ không ngủ được bao nhiêu kia, bây giờ rốt cuộc thoải mái rồi, ngủ rất say, còn không nghĩ tới ngáy khò khò rung trời đất, làm cho tôi không ngủ được.

Tùy tiện giở xoành xoạch tờ báo, đến khoảng sau nửa đêm tôi mới ngủ được, hai ngày sau đó chúng tôi cơ bản không ra khỏi khách sạn nữa.

Bạch Khai lần này làm việc thật sự, mỗi ngày đều ở trên giường làm một cái kế hoạch rồi lại phân tích. Tôi không giúp được gì, chỉ phụ trách ở nhà bếp gọi đồ ăn.

Tới ngày thứ ba, thân thể Bạch Khai đã hoàn toàn khôi phục.

Chúng tôi mời tài xế kia uống rượu. Tôi cũng không phải người không có lương tâm, người ta vốn chỉ là một tài xế, kết quả ở chỗ này làm gà mẹ hết mấy ngày, theo lý vẫn nên báo đáp một chút.

Nương men say ngủ một giấc ngon lành. Ngày hôm sau, tôi cùng Bạch Khai dựa theo kế hoạch của y bắt đầu làm việc.

Có kinh nghiệm từ lần trước, lần này Bạch Khai thập phần cẩn thận, chạy đi mua đồ hết một ngày, thứ kỳ quái gì cũng có.

Có *thanh la loại lớn dùng hát hí khúc, mua một lúc hai cái. Có một con gà trống, có điều lần này không phải để giết lấy máu, mà là để sống.

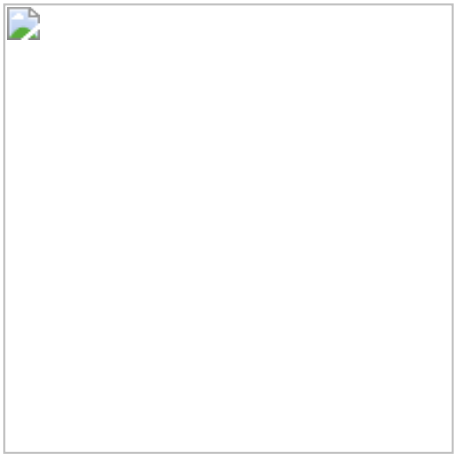
Xem ảnh 1

*Thanh la: một loại nhạc cụ để gõ, như cồng chiêng vậy.

Có bảy tám con dế mua ở quán bán côn trùng cho chim, mỗi con đều đựng trong một cái lồng hồ lô nhỏ rất tinh xảo. Lần đầu tôi mua thứ này, mới biết được thật ra nó còn rất quý.

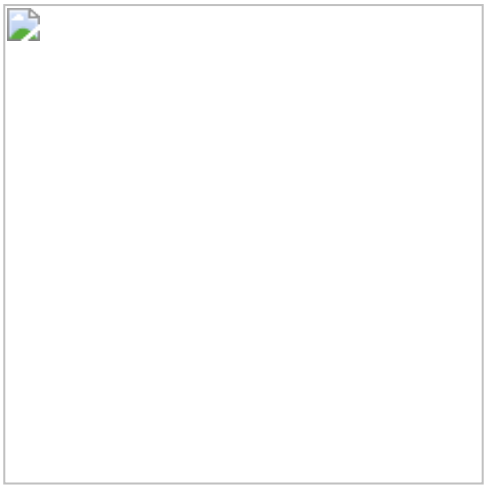
Xem ảnh 2

Có đèn cầy đỏ và trắng mỗi loại bốn cây. Tiền giấy linh tinh không cần phải nói nữa.

Cuối cùng làm tôi cảm thấy mới lạ chính là y còn đưa tôi đến hồ nước trong nhà tắm bồn, rót lấy một lọ nước tắm.

Các bằng hữu ở phía nam có lẽ không quá hiểu biết về nhà tắm bồn nhỉ. Dù sao cũng chỉ là một đám lão già ngâm mình trong

cùng một cái hồ tắm mà thôi.

Tôi nhịn không được hỏi Bạch Khai, nước tắm này dùng để làm gì. Trước kia tôi đều thấy Tần Nhất Hằng dùng nước vo gạo với mấy thứ nước gì đó nữa, đều là chú trọng trừ tà hoặc nạp âm.

Bạch Khai rất không kiên nhẫn giải thích, nước tắm trong bồn này đều là nước bẩn. Bình thường nếu có người gần đây gặp vận rủi, từ bên ngoài mang ô trọc trở về, việc trừ tà đuổi hung không cần thiết lắm, tắm rửa sạch sẽ từ đầu đến chân một cái là có thể giảm bớt.

Mà nước tắm dư lại này, có rất nhiều ô trọc mà mắt thường không thể nhìn thấy. Như bình thường gọi là vi khuẩn cũng được, dựa vào huyền học gọi là đen đủi cũng thế.

Dù sao ý tứ đại thể chính là như vậy. Y chỉ muốn dùng thứ nước này cho gà uống!

Chỉ đơn thuần nghe giải thích thật sự rất khó hiểu rất ảo diệu. Tôi dứt khoát chờ xem Bạch Khai có thể bày ra thế cục gì.

Nước tắm kia thật sự đúng như lời Bạch Khai nói, ngày hôm đó liền được đem tới cho gà.

Con gà trống nọ đã rất lâu không được uống nước, sớm khát khô cả cổ, chẳng cần quan tâm là thứ nước gì, há mỏ uống ngay.

Đợi nó uống gần hết, Bạch Khai lại xách gà trống lên, cột lại.

Chúng tôi ở lại khách sạn nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm hôm sau bỏ mấy thứ đã chuẩn bị vào cốp xe, quay trở lại căn nhà nọ.

Trên đường Bạch Khai nói, thế nào thiếu tâm nhãn? Tôi rất chuyên nghiệp phải không? Tôi nói cho anh biết, xem tôi là kẻ vô dụng à, các ngươi đều là phàm nhân, cách nhìn người cũng quá nông cạn rồi đấy.

Đến nơi, y lại chỉ tay lên lầu, hô to, Tiểu Khuyết, mở đường! Hai người liền thẳng hướng lên lầu 14.

Vốn dĩ tôi cũng không có cảm giác gì quá đặc biệt đối với căn nhà. Nhưng sau khi nghe Bạch Khai huyên thuyên thêm mắm dặm muối mà nói chuyện, ngược lại tôi có hơi kiêng kị. Mở cửa vào trong, một mảng hỗn độn. Đều là do lần trước không dọn dẹp gì.

Trước đó chưa có cơ hội xem kĩ căn nhà, lúc này tôi mới nghiêm túc xem xét đánh giá. Trong nhà không trang hoàng quá lộng lẫy xinh đẹp, lấy mộc mạc làm chủ. Theo kinh nghiệm của tôi, đôi vợ chồng này có lẽ cũng không có quá nhiều tiền, hoặc đây là cách trang trí thống nhất của cả tòa nhà. Dù sao thì nhìn vật liệu xây dựng đều là đồ rẻ tiền. Gia cụ thì không đến nỗi, đều là đồ hiện đại, còn mới khoảng 90%.

Tôi suy nghĩ một chút, nếu mua căn nhà này xem chừng không cần đổi gia cụ nữa.

Bạch Khai lấy một cái bao lớn, vào trong nhà liền đào bới một hồi. Đào hơn nửa ngày, y đưa nến và thanh la đồng cho tôi. Muốn tôi đứng ở cửa, lúc nghe y ra lệnh thì thắp lên, dùng thanh la phản xạ ánh sáng vào phòng.

Tôi lúc này mới biết la không phải là để gõ, mà là dùng làm gương.

Thử một chút, độ phản quang của thứ này cũng không tốt, không biết lát nữa có chiếu vào nổi hay không.

Bạch Khai bên kia loay hoay một lát, sau đó quay đầu lại hỏi tôi, Tiểu Khuyết, anh có bị bệnh mù màu không? Biết phân biệt màu đỏ với màu trắng không vậy?

Tôi nói, mẹ nó anh đừng ở đó mà nhân cơ hội sỉ vả tôi, mau nói cách làm đi.

“Lát nữa anh đốt nến đỏ trước, đuổi theo gà mà chiếu. Chờ đến lúc gà đứng im lập tức đổi thành nến trắng chiếu theo cảm giác. Anh hiểu chưa?”

Tôi nói, đậu má, cảm giác gì cơ?

Bạch Khai nhéo tôi một cái, thì đó.

Tôi nói mẹ nó không nói giỡn với anh đâu, bằng cảm giác là chiếu chỗ nào hả?

Không ngờ đến Bạch Khai lại lắc đầu: “Tôi cũng không biết.”

Cái này khó rồi đây. Cứ nghĩ Bạch Khai sẽ không đến nỗi thừa nước đục thả câu như Tần nhị. Kết quả y còn không bằng Tần nhị nữa, y là *tứ lục bất thông luôn rồi.

*Tứ lục bất thông: chỉ “Tứ thư” và “Lục kinh”, những sách cổ của Trung Quốc. Cả câu có nghĩa là người không có tài năng, học thức nông cạn, có những lời nói và hành động thô lỗ.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 22: Thỏa mãn lòng hiếu kì của Bạch Khai

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Tôi cầm đèn cầy mà trong lòng không tránh khỏi chột dạ, nhưng rất nhanh loại cảm giác đó đã biến mất.

Bạch Khai đi vào phòng, mở chiếc lồng đựng dế ra, để con dế bên trong ra ngoài. Nghĩ đến chúng nó lát nữa sẽ bị gà ăn mất, tôi lại hơi đau lòng. Thức ăn chăn gà này cũng cao cấp quá đi.

Trạng thái tinh thần của đám dế đều không tệ, thả ra không lâu liền nhảy nhót khắp nơi. Bạch Khai xoay người xách con gà trống lên, tháo dây cột trên chân cho nó rồi đứng qua một bên.

Tình cảnh tiếp theo xem chừng cũng không cần tôi nói quá nhiều.

Hồi nhỏ thấy gà mổ côn trùng rồi, bây giờ cũng không khác lắm. Tôi bên này nhanh tay đốt nến, lửa vừa được thắp, Bạch Khai lập tức tắt đèn phòng.

Rốt cuộc có thể nhìn thấy một ít ánh sáng suy yếu chiếu vào phòng.

Tôi đứng sát gần cửa nên ánh nến vẫn sáng hơn ánh sáng phản lại từ thanh la. Bạch Khai bảo tôi ra ngoài vài bước, lúc này trong phòng chỉ còn mình ánh sáng từ cái la đồng.

Nói thì đơn giản, đến lúc làm mới biết cũng không dễ dàng gì.

Đầu tiên, tôi không dám có bất cứ động tác gì, chỉ sợ lại kinh động đến đèn cảm ứng âm thanh ngoài hành lang.

Thứ hai, con gà trống kia chạy nhanh không tưởng, tôi bên này vừa chiếu được ánh nến đến, nó bên kia đã chạy mất dạng.

Gà trống tản bộ trong phòng, một lúc sau đã ăn hết vài con dế. Con dế cũng cảm giác được thiên địch đã xuất hiện, không con nào dám lên tiếng, hô hấp của tôi cũng muốn ngừng cả lại.

Hai ba phút trôi qua. Không biết là do ăn hết dế rồi hay do đã no bụng, gà trống đứng yên không nhúc nhích.

Nhờ vậy mà tôi xem như bớt việc, tay rốt cuộc có thể thoải mái một chút.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một con dế bên trong kêu lên. Thanh âm không lớn, nhưng vào thời điểm này lại rất rõ ràng.

Tôi rất bất ngờ, mẹ nó đây là muốn tuyên chiến với gà đấy à?

Ngay lúc đó Bạch Khai đè thấp giọng nói với tôi, mau đổi nến trăng, nhìn xem trong phòng có cái gì!

Dưới loại tình huống này mà nói tinh thần không hoảng hốt là giả. Nhưng tay tôi lại không trì hoãn, lập tức đốt nến trăng chiếu vào phòng.

Ánh nến chiếu vào nhà, chiếu loạn vài cái đều không nhìn ra cái gì.

Bạch Khai cũng không cho tôi chỉ thị, tôi chỉ có thể hết chiếu sàn nhà lại chiếu đến góc phòng.

Vừa chiếu một lúc, trong một góc phòng trước đó chứa đầy gạo, ánh sáng hình như có chút biến hóa.

Loại biến hóa này rất khó hình dung, có hơi giống như đang chiếu vào mặt nước, ánh sáng mông lung lại phân tán.

Tôi trừng lớn con mắt quan sát, muốn nhìn xem có phải là giấy dán tường phản quang hay không. Nhưng không đợi tôi nhìn cho kĩ, nến trong tay đã tắt mất.

Tôi nhịn không được a một tiếng, đèn trong hành lang bị tôi bật lên, trong phòng sáng sủa hơn nhiều.

Tôi thấy Bạch Khai ngây ngốc đứng một bên, dựa theo màu da của y mà nhìn, tôi có thể nhìn ra mặt y đã trắng bệch.

Sự tình xem ra đã hỏng bét rồi, Bạch Khai nếu đã suy sụp, vậy tôi cũng không tốt hơn chút nào.

Tôi hỏi Bạch Khai, anh thấy cái gì?

Bạch Khai sửng sốt một chút, nháy mắt lại nhào đến góc tường, hô lớn, mau bắt gà lại, đừng để cho nó ăn con dế cuối cùng!

Tôi cũng không kịp suy xét, vội vàng hai bước chạy qua.

Con gà kia vẫn luôn đứng ngốc một chỗ, lúc này vừa thấy có người chạy lại lập tức bị hoảng sợ, trong lúc nhất thời trong

phòng gà bay người nhảy.

Trong không gian nhỏ bé như vậy, tất nhiên gà sẽ linh hoạt hơn người, tôi bắt nửa ngày chỉ nắm được mỗi mấy cái lông gà.

Bạch Khai bên kia cũng không thuận lợi, vồ hụt mấy lần, hai đứa chúng tôi còn suýt đụng đầu vào nhau.

Bận rộn khoảng ba bốn phút, tôi mới miễn cưỡng nắm được cái cánh gà. Sợ gà lại chạy, tôi cũng không nghĩ quá nhiều trực tiếp lấy thịt đè gà!

Chờ đến lúc Bạch Khai bắt được con dế, hai người bọn tôi đều đã mồ hôi đầy đầu.

Cũng không rảnh lo giao lưu, Bạch Khai liền lấy ra dao nhỏ tùy thân làm thịt gà. Làm cho tôi ngạc nhiên chính là y cũng không phải định giết gà lấy huyết, mà là cắt lấy một mảnh nhỏ thịt gà, đút cho dế ăn.

Chẳng biết vì sao mà con dế cũng không chần chừ, thật sự nuốt mấy miếng.

Làm xong hết thảy, Bạch Khai mới nằm liệt trên đất mà thở hổn hển, tôi nói, trước tiên anh khoan nghỉ ngơi đã, mau nói cho tôi biết trong phòng có cái gì đi.

Bạch Khai nếm máu gà trên tay, nói cho tôi biết, trong phòng có lão quỷ. Nghe nói là lão quỷ, tôi ngược lại không lo lắng gì nữa.

Tôi lại hỏi, như thế nào?

Bạch Khai đứng dậy kéo tôi ra ngoài cửa, nói, cái này nói ra thì rất dài, nhưng vì ông đây làm cái cục kia, khiến lão quỷ đó huyễn hoặc chính mình trở thành thần tiên. Chúng ta đi ăn sáng cái đã, đừng nói chuyện lung tung.

Tôi nghe xong liền nhụt chí, tổng kết lại Bạch Khai cũng không đáng tin cậy gì. Lăn lộn nửa ngày cái gì Trường Minh Đăng cục, cuối cùng còn để cho con quỷ kia thăng tiên luôn?

Hiện tại cũng không phải thời điểm để đấu võ mồm, tôi gật đầu. Bạch Khai lại kéo tôi đi vào nhà bếp, cầm ra một cái nồi sắt bắt đầu đốt tiền giấy, vừa đốt vừa khấn lầm rầm, nói rằng hai người chúng tôi vô tình đi ngang qua đây, mượn tạm chỗ các vị ngủ một đêm. Không nghĩ đến chủ nhân vẫn còn ở đây, chúng tôi lễ nghĩa không chu toàn rồi. Chút tiền này coi như bồi tội, nói xong còn rất cung kính lạy một cái.

Tuy rằng tôi khó hiểu nhưng cũng chỉ có thể làm theo. Làm xong hết thủ tục, Bạch Khai thật cẩn thận thu nhặt đồ đạc, rón ra rón rén mang tôi ra khỏi phòng. Thẳng đến khi xuống thang máy ra khỏi tòa nhà, Bạch Khai vẫn mang vẻ vô cùng cẩn thận.

Chờ đến khi đã đi xa, y mới thở dài một cái.

Tôi nghẹn hơn nửa ngày, vội vàng hỏi y, tình huống trong phòng kia rốt cuộc là thế nào, hy vọng y thẳng thắn nói cho tôi biết.

Bạch Khai đốt điếu thuốc nói, thiếu tâm nhãn, việc này anh đừng nói ra ngoài, ông đây không gánh nổi đâu.

Trong lòng tôi thầm nghĩ, mẹ nó anh nhờ tôi mà dùng cái giọng đó đấy hả? Nhưng ngoài miệng không nhiều lời, chỉ gật đầu chờ Bạch Khai giải thích.

Bạch Khai thở dài, nói kết quả anh cũng thấy rồi, trong phòng chắc chắn có con quỷ già, cụ thể già chừng nào, hiện tại không cách nào biết rõ. Nhưng ít nhất cũng đến từ triều Thanh.

Tôi nói, cái này không đúng, đó cũng không phải là nhà cổ, sao vô duyên vô cớ lại có lão quỷ triều Thanh? Còn nữa, cho dù khi tòa nhà xây nền lỡ đụng trúng cổ mộ hay cái gì đại loại thế, lão quỷ kia cũng không rảnh đến mức chạy lên lầu 14 chứ?

Tôi hỏi, anh dựa vào đâu để xác định thứ kia đến từ triều Thanh? Thân thích nhà anh à?

“Bằng việc lão quỷ kia là thái giám!” Bạch Khai gạt tàn thuốc đi, lại hỏi, anh có biết cái gì là thái giám không? Mẹ kiếp bây giờ chỗ nào còn có thái giám!?

Tôi sửng sốt, lúc trước người chiếu đèn cầy là tôi, nhưng tôi lại chẳng nhìn ra cái gì. Cho dù Bạch Khai đứng gần nó hơn tôi, nhưng y có thể nhìn ra lão già đó có còn họa mi hay không ư?

Tôi nói tôi không hiểu được, anh giải thích cho tôi chút đi. Nếu không ngày mai tôi sẽ kể với người ta chuyện anh làm hỏng việc ở đó đấy.

Bạch Khai đành bất đắc dĩ giải thích cho tôi, kỳ thật ngay từ đầu lúc phát hiện hạt giống cỏ, y cũng đã có một ít suy đoán. Nhưng lúc ấy manh mối thực sự không đủ, cũng không dám kết luận bừa bãi. Dù sao đây cũng là nhà cao tầng, lão quỷ xuất hiện ở đó đúng là không biết nói sao. Nhưng mà sau đó y

dần dần phát hiện, âm khí trong phòng này không quá thích hợp.

Lúc đầu y cho rằng âm hồn nữ quỷ kia còn ở lại quấy phá nên âm khí mới nặng đến vậy. Thế nhưng khi tôi phản chiếu ánh sáng trên thanh la vào phòng, y mới phát hiện thứ quấy phá là một người đàn ông, lại kết hợp với suy đoán trước kia, lúc này y mới dám kết luận lão ta chính là thái giám.

Thanh la, thời cổ đại có tác dụng kinh lộ. Chính là lúc đi ra ngoài, gõ la thật lớn yêu cầu tránh đường. Trong điều kiện nhất định còn có thể trừ tà minh chính, đây cũng là lí do vì sao các quan lớn thời cổ ra ngoài đều phải khua chiêng gióng trống.

Mà không nghĩ tới ánh sáng phản xạ từ la, cũng là một loại phương thuật. Này trong nghề gọi là huyền quang. Cái này cũng giống việc dùng gương phản xạ ánh sáng, đều là thủ đoạn của phương thuật. Nhưng nếu nói rõ thì lại hoàn toàn bất đồng, gương phản quang là dùng để trừ tà trấn hồn, mà la phản quang lại là chính hồn.

Có lẽ chỉ đơn thuần nói như vậy thì hơi tối nghĩa khó hiểu. Từ xưa đến nay gương vẫn luôn là một con dao hai lưỡi, dùng đúng thì rất an toàn, dùng không đúng rất có thể sẽ đưa tới mầm tai họa.

Nếu nói theo kiểu hiện đại chính là ánh sáng mà gương phản chiếu có tác dụng rõ ràng, cũng cùng loại với thuốc hạ sốt. Có bệnh uống sẽ hết bệnh, không bệnh mà uống ngược lại sẽ tổn hại thân thể.

Mà ánh sáng phản chiếu từ la lại rất nhẹ nhàng. Đại khái có thể so sánh với vitamin, khi cần uống được. Khi không cần uống cũng chẳng sao, thậm chí còn có thể dự phòng. Cho nên y mới kêu tôi đem la đi chiếu đèn cầy.

Một là sợ dùng gương chiếu sáng sẽ chọc giận đối phương. Dù sao vẫn chưa rõ thực lực của đối phương, không thể mù quáng công kích.

Thứ hai là muốn nhìn một chút xem thứ kia đến tột cùng là cái gì, cũng coi như trong lòng bỏ được gánh nặng, còn thỏa mãn được lòng hiếu kì.

Editor: Bỗng nhiên siêng đột suất.jpg

Không biết ăn trúng gì mà quyết định đu edit bộ truyện thứ hai của Nhị Thập Tam, sẽ sớm đăng thôi, mọi người ủng hộ An nhé~♡

Một ngày vui vẻ.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 23: Lão quỷ là đang tìm bảo bối!

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Beta: **Thanh Thảo**

Thật sự ngoài ý muốn, ánh nến đã chiếu ra được thứ kia.

Bạch Khai lúc này mới nhận ra hồn phách của thứ đó bị phân tán. Cho nên ánh phản quang mới có thể trông thành cái dạng kia.

Hồn phách phân tán là sao? Thật ra đó không phải để chỉ việc hồn phi phách tán, mà là hồn phách không hoàn chỉnh. Ví dụ như là một người bị sát hại phanh thây, chỉ cần các khối thi thể không được táng gần nhau, hoặc là chưa thu thập đủ đã vội vàng hạ táng, đều sẽ khiến hồn phách người chết không hoàn chỉnh.

Cũng giống như vậy, tình huống này cũng thường xuất hiện ở các chiến trường hoặc là người bị tàn tật vì tai nạn. Cho nên ở thời cổ đại, thậm chí đến bây giờ cũng có thể thấy, sau khi hạ táng thường phải dùng ngọc, kim loại, thậm chí là gỗ để thay thế cho bộ phận thân thể bị thiếu của người chết. Là chân ngọc hay cánh tay gỗ, muốn dùng cái gì để thay thì tùy vào kinh tế của người chết mà suy xét.

Nói là thay thế chứ nó thật ra còn phức tạp hơn chúng ta tưởng nhiều. Không thể cẩu thả khắc ra một cái rồi tùy tiện bỏ vào bên trong được, việc này còn có quy trình rõ ràng. Quan trọng nhất là phải làm sao để có được ngày sinh tháng đẻ của người chết ở trên, như vậy người đó mới thật sự xem như được chết toàn thây.

Việc này ở thời cổ đại thậm chí còn có người con vì hiếu mà tự chặt tay chôn theo cha, chỉ vì mong muốn phụ thân khi hạ táng có thể toàn thây. Có thể thấy được cổ nhân đối với chuyện này vẫn một lòng tin tưởng không chút nghi ngờ.

Mà thứ trong căn nhà kia cũng có thân thể không hoàn chỉnh, nhưng lúc Bạch Khai tiếp xúc chính diện với nó lại không phát hiện nó thiếu cánh tay cẳng chân gì. Lại kết hợp với suy đoán lúc trước, cùng với âm khí kỳ lạ trong phòng để phán đoán, cuối cùng Bạch Khai kết luận, thứ kia nhất định là một thái giám.

Nói đến thái giám chắc cũng không cần giải thích gì nhiều, chúng ta vẫn thường nhìn thấy trong phim truyền hình và cả trên màn ảnh.

Nhưng có lẽ có rất nhiều người không biết, sau khi thái giám bị tịnh thân (thiến), bảo bối sẽ được cất đi, chính là để ngày sau nhỡ lúc chết còn có thể toàn thây.

Vào thời xưa, thường chỉ có con nhà nghèo rớt mồng tơi ngay cả miếng ăn cũng phải lo đến trọc đầu mới phải đi làm thái giám. Thậm chí còn có vài người nghèo túng đến mức ngay cả tiền tịnh thân cũng thiếu, bảo bối nhỏ cũng không thể tự mình mang đi, bèn phó thác cho người phụ trách tịnh thân, xem như ghi một cái giấy nợ, chờ sau này vào cung kiếm được chút tiền sẽ lại đến chuộc về.

Đó đều là sự thật.

Còn những người có kinh tế tốt một chút, sau khi tịnh thân sẽ lập tức mua lại bảo bối rồi lặng lẽ giấu đi. Cụ thể giấu ở nơi nào, vẫn có rất nhiều ý kiến.

Cần phải để ở xà nhà cao, nhưng không thể là xà của phòng mình, nếu không sẽ khiến nhà mình tuyệt tử tuyệt tôn.

Tuy rằng đã tận lực bảo tồn chim nhỏ bảo bối, nhưng kỹ thuật lúc đó không như bây giờ, rất nhiều thái giám chừng vài thập niên sau lúc xuống mồ, bất luận có tiền hay không đều không thể tìm được bảo bối của mình nữa.

Lúc này chỉ có thể làm như cách đã nói bên trên, dùng thứ gì đó khác để thay thế. Mà thứ để thay không phải là đồ bằng ngọc hay gỗ, mà là dùng khăn lụa gói hạt giống cỏ bên trong.

Sở dĩ phải dùng hạt giống cỏ, kỳ thật chính là mang ý tứ gió xuân thổi đến sinh con nối dòng. Nói theo cách hiện đại chính là dùng hạt giống cỏ thay cho "nòng nọc nhỏ", như vậy mới xem như thật sự toàn thây.

Sinh mệnh của cây cỏ đều ngoan cường hơn rất nhiều loài thực vật khác, hơn nữa số lượng lại nhiều. Thậm chí khi khai quật một vài mộ thái giám còn phát hiện bên trong mọc đầy cỏ. Có

thể thấy việc cổ nhân lựa chọn hạt giống cỏ đều đã qua suy nghĩ rất cặn kẽ.

Bạch Khai nói hết cho tôi, hình như còn vì lo lắng tôi chạy khắp nơi nói bậy nói bạ mà còn giảng rất kĩ, lăn lộn nửa ngày thì ra thứ ầm ĩ trong căn nhà này là một lão thái giám. Trước kia ông đây ở nhà khác còn từng gặp qua quan triều đình nữa kìa, người ta nào có ai kiêu ngạo như lão già này đâu.

Tôi hỏi Bạch Khai, thái giám này ở đâu ra?

Bạch Khai suy nghĩ một chút rồi nói, tôi không rõ lắm, xem chừng là do bị người nhà kia trêu chọc mà tới. Anh xem, lão quỷ vẫn luôn chạy khắp nơi trong nhà tìm đồ, mà chỗ nào cũng có hạt giống cỏ, chỉ sợ bao hạt giống cỏ tơ lụa kia bị nhà này lấy nhầm đi rồi?

Tôi vừa nghe, cảm thấy lão thái giám này còn rất đáng thương. Như này còn không phải là đội mồ chạy khắp nơi tìm bảo bối nhỏ sao? Đều là đồng chí cả, khó tránh khỏi có chút đồng tình.

Bạch Khai lại nói, thái giám ở thời cổ đại phải gánh vác áp lực rất lớn, đầu tiên là không thể táng chung mộ phần với tổ tiên. Sau đó bọn họ còn phải đối mặt với đủ loại kỳ thị trong sinh hoạt, lại tự ti về mặt sinh lí. Còn phải đối với việc kiếp sau có phải là người bình thường hay không mà lâm vào khủng hoảng. Cho nên rất nhiều thái giám sau khi có quyền lực liền cưới vợ nạp thiếp bừa bãi, mặc dù mấy mỹ nữ đó gã không cách nào hưởng thụ, cùng lắm chỉ muốn lừa gạt thần linh một chút, nói chính mình cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Tôi nói, đạo lý của anh rõ ràng đến vậy còn không nhanh giải quyết chuyện trong phòng đi? Còn nữa, vì sao đôi nam nữ kia lại chết vậy?

Bạch Khai ha ha cười hai tiếng, nói, tôi đoán chừng vốn lão quỷ kia tìm không thấy đồ là đã bực mình lắm rồi, người nhà nọ lại cứ nhằm đúng lúc gã đang nổi nóng mà rước đồ trấn trạch về áp người ta, tinh thần nhất định không chống đỡ nổi! Hơn nữa….

Bạch Khai nháy nháy mắt, nói tiếp, hơn nữa đôi vợ chồng họ mới kết hôn, khó tránh khỏi chuyện giường chiếu mặn nồng, chỉ sợ cũng là loại chuyện lão quỷ kia khó chịu nhất. Anh tưởng tượng mà xem, cả đời anh chưa từng ăn no, đến lúc chết đi làm quỷ đói còn phải nhìn người ta ăn mỗi ngày. Anh thấy sao?

“Vậy nên sau đó lão quỷ bị ép mà tức giận đến mức thượng thân một người trong số họ, cuối cùng làm cho nhà đó cửa nát nhà tan, khả năng này rất cao.” Bạch Khai hút một hơi thuốc, có điều vẫn còn một khả năng khác. Có thể lão quỷ kia đã dùng thủ đoạn nào đó khiến người chồng biến thành thái giám giống mình, cuộc sống vợ chồng của bọn họ cũng không còn hạnh phúc như trước nữa, lâu ngày khó mà không nảy sinh cãi vả. Người chồng đã vì chuyện này mà cảm thấy rất mất mặt, chỉ cần vợ nói nặng nói nhẹ đôi ba câu liền không khống chế được mà giết người, cái này cũng rất có khả năng xảy ra.

Lời Bạch Khai nói nãy giờ thật sự khiến tôi phải lau mắt kinh ngạc mà nhìn y. Hai phân tích này đều rất có lý, bây giờ sự tình đã tra ra manh mối rồi, tiếp theo chính là tìm cách giải quyết nó.

Nhà có thể không mua, nhưng thù nhất định phải báo.

Tôi cũng đốt điếu thuốc, cùng Bạch Khai thảo luận một chút.

Bạch Khai nói, Tiểu Khuyết, thật ra tôi có một biện pháp rất đơn giản. Tôi biến anh thành thái giám đưa vào đó làm bạn với gã, như vậy chỉ cần một tuần sau cái gì cũng có thể giải quyết rồi!

Tôi nói, mẹ nó hay là anh tự làm luôn đi, dù sao anh cũng hiểu quy trình tịnh thân hơn tôi. Nếu anh đã hi sinh vì nhiệm vụ, ông đây nhất định sẽ quyên tặng anh chim nhỏ bằng vàng tiễn anh lên đường.

Trong lúc này mà bọn tôi còn có thể vô tư đấu võ mồm, vậy có thể thấy tinh thần đôi bên đều đã thả lỏng.

Bạch Khai nói việc này rất dễ xử lí, trước tiên tìm trong phòng đã, có thể tơ lụa kia giấu ở chỗ nào đó rất khó nhìn thấy.

Tìm được rồi thì đốt đi, vậy là ok.

Nhưng khó khăn duy nhất bây giờ chính là lão quỷ kia. Gã nói bậy nói bạ tự cho mình là thần tiên, còn muốn người ta cung phụng gã. Chúng ta phải nghĩ cách nào đó, đá gã lăn từ trên thần đài xuống mới được.

Nói đến nghĩ cách, tôi lại chẳng thể giúp được gì.

Tôi nói, mông anh thì anh tự lau đi, tôi có thể mua giấy vệ sinh giúp. Bạch Khai a một tiếng, lấy tay sờ sờ sau lưng tôi, “Lau xong rồi.”

Hai người ở dưới lầu ngây người hơn mười phút, lại ngồi xe trở về khách sạn.

Trên đường trở về tôi có một loại cảm giác rất nhẹ nhàng khoan khoái, tài xế kia rõ ràng cũng thấy được không khí không khẩn trương như ban đầu nữa, mới hỏi việc xử lí thế nào rồi.

Lúc này Bạch Khai mới nói cho anh ta biết, việc cũng sắp xong rồi. Ba người còn câu được câu không hàn huyên vài câu.

Về đến khách sạn, tôi ngay cả tắm rửa cũng không màng, lập tức leo lên giường ngủ.

Sáng hôm sau, hai người chúng tôi quay lại căn nhà nọ. Một đêm ngủ đủ đã cho đầu óc tôi được thanh tỉnh. Trên đường tôi lại đòi Bạch Khai giải thích mấy thứ linh tinh như gà, nến, dế gì đó mà y vẫn chưa nói.

Thái độ của y cũng không nặng nhẹ như hôm qua nữa, việc này sắp được giải quyết, y cũng không lo lắng có chuyện vướng trên tay tôi.

Đơn giản nói cho tôi biết, nến đỏ chiếu vật sống, nến trắng chiếu vật chết. Gà ăn dế là diệt âm khí trong nhà, dế ăn gà là bất đắc dĩ cho lão quỷ kia chút mặt mũi, nếu không rất dễ bị vạ lây.

Lời y nói tuy đơn giản, nhưng nghĩ kĩ lại rất hoàn chỉnh. Làm cộng sự với Bạch Khai đã một thời gian, hai người chúng tôi cũng đã ngầm hiểu bản tính đối phương. Ngoại trừ chất lượng giao lưu miệng lưỡi cần cải thiện ra, cái khác câu thông đều không thành vấn đề.

Editor:《Phổ cập kiến thức về thái giám》

Thái giám, hoạn quan, nội quản… một chức quan thần, bên TQ khá có địa vị. Nhà nào có thái giám sẽ được miễn thuế, hưởng đãi ngộ. Nhưng thái giám đều rất đau khổ nha, các vị đại gia có thể lên wikipedia xem một chút. Trước tiên là thiến, y như mổ lợn hic.

Xem ảnh 1 Trước tiên là thiến, y như mổ lợn hic
Dao thiến nè ;.;

Có 4 phương pháp để thiến con trai:

- Cắt toàn bộ âm kinh và dịch hoàn

- Chỉ cắt bỏ dịch hoàn
- Đè cho vỡ nát dịch hoàn
- Cắt bỏ ống dẫn tinh

Sau đó là về đời sống tinh thần, chính là cả đời đau khổ. Không chỉ không có con nối dõi, còn bị người khác khinh thường, mặt sinh lí cũng rất e ngại (có mùi vì són tiểu), hormone vì bị ảnh hưởng mà hóa nữ tính, lại có thể vì phẫu thuật thất bại mà chết sớm T.T

Oh no~

*Sau khi đã cắt bỏ bộ phận sinh dục, âm nang, âm hành của họ được gọi dưới cái tên *bảo cụ* sẽ được dùng những kỹ thuật riêng để bảo tồn và coi như một món đồ quý, giữ gìn rất cẩn thận. Trước hết bảo cụ được tẩm vôi bột để cho khỏi thối và hút hết những máu mủ còn trong đó để cho được khô ráo, sau đó dùng vải hay giấy bản lau sạch rồi mới đem ướp trong hương liệu để cho dầu thấm vào, đặt trong bao bằng lụa, cất trong hộp gỗ rồi hàn kín lại. Người ta chọn ngày lành tháng tốt cung kính đưa chiếc hộp đó đến từ đường họ người bị thiến, cung kính treo chiếc hộp đó trên xà nhà. Sau đó mỗi năm, họ lại rút cái hộp đó lên cao thêm một chút, ý chúc tụng cho người bị yêm hoạn phục vụ trong triều đình được thăng quan tiến chức. (Wikipedia)

Vậy mới nói lão quỷ ngài cũng thật đáng thương mà. Đến đến, ôm một cái, đừng buồn nữa mà~

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 24: Xe có quỷ

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Beta: **Thanh Thảo**

Tôi và Bạch Khai cùng đi tìm mấy nhân viên xây dựng, nhân lúc trời còn sáng mà lục tung đồ đạc trong nhà đến nghiêng trời lệch đất. Nhưng lúc làm vẫn đốt một ngọn Trường Minh Đăng ở phòng khách, xem như để ổn định lão quỷ kia. Trong nhà đêm trước vừa giết gà, thoạt nhìn quả thật có chút đáng sợ, tôi phải hết lời an ủi người ta mới dám làm việc.

Tôi đứng cạnh xem mà lòng đau đớn, lúc trước cứ nghĩ đống gia cụ này có thể giữ lại, ai ngờ đâu bây giờ lại phải phá đi, đúng là vận xui thì phải đến cả đôi mà.

Đến chiều, chúng tôi rốt cuộc đã tìm được bao tơ lụa kia. Thật ra nó cũng chẳng khó tìm gì, chỉ là chúng tôi không ai nghĩ tới thứ như vậy lại đặt trong ngăn tủ TV, sau khi gỡ giấy dán tường rồi lật đống đồ lên mới thấy nó. Bạch Khai bực mình nói y bị lây bệnh ngờ nghệch của tôi mất rồi, tôi không thèm nhiều lời với y mà quay đi xem xét bảo bối trong truyền thuyết nọ.

Thứ này chắc chắn là bằng tơ lụa thật, hoa văn phía trên được thêu đủ màu sắc, rất đẹp. Có điều tôi không sờ đến được. Thứ đó được đặt ngay ngắn trong một hộp kính, chắc là bị người nhà này xem là đồ trang trí hoặc là đồ cổ. Kể cả nếu tôi không biết thứ này nguy hiểm đến vậy, chắc chắn cũng sẽ rất thích nó. Dù sao thứ này nhìn qua cũng rất có giá trị nghệ thuật, nhưng vừa nghĩ tới cái nghệ thuật này lại dùng để bọc bảo bối, mỹ cảm gì đó cũng biến mất không còn.

Nhưng tôi vẫn không thể hiểu được, thứ này vậy mà bị người ta cố tình đặt trong ngăn kéo. Những thứ khác trong nhà căn bản đều đã bị mang đi, thứ này nhìn cũng không phải giống đồ rẻ tiền, tại sao lại để đây không mang theo?

Bạch Khai đập vỡ hộp rồi thiêu luôn gần đó, một thứ mùi rất khó ngửi bốc lên khiến mấy công nhân đều vội vã chạy ra khỏi

cửa. Tôi nói, Bạch Khai, thứ này chắc không phải là do người nhà nọ để lại muốn hại chúng ta đấy chứ?

“Bây giờ anh bắt đầu thông minh hơn rồi đó, để tôi nói cho anh. Tâm tư của người này thật sự khó lường, chúng ta chỉ cần lo xử lí công việc, đừng hỏi nhiều.” Bạch Khai nhỏ giọng nói tiếp, thứ này ở đây, tôi đoán tám chín phần là đối thủ cạnh tranh kinh doanh nhà ở để lại. Có điều đừng để lộ ra, tôi đây không rảnh lo mấy chuyện rắc rối này đâu.

Tôi gật gật đầu, đúng vậy, chỉ riêng việc của chính tôi bây giờ cũng đã đủ bóp chết tôi rồi. Trên thế giới này, người ta đấu tới đấu lui suy cho cùng đều vì một chữ lợi. Thế nhưng tôi đây đâu có tham gì thứ ấy, vậy mà vận mệnh cũng nào có buông tha tôi.

Bao lụa kia thiêu rồi, không biết có phải do tác dụng tâm lí hay không, tôi cảm thấy khói đều bay về phía góc phòng, nhưng rất nhanh một làn gió thổi qua làm tan đi mất. Sau đó Trường Minh Đăng trong phòng khách cũng đều tắt ngấm.

Bạch Khai dặn dò công nhân, treo trái cây lê đào trên dụng cụ quét dọn rồi quét đồ ra ngoài. Sau đó y ngồi xổm xuống, dùng tay hốt toàn bộ tro bụi bỏ vào túi nhựa. Cái này gọi là tiễn ôn thần. Lão thái giám hẳn không thể gọi là thần tiên, gọi ôn thần là đã cho lão mặt mũi lắm rồi. Vẻ mặt Bạch Khai vẫn không phục, tôi nhìn cũng hả giận.

Quét rác nghe thì đơn giản, nhưng nếu trên chổi treo thêmbịch trái cây thì không còn dễ dàng nữa rồi. Trái cây là tôi đi mua, một bịch ít cũng phải năm cân, dùng bọc nilon treo lên, quét một cái là đầu nặng thân nhẹ, thực sự rất có thách thức với lực cánh tay. Mấy công nhân kia làm mệt quá, cuối cùng tôi bèn bỏ ra thêm một trăm đồng một người mới xong việc được.

Bạch Khai vứt bao nilon đựng đầy tro bụi và trái cây vào một chỗ trong tiểu khu, từ xa nhìn lại dễ khiến người ta nghĩ có ai cung phụng tro cốt ở đây, trông rất dọa người. Có điều chúng tôi cũng không có rảnh quản tâm tư của người khác, nghỉ ngơi chỉnh đốn mấy ngày, tôi đi kí hợp đồng.

Bên bán nhà thật sự có thái độ rất tốt, tôi do dự mãi vẫn không dám nói ra suy đoán của Bạch Khai rằng lão quỷ là do đối thủ cạnh tranh của gã làm ra. Lỡ đâu vạn nhất nói sai chẳng phải chính là tự mình rước phiền phức sao. Nhưng tôi cũng giúp tài xế kia nói tốt vài câu, còn sau này ông chủ có cho hắn phúc lợi không thì không biết được.

Việc lần này khiến tôi nhận ra, kỳ thật tâm tình của mình có thể điều chỉnh được. Cứ vui vẻ tiếp tục công việc, tuy lúc trước chỉ xem đó là nghĩa vụ cần thực hiện, cũng không quá tự nguyện, nhưng nếu đổi một góc độ khác mà nói, bất luận có chờ được Tần Nhất Hằng hay không, ít nhất có nhiều chuyện tôi cũng không để tâm nghĩ ngợi nữa. Vậy nên xử lí xong căn nhà kia, tôi không trở về ngay mà ở lại dùng quan hệ hỏi thăm một chút, đáng tiếc khu vực này không còn căn nhà ma nào nữa, dù có cũng đã bị người khác nẫng tay trên từ lâu rồi. Muốn kiếm được lợi nhuận ở đây đều phải đối mặt với rất nhiều đối thủ cạnh tranh.

Nhưng tôi đã có dự định khác. Thời gian này việc buôn bán ô tô rất dễ kiếm lời, người ta không cần biết để làm gì, một đám đều muốn mua lấy cho mình một chiếc xe. Vậy nên lợi nhuận kiếm được từ thị trường xe hơi second-hand sẽ không thấp. Trước đây tôi từng cùng Tần Nhất Hằng kinh doanh xe, nhưng đơn thuần là vì giúp đỡ. Bây giờ nhớ tới, tôi quyết định biến nó trở thành cái cần câu cơm.

Vì thế ngược lại tôi hỏi thăm về xe second-hand từng xảy ra chuyện, quả nhiên thị trường này bị tôi tóm được tiên cơ, rất nhanh đã chốt được một chiếc.

Xe thuộc hãng Audi, nhưng tôi xin phép không tiết lộ là đời bao nhiêu. Giá cả không quá cao, nếu là xe mới cũng chỉ bốn năm chục vạn. Vì là lần đầu thử nghiệm ở mảng này, tôi vì tránh nguy hiểm nên không lựa chọn đến các loại xe quá đắt tiền.

Xe vừa mua năm ngoái, tổng thể nhìn vẫn còn mới, hơn nữa còn từng sửa sang lại, nhìn không ra từng gặp sự cố gì. Có điều tiếp tục hỏi thăm mới biết được chiếc xe này thực sự rất tà.

Chiếc xe ban đầu thuộc về cô bồ nhí của một gã giàu có, gã vì muốn cô ta vui vẻ mà lén tặng cô nhà cửa, còn tặng cả xe. Loại xe này rất phù hợp cho nữ giới, hơn nữa giá cả cũng không thấp, cô bồ kia thật sự rất yêu thích.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, giấy không gói được lửa, hai người họ rất nhanh đã bị vợ cả phát hiện. Gã giàu có kia trước đây cũng chỉ có hai bàn tay trắng, còn là điểu ti (kẻ vô học), có thể như hôm nay đều nhờ vào nhà vợ gây dựng sự nghiệp. Cho nên khi việc này vỡ lỡ ra, gã sợ đến tè ra quần, chỉ lo sẽ ầm ĩ đến mức gã phải *tịnh thân xuất hộ, từ trên mây bị đạp một cú ngã thẳng xuống đất.

*tịnh thân xuất hộ: Ý chỉ sự li hôn, ra khỏi nhà mà không được mang theo gì.

Gã nhà giàu tỏ vẻ hối cải, một bên vừa trấn an vừa xin vợ tha thứ cả ngày, một bên đoạn tuyệt quan hệ với cô bồ kia, cũng vì giúp vợ nguôi giận mà đồng thời lấy lại cả nhà lẫn xe.

Nhà lẫn xe trên giấy tờ đều không đứng tên cô bồ, dù cô ta không cam lòng cũng không có cách nào khác. Sau khi xe trở về tay phú ông kia cũng không ai thèm sử dụng, để ở gara đắp bụi chừng nửa tháng lại có ý muốn bán đi. Vì xe còn rất tốt, hơn nữa giá cả gã đưa ra cũng thỏa đáng, rất nhanh xe đã được nhân viên văn phòng của một công ty cao cấp mua lại để lúc tan tầm trở về thay vì đi bộ.

Chuyện này đến đây lẽ ra đã kết thúc. Chỉ là một tuần sau, việc lạ lại xảy đến.

Cô gái lúc trước mua xe sống chết đòi trả xe lại, nói xe này trước kia nhất định đã từng gặp chuyện, hơn nữa còn từng tông chết người. Rất nhiều lần cô lái xe ban đêm sau khi tăng ca về nhà sẽ cảm thấy ghế phó lái có người ngồi. Dùng đuôi mắt liếc nhìn mơ hồ trông thấy, nhưng đến lúc quay đầu lại liền biến mất.

Lúc đầu cô cũng không để chuyện này trong lòng, chỉ là thời gian trôi qua, trong lòng không tránh khỏi nghi ngờ. Vả lại vì vậy mà nhiều lần suýt chút nữa đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô suy đi tính lại, nghĩ đến giá cả mà gã nhà giàu nói ra, sợ rằng chuyện này có ẩn tình, không muốn giữ xe lại nữa.

Gã giàu kia thật sự có hơi ủy khuất, gã không hề nói dối. Sở dĩ bán giá rẻ như vậy, một là gã cũng chẳng thiếu tiền, hai là muốn nhanh chóng sang tay cho đỡ chướng mắt. Nhưng bất luận gã giải thích thế nào, cô gái kia vẫn nhất quyết nói xe có vấn đề.

Nhà và xe không giống nhau. Nhà ở có thể đổi chủ vài lần, chỉ cần ở vị trí đẹp, giá cả cũng sẽ không biến động quá lớn. Ngược lại, tuy cô gái kia sử dụng chiếc xe nọ không lâu, nhưng second-hand sẽ biến thành three-hand, ảnh hưởng sẽ rất lớn.

Tuy hợp đồng đã kí xong, gã nhà giàu cũng thắng cô trên mặt pháp luật, nhưng cô gái kia vẫn không chịu buông tha, còn bày ra tư thế sẵn sàng làm loạn tòa án. Gã giàu cuối cùng hết cách bèn nghĩ đến biện pháp giảng hòa. Gã đề nghị cô gái, xe gã sẽ

lấy lái mấy ngày, nếu thật sự phát hiện cái gì không bình thường, hai người sẽ ngồi lại giải quyết.

Mà nếu hết thảy đều bình thường, vậy hy vọng việc này đến đây là dừng lại.

Thấy bên kia đã lui một bước, nữ văn phòng cũng thức thời đồng ý. Chiếc xe lại một lần nữa trở về trong tay người đàn ông kia.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 25: Anh ngửi thử xem, mùi gì đây?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Beta: **Thanh Thảo**

Đối với những chuyện đã xảy ra với chiếc xe này, người đàn ông kia trong lòng biết rõ nên không có chút lo lắng gì. Gã làm theo đúng giao hẹn, mỗi ngày tan tầm về nhà hay ra ngoài bàn chuyện làm ăn đều đi chiếc xe ấy. Kết quả cũng giống như gã đã đoán, việc lạ chẳng thấy đâu, xem chừng lời nói của cô nhân viên kia đều là lời vô căn cứ. Vì thế gã lại hẹn cô đến, nói rằng xe này không có vấn đề gì cả, không thể trả lại được, đối phương nghe xong dĩ nhiên không vui.

Hai người lại vì việc này mà nổi lên tranh chấp. Cuối cùng không biết có phải vì cả hai đều không muốn chịu thua hay không, bọn họ ra một chủ ý. Chờ đến lúc nữ văn phòng tan làm, gã nhà giàu quá giang một chuyến với cô, xem thử có chuyện gì phát sinh hay không.

Đêm đó, thời gian đã quá 10 giờ rưỡi gần 11 giờ, hai người cùng nhau trở về bằng chiếc xe kia. Người đàn ông ngồi ghế sau để quan sát bên ghế phó lái. Xe chạy dọc theo con đường nhỏ, trong xe không ai nói chuyện với ai, bầu không khí trở nên tĩnh lặng.

Đoạn đường ban đầu vẫn còn thuộc nội thành, người sống xung quanh rất nhiều, vô số bóng xe lướt nhanh qua cửa kính. Hơn nữa trong xe vẫn còn một người sống sờ sờ ra, cô gái kia dĩ nhiên không còn sợ hãi. Mà đại gia kia lại càng không phát hiện gì kì lạ, trong lòng chắc chắn tinh thần cô gái kia không được bình thường nên mới sinh ra ảo giác.

Đoạn đường sau đó dần trở nên vắng vẻ. Cô gái kia cũng không phải dạng nghèo khó gì, nhưng ở đô thị loại một này muốn mua nhà cũng không phải chuyện dễ, cô chỉ có thể ở nơi tương đối hẻo lánh.

Trên đường vắng vẻ vô cùng. Đèn đường tù mù lúc ẩn lúc hiện, xe cộ qua lại cũng rất ít, trừ vài chiếc taxi thỉnh thoảng phóng vụt qua thì chỉ còn lại bọn họ.

Cô gái đã bắt đầu hơi sợ hãi. Những lúc trước đều là dưới tình huống này mà nhìn thấy bóng người bên ghế phó lái, vì khẩn trương và muốn an toàn nên cô đã cho xe chạy chậm lại, không ngờ việc lạ lúc này lại xảy ra. Xe đi được một lúc, nữ văn phòng đột nhiên nghe thấy người đàn ông kêu cô tăng tốc, giọng điệu cực kỳ hoảng loạn.

Nữ văn phòng vốn dĩ trong lòng đã rất khẩn trương, một câu kia của gã đại gia càng khiến cô hốt hoảng, nghĩ rằng thứ kia đã xuất hiện rồi. Quay đầu nhìn lại, ghế phụ vẫn trống không, hỏi người đàn ông đã xảy ra chuyện gì, gã không giải thích nhiều, chỉ hoang mang nói có người đuổi theo chúng ta, sau đó không nói nổi cái gì nữa.

Nữ nhân viên vội vàng nhìn lại kính chiếu hậu. Con đường phía sau đen như mực, chỉ thấy vài ánh đèn đường loang lổ chiếu trên mặt đất, chẳng thấy gì khác. Cô định hỏi gã nhà giàu mấy câu, lời chưa ra khỏi miệng đã nghe gã a một tiếng, cả người đập mạnh về phía cửa kính. Cô gái bị dọa giật mình, lạc tay lái khiến cả chiếc xe đâm sầm vào một cây dương lớn bên đường.

May mắn lúc đó tốc độ xe không nhanh, chỉ chừng bảy mươi cây, hơn nữa chất lượng xe Đức vẫn rất tốt, cô cũng buộc đai an toàn kĩ càng nên khi xe đâm vào đại thụ, nữ văn phòng chỉ bị túi khí đập vào mặt, ngoài ra cũng không bị thương.

Người gặp tình huống bất ngờ thường hay luống cuống tay chân, nữ văn phòng lại càng thêm hoảng loạn, hơn nửa ngày sau mới có thể xuống xe gọi điện thoại cầu cứu. Nhưng lúc đó cô lại phát hiện gã nhà giàu đã không còn nhúc nhích, đoán là gã bị va chạm vào đâu đó nên ngất xỉu, không dám đụng vào. Đến lúc xe cứu thương chạy đến thì phát hiện gã đã chết, trên người không có lấy một vết thương rõ ràng nào, càng đừng nói đến là thương tích trí mạng.

Việc này nghe qua thật sự rất quái dị.

Công ty của gã nhà giàu kia ở địa phương cũng coi như có chút danh tiếng, việc cũng vì vậy mà truyền xa. Nhiều người suy đoán, có phải gã đã làm việc thất đức nào rồi để oan quỷ câu hồn hay không, cũng có vài lời nói gã đại gia nọ chết thay cho nữ văn phòng. Thứ cô đã thấy trong xe là vì nó muốn tìm

kẻ chết thay mà đến, mục tiêu cũng đã định, không ngờ tới gã đại gia lại xuất hiện, chết oan uổng.

Nói chung bất luận người ta đồn đãi ra sao, chiếc xe này muốn bán cũng không dễ dàng nữa. Nữ văn phòng vì chuyện này mà bị kiện cáo, bị bà vợ của người đã chết bắt bồi thường rất nhiều tiền, không còn cách nào khác, ngay cả nhà cũng bán mà vẫn chưa đủ tiền, bèn đem xe bán lại với giá rất thấp. Nếu là chiếc xe khác trong quá khứ từng gặp chuyện, chỉ cần lặng lẽ âm thầm bán đi thì vẫn có khả năng. Nhưng chiếc xe này lại quá nổi tiếng, dù giá cả rất thấp nhưng vẫn không ai muốn mua. Thời điểm chuyện đến tai tôi, xe chỉ bán gần mười vạn. Giá rẻ đến nỗi phải khiến người ta kinh ngạc!

Nghe lời người môi giới nói trong điện thoại có vẻ khá đáng tin, tôi và Bạch Khai sắp xếp đến xem thử một chuyến. Xe vẫn đỗ trong một góc, bên trên phủ tấm bạt chống bụi nên không nhìn rõ lắm. Bên môi giới nói sơ qua về tình trạng của chiếc xe này, sau đó để chúng tôi tự mình thử, cảm giác cũng không tệ.

Đó là một chiếc SUV của Đức, tôi vừa nhìn đã thích. Chiếc xe kia nếu sau khi về tay vẫn không bán được, thôi thì để mình chạy cũng tốt. Vì vậy tôi nói mình cần chút thời gian suy nghĩ, trở về bàn bạc với Bạch Khai xem sao.

Vì tính chất công việc nên các kiến thức về nhà đất của tôi không ít, nhưng xe thì không như vậy. Lúc trước tôi cũng hay lười lái xe, bình thường đều là Tần Nhất Hằng làm tài xế. Hơn nữa trong chuyện này còn có điểm quỷ dị, nhất định phải xem xem ý kiến của Bạch Khai như thế nào đã.

Y cũng không tỏ thái độ ngay, trước tiên định chuyện phân chia lợi nhuận sau khi bán xe, y vẫn như cũ được phần nhiều hơn. Tôi không phản đối, dù sao lúc đầu cũng là vì không có nhà để kiếm tiền nên mới tìm đến chiếc xe này, lấy nhiều lấy ít cũng không ảnh hưởng gì.

Lúc lên đường, Bạch Khai có nói, Tiểu Khuyết, tôi sẽ không lấy không tiền của anh đâu. Để ca ca dạy cậu học nhé. Tiết đầu tiên sẽ là xe hơi nếu từng xảy ra chuyện xấu, thế thì đừng có ngốc mà chui rúc trong xe nghiên cứu làm gì, phải đến chỗ phát sinh sự cố kiểm tra đã!

Tôi cảm thấy lời Bạch Khai có gì đó sai sai, hỏi, vậy ý anh là uế vật sẽ không ở trong xe à? Vậy chúng ta đem cây búa đến đập luôn xe là được rồi!

Sao não anh không thông minh thêm được chút nào vậy hả? Bạch Khai lại thấp giọng nói, tôi nghi ngờ gã đại gia kia trước khi lên xe đã chết rồi. Trong cái nghề này, chuyện người chết có thể hoạt động cũng không phải chuyện lạ. Có hai nguyên nhân, một là xác chết vùng dậy, hai là bị thượng thân. Người đã chết lại có thể chạy nhảy lung tung nghe rất đáng sợ, nhưng dù sao cũng chỉ là dựa vào bản năng đi cắn người sống, hoàn toàn không có chuyện biết mở cửa ngồi vào xe, vậy thì chỉ còn lí do thứ hai.

Nhưng tại sao gã lại vô duyên vô cớ bị thượng thân?

Tôi hỏi, có phải trong xe đúng là có ma quỷ, lúc gã tự mình lái xe đã bị thượng thân? Bạch Khai phản đối, bảo, thượng thân không phải nói muốn thượng là thượng, người đàn ông kia tám chín phần là bị người khác tính kế.

Tôi nhớ lại toàn bộ câu chuyện, quả thật phân tích này của y rất hợp lí.

Cô bồ kia hao phí cả tuổi thanh xuân chỉ để cặp kè được với đại gia, đơn giản là vì tiền tài, đến cùng không chỉ bị người ta đùa bỡn, ngay cả nhà cửa xe cộ cũng đều mất trắng, nhất định không thể chịu đựng được, mấy việc trả thù này nọ cũng có thể làm ra lắm.

Vì thế chúng tôi quyết định đến hiện trường tai nạn nhìn trước, tìm được manh mối rồi mới tính bước tiếp theo. Có thể không liên lụy đến người sống vẫn là tốt nhất, lòng dạ con người so với quỷ thần còn khó đoán hơn. Vụ tai nạn ngày ấy rất nổi danh, hai người chúng tôi không mất quá nhiều công sức hỏi thăm đã đến nơi.

Con đường ấy thật sự rất hẻo lánh, dù không phải là quá hẹp nhưng xe cộ cũng ít khi chạy qua. Hàng cây dương hai bên đường rất cao lớn, tán cây gần như che kín cả con đường, thoạt nhìn sẽ thấy âm trầm quỷ dị, lạnh cả sống lưng.

Theo những thứ hỏi thăm được, chúng tôi đã tìm ra ngay cái cây xảy ra va chạm nằm gần cuối con đường. Thân cây rất dày, dù đã bị đâm vào cũng chỉ lưu lại bên ngoài một ít vết trầy, cũng không biết đã bao nhiêu tuổi rồi. Nhìn từ vết trầy bên ngoài, có thể nhìn ra lúc xảy ra va chạm, tốc độ lái xe cũng không đủ nhanh đến mức chết người. Tôi định hỏi xem Bạch Khai có phát hiện gì không, vừa quay đầu lại thì thấy y đang ngồi xổm sờ mặt đất bên cạnh rễ cây.

Tôi hỏi y, Tiểu Bạch, anh đang định xây bồn tiểu đấy à?

Bạch Khai chửi tôi, mẹ nhà anh! Tôi không rảnh diễn hoạt hình Shin cậu bé bút chì với anh đâu, sau đó lại nói tiếp, có gì đó không đúng lắm, cái cây này không phải được tưới bằng nước. Tôi tò mò lấy tay sờ thử, mặt đất rất ẩm ướt, Bạch Khai lấy tay vốc một nắm đất đưa đến trước mũi tôi: "Anh ngửi thử xem, mùi gì đây?"

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 26: Tự chạy

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Beta: **Thanh Thảo**

Tôi cứ tưởng Bạch Khai đang nhân cơ hội trả thù tôi, nhưng mùi hương quen thuộc truyền đến từ dưới cánh mũi lại khiến tôi ngạc nhiên. Cẩn thận suy nghĩ một lúc, tôi lắp bắp kinh hãi, đây không phải là mùi rượu sao.

Tôi không phải kiểu người thích uống rượu xã giao gì, nhưng lúc cần vẫn sẽ uống mấy li. Trên mặt đất chỗ này có rượu trắng ai đó tưới lên, hơn nữa mùi còn nặng như vậy, chắc độ cồn cũng không thấp.

Tôi nói, chẳng lẽ có ai đó muốn giết cái cây này à?

Bạch Khai đứng dậy liếc nhìn thân cây, nói, không phải, đây là đang cúng.

Nghe bảo là cúng, tôi theo thói quen nghĩ rằng dưới gốc cây có chôn thứ gì đó. Trước đây tôi từng nghe thấy rất nhiều tin tức, nói có đoạn đường nào đó định sửa sang lại, muốn đào gốc đại thụ để dời đi. Lúc khởi công lại phát hiện dưới gốc cây có chôn hũ tro cốt hoặc là hài cốt này nọ. Thật ra đó không phải thứ gì tà đạo, có thể thân nhân người chết chỉ muốn thực hiện ý nguyện người thân tìm được sinh mệnh mới mà thôi.

Tôi nói suy đoán của mình cho Bạch Khai, hỏi y có phải ở đây lén chôn người đã mất hay không. Thi thoảng người nhà người ta đến đây tế bái, rải ít rượu, lại ngồi xổm dưới gốc cây tâm sự cũng có thể lắm chứ. Chẳng qua vì bọn họ mới rời đi chưa lâu, mùi rượu còn chưa kịp bay hết nên chúng tôi mới ngửi thấy mà thôi.

Bạch Khai không trả lời tôi. Y lấy chân đạp lên gốc cây, hình như còn thấy không đủ cao mà dứt khoát ôm cây trèo lên luôn. Tôi chưa từng nghĩ đến thân thủ của y lại tốt như vậy, nhoáng vài cái đã leo hơn mấy mét, cho đến khi hái được một chiếc lá mới trèo xuống. Sau khi xem xét kĩ càng, y đưa cho tôi, nói:

Thiếu Tâm Nhãn, đến lúc chứng minh chỉ số IQ của anh rồi. Anh nhìn xem, có thấy gì kỳ lạ không? Nhìn cho kĩ vào đấy.

Tôi đã từng nhìn thấy lá cây dương không ít lần, khi còn nhỏ cũng hay cùng đám bạn nhặt làm đồ chơi, rất quen thuộc. Tôi cầm mảnh lá trong tay nhìn mãi mà vẫn không thấy có gì lạ, bèn chạy đến dưới gốc cây nhặt một chiếc khác để so sánh, lúc này mới phát hiện trên mặt chiếc lá Bạch Khai đưa cho tôi có một vài hoa văn kì lạ, giống như vết liền lại sau khi bị sâu ăn vậy.

Tôi hỏi Bạch Khai, anh định nói với tôi là cái cây này có sâu đó hả? Mẹ nó anh nói rượu trắng là để đuổi sâu thử xem, tôi chôn anh luôn dưới gốc cây bây giờ.

Bạch Khai bật cười, nói Thiếu Tâm Nhãn anh có tiến bộ rồi đó. Ngón tay y chỉ về phía trước: "Cái này là cây giải oan. Không phải ở đâu cũng có đâu!" Bạch Khai cầm lấy chiếc lá chỉ cho tôi thấy, hoa văn trên đây đều là do ma quỷ làm ra. Con đường này chính là nơi lão Diêm Vương hồi phủ nhất định phải đi qua, còn đây có thể xem là biển báo hiệu to đùng cắm bên lề đường đấy".

Tôi chỉ muốn vứt lá cây đi, cảm thấy lời của Bạch Khai thật sự rất vớ vẩn. Mặc dù trên lá có hoa văn, nhưng hoa văn đó hết sức bình thường, không giống có người cố ý làm ra. Tôi nói, làm sao mà anh thấy được? Bạch Khai phì cười, lúc ông đây xuất đạo anh còn đang học bảng cửu chương đấy! Tôi nói cho anh biết, bây giờ vẫn còn là ban ngày, đến tối anh lại đến chỗ này bẻ một cái thử xem nhé? Dám không?

Lời y nói bâng quơ như vậy, người như tôi cũng sẽ không mắc mưu. Nhưng trước mắt chuyện của chiếc xe kia chắc chắn bắt đầu từ cái cây này. Tôi nghĩ một lúc, cất tiếng đồng ý. Bạch Khai nói, vậy thì tối nay anh đến đây một mình nhé, tôi sẽ ở khách sạn đợi anh mang tin thắng lợi trở về.

Nghe bảo là phải tự mình đi, tôi không được thoải mái cho lắm, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, hối hận cũng vô ích. Lúc ăn cơm cùng Bạch Khai, tôi suy nghĩ một lúc, thấy dù sao đây cũng là đường cái, an toàn hơn là bị vây trong nhà nhiều. Hơn nữa tôi chỉ đến ngó một cái xem có thứ gì kỳ lạ hay không, cũng không trêu chọc phải thứ gì, chắc sẽ không có gì nguy hiểm nhỉ.

Tự an ủi chính mình vài câu, tự tin của tôi cũng nhiều hơn một chút. Ăn cơm xong, tôi và Bạch Khai ở trước cửa tiệm đường

ai nấy đi. Lúc tôi đến đó là hơn tám giờ, trên đường xe cộ tới lui không ít. Tôi đến dưới gốc cây thấy có rất nhiều lá rụng, nhưng không biết có phải do cùng một cái cây rớt xuống hay không, bèn trèo lên cây bẻ một chiếc cho chắc.

Hẳn mọi người đều đã thấy qua cây dương, lúc lớn rồi sẽ rất cao, không thể nhảy nhảy vài cái là hái được. Lúc nhỏ tôi rất nghịch ngợm, leo cây cũng không phải lần một lần hai, nhưng bây giờ đã qua nhiều năm như vậy không biết còn có thể trèo được không nữa. Leo được một lúc lại tụt xuống cởi âu phục ra rồi leo lên tiếp. Cứ như vậy mấy tài xế lái xe ngang qua đều tưởng tôi là tâm thần trốn nhà đi chơi, còn bấm còi ầm ĩ.

Thử vài lần, rốt cuộc tôi đã lĩnh ngộ được vài bí kíp có ích. Cố hết sức mới hái được một chiếc lá mang xuống, suýt chút nữa thì tôi đã cắm thẳng mặt xuống đất như chó ăn phân. Cầm chiếc lá lật qua lật lại dưới ánh đèn đường, phía trên đúng là có vài vết như vết sẹo nhưng không có gì đặc biệt.

Tôi cảm thấy Bạch Khai không cần phải nói ra những câu kia chỉ để đùa bỡn mình. Chẳng lẽ bây giờ vẫn còn quá sớm ư? Đang nghĩ ngợi, đột nhiên từ con đường bên cạnh có một chiếc xe vụt ngang qua. Tôi ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy biển số xe quen thuộc liền hoảng hốt. Đó chẳng phải chính là chiếc xe tôi vừa ý sao? Lúc định nhìn lại cho kĩ thì nó đã chạy được một khoảng xa, không biết tài xế là ai.

Trong lòng tôi đã dấy lên cảm giác không ổn.

Trước kia từng nghe các câu chuyện xưa kể lại, những thứ thuộc thế giới bên kia thường sẽ không ngừng lặp đi lặp lại hành động cuối cùng trước lúc chết của mình như một vòng luẩn quẩn. Chẳng lẽ chiếc xe này mỗi tối cũng tự chạy đến đây ư? Bên trong có hồn ma vị đại gia kia sao?

Nghĩ như vậy, tôi liền lập tức đuổi theo. Tốc độ xe không quá nhanh, chạy đuổi theo vẫn kịp.

Thật ra thì trong lòng tôi cũng có chút lo lắng, vừa muốn nhìn thử xem tài xế là ai, mà cũng sợ đó lại chẳng phải người. Đã lâu không vận động mạnh, tôi chạy được một quãng đã thở không ra hơi, vẫn may là bắt kịp. Đúng lúc tôi đã có thể vươn tay chạm vào được cốp xe, đột nhiên có một bàn tay thò ra từ cửa, xua xua liên tục với tôi, xem chừng không muốn tôi đuổi theo. Tôi thấy vậy lại càng tò mò hơn, chân cố gắng phát lực chạy nhanh thêm. Lại nghe có tiếng Bạch Khai truyền từ trong

xe kêu lớn, mẹ nó anh chán sống rồi phải không! Biết có cái gì đang đuổi phía sau không hả?

Da đầu tôi tê dại, còn có cái gì đang đuổi theo ư? Sao tôi lại không thấy gì hết? Tôi nói, anh mau dừng xe! Bạch Khai lại gào lên, tôi thấy anh không phải là thiếu tâm nhãn nữa mà là tử tâm nhãn luôn rồi! Xe có phải do tôi lái đâu, mẹ kiếp sao mà dừng được!

Trong lúc chúng tôi nói chuyện, xe đã lao thêm vài chục mét, đối với một kẻ vốn đã mệt muốn chết lại còn phải dành sức ra la hét thật sự là khổ sở vô cùng, tôi nắn cái hông đau nhức mà dừng lại bên đường. Chiếc xe chạy đến cuối đường, dừng lại ngay trước vạch đèn xanh đèn đỏ. Tôi không hiểu nổi Bạch Khai đang muốn làm gì, đường chỗ này cũng không phải vách núi, người lại ngồi trên ghế điều khiển, thế không phải y lái chứ là ai?

Tôi đi bộ qua chỗ Bạch Khai, y đã xuống xe, trong xe không còn ai khác. Tôi tức giận nói, anh xem tôi là chó đấy à?

Bạch Khai xua tay, nói anh không tin thì cứ thử xem sao, sau đó mở cửa xe ra cho tôi. Lúc trước xem xe cũng chỉ là xem nội thất bên trong, chưa thử động tay lái. Tôi dứt khoát chui vào, một là nhìn xem Bạch Khai đang làm trò quỷ gì, thứ hai là tiện thể thử xem cảm giác lái ra sao, sau này lúc báo giá cũng có thể kiếm vài khuyết điểm mà ép giá.

Xe thật sự rất tốt, không có vấn đề gì. Bạch Khai ngồi ở ghế phụ, bảo tôi quay đầu ở giao lộ để trở về con đường kia. Sau đó y xuống xe, khoa tay múa chân bảo tôi cứ chạy về phía trước. Lăn lộn nãy giờ, đồng hồ chỉ mới điểm chín giờ. Tôi không chút lo lắng, cứ vậy dẫm chân ga tiến về phía trước.

Lúc đầu mọi chuyện vẫn rất bình thường. Thỉnh thoảng tôi sẽ đánh mắt về kính chiếu hậu xem có thứ gì đuổi theo không. Sau khi chạy được một đoạn, đột nhiên tôi phát hiện có chuyện không bình thường xảy ra.

Xe bắt đầu có hơi mất khống chế. Loại cảm giác này rất khó hình dung, không phải do xe có vấn đề, mà hình như là tay của mình không nghe lời chính mình nữa.

Càng về sau loại mất khống chế này càng mạnh mẽ, mắt thì thấy xe đang chạy chậm về phía trước, muốn dừng lại nhưng chân đạp phanh mãi mà vẫn không dừng được. Nỗi lo lắng trong tôi bắt đầu sôi trào, mẹ nó đừng nói là sắp bại liệt nửa người đấy chứ!

Dù tốc độ xe rất chậm, nhưng nếu không thể ngừng lại, cứ như thế này lao thẳng qua đèn đỏ rồi bị xe khác đâm phải thì có là ông cố nội tám đời nhà tôi cũng không chịu nổi.

Mồ hôi mẹ mồ hôi con đổ đầy trên trán tôi, loại cảm giác bất lực này thật khiến người ta khó chịu. Nhưng thật bất ngờ, sau khi xe đi qua cái cây kia một khoảng ngắn, tôi đã có thể điều khiển thân thể của mình, ngay lập tức đạp phanh chân, vừa mở cửa ra ngoài đã thấy Bạch Khai đứng cách đó không xa, vẻ mặt đúng kiểu vui sướng khi thấy người gặp họa.

Tôi tức giận hỏi y, cái xe này bị gì vậy? Mẹ nó còn biết tự chạy cơ đấy!?

Editor: Xin lỗi mọi người vì đến giờ mới đăng chương mới. An thấy nhiều bạn bị xóa truyện mà cũng lo quá. Xin phép nhắc lại, truyện đã có **wordpress** và **fanpage Hung trạch bút kí**, các vị đại gia có thể ghé thăm.

Thêm nữa, cây dương xuất hiện trong truyện này, vì An chưa thấy bao giờ nên không biết nó chính xác trông như thế nào mà đưa hình lên, mọi người có thể tự search xem nhé.

P/S: Lão Tần chương sau sẽ xuất hiện. Các vị đại gia có háo hức không?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 27: Miệng ngậm giày gặp Nhất Hằng

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Beta: **Thanh Thảo**

Bạch Khai tấp xe vào ven đường, nói chúng ta cứ từ từ, cái xe này chơi vui hơn người ta nghĩ đó! Sau đó chúng tôi cũng không quan tâm xem để xe ở đấy có thể bị cảnh sát dán giấy phạt hay không mà đến một tiệm cơm nhỏ gần đó ăn bữa khuya. Cơm chiều mới ăn chưa lâu, lại không thể uống rượu, chúng tôi bèn uống coca cắn đậu phộng nói chuyện phiếm.

Thời gian loáng cái đã đến 11 giờ, bụng thấy hơi đói, tôi ăn vài miếng rau dưa rồi cùng Bạch Khai trở về chỗ đậu chiếc xe kia. Xe vẫn đậu ở chỗ cũ, chắc tại ở đây quá vắng người, có đỗ xe trái phép cũng không bị ai đến lôi đi.

Chúng tôi lại leo lên xe, một lần nữa lặp lại tuyến đường trước đó. Xe chạy đến nửa đường thì bị Bạch Khai ngừng lại. “Tiểu Khuyết, răng của anh còn chắc không vậy?” Y cởi chiếc giày đang đeo trên chân đưa cho tôi nói, anh cắn thử xem. Tôi tức giận trừng mắt, mẹ nó tôi là chó hả?

Bạch Khai lại nói, không phải, ngậm giày là để làm giảm dương khí, nếu không lát nữa sợ là không nghe được. Tôi đây là đang lo lắng cho anh đấy Tiểu Khuyết à, tôi sợ giày của anh cứng quá, nói xong y cũng thật sự ngậm lấy một chiếc.

Thấy một màn đó tôi cũng không thể không làm theo, nhưng nhất định sẽ không ngậm giày của y. Đều là ăn phân, ăn của chính mình cũng sẽ tốt hơn là ăn của người khác. Tôi cởi giày ra, đưa lên miệng cắn. Hôm nay giày tôi đi là giày da, khá nặng, cắn một lúc đã thấy mệt. Tôi nhìn trái nhìn phải, may mà trên đường không có ai, nếu không lỡ đâu bị phát hiện, chắc ngày mai sẽ lên trang nhất mất.

Xe tiếp tục tiến về phía trước.

Tất cả đều bình thường, qua đoạn đường kia, xe lại bắt đầu mất khống chế. Tôi đã có kinh nghiệm lần trước, lần này ngồi xe thoải mái như đi ngắm cảnh. Nhưng xe chậm rãi chạy được một lúc, tôi lại bắt đầu nghe được vài âm thanh lạ vọng lại từ phía sau. Nhưng trong kính chiếu hậu lại không thấy có gì, tôi lắng tai nghe thật kĩ, tiếng động này rất giống tiếng mưa liên tục đập vào mặt rương vậy, nhưng lại không đủ phát ra tiếng động quá lớn.

Bạch Khai bên cạnh không ngừng đưa mắt ra hiệu với tôi. Tôi hỏi nhỏ, tiếng gì vậy? Vì trên miệng vẫn đang ngậm giày, tôi phải mất nhiều sức lực lắm mới nói chuyện được, cũng không biết Bạch Khai nghe có hiểu hay không.

Bạch Khai phì phì nhổ giày ra, nói, anh thấy tiếng động đó nghe hay không? Tôi tức giận mà không thể mở miệng nói được, trong lòng không ngừng kêu gào, giờ này mà anh còn nói giỡn được hả? Thật sự là tức muốn chết.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Bạch Khai cũng nói được một câu đứng đắn: "Phía sau đều là tiểu quỷ với không tới xe nên đập cửa đòi kẹo đường ăn ấy mà. Anh có không? Nếu không thì tôi đành phải vứt anh ở lại thôi." Bạch Khai vừa dứt lời, tiếng động liền xuất hiện ở cửa kính bên trái chỗ tôi đang ngồi.

Tôi quay đầu, một gương mặt người đột nhiên xuất hiện ngoài cửa xe, là Tần Nhất Hằng! Vậy mà lại là Tần Nhất Hằng!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, hắn dán thứ gì đó lên cửa kính xe rồi chớp mắt đã biến mất không thấy tăm hơi. Qua kính chiếu hậu, tôi nhìn thấy thân ảnh quen thuộc ấy đang đi sang đoạn đường bên kia.

Tôi theo bản năng a một tiếng, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Thể lực của Tần Nhất Hằng tốt hơn tôi rất nhiều, chạy nhanh như bay. Chờ đến lúc tôi muốn kêu tên hắn đã chẳng thấy người đâu nữa. Cũng vì một tiếng kêu ấy mà giày trong miệng rớt ra, thanh âm phía sau lập tức biến mất. Bạch Khai buồn bực nhìn tôi, chắc lúc nãy y không thấy Tần Nhất Hằng rồi. Tôi giơ ngón tay cố gắng chỉ cho y thấy thứ trên mặt kính, y cũng rất sửng sốt.

Xe chạy đến giao lộ, tôi xuống xe tìm thứ dán trên mặt kính, dù sao cũng không tìm được Tần Nhất Hằng nữa. Lúc ở trong xe tôi đã biết đây là thứ gì, chỉ là muốn xác nhận xem phía

trên có chữ viết hay thông tin gì Tần Nhất Hằng lưu lại hay không mà thôi.

Đây là một mảnh lá dương, một mặt được hắn bôi thứ gì đó như keo nước. Tôi không dám gỡ xuống, sợ sẽ làm mất chi tiết quan trọng. Bạch Khai chăm chú quan sát, không nói chuyện. Tôi hỏi, không phải tôi hoa mắt phải không? Hồi nãy tôi thật sự đã nhìn thấy Tần Nhất Hằng đấy! Bạch Khai gật đầu, không phủ định. Y dùng giọng rất nghiêm túc nói với tôi, đây là oan được giải trên cây, không cần biết người đến có phải Tần Nhất Hằng hay không, nhất định đã có vấn đề.

Nghe y nói vậy, trong lòng tôi lập tức có suy nghĩ xấu.

Cái này là cây giải oan mà, không lẽ Tần Nhất Hằng đã chết rồi ư? Hắn thấy tôi tới nên mới hiện thân báo với tôi hắn có oan tình? Tôi không dám nghĩ nhiều nữa, bản lĩnh của Tần Nhất Hằng là cái dạng gì chứ, chỉ số hồi máu và phòng ngự đều rất cao, không thể chết dễ vậy được.

Tôi nói, Bạch Khai, anh nhìn xem cái lá này có chỗ nào kì lạ không? Tôi đã quan sát qua, bên trên cũng có sẹo, nhưng mấy vết sẹo đó thật sự không có gì đặc biệt, tôi nhìn mãi mà chẳng ra huyền cơ gì. Bạch Khai lấy tay sờ sờ: Tôi phải đốt nó mới biết được. Y lấy bật lửa ra, lại nói, Tiểu Khuyết, anh phải chuẩn bị tâm lí cho tốt đấy.

Tôi gật đầu đáp lời dù thật ra cũng không biết vì sao phải làm thế. Bạch Khai cẩn thận gỡ chiếc lá dán trên cửa kính xe xuống, ngồi xổm bên đường dùng bật lửa đốt. Lá cây còn chưa khô, cho nên không thể cháy được, chỉ có thể dùng bật lửa không ngừng đốt, rất nhanh đã có khói bốc lên.

Bạch Khai hô, anh đừng thở, thứ này mà ngửi vào là bị thương đấy. Bản thân y lại hít mạnh một ngụm, ho khan hai tiếng, lại hít vào. Chờ đến lúc đốt xong hai mắt đều đã hoe đỏ. Nửa ngày sau y mới mở miệng nói một câu, Tiểu Khuyết, có gì đó không đúng, mùi không ổn!

Tôi nói, đây cũng không phải thuốc lá, mùi làm sao mà ngon được, anh trước nói cho tôi biết, việc này có quan hệ với Tần Nhất Hằng hay không? Bạch Khai lắc đầu nói, đây là cái lá độc nhất trên cây đấy, thân thủ Tần Nhất Hằng quả nhiên rất tốt, mẹ nó đến cái này mà cũng tìm ra được. Mai mốt lúc chia tiền thì bớt phần tôi lại, đưa cho hắn làm phí dịch vụ đi.

Sau đó y giải thích cho tôi, cái cây này nói là cây giải oan, nghe thì giống như nơi mấy thứ đó đến tìm lại thanh danh, thật

ra không phải. Nói đơn giản thì là chỗ để trút bỏ, cũng không biết có phải là hành động chính nghĩa của người nào đó không, nói trắng ra cũng chỉ là cho cô hồn dã quỷ chút hi vọng, để chúng đừng làm loạn nữa mà thôi.

Đất nước chúng ta rất nhiều nơi đều trồng cùng một loại cây, bình thường đều nằm hai bên đường, nhưng nếu là trong trường học hoặc công viên thì hoàn toàn tùy thuộc vào ý muốn của người trồng. Người trồng cây này không phải chỉ nhân viên cục lâm nghiệp, mà là người họa lên chiếc lá đầu tiên trên cây. Bọn họ đều là người trong nghề, nguyên nhân để làm việc này có rất nhiều. Có khi là để khai thông âm khí mồ mả, có khi là để bày cục hại người, cũng có khi chỉ là làm việc thiện, việc tốt, vân vân mây mây.

Việc gọi là họa này cũng chỉ để dễ hình dung hơn thôi. Thao tác cụ thể rất phong phú, có cái vẽ phù lên trên, có cái đốt thủng một lỗ, thậm chí tự mình điều chế nước tẩy để rửa trôi cũng được. Dù sao thì dùng cách gì đi nữa kết quả cũng giống nhau, đều loan báo cho ma quỷ xung quanh biết, chỗ này có thể giúp các ngươi giải oan, hoan nghênh mọi người quẹo lựa quẹo lựa.

Sau khi chiếc lá mọc đầu tiên được họa lên, cả cái cây đều chính thức biến thành một bia mộ sống. Ngày sau nếu không liên tục cung phụng, ma quỷ dù tìm được hi vọng cũng sẽ gây náo loạn. Hơi sơ sẩy một chút sẽ làm hại đến cây cối con người hoặc là con vật chung quanh. Lấy ví dụ ngay ở con đường này, hậu quả trực tiếp nhất chính là tai nạn giao thông ở đây nhiều hơn hẳn các nơi khác, nguyên nhân chính là vì đã không thể áp chế những hồn phách này nữa.

Tôi dựng lỗ tai nghe Bạch Khai giải thích, có điều càng nghe lại càng loạn. Vậy quan hệ giữa cái cây này và tiểu quỷ trên đường là gì? Lại có quan hệ gì với Tần Nhất Hằng? Nghĩ đến đó, tôi giật mình nhớ đến một chuyện, nãy giờ xem ra đầu có vấn đề rồi. Mẹ nó giả sử cái cây này có liên quan đến Tần Nhất Hằng, làm sao hắn biết tôi đang ở đây? Là trùng hợp gặp được? Còn có chuyện như vậy sao? Chẳng lẽ hắn vẫn luôn núp ở chỗ khuất nào đó theo dõi tôi? Vì cái mẹ gì không xuất hiện chứ? Nhất định phải trốn tránh tôi ư?

Tôi càng nghĩ lại càng thấy không đúng, trong lòng nóng như lửa đốt.

Tôi nói, Bạch Khai, anh nói cho tôi biết, anh với Tần Nhất Hằng thông đồng với nhau chứ gì? Anh biết hắn ở đâu phải

không? Mẹ nó anh mà lừa gạt tôi cái gì, ông đây liền đem anh đi bạch bạch với thế giới này luôn, anh tin không hả?

Bạch Khai tức giận nói, cái đệt, ông đây còn muốn tìm Tần Nhất Hằng đây này. Có điều tôi nói cho anh biết, cái cây này đúng là do Tần Nhất Hằng trồng, không sai được! Tôi lại hỏi, anh dựa vào cái gì mà nói vậy hả? Anh là chó anh ngửi một cái là đoán được chắc?

Bạch Khai chửi tục một tiếng, "Biết từ lâu rồi! Hồi nãy ta đây ngửi mùi chỉ là để xem thằng cha họ Tần đó còn sống hay không thôi. Bây giờ xem ra hắn còn sinh long hoạt hổ lắm, anh cũng đừng ở đây làm trò mèo với tôi nữa!"

Bạch Khai nhổ một ngụm nước miếng, bảo, tôi nói cho thiếu tâm nhãn anh biết, chỉ cần anh có nguy hiểm Tần Nhất Hằng nhất định sẽ xuất hiện. Tôi dùng chiêu này cũng là vì hết cách thôi. Nhưng mà nhìn anh bây giờ có vẻ không đủ nguy hiểm, đừng có ép tôi, coi chừng tôi lấy dao xẻo vài miếng đấy.

Tôi ngây ngẩn cả người, cũng không phải vì lo lắng Bạch Khai sẽ thật sự động thủ phóng dao. Tôi chỉ muốn biết, Tần Nhất Hằng xuất hiện là để bảo vệ thứ ở trên người tôi, hay hắn thật ra vẫn còn nhớ đến người bạn này? Tôi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Bạch Khai, không đoán được trong lòng hắn đang nghĩ gì. Nhưng vẫn có một điều tôi hiểu rõ, con người đều không đơn giản như vẻ bề ngoài. Lúc trước muốn mua xe là Bạch Khai liên hệ giúp tôi, thời điểm chọn lựa cũng là y đề cử chiếc xe này. Tổng hợp lại, nếu ngay từ đầu y đã tính toán đem tôi biến thành mồi câu, mà Tần Nhất Hằng quả nhiên lại mắc câu, thế thì thật sự không biết nên vui vẻ hay là nên chửi má nó nữa.

Nhưng dù sao đi nữa, ngay lúc này chúng tôi đều cần bình tĩnh lại. Tôi buông tay, làm một cái hành động khiêu khích.

Tôi và y cũng không phải lần đầu tiên động thủ, có động đao đi nữa cũng không có gì đáng nói. Huống hồ hiện tại lời y muốn nói cũng đã nói, việc làm ăn sau này xem chừng cũng khó tiếp tục. Tôi không để bụng chuyện y đem tôi làm mồi câu Tần Nhất Hằng xuất hiện, dù sao ngay từ đầu hai chúng tôi kết nhóm cũng là vì đợi hắn. Cái tôi để ý là mẹ nó y không thèm báo trước với tôi tiếng nào cả, trông tôi có khác gì con khỉ bị cả đám xúm vào đùa bỡn đâu?

Bạch Khai đốt điếu thuốc, cũng dùng tay khiêu khích tôi, nhưng vẻ mặt của y lại rất kì quái. Tôi nói, anh nói tiếp đi, còn

gì muốn giải thích hay không? Y lại cười nói, bây giờ tôi không muốn cãi nhau với anh nữa, vừa nãy đã đốt cái lá đầu tiên của cây rồi, chuẩn bị chơi *Chiến thắng để tự do thôi! Nói xong y duỗi tay chỉ về phía trước. Không biết từ khi nào cây giải oan đã rụng lá đầy đất.

**Escape to victory: Một bộ phim về cuộc chiến tranh thể thao Mỹ – Anh – Ý kể về những tù nhân chiến tranh của quân đồng minh bị giam giữ trong một trại tù của Đức và phải tham gia vào một trận đấu triển lãm bóng đá với một đội Đức.*

Bây giờ còn lâu mới đến mùa thu, không có khả năng rụng lá quá nhiều thế được, tôi thấy tình huống như vậy cũng không tiện nói tiếp nữa. Muốn gì cũng phải giải quyết chuyện trước mắt đã, nếu không chỉ sợ không còn mạng mà nghĩ nữa.

Tôi nói, chúng ta phải phá cục à? Làm gì tiếp bây giờ?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 28: Đâm trúng Bạch Khai

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Beta: **Thanh Thảo**

Bạch Khai không nhanh không chậm nói, làm gì tiếp bây giờ? Ngoài chờ đợi ra còn có thể làm gì? Anh vẫn còn muốn mua xe nữa à? Bạch Khai quay lại xe, mở cửa ngồi vào trong, mở lời rào đón tôi, Tiểu Khuyết à, tôi chuẩn bị giảng giải đây, mau ngồi vào chuẩn bị lật đổ tảng đá lớn đi!

Tôi không do dự lập tức chui vào.

Xe dừng bên cạnh cây giải oan, chốc lát sau gió đã nổi lên. Lá cây dương dưới đất theo gió bay thốc lên, có vài chiếc còn đáp lên cửa kính xe, làm tôi mấy phen giật cả mình. Tôi ngồi trên ghế điều khiển, cách thân cây rất gần, theo bản năng muốn trốn qua ghế lái phụ. Bạch Khai phía sau dùng khuỷu tay giữ lấy tôi, quát lớn một tiếng "Cắn!" Tôi vừa quay đầu lại đã bị y nhét thẳng chiếc giày mang trên chân vào miệng, mẹ nó đây mới là cái bẫy hoành tráng nhất đây này. Tuy giày của Bạch Khai không có mùi lạ, nhưng ngậm trong miệng cũng chẳng dễ chịu gì. Tôi lại lo lắng nghĩ có thể đây là một phương pháp bảo mệnh nào đó, cũng không dám nhổ ra, trong lúc nhất thời sững sờ không biết phải làm sao.

Bên ngoài gió càng lúc càng lớn, lá bị thổi bay càng lúc càng cao. Tiếng gió ngắt quãng cũng đã bắt đầu truyền vào tai tôi. Qua ba phút, nó càng lúc càng mãnh liệt, không biết vì sao mà nghe như tiếng ai than khóc, làm tôi không rét mà run.

Tôi tin rất nhiều người từng trải qua cảm giác như vậy, nửa đêm gió to càng nghe càng đáng sợ, quá nửa là do nghe giống tiếng người kêu khóc. Mà thanh âm tôi đang nghe lúc này đã không thể hình dung như vậy nữa, nói trắng ra chính là tiếng khóc nghe như tiếng gió rít gào.

Tôi xoay đầu nhìn lại thấy Bạch Khai vẫn rất bình tĩnh, tôi muốn ra hiệu với y một chút, y lại không để tâm. Gió bên ngoài quá lớn, trong miệng tôi lại đang ngậm đồ, không nói gì được. Một lúc lâu sau gió bên ngoài mới nhỏ dần, tôi miễn cưỡng hỏi, khi nào chúng ta có thể đi vậy?

Bạch Khai chau mày, còn chưa kịp mở miệng, cửa xe bên y đột nhiên mở phăng ra, gió từ bên ngoài lập tức tiến vào. Vài chiếc lá cây đập lên mặt tôi, trong lúc hoảng loạn tôi nghe được tiếng mắng chửi của Bạch Khai, con mẹ nó, tiểu quỷ bò vào xe từ lúc nào thế này! Tiếp theo là tiếng cửa xe một lần nữa đóng lại, vội vàng mở mắt, Bạch Khai đã không còn trong xe nữa!

Tôi trông ra ngoài cửa xe, Bạch Khai đang đứng bên dưới cây giải oan, hai tay ôm thân cây trèo lên trên. Gió đã dần yếu lại, tôi lớn tiếng gọi Bạch Khai. Y rõ ràng nghe được tiếng của tôi nhưng chỉ quay đầu liếc mắt một cái rồi lại liều mạng bò lên trên.

Tôi càng nhìn càng thấy kỳ quái, y bò rất nhanh, chốc chốc lại quay đầu ngó xuống dưới một cái, giống như đang xem mình bò cao đến đâu rồi vậy. Tôi nhận ra có điểm không đúng, mẹ nó nhìn thế nào cũng thấy giống như có cái gì đang đuổi theo phía sau Bạch Khai, vậy nên y bất đắc dĩ mới phải trèo lên cây vậy?

Vừa nãy nháo loạn, đích xác y đã cứu tôi, mặc kệ vì mục đích gì tôi đều hy vọng y sẽ không xảy ra chuyện. Nhưng bây giờ tôi cũng hết cách, muốn hỗ trợ cũng không biết phải làm thế nào. Rất nhanh Bạch Khai đã trèo lên đến ngọn cây, tạm thời dừng lại, quay đầu khoa tay múa chân với tôi, trong miệng còn lầm bà lầm bầm cái gì nghe không rõ.

Tôi hô anh nói lớn lên đi, Bạch Khai tức giận chỉ tay xuống gốc cây, lại đánh lên đùi mình một cái! Tôi ngơ ngác, nghĩ một lúc mới hiểu được. Mẹ nó y muốn tôi lái xe tông cái cây này sao?

Chẳng lẽ cô gái kia cũng vì gặp chuyện thế này nên mới tông vào cây? Tất cả đều là lời nói dối? Người trên cây lúc ấy là ai? Tôi không có cơ hội để nghĩ những chuyện này, tay đánh vô lăng lùi về phía sau một đoạn, chân đạp mạnh ga, chiếc xe lập tức vụt lên đâm mạnh vào gốc cây.

Tôi vẫn thường xuyên lái xe, nhưng đương nhiên là chưa từng có chuyện đâm vào người hay cây cối gì. Lúc đó tôi vừa sợ tốc

độ xe quá nhanh lại tự mình hại mình, lại sợ tốc độ quá chậm không có tác dụng, thật sự là rối rắm muốn chết!

Xe đâm vào thân cây thật mạnh, túi khí lập tức bung ra. Tôi quá sốt ruột nên quên thắt dây an toàn, vì vậy bị đập mạnh một cái đến chảy cả nước mắt.

Đột nhiên trong đầu tôi nhảy ra một ý tưởng, mẹ nó ông đây không chỉ không thể kiếm tiền từ cái xe chết tiệt này, sợ là còn phải đền tiền cho người ta ấy chứ! Trong vài giây đó thời gian như ngừng lại, đến lúc tôi mở mắt ra, túi khí phồng lên che mất tầm nhìn, hoàn toàn không biết Bạch Khai đang ở đâu. Tôi mắng một tiếng, đệt mợ! Bạch Khai anh đâu rồi hả? Không ai trả lời tôi.

Giữa đường cái thế này chắc cũng sẽ có mấy chiếc xe đi qua có thể giúp gọi cảnh sát nhỉ? Tôi do dự nửa ngày phân vân xem mình có nên xuống xe hay không, đột nhiên cửa xe bị Bạch Khai mở ra, còn chưa nói lời nào liền cho tôi một đấm. Cú này của y vô cùng mạnh, đánh đến mức tôi đầu váng mắt hoa.

Tay vừa định đánh trả, tôi lại trông thấy Bạch Khai vỡ đầu chảy máu, áo dính đầy đất, trong miệng không biết đang ngậm cái gì, bị y nhổ thẳng vào mặt tôi. Mẹ nó bảo anh ở dưới đỡ tôi, con mẹ nó ai kêu anh tông cây hả! Bạch Khai lại nhổ phì một tiếng, mẹ nó ông đây suýt chút nữa là ngã chết tươi rồi! Tôi nghe vậy lại không nhịn được mà bật cười, nếu đã vậy thì cũng chẳng cần đánh lại y nữa, Bạch Khai bị trời phạt thế là đủ rồi.

Tôi lấy tờ khăn giấy lau mặt, phát hiện những thứ Bạch Khai nhổ ra đều là xác lá cây dương, bảo sao lúc nãy y không thể nói được. Tôi nói, anh trèo lên cây làm cái gì vậy? Cosplay khỉ à?

Bạch Khai tức giận hừ một tiếng, mẹ nó nếu không nhờ tôi lấy thân dẫn tiểu quỷ ra thì anh đã chết ngắc ở trong xe rồi! Tôi cũng lười đấu võ mồm với y, hơn nữa lúc này cũng không phải thời điểm thích hợp để nói chuyện phiếm. Bạch Khai nghỉ ngơi một lúc, sau đó bảo tôi lái xe trở về khách sạn.

Xe bị tai nạn cũng không nghiêm trọng lắm, lái trở về không có vấn đề. Chỉ có túi khí hơi vướng mắt, tôi lại không biết cất vào thế nào bèn lấy dao cắt đi luôn. Hai đứa chúng tôi người hoa mắt, kẻ vỡ đầu lết thân xác mệt rũ rượi dắt díu nhau đi về. Tôi biết Bạch Khai này lòng dạ rất tốt, nhưng qua vài lần lúc

đi hiên ngang lúc về thảm hại thế này, nhất định trong lòng cũng không thoải mái. Dọc theo đường đi luôn miệng bảo tôi hại y, ý là làm cộng sự với tôi nhất định sẽ không có kết quả tốt.

Tôi không cãi lại, y đã đủ khổ sở rồi, cơn giận lúc trước của tôi cũng đã tiêu tan. Sau khi trở về khách sạn, tôi giúp Bạch Khai bôi thuốc. Vết rách trên đầu không lớn, không cần khâu lại, y cũng không muốn tiêm phòng uốn ván, thế là chúng tôi quyết định ở khách sạn một thời gian, bàn luận chút chuyện.

Cả thể xác và tinh thần Bạch Khai đều bị hao tổn, không còn sức trêu chọc nữa. Y nói với tôi một cách nghiêm túc, lúc này anh quá mù quáng, tôi cũng từng có một thời gian như vậy, luôn có cảm giác xung quanh có người muốn tính kế mình. Nhưng sau này tôi hiểu được một điều, nhân sinh trên đời đâu phải ai cũng bị tính kế, có người tính kế anh chứng minh bản thân anh có giá trị. Chuyện này nên vui mới đúng, nhìn xem Bạch Khai tôi là ai chứ? Dù ông đây tính kế anh cũng là phúc tám đời nhà anh, hiểu không?

Tôi bĩu môi, trong lòng biết rõ, thật sự lời y nói cũng có điểm đúng.

Nói đến cùng tôi không phải cũng đang tính kế Bạch Khai sao, không có y, việc làm ăn này của tôi cũng không thể tiếp tục. Tôi im lặng suy nghĩ, nếu là tôi trước kia khi gặp chuyện này nhất định sẽ hoảng loạn, hiện tại gặp phải ngược lại lại dễ nổi giận, không biết loại biến hóa tâm lý này là từ đâu mà ra. Con người đều như vậy, bất tri bất giác mà thay đổi, lại mất rất nhiều thời gian mới có thể nhận ra.

Tôi nói thôi được, không nói cái này nữa. Anh mau cho tôi biết, con đường kia rốt cuộc là thế nào?

Bạch Khai cân nhắc một lúc, nói, thật ra chuyện của con đường kia tôi đã biết trước từ lâu. Khoảng hơn mười năm trước, trên con đường đó từng có một tai nạn. Có nhà trẻ nọ đưa trẻ con đi chơi xuân, không may xe buýt lại gặp tai nạn, rất nhiều đứa nhỏ phải chết oan uổng. Sau đó con đường đó liền không yên ổn nữa.

Bạch Khai châm điếu thuốc, nói thêm, tôi cũng không biết cây giải oan này được Tần Nhất Hằng trồng lúc nào, sau này hỏi thăm mới biết. Hơn nữa tôi còn biết hắn trước đây đã làm rất nhiều chuyện và thế cục, nhưng lại phát hiện chúng đang bị ai đó phá hủy từng chút một. Nói thế anh hiểu được chưa?

Tôi hỏi, ý của anh là rất nhiều thế cục Tần Nhất Hằng lưu lại đều bị ai đó phá hủy sao? Có ví dụ nào không?

Bạch Khai cười nói, không có, nhưng tôi nghi ngờ kẻ phá cục này không phải ai khác mà chính là kẻ bày cục. Thứ nhất, bày cục đều phải trong bí mật, người biết không nhiều, sau này tôi cũng phải dựa vào một vài *lông phượng sừng lân mới biết được, bằng không sẽ rất khó phát hiện sự tồn tại của cục.

*Lông phượng sừng lân: Phượng: phượng hoàng. Lân: kì lân. Những động vật trân quý trong truyền thuyết. Lông của phượng hoàng, sừng của kì lân. Dùng để ví nhân tài hoặc sự vật trân quý ít có. (Huỳnh Chương Hưng).

Anh phải biết là việc bày cục có yêu cầu rất nghiêm ngặt, vô cùng chu đáo và chặt chẽ, nhưng việc phá hư thì không có cách nào cẩn thận như vậy, đương nhiên sẽ có sơ hở mà để lộ manh mối. Tôi gật gật đầu, trong lòng thầm nghĩ mẹ nó sao Bạch Khai nói chuyện đứng đắn thế. Tôi nói, vậy ý của anh là tất cả những thế cục này đều do Tần Nhất Hằng tự bày tự phá ư? Vì sao?

Không biết vì sao nên tôi mới phải tra. Kết quả anh thấy đấy, Tần Nhất Hằng thật sự đã xuất hiện. Bí ẩn này không phải chỉ có mình anh hoang mang, nhưng nhìn chỉ số IQ này của anh chắc không ứng phó nổi đâu, để tôi giúp anh giải đáp. Bạch Khai vỗ vỗ vai tôi, lại nói, tôi đoán là rất có khả năng thế cục Tần Nhất Hằng bày ra trước đó đều có mục đích. Nhưng bây giờ hắn lại muốn từ bỏ mục đích này, cho nên đã bù đắp những sai lầm trước kia.

Ví dụ, anh tính toán kĩ càng đặt một quả bom hẹn giờ, kết quả anh phát hiện uy lực của quả bom ấy lại lớn ngoài tưởng tượng của anh, rất có thể sẽ nổ bay cả căn nhà của mình, cân nhắc mà nói, người bình thường đều sẽ chọn gỡ bom phải chứ?

Tôi thầm kêu thán, Tần Nhất Hằng còn tính là người bình thường được à? Người bình thường sẽ chơi đến thế với bằng hữu của mình sao?

Chẳng lẽ trước đây hắn thật sự đã bày một đại cục, thế cục này lớn đến mức phải có rất nhiều cục nhỏ hợp lại mới được? Đệt mợ nó, rốt cuộc hắn muốn làm cái gì chứ? Bây giờ hắn đang làm gì? Nhất định phải trăm phương ngàn kế bày trận, cuối cùng lại trăm phương ngàn kế tự mình hủy diệt sao?

Cái này chẳng phải quá vô lý rồi sao? Nghĩ một lúc, tôi đột nhiên hiểu ra, chẳng lẽ người bày cục là Tần Nhất Hằng, mà

người hủy cục lại là thứ hắn đã dùng âm khấu mang về sao? Chó má thật! Như thế chẳng phải sẽ mệt chết người à?

Tôi thật sự không muốn nghĩ về nó nữa, bèn hỏi Bạch Khai, anh có phân tích của mình phải không? Anh nói cho tôi biết, phân tích của anh là cái gì hả? Tôi chẳng nghĩ được cái gì nữa rồi.

Bạch Khai lắc đầu nói, phân tích của tôi đều đã nói hết, Tiểu Khuyết, thật sự tôi chưa từng có ý muốn hại anh, tin hay không thì tùy, có điều chuyện này đến đây là dừng lại được rồi. Chiếc xe kia không thể động tới được nữa, tiểu quỷ đang chạy đầy trên đường kìa, tôi gánh không nổi đâu.

Tôi nói, xe có thể không mua cũng được, nhưng việc kia cũng phải minh bạch chứ? Nữ văn phòng kia rốt cuộc vì cái gì mà bị tai nạn? Bạch Khai nói, vì cái gì à? Vì trong lòng cô ta có quỷ chứ sao!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 29: Cây giải oan

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Beta: **Thanh Thảo**

Dù câu trả lời của Bạch Khai rất mơ hồ, nhưng tôi biết đó là điều hợp lí.

Làm trong cái nghề này lâu như vậy, những thứ mắt thấy tai nghe đủ nhiều, tuy nói là nghề nghiệp chuyên giao tiếp cùng những thứ ở thế giới bên kia, nhưng nói đến cùng, nguồn cơn mọi việc đều là do con người.

Có câu *trứng không nứt ruồi không bu, có rất nhiều người sống gần mồ mả cả đời, nhưng đến lúc chết cũng chưa từng gặp qua ma quỷ. Trong lòng có chính khí, không động tà tâm oán niệm, con đường này tự nhiên sẽ đi được dễ dàng, mệnh vượng, dương khí cũng vượng. Muốn gặp chuyện không may cũng khó.

*Trứng không nứt ruồi không bu: Chỉ khi trứng bị nứt, có mùi hôi thối mới có ruồi đến. Ngụ ý mọi việc xảy ra đều có lý do.

Mà ngược lại với họ, có những kẻ bụng dạ khó lường, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, hận không thể cung phụng hết các thứ tà ma ngoại đạo trên đời, tự nhiên sẽ dễ gặp chuyện chẳng lành.

Tôi nghĩ, cô gái kia hẳn đã có điều giấu diếm, nhưng tôi cũng không có tư cách trách nàng. Người không vì mình trời tru đất diệt (*), cả tôi và Bạch Khai cũng như vậy không phải sao?

(*) Người không vì mình trời tru đất diệt: câu này bắt nguồn từ một câu nói trong Phật giáo, hàm nghĩa chân chính của nó là: "Một người mà không tu dưỡng bản thân thì ắt sẽ không thể có được chỗ đứng trong trời đất". Tuy nhiên ngày nay mọi người hay hiểu theo nghĩa: Là con người thì ắt sẽ nghĩ cho lợi ích của mình.

Tôi nói: "Ý của anh là cô ấy đã biết đây là cây giải oan sao? Cô ta cố ý dẫn đại gia kia đến tìm chết? Vì sao phải làm thế?

Bọn họ không oán không thù mà?”

“No, no, nữ nhân viên kia không hiểu rõ.” Bạch Khai lắc đầu nói, rất nhiều thời điểm chúng ta xem xét vấn đề dưới góc nhìn quá đơn giản, trên mặt đất không nhìn ra gì, có thể bò lên cây xem thử! Tôi nói cho anh biết, sở dĩ mất tay lái đâm vào cây, là vì nghe thấy cây nói chuyện.

Bạch Khai tỏ vẻ thần bí, tôi có thể lý giải lời y vừa nói, trên cây có nhiều oan hồn bám vào như vậy, khó tránh khỏi sẽ có việc lạ phát sinh.

Nhưng nghĩ lại cũng không đúng, trước đó nữ nhân viên lái xe qua chỗ này, thậm chí còn thấy cả bóng người ngồi bên ghế phụ mà có sao đâu. Tại sao lúc có thêm một người đàn ông thì lại xảy ra chuyện?

Tôi hỏi: “Cây có thể nói? Nói cái gì? Ta chết thảm lắm đấy? Mẹ nó nghe đáng sợ quá.”

“Không cần nhiều chữ như vậy, hai từ là đủ rồi!” Bạch Khai búng tay một cái, nói, mẹ ơi.

Tôi nháy mắt hiểu ra, trước kia trên con đường đó có cả một xe trẻ con chết, nhiều năm như vậy không siêu thoát được, nhất định sẽ vô cùng sợ hãi và cô đơn, ngày đêm đều sẽ nhớ thương người mẹ ở nhà. Hơn nữa còn nhìn thấy nữ văn phòng trông khá giống mẹ mình, nhịn không được gọi một tiếng.

Tôi nói: “Tôi hiểu ý anh rồi, nhưng mà cũng không đúng lắm. Người chết là kẻ lắm tiền kia mà! Không phải cô gái. Mẹ nó rốt cuộc là lũ tiểu quỷ này muốn mẹ hay muốn cha?”

Bạch Khai xua tay bảo, anh đừng vội! Tôi còn chưa nói xong đâu. Y lại tiếp lời: “Tôi xác định đó là cây giải oan, nhưng lúc trèo lên ngọn mới phát hiện, tất cả linh hồn bám trên cây đều là tiểu quỷ. Một con quỷ trưởng thành cũng không có. Điều đó thật sự không thể giải thích được, nhất định còn điều gì uẩn khúc!”

“Tôi cân nhắc lại mọi chuyện một lần nữa mới hiểu được, cây giải oan này tương đối đặc biệt. Không phải là loại tùy tiện cho những thứ cõi âm chung quanh tụ tập, mà là có người trong nghề động tay chân, nhất định là do Tần Nhất Hăng làm. Từ lâu hắn đã đoán được có khả năng sẽ phát sinh chuyện, làm một thứ xem như bảo hiểm.”

“Bảo hiểm? Sao mà bay xa dữ vậy?” Tôi nhịn không được hỏi, bảo hiểm gì cơ? Nữ nhân viên văn phòng kia là bảo hiểm á?

Bạch Khai nói: “Không phải, tiểu quỷ mới là bảo hiểm. Tiểu Khuyết, anh không hiểu, tiểu quỷ cũng có thể lớn lên đấy!”

Tôi sửng sốt, nhìn Bạch Khai, trông y không giống đang nói giỡn lắm.

Nhưng làm sao quỷ có thể lớn lên được? Ba tuổi chết, mấy năm sau trở thành quỷ người lớn chạy đầy đường à? Thế còn người già thì sao? Càng lớn càng già lại đi chết thêm lần nữa à?

Tôi nói: “Tiểu quỷ còn có thể lớn lên? Tôi từng gặp được quỷ triều Thanh rồi. Anh nói vậy chắc trên mặt lũ quỷ kia cũng có nếp nhăn chứ?”

Tôi khoa tay múa chân chỉ lên mặt mình, Bạch Khai đập tôi một cái nói: “Không, đây là trường hợp đặc biệt, nghe đây này!”

Bạch Khai giải thích, đúng là bình thường tôi thấy những thứ ấy khi chết thế nào, đến lúc thành quỷ cũng sẽ y như thế. Hồn phách kết nối mật thiết cùng thân thể, cho dù đã thoát ly cũng sẽ bảo trì nguyên dạng thân thể trước đó. Đó cũng là lý do vì sao chúng ta có thể thấy rất nhiều ma quỷ ăn mặc dị hợm, chẳng hạn như quan phục đời Thanh này, quân trang này, đồ bơi hai ba mảnh gì đó. Thậm chí có khi còn chẳng mặc gì.

Đương nhiên là anh chưa từng thấy, tôi chỉ ví dụ thôi.

Nhưng đó chỉ là thứ cơ bản, thế gian vạn vật, không có gì tuyệt đối cả.

Chẳng hạn như những thứ kia, sau khi chết thật sự còn có thể lớn lên, nhưng tiền đề là thời điểm qua đời vẫn chưa kết thúc thời kỳ sinh trưởng phát dục. Trước đó đã nói, hồn phách kết nối mật thiết với thân thể, cho nên việc này đã tạo ra một lỗ hổng.

Chỉ cần là tiểu quỷ còn chưa “vấn tóc” (*) chết dưới tàng cây, cái cây ấy liền trở thành thân thể của tiểu quỷ đó. Cây không chết, tiểu quỷ cũng sẽ theo “thân thể bằng cây” đó mà lớn lên, thẳng đến khi thành niên mới thôi. Vì thế mà tự cổ chí kim, người ta nghiêm cấm việc chôn xác trẻ con dưới gốc cây. Cổ nhân thậm chí còn suy nghĩ rất nhiều thủ đoạn, chẳng hạn như đè đá nặng lên rễ cây, treo đồ trừ tà, vân vân.

(*) Vấn tóc: Dùng để chỉ độ tuổi từ 15-20 tuổi.

Dù chưa chắc có thi thể trẻ con chôn dưới gốc cây giải oan kia, nhưng nhất định Tần Nhất Hằng đã động tay chân rồi. Bởi vậy

nên trên cây mới có nhiều hồn phách trẻ con bám vào đến vậy, hơn nữa cũng không ngừng lớn lên theo sự phát triển của cây.

Anh nghĩ thử xem, lúc đó đuổi theo sau xe đập cửa, có thể là mấy đứa nhỏ trong nhà trẻ kia sao?

Không đâu, chúng đều là quỷ đã lớn!

Tôi trợn mắt há hốc mồm nhìn Bạch Khai, y chớp chớp mắt với tôi, lại nói: "Cho nên mới nói tiểu quỷ chính là bảo hiểm! Qua một thời gian, tiểu quỷ bám phía trên đều đã trưởng thành, cái cây ấy cũng không cách nào gánh vác nhiều hồn phách đến vậy, đến lúc đó sẽ chết đi. Anh xem có giống một bộ hẹn giờ không?"

Một lúc lâu mà tôi vẫn không nói nổi lời nào. Điều Bạch Khai nói không khó lý giải.

Nếu hồn phách trên cây là người lớn, tác dụng của cây giải oan vẫn còn, nhưng sẽ không ổn định. Nếu cây đã không có giá trị lợi dụng, vậy nhất định phải phá hủy.

Mà tiểu quỷ lại khác, không chỉ giữ nguyên tác dụng của cây, còn có thể trở thành một bộ hẹn giờ tự hủy có độ chính xác cao. Giả sử đến lúc cần lại không thể xuất hiện, hoặc không có thời gian đến tiêu hủy cũng không cần lo lắng.

Nhưng vì sao Tần Nhất Hằng phải bày một đại cục như vậy? Vì lười à? Sợ đến lúc cây trở nên vô dụng hắn lại lười đến đây sao?

Hay là, hắn biết mình sau này sẽ không thể tới được nữa?

Trong thời gian tôi nghĩ ngợi, Bạch Khai vẫn nghịch di động, thấy tôi ngẩng đầu lên liền chìa đến trước mặt tôi.

Di động đang mở bản đồ GPS, địa điểm bên trên đúng là con đường có cây giải oan kia.

Bạch Khai một bên thao tác trên màn hình, một bên nói: "Anh nhìn vị trí của cây giải oan này."

Y tiếp tục di chuyển bản đồ về phía trước, nói: "Anh xem xem, ở đây là cái gì?"

Tôi nghi hoặc nhận lấy di động, quan sát thật kỹ liền hiểu ra. Cách cây giải oan một con phố, có một tòa nhà.

Đương nhiên tòa nhà này không có việc gì ngoài ý muốn từng xảy ra, chỉ có tôi là bất ngờ, chẳng phải kia là tòa nhà của tập đoàn Hoành Đạt sao?

Tôi giật mình hỏi, “Ý của anh là Tần Nhất Hằng vẫn luôn truy đuổi tập đoàn Hoành Đạt sao? Cái công ty nhà đất đó mẹ nó rốt cuộc có vấn đề gì chứ?”

Bạch Khai cười cười nói: “Không sai, tôi đoán không chỉ có thành phố này, chỉ cần nơi nào có sản nghiệp của Hoành Đạt đều là địa bàn Tần Nhất Hằng dùng nước tiểu đánh dấu, chỉ là chúng ta đụng phải một cái trong số đó thôi!”

Tôi hít vào một hơi khí lạnh, thật ra phát hiện này không khiến tôi bất ngờ lắm, tôi đã xác định được những việc này nhất định liên quan với nhau từ lâu rồi. Điều khiến tôi lo lắng là, tập đoàn Hoành Đạt này giống như một cục xương cứng vậy, khó mà gặm ngay được.

Tôi nói: “Tiếp theo chúng ta sẽ điều tra công ty này sao? Bắt đầu từ việc kinh doanh của họ à?”

Bạch Khai muốn làm dịu bầu không khí, nói: “Không cần gấp gáp, Tần Nhất Hằng đã thay chúng ta hành động rồi. Tiểu gia hỏa thần bí kia nhìn chằm chằm tập đoàn Hoành Đạt lâu như vậy, cái gì có thể điều tra được hắn cũng đã điều tra, điều tra không được cũng không đến phiên chúng ta đâu. Vẫn là an tâm mua nhà, mua nhà thôi.”

Y nuốt một ngụm nước bọt, lại nói: “Mau đến đây, để tôi phân tích cho anh nghe vấn đề của cô gái kia nhé. Thứ nhất, có thể cô ta đã lặng lẽ phá thai trước đó, ấy là nói nhẹ nhàng rồi, nếu thật sự nghĩ theo hướng tiêu cực thì rất có khả năng cô ta đã lén sinh đứa trẻ. Cái thai ấy còn quá nhỏ, cho nên bất luận là phá thai hay sinh ra cũng sẽ chết non mà thôi. Việc ác qua tay, cô ta đều coi như không có việc gì mà bình yên vô sự sống qua ngày. Người khác không biết, nhưng nhất định trong lòng cô ta có nỗi hổ thẹn.”

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 30: Chiếc xe tiếp theo

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Beta: **Thanh Thảo**

Bất kể là có tâm sự gì mà chỉ nghẹn trong lòng, không bày tỏ với ai, lâu dần cũng sẽ thành khối u trong tim, một khi phát tác sẽ khó lòng vượt qua.

Khi Tần Nhất Hằng quyết định trồng cây giải oan này chắc chắn đã đi khắp nơi tìm quỷ hồn trẻ con. Anh đừng nghĩ cứ muốn là có, thành phố này lớn như vậy, mỗi ngày người chết cũng rất nhiều, nhưng nếu muốn một lúc có nhiều quỷ hồn đến vậy cũng không phải chuyện dễ, thậm chí dù có ưu thế là cả chiếc xe bus gặp tai nạn kia cũng không đủ cho hắn dùng.

Vậy nên hẳn lúc đó Tần Nhất Hằng đã mai phục ở bệnh viện, dù sao cũng chỉ có chỗ đó là dễ thu thập tiểu quỷ nhất. Vậy là liền xuất hiện một sự trùng hợp ngẫu nhiên, Tần Nhất Hằng trốn chỗ này chờ thu hoạch, cô gái kia lại lựa đúng lúc đó chạy đến phá thai.

Cứ như vậy cơ duyên xảo hợp, quỷ hồn của con cô ta bị Tần Nhất Hằng đem đi trồng cây.

Anh đừng nghĩ tôi nói quàng nói xiên nhé, nói có sách mách có chứng hết đấy.

Tôi cũng nói rồi, sau khi tiểu quỷ bám vào cây thì có thể tiếp tục lớn lên. Chúng vốn phải vui sướng đi dạo một vòng nhân gian, sống một đời hạnh phúc, kết quả lại bị chính mẹ đẻ của mình hại thành cô hồn dã quỷ, nhất định oán khí rất nhiều. Theo thời gian mối thù này cũng càng lúc càng lớn, khó tránh khỏi không ảnh hưởng đến người mẹ. Tuy rằng thân thể sẽ không xảy ra tình huống gì quá nghiêm trọng, nhưng sẽ thường xuyên mơ thấy con đến tìm mình. Cô ta vốn trong lòng đã không yên, cứ như vậy lại càng khiếp đảm.

Tôi không biết trong mơ cô ta nhìn thấy gì, nhưng Tiểu Khuyết anh nghĩ thử xem, nhà anh có một con cá mới chết, đến tối lại mơ thấy nó chạy đến nói chuyện với anh, anh xem xác suất anh biến thành thằng tâm thần có lớn không?

Cho nên trước khi cô ta mua xe, lúc về nhà đều đi bằng phương tiện công cộng như tàu điện ngầm này nọ, hoàn toàn không có cơ hội đi qua con đường này, con mình đang bị cột trên cây cũng không biết. Tất cả việc lạ chỉ nảy sinh sau khi cô ta có xe riêng.

Cứ mỗi lần đi qua nơi này lúc nửa đêm, đứa trẻ kia nhất định có thể cảm giác được nên muốn đến gần mẹ mình, có thể là vì muốn gần gũi với mẹ hoặc cũng có thể là vì oán hận. Đó là lý do vì sao cô ta thấy được một bóng người ngồi bên ghế lái phụ, nhưng một lúc sau lại biến mất. Tiểu quỷ vẫn còn bị cột trên cây, qua một đoạn đường thì tất nhiên bị kéo trở về.

Về phần chuyện không may đêm đó hai người kia gặp phải, có lẽ chỉ vì trong lúc tinh thần cô ta không ổn định lại nghe hồn con mình gọi một tiếng mẹ ơi. Anh đừng có tưởng cô ta nghe xong liền bộc phát bản năng người mẹ, đạp cửa xe chạy như điên đến gốc cây rồi gào khóc thảm thương, cái đó chỉ có trong phim thôi.

Trong mơ cô ta vẫn thường xuyên nghe tiếng "mẹ ơi" này, bây giờ gặp ngoài đời thật liệu có thể không sợ hãi sao? Nhất định là không thể, hơn nữa thằng nhà giàu kia cứ mãi kêu gào nói phía sau có người đuổi theo, cô ta càng hoảng mà chệch tay lái, đâm trúng cây cũng coi như xứng đáng!

Bạch Khai hút một điếu thuốc nói: "Về phần ông chủ vì sao lại chết, tôi nói cho anh biết, mọi chuyện đều có lý do sâu xa trong đó. Sau khi xe dừng lại, tiểu quỷ phía sau cũng đuổi tới. Cô gái kia nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, đứa trẻ tuy rằng hận cô ta, nhưng dù sao nó cũng không thể xuống tay với mẹ của mình phải không? Nếu mà dám làm thật thì ăn nói với Diêm Vương thế nào đây, kiểu gì cũng sẽ bị trừng phạt thích đáng. Cho nên lão đại gia kia trở thành đối tượng phát tiết của tiểu quỷ, cả ngày trừ ăn ra thì hắn ta cũng chẳng làm được việc gì nên thân, lăn lộn một tí là đã chết."

"Cuối cùng là chuyện của chiếc xe kia, nếu cái trước đó anh đã hiểu rồi thì chuyện phía sau cũng đều nằm trong phạm vi IQ của anh có thể lý giải được. Thằng cha kia bị cây giải oan hại chết, anh nói xem hồn gã có thể đến chỗ nào? Haha, không chừng bị lũ tiểu quỷ kia mang về làm áp trại ba ba rồi ấy chứ.

Thường ngày gã vẫn là một kẻ ăn sung mặc sướng, làm thế nào cũng không ngờ tới sẽ có một ngày mình lâm vào bước đường này, nhưng cơ thể đã bị cây vây khốn, muốn rời đi cũng không được; trùng hợp chúng ta lại chạy chiếc xe kia đến đây, cái khác thì gã không biết chứ nhìn cái xe này là nhận ra ngay, vậy nên mới gắng sức muốn thượng thân chúng ta, gã nghĩ có thể trở về dương gian bằng chiếc xe này, cũng rất hấp dẫn đấy chứ? Anh hiểu chưa?" Bạch Khai phun một ngụm khói, nói.

Tôi hừ một tiếng, mẹ nó như thế chẳng phải đã làm tổn hại sinh mệnh người khác sao? Nếu Tần Nhất Hằng là hung thủ, vậy hắn thật ra là kẻ tàn nhẫn đến vậy ư?

Tôi không nói gì nữa, một là vì cũng coi như đã hiểu mọi chuyện, không cần hỏi gì; hai là vì tôi đang cân nhắc xem có còn muốn mua chiếc xe kia nữa hay không.

Lần này ra quân lại làm xe người ta gặp tai nạn thêm lần nữa, không biết phải đền bao nhiêu tiền đây. Nếu khiến cho lợi nhuận sau này bị xuống dốc, vậy tôi cũng không thể tiếp tục chuyện mua bán lỗ vốn này được nữa.

Bạch Khai lại có vẻ không hề lo lắng, y nói cứ xem như lần này là để luyện tập đi, xe cũng không phải chỉ có một.

Tôi thấy cũng đúng, chúng tôi lại hàn huyên vài câu, ăn bữa khuya ở khách sạn gần đó rồi trở về ngủ một giấc.

Ngày hôm sau, đợi mặt trời treo cao đỉnh đầu thì hai đứa chúng tôi mới chịu dậy, vừa mở điện thoại đã thấy có rất nhiều cuộc gọi nhỡ. Bạch Khai lúc mượn xe đã cam đoan rất nhanh sẽ về, kết quả người ta chờ đến tận bây giờ còn chưa thấy xe đâu, nhất định đã cho rằng bọn tôi cướp xe chạy mất rồi.

Tôi gọi lại cho họ, cố gắng giải thích, nói ngày hôm qua lúc thử xe không cẩn thận gặp phải tai nạn, cần đền bao nhiêu tiền thì nhất định sẽ đền, nếu không được thì chúng tôi sẽ phụ trách sửa chữa xe, cũng mua lại theo giá gốc.

Người bên kia vất vả lắm mới tìm được một khách hàng có hứng thú với xe ma, tất nhiên không muốn từ chối, ngược lại thái độ còn rất tốt, bảo không sao hết, buổi chiều sẽ ký hợp đồng sang tên ngay.

Việc đã đến nước này, đâm lao thì phải theo lao, chiếc xe ấy đã về trong tay tôi. Nhưng tôi còn chưa kịp lái thì câu nói của Bạch Khai đã trở thành sự thật, chúng tôi liền tiếp nhận chiếc thứ hai. Dù sao thì xe có ma cũng dễ gặp hơn nhà ma, cái này cũng khó tránh khỏi, mỗi ngày khắp cả nước có bao nhiêu vụ

tai nạn giao thông xảy ra, người chết rất nhiều, đương nhiên chuyện kỳ dị cũng chẳng khó thấy. Tôi chưa tìm được căn nhà nào đáng tin, lại không muốn việc kinh doanh được rảnh rỗi nên đành phải đi theo Bạch Khai xem thử. Đằng nào thì cũng có thể kiếm ra tiền.

Chiếc xe nọ rất thú vị, mới mua năm ngoái nên còn rất mới, chạy cũng chưa được bao nhiêu, xem chừng người chủ cũng rất chú ý bảo dưỡng con xe này.

Chủ của chiếc SUV là một nhân viên công vụ, bình thường công việc vẫn rất nhàn nhã, đơn vị cũng không có quy tắc linh tinh gì, mỗi ngày sáng tối lái xe đều không nhanh không chậm, hơn nữa bản thân tài xế cũng có tính cẩn thận, làm cái gì cũng coi an toàn là trên hết, vậy nên từ lúc mua đến giờ chưa từng gặp qua sự cố gì, xước xát một chút cũng không có.

Lẽ ra đã như vậy thì nó không thể là một chiếc xe ma được, nhưng sự thật thì vẫn là một chiếc xe ma, hơn nữa còn vô cùng hung hiểm. Nói ra thì cũng là thời vận không hay, xe không gây ra chuyện gì, chỉ có chuyện gì đến tìm xe.

Khu nhà người chủ ở cũng có bãi đỗ xe ngầm, chỉ là không gian hơi chật hẹp, ra vào rất phiền toái, còn phải vòng tới vòng lui. Vậy nên bình thường nếu trong ngày đó còn phải sử dụng xe thường xuyên, chủ xe sẽ đậu luôn ở bên ngoài tiểu khu, như vậy vừa tiện lợi mà cũng không cách nhà quá xa, không cần đi lại nhiều.

Bên ngoài tiểu khu cũng quy hoạch giống với nhiều khu đô thị khác, chủ yếu là các cửa hàng, còn có một siêu thị nhỏ. Lúc siêu thị kia đang khởi công làm tường bên ngoài, bên trong vẫn đang buôn bán náo nhiệt. Chuyện xảy ra vào ngay thời gian đó, ngày hôm ấy chủ xe đỗ lại phía dưới siêu thị như bình thường, không ngờ đó lại là một sai lầm. Không biết hôm ấy người công nhân kia là nóng quá phát rồ hay có bệnh cấp tính gì, đang yên đang lành dán gạch trên tường lại ngã xuống, lại còn không nghiêng không lệch rớt trúng chiếc xe kia. Siêu thị không quá cao nhưng cũng đủ chết người, công nhân nọ chết ngay tại chỗ, xe cũng bị va đập đến thảm thương.

Chủ xe chưa từng nghĩ mình sẽ gặp phải chuyện như vậy, nhưng nó cũng đã xảy ra rồi, có oán giận cũng vô ích. Anh ta chỉ đành vừa trách mình xui xẻo vừa bàn chuyện bồi thường với giám đốc siêu thị. Chủ xe là người ăn lương nhà nước, bên siêu thị không dám làm khó dễ, hai bên đạt được thỏa thuận rất nhanh, xe cũng đưa vào xưởng sửa chữa lại.

Nhưng xe vừa sửa xong, việc lạ liên tục kéo đến.

Ban đầu cũng không phải chuyện gì lớn. Tốc độ của xe thường xuyên xuất hiện vấn đề, đưa đến *đại lí 4S kiểm tra cũng không tìm thấy hỏng hóc. Chuyện này cũng không ảnh hưởng nhiều đến sinh hoạt của chủ xe cho lắm, dù sao anh ta cũng chẳng phải là một người đam mê tốc độ, cứ vậy mặc kệ nó.

*Đại lý ô tô 4S: Sales, Service, Spare Parts & Global System (bán hàng, dịch vụ, phụ tùng, kết nối toàn cầu) – một loại showroom và gara.

Xem ảnh 1

Mà dần dần sau đó, việc lạ chân chính mới xuất hiện. Chủ xe liên tục phát hiện xác động vật nhỏ trên nóc xe của mình, có chuột, mèo hoang, thậm chí có cả mấy con chim sẻ.

Lúc đầu anh ta chỉ cho rằng đó là trùng hợp, nhưng tần suất thi thể xuất hiện ngày càng nhiều, anh ta cũng bắt đầu thấy sợ.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 31: Vấn đề của xe

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Beta: **Thanh Thảo**

Lúc đầu, anh ta cứ nghĩ trong quá trình sửa chữa đã cho thêm chất độc hóa học hoặc chất phóng xạ nào đó vào xe mình, chất độc này chỉ ảnh hưởng đến động vật cỡ nhỏ, không nguy hại đến con người. Nhưng khi đưa xe đi kiểm tra đo lường cẩn thận mà vẫn không phát hiện được gì, anh ta không thể không bắt đầu hoài nghi đã có tà lực nào đó nhúng tay vào. Tuy người chủ xe này đã học qua bậc đại học nhưng vẫn có hơi mê tín, hơn nữa trên xe còn từng có người chết, anh ta hoảng sợ vội vàng đi khắp nơi tìm người xem thử, nghi ngờ có thứ tà âm đang quấy phá mình. Nhưng anh ta mời đến bao nhiêu người thì bấy nhiêu kẻ không phát hiện ra chút gì, thậm chí còn khua mép bịa ra một đống nguyên nhân, lừa được của anh ta không ít tiền, kết quả xác động vật chết thì vẫn chết, dẫu anh ta đậu xe ở đâu cũng như nhau.

Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng thật sự không có cách nào tiếp tục lái chiếc xe ấy được nữa, khi đó có dịp chào bán công khai, vì thế anh ta mới đăng bán chiếc xe này trên một chợ second-hand, một người bạn vốn không tin vào ma quỷ đã liên hệ anh ta, hai người thương lượng rồi cùng chốt một mức giá hợp lý. Trăn trở rốt cuộc cũng được giải trừ, anh ta mua một chiếc xe mới, đi lại cẩn thận như xưa. Còn người bạn đã mua xe lại cảm thấy mình nhặt được một món hời lớn, dù sao thì xe cũng còn rất mới. Chuyện này cứ như vậy coi như kết thúc viên mãn, nhưng vận rủi lại chẳng đi riêng, sự việc lại tiếp diễn, nếu không cái xe ấy cũng chẳng đến phiên chúng tôi rồi.

Người bạn của chủ xe cũng là một nhân viên công vụ, đem xe về được hai ngày vẫn sóng êm gió lặng, chẳng có xác con gì rơi xuống xe cả. Hắn mừng lắm, cũng nghi ngờ việc bạn mình gặp phải là do có người chủ mưu. Không biết là thân nhân người chết bên kia đã thỏa thuận đâu vào đấy với bên siêu thị

hay chưa, không khéo lại cảm thấy bên siêu thị đền tiền không đủ, không biết xả giận đi đâu, lại nghe nói chủ xe nào đó còn được đền nhiều hơn họ, khó tránh khỏi giận chó đánh mèo, bề ngoài thì không có gì kỳ lạ nhưng sau lưng lén giở vài thủ đoạn hù dọa người khác cũng có khả năng lắm chứ.

Nhưng hắn mừng thầm chưa được mấy ngày, việc lạ cũng nối đuôi nhau bắt đầu tìm tới cửa.

Đầu tiên, thỉnh thoảng trên nóc xe sẽ xuất hiện tiếng động kỳ lạ.

Người này có lối sống rất chuẩn mực, mỗi ngày đều đúng giờ đi làm đúng giờ về, rất ít khi ở lại bên ngoài. Trùng hợp trong một ngày cuối tuần nọ, hắn đi chơi với bạn bè đến khuya mới về. Lúc đó đã rất trễ, cuộc sống ban đêm ở thành phố này không náo nhiệt, đến giờ ấy xe chạy ngoài đường đã chẳng còn bao nhiêu, hắn một bên nghe radio cho đỡ buồn ngủ, một bên đạp ga chạy nhanh về nhà.

Đang chạy thì đột nhiên hắn cảm thấy trời đổ mưa, có tiếng tí tách truyền từ nóc xe xuống, nhưng trên kính chắn gió một giọt nước cũng không có. Mới đầu hắn không thấy có gì kỳ quái, bình thường đều đi ban ngày, xung quanh không dễ yên tĩnh như vậy, hơn nữa từ sau khi mua xe hắn chưa từng chạy nhanh như lần này, chỉ nghĩ xe có vấn đề ở đâu đó, đến một tốc độ nhất định thân xe sẽ phát ra tạp âm. Cái này cũng chẳng phải chuyện gì lớn, đa phần xe trên thị trường đều sẽ có khuyết điểm này. Vì thế hắn thử giảm tốc độ, nhưng kỳ lạ là tiếng động vẫn còn đó, ngược lại càng lúc càng lớn. Lúc đầu chỉ là tí tách tí tách, dần dần biến thành thùng thùng thùng, nghe không giống mưa bình thường mà giống mưa đá hơn.

Lúc đó xe vẫn còn đang ở trên đường, không tiện dừng lại xem thử, hắn chỉ có thể kìm nén kỳ quái trong lòng mà chạy nhanh về nhà.

Vừa về đến tiểu khu, hắn chờ không nổi nữa, vừa dừng xe lại đã vội vã cầm đèn pin xem xem có chuyện gì. Không nhìn thì chẳng sao,vừa nhìn một cái đã khiến hắn sợ chết khiếp. Trên nóc xe có vài vết bong tróc, mỗi vết không lớn, trông cứ như bị móng tay của con người cào ra vậy. Chuyện này nếu xảy ra vào ban ngày thì chẳng có vấn đề gì, nhưng đổi lại là nửa đêm, thậm chí quá khứ từng có người rớt chết nữa, trong nháy mắt lông gà lông vịt người đàn ông nổi hết cả lên, thiếu chút nữa tiểu trong quần.

Hắn lớn gan sờ sờ thử, trong lòng rất bất an. Dấu vết trước mắt này kết hợp với âm thanh trước đó, hắn suy đoán lúc ấy có một người nằm trên nóc xe, liều mạng muốn xoay người hoặc bò lên trên, nhưng có cố sức đến mấy, thậm chí móng tay còn cào ra được vết như thế này cũng chỉ lực bất tòng tâm.

Đêm hôm khuya khoắt, trong tiểu khu không một bóng người. Hắn càng nghĩ càng thấy sợ, hoang mang cất xe vào nhà kho rồi không dám quay đầu lại mà chạy vội về nhà, nơm nớp lo sợ ngủ một giấc.

Sau đêm đó, hắn đã bình tĩnh đôi chút. Thế giới này chính là như vậy, rất nhiều hiểu biết của anh đều được quyết định bởi cách anh nghĩ về chúng. Việc này rất khó thay đổi, chẳng hạn như tôi của hiện tại vậy, nếu có chuyện gì kỳ lạ xuất hiện đều sẽ nghĩ là do ma quỷ làm đầu tiên chứ không nghĩ là do trùng hợp. Cách suy nghĩ như vậy đã được mặc định, khó có thể lung lay. Mà người đàn ông kia lại trái ngược hoàn toàn với tôi, buổi tối hắn nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng như vậy, đến sáng ra ngủ một giấc dậy lại theo bản năng cho rằng mình quẹt trúng thứ gì đó mà thôi, đi ra nhìn lại xe một chút, hắn ta càng chắc mẩm như vậy, nỗi sợ hãi của tối hôm trước bay sạch.

Sự kiện quỷ dị đó bị hắn ta biến thành một đề tài cho những cuộc tán gẫu với bạn bè, nhưng cũng trở thành một nỗi kiêng dè trong lòng hắn, hành động cũng cẩn thận hơn, tránh cho sau này lại sinh sự.

Sau chuyện ấy, hắn không đi xe qua đêm nữa, mấy ngày sau cũng vứt chuyện này qua sau đầu.

Lại đến một cuối tuần nọ, hắn cùng bạn bè đi xem bóng, đến lúc về trời cũng đã khuya. Chỉ là lần này chẳng ai biết hắn nghe được gì nữa, bởi vì người đã không thể về đến nhà.

Hơn nữa còn có chuyện quái lạ hơn. Nhà hắn ta nằm ở phía đông thành phố, không ngờ cả xe lẫn xác của hắn lại được tìm thấy bên cạnh một đập nước phía tây. Thi thể được một người câu cá phát hiện, trời lúc ấy vừa tờ mờ sáng, cửa xe của hắn vẫn còn mở, người đi câu kia còn tưởng gặp được anh em cùng sở thích, định bụng đến chào hỏi vài câu, kết quả lại phát hiện người kia đã chết từ lâu, cả người cứng đờ.

Nghe nói tư thế người chết vô cùng kỳ quái, tay nắm chặt vô lăng, đầu lại gục xuống sát đũng quần. Có người khẳng định việc này có thể giải thích được, rất có thể lúc hắn ta chết, thân thể mất điểm tựa, đầu rũ xuống một cách tự nhiên.

Nhưng người phát hiện cái xác lại quả quyết nói rằng góc độ cổ của người kia thật không bình thường, giống như có lực rất mạnh ấn đầu hắn xuống vậy, nói chung là nhìn mà sợ muốn chết.

Sau đó cảnh sát có đến kiểm tra hiện trường nhưng hoàn toàn không tìm thấy dấu vết của người thứ hai. Trên người xác chết cũng không có miệng vết thương, chỉ đành xem như đây là cái chết ngoài ý muốn.

Chúng ta đều biết những căn nhà tôi từng tiếp nhận trước kia, lúc xảy ra chuyện đều sẽ gây xôn xao dư luận một thời gian, nhưng chuyện chiếc xe này lại không giống vậy. Thứ nhất có thể là do không mấy ai để tâm lắm, dù sao bên siêu thị kia bảo mật rất tốt, rất hiếm ai biết từng có người ngã chết trên cái xe kia, cũng chẳng ai liên tưởng gì đến yêu ma quỷ quái cả. Thứ hai, thân nhân người kia cảm thấy không yên về hắn, nghi ngờ người này chọn lúc nửa đêm lẻn đến đập chứa nước để đi hẹn hò hoặc hút chích gì đó, nói chung là chuyện xấu trong nhà thì không nên vạch ra, tự động giấu giấu diếm diếm.

Việc này đối với tôi cũng chẳng phải chuyện gì tốt, xưa giờ xe càng nổi tiếng giá càng thấp, lợi nhuận qua tay tôi cũng càng cao. Lúc đầu nghe Bạch Khai kể chuyện chiếc xe nọ, tôi còn rất cao hứng, dù sao cũng đã chết hai người, đủ tà, xem chừng được một món hời lớn rồi. Nhưng đến những câu cuối tôi không giữ thể được hứng thú ban đầu nữa, trong đầu nảy số bảo lần này không thu được bao nhiêu đồng bạc rồi.

Bạch Khai tỏ vẻ chẳng sao cả, vạn sự khởi đầu nan. Còn tôi lại nghĩ y đang nhân cơ hội khoe cho tôi xem quan hệ của y rộng đến cỡ nào, không cần phải dựa dẫm vào tôi để có được tin tức. Nhìn y kiên trì muốn đi đến vậy, tôi không làm gì được bèn cùng đi theo nhìn thử xem thế nào.

Xe để trong kho cũng đã lâu, bên trên phủ một tấm bạt che bụi, trong kho bề bộn, chất lung tung đủ thứ đồ, chẳng biết là của ai thuê. Người trông coi kho hàng xốc tấm bạt lên, không nói thêm lời nào lập tức rời đi. Ngay cả tình huống hiện tại của xe cũng không biết, chúng tôi chỉ có thể tự đi xem.

Xe đúng là vẫn còn rất mới, sạch sẽ hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi. Tôi mở cửa ngồi vào, đương nhiên là không phải ngồi vào ghế lái, dù sao chỗ đó cũng từng có người chết, tôi khá kiêng dè. Tôi không thích chiếc xe này lắm, xe Nhật không để lại cho tôi ấn tượng tốt, hơn nữa chạy ngoài đường cũng không ngon lành gì. Chỗ duy nhất đáng khen là không

gian trong xe khá rộng, lớn hơn không ít so với chiếc hiện tại của tôi.

Bạch Khai cũng ngồi vào trong, không nhanh không chậm sờ chỗ này một chút, chỗ kia một chút, không có biểu cảm gì đặc biệt.

Tôi hỏi y, anh thấy chiếc xe này ổn sao? Người nọ chết không rõ ràng, anh không sợ mua xong rồi chôn xác cùng luôn à?

Bạch Khai hừ một tiếng, mắng: "Anh không nói được cái gì tốt đẹp hơn hả?" Nói rồi y cúi đầu nhìn chân ga và phanh xe, lúc ngẩng đầu lên lại hỏi: "Thiếu tâm nhãn, anh nói thử xem, trước khi chết người kia đang tìm cái gì?"

Tôi bỗng nhiên hiểu ra, đúng rồi. Lúc trước tôi còn nghĩ là do hắn ta phải chịu đau đớn nên mới cuộn tròn người lại, nhưng nghe lời nhắc nhở nọ, suy nghĩ trong đầu tôi liền thay đổi. Thật sự là đang tìm đồ sao?

Tôi nói: "Hay là hắn gặp chuyện kì lạ nào đó? Kiểu như là bị thượng thân chẳng hạn, đang chạy xe bình thường, nháy mắt một cái lại ở cạnh một con đập đen thùi lùi, mẹ nó ghê chết đi được ấy chứ, thế nên hắn mới liều mạng chạy trốn?"

Bạch Khai chớp chớp mắt với tôi, nói ý của anh là hắn đang tìm chân ga? Gấp quá nên tìm không ra? Mẹ nó chứ anh nghĩ ai cũng thiểu năng trí tuệ giống anh hả?

Bạch Khai nói xong thì cũng chẳng quan tâm nữa, y dựa theo miêu tả, cúi người thấp xuống hệt như người chết kia.

"Anh nghĩ tư thế này giống như đang làm gì?" Bạch Khai khàn khàn hỏi.

Tôi nhìn dọc theo cổ Bạch Khai, không có cảm giác y đang tìm đồ cho lắm. Suy nghĩ một chút, tôi đột nhiên bừng tỉnh. Tôi nói, hắn đang trốn! Hắn ta đang trốn!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 32: Có người

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Beta: **Thanh Thảo**

Tôi nhất thời có hơi kích động, kêu lớn quá dọa Bạch Khai hoảng sợ một phen. Y mắng một tiếng rồi kêu tôi ngồi qua chỗ ghế lái, học theo động tác hồi nãy của y mà làm, bản thân thì đi đến phía trước xe nhìn thử xem sao.

Lúc này tôi chẳng hơi đâu kiêng kị với không kiêng kị nữa, cũng không lo lắng lắm. Tôi vịn tay lái cố gắng ép đầu mình hạ xuống thấp, duy trì tư thế này rất tốn sức, trong chốc lát cổ tôi đã mỏi nhừ. Bên ngoài lại chẳng có động tĩnh gì của Bạch Khai, tôi không dám ngẩng đầu, chỉ đành khua tay múa chân, không biết y có thấy hay không.

Một lát sau, Bạch Khai kêu tôi chờ, sau đó liền chạy đi đâu mất. Tôi ngồi bên trong mà rối rắm muốn chết, sợ ngồi dậy lại ảnh hưởng đến thế cục nào đó của y, mà cái lưng này của tôi cũng sắp chịu không nổi nữa rồi.

Cứ như vậy kiên trì trong quẫn bách thêm một lúc nữa, xác định mình thật sự không nghe thấy động tĩnh gì, tôi bèn ngẩng đầu lên tìm Bạch Khai.

Tôi ngạc nhiên, trong kho hàng một bóng người cũng không có!

Tôi xuống xe gọi Bạch Khai hai tiếng, không ai đáp, trái lại là người trông coi kho hàng đến tìm tôi, bảo là cái người *"Cổ Thiên Lạc" kia hình như đi mua đồ rồi.

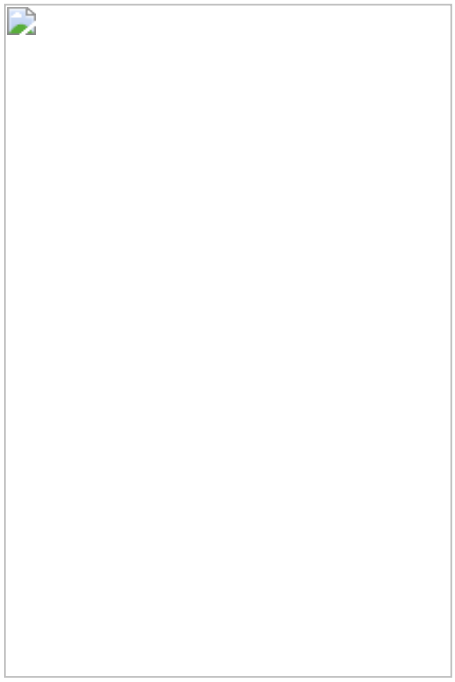

Xem ảnh 1

*Cổ Thiên Lạc: Một diễn viên và ca sĩ người Hồng Kông. Anh từng là gương mặt nổi bật và diễn viên chủ chốt của đài truyền hình trung ương TVB TV drama. Anh từng đoạt giải TVB cho nam diễn viên xuất sắc nhất trong năm 1999 cho vai diễn Từ Phi trong loạt phim Hồ sơ trinh sát 4. Từng qua Việt Nam giao lưu năm 2004. Đen và đẹp trai (google nói vậy :3).

Thì đúng là Bạch Khai đen thật, nhưng đẹp trai chỗ mẹ nào cơ? Tôi thầm khinh bỉ Bạch Khai vài câu, một bên câu được câu không tán gẫu với người trông kho hàng coi như giết thời gian. Người này không hay nói, chừng hơn 50 tuổi, cũng đen thùi lùi, có vẻ thành thật.

Tôi thấy anh ta không thích hợp làm đối tượng tán gẫu lắm bèn đưa điếu thuốc qua, hai người đứng đối diện xe, lặng lẽ hút.

Hút được mấy hơi, người nọ lại đột nhiên hỏi một câu, các anh muốn mua chiếc xe này à?

Vừa nghe vậy tinh thần tôi lập tức lên dây cót, xem ra người anh em này biết chút thông tin đây, một bên gật đầu khẳng định, một bên thêm mắm dặm muối nói mình thật sự đang rất khó khăn, trong nhà có người thường xuyên phải đến bệnh viện, mà mỗi lần gọi xe lại đắt quá, chịu không nổi nên đành mua loại xe từng gặp chuyện như thế này.

Nhìn người nọ có vẻ chất phác như vậy cũng không biết có chịu tin hay không, nói tóm lại là gật đầu không ngừng. Đợi đến lúc hút xong một điếu lại bỗng nhiên nói, vẫn là đừng mua cái xe này thì hơn, tà!

Tôi cũng chỉ chờ những lời này, vội vàng truy hỏi.

Người nọ nói với tôi, kho hàng này được một ông chủ kinh doanh hàng xuất khẩu thuê lại, bên trong để khá nhiều đồ bán ra nước ngoài, tuy không nhiều lắm nhưng đều rất đáng giá, giám đốc không yên tâm bèn kêu hắn ban ngày trông kho, tối ngủ luôn bên trong. Chiếc xe này là của bạn ông ta, không có chỗ để bèn nhét vào đây, cũng phải hơn hai ba tháng rồi.

Lúc xe vừa mới đưa tới, anh ta cũng không chú ý lắm, xe còn chưa có tấm che bụi, lâu lâu anh ta đi qua cũng sẽ tiện tay quét dọn một chút.

Hai ngày sau đó, anh ta lại phát hiện chiếc xe này hình như có gì đó không đúng, theo lời anh ta nói thì giống như có người bên trong xe vậy.

Anh ta là một người rất chú trọng quy luật làm việc và nghỉ ngơi, muốn thay đổi cũng không được, thành ra buổi tối sẽ rất buồn chán, cũng không có TV, nghe radio một chút chừng hơn 10 giờ là đi ngủ.

Nhưng sau khi chiếc xe kia xuất hiện, mỗi tối trước khi đi ngủ anh ta luôn nghe thấy tiếng mở chốt cửa xe, hồi âm quanh quẩn trong kho hàng, nửa đêm nghe được càng thêm rõ ràng. Lúc đầu anh ta cứ nghĩ là có trộm, đi xem vài lần đều chẳng phát hiện được gì cả, sau đó kiểm tra hàng hóa trong kho lại thấy không thiếu món nào. Anh ta hết cách đành báo chuyện này lên chủ của mình.

Ai ngờ ông chủ giống như đã biết sẽ xảy ra chuyện này từ lâu, chỉ nói anh ta đừng lo lắng, cứ ngủ cho tốt là được. Vốn anh ta chỉ sợ phải chịu trách nhiệm nếu làm mất đồ đạc chứ chẳng phải loại người nhát gan gì, nghe ông chủ nói vậy cũng mặc kệ không quan tâm nữa.

Tuy nói là mặc kệ, anh ta vẫn rất tò mò, vì thế đã âm thầm điều tra một chút, tuy không phát hiện manh mối gì đặc biệt nhưng dựa vào khá nhiều dấu vết để lại mà suy ra, trong kho hàng này không chỉ có một mình anh ta. Nói sao đi nữa thì kho hàng cũng không phải chỗ để sống, bình thường ít khi quét dọn, chỗ nào cũng toàn là bụi đóng dày cộp. Nhưng nhìn thấy những dấu chân dấu tay không phải của bản thân in trên lớp bụi, anh ta không dám điều tra nữa, sợ rằng ông chủ kho hàng này có người bạn là sát nhân chạy trốn đến đây, làm ăn lung tung để kẻ đó gặp được là toi gạo.

Anh ta nói đến đó, Bạch Khai trở về vừa lúc nghe được câu cuối, trực tiếp xen mồm vào nói một câu: “Không sai, cái này phải cẩn thận, đừng giao mệnh vào tay quỷ.”

Tôi quay đầu lại, thấy Bạch Khai xách trên tay cái lồng chim, bên trong có hai con *vẹt yến phụng. Y đến bên cạnh xe rồi đặt lồng chim lên nóc, nói: “Nào, tôi để hai con động vật nhỏ ở đây, xem chúng rốt cuộc chết ra sao.”

*Vẹt yến phụng:

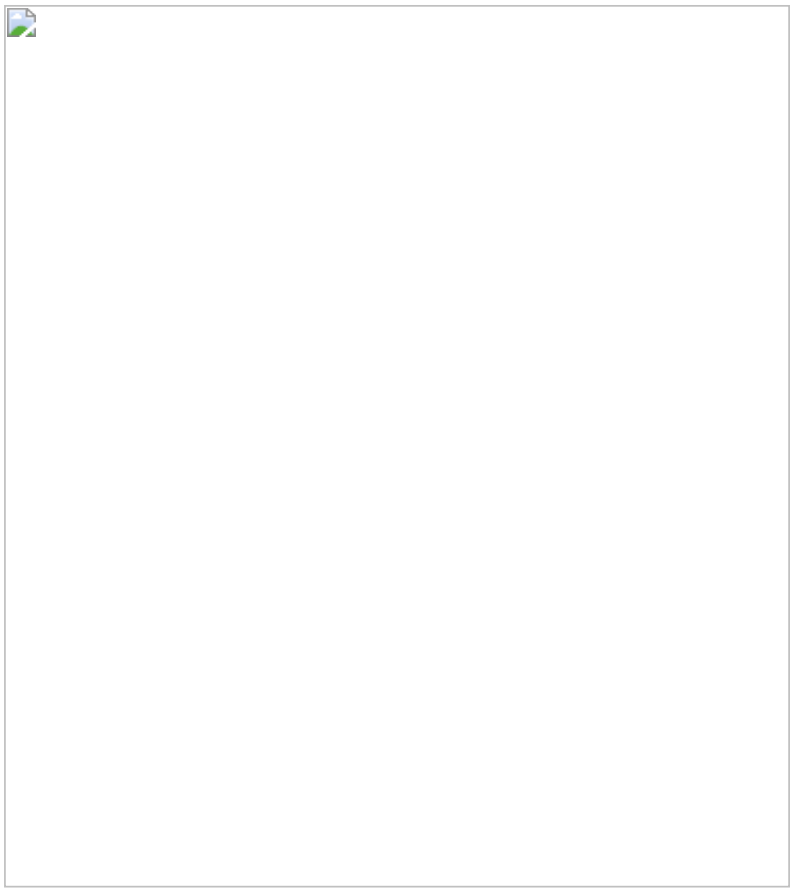

Xem ảnh 2

Xem ảnh 3

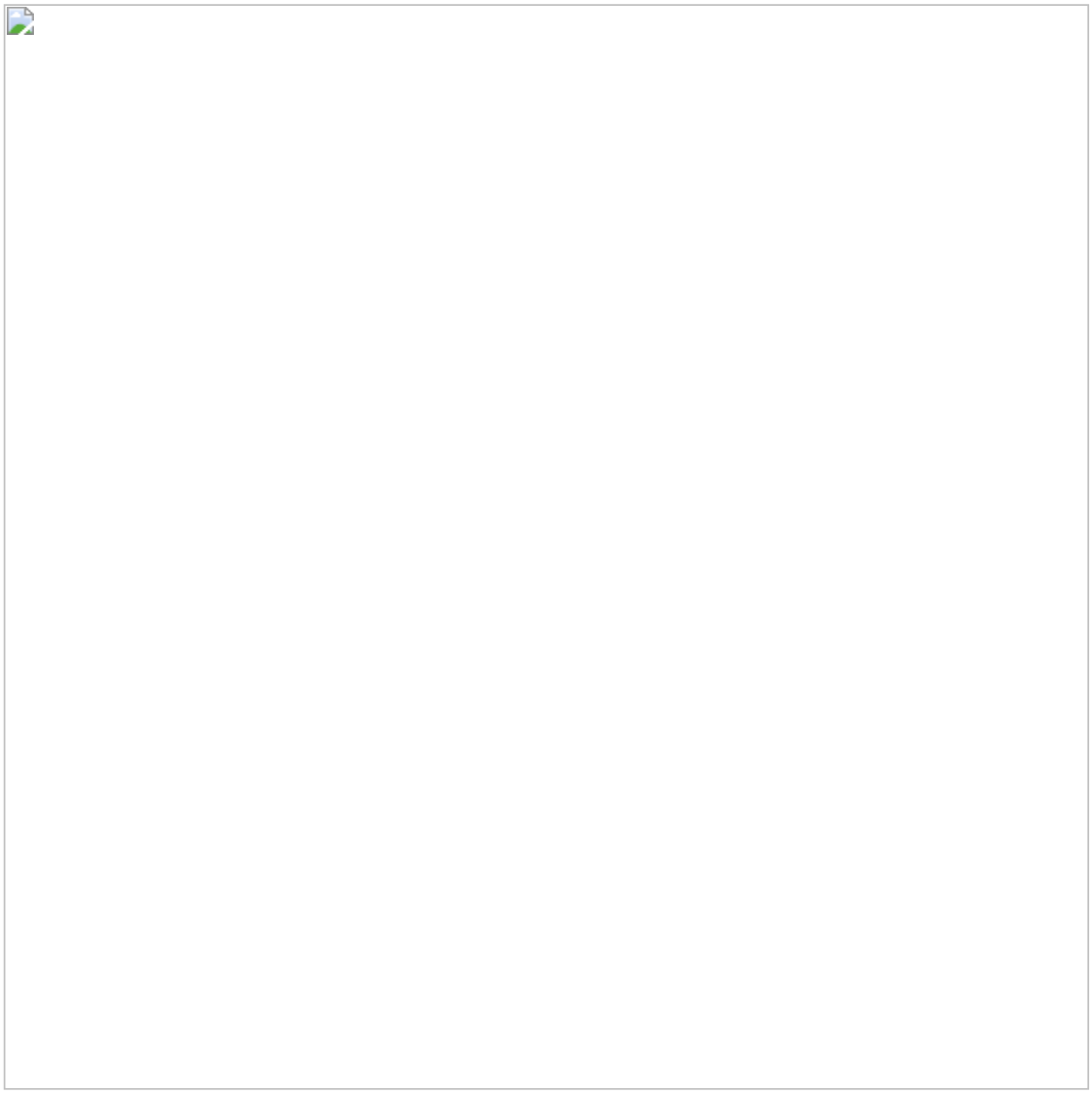

Những lời này của y làm cho lão ca kia rất hứng thú, cùng nhau tiến đến cạnh chiếc xe.

Bạch Khai thả tay, kêu chúng tôi cách xa xe ra chừng 3 mét, ba người chăm chú quan sát tựa như đang đi dạo vườn bách thú.

Thật ra tôi có chút không đành lòng, chim nhỏ đáng yêu như vậy, lại phải biến thành con mồi khi vẫn còn sống sờ sờ.

Nhìn nửa ngày, hai con chim chẳng thấy có phản ứng gì, như cũ nên ăn thì ăn, nên uống thì uống.

Tôi nhỏ giọng hỏi Bạch Khai: Ê, chiêu này của anh xài được không vậy? Sao chẳng có gì hết?

Bạch Khai chậc một tiếng, nói anh gấp cái gì chứ? Dứt lời thì móc mấy đồng tiền xu trong túi, thổi thổi chúng rồi ném xuống phía dưới xe.

Thủ pháp của y rất chuyên nghiệp, nhìn như chơi *bi đá trên băng vậy. Sau khi tiền xu nằm yên dưới gầm xe, y đẩy tôi lên phía trước, thì thầm nói: “Tiểu Khuyết, anh nhặt tiền xu về đây đi.”

*Bi đá trên băng:

Xem ảnh 4

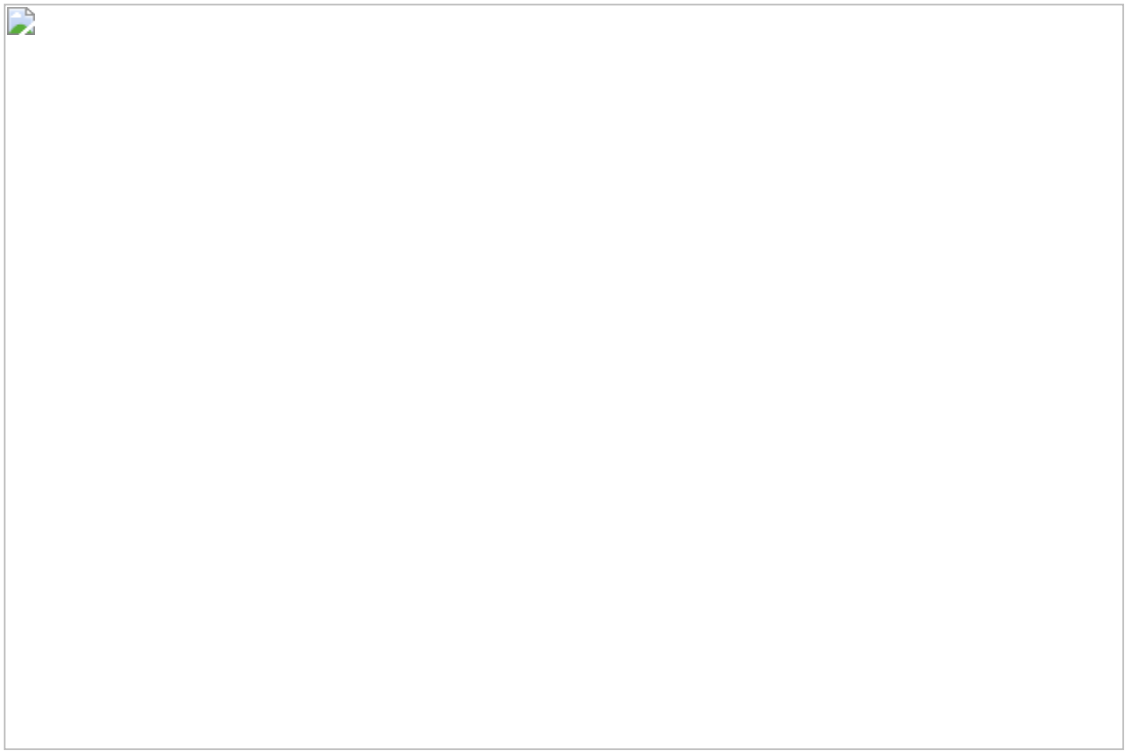

Tôi rất khó chịu, đệt mợ tôi là chó chắc? Lại thấy Bạch Khai liên tục nháy mắt với tôi, hình như là có âm mưu gì đó.

Tôi bèn không hiểu gì mà đến bên cạnh xe cong eo nhặt tiền, đồng xu tuy chỉ ở dưới gầm xe, nhưng độ dài cánh tay cũng có hạn, còn hai đồng mãi mà vẫn chưa lấy được. Quay đầu nhìn Bạch Khai, y tỏ ý vẫn phải tiếp tục. Tôi cắn răng dứt khoát nằm bò trên mặt đất, cố gắng duỗi tay vào sâu hơn.

Sờ được hai cái đã nghe Bạch Khai nói: “Anh hiểu chưa?” Không đợi tôi trả lời, tiếng lão ca kia cũng truyền tới: “Chim! Chim chết hết rồi!”

Một tiếng đó làm tôi giật cả mình, vội vã đứng dậy suýt chút nữa thì đập đầu vào kính chiếu hậu. Quay lại nhìn, quả nhiên hai con con vẹt đã chết thẳng cẳng, lại nhìn thấy lão ca kia miệng há to, mãi mà chưa khép lại được.

Trong lòng tôi biết cuối cùng cũng tìm được vấn đề của chiếc xe này rồi, đi đến bên cạnh Bạch Khai nhỏ giọng hỏi sao lại thế này.

Bạch Khai lại lắc đầu nói: “Tiểu Khuyết ơi, tôi nói cái này anh đừng áy náy, mấy con chim đó là bị anh giết chết đấy.”

Nói xong y lại thở dài: “Cái xe này thèm lắm rồi, phải ăn thịt người.”

Tôi càng nghe càng mơ hồ, nhưng có lão ca bên cạnh cũng không tiện nói chuyện lắm. Tôi kéo Bạch Khai ra khỏi kho hàng, hỏi lại y.

Bạch Khai đốt điếu thuốc, một lúc lâu chẳng hề hé răng, đến lúc hút xong cũng không trả lời tôi mà gọi một cú điện thoại, hình như là hỏi mượn xe đem ra ngoài. Bên kia cũng chẳng để ý lắm, chỉ bảo có thể xe đã hết xăng rồi, bởi vì tôi nghe Bạch Khai nói một câu chuyện xăng dầu cứ để tôi tự giải quyết rồi cúp máy.

Sau khi tắt điện thoại, y liên tục bận rộn xử lý công chuyện.

Tôi lại hỏi thêm hai lần, y bực tức chửi má nó, nói với tôi cái xe kia đã bị người động qua, chúng ta mau đến đập chứa nước đem thứ dơ bẩn tống ra ngoài, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Tôi thấy Bạch Khai rất sốt ruột, giống như đã không còn nhiều thời gian, cũng không tiện hỏi thêm nữa, vội vã chạy đi giúp đỡ y một chút.

Trước kia dù tôi hay nói mình bận nhiều việc, nhưng đa số đều là mệt tâm, lần này bận việc lại là chân chính hao phí thể lực, sớm biết thế này thì tôi đã mướn mấy người công nhân rồi.

Sau khi đổ xăng vào xe, chúng tôi mua mấy cái thùng nước đặc biệt lớn, chất đầy vào xe cũng chỉ được mấy cái, cuối cùng bèn thuê một chiếc xe bồn chứa nước.

Giải quyết được chuyện thùng, chúng tôi lại đi mua một cái máy bơm nhỏ, bỏ lên xe mang theo. Hai chiếc xe thẳng hướng đến đập chứa nước.

Lăn lộn như vậy vài vòng, trời đã tối. Dọc đường đi chỉ thấy xe chạy từ hướng đập trở về, không thấy chiếc nào đi cùng chiều cả. Tôi nghĩ, mẹ nó chứ có khác gì đi vứt xác đâu.

Nhưng đến đập rồi mới biết nó thật ra cũng không quá hoang vắng, bên cạnh còn có một khách sạn tích hợp câu cá và nghỉ dưỡng, tuy cách hơi xa nhưng ánh đèn nê-ông chói lọi cũng đủ khiến người ta an tâm một chút.

Xe dừng lại, Bạch Khai vội vàng bơm nước trong đập chứa vào thùng. Y mua máy bơm nhỏ quá, công suất không lớn, phải một hồi lâu mới làm đầy thùng.

Tôi thầm nghĩ, định đầu cơ trục lợi nước khoáng hả? Vừa há mồm lại nghe Bạch Khai hô: “Tiểu Khuyết, nhanh lên! Tưới lên xe đi! Bức thứ kia ra ngoài!”

Tác giả: Cái đệt mợ nó chứ, vốn dĩ hôm nay định đăng hai chương, kết quả máy bay chuyến 10 giờ lại đến trễ, 4 giờ sáng mới thấy mặt, mẹ nó mẹ nó mẹ nó tức chết tôi rồi. Chương này tôi viết vào ban ngày, may mà có mang theo USB. Tức muốn chết, các bạn ngủ đi, tôi đợi tiếp đây.

Editor: <<Tiểu hậu trường>>

– Thước Thước: Aaaaa chim nhỏ đáng thương! Đại ca sẽ trả thù cho các em!

– Bạch Bạch (cười khẩy): Nhóc con định làm gì baba nào? Đánh nhau hử?

– Thước Thước: Cắn chết con chuột thối nhà anh!

– Bạch Bạch: Á á á nhả ra mau! Tần Nhất Hằng, anh còn cười hảaaaa? Ui da…

– Tiểu Tần (hút thuốc): Cho cắn chết mẹ nhà anh. Thước Nhi, cố lên!

Bạch Khai máu giảm nghiêm trọng, không được buff kịp thời, tử vong.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 33: Dưới tấm sắt

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Beta: **Thanh Thảo**

Tôi còn chưa kịp phản ứng, Bạch Khai bên kia đã vội vã làm việc.

Thùng nước chúng tôi mua lớn quá, một mình y không thể nâng lên được, loẹt xoẹt kéo lê trên mặt đất. Tôi không do dự nữa mau chóng chạy qua giúp y nâng thùng lên, nước đầy quá miệng thùng, vừa nghiêng một chút đã đổ. Theo dòng nước chảy càng lúc càng nhiều, cánh tay tôi cũng không chịu nổi mà run lên, trong lòng lại đau xót. Cái xe này còn xài được nữa không đây? Xem chừng Bạch Khai vẫn thản nhiên lắm, tôi hỏi y, mẹ nó bộ anh không biết dùng máy bơm hả? Muốn mệt chết cả hai đứa chắc?

Bạch Khai vuốt nước dính trên quần áo, nói, anh nghĩ tôi muốn hả? Chuyện này phải là người làm mới được. Y không nói nữa, lại tiếp tục đổ thêm một thùng vào trong xe.

Lâu lắm rồi tôi chưa trải qua việc gì nặng nhọc thế này, trước giờ cũng tự xem mình như một ông chủ nhỏ, chẳng ngờ cuối cùng vẫn chỉ là dân công quèn.

Quá trình tưới nước này không cần nhiều lời, nói chung là càng về sau càng mệt, lúc đầu cửa mở thì không có gì đáng nói, sau đó nước càng lúc càng nhiều, Bạch Khai liền đóng cửa xe lại, chúng tôi bèn nâng thùng lên rồi đổ nước qua cửa sổ, việc này tốn sức đến mức nào chắc không cần tôi phải tả.

Thật vất vả làm cho xong chuyện, tôi vừa đốt điếu thuốc nghỉ ngơi được chốc lát, Bạch Khai lại nói: "Tiểu Khuyết, lát nữa tôi mở cửa xe ra, anh đi tắm chút đi. Thoải mái tận hưởng một chút."

Mới đầu tôi tưởng y kêu mình xuống đập nước tắm rửa nên hơi do dự. Lăn lộn nãy giờ cả người tôi đều là mồ hôi, nhưng sợ xuống nước rồi lại bị rút gân thì toi, thế nên tôi từ chối. Sau

đó nghe Bạch Khai giải thích tôi mới hiểu ra, ý của y là cho tôi đứng ngoài cửa xe, chờ nước trào ra rồi cảm nhận xem có vật gì bên trong bị cuốn ra hay không.

Cái con mẹ nó chứ, chuyện này tôi lại càng không thể đáp ứng được, không phải vì tôi sợ, mà là bụi bẩn trong xe quá nhiều, dơ muốn chết, hứng đống nước đó xong chắc vi khuẩn bò lúc nhúc trên người, vừa nghĩ đã thấy ngứa.

Bạch Khai thấy tôi không chịu, lắc đầu thở dài. Y cất giọng khuyên nhủ tôi, nói: "Thiếu tâm nhãn, anh xem xem, ở đây có hai người chúng ta này. Tôi cũng muốn tắm rửa lắm, nhưng dù sao đồ trong xe cũng phải có người dọn dẹp chứ? Hay là anh dọn? Dọn lên Tây Thiên luôn hả?"

Tuy tôi không biết lời này của Bạch Khai là thật hay giả, nhưng với cái lý do đó tôi cũng không có cách nào chối từ, dù sao y cũng là kẻ chuyên nghiệp mà. Khẽ cắn môi, tôi cởi hết giày vớ và áo treo ở chỗ xa. Bạch Khai ném tàn thuốc, nói câu đến đây, tay kéo mở cửa xe.

Nước trong xe ồ ạt tuôn ra, thoáng chốc làm tôi suýt thì không đứng vững nổi. Cũng may chúng chẳng phải là vô hạn, mấy giây trôi qua đã không còn bao nhiêu, chỉ còn lại vài dòng nước nhỏ tí tách chảy.

Tôi hơi hối hận, quần cũng ướt đẫm, biết vậy hồi nãy cởi luôn cả quần cho rồi.

Bạch Khai nghiêng người, hỏi: "Ai da, có phải thiếu cái gì rồi không?"

Tôi không biết phải trả lời làm sao, nãy giờ tôi không quá tập trung, bên trong ngoại trừ nước ra thì không cảm thấy còn cái gì khác, bèn lắc đầu nói nước chảy mạnh quá, tôi không cảm giác được gì hết. Thấy dáng vẻ Bạch Khai như đã biết trước chuyện này, tôi vội vàng hỏi y, thiếu cái gì?

Bạch Khai bĩu môi nói, sữa tắm chứ sao. Sau đó y kéo tôi ra một nơi sạch sẽ rồi bảo: "Trong xe không có thứ kia, xem ra chuyện này có biến rồi." Tôi vừa nghe vậy liền nổi giận, mẹ nó thì ra nãy giờ là anh chơi tôi phải không?

Bạch Khai giở giọng khuyên nhủ: "Không phải đâu, lẽ ra phải có cái gì đó lao ra mới đúng. Anh nhớ lại xem, người kia chết gần nước, hơn nữa lại trông như đang trốn, khả năng lớn nhất là gặp phải quỷ nước. Vậy nên tôi nghi ngờ con quỷ đó vẫn còn trong xe, anh cũng biết quỷ nước rời khỏi nước thì sức chiến đấu cũng chẳng còn bao nhiêu mà, chúng ta đang giúp

nó tăng sức mạnh còn gì. Đáng lẽ nó nên ra mặt cảm tạ chúng ta ấy chứ, vậy mà chẳng thấy bóng dáng đâu, đúng là không thể nói nổi!"

Tôi nói: "Mẹ nó đúng là nên cảm tạ, tốt nhất là cảm tạ tám đời tổ tông nội ngoại nhà anh luôn đi."

Bạch Khai nghĩ nghĩ, đáp: "Không được, chúng ta phải về thôi, có khi kho hàng xảy ra chuyện rồi."

Làm nhiều việc nặng nhọc như vậy, tôi vốn không có ý định trở về, dứt khoát nghỉ chân ở khách sạn gần đó một đêm. Nhưng nhớ đến thái độ tốt đẹp trước đó của lão ca kia lại làm tôi không đành lòng, đành phải trở về một chuyến cùng Bạch Khai. Chiếc xe này không thể lái được nữa, để đây cũng chẳng ai thèm trộm, chúng tôi ngồi ké xe chở thùng nước quay về.

Đèn bên trong đã tắt, chúng tôi tưởng lão ca đi ngủ rồi, không ngờ gọi một tiếng đã thấy anh ta vội vã chạy ra mở cửa, hình như vẫn chưa lên giường, thần sắc hoảng hốt nhìn chúng tôi như cứu tinh. Bên trong hẳn đã xảy ra chuyện rồi.

Vừa hỏi thì anh ta vội vã kể lể với chúng tôi. Sau khi tôi và Bạch Khai rời đi, anh ta vẫn làm việc và đi ngủ đúng giờ như mọi hôm khác, nhưng mới đặt lưng xuống lại nghe thấy tiếng động kỳ lạ phát ra từ trong kho hàng. Anh ta đã quá quen với chuyện này nên cũng chẳng để tâm lắm, nhưng kỳ lạ là tiếng động càng lúc càng lớn, hơn nữa càng làm người ta ớn lạnh là anh ta còn nghe thấy cả tiếng người nói chuyện.

Lúc trước anh ta từng hoài nghi có người trốn bên trong, bây giờ lại còn nói chuyện nữa, anh ta sợ mình bị phát hiện, thở mạnh một cái cũng không dám, tay nắm chặt then cửa nghe động tĩnh bên ngoài. Thoáng cái anh ta đã bị dọa đến run rẩy, vì bên ngoài liên tục lặp lại mấy chữ, không đủ không đủ không đủ, lại nhớ đến những lời dọa người của Bạch Khai, anh ta tin chắc ngoài kia là ma quỷ ăn thịt người đang kêu gào ăn không đủ no.

Tôi rất ngạc nhiên, trước giờ tiếp xúc qua nhiều loại ma quỷ đến vậy nhưng có thể nói chuyện được thì chẳng có bao nhiêu. Tần Nhất Hằng từng giải thích, cách biểu đạt của ma quỷ không giống con người, hiện thân tuy nhiều nhưng đều là yên lặng không nói gì. Nghe nói là vì đây đã là tàn hơi cuối cùng của chúng ở dương gian, trừ phi âm hồn ấy có oán khí cực lớn mới có thể mượn khí âm xung quanh đến trợ giúp, không thì khó mà mở miệng ra được.

Nhưng cũng chỉ là "nghe nói" như vậy, huyền học tuy thâm sâu nhưng hiếm khi tìm được đáp án rõ ràng trăm phần trăm giống như khoa học. Dù sao thì nhân loại và ma quỷ có khoảng cách nhất định, rất nhiều chuyện chúng ta biết được đều là do kinh nghiệm kết hợp với phân tích rồi đưa ra kết luận. Cũng có thể nghĩ theo hướng khác, rằng linh hồn cũng có thể nói chuyện, chẳng qua tần số phát ra không phù hợp để con người tiếp thu, ma quỷ có nói con người cũng không nghe được.

Tôi không biết trong những giải thích này cái nào đúng, tóm lại cũng không ảnh hưởng đến phân tích trước mắt, thứ tác oai tác quái nói chuyện trong kho hàng kia nhất định không hề tầm thường.

Mắt Bạch Khai sáng lên giống như đã nhận ra manh mối nào đó, y kéo tôi đi vào trong. Kho hàng này được sử dụng rất triệt để, đồ đạc sắp xếp chật đất, bây giờ xe đã mang ra ngoài, thế nên trên mặt đất đột ngột trống ra một khoảng, nhìn rất không vừa mắt.

Bạch Khai đi đường giậm chân rất mạnh, bụi bẩn bay lên từng mảng. Cả hai chúng tôi đều không có đèn pin, hoàn toàn dựa vào ánh đèn trong tay lão ca dõi theo từng bước chân y. Giữa đám bụi dày đặc, trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh một bàn tay trồi lên kéo chân Bạch Khai xuống.

Bụi vừa rớt xuống được một lúc, Bạch Khai lại tiếp tục ra sức giẫm mạnh một cái. Lần này tôi không nhịn được muốn mắng y, bụi bẩn làm mũi tôi ngứa ngáy không chịu nổi. Vừa định mở miệng, tôi đột nhiên nhận ra y làm như vậy để làm gì.

Tiếng y giậm chân có gì đó không đúng lắm. Tôi giật đèn pin của lão ca xem thử, quả nhiên phát hiện mảng đất trống kia không phải nền xi măng, hình như là một tấm sắt gắn trên mặt đất, bên trên phủ một tầng xi măng, không nhìn kỹ thì khó mà chú ý đến.

Bạch Khai chỉ mặt đất, nói: "Dưới đây có cái gì này. Có dụng cụ không, anh em ta phải trộm tấm sắt này đem bán ve chai mới được!"

Nghe lời đó tôi thiếu chút nữa phun trào lửa giận, y cười khanh khách, bảo: "Đùa thôi, đùa thôi. Tóm lại là mau lấy dụng cụ đến đây cho tôi đi."

Lão ca bên cạnh sửng sốt một hồi lâu, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, nói là anh ta có một cây xà beng thường dùng để mở

cửa kho lớn, vội vàng đem tới, ba người chúng tôi liền ngồi xổm cố gắng cạy tấm sắt lên.

Xà beng thì có đấy, nhưng tấm sắt này thực sự rất dày, vô cùng nặng, mà gậy thì chỉ có một, cho dù có ba người đi nữa cũng chẳng làm được gì nhiều. Cuối cùng tôi và lão ca dùng xà beng nâng tấm sắt lên một khe hở, Bạch Khai chèn đá vào rồi dùng cái kích để nạy lên. Ba người dùng hết sức chín trâu hai hổ xốc tấm sắt lên rồi, tôi vội không chờ được chiếu đèn pin vào trong, liền nghe lão ca hốt hoảng kêu, má ơi! Rồng!

Editor:

– Long lão ca: Bạch Khai sát thủ động vật đại danh đỉnh đỉnh đã đến. Các bé mau thắp cho ta nén nhang đi nào…

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 34: Cá

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Beta: **Thanh Thảo**

Bên dưới tối đen như mực, đèn pin không chiếu ra được thứ gì. Tiếng kêu hoảng sợ của lão ca làm tôi dấy lên nghi ngờ, tập trung nhìn, thật sự thấy có thứ gì đó khá lớn đang bơi bên dưới, cái hồ quá bé, nó quẫy mạnh đuôi làm nước bắn tung tóe. Bạch Khai không bị hoảng sợ như chúng tôi, y ngồi xổm dùng đèn pin quan sát kĩ mặt nước bên dưới, mà thứ kia không biết vì sao cũng ngừng lại, giống như đang quan sát kẻ đột ngột xuất hiện đối diện vậy.

Tôi bừng tỉnh khỏi cơn hốt hoảng, thầm nghĩ, không cần biết là trên đời này thật sự có rồng hay không, cho dù có tôi cũng không nghĩ nó lại phải ẩn mình trong một cái kho hàng như thế này. Nhìn động tác bơi của nó, tứ chi rõ ràng, có khi là loài kỳ nhông nào đó chăng?

Chiếc đèn pin trong tay Bạch Khai đã sắp chạm vào mặt nước nhưng vẫn chẳng thể soi ra cái gì. Tôi ngồi xổm xuống, định cảnh báo hắn cái con kỳ nhông này coi chừng sẽ cắn người, lời còn chưa ra đến miệng, bóng đèn lớn trong kho hàng bừng sáng, lão ca bật đèn rồi quay về chỗ cũ, trên miệng ngậm một điếu thuốc, xem ra là bị dọa quá mức rồi.

Ánh sáng đã đầy đủ, tôi vội vàng nheo mắt nhìn kỹ thứ kia, chợt sửng sốt. Loài động vật này không phải kỳ nhông, là một con cá rất lớn, không biết do dị dạng bẩm sinh hay là sau này trên người nổi u hoặc phát triển thêm mà trên đuôi có hai bướu thịt nho nhỏ. Không chỉ có thế, nhìn kỹ thì thấy trên đầu cá cũng xuất hiện cái bướu thịt y như vậy.

“Đệt, cái thứ này mà cũng có người tìm thấy nữa hả?” Bạch Khai buồn bực tiếp lời: “Mẹ nó, cá chép đấy.”

Thật ra chẳng cần Bạch Khai nói tôi cũng biết. Thứ này là một con cá chép, có điều lớn hơn những con tôi từng thấy trước

kia, vảy bên ngoài chắc là màu vàng, nhưng ở trong ao nước bẩn nhìn xám ngắt.

Tôi hỏi y thứ này dùng để làm gì? Là cá phong thủy ư? Con mẹ nó, ăn cái gì mà có thể lớn như vậy chứ?

Bạch Khai ngậm điếu thuốc, hỏi lão ca, anh biết thứ này là gì không? Người kia gật đầu, nói lúc nhỏ đã từng nghe người lớn trong nhà kể về nó. Cá chép mọc chân, sắp thành rồng, không thể giết. Nhà nào phát hiện thì lo mà cung phụng cho tốt, nếu không lỡ con cá này hóa rồng thất bại, bao nhiêu oán giận đều sẽ dồn lên đầu gia chủ, khó mà gánh nổi.

Bạch Khai gật đầu rồi quay sang tôi, Tiểu Khuyết, chúng ta ăn thứ này như thế nào đây?

Tôi còn chưa kịp trả lời, lão ca bên cạnh đã liên tục hốt hoảng bảo không được, thiếu điều quỳ lạy Bạch Khai.

Bản thân tôi không quá thích ăn cá, huống chi thứ này nhìn cứ như vật nhiễm phóng xạ, nước lại dơ như vậy, lỡ ăn vào rồi trúng độc thì sao. Vậy nên tôi cũng lập tức lắc đầu.

Bạch Khai thở dài, nói, các anh thật chẳng biết nhìn hàng, nuôi cái con này chẳng phải là để ăn sao? Anh thật sự nghĩ chủ kho cung phụng thần tiên trong đây à? Y dập tắt điếu thuốc, gọi hai người chúng tôi vào phòng nhỏ, nói cho chúng tôi biết câu chuyện của lão ca không sai. Cá chép mọc chân là điềm báo hóa rồng, truyền thuyết đúng là nói như vậy, nhưng có ai thật sự gặp qua cá chép hóa rồng sao? Không có! Việc đó chỉ là do mọi người tự ảo tưởng ra thôi. Cá chép là linh vật phong thủy, nuôi ở chỗ có phong thủy tốt tự khắc mang lại lợi lộc cho gia chủ và nhà cửa, mà ngược lại ở nơi phong thủy xấu sẽ trở thành vật hút âm, dễ dàng chiêu ma gọi quỷ.

Vì sao ư? Bởi vì dưới tình huống này, quỷ hồn sẽ có thể thượng thân con cá kia. Tuy thân cá chăng là cọng lông gì so với thân người, nhưng ít ra cũng đỡ hơn làm cô hồn dã quỷ, đằng nào thì cũng có thể cảm nhận được thế giới này, thà có còn hơn không. Cá sau khi bị thượng thân, nếu tiếp tục sống trong môi trường như thế kia hấp thu chất cặn, thân thể sẽ xảy ra biến hóa giống như chúng ta thấy, dần dần mọc ra tứ chi giống người. Cho nên việc này vốn cũng chẳng phải là hóa rồng gì cả, phương sĩ có tri thức đều biết đó là quỷ.

Bình thường nhiều người rất thích ăn cá, đối với đầu trâu mặt ngựa cũng coi như mỹ vị, trở thành thứ không thể thiếu trong hiến tế và thờ phụng. Trong việc này còn có huyền cơ không

phải ai cũng biết, cá để cung phụng cho thần tiên phải cạo vảy, còn nếu là cô hồn dã quỷ thì không cần. Huyền học quan niệm, trong vảy cá có chất cặn, thần tiên không thích, đối với ma quỷ lại là đồ ngon. Thường thức bây giờ của chúng ta cũng có thể hiểu được, trong khe hở giữa các vảy sẽ có rất nhiều thứ dơ bẩn và ký sinh trùng bám vào, đặc biệt là cá nước ngọt, cách giải thích khá giống với bên huyền học.

Nói xong, Bạch Khai rít một hơi thuốc, tôi nhìn thấy cũng không nhịn được châm một điếu.

Ý của y là chẳng lẽ chủ kho hàng đang nuôi quỷ ư? Tôi hỏi, việc này có quan hệ gì với chiếc xe kia không? Âm hồn người chết nọ đang ở trên thân cá sao?

Bạch Khai gật đầu, nói hồi nãy chúng ta ném tiền xu xuống gầm xe, mà tiền xu vốn là thứ lưu thông ở dương gian, tiếp xúc vô số người, bên trên mang theo nhiều nhân khí sẽ khiến cá cảm ứng được. Lúc đầu y tưởng là vật trong xe quấy phá, vẹt lại quá nhỏ, dương khí không nhiều, bị nó tức giận giết chết. Vậy nên y mới mang xe ra ngoài định dùng nước ép thứ kia ra, nhưng xem tình hình hiện tại, người chết kia rất lâu trước đó đã không còn trong xe rồi.

Lời này của y thật quá sức thuyết phục, tôi và lão ca đều kinh ngạc há hốc mồm. Chuyện hồn người bám lên cá này tôi còn chưa nghe bao giờ, vậy mà hôm nay có thể được nhìn tận mắt, rất mới mẻ. Nhưng có điều tôi vẫn chưa rõ, người trước kia vô tình ngã chết trên nóc xe phải giải thích như thế nào đây.

Tôi hỏi Bạch Khai, còn người chết đầu tiên đâu rồi? Mẹ nó cũng treo trên người con cá kia à? Sao nó còn chưa mọc ra tám cái chân thế?

Y cười cười, nói âm hồn ấy vốn vẫn ở trên nóc xe. Số người này quá nhọ, ngã từ trên cao xuống chết thảm như vậy, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, chắc vẫn luôn mong có người ngã chết giống hắn để làm thế thân. Có điều thế giới này bảy tỉ người, ngã chết trên nóc xe có được bao nhiêu? Thật là khổ.

Tôi cứ nghĩ chiếc xe này đã hoàn toàn sạch sẽ, không ngờ cuối cùng bên trên vẫn còn một con quỷ bám mãi không buông. Bạch Khai thừa nhận lúc y nhìn thấy lũ chim chết thì đã biết nhưng vẫn luôn giấu không nói, mặc dù chẳng mang lại kết quả gì tốt đẹp nhưng tôi cũng không thể trách y. Có thể là vì y muốn tốt cho tôi, sợ làm tôi phiền muộn đến lúc hứng nước

bẩn thì tìm cách bỏ chạy. Cũng có thể là y chẳng nghĩ xa đến vậy, nhưng tôi vẫn muốn tìm cái cớ tốt đẹp một chút.

Nghĩ kĩ lại, tư thế kì dị của người chết kia cũng không khó hiểu nữa. Lúc trước tôi nghĩ người đó sợ bị thứ ở phía xa phát hiện nên mới trốn đi, nhưng đổi lại, nếu vì nhìn thấy cái gì đó đột nhiên duỗi đầu xuống ngoài kính chắn gió mà trốn theo bản năng thì hợp lý hơn nhiều. Tôi hỏi Bạch Khai xem nói như vậy có đúng không, bị y khinh thường: "Kiểu phân tích như thế còn phải đợi đến lượt anh phát hiện à? Anh mà biết nhiều như vậy thì nói thử xem, tại sao cuối cùng xe lại dừng kế bên đập nước?"

Đây cũng là điều tôi không hiểu, bình thường nếu gặp ma quỷ thì đầu tiên người ta sẽ phanh lại rồi xuống xe bỏ chạy, cho dù đã sợ muốn tiểu ra quần thì cũng không nên đến một nơi hẻo lánh như vậy chứ? Suy nghĩ hồi lâu, tôi đành lắc đầu. Bạch Khai thấy thế thì đắc ý lắm, lên giọng nói, chiếc xe kia đúng là do người đó tự lái đi, nhưng anh ta không ngờ rằng mình sẽ chạy đến đập chứa nước, bởi vì cả quãng đường anh ta đều bị thứ trên nóc xe che mắt, đến lúc tới gần vùng nước âm khí nặng nề, thứ trên nóc xe xuất hiện, anh ta mới biết được mình đã chạy đến chỗ quái quỷ nào, sau đó lại nhìn thấy thứ kinh khủng kia vắt ngang trước mắt, nhất định có thể bị dọa đến mức hồn phi phách tán, chết ngay lập tức.

Mà cái chết của anh ta lại hợp ý của chủ kho, tuy kho hàng này được xây trên một mảnh đất trống, nhưng dù sao cũng thuộc khu vực thành phố, xung quanh chưa đến mức không có dấu chân người, nhưng cũng không phải chỗ thích hợp nhất để nuôi cá. Nhưng nếu có chiếc xe kia thì khác, đầu tiên là do oán khí có sẵn trên xe, tiếp theo là vì có thể giấu tai mắt người khác, che chắn bên trên rồi nuôi cá bên dưới là quá hợp. Tổng kết lại, nếu không muốn đặt quan tài của người đột tử kia thì đây đã là lựa chọn tốt nhất. Đặt quan tài tuy có hiệu quả hơn, nhưng lại quá gây chú ý, nếu vì vậy mà chẳng ai thèm đến xem hàng thì không nói, lỡ đâu để lộ tiếng gió, cá bị người ta bắt về làm thịt thì mất còn hơn được.

Bạch Khai nói đến đó tôi lại không nhịn được phải chen ngang, anh cứ nói cá là dùng để ăn mãi, thế có thể ăn được thật à?

Editor: <<Vở kịch nhỏ>>

– Long ca: Tuy ta fake nhưng ta cũng có ngư quyền! Đừng có suốt ngày đòi ăn đòi làm thịt như vậy. Ta…. Ta đau lòng lắm có biết hông? Kiếp nhân vật quần chúng không có tiếng nói xuất hiện 1 2 chương là ngủm khổ lắm có biết hông? Lại còn thằng cha thối đen thui kia nữa, có biết ánh mắt kia rất đáng sợ hông? Có biết hông biết hông?

– Bạch Bạch: Ngươi có biết cá kho cạo vảy cá chiên để nguyên hông?

– Long ca: Đạo diễn! Suất cơm hộp của em có thể cho thêm 2 phần không?

*Cơm hộp: Diễn viên diễn xong ra lãnh cơm hộp về nhà, hiểu hông?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 35: Trò chơi "Một trăm câu chuyện ma ám"

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Bạch Khai tiến sát lại, ra vẻ thần bí: "Cải lão hoàn đồng! Đàn ông với nhau cả chắc anh cũng hiểu chứ", sau đó lại cười phá lên, đúng rồi đó! Tráng dương! Tôi nói cho các anh biết, nếu được ăn thứ đó thì ngay cả ông lão 90 tuổi cũng có thể sinh con đấy, khỏi cần lo là do ông hàng xóm kế bên làm.

Tôi nhìn chằm chằm Bạch Khai một cách khó tin. Trăm phương ngàn kế nuôi dưỡng thứ này chỉ để tráng dương thôi sao? Thế thì chẳng bằng ra tiệm thuốc đầu đường còn hơn.

Bạch Khai thấy tôi không tin, kiên nhẫn giải thích, thứ này không giống thuốc tráng dương, bên trên có âm hồn, mà việc âm hồn mong muốn nhất là gì? Đầu thai chuyển thế! Bình thường chúng ta cũng có thể tiếp xúc với chúng, nhưng cũng chỉ là tiếp xúc mà thôi, không thể bỏ vào bụng được. Cho nên ăn cá là cách tốt nhất, vừa giúp tinh thần trở nên hưng phấn vừa tăng cao xác suất thụ thai thành công, dù mắc bệnh vô sinh cũng không cần lo lắng gì hết.

Để chứng minh lời mình nói, y lại hỏi lão ca xem có phải ông chủ kho hàng này mãi vẫn chưa có con hay không, nhận được câu khẳng định của anh ta thì đắc ý ngồi hút thuốc.

Thật ra không cần lão ca chứng thực thì tôi cũng chẳng nghi ngờ gì. Đổi lại là tôi, bây giờ tuổi trẻ vẫn còn, nhưng đến vài năm nữa mà gặp phải loại chuyện này nhất định cũng sẽ rất sốt ruột. Tôi từng nghe qua rất nhiều loại pháp thuật cầu tự trên đời, trẻ con ai mà chẳng muốn, nhưng nhiều gia đình mãi mà không có lấy một chút ẵm bồng, tự nhiên sẽ vội vàng tìm mọi cách, một trong số chúng chắc là con cá kia đây.

Có điều cá đã bị chúng tôi tìm thấy, không biết tiếp theo nên làm như thế nào đây. Thật ra thì cứ coi như không có chuyện gì mà rời đi cũng không phải không thể, có điều chúng tôi vất vả làm việc như vậy, ngay cả một đồng tiền cũng chẳng vào túi

thì có khác gì dã tràng xe cát đâu. Hơn nữa chiếc xe kia bị bọn tôi phá tới lui, không kiếm được tiền thì cũng thôi đi, người nhà bên kia không bắt chúng tôi đền tiền là đã tốt lắm rồi.

Cuối cùng tôi và Bạch Khai quyết định từ bỏ chiếc xe này. Suy nghĩ kĩ thì, xe này là của người nọ, nhưng chủ kho lại là một người khác, hắn chắc chắn chưa từng nghĩ có thể bán được chiếc xe này, vậy mà quay qua quay lại lại gặp chúng tôi lon ton chạy đến mua xe. Chuyện tốt bị phá, chắc người ta cũng không phiền tìm chúng tôi làm khó dễ chút đâu. Tiến thoái lưỡng nan, chúng tôi bèn chọn một con đường tương đối an toàn, đi lau dọn xe sạch sẽ rồi trả lại chỗ cũ, cùng lắm thì đền ít tiền thôi.

Tính toán xong xuôi, chúng tôi không dám chậm trễ lập tức suốt đêm kéo xe về, bỏ vào trong kho dọn dẹp một chút. Lão ca bên kia rất nghĩa khí, đáp ứng giúp chúng tôi giấu việc này, chắc là cũng nghĩ đến việc chuyện mà bại lộ rất có thể phải ném bát cơm này đi luôn.

Dọn dẹp xong xuôi, nhìn sơ qua không thấy có dấu vết bị ngâm nước, người nhà chủ xe chắc sẽ không đến kiểm tra, nhưng con người tôi khó mà buông lời nói dối được, thời điểm trả xe một năm một mười nói ra chuyện kia. Bạch Khai thuận tiện nói tại sao chủ xe lại chết, lại vì sao mà chạy đến kế bên đập nước, chỉ có chuyện nuôi cá thì một chữ cũng không đề cập.

Người nhà chủ xe có hơi khó chịu, nhưng không ngờ chúng tôi lại hiểu rõ cái chết của người nọ đến vậy, cân nhắc mãi cũng không đòi bồi thường tiền nữa. Chúng tôi còn trao đổi danh thiếp qua lại, coi như thêm vài người bạn hàng.

Nói thì đơn giản như vậy nhưng thật ra cũng ngốn không ít thời gian. Xử lý xong xuôi chuyện bên kia, chúng tôi lại mời lão ca một buổi rượu, tỏ ý cảm tạ, sau đó lập tức trở về.

Sau sự việc lần này tôi có một kết luận, xe không như nhà, mua thì dễ, xử lý lại khó. Thời gian sau đó tôi không còn có ý định mua xe, trừ phi thật sự động tâm, không thì sẽ không động đến.

Trên đường trở về, đột nhiên tôi nhớ đến việc có rất nhiều động vật nhỏ tìm chết trên nóc xe, câu trả lời sau đó của Bạch Khai làm tôi ngạc nhiên vô cùng. Y nói những con vật đó đều là tự đi chịu chết. Không phải là để âm hồn giết chết mà là do

chúng ý thức được đại nạn của mình đã đến, tự chạy lên nóc xe qua đời trong an tường.

Động vật có linh tính nhiều hơn người, rất nhiều con vật còn biết trước cả ngày chết của mình. Chẳng hạn như voi già lúc sắp lâm chung tự biết trở về mộ nhà voi, chim nhỏ cũng vậy, trước khi chết chúng sẽ bay lượn lần cuối trên bầu trời, sau đó thống khoái ngã xuống. Nhiều người không biết sao chim lại ngã chết được, thật ra chẳng liên quan gì hết, trước khi chạm đất, những con chim ấy đã chết rồi.

Trên nóc xe kia có một linh hồn người thường không thấy được, nhưng động vật nhỏ sẽ có cảm giác. Âm khí nơi đó khác với những chỗ khác, chúng lầm tưởng là một nơi rất thích hợp để gửi gắm thể xác. Xe không như nhà có thể khóa cửa để ngăn âm khí, nó là một không gian mở, vậy nên nhiều con vật nhỏ đến tìm chết trên nóc xe như vậy cũng không khó lý giải.

Ngoại trừ ngạc nhiên lúc đầu, tâm trạng tôi không hề bị câu chuyện của Bạch Khai dao động nữa, gặp qua nhiều người chết như vậy, chỉ là mấy con vật nhỏ thì cũng chẳng có gì đáng nói.

Sau khi trở về từ kho hàng nọ, chúng tôi chưa thể nghỉ ngơi ngay. Cả một tuần chẳng làm cái gì ra trò, lại có vài chuyện cần phải xử lí, may mắn đều không quá nghiêm trọng, giải quyết cũng dễ dàng. Trong đó có một căn nhà, người bên trong chưa có ai chết cả, ngay cả bồn hoa cũng vẫn còn tươi tốt vô cùng, thế nhưng việc phát hiện những giọt nước đọng trên nền nhà từ cửa thẳng đến trước giường lại làm chủ nhà phải lo âu. Đương nhiên đó không phải là điều người ta cảm thấy đầu tiên, nóc nhà bị dột hoặc có người làm đổ đều sẽ ra như vậy. Nhưng điều đáng nói là những giọt nước này lại tỏ rõ hình ảnh một người ướt đẫm nước bước qua cửa rồi đứng trước giường quan sát người ngủ bên trên một lúc lâu, nghĩ thôi đã thấy rợn tóc gáy.

Lần ấy tôi và Bạch Khai đều đến xem, căn nhà này vừa có quỷ nháo mà lại chẳng chết ai, coi chừng lại được một món hời lớn vào tay ấy chứ. Không ngờ kết luận của Bạch Khai lại làm tôi há hốc mồm. Y sờ mó mân mê cả ngày, sau đó chắc như đinh đóng cột nói đó đều là do tổ tiên bọn họ đến tìm con cháu đòi tu sửa mộ đang bị ngập nước mà thôi. Càng làm tôi bất ngờ hơn là người nhà họ vốn đã biết chuyện từ lâu. Mộ phần nhà bọn họ nằm trong một trấn nhỏ miền Nam, gần đấy có mỏ quặng, việc khai thác quá mức làm cho thôn đó phải chịu ngập

lụt thường xuyên, không có cách nào tu sửa, đành bó tay chịu chết.

Nói đến đó thì chúng tôi cũng hết cách, bèn ngậm ngùi quay về.

Sau đó có một căn nhà còn kỳ quái hơn, nói đúng ra là một tiệm net. Tiệm net này không thể nói là có thứ gì quấy phá được, chỉ có thể khiến người ta cảm giác có gì đó không đúng lắm mà thôi. Hai chúng tôi điều tra cả ngày, rốt cuộc phát hiện thì ra là có một thằng nhóc nghiện game làm ổ ở đấy, ngày chơi game, đêm đợi người ta đi ngủ lại chơi game tiếp, càng trâu bò hơn chính là không biết do tài năng thiên bẩm hay tu luyện thành tài, nó nắm rõ cách quản lý của tiệm net trong lòng bàn tay, ở được hơn một tháng, nước khoáng và bánh mì trong kho đều bị nó ăn hơn nửa.

Căn nhà ấy làm tôi thất vọng thực sự. Không chỉ không kiếm được tiền, ngày cả một chút mới mẻ cũng không có. Chủ tiệm net phát xong lửa giận cũng đành cúi mình đưa tôi mấy ngàn tệ, trừ tiền máy bay đi tới đi lui ra thì phần còn lại cũng chẳng đáng vào đâu.

Không biết là do thời vận không tốt hay cái nghề này đã đến hồi tàn cuộc, một thời gian sau đó chẳng có cuộc làm ăn đàng hoàng nào tìm đến tôi cả, tôi lại không thể để mình dừng lại được, thật sự là rối rắm đến vò đầu bứt tai.

Cũng may tình trạng này không kéo dài lâu, có một ngôi nhà đến tay, câu chuyện của chủ nhà đã khơi lên hứng thú ở tôi.

Đó là một ngôi nhà ma, có một học sinh từng thắt cổ tự tử bên trong. Nhưng chuyện không chỉ có như vậy. Trước khi người này tự sát, nhóm học sinh bọn họ cùng chơi một trò chơi, cứ mỗi người kể chuyện ma xong thì thổi một cây nến, lúc ấy qua lời người đó nói thì tôi hình dung ra vậy, sau này mới biết đó là trò chơi "Một trăm câu chuyện ma ám". Nghe đặc biệt thú vị, tôi lập tức gật đầu, trái ngược với Bạch Khai, y không thích đi lắm. Trong mắt y, người kia có hai lý do để mà chết, một là chết, hai là tìm chết thành công, rõ ràng lý do sau thuyết phục hơn nên y hơi chán ghét. Nhưng cuối cùng bị tôi đeo bám khuyên bảo mãi cũng đành cùng nhau đi một chuyến xem thử xem sao.

Editor:

Hãy cho chúng mình một ngôi sao nhỏ, chỉ là để chúng mình biết bản thân không cô độc mà thôi. Ngôi sao thì chẳng bao giờ lẻ loi cả, nhỉ?

Đã đọc rồi, hãy suy xét đến chuyện tìm đến fanpage và wordpress xem?

Hiện tại trong nhà thầu cả 2 bộ truyện của Nhị Thập Tam, đồng thời dịch manhua Nhân Bất Tri, có điều nhân lực có hạn, liệu chúng mình có thể nghe chút lời gì đó từ bạn không?

Bản truyện sách đã được đăng một ít trên web, tuy nhiên chỉ phục vụ cho mục đích phi lợi nhuận cũng như hỗ trợ bạn đọc một chút, xin hãy mua sách giấy để ủng hộ Nhà xuất bản và tác giả. Được đọc những thứ chúng mình không đăng, những lời tán dương và đề cử, được ngửi mùi thơm của giấy mực, được hôn lên khuôn mặt của người đàn ông ấy, cũng rất thú vị đấy chứ?

Lần sau lại gặp?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 36: Chơi không?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit & beta: **Thập Bình An**

Ngôi nhà tọa lạc phía nam một thành phố trực thuộc trung ương, giao thông vô cùng tiện lợi, tôi và Bạch Khai lên chuyến bay buổi sáng, chưa đến giữa trưa đã đến nơi. Ăn qua vài món ăn vặt nổi tiếng, buổi chiều chúng tôi chạy vội đến nhà khách hàng.

Chủ nhà vẫn luôn đợi chúng tôi, không có ý đến sân bay đón. Vì chuyện này mà tôi hơi khó chịu, nghĩ thầm đến lúc thì tìm cơ hội ép giá, kết quả đến nơi mới biết không phải anh ta không muốn đi, mà vì bị một đám người vây ngoài cửa làm ầm ĩ, muốn đi cũng không được. Bọn họ là thân nhân người chết nọ, đó là một người trí thức, chừng 26, 27 tuổi, thu nhập không tồi, còn chưa kết hôn, là mẫu người rất được hâm mộ. Cuộc sống hàng ngày rất bình thường, không có sở thích bất chính gì, nghe nói tác phong sống rất đúng mực, vậy nên gia đình bọn họ chết sống không tin người kia lại thắt cổ tự sát, hơn nữa còn ở trong nhà người khác. Vốn việc mất đi người thân đối với họ đã quá đủ bi thương, sau đó lại còn nghe ngóng đâu đó biết người kia trước khi chết còn chơi trò chơi quỷ dị như vậy, tự nhiên sẽ cảm thấy trò chơi này là đầu sỏ gây tội, muốn một lời giải thích. Nhưng người cùng chơi lúc đó không ít, chỉ có thể chỉa mũi nhọn về hướng chủ nhà, chạy đến náo loạn không ít lần, trước mắt chúng tôi đã không rõ là lần thứ bao nhiêu.

Chủ nhà hơn ba mươi tuổi, là một người bạn của kẻ xấu số, có điều cũng không phải quá quen thân gì, mới chỉ gặp qua vài lần mà thôi. Anh ta cảm thấy mình thật vô tội, bởi vì trò chơi này vốn do chính người chết kia khởi xướng, một đám người hưởng ứng nhưng không tìm được nơi thích hợp, trùng hợp là anh ta ở một mình, nhà cũng lớn liền chủ động cống hiến. Không ngờ quyết định này lại là sai lầm chí mạng, bản thân chịu quá nhiều liên lụy, người nhà người chết chạy đến làm loạn thì không nói, căn nhà mình vất vả lắm mới mua được giờ lại biến thành nhà ma, thật là mệt mỏi.

Hai người chúng tôi thấy bên kia náo nhiệt như vậy thì không có ý nghĩ trà trộn vào, chào hỏi chủ nhà rồi trốn ra ngoài. Ngồi giết thời gian ngoài quán cà phê gần đó, đợi khoảng một tiếng cho đám người trở về mới quay lại nói chuyện với chủ nhà.

Người đàn ông này trông rất linh lợi, tôi không hỏi anh ta làm gì, xem bộ dạng này chắc là làm việc trong một công ty lớn nào đó, nhưng bây giờ vì việc này mà đã tiều tụy hẳn đi, tinh thần mệt mỏi.

Tôi không hàn huyên mà trực tiếp vào thẳng vấn đề, muốn anh ta kể hết mọi chuyện từ đầu chí cuối, tôi và Bạch Khai một bên vừa hút thuốc vừa nghe. Năng lực thuyết minh của người này rất tốt, nghe là biết được học lên cao, kể chuyện rất có logic.

Anh ta nói hôm đó có tất thảy mười hai người, ở trong cùng một nhóm QQ, bình thường vì đều thích xem mấy thứ tiểu thuyết khủng bố nên rất có tiếng nói chung, nói chuyện trên mạng cũng rất hợp nhưng không biết ngoài đời thế nào. Vậy nên khi người chết đề nghị trò chơi này, mọi người đều bị gợi lên hứng thú, một là muốn gặp nhau chơi vài trò, thứ hai là vừa lúc gặp mặt, coi như là một buổi tụ họp.

Trò chơi hôm ấy định bắt đầu lúc 12 giờ, nhưng có vài người buồn ngủ quá nên đành chơi sớm, mười một giờ đã bắt đầu.

Quá trình trò chơi cũng không có gì đặc biệt, mỗi người đốt một cây nến, kể xong một câu chuyện thì thổi tắt, độ sáng trong phòng càng lúc càng giảm. Không khí xung quanh phụ trợ thêm phần quỷ dị cho câu chuyện, anh ta cũng không chịu được mà nổi da gà da vịt. Có điều không được hài lòng lắm, không biết là do mấy người này bình thường xem nhiều chuyện ma quá hay là do không có chuẩn bị gì mà đến, một vòng người kết thúc, những chuyện ma được kể bọn họ cũng đã sớm nghe qua, dù chưa từng nghe qua cũng có thể tự đoán ra kết cục, vậy nên bầu không khí khủng bố ban đầu lại giảm sút không ít.

Sau khi tất cả ngọn nến đều bị thổi tắt, một đám người yên lặng ngồi trong bóng tối một lúc cũng không gặp chuyện gì kì quái, bọn họ đều cảm thấy rất nhàm chán, cười đùa một trận rồi mạnh ai nấy về.

Vốn dĩ việc này đến đây là kết thúc, chẳng ngờ người kia vốn phải đi, đến cửa rồi tự nhiên lại quay vào, nói là để quên gì đó, muốn đi tìm xem sao. Chủ nhà không để ý lắm, người đều đã

quen mặt, cũng không cần lo đối phương sẽ giở trò trộm cướp, không ngờ anh ta vừa đi xuống tiễn khách, lúc đi lên đã thấy người kia dùng dây lưng của mình thắt cổ tự sát. Ngôi nhà này được trang trí theo phong cách biển khơi, chủ yếu là hai màu trắng xanh, trần nhà phối hợp lắp đặt một số cột buồm giả, là nơi người nọ cột dây lưng.

Chủ nhà nói đến việc này vẫn rất hối hận, kỳ thật dựa theo lẽ thường, cột buồm này không thể chịu nổi sức nặng của một người trưởng thành. Đáng tiếc, là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, hơn nữa còn có hơi hướng ám ảnh cưỡng chế, anh ta rất lo lắng cột buồm sẽ rơi xuống đè chết mình nên lúc thi công đặc biệt gia cố nó.

Lúc ấy anh ta rời đi cũng không lâu, chỉ mười phút là cùng. Nhưng khi phát hiện thi thể đã không kịp nữa, lúc kéo xuống, người đã tắt thở từ lâu.

Sau việc ấy, anh ta không dám ở lại nơi đây nữa, một là vì sợ, hai là vì bị người nhà người chết đến quấy rối quá nhiều, đành phải trốn đến nhà họ hàng. Nhưng cứ như vậy mãi cũng không phải cách hay, tiền vay để mua nhà còn chưa trả xong, nhà lại chẳng thể ở được nữa, nhìn sự việc thành ra như vậy có mấy ai chịu nổi chứ. Vậy nên anh ta mới tìm đến chúng tôi, biết chúng tôi chuyên làm loại việc này, tuy rằng giá cả sẽ bị ép rất chặt, nhưng nhất định không vì sợ hãi mà không dám mua.

Theo câu chuyện vừa được kể, tôi cảm thấy thế nào cũng là do quỷ làm ra. Nhìn sang Bạch Khai, y không tỏ vẻ gì, tôi liền hỏi chủ nhà, sau khi người kia chết trong nhà có chuyện gì kì lạ phát sinh hay không.

Kỳ thật chuyện này đối với chúng tôi mới là điều quan trọng nhất. Cái chết của người kia đúng là rất kỳ quặc, nhưng nếu trong nhà đến cái rắm cũng chẳng xảy ra thì mọi chuyện quá dễ xử lí rồi, không chừng linh hồn kia đã bị cái gì đó thu đi, hoặc là đã chạy đi chu du thế giới.

Nhìn cái lắc đầu của người đối diện, trong lòng tôi mừng rỡ. Thầm nghĩ chẳng lẽ lại nhặt được của hời rồi? Lập tức muốn anh ta dẫn chúng tôi đi xem.

Trên đường cũng không có gì để nói, căn nhà nằm trong một tòa cao tầng, từ trang thiết bị bên ngoài và hiệu quả xanh hóa thì có vẻ chất lượng căn nhà cũng không tệ lắm. Ngồi thang máy vào nhà, quả nhiên chủ nhà nói không sai. Phong cách trang trí đậm vị biển cả, dọn dẹp rất sạch sẽ khiến cho người ta

có cảm giác thoải mái thanh tân. Tôi đi dạo quan sát một lúc, đồ đạc trong nhà còn rất mới, xem ra có người vào ở cũng chưa lâu.

Tôi tính toán một cái giá trong lòng, nghĩ thương lượng với Bạch Khai một lúc là có thể thu vào tay, sau đó trở về kiếm cớ lôi y ra, đốt điếu thuốc chỉ chỉ căn nhà, hỏi y, to không?

Bạch Khai hắc hắc cười, nói: ” Anh chưa cởi quần thì sao tôi biết là to hay không?”

Nói xong lại hạ giọng hỏi tôi, anh từng chơi qua trò chơi kia chưa?

Tôi lắc đầu, trước kia tôi chưa từng tin vào những chuyện này, có thể có ngày hôm nay đều là do Tần Nhất Hằng mang tôi mở mang thế giới.

Nhưng thường thì việc lạ tự tìm đến tôi, tôi rất ít khi chủ động đến tìm việc lạ. Cái này cũng coi như quan niệm làm người của tôi đi.

Bạch Khai lại nói: “Chúng ta chơi không?”

Tôi nghe vậy liền khó chịu, mẹ nó cái trò kỳ quặc này có thể tùy tiện chơi sao? Ai ngờ Bạch Khai thấy tôi không đồng ý thì ghé qua thấp giọng nói: “Tôi cảm thấy tiểu tử kia không nói sự thật.”

Tôi khẩn trương hỏi: “Làm sao anh thấy được?”

Bạch Khai nói: “Không biết, tôi có cảm giác, ngày hôm đó bọn họ chơi trò chơi nếu thật sự xảy ra chuyện, tôi cảm thấy người chết hẳn phải là anh ta.”

Tôi nhìn chằm chằm y hơn nửa ngày, không nói gì. Quay đầu lại đã thấy chủ nhà đứng trước cửa chờ. Xem ra hợp đồng này không thể vội vàng hạ bút được, dù không dựa vào cảm giác của Bạch Khai thì cũng cần đảm bảo mọi chuyện an toàn trước đã.

Vì thế tôi nói chuyện với chủ nhà, lặp đi lặp lại rằng chúng tôi rất hài lòng với căn nhà này, nhưng còn phải về bàn bạc một chút. Đối phương tỏ vẻ hiểu chuyện, dù sao cũng là nhà cửa, đâu có phải là kem trộn gì. Bạch Khai và tôi sau đó lập tức rời đi.

Lúc chúng tôi tới đây vẫn chưa tìm chỗ ở, sau khi ổn định trong một khách sạn tôi mới hỏi xem cảm giác của Bạch Khai là từ đâu mà ra.

Lần này y không giả vờ ngớ ngẩn sặc mùi lừa đảo nữa, nghiêm túc nói: “Tiểu Khuyết, là vì hai vấn đề. Thứ nhất, việc chơi trò chơi kia có thật hay không? Nếu thật, vậy sẽ phát sinh cái gì? Đây mới là chuyện mấu chốt, bởi vậy nên chúng ta cần tìm vài người cùng chơi một lần. Anh hỏi thăm xem quanh đây sinh viên làm thêm được bao nhiêu một ngày, kêu vài đứa đến đây, chúng ta chơi.”

Editor: Tại sao Bạch Bạch nói đùa, ca ca nhà tôi còn chưa kịp phản ứng gì mà đã chuyển cảnh vậy? Papa ngán đùa rồi à? (tự biên tự diễn)

<<Vở kịch nhỏ>>

– Tiểu Thước: To không?

– Bạch Bạch: Anh chưa cởi quần thì sao tôi biết là to hay không?

– Tiểu Thước: Mẹ kiếp anh bị khùng hả?

– Bạch Bạch: Được được, không đùa cậu nữa. Bé hơn tôi nghĩ.

– Lão Tần: Đúng vậy, bé hơn của tôi.

– Tiểu Thước & Bạch Bạch: Anh chui ở đâu ra vậy hả @.@

– Editor: Hố.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 37: Chuyện ma

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit & beta: **Thập Bình An**

Trong lòng tôi thật ra không tin tưởng chuyện này lắm, nhưng ngày hôm sau vẫn đi hỏi thăm một chút. Sinh viên làm thêm 50 đồng một ngày, không đắt, nhưng tôi vẫn rất lo lắng. Bình thường những công việc họ làm chỉ đơn giản kiểu như ra đầu phố phát truyền đơn hay làm điều tra tham khảo ý kiến gì gì đó, việc kết thúc lập tức nhận được tiền. Nhưng việc trong tay tôi tuy không phải trăm phần trăm sẽ gặp quỷ, nhưng vừa nghe đã thấy rùng rợn, chắc cũng chẳng ai thèm tới.

Tôi đến đăng ký tại một công ty chuyên liên hệ tìm việc làm cho sinh viên, muốn tìm mười mấy người. Đương nhiên tôi không dám giấu diếm nội dung công việc, dù sao cũng có tính nguy hiểm nhất định, muốn tôi làm phường lừa đảo thật sự là không thể được. Bất quá vì để thuận lợi tuyển được người, tôi tăng tiền công lên 300. Trọng thưởng ban cũng đã ban, dũng sĩ có đến hay không cũng đành xem mệnh trời.

Thật không ngờ, buổi sáng tôi vừa đến đăng ký, buổi chiều bên kia đã gọi điện thoại đến báo đủ người, hơn nữa còn báo danh nhiều hơn 10 chỗ, hỏi tôi có thể thêm nhiều chút hay không.

Tắt điện thoại, tôi chậc chậc cảm khái, gan sinh viên bây giờ lớn hơn tôi ngày xưa nhiều.

Người đã có, lập tức hành động.

Tôi và Bạch Khai xử lý vài thứ đồ, mua ít nến cùng một lốc nước khoáng, hẹn buổi chiều ngày hôm sau cùng những học sinh kia gặp mặt.

Người tới nam có nữ có, thoạt nhìn một đám tinh thần phấn chấn sôi nổi. Giữa cuộc trò chuyện của bọn họ, tôi biết chúng cũng chẳng thiếu tiền, quan trọng là vì tò mò mà đến. Nhìn biểu hiện này, cục đá trong lòng tôi cũng dần buông xuống, vạn nhất có chuyện gì xảy ra đều do các người tự làm tự chịu.

Chủ nhà đưa chìa khóa cho chúng tôi. Đến tối, cả bọn đến Pizza Hut ăn uống rồi hành động, trước đó, tôi dặn dò bọn họ không được muốn đi đâu thì đi, muốn nói gì thì nói, tất cả đều phải nghe theo sự sắp xếp của chúng tôi. Tôi nói chuyện rất nghiêm túc, bọn họ cũng biết nghe lời, sau khi vào nhà đều ngoan ngoãn không lộn xộn, nghe Bạch Khai nói ngồi xuống mới ngồi quây quanh trên sàn.

Tôi tắt đèn, Bạch Khai đốt từng ngọn nến lên. Ánh sáng từ ngọn nến chiếu lên vẻ mặt mỗi người bọn họ, nhìn không ra bất cứ áp lực nào.

Sau khi tôi ngồi xuống, trò chơi chính thức bắt đầu.

Theo trình tự, Bạch Khai là người bắt đầu, mãi cho đến tôi thì kết thúc. Mọi người thay phiên kể chuyện ma.

Bạch Khai đã bắt đầu, y cố tình dùng loại giọng ma quỷ dọa người, nghe vào tai khó chịu muốn chết. Chuyện ma y kể đúng là rất ghê rợn, nhưng tôi nghe mà một chút cảm giác cũng không có, vì chuyện y kể không phải chuyện ma mà là những trải nghiệm của chính chúng tôi thời gian qua có thêm vào chút mắm muối mà thôi.

Nghe y kể xong, đám học sinh im thin thít mấy giây, xem ra bị dọa hết rồi. Tôi nhắc nhở chúng bình tĩnh lại, sau đó trò chơi mới có thể tiếp tục. Người tiếp theo là một sinh viên ngồi kế bên y, chắc là có chuẩn bị mà đến, kể chuyện ma thong thả ung dung nhưng không có cảm xúc gì, nghe chẳng khác gì lên lớp trả bài. Nội dung cũng na ná mấy câu chuyện ma người ta hay được nghe, cái gì hiện trường tai nạn xe cộ ma quỷ âm hồn linh tinh.

Cậu ta kể xong, cũng thổi tắt ngọn nến trước mặt, lại đến phiên một người khác. Người thứ ba là một nữ sinh, trang điểm rất thời thượng. Trên cánh tay có hình xăm, xem ra ngày thường cũng rất biết ăn chơi.

Nữ sinh này kể chuyện còn thong dong hơn cả người trước đó, kể câu chuyện về bà ngoại của cô, nửa đêm rời giường đi vệ sinh, thấy chính mình đi từ cửa vào, ngày hôm sau bà liền mất. Câu chuyện này tạo được không khí rất phù hợp, những người khác nghe xong cũng há miệng ngạc nhiên. Tôi nhìn chúng mà rất muốn bật cười, ngày xưa tôi cũng ngu ngơ như vậy à?

Ngọn nến của nữ sinh ấy đã tắt, tiếp theo lại là một nam sinh, chắc là người Tứ Xuyên, khẩu âm rất nặng.

Nội dung câu chuyện kể về một nhóm người đến bờ biển xem mặt trời mọc, trông thấy một cô gái đi bộ ra bãi biển, cứ đi mãi đi mãi về phía trước, bọn họ liền nghĩ cô gái ấy muốn tự sát. Bọn họ lao ra biển cứu người, kết quả lại có một thành viên chết đuối.

Câu chuyện này cũng không có gì đặc biệt, tôi nghe xong cả người đều mệt mỏi.

Nhưng ngay sau khi nam sinh nọ thổi tắt nến, tôi đột nhiên tỉnh cả người, nghe Bạch Khai khó hiểu chỉ phía đối diện hỏi: Cậu thổi nến làm gì sớm thế!

Tôi vội quay đầu, ngọn nến bên cạnh lẽ ra vẫn sáng giờ lại tắt ngúm, sau đó một giọng nam lắp bắp trả lời, không… không phải em thổi.

Một câu của cậu chàng còn đáng sợ hơn tất cả những chuyện ma trước đó gộp lại, đám sinh viên đã bắt đầu hoảng loạn. Một nữ sinh ngồi cạnh tôi đứng bật dậy, tôi vội vàng giữ cô bé lại, thứ này không khác bút tiên đĩa tiên gì đó lắm, đã chơi thì không thể nửa đường kết thúc được.

Bạch Khai quát cấm nhúc nhích, bộ dạng giống hệt cướp ngân hàng. Những người đó bị quát thì yên tĩnh lại, không dám hó hé gì nữa. Y ném bật lửa qua, nói đốt lên nhanh đi, chúng mày đừng có mà lộn xộn!

Ngọn nến bị tắt một lần nữa bừng sáng.

Nói thật, lúc này tôi rất hoang mang. Trong phòng kín mít, cửa sổ không mở, cũng không có người qua lại tạo khí lưu, theo lý thuyết thì ngọn nến sẽ không vô duyên vô cớ tắt như vậy. Hơn nữa nghe giọng cậu nam sinh này không giống giở trò lắm. Nhưng tôi còn cách Bạch Khai một vòng người, muốn hỏi cũng không biết nên mở miệng ra sao.

Im lặng một lúc lâu, Bạch Khai chủ động nói: “Giang tổng, nhất định không được để cho nến bị tắt”.

Tôi nghe xong trong lòng hoảng hốt, ngoài mặt vẫn gật gật đầu.

Giọng Bạch Khai thật kỳ quái, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ nhất định. Chẳng lẽ nến tắt sẽ xảy ra chuyện gì sao?

Nhưng dù sao đi nữa, trò chơi này vẫn phải tiếp tục.

Người tiếp theo là một nam sinh, cảm xúc đã bị ảnh hưởng, kể chuyện trong hoảng loạn, nửa ngày cũng chưa kể xong. Nội

dung cũng không có gì thú vị, có một người nghe thấy tiếng bước chân trong nhà mình nhưng lại không thấy ai. Hắn một hai tìm đến cùng, kết quả phát hiện một con ma đang chổng ngược đi trên trần nhà.

Nam sinh này không chỉ kể chuyện quá dài dòng mà ngay cả thổi nến cũng chậm rì rì, không biết có phải vì bị dọa quá mức hay không, thổi mấy lần mà nến vẫn chưa tắt.

Bạch Khai thấy thế đứng lên, tôi tưởng y đến giúp, ai ngờ y giả bộ đến chỗ nam sinh vừa kể chuyện, nửa đường đột nhiên quay ngoắt lại túm lấy nam sinh có ngọn nến bị tắt lúc trước kia, nói, mày là ai? Nói lớn lên xem, mày tên gì?!

Biến cố này quá lớn, đám còn lại chúng tôi đều trợn tròn mắt! Cũng may tôi bình tĩnh, lập tức giơ tay ý bảo bọn họ đừng động. Nhưng lần này đám sinh viên thật sự bị dọa rồi, cuống cuồng như ong vỡ tổ, nữ sinh chỉ muốn hét ầm lên, nhóm nam sinh cũng lục tục đứng dậy. Tôi vội hét lên: "Mẹ nó, ngồi xuống hết đi! Các người không muốn sống nữa à?!!"

Đáng tiếc lời này vẫn như cũ không có hiệu quả.

Bạch Khai bên kia nói: "Tiểu Khuyết, kệ tụi nó đi, mau ấn người này xuống! Cậu ta không biết tên mình là gì!"

Tôi vừa nghe liền hiểu, không biết tên mình là gì, vậy thì bị ám mẹ rồi!

Tôi nhào tới, chân đạp đổ một cây nến, trực tiếp giẫm tắt, tiến lên kìm bả vai nam sinh kia lại. Cậu ta rất gầy, hắn không gây ra uy hiếp gì, bị tôi nắm chặt cũng không kêu đau.

Bạch Khai tát cậu ta một cái, lực tay rất mạnh! Y mắng: "Dám giả ngu với ông đây hả, nói cho mày biết lũ ma quỷ chúng mày cũng chỉ là đồ nhắm rượu của ông thôi!"

Lúc này những học sinh kia đã mở cửa chạy hết ra ngoài, còn dư lại mấy đứa lớn gan chỉ dám đứng ven tường hóng chuyện bên trong, lại sợ sẽ liên lụy đến mình.

Nam sinh kia không trả lời, miệng lại im lặng cười cười tỏ vẻ lấy lòng. Bạch Khai lại cho cậu ta một bạt tai, cú tát này mạnh vô cùng, tiếng chát nghe mà lạnh cả sống lưng. Tôi chặn lại nói: "Anh đánh nhẹ thôi! Đánh chết người rồi anh có đền nổi không?"

Bạch Khai lại giơ tay đánh thêm một cú, "Đền cái gì mà đền? Ông nội cậu đang cứu mạng cậu ta đấy!"

Nói rồi y lấy tay tách miệng người nọ ra, phì một cái phun ngụm nước miếng vào.

Đệt mẹ, tởm quá!

Ngược đãi chết mẹ người ta rồi!

Tôi nói: “Anh làm cái gì đó? Muốn thử nghiệm trước khi hôn lưỡi hả?”

“Trước tiên cho cậu ta một ít dương khí đã, anh giữ cậu ta, chạy mất là khó bắt lại được lắm đấy.”

Y xoay người nhặt mấy cây nến đốt lên. Trong phòng đã sáng sủa hơn. Bạch Khai đặt nến một vòng quanh người nọ, đếm đếm, thổi tắt vài cây, nói: “Giang tổng, à không phải, Tiểu Khuyết, chuyện ma còn chưa kể xong, chúng ta chưa dừng lại được.”

Editor: Trước đó mình sử dụng PureWriter để soạn thảo, sau đó vì nó lag quá nên chuyển sang Pencake, dù không quá hài lòng nhưng cũng đỡ hơn Pure. Nếu mọi người biết ứng dụng nào soạn thảo tốt (tối giản cũng được) hãy gợi ý nhé!

…. kỳ thật trừ Wattpad ra thì app nào cũng được…

《Vở kịch nhỏ》

– Cây nến: Vai quần chúng luôn bị nhân vật chính đạp dưới chân, thật bi phẫn! Còn ai khổ hơn ta chứ!

– Nam sinh bị tát: …

– Cây nến: À…

– Nam sinh: Rốt cuộc tôi cũng hiểu cảm giác của bọn gà trống chó mực quắc quắc yến phụng chim sẻ và Long ca pha kè rồi. Đạo diễn, em cũng muốn gấp đôi cơm hộp! À không, phải gấp ba!!!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 38: Sự thật

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit & beta: **Thập Bình An**

Y bảo tôi kể chuyện ma, cũng được thôi, có điều tôi vẫn chưa biết nên kể gì. Những chuyện kỳ quái tôi và Bạch Khai từng gặp nhiều vô số, nhưng đều là những chuyện không thể khơi khơi đem ra bàn luận được, trong đầu lại không có chuẩn bị gì, Bạch Khai thấy tôi cứ ấp úng mãi thì nói vài câu thúc giục khiến tôi chỉ có thể nghĩ đến đâu thì nói đại đến đó.

Chuyện thứ nhất là một câu chuyện về quỷ đánh tường mà Tần Nhất Hằng từng kể với tôi. Có những người đi đường vào ban đêm, cảm thấy con đường ấy dài hơn bình thường, đi mãi đi mãi vẫn chưa đến nơi cần đến, đợi đến lúc trời sáng mới biết mình đi vòng quanh ngôi mộ nào đó cả đêm.

Câu chuyện này cũng không xa lạ gì, đa số mọi người đều đã nghe qua, nhưng đặc biệt ở chỗ hắn còn giải thích tại sao lại xảy ra hiện tượng như vậy.

Tần Nhất Hằng nói rằng, một vài người sau khi đã mồ yên mả đẹp cũng sẽ không đầu thai ngay. Cũng không phải là do bọn họ đã làm chuyện gì đáng trách, nói trắng ra thì là do bên dưới chưa đến lượt họ, cái này cũng giống dương gian vậy, muốn vào ngân hàng cũng phải bốc số xếp hàng đợi đọc tên.

Âm hồn đã không thể đầu thai, ngay cả những trò giải trí bình thường của con người cũng không thể làm được. Có lẽ lạc thú duy nhất của bọn họ chỉ là vài trò đùa giỡn người qua đường mà thôi.

Vào lúc những người kia đi quanh mộ, âm hồn vẫn luôn ở bên cạnh giở trò đánh lừa. Khi chúng ta đi đến những chùa miếu cổ xưa, đặc biệt ở nơi có chôn xá lợi(1), chỉ cần đi một vòng quanh tháp có xá lợi hoặc bất kì kiến trúc nào đều sẽ nhận được vận may. Mà đi quanh mồ mả lại vừa lúc trái ngược, tức là sẽ mời chào vận rủi bám lên người. Bị vận rủi bám càng nhiều, ngôi mộ ấy càng sạch sẽ. Nói sạch sẽ cũng chỉ là một cách hình dung, kể cụ thể ra thì rất rắc rối, tóm lại là cũng

giống như chúng ta đi tảo mộ vậy. Không phải cứ là âm hồn thì sẽ thích chỗ dơ bẩn, bọn họ cũng biết khó chịu, dọn dẹp một chút bằng cách như vậy, ắt sẽ sinh hoạt thoải mái hơn.

(1). Xá Lị, hay Xá Lợi là những hạt nhỏ có dạng viên tròn trông giống ngọc trai hay pha lê hình thành sau khi thi thể được hỏa táng hoặc thân cốt sau khi chết của các vị cao tăng Phật giáo.

Câu chuyện này tôi đã cố tình kể thật nhanh, thứ nhất là dù sao cũng chẳng ai thèm nghe, tôi không cần để ý xem khán giả có nghe rõ hay không, thứ hai là tôi đang rất sốt ruột, chỉ sợ chậm trễ sẽ phát sinh nhiều chuyện phiền phức.

Sau khi tôi thổi tắt nến, Bạch Khai tỏ vẻ rất hài lòng nhưng cũng không nói gì nhiều, lập tức bắt đầu lượt chơi của mình.

Thật sự thì tôi không có mấy hứng thú với chuyện y kể, nhưng lỗ tai không giống mắt muốn nhắm là nhắm được, âm thanh cứ tự nhiên rót vào tai tôi.

Chuyện mà Bạch Khai kể nói về một người thường xuyên nằm mơ, mơ thấy có người đến kêu mình đi dọn gạch, không phải từ lóng trên mạng mà là thật sự đi dọn gạch để xây tường.

Lúc đầu người này cũng thấy rất kì quái, nhưng đã gọi là giấc mơ thì thường vẫn lạ lùng, hắn cũng không để trong lòng nữa. Không ngờ đến ngày hôm sau vẫn mơ y hệt hôm trước, hơn nữa trong mơ hắn không có cách nào phản kháng, chỉ có thể nén giận đi theo, mệt chết khiếp, tỉnh dậy mà không khác chưa ngủ là bao.

Lần này trong lòng hắn đã nổi lên nghi ngờ, nghĩ mãi mà không biết phải làm sao, bèn đợi đến đêm thứ ba để ý một chút, ghi nhớ con đường trong giấc mộng kia.

Quả nhiên đêm đó người kia vẫn đúng hẹn đến, hắn lần này không do dự, một đường vừa đi vừa quan sát, cảnh vật trong mơ rất rõ ràng, trí nhớ của hắn cũng không tồi, đã đem lộ tuyến ghi nhớ đại khái.

Sáng hôm sau tỉnh lại, hắn không màng cả người đang mỏi mệt, lập tức dựa theo con đường trong trí nhớ mà đi. Một lần bám theo này làm hắn hoảng sợ, con đường kéo dài mãi, thậm chí còn ra khỏi thành phố, cuối cùng đến một rừng cây nhỏ. Ở đó không tìm thấy bất kì kiến trúc hay tường thành nào, chỉ có một cái hang rắn rất lớn.

Hang ẩn rất kĩ, cửa hang không biết đã bị ai đắp đất lên cao, trong hang đếm được không biết bao nhiêu là rắn, hắn vội vàng nhìn vài lần, đến khi thấy một bộ xương người nằm trong góc thì sợ gần chết, vội vàng chạy về nhà.

Mọi chuyện đã rõ ràng, nhưng kết quả chỉ khiến người thêm bất an.

Đây còn chẳng phải là bị rắn câu hồn sao? Nghĩ đến đêm bọn rắn kia còn đến tìm, hắn khổ không nói nổi, sợ mình xây tường thành gì đó xong cũng sẽ biến thành một khối xương khô.

Đêm đó hắn dứt khoát không ngủ nữa, ngày hôm sau hai mắt đỏ hoe. Không ngủ sẽ không nằm mơ, nhưng đó cũng chẳng phải kế sách lâu dài. Đêm hôm sau hắn vẫn chịu không nổi mà ngủ quên mất.

Vừa mới chợp mắt, người kia đã đến ngay.

Trong mơ hắn sợ muốn chết mà chẳng thể làm gì, vẫn ngoan ngoãn đi theo tiếp tục xây tường thành. Có điều lần này hắn hỏi người nọ, thành này xây để làm gì?

Người nọ đáp: Đại nhân muốn mở mang bờ cõi, nay đóng đô ở đây, muốn hắn tới xây tường thành.

Thấy người nọ đáp nhẹ nhàng bâng quơ, trong lòng hắn an tâm ít nhiều, cũng đã có tính toán riêng, không dám lắm miệng nữa. Làm quần quật một đêm, ngày hôm sau tỉnh lại trên giường của mình.

Lần này hắn không trì hoãn nữa, lập tức hỏi thăm người quen khắp nơi xem có người biết xử lí việc này hoặc là phương sĩ gì không. Nhưng thời đại này rồi lấy đâu ra người có đạo hạnh như vậy chứ, thành ra hỏi mãi cũng không hỏi được gì.

Người này bắt đầu tuyệt vọng, cũng không biết là ai gợi ý mà lên mạng xin giúp đỡ. Bản thân hắn không mấy hiểu biết với internet, lúc ấy mới khoảng đầu năm hai ngàn, internet chưa phổ biến, hắn phải nhờ người mới có thể đem chuyện này đăng lên một diễn đàn lớn nhất lúc ấy.

Trên mạng tàng long ngọa hổ, vậy mà thật sự có người liên hệ hắn. Người này đang cách đó không xa, trong cùng ngày đã đến, nói rằng buổi tối sẽ canh chừng kế bên, chỉ cần thứ kia vừa đến sẽ lập tức bắt lại.

Có người canh chừng, bất kể có phải là thuật sĩ giang hồ giả danh lừa bịp hay không, ít nhất cảm giác an toàn cũng tăng lên

gấp bội. Gần đây nhiều chuyện làm hắn rất mệt mỏi, vậy nên ngủ cũng nhanh.

Người nọ lại tới, hơn nữa khác lúc trước, biểu tình rất hung dữ, vội vàng dẫn hắn rời đi. Hắn đã cố gắng kéo dài thời gian nhưng vẫn không thể thoát được, ngay cả tróc quỷ nhân kia còn chưa thấy đâu đã bị đưa đến tường thành.

Người dẫn hắn đến chỉ vào bức tường, nói tường thành này trong hôm nay là xây xong rồi, sau này không lo mệt nhọc nữa, nhưng sợ hắn trở về lại để lộ tiếng gió nói ra nơi hoàng thành tọa lạc, bởi vậy nên bắt buộc phải ở lại trong thành. Hắn nghe xong thì luống cuống, ở lại trong thành rồi sẽ biến thành xương trăng luôn sao? Vậy nên lập tức tỏ vẻ không đồng ý.

Thấy vậy, người nọ biến sắc, tay phải duỗi ra định bắt lấy hắn. Đúng lúc này, ánh lửa sáng rực lên phía trên đầu, cánh tay kia chưa kịp chạm vào người nọ thì gã đã hét một tiếng rồi biến mất.

Tiếp theo đó, trước mắt hắn tối sầm, ý thức dần tan rã.

Khi tỉnh lại, hắn phát hiện mình đang nằm trước cửa hang rắn, bên cạnh chính là người đã nhận ủy thác của mình kia, lúc này đang nướng một con rắn rất lớn trên lửa, nướng chín rồi cứ thế ăn luôn. Răn trong hang tán loạn chạy tứ phía, rất nhanh đã lẩn khuất trong những bụi cây rậm rạp không còn bóng dáng.

Hắn biết mình được cứu, lập tức dập đầu tỏ ý cảm tạ.

Người nọ bày vẻ mặt khinh thường kêu hắn đứng lên, vừa ăn thịt rắn vừa nói với hắn, địa giới có một con đại xà đang tu luyện, đạo hạnh đã có được trên trăm năm, tu thêm vài ba năm nữa sẽ có thể xuất đầu lộ diện, trở thành đại long đi ra làm loạn. Lần này đánh bậy đánh bạ, chẳng ngờ lại đụng phải.

Người kia ăn sạch thịt rắn thì gói kĩ da rắn lại, nói với hắn, con rắn này đang bước trên con đường hóa rồng, ăn vào bụng rồi, những loài phi cầm tẩu thú sau này có thể sống tốt.

Dứt lời, người nọ điểm một nén nhang, mùi hương sộc vào mũi cay nồng, trong miệng lẩm nhẩm gì đó, sau đó có thật nhiều con dế từ trong những bụi cây nhảy ra, tự động chui vào bầu hồ lô trong tay người đó

Khoát khoát tay, người quay đầu liền rời đi, sau này không thể liên lạc lại được nữa.

Việc này đến đây vẫn chưa kết thúc. Sau đó mấy ngày, trời đổ mưa to, trăm năm khó gặp, hệ thống thoát nước trong thành

phố không đủ đáp ứng, đã có vài người tài xế đuối nước mà chết. Sau khi nước rút, hắn chạy vào rừng xem thì thấy hang rắn đã bị ngập rất nặng, nước đua nhau chảy qua lỗ hổng trên tường, có thể thấy được lúc bắt đầu xây tường, con rắn kia chắc chắn đã đoán được sẽ có ngày hôm nay.

Câu chuyện y kể có vẻ hơi giống bình thư, từ ngữ biểu đạt không giống cách ngày thường chúng tôi nói chuyện. Bạch Khai thổi tắt nến rồi chớp chớp mắt với tôi, miệng nhếch lên lộ ra một nụ cười xấu xa, sau đó quay đầu hỏi nam sinh kia: "Nghe rõ rồi chứ? Mẹ nó sự tích oai hùng của lão tử năm xưa đấy, chỉ kém chút nữa là được người ta soạn thành ca kịch đem xướng khắp nơi rồi!"

Tôi nghe y nói vậy, trong lòng lộp bộp một tiếng, mẹ nó lúc đầu tôi còn thấy chuyện người kia dùng dế cứ thấy là lạ, thì ra lại là Bạch Khai ư? Trước kia y có bản lĩnh như vậy sao? Ngay cả xà vương cũng xử lí được?

Tôi rất muốn gặng hỏi xem có phải y lại khoác lác rồi không, nhưng mà lúc này mà hỏi như vậy thì không tốt lắm, lời ra đến miệng lại nuốt trở về.

Chúng tôi đã kể xong hai câu chuyện mà ngọn nến vẫn chẳng hao hụt bao nhiêu. Tiếp theo là đến lượt của tôi rồi, nhưng xoắn hết cả não mà nghĩ cũng không nghĩ ra nên kể cái gì. Đúng lúc này, đột nhiên nam sinh kia cất tiếng: "Tiếp theo đến tôi."

Trong lúc tôi và Bạch Khai còn đang giật mình, cậu ta đã tiếp tục, có một người đàn ông nọ, gia cảnh không tồi, diện mạo cũng khá đẹp trai, có điều vì hồi nhỏ từng gặp phải một tai nạn, trên thân thể có chút ít khuyết tật, đã hơn 30 nhưng vẫn chưa yêu đương lần nào. Anh ta không dám.

Nhưng một ngày nọ anh ta gặp được một cô gái trên mạng, hai người nói chuyện rất hợp nhau, khiến anh ta cảm thấy cô bé nữ sinh này là người duy nhất trên đời hiểu mình.

Yêu đương trên mạng được một tháng, hai người quyết định gặp mặt đối phương.

Ngày hẹn đã đến, người đàn ông rất thấp thỏm lo âu, nhưng nghĩ cô bé chu đáo đáng yêu như vậy có lẽ sẽ chấp nhận được thiếu hụt của cơ thể mình. Chỉ tiếc rằng anh đã đoán sai rồi.

Cô gái kia không chỉ không chấp nhận, lúc gặp nhau ở khách sạn còn buông lời nhục mạ, khiến anh ta nhất thời xúc động không kìm được mà hạ thủ giết người.

Hồi còn đi học điểm số môn hóa của anh ta luôn rất cao, vậy nên xử lý thi thể cũng rất bài bản, dấu vết trên mạng cũng bị xóa sạch sẽ, anh ta cho rằng việc này như vậy là có thể kết thúc, đảm bảo không có ai tra ra được điều gì.

Lần này, thần may mắn vẫn không mỉm cười, anh ta lại sai một lần nữa.

Không có người tra được ra anh ta, nhưng không có nghĩa ma quỷ cũng như vậy.

Cô gái kia chết được mấy ngày, anh ta liên tiếp gặp phải chuyện lạ, tra tấn tinh thần anh ta, khiến anh ta phải tin trên thế giới này thực sự tồn tại linh hồn. Dần dần, anh ta chịu không nổi nữa, cũng hiểu nếu mình không làm gì thì sẽ không bao giờ thoát được bàn tay ma nữ này. Vì thế, anh ta lên mạng tìm cách, cuối cùng biết được một trò chơi có thể dẫn u hồn đang ám mình lên một người khác.

Cách chơi rất đơn giản, trùng hợp anh ta lại có đủ điều kiện, vội vàng tổ chức.

Kết quả rất thành công, nữ quỷ kia dễ như trở bàn tay bị anh ta đẩy sang một người khác. Thế nhưng anh ta có chết cũng không tưởng tượng ra được, trong trò chơi này không chỉ có một người gặp nạn, chính anh ta lại bị một người trong số họ đẩy sang một hồn ma.

Thứ này vô cùng hung, vẫn luôn tìm kiếm thế thân. Trong trò chơi đêm đó, âm khí chung quanh cực thịnh, anh ta cuối cùng vẫn xứng với một câu "Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ đứng sau lưng", kết cục thắt cổ tự sát tiến thân cho quỷ, rồi lại du du đãng đãng ở nơi này tìm thế thân của mình.

Đợi rất lâu, đến một ngày nọ có một đám người tới chơi trò chơi oan nghiệt này, cơ hội của anh ta cũng đã tới.

Vậy nên anh ta sẽ không để vuột mất cơ hội này, có như thế nào cũng không!

Mấy chữ cuối cùng này gần như là bị nam sinh hét lên, làm tôi và Bạch Khai nghe được đều giật mình. Tôi thầm nghĩ, không ổn, sắp có chuyện xảy ra rồi, Bạch Khai không mang thứ gì có thể làm trận cục cả.

Y bên kia chửi lớn, mày định dọa tao hả? Sau đó lại phun một ngụm nước miếng lên mặt người nọ.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 39: Thu phục

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit & beta: **Thập Bình An**

Bị phun nước miếng lên mặt nhưng nam sinh vẫn bình tĩnh như cũ, không tỏ vẻ tức giận, thậm chí một chút phản ứng với việc bất ngờ xảy ra cũng không có. Cảm giác bất an trong lòng tôi càng lớn, thứ này bình tĩnh như vậy chắc là quyết tâm muốn đấu một mất một còn với chúng tôi rồi, xem dáng vẻ nó khá tự tin, tôi hoảng hốt tra hỏi Bạch Khai, liệu chúng ta có mấy phần thắng đây? Có phải hai đứa mình sẽ phải hi sinh vô ích không? Hay là kệ cậu ta đi, khỏi cứu nữa?

Nghe những câu hỏi dồn dập của tôi, y bực mình nói, mẹ nó sao anh nhát thế? Không cứu cậu ta sau này đi ra đường mà gặp ai thì anh chào hỏi kiểu gì? Không sợ xấu hổ chết à?

Y vẫy vẫy tay, bảo tôi vào toilet lấy một chậu nước lạnh lại đây. Tình huống nguy cấp có gì thì xài nấy, tôi lấy một chậu nước đầy, quay lại giúp y ấn một bàn tay của nam sinh kia vào chậu nước, lại nghe y dặn: “Tiểu Khuyết, anh đi xem xem nhà có muối không? Lấy hết lại đây.”

Tôi chạy vội vào bếp. Lúc đầu đã nói ngôi nhà này xây theo phong cách trùng dương, phòng bếp cũng cùng một kiểu, nhìn rất sạch sẽ ngăn nắp. Tôi liếc nhìn cái máy hút khói còn mới toanh, lo lắng người đàn ông độc thân này không nấu ăn ở nhà.

Tôi lật tung khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được muối, nhưng chỉ còn nửa bịch. Bạch Khai nhận muối đổ vào chậu, lát sau nước trong chậu đều đổi màu từ trong suốt chuyển thành vẩn đục, tôi xem mà há hốc mồm kinh ngạc.

Bạch Khai vừa chỉ huy tôi làm giúp đỡ, lâu lâu lại phun một ngụm nước miếng lên mặt nam sinh, ai nhìn cũng thấy ghê tởm.

Tôi nghĩ chỉ làm nước muối không thôi thì chưa đủ nên cũng không vội ngồi xuống mà hỏi xem Bạch Khai còn cần gì nữa không. Chẳng ngờ Bạch Khai nói không cần, ngồi một chỗ

hóng chuyện là được rồi, y sẽ biểu diễn cho tôi xem một màn quỷ nam biến hình cực hấp dẫn.

Lời còn chưa dứt, y đã bắt được một cái tay khác của nam sinh, cúi xuống cắn một phát làm tay cậu ta chảy máu ròng ròng. Nam sinh không kêu đau, cũng không giãy giụa phản kháng, chỉ có vẻ mặt hơi chút biến đổi, xem ra cũng cảm nhận được đau đớn rồi.

Máu của cậu ta bị Bạch Khai lấy chậu nước hứng hết, không chừa một giọt. Tiếp đó y lại cắn tay chính mình rồi để máu chảy vào chậu nước.

Tôi theo bản năng vội cho tay cho túi, mẹ nó đừng nói tôi cũng sẽ bị y cắn đấy chứ?

Máu của hai người gộp lại không nhiều, nhưng thay vì hòa tan vào nước lại chỉ khiến nước trong chậu càng ngày càng đỏ hơn, đã sắp trở thành màu hoa hồng đỏ rực. Bạch Khai dùng tay khuấy nước theo chiều kim đồng hồ, sau đó y ấn đầu nam sinh kia xuống, nói: “Nào! *Lafite năm 82 đấy!”

*Château Lafite Rothschild là một loại rượu vang thượng hạng của Pháp, được xếp hạng Premier Grand Cru Classé, trong bảng phân cấp rượu vang Bordeaux 1855. Đó là một trong những chai rượu vang đẳng cấp, sang trọng và đắt tiền nhất trên thế giới. 1982 là một trong những niên vụ nho ngon nhất (*Nguồn: Rượu vang Nguyên Thịnh*).

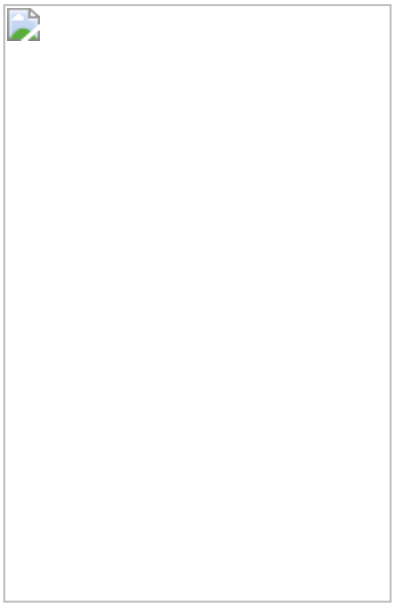

Xem ảnh 1

Lần này nam sinh có giãy giụa một chút, nhưng lực không mạnh, đầu đã bị Bạch Khai ấn xuống ngập trong nước.

Tôi cảm thấy hơi khó hiểu, chưa từng thấy loại ma quỷ nào chịu nghe lời như vậy. Tôi tò mò nhìn theo hướng khác, cuối cùng cũng phát hiện huyền cơ. Trên lưng nam sinh có một con dế!

Mẹ nó con này chui từ đâu ra vậy? Không phải đã bị lão già kia ăn rồi sao?

Bạch Khai vừa đè xuống vừa mắng: "Nói thừa! Mua rồi! 6 vạn của bố mày đấy! Đừng có mà trả giá!"

*6 vạn tệ là giá của 1 chai Lafite 82, khoảng 208 triệu đồng và đây chỉ là giá tiền tương đối vì thực tế có thể gấp nhiều lần.

Trong lòng tôi không ngừng cảm khái, có thể đem ra đấu giá kiếm tiền không nhỉ? Sẽ có lời chứ? Nhưng tôi cũng không suy nghĩ được lâu, mắt thấy nước trong chậu ùng ục sủi bọt, không khéo nam sinh kia sẽ chết mất, tôi nhắc Bạch Khai nhẹ tay một chút. Y chẳng thèm nghe tôi, còn mạnh tay hơn, tay còn lại múc nước đổ lên đỉnh đầu nam sinh, cảnh tượng này nhìn chẳng khác gì người cha đang gội đầu cho thằng nhóc nhà mình.

Qua vài phút, đến lúc thân thể nam sinh kia đã vô lực xụi lơ, Bạch Khai mới chịu đỡ người ta dậy, con dế nọ bò lên mặt nam sinh rồi nhảy lên người Bạch Khai. Đợi thêm bảy tám phút nữa, nam sinh kia mới tỉnh dậy được, chẳng qua ý thức còn rất mơ hồ, hỏi cái gì cũng không đáp.

Bạch Khai lấy khăn giấy trên bàn lau mặt, nói, Giang tổng ngài mau xem đi! Thủy quỷ sống lại này!

Tôi mặc xác y đùa giỡn, thứ tôi quan tâm hiện tại là thân thể nam sinh này liệu có xảy ra chuyện gì hay không. Loại việc này xảy ra với mình thì cũng không sao, nhưng lỡ như còn bị kiện tụng gì nữa thì tôi chẳng kham nổi đâu.

May mắn là chừng mười phút sau, nam sinh kia rốt cuộc đã có phản ứng. Cậu ta nhìn chúng tôi, chưa kịp nói gì liền gào khóc. Bạch Khai ở bên cạnh vỗ lưng nam sinh, nói đừng khóc đừng khóc, lần đầu tiên đương nhiên sẽ không thích ứng được, quen rồi thì ổn thôi!

Nghỉ ngơi chừng nửa tiếng, nam sinh kia cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hai người chúng tôi mới tiễn cậu ta ra cửa, đón xe đưa cậu ta trở về trường học. Chúng tôi còn có chuyện chưa thể đi, chậu nước kia cần Bạch Khai xử lý. Y nói chiêu này gọi là thủy quỷ nhảy, trong nước này có muối và cả máu, có thể tạm thời phong bế âm hồn, nói ngắn gọn chính là một chiêu ép quỷ

từ trên người nhốt vào trong nước. Mà vừa rồi con dế trên lưng nam sinh có tác dụng cản đường, khiến ma quỷ chỉ có một lựa chọn duy nhất.

Người bị ám thường có một vài dấu hiệu nhận biết. Dấu hiệu này không phải là nhìn bề ngoài bất thường, cách nói chuyện kỳ lạ hay trí nhớ không khớp, mà là thông qua một vài thủ đoạn nhỏ mới có thể nhìn ra. Tiếp xúc với muối cũng là một trong số đó, Bạch Khai nói, bởi vì người bị ám có hồn phách sai lệch, âm dương hỗn loạn, cơ thể sẽ tự động sản sinh phản ứng bài trừ, tự bảo hộ chính mình. Nói theo góc độ khoa học thì sẽ là một chất hóa học bí ẩn, khi nước muối phản ứng với nó sẽ tự động biến đỏ. Có điều chiêu này cũng không chính xác 100%, một vài người bẩm sinh đã có hồn phách không ổn định, vừa sinh ra đã mang theo loại tín hiệu hóa học này, được xem như ngoại lệ.

Còn có một vài phương pháp tương tự như vậy. Chẳng hạn như dùng rau cải cúc gãi lòng bàn chân, người bị ám sẽ không có cảm giác gì. Một phương pháp khác là thông qua hơi thở, ma quỷ du đãng đã lâu sẽ quên mất cách thở như thế nào, người bị ám sẽ không thích ứng kịp, người lành nghề có thể thông qua hơi thở để nhìn ra manh mối. Nhưng cách này cũng có hạn chế, chỉ những người bị ma quỷ ám chưa lâu mới có thể thực hiện được.

Thời điểm trò chơi bắt đầu, nam sinh kia đã bị ám. Lúc đầu Bạch Khai cũng không phát hiện ra, theo như y nói là do quá nhập tâm vào những câu chuyện ma. Nhưng sau khi ngọn nến trước mặt cậu ta tắt, y lập tức phát giác quái sự.

Tuy Trung Quốc không phải là nơi sáng tạo ra trò chơi này, nhưng suy cho cùng vẫn có quan hệ với huyền học, đơn giản mà nói thì là bình mới rượu cũ mà thôi. Trò chơi này cùng một kiểu với gọi hồn, phương pháp từ xưa đến giờ không thay đổi quá lớn. Mặt ngoài nhìn qua thì có vẻ người chơi dùng những câu chuyện ma ám lạnh gáy hấp dẫn sự hiếu kỳ của ma quỷ, nhưng sự thật không phải như vậy.

Thứ hấp dẫn chúng trong trò chơi chính là sự dao động dương khí khi những người tham gia sợ hãi.

Người bình thường như chúng ta nhất định đều đã từng gặp một chuyện gì đó làm cho kinh sợ đến mức da đầu tê dại, sống lưng lạnh toát. Đó chính là sự dao động của dương khí. Những thứ ở cõi âm rất mẫn cảm với loại dao động này, đặc biệt là những âm hồn luôn mong chờ tìm được người thế thân. Nếu

chỉ có một người sợ hãi thì cũng không đến mức gọi được chúng đến, nhưng nhiều người cùng sợ hãi, người này nối tiếp người kia thì khả năng chúng sẽ tìm đến rất lớn.

Ngọn nến đặt trước mặt lúc còn cháy không chỉ ổn định tinh thần mà còn có thể giúp tránh quỷ. Muốn quỷ tránh đi cũng không cần những pháp khí hay vật trừ tà cao siêu gì, thay vào đó là thông qua ánh sáng, khiến chúng không dám trắng trợn xuất hiện. Khác với ánh đèn, một chút âm khí cũng có thể khiến ánh nến lay động, ma quỷ cũng sợ làm mình bại lộ.

Cho nên những việc lạ khi chơi trò chơi này đều xuất hiện sau khi nến đã bị tắt. Nhưng nói đến cùng thì ma quỷ đã sớm núp ở bên rồi, nến tắt coi như là tín hiệu báo thời cơ tới mà thôi.

Bạch Khai giảng giải một lúc lâu, tôi vẫn chẳng hiểu gì hết.

Tạm thời tôi cũng lười tìm hiểu. Trước mắt chúng tôi còn hai việc cần phải xử lý, một là căn nhà này rốt cuộc còn mua không đây, hai là tôi có chút lo lắng, giữa những người tham gia trò chơi hôm ấy chắc chắn có một kẻ vẫn đang cõng nữ quỷ trên lưng, chuyện gì sẽ xảy ra còn chưa biết được. Tôi hỏi Bạch Khai, nữ quỷ kia làm sao bây giờ? Chẳng lẽ giả ngu không biết gì?

Bạch Khai nói: “Chuyện đó còn cần quan tâm à? Anh nghĩ lại xem, mục đích lớn nhất của nữ quỷ là báo thù kẻ đã giết mình, hắn ta chịu hình phạt cũng được, bị giết cũng vậy thôi, bây giờ thù hận đã giải quyết xong, người đã đi từ lâu rồi.”

Tôi nghe vậy cũng an tâm không ít, việc tiếp theo là xử lý ngôi nhà này.

Hôm sau có hẹn với chủ nhân ngôi nhà, tôi không kể ngọn nguồn mọi việc, chỉ nói với anh ta ngôi nhà này chỉ có chúng tôi mới xử lí được, bán hay không thì tùy anh.

Đối phương suy nghĩ rất lâu, buổi chiều mới trả lời lại, đồng ý bán, còn nói tôi ép giá thật sự quá thấp, nhưng anh ta cũng lo bỏ qua cơ hội này thì có thể đến cái giá đó cũng không còn.

Công việc tiến hành rất thuận lợi, hợp đồng ký xong, ở lại hai ba ngày, tôi và Bạch Khai cùng khăn gói về nhà.

Trên đường đi, tôi dò hỏi Bạch Khai, tại sao dế của y không kêu?

Bạch Khai lấy dế đưa tôi xem, vấn đề lập tức được lý giải. Cánh của nó không hoàn chỉnh, hình như là do đánh nhau với con dế khác nên bị thương. Dế phát ra âm thanh là nhờ vào sự

chuyển động của đôi cánh, cánh mà hỏng rồi thì sẽ chẳng khác gì người câm.

Nhưng mà thế cũng tốt, mỗi lần nghe tiếng chú ta kêu trong lòng tôi sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Sau khi trở về, chúng tôi cũng không nhàn rỗi, việc làm ăn cứ liên tục tìm tới, thậm chí còn nhiều hơn cả hồi tôi hợp tác với Tần Nhất Hằng.

Điều khiến chúng tôi cảm thấy rất vui là những mối này đều xử lí khá dễ dàng, giá cả cũng có lợi, so với thị trường hiện nay cũng tính là tốt.

Chúng tôi vừa mua bán vừa mở rộng quan hệ, cuối cùng lại tìm được một căn nhà. Căn này rất xa, vị trí khá hẻo lánh, tiếp giáp biên giới phía bắc. Chỗ này rất ít người sinh sống, giá trị đầu tư không lớn, tôi cũng không muốn tiếp nhận lắm. Nhưng sau khi tôi hỏi thăm về căn nhà này lại không thể không đi một chuyến, bởi vì đó không phải là nhà dân, mà là một xưởng làm mũ nhỏ.

Editor: [9+ Huyền học cùng Giang lão sư]

Trò chơi "100 câu chuyện ma ám" xuất xứ tại Nhật Bản, dưới tên gọi Hyakumonogatari Kaidankai (bách vật ngữ quái đàm hội), là trò chơi dành cho tầng lớp samurai để chứng minh lòng dũng cảm của mình.

Cách chơi: Người chơi tập trung trong 1 căn nhà chữ L có 3 phòng vào những đêm không trăng. Chỉ có căn phòng thứ 3 ở cuối được thắp sáng bằng 100 cây nến, trên bàn đặt một chiếc gương nhỏ.

Người chơi mặc quần áo màu xanh, không mang theo bất cứ vật dụng gì khác, tập trung ở căn phòng thứ nhất, thay phiên nhau kể chuyện quái đàm. Mỗi người kể xong thì đến căn phòng thứ 3 thổi tắt một ngọn nến, nhìn vào gương rồi trở lại.

Cho đến khi tất cả nến đều tắt, đây là thời điểm các âm hồn sẽ xuất hiện.

Thường thì người ta chỉ kể 99 câu chuyện và cùng nhau chờ đến khi trời sáng.

Phiên bản rút gọn sau này tương tự như cách lão Bạch bày, người chơi tụ lại thành vòng tròn, thắp nến xung quanh và chơi.

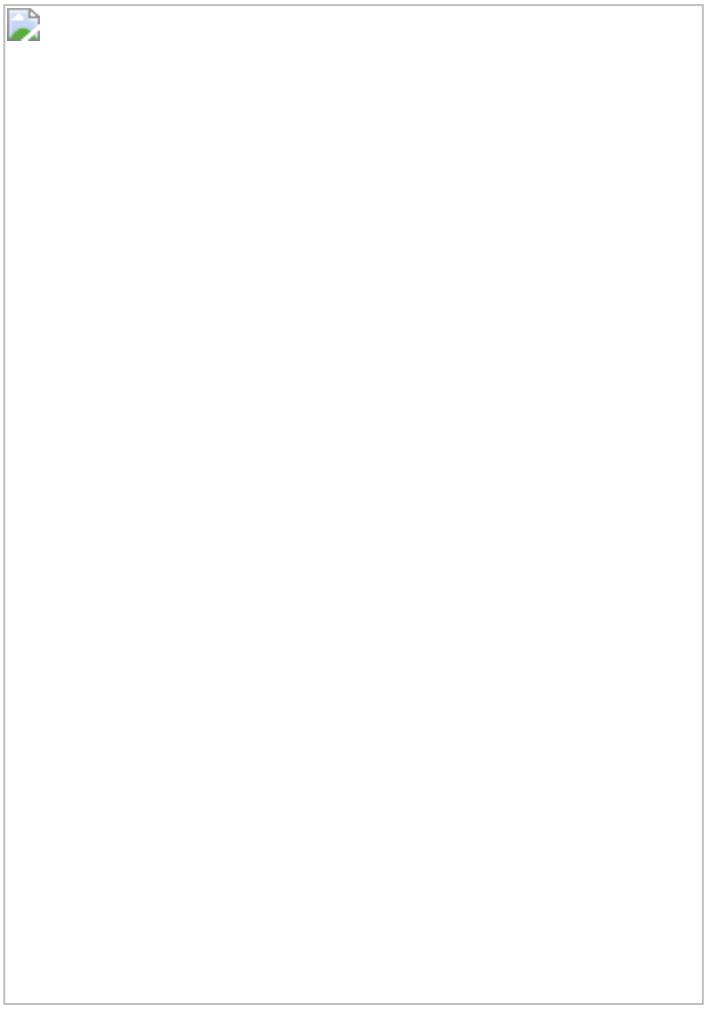

Xem ảnh 2

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 40: Lần đầu vào nhà xưởng

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: **Thập Bình An**

Tôi mua vé máy bay gần nhất rồi cùng Bạch Khai rời đi, sau khi xuống sân bay còn phải chuyển sang tàu lửa. Hai ngày sau mới coi như đã đến nơi.

Dọc theo đường đi, tâm trạng của tôi rất khó miêu tả. Từ trước tới giờ tôi chưa từng kinh doanh qua nhà xưởng, thậm chí mua xong bán ra bằng cách nào cũng không biết. Hơn nữa tôi không biết sẽ có chuyện gì xảy ra trong chuyến đi lần này, nói chung là vô cùng bất an.

Tin tức về nhà xưởng này không phải do tôi nghe ngóng được, mà là tự đưa đến cửa.

Làm trong cái nghề này lâu như vậy, đương nhiên tôi cũng phải nắm bắt hình thức kinh doanh hiện đại, chẳng hạn như bỏ tiền thuê quảng cáo trên các trang web mua bán. Nhiều căn nhà vào tay tôi đều dựa theo cách này.

Nhưng nhà xưởng này lại không như vậy. Đối phương không dựa theo cách thức liên hệ trên quảng cáo mà gọi điện cho tôi, cũng không phải thông qua môi giới mà là trực tiếp gửi bưu kiện đến tận nhà.

Nội dung trong bưu kiện rất đơn giản, đại khái là cần bán nhà xưởng, giá cả hữu nghị, liên hệ Lão Khâu. Tiếp theo là địa chỉ.

Đi cùng theo đó là một vài ảnh chụp của nhà xưởng, ảnh chụp đã lâu, độ phân giải rất thấp. Thông qua ảnh chụp có thể thấy thời điểm đó nó vẫn còn hoạt động, không có dây chuyền sản xuất, chỉ có vài công nhân đang chế tác mũ.

Nếu là bình thường thì loại bưu kiện kiểu này đã bị tôi coi như rác rưởi mà vứt đi, cũng chỉ là mấy trò đùa dai hoặc là lừa đảo rẻ tiền mà thôi. Nhưng sau khi tôi nhìn đến những tấm ảnh kia, bản thân quyết định không thể không đi một chuyến.

Lý do rất đơn giản, tôi cảm thấy tấm ảnh chụp những công nhân làm mũ rất quen mắt. Nói đúng hơn, tôi đã từng nhìn thấy chiếc mũ như vậy. Chính là chiếc mũ mà ông già kia mang, trong lần đến cửa hàng của Phòng Vạn Kim tôi cũng đã bắt gặp.

Tuy rằng ảnh chụp không được rõ ràng, nhưng nhìn từ hình dáng tổng thể thì không có gì khác nhau. Những chiếc mũ này, dù thế nào đi nữa tôi cũng phải đến xem thử.

Bạch Khai không biết chuyện cái mũ, sau khi nghe tôi kể lại, y cũng đồng ý lần này không thể không đi. Bưu kiện này quá thần bí, chắc chắn là có vấn đề. Hơn nữa cho dù trở về tay không thì vẫn tốt hơn chán so với việc ngồi nhà nhìn ảnh nghĩ linh tinh.

Đông Bắc rất lạnh, tôi là người phương Bắc nên chịu đựng giá rét không thành vấn đề. Chỉ có Bạch Khai là không ổn lắm. Chúng tôi chuẩn bị áo lông chống rét, cuối cùng hai cái áo của tôi cũng phải nhường cả cho y, người nọ vẫn ồn ào kêu còn lạnh.

Nơi chúng tôi định đến là một thị trấn nhỏ giáp biên giới, trước đây tôi chưa từng đến, nhưng đã từng nghe bạn bè nói qua. Ở đây rất hỗn loạn, biên giới thường xuyên xuất hiện buôn lậu súng đạn và ma túy trắng trợn ngay trên đường cái.

Vậy nên sau khi tới nơi chúng tôi đều rất cẩn thận, dù ở trong khách sạn thì vẫn đi nghiên cứu tình huống chung quanh một chút, lỡ đâu có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì cũng không đến mức bị động chạy trốn.

Xưởng làm mũ ở một trấn nhỏ thuộc vùng ngoại thành, cách nơi chúng tôi ở khoảng 30 phút đi xe. Nếu là thành phố lớn thì khoảng cách này cũng khá gần, nhưng ở trấn nhỏ thì đã bằng dạo quanh thị trấn ba vòng rồi.

Khách sạn chúng tôi ở đã được xem như là khách sạn tốt nhất, nhưng nói thẳng ra cũng chẳng khác gì cái nhà nghỉ. Tuy vậy hệ thống sưởi cũng không tệ, Bạch Khai vào phòng được một lúc thì trên người chỉ còn cái quần cộc.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau chúng tôi lập tức lên đường.

Trấn nhỏ rất vắng vẻ, không có xe taxi, chỉ có mấy cái xe ba gác thỉnh thoảng lướt qua, chúng tôi vẫy tay một cái là dừng lại ngay, đưa tiền báo địa điểm, lái xe nói một tiếng sau là đến.

Sau đó chúng tôi tìm được một chỗ cho thuê xe máy, theo con đường nhỏ gập ghềnh đi đến chỗ nhà xưởng.

Nhà xưởng cũng không khó tìm, chủ yếu là bên cạnh chẳng có bất cứ nhà cửa gì. Đứng xa xa nhìn đã thấy quá cũ kĩ, không có cửa sổ nào còn kính.

Cánh cửa sắt của nhà xưởng đóng chặt, dây xích phía trên đã rỉ sét. Nhìn vào bên trong thấy không ít tuyết đọng.

Tôi gọi một tiếng Lão Khâu, không ai trả lời.

Vốn dĩ tôi cũng không ôm hi vọng, đẩy cửa một chút xem xem có thể trèo vào trong không. Trèo được một nửa, bên trong xuất hiện một ông bác, người lùn tịt, trên người mặc đồ da Đông Bắc, đầu đội mũ. Che kín mít.

Tôi vừa nhìn thấy cái mũ thì suýt chút nữa đã lăn từ trên cửa xuống. Chiếc mũ này quả nhiên giống hệt cái tôi từng thấy trước kia.

Ông bác mở cửa cho chúng tôi, tôi thuận tay đưa qua một điếu thuốc, tỏ ý muốn làm quen.

Kết quả ông bác chỉ ê ê a a xua tay, tôi và Bạch Khai hai mặt nhìn nhau. Là người câm?

Tôi thăm dò hỏi ông ta, bác có phải là Lão Khâu không? Chúng tôi tới xem nhà.

Ông bác lại a a hai tiếng, gật đầu, xoay người dẫn chúng tôi qua một khoảng sân nhỏ, tiến vào trong xưởng.

Bên trong có lẽ vẫn còn khí sưởi nên rất ấm. Nhà xưởng không lớn, chỉ chừng ba bốn trăm mét vuông. Bên trong trống không, không có máy móc. Ông bác chỉ căn phòng nhỏ nằm trong góc xưởng, dẫn chúng tôi vào.

Căn phòng này là chỗ ngủ của ông ta, bài trí rất đơn giản, một cái giường xếp, một cái lò than nhỏ, còn lại đều là mấy thứ linh tinh như chậu rửa mặt, phích nước nóng, vân vân…

Tôi và Bạch Khai ngồi một chốc, uống nước ấm ông bác đưa, sau đó bắt đầu hỏi về tình huống của căn nhà xưởng này.

Bởi vì trước mặt là một người câm nên giao lưu rất khó khăn, chúng tôi chỉ có thể hỏi mấy câu có hay không, đúng hay sai, hỏi nửa ngày cũng chẳng hỏi được gì.

Cuối cùng Bạch Khai mất hết kiên nhẫn, dứt khoát kêu tôi ra ngoài tự tìm hiểu với y. Ra khỏi cửa, tôi hỏi Bạch Khai, anh

nhìn ra chỗ này có vấn đề gì không?

“Mắt anh mù hả? Chỗ này có cái mẹ gì mà vấn đề chứ, có là quỷ cũng bị đông đá mất!” Bạch Khai hắt xì một cái, nói, Tiểu Khuyết, anh có cảm thấy nhà xưởng này là cái trong mấy tấm hình không?

Tôi dáo dác nhìn xung quanh, đồ trong nhà xưởng đã không còn, rất khó so sánh. Loại nhà xưởng này không khác nhau mấy về cách xây dựng, cùng một kiểu tường kiểu nền như vậy, không thể nào mà phân biệt được. Vì thế tôi hỏi Bạch Khai, ý của anh là căn xưởng này cũng là đồ phục chế sao?

Bạch Khai nói, cũng không đến mức đó, vừa nãy lúc đi vào tôi có lén xem qua vài thứ, anh đi với tôi.

Bạch Khai kéo tôi đến một góc tường, trên mặt đất có mấy viên gạch nằm lộn xộn. Y lấy chân đá mấy viên gạch qua một bên, chỉ tay kêu tôi nhìn.

Tôi cúi người xuống, có thể thấy được một ít dấu vết lạ trên mặt đất, nhìn rất quen mắt, nhưng tôi tạm thời không nghĩ ra mình từng thấy ở đâu.

Tôi hỏi y, cái gì đây? Nước tiểu của anh hả?

Bạch Khai đáp lời, tiểu cái bà nội anh, cái này là vết xi măng, có người từng quấy xi măng ở chỗ này, gần đây nhất định nhà xưởng này đã bị sửa lại!

Tôi nhớ đến vài chuyện, hồi còn nhỏ lúc nhà hàng xóm xây nhà tôi có chạy đến xem. Thời điểm đó thi công khá đơn giản, cát, đá, xi măng đắp đống dưới đất, cát thì dùng lưới sắt lọc qua, trên đống cát làm một cái hố rồi quấy xi măng luôn ở trong. Sau đó vận chuyển từng sọt xi măng thành phẩm đi, đắp gạch xây nhà.

Tôi nghĩ chẳng lẽ trước đó nhà xưởng đã sắp sụp? Bình thường thì nếu vách tường có khe nứt cũng phải dùng xi măng sửa lại, nơi này không biết đã tồn tại được bao nhiêu năm rồi, bị hư hỏng cũng là lẽ đương nhiên.

Tôi định quay vào phòng tìm ông bác, nhưng ông ta đã đứng trước cửa phòng nhìn chúng tôi.

Tôi liền hỏi ông ta, nhà xưởng gần đây có sửa cái gì à?

Thấy ông ta gật đầu, tôi hỏi thêm, là chỗ đó sao? Đối phương chỉ tay lên mặt tường sau lưng tôi rồi lại a a mấy tiếng. Tôi thầm tán thưởng năng lực phân tích của mình, quả nhiên bức

tường đó từng gặp vài vấn đề. Ai ngờ lúc quay đầu lại thấy Bạch Khai nhìn bức tường với vẻ mặt kỳ quái, nghi hoặc hỏi ông bác, trên tường trước kia có cái gì phải không? Lấy xi măng che rồi?

Nghe y nói vậy, tim tôi hẫng một nhịp, thấy ông bác lại a a gật đầu. Tôi hỏi y, trên tường có cái gì?

“Mắt của tôi có phải máy siêu âm đâu, cơ mà anh xem, rõ ràng màu sắc chỗ xi măng này mới hơn những chỗ khác.” Bạch Khai duỗi tay sờ sờ, lại nói, chỗ xi măng này đối diện với một cái cửa sổ, cửa sổ này không bình thường, không thể nhìn ra chỗ nào hết.

Tôi quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy trên bức tường đối diện có một cái cửa sổ, nhìn không được hài hòa cho lắm, thứ nhất là vị trí rất kỳ lạ, cao hơn nhiều so với mấy cái cửa sổ chung quanh.

Thứ hai, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, cách đó không xa có một cái bệ nhỏ cao cao, không phải do được dựng lên mà giống như dùng xẻng san bằng một đoạn sườn núi.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 41: Lão Khâu

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Chúng tôi cẩn thận đi qua nhìn, đất trên sườn núi đã bị đóng băng rất cứng. Bề mặt bóng loáng trơn trượt, muốn trèo lên được thì phải dùng khá nhiều sức. Tôi nghĩ trước đây trên sườn núi hẳn phải có một cái thang, không biết vì sao lại bị bỏ đi.

Trên sườn núi không có bất cứ thứ gì, điểm đáng chú ý là màu sắc của đất khác với xung quanh. Lớp đất phía dưới chỉ hơi vàng, còn mặt trên có màu trầm hơn. Tôi duỗi tay thử đào một chút, mặt đất giống hệt như một lớp xi măng, không biết phía dưới có phải từng chôn thứ gì hay không.

Tôi hỏi: "Chỗ này không phải là một ngôi mộ đấy chứ?"

Bạch Khai lắc đầu rồi kéo khóa quần xuống ngay tại chỗ. Y quay đầu lại, bực mình nói, mẹ nó, đất chỗ này cứng quá, nước tiểu cũng không làm nó mềm được! Không được rồi, anh mau đến chỗ lão già kia lấy mấy ấm nước sôi lại đây!

Bạch Khai vạch quần đứng tiểu ngay giữa ban ngày dọa tôi giật mình, nhưng dù sao cũng cùng chung mục đích. Bên trong lớp đất này có gì, phải làm mềm ra thì mới biết được.

Tôi khua tay nhờ Lão Khâu đun mấy ấm nước sôi rồi lần lượt đưa cho Bạch Khai đổ lên mặt đất, qua vài lần, mặt đất bên dưới đã trở thành một vũng bùn. Bạch Khai không ngại bẩn dùng tay không đào đất, tôi nhìn mà phát sợ, bèn ngồi một bên uống nước ấm.

Y đào bới một hồi, rốt cuộc phát hiện được gì đó, vội lôi tôi đến xem. Hai tay y bẩn muốn chết, tôi không kịp tránh thoát thì áo đã bị y túm được, trong lòng ghê tởm nhưng chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Tầng đất bên ngoài bị đào lộ ra phần bên trong sẫm màu, lần đầu tiên tôi được chiêm ngưỡng thứ đất đen phì nhiêu vùng Đông Bắc, trông y hệt như màu mực.

Tôi hỏi Bạch Khai, rốt cuộc anh muốn cho tôi xem thứ gì?

Bạch Khai mở bàn tay ra, nói, nơi đây toàn là tro giấy, chắc chắn trước đây ở chỗ này đã từng đốt rất nhiều giấy, nhiều đến không tưởng!

Tôi nghe vậy lập tức căng thẳng: "Ý của anh là tiền giấy, người giấy và ngựa xe giấy? Nơi này từng có đám tang ư?"

Bạch Khai liếc mắt nhìn nhà xưởng, đáp, có đám tang hay không thì tôi không biết, nhưng chắc chắn đã từng có thứ quấy nhiễu.

Ngoài trời quá lạnh, chúng tôi đành quay lại nhà xưởng, ngồi quanh lò than của Lão Khâu để sưởi ấm, sau đó chúng tôi mới tìm một góc để thương lượng đối sách.

Chuyện khó xơi nhất bây giờ không phải là nhà xưởng có vấn đề, mà là chúng tôi thậm chí không biết vấn đề đó là gì. Đến cả câu hỏi còn không biết thì làm sao mà tìm ra đáp án được. Cuối cùng chúng tôi cảm thấy vẫn nên xuống tay từ chỗ của Lão Khâu thì tốt hơn.

Tôi hỏi Lão Khâu, bác ở đây bao lâu rồi?

Lão Khâu giơ ba ngón tay, không rõ là ba năm hay ba mươi năm.

Tôi hỏi tiếp, vậy trước kia bác tìm người che lại đồ vật trên tường hay sao?

Lão Khâu ê a gật đầu. Tôi mừng thầm, nếu ông ta che lại thì nhất định sẽ biết thứ gì ở trên tường, hơn nữa có khi còn hỏi được nguyên nhân vì sao phải che đi.

Tôi thấy trên bàn có tờ giấy, bèn đưa cho Lão Khâu để ông ta có thể vẽ hoặc viết ra đồ vật trên tường. Lão Khâu khó hiểu nhìn tôi, sau đó mới cầm lấy cái bút vẽ lên giấy.

Dĩ nhiên Lão Khâu chẳng có tài năng thiên phú về mỹ thuật, ông ta vẽ rất đơn giản. Tôi chỉ có thể nhìn ra được một thứ gì đó khá kỳ quặc, không phải hình thoi mà cũng chẳng phải hình bầu dục. Tôi đưa giấy lại cho Lão Khâu, hỏi, bác biết viết chữ không? Bác viết ra đi.

Lần này Lão Khâu lại lắc đầu vẻ áy náy.

Tôi cầm bức vẽ miên man suy nghĩ nhưng mãi mà vẫn không đoán được đây là thứ gì, đành phải đưa cho Bạch Khai. Bạch Khai nhận lấy tờ giấy nhưng không xem mà bất ngờ hỏi Lão

Khâu, bác không biết viết thì tại sao trên bàn lại có nhiều giấy như vậy?

Lão Khâu sửng sốt, sắc mặt lập tức sa sầm. Tôi thấy Bạch Khai cứ nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Lão Khâu, trong lòng cũng thấy lo lắng, mẹ kiếp nếu Lão Khâu chỉ giả bộ câm điếc với chúng tôi, Bạch Khai đã thẳng thắn vạch trần ông ta như vậy thì rõ ràng là chuẩn bị lao vào tẩn nhau rồi.

Nhưng vẻ mặt của Lão Khâu bình tĩnh lại rất nhanh, ông ta lại vẽ lên giấy một người que. Phía sau là một căn phòng rất lớn, trong phòng có một người que khác đang nằm. Lão Khâu vẽ xong liền chỉ vào người que nằm bên trong, rồi lại chỉ vào mình.

Bạch Khai thốt lên một tiếng, ý bác là nơi đây còn có một người khác? Những tờ giấy này là do hắn dùng? Hắn ở đâu? Bác gọi hắn ra đi, bảo là giám đốc Giang đến mua nhà.

Ai dè Lão Khâu vội xua tay, nhanh chóng cầm bút vẽ một vầng trăng trên đầu người que kia. Bạch Khai hỏi, người nọ chỉ đến vào buổi tối à?

Thấy Lão Khâu gật đầu, Bạch Khai lại hỏi, mỗi lần người nọ tới đều là lúc bác đang ngủ sao?

Lần này Lão Khâu rất kích động, suýt nữa đứng bật dậy chỉ tay xuống bàn. Bạch Khai ngẫm nghĩ, nói, tôi biết rồi, mỗi lần bác ngủ thì người nọ mới xuất hiện, sau đó để lại mệnh lệnh trên giấy cho bác?

Tôi ngồi bên cạnh không muốn cắt lời, nhưng nghe thế cũng cảm thấy lạnh cả sống lưng, đành hỏi, bác chưa từng gặp được người kia? Chỉ biết hắn đã tới đây thôi phải không?

Lão Khâu tiếp tục gật đầu. Tôi càng thấy nghi ngờ hơn về cái nhà xưởng này, mẹ nó hơn nửa đêm mới đến thì ai biết được là người hay quỷ!

Tôi kéo Bạch Khai ra ngoài, nhỏ giọng hỏi y, anh nghĩ lời của Lão Khâu có đáng tin không?

Bạch Khai khinh bỉ đáp, trước tiên có thể chắc chắn lão ta không phải là người gửi bưu kiện, nhất định có ông chủ hoặc người sau màn sai sử, chúng ta có thể thử gặp ông chủ của lão một lần, dù sao anh cũng là giám đốc Giang, chuyện đàm phán giao cho anh đấy.

Tôi vội từ chối, lần này mục tiêu đã bại lộ, nếu làm vậy sẽ dễ bị người ta đánh lén. Tiếp theo nên tùy cơ ứng biến, xem thử

tối nay liệu có ai tới hay không.

Nói thật, gác đêm ở kho hàng còn khổ hơn nhiều so với gác đêm trong nhà. Tôi không sợ hãi, nhưng nơi này quá lạnh. Phòng của Lão Khâu bé như cái lỗ mũi, ba người chen chúc trong đó đã rất miễn cưỡng rồi, chứ đừng nói là nằm ngủ. Tôi hối hận sao trước khi đến đây lại quên chuẩn bị túi ngủ mất, ít nhất còn có thể bất đắc dĩ trụ được một đêm.

Lúc này vẫn chưa đến buổi trưa, còn dư rất nhiều thời gian nên tôi cũng thong thả trao đổi với Bạch Khai về một bức vẽ khác của Lão Khâu. Tôi thấy có lẽ là do Lão Khâu vẽ quá đơn giản nên đã bỏ sót manh mối quan trọng. Bạch Khai lại cho rằng trọng điểm không nằm ở đó, vấn đề là vì sao hoa văn trên tường lại bị che đi.

Tôi nghĩ ngợi một hồi cảm thấy y nói cũng đúng, bèn vội vàng đến hỏi Lão Khâu. Lần này ông ta hơi do dự rồi lại vẽ một người que, người que đi quanh phòng, nhưng sau lưng nó có một vài tia sáng soi rọi. Tuy nhiên cũng có thể Lão Khâu muốn vẽ gió, bởi vì trên giấy chỉ vỏn vẹn một vài nét gạch mà thôi.

Tôi và Bạch Khai nhìn hình vẽ mà trong đầu toàn dấu chấm hỏi. Bạch Khai lên tiếng hỏi Lão Khâu trước, hoa văn trên tường còn biết chiếu laser à?

Hình như Lão Khâu cũng không biết laser là gì, hơi đắn đo rồi lắc đầu. Bỗng dưng Bạch Khai vỗ đùi cái bốp, nói, tôi biết rồi, là ánh mắt! Bác cảm thấy có người nhìn chằm chằm sau lưng mình?!

Tôi lập tức rùng mình, thấy Lão Khâu gật đầu, tội bèn xem kỹ lại bức vẽ trước. Tôi hiểu rồi! Đây là một con mắt! Một con mắt được vẽ trên tường?!

Tôi cố gắng trấn tĩnh lại, mẹ kiếp chuyện này quá vô lý, nhưng giờ xem ra hình vẽ này rất giống một con mắt, chẳng qua nó đang nhắm lại mà thôi. Lẽ nào con mắt sẽ bất chợt mở ra lúc người ta đi qua nó? Sau đó nhìn trộm tất cả hành động của người ta? Mỗi lần anh quay đầu, nó sẽ nhắm lại, giống như chưa từng mở ra?

Tôi nói hết suy nghĩ của mình cho Bạch Khai, y liền mắng tôi, mẹ nó anh đang làm thơ đấy hả? Nếu nó thật sự là một con mắt thì không phải nó đang giám sát nhà xưởng này, anh quên mất cái cửa sổ kia sao?

Tôi thấy cũng đúng, nếu thế thì nó đang nhìn ra sườn núi? Trước đây trên sườn núi có thứ gì? Xem ra nhà xưởng này ẩn chứa rất nhiều bí mật.

Tôi hỏi Bạch Khai, lẽ nào trước kia trên sườn núi đã từng thờ phụng gì đó nên mới đốt nhiều tiền giấy như vậy?

Bạch Khai nghĩ, tỏ vẻ tôi cũng không biết. Dù sao thời gian còn dài, để sau cân nhắc cũng được. Có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ rõ ràng vào buổi tối.

Bấy giờ đã giữa trưa, sáng sớm nay chúng tôi đi vội nên chưa kịp bỏ bụng thứ gì. Lão Khâu hiếu khách chuẩn bị bữa trưa đơn giản cho hai chúng tôi, một phần miến thịt heo và một phần gà hầm nấm, đồ ăn không nhiều nhưng đều là đặc sản vùng Đông Bắc, vô cùng ngon miệng.

Lão Khâu còn muốn mời chúng tôi ly rượu, nhưng chúng tôi sợ rượu vào hỏng việc nên chỉ đành từ chối. Một mình ông ta uống rất nhiều, ăn xong thì bắt đầu nằm trên giường ngủ trưa.

Tôi và Bạch Khai rảnh rỗi lại chạy đến trên sườn núi, cảnh vật xung quanh không quá hoang vu vắng vẻ, nhưng dân cư thật sự khá thưa thớt. Sau khi hút hết hai điếu thuốc, trên đường về nhà xưởng, Bạch Khai đột nhiên hỏi tôi có cảm thấy Lão Khâu hơi kỳ quái không.

Lời y nói làm tôi chợt tỉnh ngộ, Lão Khâu nhìn có vẻ chất phác dễ gần nhưng ông ta luôn khiến tôi thấy là lạ, trước đây tôi vẫn hay nhủ thầm là vì trong lòng mình luôn ngờ vực nơi này nên mới sinh ra cảm giác như vậy. Nhưng hiện tại Bạch Khai cũng nói thế thì tôi bèn hỏi y thấy lạ ở chỗ nào.

Bạch Khai trả lời, bình thường chúng ta hay nói những người mất đi thính lực, không thể nghe thấy âm thanh thì rất khó học được cách nói chuyện, vì vậy mới trở thành người câm. Nhưng thính lực của Lão Khâu không có vấn đề, đầu lưỡi hoàn chỉnh, cho nên việc ông ta không nói được là rất khả nghi. Vả lại tuổi tác Lão Khâu đã lớn, tuy nhiên thời bây giờ chẳng mấy ai không biết viết nữa, vậy nên tôi nghi ngờ Lão Khâu đang diễn kịch trước mặt chúng ta.

Bạch Khai giải thích xong còn không quên dặn, nhớ cẩn thận một chút.

Editor: Xin chào mọi người, mình là vốn là beta-er của sếp An, nhưng dạo này bạn An bận rồi nên mình sẽ thay chân bạn An làm editor trong thời gian tới :))) Có thể mọi người sẽ cảm

thấy văn phong hơi khác lạ, nhưng mong mọi người tiếp tục ủng hộ truyện, mình sẽ cố gắng đẩy nhanh tốc độ đăng chương.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 42: Một người khác

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi gật đầu, thật ra tôi vốn chẳng tin tưởng Lão Khâu lắm, nhưng trước mắt cũng không còn cách nào khác, chỉ đành ra tay từ chỗ ông ta.

Chúng tôi về tới nhà xưởng, Lão Khâu vẫn còn đang say giấc. Tôi bèn dùng lò than đun một ấm nước sôi rồi cùng Bạch Khai vừa uống vừa giết thời gian. Chờ đến khi Lão Khâu tỉnh dậy đã là ba giờ chiều. Ông ta đi vài vòng quanh nhà xưởng, không rõ là đang tản bộ hay đi kiểm tra theo lệ thường. Sau đó ba người lại tiếp tục ngồi chờ thời gian trôi qua.

Qua bữa cơm chiều, cuối cùng sắc trời cũng dần sẩm tối. Nhà xưởng vốn có đèn điện nhưng đã lâu chưa được tu sửa nên không hoạt động. Cả một căn xưởng to lớn như vậy chỉ còn sót lại ánh sáng lẻ loi từ phòng của Lão Khâu, mà công suất của bóng đèn rất nhỏ, chỉ phát ra vầng sáng tù mù u ám.

Màn đêm vừa buông xuống, gió to đặc trưng vùng Đông Bắc liền nổi lên, tiếng rít gào ầm ĩ nghe như tiếng người than khóc văng vẳng bên tai. Tôi nhìn đồng hồ, lúc này mới chỉ hơn bảy giờ, bình thường đây là lúc tinh thần tràn trề nhất, nhưng chẳng biết có phải do khung cảnh ảm đạm xung quanh tác động đến hay không mà tôi cảm thấy hơi ủ rũ mệt mỏi.

Sau khi hút một điếu thuốc xốc lại tinh thần, Bạch Khai ra ngoài đi dạo. Nhà xưởng này không có cửa sau, nếu thật sự có ai tới thì phải đi vào bằng cửa chính. Chúng tôi muốn đi ra quan sát địa hình nơi đây, tranh thủ lúc ra tay còn biết đường nhốt kẻ kia ở bên trong.

Ngoài trời trông có vẻ rất lạnh khiến tôi hơi e dè, nhưng đến cả người sợ lạnh như Bạch Khai đã chủ động yêu cầu thì tôi cũng chẳng có lý nào mà từ chối. Vừa mới bước chân ra khỏi cửa nhà xưởng, gió rét đã ập vào mặt đau rát.

Dõi mắt ra xa cũng không thấy bất cứ một tia sáng nào, như thể nơi đây đã bị thế giới ruồng bỏ. Tôi bật đèn pha xe máy

lên, cảm giác khó chịu mới vơi đi một ít.

Bạch Khai kiểm tra ổ khóa cửa sắt đã bị Lão Khâu khóa lại, y lắc cánh cửa hàng rào rồi quay lại nói, cửa này chỉ hơi động là sẽ có tiếng vang, nếu có ai đó tiến vào chắc chắn sẽ bị chúng ta phát hiện. Anh đi kiểm tra những chỗ khác xem thử còn đường nào để vào không?

Tôi men dọc theo bức tường ngoài sân, rất nhanh đã kiểm tra xong. Sân tường cũng không cao, người nào có thể trạng như tôi hẳn không khó để lẻn vào. Tôi sờ lên tường, trên đỉnh tường có khá nhiều mảnh vụn thủy tinh, có lẽ là trang bị thô sơ dùng để phòng trộm. Tuy nhiên không biết là do đã quá lâu năm hay do tay tôi đông cứng cả rồi, nói chung sờ vào không thấy đau tay.

Xem ra bất cứ chỗ nào trong sân đều có thể vào được, chúng tôi khó mà canh nổi. Tôi và Bạch Khai bàn bạc một chút, cuối cùng quyết định chờ trong nhà xưởng, đỡ hơn là ngồi bên ngoài hứng gió lạnh cả một đêm rồi phát hiện ra chẳng có ma nào thèm mò tới cả.

Sau khi vào nhà xưởng, hai chúng tôi hút thêm vài điếu thuốc. Thời gian chậm rãi trôi qua, đồng hồ điểm mười giờ. Không biết Lão Khâu đi ngủ từ lúc nào, đèn cũng đã tắt, tôi vốn muốn đi đun thêm ấm nước sôi nhưng cũng ngại quấy rầy giấc ngủ người ta.

Đêm đã khuya, tôi và Bạch Khai càng thêm cảnh giác, chỉ cần hơi chút gió thổi cỏ lay đã hận không thể nhào ra xem xét, nhưng được vài lần vẫn chẳng thấy dấu hiệu nào cho biết đã có người đến.

Mấy tiếng trôi qua, hai chúng tôi bắt đầu thấm mệt, định bụng vào phòng Lão Khâu để nghỉ ngơi, chẳng thèm quan tâm liệu có đánh thức ông ta hay không. Nhưng vào chính lúc này, tai tôi bỗng dưng nghe thấy một tiếng động kỳ quái.

Tôi liếc nhìn Bạch Khai, có vẻ y cũng đã nghe thấy. Chúng tôi tìm đến nơi phát ra động tĩnh, ngạc nhiên nhận ra nó truyền đến từ trong phòng Lão Khâu.

Tôi thấp giọng hỏi, Lão Khâu tỉnh rồi à? Sao nghe như ông ta đang ngáp vậy.

Bạch Khai đáp, giống cái mẹ gì nữa, thì đúng là ngáp đó.

Tôi nói, không đúng, người câm có thể ngáp lớn như vậy sao? Mẹ kiếp thì ra Lão Khâu giả vờ câm thật, giờ vừa tỉnh dậy nên

mới vô tình lộ ra sơ hở!

Nói rồi tôi liền bước về phía phòng Lão Khâu, trần đời tôi ghét nhất là bị người khác lừa gạt, hôm nay Lão Khâu có chạy đằng trời. Ai dè mới vừa đi đến trước cửa phòng thì tôi đã bị Bạch Khai túm lại. Y thở dài khẽ nói, đừng vội, trước tiên xem thử lão ta định làm gì.

Tôi nghe vậy đành rút lui, hai chúng tôi nấp cạnh phòng. Một lát sau, tiếng mở cửa vang lên, Lão Khâu bước ra ngoài. Ông ta không bật đèn pin, dường như đang sờ soạng đi trong bóng tối.

Giữa màn đêm tối tăm, tôi nhìn bóng dáng mơ hồ của Lão Khâu đang từ từ bước đến cửa nhà xưởng. Càng xem tôi càng thấy không đúng, Bạch Khai cũng sửng sốt, nói, mau bám theo, mẹ nó nếu ông ta chỉ đi tiểu đêm mà còn dám bày ra vẻ kinh khủng như vậy thì hôm nay bố mày sẽ khiến cho lão tè ra quần luôn.

Bạch Khai cũng sờ soạng đi theo, cả nhà xưởng rất trống trải, mặc dù bên ngoài có gió thổi vù vù nhưng vẫn không thể át đi âm thanh vang vọng bên trong. Chúng tôi gắng sức đi lại thật khẽ khàng, nhưng chẳng thể che được tiếng bước chân giẫm lên lớp tro bụi thật dày.

Hình như Lão Khâu vẫn chưa phát hiện, ông ta đi thẳng đến trước cửa, chuẩn bị mở khóa. Tôi và Bạch Khai cùng dừng lại, hiển nhiên không phải ông ta muốn đi tiểu đêm, cả cái sân to tổ bố như vậy, giải quyết nhu cầu ở đâu chẳng giống nhau? Làm gì đến nỗi phải mở khóa đi ra ngoài?

Tôi nín thở, muốn xem thử Lão Khâu định làm gì, bỗng nghe thấy ông ta mở miệng nói: “Đợi lâu rồi, vào đi, vào đi.”

Tôi dựng cả tóc gáy, bên ngoài hàng rào sắt chẳng có một con chuột nào cả chứ đừng nói là con người. Đúng lúc ấy Bạch Khai chợt quát to: “Đậu má cái lão già này! Ông đang làm trò gì vậy!?”

Y vừa dứt lời, Lão Khâu bỗng kêu lên một tiếng rồi bất chợt ngã khuỵu xuống đất. Tôi càng thêm sốt ruột, tám phần là Lão Khâu đang mộng du rồi. Trước đây tôi có nghe nói không thể đánh thức người bị mộng du, chỉ có thể ở một bên đề phòng người đó gặp tai nạn, nếu không sẽ hù chết người mộng du.

Tôi nói với Bạch Khai, đm anh gặp rắc rối rồi! Ngay sau đó tôi liền chạy đến dò xét, thấy Lão Khâu vẫn còn thở, tôi mới yên tâm hơn.

Bạch Khai lững thững đi đến, nhưng y không lo lắng tình hình của Lão Khâu mà mắng tôi: "Anh cho rằng ông ta bị mộng du sao? Anh dở à! Ông ta bị thượng thân đấy!"

Tôi nghe vậy thì buồn cười, Bạch Khai vừa mới học được khẩu âm Đông Bắc đây mà. Tôi hỏi: "Bị thượng thân? Tôi thấy nhà xưởng này cũng sạch sẽ mà, anh dẫn quỷ tới à?!"

Bạch Khai vỗ đầu tôi: "Mẹ nó, chắc chắn là trên người Lão Khâu đã có sẵn thứ đó rồi, đến buổi tối thì bị nó chui ra điều khiển. Rõ là buổi tối chẳng có ai tới nhà xưởng này cả, chỉ có mình Lão Khâu thôi!"

Tôi lập tức hiểu ra, hai chúng tôi bèn đỡ ông ta vào phòng. Sau khi bật đèn, tôi hỏi Bạch Khai, tiếp theo làm gì đây?

Bạch Khai bảo để xem đã, nói rồi y lột áo Lão Khâu ra, may mà lò than trong phòng vẫn đang bập bùng cháy, không đến nỗi rét run người. Lão Khâu khỏe mạnh hơn tôi tưởng, có lẽ vì thường xuyên lao động chân tay nên trên làn da có vài vết sẹo. Thậm chí ông ta có thể từng đi lính, xét về tuổi tác thì hoàn toàn phù hợp.

Bạch Khai bảo tôi lật người Lão Khâu lại để xem sau lưng. Vừa thấy phần lưng ông ta, tôi đã lập tức trợn tròn mắt. Sau lưng Lão Khâu có một vài vết sẹo hệt như bảng biểu, giống y như đúc thứ được khắc trên tủ quần áo và tượng thạch cao, đồng thời cũng giống như phía sau lưng kẻ đã chế trụ Tần Nhất Hằng ở biệt thự lần đó.

Dường như Bạch Khai cũng rất kinh ngạc, trước đây tôi đã từng kể cho y về bảng biểu này. Vẻ mặt Bạch Khai nhanh chóng thay đổi, Tiểu Khuyết! Bảng biểu này có hình vẽ!

Tôi cúi đầu nhìn, quả nhiên mỗi một ô bảng biểu trên lưng Lão Khâu đều có một hình vẽ. Hình vẽ hơi giống một vết bớt, nhưng cũng giống như dùng mực vẽ lên, thời gian dài nên màu sắc phai đi. Tôi nhịn không được giơ tay sờ thử rồi hỏi Bạch Khai, sao trông nó không rõ lắm?

Bạch Khai suy nghĩ rồi hỏi: "Lúc trước Tần Nhất Hằng nói bảng biểu này dùng để làm gì?"

Tôi đáp: "Để ghi chép lại mộng thai. Ông già kia nuôi quỷ đói để rình coi mộng thai của người khác, sau đó chép lên phía sau lưng quỷ đói."

"Ra vậy!" Bạch Khai nhìn Lão Khâu, hỏi tôi: "Anh có thấy Lão Khâu giống quỷ đói không?"

Tôi lắc đầu, lần đó tôi đã thấy quỷ đói, nó giống hệt như bệnh nhân tâm thần, so với nó thì Lão Khâu còn bình thường chán.

Bạch Khai nói: "Đúng thế, nhưng trên lưng Lão Khâu cũng có bảng biểu, hơn nữa còn có cả hình vẽ, tôi nghĩ ông ta đã làm những chuyện giống như quỷ đói, đó mới là nguyên nhân chúng ta bị gọi đến đây."

Bạch Khai ngậm một hớp nước trong miệng rồi phun hết lên mặt Lão Khâu.

"Lát nữa ông ta tỉnh lại thì chúng ta hỏi thử, có lẽ ông ta là người phe mình."

Tôi nhìn Lão Khâu, người phe mình ư? Ông ta thật sự đứng về phía chúng tôi sao? Kệ đi, trước mắt chỉ đành chờ ông ta tỉnh lại đã.

Lão Khâu bị hắt nước nhưng không tỉnh lại ngay, Bạch Khai liền bấm vào huyệt nhân trung, ông ta mới dần dần khôi phục ý thức. Vừa mới tỉnh dậy nên Lão Khâu rất suy yếu nhưng vẫn luôn miệng nói gì đó, tôi cúi sát xuống nghe, lão nói: "Mau ra mở cửa, mau ra mở cửa."

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 43: Quỷ họp chợ

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Nghe Lão Khâu nói vậy, tôi rất muốn ra cửa xem thử. Hình như Bạch Khai cho rằng tôi định đi mở cửa nên y bèn kéo tôi lại, thấp giọng nói, đừng đi, tôi biết chuyện gì đang xảy ra rồi.

Dứt lời, y kéo tôi tới một góc, thấy Lão Khâu vẫn yếu đến nỗi chưa thể gượng dậy được, y mới nói: "Hôm nay có quỷ họp chợ, theo lý thuyết thì không thể xuất hiện ở đây được, tôi nghĩ lão ta đã dùng thủ đoạn gì đó."

Tôi khó hiểu nhìn Bạch Khai rồi hỏi y, vậy có nên khống chế Lão Khâu không? Lỡ như ông ta chạy đi mở cửa thì sao?

Bạch Khai bảo không sao, trong thời gian ngắn Lão Khâu sẽ chưa thể khôi phục được. Hiện giờ đi ra ngoài không an toàn, tốt nhất vẫn nên ở trong phòng. Tôi nghe vậy cũng yên lòng, cho dù bên ngoài thật sự có thứ gì đó thì chúng tôi cũng chỉ ngồi một chỗ giết thời gian giống như trước mà thôi.

Sau khi châm một điếu thuốc, tôi vừa để mắt đến Lão Khâu vừa hỏi Bạch Khai về quỷ họp chợ. Có lẽ Bạch Khai cũng cảm thấy ngồi không quá nhàm chán nên y mới kể cho tôi nghe một câu chuyện, hơn nữa đây không đơn thuần là truyền thuyết hay điển cố điển tích, mà là chuyện do chính bản thân y trải qua.

Bạch Khai nói quỷ họp chợ đã có từ xa xưa, về bản chất thì không khác lắm so với chợ của người sống, đều ước định sẵn một ngày, chẳng hạn như mồng bảy hoặc ngày rằm, đồng thời cũng chọn một địa điểm để tụ tập họp chợ. Thậm chí nhiều khu vực ở nước ta vẫn còn giữ thói quen như vậy. Điểm khác nhau duy nhất là chợ của người sống thì mua bán rau củ quả, trái cây, gia súc, gia cầm, hoặc là quần áo giày dép. Còn chợ quỷ thì mua bán đồ vật để ma quỷ sử dụng, ví dụ như áo ấm, ngựa xe, súc vật. Đương nhiên súc vật này cũng không phải đồ sống, nói trắng ra chính là đồ giấy.

Chợ quỷ xuất hiện vì thời xưa thường có người chết bởi điều kiện chữa bệnh không tốt, hoặc là chiến tranh thiên tai càn quét, tồn tại rất nhiều cô hồn dã quỷ không người thờ cúng, thậm chí có cả những trường hợp mất hết người thân, chỉ đành lẻ loi đói khổ du đãng nơi nhân gian.

Tuy nhiên trên đời này có quỷ hồn không ai thờ phụng thì cũng sẽ có ma quỷ gia cảnh thịnh vượng, người nhà hiếu thuận, đồ vàng mã cúng bái dùng hoài không hết. Vậy nên bọn họ sẽ mang đồ dư thừa đến chợ quỷ để trao đổi, nhưng trao đổi cái gì? Đó chính là "lai sinh vận" của những cô hồn dã quỷ đáng thương không hương khói cung phụng kia.

"Lai sinh vận" chỉ là một cách gọi bao hàm rất nhiều thứ, tỷ như phúc vận phù hộ cho con cháu trong nhà, năng lực báo mộng cho con cháu, thậm chí là trao đổi cả vận mệnh đầu thai kiếp sau. Nói thẳng ra thì nó giống như giao dịch theo nhu cầu mà thôi, vì vậy chợ quỷ diễn ra khá ổn định, kéo dài qua rất nhiều năm.

Trước đây khi Bạch Khai mới vào nghề, y vẫn hay theo chân sư phụ. Sư phụ của y rất nghiêm khắc, nhưng Bạch Khai là một kẻ trời sinh đã không thích gò bó theo khuôn phép cũ, nói đơn giản là học sinh cá biệt, thế nên giữa hai thầy trò vẫn thường nảy sinh vài mâu thuẫn nhỏ.

Nhiều lần sư phụ tức giận đến nỗi không muốn dạy Bạch Khai nữa, nhưng rồi nghĩ đến Bạch Khai có thiên tư trời phú, không làm nghề này thì quá uổng phí, thế là sư phụ đành nhẫn nhịn cái tính ương bướng của y. Lúc ấy Bạch Khai còn đang ở độ tuổi nông nổi, tự cho là sư phụ e sợ mình nên càng thêm táo tợn.

Có lần hai thầy trò đi treo gương cho một nhà giàu có nọ, gia đình này vốn là doanh nhân nông dân, có một mảnh sân vô cùng rộng. Bình thường chúng ta hay ở nhà lầu, dù to đến đâu cũng không quá trăm mét vuông, hơn nữa người dân thành thị đa phần không tin chuyện ma quỷ, vì thế rất hiếm người treo gương. Nhưng ở nông thôn lại hoàn toàn khác, đặc biệt là nhà có một cái sân lớn như vậy, treo bao nhiêu cái gương, treo ở chỗ nào, tất cả đều có đạo lý riêng.

Vốn dĩ việc này rất đơn giản, chỉ cần hoạt động chân tay chút mà thôi, một mình Bạch Khai đã lo được rồi. Nhưng trùng hợp là chủ nhà lại có quan hệ với họ hàng của sư phụ, tuy sư phụ tin tưởng vào khả năng của Bạch Khai nhưng vẫn sợ tính cách của y sẽ dễ làm phật lòng người ta, đành phải theo tới.

Lúc đó Bạch Khai còn nhỏ tuổi, đang trong thời kỳ muốn thể hiện bản thân nhưng không được xã hội công nhận. Chính vì thế khi thấy chỉ có một việc cỏn con mà sư phụ cũng phải đi theo thì Bạch Khai rất khó chịu, chẳng qua không thể biểu hiện ra mặt nên mới âm thầm bực bội trong lòng.

Hôm đó bọn họ treo hết tổng cộng mười ba cái gương lớn bé, cái cuối cùng phải treo trên xà nhà cao nhất theo như điển cố minh kính cao huyền (*), trấn trạch trừ tà. Xà nhà rất cao, chắc chắn sư phụ không trèo lên được, đành nhường lại cho Bạch Khai, vì thế y mới bắc một cái thang để trèo lên.

*(*) Minh kính cao huyền (明镜高悬): Trên đại đường ở nha môn của quan viên thời cổ, đa phần đều có tấm biển "Minh kính cao huyền" (gương sáng treo cao). Ý nghĩa là bản thân có thể thấy rõ thị phi, có thể phân biệt thiện và ác, trung thành và gian nịnh. Thành ngữ này nguyên tác là "Tần kính cao huyền", điển xuất từ Tây Kinh tạp ký quyển 3 (Nguồn: **Huỳnh Chương Hưng**)*

Lẽ ra treo gương xong thì thôi, nhưng Bạch Khai lại bắt gặp một giỏ trứng gà đỏ được giấu trên xà nhà. Thứ này rất quan trọng trong tập tục địa phương của họ, lấy "ấp" trong trứng gà ấp nở ra gà con, "cao" trong đặt trên xà nhà cao, cộng lại mang hàm nghĩa là "cao phúc" (*).

(*) "Ấp" trong Hán Việt là phu (fū) + Cao (gāo), hai từ này ghép lại đọc gần giống "Cao phúc" (gāo fú), hiểu đơn giản là mong cho gia đình được nhiều may mắn, sung sướng, hạnh phúc.

Một khi cái giỏ trứng đã đặt lên đó rồi thì nhất định không được động vào, không thì theo phong tục nơi này, "cao phúc" đã bị người khác đem đi, gia đình sẽ có người chết.

Bạch Khai làm sao biết được chuyện đó, y tò mò duỗi tay khẽ sờ thử. Thật ra y cũng biết chừng mực, chỉ chạm nhẹ một cái thôi, thứ "cao phúc" kia chẳng mảy may chút động đậy. Nhưng tất cả những hành động của y lại bị sư phụ ở phía dưới nhìn thấy hết, sư phụ sợ Bạch Khai gặp rắc rối nên mới lập tức mắng y.

Bạch Khai vốn đã khó chịu trong lòng, bây giờ bỗng dưng lại bị sư phụ mắng, y trở mặt không thèm treo gương nữa, leo xuống rồi vụt chạy ra ngoài.

Khi ấy Bạch Khai định bụng sẽ dựa vào bản lĩnh của mình để lăn lộn khắp nơi, nhưng đến lúc trời bắt đầu trở tối thì y vẫn

không đành lòng rời khỏi thôn. Sau một khắc bốc đồng, y lại nghĩ về sư phụ, cuối cùng Bạch Khai mới nhận ra sai lầm của mình, bèn quay về nhà người ta để xin lỗi sư phụ.

Mặc dù sư phụ của y tức giận nhưng chuyện người ta nhờ vẫn phải làm cho xong, sau khi dạy dỗ vài câu thì Bạch Khai lại trèo lên. Lần này y làm việc nhanh nhẹn, chuẩn bị leo xuống dưới thì vô tình nhìn thấy vài bóng người phản chiếu trong gương, nhưng khi y quay đầu tìm thì lại không thấy nữa. Bạch Khai biết đó là quỷ, chỉ là y hơi tò mò, căn nhà này rõ ràng mới được xây cất, sao lại có nhiều ma quỷ du đãng trong nhà được.

Sau khi leo xuống, Bạch Khai liền kể hết tất cả cho sư phụ nghe. Bấy giờ sư phụ cũng chẳng thể tiếp tục tức giận được nữa, vốn dĩ thiên chức của thầy là dạy bảo học trò mà. Vì vậy sư phụ mới giảng cho Bạch Khai biết đêm nay có quỷ họp chợ.

Việc lần này kéo dài hơn dự kiến, người nhà nọ thấy thời gian đã trễ, nhân tiện mời hai thầy trò nghỉ lại một đêm. Sư phụ cũng không từ chối, vì thế hai người bèn ở lại phòng dành cho khách.

Một đêm dài đằng đẵng, Bạch Khai trằn trọc suy nghĩ về quỷ họp chợ. Y đã từng nhiều lần đến chợ quỷ, đó cũng chỉ là một phiên chợ trước khi bình minh lên, vào khoảnh khắc mà trời đất còn nhập nhoạng. Nơi đó có đủ mọi thứ tốt xấu lẫn lộn, có ma quỷ, có những kẻ trộm mộ buôn bán tang vật, những giao dịch bất chính, nhiều vô kể. Nhưng Bạch Khai lại chẳng thấy hứng thú, lần này rốt cuộc y mới tìm được cảm giác mới mẻ nên hưng phấn không thôi.

Y nhẹ giọng gọi tên sư phụ, thấy sư phụ còn đang ngủ say, bèn lén lút chuồn ra khỏi nhà. Y cầm theo một cái gương, nhờ vào ảnh phản chiếu của nó để tìm đường.

Bản thân Bạch Khai cũng chẳng phải người tầm thường, y dễ dàng tìm được địa điểm quỷ họp chợ. Tuy nhiên sau khi đi vào thì y khá thất vọng. Thứ nhất, chợ quỷ đương nhiên không có người sống nên chẳng náo nhiệt như y tưởng tượng. Thứ hai, đôi mắt của người thường không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ loáng thoáng bắt gặp vài bóng người trong gương.

Sau khi lượn vài vòng trong chợ, Bạch Khai vẫn chưa gặp chuyện gì thú vị. Hơi lạnh ban đêm khiến cho y khó chịu, vừa chuẩn bị đi về thì y đột nhiên phát hiện một người sống cũng

đang dạo quanh chợ. Bóng dáng người nọ mông lung mơ hồ, một tia sáng cháy đỏ cho thấy người nọ dường như đang hút thuốc.

Bạch Khai tin chắc rằng mình đã gặp phải người cùng nghề, bèn đi đến xin một điếu thuốc. Bình thường y hay bị sư phụ để mắt nên chẳng dám giấu thuốc lá trong người, bấy giờ cơn thèm thuốc mới bắt đầu bốc lên. Y bước nhanh đến rồi giơ tay vỗ vai người nọ.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 44: Người thiếu niên tình cờ gặp gỡ

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Bạch Khai vừa mới đặt tay lên vai đối phương đã lập tức thấy hối hận. Bờ vai của người nọ khá yếu ớt, vóc dáng đơn bạc, thậm chí còn tỏa ra sự lạnh lẽo của âm khí. Âm khí nơi đây rất nặng, có khi lại dẫn thêm tà ma ngoại đạo đến. Bạch Khai chỉ e người này là một con cương thi hoặc một thứ yêu ma gì đó, y mà lỡ tay chạm vào thì rất phiền phức.

Trong lúc căng thẳng, người nọ đột nhiên quay đầu lại. Mặc dù trời tối đen như mực nhưng hai người cách nhau gần như vậy nên Bạch Khai vẫn nhận ra được người nọ là một thiếu niên xấp xỉ tuổi mình, trên tay cậu ta đang khẽ phe phẩy một cây hương to.

Lần này Bạch Khai mới dám đưa ra kết luận, người nọ thật sự là người cùng nghề với mình. Đối phương còn trẻ tuổi mà đã trầm ổn giỏi giang như vậy khiến trong lòng y vừa nể phục vừa đố kỵ, thành ra Bạch Khai cũng không nói gì nữa.

Cậu ta thong thả bước về phía trước, chốc lát sau giữa hai người đã lộ ra một khoảng cách. Bấy giờ nương theo ánh trăng mờ ảo mà Bạch Khai mới có thể quan sát kỹ bóng dáng của người nọ. Cậu ta chỉ mặc một chiếc áo bông ngắn, không rộng thùng thình giống style của những người đồng lứa với sư phụ, trông quần áo vừa vặn giống như cố tình sửa lại. Phía dưới mang một cái quần thể thao màu xám, nhìn tổng thể tưởng không hợp nhưng lại hợp không tưởng.

Lúc này Bạch Khai mới hiểu ra thiếu niên kia đang cầm hương Phật. Bình thường hương Phật dùng để thờ cúng trong chùa miếu, ngoài ra nó còn có một tác dụng khác, đó chính là để che giấu bớt dương khí trên người mình. Bạch Khai nhủ thầm, thảo nào lúc trước y cảm thấy bả vai người nọ hơi lạ, hóa ra là vì hương Phật đã che đi ngọn lửa hai bên vai nên mới khiến y cảm thấy âm u lạnh lẽo.

Nghĩ rồi Bạch Khai bèn đuổi theo, rõ ràng đối phương chuẩn bị kỹ càng mới đến đây, nhiều khả năng cậu ta đến để làm việc. Nói không chừng lại gặp được chuyện gì thú vị, không uổng công y lẻn ra đây một lần.

Sau khi đuổi theo, Bạch Khai mới bắt chuyện với thiếu niên kia, đối phương cũng không đề phòng mà nói hết mục đích của mình ra. Cậu ta vốn xuất thân từ một thế gia, thường ngày vẫn hay đi theo ông nội để học hỏi, việc phải làm cũng không khác gì Bạch Khai lắm. Lần nào ông nội cậu ta cũng đích thân ra tay, còn cậu ta chỉ cần đứng cạnh giúp đỡ mà thôi. Nhưng lần này ông nội có chuyện đột xuất, đồng thời muốn để cậu rèn luyện một chút nên mới bảo cậu ta một mình đến đây. Mục đích vô cùng đơn giản, chỉ cần dạo chợ quỷ, lấy vài món đồ là được.

Có một người tìm tới ông nội, nói rằng khi nhà họ đốt vàng mã viếng mộ của thân nhân quá cố đã vô tình thiêu luôn cả một tờ giấy rất quan trọng, trên giấy ghi chép lại một thứ giống như vận mệnh của người nhà này, đáng nói là tờ giấy chỉ có một bản duy nhất. Sau khi nghĩ hết tất cả biện pháp, cuối cùng bọn họ bất đắc dĩ phải tìm đến ông nội cậu ta. Phần mộ tổ tiên của gia đình nhà họ ở ngay tại đây, mà trùng hợp thay gần đó lại có quỷ họp chợ, vì vậy ông nội mới để cậu ta đến nơi này thử vận may, chỉ cần tìm được manh mối thì có thể để người chết báo mộng truyền tin về.

Bạch Khai nghe xong rất kích động, đây đúng là chuyện thú vị mà y vẫn luôn tìm kiếm. Vậy nên y liền chủ động nói rõ thân phận mình, đồng thời tỏ ý muốn giúp thiếu niên kia một tay.

Sư phụ của Bạch Khai cũng có danh tiếng trong nghề, thiếu niên nọ hiển nhiên đã từng nghe qua. Dù sao đêm nay cũng khá buồn chán, thêm một người trò chuyện thì càng tốt. Đối phương chia cho Bạch Khai một nén hương, hai người bèn cùng nhau phe phẩy để át đi dương khí.

Sau khi dương khí bị đè xuống, trước mắt Bạch Khai bỗng dưng có sự thay đổi, con đường đá nhỏ bắt đầu xuất hiện một vài bóng dáng mông lung, ven đường cũng có thêm rất nhiều người ngồi. Hai bọn họ càng bước về phía trước thì những chiếc bóng mơ hồ hiện ra càng nhiều.

Người thiếu niên khẽ nói: “Ông nội tôi bảo muốn biết ma quỷ có dữ hay không thì phải dựa vào cách này. Nếu nó không dữ thì màu sắc hiện lên rõ hơn, bởi vì âm khí của nó nhẹ hơn. Còn nếu gặp phải ma quỷ hung dữ thì màu sắc rất nhạt nhẽo. Cậu

xem kìa, người nọ bán được nhiều đồ nên tâm tính rất ôn hòa, còn người mua kia hình như đang không vui."

Bạch Khai vừa lắng nghe vừa phải kìm nén sự ngạc nhiên, tất cả những gì cậu ta nói đều là điều mà trước đây Bạch Khai cũng chẳng rõ, nhưng vì sợ mất mặt nên y chỉ làm ra vẻ như đã biết tỏng từ lâu rồi.

Hai người cứ thế đi đến tận cuối con phố, sau đó lại quay đầu đi về một hướng khác. Khu này trông có vẻ khá hiu quạnh, những bóng dáng mơ hồ cũng rất ít. Đúng lúc đó ánh trăng bị tầng mây dày nặng che khuất, trước mắt hai người trở nên tối sầm.

Bạch Khai hỏi thiếu niên nọ, mấy con quỷ này đều đổi đi sinh vận của mình, nhưng một người sống như cậu thì giao dịch với ma quỷ như thế nào?

Cậu ta chỉ mỉm cười lấy ra một xâu đồng tiền, đáp: "Thì mua thôi."

Chuyện này thì Bạch Khai biết, tiền cổ có thể trừ tà, đây là kiến thức nhập môn huyền học, chỉ đơn giản như phép toán 1+1=2. Thế mà thiếu niên nọ lại phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy, xem ra cậu ta cũng chẳng tài giỏi hơn y bao nhiêu.

Thiếu niên kia thấy Bạch Khai cười, trong lòng biết ngay y đang nghĩ gì, bèn giải thích cho y hiểu, đồng tiền này đã được ngâm 7749 ngày trong mỡ xác chết, với ma quỷ mà nói thì không có vấn đề gì cả. Vả lại thứ này chính là mặt hàng rất được săn đón vì nó còn có thể lưu thông trên cả dương gian nữa, quý giá hơn tiền giấy nhiều!

Bạch Khai thầm chửi bậy trong lòng, sau đó tiếp tục đi theo cậu ta. Nén hương đã sắp cháy hết, thiếu niên nọ lại lục tìm trong túi vải đeo trên vai, nhưng lần này cậu ta chỉ tìm được một cây hương duy nhất. Sau một hồi nghĩ ngợi, cậu ta liền đưa nó cho Bạch Khai.

Bạch Khai không nhận, trong tình huống này nếu y giơ tay ra cầm lấy thì khác gì vứt hết mặt mũi của mình. Thiếu niên nọ chỉ cười nói, cậu dùng đi, dương khí của tôi vốn cũng không quá nặng.

Bấy giờ Bạch Khai mới nhận lấy nén hương, mà cây hương ban nãy vẫn chưa cháy đến đầu ngón tay, y bèn phe phẩy hai tay hai nén.

Đi được hai bước, bỗng nhiên Bạch Khai dừng lại. Không rõ hai cây hương đã áp dương khí của y xuống quá thấp hay là vô tình xảy ra sự cố gì, Bạch Khai chỉ cảm thấy sau lưng mình bị thứ gì đó đè nặng, một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên: Đưa tao ra ngoài.

Kỳ thật Bạch Khai không sợ, cùng lắm là một con quỷ muốn hoàn dương thôi. Chúng ta khó mà tưởng nổi sự lưu luyến của người chết với dương gian, nhưng đó cũng chỉ là nỗ lực vô ích. Hơn nữa giờ y mà nói ra thì giống như đang xin thiếu niên kia giúp mình vậy, quá bẽ mặt.

Bạch Khai suy xét một hồi, hiện tại trên tay y không có công cụ gì cả, chỉ đành lặng lẽ cắn rách ngón tay mình rồi bôi máu lên hai bên lỗ tai. Biện pháp này đơn thuần chỉ để khỏi nghe thấy âm thanh của ma quỷ nữa mà thôi, không thể trị tận gốc được. Nhưng Bạch Khai cho rằng chỉ cần ra khỏi khu vực quỷ họp chợ thì âm khí sẽ vơi bớt, con quỷ này hẳn sẽ không bám theo.

Trên thực tế y cũng đã làm như vậy, sau khi dạo một vòng mà vẫn không tìm thấy đồ vật mình cần, hai người liền chào tạm biệt nhau ở đầu phố. Thiếu niên nọ bảo rằng mình ở tại một nhà nông gia nhạc (*) đầu thôn, ngược hướng với Bạch Khai nên ai đi đường nấy.

(*) Nông gia nhạc (农家乐): là một hình thái kinh doanh cung cấp cho du khách trải nghiệm sinh hoạt nông thôn.

Trên đường về, Bạch Khai cảm thấy bước chân mình càng lúc càng nặng nề, y đã vứt nén hương đi rồi, lẽ nào con quỷ vẫn còn không buông?

Bạch Khai vừa chửi tục mấy câu vừa nhổ nước miếng bôi lên sau lưng mình, nhưng vô ích. Đi được nửa đường, y nghe thấy có tiếng gọi từ phía sau truyền đến, hóa ra là người thiếu niên nọ đang bật đèn pin đuổi theo y. Cậu ta chưa kịp thở dốc đã lột áo Bạch Khai ra rồi châm lửa đốt cháy, sau đó đưa cho y một chiếc áo giống của mình.

Bạch Khai khó chịu hỏi, mẹ kiếp cậu làm gì vậy? Định sàm sỡ tôi à?

Thiếu niên kia vội giải thích, ban nãy lúc chào tạm biệt thì cậu ta thấy phía sau Bạch Khai có thứ gì đó. Nó dài khoảng ba mét, nửa thân trên dựa sát vào vai y, nửa người dưới kéo lê trên mặt đất. Cậu ta vừa thấy đã biết ngay thứ này chính là quỷ nước bị chết đuối, không biết vì sao lại mò được đến đây. Nếu

thứ đó bám theo Bạch Khai, một khi y đến gần sông nước thì sẽ hết sức nguy hiểm. Còn việc cởi áo ra đã nhốt con quỷ lại trong đó rồi thiêu chết nó.

Lần này rốt cuộc Bạch Khai đã tâm phục khẩu phục người thiếu niên nọ, không chỉ đơn thuần vì cậu ta đã cứu y một mạng, mà bởi vì tuổi tác xấp xỉ nhưng bản lĩnh người ta lại hơn hẳn mình.

Sau khi nói lời cảm ơn, Bạch Khai mới lặng lẽ quay về. Từ đây về sau, tính tình Bạch Khai vẫn quái gở như cũ, nhưng y chuyên tâm học tập hơn rất nhiều. Theo cách nói của y, nếu không sa chân vào game online thì y đã sớm giành lấy no.1 trong giới rồi.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 45: Mộng

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Bạch Khai kể xong nhưng tôi vẫn không hiểu ý của y là gì, rõ là một đoạn lịch sử bi thương đầy hoài niệm của một thằng nhóc trẻ trâu. Hình như y chưa đã ghiền, vẫn muốn tiếp tục khua môi múa mép về tuổi trẻ oai hùng của mình, chẳng qua Lão Khâu ở bên kia đã dần tỉnh táo lại nên Bạch Khai đành đi đến xem xét tình hình.

Có vẻ đầu óc Lão Khâu vẫn còn choáng váng, đôi mắt ông ta trống rỗng như người ngớ ngẩn. Tôi và Bạch Khai không dám đến gần quá, dù sao bây giờ chưa biết rõ về Lão Khâu, chúng tôi vẫn phải cảnh giác.

Lão Khâu không tỏ ra quá bất ngờ, ông ta hết nhìn bản thân mình rồi lại ngó sang hai chúng tôi đang đứng ở cửa, bỗng nhiên thốt lên: "Không mở cửa ư? Thôi chết! Thời gian qua rồi!"

Dứt lời, Lão Khâu bất chấp tất cả xông ra ngoài, thậm chí còn chưa mặc quần áo lại đàng hoàng. Ông ta gấp gáp đến nỗi xô mạnh vào hai chúng tôi. Tôi còn chưa kịp hoàn hồn thì Bạch Khai đã nhanh chóng đuổi theo. Đến khi tôi chạy ra sân thì thấy Lão Khâu đang mở cánh cửa sắt ra, còn Bạch Khai ngây người đứng cách cửa hai bước.

Tôi hét lên: "Mẹ kiếp Bạch Khai, đầu anh bị cửa kẹp rồi à?! Cửa mở kìa!"

Bạch Khai không quay đầu lại, chỉ phất tay với tôi mà chẳng thèm nhúc nhích. Tôi không dám đi đến, đành phải lùi về trước cửa nhà xưởng. Lúc này Bạch Khai đang giúp Lão Khâu mở cửa sắt ra, tôi nhủ thầm, hỏng rồi, Bạch Khai bị thượng thân!

Tôi quay lại nhìn, trong nhà xưởng chẳng có chỗ nào để ẩn nấp cả, giờ đây tôi không khác gì con ba ba trong rọ. Nghĩ vậy, tôi cũng không định trốn nữa. Ngoài trời bỗng nổi gió lớn, Bạch Khai và Lão Khâu cùng nhau vào lại nhà xưởng, gió

quần quật vào mặt làm tôi không mở được mắt nên cũng chẳng phân biệt được ai với ai.

Tôi xoa mắt, trong lòng bắt đầu cảm thấy không ổn, sao trông giống như không chỉ có hai người!

Bên ngoài tối mịt, tôi không dám chắc, chỉ có thể chạy vào phòng Lão Khâu vì nơi đó còn có ánh đèn. Một lát sau, Lão Khâu và Bạch Khai đã lặng lẽ vào lại nhà xưởng. Tôi vớ lấy thanh củi mà Lão Khâu dùng để đốt lò than, tự nhủ chỉ cần ai dám bước vào đây thì tẩn cho nó một phát.

Tiếng bước chân của hai người càng ngày càng gần, tay tôi cũng âm thầm siết chặt thanh củi. Chẳng qua tôi chưa kịp xuống tay thì Bạch Khai đã nhanh nhẹn tiến vào đoạt lấy vũ khí trên tay tôi. Tôi không phản kháng, bởi vì nhìn vẻ mặt của y rõ ràng không giống như bị thượng thân.

Y khẽ nói mẹ nó nguy hiểm thật, sau đó quay lại bảo Lão Khâu đi vào. Bạch Khai tiện tay đóng cửa lại rồi nói với tôi, Tiểu Khuyết, lần sau banh mắt ra nhìn cho rõ, tổ cha nó đừng lúc nào cũng giết địch 800, tự tổn hại 1000.

Tôi hỏi: “Hai người sao vậy? Đã thương lượng rồi à?”

Bạch Khai đáp: “Lão Khâu đã làm quỷ hợp chợ, bây giờ anh đừng kinh ngạc quá, cẩn thận lát nữa anh còn phải há hốc mồm. Nhớ kỹ không được lên tiếng, chỉ im lặng nhìn thôi!”

Bạch Khai đánh mắt ra hiệu cho Lão Khâu, ông ta lập tức gật đầu. Hai người họ cầm lấy tờ giấy trên bàn rồi lại mở cửa bước ra ngoài. Tôi không đi theo, Bạch Khai giơ tay ra hiệu stop với tôi. Tôi chỉ đành áp tai lên cửa nghe xem bọn họ đang làm trò quỷ gì.

Bên ngoài rất yên tĩnh, không thể nghe thấy tiếng bước chân của Bạch Khai và Lão Khâu, thi thoảng có tiếng gió lướt qua, nhưng đương nhiên đã nhỏ hơn trước rất nhiều.

Phòng Lão Khâu không có cửa sổ làm tôi sốt ruột muốn chết, cuối cùng tôi quyết định mở hé cửa. Thứ nhất, tôi thật sự vô cùng tò mò chuyện ở bên ngoài. Thứ hai, tôi cũng lo lắng mình bị người ta lừa gạt, dù sao vẫn nên đề phòng.

Cửa vừa hé ra một chút, mùi hương Phật lập tức thoảng vào. Tôi nhìn thấy hai đốm sáng đỏ lập lòe giữa nhà xưởng tối om. Nhớ lại câu chuyện cũ mà Bạch Khai vừa kể, tôi đã biết ngay đây là hương Phật dùng để áp dương khí. Chẳng lẽ Bạch Khai muốn mua gì đó ở chợ quỷ ư?

Tôi kiên nhẫn chờ đợi nhưng mãi mà chưa thấy chuyện lạ xảy ra, chỉ có mùi hương Phật càng lúc càng nồng, không biết có phải do Bạch Khai đốt thêm mấy cây nữa hay không.

Năm phút nữa trôi qua, rốt cuộc tôi nghe thấy một tiếng bật lửa vang lên, cả nhà xưởng lập tức sáng bừng. Bạch Khai đang đốt giấy, chỉ một chốc sau tất cả lại chìm vào bóng tối theo ánh lửa dần tàn lụi.

Tôi lại chờ thêm một lúc nữa, Bạch Khai tiếp tục đốt thêm một tờ giấy, quá trình này lặp đi lặp lại nhiều lần. Cuối cùng tôi mới thấy Bạch Khai dập tắt hương Phật rồi quay về phòng.

Lúc y và Lão Khâu bước vào còn mang theo mùi hương Phật nồng nặc làm tôi xém chảy cả nước mắt. Tôi vội hỏi Bạch Khai, hai người đang làm gì vậy? Dạo chợ à?

Bạch Khai khẽ đáp, đúng thế, ban nãy chúng tôi đang ra giá, tuy hơi đắt nhưng không sao, không tốn tiền tôi là được.

Tôi nghe vậy sửng sốt, hóa ra hôm nay có một phiên chợ quỷ cao cấp, còn có thể ra giá được nữa? Lẽ nào là hội đấu giá à?!

Tôi hỏi: "Hai người mua gì? Mua được không?"

Bạch Khai giơ tay ra, trong bàn tay y là một nắm tro giấy. Y bỏ hết tro giấy vào bình trà của Lão Khâu, nói, tất cả đều đã ở đây này!

Bạch Khai thấy tôi khó hiểu liền giải thích, Tiểu Khuyết, lát nữa anh uống tách cà phê này sẽ hiểu thôi!

Tôi chửi thầm, đm anh nghĩ tôi bị mù phải không! Thứ này mà là cà phê á? Thà anh nói là Bản Lam Căn (*) còn đáng tin hơn!

(*) Bản Lam Căn (板蓝根): là tên thuốc trong y học cổ truyền của rễ cây tùng lam, chuyên trị chứng cảm sốt, đau họng, quai bị, viêm gan…

Tôi vội lắc đầu quầy quậy, Bạch Khai không nói gì nữa, nhưng Lão Khâu lại tiến lên run rẩy nói: "Ông chủ Giang, thứ này vốn là để tui uống, tui uống cũng lâu rồi, nhưng lần này cậu không uống không được. Tui cũng không còn cách nào khác, mong cậu châm chước!"

Vẻ mặt Lão Khâu rất chân thành và áy náy, nhưng tôi vẫn chưa thể nào chấp nhận được việc ông ta bỗng dưng biết nói chuyện, cứ cảm thấy có uẩn khúc gì đó.

Tôi nói với Bạch Khai, anh muốn tôi uống cũng được thôi, chỉ cần anh có lý do chính đáng.

Bạch Khai hắng giọng, Tiểu Khuyết, anh phải tin tôi sẽ không bao giờ hại anh. Đáng lẽ Lão Khâu phải uống nó, nhưng lần này người ta đã chỉ đích danh anh rồi, nếu không thì khỏi bàn giao dịch nữa.

Tôi nghe xong đã muốn nổi giận, nhưng chưa kịp phát tác thì lửa giận trong tôi lập tức bị dập tắt, vì ngay sau đó Bạch Khai liền nói tiếp: "Tiểu Khuyết, cái thứ dơ bẩn bên ngoài kia nói rằng nó quen anh, tro giấy phải do anh uống mới được."

Tôi nhìn Bạch Khai rồi lại quay sang Lão Khâu, bất chợt không thốt nên lời.

Nó biết tôi? Ma quỷ nào mà quen biết tôi được? Nhưng Bạch Khai chỉ lắc đầu.

Tình hình hiện tại thật sự làm khó tôi, bởi vì tất cả áp lực đều đang tập trung vào tôi. Tôi hút một điếu thuốc rồi suy ngẫm, tự thuyết phục mình rằng chỉ là một giấc mộng mà thôi, biết đâu được có thể có thêm manh mối khó lường gì. Tôi không dám do dự vì sợ mình đổi ý, bèn vội vàng nốc cả ly nước toàn tro giấy.

Hương vị của nó thật sự rất khó uống, tôi miễn cưỡng nhẫn nhịn lắm mới không nôn hết ra. Bạch Khai vỗ vai tôi, bảo rằng sẽ luôn ở bên cạnh canh chừng cho tôi, sau đó để tôi nằm lên giường Lão Khâu. Chiếc giường ấm áp và mềm mại hơn tôi tưởng, nằm xuống rất thoải mái.

Tôi đã mệt mỏi cả một ngày, thấy Bạch Khai kéo ghế ngồi cạnh giường, trong lòng tôi cũng yên tâm hơn nhiều, để rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Tôi nghĩ rằng trên đời này hẳn sẽ không một ai chưa từng nằm mơ cả, nhưng thông thường người ta chẳng có khái niệm gì về việc giấc mơ bắt đầu từ lúc nào, hoặc là khái niệm rất mơ hồ. Nhưng lần này hoàn toàn khác, thậm chí tôi còn áng chừng được thời gian từ khi đi vào giấc ngủ cho đến khi bắt đầu mơ.

Ban đầu tôi vẫn cho rằng đây không phải là giấc mơ, bởi vì tôi thật sự quá tỉnh táo. Cảnh tượng trước mắt dần trở nên rõ ràng, bấy giờ tôi mới xác định được đây là mộng, vì tôi đang đứng trong một căn phòng cũ kỹ và trống trải. Cách bài trí trong phòng rất ấm áp, nhưng có lẽ là một căn nhà đã lâu đời, sô pha vải xám chỉ có vào thời ông nội tôi. Căn phòng không có TV, thay vào đó là một chiếc radio lớn.

Tôi thử vươn vai duỗi người mới phát hiện ra mình có thể cử động được, bèn đi quanh phòng quan sát. Nơi đây được quét

tước sạch sẽ, ngoài cửa sổ không có ánh mặt trời, hình như đã bị mây mù che lấp.

Tôi thấy trên bàn bày hai tách trà đang tỏa ra hơi nóng, có lẽ mới nãy có hai người đang ngồi nói chuyện ở đây. Nghĩ vậy tôi bèn đi qua phòng khác xem xét, quả nhiên ở phòng khác có một người ngồi đưa lưng về phía tôi, dường như đang đọc sách hay viết gì đó. Mặc dù đang mơ nhưng tôi vẫn hơi lo lắng hắn sẽ phát hiện ra tôi.

Đứng chờ một lúc, thấy người nọ không có phản ứng gì, tôi mới lặng lẽ tiến lại gần xem thử hắn là ai, đang làm gì. Sau khi thấy sườn mặt của người nọ, tôi mới biết đây là một người đàn ông khoảng 30 tuổi, đeo một cặp kính, đang dùng thước vẽ gì đó. Tuy tôi vẫn chưa thấy được toàn bộ diện mạo của đối phương, nhưng tôi có cảm giác người này rất quen mắt.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 46: Người đứng xem

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Sau khi quan sát một hồi, tôi mới nhận ra vấn đề. Dường như tôi không tồn tại trong mắt người nọ, nói đúng ra là không tồn tại trong căn phòng này. Dù rõ ràng tôi đang đứng dưới ánh đèn, nhưng lại không có một tia sáng nào bị tôi che khuất.

Nghĩ vậy, tôi liền bước lại gần hơn, áp sát người vào lưng ghế của đối phương. Người nọ đang rất tập trung, trên bàn bày một bản vẽ lớn chi chít những chữ cái và đường nét. Tôi đã từng thấy qua nhiều bản vẽ, thứ nhất là vì ngành học của tôi có liên quan đến nó, thứ hai là nghề nghiệp bây giờ của tôi cũng phải tiếp xúc với khá nhiều bản vẽ kiến trúc, không có gì khác biệt lắm.

Tôi xem xét tỉ mỉ bản vẽ, cảm thấy nó hơi kỳ quái, phần trung tâm chỉ vẽ một hình chữ nhật đơn giản, ngược lại thì xung quanh viết rất nhiều ghi chú nhỏ. Hiện tại tôi chẳng rảnh mà đọc hết, chỉ thấy nó cũng không giống bản vẽ kiến trúc thông thường cho lắm, tôi chưa bao giờ thấy ai xây nhà kiểu này cả.

Tôi buột miệng tấm tắc một tiếng, người nọ không hề có phản ứng, vì vậy tôi bèn lấy hết can đảm cúi sát người xuống nhìn cho rõ dòng chữ nhỏ dày đặc trên bản vẽ. Đúng lúc ấy, tôi bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh từ cánh cửa sau lưng mình. Vừa quay đầu lại, tôi bắt gặp một người ăn mặc như phường trộm cướp, gã ta mang một cái khẩu trang rất to, trên đầu còn đội mũ len, chiếc mũ bị kéo xuống thấp, cả khuôn mặt chỉ lộ ra mỗi đôi mắt.

Tôi lập tức luống cuống chân tay, theo bản năng lùi sang bên cạnh một bước. Nhưng đối phương lại không để ý đến tôi, chỉ vội vã bước tới nói chuyện với người đang ngồi vẽ trước bàn làm việc. Bấy giờ tôi mới khẽ thở phào, tự măng bản thân mình rồi nhanh chóng dỏng tai lên nghe ngóng.

Hai người nói gì đó rất khó hiểu, hoặc có thể là do tôi vẫn chưa nắm được tình hình hiện tại. Nói chung khi tôi nghe hai

bọn họ nói xong thì hoàn toàn chìm vào mây mù.

Người đeo kính luôn tỏ thái độ bất mãn, chuyện này không gấp được, cần phải có kế hoạch kỹ càng. Còn người mang khẩu trang thì cứ thúc giục mãi, nói rằng thời gian không đủ, nếu không mau bắt đầu thì sẽ không kịp nữa.

Hai người không ai chịu nhường ai, người nào cũng có lý do chính đáng của mình. Cuối cùng người mang khẩu trang nóng nảy nói: "Việc này cần phải bắt đầu ngay đêm nay, nếu không thì tất cả mọi người trong căn phòng này đều phải chôn cùng!"

Dứt lời, gã ta liền quay đầu đi ra ngoài. Sau khi người kia rời khỏi phòng, tôi mới bất chợt nhận ra cả người mình toàn mồ hôi lạnh, không phải vì e sợ những gì hai người nọ vừa nói, mà vì khi người mang khẩu trang nói ra những lời đó thì rõ ràng gã ta đã liếc mắt nhìn tôi một cái. Ánh mắt ấy nhìn thẳng vào tôi, hoàn toàn khác hẳn như nhìn vào khoảng không vô định.

Trái tim tôi đập dồn dập, gã ta thấy được tôi sao? Nhưng vì sao lại không nói ra? Lẽ nào những lời vừa rồi là nói cho tôi nghe?

Tôi không dám nghĩ nhiều, người đàn ông đeo kính đã đứng dậy, hình như hắn rất sốt ruột và chán nản, cứ đi tới đi lui quanh phòng. Nhiều lần hắn suýt đụng phải tôi, may mà tôi kịp thời né tránh. Mặc dù hắn không thấy tôi nhưng bây giờ tôi không dám mạo hiểm nữa.

Lúc người đàn ông đeo kính đứng dậy đi qua đi lại, cuối cùng tôi mới có cơ hội quan sát cẩn thận bản vẽ kia. Dòng chữ nhỏ bên cạnh bản vẽ viết: năm Giáp Ngọ, tháng Bính Dần, ngày Ất Mão, phục giang.

Tôi cảm giác lông tơ trên người đều dựng đứng cả lên, tôi đã từng thấy qua ngày tháng năm này! Mẹ kiếp đây không phải chính là ngày chết của tôi sao?! Vì sao nó lại có ở đây? Đã thế lần này còn chi tiết hơn, thậm chí đánh dấu cả địa điểm mà tôi chết nữa ư?

Tôi dán mặt vào bản vẽ trên bàn, kệ mẹ thằng cha mang kính kia, chỉ muốn nhanh chóng xem các ghi chú khác. Những ghi chú còn lại tôi không hiểu lắm, có vài cái là con số được tính toán ra, giá trị không quá lớn, chẳng rõ là phép tính hay thứ gì khác. Ngoài ra còn tính toán cả hướng gió hay dòng khí gì đó nữa, nhưng tôi khá dốt toán nên chỉ thấy hoa mắt mà thôi. Trên thực tế, nếu không phải tôi đã khắc sâu vào đầu ngày tháng kia, chắc có lẽ tôi cũng không nhìn ra được manh mối gì.

Tiếp theo tôi đành nghiền ngẫm hình chữ nhật ở trung tâm bản vẽ. Bản vẽ không ghi tỉ lệ, không rõ nó được vẽ theo tỉ lệ nào, nhưng dựa vào kinh nghiệm của tôi, nếu đã sử dụng bản vẽ lớn như vậy thì chắc chắn tỉ lệ sẽ không hề nhỏ.

Tôi nhìn chằm chằm vào hình chữ nhật, cứ cảm thấy thứ này quái quái, dường như tôi có biết về nó. Tôi vô cùng sốt ruột, gần như không nhịn được mà đi qua đi lại trong phòng theo người nọ.

Bỗng nhiên tôi chợt tỉnh ngộ. Nếu dựa theo sự bày trí trong căn phòng này thì có thể biết được dòng thời gian đã cách đây rất lâu rồi, tôi nghĩ bây giờ chắc chẳng ai phục cổ đến nỗi trang trí căn nhà như thế này cả. Vậy nên ngày tháng giống với ngày chết của tôi có lẽ cũng không phải đang nói đến tôi, chẳng qua chỉ là một ghi chép về thời gian mà thôi? Người đàn ông đeo kính nom có vẻ nho nhã, tôi biết đất nước còn khá nhiều thành phần trí thức vẫn giữ lại thói quen trước giải phóng, trong đó có việc ghi chép ngày tháng. Tôi đoán rằng chuyện này cũng chỉ là thói quen của người nọ thôi.

Cách thức ghi chép này hoàn toàn khác biệt với thời đại của chúng tôi, bây giờ là năm 2008 thì ghi là năm 2008, qua rồi thì thôi. Nhưng trước đây cứ mười hai năm thì vòng tuần hoàn lặp lại một lần, nghĩa là nếu năm nay là năm Ngọ thì mười hai năm trước cũng là năm Ngọ, theo cách suy luận như vậy thì mười hai năm sau cũng sẽ là năm Ngọ.

Tôi biết năm Giáp Ngọ chính là năm 2014 theo Dương lịch, vậy thì lẽ nào giờ chính là năm Giáp Ngọ của mấy thập niên trước? Nó sẽ là năm nào?

Tôi cố gắng tìm khắp căn phòng này một thứ đồ vật có thể cho tôi biết thời gian hiện tại, chẳng qua ở đây không có bất cứ một cuốn lịch hay tờ báo nào.

Tôi thử tính một chút, dựa vào cách bày trí thì không giống với giai đoạn trước giải phóng lắm, khả năng lớn nhất là năm 1954 hoặc năm 1966, nhưng cụ thể là năm nào thì tôi chưa tìm được manh mối.

Giờ đây đầu óc tôi đang rất rối loạn, không để ý người nọ đã dừng bước, đến khi nhận ra thì đối phương đã chạy đến trước bàn. Tôi muốn tránh cũng không kịp, khoảnh khắc đó tôi căng thẳng đến đờ người.

Người nọ đứng ở vị trí vây lấy tôi ở giữa hắn và cái bàn, tôi không thể nào đi ra được, chỉ e là bại lộ mất. Trong lúc tôi

đang cân nhắc có nên đứng lên bàn hay không, bên ngoài chợt vang lên một tiếng động như có thứ gì đó vừa rơi xuống đất. Người đàn ông đeo kính tò mò đi ra ngoài, bấy giờ tôi mới có thể thoát thân.

Người mang khẩu trang vẫn chưa đi khỏi đây, gã ta đang ngồi trong phòng khách. Hai người nói với nhau vài câu, người đeo kính mới quay trở lại phòng.

Lần này tôi ngoan ngoãn đứng bên cạnh bàn để quan sát, thấy đối phương cầm bút tiếp tục viết lên bản vẽ. Dường như hắn đã hạ quyết tâm, vẽ một vòng lớn bao quanh toàn bộ hình chữ nhật, sau đó viết mấy chữ cuối cùng xem như tổng kết lại.

Tôi nhìn chăm chú, hắn viết: Có cần báo cáo số người khiêng quan tài hay không?

Sau khi viết xong, người nọ cuộn tròn bản vẽ lại rồi đi ra phòng khách. Tôi không đi theo hắn, thậm chí tôi còn chẳng thèm suy xét đến việc có nên theo hắn ra ngoài hay không, bởi vì tôi bỗng nhiên hiểu ra bản vẽ đó đang miêu tả cái gì.

Trong đầu tôi chỉ còn lại những lời mà Tần Nhất Hằng đã từng phân tích về tủ quần áo ở từ đường hôm ấy. Đây có thể là quan tài lớn nhất trên thế giới, quan tài… lớn nhất…

Trên bản vẽ đó chính là một chiếc quan tài!!!

Tôi nghĩ cuối cùng tôi đã tìm được ngọn nguồn rồi, hoặc ít nhất là thứ gì đó khá giống ngọn nguồn của mọi chuyện.

Chiếc quan tài này là do người nọ kiến tạo, nhưng tôi chỉ thấy hắn quen mặt chứ chưa từng gặp hắn. Còn người mang khẩu trang thì hiển nhiên muốn che giấu thân phận của mình.

Tôi càng nghĩ càng loạn, chẳng lẽ người mang khẩu trang thật sự có thể nhìn thấy tôi? Hơn nữa gã ta cũng biết tôi sẽ xuất hiện ở đây, sợ tôi nhận ra gã nên mới cố ý che mặt sao?

Bây giờ mà có điếu thuốc trong tay thì tốt rồi. Chẳng biết có phải do dùng não nhiều quá không mà đầu tôi bắt đầu đau nhức, cơ thể cũng rũ rượi. Vài giây sau, tôi nhận ra mình đang dần dần mất đi ý thức.

Cảnh vật trước mắt càng thêm mơ hồ, chờ đến khi tôi có thể thấy rõ lại mọi thứ, đập vào mắt tôi là ngọn đèn nhỏ yếu ớt trong phòng Lão Khâu. Bạch Khai đang ngồi một bên nhìn chằm chằm tôi, thấy tôi tỉnh lại, y đưa cho tôi một cái khăn lông. Khăn lông thấm ướt, không biết là do ban nãy y giúp tôi lau mồ hôi hay có ai dùng rồi.

Mồ hôi tuôn ra khắp mặt mũi, cả người tôi đều ướt đẫm giống như vừa trải qua một trận sốt cao. Tôi miễn cưỡng mở miệng hỏi xin một điếu thuốc, sau khi hút mấy hơi thì nhổ ra. Tôi hỏi Bạch Khai, tôi ngủ bao lâu rồi?

Bạch Khai đứng dậy đi ra mở cửa phòng Lão Khâu, trời bên ngoài đã sáng, tôi mới biết được tôi đã ngủ cả đêm.

Lão Khâu nấu cho tôi một chén cháo kê, sau khi húp xong tôi mới tỉnh táo lại đôi chút. Không kịp nghỉ ngơi nhiều, tôi lập tức kể hết những chuyện trong mơ cho Bạch Khai nghe. Tôi không e dè Lão Khâu ở bên cạnh nữa, thấy Bạch Khai và Lão Khâu có vẻ thật sự là người cùng phe, tôi cũng không so đo chuyện lúc trước.

Bạch Khai nghe xong thì nhíu mày, luôn miệng chửi đm.

Tôi hỏi, anh nói xem những người đó tạo ra quan tài để làm gì? Phục giang là nơi nào? Đấy hẳn là vị trí của ngôi nhà trong giấc mơ, chúng ta đến đó xem đi! Nói không chừng người nọ vẫn còn ở đó! Tất cả mọi chuyện sẽ có lời giải đáp!

“Lão Khâu, đáng lẽ nên bỏ thêm quả óc chó vào cháo gạo kê để bổ sung chỉ số thông minh mới phải!” Bạch Khai vỗ đầu tôi, nói, bọn họ không thể nào tạo ra thứ đó được, phục giang cũng không phải địa danh, mà nghĩa là trầm quan tài xuống sông. Quan tài nọ là do bọn họ vớt lên!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 47: Lão Khâu là ai?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Chuyện này hoàn toàn khớp với tất cả những manh mối đã tìm được trước đây!

Tôi nghĩ tới những hình vẽ kỳ quái trên tủ quần áo, lẽ nào hình vẽ đó ám chỉ bọn họ? Nhưng hình người lại mang đến cảm giác là người cổ đại mà.

Cuối cùng tôi đã có thể đi qua đi lại trong phòng, nhưng phòng Lão Khâu bé tí như cái lỗ mũi, đi được hai bước đã phải quay đầu.

Bạch Khai nhìn tôi đi tới đi lui mà hoa mắt chóng mặt, bèn bảo tôi ngồi xuống rồi giơ tay chỉ vào Lão Khâu. Bấy giờ tôi mới nhớ ra chuyện về Lão Khâu vẫn chưa giải quyết xong!

Lão Khâu bị Bạch Khai chỉ thẳng mặt nên hơi lúng túng, dường như ông ta muốn nói gì đó nhưng mãi mà không lên tiếng. Cuối cùng Bạch Khai đành mở lời trước, nói rằng lý do mà Lão Khâu ở đây là để giữ một bí mật. Lúc này Lão Khâu mới kể hết đầu đuôi mọi việc cho tôi nghe.

Trước đây xưởng sản xuất mũ do người trong thôn mở, mặt ngoài nói là tạo thêm cơ hội việc làm cho dân chúng, thật ra chỉ là một hình thức biến tướng để mấy lão cán bộ công chức lợi dụng người dân hòng thu lợi mà thôi. Lúc đó thu nhập của người dân rất ít, cộng thêm khí hậu nơi đây quá lạnh, chăn nuôi trồng trọt khó khăn, vì vậy mọi người đều rất phấn chấn đến xưởng làm việc.

Khi ấy trong xưởng chủ yếu sản xuất loại mũ da đặc trưng của vùng Đông Bắc, sản vật địa phương vốn phong phú, nhà nhà đều làm thợ săn. Nhiều lúc doanh thu không cao thì chẳng cần phải sắm sửa nguyên vật liệu, chỉ cần tổ chức một đội vào núi đi săn đã đủ rồi. Sau đó thì đến lượt cán bộ thôn ra ngoài tìm nguồn tiêu thụ, bất ngờ thay lại nhận được vài đơn đặt hàng từ Nga. Thế là nhà xưởng với quy mô nhỏ ban đầu dần dà phát triển như bây giờ.

Nhưng mù quáng mở rộng và phát triển sản xuất vào thời đại kinh tế bất ổn như khi đó đương nhiên là một sự đánh cược đầy mạo hiểm. Kết quả là sau khi hoàn thành xong đơn hàng từ nước ngoài, nhà xưởng bắt đầu rảnh rỗi, mấy tháng liền không làm việc. Công nhân không chịu nổi, người thì quyết định về nhà trồng trọt, kẻ thì lén trộm đồ đạc trong xưởng mang đi bán lấy tiền. Tóm lại nhà xưởng hoang phế đến gần như phải đóng cửa.

Khi ấy Lão Khâu đã tính toán kỹ càng, định bụng quay lại làm một người nông dân bình thường. Vậy nhưng vào thời điểm đó, nhà xưởng bất ngờ nhận được một đơn đặt hàng mới, một lần nữa quay lại hoạt động.

Lão Khâu nói rằng tình hình lúc đó rất kỳ quặc, đầu tiên là có vài người đến xưởng, bọn họ ăn mặc như người thành phố, nhưng ai nấy đều rất nghiêm túc và lạnh lùng, chỉ đi theo cán bộ thôn khảo sát cẩn thận từ trong ra ngoài nhà xưởng. Sau khi bọn họ rời đi, xưởng bắt đầu gấp rút sản xuất một loại mũ trông khá quái dị. Sở dĩ nói như vậy là vì loại mũ này cao hơn rất nhiều so với những chiếc mũ khác, khi đội lên thì luôn có một khe hở trên đỉnh đầu. Với khí hậu ở Đông Bắc, mặc càng kín thì càng ấm, vậy nên đám công nhân đều có ấn tượng rất sâu sắc với loại mũ này.

Lão Khâu vô cùng tò mò nên có lần mới hỏi cán bộ thôn tiếp đãi những người kia, liệu chiếc mũ này có bị thiết kế sai hay không. Cán bộ thôn trả lời, đây là yêu cầu của bọn họ, không sai được.

Khi đó số lượng mũ cần sản xuất rất lớn, ước chừng phải 500-600 cái, mười mấy người phải tăng ca mới xong việc. Đến hẹn giao hàng, người tới lấy mũ cực kỳ nhiều, có lẽ hơn trăm người, nhiều đến nỗi khiến Lão Khâu sửng sốt, tưởng đâu bọn họ muốn san bằng cả nhà xưởng này.

Kỳ quái hơn nữa là những người nọ không hề dùng xe hay thứ gì khác để đóng gói vận chuyển mũ đi, mà mỗi người đều tự đội lên đầu rồi lần lượt lái xe đi mất. Tuy nhiên số người đến lấy mũ không bằng với số lượng mũ được sản xuất ra, cho nên nhà xưởng vẫn còn thừa lại rất nhiều mũ. Bọn họ đã không cần thì công nhân bèn đem hết về nhà, Lão Khâu cũng lấy được mấy chiếc mũ từ đợt ấy, nhưng mang chưa được bao lâu thì vô tình đánh mất, thế là ông ta lại lấy cái khác ra đội.

Sau khi những người bí ẩn kia rời đi, người trong thôn đã từng bàn tán với nhau rất lâu. Không rõ ai đếm số lượng người đến

vốn dĩ hơn 500 người, dù sao cũng phải khớp với số mũ được sản xuất. Nhưng vì sự cố gì đó mà rất nhiều người đã chết, vì vậy chỉ còn hơn 100 người. Lão Khâu nhớ đến sắc mặt của đám người đến lấy mũ, ai nấy đều trưng ra vẻ trầm trọng nặng nề, có lẽ đúng như những gì mọi người đồn đãi.

Chẳng qua việc này cũng chỉ là đề tài chuyện phiếm mỗi lúc rỗi rãi, một thời gian sau đã bị người ta vứt ra sau đầu. Nhà xưởng lại trở nên quạnh quẽ, nhưng rồi có thêm một đám người nữa tới đây.

Đám người lần này cũng là người thành phố, nhưng nói chuyện lại khách sáo và lịch sự hơn những người trước, gặp ai cũng mời thuốc lá. Vài người ăn mặc nhã nhặn, nhìn giống như phần tử trí thức. Thôn dân nơi đây cực kỳ kính trọng người có học thức, vậy nên mọi người rất mau chóng hòa hợp với nhau. Lão Khâu còn đi săn mấy con thỏ hoang để thết đãi người ta.

Khi ấy Lão Khâu đoán rằng có hai người trong đó chắc chắn là cán bộ chỉ huy, những người còn lại đều nghe theo mệnh lệnh của hai người nọ. Bình thường hai người không lên tiếng thì những người khác cũng không dám tỏ thái độ gì.

Lão Khâu hết sức ấn tượng với hai người nọ, nhưng họ tên cụ thể thì không biết, chỉ biết một người họ Vạn, người kia họ Viên. Hẳn đều là kỹ sư ở thành phố.

Bọn họ đặt làm đồ da đặc trưng của vùng Đông Bắc, số lượng không nhiều nhưng rất tốn công. Khi đó trong xưởng chẳng còn bao nhiêu công nhân, sản lượng thấp lẹt đẹt, thế nên bọn họ ở lại trong thôn khá lâu, dường như phải chờ sản xuất hết đồ mới trực tiếp mang đi. Vậy nhưng cuối cùng đồ chưa làm xong thì một ngày nọ bọn họ bỗng nhiên biến mất, sau đó chưa từng quay lại.

Tiền hàng đã được thanh toán xong xuôi, nhưng đám người nọ đột ngột biến mất như vậy khiến cho tất cả mọi người đều chẳng biết làm thế nào, lúc đó xã hội vẫn chưa đặt lợi ích lên đầu như bây giờ, dân phong nơi đây còn rất mực chất phác thật thà. Dù đối phương không để lại cách thức liên lạc, nhưng trong thôn vẫn phái hai người mang theo hàng hóa vào thành phố để hỏi thăm. Thế giới rộng lớn, làm sao biết được bọn họ đến từ thành phố nào, cuối cùng thôn dân đành từ bỏ, tiếp tục chờ những người kia quay về, chẳng qua đến bây giờ vẫn không có bất kỳ tung tích gì.

Sau này Lão Khâu mới hiểu ra, những người nọ không phải đến để đặt mua đồ da, mà đồ da chẳng qua chỉ là một cái cớ để bọn họ ở lại đây mà thôi. Nhưng mục đích thật sự của bọn họ là gì thì ông ta hoàn toàn không biết.

Mọi chuyện sau đó chẳng còn gì đáng nói nữa, nhà xưởng đóng cửa, Lão Khâu về nhà tiếp tục cuộc sống bình đạm của mình.

Nói đến đây, sắc mặt Lão Khâu lập tức sa sầm. Ông ta nhìn sang Bạch Khai như muốn hỏi ý kiến của y. Thấy Bạch Khai gật đầu, ông ta mới kể tiếp.

Năm nọ vừa qua một thiên niên kỷ, khi ấy Lão Khâu đã hơn 50 tuổi, lâu rồi cũng chưa đi săn, chân tay ngứa ngáy nên mới vác súng vào núi. Trùng hợp có một đợt tuyết lớn diễn ra, với kinh nghiệm dày dặn của mình, ông ta hoàn toàn có thể hóa nguy thành an. Vậy mà vì tuổi cao sức yếu, Lão Khâu vẫn xảy ra tai nạn, bước hụt chân rồi lăn xuống từ trên núi, đụng phải một thân cây, chết tại chỗ.

Lão Khâu bảo rằng rất khó để miêu tả lại tình huống lúc đó, đã nhiều năm trôi qua thì chuyện này mới không để lại nút thắt trong lòng lão. Bấy giờ Lão Khâu đâm phải một thân cây, sau khi tỉnh lại thì nhận ra mình đang nằm trong một gian phòng, ông ta tưởng có người tốt bụng nào đó đã cứu mình. Quả nhiên Lão Khâu nhìn thấy trong phòng có một người thanh niên, nhưng lão chưa kịp đứng dậy cảm tạ ân cứu mạng thì chàng trai kia đã giành nói trước. Chuyện mà hắn nói đã khiến Lão Khâu mất nhiều năm sau mới có thể chấp nhận được.

Đó chính là Lão Khâu đã chết. Thi thể của ông ta đã lạnh cứng ở nơi núi sâu rừng già vùng Đông Bắc.

Còn thân thể hiện tại này là do người thanh niên nọ mượn cho lão, dù còn sống nhưng giống như đã chết. Bình thường, cơ thể này không phải của lão, chỉ khi buổi tối đến âm khí thịnh thì cơ thể bắt đầu chìm vào giấc ngủ, lão mới được tự do hoạt động.

Lão Khâu rất khó tiếp thu chuyện này, nhưng Đông Bắc có nhiều lời đồn về việc động vật nhập xác người rồi hòa nhập với cuộc sống nhân loại, thành ra ông ta cũng không quá hoài nghi. Hơn nữa trong gương phản chiếu một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ đã chứng minh rằng người thanh niên nọ không hề nói dối.

Kết cục không giống như những gì Lão Khâu mong muốn, nhưng so ra vẫn tốt hơn cái chết. Kỳ thật Lão Khâu chẳng sợ chết, chỉ là không yên lòng về vợ con ở nhà, đến bây giờ ông ta vẫn thường xuyên lặng lẽ tới nhà mình giúp đỡ một chút. Chẳng qua ông ta đều đi vào buổi tối, mặc dù người nhà có phát hiện nhưng lại hiếm khi nói chuyện với nhau. Tuy chỉ có thể đứng nhìn từ xa nhưng Lão Khâu cũng đã thấy đủ rồi.

Người thanh niên kia nói với ông ta rằng, hắn không cứu mạng ông ta vô điều kiện. Điều kiện đặt ra chính là muốn Lão Khâu ở lại trong nhà xưởng bỏ hoang này. Lão Khâu không rõ hắn đã thuyết phục chủ nhân thực sự của cơ thể như thế nào, chỉ biết sau khi Lão Khâu đồng ý thì ban đêm đã tỉnh lại trong nhà xưởng trống trải.

Người thanh niên còn dặn dò thêm, sau này chắc chắn sẽ có nhiều người kỳ quái nữa đến đây. Hắn không rõ khi nào bọn họ tới, vì vậy cần phải sắp xếp một người canh giữ ở chỗ này.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 48: Lý do tôi ở đây

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Lão Khâu không biết đầu đuôi mọi chuyện, mà ông ta cũng chẳng có ý định tìm hiểu rõ ràng. Đối với người đã từng chết một lần, họ nhìn đời một cách rất nhẹ nhàng và đạm mạc, kể cả với những bí mật khủng khiếp.

Từ ấy Lão Khâu bắt đầu chờ tại nhà xưởng này, mặc dù ông ta cũng không biết mình phải chờ ai, nhưng sẽ chẳng có người bình thường nào đến hỏi thăm một cái nhà xưởng bị bỏ hoang cả, Lão Khâu đoán rằng chỉ cần người kia tới, ông ta chắc chắn sẽ nhận ra.

Cứ thế hơn nửa năm trôi qua, ban đầu Lão Khâu vẫn chưa cảm thấy có vấn đề gì, nhưng tháng năm đằng đẵng, ngày nào mở mắt ra cũng chỉ là một màn đêm tăm tối, làm sao mà không thấy cô đơn tịch mịch? Thậm chí trong nhà xưởng còn chẳng có một cái TV nào, Lão Khâu chỉ đành giết thời gian bằng cách vẽ vời lên giấy.

Tuy Lão Khâu không được đi học, nhưng lúc còn trẻ cũng từng đọc được vài quyển sách chép tay về những chuyện lưu truyền trong dân gian, đa phần đều kể về thần tiên ma quái. Ông ta nhớ cái nào thì tiện tay chép xuống coi như tự mình giải sầu, trước khi mặt trời mọc thì đốt hết giấy, vì vậy 'Lão Khâu' ban ngày chưa từng phát hiện ra.

Nhưng một lần nọ, sự yên bình giữa hai 'Lão Khâu' cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Nguyên nhân là có lần Lão Khâu tỉnh lại vào ban đêm như thường lệ, ông ta mới phát hiện cơ thể của mình không được khỏe. Cả người mệt mỏi rũ rượi, đến cả đôi mắt cũng mờ nhòe. Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm trong núi, Lão Khâu cảm thấy mình đã trúng độc, có thể là bị rết hoặc bọ cạp cắn. Độc tính của nó không quá mạnh đến mức gây ra tử vong, nhưng về lâu về dài thì cơ thể sẽ bị ăn mòn. Khi còn nhỏ, ông ta đã từng nghe một thợ săn trong thôn giải thích, độc tính xảy

ra càng chậm thì càng không thể để lâu, bởi vì nó sẽ hủy hoại cơ thể đến mức không cách nào cứu chữa nổi. Lão Khâu khó khăn lắm mới được sống lại, sao mà chấp nhận chết thêm lần nữa được.

Thuốc giải độc không khó tìm, chỉ cần kiếm vài lá thuốc trên núi ăn là được, nhưng điều kiện của ông ta không cho phép. Thứ nhất là đêm hôm khuya khoắt hạn chế tầm nhìn, muốn phân biệt rõ lá thuốc nào là chuyện bất khả thi. Thứ hai là ông ta sợ mình tính sai, lỡ như xảy ra chuyện gì làm trì hoãn thời gian, không thể quay về trước khi mặt trời mọc thì ông ta cũng sẽ mất luôn cơ hội sống. Cuối cùng Lão Khâu bất đắc dĩ phải mạo hiểm một lần, ông ta viết một tờ giấy rồi để trên bàn, nội dung đại khái là ông đã trúng độc, cần phải nhanh chóng tìm người trong thôn giúp đỡ hoặc tự lên núi hái thảo dược. Lão Khâu sợ đối phương đọc không hiểu còn cẩn thận liệt kê kỹ càng công dụng của mấy lá thuốc giải độc, nếu không phải kẻ ngu ngốc thì chắc chắn sẽ hiểu ngay.

Nhưng đến đêm thứ hai thì Lão Khâu vẫn chẳng thấy tình trạng của cơ thể tốt hơn, ngược lại càng lúc càng thêm nghiêm trọng. Tờ giấy trên bàn rõ ràng đã có người đọc được, vậy nên ông ta mới cảm thấy kỳ quái, chợt nghĩ có lẽ tờ giấy đột ngột xuất hiện đã dọa sợ người kia, vì vậy Lão Khâu lại viết thêm một tờ khác để tận tình khuyên nhủ.

Tuy nhiên đến đêm thứ ba, cơ thể của Lão Khâu vẫn rã rời như cũ. Rõ ràng là ông ta đã nhắc nhở đàng hoàng, cho dù người kia không tin vào tờ giấy này thì cũng phải cảm nhận được bệnh trạng của thân thể mình chứ? Lão Khâu nghĩ mãi mới đưa ra một kết luận, có thể Lão Khâu ban ngày không biết chữ.

Ông ta không rõ chủ nhân thân xác này đã bao nhiêu tuổi, nhưng nhất định cũng chẳng còn trẻ nữa. Ở địa phương của bọn họ, người ở độ tuổi này rất hiếm ai biết chữ, vì vậy Lão Khâu bất đắc dĩ phải dùng những nét bút đơn giản nhắc nhở người kia thêm lần nữa. Cuối cùng đã có hiệu quả, Lão Khâu cảm thấy cơ thể mình ngày càng tốt lên, trong căn phòng nhỏ cũng bắt đầu xuất hiện mấy nắm lá thuốc.

Vì chuyện này mà Lão Khâu thấp thỏm mất mấy ngày, chỉ sợ mình vô tình phá vỡ thế cân bằng. Nhưng qua hơn mười ngày, mọi thứ vẫn bình an vô sự, bấy giờ Lão Khâu mới thoáng yên lòng. Sau đó Lão Khâu lại dùng cách vẽ tranh để trao đổi vài chuyện với chủ nhân của cơ thể, chẳng hạn như sửa chữa lại

nóc nhà xưởng, chú ý an toàn… Lão Khâu rất thận trọng, ông ta sẽ không động bút nếu không thực sự cần thiết. May mà đối phương cũng rất nghe lời, sau này cũng không xảy ra chuyện gì nữa.

Nhiều năm trôi qua, người mà Lão Khâu chờ đợi vẫn chưa đến, nhưng thanh niên nọ lại tới đây thêm một lần. Hắn nói cho Lão Khâu biết, rất nhiều người mang chiếc mũ bí ẩn đó đã chết rồi, chắc chắn khi hồn phách bọn họ quay về sẽ phải đi qua nơi này. Người thanh niên bày Lão Khâu cách để làm quỷ họp chợ ở đây nhằm thu thập thông tin của những vong hồn. Vậy nên bắt đầu từ hôm ấy, tháng nào Lão Khâu cũng dành mấy ngày cố định để xử lý chuyện này. Tuy thu được rất nhiều tin tức nhưng chưa bao giờ có liên quan đến những người mang mũ kia.

Còn hình vẽ trên bức tường chẳng qua chỉ là một dấu hiệu của quỷ họp chợ, nói theo cách của người sống là một tấm bảng hiệu mà thôi. Sườn núi bên ngoài cửa sổ đối diện với tấm bảng hiệu là nơi mà năm nào Lão Khâu cũng phải đốt một lượng lớn người ngựa bằng giấy nhằm thu hút cô hồn dã quỷ đến đây. Chuyện này khá dễ hiểu, đơn giản giống như đèn led nhấp nháy trên tấm bảng hiệu vậy.

Tuy ông ta đã cẩn thận xử lý hết thảy những dấu vết lưu lại nhưng vẫn không thể nào qua mắt được Lão Khâu ban ngày. Lão Khâu ban ngày vì quá sợ hãi nên đã xóa đi dấu hiệu trên tường. May mà chợ quỷ ở nhà xưởng này đã bắt đầu thành thông lệ, Lão Khâu cũng chẳng buồn để ý nữa.

Lão Khâu ấp úng kể nửa ngày, tôi và Bạch Khai nhân tiện lấy chút đồ ăn bỏ bụng. Tôi hỏi Lão Khâu về người thanh niên nọ, nhưng ông ta cũng không rõ hắn tên gì. Tuy nhiên theo miêu tả của ông ta, tôi chắc chắn đó chính là Tần Nhất Hằng. Nhưng điều mà tôi tò mò nhất bây giờ là ai đã gửi bưu kiện muốn chúng tôi đến đây, rốt cuộc là Tần Nhất Hằng hay một kẻ khác có liên quan đến chuyện này?

Tôi hỏi ý kiến của Bạch Khai, y bảo khả năng lớn là do Tần Nhất Hằng làm, nhưng e rằng Tần Nhất Hằng không định để chúng tôi tới, bây giờ chuyện này với hắn là hạ sách.

Bạch Khai thấy tôi chưa hiểu thì giải thích thêm, Lão Khâu chờ ở đây lâu như vậy nhưng mãi vẫn không thu được tin tức, chỉ có hai nguyên nhân. Một là thời gian chưa đủ. Hai là người đợi ở nơi này không đúng. Bây giờ thời gian đã qua lâu rồi, hiển nhiên nguyên nhân nằm ở về sau.

Tôi gật đầu, sự thật chứng minh lời Bạch Khai nói không sai. Nghĩ kỹ lại, tôi chợt thấp thỏm không yên. Vậy thì lần nào thứ dơ bẩn kia đến chợ quỷ đều là để tìm tôi ư? Rốt cuộc nó là ai?

Hiện giờ trong đầu óc tôi là một mớ bùi nhùi, tôi nhìn ánh nắng bên ngoài nhà xưởng, quyết định đi ra ngoài hít thở không khí để tỉnh táo lại. Bạch Khai cũng đi theo, y còn ân cần đưa lại áo khoác cho tôi. Hai chúng tôi vừa phơi nắng vừa hút thuốc. Với tôi mà nói, quen với việc bước đi giữa những bí ẩn không đồng nghĩa với việc tôi nguyện ý chấp nhận nó.

Tôi và Bạch Khai cùng nhau bàn bạc lại một lần, tôi đã xem kỹ chiếc mũ của Lão Khâu, kiểu dáng của nó rất kỳ quặc nhưng không thể nói rõ vấn đề nằm ở đâu. Từ vật liệu đến cách chế tác đều vô cùng bình thường, hơn nữa nó cũng không có lớp kép, những người đó muốn nhiều mũ như vậy để làm gì?

Bạch Khai nói rằng có lẽ trước đây chúng tôi đã phức tạp hóa chiếc mũ lên, nếu không tìm thấy vấn đề, vậy vấn đề chỉ có thể nằm ở kiểu dáng của nó.

Tôi nghe Bạch Khai nói vậy chợt nghĩ tới một điều. Tôi hỏi y, ý anh bảo chiếc mũ này là đồng phục đặc chế của bọn họ dùng để phân biệt phe địch và phe ta? Giống như trong phim ảnh người ta hay ngậm đũa lúc đánh nhau sao?

Bạch Khai nghe vậy cười nói, anh nghĩ bọn họ là xã hội đen à? Không nghe Lão Khâu nói sao? Khi mang cái mũ thì trên đỉnh đầu sẽ lộ ra một khe hở nhỏ, tôi nghi ngờ bọn họ vận chuyển thứ gì đó nên mới phải giấu trong khe hở của chiếc mũ.

Lời Bạch Khai làm tôi tỉnh ngộ, tôi vội hỏi, lẽ nào bọn họ muốn xuống Âm Hà? Cơ thể đều dính nước nên chỉ đành để đồ vật trên đỉnh đầu?

Bạch Khai sửng sốt chửi đm, Tần Nhất Hằng nói cho anh biết à? Thấy tôi lắc đầu, y mới bảo: "Tiểu Khuyết, nếu anh nói không sai, e rằng Âm Hà rất gần nơi đây."

Sau câu nói đó, hai chúng tôi lâm vào trầm tư một hồi lâu. Nếu trên đời này thật sự tồn tại Âm Hà thì nó cũng đã bị người ta phát hiện lâu rồi. Dù cho nơi này nằm trong núi sâu rừng già, nhưng làm gì hẻo lánh và hoang vu đến mức che giấu được một bí mật lớn như vậy?

Mải nghĩ, Lão Khâu đã đi ra khỏi nhà xưởng, ông ta rót cho chúng tôi mỗi người một ly nước ấm rồi hỏi chúng tôi hôm nay có ở lại ăn trưa hay không. Bấy giờ tôi mới nhớ ra hiện tại

đang là ban ngày ban mặt, sao Lão Khâu có thể nói được? Không phải ban ngày ông ta là người câm ư?

Ngại hỏi thẳng Bạch Khai trước mặt Lão Khâu, tôi đành phải chờ đến khi Lão Khâu vào phòng mới dám lặng lẽ hỏi y.

Bạch Khai nghe xong kiệu ngạo đáp, Lão Khâu ban ngày kia đã một đi không trở lại rồi, anh không thấy bây giờ Lão Khâu hay xun xoe với tôi sao?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 49: Nhà đấu giá

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Bạch Khai nói như vậy thì chắc chắn y đã dùng thủ đoạn nào đó, tôi chẳng thân quen gì Lão Khâu nên cũng không tò mò, hơn nữa tôi cũng thật sự không có tâm trạng để ý đến sống chết của người khác, dù sao đó cũng là số mệnh của Lão Khâu mà.

Sau khi đã hiểu rõ mọi chuyện, chúng tôi cũng không cần phải ở lại nhà xưởng này nữa. Tôi và Bạch Khai đều muốn đi về trước, chờ sau này chuẩn bị kỹ càng rồi quay lại thăm dò khu vực xung quanh, ắt hẳn đến lúc đó sẽ biết Âm Hà có tồn tại hay không. Nếu bây giờ mà tìm kiếm thì quá nóng vội.

Chúng tôi chào tạm biệt Lão Khâu rồi lên đường vào một ngày nắng đẹp. Có lẽ Lão Khâu thật sự biết ơn Bạch Khai nên đã theo tiễn chúng tôi một đoạn rất xa, lúc từ biệt còn khăng khăng đưa cho tôi chiếc mũ giống hệt cái ông ta đang đội. Chiếc mũ còn mới toanh, là một trong những chiếc mũ mà trước đây Lão Khâu lấy được. Tôi nghĩ có thể sau này nó sẽ phát huy tác dụng nên cũng không từ chối, nhân tiện mang trên đường về cũng rất ấm áp.

Sau khi về đến khách sạn, tôi và Bạch Khai không dừng chân lại lâu mà ngủ tạm một giấc rồi lập tức quay về. Đến khi về được nhà đã là chuyện của hai ngày sau.

Tôi nghỉ ngơi hai ngày, nhưng trong hai ngày đó cũng nhân cơ hội tham gia hai buổi bán đấu giá. Đồ đấu giá đều là những ngôi nhà bị ngân hàng tịch thu khi không trả nổi tiền vay, có nhiều căn đã từng xảy ra án mạng, chẳng qua tôi thấy giá cả khá cao nên đến giờ tôi vẫn chưa mua được căn nào.

Sau đó tôi cũng không tham dự thêm một buổi đấu giá nào nữa. Qua mấy ngày nhàn nhã nằm nhà coi phim truyền hình Mỹ, Bạch Khai mới gọi điện hẹn tôi ra ngoài.

Ban đầu tôi tưởng lại chuẩn bị đi xem nhà, vừa nhận cuộc gọi vừa cạo râu. Ai dè Bạch Khai nói rằng chúng tôi phải tham dự

một buổi bán đấu giá, hơn nữa lần này cũng không khác gì những lần đấu giá trước mà tôi từng tham gia, chỉ khác mỗi nhà tổ chức đấu giá thôi.

Tôi bất đắc dĩ kể lại hai lần đi đấu giá trước cho Bạch Khai nghe, ý bảo rằng tôi thật sự không muốn đi nữa. Y liền hỏi tôi, trước đây có buổi đấu giá nhà quy mô lớn nào từng diễn ra không?

Tôi suy nghĩ một lát rồi đáp, có chứ, trước đây tôi tham dự mấy buổi đấu giá như vậy cũng vì mong nhặt được của hời, nhưng thi thoảng mới có vài căn nhà ma thôi, chứ tôi chưa từng thấy buổi đấu giá nào toàn là nhà ma cả.

Bạch Khai nói, vậy thì đúng rồi, rõ ràng trong giới đang có biến động gì đó. Nếu không phải có kẻ bỏ trốn thì chắc là có người phát hiện tình thế không ổn nên mới gây ảnh hưởng quy mô lớn như bây giờ. Anh phải biết rằng không chỉ có một mình Giang Tiểu Khuyết anh đây làm cái nghề này đâu.

Tôi nghe vậy thấy cũng đúng, quả nhiên gần đây chính sách thay đổi rất nhiều. Chẳng lẽ sắp tới có chính sách nào mới ra tác động rất lớn đến ngành bất động sản ư?

Tôi thấp thỏm không yên, chỉ sợ những căn nhà trong tay tôi sẽ bị mất giá mạnh, vì vậy tôi lập tức hẹn gặp mặt Bạch Khai vào ngày hôm sau.

Đêm đó tôi suýt mất ngủ vì chuyện này, đáng lẽ tôi là người đứng đầu trong ngành, chỉ cần một động tĩnh nhỏ thì tôi sẽ biết ngay, nhưng bây giờ có khả năng cao là tôi đang gặp bất lợi về thông tin, điều này khiến tôi vô cùng bất an.

Buổi đấu giá mà Bạch Khai nói diễn ra ở Bắc Kinh, tôi chẳng thể nhớ nổi đây là lần thứ mấy trong năm nay mình đến thủ đô rồi, vậy nên tôi rất quen thuộc với đường phố ở đây.

Sau khi rời khỏi sân bay, tôi đi thẳng đến khách sạn đã hẹn trước với Bạch Khai. Y là người đặt phòng, hội trường diễn ra đấu giá nằm ngay tại khách sạn này, tính ra cũng khá thuận tiện.

Chúng tôi tới trước hai ngày, mà tôi cũng chẳng có bạn bè thân thiết phải gặp mặt ở Bắc Kinh nên hai ngày này vô cùng nhàn rỗi, hết đi tắm xông hơi với Bạch Khai rồi lại chơi bowling. Chờ đến ngày đấu giá, hai chúng tôi sửa soạn đàng hoàng rồi mới đến hội trường. Tuy người tham dự không phải quan chức giàu có nhưng đa phần cũng là những kẻ rủng rỉnh chút tiền

trong túi, đương nhiên hai chúng tôi cũng không thể tỏ ra thua kém được.

Hội trường sắp xếp không nhiều vị trí, lúc chúng tôi tới vẫn còn khá vắng. Quan sát xung quanh một lượt, tôi không thấy có mấy gã nhà giàu xốc nổi, trong lòng tôi thoáng thả lỏng đôi chút. Có lẽ lần này cũng không thu được manh mối gì đặc biệt, nhưng biết đâu lại mua được vài căn nhà.

Khi mới vào, tôi tiện tay cầm lấy một quyển sách giới thiệu, bên trong là hình ảnh hàng được mang ra đấu giá vào hôm nay. Quả nhiên như Bạch Khai đã nói, tất cả đều là nhà, hơn nữa căn nào cũng xa hoa và khang trang, không phải biệt thự thì cũng là chung cư cao cấp. Có thể giá ban đầu không quá cao, nhưng chẳng biết đến cuối cùng đám người này sẽ nâng giá lên bao nhiêu, hẳn là sẽ không thu được nhiều lợi nhuận.

Tôi vừa lật quyển sách giới thiệu vừa hỏi Bạch Khai, trong những người tham dự đấu giá có ai cùng nghề không?

Bạch Khai lấm lét quan sát nãy giờ, y trả lời rằng có thể những kẻ khác cũng có ý đồ giống chúng tôi, mục đích thật sự không nằm ở mấy căn nhà này.

Tôi tìm được một cây bút, viết ra một cái giá tối đa mà tôi sẽ trả cho một số căn nhà mình để mắt đến, nếu giá cả vượt qua số tiền này thì tôi sẽ thu tay về. Tôi vốn định thương lượng giá cả với Bạch Khai, nhưng sau khi lật sang vài trang sau thì tôi lập tức ngây người.

Trên đó là một căn nhà mà tôi biết, mặc dù chỉ là hình ảnh chụp từ chính diện mà thôi. Nói thật, cho dù căn nhà này bị phá hủy hoàn toàn thì tôi vẫn có thể nhận ra nó từ khung cảnh xung quanh.

Đây chính là căn nhà đã từng qua tay tôi, là căn biệt thự mà trước kia Sáu Ngón dẫn tôi đi xem!

Sau này căn nhà đó đã bị người khác mua lại rồi sao? Là ai mua? Hay nó vẫn đang được rao bán?

Tôi chỉ vào hình cho Bạch Khai xem, y cũng khá bất ngờ rồi cười nói, vũng nước ở đây rất sâu, Tiểu Khuyết, lát nữa anh đừng lên tiếng, để tôi ra giá cho. Hãy cố gắng đè thấp sự tồn tại của mình.

Tôi lặng lẽ quan sát những người xung quanh, không ai chú ý đến tôi cả, nhưng tôi bắt đầu cảm thấy bồn chồn không yên, cứ như có kẻ nào đó đang nấp tại một nơi kín đáo theo dõi tôi

chằm chằm, có thể là phía sau bức màn, hoặc có khi là phía trước màn hình giám sát.

Một lát sau, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Người bán đấu giá hôm nay là một cô gái xinh đẹp mặc sườn xám, phong cách nói chuyện rất đĩnh đạc, có vẻ khá chuyên nghiệp. Cô gái giới thiệu sơ qua về hàng đấu giá hôm nay, quy tắc của buổi đấu giá và vài điều cần lưu ý, sau đó lần lượt đấu giá từng căn nhà theo thứ tự.

Tôi chẳng hứng thú với mấy ngôi nhà ban đầu, dù có thì cũng mất hứng vì chuyện vừa nãy rồi. Tôi cứ ngây ngẩn ngồi trong hội trường nghe người ta hô giá rồi lại gõ búa.

Trái lại Bạch Khai có vẻ rất tập trung nhìn chăm chú vào người bán đấu giá, nhìn đến nỗi muốn rớt hai tròng mắt mà vẫn không thấy y ra giá.

Qua nửa giờ, hình như căn nhà nào cũng có người mua hết rồi, có lẽ đám người này thật sự đến đây để mua nhà. Đợi đến lúc ngôi nhà kia lên sàn, tôi mới khẽ huých Bạch Khai một cái, y cũng vội vã khôi phục thái độ bình thường.

Theo trình tự, người bán đấu giá sẽ giới thiệu sơ về ngôi nhà. Buổi đấu giá hôm nay làm ăn rất rõ ràng, ngôi nhà từng chết bao nhiêu người, nguyên nhân xảy ra cái chết đều được nói cụ thể. Khác với nhiều buổi đấu giá cổ vật, dù là hàng fake cũng đổi đen thay trắng thành hàng thật hoặc cố tình nói giảm nói tránh.

Những gì mà người bán đấu giá kể hơi khác so với chuyện tôi từng nghe, nhưng về cơ bản vẫn giống nhau, chẳng qua cô gái kia nói rất mơ hồ, còn tôi lại từng tự mình trải qua, cho nên lượng tin tức mà tôi thu được đương nhiên vẫn nhiều hơn.

Giá cả của căn biệt thự không làm tôi bất ngờ, chẳng chênh lệch mấy so với giá trước đây. Trong lòng tôi đã âm thầm tính toán, nhất định phải mua ngôi nhà này cho bằng được. Thật ra cũng chẳng phải tôi muốn mua, chỉ là tôi tò mò sau khi mua được nó thì rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì. Liệu có thể gặp được chủ nhân căn nhà hay không?

Tôi không định bàn bạc kỹ với Bạch Khai, dù sao người bỏ tiền ra cũng chẳng phải y.

Sau khi bắt đầu phiên đấu giá, tôi liên tục nhắc nhở Bạch Khai giơ bảng. Không ngờ căn biệt thự này lại hot đến vậy, giá cả không ngừng tăng lên chóng mặt. Đến tận khi cái giá của nó

sắp chạm đến ngưỡng giá nhà mới xây thì hội trường mới dần yên tĩnh lại.

Tôi nghĩ bỏ ra số tiền lớn từng này thì đúng là quá đau lòng, nhưng cuối cùng vẫn phải nhịn xuống.

Ai ngờ sau khi người bán đấu giá hô lần thứ hai thì bỗng nhiên có một người giơ bảng.

Tôi lập tức quay đầu lại nhìn. Trong một góc phía cuối hội trường, một người đội mũ lưỡi trai không thấy rõ mặt đang ngồi đó. Hắn mặc một bộ đồ bình thường, nhìn phong cách có vẻ còn khá trẻ tuổi.

Tôi rất khó chịu. Nói thật, cho dù gấp đôi cái giá bây giờ thì tôi vẫn mua nổi, nhưng hiện tại mỗi lần ra giá là một lần đẩy giá lên cao. Rõ ràng người nọ thấy tôi một mực muốn mua bằng được nên mới cố ý bày trò.

Tôi bèn dứt khoát bảo Bạch Khai hô giá gấp đôi, ý đồ của tôi rất rõ, tôi đã nhìn trúng nó rồi, tất cả mau tránh hết ra.

Ai dè người nọ lại không biết điều mà theo tôi trả giá tiếp. Cứ lặp đi lặp lại như vậy nhiều lần, Bạch Khai bắt đầu chịu không nổi, y khẽ nhắc nhở tôi, cái giá này đã quá cao rồi, nên thức thời thu tay lại.

Bấy giờ tôi mới nhận ra cần mẹ gì phải cố đấm ăn xôi, e rằng manh mối đằng sau căn biệt thự chẳng xứng đáng với cái giá này, bởi vì người ủy thác cho bên đấu giá có thể sẽ không xuất hiện mà ủy quyền hết cho bên trung gian xử lý.

Tôi vội vàng bảo Bạch Khai ngừng lại, cuối cùng người nọ mua được căn nhà với giá cao hơn hai mươi mấy vạn so với giá thị trường. *(Hai mươi vạn tệ là gần 700 triệu đồng)*

Sau khi mua được căn nhà, người nọ như vừa hoàn thành một nhiệm vụ, hắn giơ tay cởi mũ xuống. Tôi đờ người ra, mẹ kiếp tôi đã từng gặp người này!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 50: Quay lại nhà cũ

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Bạch Khai tỏ ra rất bất ngờ, dường như y đang lẩm bẩm gì đó. Tôi quay lại thấp giọng hỏi, sao hắn lại đến đây?

Bạch Khai đáp, mẹ nó sao tôi biết được, bây giờ tôi nói hắn đến để khoe giàu với anh, anh có tin không?

Tôi lại liếc thoáng qua người nọ, hắn cũng không né tránh mà còn gật đầu với tôi. Tôi chỉ đành gượng gạo vẫy tay chào lại.

Hình xăm trên trán hắn quá rõ ràng, thậm chí trước đây tôi còn từng tiếp xúc gần với hắn, chắc chắn sẽ không bao giờ nhầm được. Người nọ chính là kẻ bí ẩn xuất hiện ở lễ tang trên thuyền của lão già kia.

Tôi thầm than trong lòng, may mà sau đó chỉ đấu giá thêm vài căn nhà nữa, buổi bán đấu giá rất nhanh đã kết thúc.

Người nọ đứng dậy đội mũ rồi nhanh chóng bước ra ngoài, tôi liền vội vàng chắn trước cửa ngăn hắn lại. Thật ra tôi chỉ muốn hỏi hắn vì sao lại muốn mua căn biệt thự đó, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng đến phiên tôi hỏi, đành giả vờ tỏ ra thân thiết hỏi thăm nhau vài câu.

Đối phương đè vành mũ xuống thấp rồi bỗng nhiên lên tiếng, các anh đi theo tôi, có lẽ sẽ có bất ngờ. Dứt lời, hắn lập tức bước ra ngoài.

Tôi thấy Bạch Khai gật đầu, ngầm hiểu mà bám theo. Sau khi ra khỏi đây, tôi mới phát hiện bên ngoài đã có một chiếc Audi đợi sẵn. Người nọ vừa lên xe đã mở cửa kính rồi vẫy tay với chúng tôi.

Tôi vốn định quay về phòng để sửa soạn lại đồ đạc và trả phòng luôn, nhưng xem ra giờ không kịp nữa rồi. Tôi cắn răng bước lên xe, Bạch Khai vào sau đóng cửa lại.

Trong xe có hai người đang ngồi sẵn, ngoại trừ người nọ thì còn có một tài xế, gã mang một cặp kính râm lớn che khuất nửa khuôn mặt, không thấy rõ biểu tình.

Người nọ ra hiệu xuất phát, chiếc xe lập tức lên đường.

Tôi lặng lẽ trao đổi ánh mắt với Bạch Khai, tay y đè lên ngực, dường như đang muốn bảo tôi cứ bình tĩnh. Tôi cũng cảm thấy nếu đã lên xe thì khỏi phải nghĩ nhiều nữa. Nhìn cảnh vật lướt nhanh qua ô cửa kính, tôi tiện tay châm một điếu thuốc.

Chiếc xe chạy rất nhanh, không ngờ tay tài xế này lái khá mượt. Sau khi vượt qua mấy cái đèn đỏ trong khu vực nội thành Bắc Kinh đông đúc, chúng tôi liền quẹo vào cao tốc. Chiếc xe phi như bay trên cao tốc, tôi thử khách sáo mở lời với người nọ nhưng hắn không thèm để ý đến tôi, thành ra tôi quyết định nhắm mắt ngủ một giấc cho khỏe, dù sao Bạch Khai ở bên cạnh còn tỉnh là được.

Đích đến của chúng tôi là căn biệt thự đó, từ khi lên cao tốc thì tôi đã lờ mờ đoán ra nên chẳng bất ngờ lắm. Suốt cả đoạn đường này rất mệt mỏi, nhưng cuối cùng chúng tôi vẫn không ghé lại bất cứ trạm xăng nào để nghỉ chân. Đến tối, chiếc xe bắt đầu vào nội thành.

Con đường sau đó chẳng mấy xa lạ với tôi, có thể chính là con đường mà lần trước tôi đã đến đây. Tôi nhìn bóng tối vừa quen thuộc vừa xa lạ ở ngoài kia, trong lòng nảy sinh chút cảm xúc khó tả.

Xe ô tô chạy dọc theo đường đèo rồi dừng lại. Tôi và Bạch Khai xuống xe cuối cùng, hai chúng tôi vươn vai duỗi người hoạt động thân thể, sau đó tôi mới cẩn thận quan sát căn nhà có quan hệ sâu xa với mình.

Căn biệt thự không khác lắm so với trong ấn tượng của tôi, chỉ có dàn dây leo rậm rạp hơn bám vào bức tường ngoài sân khiến cho tổng thể căn nhà càng thêm vẻ bức bối và ngột ngạt.

Tôi châm điếu thuốc, thấy người nọ quen thuộc bước vào nhà thì cũng vội vã đi theo. Bạch Khai còn ở lại quan sát kỹ càng một lượt mới tiến vào, y thấp giọng nhắc nhở tôi, gã tài xế vẫn còn ở ngoài, lát nữa nhớ cẩn thận kẻo bị vây bên trong.

Người nọ đã bật đèn lên. Tôi nhìn sơ qua, khung cảnh trong nhà khác hẳn một trời một vực với trước đây. Bên trong đã được dọn dẹp lại, không chỉ xuất hiện thêm rất nhiều đồ gia dụng mà cả thiết bị đèn điện cũng được thay mới. Trước kia tôi chưa từng bắt gặp căn nhà này sáng sủa tươm tất như vậy, chợt cảm thấy hơi ngạc nhiên, chờ cho Bạch Khai ngồi xuống sô pha gọi tôi, tôi mới khôi phục tinh thần lại.

Cách bày biện và trang trí của biệt thự không thay đổi quá nhiều, nhưng sau khi được quét tước gọn gàng thì nó chẳng còn đổ nát nữa, thay vào đó lại đem đến một vẻ đẹp cổ xưa như những tòa lâu đài cổ châu Âu.

Người nọ đến đây để đầu tư thật à? Hiện tại căn biệt thự hoàn toàn có thể ở được, nếu bán ra chắc chắn giá cả sẽ không hề thấp.

Sau khi tôi ngồi xuống nhìn quanh một vòng, đối phương để mặc chúng tôi thích làm gì thì làm, còn mình thì đi lên lầu. Nếu đã vậy tôi cũng không khách sáo nữa, lập tức đứng dậy đi dạo quanh nhà.

Sau khi vào một căn phòng khác, tôi mới phát hiện ra chỉ có phòng khách mới được dọn dẹp sạch sẽ, còn những phòng khác vẫn duy trì hiện trạng cũ nát với lớp bụi dày dưới đất, đèn điện cũng bị hư.

Tôi hỏi Bạch Khai, hắn ta làm gì ở đây vậy? Mở cuộc họp à?

Không giống lắm, có lẽ huyền cơ nằm ở tầng hai. Bạch Khai nói rồi muốn đi ra khỏi phòng nhưng bị tôi túm lại, bởi vì tôi phát hiện có gì đó trên tường.

Tôi bật đèn flash của điện thoại lên soi, thấy một hình vẽ Graffiti (*) trên bức tường bám đầy bụi, căn phòng vốn đã tối đen như mực, nếu không để ý kỹ thì rất dễ bỏ qua. Tôi phủi bớt bụi trên tường, chẳng biết nó đã xuất hiện ở đây từ lúc nào, trông nó cũng khá nghệ thuật giống như nhiều hình vẽ ở bên ngoài quán bar và sân vận động. Mặc dù nơi đây hẻo lánh nhưng chẳng phải chỗ rừng sâu núi thẳm, căn nhà vô tình bị người ta phát hiện rồi chạy đến vẽ Graffiti cũng là chuyện bình thường. Nghĩ vậy, tôi tắt đèn flash đi, định lên tầng hai xem xét.

(*) Graffiti: chỉ chung về những hình ảnh hoặc chữ viết kiểu trầy xước, nguệch ngoạc trên các bức tường ở các đường phố, khu phố và vẽ bằng sơn xịt lên những nơi có bề mặt phẳng, rộng. Đây là một loại hình nghệ thuật công cộng hay nghệ thuật đường phố.

Khoan đã! Giọng điệu của Bạch Khai bỗng trở nên kỳ lạ. Tiểu Khuyết, anh nhìn xem, chỗ này cũng có.

Bạch Khai khom người xuống, dùng đèn điện thoại soi lên vị trí đường viền dưới chân. Ở đấy cũng có mấy chữ lộn xộn nhưng rõ ràng cũng được phun lên bằng sơn. Tôi cúi nhìn, đó là ba chữ cái tiếng Anh: SOS.

Tôi nói, cái này chẳng có gì lạ, đây cũng chỉ là một loại văn hóa đường phố thôi, mấy đứa nhóc vẽ Graffiti đều nghĩ rằng viết thế này rất ngầu, cũng giống như vẽ một cái đầu lâu.

Vậy còn đây thì sao? Cũng thế à? Bạch Khai đi đến một mặt tường khác. Phía dưới bức tường cũng có mấy chữ cùng phong cách, nhưng lần này viết bằng tiếng Trung: Cứu mạng!!!

Tôi và Bạch Khai cùng nhìn nhau, tiếng Trung đem đến một cảm giác khác hẳn tiếng Anh, hai chữ "Cứu mạng" có vẻ rất hoảng loạn, thậm chí tôi còn loáng thoáng cảm nhận được sự nóng vội và tuyệt vọng của người viết ngay lúc ấy.

Nơi này từng có thứ gì đó sao? Có người vô tình vào đây để vẽ Graffiti rồi lại nhận ra mình không thể thoát được ư?

Tôi bất giác sờ vào những chữ kia, nhưng hiển nhiên không thể dùng cách này để xác định được thời gian nó được viết lên.

Chuyện này không quan trọng. Bạch Khai vừa nói vừa tiếp tục cúi người tìm kiếm, chúng tôi kinh hãi khi phát hiện ra không chỉ mỗi căn phòng này mà trong những căn phòng khác cũng có, tất cả đều là lời cầu cứu, cứu mạng, SOS…

Bạch Khai nói, Tiểu Khuyết, anh nghĩ lại xem, vì sao những chữ này đều nằm ở vị trí phía dưới chân tường?

Tôi châm điếu thuốc, đồng thời cũng hiểu rõ ý của Bạch Khai.

Người đó đứng không được nên mới bò dưới đất ư? Vậy thì cho dù có giơ tay cao đến mấy cũng chỉ có thể viết được ở vị trí này?

Đúng thế! Bạch Khai nhắc tôi, còn nhớ hình vẽ người trên tủ quần áo không?

Da đầu tôi chợt tê dại, bỏ mẹ, chúng ta lại mắc bẫy rồi? Lần này chúng ta đang đâm đầu vào chỗ chết à?

Không hẳn, đối phương không ngu ngốc như vậy đâu, bố mày còn ở đây thì không sao cả. Bạch Khai vừa đáp vừa nhìn ra ngoài.

Y giơ điện thoại, không đợi tôi trả lời đã vội đi lên cầu thang. Tôi chửi thầm trong bụng rồi cũng theo y lên lầu.

Không rõ có phải vì biết người nọ đang ở trên lầu hay không, nhưng hai chúng tôi đều bất giác cố gắng bước đi nhẹ nhàng. Thi thoảng chiếc cầu thang sẽ phát ra tiếng kẽo kẹt làm cho bầu không khí càng thêm phần kinh dị.

Tầng hai tối om, đối phương không bật đèn, chẳng biết hắn đang ở xó xỉnh nào. Hai chúng tôi quyết định đi xem xét từng phòng một.

Mới vừa vào căn phòng đầu tiên, tôi đã thấy trước cửa sổ có một bóng người đang quay lưng về phía mình. Tôi đành ho nhẹ một tiếng rồi mới dám bước vào.

Nhờ ánh đèn flash điện thoại của Bạch Khai chiếu sáng, tôi mới thấy rõ người nọ đứng ở giữa phòng, bên cánh cửa sổ trước mặt bày hai cái kệ kiểu cổ. Tôi chợt nhớ tới thư phòng trong căn nhà được phục chế lại của Bạch Khai, trong lòng thầm nghĩ đám người này chẳng có ai bình thường.

Bạch Khai không kiêng dè mà đi thẳng đến trước cái kệ, y nhìn thoáng qua rồi hỏi, đây là tro cốt của ai vậy?

Tôi nghe thế lập tức kinh ngạc, hai chiếc kệ cổ cao chừng 2m, nhà tôi cũng có một cái như vậy, chẳng qua chỉ để trưng bày mấy mô hình binh lính mà tôi sưu tầm được. Một chiếc kệ như vậy có khoảng hai mươi ô, còn chiếc kệ cổ này rõ ràng lớn hơn của tôi rất nhiều, nhưng trên đó chỉ đặt tro cốt thôi sao?

Tôi lại gần nhìn kỹ, quả nhiên trên hai chiếc kệ chất đủ loại hũ tro cốt, trông không khác gì kệ trưng bày hũ tro cốt ở lò hỏa táng!

Những chiếc hũ này đựng đầy tro cốt hay trống không? Tôi nhịn không được hỏi.

Tôi muốn cứu bọn họ nhưng không lần nào thành công. Người nọ bỗng nói một câu mập mờ như vậy.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 51: Nhục trạch

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Bọn họ đều là bạn của anh sao? Tôi vừa hỏi vừa bật đèn flash lên soi, trên hũ tro cốt không có ảnh chụp, tuy nhiên mỗi một chiếc hũ đều rất sạch sẽ, đặt chỉnh tề và ngăn nắp, chứng tỏ thường xuyên được lau chùi dọn dẹp.

Tôi không dám giơ tay ra sờ, đó là hành vi vô cùng bất lịch sự, nhưng đợi mãi mà chỉ thấy hắn ngây người nhìn chiếc kệ cổ.

Tôi chiếu đèn ra hiệu cho Bạch Khai, y bĩu môi rồi nhún vai tỏ vẻ cũng không biết.

Bọn họ đều thuộc về nơi này, bây giờ bọn họ đã về nhà. Người nọ bỗng dưng quay đầu đi ra ngoài, lúc bước đến cửa còn nói, anh cũng thuộc về nơi này.

Tôi thoáng sửng sốt, chưa kịp tiêu hóa hết ý tứ của người nọ. Hiện tại tôi đã bắt đầu quen với cách nói chuyện mơ hồ và khó hiểu kiểu này rồi.

Bạch Khai nhìn chằm chằm vào bóng lưng đang bước ra khỏi phòng, sau đó tiến lại gần tôi, nói, Tiểu Khuyết, đây là một lời đe dọa về cái chết đó! Tổ cha nhà anh đừng có ra vẻ bình tĩnh như vậy chứ? Đến cả tôi cũng thấy khó chịu này.

Tôi cảm thấy ý của đối phương không phải như thế. Tôi hít một hơi thật sâu rồi thử dịch chuyển mấy hũ tro cốt. Nói thật, tôi cũng không rõ trọng lượng của mấy cái hũ này thế nào, nhưng cảm giác trên tay cho tôi biết rằng những hũ tro cốt nặng hơn tưởng tượng của tôi nhiều.

Nếu đã chạm vào thì khỏi kiêng dè nữa, xảy ra chuyện gì cứ để tôi. Bạch Khai nói rồi lập tức mở nắp hũ ra nhưng không được.

Chết tiệt! Sao trơn thế này! Bạch Khai phải đổi góc độ mới mở được. Tôi nhanh chóng tiến lại nhìn, bên trong thật sự có đựng tro cốt, thậm chí còn rất nhiều. Tôi không nghe có tiếng bước chân lên cầu thang nên quyết định mở những hũ tro còn lại

luôn. Sau đó tất cả hũ tro cốt được bày trên kệ đều đã bị hai chúng tôi mở ra.

Lần lượt quan sát từng chiếc hũ dưới ánh sáng điện thoại, tôi mới phát hiện tro cốt đều có một điểm giống nhau, đó là rất ẩm ướt. Độ ẩm ở căn biệt thự này không cao, đã thế tro cốt còn được đựng trong hũ đậy kín mít, đáng lẽ nó không thể nào bị như vậy được.

Bạch Khai to gan giơ tay ra sờ thử, kha khá tro cốt đã bị vón lại thành cục. Tôi hỏi, đây có đúng là tro cốt không thế? Sao giống như vôi bị ẩm vậy?

Chắc chắn không sai được! Không tin anh nếm thử xem? Bạch Khai cẩn thận hết sờ lại ngửi chiếc hũ: "Có thể tro cốt được vớt lên từ nơi nào đó, chắc chắn đã từng bị ngâm dưới nước, sau đó mới được bỏ vào mấy cái hũ này."

Tôi nghe vậy lập tức sững sờ ngẫm lại những lời người nọ vừa nói. Bạch Khai, liệu có phải tro cốt này được vớt lên từ Âm Hà hay không?

Sao anh bỗng dưng thông minh thế? Bạch Khai mở nắp một hũ tro khác, chợt y kinh ngạc thốt lên, sao cái hũ này ít vậy?

Tôi ghé đầu lại nhìn, chỉ thấy tro cốt trong hũ rõ ràng ít hơn rất nhiều so với những cái khác, gần như có thể thấy được phần đáy.

Tôi nói, lẽ nào là tro của trẻ con? Sau khi hỏa táng thì chỉ còn lại một ít như vậy thôi?

Không đúng, anh nhìn kỹ xem, đây là gì? Bạch Khai chỉ cho tôi thấy, ngay lập tức tôi cảm giác lạnh cả sống lưng. Vì tro cốt đều rất ẩm ướt nên chỉ cần một vết tích nhỏ cũng sẽ dễ dàng nhận thấy, trên lớp tro cốt này có dấu vết như dùng muỗng vét qua!

Tôi hỏi, mẹ kiếp có kẻ nào múc tro cốt để ăn hả?! Hay pha thành thuốc uống chắc khỏe xương?!

Bạch Khai kéo tôi xuống lầu, Tiểu Khuyết, tôi hiểu vì sao hắn đưa chúng ta đến đây rồi.

Đèn dưới lầu vẫn còn sáng, từ trên tầng hai bước xuống có cảm tưởng như từ dưới biển lên bờ. Người nọ ngồi trên sô pha, dù không nói gì nhưng ánh mắt tựa hồ đã biết phát hiện của chúng tôi.

Bạch Khai vừa ngồi xuống đã hỏi thẳng đối phương, tro cốt là do anh ăn sao?

Hắn nghiêm túc gật đầu, Bạch Khai hỏi tiếp, vậy anh cần chúng tôi giúp đỡ?

Người nọ đứng dậy đi đến bên cạnh tôi, nói, đúng hơn là tôi chỉ cần anh ta giúp đỡ.

Bạch Khai nhìn tôi, vẻ mặt y có hơi kỳ quái, bảo rằng chúng ta cần phải bàn bạc một chút, sau đó y kéo tôi vào một căn phòng vắng vẻ khác.

Ban nãy Bạch Khai cứ như người đại diện của tôi làm tôi thấy khá buồn cười, nhưng sau khi y nói rõ vấn đề mà người nọ muốn tôi hỗ trợ thì tôi lại chẳng thể cười nổi nữa.

Bạch Khai nói rằng, người nọ muốn tôi ăn tro cốt. Trong huyền thuật gọi là "nhục trạch", nhục là xác thịt của con người, trạch là chọn ra. Ý trên mặt chữ, nghĩa là dùng thân xác của con người để chọn ra đồ vật thích hợp. Ban đầu cách này cũng chẳng phải huyền thuật, mà nó xuất phát từ ngự y viện trong cung đình. Mặc dù đất nước ta bác đại tinh thâm (*), nhưng cũng phải qua mấy ngàn năm tích lũy mới phong phú như vậy. Trước đây, có rất nhiều phương pháp và liều thuốc chưa được khám phá, nhưng khi ấy người trong hoàng tộc bị bệnh nan y thì cần phải gấp rút tìm ra cách trị liệu, người ta đành bất đắc dĩ lựa chọn những thanh niên trai tráng để làm nhục trạch. Hiểu đơn giản chính là thử thuốc, giống như bây giờ trước khi chúng ta đưa thuốc ra thị trường thì cần phải làm thí nghiệm lâm sàng về độc tính vậy.

(*) Bác đại tinh thâm (博大精深): Uyên thâm; uyên bác (tư tưởng, kiến thức)

Thời gian dài trôi qua, phương thức này dần được nhiều ngành nghề tiếp tục sử dụng, tuy có một vài sự điều chỉnh cho phù hợp nhưng bản chất vẫn không khác lắm. Không chỉ trong huyền thuật mà đủ loại nghề đều dùng biện pháp này, ví dụ như nghề điêu khắc dùng nhục trạch để chọn ngọc, linh vật hoặc tà vật dùng nhục trạch để chọn chủ nhân, thậm chí còn biến tướng thành dùng thi thể để chọn quan tài, dùng máu chọn vũ khí, v.v… Đây đều là nhục trạch.

Còn chuyện mà người nọ đang làm chính là dùng nhục trạch để chọn ra một người mà hắn muốn tìm giữa đống tro cốt lẫn lộn đó.

Tro cốt khác thi thể, dù thi thể bị phá hủy thì vẫn phân biệt được dựa vào kỹ thuật xét nghiệm DNA hiện nay, nhưng một khi tro cốt lẫn vào nhau thì chẳng có cách nào để lựa ra cả, giống như tro cốt được thiêu ở lò hỏa táng sẽ có một phần bị sót lại, không thể nào biết được là của ai. Trước đây y còn từng tận mắt chứng kiến gia đình nọ có người thân qua đời, sau khi hỏa táng lại vô tình lẫn lộn tro cốt của người khác ở bên trong, cuối cùng cả nhà gặp bao nhiêu chuyện rắc rối.

Bạch Khai nói một tràng dài, ý tứ rất cụ thể và rõ ràng. Sau khi y nói rõ ngọn nguồn, quyền quyết định sẽ nằm trong tay tôi. Tôi thật sự không muốn giúp đỡ, nhưng vẫn tò mò muốn biết ăn tro cốt để làm nhục trạch như thế nào nên mới hỏi kỹ hơn.

Bạch Khai thở dài đáp, chuyện ăn tro cốt làm nhục trạch thường chỉ xảy ra vào thời chiến tranh trước đây mà thôi. Bình thường đều do người thân có quan hệ huyết thống gần hoặc trực hệ với người chết ăn tro cốt, nếu bài tiết ra thì là người lạ, còn nếu có thể hấp thu hoặc ở lại trong cơ thể thì là người nhà. Sau khi ăn tro cốt xong, người đó phải nhịn ăn từ 3-7 ngày, chỉ được uống nước. Cuối cùng người đó tương đương với việc trở thành một cái hũ tro cốt biết đi.

Nãy giờ tôi chỉ ôm lòng tò mò, ai ngờ vừa nghe Bạch Khai giải thích xong, tôi đã muốn chửi thầm trong bụng. Phải là người cùng trực hệ mới ăn được, vậy thì tro cốt đó là của ai? Mắc gì tôi phải ăn? Đm thế hóa ra mẹ tôi lén sinh cho tôi một thằng em hay thằng anh nào ư?

Tôi nói, không đúng! Cả nhà tôi còn sống nhăn mà, tro cốt không thể nào có quan hệ với tôi được!

“Nếu người nọ đã muốn anh giúp đỡ thì chắc chắn sẽ không nói đùa. Chuyện nhà các anh tôi không nhúng tay vào được, rốt cuộc hai người là vợ chồng hay anh em ruột thì hai người phải tự giải quyết thôi.” Bạch Khai nhìn ra ngoài cửa, nói, nhưng mà người nọ đã yêu cầu anh giúp đỡ, tôi nghĩ rằng chúng ta có thể ra điều kiện với hắn.

Điều kiện là tôi sẽ nói hết những chuyện mà tôi biết cho anh —— chuyện về anh. Người nọ bỗng nhiên xuất hiện trước cửa, bóng tối bao phủ khiến tôi không thể thấy rõ vẻ mặt hắn, nhưng có thể thấy lời hắn nói vô cùng nghiêm túc.

Anh biết gì? Mẹ nó, nếu tôi trúng độc ngỏm luôn thì làm thế nào? Tôi quay sang nói với người nọ.

Tôi có thể cho anh biết tôi là ai, hơn nữa còn có thể cho anh biết anh là ai.

Tôi cảm nhận rõ ràng Bạch Khai khẽ nhéo mình, y nói nhỏ, Tiểu Khuyết, đồng ý đi, tôi có cách rồi.

Tôi do dự hồi lâu, không rõ khi mình đáp ứng sẽ gánh lấy hậu quả như thế nào, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì chuyện ăn tro cốt đã quá ghê tởm rồi.

Vậy anh cho tôi biết, những dòng chữ cầu cứu trong phòng này là do ai viết? Người đó có thoát ra được không? Câu hỏi của tôi chỉ đơn thuần để thử hắn.

Không thoát được. Người nọ trầm mặc một lát rồi nói tiếp, tôi không biết và cũng không cần biết, người chết vì chuyện này đã quá nhiều rồi, tôi chẳng có hứng thú quan tâm từng chuyện một.

Lời hắn nói rất máu lạnh nhưng lại là sự thật. Đột nhiên tôi chẳng biết phải nói gì, tôi còn định ứng phó với hắn thêm chút nữa, nhưng lại không chắc chắn về những việc có quan hệ với hắn, vì vậy tôi đành hỏi, sau khi làm nhục trạch thì sao?

Sau khi làm nhục trạch, tôi sẽ đưa anh đến một nơi, một nơi vốn dĩ tôi phải tới. Tốt nhất anh nên nhanh lên, thời gian không còn kịp nữa.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 52: Đánh hội đồng

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Sau đó cả căn phòng rơi vào trầm mặc, hai người bọn họ đều đang chờ tôi ra quyết định. Tôi cố tỏ ra bình tĩnh nhưng kỳ thật trong lòng đã cuộn sóng. Bây giờ tôi gần như bất chấp tất cả rồi, nhưng tôi vẫn lo lắng dù cho mình đồng ý ăn tro cốt thì cũng sẽ không có được đáp án mong muốn.

Trong lúc tôi đang do dự, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng còi báo động trên xe ô tô. Người nọ vừa nghe thấy đã lập tức chạy ra ngoài sân. Bạch Khai kéo tôi, ý bảo cùng nhau ra xem. Tôi có cảm tưởng như vừa trút được gánh nặng, mặc dù lựa chọn chỉ là việc sớm muộn, nhưng có thể kéo dài được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Vừa ra sân, tôi đã thấy ngay đèn cảnh báo trên xe Audi đang nhấp nháy liên hồi. Người nọ đi rất nhanh, chỉ loáng cái đã ra đến cửa, tôi và Bạch Khai đuổi theo nhưng không thấy hắn đâu nữa.

Hai chúng tôi liền xem xét tình hình của chiếc xe, cửa xe đã bị khóa lại, không thấy bóng dáng của gã tài xế đâu. Sau khi kiểm tra một lượt, chúng tôi cũng không phát hiện bên ngoài xe có vết tích nào, chẳng biết tiếng còi báo động làm sao có thể vang lên được.

Tôi nhòm vào trong xe nhưng không thấy gì. Khi quay đầu lại, người nọ đã bước đến bên cạnh chiếc xe.

Tài xế đâu rồi? Bạch Khai châm điếu thuốc, hỏi, đây không phải là ám hiệu gì của các anh chứ?

Người nọ lắc đầu rồi nói với tôi, có lẽ đến tìm anh đấy, tốt nhất anh đừng nên tách khỏi chúng tôi, bây giờ chúng ta quay vào nhà, tối nay chắc chắn sẽ không yên bình đâu, anh nên chuẩn bị tâm lý đi.

Tôi nghe xong không hiểu mô tê gì, Bạch Khai bực bội ném điếu thuốc đi, mẹ kiếp, Tiểu Khuyết, hắn lấy anh làm mồi nhử!

Chuyện này thì tôi có thể hiểu, thủ đoạn của người nào người nấy cũng giống hệt nhau, đều muốn lấy ông đây ra dụ quái để kiếm kinh nghiệm!

Tôi bảo Bạch Khai, chúng ta đi thôi! Kệ mẹ hắn!

Người nọ lập tức chắn trước mặt tôi, nói, anh đừng đi, nếu anh đi thì sẽ chẳng còn cơ hội đến căn biệt thự này nữa đâu.

Bạch Khai hất tay người nọ ra rồi bước về phía con đường dẫn xuống núi, nhưng tôi chưa kịp đuổi theo thì y lại quay về, hết nhìn tôi lại nhìn sang người nọ, nhỏ giọng nói rằng, Tiểu Khuyết, chúng ta thật sự không thể đi được, con đường đã bị chặn rồi.

Tôi khó hiểu, người nọ có bản lĩnh ghê gớm như vậy sao? Tôi bước đến vị trí vừa rồi của Bạch Khai để nhìn thử, lập tức giật mình. Không biết từ lúc nào ở hai bên đường đèo nhỏ hẹp đã được đặt rất nhiều chén, khoảng cách bằng nhau, kéo dài xa tít tắp. Tất cả chén đều là màu trắng, lấp loáng dưới ánh trăng trông vô cùng rõ ràng.

Tôi khẽ hỏi Bạch Khai, đây là "đà" ư? (*)

(*) Đà: từng được nhắc đến trong quyển 2 chương 3, đà chính là quả cân ngày xưa. Theo huyền thuật, đà còn được dùng như vật nặng để chặn bóng. Đà có sức nặng, không phải trọng lượng về mặt vật lý mà là cách gọi trong huyền học, giống như nói một người nặng vía vậy. Vì đà nặng cho nên thần tiên, quỷ quái đều rất khó di dời nó…

Bạch Khai gật đầu khẽ đáp, mẹ nó hóa ra anh cũng biết đà, hắn là có thứ gì đã bị dẫn đến, xem ra chúng ta không đi được rồi!

Bạch Khai nói xong còn bảo tôi sờ đùi y. Tôi sờ vào mới phát hiện cả hai túi quần của y đều căng phồng, y huơ tay làm động tác như đang dùng muỗng múc ăn.

Tôi chửi thầm trong lòng, đm ông cố nội nhà anh, đến cả tro cốt mà anh cũng trộm được!

Chúng tôi lại một lần nữa quay vào nhà. Bạch Khai hỏi người nọ, mấy người định bắt cóc tống tiền chúng tôi hả?

Đà không phải do tôi làm. Người nọ bình tĩnh ngồi xuống sô pha, nói, tôi cũng giống các anh thôi, đều tò mò rốt cuộc là ai làm.

Tôi châm một điếu thuốc rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm xúc thấp thỏm quen thuộc lại ùa đến, tôi đã từng nói rất nhiều lần, thứ đáng sợ nhất không phải là đáp án, mà chính là bạn không biết điều gì sẽ xảy đến. Sau khi nhìn đồng hồ, tôi mới nhận ra đã gần 12 giờ. Bạch Khai bất đắc dĩ cũng im lặng tự châm cho mình một điếu thuốc.

Ba người đều dồn ánh mắt về phía cánh cửa trong khoảng bảy tám phút. Bỗng nhiên tiếng báo động của chiếc xe ô tô bên ngoài lại vang lên lần nữa, chẳng qua lần này thời gian rất ngắn, hiển nhiên đã bị người khác tắt đi.

Bấy giờ tôi mới nhớ tới gã tài xế đột ngột biến mất, lẽ nào gã ta đã cấu kết với người khác giật dây phía sau, hoặc không thì gã ta chính là đặc vụ nằm vùng… Đang nghĩ miên man, tôi chợt nghe thấy bên ngoài có ai đó kêu lên thảm thiết: "Đừng ra đây! Bọn họ đông quá!"

Tôi và Bạch Khai cùng đứng bật dậy, tôi không rõ Bạch Khai đã nhận ra điều gì, nhưng tôi đã biết được vài tin tức từ câu nói kia. Thứ nhất, sợ rằng chúng tôi đã bị bao vây. Thứ hai, người đến là người sống.

Nếu là người sống thì khó tránh khỏi phải đánh nhau một trận, tôi nhớ lại cái lần ở trên thuyền, cũng là ba người chúng tôi ẩu đả tập thể, mỗi lần nghĩ tới lại thấy nhức nhức cái đầu. Sau khi nhìn xung quanh một lượt, tôi tiện tay nhặt một cái đèn từ dưới đất lên.

Vừa mới cầm chắc đèn trong tay, đèn điện trong phòng khách lập tức tắt ngóm! Tôi nghe Bạch Khai gào to, Tiểu Khuyết! Ông đây đã hứa sẽ bảo vệ anh rồi, có cơ hội anh phải bỏ chạy ngay biết chưa!

Y vừa dứt lời, một tấm cửa kính trong nhà đã bị kẻ nào đó đập vỡ. Tôi không rõ có ai chui vào chưa, nhưng ngay khoảnh khắc đó, cả sàn nhà phía trên tầng cũng rung lên bần bật!

Tôi dựa vào trí nhớ lùi sát về ven tường, trước tiên phải tránh bọn đánh lén đã. Bạch Khai không đến chỗ tôi, y chửi mẹ mày rồi phóng lên lầu!

Ngay lập tức cả căn biệt thự trở nên hỗn loạn, Bạch Khai vừa chạy lên thì tôi nhìn thấy một bóng đen lăn từ trên lầu xuống, không biết đó là Bạch Khai lăn xuống hay là ai khác bị Bạch Khai đạp xuống. Tóm lại tôi chưa kịp phản ứng thì đột nhiên có hai bóng người lao về phía tôi.

Tôi giơ tay lên, chắc hẳn đối phương không ngờ tôi có vũ khí. Tôi đập mạnh vào đầu một kẻ khiến hắn ngã nhào, người còn lại thấy vậy cũng không dám tiến lên, ngay sau đó bị một người ở phía sau hạ gục.

Tôi hô to, tên hay ra vẻ kia, à không, tên có hình xăm kia! Mau đi lên giúp Bạch Khai đi, mẹ kiếp hôm nay ông đây phải bảo vệ được anh ta!

Thú thật, tôi không rõ vì sao bỗng dưng mình lại giận sôi máu như vậy, cảm giác như tất cả uất ức, phẫn nộ, âu lo vì những câu đố chưa có lời giải đáp bị dồn nén lại trong lòng, giờ đây cuối cùng đã có chỗ xả ra hết. Hôm nay cho dù có chết ở chỗ này thì ông cũng phải đập bỏ mẹ tụi mày!

Tôi chạy ào lên lầu, sợ vô tình đánh nhầm Bạch Khai nên không quên cao giọng nhắc Tiểu Bạch mau nằm sấp xuống, đồng thời hạ thấp chiếc đèn rồi lia một đường sang bên kia. Ai dè vì không có kinh nghiệm và không khống chế được lực, chiếc đèn lao thẳng rồi đập trúng bắp đùi của một người nào đó!

Bạch Khai lập tức la lên oai oái! Đm Tiểu Khuyết, tổ cha nó ông đây cũng đâu có trộm tro cốt nhà anh đâu hả!!!

Tôi không rảnh xin lỗi, thấy một bóng người gần đó liền vội vã nhào tới. Bả vai tôi đau đớn vì bị đụng trúng, cả người lảo đảo té sấp mặt xuống sàn. Toang rồi, đánh nhau kị nhất là bị ngã, một khi đã ngã thì đố mà đứng lên được nữa.

Tôi lồm cồm bò dậy theo bản năng, thấy những bóng người bên cạnh tôi đều đã tập trung vây quanh Bạch Khai. Tôi đành phải chạy đến chỗ y, không rõ có thứ gì đó đã đập vào mặt tôi, tôi hoàn toàn không còn sức quan tâm, chỉ có thể đánh đấm loạn xạ trong đám người.

Tuy sức tôi không mạnh nhưng cũng chẳng đến mức yếu như con kiến, vậy mà cho dù tôi có đấm đá thế nào cũng không một ai thèm đánh lại. Tôi ngờ vực nhưng lại không có thời gian suy nghĩ, bèn ngẩng đầu nhìn xem đối phương là kẻ nào, ai ngờ lại bị một nắm cát hất thẳng vào mặt!

Bạch Khai, mẹ kiếp anh đang ném tro cốt đấy à?! Tôi phun hết tro trong miệng ra, tự dưng cảm thấy lợm giọng!

Tiểu Khuyết, mau xuống lầu đi, những kẻ này sợ tro cốt! Bạch Khai ở phía sau nắm lấy vai tôi kéo tôi ra sau y.

Sau khi xuống lầu, tôi và Bạch Khai vừa hất tro cốt vừa chạy ra sân. Không biết người nọ chờ sẵn ngoài cổng từ khi nào, hắn thấy chúng tôi ra liền lôi thứ gì đó từ trong túi ném vào nhà rồi đóng cổng lại!

Ngay sau đó đèn xe Audi sáng lên, tiếng động cơ nổ máy ầm ầm, ba chúng tôi cùng nhau leo lên xe, chiếc xe phóng như bay xuống chân núi.

Tôi thở hổn hển, trên gương mặt Bạch Khai hiện lên mấy vết bầm tím. Tôi quay đầu nhìn lại phía sau nhưng không thấy có ai đuổi theo.

Chết tiệt! Đám người đó là ai vậy? Tại sao chúng ta không bỏ chạy ngay từ đầu? Cần gì phải đánh hội đồng thế này? Tôi lục tìm điếu thuốc nhưng không thấy.

Những kẻ đó không hy vọng anh ở bên tôi, chỉ có thể làm như vậy để cắt đứt hậu họa. Người nọ nhìn tôi qua kính chiếu hậu, nói, yên tâm, tất cả hũ tro cốt đều đã nằm trong cốp xe rồi.

Mẹ nó tôi không quan tâm tro cốt có ở đây không, tôi chỉ muốn hỏi anh những kẻ đó là ai?!

Bạch Khai nói, Tiểu Khuyết anh đừng gấp, hắn làm vậy cũng có đạo lý riêng. Nhìn này, đây chính là lai lịch của đám người đó.

Tôi quay sang nhìn, Bạch Khai lấy ra một chiếc mũ quen thuộc.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 53: Vạn Cẩm Vinh

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Mới đầu tôi còn tưởng đây là chiếc mũ do Lão Khâu đưa, sau mới nhớ ra chiếc mũ đó đang vứt ở nhà!

Đám người kia có mang mũ ư? Tôi cầm lấy xem xét cái mũ kỹ càng, mẹ nó, tôi đã bảo đám này là xã hội đen mà!

Anh đừng kích động! Bạch Khai châm cho tôi điếu thuốc, nói, nhớ giữ sức để lát nữa gào tiếp.

Tôi rít liền mấy hơi thuốc, cuối cùng cũng tạm bình tĩnh lại. Bấy giờ chiếc xe chở chúng tôi đã chạy đến chân núi, lao vùn vụt trên con đường trong nội thành. Đêm hôm khuya khoắt nên trên đường chỉ có lác đác xe qua lại, chúng tôi vượt ba đèn đỏ, sau đó quẹo vào một con hẻm nhỏ. Người nọ muốn chúng tôi xuống xe, tôi mới nhận ra trong hẻm đã có một chiếc taxi đợi sẵn.

Tôi chẳng mấy bất ngờ, nếu muốn cắt đuôi thì phải đổi xe thôi. Taxi chạy cũng rất nhanh, nhưng chỗ ngồi lại chật hơn chiếc Audi khiến tôi cảm thấy hơi đau đầu. Đến khi xuống xe lần nữa, chúng tôi đã tới một khu chung cư kiểu cũ.

Chúng tôi lên tầng 5 rồi đi vào một căn hộ. Đồ nội thất đều là kiểu giả cổ, mang theo nét cổ kính, mùi trà nức mũi tràn ngập khắp gian nhà.

Người nọ pha ba tách trà, lúc này chúng tôi mới cùng nhau ngồi xuống. Có vẻ Bạch Khai khá tò mò với cách bày trí của căn nhà, y chỉ khẽ nhấp một ngụm trà rồi lập tức đứng lên đi dạo xung quanh. Người nọ cũng không phiền, hắn không dặn dò gì cả, chỉ đưa cho tôi xem một tập tài liệu lớn gói bằng giấy kraft.

Nghề của tôi thường xuyên phải tiếp xúc với những túi tài liệu kiểu này, nhưng bình thường nó hay dùng để đựng tiền, tôi ước lượng một chút theo thói quen, cảm thấy nó khá dày.

Sau khi mở ra, tôi mới biết bên trong là một xấp tài liệu rất lộn xộn, dường như chưa được sửa sang lại, có vài tờ đã ố vàng, không rõ từ đời nào. Tôi lật xem sơ qua, trên đó có tư liệu và hình ảnh của nhiều người, thậm chí có cả hồ sơ kiểm tra sức khỏe và đơn tình nguyện gì đó, nói chung rất hỗn loạn.

Tôi nghĩ hẳn người nọ sẽ không đưa cho tôi xem thứ này mà không vì lý do gì, vậy nên tôi hỏi, đây chính là chủ nhân của những hũ tro cốt đó sao?

Người nọ lặng lẽ nhấp trà, lắc đầu nhưng không nói lời nào.

Bạch Khai thấy thế cũng ghé lại xem, sau khi lật nhìn vài tờ, y đột nhiên trầm trồ, không ngờ anh cũng từng làm nhiều người nổi tiếng nhỉ!

Trước đây chúng ta đã từng gặp ở Chợ Lồng rồi. Bạch Khai chỉ vào một tờ lý lịch rồi hỏi tôi, Tiểu Khuyết, anh có biết người này không?

Trên tấm ảnh là một người đàn ông trung niên nom khá hèn mọn, râu ria xồm xoàm, tóc đã rụng gần hết, trông rất giống mấy ông cưỡi xe ba bánh đi thu gom rác thải trong ấn tượng của tôi, nhìn kỹ cũng thấy hơi quen mắt.

Anh ta chưa từng thấy tôi như vậy. Người nọ đặt tách trà xuống, lật qua mấy tờ tư liệu để tìm một bức ảnh khác, nói, có lẽ anh ta đã thấy người này.

Tôi liếc nhìn, trái tim giật nảy lên. Đúng là tôi đã từng thấy người trong bức ảnh, chẳng qua là nhờ Tần Nhất Hằng mở video cho tôi xem. Đây là Vạn Cẩm Vinh!

Anh chính là Vạn Cẩm Vinh! Tôi đứng bật dậy. Bạch Khai kéo tôi ngồi xuống, tôi bèn hút một điếu thuốc để trấn tĩnh lại.

Bạch Khai lại lấy ra tấm hình đầu tiên, Tiểu Khuyết, người này mới đúng là Lưu thọt, thần y nổi danh khắp vùng phía Bắc sông Dương Tử.

Điếu thuốc suýt nữa cháy đến đầu ngón tay tôi, tôi vội dập tắt rồi đốt một điếu mới. Tôi không ngờ có một ngày tôi sẽ được gặp Lưu thọt thật sự trong hoàn cảnh thế này, nhưng người thanh niên đang ngồi trước mặt trông còn nhỏ tuổi hơn cả tôi nhiều!

Tôi rít mạnh điếu thuốc, hỏi, anh là Lưu thọt à? Vì sao trước đây anh phải bỏ trốn? Tôi bỗng nhớ ra Phòng Vạn Kim cũng đột ngột mất tích, vội vã truy hỏi hắn, sự biến mất của Phòng Vạn Kim có liên quan gì đến anh không?

Anh biết nhiều hơn tôi nghĩ đấy. Người nọ có vẻ ngạc nhiên, không ngờ tôi sẽ đề cập đến Phòng Vạn Kim, "Tiểu Phòng đã được tôi sắp xếp đi làm một việc khác rồi, nhưng bây giờ xem ra hắn đã thất bại."

Thấy tôi còn muốn hỏi tiếp, người nọ vội cướp lời, anh khoan hỏi, có nhiều chuyện vẫn chưa đến lúc anh nên biết.

Lời đến bên miệng còn chưa kịp nói ra đã bị người ta cự tuyệt khiến tôi vô cùng xấu hổ, bầu không khí trong phòng chợt trở nên lúng túng, Bạch Khai cũng không định đỡ lời giúp tôi, chỉ lo vùi đầu uống trà. Qua thời gian hút một điếu thuốc, người nọ đứng dậy đưa hai chúng tôi vào phòng trong, đập vào mắt tôi là một dòng chữ được viết trên giấy to treo trên tường: Vạn dân nhất hộ (*).

(*) Từng được chú thích tại quyển 2 chương 31, vạn dân nhất hộ viết theo lối giản thể là 万民一户, ghép lại giống chữ Phòng (房).

Tôi lại có điều muốn hỏi, lập tức kích động chỉ vào dòng chữ trên tường, mẹ kiếp rốt cuộc nó có ý gì? Là mật mã sao!?

Anh nghĩ quá phức tạp, đây chỉ là một cái tên mà thôi. Người nọ từ từ tháo tờ giấy viết chữ xuống, phía sau ẩn giấu một chiếc két sắt. Tôi không hứng thú với chiếc két sắt này, công ty của tôi cũng có một cái được giấu sau ghế sô pha. Tôi hỏi, mật mã là gì?

Đối phương vừa mở két sắt vừa đáp: "Vạn dân nhất hộ, nếu hộ gia đình này có một vạn người thì gọi là gì?"

Đầu óc tôi chợt lâm vào bế tắc, một vạn người? Gia tộc khổng lồ? Gia tộc đồ sộ? Nhiều người như vậy làm sao có thể là một gia đình được, thậm chí nhiều quốc gia nhỏ chỉ có số dân xấp xỉ chừng đó thôi.

Tôi trả lời, bộ lạc à?

Người nọ quay đầu nhìn tôi, Bạch Khai cũng nhìn tôi, điều đó làm tôi cảm thấy hơi xấu hổ.

Tiểu Khuyết, anh đừng xác định quá cụ thể chữ 'vạn' này, nhiều khi ở nước ta cũng chỉ dùng 'vạn' để biểu thị số lượng nhiều, chứ không có nghĩa là đúng y một vạn, anh hiểu không? Bạch Khai nhắc tôi, anh cố nghĩ xem, cố lên!

Tôi chửi thầm, mẹ kiếp thế hóa ra không đếm được à? Vô số người thuộc một gia đình? Sư bố nó, còn không phải là quốc gia ư?!

Tôi ấp úng nói ra suy nghĩ của mình, người nọ gật đầu, đồng thời két sắt cũng được mở ra. Tôi thấy hắn lấy thứ gì đó từ trong két sắt nhưng lại không thể nhận ra đó là gì.

Trong đầu tôi vẫn chỉ quẩn quanh một câu hỏi, rốt cuộc bọn họ đang làm gì vậy?

Tôi vỗ mặt hòng làm mình tỉnh táo lại rồi tiến đến gần nhìn đồ vật mà người nọ lấy ra. Sau khi nhìn kỹ, tôi liền hấp tấp đoạt lấy, bởi vì tôi phát hiện có một thứ mà mình vô cùng quen thuộc.

Tôi biết thứ này rất dễ mô phỏng lại, vì vậy tôi mới tỉ mỉ lật qua lật lại xem xét để xác nhận có phải đúng là nó không, nhưng tôi lại chẳng thể tìm ra bất cứ một sơ hở nào. Đây là một tấm ván quan tài, tấm ván có viết sinh thần bát tự và thời điểm tử vong của tôi.

Chẳng phải thứ này đang ở chỗ Tần Nhất Hằng sao!? Tôi giơ tấm ván quan tài lên hỏi, Tần Nhất Hằng ở đâu?!!

Bạch Khai cầm lấy ván quan tài quan sát một lượt rồi hỏi, đây là quan tài được vớt lên từ Âm Hà ư?

Người nọ rõ ràng không định trả lời vấn đề của chúng tôi, hắn chỉ liếc nhìn hai chúng tôi rồi lại tiếp tục lấy những thứ khác từ trong két sắt ra.

Anh nói đi, những chữ này là do các người khắc lên hay nó vốn đã có sẵn rồi? Bạch Khai đột nhiên tóm lấy bả vai người nọ, bỗng y bị một đồ vật khác trên bàn thu hút nên buông tay ra. Tôi cũng nhìn sang nhưng không biết nó là gì. Tôi đẩy Bạch Khai một cái, y không phản ứng. Một lúc lâu sau, y mới thật nhẹ nhàng cầm lấy nó như đụng vào một quả lựu đạn.

Đây là gì vậy? Sau khi xác định mình thật sự không biết đó là thứ gì, tôi mới khẽ hỏi Bạch Khai.

Đây chính là lồng dế của sư phụ tôi. Bạch Khai chán nản đáp, bỗng dưng y chỉ vào người nọ, nói, trước đây sư phụ tôi cũng đột nhiên biến mất, mẹ kiếp có phải là do anh đúng không?!!

Mọi người đều tự nguyện. Ban đầu người nọ còn nhỏ giọng đáp lại, sau đó thanh âm của hắn dần to hơn, anh phải tin rằng mọi người đều tự nguyện.

Bầu không khí trong phòng càng trở nên kỳ lạ, tôi cảm giác Bạch Khai đang tính giết người. Tôi định khuyên y nhưng lại sợ mình hiểu lầm, đành thận trọng chú ý từng hành động của y.

May mà Bạch Khai chỉ thở dài hỏi mượn tôi điếu thuốc, dường như đã suy nghĩ cẩn thận.

Bấy giờ tôi mới hỏi người nọ, anh hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc bọn họ đang làm gì? Phòng Vạn Kim, Tần Nhất Hằng, bây giờ lại lòi ra cả sư phụ của Bạch Khai nữa, anh nói đi, bọn họ đang làm gì? Dù sống hay chết cũng phải có một nơi chứ! Đừng bảo rằng anh không biết, có thể nó không quan trọng với anh, nhưng đối với chúng tôi thì nó lại là lý do mà chúng tôi tiếp tục ở đây để cãi cọ với anh đấy!

Người nọ hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, vẫn chưa tới lúc để nói cho các anh biết.

Tôi bắt đầu tức giận, Bạch Khai kịp thời nắm lấy vai tôi, thấp giọng nói, Tiểu Khuyết, đậu hũ ăn nóng sẽ bỏng lưỡi đấy, cho dù là trên đĩa hay trên cơ thể phụ nữ.

Tôi lại châm một điếu khác, trong tình hình này mà không hút thuốc thì tôi sẽ phát điên lên mất. Ngay lập tức, cả gian phòng đều ngập khói thuốc lá của tôi.

Tôi có thể nói cho các anh biết tủ quần áo được dùng để làm gì. Dường như người nọ đã ra quyết định. Nhưng tiền đề là anh phải đồng ý làm nhục trạch.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 54: Những chuyện Vạn Cẩm Vinh biết

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi tựa vào tường chờ người nọ nói tiếp, mấy giây sau tôi mới nhận ra hắn đang chờ tôi đáp ứng điều kiện của hắn, thế là tôi đành phải gật đầu. Dù sao tôi cảm thấy mình chẳng cần phải giữ chữ tín với loại người này, đến lúc đó tôi chỉ cần kiên quyết không ăn tro cốt thì chẳng một ai có thể ép được tôi cả.

Người nọ kéo ghế ra ngồi xuống rồi hỏi, chắc hẳn anh đã từng thấy tủ quần áo rồi, anh thấy được bao nhiêu cái?

Tôi ngẩn người, đúng là tôi đã thấy không ít tủ quần áo, nhưng trước đây tôi chẳng bao giờ đếm kỹ số lượng cả, theo trí nhớ của tôi thì cũng phải được mười mấy cái, nhưng tôi không thể đảm bảo rằng trong số đó có cái nào trùng lặp không.

Hẳn là không tới hai mươi cái. Tôi khẽ đụng Bạch Khai, Tiểu Bạch, anh thấy qua mấy cái tủ rồi?

Hiển nhiên Bạch Khai càng mù mờ hơn tôi, y vò đầu bứt tóc không trả lời được.

Được rồi, không cần đếm nữa, các anh chỉ cần biết rằng không chỉ có một cái tủ quần áo thôi là được. Người nọ nhìn thẳng vào mắt tôi, hỏi tiếp, vậy các anh biết vì sao số lượng tủ quần áo càng ngày càng ít không?

Tủ quần áo đang ít dần? Tôi nghĩ rằng ý hắn là nhiều tủ quần áo đã bị những người buôn đồ cổ mua về sưu tầm, thế nên số lượng của nó trên thị trường mới ít hẳn đi. Sau khi tôi gật đầu lại phát hiện hắn có ý khác, vẻ mặt tôi lập tức trở nên kỳ quái.

Bạch Khai hỏi, những tủ quần áo bị giảm đi đang ở đâu rồi? Lại trầm xuống Âm Hà ư?

Người nọ gật đầu, những chuyện mà tôi sắp nói có thể sẽ khiến các anh cảm thấy khó mà tưởng nổi, nhưng xin các anh hãy tin rằng đây đều là sự thật.

Anh nói đi, tôi đã từng nghe thấy bao nhiêu lời như vậy rồi. Tôi nhả ra một hơi thuốc, tôi tin anh.

Sau đó người thanh niên nọ bắt đầu giải thích, tôi nghĩ là các anh đều biết tủ quần áo có liên quan đến Âm Hà, nhưng ban đầu chỉ có một chiếc quan tài được vớt lên ở Âm Hà, đó là một chiếc quan tài to lớn vượt xa sức tưởng tượng của mọi người. Tôi không tận mắt thấy chiếc quan tài đó, nhưng từ những gì tôi nghe được từ bản thân người đã từng chứng kiến thì cũng biết nó sẽ là một thứ đảo lộn thế giới quan của tất cả mọi người. Thứ này không nên xuất hiện trên đời, vì vậy nó đã nhanh chóng bị người ta giấu đi, sau đó quan tài bị chế tác thành nhiều tủ quần áo khác nhau, số lượng cụ thể lớn hơn rất nhiều so với các anh biết. Vốn dĩ việc chế tạo thành tủ quần áo cũng có lý do riêng, bởi vì có người đã phát hiện một chuyện.

Ban đầu kế hoạch cũng không phải do tôi vạch ra, tôi chỉ là một người tham dự vào sau mà thôi. Lúc ấy số lượng tủ quần áo đã giảm bớt rất nhiều, toàn bộ kế hoạch vốn do một người khác phụ trách, tôi cũng không biết người đó là ai, điều duy nhất mà tôi biết là người đó bỗng nhiên rời bỏ kế hoạch trong lúc nó đang thực hiện được nửa chừng, vậy nên tôi mới có cơ hội tham gia vào… để bổ sung cho vị trí của người đó.

Đã có nhiều chuyện xảy ra, nhưng trước mắt các anh chưa cần biết. Các anh chỉ cần biết rằng những tủ quần áo bị ít đi là vì nó lại bị trầm xuống Âm Hà một lần nữa. Quan trọng hơn, trong mỗi một tủ quần áo chìm xuống đều có một người chúng tôi phái đi.

Trong số bọn họ có người quay về được, có người một đi không trở lại. Nói tóm lại số người có thể quay về chỉ đếm được trên đầu ngón tay, tôi còn nhớ kỹ khi chúng tôi phái đến người thứ hai mươi mấy xuống đó, chỉ duy nhất một người trở lại. Hơn nữa người kia cũng không truyền tải được bất kỳ thông tin gì, mà chìm vào hôn mê sâu. Khi ấy có vài việc không tiện nói thẳng ra, nhưng bây giờ tôi có thể nói cho các anh biết, chỉ có thân thể của người kia trở về mà thôi.

Tôi không rõ những người này do ai lựa chọn, nhưng tôi cũng là con người, ngày nào cũng phải trơ mắt nhìn từng sinh mạng mất đi, cho dù bọn họ có quan hệ với tôi hay không thì lương tâm của tôi vẫn sẽ cảm thấy ray rứt. Bọn họ đều còn trẻ, đáng lẽ họ còn một tương lai tươi sáng phía trước. Nhưng tôi không cách nào ngăn cản được, mặc dù bề ngoài tôi là người phụ trách kế hoạch này, trên thực tế tôi chẳng có bất cứ quyền

quyết định nào cả, thậm chí đến chuyện nhốt người vào tủ quần áo rồi trầm xuống sông, tôi cũng không biết đó là chủ ý của kẻ nào.

Tôi tin rằng các anh cũng từng trải qua cảm giác như vậy, bản thân mình chỉ là một linh kiện không ngừng hoạt động trong một bộ máy, dù cho anh là một linh kiện quan trọng, nhưng anh mãi mãi không thể quyết định được sự vận động của toàn bộ máy móc. Vấn đề là một khi linh kiện này chạy không tốt, kết quả thường sẽ có một linh kiện mới thế chỗ của anh.

Tình hình như vậy diễn ra trong một tháng, mỗi ngày đều có người phải xuống sông, nhưng vẫn rất ít người quay về được. May mà trong một tháng này tôi đã tìm được phương pháp để cứu mạng bọn họ. Tổ tiên tôi là thế gia huyền học, nhưng đến thế hệ của tôi thì gia tộc đã chẳng còn ai theo nghiệp cũ nữa. Người thế hệ trước cũng chỉ là tay mơ, tôi không dám làm lộ những gì mình biết, chỉ đành tự mình xem xét những tư liệu do tổ tiên truyền lại và bóng gió hỏi han người già trong tộc. Cuối cùng tôi tin rằng những người trong tủ quần áo bị trầm xuống sông không thể sống sót trở lại, đó là vì trên người bọn họ có dương khí. Vậy nên sau đó tôi đã làm thực nghiệm vài lần, mặc dù đều thất bại nhưng cũng dần có tiến triển. Cho đến một ngày nọ, rốt cuộc tôi cũng đã tìm được một phương pháp, đó là nhốt người vào tủ quần áo và đóng băng lại, quả nhiên họ đã có thể quay về.

Người nọ kể đến đây thì thở dài chán nản, vừa lúc tôi cũng đang sợ mình không có thời gian để ngẫm lại tất cả những gì mà hắn mới nói. Tôi châm thuốc, không rõ vì sao tôi lại không nghi ngờ lời hắn kể. Đóng băng người trong tủ quần áo cũng không khác lắm những chuyện mà Tần Nhất Hằng đã từng kể cho tôi lúc trước.

Tiếc là người có thể sống sót quay về kia cũng không để lộ bất kỳ tin tức gì, bởi vì ngay ngày hôm sau, toàn bộ kế hoạch đột nhiên bị dừng lại. Người nọ thở dài tiếc nuối, nói, bây giờ tôi đã đồng ý kể cho anh biết rồi, anh cũng nên thực hiện lời hứa của mình đi. Nếu anh nguyện ý bắt đầu ngay lập tức, tôi có thể cho người mang hũ tro cốt lên.

Khoan đã! Bạch Khai giơ chiếc lồng dế của sư phụ y lên, ý của anh là sư phụ tôi cũng xuống sông rồi ư? Sư phụ tôi cũng là lão cáo già trong ngành, làm sao mấy người có thể lừa ổng được?

Tôi không biết sư phụ của anh là ai, mấy thứ này đều được nhặt lên từ trong chiếc quan tài cực lớn kia. Đương nhiên còn nhiều đồ vật khác, chẳng qua nó không nằm trong tay tôi, đã có nhiều thứ bị người khác lấy đi trong lúc kế hoạch bị ngừng đột ngột.

Nghe vậy tôi lập tức phản ứng lại, đm không phải tấm ván quan tài ở trong tay Tần Nhất Hằng sao? Tôi lắc lắc tấm ván trước mặt người nọ, thứ này vẫn luôn ở chỗ anh à?

Người nọ nhìn tôi rồi đáp, bằng hữu của anh có mượn đi một lần, chính lần đó tôi mới biết Giang Thước được khắc trên tấm ván quan tài là anh.

Trên trán tôi bắt đầu toát mồ hôi, căn phòng quá nóng, tôi dần trở nên bực bội.

Anh có thể từ từ ăn tro cốt, nhưng thời gian thật sự không còn nhiều nữa. Người nọ vỗ vai tôi rồi lại đi ra phòng khách ngồi uống trà.

Tôi định bàn bạc một chút với Bạch Khai nhưng y lại chẳng tỏ thái độ gì, không biết có phải do ảnh hưởng từ chuyện của sư phụ hay không, trông y có vẻ khá buồn bã. Hai chúng tôi quyết định ra phòng khách, ba người im lặng cùng ngồi uống trà.

Tôi nhìn Bạch Khai, trong lòng hiểu rõ chuyện này đang ngày càng trở nên phức tạp với y. Bây giờ người duy nhất có thể giúp Bạch Khai tìm kiếm chân tướng mọi việc có lẽ chỉ còn mình tôi. Người thanh niên có hình xăm, à không, có lẽ nên gọi hắn là Vạn Cẩm Vinh, chắc chắn không phải kẻ sẽ khai hết tất cả nếu dùng cực hình tra tấn, không thì Bạch Khai đã sớm làm như vậy rồi.

Chừng nửa tiếng trôi qua, bầu trời bên ngoài tờ mờ sáng, tôi cũng đã suy nghĩ kỹ càng. Tội từng sờ thử tro cốt rồi, rõ ràng nó đã được xử lý cẩn thận, hẳn là ăn vào sẽ không toi đời, mẹ kiếp, cùng lắm thì coi như bổ sung canxi.

Lúc anh nhờ người đưa hũ tro cốt lên đây nhớ mang theo một ly cà phê cho tôi nữa. Tôi đứng dậy, mong là sau khi ăn tro cốt thì tôi có thể đi một mạch lên tầng 5 mà không thở dốc.

Bạch Khai nhìn tôi, người nọ cũng nhìn tôi. Năm phút sau, gã tài xế thật sự mang theo hũ tro cốt đến gõ cửa, tôi càng bất ngờ khi biết gã còn đem theo rất nhiều ly cà phê, bởi vì tôi chưa nói rõ muốn uống cà phê gì, cho nên gã liền mua mỗi loại một ly.

Tôi hỏi về những điều kiêng kỵ, sau đó nhắm mắt múc một muỗng cho vào miệng, rồi lại uống một hớp cà phê. Hương vị tro cốt không tệ như tôi nghĩ, nói đúng hơn là tro cốt chẳng có vị gì cả. Tôi che miệng lại theo thói quen, phát hiện mình không thấy buồn nôn như dự kiến, thế là tôi lại múc thêm một muỗng.

Tiểu Khuyết, anh ăn chậm thôi, ăn một miếng không béo lên được đâu. Bạch Khai chọt ngón tay vào tro cốt rồi nếm thử, nói, có lẽ anh sẽ trở thành một truyền kỳ trong giới chúng tôi. Một ngày nào đó, mặc cho người trong nghề nói gì, anh vẫn có thể tự hào vỗ ngực bảo rằng, dăm ba cái thứ này có gì ghê gớm, bố mày cũng từng ăn rồi.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 55: Lại một căn nhà mới

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi ngồi lại căn hộ của Vạn Cẩm Vinh đến tận trưa rồi mới cùng Bạch Khai quay về. Thứ nhất là tôi không rõ tro cốt có độc hoặc tác dụng phụ hay không, lỡ sau khi ăn vào lại xảy ra phản ứng xấu thì sao? Thứ hai là người nọ cũng chẳng có ý định giữ chúng tôi lại, dù hỏi gì thì hắn vẫn nhất quyết ngậm chặt miệng, chúng tôi nán lại cũng vô ích.

Vạn Cẩm Vinh cho tôi biết, sau khi tôi ăn tro cốt xong thì hắn sẽ đến tìm tôi. Chẳng biết hắn nói thật không, nhưng có thể thấy hắn là một người vô cùng bản lĩnh, có thể hắn thật sự biết phép dịch chuyển tức thời, dù tôi ở xó xỉnh nào thì hắn cũng sẽ tìm thấy.

Dọc đường quay về rất suôn sẻ, ban đầu tôi còn nơm nớp lo lắng bị kẻ khác đánh lén, ai ngờ gã tài xế đưa thẳng chúng tôi đến sân bay mà không xảy ra chuyện gì cả. Tới được sân bay thì tôi cũng chẳng sợ nữa, ở đây có cảnh sát trật tự tuần tra khắp nơi, gặp vấn đề cứ gào to lên là được.

Việc tốn thời gian nhất chính là vận chuyển mấy hũ tro cốt. Trên đường đi tôi quên chuẩn bị, mãi đến sân bay thấy hũ tro cốt chật kín cốp xe mới sực nhớ tới. Chúng tôi mua tạm vài cái rương ở sân bay nhưng không tìm thấy vật gì để ngụy trang những hũ tro, thế là đành vứt hũ tro vào trong rương. Lúc gửi hành lý vận chuyển, nhân viên sân bay thấy hành lý của tôi hơi lạ nên bảo tôi mở ra. Khi ấy ánh mắt của mọi người xung quanh nhìn chúng tôi tràn ngập vẻ kinh dị. May mà tôi có người quen ở sân bay, thời gian qua tôi đã mở rộng kha khá mạng lưới quan hệ của mình. Sau khi gọi điện thoại nhờ vả, người ta thấy đây cũng chỉ là những hũ tro cốt bình thường mà thôi, không thuộc danh mục hàng cấm, cuối cùng chúng tôi cũng thuận lợi lên được máy bay.

Mấy hôm đầu về nhà tôi đều nghỉ ngơi như thường lệ, không biết có phải sắp bước qua tuổi 30 nên già cả rồi chăng? Tôi cảm giác thể lực của mình chẳng còn dồi dào như trước. Mỗi

lần về nhà ngủ hết hai ngày vẫn thấy cơ thể mệt mỏi rã rời. Sau khi làm tổ trong nhà bốn năm ngày, Bạch Khai lại gọi điện thoại hẹn tôi ra ngoài.

Việc làm ăn không thể dừng lại được, tôi chẳng có lý do gì mà từ chối, đành phải buộc mình trở lại công việc. Tuy nhiên lần này tôi đã khôn ngoan hơn, có kinh nghiệm xương máu từ buổi bán đấu giá trước đây, bây giờ gặp căn nhà nào cảm thấy không thu được lợi nhuận cao thì tôi sẽ quyết định không nhúng tay. Tôi vừa suy nghĩ về việc thay đổi cách thức kinh doanh, vừa tranh thủ đến thư viện nghiên cứu về những bài báo năm đó.

Tôi nghĩ chiếc quan tài cực kỳ to lớn mà Vạn Cẩm Vinh nhắc đến chắc hẳn phải để lại dấu vết trên báo chí năm ấy. Căn cứ theo suy đoán lần trước của Bạch Khai về việc Âm Hà nằm gần Đông Bắc, tôi đã lật tung những trang tin liên quan đến ba tỉnh Đông Bắc. Kết quả là đến tận khi hoa mắt chóng mặt mà tôi vẫn không tìm được tin tức nào. Đồng thời tôi cũng tra xét vì sao chất liệu gỗ làm tủ quần áo lại chìm xuống nước thay vì nổi lên mặt nước giống như những loại gỗ khác, cuối cùng cũng chẳng có đáp án.

Tôi hoàn toàn bất lực, chỉ đành nghe theo ý trời mà thôi. Hơn nữa lúc đó tôi tìm được một tòa nhà có lợi nhuận cao nên quyết định không để ý đến chuyện này nữa.

Căn nhà kiểu cũ có thiết kế ba phòng ngủ, rộng hơn 110 mét vuông. Ban đầu nó là nhà ở xã hội do cơ quan xây dựng, chủ nhà làm bên hệ thống điện lực, phúc lợi của cơ quan rất tốt. Trước đây lúc mua nhà chỉ cần thanh toán tiền xong là có thể dọn vào ở. Chủ nhà đầu tiên là một viên chức nhỏ làm ở điện lực, thu nhập ổn định, là người ngay thẳng và hiền lành, không có sở thích kỳ quặc. Khuyết điểm duy nhất là ông ta hút rất nhiều thuốc, hút từ năm mười mấy tuổi đến hơn bốn mươi tuổi, thành ra mắc bệnh ung thư phổi, chữa trị nửa năm rồi qua đời tại nhà.

Sau khi chủ nhà chết, người nhà đều vô cùng đau lòng. Nay trụ cột gia đình đã mất, người vợ làm nội trợ ở nhà, còn cô con gái đang du học nước ngoài, mỗi năm phải đóng không ít tiền, dù trong nhà còn tiền tiết kiệm nhưng không thể để tình hình kéo dài như vậy được. Vậy nên bà vợ mới tính bán căn nhà này đi để chuyển vào sống tại một căn hộ chung cư nhỏ hơn. Thứ nhất là khỏi phải nhìn vật nhớ người, thứ hai là có thể kiếm thêm chút tiền trang trải cuộc sống.

Quá trình bán căn nhà rất thuận lợi vì giá cả vừa tầm, không quá cao. Chủ nhân mới là một gia đình ba người, hai vợ chồng đều làm giáo viên, đứa con nhỏ đang học tiểu học. Ngày nào vợ chồng họ không đi dạy thì ở nhà đọc sách, cuộc sống trôi qua rất mực yên bình. Nhưng chưa đến nửa năm sau, đứa con của họ bỗng dưng mắc phải một căn bệnh kỳ lạ, nói là bị hen suyễn nhưng lại không thể tra ra được nguyên nhân. Mỗi lần ở nhà lại có cảm giác tức ngực khó thở, nhưng chỉ cần vừa ra khỏi nhà thì lập tức bệnh tình trở nên tốt hơn.

Hai vợ chồng đều có học thức nên vốn không tin chuyện tà ma, họ cũng biết trước đây trong nhà từng có người chết nhưng không quan tâm. Bây giờ họ tận mắt chứng kiến con mình bị bệnh lạ, lập tức nhớ tới chủ nhà trước qua đời vì ung thư phổi.

Đáng lẽ nếu họ bán nhà thì sẽ không sao, giá nhà vẫn luôn tăng, bọn họ không lỗ mà thậm chí còn được lời. Nhưng bất ngờ thay, lúc đứa con mới nhiễm bệnh, họ tìm đến một người bạn ở đài truyền hình để đưa tin hòng tìm cách chữa bệnh cho con, ai dè lại khiến tin đồn căn nhà có ma lan truyền nhanh hơn. Cuối cùng không còn ai dám mua nhà nữa.

Hai vợ chồng không thể tiếp tục trơ mắt nhìn con mình lâm vào nguy hiểm, đành bất đắc dĩ giảm giá nhà. Tôi đã sớm nghe được thông tin nhưng chưa vội ra tay, đến tận khi giá nhà được giảm thêm vài lần nữa thì tôi mới chủ động ra mặt để nhặt của hời.

Căn nhà tọa lạc ở một thành phố loại trung thuộc tỉnh Hồ Nam. Đây cũng là lần đầu tiên tôi tới đây, sau khi đến nơi, tôi và Bạch Khai không tới thẳng căn nhà mà đi dạo ngắm cảnh mất nửa ngày. Đến buổi chiều, chúng tôi mới tìm đến theo địa chỉ.

Thật ra tôi đã hẹn trước với bọn họ gặp nhau buổi chiều, nhưng khi vào nhà mới phát hiện hình như hai vợ chồng rất coi trọng chúng tôi, họ đã chờ từ sáng, đến cả cơm trưa cũng chưa ăn.

Tôi hơi ngại, sau khi khách sáo đôi ba câu thì dạo quanh nhà một vòng. Có vẻ vợ chồng nhà này thật sự là loại người chuyên tâm vào học thuật, trong nhà đa số là đồ gia dụng kiểu cũ, tuy không giàu có nhưng rất tươm tất gọn gàng. Cách bày trí không thay đổi, có lẽ để tiết kiệm tiền nên họ chỉ sơn lại tường.

Tôi quan sát kỹ những góc tường, có nhiều chỗ sơn trắng đã bị ố vàng, tôi cũng hút thuốc nên mới nhìn đã biết ngay là do khói thuốc hun vàng. Có thể thấy được người chết trước đây đúng là một kẻ nghiện thuốc lá.

Sau khi quan sát một lượt, tôi cũng không trao đổi gì với Bạch Khai. Trải qua nhiều căn nhà như vậy thì tôi đã có kinh nghiệm, tuy không thể bằng Bạch Khai hay Tần Nhất Hằng chỉ cần liếc mắt là nhận ra ngay vấn đề, nhưng dựa vào cảm giác của mình, tôi cũng có thể đoán được trong nhà có gì hay không.

Cả tòa nhà sáng sủa và sạch sẽ, ma quỷ ở đâu ra, đến cả tôi còn cảm thấy ấm áp như được trở về nhà bà ngoại.

Sau khi có kết luận, tôi lập tức thương lượng giá cả cùng đôi vợ chồng kia rồi mau chóng chốt đơn. Đã lâu chưa buôn bán thuận lợi như vậy làm tâm trạng tôi thoải mái vô cùng, liền nghĩ ngay đến việc hút một điếu thuốc. Tuy nhiên hai vợ chồng khó chịu ra mặt nên tôi đành phải ra ngoài hành lang hút.

Tiểu Khuyết, ăn tro cốt đúng là có hiệu quả trị liệu! Anh tin tưởng bản thân như vậy sao! Bạch Khai cũng châm điếu thuốc rồi nhắc nhở tôi, đừng quá vội vàng!

Tôi ngẫm lại thấy cũng đúng, bèn đi vào bàn bạc với hai vợ chồng để mượn căn nhà vào chiều nay. Tôi thẳng thắn bảo rằng muốn xem thử trong nhà có ma ám hay không, coi như cho bọn họ một câu trả lời.

Vấn đề này là chuyện khiến họ bối rối đã lâu, vì vậy họ không do dự mà đồng ý ngay tắp lự, hai vợ chồng nguyện ý tin tưởng tôi, còn họ sẽ ở nhờ trong nhà hàng xóm.

Tôi đứng trong nhà, bỗng dưng thấy hơi cảm động. Tôi đã trải qua quá nhiều lòng người ấm lạnh, mưu mô lừa gạt, đấy là quy luật của xã hội này. Nhưng hôm nay tôi đã chứng kiến sự tín nhiệm của hai vợ chồng dành cho một người xa lạ, tôi nhủ thầm mình nhất định phải cho bọn họ một đáp án rõ ràng.

Trong nhà chỉ còn lại tôi và Bạch Khai, bây giờ là lúc để y ra tay. Tôi ngồi xuống sô pha, muốn xem thử Bạch Khai sẽ giở trò gì, ai dè y lại châm điếu thuốc rồi phe phẩy với tôi.

Tiểu Khuyết, đừng ngồi thừ ra đấy, hút đi! Bạch Khai ném bật lửa cho tôi, nói, cố gắng cho nó hít đã luôn!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 56: Thu phục

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi khá bất ngờ, nhưng đồng thời cũng hiểu được ý đồ của Bạch Khai. Đã lâu chưa ai hút thuốc trong nhà, mà người chết trước đây lại là một con nghiện, chắc hẳn đã thèm thuốc đến phát điên rồi. Nếu thứ dơ bẩn kia vẫn còn lưu lại trong nhà, chỉ cần chúng tôi hút thuốc thì kiểu gì cũng tìm được dấu vết.

Tôi châm hai điếu rồi rít một hơi mạnh, sau đó bắt chước Bạch Khai phe phẩy điếu thuốc lá quanh nhà. Hiện tại đang là ban ngày ban mặt, tôi cảm thấy chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì, chẳng qua làm vậy để yên lòng mà thôi. Ai dè vừa phe phẩy hai cái, sắc mặt Bạch Khai thoáng chốc đã thay đổi.

Tiểu Khuyết, khói thuốc đang tụ về một chỗ. Bạch Khai lại tiện tay châm một cây khác, tất cả cửa sổ đều đã bị hai chúng tôi đóng kín, bấy giờ khói mù mịt giăng khắp nhà.

Tôi nhìn theo phương hướng Bạch Khai chỉ, quả nhiên khói thuốc đều tụ lại một góc, nói đúng hơn là làn khói đang từ từ trôi nhẹ qua đó. Kỳ thật đây cũng là hiện tượng bình thường, dù cửa sổ đang đóng nhưng không đồng nghĩa với việc trong nhà không có luồng khí lưu động.

Bạch Khai, thứ đó đang hút thuốc hả? Tôi muốn tiến lại gần, nhưng sợ rằng mình sẽ xua tan làn khói mù.

Không biết. Bạch Khai ho sặc sụa rồi nói, dập thuốc đi, còn hút nữa chắc hai chúng ta sẽ xuống dưới bầu bạn với ổng luôn.

Tôi cũng bắt đầu thấy khó thở, bèn mở cửa sổ nhằm xua tan khói thuốc. Hai chúng tôi cùng đến quan sát kỹ góc nọ, nhưng nhìn thế nào cũng không phát hiện manh mối. Góc nhà trống rỗng, ngay cả mặt đất cũng sạch bóng đến mức không nhiễm một hạt bụi. Bạch Khai hết gõ lại sờ mó nhưng cũng vô ích. Chúng tôi liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu chuyện này chỉ phải đợi đến buổi tối mới biết được.

Sau khi đi tìm hai vợ chồng nhà nọ, chúng tôi kể hết ngọn nguồn mọi việc cho họ nghe. Trong ánh mắt hai người đều lộ rõ vẻ khó chịu, không rõ là khó chịu thứ ma quỷ trong nhà hay là khó chịu do có người hút thuốc, tuy vậy họ vẫn đồng ý rất dễ dàng. Tôi và Bạch Khai tìm một khách sạn gần đó ở tạm rồi giết thời gian trong khi chờ đến tối.

Trong lúc đó tôi cũng không được rảnh rỗi, miễn cưỡng ăn thêm một ít tro cốt. Đến bữa cơm tối, bao nhiêu cơn đói bụng và thèm ăn của tôi bay biến sạch, cứ thấy thức ăn là buồn nôn. Cuối cùng tôi phải lót dạ bằng một chút trái cây, sau khi thấy thời gian đã đến, hai chúng tôi liền đi tới căn nhà nọ.

Chúng tôi không cần phải chuẩn bị thêm thứ gì, chỉ cần mang theo thuốc lá là được. Tôi mua một túi đầy thuốc lá loại 50 tệ, lúc vào nhà vẫn chưa dám mang ra, chờ đến khi hai vợ chồng đều đã ra ngoài thì mới bày hết lên bàn.

Chuyện phải làm không khác ban ngày là mấy, chẳng qua đốt nhiều thuốc lá hơn thôi. Lần này mỗi người chúng tôi châm năm điếu, kẹp đầy cả hai bàn tay. Tôi nín thở nhìn làn khói dày đặc bao phủ quanh nhà, chỉ hối hận sao không mua thêm mấy cái mặt nạ phòng độc.

Khói thuốc vẫn như cũ tụ về góc nhà, chỉ chốc lát nơi ấy đã mù mịt khói. Tôi và Bạch Khai cùng lo lắng nhìn về góc đó như sợ có thứ gì đột ngột nhào tới.

Sau vài giây căng mắt nhìn, làn khói dần tan đi, tôi thở phào một hơi, định bụng dùng nước dập hết thuốc lá. Bỗng nhiên Bạch Khai thốt lên, Tiểu Khuyết, nhìn kìa!

Tôi vừa ngẩng đầu đã thấy làn khói bay ra từ trong góc, tuy đã loãng hơn trước rất nhiều nhưng vẫn có thể nhìn thấy một sợi khói thuốc lượn lờ như một con rắn.

Bỏ mẹ, có quỷ thật! Bạch Khai! Thứ này có dữ không? Trong lúc tôi hỏi, sợi khói kia đã bay đến trước mặt, không thể tránh kịp nữa. Tôi lập tức nín thở theo bản năng, khói chạm vào người tôi rồi nhanh chóng tan đi.

Dạo này anh ăn tro cốt nên âm khí nặng, anh có thấy gì không? Tiểu Khuyết, mở cửa sổ rồi xua khói ra hết đi, thứ kia sẽ không hại anh đâu, đừng lo.

Tôi lắc đầu trả lời, vậy căn nhà này thì sao? Cứ thả nó đi như vậy thì về sau có vấn đề gì không?

Bạch Khai mỉm cười đáp, tôi rõ rồi, lát nữa hỏi đôi vợ chồng xem có thể hẹn gặp chủ nhà lúc trước được không, tôi có việc muốn biết.

Tuy tôi vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, nhưng nếu Bạch Khai đã tự tin như vậy thì tôi cũng không có ý kiến gì.

Hai chúng tôi dọn dẹp sạch sẽ khói bụi trên sàn nhà rồi ra ngoài tìm vợ chồng nhà họ nói lời tạm biệt. Bọn họ có giữ phương thức liên lạc với chủ nhà trước đây, chẳng qua hai vợ chồng còn hơi do dự, chỉ sợ chúng tôi làm phiền cuộc sống của người ta. Vợ chồng nhà này đúng là quá tốt bụng, tôi bèn hứa hẹn nhiều lần mới lấy được số điện thoại để quay về khách sạn.

Đêm đó tôi cũng không hút thêm một điếu thuốc nào nữa, đến tận sáng hôm sau mà cảm giác tức ngực vẫn còn, thậm chí tôi còn nảy ra ý định cai thuốc lá.

Sau khi ăn xong bữa sáng, chúng tôi liền gọi ngay cho chủ nhà trước, có vẻ đối phương rất bất ngờ. Ban đầu hai bên có xảy ra chút mâu thuẫn, thậm chí đối phương còn muốn cúp điện thoại. Cuối cùng Bạch Khai đành phải nhận cuộc gọi từ tay tôi, nói rằng chồng bà ta vẫn còn nán lại trong căn nhà kia. Bấy giờ người phụ nữ mới nửa tin nửa ngờ hỏi thêm vài câu rồi đồng ý gặp mặt trực tiếp.

Chúng tôi không muốn đi xa nên hẹn gặp tại quán cà phê dưới lầu cho tiện. Đợi khoảng một tiếng, một người phụ nữ đứng tuổi với nét mặt mệt mỏi đi đến. Bà ta ăn mặc khá thời thượng nhưng không trang điểm, trông toát lên vẻ tiều tụy và phờ phạc.

Bạch Khai lập tức hỏi thẳng vào vấn đề, ông bà cụ trong nhà còn khỏe mạnh hay đã qua đời rồi? Người phụ nữ vẫn tỏ ra vô cùng cảnh giác, không muốn trả lời. Bạch Khai lại phải nói, e rằng trong căn nhà kia không chỉ có mỗi chồng bà, mà khả năng cao còn có cả cha hoặc mẹ của chồng bà, vì vậy y mới hỏi như thế.

Người phụ nữ ngạc nhiên không thôi, bà ta lo lắng cầm tách cà phê lên uống, sau đó mới nói cho chúng tôi biết, quả thật bố chồng bà ta đã mất lâu rồi.

Bạch Khai ngẫm nghĩ rồi gật đầu hỏi tiếp, có phải lúc còn sống ông cụ là một người rất nghiêm khắc đúng không?

Người phụ nữ bảo rằng không biết, bởi vì ông cụ đã chết trước khi bà gả đến. Sinh thời ông cụ là quân nhân, sau khi xuất ngũ

thì công tác ở viện kiểm sát địa phương, còn lại thì bà ta không rõ lắm.

Tôi lặng lẽ đụng Bạch Khai, ý bảo y mau vào vấn đề, tôi đã bắt đầu mất kiên nhẫn rồi. Bạch Khai không vội mà hỏi tiếp vài chuyện râu ria, cụ nhà được mai táng ở đâu? Trước đây trong nhà có thói quen thờ cúng bài vị hay không? Sau khi nghe người phụ nữ trả lời hết, Bạch Khai mới đắc ý châm một điếu thuốc, nói, quay về nhớ tìm người đến hòa giải, chồng bà còn đang bị ông cụ phạt quỳ trong nhà kìa.

Người phụ nữ nghe vậy trợn trừng mắt, đến cả tôi cũng không khỏi kinh ngạc. Bạch Khai từ từ giải thích, chồng bà hút thuốc nhiều quá, không quan tâm đến sức khỏe của mình. Chắc chắn ông cụ đã thấy hết, có lẽ cũng từng nghĩ cách nhắc nhở chồng bà nhưng không được để ý. Đến khi chồng bà chết, gia đình bà mới trở nên khó khăn hơn trước. Ông cụ nhất định đã rất tức giận, trước kia âm dương cách biệt nên không thể làm gì được, bây giờ rốt cuộc cũng có cơ hội. Có thể thấy lúc sinh thời ông ấy là một người cứng rắn đã nói là làm, nếu không cũng chẳng đến mức bắt chồng bà quỳ lâu như vậy.

Tôi không biết người phụ nữ nọ có hiểu không, nhưng thấy bà ta vẫn gật đầu lia lịa. Kỳ thật tôi đã hoàn toàn minh bạch, thậm chí trong đầu còn tưởng tượng ra được hình ảnh đó. Tuy nhiên tôi không định cắt lời, chỉ cúi đầu uống cà phê.

Bạch Khai không nói thêm gì nữa, tôi đoán chắc y lại đang ra vẻ thần bí đây. Y đứng dậy thanh toán tiền, sau đó gọi tôi cùng quay về phòng, không màng đến người phụ nữ nọ vẫn luôn muốn giữ hai chúng tôi lại.

Người phụ nữ theo chúng tôi đến tận cửa thang máy, Bạch Khai lắc đầu bảo rằng chuyện này đã nói rõ ràng, bà cứ quay về tự xử lý đi. Người phụ nữ đành hậm hực ra về.

Vào phòng, tôi chưa kịp ngồi xuống đã vội hỏi Bạch Khai làm sao đoán được mọi chuyện. Y châm một điếu, tôi thấy vậy cũng tự dưng thèm thuốc, bèn bất chấp cảm giác tức ngực mà hút theo.

Bạch Khai nói, chắc chắn khói thuốc trong nhà đã bay đến chỗ người đàn ông kia, chẳng qua nó nhanh chóng bị xua về. Rõ ràng trong nhà có tận hai thứ dơ bẩn, một thứ muốn hút thuốc, còn thứ kia thì ghét thuốc lá, đã thế còn ở chung một góc. Hai thứ dơ bẩn này đều không dữ, vì vậy rất khó để cảm nhận

được. Y không muốn dùng thủ đoạn phức tạp nên mới phải động não suy luận.

Sau khi làn khói lượn đến góc thì dần hạ xuống, dựa theo chiều cao của người trưởng thành thì ước chừng ở vị trí ngực hoặc bụng, hiển nhiên không phù hợp với lẽ thường. Vậy nên nếu thứ kia không phải đang ngồi thì chính là đang quỳ, nhất định không thể nào đứng được. Tiếp theo y lại nhớ đến tình hình cụ thể của người nhà này, khói thuốc bị xua về thì chắc hẳn người nghiện thuốc đã bị áp chế. Từ đó Bạch Khai mới suy ra được kết luận. Quỳ gối trong góc tường cũng không phải trường hợp đặc biệt, trước đây nhiều gia đình có gia giáo nghiêm khắc đều tồn tại hình phạt này, chẳng qua thời nay hiếm thấy mà thôi.

Tôi nghe xong thấy hơi khiên cưỡng, nhưng tóm lại cũng có lý. Tôi hỏi, nếu thứ kia vô hại thì tại sao đứa nhỏ lại bị khó thở?

Uầy! Vấn đề của anh khá sắc bén đấy! Bạch Khai bắt chéo hai chân, đáp, hai thứ kia không hề xấu mà ngược lại là đằng khác, sợ rằng đứa nhóc đó sẽ gặp tai họa lớn trong năm nay, nếu không thở được thì tức là bị chết đuối hoặc gặp hỏa hoạn. Hai thứ kia chỉ đang dùng cách này để nhắc nhở người nhà họ thôi, dù sao âm dương cách trở, bọn họ cũng đâu còn biện pháp nào khác, chỉ đành sử dụng hạ sách như vậy. Đứa nhỏ ra khỏi nhà là thoát khỏi phạm vi khống chế của bọn họ nên mới không bị nữa. Chứ không thì vì sao đứa nhỏ bị khó thở trong nhà cả ngày mà chưa lần nào phải vào viện cấp cứu cả?

Tôi gật đầu, hai vợ chồng họ đều là người tốt, chắc hẳn sẽ được đền đáp. Bây giờ con họ có thể gặp tai nạn, tôi nghĩ mình nên giúp đỡ họ vượt qua nghịch cảnh. Sau khi nói ý tưởng của mình với Bạch Khai, y cũng tỏ ra tán thành. Chẳng qua y không rành về những việc này, chỉ có thể thiện ý nhắc nhở hai vợ chồng mời cao nhân mà thôi. Chúng tôi đã cố hết sức, coi như không thẹn với lòng.

Sau khi bàn xong, tôi liền gọi điện thoại cho đôi vợ chồng nọ. Cuộc gọi kéo dài gần nửa tiếng, tôi mất hơn mười phút mới thuyết phục họ tin tưởng đứa nhỏ sắp gặp tai họa, sau đó lại tốn hơn mười phút nữa để nói rằng chúng tôi không thể giúp gì hơn, lúc cúp máy tôi đã toát hết mồ hôi hột.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 57: Tiệm giặt ủi

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Căn nhà lần này được giải quyết hết sức nhẹ nhàng nhưng tôi lại chẳng mấy vui vẻ, trong lòng áy náy vì không thể giúp đỡ nhiều hơn cho vợ chồng nhà họ. Sau khi hoàn tất các thủ tục làm hợp đồng, tôi và Bạch Khai lên đường quay về, tiếp tục công việc mua bán nhà của mình.

Cuộc sống lại trở nên tất bật, từng tòa nhà trong tay tôi được bán ra, nhưng đã có vài vấn đề xảy đến ngay lúc tôi mua căn nhà tiếp theo. Một người quen đã tìm tới tôi, nói rằng trong cửa tiệm của hắn có thứ gì đó quấy nhiễu.

Hắn mở một chuỗi cửa tiệm giặt ủi cao cấp trên cả nước, giá cả tuy đắt nhưng kinh doanh khá tốt. Cửa tiệm nằm ngay gần nhà tôi, tôi vẫn hay đem đồ vest và đồ da đến đây giặt ủi. Ông chủ là người phương Nam, rất biết cách làm ăn, mỗi lần gặp tôi đều hỏi han ân cần, lâu ngày cũng thành chỗ quen biết.

Lần này hắn đã chủ động tới tìm tôi, tôi ngại từ chối nên đành kéo theo Bạch Khai đến xem thử tình hình. Kỳ thực tôi nghĩ chuyện này chẳng có gì cả, người làm ăn khá mê tín, đã thế còn hay nghe tôi kể về những việc thần bí quỷ quái, chắc hẳn sẽ dễ bị thần hồn nát thần tính. Vậy nên tôi định đi cho có lệ, trấn an chủ tiệm vài câu rồi thôi, ai dè lần này lại khiến tôi có cơ hội biết thêm về những thứ kỳ quái.

Tôi hẹn gặp Bạch Khai tại nhà mình, dù sao tiệm giặt ủi cũng gần nên chúng tôi chẳng cần quá nóng vội, trước tiên cùng đi ăn một bữa thịnh soạn với chủ tiệm, tiện thể để hắn kể lại đầu đuôi mọi việc cho Bạch Khai nghe.

Ông chủ vẫn luôn ngưỡng mộ những người trong nghề như chúng tôi, chưa kịp nói gì đã tâng bốc Bạch Khai lên chín tầng mây, sau đó mới kể cho chúng tôi biết, trong tiệm của hắn có tổng cộng năm chiếc máy giặt, nhưng không rõ vì sao cái trong cùng lại xảy ra vấn đề. Sau khi giặt quần áo xong, quần

áo sẽ tỏa ra mùi khó ngửi lạ kỳ. Ban đầu hắn chưa phát hiện, đến khi khách hàng tìm tới phàn nàn mới biết được.

Tuy nhiên sau khi kiểm tra máy móc bên trong, hắn vẫn không thấy có dị vật hay bụi bẩn gì. Chủ tiệm tưởng đâu có đồ bị bỏ quên trong túi áo khách hàng, lúc sấy khô thì bị nhiệt độ cao hòa tan nên mới tỏa ra mùi nặng như vậy. Cuối cùng ông chủ đành nhận lỗi với khách hàng và miễn phí cho dịch vụ lần sau, mọi chuyện kết thúc tại đây.

Sau đó ông chủ cũng từng kiểm tra lại, khách hàng ở đây đa số là khách quen trong khu vực, hắn sẽ không ai cố ý đến gây sự, mà tất cả máy móc và dụng cụ giặt sấy trong tiệm đều vô cùng bình thường. Kết quả không tra ra điều gì nên cũng chẳng thể giải quyết được.

Nhưng chuyện này chưa dừng lại ở đó, kể từ hôm ấy, mỗi lần sử dụng chiếc máy giặt trong cùng thì quần áo đều tỏa ra một mùi hương kỳ quặc. Đã vậy quần áo được đưa đến đều là hàng hiệu đắt tiền, khách hàng dễ tính thì chỉ cần nói vài câu xuôi tai là được, nhưng gặp phải khách khó tính khăng khăng đòi bồi thường, ông chủ cũng chỉ biết than phận mình xui xẻo.

Việc này tiếp diễn đã ảnh hưởng không nhỏ đến kinh doanh của tiệm, vài khách hàng không dám đến nữa. Ông chủ bất đắc dĩ gọi thợ sửa chuyên nghiệp tới kiểm tra nhưng vẫn không phát hiện máy móc xảy ra vấn đề gì. Một chiếc máy giặt cũng ngốn mất mười mấy vạn, nếu cứ để im không dùng thì vừa thấy bực bội mà năng suất của tiệm cũng sẽ giảm hẳn xuống. Cuối cùng hắn hết cách, bèn tìm đến một thầy cao tay trong nghề.

Khi ấy hắn ngại phải liên hệ với tôi vì sợ tôi đang bận. Sau khi thỉnh được vị cao nhân kia đến, gã ta châm điếu thuốc rồi đi dạo trong tiệm một vòng, tiếp theo giặt thử quần áo của mình, giặt xong thì đưa ra kết luận, nơi này có mùi của người chết, gã ta không thể xử lý được. Cuối cùng gã không nói thêm gì nữa, vội vàng bỏ của chạy lấy người.

Lần này ông chủ không dám qua loa, chưa kể đến việc làm ăn đi xuống, mà mỗi ngày hắn ở trong tiệm đã cảm thấy nơm nớp lo sợ rồi. Nếu trước đây đôi khi hắn lười về nhà, có thể ở lại tiệm chơi đánh bài online thì bây giờ hắn cũng chẳng dám nữa. Vả lại không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, cứ mỗi khi màn đêm buông xuống, hắn lại cảm thấy bên trong máy giặt có tiếng động kỳ lạ. Chịu đựng thêm mấy ngày, rốt cuộc hắn cũng tới tìm tôi.

Tôi nghe xong cũng ngẩn người, đây là lần đầu tôi được biết có ma quỷ trong máy giặt. Tuy máy giặt khô khác với máy giặt bình thường, nhưng theo như tôi tìm hiểu trên mạng thì nguyên lý hoạt động của nó cũng tương tự nhau. Tôi thấy sắc mặt Bạch Khai vẫn như cũ, dường như chuyện này không khó giải quyết, vì vậy tôi chẳng thèm nghĩ nhiều nữa, bèn thoải mái cụng ly với bọn họ.

Buổi chiều còn vấn đề cần xử lý nên ba chúng tôi không dám quá chén. Sau bữa cơm trưa, chúng tôi nghỉ ngơi một chút rồi cùng đi bộ đến cửa tiệm.

Cửa tiệm quá quen thuộc với tôi, chẳng cần ông chủ lên tiếng, tôi đã đi vào giới thiệu cho Bạch Khai. Chiếc máy giặt nằm tận trong góc trông hết sức bình thường. Bạch Khai dạo quanh một vòng, diện tích của tiệm không lớn, cộng thêm nhiều máy giặt chiếm chỗ nên không gian càng chật hẹp hơn.

Sau khi quan sát, hai chúng tôi khẽ bàn bạc với nhau. Bây giờ chủ tiệm đang rất sợ sệt, tôi chỉ e Bạch Khai lại dọa hắn ta lên cơn đau tim thôi.

Tôi thấp giọng hỏi Bạch Khai, cái máy giặt có vấn đề gì không? Lẽ nào có ai giấu gì đó bên trong sao?

Suy nghĩ đầu tiên của tôi là chiếc máy giặt trông giống như một cái quan tài, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, tôi đoán rằng có kẻ nào đó đã đụng tay đụng chân, mời gọi cô hồn dã quỷ đến đây.

Bạch Khai bảo không giống lắm, y đi tới mở nắp máy giặt rồi duỗi tay vào, xong xuôi y quay đầu lại hỏi, cái máy này là đồ mới hay sao?

Ông chủ gật đầu. Bạch Khai hỏi tiếp, trước và sau khi xảy ra chuyện, có kẻ nào kỳ quái tới đây giặt quần áo hay không?

Chủ tiệm bắt đầu ngẫm lại, trả lời rằng không có. Khách hàng đều là chỗ quen biết, hơn nữa trí nhớ của hắn khá tốt, dù lạ mặt cũng sẽ nhớ kỹ người đó trông như thế nào. Bây giờ xem ra không có ai quái dị cả.

Bạch Khai đáp lại một tiếng rồi lâm vào trầm mặc.

Tôi nghĩ cách suy luận của Bạch Khai không sai, nếu không phải nguyên nhân đến từ chủ tiệm thì chắc chắn là do người ngoài, khả năng cao sẽ là khách hàng tới đây.

Tôi hỏi ông chủ, vậy nhân viên của anh đâu rồi? Chẳng lẽ anh ăn bớt tiền lương của người ta nên mới bị trả thù? Nhiều người

làm công đến từ nông thôn, nhìn vẻ ngoài chất phác bình thường, nhưng biết đâu được họ lại có mánh khóe hại người nào đó.

Chủ tiệm than phiền oan cho hắn quá, chẳng lẽ tôi còn không rõ hắn là người như thế nào ư? Trước nay hắn vẫn luôn đối xử chân thành với nhân viên, sao có thể gây thù kết oán với ai được?

Tôi nhớ lại, cảm thấy hắn nói cũng đúng. Trước kia thi thoảng tôi đến đây vẫn bắt gặp chủ tiệm cùng ăn cơm với nhân viên, đồ ăn cũng giống nhau. Mỗi lần có nhân viên bị bệnh, hắn còn bảo vợ mình nấu canh bồi bổ cho nhân viên uống nữa cơ mà. Trên lý thuyết thì chắc chắn ông chủ sẽ không có kẻ thù mới phải.

Tôi chia sẻ ý kiến của mình với Bạch Khai, y cười nói, có lẽ đến tối mới biết được.

Tôi nghe vậy liền biết y lại định hành động vào buổi tối, bèn lập tức giải thích cho chủ tiệm về thói quen làm việc của chúng tôi, phải chờ đến tối mới có thể tra được manh mối. Vậy nên nếu hắn ta tin tưởng thì hãy đưa chìa khóa cho tôi, còn mình về nhà ngồi chờ tin tức.

Ông chủ lập tức giao lại chìa khóa, tỏ ra cực kỳ tín nhiệm hai chúng tôi. Nhân lúc trời chưa tối, hắn còn mời chúng tôi ăn một bữa cơm rồi mới tự mình quay về nhà.

Sau khi chủ tiệm đi về, trong cửa hàng chỉ còn lại tôi và Bạch Khai, tôi bèn treo tấm bảng thông báo đóng cửa ngoài tiệm. Tôi đi đến quan sát và sờ thử chiếc máy giặt, vì không hiểu rõ về những thứ máy móc này nên tôi chẳng phát hiện được điều gì kỳ lạ. Vấn đề quan trọng nhất là mùi hương, tôi cũng xác nhận lại lần nữa, nhưng ngoại trừ thứ mùi đặc trưng của nước tẩy quần áo thì chẳng còn mùi gì.

Bạch Khai, tối nay anh định làm gì? Tôi đóng nắp máy giặt lại, châm điếu thuốc hỏi y.

Lát nữa anh về nhà lấy vài bộ quần áo, nhớ phải có cả áo lẫn quần. Bạch Khai nói, dùng quần áo của tôi cũng được, nhưng anh phải mua lại cho tôi bộ mới. Làm sao anh biết đồ hàng hiệu tôi mặc được!

Tôi nghĩ, thôi thì quần áo của mình còn biết được giá cả, nếu dùng đồ của Bạch Khai có khi lại bị y hố một đống tiền. Hiện tại trời vẫn còn sáng, ở lại đây cũng chẳng được tích sự gì, thế là hai người bèn về nhà tôi đợi đến buổi tối.

Quyển 3 chương 58: Bên dưới máy giặt

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Chẳng mấy chốc đã đến 7 giờ tối, chúng tôi cùng ăn một bữa cơm với chủ tiệm. Ông chủ thật sự tin tưởng tôi vô điều kiện, không hề dặn dò phải cẩn thận làm hư máy móc, thậm chí hắn còn muốn chúng tôi cứ thoải mái hành động, đừng e ngại gì.

Lúc rời khỏi quán ăn thì trời đã tối hẳn, lần này chúng tôi không uống rượu. Tôi chào tạm biệt ông chủ trước cửa khu dân cư, sau đó lấy chìa khóa mở cửa tiệm giặt ủi. Hai chúng tôi vào trong rồi kéo cửa xuống, xung quanh liền tối đen như mực.

Tôi biết công tắc điện ở đâu, nhưng Bạch Khai lại ngăn tôi bật đèn. Y sờ soạng đi đến gần chiếc máy giặt, tôi không ngờ trí nhớ của y lại tốt như vậy, bèn vội vàng bám theo.

Đứng trước máy giặt, Bạch Khai bảo tôi lấy quần áo trong túi ni lông ra. Trước đó y cũng đã hỏi kỹ càng về quy trình giặt đồ, vì tiết kiệm thời gian nên chúng tôi không ngâm với nước tẩy mà bỏ thẳng đồ bẩn vào máy giặt luôn. Chốc lát sau chỉ còn mỗi tiếng hoạt động của máy móc quanh quẩn khắp cửa tiệm.

Tôi dỏng tai lên nghe, hình như không có động tĩnh kỳ quái theo lời ông chủ kể. Bên ngoài còn vọng vào tiếng bước chân ồn ã, có lẽ mọi người đang dạo bộ sau bữa cơm tối. Đây là con đường buộc phải đi qua nếu muốn đến khu dân cư, tôi thầm thấy may mắn vì gần đây không có mấy bác gái nhảy quảng trường, không thì e rằng chúng tôi sẽ chẳng nghe được âm thanh gì trong này mất.

Chúng tôi ngồi chờ đến khi giặt xong, nóng lòng muốn mở nắp chiếc máy ra xem thử. Bất ngờ thay, trên quần áo không có mùi lạ, tôi và Bạch Khai trố mắt nhìn nhau trong bóng tối, tôi nhìn y, hình như y cũng đang ngó lại tôi.

Tôi nói, hay là sai thời gian rồi? Bình thường ông chủ chẳng bao giờ giặt quần áo vào lúc này cả, chỉ giặt vào ban ngày thôi.

Bạch Khai bảo không đúng, chúng ta cũng đâu phải người thường, có khi anh xấu quá nên dọa con quỷ sợ chạy mất dép rồi.

Bạch Khai cẩn thận bật lửa lên, ánh sáng le lói rọi quanh bốn phía. Y nói, Tiểu Khuyết, chi bằng tôi ở đây canh chừng cho anh, còn anh thò đầu vào máy xem thử? Có nhiều thứ không sờ được nhưng lại thấy được đó.

Á đù! Tôi đã chấp nhận hy sinh quần áo rồi, mẹ kiếp giờ anh còn muốn tôi hy sinh cả người luôn hả? Tôi lắc đầu quầy quậy, thế này đi, anh thò đầu vào, còn tôi ở phía sau trông chừng cho anh. Nếu có thứ gì kéo anh vào thì nhân tiện để nó rửa luôn cái nết anh đi.

Bạch Khai cười ha hả rồi châm điếu thuốc, nói, chúng ta phải chờ thêm một lát.

Thi thoảng Bạch Khai lại mở bật lửa lên soi, thời gian trôi nhanh đến 11 giờ hơn. Hai chúng tôi không tìm thấy đề tài để trò chuyện nên không ai nói câu nào. Tôi đành đi loanh quanh khắp tiệm, chỉ cần không di chuyển thứ gì ở đây là được. Trong tiệm có khá nhiều trang phục đắt tiền, kiểu dáng mới mẻ, tôi đưa tay sờ thử mấy bộ, chơi chán chê rồi lại ngồi chờ tiếp.

Bạch Khai nhìn đồng hồ, bảo, chúng ta thử lại đi. Nói xong y liền vứt quần áo của tôi vào giặt lần nữa.

Lần này cũng chẳng khác gì lần trước, tôi nghe tiếng máy giặt mà lòng thấy muộn phiền, có lẽ ở lâu trong bóng tối sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng người ta. May mà người qua kẻ lại bên ngoài dần nhiều lên, từng tốp năm tốp ba huyên náo như cũ. Tôi lắng nghe âm thanh ngoài đường, vừa mới thở dài một hơi đã chợt nhận ra điều kỳ lạ. Tôi quá quen thuộc với sinh hoạt nơi đây, nhưng bây giờ đã gần 12 giờ khuya, làm sao có người đi dạo quay về được? Cho dù có thật đi chăng nữa, hẳn sẽ không nhiều người như vậy chứ?!

Tôi bèn tiến ra sát cửa cẩn thận nghe ngóng, phát hiện âm thanh rất ầm ĩ nhưng lại không hề có bất cứ một lời nói nào! Tôi dựng cả tóc gáy, vội vàng chạy về kéo Bạch Khai.

Bạch Khai, bên ngoài có vấn đề, tại sao lại có nhiều người như vậy? Tôi không dám nói to quá, chỉ sợ thứ ở ngoài nghe được.

Suỵt… Bạch Khai khua tay ra hiệu cho tôi im lặng rồi mở bật lửa lên, đánh mắt bảo tôi trốn ra phía sau máy giặt, ngay sau đó ánh sáng từ bật lửa cũng tắt ngóm.

Phản ứng của Bạch Khai chứng tỏ cảm giác lo lắng của tôi là đúng, tôi mau chóng chui ra ngồi xổm phía sau máy giặt. May mà máy giặt khá to, lại còn nằm ở trong góc nên hoàn toàn có thể che khuất tôi. Nếu người ta không cố ý tìm kỹ thì chắc chắn sẽ không thấy được. Tôi thầm nghĩ, nhưng lỡ như thứ tìm tôi không phải là người thì sao?

Vừa ngồi xổm chưa được bao lâu thì Bạch Khai cũng chen vào bên cạnh tôi. Tuy máy giặt lớn nhưng chẳng thể nào che kín được hai người cả, tôi chỉ lo lắng mình vô tình để lộ góc áo ra, thế là hai tên đàn ông cao lớn phải chen chúc với nhau trong một tư thế hết sức quái dị.

Tôi có thể cảm nhận được chiếc máy giặt khẽ chấn động, nhưng một phút sau, bỗng nhiên nhiệt độ trong phòng lập tức hạ xuống.

Lông tơ trên người tôi dựng đứng hết lên, cảm giác này quá quen thuộc, chẳng biết có cái quỷ gì trong tiệm nữa!

Tôi huých Bạch Khai, bất chợt nghe thấy một tiếng khóc như có như không vang lên từ đầu bên kia của chiếc máy giặt chúng tôi đang trốn. Tiếng khóc không lớn nhưng vô cùng thảm thiết, lúc thì rõ mồn một, khi thì bỗng dưng im bặt, thật sự khó mà tưởng tượng nổi.

Đương lúc tôi ngạc nhiên thì lại có tiếng ai đó đập bộp bộp vào máy giặt, âm thanh liên tục vang lên không ngừng. Tôi gần như muốn lao ra khỏi chỗ trốn, tiếng động này rất giống tiếng chim hoặc dơi vô tình đụng phải ô cửa sổ trong nhà mà tôi nghe thấy hồi còn nhỏ, nhưng trong này làm sao có chim được. Chỉ còn một khả năng duy nhất, có người đang đập tay lên cửa kính!

Bạch Khai xông ra ngoài trước, tôi chưa kịp phản ứng thì tất cả đèn trong tiệm đã sáng lên. Những thứ âm thanh kỳ quái bỗng dưng ngừng bặt ngay khi đèn sáng. Tôi cảm thấy lần này Bạch Khai hành động rất nhanh nhẹn, lúc tôi đi ra thì y đang đứng nhìn chằm chằm máy giặt. Xung quanh không một bóng người, trên cửa kính cũng chẳng để lại dấu vết gì.

Tôi không dám bất cẩn, nhỏ giọng hỏi Bạch Khai, quỷ đâu rồi?

Bị tôi dọa sợ rồi. Bạch Khai chỉ vào cánh cửa cuốn, nói, có vài chuyện kỳ quái, bây giờ gọi ông chủ đến đây đi.

Tôi liền lấy điện thoại ra gọi cho chủ tiệm, rõ ràng đối phương vẫn chưa ngủ, mới vang lên một tiếng đã có người bắt máy.

Sau khi nghe tôi giải thích, hắn vội gấp rút chạy tới, đến cả quần áo còn chưa mặc đàng hoàng.

Bạch Khai châm thuốc nói, hai người lại đây di chuyển cái máy này ra. Nói rồi y liền vén tay áo sơ mi, dùng lưng đẩy máy giặt.

Tôi và chủ tiệm thấy thế cũng chạy lại giúp. Máy giặt nhìn thì to lớn mà không ngờ cũng nặng thật, ba chúng tôi phải dùng hết sức, đến nỗi bả vai tôi cũng âm ỉ đau.

Sau khi di dời xong, bụi bặm trên mặt đất bay tán loạn. Bạch Khai cúi xuống thổi hết bụi đi, dưới lớp bụi dày là một thứ gì đó đen thùi lùi, dài mười mấy centimet, rộng chừng hai ba centimet. Mới đầu tôi cứ tưởng là một cục cứt chó siêu to khổng lồ, ai dè nhìn kỹ mới biết là một con rết bự chà bá!

Nhưng không biết con rết chết từ khi nào, lúc này nó đã trở thành một cái xác.

Bạch Khai dùng tay khảy nó, xác con rết lăn sang bên cạnh. Bạch Khai nói, đây chính là ngọn nguồn của mọi vấn đề. Hai người chỉ cần nhìn thôi là được, đừng đem nó đi ngâm rượu nhé.

Tôi nhịn cười, mẹ nó ai thèm lấy cái thứ gớm ghiếc này để ngâm rượu chứ. Bạch Khai nói tiếp, con rết này có linh tính, là loại đã tu luyện rất lâu, có vẻ độ kiếp không thành công nên mới đến đây dưỡng thương, ai ngờ vẫn chết ngắc.

Vậy nó có thể dẫn mấy thứ dơ bẩn đến đây à? Tôi không dám chạm vào con rết, nhỡ đâu nó có độc, bèn ngồi xuống nhìn cho kỹ. Toàn thân con rết chuyển sang màu đen nhánh, khác hoàn toàn với những con rết có lẫn màu đỏ hoặc vàng nâu như bình thường.

Đúng vậy, tất cả là do nó. Một thứ có linh tính sẽ không cam tâm khi chết đi, nói thẳng ra thì có linh tính giống với việc có suy nghĩ riêng. Bạch Khai rít một hơi thuốc rồi tiếp lời, nó muốn dẫn dụ cô hồn dã quỷ đến để cung phụng mình, vì vậy âm khí trong tiệm mới bất thường. Nhưng nó không ngờ mấy con quỷ này ngu quá, thấy âm khí bất thường, cộng thêm quần áo trong máy giặt cứ đảo qua đảo lại làm tụi quỷ tưởng đâu tìm được lối đi đầu thai, thế nên mới rúc đầu vào đó. Thứ mùi kỳ lạ chính là do tụi quỷ để lại.

Tôi há hốc mồm, Bạch Khai tiện tay nhét một điếu thuốc vào miệng tôi. Còn ông chủ không biết hút thuốc, chỉ đờ đẫn nhìn chúng tôi, cả người lảo đảo không vững.

Quyển 3 chương 59: Tiễn

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Ngọn nguồn của mọi chuyện đã khiến tôi hoàn toàn ngỡ ngàng. Chủ tiệm run rẩy ngồi xuống nhìn con rết, Bạch Khai ung dung đứng phía sau.

Tôi hút xong một điếu thuốc mới chợt nhớ ra, tuy đã tra được manh mối nhưng Bạch Khai lại chưa nêu biện pháp xử lý. Đây cũng là điều mà ông chủ lo lắng nhất, cả nhà người ta sống dựa vào cái cửa tiệm này mà.

Tôi kéo Bạch Khai sang một bên rồi hỏi y định giải quyết thế nào, thậm chí còn nhắc y nhỏ giọng một chút, chủ tiệm nhát gan lắm, đừng khiến hắn ta kích động quá.

Bạch Khai bảo chuyện này rất dễ xử lý, xác con rết đã ở đó rồi, chỉ cần lấy chổi quét ra thôi. Nhưng làm vậy thì mới tiễn được cái xác, nếu muốn thật sự tống cổ nó đi thì cần phải có ba thứ.

Tôi liếc nhìn chủ tiệm, hắn đang bồn chồn ngó sang chỗ tôi và Bạch Khai, thế là tôi bèn giục Bạch Khai mau nói tiếp.

Bạch Khai đáp, thứ nhất cần một thằng nhóc, thứ hai cần một con gà, cuối cùng là cái mông của chủ tiệm.

Tôi nghe hai cái đầu còn hiểu được, nhưng nghe đến cái cuối cùng thì lập tức nóng nảy. Mẹ kiếp sao anh biến thái quá vậy, muốn nhân cơ hội sàm sỡ người ta à?

Bạch Khai vội giải thích, không phải y muốn, mà là cái tiệm này muốn. Để đuổi được thứ đó ra ngoài, đầu tiên cần ông chủ ngồi nghiêm chỉnh trong tiệm, mặt hướng ra phía cửa, chỉ hơi lệch chút thôi thì khí không thịnh, thứ đó sẽ không muốn đi.

Y nói đâu ra đấy, tôi cũng không bắt bẻ được, bèn giải thích một cách đơn giản cho chủ tiệm hiểu, hy vọng hắn sẽ phối hợp. Ông chủ gật đầu liên tục, nhưng khi nghe bảo rằng mình phải ở trong tiệm để trấn trạch, hắn ta lập tức lắc đầu quầy

quậy. Tôi đành khuyên nhủ mãi, đồng thời phải hứa hẹn sẽ bảo vệ hắn an toàn trăm phần trăm, cuối cùng hắn mới đồng ý.

Bạch Khai thấy chúng tôi thỏa thuận xong xuôi thì vẫy tay giải tán. Ba người chào tạm biệt nhau trước cửa, bóng tối bên ngoài như muốn nuốt chửng cả ánh đèn đường tù mù. Tôi nhớ đến những âm thanh nghe được bên trong tiệm, lòng đầy tò mò không biết ban nãy cảnh tượng ở ngoài như thế nào, nếu để ông chủ tận mắt chứng kiến, có khi hắn lại sợ chết khiếp ấy chứ.

Tối hôm đó Bạch Khai ngủ lại nhà tôi, đã lâu rồi nhà tôi chưa có khách qua đêm nên tôi thấy hơi khó chịu. Giữa khuya mơ màng tỉnh dậy đi vệ sinh, tôi còn giật mình hoảng sợ vì cảm giác có người lạ trong nhà.

Ngày hôm sau tôi ngủ thẳng đến tận buổi chiều, sau khi ăn cơm trưa, tôi và Bạch Khai cùng đi đến một chợ nông sản ở khá xa. Trong siêu thị không bán gà sống, nếu không chúng tôi chẳng cần phải tốn sức như vậy. Mua gà xong cũng đã mất hơn một tiếng, chủ tiệm giặt ủi đã tìm được một thằng nhóc, nó là cháu ruột của hắn ta. Tôi cũng không tiện hỏi hắn ta đã mượn người như thế nào.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, đoàn người kéo nhau vào tiệm. Chúng tôi cố gắng làm thật khẽ, nếu chuyện này để người khác biết thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến việc kinh doanh. Bạch Khai chọn một chỗ ở trong tiệm rồi bảo ông chủ lấy ghế ra, còn y dắt thằng nhỏ vào sâu bên trong.

Thằng nhỏ này khá bướng bỉnh và cứng đầu, lúc nào chúng tôi cũng phải lo dỗ nó. Bạch Khai không dám tỏ ra hung dữ, sợ dọa nó khóc rồi vỡ lở mọi chuyện. Tôi bèn chạy ra ngoài siêu thị mua đồ ăn vặt cho thằng nhỏ, nó mới chịu nghe lời Bạch Khai, thật chẳng khác gì gánh xiếc đang thuần thú.

Bạch Khai trói con gà trống lại rồi bỏ vào túi để thằng bé xách theo, sau đó ra hiệu cho nó cúi xuống nhặt xác con rết lên. Mấy đứa nhỏ nghịch ngợm đều rất to gan, thằng bé không sợ mà còn cầm con rết săm soi một hồi. May mà Bạch Khai ở bên cạnh lẹ mắt không để cho thằng bé buông tay xách con gà ra.

Xong bước đầu tiên, Bạch Khai dắt thằng nhóc đi tới trước mặt chủ tiệm bảo nó quỳ xuống dập đầu. Đây vốn là chuyện dễ ăn nhất trong cả kế hoạch, bởi thằng bé còn nhỏ, ông chủ lại là trưởng bối của nó, dập đầu cũng là chuyện thường tình. Ai dè thằng nhỏ này khăng khăng không chịu làm mặc cho tôi

dùng bao nhiêu đồ ăn vặt để dụ nó. Cuối cùng chủ tiệm nhanh trí lấy ra mấy tờ tiền mệnh giá lớn bảo là tiền lì xì, thằng bé mới chấp nhận dập đầu qua loa mấy cái.

Tiếp theo Bạch Khai dắt thằng nhỏ ra ngoài cửa, đi thẳng đến con đường chính dẫn vào khu dân cư, sau đó mới bỏ xác con rết xuống đất và thả con gà trống trong túi ra. Thằng nhỏ chưa kịp đuổi theo con gà đã bị Bạch Khai bế về tiệm.

Sau khi trở về, Bạch Khai nhàn nhã châm một điếu thuốc, tôi biết ngay chuyện này đã xử lý xong. Bởi vì cũng hiểu sơ những việc y vừa làm nên tôi chưa sốt ruột chờ y giải thích, chỉ ngồi một bên tự hút thuốc.

Tội nhất là ông chủ tiệm, Bạch Khai chưa ra lệnh cho hắn đứng dậy nên hắn cũng không dám nhúc nhích, ngồi lâu đến mức ê ẩm cả mông.

Bạch Khai hút xong thuốc mới thả thằng bé ra, con gà trống đã trốn mất từ lâu, tôi nhìn qua cửa kính thấy thằng bé chạy về khu dân cư nên cũng không lo lắng nữa.

Bạch Khai vừa nói ông chủ đứng dậy vừa giải thích cho hắn ta nghe. Cho dù là thần linh hay yêu ma quỷ quái, muốn tiễn nó ra ngoài đều không hề đơn giản. Có nhiều thứ mời đến dễ dàng, nhưng lễ nghĩa tiễn đưa rất phức tạp. Chuyện này cũng giống như nhiều người chơi trò bút tiên (*) vô tình gặp tai vạ, chẳng qua là vì lễ nghĩa không chu toàn nên mới chẳng may rước họa vào thân.

(*) Bút tiên (Pencil game): là một trò chơi truyền thống của Mexico dùng để gọi các oan hồn.

Còn những gì mà Bạch Khai vừa làm là nhờ thằng bé dựa vào dương khí của con gà trống để nhặt con rết lên. Gà trống là khắc tinh của rết, vạn vật tương sinh tương khắc, việc này khỏi phải giải thích nhiều. Sở dĩ phải để thằng nhóc nhặt lên là bởi y không muốn gây thù kết oán với con rết, nếu có cách khác thì không cần phải dùng vũ lực. Thằng bé chưa thành niên nên dương khí không mạnh, xách theo gà trống cũng sẽ không làm hại đến con rết. Đơn giản là y đang cố gắng dĩ hòa vi quý (*). Còn để thằng bé dập đầu với chủ tiệm nghĩa là đang tỏ sự uy hiếp, thằng bé có thể áp chế mình lại dập đầu với một người khác, hiển nhiên người nọ phải lợi hại hơn, chẳng qua chưa thể hiện ra mà thôi. Nếu con rết thức thời thì chắc chắn sau khi rời khỏi đây sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.

(*) Dĩ hòa vi quý: đối nhân xử thế một cách hòa nhã, hòa thuận.

Bạch Khai nói xong, chủ tiệm mới dám thở phào nhẹ nhõm, có thể thấy hắn ta vẫn luôn trong trạng thái hết sức căng thẳng.

Tôi trấn an hắn vài câu, hắn chợt nhớ ra, bèn lấy tiền đưa cho chúng tôi xem như cảm tạ. Ngay từ đầu tôi đã không định đòi tiền, sau nhiều lần chối từ, ông chủ đành lục lọi lấy ra hai tấm thẻ có giá trị của tiệm giặt ủi đưa cho tôi. Tôi không rõ bên trong có bao nhiêu tiền, nhưng để ông chủ yên lòng nên cuối cùng tôi vẫn nhận lấy.

Mọi chuyện kết thúc tốt đẹp, ba chúng tôi lại cùng nhau dùng bữa ở một nhà hàng châu Âu gần đó. Trên bàn ăn, chủ tiệm cúi mình thành khẩn với Bạch Khai, động tác này trông còn giống dập đầu hơn cả thằng bé làm hồi nãy. Lần này Bạch Khai được một phen nở mày nở mặt, ăn uống no say thoải mái.

Sau khi tiễn Bạch Khai, tôi dành cả nửa buổi chiều để giặt sạch đống quần áo của mình. Chuyện lần này khiến tôi âm thầm tự hỏi, chẳng lẽ cái máy giặt trông giống lối đi đầu thai lắm sao? Có lẽ sau khi chết mới biết được.

Việc làm ăn sau đó của tôi cũng không có gì đặc biệt, chúng tôi đến xem nhà và mua được mấy căn, nhưng tất cả bình thường đến mức chẳng cần phải kể lại. Cuộc sống cứ lặng lẽ trôi qua, tôi vẫn ăn tro cốt đều đặn. Tôi cảm thấy mình ăn rất nhiều, nhưng mỗi khi nhìn lại thì hũ tro thậm chí còn chưa vơi được một nửa. Tôi hơi nhụt chí, ngay khi đó Bạch Khai bỗng nhiên dẫn theo một người đến nhà tôi, nói rằng đây là một đại sư trong nghề. Lúc trước tôi mới than thở với y về chuyện tro cốt quá khó ăn, bèn đoán rằng người nọ là đầu bếp chế biến tro cốt gì đó, ai dè nói chuyện vài câu mới biết được hóa ra gã chuyên xem tướng mạo.

Tôi khó hiểu, dẫn gã tới nhà tôi để làm gì, định đưa tôi đi xem mắt à?

Sau khi tôi hỏi Bạch Khai thì mới vỡ lẽ, gần đây y nhận được thông tin về một căn nhà, đó là một căn biệt thự đơn lập đã từng có người chết. Chủ nhà hiện tại là họ hàng với người chết, nhưng sau khi người nhà này chuyển vào ở mới phát hiện căn biệt thự có điều bất thường, thậm chí cô con gái của nhà họ bắt đầu trở nên kỳ lạ. Người chết lúc trước không còn thân thích nào khác nên bọn họ được thừa kế căn nhà, quyền sở hữu nằm trong tay họ. Họ đã nói rõ với Bạch Khai, bọn họ không

thiếu tiền, chỉ cần giúp được con gái của họ thì thù lao chính là căn biệt thự này.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 60: La Đại Tị

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi là kiểu thích giao du với đủ mọi hạng người, nói thẳng ra là vì tò mò. Trước đây tôi cũng từng gặp qua nhiều thầy tướng số, không ai ngờ rằng về sau tôi sẽ bước chân vào cái nghề này. Sau đó tôi cũng chẳng tin vào việc xem tướng nữa, bản chất của nó thật ra giống như một môn khoa học thống kê, nhưng số người có thể nắm giữ được tinh túy của nó lại chỉ đếm được trên đầu ngón tay, đa phần đều chỉ hiểu biết chút da lông bên ngoài để giả danh bịp bợm mà thôi.

Nhưng nếu là người do Bạch Khai dẫn đến thì chắc chắn hắn ta không tầm thường. Tôi khách sáo mời điếu thuốc và pha một ấm trà Đại Hồng Bào (*) quý giá, nhưng từ đầu đến cuối tôi vẫn quyết định giữ im lặng, đây cũng là một cách để thử thách bản lĩnh của đối phương. Tôi cứ im lặng, để xem hắn có thể phân tích được gì từ tướng mạo của tôi.

(*) Trà Đại Hồng Bào (大红袍): được chế biến từ 6 cây trà cổ thụ mọc trên vách đá dựng đứng trên núi Vũ Di (Trung Quốc). Có thể nói đây là loại trà đắt nhất thế giới với giá lên tới 30 tỷ đồng/kg, mỗi năm chỉ thu được khoảng 600 gram. (Má ơi người giàu uống trà có khác ;-;)

Người nọ còn trẻ, cùng lắm chỉ mới 50 tuổi, trên mặt không có nếp nhăn, tóc tai vuốt ngược với một mớ gel xịt tóc bóng bẩy. Hắn ăn mặc không nổi bật, thoạt nhìn như trưởng phòng trong một doanh nghiệp bình thường.

Người nọ không hề khách khí hút liền mấy điếu thuốc, sau đó tự mình dạo quanh nhà tôi, ngoài ra không nói gì nữa.

Bạch Khai ở bên cạnh giới thiệu, đối phương họ La, y cũng chưa biết tên đầy đủ, người trong nghề đều gọi hắn là La Đại Tị.

Tôi quan sát kỹ càng, thật ra biệt danh này cũng khá chuẩn xác. Chiếc mũi của người nọ rất lớn, điển hình của loại mũi to

và tẹt, nhìn chính diện thì không thấy rõ, nhưng hắn chỉ cần nghiêng đầu là sống mũi thấp sẽ lộ ra ngay.

(Tị 鼻 nghĩa là cái mũi, Đại Tị là mũi to)

Tôi khẽ hỏi Bạch Khai, anh dẫn hắn đến đây để làm gì? Mẹ kiếp sao giống như tới xem nhà vậy?

Bạch Khai trả lời, ban nãy y chỉ mới nói cho tôi biết tình hình ngắn gọn của căn biệt thự kia, còn chi tiết cụ thể thì phải chờ La Đại Tị kể, bởi chuyện này bắt nguồn từ hắn.

Tôi nghe xong càng mờ mịt hơn, bấy giờ La Đại Tị cũng ghé lại đây ngồi, hắn vừa mở miệng đã sặc khẩu âm vùng Đông Bắc.

Hồi nãy hắn ta còn vờ ra vẻ cao thâm khó dò, nhưng hắn chỉ mới lên tiếng đã khiến tôi có cảm giác hắn ta rất giỏi nói chuyện, vả lại còn dễ làm thân. Như vậy cũng tốt, loại người này có tài ăn nói, khi kể chuyện sẽ không lằng nhằng.

La Đại Tị nói, hắn cũng có chút địa vị trong nghề, nghề xem tướng mạo chẳng phân chia môn phái hay truyền thừa, tất cả mọi người đều học chung một kiến thức, sau khi tìm hiểu sâu thì mới tách ra làm nhiều cấp bậc. Còn hắn khá đặc biệt, bởi vì hắn thuộc phái hiện đại.

Phái hiện đại kể ra rất mơ hồ, nói đơn giản thì hắn là người đầu tiên vận dụng công nghệ máy tính vào việc xem tướng, những hệ thống xem tướng số ra đời sớm nhất trên thị trường đều nhờ công hắn phát triển. Nghề xem tướng là nghề tổ truyền của nhà hắn, nhưng trước đây hắn lại khinh thường nghề này, lúc thi vào đại học thì hắn chọn ngành công nghệ thông tin. Tuy nhiên sau khi tốt nghiệp hắn mới nhận ra rất khó tìm việc làm, đã thế mức lương lại thấp. Hắn chẳng còn cách nào khác mới đành kế thừa nghề gia truyền, bắt đầu kiếm sống nhờ việc xem tướng mạo.

Thời gian trôi qua, La Đại Tị trở thành một cây đại thụ trong nghề, hắn cũng dần tập trung hết sức lực vào công việc này. Thời nay nghề xem tướng chẳng còn phát triển mạnh mẽ như những ngành nghề khác nữa, đi khắp các con phố còn thấy lác đác vài ba ông thầy bói, riêng thầy tướng số thì chẳng còn mấy ai. Hắn đang ngược dòng tiến tới, không chỉ tạo ra phần mềm trên điện thoại mà còn mở hẳn một cửa hàng xem tướng online, chỉ cần đưa tiền rồi bật camera lên thôi. Không ngờ việc làm ăn lại càng ngày càng phát đạt.

Theo lời Bạch Khai nói, người chủ đầu tiên ở căn biệt thự lần này là một khách quen của cửa hàng online của hắn. Vị khách này tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, gia cảnh cũng giàu có, không biết có phải do ảnh hưởng từ gia đình hay không mà rất mê tín. Sau khi tìm được cửa hàng trên mạng của La Đại Tị, người nọ chỉ đích danh hắn xem tướng cho mình, đã vậy còn đồng ý trả rất nhiều tiền để khỏi phải xếp hàng chờ đến lượt.

Đã nhận tiền thì phải làm đàng hoàng, ngay tối hôm ấy La Đại Tị liền sắp xếp một buổi xem tướng cho người nọ. Người phụ nữ này rất xinh đẹp, ngũ quan hài hòa rõ ràng, tuy khuôn mặt không thuộc loại tràn đầy phúc khí, nhưng số mệnh cũng tính là yên ổn khỏe mạnh cả đời. Thông thường nghề xem tướng đều đi ngược lại với thẩm mỹ hiện đại, tức là người mà chúng ta cảm thấy xinh đẹp chưa chắc đã có tướng mạo tốt, đây là hai vấn đề khác nhau.

Lần này kiếm tiền quá đơn giản, La Đại Tị chỉ cần nói vài câu là xong, bởi vì thật sự chẳng có gì để dặn cả. Ai dè người phụ nữ kia không chịu, cho rằng độ phân giải của camera thấp nên kết quả không chính xác, năng nặc đòi chụp ảnh gửi qua. Dù sao người ta cũng trả nhiều tiền, La Đại Tị không tiện từ chối. Nhưng sau khi nhận được bức ảnh, hắn mới đột nhiên phát hiện người phụ nữ này yêu cầu như vậy hoàn toàn có nguyên nhân. Trên tấm ảnh có độ nét cao rất dễ nhận ra, trong lòng trắng mắt của người phụ nữ có hai chấm đen nhỏ đối xứng kích cỡ bằng nhau, hệt như có bụi bẩn bay vào mắt.

La Đại Tị không dám coi thường nữa, bởi vì hai chấm đen trông có vẻ bình thường, nhưng tương truyền người có chấm đen trong đôi mắt có thể thấy được ma quỷ, chúng ta vẫn hay gọi là mắt quỷ. Còn ngôn ngữ trong nghề bọn họ gọi là "Thiên đế sa", ý nằm trên mặt chữ, truyền thuyết kể rằng người sinh ra có Thiên đế sa đang giúp Ngọc Hoàng Đại Đế quan sát mọi việc trên thế gian. Ngọc Hoàng Đại Đế ở trên trời, mặc dù có thể nhìn xuống phàm trần, nhưng xét cho cùng cũng không thể xem hết được từng ngóc ngách, đành phải chọn ra vài người như vậy. Theo cách so sánh của La Đại Tị, chuyện này giống như Thiên Đế đặt camera chạy bằng cơm dưới nhân gian, lẫn trong cuộc sống của dân chúng, có thể xem bất cứ lúc nào.

Khi ấy La Đại Tị rất khó xử, theo lý thuyết thì hắn không thể nhắc nhở đối phương được, nghe bảo sẽ dễ giảm thọ, hắn vẫn còn muốn sống để kiếm tiền. Nhưng bây giờ đối phương đã tìm tới tận cửa, lỡ như người ta biết được vài kiến thức trong

nghề, hắn lại không nói được gì thì sẽ bị người ta chửi là bọn bịp bợm. Thế là hắn đâm ra do dự.

Ai ngờ đang lúc lưỡng lự, người phụ nữ kia bỗng nhiên thú thật rằng cô ta từng đi phẫu thuật thẩm mỹ. Mấy năm trước khi vừa tốt nghiệp đại học, cô ta cảm thấy bản thân mình gần như hoàn hảo không chỗ chê, chỉ mỗi gương mặt này khiến cô ta không hài lòng. Thời đại bây giờ người ta cực kỳ coi trọng vẻ ngoài, mà nhà cô cũng không thiếu tiền nên mới quyết định đến Hàn Quốc sửa mặt. Trước khi phẫu thuật, người phụ nữ cũng hơi phân vân, gia đình cô làm kinh doanh nên khá mê tín, hồi trước hay nghe người lớn kể chuyện vợ chồng khắc chết nhau, nhiều trường hợp tan cửa nát nhà, cô cũng sợ chuyện này sẽ xảy ra với gia đình mình. Thân thể tóc da không chỉ do cha mẹ ban cho mà còn nhờ trời phú, nếu động dao kéo thì e rằng lại nảy sinh bất trắc.

Vậy nên người phụ nữ mới đặc biệt tìm tới một thầy tướng số xem cho mình, không chỉ phẫu thuật trở nên xinh đẹp mà còn phải mang theo phúc khí và tài vận cho gia đình, kéo dài tuổi thọ. Yêu cầu này rất khó, đương nhiên giá cả cao ngất, sau khi tiêu một đống tiền, cuối cùng cho ra một gương mặt như bây giờ.

Qua thời gian hồi phục sau phẫu thuật, người phụ nữ cho rằng mình chuẩn bị nghênh đón một số mệnh mới, tuy nhiên cô dần phát hiện những việc lạ tìm tới không ngừng.

Đầu tiên, cô thường xuyên nhìn thấy cha mẹ mình đi khắp nhà vào buổi tối, nhưng mỗi lần gọi lại không trả lời. Nhà cô là biệt thự đơn lập, diện tích rất lớn, cha mẹ đã có tuổi, ban đầu cô cũng không để ý, chỉ nghĩ rằng mình kêu quá nhỏ nên hai người không nghe thấy mà thôi. Thế nhưng dần dần cô nhận ra cha mẹ đi quanh nhà không phải là cha mẹ mình, bởi vì nhiều lần cô đã tận mắt thấy mẹ xuống phòng bếp dưới tầng, nhưng khi lên lầu lại bắt gặp mẹ mình đi ra từ trong phòng. Biệt thự có lớn đến mấy cũng chỉ có một cầu thang, mẹ cô chẳng thể nào lặng lẽ chạy lên lầu được. Hơn nữa sau khi hỏi, mẹ cô cũng phủ nhận chuyện đi xuống phòng bếp.

Bản thân cô cũng là người mê tín, ngay từ đầu đã không nghĩ đến chuyện gặp ảo giác mà đoán rằng mình gặp phải rắc rối vì phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng cô lại không dám nói với người nhà. Trước khi phẫu thuật, cha mẹ cô cũng không ủng hộ, bây giờ xảy ra chuyện, cô sợ lại bị trách cứ nên đành cắn răng chịu

đựng một mình, vừa tìm kiếm nguyên nhân vừa nghiên cứu cách giải quyết.

Tuy nhiên vài ngày sau, người phụ nữ bỗng phát hiện một bóng người mới xuất hiện trong nhà mình. Điều đáng sợ hơn là cô hoàn toàn không hề biết bóng người này.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 61: Đi đến

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Mọi chuyện đã đến nước này, người phụ nữ biết rằng mình không thể giấu giếm được nữa. Cô nhanh chóng nói hết tất cả cho cha mẹ nghe, cha cô ta đương nhiên còn mê tín hơn cả con gái mình, sau một đêm mất ngủ đã lập tức đưa con gái đi tìm ông thầy tướng số từng tạo hình gương mặt mới cho cô ta.

Lúc hai người tìm đến thì nhà ông ta đã bỏ trống, điện thoại cũng không gọi được, hai cha con gần như sắp khóc, chạy đôn chạy đáo khắp nơi để tìm cách giải quyết, lại mang về nhà thêm nhiều đồ trấn trạch trừ tà, đúng là có bệnh thì vái tứ phương.

Mạng lưới quan hệ của cha cô ta rất rộng, có thể tìm được vài người thực sự hiểu biết về phương diện này. Tuy nhiên có người giỏi về phong thủy nhưng lại không rành về xem tướng, thế là mỗi người lại cho ra một đáp án khác nhau. Cha cô ta nghe vậy cũng chẳng xác định được cái nào đúng, đành lưỡng lự mãi.

Trong khoảng thời gian này, người phụ nữ tìm đến La Đại Tị để xem tướng. Khi ấy cô ta nghe theo sự giới thiệu của bạn bè nên tới đây với tâm thế thử vận may một lần.

La Đại Tị đã xem qua tướng mạo của người phụ nữ nhưng không dám nói thẳng kết quả, chỉ bảo rằng tình hình của cô ta khá đặc thù, hẹn gặp lại vào ngày mai. Người phụ nữ thấy La Đại Tị hình như biết được gì đó, bèn bày tỏ lòng cảm kích rồi mới tắt máy. Còn La Đại Tị cân nhắc cả một đêm, hắn muộn phiền không phải vì chuyện của người phụ nữ, mà vì suy xét làm sao để tiếp tục kiếm tiền mà vẫn giữ được danh tiếng cho mình.

Ngày hôm sau, La Đại Tị bèn nghĩ ra một kế, hắn không nói cho người phụ nữ biết về chấm đen trong đôi mắt cô ta, chỉ bóng gió nêu lên cách giải quyết. Từ xưa đã tồn tại "Thiên đế sa", có không ít biện pháp để xử lý. La Đại Tị chọn cách nổi

tiếng nhất, đó chính là bôi chu sa lên mí mắt liên tục 7749 ngày, "Thiên đế sa" sẽ bị hóa giải.

Khi đó người phụ nữ cảm tạ hắn không ngừng, bảo rằng chỉ cần cách này hiệu nghiệm thì chắc chắn cô ta sẽ gửi thêm tiền hậu tạ. La Đại Tị chỉ qua loa khách sáo vài ba câu, sau đó liền vứt chuyện này ra sau đầu.

Một tháng trôi qua, La Đại Tị thử liên lạc với người phụ nữ kia, không phải vì tiền mà vì hắn cũng chưa từng thử qua phương pháp này, từ nhỏ đến lớn cũng chưa nghe người trong nhà nói về hiệu quả của nó, hắn chỉ muốn hỏi thăm chút kinh nghiệm để tích lũy cho sau này mà thôi.

Ai dè hắn không liên hệ được với người phụ nữ kia, mặc dù thấy kỳ quặc nhưng hắn chỉ nghĩ vấn đề của cô ta đã được giải quyết, bỗng dưng đổi ý không muốn gặp lại hắn nữa, thành ra hắn cũng chẳng thèm hỏi thăm tiếp. Không ngờ mấy ngày sau, người nhà cô ta đột nhiên tìm tới La Đại Tị, nói rằng người phụ nữ kia đã chết!

Lúc này La Đại Tị mới bắt đầu lo lắng, cho dù cái chết của cô ta có liên quan đến hắn hay không, nhưng hắn vẫn là người đã đưa ra giải pháp cho cô ta, chắc chắn hắn sẽ không thoát được can hệ. La Đại Tị mất ăn mất ngủ đến gần như muốn bỏ trốn, nhưng kỳ lạ thay, tuy trong giọng nói vẫn tràn đầy oán trách, nhưng người nhà cô ta hình như cũng không có ý truy cứu trách nhiệm với hắn. Chẳng những không đòi gặp mặt La Đại Tị mà còn không hề báo cảnh sát. Càng bất ngờ hơn, sau vài ngày La Đại Tị nơm nớp sống trong lo sợ, người nhà cô ta cũng chẳng liên lạc với hắn nữa, cho dù hắn thử hỏi thăm qua mạng vài lần thì đều như đá chìm đáy biển.

Đáng lẽ mọi việc cứ âm thầm kết thúc như vậy thì hắn mừng còn không kịp. Có thể người ta đã tìm được nguyên nhân thật sự rồi, nhưng hắn đã sai, không quá mấy ngày sau, hắn nghe ngóng được một tin tức trong giới, đó là có một "Thiên đế sa" đã chết, hơn nữa còn kéo theo cả cha mẹ mình chôn cùng.

"Thiên đế sa" rất ít ỏi, theo cách nói của La Đại Tị, đa phần đều ở trong bệnh viện tâm thần, cực hiếm người tự biết mình là Thiên đế sa, có biết cũng không dám nói ra, bởi vì sẽ dễ bị người khác lợi dụng. Bình thường càng chẳng thể gặp được một Thiên đế sa, vậy nên chuyện có liên quan đến Thiên đế sa vẫn luôn là tin hot trong giới, đã thế lần này còn dính đến người chết.

Sau khi La Đại Tị hỏi thăm mới biết được, Thiên đế sa này đã nấu một nồi nước trong nhà mình, không rõ bên trong cho độc gì, vừa uống vào đã chết ngay tại chỗ. Lúc đó cha mẹ cô ta đang làm việc ở nơi khác nên không biết, đến khi về nhà mới phát hiện thi thể đang bốc mùi của con gái. Hai vợ chồng già vô cùng đau đớn, nhưng chưa đến hai ngày sau, chuyện tang lễ của người chết còn chưa xong thì hai vợ chồng nhà họ cũng ra đi đột ngột. Lần này cả hai gặp tai nạn giao thông, không ai sống sót.

La Đại Tị nghe xong đã nổi hết da gà, Thiên đế sa chết đột ngột khác với người thường, trong nghề của hắn có câu, người thường mất bảy năm tan biến, Thiên đế sa lại mất bảy mươi năm, hơn nữa hoàn toàn không thể đầu thai, cho dù dưới âm phủ có tổ chức hội quay số rút thăm trúng thưởng đầu thai kiếp sau đi nữa. Có thể hiểu thế này: tương truyền đây là hình phạt của bề trên, nói cho cùng bạn là tài sản thuộc về Ngọc Hoàng Đại Đế, chưa dùng hết mà đã tự mình phá hủy thì sao được.

Cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì La Đại Tị không rõ lắm, nhưng nghe sơ cũng biết cái chết của người phụ nữ có liên quan đến hắn, chẳng qua bây giờ không còn ai truy cứu mà thôi. Tuy hắn không hiểu biết nhiều về phương diện này, nhưng rõ ràng cái chết của đôi vợ chồng già hoàn toàn không đơn giản. La Đại Tị bồn chồn không yên, thứ nhất là cắn rứt lương tâm, thứ hai là hắn cũng rất lo lắng, chỉ sợ mình bất cẩn rước họa vào thân.

Mất nửa năm thấp thỏm ở nhà, cuối cùng La Đại Tị vẫn cảm thấy không ổn, hắn cần phải tự mình đến xem. Hắn hỏi thăm được địa chỉ nhà của người phụ nữ kia, lúc đến nơi mới phát hiện trong nhà đã có người khác ở, đó là họ hàng của cô ta được kế thừa căn biệt thự này. La Đại Tị thấy thế định quay về, nhưng sau khi hàn huyên mấy câu với chủ nhà thì mới biết được vấn đề trong căn nhà vẫn chưa được giải quyết xong.

La Đại Tị sợ mình không đủ khả năng để xử lý, thậm chí còn xui xẻo mất cả mạng, bấy giờ hắn mới liên hệ với Bạch Khai đã quen từ trước. Chuyện về căn nhà sẽ giao cho chúng tôi xử lý, hắn không cần lợi nhuận, chỉ cần biết được chân tướng mọi việc là đủ rồi.

La Đại Tị kể đến nỗi nước miếng văng đầy trời, uống hết ấm trà này đến ấm trà khác. Cuối cùng tôi cũng hiểu được, hóa ra là hắn muốn chúng tôi giúp hắn chùi mông. Tôi chưa hỏi kỹ hơn về căn nhà, hắn là lợi nhuận sẽ không đến mức nào, có vẻ

Bạch Khai đã đồng ý rồi, tôi cũng đành gật đầu theo. Vậy nên ba chúng tôi hẹn nhau ngày mai cùng xuất phát, La Đại Tị bèn đi về trước.

Bạch Khai ở lại trò chuyện với tôi thêm vài câu, y nói rằng ngôi nhà này đúng là hơi khó nhằn, nhưng ít nhất vẫn nằm trong phạm vi khống chế của y, khuyên tôi đừng quá lo lắng. Vả lại căn biệt thự còn được hứa hẹn tặng không, nếu giờ mà buông tay thì tiếc lắm.

Tôi cũng nghĩ như vậy, bèn không nói thêm gì nữa, chỉ tiện thể hỏi thêm đôi ba câu. Thiên đế sa chết có khác gì với oan hồn bình thường không?

Bạch Khai giải thích, oan hồn chia ra rất nhiều loại, căn cứ vào oán khí hoặc âm khí, còn một căn cứ khác là xem thử oan hồn này bị mù hay không. Oan hồn bị mù nghĩa là oan hồn không thể thấy được người sống, hoặc bị coi là mù, không bị người ta lợi dụng thì sẽ chẳng bao giờ làm hại người khác. Còn oan hồn không mù thì ngược lại, có ý thức của riêng mình, cho dù làm việc ác hay việc thiện thì đều xuất phát từ ý chí của nó. Thiên đế sa là loại không bị mù, đã thế còn nhìn rất rõ. Cho dù anh có thân phận như thế nào, người ta chỉ cần liếc mắt một cái là biết được. Vào thời cổ đại, nhiều bậc đế vương muốn biết về vận mệnh đất nước sẽ đi hỏi linh hồn Thiên đế sa, đảm bảo vô cùng chính xác.

Tôi nghe xong hơi chột dạ, nhưng bây giờ cũng chẳng thể lùi bước được nữa. Đêm đó tôi cố gắng đánh một giấc thật ngon, trưa hôm sau, ba chúng tôi lên máy bay đến Chiết Giang.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 62: Ngụp nước

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi đã đến Chiết Giang nhiều lần, nơi đây cũng không có gì đáng tham quan. Sau khi xuống máy bay, ba chúng tôi tìm một khách sạn ở tạm rồi ngay lập tức đến thăng căn biệt thự.

Căn biệt thự nằm trong khu nhà giàu, đâu đâu cũng là những chiếc xe đắt tiền. Ngôi nhà được xây theo phong cách châu Âu, nhìn từ bên ngoài trông khá tinh tế. Trước nhà có một khoảng sân rộng rãi, nếu có thể mua được nó thì chuyến đi lần này cũng không uổng công.

Sau khi vào nhà, một người phụ nữ đứng tuổi tiếp đón chúng tôi, bà ta ăn mặc sành điệu, chắc chắn quần áo không hề rẻ chút nào, tuy nhiên trên gương mặt bà ta lại đong đầy vẻ sầu muộn.

Người phụ nữ trung niên quen biết La Đại Tị, vì vậy tôi cũng chẳng cần lên tiếng, bèn im lặng nghe hai người hàn huyên vài câu. Hóa ra bà ta là chủ nhà này, người gặp chuyện chính là con gái bà ta.

La Đại Tị ngồi ra phía sau tôi để cho người phụ nữ kể lại tường tận mọi chuyện. Chắc hẳn trước đây hắn ta đã nói rằng chúng tôi là cao nhân, vậy nên người phụ nữ tỏ ra rất khách khí, mỗi lần nhắc tới chúng tôi là lại dùng kính ngữ, khiến tôi cảm thấy khá mất tự nhiên.

Câu chuyện của bà ta rất đơn giản. Con gái nhà họ cũng gặp vấn đề giống như người chết trước kia, thường hay thấy bóng người tới lui khắp nhà vào buổi tối, nhất là sau nửa đêm. Ban đầu là những bóng dáng quen thuộc như người thân trong nhà, sau đó dần dần trở nên xa lạ. Hồi trước nhà họ cũng không quá giàu có, kế thừa được khối tài sản này mới bắt đầu phất lên, vì thế họ cũng không mê tín. Lúc đó họ chỉ nghĩ rằng mình trông gà hóa cuốc nên mới đi bệnh viện khám, rốt cuộc chẳng giải quyết được gì. Sau đó người phụ nữ này nghe lời xúi giục của

hàng xóm và bạn bè, bèn mời một thầy phong thủy tới nhưng cũng vô ích.

Gia đình họ dự định chờ đến kỳ nghỉ dài hạn rồi đi lễ chùa cúng bái, ai ngờ chưa gì con gái họ đã xảy ra chuyện.

Người phụ nữ nói đến đây liền nghẹn ngào bật khóc. Tôi ngại hỏi tiếp, đành phải chờ bà ta bình tĩnh lại. Sau khi xảy ra chuyện, tối nào bà ta cũng không thể ngủ ngon. Một hôm nọ khoảng hơn ba giờ sáng, bà ta đang nửa mê nửa tỉnh thì bỗng nhiên cảm thấy trong nhà có động tĩnh lạ thường. Bà ta cứ tưởng là nhà có trộm nên mới đánh thức chồng mình dậy, hai người rón rén lần theo tiếng động, phát hiện ra âm thanh này truyền đến từ trong phòng con gái.

Con gái họ mới ngoài hai mươi, thức đêm chơi điện thoại cũng là chuyện bình thường. Hai người vốn chẳng để bụng, định đi vào dặn con ngủ sớm rồi thôi, không ngờ cảnh tượng bên trong khiến hai vợ chồng đều hoảng hồn. Con gái họ đang bò qua bò lại trên sàn nhà giống như động vật bị nhốt trong lồng. Hai vợ chồng sợ hãi đỡ con gái dậy, các khớp của con đã trầy trụa, không rõ đã bò như vậy được bao lâu.

Sau khi con gái họ được đỡ lên giường, tuy không giãy giụa kịch liệt nhưng thần trí vô cùng hoảng loạn, không nghe lọt tai bất cứ lời nói nào, chỉ hơi sơ hở là cô lại bò xuống đất.

Trước đây trong nhà xảy ra chuyện nhưng chưa có thương vong nên họ cũng không quá để tâm, nhưng giờ mọi việc đã đến nông nỗi này, cuối cùng hai vợ chồng mới thật sự tin rằng có ma quỷ quấy nhiễu.

Sáng sớm hôm sau, hai vợ chồng không đưa con đi bệnh viện mà lại tìm một thầy phong thủy tới xem. Sau khi thầy xem xong mới phán, đây không giống như bị nhập xác nên không dễ xử lý, cho dù bọn họ hứa hẹn trả bao nhiêu tiền thì ông ta vẫn lắc đầu bỏ về. Hai vợ chồng lâm vào đường cùng, đến tuổi này, nhiều người đã không còn sống vì bản thân nữa, họ gửi gắm tất cả hy vọng của mình vào con cái, vậy nên hai người cảm thấy rất tuyệt vọng. Ngay khi bọn họ chuẩn bị bán hết tài sản để đưa con gái ra ngoài tìm cao nhân thì La Đại Tị bất ngờ tìm đến tận cửa, vì thế bọn họ mới kiên nhẫn đợi thêm mấy ngày.

Tôi nghe người phụ nữ nói xong thì lập tức nhìn sang Bạch Khai, y không tỏ vẻ gì, chỉ tò mò quan sát cách bày trí trong căn nhà. Dù sao bây giờ người phụ trách giao tiếp cũng là tôi,

tôi đành bảo người phụ nữ đưa chúng tôi đi xem tình hình của con gái bà ta rồi mới tính tiếp được.

Người phụ nữ dẫn chúng tôi lên tầng hai, tôi tranh thủ tính toán giá trị cụ thể của ngôi nhà, đồng thời theo bà ta vào phòng ngủ. Trong phòng có một người bị trói trên giường, vì đối phương nghiêng đầu nên không thể thấy rõ mặt mũi, trên người mặc một bộ đồ ngủ của nam. Tôi tiến lại nhìn, đây là một cô gái xinh xắn, chẳng qua sắc mặt trắng nhợt. Tôi vội đẩy Bạch Khai ra phía trước, cô gái không ngủ mà chỉ lặng lẽ trợn ngược đôi mắt giống như người chết không nhắm mắt, tôi thấy hơi khó chịu.

Ngược lại Bạch Khai rất tự nhiên ngồi xuống giường người ta, sau đó huơ huơ tay trước mặt cô gái, thấy cô không phản ứng, y bèn lấy tay bịt miệng đối phương.

Tôi vô cùng lo lắng, dù sao người ta cũng là con gái, tôi chỉ sợ Bạch Khai làm ra hành động khiếm nhã gì đó. May mà Bạch Khai lập tức đứng dậy kéo tôi sang một bên nhỏ giọng thương lượng.

Tôi hỏi, tình hình sao rồi? Bị nhập à?

Bạch Khai khẽ đáp, hơi rắc rối, nếu theo như lời người phụ nữ kia kể, bò trên mặt đất thì khả năng cao là bị động vật nhập vào, nhưng tôi vừa huơ tay xem thử thì cô ta lại không cắn, hay là anh thử xem?

Kỳ thật tôi không định hy sinh thân mình, nhưng nghe Bạch Khai nói vậy làm tôi hơi tò mò, bèn bước lại gần cẩn thận quan sát. Đôi mắt của cô gái dại ra, dù mở to nhưng không rõ đang nhìn gì.

Tôi nghĩ, lẽ nào cô ta bị động vật ăn cỏ nhập xác? Không thì là động vật ăn côn trùng? Tôi đang tính bẻ lá cây dùng thử xem thì Bạch Khai đã bưng một chậu nước đến, nhẹ nhàng đặt lên tủ đầu giường.

Tôi biết y đang chuẩn bị ra tay, bèn yêu cầu La Đại Tị và người phụ nữ trung niên đi ra ngoài, còn mình thì lùi ra gần cửa nhường chỗ cho Bạch Khai. Mẹ cô gái vốn còn hơi do dự, dù sao cũng không thể yên tâm khi để hai tên đàn ông ở trong phòng cùng con gái mình được. Tuy nhiên nghe La Đại Tị khuyên nhủ mấy câu, bà ta cũng không phản đối nữa.

Bạch Khai có vẻ rất nghiêm túc, sau khi trong phòng không còn ai khác, y liền hít một hơi thật sâu rồi úp cả mặt vào trong

chậu nước. Dung tích phổi của y khỏe hơn tôi rất nhiều, một lúc sau y mới đứng thẳng người dậy, lau mặt.

Nãy giờ tôi vẫn không dám làm phiền, lúc này mới hỏi y đang làm gì. Bạch Khai nhổ một bãi nước miếng rồi giơ tay ra, bấy giờ tôi mới thấy trên ngón tay y chẳng biết từ khi nào đã buộc một sợi chỉ màu đen, đầu kia buộc vào ngón tay của cô gái.

Quái lạ, chẳng thấy cái mẹ gì cả! Bạch Khai tháo sợi chỉ ra đưa cho tôi, Tiểu Khuyết, anh thử xem.

Nếu là trước đây thì phản ứng đầu tiên của tôi sẽ là từ chối ngay lập tức, nhưng ban nãy tôi đã tận mắt trông thấy nội thất sang chảnh xa hoa của căn biệt thự này, từng cọc tiền đã choán hết tâm trí tôi. Tôi liền nhận lấy theo bản năng, Bạch Khai nhanh nhẹn buộc sợi chỉ vào ngón tay tôi, chưa kịp để tôi lấy hơi đã ấn thẳng đầu tôi vào trong nước.

Tôi miễn cưỡng mở mắt ra, ngoại trừ bọt khí thì tôi chẳng thấy gì cả. Tôi cố gắng nín thở, trong nước dần tĩnh lặng lại nhưng vẫn không có gì khác lạ. Một lúc sau, tôi khua tay muốn ngẩng đầu lên, Bạch Khai cứ kiên quyết nhấn đầu tôi xuống. Ban nãy tôi còn chưa chuẩn bị kỹ, sắp hết hơi đến nơi rồi. Thoáng chốc đầu óc tôi trở nên choáng váng, trước mắt tối sầm lại.

Tôi giãy giụa theo bản năng, không biết vì sao mà trong đầu tôi chợt nảy ra một suy nghĩ, mả cha nó dù sao tôi cũng mang họ Giang, lỡ như chết đuối trong chậu rửa mặt thật thì chẳng phải là chuyện hề nhất năm sao?!

Ngay lúc thiếu oxi đến hoa mắt váng đầu thì tôi chợt thấy có gì đó trong nước, nhưng tôi chưa kịp nhìn cho rõ, Bạch Khai đã buông tay ra, tôi xụi lơ ngã ngồi trên đất, phải mất một lúc lâu sau mới trở lại bình thường.

Bạch Khai thấy tôi đã khôi phục bèn ung dung hỏi tôi có thấy gì không.

Mặc dù tôi rất tức giận, nhưng vì căn biệt thự này nên tôi đành nhịn xuống. Tôi nhớ lại những thứ đã bắt gặp trong nước, chẳng thể xác định nổi là do mình thật sự nhìn thấy hay là do ảo giác. Chắc hẳn nhiều người cũng từng trải qua rồi, thậm chí chẳng cần phải nín thở, chỉ cần lấy đại thứ gì đó che mắt lại vẫn có thể thấy được một vài hình thù kỳ quái.

Tôi cẩn thận hồi tưởng lại, hình ảnh chớp nhoáng lướt qua quen thuộc lạ thường. Tôi nhìn chậu rửa mặt, mặt nước phẳng lặng phản chiếu bóng tôi. Tôi bỗng nhiên nhận ra thứ tôi nhìn thấy là gì, đó là một khuôn mặt. Tuy nhiên khuôn mặt này

cách quá sát, gần như mũi chạm mũi nên tôi mới không nhận ra.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 63: Bản lĩnh của La Đại Tị

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Mặc dù tôi vẫn chưa rõ mục đích của những việc Bạch Khai vừa làm, nhưng đột ngột xuất hiện một gương mặt như vậy cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì…

Tôi kể lại tất cả cho Bạch Khai nghe, nhưng ấn tượng về khuôn mặt nọ quá mơ hồ nên không thể miêu tả chi tiết được, thậm chí tôi còn chẳng biết ngũ quan có đầy đủ không.

Bạch Khai châm điếu thuốc, dường như y cũng cảm thấy rất kỳ quặc. Tôi vốn nghiện thuốc lá, nhưng dù sao đang ở trong nhà người ta nên mới phải cố nhịn xuống, thấy thế tôi cũng mở cửa sổ ra rồi tự châm cho mình một điếu.

Bạch Khai giải thích, thật ra vừa rồi chẳng có huyền cơ gì cả, tuy đôi mắt của cô gái kia đờ đẫn nhưng không có nghĩa là không nhìn thấy, có lẽ thứ cô ta thấy thì chúng ta lại không thấy được. Biện pháp bạn nãy xem như để liên thông với cô gái, những gì mà đôi mắt cô ta nhìn thấy cũng sẽ phản chiếu trong nước. Trước đây y đã từng dùng cách này nhiều lần, khả năng diễn đạt của một số người không tốt, nói rằng mình có thể nhìn thấy ma quỷ nhưng lại chẳng thể miêu tả ra được, thế là y đành phải tự mình xem xét.

Hình như Bạch Khai cảm thấy hơi mất mặt, sự tự đắc thường ngày đã hoàn toàn bị dập tắt, y cứ ngồi đó nhả từng hơi khói. Ngược lại trong lòng tôi rất sảng khoái, có vẻ vì tôi ăn tro cốt nên âm khí mới nặng hơi y. Nhưng tôi vẫn không hiểu, nếu cô gái kia thật sự thấy được khuôn mặt bí ẩn đó, vậy chẳng phải có một người cứ dán sát mặt vào cô ta sao?

Tôi khẽ liếc nhìn sang, cô gái vẫn lẳng lặng nằm im trên giường. Mỗi lần nghĩ đến một thứ đáng sợ không thể nhìn thấy đang áp mặt lên cô gái, tôi lại dựng cả lông tơ tóc gáy.

Bạch Khai ném điếu thuốc qua khung cửa sổ mà vẫn chưa thể nghĩ ra cách giải quyết. Tội bèn bàn bạc với y, nếu chỗ này tạm thời chưa có manh mối thì chi bằng quay về để suy nghĩ thêm, như vậy chúng ta khỏi phải lúng túng nữa. Vả lại tôi cũng hơi đói bụng rồi, có thực mới vực được đạo chứ.

Bạch Khai chửi tục một câu, cuối cùng vẫn nghe theo lời khuyên của tôi. Hai chúng tôi ra ngoài từ biệt bà chủ nhà rồi tìm cớ trở về để chuẩn bị, sau đó lên đường quay lại khách sạn.

Sắc mặt người phụ nữ và La Đại Tị đều toát lên vẻ vui mừng, bà ta còn tiễn chúng tôi ra đến tận cổng khu biệt thự rồi mới lưu luyến quay vào nhà.

Sau khi lên xe, tôi kể lại tình hình hiện tại cho La Đại Tị nghe, hắn ta im lặng một hồi lâu. Rắc rối vẫn chưa được giải quyết, chuyện của chúng tôi cũng chưa hoàn thành, ba người đều cảm thấy tràn ngập thất bại. Đến tận khi ăn cơm xong mà vẫn không ai buồn mở miệng, chờ đến lúc lên giường, tôi và Bạch Khai mới cùng nhau ngồi lại để nghĩ cách.

Tôi đề nghị, nếu ban ngày không xử lý được thì cứ chờ đến tối như thường lệ, có lẽ buổi tối mới có chuyển biến.

Bạch Khai bảo rằng vô ích, bệnh liệt dương đâu phân biệt ngày hay đêm, chuyện này khác với xem nhà.

Thảo luận một hồi vẫn không có kết quả, chúng tôi quyết định đi ngủ. Hôm nay ngủ sớm cũng vì mệt mỏi suốt cả một quãng đường dài, nhưng đến khoảng hơn mười một giờ tối, La Đại Tị đến gõ cửa phòng chúng tôi. Tôi buồn ngủ ríu cả mắt nhưng vẫn phải ra mở cửa cho hắn vào.

La Đại Tị lập tức vào thẳng vấn đề, nếu nhìn thấy khuôn mặt thì đến lượt hắn lên sàn rồi. Người ngoài nghề nhìn mặt nào cũng thấy giống nhau, hắn thì khác, kể cả đối tượng là nữ chính phim Hàn thì hắn vẫn có thể nhìn ra khác biệt. Hắn nghĩ, nếu chuyện này có liên quan tới hắn thì không thể trốn tránh được. Ngày mai cứ dùng cách cũ, chẳng qua hắn sẽ là người ngụp mặt xuống nước.

Tôi và Bạch Khai nghe vậy rất hào hứng, lời La Đại Tị vô cùng hợp lý. Bạch Khai khịa tôi vài câu, xem người ta giác ngộ chưa kìa. Sau đó hai chúng tôi vội vàng đi ngủ để dưỡng sức cho ngày mai.

Hôm sau là ngày cuối tuần, vừa vào cửa biệt thự, tôi mới phát hiện ông chủ nhà cũng có ở đây. Ông ta trông còn buồn phiền

hơn vợ mình rất nhiều, có vẻ trước đây ông ta là người lao động chân tay, nói chuyện thật thà, không hỏi gì nhiều, chỉ đứng một bên im lặng hút thuốc.

Cô gái kia vẫn như hôm qua, tuy nhiên bộ đồ ngủ trên người đã được thay mới, hoa văn vẫn vậy, chỉ thay đổi về màu sắc mà thôi.

Sau khi Bạch Khai đóng cửa lại, tôi đứng gần đó còn ngửi thấy khói thuốc lá từ bên ngoài của ông chủ nhà. Nếu không phải đang ở trong tình cảnh này, tôi thật muốn xuất khẩu thành thơ, ôi tình cha lặng lẽ như làn khói!

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, La Đại Tị không chút do dự mà vùi đầu vào chậu nước. Tôi ở bên cạnh vẫn luôn âm thầm tính thời gian, quả nhiên dung tích phổi tỷ lệ thuận với độ khoác lác, La Đại Tị nín thở khoảng hai phút, lúc nhổm dậy hô hấp vẫn bình thường. Sau khi hắn dùng khăn lông tôi đưa cho để lau khô mặt, tôi mới phát hiện sắc mặt hắn xanh mét.

Bạch Khai lập tức tóm lấy La Đại Tị hỏi, tình hình sao rồi?

Bất ngờ thay, La Đại Tị khua tay làm động tác suỵt, kéo chúng tôi lại khẽ nói, trời má ơi, anh Bạch, sai rồi! Hắn chỉ cô gái kia, chửi: Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp ý anh là sao? Mau nói xem anh thấy gì? Bạch Khai vội đến nỗi suýt ra tay.

Tôi muốn nói… gương mặt kia chính là mẹ của cô gái! La Đại Tị còn cố ý nhấn mạnh.

Tôi nghe xong lập tức sững sờ, vẻ mặt Bạch Khai cũng thoắt cái biến sắc. Cái gì? Đờ mờ! Thế hóa ra người phụ nữ kia là hàng pha kè ư?

Chúng tôi đồng thời quay đầu nhìn cửa phòng, dựa theo tình tiết trong phim kinh dị, một khi nhân vật chính phát hiện ra bí mật động trời như vậy thì kẻ xấu đã ở ngay sau lưng rồi, may mà cửa phòng vẫn đang đóng kín. Tôi thở dài hỏi, anh chắc chứ? Nếu vậy thì tại sao mẹ cô ta lại muốn chúng tôi tới xem?

Tiểu Khuyết, chỉ số thông minh của anh tăng đáng kể đấy! Dường như Bạch Khai nghĩ tới điều gì, có lẽ chuyện này cũng đúng.

Ba người nói đến đây thì có tiếng gõ cửa, chúng tôi vờ đi ra mở cửa như bình thường. Người gõ là ông chồng, có thể ông ta nghe được động tĩnh kỳ lạ bên trong nên mới không yên tâm.

Chúng tôi nhân cơ hội ra khỏi phòng. Tôi thật sự không yên lòng, chẳng biết phải xử lý như thế nào nữa, dù tôi từ bỏ căn biệt thự này nhưng làm sao có thể giả vờ như mình chưa biết gì được?

Tôi và Bạch Khai cùng trao đổi ánh mắt với nhau, y lắc đầu, tôi thấy vậy lại phải kiếm cớ đi về. Nhằm ra vẻ chuyên nghiệp, lần này tôi nói rằng thế cục đã làm xong, nhưng hiệu quả đến hơi chậm, không gấp được. Thời gian tới chúng tôi vẫn sẽ ở đây, thường đến thăm gia đình họ. Nói vậy coi như để lại cho mình một đường lui.

Người đàn ông không giỏi ăn nói nhưng thật sự rất tốt bụng, không chỉ muốn mời chúng tôi ở lại ăn cơm mà còn tặng cho mỗi người một bao thuốc lá lớn, rượu và thực phẩm chức năng. Chuyện này càng khiến tôi cảm thấy áy náy, đành khéo léo từ chối lời mời dùng bữa cùng bọn họ. Sau khi rời khỏi căn biệt thự, thấy không ai bám theo, tôi vội hỏi Bạch Khai có tính toán gì không, nếu chúng tôi đã đến đây thì không thể bỏ cuộc dễ dàng được.

Bạch Khai cũng đồng tình với tôi, chẳng qua y thật sự tiếc nuối căn biệt thự này. Hai chúng tôi tìm một quán cà phê để bàn bạc lại, Bạch Khai phân tích, y nghĩ chắc hẳn đôi mắt của La Đại Tị sẽ không nhầm. Nếu thứ dơ bẩn đang quấn lấy cô gái kia là bà mẹ, vậy thì chắc chắn bà chủ nhà đã bị nhập xác. Vấn đề là nó không có ý định giết người diệt khẩu, nhưng lại áp sát vào cô gái kia. Điều này quá sức kỳ quặc, nhiều ma quỷ đã từng cảm nhận được sự tuyệt vọng của cái chết, khó khăn lắm mới được hoàn dương, nhất định nó sẽ không bỏ qua. Khoan nói đến làm việc thiện, nó không làm điều ác đã là chuyện lạ rồi.

Tôi nghĩ, nếu dựa theo phân tích của Bạch Khai, khả năng duy nhất là thứ này có thể quen biết cô gái. Đây là chuyện hoàn toàn hợp lý, ai biết được tổ tiên nhà này có người chưa đi đầu thai, vô tình nhập vào cơ thể con cháu nên mới không muốn làm hại đến huyết mạch nhà mình.

Tôi nói lên suy nghĩ của mình, Bạch Khai và La Đại Tị đều gật gù đồng tình. Nhưng nếu vậy thì càng thêm phức tạp, đây là chuyện riêng của nhà họ, làm sao chúng tôi nhúng tay vào được.

Cuối cùng La Đại Tị đưa ra một ý tưởng, trong nghề xem tướng của bọn họ còn có một tuyệt kỹ ít người biết đến, đó chính là sờ cốt. Mặc dù không phải bất cứ một thầy tướng số

nào cũng đều biết sờ cốt, nhưng đa số vẫn nắm được, giống như việc đầu bếp cũng giỏi chạm khắc vậy.

Nói thẳng ra thì sờ cốt cũng là một kiểu đoán mệnh. Đoán mệnh chủ yếu chia ra hai loại, tiếp xúc và không tiếp xúc. Tiếp xúc cần có sự quan sát gần, không bắt buộc phải tiếp xúc cơ thể, ví dụ như xem chỉ tay, xem tướng mạo, sờ cốt. Còn không tiếp xúc, chẳng hạn như dùng bát tự tính toán, giải xăm cho người ta… Kỳ thật sờ cốt cũng là một môn khoa học thống kê, nhưng xét cho cùng vẫn chứa đựng huyền cơ to lớn.

Đặc biệt trong tình cảnh hồn không hợp với xác như thế này, La Đại Tị chỉ cần sờ là có thể hiểu được đại khái. Bởi vì số mệnh thuận theo hồn phách chứ không phải thân xác, nếu hồn thay đổi thì mệnh cũng sẽ đổi theo. Cứ thế, tướng mạo sẽ có sự biến hóa rõ rệt, mà xương cốt lại thay đổi nhanh hơn cả tướng mạo. Chỉ cần La Đại Tị tìm ra được dương thọ của linh hồn này kết thúc từ khi nào, sau đó đối chiếu lại với người thân quá cố của gia đình họ thì chắc chắn sẽ biết được người này rốt cuộc là ai, từ đó mới nghĩ cách để xử lý.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 64: Lời kể của bà chủ nhà

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Đối với chúng tôi, bây giờ chỉ có thể dò đá qua sông (*) mà thôi. Vì vậy sáng hôm sau, ba người lại tìm đến căn biệt thự.

(*) Dò đá qua sông (摸着石头过河): Đây là câu nói của Đặng Tiểu Bình, ví von về cải cách khi xưa. Khi qua sông phải ném đá trước để xem thử nước nông sâu thế nào, có nguy hiểm gì không. Hiểu đơn giản là làm việc phải chậm rãi, cẩn thận từng bước một.

Cha mẹ cô gái đều có nhà, thấy ba chúng tôi tới thì niềm nở tiếp đón, bận rộn chuẩn bị bữa trưa ngay từ sáng sớm. Tôi lén quan sát bà chủ nhà nhưng vẫn không thấy gì bất thường, cảm xúc lo lắng mong con gái mình mau chóng khỏe lại trông chẳng giống diễn kịch lắm.

Tôi không biết Bạch Khai và La Đại Tị thấy thế nào, riêng tôi lại thấy trong lòng chột dạ. Không biết nên nói gì, tôi bèn im lặng ngồi trên sô pha để cho La Đại Tị đi thăm hỏi tình hình.

La Đại Tị đã quen biết bà chủ nhà từ trước nên hắn ta nhanh chóng kéo chủ đề đến chuyện sờ cốt. Hắn bảo, lần này chúng tôi đã mất công tới đây, nếu cô gái kia vẫn không có chuyển biến gì mới, hai người lại cứ chiêu đãi nhiệt tình như vậy thì cũng khiến chúng tôi cảm thấy áy náy, chi bằng để tôi sờ cốt miễn phí xem như đáp lễ.

Hiển nhiên La Đại Tị là kẻ khôn ngoan từng trải, câu nào câu nấy cũng hợp lý không chê vào đâu được. Tôi âm thầm quan sát sắc mặt người phụ nữ hòng tìm ra sơ hở, ai dè bà ta đồng ý ngay lập tức rồi vươn tay ra trước mặt La Đại Tị.

Tôi châm cho mình một điếu thuốc, Bạch Khai cũng ngồi thẳng dậy. La Đại Tị sờ cốt nhanh hơn tôi tưởng nhiều, hắn cầm lấy tay của bà chủ nhà vuốt vài cái như đang đếm tiền là xong, sau đó hắn ta tuôn ra một đống lời khách sáo qua loa

cho có lệ. Bà chủ nhà cũng không nghi ngờ, vẻ mặt vẫn như thường, sau khi cảm ơn La Đại Tị lại tiếp tục vào bếp nấu ăn.

Trong phòng khách chỉ còn lại ba người chúng tôi, tôi biết mình không giúp được gì, bèn ngồi ở đầu kia sô pha canh chừng hai vợ chồng để cho Bạch Khai và La Đại Tị thương lượng với nhau. Thi thoảng quay lại nhìn, tôi thấy Bạch Khai và La Đại Tị thì thầm gì đó, lông mày nhíu chặt.

Một lúc lâu sau, Bạch Khai kiếm cớ ra ngoài mua thuốc lá, đánh mắt ra hiệu cho tôi đi theo. Hai chúng tôi đi thẳng ra con đường lớn mới dừng lại, tôi hỏi y, sao rồi? Tra được gì không?

Bạch Khai ừ một tiếng, nói, cách chân tướng không xa nữa, Tiểu Khuyết, trẫm lệnh cho ngươi đi chuẩn bị vài món đồ. Trẫm muốn xác nhận lần cuối cùng.

Tôi giục, có cứt gì nói nhanh lên!

Bạch Khai đè thấp giọng, y muốn tôi chuẩn bị một cái túi, chất liệu gì cũng được nhưng đừng trong suốt. Bên trong đựng mấy con dao nhỏ, vài cuộn băng dính to, tốt nhất nên có thêm dây thừng, nói chung cứ chuẩn bị giống như bọn bắt cóc tống tiền ấy. Sau khi mang vào nhà phải giấu kỹ sau lưng, đừng để người khác chú ý.

Tôi nghe vậy không khỏi thấp thỏm, đệch mẹ, Bạch Khai thấy căn biệt thự này không xử lý được nên định trắng trợn cướp luôn à?

Tôi hỏi, rốt cuộc anh định làm gì? Cướp của ư?

Bạch Khai vỗ bộp lên vai tôi, đến lúc đó anh sẽ biết, đi mau đi. Sau đó y liền quay người trở về.

Tôi cân nhắc, Bạch Khai không giống loại người thô lỗ như vậy, y thông minh hơn nhiều, chắc chắn mấy thứ đó có tác dụng đặc biệt khác. Nghĩ vậy, tôi bèn bắt xe đến siêu thị gần đấy để mua đồ.

Những thứ Bạch Khai cần đều rất dễ tìm, chỉ cần lượn siêu thị một vòng sẽ mua được hết. Nhưng vấn đề là khi tôi mua dao, tôi mới phát hiện hệ thống yêu cầu phải nhập tên thật, hơn nữa một người chỉ được mua một con dao. Bất đắc dĩ, tôi đành phải đi thêm ba cái siêu thị khác mới mua đủ bốn con dao, sau đó tôi cẩn thận bỏ vào một cái ba lô màu đen rồi mới trở lại tòa nhà.

Lúc tôi quay về đã là mười một giờ hơn, hai vợ chồng đang quây quần bên bàn đồ ăn thịnh soạn chờ tôi về. Tôi chợt thấy

hơi chột dạ, gắng sức che giấu cái túi sau lưng, thừa dịp chào hỏi với bọn họ thì tiện tay quẳng túi lên sô pha.

Bữa cơm này tôi ăn mà trong miệng không có mùi vị gì, tay nghề của hai vợ chồng rất tốt, nhưng tôi chẳng thể nào yên lòng khi biết lát nữa sẽ có chuyện xảy ra. Sau khi được ông chủ nhà kính vài ly rượu, tôi mới dần thả lỏng cơ thể, tuy nhiên không rõ có phải vì tác dụng tâm lý hay không, bà chủ nhà vẫn khách sáo gắp đồ ăn cho chúng tôi, nhưng tôi cảm thấy vẻ mặt bà ta đã cứng ngắc.

Lúc sắp ăn xong, người phụ nữ liền bưng đồ ăn lên cho con gái. Tôi đưa mắt ra hiệu cho Bạch Khai, hất cằm về phía cái túi trên sô pha. Bạch Khai giơ ngón cái như đang khen tôi.

Chờ đến khi ông chủ nhà dọn chén bát, tôi bèn nhân cơ hội khẽ hỏi Bạch Khai, tiếp theo anh định làm gì?

Bạch Khai chưa kịp trả lời, tôi bỗng thoáng thấy người phụ nữ lặng lẽ đi ra từ trong phòng, giơ tay cầm cái túi lên.

Hiển nhiên Bạch Khai cũng thấy rồi, y cong khóe môi, Tiểu Khuyết, lát nữa trốn ra xa một chút, đừng tè lên người tôi đấy.

Y còn chưa dứt lời, người phụ nữ chợt mở toang cái túi rồi nhanh nhẹn lấy một con dao từ bên trong ra hỏi, các người muốn làm gì! Giọng nói không lớn nhưng vô cùng nghiêm túc.

Bạch Khai mỉm cười, thuận tay xách cái ghế dựa ra ngồi xuống, nói, cô đi đi, tôi không đánh phụ nữ. Chúng tôi đã biết cô là ai.

Tôi thấy người phụ nữ biến sắc, thậm chí còn giơ con dao lên nhưng lại không nói lời nào, cũng không có động tác gì khác.

Nói thật, cô đừng làm ra chuyện thiểu năng trí tuệ đấy, đừng cố đấu tranh vô ích nữa, bỏ vũ khí xuống, khỏi cần phải đưa tay ôm đầu. Bạch Khai nói, tôi biết cô không cam lòng, nhưng cơ thể này không phải của cô, cô không nên làm như vậy.

Người phụ nữ định lên tiếng nhưng cuối cùng vẫn im lặng, ai dè ông chủ nhà đang rửa chén lại bước ra. Bất ngờ thay, ông ta không hề tỏ vẻ kinh ngạc, chỉ bình tĩnh đi đến bên cạnh vợ mình đoạt lấy con dao.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không ẩu đả thì mọi chuyện vẫn nằm trong phạm vi khống chế.

Tôi thấy La Đại Tị ngồi xuống sô pha, bèn vội vàng ngồi ngay bên cạnh hắn.

Trong nhà yên tĩnh chừng hai phút, bầu không khí giằng co y hệt như phim xã hội đen. May mà cuối cùng người phụ nữ cũng mở miệng, giọng điệu hết sức bình tĩnh. Bà ta nói, vốn dĩ không định giấu giếm các anh, nhưng dù sao không phải ai cũng có thể hiểu được chuyện này. Hy vọng các anh thông cảm, hiện giờ tôi thật lòng kính nhờ các anh cứu em họ của tôi.

Tôi nghe xong mới biết được người phụ nữ này là ai. Hóa ra chính là cô gái tìm đến La Đại Tị xem tướng trước đây, thế mà tôi lại đoán trúng, đúng là họ hàng thân thích của gia đình này thật. Tôi nhìn sang Bạch Khai, giờ đây mọi việc đã rõ, chỉ cần chúng tôi xử lý được vấn đề của cô gái kia, chắc hẳn người phụ nữ này sẽ tự động rời đi, cuối cùng cả nhà đều vui.

Nếu cô muốn chúng tôi giúp cô, cô phải nói thật cho chúng tôi biết. Bạch Khai cũng dịu giọng, chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ, chẳng qua bây giờ vẫn chưa biết bắt đầu từ đâu.

Bạch Khai vừa dứt lời, người đàn ông liền bật khóc nức nở, có lẽ ông ta đã nhẫn nhịn rất lâu nên giờ mới khóc lóc thảm thiết như vậy. Ông ta nghẹn ngào nói trong nước mắt, nhưng tôi lại không thể nghe được gì. Cuối cùng người phụ nữ bên cạnh đành kể lại một lượt, bấy giờ tôi mới hiểu ra ngọn nguồn mọi chuyện.

Theo lời kể của người phụ nữ, vốn dĩ cô ta không hề có ý định hại người. Trước đây cô ta có thử qua biện pháp của La Đại Tị, nhưng ai dè vấn đề không được giải quyết mà bóng người trong nhà càng lúc càng nhiều hơn. Không chỉ buổi tối, thậm chí cả ban ngày nó cũng xuất hiện. Việc này chẳng đơn giản như trong phim truyện, cứ để mặc một thời gian là thích ứng được. Ngược lại, cô ta càng thêm tuyệt vọng, ngày nào cũng sống trong thấp thỏm và hãi hùng.

Một hôm nọ, rốt cuộc cô ta lâm vào đường cùng, trong lòng cực kỳ hối hận chuyện phẫu thuật thẩm mỹ. Cô ta chẳng còn hy vọng gì về tương lai, nhất thời nghĩ quẩn nên đã uống thuốc độc tự tử.

Sau khi chết đi, cô mới hiểu ra những thứ mình thấy trước kia không phải là ma quỷ, thậm chí cũng chẳng đáng sợ như mình tưởng. Những bóng người tới lui trong nhà chính là linh hồn xuất khiếu, hay chúng ta thường gọi là đi vào cõi thần tiên. Bọn họ chỉ vô tình ngang qua đây mà thôi.

Đi vào cõi thần tiên không phải là ma quỷ, hơn nữa cũng hoàn toàn không có ý thức. Vài người nằm mơ sẽ như đi vào cõi thần tiên, một số khác thậm chí ngẩn người cũng sẽ như đi vào cõi thần tiên. Tuy nhiên cô ta nhận ra quá trễ, âm dương cách biệt, hối hận đã muộn màng.

Sau đó cô ta vẫn luôn nấn ná lại căn nhà này, dù cô độc nhưng chưa từng oán hận ai, theo lời của Bạch Khai là một nữ quỷ xinh đẹp yên tĩnh. Nhưng sau khi nghe được tin cha mẹ mình chết, cô ta mới cảm thấy hai người họ qua đời là vì mình. Cô muốn làm gì đó, nhưng rồi phát hiện mình đã chẳng còn trên dương gian nữa.

Trùng hợp thay, không bao lâu sau thì cả nhà em họ dọn tới đây ở. Đêm nọ, mẹ của em họ đột nhiên lên cơn đau tim, cô ta bèn tìm được cơ hội mượn xác hoàn hồn. Chẳng qua cô cũng không định giấu giếm mà nói hết tất cả cho ông chủ nhà nghe. Ban đầu ông chồng không tin, cô liền tìm mọi cách để chứng minh, cuối cùng ông ta cũng chấp nhận rằng đây không phải là vợ mình nữa.

Lần này được quay về dương gian, cô ta hết sức quý trọng mỗi một ngày trôi qua. Mặc dù quan hệ luân lý trong gia đình hơi bất thường, nhưng ít nhất cô ta còn được sống. Đáng lẽ mọi chuyện đến đây là kết thúc, ai ngờ cô lại phát hiện em họ mình xảy ra vấn đề.

Bạch Khai cắt lời người phụ nữ, hỏi, rốt cuộc cô gái kia bị sao?

Người phụ nữ thở dài đáp, quỷ đầu thai đến sớm.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 65: Người trợ giúp Bạch Khai

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi nghe xong nửa hiểu nửa không, nhưng Bạch Khai như bừng tỉnh đại ngộ giơ tay vỗ bốp lên bàn.

Lúc này tôi cũng chẳng cần ra vẻ nữa mà để Bạch Khai giải thích rõ ràng. Hiếm khi y mới có cơ hội khoe khoang, bèn đứng dậy đi đến trước mặt chúng tôi, nói, chuyện đầu thai đã có từ xa xưa, nhưng trong nghề bọn họ vẫn có nhiều cách nói khác nhau về thời gian đầu thai cụ thể. Đa số thuật sĩ huyền học cho rằng, đầu thai diễn ra trong quá trình phát triển của thai nhi, bắt đầu từ khi hình thành đôi mắt. Tuy không ai chứng thực được lý luận này, nhưng trong huyền học thì đôi mắt đúng là bộ phận quan trọng nhất trên khuôn mặt con người. Số ít ý kiến khác lại cho rằng đầu thai bắt đầu từ lúc mang thai, thậm chí còn có người bảo đầu thai diễn ra lúc sinh nở. Tóm lại chín người mười ý, đến bây giờ vẫn chưa có kết luận thống nhất.

Chuyện quỷ đầu thai đến sớm thật sự có thể xảy ra, nhưng tỷ lệ rất thấp, gần như không đáng kể, vậy nên dần trở thành một truyền thuyết trong nghề, thậm chí nhiều người còn chưa từng nghe qua.

Quỷ đầu thai đến sớm không phải ám chỉ một mốc thời gian cụ thể, mà là con quỷ đến đầu thai mang theo oán khí quá nặng, sau khi nhập thể, không chỉ gây bất lợi cho thai nhi mà còn phản phệ lại cơ thể mẹ. Nói đơn giản là hồn phách của thai nhi tráo đổi với hồn phách của người mẹ. Tuy hai cơ thể vẫn cùng một chỗ như cũ, nhưng vẫn khác biệt một trời một vực.

Hồn phách của mẹ bị nhốt trong bào thai, không thể thuận lợi sinh nở mà còn gây ra hiện tượng sinh non hoặc thai chết lưu. Còn người mẹ mất đi hồn phách, linh hồn mới tới chưa hoàn toàn hình thành nên không có ý thức, thậm chí không thể rơi vào hôn mê. Ở thời cổ đại, để đề phòng chuyện này, người phụ

nữ mang thai phải buộc dây tơ hồng trên cổ, một số gia tộc lớn còn thêu đá Thái Sơn (*) lên chiếc yếm của cô gái.

(*) Đá Thái Sơn (泰山石): Truyền thuyết dân gian cho rằng đá Thái Sơn có thể trừ tà tránh quỷ, trấn trạch. Nó là một vật phong thủy được ưa chuộng.

Bạch Khai nói xong cũng vừa lúc hút hết một điếu thuốc lá. Trong tình hình này, chẳng ai có thể vỗ tay khen y, Bạch Khai cũng đành ngồi lại chỗ cũ.

Tôi ngẫm nghĩ lại những gì y vừa nói, nghe có vẻ khá lòng vòng, nhưng chỉ cần lý giải theo công thức toán học thì mọi việc sẽ đơn giản hơn nhiều. Gọi người mẹ là A, thai nhi là B. Bình thường là AB, nhưng nếu biến thành BA, trình tự bị đảo ngược thì chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề.

Tóm lại cô gái kia đã mang bầu, thảo nào trước đây toàn mặc đồ ngủ rộng thùng thình của nam giới, hóa ra do bụng đã phồng lên.

Tôi nhớ lại, cô gái kia từng bò qua bò lại trên đất, thật sự rất giống một bào thai. Bây giờ mọi chuyện đã rõ, chỉ cần chờ Bạch Khai nghĩ ra biện pháp giải quyết thôi. Tôi không tin tưởng y lắm, y cũng đã nói rằng khá ít người gặp phải việc này, vậy thì chắc hẳn không có nhiều cách xử lý.

Tôi định mở miệng hỏi Bạch Khai, không ngờ người đàn ông lại bất chợt quỳ xuống đất van nài Bạch Khai cứu lấy đứa con mình, chỉ cần con gái ông ta khỏe mạnh lại, căn biệt thự này sẽ ngay lập tức thuộc về chúng tôi.

Trước đây tôi đã từng gặp nhiều gia đình xảy ra chuyện, bọn họ đều coi chúng tôi như đấng cứu thế. Đến nước này thì chẳng thể nghĩ đến chuyện tiền bạc nữa, tôi thật lòng muốn giúp bọn họ.

Bạch Khai cũng không phải kẻ máu lạnh, y bảo La Đại Tị đỡ người đàn ông dậy. Còn y ngồi suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn chẳng tìm ra đối sách.

Bạch Khai đành nói, chúng tôi quay về trước để bàn bạc lại, chắc chắn chúng tôi sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu.

Lần này cả tôi và Bạch Khai đều cảm thấy nặng nề, La Đại Tị bèn dẫn chúng tôi đi nhậu.

Tôi hỏi Bạch Khai, vậy những gì tôi nhìn thấy trong chậu nước thì sao?

Bạch Khai cụng ly với tôi, bảo, chuyện này quá đơn giản, đó là mẹ của cô gái, sau khi chết vẫn chưa từng rời khỏi căn nhà. Bây giờ bà ta thấy con gái mình trở thành như vậy, chắc chắn đã sốt ruột lắm rồi nên mới áp sát đến thế.

Tôi thở dài, không nói gì nữa, chỉ có thể không ngừng uống rượu cùng bọn họ.

Đêm đó cả ba chúng tôi uống không ít, lúc về nhà cũng đã khuya. Tôi ngủ rất say, đến tận trưa hôm sau mới tỉnh dậy. Bạch Khai đã đi đâu mất, còn mỗi La Đại Tị đang ngồi trên ghế. Hỏi ra mới biết Bạch Khai đang đi tìm người trợ giúp, y muốn chúng tôi cứ yên tâm chờ ở đây.

Lần đầu tiên tôi thấy Bạch Khai phải tìm kiếm người giúp đỡ, theo tôi thì bản lĩnh của y bất phân thắng bại với Tần Nhất Hằng. Nếu những người như bọn họ cũng cần giúp đỡ, tôi rất tò mò y sẽ mời ai tới. Chẳng lẽ là một ông già ngồi xe lăn? Hay là một bà già chống gậy?

Một ngày rưỡi trôi qua, tối hôm sau, cuối cùng Bạch Khai cũng quay lại. Y vừa bước vào, tôi vội vàng đứng dậy xem thử người phía sau y là ai, không ngờ người nọ lại là Vạn Cẩm Vinh.

Tôi nhác thấy Vạn Cẩm Vinh là dạ dày lập tức co rút lại, tôi đã ăn nhiều tro cốt đến nỗi sắp hình thành phản xạ có điều kiện.

Vạn Cẩm Vinh bất ngờ mỉm cười, câu đầu tiên của hắn là hỏi tôi ăn được bao nhiêu tro cốt rồi, khiến tôi suýt nữa nôn ọe tại chỗ.

Không rõ vì sao Bạch Khai lại mời Vạn Cẩm Vinh đến, nhưng hắn có rất nhiều thân phận khác nhau, thậm chí Vạn Cẩm Vinh cũng chỉ là một thân phận trong đó mà thôi. Chuyện này không quan trọng, quan trọng là hắn từng mang một thân phận danh y nổi tiếng trong giới bọn họ, Lưu thọt.

Hiển nhiên La Đại Tị không quen Vạn Cẩm Vinh, cứ mãi nhìn chằm chằm vào đối phương. Tôi lười giới thiệu cho La Đại Tị, nói thật tôi cũng chẳng biết nên miêu tả về Vạn Cẩm Vinh như thế nào.

Tôi lặng lẽ kéo Bạch Khai sang một bên hỏi, sao anh lại mời hắn đến?

Mẹ nó, ngoại trừ hắn ra còn ai làm được nữa? Tiểu Khuyết, tôi đã đáp ứng với hắn đẩy nhanh tốc độ ăn tro cốt của anh lên gấp đôi rồi, anh liệu mà làm đi. Bạch Khai nói xong, y không

muốn lãng phí thời gian nữa, chúng tôi bèn lập tức đi đến căn biệt thự kia.

Lần này cả căn nhà đều mang theo tử khí âm trầm. Hai vợ chồng họ, hay nói đúng hơn là vợ chồng trên danh nghĩa, đều đang ngồi trong phòng khách nhưng lại không bật TV. Thấy chúng tôi tới, bọn họ từ vui mừng chuyển sang kinh ngạc. E rằng người phụ nữ đã nhìn ra Vạn Cẩm Vinh không hề tầm thường, lúc nói chuyện với chúng tôi hết sức cẩn thận. Mà Vạn Cẩm Vinh cũng không khách sáo, trực tiếp đi vào phòng của cô gái kia, đồng thời bảo Bạch Khai ở bên cạnh trợ giúp.

Trớ trêu thay, có Vạn Cẩm Vinh ở đây, tất cả những chuyện Bạch Khai cần làm đều giống hệt như tôi trước kia.

Y lấy từ trong túi ra một cuộn vải mỏng nhờ tôi và La Đại Tị cùng giơ lên vây quanh giường của cô gái. Bạch Khai dặn không được buông tay ra, cuộn vải này đã được xử lý đặc biệt, tránh trường hợp hồn phách của người mẹ và đứa con trốn thoát giữa chừng, đến lúc đó thì cả Ngọc Hoàng Đại Đế cũng không bắt lại được.

Tôi nghe vậy âm thầm nắm chặt mảnh vải trên tay hơn, chỉ sợ tuột xích ngay lúc quan trọng.

Tiếp theo, Bạch Khai gọi người phụ nữ lại rồi tắt đèn đóng cửa, tấm rèm trong phòng cũng được kéo xuống, chỉ còn miếng vải lụa mỏng thoắt ẩn thoắt hiện.

Thật ra miếng vải này cũng không thể hoàn toàn che khuất tầm mắt, trước đó tôi còn nghĩ mình có thể nhìn thấy huyền cơ bên trong. Ai dè bây giờ lại chẳng nhìn được gì cả, thế là mọi sự chú ý đều dồn hết lên đôi tai. Tấm lụa khẽ lay động, thậm chí tôi còn nghe được âm thanh Vạn Cẩm Vinh đang mở nút áo của cô gái kia. Nếu ở trong một hoàn cảnh khác, chắc chắn tôi sẽ cảm thấy chúng tôi đang làm hại gái nhà lành.

Động tĩnh bên trong lúc có lúc không, mặc dù tôi cách rất gần nhưng sau đó cũng chẳng nghe thấy gì nữa. Thi thoảng Vạn Cẩm Vinh sẽ tới lui vài bước, đôi khi lại xoa tay.

Mười lăm phút trôi qua, ngay khi cánh tay tôi tê mỏi rã rời, Vạn Cẩm Vinh mới xốc tấm lụa rồi bước ra. Đèn sáng lên, chúng tôi bỏ tấm vải lụa xuống, thấy cô gái kia đã nhắm mắt ngủ. Trên đôi tay của Vạn Cẩm Vinh dính rất nhiều máu, không rõ là máu của hắn hay của cô gái.

Vài phút sau, cô gái nọ bỗng tỉnh dậy rồi bật khóc nức nở. Tiếng khóc thảm thương vô cùng, nhưng tôi và Bạch Khai lại

mỉm cười nhìn nhau vì biết chuyện này đã được giải quyết xong xuôi.

Đôi vợ chồng đang sốt ruột chờ bên ngoài nghe thấy tiếng khóc vội vã mở cửa bước vào, thấy tình cảnh này cũng gào lên khóc sướt mướt. Chúng tôi bèn ra ngoài hành lang cho yên tĩnh, chừa không gian để bọn họ đoàn tụ vui vẻ bên trong.

Rời khỏi phòng, tôi nói lời cảm ơn với Vạn Cẩm Vinh. Hắn không đáp lại, chỉ rửa tay sạch sẽ rồi đi mất.

Tôi thấy Bạch Khai không định đuổi theo, vì vậy tôi cũng đứng im tại chỗ.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 66: Lai lịch của những viên gạch

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Đợi một hồi, thấy gia đình bọn họ vẫn chưa có ý định ra ngoài, tôi bèn ra hành lang để hút thuốc. Thứ nhất là tiếng khóc ồn ào làm tôi nhức đầu, thứ hai là La Đại Tị cứ bám theo Bạch Khai hỏi thăm về Vạn Cẩm Vinh cũng khiến tôi bực bội.

Sau khi hút hết hai điếu, Bạch Khai mới ra ngoài gọi tôi vào. Gia đình ba người ngồi nghiêm chỉnh trên sô pha, vẻ mặt bọn họ cứng ngắc như đang chuẩn bị nhận phán xét cuối cùng.

Mọi chuyện đã được giải quyết xong, nhưng hứng thú của tôi với ngôi nhà này chẳng còn nhiệt tình như trước nữa. Thấy ba người họ cũng đáng thương, tôi không bàn bạc với Bạch Khai mà dứt khoát từ bỏ cả tòa nhà này luôn, để bọn họ tiếp tục yên tâm ở lại đây, lần này coi như tôi làm việc thiện tích đức cho đời.

Nghe tôi nói vậy, cả ba người đều trưng ra ánh mắt khó tin. Tôi cũng không thấy Bạch Khai cắt lời, chứng tỏ y ngầm đồng ý với cách làm của tôi. Nghĩ thế, tôi bèn nói thêm, ba người không nghe lầm đâu, tôi sẽ không lấy căn nhà này, mọi người cứ yên tâm sống tiếp ở đây đi.

Bà chủ nhà nhìn tôi rồi lại quay sang Bạch Khai. Tôi biết cô ta không lo lắng cho căn biệt thự mà là số phận của mình, chuyện này tôi không có quyền quyết định nên nhường lời cho Bạch Khai.

Bạch Khai chỉ lên trên, bảo rằng việc này đành phải xem ý trời, đừng nhìn y làm gì. Mấy người đã chọn con đường này, dù tốt hay xấu thì số phận cũng đã định. Dứt lời, y để lại một bóng lưng lạnh lùng, gọi Tiểu Khuyết về thôi, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Tôi cũng không định nán lại đây, theo lệ thường, chắc hẳn cả gia đình họ sẽ vô cùng cảm kích, chúng tôi khách sáo không

nổi. Đến lúc này tôi cũng thật sự rất mệt mỏi, bèn rời đi một cách vội vã. Riêng La Đại Tị vẫn chưa muốn đi nhưng đành miễn cưỡng theo chân chúng tôi ra ngoài xe.

Ba người lên đường trở về khách sạn, trước khi xe lăn bánh tôi còn quay đầu lại nhìn thoáng qua lần cuối, gia đình nhà họ đang đứng trước cửa cung kính cúi người với chúng tôi. Trong lòng tôi chợt dâng trào cảm xúc, dường như cũng hiểu được vì sao nhiều người bôn ba khắp nơi làm việc thiện mà không cầu danh lợi, có lẽ chỉ vì một khoảnh khắc ấm lòng này mà thôi.

Sau khi quay về, điều khiến tôi bất ngờ là Bạch Khai không hề trách tôi. Tôi bèn hào phóng mời hai người một bữa.

Ngày mai không có kế hoạch cụ thể nên chúng tôi quyết định uống thả ga. Khi rượu đã ngà ngà, La Đại Tị mới đề nghị sờ cốt cho tôi, tôi cũng tò mò hắn sẽ khua môi múa mép được gì. Hình như hắn uống nhiều đến nỗi líu lưỡi, sờ xong cả buổi trời mà vẫn không thốt ra được một câu hoàn chỉnh. Cuối cùng hắn bỗng dưng nói: Sếp… Sếp Giang à, xương cốt của anh là do trời giáng, tôi không thể nói được, không thể nói được.

Tôi đoán hắn chỉ sợ lộ tẩy nên mới vờ ra vẻ thần bí như vậy, bèn cười cho qua chuyện.

Hôm sau tôi ngủ thẳng giấc đến chiều, sau đó cả ba người từ biệt nhau tại đây. Sau khi về nhà, tôi lại nghỉ ngơi ba ngày như thường lệ, thật ra tôi cũng có ý định kết giao bạn bè với La Đại Tị nên muốn chiêu đãi hắn một bữa. Chẳng qua hắn bận tối mặt tối mày, tôi không tiện giữ hắn ở lại chơi, bèn làm tổ trong nhà xem phim Mỹ.

Dạo ấy Bạch Khai thường xuyên gọi điện cho tôi, lúc nào cũng dặn dò tôi phải cố gắng ăn tro cốt. Tôi chửi thầm, mẹ kiếp, bạn tốt nhà người ta thì ân cần nhắc nhở phải uống thuốc, đến lượt tôi thì hay rồi.

Đến ngày thứ tư, Bạch Khai tìm đến tận cửa. Tôi tưởng đâu có vụ làm ăn mới, bèn đứng dậy đi vào thay đồ. Ai ngờ Bạch Khai lại vứt lên sô pha một cái túi vải.

Sô pha nhà tôi làm từ gỗ trắc, cái túi vừa đập vào tay vịn ghế đã kêu cốp, nghe rất cứng, không biết là đựng thứ gì. Tôi đau lòng nhìn chỗ vừa bị đập đến lõm xuống, gỗ trắc rất rắn rỏi, vậy chẳng lẽ trong túi đựng đầy vàng? Ước chừng trọng lượng của nó cũng khá giống.

Tôi xách cái túi lên, bấy giờ mới nhận ra tôi biết cái túi này, đây là cái mà trước đây Tần Nhất Hằng vẫn luôn mang theo.

Nó rất nặng, bên trong căng phồng, cầm bằng một tay khá mỏi nên tôi lại bỏ xuống.

Tại sao túi của Tần Nhất Hằng lại ở chỗ anh? Tôi vừa mở túi ra vừa tiện tay tự châm cho mình một điếu thuốc.

Người khác đưa cho tôi, Tiểu Khuyết, kế hoạch thay đổi rồi, chúng ta cũng phải nhanh chóng ra tay thôi. Bạch Khai đoạt lấy điếu thuốc trong miệng tôi hút vài hơi rồi nói, trước tiên anh cứ xem đi, sau đó tôi sẽ giải thích cụ thể cho anh.

Tôi thấy Bạch Khai lại tỏ ra bí ẩn, lòng hiếu kỳ không khỏi dâng lên. Trước đây tôi đã từng mở xem túi của Tần Nhất Hằng nhiều lần, bên trong chỉ đựng vài món đồ kỳ quái để hành nghề, nhưng rõ ràng bây giờ thì khác. Tôi nhìn thấy những viên gạch vỡ nát với đủ loại màu sắc, xanh rêu, đen ngòm như mực, trông hệt như được cạy xuống từ trên bức tường của thành cổ nào đấy.

Tôi nói, mả mẹ nó, anh phá cả Vạn Lý Trường Thành hả!

Ông mày chưa có rảnh vậy! Bạch Khai dập tắt điếu thuốc, được rồi, bây giờ cũng chẳng có thời gian cho anh đoán, vào dọn đồ đi, trên đường tôi sẽ kể cho. Xe tôi vẫn còn nổ máy đấy.

Bạch Khai lại xách cái túi lên, nói, mặc đẹp vào, tôi dẫn anh đến gặp một người.

Tôi vội vã thu dọn vài bộ đồ, quả nhiên xe của Bạch Khai đã đỗ sẵn dưới lầu. Trong xe có một người tôi không hề quen biết, khoảng độ 50 tuổi, gương mặt khắc khổ, dưới khóe mắt trũng sâu như dao cắt.

Chiếc xe chạy đến ngoại ô thành phố, nhân lúc chờ đèn đỏ, Bạch Khai giới thiệu cho tôi, Tiểu Khuyết, vị này là Tiền chưởng quỹ, mau giơ chân trước ra bắt tay với người ta đi. Đây chính là bạn cũ của Tần Nhất Hằng đấy.

Tôi bắt tay với ông ta, lòng bàn tay đối phương cực kỳ thô ráp, làn da còn đen hơn cả khuôn mặt. Hiển nhiên ông ta thường xuyên phải dầm mưa dãi nắng, cách ăn mặc mang lại cảm giác như một thợ mỏ. Tôi nghĩ về mấy viên gạch, lẽ nào Bạch Khai rủ ông ta đi đào mộ tổ tiên nhà mình?

Bạch Khai nói, anh đừng có mà láo nháo. Tiền chưởng quỹ, mời ngài kể về chuyện viên gạch cho anh ta nghe. Ngài cứ bình tĩnh mà nói, tôi thủ sẵn thuốc trợ tim trên xe rồi. Con

đường này tôi quen lắm, dăm ba phút là đến được bệnh viện ngay, ngài đừng lo lắng.

Tiền chưởng quỹ mỉm cười chất phác khoe hàm răng trắng sáng. Ông ta là bạn của Tần Nhất Hằng, vậy chắc chắn không thể trông mặt mà bắt hình dong được, tôi bèn đon đả mời điếu thuốc.

Tiền chưởng quỹ xua tay lấy ra thuốc lá sợi tự cuốn, châm lửa đốt rồi hỏi tôi, cậu chính là ông chủ Giang đúng không?

Câu mào đầu đã khiến tôi bối rối, chỉ biết gật đầu.

Tiền chưởng quỹ nói tiếp, tôi với Tiểu Tần là chỗ thân quen lâu năm, trước khi nó đi có dặn tôi, chỉ cần tình huống bây giờ xảy ra thì phải đến tìm cậu ngay, để cậu xem những viên gạch này.

Tình huống bây giờ là thế nào? Hắn đi đâu? Tôi gắng trấn tĩnh lại rồi vội bảo, tôi không cắt lời ngài nữa, ngài nói tiếp đi.

Tiểu Tần làm gì tôi cũng không rõ, nhưng bắt đầu từ năm ngoài, tháng nào nó cũng gửi cho tôi một hộp đồ, chính là những viên gạch mà cậu thấy đó. Tôi không bao giờ hỏi việc cá nhân của người khác, vì vậy cũng không biết gạch lấy từ đâu, dùng để làm gì. Nhưng trước khi đi Tiểu Tần có nói, chỉ cần gạch không được gửi đến đúng hạn thì phải mau chóng đến tìm cậu.

Tiền chưởng quỹ mở cửa sổ búng tàn thuốc, tôi chỉ đoán rằng Tiểu Tần có thể đã xảy ra chuyện, còn cậu chính là bảo hiểm của nó. Tiểu Tần từng giúp tôi nhiều lần, nó làm việc rất cẩn thận và chu đáo, lúc nào cũng có thói quen chừa lại cho mình một đường lui. Nếu lần này tôi buộc phải đi tìm cậu, nhất định cậu chính là người bạn mà Tiểu Tần hết sức tin tưởng, hy vọng cậu sẽ không thoái thác. Đời người có bao nhiêu tri kỷ, phải biết quý trọng mà giúp đỡ lẫn nhau.

Tôi cúi đầu lắng nghe, dường như Tiền chưởng quỹ định lên lớp tôi thì phải. Tôi nhủ thầm, bà mẹ nó, việc này không đến lượt ông nói đâu, tôi bị lừa bao nhiêu lần rồi mà vẫn đang ở trên xe cùng ông đấy thôi. Tôi ngẩng lên đáp, ngài nói đi, tôi cần phải làm gì? Chuyện của Tần Nhất Hằng chắc chắn tôi sẽ giúp, thậm chí là cả tài xế đang lái xe nữa.

Dứt lời, tôi lén nhìn vẻ mặt Bạch Khai, y không phản bác khiến tôi yên tâm hơn chút, ít nhất tôi vẫn còn sự trợ giúp đắc lực từ y.

Tiền chưởng quỹ lại cười nhe hàm răng trắng, luôn miệng nói, vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi. Đến chỗ của tôi hẵng tính tiếp, rượu và thức ăn đã được chuẩn bị đầy đủ.

Tôi vỗ Bạch Khai, anh vội vàng như vậy là vì đi ăn chực sao? Anh đói bụng lắm hả?

Bạch Khai nhìn thẳng phía trước, đáp, Tiểu Khuyết, Tiền chưởng quỹ chính là thợ đóng giày nổi tiếng nhất cả nước đó, lát nữa anh nhớ banh mắt ra nhìn cho rõ.

Chiếc xe đang lao vút trên quốc lộ ở ngoại ô thành phố bỗng rẽ vào một con đường khác, trước mặt hiện ra một căn nhà nông, tuy không có bảng hiệu nhưng kiến trúc khá giống nông gia nhạc, không chỉ nuôi thả gia cầm mà còn có cả một ao cá rất lớn.

Tiền chưởng quỹ dẫn chúng tôi vào, sân nhà đã được quét tước sạch sẽ. Giữa sân bày một chiếc bàn vuông nhỏ, trên đó đầy ắp thức ăn, thậm chí bên cạnh có một cô gái xinh đẹp đang rót rượu.

Tiền chưởng quỹ ngồi xuống trước, hai chúng tôi cũng phải ngồi theo.

Hai vị, những gì tôi nói hôm nay, một khi rời khỏi đây thì các cậu coi như chưa từng nghe thấy. Còn rượu này, tôi xin được uống trước.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 67: Tiền chưởng quỹ

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Sau khi tôi và Bạch Khai đều đã uống cạn một ly rượu, Tiền chưởng quỹ mới nói, tôi cũng không khiêm tốn nữa, chừng này tuổi rồi, hai người cứ gọi tôi là anh Tiền đi. Đừng nhìn chằm chằm tôi thế, vừa ăn vừa nghe tôi kể là được. Tôi lớn tuổi rồi nên ăn uống cũng không tốt như trước nữa, hai người đừng quá khách sáo.

Tôi và Bạch Khai nghe vậy bèn động đũa, cô gái rót rượu vẫn đứng bên cạnh như một người hầu.

Không biết Tiền chưởng quỹ uống rượu gì, tôi nghĩ chắc là rượu tự ủ, rõ ràng độ cồn rất cao, uống mấy ly đã choáng váng cả đầu óc. Bên kia, Bạch Khai đang vùi đầu ăn ngon lành như quỷ đói.

Tiền chưởng quỹ không hề gắp đồ ăn, chỉ vừa nói vừa uống rượu. Những viên gạch mà các cậu thấy hôm nay đã là những viên cuối cùng rồi, cái túi kia cũng được gửi chung, có lẽ ông chủ Giang cũng biết.

Thấy tôi gật đầu, Tiền chưởng quỹ liền tiếp lời, trước khi tôi tìm đến cậu, cậu Bạch đã kể sơ qua tình hình lúc trước cho tôi. Thật ra tôi không định nói hết đâu, nhưng hôm nay tôi sẽ phá lệ vì cậu. Ông chủ Giang, hẳn cậu cũng biết chiếc quan tài đó chứ?

Nếu không phải vì mới uống rượu, tôi đoán mặt mình sẽ lập tức trở nên trắng bệch.

Tôi trả lời, tôi biết, ngài đã thấy nó rồi sao?

Tiền chưởng quỹ giơ năm ngón tay, hồi tôi năm tuổi đã từng thấy nó.

Vậy rốt cuộc quan tài to chừng nào? Tôi gần như đứng bật dậy, ly rượu nghiêng ngả sắp rơi xuống được cô gái đứng cạnh đỡ lấy.

Không thấy được trọn vẹn. Tiền chưởng quỹ lắc đầu, có vẻ đang cố vắt óc nhớ lại. Nghề của tôi đa phần là gia truyền, cả tôi cũng vậy. Trước kia tôi hay theo cha để học hỏi, tổ tiên nhà họ Tiền ban đầu làm nghề đóng giày. Từ năm tôi ba tuổi, tuy chưa vào nghề nhưng cũng theo cha thấy qua những thứ thật giả lẫn lộn. Năm tôi năm tuổi, trong nhà bỗng có khách tới. Mẹ tôi kéo tôi vào phòng trong, không cho ra ngoài gặp khách. Lúc ấy tôi vô cùng tò mò nên đã lén nhìn qua khe cửa, thấy cha tôi và những vị khách bí ẩn thì thầm bàn chuyện gì đó hết cả một buổi sáng. Sớm hôm sau, cha tôi đã đưa tôi ra ngoài.

Ông chủ Giang, nhìn cậu còn trẻ, chắc hẳn vẫn còn cha mẹ ở nhà?

Tiền chưởng quỹ lại châm một điếu thuốc lá sợi tự cuốn rồi nói, khi ấy tôi còn quá nhỏ, sáng nào mẹ tôi cũng nấu một bát cháo cho tôi. Tôi học nghề từ cha, bắt đầu dậy sớm từ năm ba tuổi, mỗi sáng thức dậy đều được húp cháo do mẹ nấu. Nhưng bát cháo hôm đó lại khác, mẹ tôi cho rất nhiều hoa quế vào, nhiều hơn hẳn mọi lần.

Tôi hiểu được ý của Tiền chưởng quỹ, nói vậy tức là mẹ ông ta đã sớm qua đời. Tôi bèn kính một ly rượu, Tiền chưởng quỹ đừng quá đau buồn, nghề chúng ta phải làm quen với chuyện sống chết thôi.

Đúng thế! Tiền chưởng quỹ vội quay lại câu chuyện. Tuy còn nhỏ nhưng trong người tôi có giác quan thứ sáu, dù không biết mình phải đi đâu nhưng tôi có một cảm giác rất mãnh liệt, nhất định không thể đi cùng cha. Chuyến này e rằng sẽ không bao giờ gặp lại mẹ nữa.

Vậy nhưng tôi vẫn bị cha đưa đi, tôi không biết đường, chỉ mang máng nhớ được đã đi ba ngày ba đêm. Những kẻ trước đây tới tìm cha cũng theo cùng. Đến khi chúng tôi tới một doanh trại bên bờ sông, người ta dựng rất nhiều lều ở đó, người qua kẻ lại tấp nập. Đây là lần đầu tôi thấy nhiều người như vậy nên hơi sợ hãi, cha liền đưa tôi đến bờ sông bắt cá, đồng thời nói rằng tôi phải quan sát con sông này cho kỹ, nhiều người cả đời này cũng không thấy được đâu.

Dù gì khi đó tôi cũng chỉ là một đứa con nít, ở đây hai ngày đã bắt đầu quen, chạy lung tung chơi đùa trong doanh trại. Thi thoảng tôi lại bắt gặp vài gương mặt mới lạ, lâu lâu cũng có mấy đứa trẻ trạc tuổi tôi. Chúng tôi chơi cùng nhau, thời gian trôi qua rất nhanh.

Một đêm nọ, cha tôi bị đánh thức, lúc ấy tôi đang ngủ trong lòng cha nên tất nhiên cũng tỉnh lại. Ông vội vàng lấy đồ nghề rồi theo bọn họ ra ngoài, còn tôi thì không sao ngủ tiếp được nữa, bèn lén lút bám theo. Bên ngoài đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, mọi người túm tụm bên bờ sông, dõi ra xa nữa thì thấy chiếc quan tài khổng lồ cao chừng hai tầng lầu! Tôi sợ bị cha phát hiện sẽ trách phạt nên không dám tiến lại xem, chỉ nhìn một lát rồi dò dẫm quay lại lều ngủ.

Đó chính là lần duy nhất tôi thấy chiếc quan tài kia.

Tiền chưởng quỹ kể chuyện rất sinh động, trong đầu tôi đã mường tượng được hết. Ngược lại Bạch Khai chỉ cắm cúi ăn, có vẻ y đã từng nghe rồi nên không quá để ý.

Tổ tiên của ngài là thợ đóng giày sao? Tôi nhịn không được hỏi. Những người ở bờ sông đều là người trong giới, một thợ đóng giày có thể làm được gì? Ở bộ phận hậu cần à?

Bạch Khai nói, anh lại không hiểu rồi. Ai bảo thợ đóng giày thì sẽ đóng giày? Tôi cho anh biết, đây chỉ là cách gọi trong nghề thôi, anh mà nghe xong là sợ hết hồn đấy! Anh Tiền, mau giảng giải cho anh ta đi!

Tiền chưởng quỹ mỉm cười hiền hậu rồi nói, không dám nhận, có lẽ ông chủ Giang mới vào nghề không lâu nhỉ? Thợ đóng giày cũng không cao thâm gì, từ xưa ma quỷ đã phân cấp bậc, oán khí và âm khí càng nặng thì khoảng cách với mặt đất càng gần, đi đường sẽ tạo ra âm thanh. Người thường không nghe được nhưng người trong nghề thì khác, vì thế thợ đóng giày là một công việc phải tiếp xúc với ma quỷ. Cậu chỉ cần hiểu như vậy là được.

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra đây cũng là một nghề trừ tà đuổi quỷ.

Vậy cha của ngài đêm đó đã làm gì? Tôi thấy hơi khô miệng, bèn tự rót cho mình một ly rượu.

Tôi không rõ lắm, sau đó cha tôi thường ra ngoài vào ban đêm. Khi ấy tôi không thể hiểu được những việc mà các bậc trưởng bối làm, cho đến khi tôi tiếp nhận việc làm ăn của gia tộc. Lần theo các ký ức ngày xưa, tôi nghĩ cha tôi đã làm "quỷ bao cước".

"Quỷ bao cước" là một loại bàng môn tả đạo, rất hiếm người làm. Tác dụng của nó khá đơn giản, tạm thời che giấu âm khí và oán khí của quỷ, khiến tụi nó bước đi không có âm thanh.

Cha tôi đã làm chuyện này ở doanh trại.

Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao Tiền chưởng quỹ không muốn nhắc đến việc này, bởi có khác gì đang nói xấu cha mình đâu. Nhưng tôi không rõ, dù tôi biết mục đích của quỷ bao cước, nhưng dùng ở nơi đó để làm gì? Bao nhiêu cao thủ đều tập trung lại, chắc hẳn sẽ rất khó che giấu được?

Tôi hỏi, sau này cha ngài cũng không nói cho ngài biết vì sao lại làm vậy ư?

Không, sau này ông ấy chưa bao giờ đề cập đến chuyện này nữa. Tiền chưởng quỹ hơi nhích người như thể đang lo lắng. Tôi đã suy xét cẩn thận, có hai mục đích. Thứ nhất, trong quan tài có rất nhiều quỷ cần đi qua doanh trại mà không để ai phát hiện. Thứ hai, quỷ từ bên ngoài tiến vào, đồng thời cũng cần phải che giấu tai mắt người khác.

Cho dù là cái nào thì đều chứng tỏ một vấn đề, lần đó thật sự có kẻ gây khó dễ ở bên trong.

Tiền chưởng quỹ kể đến đây thì dừng lại thật lâu, sau đó cầm đũa lên nói, mau ăn thôi, chuyện ban nãy hai người xem như chưa từng nghe thấy. Cha tôi mất lâu rồi, đồ vật nên vùi xuống đất cũng đã sớm chôn theo cả.

Tôi không dám hỏi nhiều, e rằng ông ta đã nói hết những gì có thể nói, thế là tôi bèn dẫn dắt câu chuyện sang mấy viên gạch. Vậy ngài nghĩ những viên gạch này dùng để làm gì? Từ đâu đến?

Bạch Khai dùng đũa gõ lên đũa tôi, không phải đã nói rồi sao! Anh Tiền đã bảo không muốn dính dáng đến chuyện này, khi nào ăn xong thì hai ta sẽ bàn sau. Tôi đã hiểu rõ rồi, chuẩn bị lát nữa đấm lưng xoa vai hầu hạ ông đây đê!

Bữa ăn kéo dài rất lâu, từ giữa trưa đến tận hơn bốn giờ chiều. Tiền chưởng quỹ sắp xếp hai phòng cho chúng tôi nghỉ ngơi. Ông ta thoạt nhìn có vẻ quê mùa nhưng bày trí trong nhà lại vô cùng xa hoa đắt đỏ, gu thẩm mỹ không tệ, chẳng rõ vì sao ông ta lại không tiêu tiền vào việc chăm sóc bản thân.

Tôi không có tâm trạng dạo quanh nhà, bèn theo Bạch Khai đã ăn no căng bụng vào phòng. Tôi vứt hết thể diện để rót trà cho Bạch Khai, không phải tôi chấp nhận để y sai bảo, chẳng qua tôi lo y uống quá nhiều rượu nên lát nữa lại nói nhăng nói cuội, chỉ tổ nghe xong thêm mệt não.

Bạch Khai uống trà, mùi rượu nồng nặc dần bớt đi.

Tiểu Khuyết, anh nhớ không, chúng ta từng thảo luận xem vì sao Tần Nhất Hằng đều phải đưa anh theo mỗi lần đi xem nhà?

Không phải vì trên người tôi có thứ gì à?

Đúng vậy! Hôm nay tôi sẽ nói cho anh biết, rốt cuộc Tần Nhất Hằng muốn tìm thứ gì mà phải đi qua nhiều tòa nhà đến vậy.

Tôi vừa uống một ngụm trà, suýt nữa là phun hết ra. Mẹ kiếp, ý anh là tìm gạch?! Là mấy viên gạch đó?!

Bạch Khai đáp, đúng vậy! Chắc chắn những viên gạch đến từ cùng một chỗ, sau đó bị người ta chia ra xây thành tường của các căn nhà rải rác khắp cả nước. Anh hiểu không? Tần Nhất Hằng đang tìm nó! Những căn nhà ấy không phải tự nhiên mà trở thành nhà ma!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 68: Đi tìm nguồn gốc

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi bỗng nhớ đến rất lâu trước đây Tần Nhất Hằng từng cho tôi xem một video, trong đó Vạn Cẩm Vinh nói rằng mình đã phát hiện ra một công trình kiến trúc có phong thủy kỳ lạ, chẳng lẽ là nó sao?

Ai đã dùng gạch đó để xây nhà? Tòa nhà qua tay tôi quá nhiều, bất kể là niên đại hay vị trí địa lý đều có sự khác biệt nhất định. Ai đủ khả năng làm ra một công trình to lớn như vậy? Rõ ràng đây không phải chuyện mà dăm ba công nhân xây dựng có thể làm được?

Không biết, nhưng thế cục này quá lớn. Với hiểu biết của tôi về Tần Nhất Hằng, hắn sẽ không làm được, nhưng tôi đã cho ra một kết luận… Bạch Khai nói rồi chớp mắt với tôi. Thứ trên người anh biết viên gạch giấu ở đâu, đây là nguyên nhân khiến Tần Nhất Hằng phải đưa anh theo.

Tôi thở dài, mấy cái thuyết âm mưu này đã chẳng còn mới mẻ với tôi. Dù sao tôi cũng bị lợi dụng rồi, còn lợi dụng để làm gì thì tôi chẳng hơi đâu tò mò nữa.

Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? Anh có quen ai giúp được không? Tôi châm điếu thuốc hỏi, có lẽ chúng ta nên tìm xem cái túi gạch này đến từ tòa nhà nào trước, ai biết được lại mò ra chân tướng thì sao.

Cũng có một người, nhưng không thể tính là bạn. Bạch Khai chấm tay vào nước trà rồi viết lên bàn ba chữ —— Vạn Cẩm Vinh.

Không ngờ phản xạ có điều kiện của tôi lại lớn đến vậy, hoặc cũng có thể do tôi uống hơi nhiều, chỉ cần thấy ba chữ này tôi đã lập tức nôn khan.

Bạch Khai vứt cho tôi điếu thuốc, nói, ngoại trừ hắn ra không ai có thể làm được. Nếu anh muốn đi, chúng ta phải nhanh chóng làm liền. Còn nếu anh không đi thì tôi vẫn sẽ đi, anh chỉ

cần yên tâm ở nhà dưỡng thai chờ điện thoại, phản ứng thai nghén của anh hơi quá rồi kìa.

Tôi rót cho mình tách trà, miễn cưỡng nhịn xuống cơn buồn nôn. Sao tôi có thể không đi được? Mẹ kiếp, rốt cuộc vì sao ông đây phải bôn ba ngày đêm chứ? Nghĩ vậy tôi lại cảm thấy ấm ức trong lòng, phải rít mấy hơi thuốc lá mới tạm bình tĩnh lại. Tôi nói, tôi đã đi quá lâu đến nỗi quên mất lý do mình bắt đầu, nhưng tôi vẫn cần phải đi đến đích.

Đệch mợ, Tiểu Khuyết, anh không thể nghĩ như vậy được. Đời người giống như một chuyến đi, quan trọng không phải là đích đến mà là cái xe anh lái! Bạch Khai xoa huyệt thái dương, nói, xong chuyện này tôi sẽ kiếm thật nhiều tiền, mạng của anh đã có ông nội Bạch bảo kê!

Chúng tôi nghỉ ngơi ở nhà của Tiền chưởng quỹ mấy tiếng, cho đến khi hoàn toàn tỉnh rượu mới từ biệt ông ta.

Không ngờ Tiền chưởng quỹ cũng có thú vui cuộc sống, buổi tối còn ngồi câu cá bên ao. Cô gái kia vẫn ở bên cạnh hầu hạ như cũ, tôi cứ nghĩ rằng đó là con gái ông ta, đến khi thấy Tiền chưởng quỹ đứng dậy ôm eo cô ta thì mới biết đó là vợ ổng. Xem ra ông ta cũng biết hưởng thụ phết.

Tôi nói cho Tiền chưởng quỹ biết tiếp theo chúng tôi sẽ đi điều tra về lai lịch của những viên gạch, không làm phiền ông ta nữa.

Tiền chưởng quỹ không giữ chúng tôi lại, chỉ dặn dò chúng tôi phải cẩn thận rồi tiễn đến tận ngoài sân, sau đó đưa cho tôi một cái túi vải. Tôi lên xe mới mở ra xem, trong đó là hai miếng lót giày thêu hình hai con linh thú, không biết là kỳ lân hay con gì. Bạch Khai lấy nhìn thử rồi bảo tôi lót bên trong giày, Tiền chưởng quỹ là một người chu đáo, chắc chắn thứ này có thể hộ thân. Giày tôi không lớn, bỏ thêm miếng lót vào lại cảm thấy hơi chật chội, nhưng Bạch Khai đã nói vậy thì tôi cũng không tiện lôi ra lại, đành cố chịu đựng mà lái xe.

Theo sự chỉ huy của Bạch Khai, chúng tôi lái thẳng đến sân bay. Đến khi máy bay hạ cánh đã là sáng sớm hôm sau.

Lúc này tôi mới phát hiện không thể xem thường trí nhớ của Bạch Khai được, lần trước chúng tôi chỉ vội vã đến đây vào ban đêm, không ngờ Bạch Khai lại có thể thông thạo dẫn tôi tới chỗ ở của Vạn Cẩm Vinh một lần nữa. Phải đến tận khi tôi đứng dưới khu chung cư cũ kỹ này mới nhận ra.

Tôi thấp thỏm đi lên lầu, chỉ lo Vạn Cẩm Vinh không có nhà, vậy thì chúng tôi đến một chuyến vô ích rồi. May mà Bạch Khai vừa gõ cửa đã có người ra đón, tôi nhìn thoáng qua bên trong, thấy Vạn Cẩm Vinh đang ngồi uống trà ở phòng khách, hắn không ngẩng đầu lên mà chỉ giơ tay ra hiệu cho chúng tôi ngồi xuống.

Bạch Khai cũng từng qua lại với Vạn Cẩm Vinh vài lần nên chẳng cần tôi phải mở miệng. Tuy vậy, ở trước mặt Vạn Cẩm Vinh, Bạch Khai vẫn tỏ ra khá khách sáo, y thì thầm gì đó với Vạn Cẩm Vinh tận nửa ngày. Thi thoảng Vạn Cẩm Vinh lại ngước nhìn tôi một cái, sau đó Bạch Khai khua tay múa chân làm động tác múc ăn. Bấy giờ tôi mới hiểu ra, mẹ nó thằng cha này lại lấy tôi ra làm giao dịch với Vạn Cẩm Vinh, tôi nằm mơ cũng không thoát nổi.

Chẳng qua nếu đã yêu cầu người ta giúp đỡ thì chắc chắn phải trả giá. Tôi đành im lặng uống trà, cố gắng không nghĩ đến những chuyện sau này.

Một lát sau, Vạn Cẩm Vinh nói, lấy gạch ra cho tôi xem thử. Hắn cầm lấy gạch rồi bảo, các anh cứ chờ ở đây. Nói xong hắn quay người đi vào phòng trong.

Bấy giờ tôi mới nhỏ giọng chất vấn Bạch Khai, mả cha nó, sao anh lại lấy tôi ra trao đổi!

Anh thì biết gì? Cái này gọi là hy sinh vì sự nghiệp hiểu chưa? Khoan nói đến chuyện ăn chút tro cốt, cho dù muốn anh hiến thân để ngủ với cái tên họ Vạn kia thì anh cũng phải ăn diện thật đẹp mà lấy lòng hắn. Bạch Khai nhìn về phía cửa phòng, Tiểu Khuyết, tôi cảm thấy có lẽ Vạn Cẩm Vinh biết những viên gạch đó.

Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện này, ban nãy khi Vạn Cẩm Vinh nhận lấy gạch, tôi đã cẩn thận chú ý đến vẻ mặt hắn. Dù hắn không tỏ vẻ gì, nhưng lòng dạ kẻ này thâm sâu khó lường, diễn kịch chỉ là chuyện dễ như bỡn. Tôi đáp, trước tiên chúng ta cần phải tìm được Tần Nhất Hằng đã.

Trong lúc hai chúng tôi nói chuyện, Vạn Cẩm Vinh đã bước ra, hắn không chỉ thay quần áo mà còn mang một chiếc khẩu trang lớn, sau đó vứt cục gạch cho tôi rồi mở cửa đi ra khỏi nhà.

Tôi biết hắn đã đồng ý giúp đỡ, vội theo xuống lầu, quả nhiên ở dưới đã có một chiếc SUV màu đen đợi sẵn. Vạn Cẩm Vinh

ném chìa khóa xe cho Bạch Khai, nói, lần này không thể dùng tài xế được, anh lái xe đi. Dứt lời hắn liền ngồi vào ghế phụ.

Chiếc xe chạy thẳng về hướng nam, qua năm tiếng phi như bay trên cao tốc, chúng tôi đến một ngã tư rồi rẽ phải rẽ trái thêm vài giờ nữa, cuối cùng dừng lại ở địa phận tỉnh Giang Tô. Đến lúc này cơ thể tôi đã hơi rệu rã, vả lại còn chưa ăn sáng nên bụng cứ kêu rên không ngừng, thế là chúng tôi bèn tìm một quán ăn để lấp đầy dạ dày trước. Bữa cơm không có gì đặc biệt, nhưng vì có Vạn Cẩm Vinh ở đây nên tôi đành miễn cưỡng ăn một muỗng lớn tro cốt. Đến khi ăn xong, tôi nôn ra gần hết, cơ bản là chẳng có gì vào bụng.

Dọc đường Vạn Cẩm Vinh rất hiếm mở miệng, thường thường giơ tay chỉ tới chỉ lui. Lần này hắn cũng dùng tay hướng dẫn, nửa tiếng sau chiếc xe đã ngừng lại trước một khoảng sân ở ngoại ô thành phố.

Vị trí của cái sân này khá đặc biệt, đáng lẽ nó không trơ trọi hẻo lánh như vậy, nhưng xung quanh lại chẳng có bất cứ căn nhà nào. Tôi quan sát một lượt, xa xa toàn là đồng ruộng và rừng cây, lại gần chỉ lác đác vài ngôi nhà nhỏ bị bỏ hoang. Tôi đoán trước đây có thể nó là một nhà xưởng hoặc quán ăn nào đó, tóm lại khá giống với những căn nhà dễ bắt gặp trên đường quốc lộ.

Lần này khác với các lần đi xem nhà trước kia, tôi quan sát vô cùng tỉ mỉ. Tòa nhà rất lớn, gần bằng một căn nhà cũ mà tôi mua được hồi mới vào nghề. Bức tường ngoài sân tương đối cao, từ bên ngoài nhìn vào không thể thấy được phía trong, nhưng xem nóc nhà thì có thể khẳng định đây là một căn nhà cũ nát. Mái ngói thuần một màu đen tuyền, mỗi một góc đều có thụy thú (*) tọa trấn. Bốn phía không một bóng người, chẳng thể nào hỏi thăm về nguồn gốc tòa nhà này được. Tôi không dám tự tiện bước vào trước, chờ Vạn Cẩm Vinh dẫn đầu mở cổng ra, rốt cuộc tôi mới thấy được toàn cảnh bên trong sân.

(*) Thụy thú: là những con vật mang lại điềm lành và cát tường.

Đây thật sự đúng là một tòa nhà cũ rích, thậm chí trong sân còn có một chum nước to đã rỉ sét, mặt đất lát gạch xanh, cỏ dại mọc đầy giữa những khe gạch. Lần này chúng tôi đến tìm nguồn gốc của những viên gạch nên tôi càng để tâm đến gạch hơn, bèn cúi người xuống sờ, phát hiện nó không cùng loại với viên gạch kia. Bố cục của cái sân không giống kiến trúc

phương Nam lắm, ngược lại thiên về phong cách của phương Bắc hơn. Ba phía chia ra làm ba gian nhà lớn, khiến tôi không biết phải vào bên nào trước.

Dường như tòa nhà đã lâu chưa có người ở, tử khí âm trầm, khung cửa sổ bám đầy mạng nhện to nhỏ. Vì sao căn nhà cổ kính thế này lại không ai đến dọn dẹp, thậm chí cũng chẳng có kẻ nào thèm phá phách, càng nghĩ càng thấy kỳ quặc.

Vào nhà chính xem thử. Vạn Cẩm Vinh nói rồi đi thẳng về trước, bỗng nhiên hắn dừng lại, các anh nhớ cẩn thận, bây giờ là ban ngày, chắc chắn buổi tối ở đây sẽ không yên ổn.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 69: Trên xà nhà

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Hóa ra cao thủ cũng chẳng ghê gớm hơn chúng tôi là bao. Bạch Khai đi theo sau Vạn Cẩm Vinh dặn dò tôi, Tiểu Khuyết, sau khi trời tối đừng chạy lung tung, trong nhà có ma đó!

Tôi chửi tục một tiếng, sự hiếu kỳ dâng lên, tôi bèn nhanh chân vượt qua Bạch Khai vào nhà trước.

Gian nhà chính tối tăm hơn tôi tưởng, khắp nơi đầy tro bụi, không có bất cứ một đồ đạc nào, thậm chí đồ gỗ trang trí trên tường đã bị người ta lấy đi mất, chỉ lưu lại vài vệt trắng. Trần nhà rất cao, ngước nhìn có thể thấy được xà nhà thô to và dày nặng, có vẻ khi xây dựng đã tốn rất nhiều công sức.

Không có gì đẹp đâu, nghỉ ngơi trước đi, tối đến tính tiếp. Vạn Cẩm Vinh ngồi xuống đất làm tro bụi bốc lên mù mịt.

Tôi hỏi, tòa nhà này có lai lịch thế nào? Nhìn có vẻ cũ lắm rồi.

Đậu má, công nhận ăn tro cốt cũng có hiệu quả thật. Bạch Khai ho khan hai tiếng, con mẹ nó Tiểu Khuyết anh không bị sặc bụi à?

Bạch Khai tiện tay đẩy mấy cánh cửa sổ ra, nhưng bên ngoài không hề có tia sáng nào rọi vào, trong nhà vẫn âm u như cũ.

Trời nhiều mây à? Bạch Khai thò đầu ra nhìn rồi nói, thiết kế hay lắm, bên ngoài có nắng đổ lửa cũng không chiếu vào đây được.

Tôi nghển cổ nhìn theo, bấy giờ ánh tà dương còn chưa khuất núi, mặc dù không chói chang như giữa trưa nhưng bầu trời còn sáng sủa. Tôi ngẩng đầu, cũng không thấy có bất kỳ thứ gì che chắn.

Sao vậy? Sao trong nhà không sáng? Tôi tò mò chọc chọc Bạch Khai.

Đơn giản thôi, bức tường có vật liệu hấp thụ ánh sáng. Vạn Cẩm Vinh nhàn nhạt trả lời.

Tôi ồ một tiếng, đã vậy thì đành mở đèn flash điện thoại lên. Mặc dù trong phòng không có gì nhưng cũng không thể bất cẩn bỏ qua bốn góc được. Tôi nhìn xung quanh, vách tường không bị hư hại, có lẽ những viên gạch không phải được cạy xuống từ gian phòng này. Tôi bèn quay về bàn bạc tiếp với Bạch Khai.

Gian phòng này dùng vật liệu hấp thụ ánh sáng để làm gì? Chẳng lẽ dùng để che giấu mấy thứ ma quỷ?

Bạch Khai lắc đầu rồi chỉ vào Vạn Cẩm Vinh, nói, chuyện này phải hỏi đại sư, tôi không dám múa rìu qua mắt thợ. Tuy nhiên điều anh nói cũng có khả năng, truyền thuyết kể rằng yêu quái thành tinh hóa hình người, hòa nhập với xã hội, nhưng vẫn sẽ giữ lại vài thói quen hồi còn là động vật. Khi chúng nó xây nhà sẽ cho thêm mấy thứ mà người khác không biết, khiến căn nhà quanh năm suốt tháng âm u tù mù giống như đang ở trong hang động.

Tôi hỏi, thế tòa nhà này là do yêu quái xây nên ư? Ba chúng ta tới để cứu Đường Tăng thoát khỏi đây sao?

Tôi mới dứt lời, Vạn Cẩm Vinh đột ngột đứng lên làm cả tôi lẫn Bạch Khai giật thót mình.

Hai người ở yên tại đây. Vạn Cẩm Vinh chỉ vào chân tường, tôi muốn lên đó nhìn xem.

Tôi và Bạch Khai tuy khó hiểu nhưng vẫn đứng yên, Vạn Cẩm Vinh thoắt cái đã giẫm lên vai tôi và Bạch Khai, chân hắn vừa dùng lực, trên tay đã quăng ra một sợi dây leo núi, vòng một vòng trên xà nhà. Vạn Cẩm Vinh nút chặt hai đầu sợi dây, lặng lẽ tóm dây thừng bò lên trên.

Tôi chứng kiến mà trợn mắt há mồm, không ngờ hắn ta lại có công phu lợi hại nhường này. Mả mẹ nó, hiện tại hắn đang giúp chúng tôi, nhưng nếu như hắn định trở mặt quay ra hại chúng tôi thì chẳng cần phải âm thầm giở trò, chúng tôi cũng không có cơ may thắng được.

Sau khi Vạn Cẩm Vinh đứng vững trên xà nhà, hắn bèn sờ soạng xung quanh một hồi khiến tro bụi rơi xuống từng đợt. Tôi vốn đang ngẩng cổ nhìn, đôi mắt liền dính bụi cay xè, đành phải đổi vị trí khác. Ai ngờ Vạn Cẩm Vinh đã đu dây thừng xuống lại.

Xem ra chúng ta phải lên xà nhà thôi. Vạn Cẩm Vinh xòe tay ra, trong lòng bàn tay hắn là một túi bánh quy với nhãn hiệu phổ biến trên thị trường.

Tôi còn tưởng rằng hắn sẽ lấy được đồ phong thủy gì đó, túi bánh quy làm tôi rất bất ngờ, nhưng suy nghĩ kỹ thì tôi liền hiểu ra, trước đây có người ăn trên xà nhà sao? Tôi lập tức liên tưởng đến Tần Nhất Hăng, bởi nếu là người bình thường thì chẳng cần phải làm vậy.

Vạn Cẩm Vinh không nhiều lời, chỉ vào dây thừng rồi đẩy Bạch Khai qua. Bạch Khai không chút do dự bò lên liền. Tôi thật sự không ngờ Bạch Khai cũng lợi hại như vậy, bắt đầu tự cảm thấy lo lắng cho bản thân mình. Mẹ kiếp, cái xà nhà này ít nhất cũng cao mấy mét, tôi không có chút lòng tin nào với mình cả.

Vạn Cẩm Vinh để tôi trèo lên trước, tôi không quan tâm có phải hắn che chở phía sau cho tôi hay không, chỉ cần tôi ngã xuống có người làm đệm lưng là được, nghĩ vậy tôi mới thấy yên lòng hơn.

Người bình thường bây giờ rất hiếm ai leo dây thừng, nhưng vào thế hệ của chú tôi, cái này có trong chương trình học thể dục. May mà hồi tôi còn nhỏ, chú thường hay đưa tôi đi chơi, tôi cũng từng có dịp leo rồi. Tôi dùng sức nhảy lên, cả người ôm ghì lấy dây thừng. Bấy giờ tôi mới cảm thấy lực cánh tay của mình quá yếu, đành cố gắng dùng chân kẹp dây thừng, miễn cưỡng nhích lên từng tí một. Quá trình này cực kỳ gian nan vất vả, đến khi Bạch Khai duỗi tay xuống dưới, tôi mới được tiếp thêm sức lực để bò lên.

Xà nhà bám đầy bụi nên rất trơn trượt, tôi vận sức cả buổi mới giữ vững được cơ thể. Sau khi quét mắt nhìn quanh một vòng, tôi phát hiện trên đây có khá nhiều túi giấy cùng loại, nào là khô bò, nào là chocolate, thậm chí còn có cả hộp sữa bò. Mỗi một túi giấy đều được cẩn thận dùng băng keo trong suốt dán vào xà nhà. Có thể thấy kẻ này đã sống trên đây được một thời gian rồi.

Tôi hỏi, tiếp theo phải làm sao nữa? Đừng nói là ngủ, muốn ngồi đực mặt ra đây cũng không được.

Bạch Khai cởi áo khoác ra, tìm một vị trí có thể tạm thời đặt chân rồi buộc chặt dây nịt vào, tạo ra một thứ đơn giản như cái võng để nằm xuống. Tôi cũng muốn bắt chước, ngặt nỗi chẳng có bản lĩnh như y, chỉ đành cắn răng chịu đựng.

Các anh đừng vội, chúng ta không cần phải chờ lâu đâu. Vạn Cẩm Vinh vững vàng ngồi xuống nói, trời cũng sắp tối rồi.

Tôi châm một điếu thuốc, tình hình bây giờ cũng chỉ có thể ngồi đợi mà thôi. May là trời tối nhanh hơn tôi tưởng, hoặc có thể bên ngoài vẫn chưa tối hẳn, chẳng qua ánh sáng không thể chiếu vào gian phòng này nên trông nó mới u ám. Tôi nhìn đồng hồ trên tay đã bảy giờ, chờ thêm lát nữa, đến khi xác định được bên ngoài đã hoàn toàn chìm vào màn đêm.

Trong gian phòng này giơ tay ra còn không thể thấy rõ năm ngón, tôi không ngờ nó lại tối thui như vậy nên chẳng dám cử động mạnh, chỉ e mình bất cẩn ngã lộn nhào xuống dưới.

Lúc này Bạch Khai cũng không nằm nữa mà dán sát lại gần tôi, tôi có thể cảm nhận được y cố ý giảm nhẹ tiếng hít thở của mình.

Bạch Khai thì thầm bên tai tôi, có người vừa bước vào. Y mới dứt lời, quả nhiên tôi nghe thấy vài tiếng bước chân vụn vặt từ trong sân đang hướng về gian phòng này.

Tôi cũng chẳng dám thở mạnh nữa, tiếng bước chân có vẻ khá ung dung, nhưng tuyệt nhiên không hề có tiếng nói chuyện. Rõ ràng người đến đây không chỉ có một, vậy mà bọn họ lại không nói gì với nhau, quả thật hết sức kỳ lạ.

Tôi nghe bước chân nọ chậm rãi đi vào rồi dừng lại giữa phòng. Mặc dù bọn họ ở ngay phía dưới tôi, nhưng tôi chẳng thể nào thấy rõ được người đến là ai.

Cảm giác căng thẳng đã lâu chưa xuất hiện bỗng chốc chiếm lấy tôi. Đột nhiên, người phía dưới bật sáng hai chiếc đèn pin, luồng ánh sáng thoắt ẩn thoắt hiện giữa gian phòng tối tăm.

Đây chắc chắn không thể nào là ma quỷ được! Đương lúc tôi phân vân có nên hét lớn một tiếng hù chết đám người này không, bỗng thấy ánh đèn pin chiếu thẳng lên chỗ mình.

Tôi thậm chí còn chưa kịp trốn, ánh đèn đã trùng hợp rọi trúng mặt tôi. Người phía dưới gào lên một tiếng rồi lập tức chạy trối chết ra ngoài, sau đó có người ở trong sân la to, sao vậy? Chạy cái gì hả!?

Một giọng nói run lẩy bẩy đáp lại, gian nhà này có ma thật đó! Trên xà nhà có tận bốn con quỷ!!

Tiếp đó là một loạt tiếng thét chói tai càng ngày càng xa.

Tôi chợt thấy dở khóc dở cười, hóa ra là một đám nhát gan tới đây tìm kiếm chút kích thích. Vậy mà lại khiến tôi sợ bóng gió một hồi lâu.

Khoan đã, sao lại là bốn con quỷ? Bạch Khai quay đầu nói với tôi, Tiểu Khuyết, anh nhìn xem bên cạnh anh có người khác hay không?

Tôi vừa nghe vậy đã dựng thẳng tóc gáy, nhưng xung quanh đen ngòm có thấy bóng dáng ai đâu? Tôi đành duỗi tay chậm chạp mò mẫm qua bên kia, ai dè đầu ngón tay tôi lại đụng trúng một thứ gì đó, tôi lập tức rụt tay về ngay. Mẹ kiếp có gì đó thật!

Tôi hoảng loạn muốn tìm điện thoại để chiếu sáng, Vạn Cẩm Vinh đột nhiên quát lớn, đừng nhúc nhích, đừng làm rối loạn đội hình!

Tôi dừng động tác lại, mồ hội trên trán tuôn ra như suối. Ban nãy tôi quá vội vàng nên chẳng làm sao biết được mình đã chạm phải thứ gì, chỉ cảm thấy nó rất mềm mại, chắc chắn không phải vách tường.

Tôi nhích người về phía Bạch Khai. Bạch Khai vội nói, ôi mẹ ơi Tiểu Khuyết, anh đừng chen nữa, bên chỗ tôi tấc đất tấc vàng đấy!

Tôi nói, anh mau đổi chỗ với tôi đi, tôi chẳng biết cái mẹ gì đang xảy ra nữa.

Bấy giờ tôi bỗng nghe thấy Vạn Cẩm Vinh thở dài một hơi, chợt nhiệt độ trong căn phòng đột ngột giảm xuống.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 70: Phá dỡ

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi không khỏi rùng mình, lén nhìn về phía xà nhà bên kia. Mặc dù chẳng thấy được gì cả, nhưng vẫn tốt hơn là quay lưng lại với mối nguy hiểm tiềm tàng.

Gian phòng quanh năm suốt tháng không có ánh mặt trời, dù bên ngoài nắng gắt cũng chẳng cảm nhận được, huống gì sau khi màn đêm buông xuống, trong nhà bắt đầu lạnh lẽo như hầm băng.

Tôi có thể nghe thấy tiếng Bạch Khai xoa tay, bèn bắt chước theo y. Cả lòng bàn tay tôi toát đầy mồ hôi lạnh, chà xát một hồi mà vẫn không ấm lên chút nào.

Ba người im lặng trong bóng tối một lúc lâu, tôi vẫn luôn giữ vững cảnh giác, nhưng dường như thứ mà tôi sờ được ban nãy đã biến mất không thấy tăm hơi. Không rõ có phải vì nó cũng đang chờ đợi giống chúng tôi hay không, dù sao chỉ còn sót lại sự yên tĩnh đến đáng sợ.

Một lát sau, tôi cảm giác được Bạch Khai giật mình, y ghé bên tai tôi thì thầm, hình như xà nhà vừa mới động đậy phải không?

Giọng y rất khẽ, tôi lắc đầu.

Bạch Khai lại nhỏ giọng nói với phía bên kia, này, có phải chúng ta đã trúng kế rồi không? Hình như có người định dẫn chúng ta lên xà nhà thì phải?

Hiển nhiên y đang hỏi Vạn Cẩm Vinh, tôi không nghe thấy tiếng Vạn Cẩm Vinh trả lời Bạch Khai, nhưng lại cảm nhận được xà nhà quả thật hơi khe khẽ động đậy, không biết có phải là do Vạn Cẩm Vinh đang cử động hay không.

Vào thời khắc này tôi chợt thèm thuốc lá, nhưng bây giờ đến cả một động tác giơ tay lên cũng cực kỳ khó khăn.

Qua một lát, tôi đã bắt đầu thích ứng với nhiệt độ ẩm thấp trong phòng. Tôi muốn hỏi Bạch Khai chẳng lẽ phải ngồi như

vậy hết đêm nay sao?

Nhưng chưa kịp quay đầu qua, bỗng nhiên có ai đó từ sau lưng đẩy tôi một cái thật mạnh!

Vốn dĩ xà nhà đã vô cùng trơn trượt, đã thế còn không có thứ gì để tóm lấy nhằm giữ vững cơ thể. Người tôi nghiêng hẳn về phía trước, tôi vội giơ tay bắt lấy những đồ vật ở gần đó theo bản năng, nhưng chỉ đụng phải tay áo sơ mi của Bạch Khai. Trong khoảnh khắc ấy, tôi bỗng nhiên thông minh bất ngờ, thậm chí còn có thể cân nhắc được, nếu tôi tóm lấy Bạch Khai, vậy thì y sẽ bị tôi kéo theo luôn. Vì thế tôi chỉ cần dùng tay đẩy nhẹ Bạch Khai, còn mình thì mới kịp la lên một tiếng đã té lộn cổ xuống dưới.

Trong đầu tôi chỉ lặp đi lặp lại hai chữ, với độ cao thế này, toang rồi toang rồi toang rồi…

Bên dưới đen thùi lùi, cơ bản không thấy được gì hết. Tôi ôm lấy đầu theo bản năng, cảm giác cả người mình đập mạnh xuống mặt đất. Trước mắt tôi đột ngột tối sầm, sau đó mất đi ý thức.

Đến khi tôi tỉnh lại, xung quanh đã sáng rồi. Tôi nhìn quanh một vòng, phát hiện đây không còn là căn nhà tối tăm ẩm thấp kia nữa. Tôi sờ lên người, may mà tay chân vẫn nguyên vẹn, không có bất cứ ngoại thương nào. Tôi thử đứng dậy, bấy giờ mới cảm thấy yên tâm vì không quá đau đớn. Thế là tôi bèn gọi to tên Bạch Khai, đồng thời quan sát tình hình nơi đây.

Dường như tôi đang ở trong một khu dân cư với kết cấu vô cùng phức tạp, rất khó miêu tả, nếu buộc phải nói thì hơi giống với những khu ổ chuột ở Rio de Janeiro, Brazil. Tầng tầng lớp lớp chằng chịt đan xen, các căn nhà nhỏ tí như một cái gara, nhưng lại không hề bắt gặp một bóng người nào. Tuy nhà cửa ở đây lụp xụp và chồng chất bên nhau, nhưng tôi lại cảm giác tất cả đều trống không.

Tôi chợt thấy kỳ quái? Mẹ kiếp, ông đây bị bán ra nước ngoài hả? Nghĩ vậy tôi lại hơi sợ hãi, tôi chết rồi sao?

Đang suy nghĩ miên man, tôi nhác thấy một bóng trắng lướt ngang qua trước mặt mình.

Tôi vội chú ý nhìn kỹ, đó là một người. Từ bóng dáng thấp thoáng không thể biết được là nam hay nữ, chỉ thấy người nọ lướt đi rất nhanh giữa những căn nhà nhỏ như gara.

Tôi lập tức hét gọi, người nọ không quay đầu lại. Tôi bèn vội vã bám theo, thế mới nhận ra kết cấu nơi này không chỉ rắc rối, mà cả mặt đường cũng gập ghềnh khó đi. Nhiều chỗ là sườn núi không có cầu thang, đất dưới chân trơn tuột. Muốn đi lên trên rất vất vả, thậm chí có chỗ tôi buộc phải chạy lấy đà rồi mới vượt qua được.

May mắn thay chân cẳng tôi cũng nhanh nhẹn, chạy một hồi cũng đuổi kịp người nọ.

Tôi lập tức vỗ vai người nọ, gã ta mới quay đầu. Tôi không khỏi giật mình, người nọ thật sự không ưa nhìn lắm. Đặc biệt là khoảng cách giữa hai đôi mắt xa hơn người bình thường, nhìn lâu cảm thấy rất khó chịu.

Tôi lên tiếng, à… xin hỏi, đây là đâu vậy? Anh có thấy hai người nào trông giống như đến từ cùng một nơi với tôi không?

Người nọ nhìn tôi không trả lời.

Tôi thầm than, chẳng lẽ đây là nước ngoài thật? Bèn dùng thứ tiếng Anh sứt sẹo của mình hỏi lại lần nữa.

Gã ta vẫn im lặng nhìn chằm chằm vào tôi. Sau đó gã làm một hành động mà tôi không thể nào lường được, đó là đột ngột há mồm nhổ nước miếng vào mặt tôi. Không rõ tên này là biến thái hay do tôi chọc tức hắn, dù sao nước miếng rất nhiều, không khác gì trời đổ cơn mưa.

Tôi lấy tay lau mặt, bỗng nhiên ý thức rơi vào hoảng loạn, mơ hồ thấy Bạch Khai đang cúi đầu nhổ nước miếng đầy mặt tôi.

Khung cảnh sáng sủa ban nãy lại trở nên tối om, hóa ra tôi vẫn còn ở trong căn nhà đó. Nửa bên mông của tôi đã tê rần đến mất đi cảm giác, tất cả các bộ phận khác đều ê ẩm nhức mỏi không chịu được.

Tôi miễn cưỡng ngước lên nhìn, Vạn Cẩm Vinh cũng đang ngồi bên cạnh tôi, cầm điện thoại chiếu sáng vào tôi cho Bạch Khai.

Mẹ ơi! Sống rồi! Bạch Khai vui vẻ nói, Tiểu Khuyết, ban nãy anh trợn mẹ cả mắt lên rồi!

Tôi khẽ giật khóe miệng, nói chuyện rất khó khăn.

Bạch Khai vội bảo, anh đừng gấp! Vừa rồi hai chúng tôi đã bàn bạc xong, ngày mai sẽ phá dỡ cái xà nhà này để báo thù cho anh!

Tôi ho khan một tiếng, Bạch Khai liền rót hai miếng nước cho tôi, sau đó đỡ tôi đến dựa vào góc tường. Có vẻ tôi bất tỉnh chưa bao lâu, lúc này mọi thứ vẫn chìm trong bóng đêm nặng nề. Trong góc tường còn tối hơn cả gian phòng, cả người tôi ẩn trong tối. Nghỉ ngơi một lát, cuối cùng tôi cũng có thể nói được, mẹ kiếp có thằng nào đó đẩy bố mày!

Biết rồi, biết rồi, chúng tôi biết rồi. Bạch Khai châm một điếu thuốc rồi đưa đến bên miệng tôi.

Tôi rít một hơi, tinh thần mới dần hồi phục lại. Nhân lúc vẫn còn khỏe, tôi vội vã kể lại giấc mộng ban nãy, như vậy có thể dời đi sự chú ý của mình, khiến những cơn đau trên người dịu bớt.

Bạch Khai nghe xong lại chửi thề, hóa ra trong lòng anh tôi xấu như vậy sao!

Ngược lại, Vạn Cẩm Vinh im lặng một hồi rồi bỗng nói, giấc mơ của anh không phải là không có lý do, hôm nay về nghỉ ngơi trước đã, ngày mai sẽ biết thôi.

Không gì tuyệt vời hơn là được về nghỉ ngơi, thế là ngồi thêm một lúc, tôi được Bạch Khai dìu lên xe, Vạn Cẩm Vinh chở chúng tôi đến khách sạn. Sau khi tôi và Bạch Khai xuống xe, hắn lại lặng lẽ rời đi mà không nói tiếng nào. Bạch Khai không tỏ ra quá lo lắng, y nói rằng Vạn Cẩm Vinh là một kẻ kỳ quặc, nhưng chẳng phải người chỉ biết nói suông, nếu hắn đã đáp ứng rồi thì sẽ không âm thầm rút lui đâu. Bạch Khai muốn tôi cứ yên tâm đánh một giấc thật ngon, ngày mai chờ xem bản lĩnh của Vạn Cẩm Vinh.

Tuy nhiên tôi lại rất khó đi vào giấc ngủ, cảm giác đau đớn và nhức mỏi khắp mình mẩy làm tôi nửa mê nửa tỉnh. Cố đến khi bình minh cũng không ngủ được, tôi đành nhắm mắt dưỡng thần.

Gần giữa trưa, Bạch Khai tới gõ cửa phòng tôi, Vạn Cẩm Vinh đã chờ sẵn dưới khách sạn.

Qua một đêm, đau đớn trên người đã giảm đi, nhưng các khớp xương vẫn rất khó dùng lực.

Bên ngoài khách sạn không chỉ có mỗi xe của Vạn Cẩm Vinh mà còn có cả một chiếc xe tải BAIC loại nhỏ. Trên xe có khoảng năm sáu người, ăn mặc như công nhân. Tôi tò mò nhìn thoáng qua thấy có không ít dụng cụ.

Hai chiếc xe lái thẳng đến tòa nhà kia.

Đến nơi, mấy công nhân liền bắt tay ngay vào việc. Tôi nghe một người hình như là quản lý của bọn họ đang nói chuyện với Vạn Cẩm Vinh, dỡ tòa nhà này thì không khác gì hủy hoại nó luôn. Có thể đối phương sợ phải chịu trách nhiệm, giọng điệu có vẻ hơi do dự.

Vạn Cẩm Vinh xua tay, ý bảo có chuyện gì xảy ra thì hắn sẽ chịu. Sau đó hắn chỉ vào tôi nói, tiền có đó, chỉ cần làm tốt công việc thôi.

Tôi nghe vậy rất bất đắc dĩ, mẹ nó chưa thèm thương lượng với tôi mà đã toan lấy tiền của tôi rồi.

Người quản lý suy xét một hồi, sau cùng vẫn không thắng được sức mạnh của đồng tiền mà chấp nhận.

Nhóm công nhân nghiên cứu tổng thể căn nhà, bảo rằng trực tiếp phá dỡ thì khá nguy hiểm, cần phải có máy cẩu lớn, vậy nên bọn họ lại gọi điện thoại điều xe tới. Mãi tới hơn ba giờ chiều mới chính thức khởi công.

Tôi cứ thấp thỏm không yên, tiền thì tôi có, nhưng căn nhà này nhìn kiểu gì cũng là đồ cổ, cho dù có chủ hay không thì một khi bị người ta truy ra, tiền bồi thường là chuyện nhỏ, vấn đề là tôi chỉ sợ không cẩn thận là vào tù bóc lịch như chơi.

Bạch Khai khuyên nhủ tôi, không sao đâu, không nỡ bỏ con sao bắt được sói (*). Chỉ cần chúng ta làm nhanh thì sẽ không ai phát hiện được.

(*) Không nỡ bỏ con sao bắt được sói (舍不得孩子套不找狼): muốn đạt được thứ gì thì phải trả cái giá tương ứng.

Tôi nghĩ, dù thế nào thì việc này là vì Tần Nhất Hằng, đành cắn răng chấp nhận.

Gian nhà chính trước mắt tôi bị phá dỡ từng chút một. Mỗi lần có tiếng động lớn vang lên, lòng tôi đều thầm mặc niệm, đừng gây tai vạ, đừng gây tai vạ.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 71: Con mối

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Xây nhà không dễ dàng, mà phá nhà cũng chẳng đơn giản.

Đến tận lúc trời sẩm tối, nhóm công nhân mới lấy được thanh xà nhà xuống. Dưới đất đã chất đầy những đống đổ nát.

Thanh xà dài gần 10 mét, Bạch Khai dùng chân đẩy nó mấy cái nhưng vẫn không nhúc nhích, có thể thấy rằng nó rất nặng. Màu sắc không trầm như trước, có lẽ vì được đặt dưới ánh sáng nên không còn quá lạnh lẽo nữa.

Tôi không biết Vạn Cẩm Vinh định làm gì, bèn ném cho Bạch Khai một điếu thuốc rồi lấy hai viên gạch vỡ kê thành một chỗ ngồi tạm.

Vạn Cẩm Vinh đi quanh nó quan sát một lượt, trong miệng lẩm bẩm gì đó rồi bảo đám công nhân lấy máy cưa đến.

Tạp âm của máy cưa cũng to không kém khi dỡ nhà, tôi chỉ thấy đinh tai nhức óc nên đành ngồi ra xa.

Thanh xà được làm từ gỗ, nhưng tôi không rõ là loại gỗ gì mà vô cùng rắn chắc, dùng máy cưa cũng có phần khó khăn.

Bấy giờ trời đã tối hẳn, tôi bèn lên xe mở đèn pha chiếu sáng cho bọn họ. Hiệu quả cách âm trong xe tốt hơn một chút, tôi bỗng cảm thấy hết sức mệt mỏi và buồn ngủ. Trong cơn mơ màng, dường như tôi nghe thấy có người đang nói gì đó, thanh âm cách tôi rất gần. Tôi quay đầu nhìn, trong xe chỉ có mình tôi.

Tôi nhủ thầm, thôi bỏ mẹ, ngã kiểu gì mà giờ gặp ảo giác luôn rồi. Thế là tôi lại nhắm mắt tựa người vào ghế, lần này nghe thấy tiếng nói chuyện còn rõ ràng hơn trước, đối phương nói rằng, xin hãy cứu tôi.

Tôi giật thót mình, chẳng dám nán lại trong xe nữa.

Lúc này Vạn Cẩm Vinh đã châm lửa hơ phần mặt cắt ngang của thanh xà. Tôi tiến lại gần quan sát, chỉ thấy phía trên xà

nhà có rất nhiều con sâu to béo đang chui ra bò tán loạn trên đó. Chúng nó cố gắng tránh né ngọn lửa nhưng lại không có bất cứ một con nào bò xuống khỏi thanh xà.

Tôi hiếm khi thấy nhiều con sâu to như vậy, ít nhất cũng phải dài tầm 5-6 cm. Một con thì còn đỡ, đằng này cả một đám rậm rạp khiến tôi sởn hết da gà.

Chắc hẳn đám công nhân cũng rất ngạc nhiên, bọn họ đều trốn ra xa, vẻ mặt lộ rõ sự căng thẳng, thi thoảng còn thì thầm to nhỏ với nhau.

Đây là loại sâu gì? Tôi hỏi Bạch Khai, chuyên gia ở lĩnh vực này.

Con mối. Tiểu Khuyết, giấc mơ của anh là do chúng nó giở trò. Bạch Khai vừa trả lời vừa đổ thêm xăng lên thanh xà.

Thảo nào trong mơ tôi thấy những kiến trúc phức tạp chồng chéo lên nhau, thì ra là tổ mối?

Tôi hỏi, mối thành tinh rồi à? Ban nãy ông đây có nghe thấy ai đó kêu cứu!

Bạch Khai bảo tôi lùi ra phía sau rồi mới nói, anh chớ mềm lòng, thứ này chính là yêu nghiệt. Thông thường xà nhà đều mang chính khí, nhưng bản thân căn nhà này đã có vấn đề. Thanh xà này bây giờ rất phù hợp để dưỡng tà.

Tôi lui về sau vài bước, những con mối lăn ra chết dưới đống lửa, nhưng càng lúc càng nhiều mối bò ra khỏi mặt cắt của thanh xà. Ngọn lửa chỉ mới thiêu rụi chúng, rất nhanh sau đó lại bị tụi nó che kín.

Mẹ ơi, rốt cuộc có bao nhiêu con mối vậy hả! Tôi hỏi, tại sao mấy con mối không bò đi chỗ khác?!

Con bà nó! Số lượng nhiều thật! Bạch Khai đáp, chúng nó đang bảo vệ mối chúa!

Tôi chợt bừng tỉnh đại ngộ. Vẻ mặt của đám công nhân đã chuyển sang trắng bệch, nhưng tiền công vẫn chưa trả, bọn họ vẫn chưa thể đi được.

Tôi đành trấn an bọn họ, mọi người đừng sợ, hai người kia là chuyên gia đó. Đừng lại gần đây!

Nói xong mới biết hiệu quả hoàn toàn trái ngược, đám công nhân còn hoảng loạn hơn.

Bỗng nhiên tôi nghe thấy một tiếng động lớn như pháo nổ, bèn quay đầu lại nhìn, một con vật màu đen bự chà bá vẫy cánh bay ra từ ngọn lửa!

Đôi cánh của nó đã bị lửa đốt cháy khiến nó bay lảo đảo, tốc độ chậm rì. Bạch Khai vội huơ tay tóm lấy một thanh gỗ nát đập nó nhưng không trúng. Nó tránh thoát được một kiếp, tiện thể bay về phía đám công nhân!

Chết tiệt! Tôi nghe Bạch Khai la lên rồi lập tức vọt qua bên đó, nhưng lúc này đã không kịp nữa rồi.

Trong nhóm công nhân chỉ có hai người phản ứng lanh lẹ trốn đi chỗ khác, mấy người còn lại bị dọa đến đờ đẫn, chỉ biết há to mồm mà không thèm cử động, mặc cho con vật to xác đang bay thẳng vào mặt mình!

Tình hình hiện tại rất đáng quan ngại, tôi không rõ bị nó cắn sẽ như thế nào, nhưng chắc chắn không tốt lành gì. Tuy nhiên tình trạng cơ thể tôi bây giờ đã khó mà tự bảo vệ mình, càng đừng nói đến chuyện giúp đỡ người khác, nhất thời tôi cũng luống cuống chẳng biết làm sao.

Tránh ra! Vạn Cẩm Vinh đột nhiên kéo tôi sang một bên, sau đó hắn vượt qua bên cạnh tôi.

Tôi vừa mới đứng vững, hắn lại chợt quay trở về, Bạch Khai theo sát phía sau. Hai người kẹp tôi ở giữa rồi vội vã chạy về phía chiếc xe. Cơ thể hiện tại của tôi làm sao chịu đựng nổi mấy hành động này, bao nhiêu đau đớn lại cùng lúc ùa về, đến nỗi tôi chỉ biết luôn mồm chửi bậy.

Ba người trốn sang một bên xe, Vạn Cẩm Vinh nói, Bạch Khai, lát nữa gắng đừng hấp hối, tôi có thể chữa được.

Bạch Khai gật đầu, sau đó y nhanh chóng lấy trong cốp xe ra một cái bao tải. Bao tải căng phồng, Bạch Khai mở túi, một mớ tiền giấy liền ào ra.

Cùng lúc đó Vạn Cẩm Vinh liền cắn rách ngón tay, bôi đầy máu lên tiền giấy. Bạch Khai cũng làm theo, tiền giấy ngay lập tức thấm máu đỏ thẫm. Tôi lau mặt, quả thật Vạn Cẩm Vinh đã tốn rất nhiều máu, ban nãy máu còn dính cả lên mặt tôi.

Bấy giờ tôi mới phát hiện bên nhóm công nhân đã im ắng từ khi nào. Tôi đứng dậy, nương theo ánh lửa từ trên nóc xe để nhìn sang bên kia, nhóm công nhân đã ngã chồng lên nhau như đang diễn xiếc, hoặc giống như đang làm động tác ăn mừng sau khi ghi bàn vào lưới. Người nằm trên đè ép người nằm

dưới cùng đến mức khó thở, hiển nhiên người bị đè đang vô cùng khó chịu mà cố sức giãy giụa, nhưng vô ích.

“Khách qua đường bốn phía mau nghe lệnh! Tiền mở đường, tiền mở đường!” Vạn Cẩm Vinh đứng lên hô to, lạc!

Lời nói bất thình lình của hắn làm tôi giật nảy người, trong lúc hoảng loạn nên tôi không nghe kỹ, chỉ mới nghe rõ ba chữ tiền mở đường thì tôi đã tràn đầy thắc mắc, sao lại đột nhiên nhảy ra tiếng Nhật nữa?

Sau đó tôi mới chợt hiểu ra, mẹ kiếp đây là phương thuật của Vạn Cẩm Vinh! Bây giờ đám công nhân đó đều nghe hắn sai sử!

Vạn Cẩm Vinh vừa nói vừa bước qua phía bên kia, đến tận khi mũi giày hắn sắp chạm phải đầu của bọn họ, hắn mới ngồi xổm xuống lấy ra một miếng vải đen phủ lên người nằm dưới cùng. Một lát sau, những công nhân nằm đè lên nhau liền trôi tuột ra đất như bùn lầy.

Tôi nhìn mà há hốc mồm, Bạch Khai bên cạnh vẫn luôn tay rải tiền giấy, thậm chí có vài tờ bay vào mặt tôi mà tôi cũng chẳng còn hơi sức quan tâm.

Khi tiền giấy đã được rải xong, Bạch Khai mới bước đến chỗ Vạn Cẩm Vinh, cả hai cùng nhau khiêng từng người một đặt nằm xuống đất. Chắc hẳn hiện tại đã không còn nguy hiểm nữa, tôi cũng vội đi qua. Vạn Cẩm Vinh đưa miếng vải đen cho Bạch Khai.

Bạch Khai cười nói, đây là đồ tốt, không cần trả tiền đúng không? Dứt lời y liền tiện tay vo tròn miếng vải rồi nhét vào túi quần.

Tôi hiếu kỳ hỏi, đó là gì vậy?

Là đồ tốt! Bạch Khai sờ túi rồi đáp, Tiểu Khuyết, xà nhà đã đốt, thù này đã trả rồi, có phải anh nên quỳ xuống dập đầu cảm tạ không?

Tôi nhìn Vạn Cẩm Vinh rồi lại ngó sang Bạch Khai, nhất thời rơi vào hoang mang. Tôi bỗng nói, mẹ nó, tôi tới đây tìm manh mối của Tần Nhất Hằng! Sao giờ lại biến thành giúp tôi trả thù rồi?!

Bạch Khai khoát tay, lúc về tôi sẽ giải thích cho anh hiểu. Nói xong y lên xe trước.

Tôi cũng muốn mau chóng rời khỏi nơi quái quỷ này, ở đây đã hỗn loạn hết cả, trên mặt đất còn có mấy người đang nằm, nhìn thế nào cũng thấy bất an.

Nếu Bạch Khai đã yên tâm rời đi như vậy, chắc chắn đám công nhân không xảy ra chuyện gì. Tôi nghĩ ngày mai họ sẽ tự khắc tìm đến Vạn Cẩm Vinh để đòi tiền, vì vậy cũng yên tâm lên xe.

Cả ngày hôm nay trên người tôi toàn là bụi bặm, đến tối lại còn phải vật lộn thêm một trận, mới về khách sạn tôi đã lập tức tắm gội sạch sẽ thoải mái. Bạch Khai gọi hai chai bia và mấy món đồ nhắm, ngồi uống một mình trước.

Thấy tôi bước ra, y bèn vứt miếng vải lên bàn. Tiểu Khuyết, tôi không quên chuyện đi tìm Tần Nhất Hằng, nhìn đi! Đây là Tần Nhất Hằng!

Y đưa cho tôi một chai bia, sau đó chậm rãi mở miếng vải đen ra. Tôi thậm chí không dám chớp mắt, cũng không nhận lấy chai bia, chỉ biết tự châm cho mình một điếu thuốc.

Miếng vải đen được quấn kín mít, ba lớp trong ba lớp ngoài, mỗi lần Bạch Khai vén ra một lớp lại khiến trái tim tôi đập thình thịch.

Cuối cùng tôi cũng thấy được một con sâu to ở bên trong!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 72: Tìm gạch

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Con sâu gớm hơn tôi tưởng. Tôi không biết mối chúa trông như thế nào, nhưng chắc hẳn nó có màu trắng, còn con này tuyền một màu đen, cánh đã bị đốt trụi. Bụng nó phình to, toàn thân to bằng nắm tay người lớn.

Khiến tôi bất ngờ hơn là nó còn sống, phần bụng của nó lên xuống phập phồng theo một quy luật. Tôi không dám vươn tay sờ, chỉ sợ nó cắn mình một phát. Tuy không thấy cái răng nào trên phần đầu nó, nhưng tôi lại phát hiện kha khá gai nhỏ dài khoảng nửa centimet, hình như có độc.

Mẹ kiếp, thứ này giống Tần Nhất Hằng chỗ nào? Anh gọi cho hắn, hắn đồng ý tới đây hả? Tôi cảm thấy quá khó tin, bèn uống một ngụm bia.

Ai bảo đây là Tần Nhất Hằng? Tôi bảo rằng đây là biện pháp để tìm được Tần Nhất Hằng! Bạch Khai vừa gặm chân gà vừa luôn miệng giải thích, anh từng nghe câu "Đừng cho người khác con cá mà hãy dạy người ta cách làm cần câu" chưa? Lấy ví dụ là cái chân gà này, thay vì cho anh một con gà ăn đỡ đói, chi bằng dạy anh làm sao để đẻ trứng!

Tôi nói, tổ cha nhà anh, để tôi đẻ trứng thì thà để tôi chết đói còn hơn! Anh đừng đánh trống lảng, con côn trùng này sao mà tìm được Tần Nhất Hằng?

Bạch Khai bỏ chân gà đang gặm dở xuống, đột nhiên lộ ra vẻ mặt thần bí. Anh còn nhớ tủ quần áo phát hiện được trong nhà ông già kia không? Trong tủ quần áo có gì?

Tôi không cần vắt óc nhớ lại thì trong đầu đã lập tức hiện lên hình ảnh. Đó là căn nhà của lão già đội mũ, Tần Nhất Hằng tìm thấy rất nhiều bùn niêm phong trong tủ, có người dùng kiến đào đất để tạo ra một bản đồ. *(Đọc lại quyển 2 từ chương 30 đến chương 34 để biết thêm chi tiết)*

Tôi bỗng ngộ ra, chẳng lẽ tác dụng của con mối giống với những con kiến kia?

Tôi hỏi, con mối này là bản đồ?

Gần đúng! Bạch Khai nhấp một hớp bia. Mối chúa chính là mấu chốt để tìm được những viên gạch, có nó rồi chúng ta không cần phải lo không tìm được Tần Nhất Hằng! Nếu không anh cho rằng vì sao Vạn Cẩm Vinh lại đưa chúng ta tới đây? Con cáo già đó đâu tiểu bậy bạ được!

Người ta thường hay cho rằng con mối là côn trùng có hại, nó sẽ gặm nhấm nhà ở và các công trình xây dựng. Ở Trung Quốc ít nghe nói, nhưng trước kia khi xem TV, tôi nhớ bên Mỹ có khá nhiều tin tức về việc mối mọt làm sập nhà. Lẽ nào con mối này bò giữa những kẽ hở trong nhà, thật sự biết được những viên gạch ấy nằm ở đâu?

Nhưng xem ra thứ này đã thành tinh rồi, có lẽ nó có chỗ đặc biệt mà tôi không biết.

Tiếp theo chúng ta phải đi đâu đây? Tôi thở dài, không quá tin tưởng vào việc nghe theo con côn trùng này.

Vậy thì phải xem mối chúa nói gì đã, Tiểu Khuyết, anh nhớ dâng hương bái Phật cầu nguyện cho nó đừng hẹo sớm, nó mà chết thật thì chúng ta chỉ còn nước bó tay! Bạch Khai đổ một ít bia lên con côn trùng, bất ngờ thay, cơ thể của nó liền hấp thụ hết bia giống như một miếng bọt biển.

Thấy chưa, thứ này biết hút máu! Bạch Khai cười đê tiện chỉ vào cổ tay của tôi, nói, đến lượt anh đút nó ăn rồi.

Lòng tôi ngổn ngang trăm mối, chỉ cảm thấy thân thể mình đã sắp không còn là của mình nữa. Khoan nói tới chuyện ăn tro cốt, bây giờ tôi còn phải hiến máu nuôi sâu. E rằng chưa tìm được Tần Nhất Hằng, tôi đã ngủm trước hắn.

Bữa ăn này thật sự chẳng có khẩu vị gì, Bạch Khai khăng khăng không chịu cất con sâu đó đi, cứ một mực phải để nó trên bàn. Tôi vừa ăn vừa đối mặt với cái thứ gớm ghiếc đó, đổi lại là người khác đảm bảo cũng thấy tởm.

Đêm ấy tôi ngủ không yên, cho dù rất mệt mỏi, nhưng trong cơn mơ màng tôi chỉ cảm giác được có con sâu đang uốn éo bò trên người mình, vừa ngứa vừa nhột. Ngày hôm sau, quản lý của nhóm công nhân tìm đến chỗ tôi, tôi mới biết được Vạn Cẩm Vinh đã quay về trước. Hiển nhiên tên quản lý vẫn còn vô cùng sợ hãi, mới tối qua còn bị chúng tôi mặc xác ở chỗ đó,

chắc hẳn cũng cảm thấy hết sức khó chịu. Chẳng qua đối phương đã được tận mắt chứng kiến bản lĩnh của chúng tôi nên không dám tức giận, chỉ biết trưng ra nụ cười gượng gạo.

Tôi trấn an mấy câu rồi trả tiền công cho người ta, sau đó còn phải mua cho bao thuốc lá rồi mới đuổi khéo đối phương.

Không có Vạn Cẩm Vinh, chúng tôi đành đi máy bay về, thời gian đi đường được giảm bớt rất nhiều.

Về đến nơi, tôi đã đi bệnh viện khám chỉnh hình mất hai ngày, sau đó còn làm vật lý trị liệu. Kiểm tra xong mới phát hiện xương chậu bị nứt nhẹ, bác sĩ nghe tôi kể lại tình huống, biết tôi ngã từ độ cao mấy mét xuống trong tình trạng không có đồ bảo hộ, nói rằng chỉ bị nứt xương như vậy đã là quá may mắn, xem ra tố chất cơ thể tôi không tệ, ít nhất không bị thiếu canxi. Tôi dở khóc dở cười, chẳng biết có phải vì ăn nhiều tro cốt hay không, đúng là trong cái rủi có cái may. Sau đó tôi về nhà nghỉ ngơi mấy ngày, những căn nhà tiếp theo tôi cũng không tự mình đến xem nữa.

Một tuần trôi qua, tôi cảm thấy thân thể đã hoàn toàn bình phục, bấy giờ mới hẹn gặp mặt Bạch Khai. Việc này có hai nguyên nhân. Thứ nhất, khi mua nhà cần tôi phải đứng ra ký tên. Nguyên nhân thứ hai cũng quan trọng không kém, Bạch Khai bảo rằng con sâu nọ tìm ra một căn nhà có những viên gạch đó.

Nhiều ngày không gặp Bạch Khai, tôi bất ngờ phát hiện y trắng lên không ít. Quan sát kỹ mới thấy trên cổ tay của y quấn băng gạc, hình như y thật sự dùng máu nuôi sâu. Còn vì sao y có thể thuần phục được con côn trùng kia thì tôi không tiện hỏi, y cũng chẳng muốn nhiều lời, bởi có nói với tôi cũng không khác đàn gảy tai trâu, thành ra tôi chẳng quan tâm đến chuyện đó nữa.

Hai chúng tôi hẹn gặp tại một quán trà, Bạch Khai trải một tấm bản đồ vẽ tay khổ A4 lên bàn. Bản đồ không phức tạp, bốn góc đánh dấu nhiều mốc kiến trúc, tỷ như ga tàu điện ngầm, ngân hàng, cao ốc, đường xá,…

Bạch Khai bảo tòa nhà này nằm trên tấm bản đồ, chẳng qua vấn đề duy nhất bây giờ là y không biết bản đồ của thành phố nào.

Tôi cầm lấy bản đồ, cảm thấy việc xác định quá khó khăn.

Địa hình trên đây trông quá quen mắt. Tất cả những mốc đánh dấu trên bản đồ đều không cụ thể, có ga tàu điện ngầm nhưng

lại chẳng viết rõ tên riêng. Thậm chí tôi còn dám khẳng định cái bản đồ này có thể sử dụng cho hầu hết các thành phố lớn trong cả nước.

Tôi hỏi, anh chắc đây là bản đồ sao? Trông nó giống y như bản đồ kho báu. Đây là chỗ nào? Trung Quốc hay Mỹ? Trái Đất hay sao Hỏa? Anh biết không?

Tôi khịa Bạch Khai vài câu, đột nhiên tôi ngây ngẩn cả người.

Tôi mới chợt nhận ra ấn tượng đầu tiên đã cảm thấy nó quen mắt không phải vì nó đại trà, mà là vì tôi thật sự biết nơi này. Đây chính là căn nhà đầu tiên tôi mua lúc mới vào nghề!

Tôi xác nhận lại lần nữa, càng nhìn càng thấy giống.

Thời gian đã trôi qua quá lâu, dù sau này có thêm vô số tòa nhà khác qua tay tôi, nhưng lần đầu tiên luôn luôn để lại ấn tượng khó phai trong lòng. Khi tôi mua được ngôi nhà kia, tôi thậm chí đã ở đó một khoảng thời gian. Đến lúc kinh tế của tôi ngày càng dư dả, tôi mới dọn sang căn nhà hiện tại. Tuy nhiên tôi vẫn không bán nhà, thứ nhất là để giữ lại làm kỷ niệm, thứ hai là vì tôi không thiếu tiền, đến nay nó vẫn còn đó.

Có thể… Có thể tôi biết chỗ này. Tôi lắp bắp nói.

Chỗ nào? Bạch Khai cũng rất kích động, mẹ kiếp! Đúng là chó dẫn đường!

Tôi lục khắp người nhưng không tìm thấy chìa khóa nhà, bèn nói, anh về nhà lấy chìa khóa với tôi đã, lát nữa chúng ta đến đó luôn.

Có lẽ Bạch Khai chưa từng nghĩ đến một ngày nào đó tôi cũng sẽ bày ra vẻ bí mật, y trưng bộ mặt khó hiểu theo tôi về nhà.

Hai chúng tôi lái xe chạy thẳng đến căn nhà kia, càng gần tới nơi, những mốc đánh dấu trên bản đồ dần xuất hiện. Hiển nhiên Bạch Khai cũng đã nhận ra, Tiểu Khuyết, không ngờ anh cũng có chút bản lĩnh đó! Quả thật xa tận chân trời gần ngay trước mắt, thì ra chỗ đó là nhà anh!

Tôi dẫn Bạch Khai lên lầu, một mùi vị quen thuộc ập vào mặt tôi. Tôi đã ra vào căn nhà này không biết bao nhiêu lần, chẳng thể ngờ được có một ngày mình sẽ trở lại đây vì mục đích khác.

Đời người đôi lúc thật kỳ diệu.

Tôi mở cửa nhà, không khí bên trong hơi ngột ngạt, tôi bèn mở hết cửa sổ cho gió lùa vào. Lớp bụi đọng lại không dày, tất

cả đồ dùng đều đã được tôi bọc lại lúc chuyển nhà.

Bạch Khai tiện tay xốc tấm bạt trên sô pha lên rồi ngồi xuống.

Tôi nói, căn nhà ấy có thể chính là nơi này. Cả khu vực chỉ có đây là nhà ma, nếu viên gạch kia không giấu ở đây thì tôi chịu rồi.

Trước đây nhà anh cũng xảy ra chuyện à? Bạch Khai hiểu sai ý, tưởng tôi chuyển nhà vì chỗ này có người chết.

Không phải, hồi nào có dịp tôi sẽ giải thích sau. Anh xem thử viên gạch có thể được giấu ở đâu?

Đây không phải việc của tôi, nói rồi Bạch Khai lại lôi miếng vải đen ra. Lần thứ hai tôi nhìn thấy con côn trùng gớm ghiếc kia, trông nó khỏe khoắn hơn trước rất nhiều. Đôi cánh đã hoàn toàn biến mất, sau khi được thả ra, nó liền bò loạn xạ trên bàn. Tôi thấy ở chỗ nối liền giữa bụng và thân trên, Bạch Khai còn xuyên một sợi chỉ đỏ cho nó, trông mắc cười hệt như mang vòng cổ cho thú cưng.

Sau đó Bạch Khai thả con sâu xuống đất, hai chúng tôi thấy nó lập tức bò về phía một bức tường.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 73: Bức tường than khóc

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Con sâu nom mập mạp béo tròn nhưng không ngờ lại khá linh hoạt và nhanh nhẹn, nó có thể kéo cái bụng mỡ của mình bò lên tường. Cuối cùng nó dừng lại ở một vị trí, tôi và Bạch Khai cùng nhìn nhau, tìm được rồi!

Tiểu Khuyết, nhà anh có búa không? Càng to càng tốt! Bạch Khai xắn tay áo sơ mi lên chuẩn bị động thủ.

Không được, bức tường này là tường chịu lực, đập xong sập nhà thì chết! Tôi bảo Bạch Khai lấy con sâu về, sau đó dùng bút marker đánh dấu lại vị trí trên tường. Trên tường treo khá nhiều đồ trang trí, có vài món được tôi mua về, ngoài ra còn có cả ảnh chụp, tất cả đều được tôi tháo xuống.

Chúng ta cần thuê công nhân, phải là dân chuyên mới được. Tôi lục tìm danh bạ điện thoại, mấy năm qua tôi đã quen biết nhiều thợ lắp đặt, chẳng qua bây giờ không biết ai có thể đảm nhiệm trọng trách này.

Bạch Khai nói, vậy thì gọi hết đi, thử từng người một.

Tôi gật đầu, xem ra chỉ còn cách này. Bỗng nhiên tôi nghĩ tới một vấn đề, bèn hỏi y, chắc chắn Tần Nhất Hằng đã sớm phát hiện ra căn nhà này, vì sao hắn chưa từng tới đây lấy gạch?

Không biết, có lẽ hắn cảm thấy tòa nhà này không mọc cánh bay đi được, từ từ tới lấy cũng chẳng sao. Đm Tiểu Khuyết, vì sao tủ lạnh nhà anh không có bia?

Bạch Khai nói rất hợp lý, nhưng tôi vẫn mơ hồ cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy, trong lòng nơm nớp không yên.

Tôi lần lượt liên hệ với từng người, vì có địa vị và tiếng nói trong nghề nên mọi người đều sẵn lòng làm việc cho tôi. Không tới hai tiếng sau, nhà tôi đã đón sáu bảy người công

nhân, bọn họ đều quen biết lẫn nhau, thấy nhiều người ở đây như vậy thì tỏ ra vô cùng nghi hoặc. Tôi mời bọn họ ngồi, sau đó vào thẳng vấn đề, tôi muốn phá dỡ bức tường chịu lực kia, hỏi họ có cách nào không.

Chắc chắn bọn họ có chuyên môn hơn tôi, bảo rằng việc phá tường chịu lực là chuyện rất nguy hiểm, thêm vào đó nhiều khu chung cư bị quản lý nghiêm ngặt nên không làm được. Tuy nhiên cũng không phải không có cách, một số người muốn trang trí nhà cho đẹp nên chấp nhận làm liều, chỉ cần cố gắng che giấu khỏi tai mắt người khác là được.

Tôi nghe vậy bèn không chần chừ nữa, lập tức ra lệnh cho bọn họ bắt đầu khởi công.

Chúng tôi dùng biện pháp tương đối an toàn, đó là đồng thời gia cố bức tường trong lúc dỡ tường. Vấn đề duy nhất là tôi yêu cầu phần gạch bên trong phải giữ được nguyên vẹn, vì vậy bắt buộc khi bọn họ tháo dỡ phải cực kỳ cẩn thận, thành ra tiến độ làm việc chậm chạp như rùa bò.

Ban đầu tôi vẫn luôn ở bên cạnh chăm chú quan sát, về sau cũng thấy mệt mỏi, bèn ngồi trên sô pha hút thuốc với Bạch Khai. Mới hút được nửa điếu, bỗng có công nhân buột miệng kêu lên một tiếng rồi quay đầu nói với tôi, giám đốc Giang, gạch quá cũ rồi, cho dù các anh em cẩn thận đến mấy thì nó cũng nát thôi.

Tôi đứng dậy bước lại nhìn, bức tường đã bị dỡ ra, dưới mặt đất rơi vãi mấy viên gạch vụn màu xanh rêu như bị mốc meo. Trên tường cũng lộ ra những mảng lớn cùng màu.

Tôi kinh ngạc, Bạch Khai! Mau đến xem này! Cả mặt tường đều là gạch!

Vớ vẩn! Tường không phải gạch chẳng lẽ là rau cải? Bạch Khai đi đến nhìn, ôi mẹ ơi Tiểu Khuyết, thì ra nhà anh chính là cái kho hàng!

Đám thợ tất nhiên không hiểu chúng tôi đang nói gì, chỉ biết mắt to trừng mắt nhỏ với nhau. Tôi ra hiệu cho bọn họ dừng lại, sau đó bắt đầu quan sát kỹ càng, vị trí bị phá dỡ và chỗ tôi dùng bút đánh dấu cách nhau một khoảng.

Bạch Khai cầm lấy những viên gạch vụn rơi trên đất, ngẫm nghĩ rồi nói, mọi người đừng phá tường nữa, cạo sạch phần vữa bên ngoài đi, cẩn thận một chút, đừng làm nát gạch.

Sau đó hai chúng tôi đành sốt ruột ngồi chờ tiếp. May mà thuê nhiều công nhân, ai nấy đều có trình độ chuyên môn cao, bức tường nhanh chóng bị bóc ra từng miếng. Tôi phát hiện trên mặt tường xuất hiện càng nhiều sắc xanh đen, thậm chí có chỗ đã chuyển hẳn sang màu đen tuyền, trong lòng trào dâng nỗi bất an. Quá nhiều gạch, nó đã bị giấu ở đây từ khi nào? Trước hay sau khi tôi sống ở chỗ này?

Cuối cùng lớp tường ngoài đã bị nạo xuống, tôi vội vã thanh toán tiền công cho nhóm thợ. Đợi khi bọn họ đã đi hết, tôi vuốt ve bức tường vốn rất quen thuộc, hỏi Bạch Khai, thảo nào Tần Nhất Hằng không tới đây lấy gạch, chẳng lẽ hắn giấu gạch ở đây sao?

Bạch Khai khoanh tay trước ngực, khói thuốc mù mịt phả ra từ miệng khiến y không mở nổi mắt.

Tiểu Khuyết, vấn đề này không quan trọng, quan trọng là anh phải ngẫm lại xem, vì sao gạch lại giấu ở nhà anh.

Bạch Khai chỉ vào những viên gạch đã vỡ nát trên mặt đất, nói, vả lại rốt cuộc gạch được dùng để làm gì? Trước kia tôi đã quan sát kỹ, âm khí của gạch rất nặng, niên đại đã lâu.

Tôi đáp, có thể giấu ở đây vì an toàn chăng? Tần Nhất Hằng ra vào nhà tôi khá dễ dàng.

Bạch Khai nghĩ rồi dập tắt thuốc lá, có lẽ anh nói đúng, nhưng nếu chỉ vì dễ dàng ra vào, chẳng thà hắn tự mua một căn nhà khác còn hơn? Hắn thiếu tiền ư? Chắc là không? Còn về sự an toàn, nếu ngày nào đó nhà anh đột nhiên bị một đám người cao to đen hôi che mặt kín mít xông vào, trên tay lăm lăm hàng nóng, chỉ muốn bê cái bức tường này đi, liệu anh có đồng ý không?

Tôi biết Bạch Khai không định lý sự với tôi, nhưng quả thật hai luận điểm tôi đưa ra đều không hề đáng tin.

Bạch Khai nói tiếp, bây giờ chúng ta đã tìm thấy gạch, nếu vẫn không có bước tiến triển nào, khả năng cao sẽ có người đến lấy đi. Ban nãy đã có rất nhiều người nhìn thấy, tin tức sẽ nhanh chóng bị lan truyền thôi.

Tôi vội hỏi, vậy phải làm sao đây? Lẽ nào còn phải thuê người trông chừng?

Bạch Khai ngồi phịch xuống sô pha, không cần, từ giờ anh hãy ở lại đây. Tôi sẽ trở về nghỉ cách, nhớ kỹ, không phải anh đang đi du lịch đâu! Chú ý an toàn!

Tôi nhìn khắp xung quanh, bỗng nhiên bắt đầu thấy sợ căn nhà của mình, nhưng hiện tại chưa có đối sách, tôi cũng chẳng còn cách nào khác ngoài nghe lời Bạch Khai. May mà nơi này không thiếu thứ gì, sống tạm vẫn ổn.

Tấm vải bạt vốn dùng để bọc giường bị tôi lôi ra che bức tường, trong nhà đột ngột có bức tường bất thường như vậy làm tôi thấy hết sức khó chịu.

Bạch Khai ngồi thêm một lúc rồi trở về, trước khi đi y còn dặn dò tôi, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chớ lấy tính mạng ra để bảo vệ bức tường, mạng quan trọng hơn.

Sau khi tiễn Bạch Khai về, cả căn nhà bỗng chốc trở nên hiu quạnh. Tôi tắm rửa qua loa, sau đó bật hết tất cả đèn điện trong nhà lên rồi mới dám lên giường chợp mắt một chút. Bạch Khai đã nói, ban đêm khi tôi ngủ vẫn phải hết sức cảnh giác, vì vậy chỉ cần hơi có động tĩnh là tôi lại đứng dậy xem xét một phen.

Tôi ngủ không sâu, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy mới nhận ra đêm qua không có chuyện gì, thấy thế tôi mới tạm yên lòng.

Bốn ngày tiếp theo, tôi toàn ru rú trong nhà, bữa nào cũng ăn cơm hộp, chưa từng bước chân ra khỏi cửa. Hai ngày sau, bức tường dần dần tỏa ra một mùi ẩm mốc gay mũi, ban ngày có nắng thì không sao, đến đêm phải đóng cửa sổ đi ngủ thì thứ mùi này trở nên cực kỳ rõ ràng. Tôi bèn lấy hết tất cả vải bạt trong nhà che bức tường, cuối cùng mới thấy đỡ hơn.

Sang ngày thứ năm, tôi đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống ở đây. Vấn đề nan giải duy nhất là tìm cách giết thời gian, làm gì cũng thấy nhàm chán. Thế nên tôi bèn gọi điện cho Bạch Khai hỏi y có phát hiện mới không. Y tưởng bên tôi xảy ra chuyện nên rất lo lắng, thấy vậy tôi cũng ấm lòng.

Đêm hôm đó cũng như bao đêm khác, tôi lên giường mở máy tính xem phim, sau đó chưa tới mười giờ đã tắt đèn đi ngủ. Chắc có lẽ ngủ hơi sớm nên trời chưa sáng tôi đã tỉnh lại, mơ màng xuống giường đi vệ sinh để mau chóng vào ngủ tiếp. Ai ngờ lúc ngang qua phòng khách, tôi lại loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc nức nở. Ban đầu tôi cứ ngỡ âm thanh đó phát ra từ nhà bên cạnh nên chưa để ý, đến khi vệ sinh xong quay về, tôi bỗng nhận ra tiếng động này phát ra trong nhà mình, hơn nữa nguồn gốc của nó đến từ chính bức tường kia!

Tôi tỉnh táo ngay tức khắc, cứ thế đứng đờ ra không dám cử động, thậm chí còn hơi hối hận vì đã dùng vải bạt che kín

tường. Việc không biết mặt sau có thứ gì khiến tôi lâm vào hoảng loạn.

Tôi vội quay về phòng ngủ tìm điện thoại, vừa từ từ bước lại gần bức tường vừa gọi cho Bạch Khai. Càng đến gần, tiếng khóc rấm rứt càng rõ ràng. Tôi vươn tay khẽ túm lấy một góc vải bạt, nhưng chưa kịp giật xuống thì đầu dây bên kia đã bắt máy. Tôi bèn mau chóng kể hết sự tình cho Bạch Khai nghe. Mặc dù trong nhà không một bóng người, nhưng tôi vẫn đè thấp giọng theo bản năng như thể đang sợ kinh động đến thứ gì đó.

Tiể Khuyết, tôi cũng có việc muốn nói với anh. Những viên gạch đúng là có vấn đề, có thể trước đây nó được người ta dùng để trấn áp những thứ dơ bẩn. Anh còn nhớ những chuyện mà Tiền chưởng quỹ đã kể không? Phần lớn ma quỷ đã bị thả ra khỏi doanh trại, tôi ngờ rằng nó đến từ những viên gạch. Nhớ cách xa nó ra một chút, ngày mai gặp ở nhà anh.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 74: Đánh nhau

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Bạch Khai còn chưa dứt lời, tôi đã nhíu mày, bởi trong lúc nghe y nói chuyện, tôi đã phát hiện bức tường ấy truyền đến một giọng nói khác —— Thả tôi ra.

Âm thanh như vọng về từ cõi xa xăm, lại giống như sát gần bên tai, mơ hồ vô định. Dạo này tôi cứ luôn nghe được mấy âm thanh kỳ quái, bất ngờ thay, tôi cũng chẳng thấy sợ hãi nữa, ngược lại còn bực bội muốn chết. Tiên sư bố nó, tụi mày thích nói chuyện với ông hả? Thấy ông dễ bắt nạt lắm đúng không?

Tôi cúp điện thoại, bàn tay dồn sức giật phăng tấm vải bạt xuống. Trong nháy mắt, tất cả âm thanh bên tai đều im bặt giống như chưa từng xuất hiện, chỉ sót lại tiếng động cơ xe ô tô từ xa ngoài đường.

Tôi đợi trong chốc lát, xác nhận bức tường không phát ra tiếng nữa, bấy giờ tôi mới quay về giường. Trải qua chuyện ban nãy, tôi cũng chẳng thể ngủ được nữa. Trời vừa hửng sáng, tôi đã đặt thức ăn ở cửa tiệm dưới nhà, sau đó vội vã thúc giục Bạch Khai đến.

Y dậy rất sớm, nghe giọng điệu có vẻ vô cùng sảng khoái. Không bao lâu sau Bạch Khai đã tới, trên tay còn cầm theo mấy viên gạch vỡ.

Y thấy đống vải bạt lộn xộn khắp sàn nhà bèn cười xấu xa nói, Tiểu Khuyết, xem ra tối qua anh hùng hục quá nhỉ! Chăn đệm đều văng cả ra phòng khách.

Tôi xoa mặt hỏi Bạch Khai, cái tường này không chỉ biết khóc, mẹ kiếp nó còn nói được, không phải là thiết bị thông minh thời cổ đại chứ!

Bạch Khai đáp, cũng có khả năng đấy, tôi cho anh biết, Bạch đại gia đã nghiên cứu kỹ càng rồi, nhìn đi!

Bạch Khai vứt cho tôi một tập giấy A4, trên đó vẫn là nét chữ quen thuộc của y. Lần này y vẽ rất phức tạp, nhất thời tôi vẫn chưa hiểu gì.

Bạch Khai bèn giải thích, Tiểu Khuyết, đây là tổng hợp tất cả thông tin mà chúng ta biết đến bây giờ. Chắc hẳn gạch được vớt lên cùng với quan tài kia, còn nó dùng để làm gì thì mời xem trang sau! Bạch Khai lại lật sang tờ khác, dùng tay vẽ một vòng tròn lên đó.

Anh xem, đây là gạch dùng để xây nhà!

Tôi nghe vậy liền bật cười, mẹ nó! Sao anh phát hiện được bí mật kinh thiên động địa như vậy!!

Anh đừng cắt lời tôi, chú ý vào, căn nhà này không nằm trên mặt đất! Bạch Khai giơ tờ giấy lên, anh tưởng tượng đi, tờ giấy này chính là một chiếc quan tài!

Tôi kinh ngạc nói, ý anh là trong quan tài chứa một tòa nhà?

Bạch Khai gật đầu, đúng thế, những viên gạch được chuyển ra từ lúc ấy, với sự giúp đỡ của cha Tiền chưởng quỹ.

Trong đầu tôi lập tức hiện lên hình ảnh phía bên trong quan tài khổng lồ, nơi đó chứa một tòa nhà tối tăm và âm trầm. Tôi đứng bên ngoài nhìn vào, khắp nơi đều bị bóng tối bao trùm, thấp thoáng có tiếng bước chân đi lại trong nhà khiến người ta dựng cả tóc gáy. Lẽ nào trước khi trầm quan tài xuống nước, trong đó đã có người ở? Hay căn nhà này vốn đã là một vật bồi táng? Tôi từng nghe truyền thuyết về lăng mộ của Tần Thủy Hoàng, trong mộ không chỉ có tượng binh mã mà còn có cả thành trì hoàng cung, thậm chí là cả thủy ngân làm thành sông nước biển hồ. Ly kỳ hơn nữa, truyền thuyết ghi chép kể rằng bên trong có mặt trời nhân tạo mọc lặn ngày đêm. Chẳng lẽ cái quan tài này cũng giống như vậy?

Bạch Khai hít một hơi sâu, bây giờ có lẽ chúng ta đã biết vì sao Tần Nhất Hằng lại muốn tìm đống gạch này. Chiếc quan tài ấy rất lớn và được làm từ gỗ, phải dùng gạch mới có thể dìm nó xuống nước. Tần Nhất Hằng muốn trầm tủ quần áo xuống Âm Hà một lần nữa.

Tôi chợt ngộ ra tất cả. Lần đầu tiên nghe nói quan tài được vớt lên từ dưới sông, tôi còn tỏ ra bực bội, làm sao mà nó chìm xuống đó được. Nhưng hiện tại thì tôi đã hiểu, thì ra là nhờ những viên gạch này.

Tần Nhất Hằng đang muốn bù đắp lỗi lầm gì sao? Lẽ nào chuyện vớt quan tài lên có liên quan tới hắn?

Tôi ngả người ra sô pha, cảm giác được mình đã không thể nào thoát khỏi vũng bùn này nữa, chỉ còn biết dò dẫm từng bước trong sương mù.

Bạch Khai vỗ vai tôi, Tiểu Khuyết, anh đừng ủ rũ thế, không phải chúng ta càng lúc càng hiểu rõ hơn rồi sao?

Tôi hỏi, vậy phải xử lý những viên gạch đó như thế nào?

Bạch Khai cười bỉ ổi nhìn ra cửa, nói, nếu gạch đã bị lộ ra, chúng ta không ngại chờ người tới lấy. Có người muốn trả tủ quần áo lại chỗ cũ thì cũng sẽ có kẻ không muốn nó chìm xuống sông một lần nữa. Chuẩn bị đi, kéo quần lót lên, lần này e rằng lại đánh nhau tiếp.

Tôi cảm giác cơ thể của mình lại bắt đầu đau nhức như phản xạ có điều kiện, bèn châm một điếu thuốc nhìn Bạch Khai chạy quanh nhà tôi. Căn nhà này đã đủ lộn xộn rồi, nếu thật sự có kẻ nào tìm tới, không biết nó sẽ loạn như thế nào nữa, thành ra tôi cũng mặc kệ Bạch Khai định làm gì.

Bạch Khai bận rộn mất một buổi sáng. Ban đầu tôi hãy còn chưa để ý, sau mới nhận ra y đang bày cục trong nhà tôi. Khắp nơi đều giăng kín dây tơ hồng, trên mỗi sợi dây còn treo đầy lục lạc, đã thế còn bố trí một vài cạm bẫy nhỏ, mặc dù uy lực của nó không lớn, đa phần là trứng gà hoặc sọt tre. Tuy nhiên có một thứ làm tôi khó hiểu, đó chính là Bạch Khai khiêng tủ lạnh đặt ngay trước cửa chính.

Tôi kệ xác y muốn làm gì thì làm, nhưng vẫn hơi lo lắng cho anh giai đến giao đồ ăn, chỉ sợ người ta hiểu lầm rằng chúng tôi sắp thành tinh.

Bạch Khai đi vào, tôi cũng trở nên tự tin hơn hẳn. Vì chuẩn bị sẵn tâm lý bị người ta đánh, à không, là đánh người ta, ngày nào tôi cũng đều đặn hít đất và gập bụng, mỗi tối trước khi đi ngủ không dám cởi quần áo, vậy mà chờ mấy ngày liền vẫn chẳng xảy ra chuyện gì.

Tôi bắt đầu nghi ngờ Bạch Khai lầm lẫn, hoặc là đống gạch này đã hết giá trị lợi dụng, chúng tôi chỉ đang lo lắng suông mà thôi.

Bạch Khai lại khuyên tôi kiên nhẫn chờ thêm chút nữa, tình hình hiện tại chính là so xem ai sẽ mất kiên nhẫn trước. Chắc hẳn đối phương không muốn lấy cứng chọi cứng, nhưng nếu

cứ tiếp tục tốn thời gian vô ích như vậy, đối phương sẽ không ngồi im được nữa.

Tôi nghe xong cũng chỉ biết chờ tiếp, việc làm ăn đã tạm gác lại, mấy nhân viên của tôi tưởng rằng tôi bị bệnh, còn gọi điện đến hỏi thăm sức khỏe. Tôi lười giải thích nên quyết định giả vờ bệnh luôn. Quả thật tôi đúng là một người sếp tốt bụng và thân thiện được mọi nhân viên yêu quý. Chiều ngày hôm sau, có hai giỏ trái cây được gửi tới nhà tôi. Lúc nghe tiếng gõ cửa, tôi và Bạch Khai còn hết sức căng thẳng, mở cửa ra nhìn mới dám thở phào nhẹ nhõm. Sau khi đặt giỏ hoa quả lên bàn, tôi mới xúc động suýt rơi nước mắt. Bạch Khai khinh khỉnh nhìn tôi cả buổi rồi bỗng nói, anh bớt ra vẻ đi, đây chính là phép thử cuối cùng đấy, tối nay nó sẽ tìm tới cửa.

Tôi hỏi lại, chẳng lẽ nhân viên của tôi lại hại tôi sao? Bọn họ theo tôi cả mấy năm rồi.

Bạch Khai híp mắt, mẹ nó, khổ lắm chỉ số IQ của anh mới tăng lên được một chút, sao bây giờ lại quay về vạch xuất phát rồi? Anh nghĩ lại đi, lúc anh dọn nhà thì đám nhân viên có biết không? Thế còn lúc anh sống tại nhà cũ thì họ cũng biết luôn à? Làm sao giỏ trái cây lại gửi tới đây được!?

Tôi hốt hoảng, vội chạy đến bên cửa sổ nhìn xem nhưng không thấy nhân viên chuyển phát nhanh vừa rồi. Trên đường tấp nập người qua kẻ lại, chẳng thể nào tìm thấy bóng dáng đối phương nữa. Tôi quay lại trách Bạch Khai, sao ban nãy anh không nói sớm!? Chỉ cần bắt được hắn rồi tra hỏi là xong rồi mà!?

Khỏi kiếm nữa, Bạch Khai kéo tấm rèm lại. Tra hỏi cũng vô ích, đối phương sẽ không ngu ngốc đến nỗi phái người tới, đấy chỉ là người được thuê thôi! Anh chuẩn bị đi, mang tã chưa? Đừng tè ra quần là được.

Lời Bạch Khai nói không khiến tôi tức giận, ngược lại tôi còn thấy nhẹ nhõm hơn phần nào. Từ chiều đến tối hôm đó, tôi và Bạch Khai ngồi trò chuyện với nhau, lúc ăn cơm còn uống thêm chút rượu.

Trời vừa nhá nhem tối, tôi đã đẩy ghế sô pha đến đối diện cửa ra vào, Bạch Khai cắm lại nguồn điện của tủ lạnh. Hai chúng tôi nhẹ nhàng ngồi xuống, đèn điện đã tắt hết, tôi dỏng tai cẩn thận nghe ngóng tất thảy động tĩnh trong bóng đêm. Đồng hồ nhanh chóng điểm 12 giờ.

Tiểu Khuyết, sắp rồi. Những kẻ làm việc bất chính rất hay ra tay vào thời điểm này. Bạch Khai dập tắt điếu thuốc, bỗng lôi từ trong ngực ra một món đồ. Tôi nương theo ánh đèn huỳnh quang bên ngoài nhìn thử, thì ra là con sâu béo kia. Bạch Khai nắm con sâu trong lòng bàn tay, nói, ông đây dạy dỗ nó được một thời gian rồi, hôm nay đã đến lúc kiểm tra thành quả.

Y vừa dứt lời, hai chúng tôi liền nghe thấy tiếng động từ phía bên kia cánh cửa. Tôi đứng dậy, bàn tay sờ vào cây gậy bóng chày mà mình chuẩn bị sẵn, nhưng âm thanh ấy thoắt cái đã biến mất, cứ như vừa rồi chỉ vô tình bị người ta đụng phải mà thôi, hồi lâu sau cũng chưa có gì nữa.

Bạch Khai cười lạnh nói, củi mục đốt lửa cũng không xong, mẹ kiếp tiến vào rồi à!

Dường như con sâu trong tay y cũng đang cười lạnh, nó khẽ cựa quậy rồi nhảy xuống mặt đất. Cái bụng núng nính của nó hệt như bộ phận giảm xóc, con sâu lăn một vòng rồi bò đi cực nhanh.

Bạch Khai, hình như chó anh nuôi muốn đi ẻ kìa! Tôi chỉ vào con sâu nói, nhưng ngay lập tức nghe thấy tiếng lục lạc mà Bạch Khai treo trên dây tơ hồng vang vọng khắp nhà. Trong nhà có người!

Tôi bật dậy muốn đi xem, Bạch Khai lại đè tôi xuống. Đừng nhúc nhích, những người này rất thông minh, bọn họ đang ở dưới lầu.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 75: Hỗn loạn

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Bạch Khai vừa dứt lời, toàn bộ lục lạc trong nhà đồng thời vang lên. Tôi không rõ đã xảy ra chuyện gì, dường như tất cả dây treo lục lạc đang bị vô số người kéo mạnh cùng một lúc.

Trong nhà không bật đèn, nhưng vì căn nhà tọa lạc ở một vị trí đẹp nên bên ngoài vẫn có không ít ánh sáng từ đèn huỳnh quang hắt vào. Tôi quay đầu nhìn, phòng trong xuất hiện một bóng đen, chỉ loáng cái đã không thấy tăm hơi.

Bạch Khai! Thật sự có người vào rồi! Tôi quay sang chỗ khác đề phòng bị đánh lén.

Tôi đã bảo rồi, người ở dưới lầu, không được nhúc nhích. Bạch Khai giơ ngón tay ra, con sâu như hiểu được, sau đó nó liền bò vào phòng.

Bạch Khai nói, anh đừng cử động, không được để chân mình rời khỏi mặt đất. Người ở phía dưới không biết được vị trí cụ thể của chúng ta, anh mà động đậy một phát là bại lộ hết.

Trong lúc nói chuyện, Bạch Khai đã cởi áo ra. Tiểu Khuyết, cởi áo ra đi, lấy tro cốt trên bàn bôi lên người!

Tôi đứng ở vị trí cách chiếc bàn một khoảng, nếu là bình thường chắc chắn sẽ lấy được hũ tro cốt ngay. Nhưng hôm nay tôi không được phép nhấc chân lên, thế là tôi phải giữ nguyên chân, bày ra một tư thế có độ khó cực kỳ cao để miễn cưỡng duỗi người đến cái bàn. Chuỗi động tác này không khác gì đang tập thể dục nhịp điệu, may mà lúc tôi xoay người lại, Bạch Khai tiện thể đỡ tôi một phen, nếu không tôi đã ngã sấp mặt xuống sàn rồi.

Sau khi bôi tro cốt xong, khắp người tôi vừa nhớp nháp vừa ngứa ngáy, nhìn sang Bạch Khai mới thấy y giống hệt con khỉ vừa lội bùn về. Bấy giờ âm thanh của lục lạc trong nhà càng ngày càng nhỏ dần, tôi nhìn chằm chằm về cánh cửa phòng trong, chỉ sợ sẽ có thứ gì đó lao ra bất chợt.

Sau một hồi lâu, tôi chỉ thấy con sâu kia lảo đảo bò ra, không biết có phải nó bị thương hay không.

Tôi nói với Bạch Khai, con sâu ra rồi, được cử động chưa?

Bạch Khai xua tay, híp mắt nhìn con sâu một lát, sau đó y mới từ từ định bỏ tay xuống. Ai dè con sâu chỉ ngừng lại một chút, tiếp tục bò lên tường rồi tiến thẳng đến trần nhà. Lần này tốc độ của con sâu rõ ràng không nhanh như trước nữa, tôi và Bạch Khai ngẩng đầu nhìn, chỉ lo nó đột ngột rơi xuống.

Tôi hỏi, con sâu của anh bị thương à!?

Bạch Khai chưa kịp trả lời, tiếng lục lạc trong phòng lại vang lên lần nữa. Bạch Khai gào to, bỏ mẹ rồi! Bọn này quá xảo trá! Trên tầng cũng có người! Tiểu Khuyết anh chuẩn bị đi, chúng ta phải lao ra ngoài!

Tôi rơi vào hoảng loạn, mẹ kiếp thì ra chúng tôi bị bao vây. Tôi bèn siết chặt cây gậy bóng chày trong tay, hỏi y, rốt cuộc bọn họ định làm gì?

Xì! Bạch Khai nhổ một bãi nước miếng rồi chửi, bọn khốn này muốn dùng nhang để ép ma quỷ trên dưới hai tầng đến. Chúng ta mà còn nán lại thì chết chắc!

Tôi định bảo Bạch Khai nhớ hô hiệu lệnh để tôi còn biết đường, ai dè sau gáy đã bị người ta đánh vào. Tôi chưa kịp thấy rõ thì phần lưng đã lập tức bị nhồi thêm một cú nữa.

Tôi lảo đảo suýt bổ nhào vào Bạch Khai, ngay lúc ấy tôi vung gậy bóng chày về phía sau theo bản năng nhưng lại không chạm được gì!

Bạch Khai chửi đệch mẹ! Tiểu Khuyết, trên người chúng ta có tro cốt, không bị thượng thân đâu, đừng sợ! Kệ mẹ bọn nó! Nói xong y liền nhào tới.

Tôi vội quay lại nhưng chẳng thấy gì cả, Bạch Khai đâm sầm vào tường rồi té lộn nhào.

Cái đờ mờ! Không nhìn thấy thì đánh kiểu đéo gì đây! Tôi lại vung một gậy, đã không đập trúng thì thôi, đằng này còn bị người ta bóp cổ!

Không nhìn thấy cũng không sao! Hình như Bạch Khai đang cắn răng cố gằn từng chữ, đừng dùng vũ khí, dùng bàn tay đã sờ qua tro cốt đi!

Tôi sắp tắt thở đến nơi, trước mắt đã gần như tối sầm lại, nghe Bạch Khai nói vậy, khát vọng sống khiến tôi giơ tay đấm

thẳng về trước. Một cú này khiến bàn tay vô hình đang bóp cổ tôi biến mất, tôi càng hoảng hơn khi nhận ra mình vừa đấm trúng thứ gì đó thật, nó cứng hệt như tôi vừa đánh vào một bao cát.

Tôi thấy có hiệu quả, bèn tiện tay bồi thêm hai cú. Lần này tôi đánh hụt, sau lưng bị ăn hai phát làm tôi đau toát mồ hôi. Cảm giác không giống bị đánh bằng tay không, mà như bị người ta dùng gậy sắt đập trúng, mặc dù không đổ máu nhưng đau gấp mấy lần so với dùng nắm đấm!

Tôi kêu lên một tiếng rồi quay phắt lại tẩn cho nó một cú! Nhưng vẫn trượt!

Thiếu tâm nhãn! Không được rồi! Bọn chúng đông quá! Mau chạy thôi! Bạch Khai gào to, nhưng thanh âm lại càng ngày càng xa dần. Tôi nhìn sang mới thấy chỉ còn hai chân Bạch Khai ở ngoài phòng khách, phần trên đang bị kéo vào phòng trong rồi!

Hôm nay thằng nào chạy thằng đó làm con! Tôi liếc mắt nhìn hũ tro trên bàn, nghĩ thầm, nếu tro cốt hữu dụng thì ông sẽ cho chúng mày nếm thử luôn. Thế là tôi vốc một nắm lên rồi xoay người hất tung tóe, dường như tro cốt đụng phải thứ gì trong không khí, nhìn kỹ thì nó đã đứng lại rồi lơ lửng giữa không trung!

Tôi thấy có khả năng, bèn vơ lấy cả hũ tro hất thẳng về phía đó. Chiêu này của tôi quá sức thành công, phòng khách lập tức mờ mịt như chìm trong sương mù. Tôi cũng không kịp suy nghĩ vì sao tro cốt tung lên giống bụi mù như vậy, chỉ tranh thủ chạy vọt vào phòng. Bên trong không có ánh sáng từ ngoài đường hắt vào nên tối hơn rất nhiều, đã thế Bạch Khai còn không mặc áo, tôi thật sự không nhìn thấy gì cả. Tuy nhiên tôi có thể nghe thấy âm thanh ồn ào ở một góc, bèn lấy đà nhào qua!

Đệch mợ! Ông không cần đệm lưng! Bạch Khai tức giận nói, không ổn! Đông quá! Ông đây sắp toi đời rồi!

Tôi cảm giác cơ thể mình như vừa ngã vào một đống sắt thép, đau đến nỗi chảy nước mắt, nhưng chưa kịp đứng dậy thì tôi lại bị đè suýt tắt thở. Lần này cổ lại bị siết chặt, nhưng không giống như bị người ta dùng tay bóp lấy mà hệt như bị một chiếc kìm lạnh lẽo bao quanh cổ!

Mẹ kiếp! Thiếu tâm nhãn! Ông đã sắp đứng lên được rồi! Bạch Khai vừa chửi vừa giơ tay đẩy lên như muốn bò dậy.

Bấy giờ tôi mới biết Bạch Khai ở dưới mình, nhưng hiện tại tôi đã không thể tự lo nữa rồi, sức lực trên người và trên cổ tôi càng lúc càng lớn, ý thức đã bắt đầu chìm vào mơ hồ! Khung cảnh trước mắt nhòa đi.

Ngay lúc ấy, ngón tay tôi bị cắn một phát, đau đớn làm tôi sực tỉnh lại.

Mượn tí máu! Bạch Khai nói rồi bắt lấy bàn tay đầy máu bôi lung tung lên cổ tôi. Cánh tay tôi đã hoàn toàn xụi lơ, không rõ vết thương lớn cỡ nào mà máu chảy ồ ạt, chỉ một lát sau cổ tôi đã ướt đẫm!

Đột nhiên sức lực trên người giảm hẳn đi, tôi thuận thế giãy giụa ngồi dậy để Bạch Khai ở phía dưới có thể thoát ra. Y nhanh chóng bò dậy rồi lập tức cắn lưỡi, nhổ một búng máu tươi về phía tôi, còn mình ngã trúng sợi dây treo lục lạc. Chuông lục lạc vang lên mấy tiếng, bóng người liền biến mất!

Lúc này tôi đã đứng lên, Bạch Khai ngã xuống bên chân tôi. Tôi toan đỡ y dậy nhưng cánh tay liền bị Bạch Khai đập một cái. Mẹ kiếp sao còn chưa chạy đi!

Tôi cúi người xuống định đỡ Bạch Khai thêm một lần nữa, ai dè tiếng lục lạc lại kêu vang. Đầu óc tôi thoắt cái trống rỗng, Bạch Khai hay dùng lục lạc để báo động trước, nhưng từ thanh âm này có thể thấy rằng ở đây thật sự quá nhiều ma quỷ.

Tôi giận dữ nói, anh định chết ở đây sao?! Tiền anh đã tiêu hết chưa?

Tiếng chuông lục lạc dồn dập bên tai như đang đòi mạng, nhưng tôi cố thế nào cũng không kéo Bạch Khai lên được. Tình trạng của y bây giờ hệt như tôi ban nãy, Bạch Khai đang bị đè xuống!

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng một kẻ thất bại như mình cũng có cơ hội để cứu người khác, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội này!

Bạch Khai chết tiệt, hãy để tôi cứu anh một lần!!!

Tôi cố gắng bôi máu lên khắp người Bạch Khai nhưng vô dụng. Đột nhiên tiếng lục lạc xung quanh bỗng chốc ngưng bặt. Bịch! Con sâu vốn bò trên trần nhà đã rơi xuống ngoài phòng khách. Bạch Khai cũng được tôi kéo lên, sắc mặt y xanh mét, tôi lay y mấy cái nhưng không thấy phản ứng.

Bất ngờ thay, bốn phía cũng yên tĩnh như chưa từng có bất cứ chuyện gì xảy ra, chỉ còn tro cốt rải rác khắp nơi trong phòng

khách nhắc nhở tôi rằng việc ban nãy không phải là ảo giác.

Tôi đỡ Bạch Khai ngồi lên sô pha, ban đầu tôi vẫn vô cùng cẩn thận, sợ rằng đây chỉ là âm mưu của đối phương định giở trò đánh lén. Thậm chí tôi còn nhớ đến nhiều con thú dữ trước khi giết chết con mồi cũng sẽ đùa giỡn tụi nó, khiến cho con mồi hoàn toàn lâm vào tuyệt vọng mới ra tay.

Tôi làm hô hấp nhân tạo cho Bạch Khai, nhưng y vẫn chưa có dấu hiệu sẽ tỉnh lại. Tôi bèn vào phòng vệ sinh múc nước lạnh tạt y, còn thử tát y mấy phát, nhưng từ đầu tới cuối Bạch Khai vẫn nằm sõng soài trên sô pha như xác chết.

Năm sáu phút sau vẫn không có chuyện gì xảy đến, kể cả kỳ tích.

Con sâu nọ đã từ từ bò lên người Bạch Khai, tôi ngại nó phiền phức nên mới hất nó ra, bấy giờ mới nhớ đến chuyện đi kiếm điện thoại gọi cấp cứu.

Đầu dây bên kia vừa bắt máy, tôi còn đang đọc địa chỉ thì Bạch Khai đã ho khan hai tiếng, nói, ông đây sắp diện kiến Diêm Vương luôn rồi, Tiểu Khuyết anh vẫn còn tâm trạng tán gẫu sao?

Tôi mừng rỡ, Bạch Khai cầm lấy con sâu rồi miễn cưỡng ngồi dậy.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 3 chương 76: Kết thúc

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tán gẫu cái quần què! Ông đây tưởng anh hồn lìa khỏi xác rồi chứ! Tôi ném cho Bạch Khai điếu thuốc rồi nói, hình như bọn chúng không muốn giết người, anh mới hôn mê là mấy thứ dơ bẩn đều biến mất.

Ồ? Bạch Khai tỏ ra khó tin, y không hút thuốc, hình như vì quá khát nước nên y vùi mặt vào chậu nước húp mấy ngụm, sau đó mới nói, không thể nào! Rõ ràng bọn chúng đã quyết định liều mạng rồi, có thể phía dưới xảy ra vấn đề, chúng ta đi xem.

Dứt lời y liền tập tễnh đẩy cửa bước ra, tôi chỉ sợ y ngã từ trên cầu thang xuống, bèn lập tức chạy qua đỡ.

Tránh ra! Bạch Khai đẩy tay tôi, tấm lòng hiếu thảo của anh thì tôi nhận!

Ngoài hành lang tĩnh lặng đến đáng sợ, hai chúng tôi cố gắng thả nhẹ bước chân, từng bóng đèn cảm biến trên đầu sáng lên. Chúng tôi lặng lẽ xuống lầu, cửa nhà dưới đang mở. Xã hội hiện đại đã chẳng còn giống thời trước, láng giềng không thân thiện như xưa, tôi thậm chí còn không nhớ nổi hàng xóm tầng dưới của mình là ai. Bên trong khe cửa không lọt ra tia sáng nào, Bạch Khai xoa tay rồi chậm rãi đẩy cửa ra, một mùi hương nồng nặc lập tức ập thẳng vào mặt chúng tôi. Bạch Khai giơ tay chỉ vào bản thân mình, ý là thấy tôi nói đúng chưa?

Tôi gật đầu bước vào theo Bạch Khai. Sau một chốc do dự, Bạch Khai bật công tắc đèn. Cảnh vật trước mắt khiến tôi sững sờ, chỉ thấy trong phòng khách nằm la liệt vài người, sắc mặt ai nấy đều tái nhợt, chừng như đã hôn mê bất tỉnh.

Quanh phòng bày đủ lư hương lớn nhỏ nhưng đã được dập tắt. Ở chính giữa đặt một chậu than đã tàn, bên trong đầy tro đen, có lẽ trước đó đã thiêu rụi thứ gì.

Bạch Khai dùng mũi giày đá vào một người, thấy người nọ không phản ứng, y bèn cúi xuống quan sát khuôn mặt đối phương.

Tiểu Khuyết, anh xem thử có quen biết gã này không?

Tôi cúi đầu nhìn, đó là một gương mặt hoàn toàn xa lạ, tuổi tác trên dưới 30. Tôi lắc đầu hỏi lại, anh biết không?

Bạch Khai không đáp mà đi thăm dò những phòng khác, sau đó mới trả lời, có người đã giúp chúng ta.

Bấy giờ tôi mới hiểu ra vì sao ban nãy mọi thứ đều dừng lại. Gian phòng này có phong cách trang trí khác xa với nhà tôi, trông rất cũ kỹ như vào thập niên 2000. Dựa vào điểm này, tôi có thể đoán được chủ nhà không phải người trẻ tuổi, ít nhất cũng hơn 40 rồi.

Tôi nhìn từng khuôn mặt nằm trên đất, nhưng không có ai quá già, hiển nhiên bọn họ đều không phải là chủ nhà.

Tôi hỏi, bạn anh đến giúp đỡ à?

Bạch Khai lắc đầu, vừa lục tìm túi áo của đám người kia vừa đáp, chiêu thức của người này rất lợi hại, gọi tất cả ma quỷ quay về chỗ này để xử lý toàn bộ người ở đây.

Lẽ nào là Vạn Cẩm Vinh? Hắn còn muốn tôi ăn tro cốt, chắc chắn không thể để tôi chết được. Tôi tiện tay cầm lấy một quả táo trên bàn, nhưng ngửi thấy toàn mùi đốt vàng mã nên đành bỏ xuống lại.

Đưa tôi quả táo! Bạch Khai vươn tay ra, đi nào, chúng ta lên lầu nhìn xem.

Tình hình trên lầu giống hệt như ở dưới, cánh cửa chỉ khép hờ, hai chúng tôi biết căn nhà này đã được xử lý xong, bèn nghênh ngang đẩy cửa tiến vào. Trong phòng khách chỉ có hai người nằm trên sàn, không thấy lư hương đâu cả, chỉ thấy mấy tảng đá lớn đè lên thứ gì đó trông như lá bùa.

Đồ trang trí trong nhà không hề rẻ tiền, cả căn nhà thoạt nhìn cổ kính nhưng không lạc hậu, ngược lại còn toát lên phong thái đặc biệt khiến tôi phải ngoái nhìn thêm mấy lần. Chắc hẳn tiền trang hoàng khá đắt đỏ.

Bạch Khai lật xem hai người nằm trên đất như thường lệ rồi vào phòng nhìn quanh một lượt. Tôi không vào theo y, trong nhà này chẳng có mùi vàng mã nên tôi cũng yên tâm phần nào. Tôi châm một điếu thuốc rồi ngồi xuống sô pha, trong lòng

thầm nghĩ, nếu bây giờ có ai báo cảnh sát thật, chúng tôi có mười cái miệng cũng không giải thích được tình hình cả trên lẫn dưới lầu.

Tiểu Khuyết, anh vào đây. Bạch Khai bỗng kêu tôi, đồng thời đèn phòng trong cũng sáng lên. Tôi bước vào, tưởng đâu Bạch Khai thèm thuốc nên hỏi mượn tôi.

Tôi hoảng hồn nhìn Bạch Khai đứng trước một cái tủ quần áo, nhưng nhìn kỹ mới thoáng bình tĩnh lại, đây chỉ là một cái tủ quần áo bình thường theo phong cách Trung Quốc mà thôi.

Bạch Khai nhướng mày mở tủ quần áo ra, thứ này không quá cũ kỹ, khi kéo mở rất nhẹ nhàng.

Tôi tiến lại nhìn, phát hiện bên trong treo khá nhiều quần áo.

Anh làm gì vậy? Thích bộ nào à? Bạch Khai tự dưng gọi tôi vào đây làm tôi hơi khó chịu.

Anh nhìn kỹ đi, mấy bộ quần áo này có quen mắt không? Bạch Khai lấy một bộ rồi ném cho tôi.

Tôi cầm quần áo lên nhìn, cả người chợt đờ ra. Đây là một chiếc áo kiểu Trung Quốc, hơn nữa không phải là kiểu dáng thường thấy. Mẹ nó, chính là loại Tần Nhất Hằng thường mặc đây mà, hắn còn đặt may riêng nữa!

Đầu tôi như muốn nổ tung, lục tìm được rất nhiều bộ quần áo có kiểu dáng tương đồng trong tủ.

Bạch Khai nói, đừng tìm nữa, không có người bên trong đâu. Tôi bảo anh thiếu tâm nhãn thật đấy, Tần Nhất Hằng sống trên tầng mà anh cũng không biết sao?

Tôi ngơ ngác nhìn Bạch Khai, nói thật, bây giờ tôi chẳng biết làm gì ngoài ngơ ngác nhìn y.

Thời gian qua, vì để tìm được đáp án, thậm chí có thể nói là vì tìm được Tần Nhất Hằng, tôi đã gần như chạy khắp cả Trung Quốc. Nhưng tôi chưa bao giờ ngờ được hắn lại sống ngay trên lầu nhà tôi.

Bạch Khai thở dài, hiện tại tôi đã hiểu vì sao gạch lại ở nhà anh. Hóa ra tên đó vẫn luôn trông chừng ở đây, đương nhiên không sợ người khác tới trộm. Nếu không phải lần này chúng ta tìm ra gạch, sợ rằng hắn vẫn còn chơi trò mèo vờn chuột với anh!

Tôi không để ý Bạch Khai nữa, chỉ vội vàng lật tung cả căn nhà lên xem xét, khắp nơi đều lưu lại dấu vết chứng tỏ có

người sinh sống, hơn nữa thời gian cách đây chưa lâu, trong tủ lạnh còn khá nhiều thức ăn có ngày sản xuất rất gần. Cuối cùng tôi đờ đẫn ngả người xuống sô pha, sau khi nhìn quanh một vòng, tôi đã hiểu được vì sao khi mới vào nhà đã cảm thấy nơi này trang trí vô cùng bắt mắt, thì ra là do chính tay Tần Nhất Hằng lựa chọn.

Tôi ngẫm lại, tôi dọn khỏi đây đã được một thời gian dài, ký ức trước kia thật sự quá mơ hồ, mà tôi không phải lúc nào cũng ở nhà, cho dù có vắt óc suy nghĩ thì cũng vô ích. Tôi chỉ cảm thấy bản thân mình như một kẻ ngốc, có lẽ đúng như Bạch Khai nói, tôi chính là một tên ngốc mà.

Bạch Khai châm một điếu thuốc rồi vỗ vai tôi. Tiểu Khuyết, anh đừng suy sụp quá, chỉ số thông minh của anh vẫn còn cứu vãn được. Anh thử nghĩ xem, không phải hiện tại Tần Nhất Hằng đã chạy mất rồi sao? Điều đó chứng tỏ chúng ta đang chiếm thế chủ động. Chắc chắn hướng đi bây giờ của Tần Nhất Hằng nằm ngoài kế hoạch của hắn, một khi mọi chuyện đã chệch khỏi kế hoạch, người chu đáo đến mấy cũng sẽ có sơ hở.

Tôi gật đầu, Bạch Khai nói đúng, nhưng tôi bỗng nhiên cảm thấy cứ truy đuổi thế này đúng là nực cười.

Bạch Khai mặc vào áo khoác mà Tần Nhất Hằng để lại, sau đó cũng đưa cho tôi một cái. Đêm nay chúng ta đều là Tần Nhất Hằng, Tiểu Khuyết, anh cứ yên tâm ôm quần áo mà ngủ một giấc thật ngon, đám người này chưa chết đâu, anh khỏi cần lo.

Bạch Khai kéo tôi về nhà.

Mọi thứ hỗn loạn giống như những cảm xúc trong lòng tôi, dù nằm trên giường nhưng tôi chỉ thấy trời đất đang quay cuồng. Mãi mà không chợp mắt được, tôi lại nghe thấy tiếng ngáy rung trời của Bạch Khai, thế là tôi khỏi ngủ luôn. Đến khi bình minh lên, tôi đã suy nghĩ tới một việc, nếu Tần Nhất Hằng vẫn luôn ở đây trông chừng gạch, vậy thì nhất định hắn phải chờ tôi dọn đi rồi mới chuyển đến. Bây giờ gạch đã lộ ra, chắc hẳn hắn phải tới lấy đi, nếu tôi dứt khoát thủ sẵn ở đây, có lẽ sẽ gặp được hắn.

Bạch Khai ngủ thẳng cẳng đến trưa mới dậy, hai chúng tôi bèn ăn cơm hộp, sau đó tôi mới nói suy nghĩ của mình cho y.

Bạch Khai tán thành với tôi, nhưng hắn nói thêm rằng, nếu Tần Nhất Hằng phải tới đây lấy gạch, cho dù là y cũng không thể ngăn được. Thay vì tốn thời gian ở chỗ này mà mất cả

người lẫn gạch, chi bằng nắm chắc bên phía Vạn Cẩm Vinh thì hơn. Mục tiêu cuối cùng của Tần Nhất Hằng cũng quy về một mối thôi.

Tôi cân nhắc hồi lâu, những gì Bạch Khai nói không sai, nhưng tôi chưa buông bỏ được căn nhà này. Cuối cùng tôi quyết định sắp xếp cho nhân viên của tôi dọn vào đây ở, yêu cầu anh ta gặp phải bất cứ chuyện gì thì lập tức báo cho tôi biết. Dù sao việc này cũng đầy rẫy nguy hiểm, mặc dù tôi không nói cho nhân viên biết, nhưng lương tâm tôi vẫn bị cắn rứt, lỡ như Tần Nhất Hằng ra tay tàn nhẫn một chút thì có thể mất mạng chứ chả chơi. Sau cùng tôi đành tăng gấp ba tiền lương cho nhân viên, vậy mới cảm thấy bớt tội lỗi hơn.

Dọn dẹp lại tòa nhà cũng mất khá nhiều sức, còn đám người nằm la liệt ở tầng trên tầng dưới thì được Bạch Khai gọi điện báo cảnh sát. Bên phía cảnh sát xử lý thế nào tôi không rõ, miễn sao không liên quan đến tôi là được. Chuyện này coi như xong xuôi.

Mấy ngày tiếp theo, lúc rảnh rỗi tôi vẫn sẽ quay lại nhà cũ. Tro cốt thì vẫn phải ăn như thường lệ, nhưng tôi không mua nhà nữa. Đến tận hai tuần sau, một đêm nọ Bạch Khai bỗng gọi điện đến đánh thức tôi. Lúc bắt máy tôi còn hơi mơ màng, chỉ nghe Bạch Khai nói, mau dậy đi, Vạn Cẩm Vinh bảo thời gian không còn kịp rồi, bây giờ chúng ta phải xuất phát ngay!

HẾT QUYỂN 3

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 1: Hành trình vô định

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Đang ngủ mà đột ngột bị đánh thức làm tôi hơi ngơ ngác, chờ tôi kịp tiêu hóa những gì Bạch Khai vừa nói thì đã có người gõ cửa nhà tôi. Tôi mở cửa, giật mình mất nửa phút mới nhận ra đối phương là Bạch Khai.

Mặc dù trời còn tối nhưng nhiệt độ không quá thấp, Bạch Khai mặc một chiếc áo măng tô quân đội kiểu cũ, khăn quàng cổ che khuất cả nửa gương mặt. Dưới chiếc mũ da màu đen là hai tròng trắng mắt.

Bạch Khai ném một chiếc áo khoác tương tự cho tôi. Tiểu Khuyết, mau thu dọn đồ đi, xe đang chờ dưới lầu đó.

Tôi chưa kịp cằn nhằn, y đã đẩy tôi vào phòng vệ sinh. Chuẩn bị xong xuôi, tôi mặc áo khoác mà Bạch Khai đưa rồi cùng đi xuống lầu. Quả nhiên phía dưới có một chiếc xe đang đỗ, tôi nhận ra nó, đây là chiếc xe mà lần trước Vạn Cẩm Vinh lái. Tôi mở cửa xe, thấy hắn đang cầm tay lái, đối phương cũng không chào hỏi gì nhiều, chỉ nhìn Bạch Khai lên xe thông qua gương chiếu hậu, sau đó nổ máy xuất phát.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, vốn dĩ theo kế hoạch của tôi, nếu muốn đi đâu đó thì chắc chắn sẽ rất khó khăn. Thậm chí tôi còn đặt ở nước ngoài một bộ dụng cụ chuyên nghiệp của phượt thủ, người không biết còn tưởng là tội phạm lên kế hoạch tẩu thoát.

Đầu óc tôi vốn đã choáng váng, đã thế Vạn Cẩm Vinh lái xe rất dã man, tôi chẳng còn sức lực nào để hỏi vì sao lại xuất phát đột ngột như vậy.

Chiếc xe chạy dọc theo tuyến đường đô thị, đang là ban đêm nên trên đường khá vắng vẻ, chỉ có những ánh đèn điện chớp nhoáng lướt qua tầm mắt. Tôi thầm nghĩ, liệu có ai biết đêm nay Giang Thước tôi đây lặng lẽ khởi hành, có ai biết chúng tôi đang đi tìm một đồ vật kinh thiên động địa hay không?

Xe chạy rất lâu, nhưng mãi mà vẫn chưa ra khỏi nội thành, cuối cùng dừng lại ở một khu vực bên cạnh đó. Nơi đây còn nhiều chỗ chưa được khai phá, là một thôn xóm rộng lớn thuộc thành phố. Người trong thôn đa số là dân lao động thức khuya dậy sớm, ven đường dần tấp nập người qua kẻ lại.

Đến khi xuống xe, tôi mới nhận ra chúng tôi đang đứng ở một con đường xa lạ. Còn lâu mới tới bình minh, hiện giờ đang là thời điểm lạnh nhất trong ngày, may mà tôi mặc áo khoác quân đội, đi vài bước còn toát cả mồ hôi. Vạn Cẩm Vinh mặc đồ giống chúng tôi, ba người trông như vừa trốn thoát khỏi cùng một nhà tù.

Hắn không quay đầu lại mà cứ thế bước về phía trước, ngang qua một con phố. Tôi theo hắn quẹo vào một hẻm nhỏ, bấy giờ bên trong đã có không ít người qua lại. Bạch Khai nói, Tiểu Khuyết, nhìn xem nơi mà cha của con từng phấn đấu đi! Chợ Lồng này đã có từ triều Thanh rồi đấy!

Tôi quan sát thật kỹ, ánh sáng phía trước khá yếu, khung cảnh mơ hồ. Nghe bảo đây là Chợ Lồng, tôi không nhịn được thầm nghĩ, hóa ra nơi này chính là chỗ làm việc của Bạch Khai, lẽ nào Vạn Cẩm Vinh tới đây mua gì đó?

Vạn Cẩm Vinh đi rất nhanh, lúc này hắn đang đứng giữa đám người, giơ tay lên. Mười vạn, lập khắc tẩu, hoặc sát, chủ tầm, Vạn Cẩm Vinh nói.

Hiển nhiên mấy chữ này không tầm thường, đám người vội vã đứng tránh ra. Hình như ai nấy đều rất kinh ngạc, bất ngờ là không thấy mọi người xì xào bàn tán gì cả, trong con hẻm nhỏ vẫn yên tĩnh lạ thường.

Bạch Khai ở bên cạnh giải thích, đây là đang gọi người, xem ra lần này thật sự rất nguy hiểm, đến cả Vạn Cẩm Vinh cũng cần giúp đỡ. Tiểu Khuyết, anh cũng nên cẩn thận.

Bạch Khai kéo khăn quàng cổ lên, có thể là sợ người khác nhận ra y. Tôi hỏi, sát rồi tầm gì đó là sao?

Đây là tiếng lóng trong nghề. Hoặc sát nghĩa là lần này có thể sẽ có người chết, cho dù là bản thân hay là người khác. Chủ tầm nghĩa là chúng tôi muốn đi tìm đồ vật. Bạch Khai nhìn bên kia, nói tiếp, mười vạn một người, Tiểu Khuyết à, có lẽ chúng ta phải trả tiền rồi.

Tôi thở dài, tiền bạc chỉ là chuyện nhỏ, hiện giờ xem ra chúng tôi sẽ thật sự đi tìm Âm Hà. Tôi không rõ mình đang hưng phấn hay lo lắng, tóm lại chỉ cảm thấy rợn tóc gáy.

Những người này có quen biết Vạn Cẩm Vinh không? Sao ai cũng sợ hắn vậy? Tôi thấy bên đó không có động tĩnh gì, bèn hỏi Bạch Khai.

Không phải, Vạn Cẩm Vinh là một con cáo già, hắn ta đã tính toán kỹ lưỡng việc dùng thân phận nào xuất hiện ở đâu rồi. Rất nhiều việc làm ăn ở Chợ Lồng không thể đưa ra ngoài ánh sáng, hầu như cố chủ đều thông qua người trung gian để giao tiếp bằng ám hiệu. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một người trăng trợn lộ diện như vậy nên chắc chắn sẽ e sợ.

Xem ra sự tình rất khẩn cấp, nếu không Vạn Cẩm Vinh hẳn sẽ không đi đến bước này. Tôi nhìn chằm chằm sang bên kia, trong đám đông đã bắt đầu có phản ứng. Dường như Vạn Cẩm Vinh đang chọn người, sau khi nhìn một vòng, hắn chỉ vào vài người rồi quay đầu bước đi. Phía sau hắn liền có thêm ba bóng người.

Trong con hẻm nhỏ tối mù, phải đến tận khi ra đường cái thì tôi mới thấy rõ tướng mạo của ba người nọ. Nếu không biết nơi đây là Chợ Lồng, tôi chẳng thể nào tưởng tượng được bọn họ liên quan gì đến huyền học. Người là do Vạn Cẩm Vinh thuê, thành ra tôi cũng không định bước đến chào hỏi, chỉ âm thầm quan sát từng người một.

Lớn tuổi nhất trong ba người khoảng chưa đến năm mươi tuổi, trên mặt đã có nếp nhăn, không để râu, quần áo bình thường, trông giống như loại người dễ bắt gặp ở quán ăn vào lúc năm sáu giờ sáng. Đặc điểm duy nhất là trên cổ ông ta có một chuỗi hạt châu rất dài, dạo này đang thịnh hành thú chơi đồ gỗ, không biết thứ này có liên quan đến công việc hay chỉ đơn thuần là sở thích.

Người thứ hai nhỏ tuổi hơn, tầm trên dưới ba mươi, vẻ ngoài lịch sự nho nhã, đeo một cặp kính. Vóc dáng nhỏ bé hệt như người phương nam, gương mặt thư sinh trí thức. Thấy tôi và Bạch Khai, anh ta còn ôn hòa mỉm cười gật đầu, nhưng không nói chuyện nên chẳng biết dân xứ nào.

Người còn lại càng làm tôi thêm bất ngờ, lần đầu tiên gặp mặt, tôi còn phải nhủ thầm, mẹ kiếp đây không phải là học sinh trung học thức đêm chơi game ngoài tiệm net chứ? Rõ ràng là một thằng nhóc, đã thế còn đen thui giống như Bạch Khai. Cánh tay nó rất nhỏ, áo quần rộng thùng thình.

Tôi và Bạch Khai đi cuối cùng, tôi thấp giọng hỏi y, anh có biết bọn họ không? Thằng bé kia là con rơi của anh sao?

Bạch Khai nghĩ ngợi một lát rồi đáp, không rõ lắm, trong nghề này không thể trông mặt mà bắt hình dong được. Nếu Vạn Cẩm Vinh đã lựa chọn, chứng tỏ bọn họ cũng có bản lĩnh hơn người. Nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở anh, bọn họ làm ở đây thì nhất định chẳng phải người lương thiện gì. Lúc xảy ra chuyện anh đừng mong bọn họ cứu anh, nhớ kỹ! Gặp nguy hiểm phải tự lo cho chính mình!

Bạch Khai nói như thể nhìn thấu bản chất của Chợ Lồng, tôi chỉ đành gật đầu. Sáu người ngồi vào xe, mặc dù không chật lắm nhưng khó tránh được việc đụng chạm. Tôi vốn nghĩ trên đường hẳn sẽ có màn giao lưu trò chuyện, có lẽ khi đó sẽ biết thêm càng nhiều thông tin. Ai dè Vạn Cẩm Vinh vẫn luôn tập trung lái xe, bầu không khí lại chìm vào âm u tĩnh lặng. Đến cả radio mà Vạn Cẩm Vinh cũng không mở, tôi chỉ nghe thấy tiếng lốp xe ma sát trên mặt đường rồi dần dần đi vào bãi đỗ xe ở sân bay.

Tôi đã đến sân bay vô số lần, nhưng lần này lại khác. Đầu tiên là đi chung với nhiều người xa lạ, tôi cảm thấy hơi bất an. Thứ hai là không biết tiếp theo mình phải đối mặt với chuyện gì, nói chung là rất căng thẳng.

Vạn Cẩm Vinh mua vé máy bay đi Bắc Kinh, nhưng tôi có cảm giác đích đến của chúng tôi chắc chắn không phải nơi đó. Sau khi máy bay hạ cánh ở Bắc Kinh thì đã là sáng hôm sau. Một đêm mệt mỏi trôi qua, chúng tôi cũng không dư thời gian nghỉ ngơi, chỉ tạm dừng chân ở sân bay trong chốc lát rồi lại lập tức lên chuyến bay đến Cáp Nhĩ Tân. Qua quan sát, tôi phát hiện lần này Vạn Cẩm Vinh không có bất cứ kế hoạch nào. Chúng tôi chỉ tuân theo ưu tiên về thời gian, nghĩa là cứ thẳng tiến về hướng bắc với tốc độ nhanh nhất.

Quả nhiên chúng tôi vẫn chưa dừng lại khi đến Cáp Nhĩ Tân, mà tiếp tục lên một chiếc xe lửa đi về phía Mạc Hà.

May mà xe lửa có giường nằm, cuối cùng tôi đã có thể nghỉ ngơi đàng hoàng. Sáu người chúng tôi chiếm ba toa giường nằm, giường dưới để ngủ, còn giường trên dùng để chất hành lý linh tinh. Tôi nằm cùng toa với Bạch Khai, thừa dịp bên cạnh không có ai, tôi hỏi Bạch Khai có biết chúng tôi đang đi đâu không.

Bạch Khai cũng mơ hồ về hành trình lần này, y nhìn ra ngoài cửa kính, đoán rằng đi đến Mạc Hà.

Tôi hỏi, lẽ nào Âm Hà nằm ở Mạc Hà? Vì sao chúng ta không đi máy bay thẳng đến đó luôn? Lúc ở sân bay tôi có nhìn thấy chuyến bay đến Mạc Hà.

Không biết, có lẽ Vạn Cẩm Vinh cũng không rõ về vị trí cụ thể của Âm Hà, chỉ biết đại khái nó nằm ở đây. Bạch Khai suy nghĩ rồi nói tiếp, vậy nên chúng ta không thể đi quá nhanh, lúc anh ngủ đừng cởi quần áo, có thể chúng ta sẽ xuống xe bất cứ lúc nào.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 2: Trên xe lửa

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Lần này đi xe lửa lâu hơn tôi tưởng, ban đầu tôi nằm vạ vật trên giường giết thời gian, sau khi ngủ mấy giấc mà mãi vẫn chưa tới nơi, tôi đành ngẩn người ngồi bên mép giường với Bạch Khai.

Vạn Cẩm Vinh không lộ diện, tôi đoán hắn cũng nằm im trong toa rồi. Ngược lại thì ba người mà hắn mang theo vừa đánh bài vừa cười đùa không ngớt trên lối đi. Tôi cảm thấy quá nhàm chán nên cũng xem thử, phát hiện cách chơi của bọn họ rất kỳ quặc, coi cả buổi mà cũng chẳng hiểu được, nhưng tôi đã nhân cơ hội để bắt chuyện với bọn họ.

Ba người cũng xem như dễ nói chuyện, ít nhất đều tình nguyện mở miệng với tôi. Người đàn ông lớn tuổi nhất tự xưng là Châu Gia, nói chuyện rõ ràng mạch lạc, không mồm mép giống như người giang hồ. Ông ta đưa cho tôi điếu thuốc, khách khí bảo rằng đêm đó không chào hỏi là vì quy củ trong giới, mong tôi đừng để bụng.

Người trẻ tuổi hơn không tự giới thiệu, nhìn bộ dạng có vẻ hay ngại ngùng. Nghe những người khác gọi anh ta là Mắt Kính nên tôi cũng gọi theo. Hai chúng tôi gật đầu xem như làm quen.

Còn thằng bé nhỏ tuổi nhất là đứa nói nhiều nhất, hỏi bao nhiêu thứ trên trời dưới đất làm tôi thấy rất phiền phức, quan trọng là nó không lễ phép, nói năng cộc lốc. Ngồi trong chốc lát, tôi thấy phiền quá nên đành đi kiếm Bạch Khai.

Bạch Khai rất biết cách giết thời gian, y mua mấy chai bia và đồ ăn vặt, một mình tận hưởng lạc thú. Tôi thấy bây giờ vẫn còn sớm nên ngồi uống chung với y, đồng thời đưa mắt ngắm nhìn khung cảnh lướt qua ngoài cửa sổ, coi như cũng khá thú vị.

Lúc sẩm tối, tôi bắt đầu thấy mệt mỏi rã rời. Bạch Khai dặn dò tôi rồi lên giường nằm. Một lát sau, tôi nghe bên ngoài hành

lang rất ồn ào, hóa ra là nhân viên bảo vệ đang kiểm tra ba người đánh bài.

Trong lòng tôi chợt bất an, tôi không biết trước đây ba người họ làm việc gì, rất nhiều chuyện ở Chợ Lồng không thể đưa ra ngoài ánh sáng, thậm chí trên lưng gánh cả mạng người, nghĩ vậy tôi cũng không dám bước ra ngoài.

Bạch Khai đi ra ngoài tìm hiểu, rất nhanh đã trở về. Y nheo mắt nghĩ ngợi rồi nói với tôi, quả nhiên trên xe đã xảy ra chuyện kỳ quái.

Chuyện gì vậy? Tôi không biết mình có đang chột dạ hay không nhưng lại bất giác thấp giọng xuống.

Hình như chuyến xe lần này mất tích ba người, nhân viên bảo vệ đang cùng người nhà đi tìm. Bạch Khai châm một điếu thuốc, ngồi xuống nói.

Tôi bật dậy, sao anh lại nghiêm trọng hóa vấn đề lên thế? Xe lửa dừng lại ở rất nhiều trạm, có khi người ta đã xuống từ ga nào rồi.

Không phải, nghe nhân viên bảo vệ nói thì ba người mất tích giữa đường. Hơn nữa hành lý vẫn còn trên xe, bây giờ người ta còn đang đoán xem có phải bọn họ nhảy khỏi xe lửa hay không. Bạch Khai nhìn ra lối đi nhỏ, nói, anh cứ ở yên đây, bên ngoài rất hỗn loạn.

Bạch Khai vừa dứt lời, nhân viên bảo vệ ở ngoài đã đi vào. Thấy tôi, anh ta hỏi, anh là Giang Thước sao? Làm phiền anh đi theo tôi, có chuyện cần anh giúp đỡ.

Tôi đành đứng dậy hỏi có chuyện gì. Nhân viên kia dường như muốn nói lại thôi, chỉ đáp rằng lát nữa tôi sẽ biết. Lúc anh ta nói chuyện còn nhìn sang Bạch Khai đầy cảnh giác, tôi thấy Bạch Khai có vẻ bất ngờ, nhưng y cũng chỉ khẽ gật đầu. Tôi đi theo nhân viên bảo vệ đến tận chỗ ghế ngồi cứng.

Tôi lén nhìn ra sau, thấy Bạch Khai vờ như vô tình bám theo, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn hẳn. Sau khi ngang qua mấy toa xe ghế ngồi cứng là phòng trực của nhân viên bảo vệ. Tôi chỉ mới liếc nhìn qua cửa kính đã thấy trên mặt đất là hai chiếc ba lô leo núi rất to.

Ba lô leo núi nặng trịch, nhân viên nọ không phải kiểu người cường tráng cao lớn nhưng cũng là một người khỏe mạnh, vậy mà anh ta phải cố hết sức mới xách nổi một chiếc ba lô lên, hỏi tôi, cái này là của anh sao?

Tôi lắc đầu, cách làm việc của bảo vệ khiến tôi thấy hơi khó chịu, nếu chỉ là nhận lại đồ vật thất lạc thì cũng đâu cần bắt tôi phải đi xa như vậy đâu? Cho dù cái ba lô rất nặng đi nữa, chỉ cần hỏi tôi có từng làm mất đồ hay không là được mà?

Tuy thấy không thoải mái nhưng tôi vẫn lịch sự trả lời, cái túi này không phải của tôi, tôi cũng chưa từng thấy nó. Chỉ vậy thôi sao?

Nhân viên bảo vệ ừ một tiếng, sau đó lại xác nhận thêm lần nữa, vậy anh thật sự là Giang Thước à? Giang trong trường giang, Thước trong thiểm thước?

Thấy tôi gật đầu, anh ta lại lấy từ trong chiếc túi ra một tờ giấy nhỏ. Vậy anh xem thử, đây có phải là anh không?

Tôi nhận lấy, trên tờ giấy là những con chữ khá lộn xộn được viết bằng bút bi. Giang Thước, toa 9 giường số 13.

Đó chính là chỗ nằm của tôi. Tôi nói, trên tờ giấy này đúng thật là tôi, nhưng chiếc túi thì thật sự không phải của tôi.

Tôi chẳng thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nếu như đây chỉ là một trò đùa dai thì làm sao người đó lại biết được họ tên của tôi chứ? Tôi hỏi nhân viên bảo vệ, chiếc túi này được tìm thấy ở đâu?

Anh ta cởi mũ xuống, vừa lau mồ hôi trên trán vừa trả lời tôi, anh có nghe nói trên xe mất tích ba người không? Chiếc túi này tìm được ở chỗ ngồi của bọn họ. Anh quen biết bọn họ chứ?

Hiển nhiên anh ta đang hoài nghi tôi, tôi giơ tay xách thử một chiếc túi, chỉ cảm thấy nó cực kỳ nặng, không rõ bên trong đựng thứ gì. Ba lô leo núi kiểu này tôi đã từng thấy qua, giá cả không hề rẻ, hẳn sẽ không ai rảnh đến mức vứt lung tung được.

Bỗng nhiên tôi thấy hơi thấp thỏm, mẹ kiếp, ba người mất tích, mà chiếc túi lại nặng như vậy, lẽ nào trong này chứa thi thể của ba người họ? Nhân viên bảo vệ không nhắc đến là vì sợ gây ra sự hỗn loạn trên xe? Hay là anh ta muốn dụ tôi nói thật?

Trong lúc tôi suy nghĩ miên man, bảo vệ kia cũng không nôn nóng mà ngồi xuống nói, người nhà của ba người mất tích còn đang trên xe, họ đã sắp phát điên rồi. Nếu anh biết được gì xin hãy phối hợp với chúng tôi.

Mấy năm nay không uổng công tôi lăn lộn khắp nơi, tôi biết rõ trong tình huống này nguy hiểm nhất là vạ miệng, nếu chưa

biết nói gì thì thà im lặng còn hơn. Thừa dịp nhân viên bảo vệ không chú ý, tôi lặng lẽ mở khóa ba lô rồi thò tay vào, xúc cảm truyền đến từ bàn tay khiến tôi kinh ngạc. Sau khi trộm liếc mắt qua khe hở, tôi lập tức nảy ra một ý tưởng, không kịp suy xét nhiều đã hỏi bảo vệ, người nhà họ đâu? Anh dẫn tôi đi gặp họ, có thể tôi sẽ biết.

Nhân viên bảo vệ hơi do dự rồi cũng đồng ý. Chúng tôi lại đi ngang qua chỗ ghế cứng, tôi thấy Bạch Khai vẫn bám theo, tuy nhiên sắc mặt y không tốt lắm, có lẽ ban nãy nghe thấy tôi nói chuyện, cho rằng tôi lại tự rước lấy phiền phức. Nhưng Bạch Khai chắc chắn không biết được vì sao tôi lại đột nhiên kích động như vậy, bởi vì bên trong ba lô leo núi bỏ đầy gạch, chính là loại gạch vớt lên từ Ấm Hà!

Tôi không rõ ai có thể chất đầy được chiếc ba lô nặng trịch thế này, xem ra nhân viên bảo vệ cũng có chung thắc mắc. Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi vẫn cảm thấy chuyện này có liên quan đến Tần Nhất Hằng, thậm chí tôi còn hoài nghi người nhà của ba người kia chính là hắn!

Bước chân của bảo vệ ngày càng chậm, tôi biết mình đã đến nơi rồi. Tim tôi đập rất nhanh, sợ người đó không phải là Tần Nhất Hằng, nhưng cũng sợ người đó là Tần Nhất Hằng. Ai dè vừa ngẩng đầu thì thấy ở chỗ ngồi là một ông già đang tựa vào cửa sổ chơi đùa một chiếc đồng hồ đeo tay, thoạt trông có vẻ nhàn nhã nhưng trong lòng đã vô cùng sốt ruột rồi.

Nhân viên bảo vệ giới thiệu tôi là Giang Thước với ông lão kia. Lão già đầy nếp nhăn trên mặt, mang một chiếc áo khoác đơn giản bằng vải bố, mái tóc trắng xóa nhưng đôi mắt nhìn tôi rất có thần.

Tôi khẳng định mình không hề quen biết lão ta, thậm chí chỉ nhìn vào ánh mắt đó, ông ta cũng không thể nào là Tần Nhất Hằng đang cải trang giả dạng được. Lòng tôi thoáng thất vọng, bỗng dưng không biết nên nói gì.

Khiến tôi bất ngờ là ông lão này rất hòa ái dễ gần, ông ta còn chủ động cầm lấy tay tôi, tỏ vẻ muốn cùng tôi nói chuyện riêng một lát. Mặc dù có người mất tích nhưng đây cũng chẳng phải vụ án nghiêm trọng gì, nhân viên bảo vệ vốn không muốn kéo thêm chuyện, thấy người nhà của người mất tích không làm loạn thì cũng vui mừng, sau khi dặn tôi vài câu thì anh ta đi mất.

Ông lão kéo tôi ngồi xuống rồi lột cho tôi một quả quýt, tôi không nhận, hiện giờ tôi chỉ muốn xử lý chuyện này càng nhanh càng tốt. Thừa dịp không ai để ý, tôi lặng lẽ nói với lão ta, chiếc túi đó từ đâu ra? Ông đừng đùa với tôi.

Lão già không hề ngạc nhiên mà chỉ cười ha hả, nói, tôi bóc quýt cho cậu mà cậu không ăn, sợ là sau này không còn cơ hội để ăn nữa đâu. Tôi mất ba người, cậu không giao ra đây, không sợ phải đền mạng à?

Tôi ngây người, không ngờ lão già này lại nham hiểm đến vậy. Tôi chưa biết nên nói gì, Bạch Khai đã chen vào ngồi xuống cạnh tôi rồi đoạt lấy quả quýt bỏ vào miệng. Lão già, tôi không biết ông là ai nhưng đừng cản đường chúng tôi. Thời buổi bây giờ người không có bằng lái nhiều lắm, cẩn thận bị tông chết nhé lão già.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 3: Không yên

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Bạch Khai đứng dậy nói, Tiểu Khuyết, chúng ta về thôi, kệ mẹ lão đi!

Y dứt lời thì bỏ đi một mạch không thèm quay lại, qua một toa tàu tôi mới đuổi kịp y. Bạch Khai bảo, tôi đã nói lần này không yên mà, mẹ kiếp còn chưa tới nơi đã có chó chạy đến cắn mình.

Giọng của Bạch Khai rất lớn khiến bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về hai chúng tôi. Tôi ngại không trả lời, đến khi về lại chỗ của mình mới hỏi, anh biết ông già kia à?

Bạch Khai cười, không biết, nhưng mọi chuyện đã rõ ràng rồi. Ông già đó tới đối phó với chúng ta, có lẽ bị Tần Nhất Hằng phát hiện trước nên hắn đã xử lý mấy tên thủ hạ của lão, lão mới tìm chúng ta gây sự.

Tôi nghe xong lập tức kinh ngạc, anh nói sao? Tần Nhất Hằng cũng ở trên xe?

Hỏi thừa, nếu không thì những viên gạch đó chui từ đâu ra? Xem chừng mang theo gạch khá vướng víu nên hắn mới tạm thời để ở chỗ lão già. Bạch Khai châm điếu thuốc rồi nói tiếp, chiêu này của Tần Nhất Hằng rất hay. Đầu tiên là dùng tờ giấy để nhắc lão rằng anh là người mà hắn bảo vệ. Thứ hai là để gạch ở đó, lúc tìm lại cũng dễ, đồng thời không sợ lão già chạy mất. Nhưng hiện giờ chúng ta đang ở ngoài sáng, khi ngủ vẫn phải cẩn thận.

Tôi ngồi trên giường, cảm thấy xe lửa chạy không được êm cho lắm. Chẳng qua nghe bảo Tần Nhất Hằng cũng ở trên xe xem như là một tin tốt đối với tôi. Nếu đi về cùng một hướng, ít nhất đích đến của chúng tôi là giống nhau.

Tôi nói, xem ra lần này thật sự có thể tìm được Âm Hà, nếu không Tần Nhất Hằng cần gì phải theo tới đây?

Bạch Khai lại đáp, chưa chắc là vậy, có lẽ Tần Nhất Hằng cũng không biết Âm Hà ở đâu, còn phải nhờ chúng ta giúp tìm đường đó!

Bạch Khai đắp chăn chuẩn bị đi ngủ, không quên dặn, có chuyện gì thì nhớ hét to lên nhé!

Tôi nằm trên giường trằn trọc mãi mà không ngủ được. Chỉ mới đi được nửa đường, không biết trên xe còn có thể xảy ra chuyện gì nữa. Bên tai tôi là tiếng ba người kia đang đánh bài ở trên lối đi, dần dần cũng khiến tôi cảm thấy yên tâm hơn. Dù sao chúng tôi tạm thời là đồng đội, có bọn họ canh chừng bên ngoài hẳn sẽ không sao cả.

Tôi thiếp đi lúc nào không hay, nhưng giấc ngủ rất nông, cứ nửa mê nửa tỉnh. Không rõ qua bao lâu, bỗng nhiên tôi nghe thấy có ai đó đang gọi tên mình, nhưng tiếng kêu rất khẽ như sợ làm phiền đến người khác.

Tôi tưởng Bạch Khai rảnh quá nên gọi tôi, chỉ mơ màng mở mắt ra nhìn, trong khoang đã tắt đèn tối thui. Tôi ừ một tiếng xem như trả lời rồi trở mình, ý bảo y không có chuyện gì thì đừng quấy rầy tôi ngủ. Ai dè âm thanh kia vẫn dai dẳng không dứt, mông lung như cách một tầng cửa kính.

Tôi càng nghe càng tỉnh, mà càng tỉnh thì càng bực, ngồi dậy nhìn qua thấy Bạch Khai đang ngủ rất say. Tôi nghĩ, lẽ nào là nói mớ? Nhưng khi nghe kỹ lại tôi lập tức hoảng sợ, vì sao tiếng động đó lại truyền đến từ ngoài cửa sổ?

Sáng sớm sắc trời còn tù mù, ngoại trừ những ánh đèn xe chạy ngược lại hắt qua thì không thể thấy rõ cảnh vật bên ngoài. Tôi đi đến cạnh cửa sổ lắng tai nghe thật kỹ, phát hiện giọng nói ấy đã biến mất, chỉ có âm thanh ồn ào khi xe lửa chạy trên đường ray.

Tôi quay trở về giường nằm, nhưng lần này làm cách nào cũng không thể ngủ được. Một lát sau, đột nhiên thanh âm gọi tên tôi lại vang lên còn to hơn lần trước, đâm thẳng vào lỗ tai tôi giữa một tràng tạp âm ầm ĩ.

Tôi buột miệng hỏi, ai đó? Đồng thời tiện tay bật điện thoại lên soi. Vừa nhìn đã khiến tôi rợn cả tóc gáy, cuối cùng tôi đã biết được ngọn nguồn của âm thanh kia. Bên ngoài cửa sổ cũ kỹ xuất hiện một gương mặt mờ ảo, nó đang dán sát vào tấm kính để nhìn vào trong.

Lông tơ trên người tôi dựng hết cả lên, đây là trên xe lửa chứ không phải trong nhà, làm sao ở ngoài có thể có người nhòm

vào trong được?

Tôi do dự không biết nên hét lên hay không, mẹ kiếp nếu hét lên thì coi như tôi vứt hết mặt mũi rồi!

Tôi không dám làm liều, đành trơ mắt chăm chú nhìn gương mặt kia, chỉ sợ nó sẽ nhào vào đây bất cứ lúc nào. Đó là một gương mặt rất mơ hồ, nửa người trên của tôi cứng đờ, cố duỗi chân đi khều Bạch Khai. Ban đầu y vẫn chưa tỉnh, đến khi tôi đẩy mạnh thêm chút nữa thì Bạch Khai mới hơi phản ứng lại. Đến lần thứ ba, rốt cuộc Bạch Khai chửi tục rồi ngồi dậy, y hoảng hốt thấy tư thế của tôi. Mẹ nó, Tiểu Khuyết anh điên à!

Hiển nhiên y không hề phát hiện mặt tôi đang đối diện với cái đầu ngoài cửa sổ. Tôi hất cằm chỉ cho y thấy, anh nhìn xem, khuôn mặt ngoài cửa sổ là thứ gì mà còn biết gọi cả tên tôi?

Bạch Khai đứng lên chửi, đm ngủ mớ à? Có cái mẹ gì đâu?

Tôi quay lại nhìn, trong lúc tôi và Bạch Khai nói chuyện với nhau thì thứ bí ẩn kia đã biến mất.

Tiểu Khuyết, anh chắc chắn mình đã nhìn thấy cái gì sao? Bạch Khai tỉnh táo lại, hỏi.

Tôi gật đầu xác nhận, có lẽ là một người, nhưng không rõ là ai.

Bạch Khai nói, vậy anh đã đáp lại tiếng gọi của nó chưa?

Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra tôi đã phạm vào điều tối kỵ rồi. Chuyện này chẳng cần hiểu gì về huyền học cũng biết, ban đêm nhiều người tự dưng nghe thấy có tiếng ai đó gọi tên mình, nghe bảo đó là ma quỷ đang tìm thế thân, chỉ cần bạn đáp lại thì đi đời ngay lập tức. Vừa nãy tôi chưa tỉnh hẳn, hơn nữa cũng không nghĩ đến điểm này, tính cả lần sau tôi có hỏi lại thì tổng cộng tôi đã lên tiếng hai lần!

Tôi nói, tôi đáp lại rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Tôi ngồi xuống giường Bạch Khai.

Không sao đâu, cha đã đưa con tới đây thì chắc chắn sẽ đưa con toàn mạng trở về, đảm bảo không thiếu một lạng thịt nào! Anh nằm ngủ tiếp đi, tôi sẽ gác đêm, quỷ không đáng sợ, đáng sợ là bị quỷ dọa mất ngủ!

Tôi nghe theo Bạch Khai nằm xuống giường, nhưng trong lòng tôi cứ thấp thỏm không yên, muốn thả lỏng cơ thể đã khó chứ đừng nói đến ngủ.

Dường như Bạch Khai không định ngủ thật, y châm một điếu thuốc rồi đi tới bên giường tôi, bỗng nhiên nói, đừng nhúc

nhích, kiên nhẫn một chút, tôi đang giúp anh đó.

Ngay lập tức tôi cảm giác được Bạch Khai thả một thứ gì đó còn sống lên cổ tôi, nó men theo cổ rồi bò lên mặt. Bấy giờ tôi mới nhận ra đây là con sâu béo của Bạch Khai, tôi vốn rất ghét nó, vậy nhưng hiện tại chỉ có thể bất đắc dĩ để mặc cho nó bò tới bò lui trên người mình, khỏi nghĩ cũng biết cảm giác này ghê tởm thế nào.

Con sâu nọ có vẻ khá thích tôi, bò trên mặt tôi cả buổi, cuối cùng quyết định dừng chân trên trán. Cơ thể nó lành lạnh khiến đầu óc tôi đau buốt.

Anh đừng cử động, ngủ tiếp đi. Tôi đi ra ngoài một lát, có chuyện gì thì con sâu sẽ bảo vệ anh. Bạch Khai nói.

Tôi miễn cưỡng ừ một tiếng, sau đó Bạch Khai ra ngoài hành lang, nghiêm túc nói với ba người kia, mấy người đừng đánh bài nữa, tôi có việc cho mấy người đây. Ngoài hành lang chợt vang lên tiếng bước chân lộn xộn, có lẽ ba người kia đã rời đi cùng Bạch Khai.

Tôi lại càng thấy bất an hơn, ba người họ là phòng tuyến cuối cùng của tôi mà. Nếu bây giờ có người đánh lén tôi thì coi như xong đời luôn. Nghĩ vậy, tôi cảm giác hình như con sâu hơi nhúc nhích, tôi chưa kịp phản ứng lại thì nó đã phát ra tiếng kêu điếc tai!

Tôi không ngờ con sâu chết tiệt này sẽ kêu to như vậy, vội giật mình mở mắt ra, cảnh tượng đập vào mắt khiến tôi suýt thì sợ đến nỗi ngất xỉu. Tôi mơ màng nhìn thấy một bàn tay đang từ từ duỗi xuống từ giường phía trên, lúc này bàn tay nọ đã sắp đụng vào chóp mũi tôi. Giường trên chỉ toàn là hành lý, mẹ nó làm sao có người được!

Tôi vội vàng rúc vào sâu bên trong giường, chưa kịp mở miệng thì con sâu nọ đã nhào tới chỗ bàn tay lạ khiến nó nhanh chóng rụt về chỗ cũ. Con sâu vồ hụt, ngã xuống sàn nhà nhưng lại vô cùng mau lẹ bò lên giường trên. Tôi không dám động đậy, chỉ biết im lặng nghe con sâu kia không ngừng kêu to. Một lát sau nó im bặt, tôi muốn nhổm dậy để tìm cách chạy ra ngoài, nhưng chưa kịp hành động thì cửa đã bị mở ra.

Tôi bảo anh giả chết mà? Không cần phải diễn đến cảnh xác chết vùng dậy đâu! Đây đúng là giọng của Bạch Khai rồi.

Tôi quay đầu lại, theo sau Bạch Khai bước vào là ba người đang áp giải lão già nọ. Bạch Khai nói, định bày trò với sếp

Giang của chúng tôi à, nhổ ra đi. Sau đó y vỗ mạnh vào lưng của lão làm ông ta nôn ra thứ gì đó!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 4: Thôn nhỏ

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Đèn trong toa đã bật sáng trưng, tôi cúi đầu nhìn thấy ông lão nhổ ra một cục giấy vàng, không biết trong đó có lẫn nước miếng hay dịch dạ dày gì không nhưng trông rất ghê tởm.

Dường như lão già đã bị Bạch Khai dạy dỗ một trận, mặc dù không bị thương chỗ nào nhưng khuôn mặt lão có vẻ hơi sưng lên.

Bạch Khai đá thứ đồ trên đất, Tiểu Khuyết, thấy rõ chưa, đây chính là mạng anh. May mà phát hiện sớm, nếu để lão ta tiêu hóa xong thì đúng là hết đường cứu chữa.

Tôi lùi về sau một bước, tránh cho thứ kinh tởm kia dính vào chân mình. Tôi nói, các anh đóng cửa lại trước đi, đêm hôm khuya khoắt nên cẩn thận một chút.

Bạch Khai đưa mắt ra hiệu cho Châu Gia đóng cửa lại, sau đó mọi người đè ông lão ngồi xuống giường. Bạch Khai châm một điếu thuốc, lão già, tôi nói trước nhé, chúng tôi không rảnh diễn phim truyền hình dài tập với ông đâu. Vẫn là câu hỏi cũ, kẻ nào phái ông tới? Ông đừng lo, chúng tôi sẽ không làm gì ông cả, không muốn nói cũng được thôi, lát nữa mỗi người chúng tôi nôn một bãi, ông phải húp hết đấy nhé.

Bạch Khai xua tay, không ổn, tối nay uống hơi nhiều, tôi buồn nôn rồi. Ông suy nghĩ nhanh lên, tôi nhịn không được đâu.

Khuôn mặt lão già thoắt xanh thoắt đỏ, xem ra trước giờ chưa từng phải chịu sỉ nhục như thế này. Lão muốn phản kháng nhưng bị mấy người đè lại, may mà cũng lớn tuổi rồi nên trông lão vẫn có vẻ ung dung trấn định, ho khan một tiếng rồi nói, buông tôi ra trước đã.

Bạch Khai giơ tay ra hiệu, lúc này lão già mới khuỵu xuống giường.

Hẳn mấy người cũng biết việc làm ăn ở Chợ Lồng nhỉ? Ông lão ra vẻ thần bí nhìn tôi.

Tôi không cần Bạch Khai giải thích đã hiểu ý ông ta. Cố chủ đến Chợ Lồng đều hiếm khi lộ mặt, câu hỏi này của chúng tôi quả thật đã làm khó lão già, vì vậy tôi bèn hỏi, thế ông đến đây làm gì?

Ông lão phẩy tay xua đi khói thuốc của Bạch Khai rồi trả lời, xem nhà. Tính cả ba người đi chung với tôi, chúng tôi đồng thời muốn xem một căn nhà từ bốn vị trí đông tây nam bắc.

Bạch Khai khá bất ngờ. Ồ, bốn người đồng thời xem nhà? Nhà nào? Ở đâu?

Cố chủ nói chỉ cần đi theo cậu là có thể tìm được. Lão già nhìn thẳng vào mắt tôi. Bây giờ đến lượt tôi rơi vào hoang mang, đi theo tôi để tìm nhà ư? Mẹ kiếp, ông đây cũng chẳng biết tòa nhà kia ở đâu! Tôi thầm nhủ, lẽ nào Vạn Cẩm Vinh biết? Có thể lắm, quen nhau lâu rồi cũng chưa thấy hắn ta lộ mặt thật.

Tôi bắt chước giọng điệu của Bạch Khai, nói cụ thể hơn đi, tôi là người tốt, nhưng bọn họ có tiễn ông xuống mồ hay không thì chưa chắc.

Lão già yên lặng nhìn chằm chằm tôi hồi lâu, dường như kiên định với duy nhất đáp án này, ngoài ra không còn gì để nói nữa. Bấy giờ Bạch Khai mới khều cục giấy vàng mà lão ta đã nhổ ra ban nãy, tôi thấy trong nhúm giấy đó là một thứ đen như mực đã sắp đông đặc lại. Bạch Khai xì một tiếng hỏi lão già, cái thứ chết tiệt này cũng là do cố chủ bảo ông làm à? Mẹ nó bịa tiếp đi!

Lão ta nói, không phải, nhưng hiện tại chỉ có một mình tôi, muốn tìm được tòa nhà kia cần phải dùng chút thủ đoạn. Thủ đoạn của các cậu cũng không kém hơn tôi chút nào, không cần tôi phải nói thêm gì chứ?

Bạch Khai bĩu môi với tôi, Tiểu Khuyết, để tôi giải thích cho anh nghe. Lão già này muốn câu lấy hồn anh ra khỏi thể xác, có lẽ là định biến anh thành con tin. Anh thấy thứ màu đen này không? Đây là bùn chỉ có trong quan tài. Anh nói xem nên xử lý lão ta thế nào?

Tôi hơi khó xử, không phải khoe chứ tôi cảm thấy tôi thật sự là người tốt, nhưng nếu giờ mà thả lão già ra thì không khác gì thả hổ về rừng. Tôi hỏi Bạch Khai, làm sao giờ? Giết người à?

Bạch Khai đáp, vốn cũng chẳng trông chờ gì vào anh, vậy đi lão già, chúng tôi sẽ thả ông ra, nhưng ông hãy nhớ kỹ tôi không phải người dễ mềm lòng, đặc biệt là đối với những kẻ đã cho thêm một cơ hội nữa.

Bạch Khai dọa nạt xong xuôi mới để Châu Gia mở cửa ra. Lão già kia sửa sang lại quần áo rồi bước đi mà không quay đầu lại, chờ ông ta đã đi xa, Bạch Khai mới bảo ba người còn lại ra ngoài. Sau đó y đóng cửa, ngồi xuống nói với tôi, có thể lão già sẽ còn dùng thủ đoạn khác, anh cẩn thận một chút. Nếu chuyến này chúng ta thật sự tìm được tòa nhà kia thì lão ta vẫn còn giá trị lợi dụng.

Trông Bạch Khai cũng đã mệt mỏi, y nằm xuống giường nhưng vẫn không quên dặn tôi, đêm nay chắc chắn bình yên rồi, yên tâm ngủ đi, đây chỉ mới là khởi đầu thôi.

Một đêm quá dài với tôi, sau khi trời sáng, qua bữa cơm trưa thì xe lửa mới tới trạm Mạc Hà. Lúc này tôi bỗng nhớ ra mình vẫn chưa đi tìm nhân viên bảo vệ, không phải tôi muốn đi giải thích tình hình, mà là tôi đoán rằng Tần Nhất Hằng sẽ quay về để lấy những viên gạch đó. Ai dè Bạch Khai ngăn tôi lại, dù sao nếu đích đến của chúng tôi giống nhau thì sớm muộn gì Tần Nhất Hằng cũng sẽ xuất hiện, hiện tại chưa cần phải đi rước lấy phiền phức. Tôi nghe vậy đành thôi, sau khi xe lửa dừng ở trạm, rốt cuộc Vạn Cẩm Vinh mới lộ diện rồi cùng chúng tôi xuống ga.

Thời tiết ở Mạc Hà rất khắc nghiệt với những người đến đây lần đầu, tôi là người phương Bắc nhưng vẫn chưa thể thích ứng ngay được, cứ cảm thấy gió lạnh buốt giá luồn vào tận trong chiếc áo khoác quân đội. May mà khách sạn chúng tôi ở có máy sưởi rất ấm áp, trong phòng chỉ cần mặc một chiếc áo thun là đủ rồi. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, chúng tôi chỉ dừng chân một ngày, sớm hôm sau đã tiếp tục lên đường.

Vạn Cẩm Vinh thuê một chiếc SUV, sau đó chúng tôi phải chịu đựng gần mười mấy giờ đồng hồ xóc nảy trên xe. Cuối cùng chúng tôi tới một thôn xóm nhỏ không biết tên, thôn này gần một khu rừng, dân cư không nhiều lắm. Phong cảnh ở đây rất đẹp, tuyết trắng xóa phủ kín khắp nơi, bầu trời về đêm lấp lánh ánh sao.

Nơi chúng tôi tạm trú không phải là khách sạn mà là căn nhà của một người dân trong thôn sau khi trả một số tiền lớn. Chủ nhà là dân bản địa, bình thường chẳng có khách đến đây, thậm chí đến cả một quán trọ cũng chẳng có, căn nhà này đã coi như có điều kiện tốt nhất trong thôn rồi.

Tôi không yêu cầu gì nhiều với chỗ tạm trú của mình, chỉ cần ấm áp là được. Nơi khỉ ho cò gáy này chẳng có hệ thống sưởi,

may mà không thiếu củi gỗ, lúc nào lửa trong bếp lò cũng cháy bập bùng.

Chủ nhà họ Phùng, khoảng 50 tuổi, tính cách hào sảng chất phác, bữa tối đầu tiên đã làm cho chúng tôi rất nhiều món ăn hoang dã để nhắm rượu. Song chúng tôi tới đây không phải để du lịch, ngoại trừ Bạch Khai thì chẳng ai hứng thú cả. Tôi nhìn cách ăn mặc của lão Phùng lại nhớ đến những chiếc mũ kỳ dị đó, cảm giác như bản thân mình đã sắp đến gần với chân tướng rồi.

Từ khi bắt đầu sống ở nhà lão Phùng, dường như chúng tôi chẳng có việc gì để làm, cũng không có nơi nào cần đến.

Ngày nào Vạn Cẩm Vinh cũng ra ngoài một mình mà không mang theo bất kỳ ai, đến tận khi trời tối mới quay về. Có mấy lần tôi bảo Bạch Khai theo dõi nhưng y không chịu. Xét từ biểu hiện của Vạn Cẩm Vinh, tôi đoán hắn đi vào trong rừng. Ở nơi gần thôn xóm Đông Bắc thì còn đỡ, lớp tuyết không quá dày, nhưng một khi đã vào trong rừng thì tuyết sâu hơn chúng tôi tưởng, vô cùng nguy hiểm.

Chúng tôi không có trang bị chuyên dụng, nghĩ vậy tôi cũng không tò mò chuyện Vạn Cẩm Vinh nữa. Sau khi ở nhà lão Phùng hơn năm ngày, cảm giác mới mẻ ban đầu dần biến mất. Thú vui của tôi là đi đến siêu thị nhỏ duy nhất trong thôn để xem ké đĩa VCD với ông chủ, mấy ngày qua tôi gần như đã xem hết các đầu đĩa rồi, đồng thời làm thân luôn với ông chủ siêu thị. Dường như ông ta rất hứng thú khi thấy nhiều người ngoài đột nhiên đến thôn này như vậy, cứ không ngừng hỏi tôi đủ thứ chuyện. Tôi không thể nói thẳng về mục đích chuyến đi này, đành phải bịa vài câu để ứng phó, không ngờ ông chủ lại khuyên chúng tôi phải cẩn thận một chút, dạo này trong rừng không yên ổn. Rừng Đông Bắc không chỉ có thú dữ mà còn tồn tại nhiều thứ mà mọi người chưa từng gặp. Hai ngày trước ở đây cũng có một người ngoài đi vào rừng, sau đó không thấy đi ra nữa.

Tôi nghe vậy rất ngạc nhiên, hóa ra ngoài chúng tôi vẫn còn người khác đến đây. Sau khi hỏi thăm về vóc dáng đặc thù của người nọ, tôi lại càng thêm bất ngờ. Tuy ông chủ miêu tả không cặn kẽ, chỉ có thể hình dung được đại khái diện mạo của người kia, nhưng càng nghe tôi lại càng chắc chắn đó chính là Tần Nhất Hằng.

Mẹ nó, Tần Nhất Hằng thật sự tới đây sao? Nhưng hắn lại đi vào rừng trước chúng tôi, chẳng lẽ hắn theo dõi Vạn Cẩm

Vinh?

Tôi vội vàng quay về kể lại chuyện này với Bạch Khai, y nhìn ngày tháng trên điện thoại, nói, anh đừng lo lắng, nếu Vạn Cẩm Vinh đã đưa anh tới thì nhất định phải có lý do. Chuyện này chỉ sợ thiếu anh không được, có lẽ chúng ta cũng sắp phải vào rừng rồi.

Quả nhiên ngay sáng sớm hôm sau Vạn Cẩm Vinh đã đánh thức chúng tôi, muốn chúng tôi chuẩn bị đồ đạc để đi vào rừng. Bất ngờ hơn là lần này hắn nói thẳng cho chúng tôi biết rằng hắn đã tìm thấy một tòa nhà ở trong rừng sâu.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 5: Ngôi nhà trong rừng sâu

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Chúng tôi cũng không chuẩn bị gì đặc biệt, chỉ mua mấy cái bánh mì giăm bông ở siêu thị và cả mấy bình rượu trắng tự nấu có độ cồn cao, cuối cùng mượn ở nhà dân vài đôi ủng da. Tôi đoán chuyến này không đi quá xa, không thì với sự chuẩn bị sơ sài như vậy, chúng tôi chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết cả.

Sau khi xuất phát, tôi khá bất ngờ vì bản thân cũng chẳng căng thẳng như tưởng tượng, ngược lại còn vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh như thể đang trên đường về nhà. Ba người Châu Gia cũng vậy, còn Bạch Khai không biết vì sao lại tỏ ra vui mừng.

Rời khỏi thôn, chúng tôi đi về phía rừng núi, trên đường không gặp phải trở ngại gì. Lớp tuyết dưới chân càng lúc càng dày, nhưng tuyến đường của chúng tôi là tuyến đường mà bất cứ thôn dân nào muốn vào núi cũng phải đi qua, vì vậy tuyết đã sớm bị san phẳng. Khung cảnh trắng xóa bàng bạc nơi núi rừng thăm thẳm làm tôi thấy rất mới mẻ, thi thoảng còn có thể bắt gặp một số loài động vật hoang dã, nhưng khoảng cách quá xa nên chỉ nghe được âm thanh của nó, không rõ là hươu nai hay động vật khác.

Chúng tôi đi cả một buổi sáng, cường độ vận động này chưa thể gây khó khăn cho tôi, tôi bước đi rất nhẹ nhàng, cứ mải miết bám theo sau Bạch Khai. Sau khi nghỉ trưa một lát, Vạn Cẩm Vinh bất chợt quẹo vào rừng cây bên cạnh, bấy giờ mỗi một bước đi mới bắt đầu trở nên vất vả. Tuyết ngập đến đầu gối, đi chưa được bao lâu thì giày dép đã ướt sũng, hai bàn chân ngày càng lạnh buốt, cuối cùng mất đi tri giác.

Gần đến hoàng hôn, nhiệt độ không khí dần hạ xuống. Tôi vẫn mong rằng trời đừng trở gió, nhưng trời không chiều lòng người, từng đợt gió lớn cuốn theo tuyết đọng trên cành cây quất vào mặt đau rát.

Vì tiết kiệm thể lực, trong đội ngũ không có ai lên tiếng cả, lúc này mọi người càng cố gắng ngậm chặt miệng hơn. Xung quanh chỉ còn sót lại tiếng gió rít vù vù.

Chập tối, Vạn Cẩm Vinh dừng lại, ban đầu tôi cho rằng chúng tôi đã tới nơi, nhưng khi xem xét kỹ thì thấy phía trước vẫn là rừng cây tuyết đọng trải dài ngút mắt. Tôi chưa kịp hỏi, Vạn Cẩm Vinh đã quay lại nhìn ra sau tôi, ngay sau đó Bạch Khai cũng làm y như vậy. Tôi cũng hoài nghi bắt chước bọn họ quay lại nhìn. Châu Gia sau lưng tôi dường như chẳng hiểu mô tê gì, đang trố mắt nhìn nhau với Mắt Kính. Hai người bọn họ ngó nhau chừng hai giây mới đột nhiên nhận ra, thằng nhỏ vốn đi theo chúng tôi đã biến mất!

Chúng tôi vẫn luôn quan tâm đến thằng nhóc kia, không để cho nó phải mang vác đồ đạc, đồng thời còn sắp xếp cho nó đi phía sau đội ngũ. Người đi trước san phẳng tuyết dưới chân, nó đi theo sau sẽ bớt mệt hơn. Nhưng không biết từ khi nào mà thằng nhóc đã bị lạc. Tiếng gió vốn rất lớn cộng thêm tiếng bước chân đạp lên tuyết, dễ dàng khiến người ta phớt lờ đi những âm thanh khác.

Tôi dõi mắt ra xa nhưng vẫn không thấy bóng dáng thằng nhóc. Bạch Khai hỏi, làm sao bây giờ? Có quay lại tìm không?

Vạn Cẩm Vinh nhíu mày, giơ tay ra hiệu đi tiếp, sau đó hắn cũng dẫn đầu bước đi. Thế là đội ngũ chúng tôi lại tiếp tục bám theo.

Lòng tôi cảm thấy hơi khó chịu, mặc dù tôi chẳng thân quen hay ưa thích gì đứa nhỏ kia, nhưng một sinh mệnh còn quá trẻ cứ nhẹ nhàng bị vứt bỏ nơi núi sâu rừng già như vậy làm tôi khó mà chấp nhận được. Điều khiến tôi cảm thấy lạnh lẽo hơn cả chính là Châu Gia và Mắt Kính đi cùng với thằng nhóc nọ không hề biểu hiện ra bất cứ cảm xúc gì, giống như họ thật sự chẳng quen biết nó.

Tiểu Khuyết, đừng nghĩ nữa. Chuyến này có thể phải mất mạng, đây đều là chuyện đã được định trước. Bạch Khai vỗ vai tôi nói, dọc đường anh cũng thấy rồi đấy, không có gì nguy hiểm, không chết được đâu.

Tôi hơi do dự, cuối cùng vẫn tiếp tục đi theo đội ngũ. Tôi tự châm cho mình một điếu thuốc, cố gắng không nghĩ đến chuyện này nữa.

Đi thêm một tiếng, Vạn Cẩm Vinh lại dừng chân. Tôi quay đầu nhìn theo bản năng, sợ lần này lại có thêm một người biến

mất. Bỗng nhiên Bạch Khai ở phía trước nói, đệt mợ, nơi này quả nhiên có một ngôi nhà!

Tôi nhìn theo, ở phía trước chúng tôi là một kiến trúc sừng sững, vì quá xa nên không thấy rõ hình dáng cụ thể, nhưng tôi có cảm giác tòa nhà này chắc chắn không hề nhỏ.

Tôi không thể tin vào mắt mình, có vài thứ mặc dù bạn tin rằng nó tồn tại, thậm chí chính mắt bạn nhìn thấy, nhưng vẫn không thể diễn tả nổi cảm giác chấn động. Xây một tòa nhà ở đây sẽ gặp phải khó khăn về mặt kiến trúc và đòi hỏi yêu cầu rất cao về mặt kỹ thuật. Thậm chí càng khó tưởng tượng hơn, liệu có ai sẽ lựa chọn sống ở chỗ này?

Vạn Cẩm Vinh vội đi nhanh hơn, thể lực của hắn tốt hơn tôi rất nhiều, tôi chỉ đành cố sức bám theo sau. May mà có sự giúp đỡ của Bạch Khai, cứ thế chúng tôi ngày càng tiến đến gần tòa nhà.

Mỗi một bước thì tòa nhà lại hiện ra rõ ràng hơn, tôi không dám chớp mắt cho đến khi thấy được toàn bộ ngôi nhà này. Trong khoảnh khắc đó, thậm chí tôi quên cả hít thở.

Đây là một tòa kiến trúc không rõ từ thời đại nào, rất khó miêu tả. Đặc điểm dễ nhận thấy nhất là căn nhà rất gọn gàng, đương nhiên sự gọn gàng này khác hẳn với những kiến trúc thông thường mà chúng ta hay thấy. Nếu buộc phải hình dung, tôi chỉ có thể nói rằng thứ này có hình lập phương giống như một khối bê tông cốt thép.

Căn nhà không có cửa sổ và cửa ra vào, tôi nghi ngờ nó thật sự là lô cốt sót lại từ thời chiến tranh. Sau đó tôi mới nhận ra, có thể chúng tôi chỉ đang thấy mặt sau của tòa nhà.

Màu sắc của bức tường bên ngoài cũng rất đặc biệt, đó là màu tím nhạt, hệt như thuốc tím bị pha loãng mà hồi xưa tôi hay dùng. Chúng tôi không dám tiến lại gần nữa, tôi không rõ mọi người có chấn động như mình hay không, tóm lại không một ai lên tiếng cả.

Cuối cùng Vạn Cẩm Vinh dẫn đầu bước đến, Bạch Khai hỏi, không phải anh đã từng đến căn nhà này rồi sao? Cẩn thận gì nữa?

Vạn Cẩm Vinh quay lại nhìn vào mắt Bạch Khai, đáp, đúng là tôi đã đến, nhưng trước kia căn nhà này chưa xây xong.

Ngụ ý của hắn quá rõ ràng khiến tôi lắp bắp kinh hãi, hóa ra căn nhà chỉ mới được xây cất gần đây? Hơn nữa chỉ trong mấy

ngày mà chúng tôi tới? Tôi nhìn xung quanh, Vạn Cẩm Vinh cẩn thận là đúng, có lẽ khi chúng tôi đang đi trên đường, căn nhà vẫn còn đang được thi công. Nếu là vậy thì xung quanh nhất định phải có người khác.

Bạch Khai nói, kệ bố nó, nơi này khó đi như vậy, chuyển gạch đến kiểu gì? Làm hết hơi cũng không được!

Bạch Khai vượt lên Vạn Cẩm Vinh, đưa tay nhẹ nhàng sờ vào bức tường bên ngoài của tòa nhà.

Đm! Băng! Bạch Khai kinh ngạc thốt lên.

Tôi nhịn không được đáp lại, anh xàm vừa thôi! Đừng nói là bức tường, anh thử sờ trym mình xem có lạnh như băng không?

Bạch Khai nói, vậy anh lại đây đi! Để tôi sờ anh xem thử! Mẹ kiếp tòa nhà này được xây từ băng!

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, không biết quanh đây có nguồn nước không. Nếu có, mặc dù hơi gian nan nhưng so với dùng xi măng thì dùng băng khả thi hơn nhiều. Tôi cũng không thấy gì nguy hiểm, liền đánh bạo đi qua xem thử. Quả nhiên cả tòa nhà này được làm từ băng, màu sắc mà tôi nhìn thấy được trộn lẫn trong băng chứ không phải là nước sơn bên ngoài bức tường.

Nếu đã tới gần như vậy thì tôi nhân tiện xem xét xung quanh luôn. Mặt tường rất lớn, cả kiến trúc to hơn tôi nghĩ gấp mấy lần.

Bạch Khai không chờ Vạn Cẩm Vinh đưa ra chỉ thị đã men dọc theo bức tường, biến mất sau chỗ ngoặt. Tôi bước thấp bước cao đuổi theo, thấy Bạch Khai đang dùng con dao nhỏ ra sức cạy băng trên tường.

Với nhiệt độ và khí hậu kiểu này, ắt hẳn lớp băng sẽ vô cùng rắn chắc. Bạch Khai gồng hết sức bình sinh cũng chỉ cạo được mấy vụn băng. Y đưa mũi dao lên miệng nếm thử, bỗng nói, Tiểu Khuyết, anh lại đây nếm xem sao.

Tôi cũng thè lưỡi ra nếm, mới đầu chỉ thấy ê buốt đến mức muốn nhổ ra ngay lập tức, qua một lát sau băng dần dần hòa tan, trong miệng tôi bắt đầu cảm nhận được hương vị quen thuộc. Tôi chưa thể nhớ ra ngay lập tức, sau đó tôi mới phát hiện, vị băng này sao lại giống y hệt vị tro cốt mà ông đây hay ăn vậy!

Bạch Khai gật đầu, thích không? Xem ra Vạn Cẩm Vinh gọi anh tới là vì cái này!

Tôi hỏi, chẳng lẽ trong băng cũng trộn tro cốt? Nếu không thì làm sao có màu sắc này được?

Bạch Khai hất cằm ra sau tôi, chuyện này anh cứ hỏi thẳng hắn!

Tôi quay lại nhìn, không biết từ khi nào Vạn Cẩm Vinh đã đứng ở cách đó không xa với một tư thế rất kỳ quái. Hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bức tường của tòa nhà như đang vuốt ve một động vật nhỏ hoặc một tác phẩm nghệ thuật nào đó.

Lớp băng này được đông lạnh từ nước Âm Hà. Vạn Cẩm Vinh bỗng lên tiếng.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 6: Tần Nhất Hằng

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Nước Âm Hà? Âm Hà thật sự ở gần đây sao? Tôi tò mò sờ soạng khắp bức tường một lần nữa, không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, bỗng dưng tôi thấy lớp băng lạnh lẽo đến thấu xương.

Vạn Cẩm Vinh hô to, mọi người chia ra tìm cửa nhà đi, chúng ta phải vào trong!

Tôi nghe thấy Châu Gia ở bên kia tòa nhà đáp lại một tiếng rồi gọi, sếp Bạch! Anh đến xem thử đây là con côn trùng gì?

Bạch Khai đi qua, mặt tường bên này chỉ còn lại tôi và Vạn Cẩm Vinh. Vạn Cẩm Vinh vuốt ve bức tường rồi nói với tôi, hình như trong nhà có thứ gì đó đang động đậy.

Cái gì? Tôi tò mò dán mặt vào tường, mặc dù tường làm từ băng nhưng gần như chẳng có tính trong suốt. Tôi trợn to mắt, chỉ có thể mơ hồ thấy được vài vệt tím đọng lại.

Chỗ nào cơ? Tôi vừa định quay lại hỏi, chợt cảm thấy sau gáy mình bị người ta đánh vào. Tôi thậm chí còn chưa kịp thốt lên đã lập tức hôn mê bất tỉnh.

Không biết trôi qua bao lâu, tôi mới mơ màng hồi phục lại một ít tri giác. Ban đầu là cảm giác trời đất quay cuồng, cả cơ thể phiêu diêu nhẹ bẫng làm tôi buồn nôn vô cùng. Tôi biết đây là do não bị chấn động, vì vậy tôi cố gắng điều tiết hô hấp của mình, chỉ sợ mình mà ói thật thì sẽ chết sặc. Kiên trì chịu đựng một hồi lâu, rốt cuộc tôi cũng dần cử động lại được, đầu đau như búa bổ nhưng may mà không chảy máu. Hai mắt tôi mờ mịt như bị một màn sương che khuất, mãi sau mới thấy rõ tình hình chung quanh.

Khiến tôi bất ngờ là tôi không nằm trong đống tuyết dày cạnh bức tường bên ngoài tòa nhà, phía dưới tôi lại là mặt đất rắn chắc, khắp tầm mắt tôi đều là màu tím nhàn nhạt của lớp băng.

Tôi gắng sức gọi Bạch Khai, nhưng đáp lại chỉ là tiếng vọng điếc tai.

Hóa ra tôi đang ở bên trong tòa nhà băng!

Ai đã đưa tôi vào đây? Mặc dù nơi này được làm từ băng nhưng bên trong không hề có cảm giác rét lạnh, ngược lại còn khá an toàn. Lẽ nào ban nãy ở bên ngoài có đánh nhau nên tôi được đưa vào đây tị nạn? Người làm như vậy chỉ có thể là Bạch Khai.

Tôi đứng dậy giẫm chân xem xét, mặt đất không trơn trượt như tôi tưởng. Ngôi nhà này thoạt nhìn hết sức rộng lớn, nguyên nhân chủ yếu là vì trong đây không tồn tại bất cứ một vách tường nào cản trở tầm mắt. Bấy giờ sắc trời đã tối hẳn, chúng tôi đang ở trong núi sâu, tầm nhìn rất kém nên tôi cũng chẳng thể xác nhận được trong nhà còn ai khác không.

Tôi men theo bức tường để đi một vòng quanh tòa nhà, sau đó phát hiện ra hai vấn đề. Thứ nhất, trong nhà chỉ có một mình tôi, cho dù tôi kêu khản cả giọng thì vẫn chẳng có tiếng trả lời. Thứ hai, sau khi đi một vòng, tôi không hề tìm được bất kỳ một cánh cửa nào cả. Chuyện này quá kỳ quái, vậy thì tôi vào đây bằng cách nào?

Điện thoại của tôi để trong ba lô leo núi, tôi sờ vào túi áo khoác, lôi ra được một chiếc bật lửa. Tôi châm lửa lên tìm kiếm thêm lần nữa, nếu trong nhà này thật sự có người khác, chỉ sợ người ta cũng đã bị hôn mê bất tỉnh rồi. Nhưng sau khi tìm đi tìm lại trong căn nhà trống trải hoang vắng mấy lần, tôi vô vọng phát hiện ra thật sự không có một ai cả.

Thậm chí tôi càng lạnh gáy hơn khi nhận ra tất cả những nơi mà tầm mắt tôi có thể nhìn tới, tôi không hề tìm thấy bất cứ cái lỗ nào để miễn cưỡng đưa người vào trong này, chứ đừng nói là cánh cửa!

Mẹ kiếp, rốt cuộc tôi đã ngất đi bao lâu? Hay là căn nhà này đã bị người ta lấp kín? Nếu thật sự như vậy, dưới tình huống không có công cụ gì trong tay, tôi chẳng có hy vọng nào để mò ra ngoài cả. Tôi sẽ bị chết đói ở đây mất!

Ý chí sinh tồn làm tôi vắt hết óc để nghĩ ra cách thoát khỏi đây, tôi bình tĩnh tự châm cho mình một điếu thuốc, không dám làm chuyện mù quáng dễ dàng tiêu hao thể lực. Thậm chí tôi đã nghĩ đến việc dùng độ ấm của nước tiểu để hòa tan lớp tường băng, nhưng tôi nhận ra mình không thể uống nổi một

giọt nước nào dù xung quanh toàn là nước đóng băng, cuối cùng tôi đành phải từ bỏ ý tưởng này.

Tôi tựa người vào tường, không gian yên lặng đến đáng sợ, bên ngoài không có bất kỳ một động tĩnh nào. Tôi nghĩ có lẽ chuyến này sẽ đặt dấu chấm hết cho số mệnh đời tôi. Nơi này không chỉ đơn thuần là một tòa nhà, mà còn là phần mộ của Giang Thước tôi đây nữa!

Mải nghĩ, tôi bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói cực kỳ quen thuộc vang lên từ trong bóng tối. Giang Thước?

Lòng tôi lập tức cháy lên hy vọng, chỉ hận không thể chạy ngay đến chỗ giọng nói ấy. Tần Nhất Hằng! Tần Nhất Hằng?!

Tôi bật lửa, lảo đảo bò đến nơi phát ra âm thanh, quả nhiên Tần Nhất Hằng cũng đang tựa người vào vách tường. Dường như trông hắn còn suy yếu hơn cả tôi, gương mặt trắng bệch và tái nhợt.

Tần Nhất Hằng mặc một bộ đồ dày nặng giống tôi, trên đầu mang chiếc mũ da đọng đầy những tuyết. Tôi bắt lấy vai hắn, thân thể hắn hơi run lên làm tuyết rơi hết xuống đất. Bấy giờ tôi mới phát hiện chiếc mũ kia rất quen mắt, đó chính là chiếc mũ được làm ra trong nhà xưởng ở Đông Bắc, là chiếc mũ có dính dáng đến rất nhiều người trong sự kiện Âm Hà.

Tôi hỏi hắn, cậu vào bằng cách nào? Mẹ nó, rốt cuộc cậu đã đi đâu vậy? Trước tiên cậu phải nói cho tôi biết tất cả mọi chuyện, cho dù tôi chết ở đây thì cậu cũng phải để tôi chết cho rõ ràng!

Tần Nhất Hằng đáp, tôi đến đưa anh ra ngoài, chúng ta sắp ra rồi!

Con mẹ nó, nếu cậu nhất định không chịu nói, ông đây có chết cũng không đi ra. Tôi đấm nhẹ vào ngực Tần Nhất Hằng một cái, cậu nói xem ai đã xây nên tòa nhà này?

Tần Nhất Hằng thản nhiên nhìn tôi, cười khổ, cho dù anh biết tất cả thì có thể thay đổi được gì sao? Giang Thước, anh hãy nhớ kỹ, dù thế nào thì sống sót mới là điều quan trọng nhất.

Tôi lắc đầu, cậu dẫn tôi đến bước đường này, bây giờ lại muốn giảng đạo lý cho tôi, chẳng lẽ đếch thể nói được gì khác ư? Không phải cậu muốn tới Âm Hà, muốn dùng gạch để nhấn chìm tủ quần áo xuống sao? Cậu đi đi! Ông đây sẽ đi theo cậu!

Tôi phải làm những gì tôi nên làm, anh hãy đối xử tốt với bản thân mình. Tần Nhất Hằng chỉ ra phía sau tôi, kiên trì thêm

chút nữa, Bạch Khai đang cứu anh.

Tôi quay lại nhìn, bên ngoài bức tường bập bùng ánh lửa. Lửa cháy rất lớn, thông qua lớp băng dày như vậy cũng có thể thấy rõ, kèm theo đó là tiếng động leng keng không ngừng, hình như có người đang cố đục tường.

Tôi nắm chặt lấy áo Tần Nhất Hằng theo bản năng, mẹ nó, lần này đừng hòng lừa được ông, phe bố mày đông người, lát nữa cậu chạy đằng trời.

Tần Nhất Hằng vươn tay ra hỏi, có thuốc lá không? Lâu rồi chưa được hút thuốc của anh.

Tôi châm thuốc cho Tần Nhất Hằng, sau đó cũng ngồi dựa vào tường chờ đợi. Có vẻ bên ngoài đục băng rất suôn sẻ, tôi cảm giác lớp băng càng ngày càng mỏng đi, thi thoảng còn nghe thấy những tiếng động ồm ồm đứt quãng truyền đến, nhưng vẫn không thể nghe rõ họ nói gì.

Tôi đỡ Tần Nhất Hằng dậy rồi cùng bước đến, gân cổ lên hô to, Bạch Khai! Nhanh lên! Tần Nhất Hằng ở trong này!

Bên ngoài dường như vẫn thờ ơ, nhịp độ không nhanh không chậm như cũ, nhưng tôi đã mơ hồ phân biệt được bóng dáng mông lung của Bạch Khai. Giờ chỉ còn vấn đề thời gian, tôi cũng đành kiên nhẫn ngồi chờ.

Lát sau, trên lớp băng đã xuất hiện một cái lỗ nhỏ. Tiếng hò hét của Bạch Khai vang lên đầu tiên, tường bị xuyên thủng rồi! Tè đi, dùng nước tiểu cho nhanh.

Sếp Bạch đừng vội, để chúng tôi khoét to cái lỗ ra. Đây là giọng của Châu Gia.

Cái lỗ vẫn còn rất nhỏ, tôi nhìn ra ngoài thông qua đó, lập tức bắt gặp chiếc áo khoác quân đội quen thuộc. Chủ nhân của chiếc áo khoác ngồi xổm xuống cầm cây đuốc rọi vào trong xem xét, đúng là Bạch Khai rồi!

Tôi giục, nhanh lên! Bên trong có hai thằng đực rựa thôi, đẹp đẽ gì đâu mà nhìn!

Hình như Bạch Khai cũng đã nghe thấy giọng tôi, đứng dậy nói, Tiểu Khuyết, anh đừng nhìn mãi thế, mẹ nó hỗ trợ một tay coi!

Tôi đập một cái lên bức tường, tổ cha anh bảo tôi phải giúp kiểu gì hả? Dùng tay đào à?

Nhưng bên ngoài lại có một thanh âm đáp lại, tôi vẫn đang thêm củi lửa vào đây!

Tôi ngẩn người, qua một hồi lâu vẫn không dám thốt ra câu nào. Giọng nói kia quá sức quen thuộc với tôi, thậm chí còn chẳng thể dùng từ "quen thuộc" để hình dung, bởi vì đó chính là giọng nói của tôi.

Tôi thay đổi góc nhìn, muốn xem xem người nói chuyện là ai, nhưng miễn cưỡng lắm cũng chỉ có thể thấy bên cạnh đống lửa có một người đang đứng, mặc áo khoác quân đội kiểu dáng y hệt, đang luôn tay ném củi vào trong đống lửa.

Tôi hét lên, Bạch Khai! Mẹ kiếp anh mở to mắt ra mà nhìn! Bên trong này mới là cha ruột của con nè!

Nhưng Tần Nhất Hằng cạnh tôi bỗng lên tiếng, đừng gào nữa, bọn họ không nghe thấy đâu. Bây giờ anh không phải người, lát nữa làm theo lời tôi nói.

Tôi quay lại nhìn Tần Nhất Hằng, nhất thời không thể hiểu được ý hắn. Đúng lúc ấy bức tường cũng bị mẻ ra một mảng lớn, tôi lại nhìn ra bên ngoài, thấy được bản thân mình ngồi xổm xuống thò nửa người vào.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 7: Ván cờ trong ngôi nhà băng

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Hình ảnh ấy làm tôi chấn động cực mạnh, mất cả chức năng ngôn ngữ, thậm chí tôi chỉ biết đứng đơ ra đó, ngơ ngác chăm chú nhìn gương mặt hết sức quen thuộc mà lại vô cùng lạ lẫm kia.

Áo khoác quân đội rất dày, mặc vào chỉ thấy nặng. Hiện tại ở góc độ này càng thấy nó quá mức cồng kềnh.

Tôi nhìn "tôi" cố gắng hết sức cũng chỉ có thể miễn cưỡng chui vào được nửa người, cuối cùng đành lùi ra ngoài cởi áo khoác mới tiến vào được. Bạch Khai ở phía sau chờ đợi đến sốt ruột, cứ luôn miệng chửi tục, hình như y sắp nhịn tè không nổi nữa.

"Tôi" lại càng chậm chạp hơn, nhân tiện khịa Bạch Khai mấy câu, mẹ kiếp anh là chó đấy à? Tới địa bàn mới là phải tiểu đánh dấu chủ quyền?

Tôi càng chứng kiến thì càng lạnh run cả người, cái giọng điệu này, cách nói chuyện này thật sự quá giống tôi. Nếu hắn không phải là tôi, làm sao hắn có thể bắt chước tôi một cách hoàn mỹ như vậy? Thậm chí đến cả tôi còn chẳng thể nhìn ra bất cứ một sơ hở nào.

Bạch Khai đáp, tào lao, tiểu ở ngoài trời để teo trym à! Dọc đường đi anh có thấy con chim nào không?

Bạch Khai chui vào rất nhanh, chỉ hận không thể nhảy tọt vào. Sau đó y không thèm quan sát xung quanh đã vội vã chạy đến một góc để giải quyết nỗi buồn.

Tôi thấy Bạch Khai đi ngang qua mình mà không hề có phản ứng gì. Ngay sau đó lục tục có người tiến vào, Vạn Cẩm Vinh bật đèn pin lên, cuối cùng trong căn nhà âm u này cũng bừng lên ánh sáng.

Tôi không rõ bọn họ ở bên ngoài bao lâu, trên người ai nấy cũng toàn là tuyết, sau khi đi vào thì tuyết rơi hết xuống đất. Vạn Cẩm Vinh rất cảnh giác cầm đèn pin soi khắp nơi. Tôi để ý hắn giống như đang tìm thứ gì đó, nhưng ánh mắt hắn cứ một mực dán lên người "Giang Thước" kia.

Tư thế đi đứng giống nhau.

Động tác ngậm thuốc lá giống nhau.

Hành động gãi đầu giống nhau.

Tôi chẳng thể nào tìm được bất kỳ điểm gì khác biệt.

Kẻ đó là ai? Là tôi ư? Dù sao những người khác cũng không nghe thấy, tôi dứt khoát hỏi thẳng Tần Nhất Hằng.

Hắn không phải anh, mặc dù hắn rất muốn trở thành anh. Tần Nhất Hằng nhìn chằm chằm vào người kia, nói, Giang Thước, lát nữa nghe thấy khẩu lệnh của tôi thì nhanh chóng tóm chặt lấy hai vai hắn từ phía sau, cho dù hắn giãy giụa thế nào cũng không được buông tay, nếu không sẽ chẳng còn cơ hội nào đâu.

Tôi gật đầu, may mà đây là bản thân tôi, chính vì vậy nên tôi mới có thể đoán được tôi sẽ vùng vẫy thoát ra như thế nào, tôi tin tưởng mình sẽ nắm chắc phần thắng.

Tần Nhất Hằng nói, một khi thành công thì đừng quan tâm người khác, hãy kêu Bạch Khai hỗ trợ. Anh chỉ có thể tin tưởng một mình y.

Tôi nhìn vào mắt Tần Nhất Hằng, cảm thấy hắn hơi kỳ quái, dường như hắn có địch ý rất nặng với "tôi" khác. Tôi ngó theo ánh mắt hắn, cảm giác quỷ quái càng bủa vây lòng tôi. Chẳng biết có phải do mình nghĩ nhiều hay không, tôi cứ ngỡ "tôi" khác có thể nhìn thấy sự tồn tại của tôi và Tần Nhất Hằng, tầm mắt ấy vẫn thường thường nhìn về phía bên này.

Bạch Khai đi xong lại vòng trở về hỏi Vạn Cẩm Vinh, vào nhà rồi, rốt cuộc anh muốn chúng tôi tìm cái gì?

Vạn Cẩm Vinh không trả lời, chỉ phân phó Châu Gia và Mắt Kính dùng thước ước lượng diện tích của tòa nhà.

Bạch Khai lại nói, anh khỏi cần giở trò che mắt, ngoại trừ Thiếu Tâm Nhãn thì trong lòng ai cũng minh bạch cả rồi. Ngôi nhà lớn như này cần tốn sức chỉ để đi vào ước lượng thôi à?

Tôi thấy Vạn Cẩm Vinh khẽ cong khóe môi, sau đó gọi Châu Gia và Mắt Kính về.

Tôi chẳng giở trò che mắt gì cả, tôi chỉ không thích kết thúc một cách quá nhanh chóng thôi. Vạn Cẩm Vinh nhàn nhạt nói, nơi này chứa bí mật của tôi.

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn về phía Vạn Cẩm Vinh, nhưng hắn chẳng nói thêm gì nữa.

Tôi nhịn không được hỏi Tần Nhất Hằng, bí mật của Vạn Cẩm Vinh là gì? Ai đã xây nên căn nhà này?

Tần Nhất Hằng lắc đầu, năm nào ngôi nhà băng này cũng xuất hiện ở vị trí khác nhau. Tôi không biết ai xây nên, tóm lại muốn tìm hiểu thì rất rắc rối.

Tôi hỏi, vậy vì sao phải xây nó? Nơi đây quá hoang vu vắng vẻ, mặc dù rất an toàn nhưng muốn xây một ngôi nhà vẫn vô cùng khó khăn. Nếu là vì để băng không tan, vậy thì hoàn toàn có thể thuê một kho lạnh mà?

Bởi vì không tìm đủ gạch nên chỉ đành xây bằng băng. Tần Nhất Hằng chợt ngẩng đầu lên nói, anh chuẩn bị đi, sắp bắt đầu rồi.

Bắt đầu gì cơ? Tôi chưa kịp phản ứng đã nghe thấy Bạch Khai lẩm bẩm như đang quảng cáo, ôi chao my queen, cưng không bị đông cứng thành tiêu bản đấy chứ?

Tôi quay đầu nhìn, Bạch Khai đang cẩn thận lấy từ trong túi ra con sâu béo nọ. Y vừa vuốt ve nó vừa khẽ nói, đừng ngủ, bắt đầu vào việc rồi. Tiểu Khuyết, anh cũng đừng ngây ra đó, màn trình diễn này không thiếu phần anh được!

Tôi giật mình, không phải vì y bỗng dưng gọi tên tôi, mà bởi lúc Bạch Khai nói những lời ấy lại không hề nhìn về phía người kia. Ánh mắt của y rõ ràng đang nhìn chằm chằm vào tôi!

Tôi ngây người, Bạch Khai đột ngột giơ tay lên, con sâu béo liền lộn một đường parabol đẹp mắt rồi đáp xuống bả vai của "tôi" khác. Chân nó rất khỏe, tôi đã từng tận mắt chứng kiến nó bò thoăn thoắt lên tường. Tôi còn mặc áo lông dê bên trong, vì vậy lúc nó trèo lên càng thêm thuận tiện. Con sâu bò một đường thẳng qua đầu bả vai còn lại của "tôi".

Tất cả mọi người đều bất ngờ, kể cả Vạn Cẩm Vinh.

Tôi không ngờ mình chưa kịp tóm lấy vai của kẻ đó đã phải chứng kiến cảnh bản thân mình giãy giụa. Nhìn xong tôi càng thêm thất vọng, mẹ nó sao trông xấu vậy nhỉ, quan trọng hơn

là cho dù tôi có lăn lộn kiểu gì cũng không hất được con sâu xuống dưới.

Giang Thước! Lên! Tần Nhất Hằng tiện tay đẩy tôi một cái.

Tôi chán nản bắt được bả vai của "tôi" khác một cách hết sức dễ dàng. Thật sự việc này đơn giản hơn tôi nghĩ nhiều, tôi chỉ muốn tóm đại thứ gì đó bên cạnh theo bản năng để mình khỏi té ngã mà thôi.

"Tôi" vùng vẫy nhiều hơn nhưng sức lực lại nhẹ hơn, điều này khiến tôi lấy làm lạ, tuy nhiên chẳng còn thời gian mà nghĩ nữa, tôi chỉ cố hết sức túm chặt lấy vai của kẻ đó.

Trong lúc hoảng loạn, tôi thấy Bạch Khai cũng lao về phía này nhưng bị Vạn Cẩm Vinh ngăn cản. Ngay lập tức trong nhà băng trở nên loạn cào cào, ánh đèn pin lung lay không phân biệt được ai với ai nữa.

Tôi chỉ có thể nhận ra giọng nói của Bạch Khai giữa những tiếng la hét ỏm tỏi, mẹ kiếp Tiểu Khuyết, tuyệt đối đừng dùng miệng cắn!

Sau đó là một loạt âm thanh ngã xuống đất rầm rầm.

Fuck! Có gan thì solo đi! Fuck! Có gan thì chơi oẳn tù tì đi! Fuck! Ông phải liều mạng với bọn mày! Bạch Khai gào to.

Kể cả Châu Gia hay Mắt Kính, dọc đường bọn họ ở chung với chúng tôi rất hòa thuận, nhưng chúng tôi vẫn hiểu rõ, chỉ có Vạn Cẩm Vinh mới là cố chủ của họ. Bây giờ Bạch Khai lấy một chọi ba, thắng được hay không thì tôi không biết, nhưng tiếng la hét của Bạch Khai đã dần dần biến mất, chỉ còn lại âm thanh vật lộn hay té ngã gì đó.

Tôi không giúp được, đành tập trung toàn bộ sức lực vào việc giữ chặt lấy bả vai "tôi".

Chật vật một hồi, đầu tôi lại choáng váng, chẳng biết có phải do bệnh cũ tái phát không. Trong lòng tôi càng sốt ruột, nhưng ý thức lại ngày một mơ hồ, sau đó hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa. Tôi loáng thoáng nghe Tần Nhất Hằng nói khẽ bên tai mình, Giang Thước, hẹn gặp lại.

Tôi bất tỉnh.

Chờ đến khi tôi tỉnh lại, câu đầu tiên mà tôi nghe thấy là của Vạn Cẩm Vinh. Dừng lại! Đừng đánh nữa, vô ích thôi.

Ánh đèn pin chiếu sáng bên phải khuôn mặt tôi, tôi mở mắt ra, quả nhiên Vạn Cẩm Vinh đang cầm đèn đứng trước mặt tôi.

Bạch Khai cũng đang ở cạnh, đôi mắt đã sưng tấy lên. Không thấy Châu Gia và Mắt Kính đâu cả, chỉ nghe tiếng xuýt xoa đau đớn cách đó không xa, tôi đoán rằng có lẽ bọn họ đã bị Bạch Khai vật ngã.

Tình hình hiện tại khiến tôi chẳng biết làm sao, bèn hỏi Bạch Khai, anh không sao chứ?

Bạch Khai cười ha hả, vỗ bốp lên vai Vạn Cẩm Vinh. Ê quỷ già, xin lỗi nha, không kính già yêu trẻ, thắng được anh mất mặt quá.

Vạn Cẩm Vinh im lặng nhìn Bạch Khai, sau khi nhìn quanh bốn phía mới nói, anh đi xem thương thế của hai người kia sao rồi, bị thương ở chân thì thôi. Chúng ta đi!

Tôi chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cả, mẹ nó, bắt tay giảng hòa nhanh như vậy sao? Mấy người cho rằng đang luận võ đấy hả? Tôi chợt nghĩ đến, Tần Nhất Hằng đâu rồi? Tôi vội đoạt lấy đèn pin trong tay Vạn Cẩm Vinh, nhưng soi khắp nhà cũng không thấy bóng dáng hắn.

Bạch Khai chiếu đèn lên mặt mình. Sợ không? Mặt này tán gái được chứ? Bạch Khai kéo tôi ra ngoài qua lỗ hổng. E rằng lần này lão quỷ đó đã hết đường rồi, may mà cuối cùng chúng ta vẫn an toàn.

Tôi nhỏ giọng hỏi, rốt cuộc chúng ta đến đây làm gì?

Vạn Cẩm Vinh muốn để thứ trên người anh trở thành anh. Bạch Khai khẽ đáp.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 8: Thế cục giữa trời tuyết

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Bạch Khai còn chưa dứt lời đã phải kinh ngạc thốt lên rồi quay đầu lại nhìn Vạn Cẩm Vinh. Vẻ mặt hai người họ đều hơi kỳ quái, Châu Gia nói, có người đã tới đây?

Mặc dù bây giờ đang là ban đêm, nhưng xung quanh thuần một sắc trắng của tuyết, tầm nhìn không tệ. Nghe Châu Gia nói vậy, tôi cũng rất ngạc nhiên, dường như có thứ gì đã bị người ta treo lên những cành cây quanh đó, không ngừng phất phơ trong gió lạnh.

Bạch Khai châm điếu thuốc nói với Vạn Cẩm Vinh, là do anh giở trò sao?

Vạn Cẩm Vinh lắc đầu, bảo Châu Gia đi xem xét.

Châu Gia cẩn thận hướng về phía cánh rừng, tư thế bước đi trông khá buồn cười, chỉ chốc lát sau cả bóng dáng đã khuất trong rừng cây âm u.

Có lẽ ban nãy tôi vật lộn hăng quá nên bây giờ rất mệt, mặc dù mang áo khoác quân đội dày cộp nhưng vẫn thấy lạnh thấu xương. Tôi hỏi Bạch Khai, tình hình sao rồi? Tôi còn có thể quay về hay không?

Bạch Khai đi đến một thân cây cách chúng tôi gần nhất, y nhảy bật lên tóm lấy thứ ở trên đó xuống. Dưới ánh sáng mỏng manh, y ấp úng kinh hãi nói, không ổn rồi, trong rừng có đăng cơ hồn nhi!

Vạn Cẩm Vinh lập tức đoạt lấy đồ vật trên tay Bạch Khai, hắn cách tôi rất gần, lúc này tôi mới thấy rõ đó là một thứ giống như dải lụa trắng, rộng khoảng hai bàn tay, phía trên không có chữ, nhưng phần dưới dải lụa có một nút thắt.

Vạn Cẩm Vinh gật đầu dặn dò, nhớ cẩn thận một chút. Hắn vừa dứt lời, Châu Gia đã lảo đảo chạy ra hô to, trong rừng có

người bày cục!

Bạch Khai lập tức đẩy tôi ra phía sau y, không ngờ đi một chuyến đã được mở mang tầm mắt.

Tôi vội hỏi y, đăng cơ hồn nhi gì đó là sao? Rốt cuộc thứ trên cây là gì?

Đăng cơ hồn nhi, chưa nghe bao giờ à? Gặp ma quỷ chưa? Vì sao ma quỷ hung dữ? Bạch Khai chợt hỏi.

Tôi trả lời, chẳng phải là vì dương thọ chưa tận, không cam lòng nên mới sinh ra oán khí nặng hay sao? Tôi thuật lại y nguyên lời của Tần Nhất Hằng giảng cho mình nghe trước đây.

Bạch Khai đáp, đúng vậy! Vì sao không cam lòng, bởi vì dương thọ chưa tận. Nhưng đây là người bình thường, cho dù không cam lòng thì cũng chỉ là tiếc nuối cuộc sống của người bình thường mà thôi. Song đăng cơ hồn nhi thì khác, người ta tiếc nuối cuộc sống của hoàng đế đấy! Hiểu chưa? Loại ma quỷ hung ác nhất từ xưa đến nay, được đời đời truyền miệng xuống, là tân nương chết trong lúc động phòng hoa chúc, là trạng nguyên mất khi đề danh bảng vàng, là người mẹ quá cố nhìn thấy con mình bị sát hại, là hoàng đế ngày đăng cơ gặp Diêm Vương!

Tôi lập tức hiểu ra ý của Bạch Khai, lẽ nào người nọ vốn là hoàng đế, ai ngờ lại đột ngột băng hà? Mẹ kiếp, bây giờ có chỗ nào còn hoàng đế nữa? Mà cho dù có thì cũng liên quan gì đến chúng tôi?

Tôi biết chắc trong rừng có gì đó, cả cơ thể run lên bần bật như trúng gió. Vậy phải làm sao đây? Nó không đến chứ? Tôi nhìn quanh nhưng thấy mọi người đều đứng im.

Vạn Cẩm Vinh có vẻ khá bình tĩnh hỏi lại Châu Gia, thấy rõ không?

Châu Gia vội vàng gật đầu, thấy rõ! Là thằng bé cùng đi với chúng ta! Không biết bị treo cổ từ bao giờ, cơ thể đã đông cứng như que kem.

Sau một hồi suy nghĩ, Vạn Cẩm Vinh ra hiệu đi tới. Không cho chúng tôi thời gian chuẩn bị, hắn đã một mình tiến sâu vào rừng.

Bạch Khai thì thầm bên tai tôi, nhớ bám sát, Vạn Cẩm Vinh rất lợi hại, tách khỏi hắn sẽ không an toàn. Nói xong y cũng vội vã đi theo.

Đám người lại quay về theo con đường cũ, biết lần này có hổ dữ trong núi nên tốc độ của chúng tôi khá chậm chạp. Tôi vốn đã không thể giúp được gì, chỉ đành quan sát xung quanh xem thử có mai phục không.

Ở nơi hoang vu lạnh lẽo thế này xuất hiện rất nhiều dấu chân, nhưng hiển nhiên không phải của chúng tôi. Hơn nữa càng đi sâu vào rừng, những thứ trông như dải lụa trắng treo trên cây ngày càng nhiều. Tôi hỏi Bạch Khai, anh chưa nói xong mà, thứ treo trên cây là gì vậy?

Bạch Khai đang hết sức tập trung, y không quay đầu lại mà trả lời tôi, đó là thứ hoàng đế dùng để ban cái chết, hiểu chưa? Không cẩn thận là cả đám chôn cùng luôn, đừng có mười vạn câu hỏi vì sao nữa!

Tôi nghe vậy lập tức câm miệng, nhủ thầm cái thế cục chết tiệt này không chỉ quỷ quái mà còn đủ hoành tráng ha! Nói nửa ngày thì ra là lụa trắng ban chết, mẹ kiếp phải bao nhiêu người mới treo đủ.

Đi thêm một lúc, đội ngũ chúng tôi liền dừng lại. Quả nhiên trên một chạc cây đại thụ phía trước có treo lủng lẳng một người. Vì cách quá xa nên tôi không nhìn rõ, nhưng từ thể trạng có thể mơ hồ đoán được đó chính là thằng bé kia. Cuộc đời nó còn chưa hoàn toàn bắt đầu mà đã kết thúc, thật sự quá đáng tiếc.

Vạn Cẩm Vinh chiếu đèn pin qua, thằng bé mặc đồ rất đặc biệt, lấp lánh ánh vàng, không biết có phải là long bào hay không. Bạch Khai hỏi, làm sao bây giờ? Trốn có cách trốn, đánh có cách đánh, anh muốn dùng kiểu nào?

Vạn Cẩm Vinh làm động tác cắt cổ, cúi thấp người xuống đi qua.

Tôi kinh hãi nhìn Vạn Cẩm Vinh đỡ thằng bé kia xuống, nhưng cố gắng vài lần vẫn không thành công. Dường như trên cổ thằng bé đã bị thắt một nút chết cực kỳ rắn chắc.

Vạn Cẩm Vinh giơ tay ra hiệu cho Châu Gia đi qua rồi thì thầm phân phó gì đó. Châu Gia quay về nói cho chúng tôi biết, mỗi người hãy lấy một dải lụa trắng tròng vào cổ, sau đó đứng yên đừng cử động.

Tuy tôi vô cùng ngạc nhiên, nhưng thấy Bạch Khai làm theo nên tôi cũng đành bắt chước. Để lấy được dải lụa trắng còn phải tốn sức leo lên cây nữa. Không ngờ lúc quấn lụa trắng quanh cổ lại cảm thấy bức bối cực kỳ, tôi cứ đinh ninh rằng

thứ này có thể dùng giữ ấm như khăn quàng cổ, ai dè mang vào rồi mới phát hiện nó lạnh cóng, khiến tôi vốn đã lạnh còn lạnh hơn.

Sau khi xong xuôi, nhóm chúng tôi xếp thành hàng ngây người nhìn Vạn Cẩm Vinh. Bạch Khai đứng bên cạnh cẩn thận nhét con sâu nọ vào tay tôi, muốn tôi nắm chặt lấy nó. Con sâu có vẻ cũng thấy lạnh, vừa được đặt xuống đã vội vã bò vào cổ tay áo khiến tôi khó chịu vô cùng.

Bạch Khai khẽ nói, giữ nó để đề phòng.

Dứt lời, tôi đã thấy Vạn Cẩm Vinh gỡ được thứ gì đó giống như thắt lưng xuống khỏi người thằng bé, sau đó hắn cũng quấn lên cổ như chúng tôi và đứng im bất động.

Hắn đứng phía dưới xác chết của thằng bé, chúng tôi sợ hãi nhìn hai người kia trông có vẻ sắp dính liền thành một thể, hệt như kẻ khổng lồ cao tận mấy mét, cảnh tượng hết sức quỷ dị. Sau khi đứng im một hồi lâu, ngoại trừ gió thổi lạnh buốt từng cơn thì không có bất cứ chuyện gì xảy ra cả. Tôi nhịn không được thấp giọng hỏi Bạch Khai, chúng ta đang làm gì vậy? Vì sao Vạn Cẩm Vinh không quay lại đây?

Bạch Khai thở dài đáp, đừng lắm miệng, Vạn Cẩm Vinh đang dụ thứ kia xuất hiện.

Quả nhiên khi Bạch Khai vừa nói xong chưa được bao lâu thì âm thanh sột soạt đã vang lên như thể có người đang đạp trên nền tuyết. Tôi phóng tầm mắt về phía phát ra tiếng động, không thấy gì cả, nhưng Vạn Cẩm Vinh lại khẽ giật mình. Sau đó, âm thanh sột soạt liền hướng về phía chúng tôi. Tôi phát hiện con sâu trong tay áo cũng đang động đậy, hình như nó đã cảm nhận được.

Đây chẳng phải lần đầu tiên tôi trải qua tình huống này nên vẫn có thể miễn cưỡng chịu đựng. Âm thanh ấy dừng lại ở một vị trí cách chúng tôi không xa, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Nhóm chúng tôi vẫn không dám cử động, tôi thấy Bạch Khai nhẹ nhàng quay đầu như không nhìn thấy gì.

Tôi nhỏ giọng hỏi y, sao rồi? Giải quyết xong chưa?

Bạch Khai bỗng nhiên kêu lên, mọi người đừng nhúc nhích! Vạn Cẩm Vinh, anh dùng đèn pin soi dấu chân bên cạnh chúng tôi đi!

Vạn Cẩm Vinh nghi hoặc bật đèn pin lên làm theo lời Bạch Khai. Xung quanh không tối lắm, băng tuyết dưới ánh sáng

đèn pin phủ lên mặt đất một sắc đỏ trầm. Ánh đèn chói lóa khiến đôi mắt tôi chưa kịp thích ứng, sau khi dụi mấy cái tôi mới thấy rõ những dấu chân kỳ quái trên đất.

Dấu chân của chúng tôi đã bị tuyết dày rơi xuống che mất, chỉ còn lại một hàng dấu chân đi về phía trước vốn là của Vạn Cẩm Vinh. Quái lạ thay, cách dấu chân của Vạn Cẩm Vinh không xa có thêm một hàng dấu chân khác, đã thế còn đi theo hướng ngược lại!

Vạn Cẩm Vinh nhìn ra manh mối, bèn dùng đèn pin soi theo từng dấu chân, phát hiện dấu chân cuối cùng dừng lại trước Mắt Kính rồi biến mất không vết tích.

Tôi cảm thấy chuyện này càng lúc càng kỳ quặc, thứ gì đã đi ra? Vì sao dấu chân lại đột ngột biến mất?

Bạch Khai bỗng dưng bước khỏi đội ngũ, chỉ vào Mắt Kính nói, anh ngồi xổm xuống rồi lại đứng lên đi.

Mắt Kính ngơ ngác nhìn Bạch Khai, dù tỏ ra không tình nguyện nhưng vẫn làm theo. Tôi chưa kịp hiểu ý của Bạch Khai thì đã xảy ra chuyện bất ngờ. Mắt Kính ngồi xuống rất dễ dàng, nhưng lúc đứng lên có vẻ cực kỳ khó khăn. Lúc thử lại lần thứ hai, anh ta cũng không đứng lên được.

Trên vai anh có thứ gì đó! Vì sao không nói!? Bạch Khai giơ tay chỉ, tôi thấy gương mặt đang đờ ra của Mắt Kính khẽ run lên bần bật.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 9: Phá giải

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi sợ hết hồn, lùi ra sau một bước theo bản năng. Mẹ kiếp, sao lúc nào bên cạnh tôi cũng có bom hẹn giờ vậy.

Bạch Khai cũng hơi kiêng kị, giữ một khoảng cách với Mắt Kính, y cau mày hỏi, bây giờ anh chọn sao? Anh cũng là người trong nghề đấy.

Mắt Kính lập tức biến sắc, nếu không phải vì đứng dậy không được thì anh ta đã nhảy dựng lên rồi. Anh ta chỉ biết lắp bắp mấy từ không không, sau đó dời ánh mắt sang phía Vạn Cẩm Vinh.

Bạch Khai cũng đang chờ Vạn Cẩm Vinh lên tiếng, tôi không rõ bọn họ đang nói chuyện gì, nhưng nhìn tình cảnh hiện giờ cũng hiểu được phần nào, chỉ e Bạch Khai cũng sẽ đối xử với Mắt Kính như với thằng bé kia.

Thú thật, trong lòng tôi đã gần như chết lặng, dù cho bọn họ không thân không quen với tôi và tôi cũng chẳng cần phải nói đỡ giúp họ. Dường như Mắt Kính biết tôi dễ mềm lòng nhất, anh ta giương đôi mắt đáng thương nhìn tôi, tôi thật sự không nỡ, chỉ đành cúi đầu xuống.

Vạn Cẩm Vinh nói, anh quyết định đi! Sau đó hắn không tỏ thái độ gì nữa.

Bạch Khai cười xấu xa cởi áo khoác ra rồi từ từ bước đến gần Mắt Kính. Tôi càng nhìn càng thấy sai sai, tại sao trông giống như bọn cướp sắc vậy nhỉ? Chưa kịp nghĩ ngợi, Bạch Khai đã siết lấy cổ Mắt Kính, tay còn lại nhanh chóng vươn đến trước ngực anh ta. Tôi còn chưa thấy rõ Bạch Khai lấy thứ gì thì tay áo của Mắt Kính đã bị rách.

Bạch Khai ra tay không chần chừ một giây nào, máu tươi lập tức xối xả, nhuộm đỏ cả một vùng tuyết trắng xóa. Ban đầu Mắt Kính vẫn giãy giụa không ngớt, nhưng Bạch Khai quá

khỏe, anh ta nhanh chóng bỏ cuộc, đầu rũ xuống, để mặc cho máu tuôn ào ạt.

Bạch Khai nói với Châu Gia, ông cõng anh ta rồi rải đi.

Châu Gia ngầm hiểu, cõng Mắt Kính lên, lấy Vạn Cẩm Vinh làm tâm, vẽ một vòng tròn trên tuyết bằng máu vẫn đang chảy ra của Mắt Kính. Cuối cùng ông ta ném Mắt Kính ra ngoài vòng tròn, sau đó đi vào.

Thể trạng của Mắt Kính vốn không cường tráng, vì chảy quá nhiều máu nên đã hôn mê bất tỉnh, nằm sõng soài dưới nền tuyết lạnh. Máu trên người anh ta vẫn ồ ạt không ngừng, chỉ chốc lát sau đã thấm đẫm xung quanh.

Tôi nhìn Bạch Khai, y vẫn đang cười, trước giờ tôi không ngờ thằng cha này lại thô bạo như vậy. Con mẹ nó, trông có khác gì mấy tên sát thủ biến thái không chứ!

Bạch Khai thấy tôi nhìn y, còn tự nhiên nháy mắt với tôi. Sau đó y nói với Vạn Cẩm Vinh, bây giờ tùy thuộc vào anh.

Mặc dù tôi đang mang bao tay nhưng bàn tay đã bị đông cứng từ lâu rồi. Lúc này tôi rất muốn hút thuốc, bất đắc dĩ bàn tay không nghe theo sự điều khiển của mình, chỉ một động tác đơn giản như thò tay vào túi cũng không làm được.

Bạch Khai thấy vậy bèn châm một điếu thuốc đưa đến bên miệng tôi, trên tay y còn dính không ít máu, thoạt nhìn như đã khô lại. Không biết vì sao, tôi hơi mất niềm tin vào Bạch Khai, khẽ tránh né rồi mới ngậm lấy điếu thuốc.

Sao nào, sợ tôi à? Bạch Khai nhả khói, tôi đang cứu anh ta đấy, biết chưa? Đổ máu cũng chỉ là thương tích ngoài da, bảo vệ được tính mạng mới là chuyện quan trọng. Không tin thì anh nhìn xem!

Bạch Khai giơ tay ra chỉ, bấy giờ tôi mới thấy Mắt Kính đã đứng dậy từ lúc nào, nhưng anh ta không hề nhúc nhích và cũng chăng ngẩng đầu lên, không rõ vẻ mặt ra sao.

Tôi chưa kịp quan sát kỹ, Vạn Cẩm Vinh đã châm một cây đuốc. Tôi đoán cây đuốc được làm từ áo khoác quân đội của hắn, bởi vì lúc này Vạn Cẩm Vinh đang mặc áo gile. Dường như thi thể thằng bé treo trên cây đã bị Vạn Cẩm Vinh tẩm xăng, hắn chỉ hơ cây đuốc một lúc mà xác chết đã bốc cháy nghi ngút. Thi thể vốn dĩ có sẵn độ ẩm, cộng thêm tuyết rơi, tiếng lách tách và mùi thịt khét dần dần lan tỏa khắp nơi.

Bạch Khai không quan sát thi thể đang cháy mà cứ nhìn chằm chằm vào Mắt Kính. Tôi biết chắc hẳn mấu chốt cuối cùng nằm ở chỗ Mắt Kính nên cũng quay đầu lại nhìn.

Tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy Mắt Kính đã có thể cử động được, anh ta đang đi lòng vòng ở bên ngoài, muốn bước vào vòng tròn nhưng không thể. Tình cảnh này khiến tôi nhớ tới bộ phim Tây Du Ký mình hay xem hồi nhỏ, Tôn Ngộ Không cũng đã vẽ một vòng tròn để bảo vệ Đường Tăng.

Bạch Khai nói, thấy chưa, đốt thi thể của nó thì làm sao nó chịu được, nhưng mà cũng không còn cách nào khác. Tiểu Khuyết này, đứng đây xem giống như tham quan sở thú nhỉ?

Tôi chẳng có tâm trạng nào mà đùa giỡn với Bạch Khai, chỉ một mực dán mắt vào Mắt Kính. Bịch một tiếng, thi thể đang cháy của thằng bé ở bên kia đã rơi xuống đất, thoạt trông Mắt Kính lại càng thêm sốt ruột

Tôi nhìn một lát, Mắt Kính hoàn toàn bó tay với vòng tròn được vẽ bằng máu của mình, anh ta bèn đi qua xem xét thi thể của thằng bé.

Bấy giờ thi thể đã bị thiêu rụi đến không còn hình dạng, trên lớp tuyết cạnh đó còn rơi rớt lại tro tàn, tôi nhặt một mảnh quần áo vẫn chưa bị cháy ra tro, quả nhiên phát hiện nó không khác long bào cho lắm. Tôi không có hiểu biết nhiều về vấn đề này, nhưng tôi hoài nghi thứ được thêu trên đó là vàng thật. Mẹ kiếp, đúng là hoang phí.

Bạch Khai canh gác trong chốc lát rồi giao lại nhiệm vụ cho Châu Gia, sau đó ghé lại đây sưởi ấm. Y vừa hơ lửa vừa nói khẽ, chuyện này giải quyết hơi đơn giản quá, tại sao đốt thi thể của nó mà nó không làm loạn? Tôi thấy có khi không phải hạng hung dữ gì đâu, chắc là loại hèn mọn thôi.

Nói rồi Bạch Khai chợt nhận ra, Vạn Cẩm Vinh, là bởi vì anh đúng không?

Vạn Cẩm Vinh không đáp, mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm vào đống lửa trên mặt đất.

Tôi hỏi nhỏ Bạch Khai, bởi vì Vạn Cẩm Vinh là sao? Đốt xong chúng ta đi được chưa?

Bạch Khai khẽ trả lời, cho dù là đăng cơ hồn nhi nào, mỗi khi đốt thi thể của nó thì nó đều sẽ làm loạn một trận, bởi vì khi thi thể bị cháy hết, mối liên hệ cuối cùng của nó với dương gian cũng sẽ bị cắt đứt. Trên lý thuyết thì đăng cơ hồn nhi bị

người ta tốn công sức sắp đặt ở đây, chắc chắn nó phải là con át chủ bài. Nhưng chúng ta đã đốt thi thể được khoảng nửa tiếng rồi, anh xem đi, Mắt Kính có phản ứng gì không?

Tôi hỏi, lẽ nào thi thể này không phải của nó? Trong rừng còn có một thi thể khác nữa?

Bạch Khai nghĩ ngợi rồi đáp, không đúng, Mắt Kính không gà mờ giống anh, anh ta cũng là người từng trải, có thể thu phục được anh ta thì ắt hẳn không phải là ma quỷ tầm thường. Hơn nữa trên người Mắt Kính còn mang theo vật trừ tà, ma quỷ càng không thể chiếm xác, chỉ có thể bám lên vai Mắt Kính đi cùng chúng ta, sau đó tìm cơ hội ra tay.

Tôi nghe xong cũng cảm thấy hết sức kỳ quái, Vạn Cẩm Vinh lợi hại như vậy sao? Lợi hại hơn cả hiểu biết của tôi nữa? Tần Nhất Hằng và Bạch Khai lợi hại chẳng qua vì đánh đấm không ngán bố con thằng nào, nhưng bây giờ Vạn Cẩm Vinh thậm chí còn khiến đối thủ không dám ra tay?

Tôi nhìn sang Vạn Cẩm Vinh, không biết nếu một ngày nào đó hắn liều mạng với tôi, liệu tôi có khả năng đánh trả lại hay không.

Thi thể cháy nhanh hơn tôi tưởng, đương nhiên ở nơi này không có cách nào để thiêu rụi sạch sẽ, nhưng ít nhất xác chết đã chẳng còn ra hình ra dạng gì nữa, chỉ là một cục đen thùi lùi mà thôi.

Mắt Kính càng lúc càng ủ rũ, cuối cùng lại gục xuống nền tuyết một lần nữa, nhưng lần này thì máu đã ngừng chảy.

Tôi thấy mọi chuyện đã được xử lý xong, bèn vác túi lên vai. Bạch Khai dường như vẫn còn nghi hoặc về đăng cơ hồn nhi, y cứ mãi nhíu mày.

Ba người thu xếp đồ đạc xong xuôi, chỉ còn chờ Vạn Cẩm Vinh ra hiệu xuất phát. Châu Gia nịnh nọt đưa áo khoác của mình cho Vạn Cẩm Vinh, còn ông ta chịu rét cóng giữa trời gió lạnh. Tôi chửi thầm, mẹ kiếp đúng là người từng trải, rất biết thời biết thế.

Vạn Cẩm Vinh dùng tuyết lấp kín thi thể, sau đó dẫn đầu bước ra khỏi vòng tròn. Hắn túm Mắt Kính lên bằng một tay, tay còn lại gỡ xuống thứ gì đó giống ngọc bội từ trên cổ anh ta, quấn hai vòng vào một thân cây mảnh gần đó.

Bạch Khai chậc lưỡi nói, xong rồi, đăng cơ hồn nhi sẽ trưởng thành cùng với cái cây kia. Sau này chỉ cần cây đổ, nó vẫn có

thể thoát ra đánh quái lên level. Chúng ta đi thôi.

Bạch Khai phủi tuyết đọng trên người, kéo tôi ra khỏi vòng tròn.

Vạn Cẩm Vinh nói, Châu Gia, cõng Mắt Kính đi. Sau đó hắn không quay đầu lại mà đi thẳng về trước.

Tôi theo sau Bạch Khai, không nhịn được phải quay lại nhìn. Chẳng biết nơi núi rừng âm u này rốt cuộc đã chôn giấu bao nhiêu cô hồn oán quỷ, tất cả đều đã bị thiên nhiên xóa sạch dấu vết. Nghĩ vậy, tôi cảm giác như mình đã mơ hồ thấy gì đó.

Ở phía xa xa, trong rừng cây sau lưng tôi thấp thoáng một hình bóng mờ ảo, giống hệt thi thể của thằng bé bị treo trên cây. Chẳng qua trong tay không có đèn pin, tôi đoán có lẽ mình đã nhìn nhầm, bèn không để ý nữa. Khoảng cách quá xa cộng thêm việc tầm mắt bị cản lại thì rất dễ trông gà hóa cuốc, huống gì bây giờ còn đang là ban đêm, tôi không quá tin tưởng vào đôi mắt của mình. Có lẽ sẽ chẳng kẻ nào thèm chạy vào trong rừng sâu chỉ để thắt cổ tự tử cho thêm phần nghệ thuật đâu.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 10: Nhà lão Phùng

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Mất cả một đêm, lúc chúng tôi ra khỏi khu rừng thì trời đã gần sáng. Mỗi sớm mai ở nơi đây đều có sương mù nhẹ, tôi mơ hồ nhìn thấy làn khói mỏng bay lên từ trong thôn, nói ra tuy hơi mất mặt nhưng tôi bỗng dưng muốn khóc.

Đoàn người chúng tôi về tới nhà lão Phùng, người dân ở đây rời giường rất sớm, lão Phùng đang chẻ củi, ông ta vẫn thân thiện chào hỏi chúng tôi rồi đi chuẩn bị đồ ăn sáng. Tôi mệt rã rời, làm gì còn sức ăn uống, vừa ngả người xuống giường đã lăn ra ngủ say như chết.

Lão Phùng là người thật thà, nhưng cũng biết điều một cách kỳ lạ, biểu hiện ở chỗ ông ta thấy rõ ràng ít người trở về hơn song vẫn không mở miệng hỏi. Ban đầu tôi còn hơi lo lắng, đã có người chết trong rừng thì làm sao qua loa lấy lệ được. Tuy nhiên ông ta không hỏi thì càng đỡ, tôi có thể yên tâm ngủ ngon.

Ắt hẳn mọi người đều đã từng trải qua cảm giác này, đó là khi bạn chui vào ổ chăn ấm áp trong một ngày đông lạnh lẽo, đánh một giấc thẳng cẳng, không mộng mị. Chẳng biết qua bao lâu, tôi choàng tỉnh bởi tiếng la hét của Bạch Khai.

Vừa mới mở mắt, tôi đã bắt gặp Bạch Khai đang đứng trên giường với một tư thế buồn cười mà chất vấn lão Phùng. Tôi ngại phiền, kéo chăn trùm kín đầu ngủ tiếp, ai dè tiếng Bạch Khai càng lúc càng to. Dường như lão Phùng rất sợ Bạch Khai, ông ta cứ vâng dạ mãi.

Tôi không thể nào ngủ được nữa, người dân ở đây đều có súng săn, chuyện này chẳng có gì lạ. Tôi sợ y làm lão Phùng nóng máu lôi súng ra, lúc đó chỉ e tôi phải khiêng xác y về.

Tôi đạp vào mông Bạch Khai, anh hét gì vậy?

Bạch Khai hoàn toàn không kịp đề phòng, bị tôi cho một cước ngã khỏi giường.

Mẹ kiếp Tiểu Khuyết, anh là nội gián đúng không? Lão già này đã bán đứng chúng ta rồi! Bạch Khai chẳng thèm quay đầu lại mà tiếp tục chất vấn lão Phùng.

Tôi nhìn dáng vẻ khép nép của lão Phùng, chắc mẩm tới tám phần là bị oan uổng. Dân địa phương đều là người chất phác, hiếm khi đụng phải loại chó điên ngang ngược như Bạch Khai, không biết cách ứng phó cũng là chuyện thường tình.

Tôi ngồi dậy hỏi, bán đứng chúng ta kiểu gì? Ổng bán thận anh à?

Bạch Khai chỉ vào lão Phùng rồi bảo, ông nói cho anh ta nghe, trong nồi nhà ông còn thừa đồ ăn gì?

Tôi nghe vậy thì cũng hiểu được phần nào, Bạch Khai tham ăn, đêm qua đến giờ lại hốc cái gì vào mồm rồi. Tôi chửi, mẹ kiếp, anh đói đến khùng người hả? Trong nồi nhà người ta còn thừa đồ ăn thì liên quan mẹ gì đến anh. Thừa tôm hùm bào ngư cũng chẳng đến lượt anh đâu, không cho anh ăn thì đã làm sao?

Bạch Khai xoay người lại, khó chịu ra mặt, nói, anh tự nhìn xem rồi biết.

Lòng hiếu kỳ của tôi bị khơi dậy, bèn đứng lên mặc quần áo vào rồi đến phòng bếp của nhà lão Phùng. Bước vào cửa, tôi mới phát hiện Châu Gia cũng ở đây, đang đờ người ra trước bếp. Nắp vung đậy kín mít, chẳng biết bên trong đựng gì. Tôi ngửi thử nhưng không thấy mùi đồ ăn.

Châu Gia thấy tôi toan mở nắp bèn cản lại, bảo tôi đừng nên nhìn. Tôi càng lấy làm lạ, cái nồi trong thôn này khác với những cái nồi mà ngày thường chúng ta hay thấy, nó rất lớn, nắp vung như một tấm chắn. Tôi mặc kệ Châu Gia mà mở nắp ra, nhưng cũng chẳng có gì đặc biệt. Đồ ăn bên trong vẫn còn thừa nhiều, song đã nguội lạnh từ lâu, lớp dầu mỡ đông lại, không thể biết được món gì.

Tôi tiện tay lấy một đôi đũa trên kệ bếp thò vào nồi, sau khi lớp váng mỡ bị tách ra, nước canh đục ngầu hiện lên. Tôi quay lại hỏi Châu Gia, đây là món gì? Vì sao mấy người phản ứng dữ vậy?

Không đợi trả lời, đôi đũa trên tay tôi đã đụng phải một thứ, tôi gắp lên nhìn. Mấy giây đầu tôi còn chưa nhận ra, tưởng là thịt thỏ hoang hay đại loại thế. Đến khi tôi biết được, bàn tay liền run lẩy bẩy khiến miếng thịt rớt lại vào nồi, nước canh văng tung tóe lên người.

Mẹ nó, bọn họ ăn thịt người! Đây lại còn là thịt trẻ con!

Tôi tựa vào tường một hồi lâu mới nhịn được cơn buồn nôn xuống. Chuyện này không quá mới mẻ, trước đây tôi cũng từng đọc được trên tin tức, ở phương Nam, đặc biệt là khu vực Quảng Đông thật sự có tồn tại món này. Bình thường người ta đều mua thịt trẻ con ở bệnh viện hoặc lấy thai chết non về hầm canh, nghe nói rất bổ dưỡng. Tuy nhiên tôi vẫn chưa từng bắt gặp tận mắt, chết tiệt, làm sao có thể ăn nổi chứ!

Tôi vội vã quay lại tìm Bạch Khai, bấy giờ y đã khống chế được lão Phùng nhưng vẫn chưa ra tay, chỉ đang đè lão vào tường. Không biết từ khi nào mà vợ lão Phùng cũng đã xuất hiện, bà ta đứng bên cạnh không ngừng lau nước mắt, nhưng vì quá sợ Bạch Khai nên chỉ dám khóc rấm rứt.

Lúc này tôi bèn đứng ra hòa giải, ngồi xổm xuống hỏi lão Phùng, ông ăn nổi canh đó rồi sao? Ông phải nói thật tôi mới có thể giúp ông được.

Lão Phùng run rẩy nhìn tôi rồi lắc đầu. Tôi lại chỉ vào Bạch Khai, có phải người nào đó đã đe dọa ông không? Ông nhìn anh ta đi, đây chính là loại bất cần đời, chuyên gia đi xử lý những kẻ hay đe dọa người khác.

Tôi chẳng biết lão Phùng có hiểu những gì tôi vừa nói hay không, nhưng cuối cùng ông ta vẫn gật đầu kể lại. Sau khi các cậu rời đi lại có thêm một nhóm người nữa đến nhà tôi, một con dê hay hai con dê cũng là thịt, à không, tôi không có ý bảo các cậu là dê đâu. Tóm lại tôi nghĩ rằng cho bọn họ ngủ lại cũng không vấn đề gì, dù sao họ trả nhiều tiền lắm!

Không ngờ họ khá thân thiện, còn ngồi trò chuyện vui vẻ với tụi tui, nhưng hơn nửa đêm lại lật mặt nhanh như lật bánh tráng, khăng khăng đòi tụi tui hầm đồ ăn cho tụi nó. Tui cũng đồng ý, rồi tụi dê kia lôi ra một đứa bé từ trong túi, đứa bé chết rồi nhưng làm sao tụi tui có thể nỡ làm chuyện vô nhân tính như vậy. Tui bảo không được, ai dè đám dê kia có phép thuật, nhấc bổng được cả bà xã tui luôn, mặt bả xanh lét như sắp ngủm đến nơi rồi! Khi đó tui mới chịu đồng ý. Tui không có làm gì cả, mấy con dê kia không cho tui nói ra, nếu không tụi nó sẽ bới tung phần mộ tổ tiên nhà tui mất!

Lão Phùng run lẩy bẩy kể lại đầu đuôi mọi việc, tôi nghe xong chỉ biết bật cười. Câu chuyện quái quỷ như vậy mà qua miệng ông ta lại trở thành tiểu phẩm hài.

Bạch Khai hỏi, những người đó đi đâu rồi?

Lão Phùng lắc đầu, húp canh xong thì tụi dê đi liền, tui chả dám xem tụi nó đi đâu!

Bạch Khai hừ một tiếng, bọn họ có đặc điểm gì không? Cao thấp mập ốm như thế nào, dưới cằm có râu không? Có mang mắt kính không?

Lão Phùng lắc đầu, tui không rõ mặt tụi nó nữa. Cái đám đó đều là súc vật, chắc chắn không giống con người!

Tôi kéo lão Phùng dậy, thôi được rồi, ông đừng căng thẳng quá, trước tiên ông qua trấn an bà nhà đi. Bạch Khai, lẽ nào đám người đó chính là những kẻ đã mai phục chúng ta?

Tám phần là vậy rồi, nhưng tôi đã phá cục, bản lĩnh của bọn nó cũng chỉ đến thế mà thôi. Tôi đoán bọn nó không dám mò đến nữa đâu. Bạch Khai ngáp một cái rồi nói, ngủ tiếp đi. Lão Phùng, ông đừng sợ, đã có sếp Giang bảo kê rồi, có chuyện gì cứ tìm anh ta.

Bạch Khai chui vào ổ chăn, nhưng lần này đến lượt tôi mất ngủ. Tuy rất đói bụng, nhưng mỗi khi tưởng tượng đến nồi thịt trẻ con ghê tởm đó thì cơn thèm ăn của tôi bay sạch. Thế là tôi bèn chạy đến siêu thị nhỏ trong thôn để mua tạm cái bánh mỳ giăm bông. Ông chủ siêu thị vẫn thân thiện tán gẫu với tôi, trò chuyện được vài câu, tôi mới nhận ra ông ta cũng chẳng phải người đơn giản, đương nhiên có quan hệ với việc ông ta mở siêu thị ở chỗ này. Thôn xóm không lớn, người dân thường xuyên đến đây nhất, vì vậy chỉ cần trong thôn có bất cứ động tĩnh gì thì ông ta là người đầu tiên nắm được.

Tôi bèn hỏi thăm về đám người từng qua đêm trong nhà lão Phùng, không ngờ lão Phùng kể qua loa đơn giản, trong khi ông chủ siêu thị lại có thể biết được nhiều thông tin hơn. Ông ta bảo rằng bọn họ có khoảng bảy tám người, dẫn đầu là một lão già, trước đây đã từng đến siêu thị mua rượu trắng.

Tôi nghe xong thì đã biết ngay, có lẽ lão già này chính là ông cụ ở trên xe lửa. Bạch Khai cũng từng nói rồi, lão ta nhất định sẽ bám theo chúng tôi. Hình như để hội họp với đồng bọn nên lão ta mới đến trễ hơn một ngày. Mẹ kiếp, trách ông đây lúc trên xe lửa đã lỡ mềm lòng, cuối cùng vẫn để lão ta bày trò.

Tôi vội trở về kể lại với Bạch Khai, y nửa tỉnh nửa mê đáp lại hai tiếng, tôi cũng không rõ y có nghe tôi nói gì hay không.

Căng da bụng thì chùng da mắt, sau khi để lão Phùng chôn hết nồi canh thịt xuống đất, tôi mới quay về ổ chăn ngủ tiếp.

Không ngờ lần này tôi ngủ say như chết, đến khi tỉnh lại thì ngoài trời đã tối hẳn, chẳng biết mấy giờ rồi. Tôi bị lão Phùng lặng lẽ gọi dậy, ánh trăng rọi lên mặt ông ta, đôi mắt lão Phùng đang trông mong nhìn tôi, nói khẽ, sếp Giang ơi, đám người đó lại đến rồi, bọn họ đang ở bên ngoài kìa!

Tôi lập tức tỉnh như sáo, ngồi bật dậy, quả nhiên trông qua cửa sổ có thể thấy bên ngoài thấp thoáng bóng dáng của vài người.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 11: Kỳ quái

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi không dám hành động sơ suất, ắt hẳn người bên ngoài cho rằng chúng tôi đều đã ngủ say nên mới lặng lẽ bao vây. Nếu bây giờ tôi bất cẩn gây ra một động tĩnh nhỏ thôi, có lẽ bọn họ sẽ lập tức xông vào. Chúng tôi chưa kịp chuẩn bị gì cả, hoàn toàn rơi vào thế bị động. Hoặc giả bọn họ phát hiện có người tỉnh lại nên quyết định lui quân, với tôi mà nói cũng chẳng phải kết cục tốt. Nếu họ đến đây đánh lén, lần này không thành ắt có lần sau. Tôi chỉ mong được giải quyết luôn một lần.

Tôi lặng lẽ xuống giường, mò mẫm trong bóng tối tìm Bạch Khai. Tôi sợ gọi dậy đột ngột sẽ khiến y hét to theo bản năng, vì vậy bèn sai lão Phùng nhẹ nhàng bịt kín mồm y. Xong xuôi tôi mới lay nhẹ Bạch Khai, may mà phản ứng đầu tiên của y là ngồi dậy và nhận ra tôi ngay lập tức. Ngược lại, tư thế giống hệt xác chết vùng lên của y khiến tôi giật bắn mình.

Tôi không có thời gian giải thích tỉ mỉ, bèn chỉ ra ngoài cửa sổ. Bạch Khai vừa nhìn đã hiểu ngay.

Tôi thấp giọng hỏi y, làm sao đây? Có cần gọi Vạn Cẩm Vinh không?

Bạch Khai đáp, đừng gấp, chờ một chút. Vả lại không cần gọi Vạn Cẩm Vinh đâu, người ta lớn tuổi rồi chắc sẽ có bệnh tiểu đêm, làm vậy mất công người ta tiểu trong quần mất.

Ba chúng tôi cùng ngồi xổm xuống dựa lưng vào giường đất. Bạch Khai nói với lão Phùng, ông nhét gối vào trong chăn đi, cửa sau ở đâu? Chúng tôi sẽ vòng qua đó.

Cửa sau nhà lão Phùng không thông thẳng ra bên ngoài mà nối liền với một căn lều đơn sơ. Trong này trữ một vài loại đồ ăn không đông lạnh và hai con gà mái già có thể đẻ trứng. Tôi và Bạch Khai không mặc áo khoác, may mà trong lều không lạnh. Khi xây nhà, lão Phùng tính nuôi heo ở chỗ này, vì vậy khói bếp phải đi qua đây, ấm áp không khác gì có máy sưởi.

Hai chúng tôi quan sát qua lớp kính dày, bên ngoài lớp pha lê còn có thêm một tầng bạt nhựa không hề mỏng. Tôi mơ hồ thấy đám người nọ đi đến vị trí cách căn nhà khoảng năm sáu mét, sau đó đứng im không nhúc nhích một hồi lâu.

Tôi và Bạch Khai đều vô cùng ngạc nhiên, kế hoạch ban đầu của chúng tôi là đợi bọn họ đến gần sẽ lao ra đánh bọc hậu, còn nếu hiện tại chúng tôi ra ngoài sẽ đón đầu đối phương. Thế là cả hai chợt lâm vào bế tắc.

Bạch Khai nghĩ ngợi một hồi rồi nói với tôi, Tiểu Khuyết, lát nữa đánh nhau đừng cố quá, phải chạy vào phòng của Vạn Cẩm Vinh, biết chưa?

Tôi nửa hiểu nửa không gật đầu, nhưng chưa kịp lên tiếng, bên ngoài bỗng nhiên lóe lên ánh lửa.

Thôn xóm vùng Đông Bắc không có đèn đường, vì thế đốm sáng tuy nhỏ nhưng rất bắt mắt. Tôi cứ đinh ninh rằng bọn họ vừa mới châm thuốc lá, bởi sau khi ánh lửa vừa lóe lên thì trong bóng tối liền xuất hiện vài chấm sáng nhỏ lung lay.

Tuy nhiên khi nhìn kỹ lại thì tôi cảm thấy không giống, nếu như là hút thuốc thật, cho dù không ngậm trong miệng thì cũng cầm trên tay, nhưng đốm sáng đó lại phát ra từ vị trí cổ chân của con người.

Bạch Khai, bọn họ đang làm gì vậy? Lẽ nào đang thắp hương? Dọc đường đến đây, bọn họ bỗng nhiên phát hiện không thể sống thiếu nhau nữa nên mới dâng trào cảm xúc kết nghĩa huynh đệ à?

Mẹ nó, trong đầu anh nghĩ lung tung gì vậy? Bạch Khai không dời mắt, đáp, đúng là đang thắp hương, chẳng lẽ bọn nó muốn thỉnh thần?

Bạch Khai cũng không chắc chắn, ngẫm nghĩ rồi nói, anh giúp tôi trèo lên nóc nhà, tôi muốn xem thử bọn họ giở trò gì.

Chúng tôi khẽ khàng ra khỏi lều, mỗi một bước đi đều vô cùng cẩn thận. Trên mặt đất thi thoảng vẫn có những vũng tuyết tan, chỉ bất cẩn đạp phải cũng đủ sức gây chú ý.

Nhà lão Phùng không quá cao, điển hình của loại nhà trệt ở vùng Đông Bắc, ngoại trừ phải tiêu hao chút sức lực thì cũng không khó trèo. Bạch Khai mượn lực từ vai tôi bò được lên nóc nhà, chẳng mấy chốc đã biến mất không thấy tăm hơi.

Tôi thấp thỏm đứng phía dưới, tuyết đọng trên nóc nhà có lẽ đã được lão Phùng quét dọn sạch sẽ rồi, bởi vì trên đó vẫn hay

dùng để phơi đồ. Nhưng gần đây lại có thêm một đợt tuyết mới, tôi sợ Bạch Khai không cẩn thận đạp phải tuyết rồi trượt chân ngã xuống thì coi như toi đời.

Tôi căng thẳng dỏng tai nghe ngóng động tĩnh từ Bạch Khai nhưng vô ích. Hiện tại tôi đang đứng ở sau nhà, hoàn toàn không nắm được tình hình phía trước, đã thế còn phải nâng cao cảnh giác xem thử có kẻ nào mò đến từ hai bên hay không. Thời gian trôi qua càng dài, tôi càng chờ càng sốt ruột.

Qua một hồi lâu, trên nóc nhà truyền đến vài âm thanh sột soạt, nhưng tiếng động này cách chỗ tôi rất gần, có lẽ đám người kia sẽ không nghe thấy.

Tôi ngẩng đầu lên, quả nhiên hơn nửa gương mặt đen thui của Bạch Khai đã lộ ra. Y khẽ nói, Tiểu Khuyết, đừng nhúc nhích. Bọn họ chưa tới đây được đâu.

Tôi bảo, anh đừng nói nữa, anh đang ngụy trang tốt lắm, nhe răng một phát là lộ liền! Bọn họ đang làm gì vậy?

Bạch Khai không nghe ra ý cà khịa của tôi, chỉ nhỏ giọng trả lời, bọn họ đang vái lạy căn nhà của chúng ta.

Tôi nghe thế lập tức sửng sốt, vái lạy căn nhà này sao? Căn nhà này có gì ghê gớm? Tôi đã có kinh nghiệm nhiều năm trong nghề, chỉ cần liếc mắt một cái là đoán được đại khái tuổi đời của nó, cùng lắm chỉ có mười năm chứ mấy. Không phải nhà cổ thì vái lạy làm gì?

Tôi toan bảo Bạch Khai quay lại nhìn cho cẩn thận, ai dè chưa kịp nói gì, Bạch Khai đã giơ hai tay ra khỏi mái hiên rồi huơ qua huơ lại, sau đó cả người y mau chóng rụt về.

Tôi khó chịu nghĩ thầm, rốt cuộc y có ý gì? Khoe cho tôi thấy tay y đẹp lắm sao? Hay muốn rủ tôi múa quạt chung? Tôi lập tức cảm thấy không đúng, cả hai tay Bạch Khai đều vươn ra, làm sao y có thể rụt người về được?

Mặc dù không cần dùng tay vẫn có thể lùi lại phía sau, nhưng động tác này không hề đơn giản, thậm chí tôi còn chẳng nghe thấy bao nhiêu động tĩnh. Tôi chửi tục, lẽ nào Bạch Khai bị người ta túm hai chân kéo lại? Ban nãy y đang cầu cứu tôi?

Bỏ mẹ, nhất định não tôi đã bị đông lạnh rồi nên mới chưa kịp hiểu ra.

Tôi nhón chân theo bản năng, nhưng vẫn cách nóc nhà một khoảng lớn, cho dù có nhảy lên cũng không thấy được. Tôi nhớ lão Phùng có một cái thang có thể bắc lên nóc nhà, nhưng

nó nằm ở phía bên kia gian nhà. Chưa bàn đến chuyện bên đó có người canh giữ hay không, dù không có người thì hành động này cũng rất dễ bại lộ trong tầm mắt kẻ địch.

Tuy nhiên tôi không rảnh lo nhiều như vậy, cứu người vẫn quan trọng hơn. Phía trên không hề có bất cứ âm thanh vật lộn nào, quá nửa là Bạch Khai bị địch khống chế rồi. Thời gian càng kéo dài thì y lại càng gặp nguy hiểm.

Nghĩ vậy, tôi bèn lặng lẽ men theo bức tường qua phía đó. Đi được vài bước, tôi mới phát hiện mình gây ra động tĩnh quá lớn, thế là tôi đành né tránh tuyết đọng dưới chân tường, vòng vèo một hồi cũng tới được góc tường bên kia.

Tôi không dám tùy tiện đi ra ngoài, chỉ ló đầu ra nhìn thử nhưng không bắt gặp bóng dáng kẻ nào. Cái thang vẫn nằm im ở chỗ cũ.

Tôi hít sâu một hơi, không nghĩ nhiều nữa, vội vã chạy qua.

Đây thực sự là một bài kiểm tra năng lực khống chế, tôi cần phải chạy rất nhanh nhưng không thể để cho tiếng bước chân quá lớn. Chỉ có vài bước thôi mà tôi đã gần như ngất tại chỗ, cuối cùng cũng chạm được cái thang, tôi bèn vội vàng trèo lên. Nhưng chẳng biết là đứa chết bầm nào đổ nước lên thang, hoặc cũng có thể là tuyết tan thành nước, tóm lại cái thang đã đóng băng rồi! Bước đầu tiên còn ổn, bước thứ hai tôi bị trượt chân, rầm một tiếng, cả đầu gối đập vào thang, đau đến nỗi tôi xuýt xoa liên tục.

Có lẽ tôi bị bại lộ rồi, nhưng giờ chạy không kịp nữa.

Đang lúc bối rối, tôi chợt thấy một bàn tay duỗi xuống từ trên nóc nhà, tôi tiện thể nắm lấy, không ngờ bàn tay đó lại kéo tôi lên.

Vừa leo lên được nóc nhà, tôi đã bị người kia đè xuống, miệng lập tức bị bịt kín.

Đừng lên tiếng, bọn họ chưa phát hiện đâu. Một giọng nói thì thầm bên tai tôi.

Tôi quay đầu, thấy Bạch Khai đang ở bên cạnh nháy mắt với mình. Tôi không chống cự nữa, người nọ thấy vậy bèn buông lỏng tay ra, ghé vào bên cạnh tôi.

Tôi nhìn kỹ lại, vui mừng nhận ra người nọ chính là Tần Nhất Hằng!!!

Miệng tôi lại bị bịt kín lần nữa. Đừng! Lên! Tiếng! Tần Nhất Hằng khẽ gằn từng chữ một.

Tôi gật đầu, Tần Nhất Hằng liền lẳng lặng bò lên phía trước.

Nóc nhà của lão Phùng rất lớn, chỗ mà tôi trèo lên lại hơi nghiêng về sau, vì vậy mặc dù tòa nhà khá thấp, nhưng bởi vì tầm nhìn nên người bên ngoài vẫn chưa thể thấy chúng tôi. Sau khi bò lên phần đỉnh của phía trước cửa nhà, cuối cùng tôi cũng thấy được đám người nọ giữa trời tuyết.

Bọn họ đang quỳ. Ngoại trừ người đứng cuối cùng, dường như bọn họ đều đang sám hối. Bấy giờ trên mặt đất đã sáng hơn ban nãy bởi vì có thêm rất nhiều hương.

Tôi nhìn một hồi vẫn không hiểu được bọn họ đang làm gì.

Một lúc sau, bỗng nhiên người đứng cuối nói với căn nhà, anh ra đi! Anh có thể chọn bất kỳ ai trong những người này!

Sau đó cửa chính căn nhà mở ra, Vạn Cẩm Vinh từ từ bước đến.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 12: Quá trình

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Không có ai theo sau Vạn Cẩm Vinh. Ban đầu tôi còn toát mồ hôi thay hắn, bởi bên phía đối phương người đông thế mạnh, cho dù hắn có thành tinh thật thì e rằng cũng chẳng đối phó nổi. Tuy nhiên nghĩ kỹ lại thì không đúng lắm, nhìn dáng vẻ của đám người kia hẳn là có chuyện cầu xin Vạn Cẩm Vinh, quá nửa là không đánh nhau rồi.

Vạn Cẩm Vinh đi được vài bước thì dừng lại, không rõ hắn đang rơi vào thế giằng co hay giữ một khoảng cách an toàn, nhưng tôi không thấy hắn lên tiếng. Lát sau người bên kia nói tiếp, anh có thể chọn bất cứ ai trong số những người này, bọn họ đều là thanh niên hơn hai mươi tuổi. Nếu anh thích thì có thể lấy hết luôn.

Tôi càng nghe càng khó hiểu, mẹ kiếp, đang buôn người đấy à? Thật ra Vạn Cẩm Vinh chính là một kẻ buôn người ư? Đối phương tìm tới tận cửa chỉ để giao dịch thôi sao?

Tôi tò mò khẽ hỏi Tần Nhất Hằng, cậu đột ngột xuất hiện thế này thì chắc biết chuyện gì đang xảy ra đúng không?

Tần Nhất Hằng cảnh giác nhìn chằm chằm phía dưới, hơi gật đầu với tôi nhưng không trả lời. Bạch Khai nhích lại chỗ tôi, thì thầm, người nọ đến để đổi thân thể cho Vạn Cẩm Vinh.

Bấy giờ tôi mới hiểu ra, trước đây tôi cũng chưa từng nghĩ tới thân thể của Vạn Cẩm Vinh lấy từ đâu, hóa ra là do hắn mua.

Người ở dưới lại lên tiếng, anh không hài lòng sao?

Bởi vì tầm nhìn hạn chế nên tôi không biết Vạn Cẩm Vinh có gật đầu hay không, tóm lại sau khi nghe xong câu đó, hắn liền quay người vào nhà.

Người bên ngoài dường như khá chán nản, gã đi tới đi lui mấy lượt rồi bỗng nhiên kêu lên, anh đừng trách tôi! Dứt lời, gã búng tay một cái, tất cả những người đang quỳ trên đất đều đứng dậy, từ từ bước đến gần căn nhà.

Ngoại trừ trường hợp bọn họ đến trả thù chúng tôi thì mọi chuyện đã bắt đầu phát triển theo chiều hướng mà tôi lo lắng nhất. Hiện tại tôi không muốn xảy ra ẩu đả, gia đình lão Phùng chất phác nhân hậu, đồng ý cho chúng tôi ở nhờ cũng không phải vì tiền mà phần lớn là vì lòng tốt. Nếu bởi vậy mà gặp phải tai bay vạ gió, trong lòng tôi nhất định sẽ vô cùng áy náy.

Vạn Cẩm Vinh không khóa cửa, tôi thấy đám người lần lượt kéo vào nhà, trái tim tôi bỗng chốc đập mạnh hơn.

Làm sao đây? Hai vợ chồng lão Phùng vẫn còn ở trong nhà! Tôi vội hỏi Bạch Khai.

Bạch Khai nói, hỏi Tần Nhất Hằng đi, cứu hay không?

Tần Nhất Hằng nghĩ ngợi một lát rồi nói với chúng tôi, giờ vào nhà cũng không làm gì được, chẳng phải bên ngoài có sẵn kẻ cầm đầu đang chờ chúng ta đến tóm hay sao?

Tôi quay lại nhìn, thì ra gã kia vẫn chưa vào nhà. Thấy vậy tôi hiểu ngay ý định của Tần Nhất Hằng. Ba người trao đổi ánh mắt với nhau, tôi và Bạch Khai sẽ chia nhau hai đầu căn nhà, chuẩn bị vây đánh, còn Tần Nhất Hằng sẽ ở lại chỗ này.

Tôi chọn một vị trí khá đẹp, có sẵn một cái thang ngay đây, tiện để tôi làm một cú parkour từ trên xuống. Sau khi nhẹ nhàng đáp đất, đợi thêm một lát, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng người nhảy xuống khỏi nhóc nhà, theo đó là tiếng hô của Bạch Khai, Tiểu Khuyết! Lên!

Tôi lập tức chạy nhào sang chỗ của người nọ, dường như đối phương không ngờ sẽ có mai phục nên chưa kịp phản ứng đã bị Tần Nhất Hằng vật ngã, muốn bỏ chạy thì lại bị Bạch Khai đè xuống nền tuyết.

Bạch Khai hung ác chửi, cấm nhúc nhích, tin ông đây xẻo hai hòn bi ve của mày không!

Sau khi lật người gã lại nhìn kỹ dưới ánh sáng, Bạch Khai lại chửi tiếp, đệch mợ quả nhiên là lão!

Tôi phát hiện người này chính là lão già đã giở trò quỷ trên xe lửa, chẳng qua lão ta đã đổi phong cách ăn mặc, lần trước lão trông nho nhã trí thức, còn bây giờ thì gương mặt đầy vẻ gian xảo.

Máu nóng xông lên đầu tôi, chó má, trước đây tha cho ông một phen, lần này còn dám tìm tới tận cửa. Tôi mặc kệ cột sống tuổi già của lão, lập tức cho lão một đạp.

Ba người vội vàng lôi lão già trốn vào một chỗ tối, sau đó vứt lão xuống đất. Bạch Khai chỉ vào mặt mình, ông nhớ tôi không?

Lão già bình tĩnh gật đầu, nói, chàng trai trẻ, chuyện lần trước qua rồi, lần này tôi không đến tìm các cậu. Cậu hiểu quy củ trong giới mà, đừng xen vào chuyện người khác.

Bạch Khai hỏi, vậy ông tìm Vạn Cẩm Vinh làm gì?

Lão già im lặng.

Tôi và Bạch Khai liếc mắt nhìn nhau, chúng tôi và Vạn Cẩm Vinh cũng không thể xem là đồng minh được. Nếu lão ta có xích mích với Vạn Cẩm Vinh thì không đến lượt chúng tôi nhúng tay vào. Nhưng tôi sợ đây là kế hoãn binh của lão, một khi thả hổ về rừng, phiền nhất là bị hổ cắn ngược lại.

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng ở sau, nên tha cho lão không?

Nãy giờ Tần Nhất Hằng bị hai chúng tôi che phía sau, nghe vậy mới tiến lên trước.

Bất ngờ thay, ông già kia vẫn luôn giữ dáng vẻ điềm đạm trấn tĩnh, song chỉ mới nhìn thấy Tần Nhất Hằng thì đã lộ rõ sự hoảng loạn, vội vã lùi về sau trốn tránh theo bản năng.

Cứ giữ lại đã, lát nữa có thể dùng để trao đổi con tin. Tần Nhất Hằng nói, bên trong không có động tĩnh, tôi vào xem thử có chuyện gì xảy ra, hai người trốn ở đây đi. Dứt lời, Tần Nhất Hằng nhẹ nhàng bước vào nhà.

Vị trí hiện tại của chúng tôi nằm trong góc chết, tôi cảm thấy khá an toàn, nhân tiện châm một điếu thuốc tìm được từ trong túi của lão già. Bạch Khai không hút mà tỏ ra hứng thú với lão ta, y ngồi xổm xuống hỏi, nè quỷ già, ông biết người ban nãy sao? Trông ông có vẻ sợ hắn nhỉ?

Lão ta nghe vậy thì nhanh chóng biến sắc, vội vã lắc đầu bảo không quen.

Bạch Khai ép hỏi tiếp, ông sợ hắn nhưng lại không sợ tôi, chuyện này làm tôi bực đấy. Xin lỗi nhé, tính tôi háo thắng, lát nữa cho ông biết tay tôi, có khi lại giúp ông được mở mang tầm mắt ấy chứ.

Khí thế của ông già đã hoàn toàn sụp đổ, thoạt trông có vẻ ủ rũ, nhưng vẫn nói một câu mập mờ, đó là cậu chủ của chúng tôi, có chết cũng phải đoạt lại.

Lão vừa dứt lời, chưa kịp để tôi suy nghĩ xem ý của lão là gì, trong căn nhà bỗng nhiên vang lên một loạt tiếng thét. Âm thanh đột ngột khiến tôi giật cả mình, mẹ kiếp, tại sao ban nãy căn nhà tỏa ra tử khí âm trầm, Tần Nhất Hằng vừa vào đã loạn lên rồi.

Bạch Khai kéo tôi một cái, kệ mẹ lão già này đi, chậm một bước là không còn cơ hội trao đổi con tin nữa, anh có chấp nhận trao đổi thi thể không? Tôi thì không rồi, lão già này còn có thể lôi về nhà chà lưng cho mình.

Kỳ thật tôi không muốn tham gia, nhưng bất đắc dĩ bị Bạch Khai tóm lấy, đành chạy đến căn nhà theo y. Càng đến gần căn nhà thì tiếng thét càng lớn, chó trong thôn đã bắt đầu sủa nhặng xị, nhưng ngược lại càng khiến tôi thêm mừng, nếu có thể đánh động đến nhóm đàn ông trai tráng vùng Đông Bắc này thì chúng tôi sẽ chiếm nhiều ưu thế hơn.

Đừng trốn tránh! Đến trước cửa, Bạch Khai đẩy tôi rồi cũng theo vào.

Bên trong tối như mực, không bật đèn. Tôi cũng bất giác rơi vào hỗn loạn, chỉ có tiếng la hét inh ỏi bên tai chứ không tìm thấy ai cả. Tôi cẩn thận lắng nghe lại, phát hiện thanh âm đến từ trong phòng, cũng chính là chỗ trước đó chúng tôi nằm ngủ.

Bạch Khai hơi do dự, sau đó dẫn tôi vào sâu trong nhà. Tôi vừa đi vừa mò mẫm tìm công tắc đèn trên tường. Tay tôi bỗng dính nước ướt nhẹp, đèn điện chợt sáng lên, tim tôi hẫng một nhịp. Không rõ là ai bị thương, khắp mặt đất và trên tường toàn là máu. Tôi càng hoang mang hơn nữa khi nhìn thấy bảy tám người chất đống trên chiếc giường đất khoảng ba mét của nhà lão Phùng, phần đầu nằm trong, chân hướng ra ngoài, nằm im không nhúc nhích, nhưng dường như tất cả đang rất thống khổ, bởi vì bọn họ đều đang kêu rên!

Đệch mẹ! Bạch Khai bịt chặt tai lại, bọn này bị khó sinh hả?! Sao lại hét lớn như vậy!

Tôi nhìn trái nhìn phải, không thấy Tần Nhất Hằng lẫn Vạn Cẩm Vinh đâu, thậm chí cũng chẳng bắt gặp bóng dáng cả hai vợ chồng lão Phùng.

Tôi bước đến cạnh giường đất quan sát thử, trước đó ở trên nóc nhà nên tôi không thấy rõ bộ dạng của bọn họ, giờ đây mới kinh hãi nhận ra mặt mày ai nấy cũng tái mét, màu da gần chuyển sang xám xịt. Hơn nữa trên xương bả vai của mỗi người đều bị xuyên một sợi dây màu đen rất mảnh. Trong đầu

tôi chợt hiện lên một câu, châu chấu trên một sợi dây thừng (*).

(*) Châu chấu trên một sợi dây thừng (一根绳上的蚂蚱): Đây là thành ngữ Trung Quốc, hàm nghĩa của nó chỉ những người ở trong cùng hoàn cảnh, sống chết cùng chịu.

Bạch Khai có vẻ cũng khá bất ngờ, mẹ kiếp, hóa ra là cản thi (*). Tiểu Khuyết, anh cẩn thận đừng để tụi nó làm xác chết vùng dậy. Tôi sẽ đi tìm Tần Nhất Hăng.

(*) Cản thi (赶尸): Đây là cổ thuật nổi tiếng rùng rợn bắt nguồn từ Tương Tây, Trung Quốc. "Cản" nghĩa là đuổi, "thi" là thi thể. "Cản thi" tức là điều khiển thi thể nhảy từng bước từng bước theo sau lưng pháp sư để quay về cố hương.

Bạch Khai nói xong liền chạy ra ngoài, chẳng đợi tôi kịp hỏi làm sao để phòng ngừa xác chết vùng dậy.

Nãy giờ tôi vẫn cho rằng bọn họ đều là người sống nên cũng chẳng thấy sợ, nhưng Bạch Khai vừa rời khỏi, tôi lập tức cảm giác cả gian phòng như rơi vào hầm băng.

Tôi dựa vào cạnh cửa, nhìn chằm chằm vào đám người nằm trên giường, à không, có lẽ nên gọi là thi thể.

Đây chẳng phải lần đầu tiên tôi nghe tới cản thi, nhưng nó chỉ tồn tại trong những câu chuyện xa xưa hoặc những lời đồn đãi, tôi chưa từng ngờ rằng mình sẽ được chính mắt nhìn thấy. Nếu con người sợ hãi ma quỷ, đó sẽ là nỗi sợ vô hình. Còn nếu con người sợ hãi thi thể, e rằng đó là nỗi sợ đối với cái chết của chính mình.

Lông tơ tóc gáy trên người tôi dựng đứng cả lên, không biết vì sao mà bỗng nhiên tất cả thi thể trên giường lại đồng loạt im bặt.

Tôi sợ đây chính là điềm báo xác chết chuẩn bị vùng dậy, định bước tới xem xét. Bất chợt, tôi nghe thấy một giọng nói phát ra từ trên giường, Giang Thước.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 13: Theo dõi

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Giọng nói bất thình lình vang lên khiến tôi giật nảy, ban đầu tôi ngỡ là xác chết vùng dậy, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy không đúng. Chẳng lẽ xác chết còn nói được? Cho dù có thật sự nói được đi chăng nữa thì kêu tên tôi làm khỉ gì, ông còn muốn sống thọ thêm 500 năm nữa đấy.

Tôi quay lại nhìn, phát hiện người vừa lên tiếng chính là Tần Nhất Hằng. Bấy giờ hắn đã ngồi dậy từ trên giường, không biết hắn thay đồ từ lúc nào mà cả người trông bản thỉu, thảo nào vừa rồi tôi không nhận ra hắn.

Mẹ kiếp, cậu cũng rảnh gớm nhỉ, trong phòng đã loạn cào cào lên rồi mà cậu vẫn còn chơi trò giả chết được? Tôi bước đến định kéo hắn lên, nhưng mới giơ tay ra được nửa chừng đã khựng lại. Trên xương quai xanh của Tần Nhất Hằng cũng bị xuyên một sợi chỉ đen mảnh, hơn nữa nó còn bị bôi lên một lớp gì đó giống như lớp vôi dày.

Tôi chỉ vào sợi dây đen, hỏi hắn, cậu bị sao thế?

Tần Nhất Hằng bĩu môi, Giang Thước, lát nữa lão già kia chắc chắn còn đến cản thi, tốt nhất anh nên vờ như không biết gì cả.

Nghe vậy tôi mới biết Tần Nhất Hằng định thừa nước đục thả câu, vì vậy tôi bèn hỏi, cậu phải cho tôi biết cậu định làm gì, nếu không lát nữa e rằng tôi sẽ bán đứng cậu.

Tần Nhất Hằng nhìn ra cửa, dường như đang lo lắng có người tiến vào. Hắn khẽ nói, tôi đã tìm được vị trí của Âm Hà, Giang Thước, về sau anh không cần phải dính dáng đến những việc này nữa, cũng không cần đi tìm Âm Hà, đó không phải là thứ anh nên tìm.

Tôi tức giận đốp lại, mả cha nó, ai bảo ông đây muốn đi tìm Âm Hà! Ông đây đang tìm cậu đấy! Cậu nhìn lại xem, mở to mắt ra nhìn cho rõ! Tôi tìm đến tận núi sâu rừng già, ở chung một phòng với đống thi thể này, mẹ kiếp lẽ nào là vì Âm Hà

sao? Tôi có biết Âm Hà là gì không, Âm Hà có biết tôi là ai không?!!

Tần Nhất Hằng muốn đứng lên, nhưng sợi chỉ đen xuyên qua xương quai xanh khiến hắn không cử động được, chỉ có thể không ngừng xua tay với tôi, anh đừng giận, nghe tôi nói đã…

Tần Nhất Hằng chưa kịp nói xong, bên ngoài căn nhà đột nhiên vang lên một tiếng huýt sáo. Ngay sau đó, tất cả thi thể trên giường đất đều ngồi dậy. Tôi vội vàng lùi về sau, hình như lần này mới thật là xác chết vùng lên!

Không đợi tôi hỏi lại Tần Nhất Hằng, bên ngoài đã bắt đầu trở nên ầm ĩ, xen lẫn vô số tiếng la hét mang theo khẩu âm Đông Bắc. Tôi nhìn qua cửa sổ, thấy trên nền tuyết thấp thoáng ánh sáng từ đèn pin.

Lúc này, những thi thể trong phòng lần lượt bước xuống giường, đứng im dưới đất một lát rồi bỗng đi ra ngoài. Tần Nhất Hằng cũng nằm trong số đó, đến cả tư thế cứng đờ mà hắn cũng bắt chước giống hệt. Song hắn lại quay đầu nói với tôi, Giang Thước, anh hãy nghe tôi, tuyệt đối đừng đi tìm Âm Hà.

Tôi cũng không còn thời gian nhiều lời với hắn nữa, mặc kệ hắn định làm gì, tôi không thể bán đứng hắn được, chỉ đành nhìn theo bóng dáng đoàn người đi ra khỏi căn nhà.

Tôi theo sau, đoạn cẩn thận trông qua khe cửa. Bên ngoài đã tụ tập rất nhiều người, hình như đều là thôn dân. Lão già ban nãy đã lẩn vào trong đó, không biết vẻ mặt thế nào.

Tôi hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn không ra ngoài, trong tình hình này mà xảy ra xung đột thì rất dễ bị ngộ thương. Không ngờ Bạch Khai ở một phòng khác lại rón rén tiến đến gần tôi, thấp giọng nói, Tiểu Khuyết, anh đừng khóc nhé, tôi không tìm thấy Tần Nhất Hằng.

Tần Nhất Hằng trà trộn trong đám thi thể đó. Tôi chỉ vào đoàn người ngoài cửa, anh phân tích xem thử hắn đang định làm gì?

Bạch Khai buột miệng ồ lên nhưng lại lắc đầu đáp, cứ nhìn đi rồi biết, anh đừng quá lo lắng, Tần Nhất Hằng có bản lĩnh mà.

Hai chúng tôi nhìn chằm chằm ra ngoài một hồi lâu, quái lạ thay, những tiếng gào thét điếc tai của thôn dân đã biến mất, dường như bọn họ đang cố ý tránh né chúng tôi, chỉ lặng lẽ xì xào gì đó.

Tôi hơi mất kiên nhẫn hỏi Bạch Khai, hai vợ chồng lão Phùng đâu rồi? Để họ dẫn chúng ta ra ngoài, ít nhất còn chứng minh được chúng ta không phải là kẻ xấu.

Không thấy. Bạch Khai lắc đầu, có thể sợ quá trốn đi chỗ khác rồi, anh nhìn kìa!

Bạch Khai vội chỉ cho tôi xem, Vạn Cẩm Vinh bất chợt xuất hiện trong tầm mắt, hắn đang đi thẳng về phía đám đông, vô số ánh đèn pin chiếu lên người hắn. Áo khoác quân đội của Vạn Cẩm Vinh rất dễ nhận ra, mới nhìn đã biết ngay là hắn.

Trong lòng tôi dâng lên nỗi thấp thỏm, tôi không biết Vạn Cẩm Vinh có xung đột gì với Tần Nhất Hằng hay không. Có thể Tần Nhất Hằng ngụy trang không phải để trốn tránh tôi và Bạch Khai, mà là để trốn tránh Vạn Cẩm Vinh.

Tôi bất giác siết chặt nắm tay, nếu như là đánh nhau thật, tôi sẽ lao ra ngoài ngay tức khắc.

Tuy nhiên suy nghĩ này chỉ mới lóe lên trong đầu tôi, bên ngoài lại vang lên tiếng huýt sáo. Đám đông liền trở nên hoảng loạn khiến tôi cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, cơ thể chỉ muốn chạy ra ngoài theo bản năng. Bạch Khai kéo giật tôi lại, anh vội cái gì? Chắc chắn là phải ra hỗ trợ rồi, nhưng để xem tình thế đã.

Bạch Khai vừa dứt lời, đám đông lập tức bỏ chạy tứ tán. Tiếng la hét của thôn dân một lần nữa vang dội, tôi chợt cảm thấy không ổn, bọn họ đang chạy trốn!

Quả nhiên có một người hoảng hốt chạy loạn về phía chúng tôi, loạng quạng chui vào nhà, vừa thấy tôi và Bạch Khai, người nọ liền sợ hãi quay đầu chạy ngược lại. Lần này cánh cửa đã bị mở tung, tôi và Bạch Khai chẳng thể trốn được nữa, bèn cùng nhau ra ngoài. Lúc này giữa trời tuyết đang xảy ra ẩu đả, những bóng người cứ quần vào nhau thành một đám, không thể nào nhận ra Tần Nhất Hằng được nữa.

Bạch Khai phản ứng mau lẹ, nửa chừng kéo tôi chạy về một hướng khác, hai người cùng đến bức tường phía bên kia căn nhà.

Tôi sợ bỏ lỡ thời cơ, vội nói với Bạch Khai, sao không đi hỗ trợ, trốn cái mẹ gì!

Xì! Hỗ trợ gì nữa? Anh banh mắt ra nhìn cho kỹ kìa! Bạch Khai tức tối đáp, Vạn Cẩm Vinh bị khống chế rồi!

Tôi bèn nhìn kỹ lại, quả nhiên Vạn Cẩm Vinh đã bị đám đông đè xuống. Lần này đổi một góc nhìn khác và ở khoảng cách gần hơn trước nên tôi thấy rất rõ ràng. Trên mặt đất có đèn pin bị thôn dân nào đó vứt chỏng chơ, ánh sáng từ nó vô tình chiếu lên chiếc áo khoác quân đội của Vạn Cẩm Vinh.

Tôi càng thêm khó hiểu, chẳng lẽ thôn dân cảm thấy Vạn Cẩm Vinh là người xấu nên mới hùa nhau đè xuống? Nhưng ngẫm lại thì không đúng lắm, đám đông bỏ chạy tán loạn có lẽ vì đã nhìn thấy gì đó rất kinh khủng. Nghĩ vậy, tôi bèn quan sát thêm lần nữa, cuối cùng phát hiện những người đang đè Vạn Cẩm Vinh đều là thi thể mà lão già kia dẫn đến.

Thảo nào thôn dân lại chạy trốn, hơn nửa đêm gặp phải xác chết vùng dậy, ai mà chẳng lo túm quần chạy lẹ.

Tôi hỏi Bạch Khai, Tần Nhất Hằng muốn bắt Vạn Cẩm Vinh sao?

Bạch Khai gật đầu không đáp, ý bảo tôi tự nhìn xem.

Tôi quay lại nhìn, bấy giờ đám người đã áp giải Vạn Cẩm Vinh đi về phía khu rừng. Theo sau còn có hai người, trông dáng vẻ hẳn là Tần Nhất Hằng và lão già kia.

Một lát sau, khi đám người dần khuất mắt chúng tôi, Bạch Khai mới ra hiệu bám theo. Phỏng chừng đêm nay chúng tôi có thể nghe được bí mật ghê gớm gì đó.

Hai chúng tôi lặng lẽ theo dõi, khoảng cách với đám người kia luôn duy trì khoảng trên dưới 50 mét. Nếu gần quá sẽ dễ bị phát hiện, nếu xa quá thì dễ bị mất dấu, bởi dù sao cũng đang là ban đêm.

Tuy nhiên khi đám người vào rừng, chúng tôi bất đắc dĩ thu hẹp khoảng cách lại còn 20 mét, dù vậy vẫn suýt mất dấu tận mấy lần.

Bám theo được hơn mười phút, thể lực của tôi bắt đầu cạn kiệt. Thứ nhất là vì không có áo khoác, lạnh đến cóng người. Thứ hai là duy trì tư thế lén lút vô cùng mệt mỏi.

May mà dọc đường tôi phát hiện đối phương chẳng hề quan tâm phía sau có ai bám đuôi hay không, vì vậy sau đó chúng tôi quyết định thoải mái đi theo.

Càng đi xa, tôi càng chắc mẩm tuyến đường này sẽ dẫn đến ngôi nhà băng ở trong rừng sâu. Nghĩ thế tôi chợt nghi ngờ, nếu phải đi xa như vậy, có thể tôi sẽ chết cóng tại nơi này mất.

Song điều khiến tôi ngạc nhiên là đám người kia tới đây thì dừng lại.

Ban đầu tôi tưởng Vạn Cẩm Vinh đã trốn thoát, bọn họ đang tìm cách để khống chế hắn một lần nữa, nhưng đợi cả buổi mà bọn họ vẫn chỉ đứng im tại chỗ.

Nếu chuyển động liên tục thì không sao, một khi đã dừng lại, từng cơn gió rét căm căm thổi qua như cắt da cắt thịt. Chẳng mấy chốc, chúng tôi liền run lẩy bẩy, hàm răng va vào nhau lập cập, muốn nói chuyện cũng khó khăn.

Bạch Khai cảm thấy không thể tiếp tục chờ đợi vô ích được nữa, y muốn tôi ở yên đây, còn y sẽ vòng qua đó xem xét thử.

Một lát sau Bạch Khai quay lại, vẻ mặt cứng đờ.

Tôi hỏi, sao rồi?

Tôi đã lạnh đến mức cố gắng kiệm lời nhất có thể. Bạch Khai thở dài, đừng bám theo nữa, chỉ toàn mấy thi thể thôi. Tần Nhất Hằng, Vạn Cẩm Vinh và cả lão già kia đã biến mất. Chúng ta bị cắt đuôi rồi.

Lúc này tôi mới hiểu ra vì sao dọc đường đối phương chẳng hề quan tâm phía sau có ai bám theo không, thì ra bọn họ đã sớm tính đến chuyện ve sầu thoát xác rồi.

Tôi run rẩy hỏi, sao đây?

Sao đây? Bọn họ có cách, tôi cũng có cách. Bạch Khai cười xấu xa đặt hai ngón tay lên miệng huýt một tiếng, đám xác chết kia lại tiếp tục cử động.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 14: Trong rừng

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi khá bất ngờ khi biết rằng Bạch Khai còn ngón nghề này nữa, nhưng chưa đợi tôi hết ngạc nhiên, đầu ngón tay tôi đã dần trở nên tê dại, chẳng mấy chốc sẽ lan ra cả cánh tay mất. Có thể tôi không đến mức chết cóng, nhưng chắc chắn sẽ bị thương vì lạnh. Hơn nữa vết thương cắt da cắt thịt do cái rét gây ra kinh khủng hơn tưởng tượng rất nhiều, thậm chí có người đã phải cắt bỏ tay chân vì nguyên nhân này.

Tôi cố sức nói với Bạch Khai, tôi lạnh quá.

Bạch Khai hiểu ngay, anh chờ tôi một chút, tôi nghĩ cách cứu anh.

Dứt lời, Bạch Khai lại huýt thêm một tiếng, đám thi thể kia quay về bên chúng tôi. Bạch Khai nhanh nhẹn cởi hết quần áo của bọn họ xuống, sau đó bảo tôi yên tâm mặc vào, không có độc đâu.

Tuy tôi hơi khó chịu, nhưng tính mạng của mình vẫn quan trọng hơn. Quần áo được may cùng kiểu dáng, không ngờ chất lượng rất tốt, song vẫn không quá dày. Tôi vội vã mặc thêm đồ vào, cả cơ thể ấm hơn một chút, nhưng lại khiến hành động của tôi không được linh hoạt như trước nữa.

Chúng tôi dùng xác chết để chắn gió rồi ngồi nghỉ trong chốc lát, sau khi khỏe hơn tôi mới hỏi Bạch Khai, anh học cản thi kiểu gì vậy?

Bạch Khai cảm thấy khát nước nên bốc tuyết bỏ vào mồm, đáp, tôi bảo là tự học anh có tin không? Đi tiếp thôi, chúng ta không thể để bọn họ kéo dài khoảng cách nữa.

Hai chúng tôi nhờ đám xác chết khỏa thân đi trước dẫn đường, khung cảnh còn ấn tượng hơn cả tôi nghĩ. Nếu trong rừng thật sự có con yêu quái nào, e rằng tụi nó cũng bị chúng tôi dọa chết khiếp mất rồi.

Chẳng biết quãng đường còn xa chừng nào, tôi và Bạch Khai luôn miệng tán dóc với nhau. Một là để giết thời gian, hai là để dời đi sự chú ý khỏi cái lạnh.

Bạch Khai kể đơn giản cho tôi nghe về cản thi. Y nói rằng cản thi đã có từ xa xưa, ban đầu cách thức của nó ở đâu cũng giống nhau, chỉ là đưa thi thể về an táng tại quê hương. Người Trung Quốc rất chú trọng đến chuyện lá rụng về cội, họ cho rằng những người xa xứ đến khi chết vẫn phải về lại quê nhà. Dù cho không kịp trở về trước khi nhắm mắt xuôi tay, thi thể cũng phải được đưa về chôn cất. Đây cũng chính là luân hồi.

Thêm vào đó, những vong hồn chết nơi đất khách quê người đều mong muốn được quay về đầu thai. Mặc dù chỉ là vong hồn, nhưng đoạn đường ấy cũng gian nan hiểm trở không kém người sống, số vong hồn có thể trở về được vô cùng ít ỏi. Vì thế mọi người thường chọn cách đơn giản là đưa thi thể quay về, cách này sẽ đảm bảo hơn.

Ngoài ra theo tập tục của nhiều địa phương, nếu người thân qua đời không được chôn cất ở phần mộ tổ tiên hoặc lăng mộ gia tộc thì sẽ gây bất lợi cho gia đình. Nói tóm lại, cho dù là nguyên nhân nào, thi thể nhất định phải được đưa về nhà. Điều kiện vận chuyển vào thời xưa rất lạc hậu, kể cả các gia đình giàu có cũng phải mất ít nhất một tháng đi xe ngựa mới có thể đến nơi, còn những nhà nghèo thì dùng chiếu bọc lấy thi thể rồi khiêng về. Vậy nên nghề cản thi mới ra đời.

Có nghề ắt sẽ có người nghiên cứu tìm hiểu, vì thế lại càng có thêm nhiều người hành nghề. Kỹ xảo và phương thức cản thi đã được phát triển ngày càng hoàn thiện, sau đó phân ra nhiều phe phái, nhưng bây giờ rất nhiều trong số đó đã không còn cách nào chứng thực được nữa. Thời gian dài trôi qua, sự cạnh tranh giữa các phe phái và trong nội bộ, cũng như sự sụp đổ tự nhiên của nó, tất cả những gì mà Bạch Khai có thể kể cũng chỉ còn lại như vậy. Đến thời kỳ cận đại, cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, nghề cản thi dần biến mất, bây giờ cho dù bạn có đuổi thi thể chạy nhanh đến đâu thì vẫn thua ô tô bốn bánh thôi. Đây chính là quy luật tất yếu của lịch sử.

Tuy nhiên, trong dân gian thi thoảng vẫn xuất hiện lời đồn về cản thi. Phần lớn đều do những kẻ cố tình lừa bịp, đặc biệt là sau giải phóng, nhiều nhân viên tình báo hoặc tội phạm buôn lậu ma túy súng đạn, nói chung là những người không thể để lộ thân phận thật, bọn họ thường xuyên lợi dụng nghề cản thi để ngụy trang. Dân chúng hay nảy sinh tâm lý sợ hãi đối với

cản thi, gặp là tránh, vì vậy nghề này có thể che giấu được tai mắt người khác. Một nguyên nhân nữa, đa số người trong nghề đều lên đường vào bạn đêm, có cờ hiệu cản thi, lúc đi đêm sẽ yên tâm hơn, ít nhất không lo bị bọn sơn tặc và thổ phỉ cướp bóc.

Trước kia Bạch Khai từng nghe sư phụ kể lại một câu chuyện có thật, đó là nước ta đã triệt phá một vụ bắt cóc và buôn bán phụ nữ gây chấn động. Tên tội phạm đã dùng cờ hiệu cản thi, bịt kín miệng và trùm một tấm vải đen lên đầu nạn nhân, dọc đường đi không một ai phát hiện ra. Nếu không nhờ một người phụ nữ trong số đó đến kỳ kinh nguyệt, đảm bảo chuyện này đã trót lọt rồi.

Còn những người thật sự hành nghề cản thi, thông thường vẫn hay làm cho có hình thức. Lãnh thổ nước ta rộng lớn, tập tục ở các nơi không giống nhau, thậm chí mỗi một thôn xóm lại có một tập tục khác nhau. Ví dụ như ở địa phương đó có tập tục, những người sinh vào ngày nhất định và chết vào ngày nhất định thì không thể dùng quan tài để khiêng thi thể ra khỏi thôn, người ta bảo là sẽ dẫn dụ thứ gì đó vào thôn. Nhưng thi thể thì vẫn cần được chôn cất, bất đắc dĩ mới phải gọi người cản thi tới giải quyết.

Ngoài ra có nơi còn dùng cản thi trong việc kết âm hôn. Âm hôn nghĩa là để một người chết kết hôn với một người sống, hoặc là hai người sống kết hôn với nhau. Tuy không được thừa nhận về mặt pháp lý, nhưng nhiều khu vực vẫn còn giữ lại hủ tục này. Nghe đồn những người còn trẻ sợ mình chết yểu trong khi chưa lập gia đình, có thể sẽ không cam lòng mà quay về làm loạn. Có vài nơi kết âm hôn khá đơn giản, chỉ cần chôn cất hai thi thể chung một chỗ là được, nhưng lại có nơi cần phải đi qua các con phố, dạo một vòng quanh từ đường tổ tiên hoặc đi một vòng trong thôn, bấy giờ mới coi như được gia tộc chấp nhận, kết âm hôn thành công.

Cản thi được dùng trong rất nhiều trường hợp, nhưng nói thẳng ra thì nó cũng không còn công dụng nào quá quan trọng. Cái nghề này còn không đủ để lấp đầy bụng chứ đừng nói đến chuyện kiếm tiền, thành thử ra chẳng còn ai muốn làm nữa. Nhiều người cản thi đã đổi nghề, có thể kiếm cơm bằng những ngón nghề có liên quan đến huyền học, không thì đi làm nghề khác hoặc về làm nông.

Thậm chí đến nay vẫn còn vài kẻ kiên trì với công việc cản thi, nhưng cũng chẳng còn đơn thuần là cản thi nữa, mà có thể hợp

tác với người trong nghề để làm những phi vụ lớn.

Cản thi ngày càng xuống dốc là chuyện không thể ngăn được. Từ những phe phái như phái Xưng Sương, trước khi cản thi phải thực hiện trong phòng tối, người ngoài không được phép nhìn; đến phái Đam Tử, trước khi cản thi phải để cho thi thể bước qua các thanh đòn gánh có độ cao khác nhau, nghe bảo là để kiểm tra hung tính. Sau đó cản thi dần chia ra hai phái Nam Bắc dựa theo phương hướng. Phương Nam thiên về truyền thống, vẫn đi theo con đường cũ. Phương Bắc hiện đại hơn, sử dụng khá nhiều đạo cụ mới mẻ.

Song những việc đó cũng đã là chuyện từ rất lâu về trước, bây giờ khắp cả nước còn chăng mấy người hành nghề cản thi, càng khỏi phân chia Nam Bắc làm gì nữa.

Bạch Khai nói rất nhiều, tôi cũng lắng nghe vô cùng chăm chú. Quả thật câu chuyện thú vị và mới lạ đã khiến tôi quên bẵng đi cái rét lạnh buốt óc, sau khi đi được một đoạn thì cơ thể tôi cũng ấm ấp hơn, mặc dù chưa hẳn là thoải mái nhưng ít nhất tôi vẫn có thể kiên trì chịu đựng được.

Đi được vài tiếng, tôi mới phát hiện dường như chúng tôi càng lúc càng cách xa ngôi nhà băng trong rừng.

Tôi hỏi Bạch Khai, bọn họ dẫn chúng ta đến đâu vậy? Không phải tới ngôi nhà băng à?

Đưa chúng ta đi tìm Tần Nhất Hằng đó, để tôi nói cho anh nghe, sợi chỉ đen được xuyên qua bả vai là một chỉnh thể, có nó sẽ đảm bảo hơn. Hiện tại tôi cũng không có lựa chọn nào khác, tôi không chắc nó vẫn còn an toàn sau một thời gian dài. Trước tiên phải tìm được Tần Nhất Hằng đã. Bạch Khai phả hơi ấm vào tay rồi chà xát, nói, đừng khinh thường đám thi thể này, cái mũi của tụi nó còn nhạy hơn chúng ta đấy. Chắc chắn Tần Nhất Hằng ở hướng này, không chệch đi đâu được.

Tôi gật đầu, xem ra lần này chúng tôi đi đúng hướng rồi, quả nhiên Tần Nhất Hằng có bí mật gì đó ở đây. Tôi đoán có thể mình sắp tìm được một căn nhà băng khác, lẽ nào trong rừng có rất nhiều căn nhà như vậy sao?

Tôi hỏi Bạch Khai, anh có kế hoạch gì không? Tôi nên nhập cuộc hay là đứng xem thôi?

Bạch Khai ngẫm nghĩ đôi chút, đột nhiên hỏi lại tôi, Tiểu Khuyết à, tôi hỏi anh một câu nhé. Anh đừng nghĩ nhiều, chỉ là một câu hỏi đơn thuần thôi.

Tôi nói, thế anh cứ xoắn xuýt mãi làm mẹ gì? Vay tiền hả? Không!

Không phải vay tiền. Bạch Khai bỗng nghiêm túc hẳn, tôi hỏi anh, nếu giữa tôi và Tần Nhất Hằng cần có một người phải chìm xuống Âm Hà, vậy anh sẽ chọn ai?

Tôi cảm thấy có gì đó hơi kỳ lạ, bèn trả lời, chỉ là câu hỏi đơn thuần thôi hả? Vậy chọn anh đi, dù sao anh cũng sống đủ lâu rồi.

Ok ok, chọn tôi cũng được. Bạch Khai không tức giận mà hỏi tiếp, thế nếu giữa anh và Tần Nhất Hằng cần có một người phải chìm xuống Âm Hà thì sao? Anh sẽ chọn ai?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 15: Biến cố

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi bị hỏi đến cứng họng, không phải vì quá khó lựa chọn, mà vì tôi có thể cảm giác được y còn che giấu điều gì đó đằng sau câu hỏi này.

Tôi nói với Bạch Khai, anh đừng đùa nữa, nói thật cho tôi biết anh có ý gì? Trời lạnh như thế này ai rảnh mà đùa với anh.

Giang-mất-não, anh cảm thấy tôi ngàn dặm đến đây chỉ để đùa anh sao? Bạch Khai vuốt mặt. Không chỉ mỗi y, khuôn mặt của tôi cũng đã đông lạnh đến mất cả tri giác. Sau khi xoa xoa mấy lượt, tôi mới cảm nhận được sự đau đớn thấu tim gan, từ đó mới yên tâm rằng mặt mình vẫn còn đây.

Tôi biết anh là người nghĩa khí, Giang Thước tôi đây tuy hơi vô dụng nhưng vẫn sẵn sàng xả thân vì bạn bè. Tôi vỗ vai Bạch Khai, anh nói cho tôi biết, có phải anh đã phát hiện cái gì không?

Bạch Khai bỗng dừng chân, trầm tư suy nghĩ một lát rồi nói, Giang Thước, anh ngẫm lại xem, chuyện này tôi cũng không thể phân tích manh mối rõ ràng cho anh, chỉ hoàn toàn dựa vào trực giác, biết chưa? Trực giác sống chết có nhau.

Tôi đáp, anh bảo là trực giác gì? Trực giác như thế nào?

Bạch Khai dõi mắt ra cánh rừng bạt ngàn vô tận, trực giác nói cho tôi biết, cho dù chúng ta tìm được Âm Hà thì đó cũng chẳng phải điểm kết thúc. Anh nghĩ lại đi, Tần Nhất Hằng trăm phương nghìn kế trốn anh đi tìm Âm Hà. Còn Vạn Cẩm Vinh, hắn lại dẫn anh đi tìm Âm Hà bằng mọi giá. Theo anh vì sao lại như vậy? Kể cả khi hai chúng ta bị trói vào cùng nhau, thì chúng ta có tác dụng gì đối với người như Vạn Cẩm Vinh chứ?

Tôi trả lời, trước đây tôi cũng từng nghĩ tới rồi, tôi cảm thấy Tần Nhất Hằng muốn dìm tủ quần áo xuống Âm Hà. Còn về phần Vạn Cẩm Vinh thì tôi thật sự không biết.

Kỳ thật bây giờ đã rõ ràng, tất cả những hành động của Vạn Cẩm Vinh, kể cả mưu đồ nhắm vào anh ở ngôi nhà băng, đều cho thấy hắn không hề thật sự muốn dẫn chúng ta đến Âm Hà. Bạch Khai nhìn thăng vào mắt tôi, thậm chí ngược lại, có thể Vạn Cẩm Vinh sợ anh tìm được Âm Hà.

Tôi sửng sốt, Bạch Khai nói tiếp, vì sao hắn lại sợ anh tìm được Âm Hà ư? Anh đừng tỏ ra bối rối, tóm lại thì Tần Nhất Hằng muốn dìm tủ quần áo xuống, còn Vạn Cẩm Vinh thì muốn bảo vệ tủ quần áo. Có lẽ không cần tôi phải giải thích nữa, anh đã được định sẵn có liên quan đến chuyện này.

Tôi càng nghe càng mê man, không ổn lắm, anh làm tôi lú rồi. Nếu theo như anh nói, cho dù tôi có liên quan đi nữa, cho dù không đủ gạch nên phải dùng tôi dìm tủ quần áo xuống đi nữa, thậm chí nếu không có tôi thì tủ quần áo không chìm xuống được, vậy thì tại sao Tần Nhất Hằng lại không đưa tôi theo! Quá vô lý!

Sao anh lại ngu quá vậy! Bạch Khai thốt lên, quay lại vấn đề tôi hỏi anh đi! Tần Nhất Hằng dám đi một mình, chứng minh rằng đối với toàn bộ sự kiện này, hoặc ít nhất là đối với Âm Hà, hắn có tác dụng hoàn toàn giống anh. Vậy nên hắn mới tự mình đi! Tác dụng của anh là gì? Tôi cảm thấy tác dụng lớn nhất của anh, ngoại trừ dìm được tủ quần áo xuống thì còn có thể hiến tế cho chỉ số thông minh của thần sông đấy!

Đầu tôi như bị đánh mạnh một phát, đúng thế, Bạch Khai nói rất đúng, nếu vậy thì đã có thể giải thích mọi chuyện. Trước khi dìm tủ quần áo xuống sông cần phải có tôi, lẽ nào Tần Nhất Hằng đang cố gắng bảo vệ an toàn cho tôi? Vì vậy hắn mới tránh né tôi?

Bỗng nhiên tôi nhớ lại rất lâu về trước, ở căn biệt thự mô phỏng trận cửu tử trấn long mà tập đoàn Hoành Đạt xây nên, Tần Nhất Hằng đã từng nói, xin lỗi Giang Thước, tại tôi quá ích kỷ, muốn bảo vệ bản thân mình.

Không lẽ khi đó Tần Nhất Hằng ám chỉ chuyện này?

Ôi đệt! Thì ra ngay từ ban đầu hắn đã định để tôi dìm tủ quần áo xuống! Sau đó lương tâm cắt rứt nên hắn mới quyết định tự mình đi sao?!

Tôi không hề có cảm giác gì khi biết bị người ta lợi dụng, nói đúng hơn là suýt chút nữa bị người ta lợi dụng. Ngược lại, một cảm xúc bi thương kỳ lạ dâng lên trong tôi, khiến khóe mắt tôi hơi cay.

Tôi cố kìm nén những nỗi niềm trong lòng xuống, nói, bây giờ tôi sẽ trả lời câu hỏi kia của anh, tôi không biết. Tôi sẽ không bao giờ biết được lựa chọn của mình là gì trừ phi đến khoảnh khắc đó. Điều hiện tại chúng ta cần làm chính là cố gắng khiến mọi chuyện không đi đến bước đường kia. Tôi không thể lựa chọn được. Bạch Khai, dù là Tần Nhất Hằng hay là anh, tôi cũng không thể lựa chọn được.

Bạch Khai vỗ vai tôi, thở dài nặng nề, sau đó quay người đi tiếp.

Bầu trời tờ mờ sáng, nhưng tầm nhìn vẫn không khá hơn là bao. Đi thêm một lát thì Bạch Khai dừng lại, đôi mắt của y rất tinh tường, phát hiện phía trước có mấy hàng dấu chân in trên tuyết trắng. Dấu chân đến từ một hướng khác, dường như đã quẹo ở khúc này.

Bạch Khai bảo có vẻ không còn xa nữa, hai chúng tôi tăng tốc rồi tiếp tục lên đường.

Nãy giờ được đám thi thể dẫn đường, lúc này đã thấy dấu chân, tôi cũng không thèm theo sau tụi nó nữa, bèn vượt lên trước quan sát dấu vết trên tuyết.

Thật sự tôi cũng chẳng biết bản thân mình đang nghĩ gì, có thể tiềm thức tôi cảm thấy sẽ tìm được manh mối. Tuy nhiên tôi không thấy manh mối nào cả, bám theo dấu chân khoảng tầm trăm mét, tôi chợt phát hiện một vấn đề kỳ quái.

Ban đầu tôi cũng không để tâm, nhưng rồi nhận ra hình như dấu chân có vài thay đổi nhỏ. Khoảng cách giữa các dấu chân trước đó đều không quá khác nhau, có lẽ bước đi không nhanh không chậm, nhưng càng về sau dấu chân càng thêm hoảng loạn, hơn nữa khoảng cách càng lớn.

Tôi giật mình, chẳng lẽ bọn họ bỗng nhiên phát hiện thời gian không còn đủ nên bắt đầu chuyển sang chạy?

Đi tiếp trăm mét nữa, tôi lại thêm phần hốt hoảng. Trên tuyết bắt đầu xuất hiện quần áo của ba người họ, đầu tiên là áo khoác quân đội của Vạn Cẩm Vinh, cách đó không xa là áo khoác của Tần Nhất Hằng, giống bộ đồ trên người tôi. Cuối cùng chắc hẳn chính là quần áo của lão già kia.

Việc này khiến tôi vô cùng khó hiểu, nhiệt độ ở đây cực kỳ thấp, vì sao ba người họ lại cởi quần áo ra?

Tuy nhiên tôi lại nhớ đến vài thông tin mà mình từng đọc được, khi con người ở nhiệt độ thấp trong một thời gian dài sẽ

sinh ra ảo giác ngược lại, cảm thấy bản thân đang rất nóng nực. Những người không thể chống lại ảo giác sẽ phát điên, thậm chí cho rằng cơ thể mình đang bốc cháy, sau đó cởi hết tất cả quần áo trên người xuống. Có khi nào ba người họ cũng lâm vào ảo giác như vậy không?

Nhưng nghĩ kỹ lại thì tôi thấy không đúng, tuy chuyện này hoàn toàn có khả năng xảy ra, song ắt hẳn không đến mức cả ba người đồng thời gặp ảo giác được. Tôi không rõ những người khác thế nào, nhưng Vạn Cẩm Vinh có cách giữ ấm rất tốt, vì sao hắn lại là người đầu tiên cởi đồ?

Trong lòng tôi lo lắng khôn nguôi, chẳng lẽ có thứ gì đó truy đuổi bọn họ? Vì quần áo quá cồng kềnh nên mới phải cởi ra?

Bạch Khai thấy tôi ở đằng trước không đi nữa, y huýt một tiếng khiến đám thi thể cũng dừng lại. Bạch Khai đi cuối hàng, tất cả dấu chân đều đã bị xác chết đi trước xóa lấp nên vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra. Sau khi nghe tôi giải thích xong, Bạch Khai cũng tỏ ra ngạc nhiên. Y nói, anh phân tích rất đúng, nếu Vạn Cẩm Vinh đã trốn thoát thì dấu chân không thể nào đan xen dày đặc như vậy được, ba người họ đã cùng nhay chạy trốn. Chúng ta cũng phải cẩn thận, ở nơi núi sâu rừng già này có thể có thứ gì đó.

Kể từ đây chúng tôi bất đắc dĩ phải đẩy nhanh tốc độ, nhưng đám xác chết thì không thể chạy được. Chúng tôi cũng hết cách, tôi và Bạch Khai bèn nửa chạy nửa đi, ngoài ra còn phải nâng cao cảnh giác với mọi thứ xung quanh, chỉ sợ có gì đó ẩn nấp đằng sau những thân cây sẽ bất thình lình tấn công chúng tôi bất cứ lúc nào.

Đi thêm quãng đường gần 500 mét, tôi nghe thấy Bạch Khai kêu lên, Tiểu Khuyết, nơi này có một người.

Bạch Khai nói rồi vội chạy đến, tôi bước lại gần mới phát hiện là lão già kia. Bấy giờ lão ta đang nhắm mắt tựa người vào một thân cây to, không rõ sống chết.

Bạch Khai kiểm tra rất thô lỗ, y tát cho ông ta một phát. Lúc này lão già kia mới khẽ giật mình, nhưng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại.

Lấy áo khoác quân đội tới đây. Bạch Khai nói, trước tiên đắp cho lão ta đã, hỏi thử rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi lão già được đắp thêm áo khoác vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, tôi biết bây giờ cần phải nhóm lửa sưởi ấm mới

được. Tôi toan làm thì Bạch Khai ngăn lại, y vả cho ông ta mấy phát đau điếng.

Tôi bèn nói, anh có thù oán gì với ổng hả! Mẹ kiếp, đừng đánh chết ổng trước khi ổng chết cóng chứ!

Bỗng nhiên tôi nghe thấy lão già khẽ rên một tiếng, sau đó khó khăn mở mắt ra.

Bạch Khai tóm lấy cổ áo ông ta đe dọa, không muốn chết cóng thì nói mau, mấy người bị thứ gì truy đuổi? Hai người còn lại đâu rồi?

Lão già cố sức mở miệng nói gì đó, nhưng cả tôi lẫn Bạch Khai đều không nghe nổi.

Mẹ bà nó, to cái mồm lên, Bạch Khai ghé sát tai vào miệng lão già, nói không được thì viết! Trong phim người ta toàn làm vậy!

Ông ta hơi giật giật ngón tay, cả cánh tay đã chẳng thể giơ lên được nữa. Sau đó lão gom hết tất cả sức lực thốt lên được vài chữ mà tôi miễn cưỡng lắm mới nghe được, mau đi cứu cậu chủ.

Bạch Khai la lên, chúng tôi sẽ cứu, ông phải nói nó là gì đã! Chứ không ông chủ cậu chủ nhà ông sắp về miền tây phương cực lạc rồi.

Nhân… Nhân sâm… Lão già chậm chạp lên tiếng.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 16: Nhân sâm

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Giọng nói của lão già đứt quãng và yếu ớt, vừa dứt lời đã lại ngất đi. Tôi khó khăn lắm mới nghe được lão nói gì, nhưng hoàn toàn chẳng biết ý lão là sao. Tôi đoán có thể đó là thuật ngữ trong huyền học, hoặc không thì là tôi nghe nhầm?

Đến khi Bạch Khai lặp lại lần nữa, tôi lại càng thêm mù mờ. Nhân sâm? Nhân sâm biết mọc chân đuổi theo con người à?

Thực sự tồn tại lời đồn nhân sâm là thứ có linh tính nên có thể tu luyện thành tinh. Nghe đâu nhân sâm thành tinh biết hóa thân thành trẻ con, thích đùa dai, nhưng cũng sẽ giúp đỡ người khác nếu họ gặp khó khăn. Thậm chí nhân sâm thành tinh còn biết chạy trốn, mới nãy vẫn còn ở đó, chỉ cần dùng xẻng đào lên thì lại chẳng thấy tăm hơi nữa. Chính vì thế, người ta mới hay bảo trước khi đào nhân sâm phải trói chặt nó bằng dây tơ hồng.

Tuy có biết bao nhiêu lời đồn nhưng tôi chưa từng nghe nhân sâm thành tinh có thể hại người, đã thế người bị nó hại chẳng phải người bình thường mà đều là cao thủ trong cao thủ. Nghĩ thế nào cũng thấy khó tin.

Tôi hỏi, nhân sâm gì? Nhân sâm thành tinh à?

Bạch Khai trả lời đơn giản, ừ, đã thành tinh.

Tôi thầm cảm thấy không ổn, Bạch Khai rất hiếm khi nghiêm túc như vậy, chỉ lúc nào thật sự gặp phải chuyện lớn thôi.

Tôi hỏi tiếp, nó thành tinh thì có thể ăn thịt người sao? Vậy nên bọn họ mới bỏ chạy?

Suy đi nghĩ lại thì không hợp lý lắm, nếu nó ăn thịt người, tại sao lão già kia vẫn còn sống sờ sờ ra đó? Lẽ nào già quá xương cứng thịt dai nhai không được?

Nó không ăn thịt người, Bạch Khai đứng dậy nói, nhưng cũng chẳng tốt hơn là bao. Tiểu Khuyết, anh từng thấy nhân sâm chưa?

Tôi chửi, mẹ nó! Sáng nào ông đây cũng súc miệng bằng canh nhân sâm đấy!

Bạch Khai cười nói, biết anh giàu rồi, có nhiều tiền thì càng phải quý trọng sinh mạng hơn nữa, mặc thêm quần áo vào đi.

Y nói xong thì khoác thêm áo của Tần Nhất Hằng, sau đó ném cho tôi bộ đồ của lão già kia.

Tiểu Khuyết, chắc anh không cần tôi phải giải thích thêm về nhân sâm đúng không? Cho dù nó là dược phẩm, đồ bổ hay thậm chí là thần vật có thể khởi tử hồi sinh, thì tóm lại nó vẫn có linh tính. Linh tính nghĩa là sao? Hôm nay tôi sẽ không giảng về huyền học nữa, nói trắng ra thì linh tính chính là nhận thức về sự sợ hãi cái chết và bản lĩnh cầu sinh. Trên thế gian, đạo lý này dành cho cả con người lẫn động thực vật.

Sợ hãi trước cái chết là gì? Đó là bản năng trời ban! Còn bản lĩnh cầu sinh lại là thứ anh có được sau đó. Hai thứ này bổ trợ cho nhau, có đủ cả hai mới có khả năng tu hành. Anh hiểu chưa?

Thú thật tôi nửa hiểu nửa không, bèn gật đầu hỏi lại, vậy theo như lời anh thì con gián thấy người sẽ chạy, đó có tính là sợ chết và bản lĩnh cầu sinh không?

Bạch Khai đáp, cái đó chỉ là sợ chết, không phải cầu sinh. Bản năng chạy trốn là phản ứng sợ hãi trước cái chết. Còn cầu sinh nghĩa là con gián sẽ lên kế hoạch giết chết anh để tránh việc bị anh đuổi giết. Đấy mới là cầu sinh thật sự!

Tôi nghe xong liền giật mình, khoan bàn đến phương diện triết học thì đạo lý này rất dễ hiểu. Chạy trốn chỉ là phương pháp tạm thời, bạn có thể tránh thoát được lần này, nhưng sự đe dọa về tính mạng vẫn sẽ luôn còn đó.

Tôi hỏi, chẳng lẽ bọn họ chọc phải nhân sâm nên mới bị nó phản kích?

Bạch Khai lắc đầu, không phải, tôi chỉ đang giải thích cho anh hiểu thế nào là linh tính. Nhân sâm có bản lĩnh cầu sinh. Nhân sâm ngàn năm, một sâm một hồn. Nhân sâm vạn năm, một sâm mười hồn! Có thể nhân sâm này sắp chết, cần tìm người bổ hồn.

Bạch Khai thấy một hàng dấu chấm hỏi trên đầu tôi, bèn giải thích tiếp, đơn giản thôi, sở dĩ nhân sâm có tác dụng khởi tử hồi sinh không phải vì nó đại bổ hay có dược tính cao. Đấy chỉ là cái nhìn của người ngoài nghề, huyền cơ thật sự nằm ở

trong phần hồn của nó! Nhân sâm từ xưa đã hiếm thấy, mà nhân sâm lâu năm lại càng khó tìm hơn. Bây giờ nhân sâm được nuôi trồng đều không có nhiều giá trị, quý nhất vẫn là những cây nhân sâm được sinh ra và phát triển ngoài tự nhiên. Vào thời cổ đại, nếu đào được nhân sâm trăm năm mà không nộp lên thì rất dễ rước họa chém đầu. Chắc hẳn dân chúng không hiểu vì sao, nhưng người hoàng tộc thời ấy cũng giống như mấy kẻ nhà giàu bây giờ, đều sợ chết cả. E rằng nhân sâm là thứ duy nhất có khả năng khởi tử hồi sinh mà bọn chúng có thể tìm thấy được.

Cuối cùng tôi đã nắm được vấn đề, tức là nhân sâm ngàn năm tuổi sẽ hình thành hồn phách riêng sao? Những người hấp hối chỉ cần ăn nhân sâm bổ hồn phách là sống lại được luôn? Nghe chẳng đáng tin chút nào cả! Trước kia tôi cũng từng thấy nhân sâm ngàn năm trong một buổi đấu giá, giá của nó bị đẩy lên mức cao đến vô lý. Giờ ngẫm lại mới biết hóa ra lần đó có dân trong nghề!

Nhưng cho dù là vậy thì tôi vẫn còn băn khoăn. Tôi hỏi Bạch Khai, vì sao hồn phách của lão già không bị lấy đi? Ngược lại nó lại đuổi theo hai người kia?

Bạch Khai cười ha hả, anh không thấy câu hỏi quá vớ vẩn à? Anh sẽ chấp nhận ăn cứt trong khi có món vi cá mập sao? Nhân sâm đâu có ngu như vậy! Không nói đến Tần Nhất Hằng, chỉ cần thấy Vạn Cẩm Vinh thì đủ để nó chảy nước miếng ròng ròng rồi!

Bạch Khai bỗng thôi cười cợt, nghiêm túc nói, nhất định thứ này không dễ chơi, có thể đuổi theo quỷ già họ Vạn kia thì phỏng chừng là nhân sâm vạn năm trong truyền thuyết đấy. Nghe đâu thứ ấy chỉ có trên trời, Ngọc Hoàng Đại Đế còn xây riêng một cái bồn tắm để mời nó lên tắm rửa, hầu hạ của ngon vật lạ, sau đó Ngọc Hoàng liền sung sướng húp hết cả nước trong bồn tắm!

Bạch Khai càng nói càng lạc đề, nhưng từ đó có thể thấy được sự quý giá của nó. Đột nhiên tôi cũng chẳng thấy sợ nữa, ngược lại trong đầu còn tưởng tượng đến cảnh nếu bắt được nó thì chẳng cần kinh doanh nhà ma gì nữa hết! Song tôi lại lập tức lo lắng cho Tần Nhất Hằng gặp nguy hiểm, không còn lòng dạ nào mà nghĩ ngợi lung tung nữa, bèn giục Bạch Khai tiếp tục đuổi theo bọn họ.

Bạch Khai huýt sáo, hai người chúng tôi và một đám thi thể lại bắt đầu bám theo dấu chân.

Liệu có phải hai chúng tôi đang đâm đầu vào chỗ chết hay không? Mẹ kiếp, Vạn Cẩm Vinh bỏ chạy, còn tôi thì tự dâng mình đến? Tôi thấy không yên tâm lắm nên mới hỏi Bạch Khai, y chỉ cười bảo, ngài Khuyết à, anh nhớ lại xem, thế cục của tôi và Tần Nhất Hằng có gì khác nhau không?

Tôi không ngờ y sẽ hỏi như vậy, vừa nhìn chằm chằm dấu chân trên tuyết vừa suy nghĩ.

Vấn đề này tôi chưa từng nghĩ tới, nhưng sau khi rà một lượt trong đầu, tôi đã tìm thấy điểm mấu chốt. Theo tôi, sự khác biệt lớn nhất giữa hai người họ chính là mỗi lần Tần Nhất Hằng bày cục đều sử dụng vật chết, cho dù trước đó nó còn sống thì cũng sẽ giết chết mới dùng. Ngược lại, Bạch Khai dường như khá thích các loài động vật nhỏ, lần nào cũng có vài con vật còn sống.

Tôi nói suy nghĩ của mình cho Bạch Khai nghe, y bèn vỗ tôi cái bộp, mẹ nó, thông minh đột xuất! Kỳ thật trình tự của tôi và cái tên họ Tần kia giống nhau. Trừ tà diệt quỷ có thể phân môn phái, nhưng trình tự của chúng tôi thì không thể phân chia như vậy được, bởi vì kiến thức chúng tôi học được đều không khác nhau lắm, chỉ có phương pháp là dựa vào kinh nghiệm và thói quen của mỗi người thôi. Tóm lại thì biện pháp của Tần Nhất Hằng là mượn thiên địa, còn tôi là mượn vạn vật. Tôi không có thời gian giải thích tỉ mỉ cho anh được, nhưng anh ngẫm lại có thấy cách của tôi ấn tượng hơn không? Còn nữa, anh phải nghe kỹ đây. Sở trường của tôi là mượn vạn vật, nhân sâm cũng nằm trong vạn vật. Muốn bắt được nhân sâm đem về hầm canh có lẽ phải tốn chút sức lực, nhưng vẫn nằm trong khả năng của tôi!

Tôi nhìn Bạch Khai, lúc này tội đang bước đi dưới trời tuyết lạnh lẽo ở nơi núi sâu rừng thẳm, nhưng không rõ vì sao trong thâm tâm lại cảm thấy vô cùng vui vẻ. Tôi nhớ về những bộ phim chiến tranh của Hollywood mà mình từng xem, về lòng tin giữa các chiến hữu. Cảm giác ấy thật sự rất khó tả, nó giống như một dòng nước ấm chảy xuôi vào lòng, xóa tan đi giá lạnh ngày đông.

Hai chúng tôi vẫn luôn đi theo dấu chân, song chưa phát hiện điều gì đặc biệt. Nhưng ít nhất mọi thứ không trở nên quá tồi tệ, bởi dấu chân vẫn chẳng thay đổi nhiều. Hơn nữa bầu trời đang dần hửng sáng khiến tôi cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Nửa tiếng trôi qua, khung cảnh xung quanh bắt đầu rõ ràng hơn vào bình minh. Tầm nhìn tăng lên, ban đầu tôi chỉ nhìn

thấy được dấu chân bên dưới, nhưng bây giờ đã có thể dõi mắt ra xa.

Đi thêm một quãng nữa, tôi trông thấy dường như có một người đang nằm sõng soài trên tuyết. Sau khi gọi Bạch Khai, tôi liền nhanh chóng chạy đến xem xét, quả nhiên đúng là Tần Nhất Hằng. Bấy giờ hắn đã hôn mê bất tỉnh, tôi vội kiểm tra cả người hắn một lượt, không có ngoại thương, có vẻ cũng chưa bị tê cóng.

Bạch Khai ở phía sau định chen lên, bảo rằng y sẽ gọi hắn dậy. Tôi vội ngăn cản, mẹ kiếp, sợ là thằng cha này lại chuẩn bị vả cho Tần Nhất Hằng mấy cái đây. Đối với người ngoài thì không sao, nhưng với người mình thì tôi không nỡ để y làm vậy.

Tôi đỡ Tần Nhất Hằng dậy, sau đó đắp quần áo lên người hắn. Tình hình hiện tại chẳng còn mong nghe lén được bí mật gì nữa, trước tiên phải cõng hắn về thôn đã, cứu người quan trọng hơn.

Tôi nhờ Bạch Khai đỡ Tần Nhất Hằng lên lưng mình, nhưng y đột ngột kêu dừng lại, sau đó y ngồi xổm xuống dùng tay mở miệng Tần Nhất Hằng ra.

Bạch Khai lôi từ trong miệng hắn một thứ gì đó to tròn, tôi cúi đầu nhìn, hình như là một mớ rơm rạ khô quắt.

Bạch Khai thốt lên, ôi đệt, chuyện gì đã xảy ra? Tại sao trong miệng hắn toàn là rễ nhân sâm vậy?

Sau đó Bạch Khai lại thảng thốt kêu to, trên tuyết có chữ kìa!

Tôi nhìn theo hướng ngón tay Bạch Khai chỉ, trên nền tuyết ngay cạnh Tần Nhất Hằng có dòng chữ, bên phải anh.

Ban nãy tôi quá hấp tấp nên không để ý. Trái tim tôi hẫng một nhịp, chết tiệt, dòng chữ này là mồi nhử! Tần Nhất Hằng tiết kiệm thời gian nên mới viết như vậy!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 17: Chuyện gì đang xảy ra?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi hét lên, Bạch Khai cẩn thận có mai phục! Sau đó tôi lập tức nhìn quanh quất, mọi thứ vẫn tĩnh lặng như thường, song chính sự yên ắng này lại càng khiến thâm tâm tôi thêm phần bất an. Rõ ràng chúng tôi đã dính bẫy, vấn đề chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Tôi ngồi xổm xuống nói với Bạch Khai, anh giúp tôi một tay, tôi sẽ cõng Tần Nhất Hằng, chúng ta mau chạy thôi.

Không ngờ Bạch Khai vẫn im lặng nhìn chằm chằm về một hướng cách đó không xa. Tôi nhìn theo tầm mắt của Bạch Khai, không biết từ khi nào, trong khu rừng cách chúng tôi cùng lắm chỉ mười mét đã có thêm một chiếc quan tài.

Dường như Bạch Khai bị quan tài thu hút, y lặng lẽ bước đến. Tôi vội hô lên, Bạch Khai, kệ mẹ nó đi! Cứu người quan trọng hơn!

Y nghe vậy bèn quay đầu nở một nụ cười kỳ quái với tôi, nói, anh cõng Tần Nhất Hằng đi đi, tôi sẽ cầm chân ở bên này. Y nói rồi lại tiếp tục bước về phía quan tài.

Khoảng cách chỉ mười mét, thoáng chốc Bạch Khai đã đến nơi, y đặt tay lên chiếc quan tài. Về phần mình, vốn dĩ tôi đã cạn kiệt sức lực, hơn nữa quần áo trên người quá mức cồng kềnh, dù tôi cố hết sức bình sinh cũng chẳng cách nào cõng được Tần Nhất Hằng. E rằng tôi chỉ có thể ôm hắn, nhưng như vậy thì chạy được bao xa? Đằng này hắn không phải trẻ con mà là một người trưởng thành.

Lòng tôi nóng như lửa đốt, Tần Nhất Hằng cứ liên tục tuột khỏi lưng tôi. Cuối cùng tôi bí quá đành phải miễn cưỡng túm lấy hắn rồi kéo lê trên nền tuyết. Tuy vậy cách này cũng vô cùng khó khăn, tôi cảm thấy sức lực cả người như bị rút cạn.

Bấy giờ Bạch Khai cũng chỉ cách tôi hơn mười mét, nắp quan tài đã bị mở ra, y cúi xuống tìm kiếm thứ gì đó ở bên trong. Tôi tràn đầy tò mò nhưng thời gian không còn nhiều nữa, Bạch Khai đang giúp tôi câu giờ, tôi không thể phụ lòng y được.

Nghĩ vậy, tôi bèn tiếp tục khom lưng kéo Tần Nhất Hằng đi, được hơn mười nét nữa, xung quanh bỗng nổi gió lớn. Sau khi mặt trời lên, gió trong rừng đã dịu đi ít nhiều, nhưng hiện tại từng trận âm phong kéo đến khiến tôi vô cùng hoang mang lo sợ.

Gió càng lúc càng mạnh đến kinh người. Tôi bất đắc dĩ quay mặt về hướng khác, vừa đưa lưng về phía gió thổi vừa tiến tới từng bước một, như vậy cũng có thể nhìn thấy Bạch Khai. Y không quan tâm đến cơn gió mà tập trung đào hết đất trong quan tài vứt ra bên ngoài.

Tôi lấy làm lạ, vì sao trong quan tài lại có nhiều đất như vậy? Bình thường đều là quan tài vùi trong đất, còn cái này là đất vùi trong quan tài?

Tôi chưa kịp nghĩ sâu hơn, một chuyện hết sức kỳ quái đã xảy ra. Từ phía sau lưng tôi vang lên một âm thanh lạ lùng. Sở dĩ tôi bảo nó lạ lùng không phải vì nó hiếm thấy, ngược lại là đằng khác, đó là một âm thanh cực dễ bắt gặp trong đời sống thường ngày, nhưng nó không thể nào xuất hiện ở nơi này được!

Đây là tiếng nước sôi!

Cả một hành trình dài đằng đẵng đã khiến tôi lạnh cóng. Băng tuyết ở vùng Đông Bắc cũng chia ra thành nhiều loại, cái lạnh thường ngày càng không thể so sánh với sự lạnh lẽo đến thấu xương trong cánh rừng ở Mạc Hà. Cho dù có mặc ấm đến đâu, hàn khí cũng sẽ xâm nhập vào tận cốt tủy. Tuy tôi không phải người phương Nam, nhưng để thích ứng với kiểu thời tiết khắc nghiệt như vậy cũng mất một khoảng thời gian. Mới nghe thấy tiếng nước sôi, tiềm thức tôi đã khao khát tiến đến gần sưởi ấm, hoặc chỉ cần được uống một ngụm nước ấm là đã quá đủ rồi.

Vừa nghĩ thế, tôi bỗng dưng cảm thấy kỳ quặc. Trước tiên chưa bàn đến chuyện làm sao có người nấu nước ở nơi này, thì việc tôi nghe thấy tiếng nước sôi giữa trận gió đang rít gào cũng đã hết sức vô lý rồi!

Tôi quay đầu lại, cố liếc mắt nhìn về phía trước, song ngoại trừ những thân cây sừng sững thì cũng chỉ có tuyết trắng ngút

ngàn tầm mắt. Tất thảy chìm trong giá lạnh, không có lấy bất cứ một sự ấm áp nào.

Bấy giờ tôi chợt nghe thấy Bạch Khai kêu lên, Tiểu Khuyết, anh xem tôi tìm được cái gì này!?

Tôi vội quay lại nhìn, Bạch Khai giơ tay lên, trong tay y cầm một củ nhân sâm cực kỳ to, thậm chí còn to hơn cả củ cải trắng bán ngoài chợ!

Tôi mừng rỡ, mẹ ơi thật sự tìm được rồi! Quả nhiên thứ này rất tà ma, còn biết trốn trong quan tài!

Bạch Khai cười ha hả, trông y có vẻ khá hào hứng, đoạn y ném củ nhân sâm to hơn củ cải về phía tôi. Lực tay của Bạch Khai chắc chắn mạnh hơn tôi, nhưng tôi không ngờ y có thể ném xa được như vậy. Nhất thời tôi cũng không biết nên buông Tần Nhất Hằng ra để bắt lấy củ nhân sâm, hay là nên mặc nó rơi xuống đất.

Nhưng tôi chưa kịp phản ứng, một chuyện vô cùng bất ngờ đã xảy ra. Củ nhân sâm nọ đã đứng dậy! Oh shiet! Nó thật sự biết đi!

Tôi sững sờ tại chỗ vì chưa bao giờ được chứng kiến cảnh tượng này, chỉ biết ngây ngốc nhìn một củ nhân sâm đang đi về phía mình.

Tôi tin chắc rằng không chỉ bản thân mình, mà đổi lại là bất kỳ ai thì cũng chẳng biết phải làm sao. May mà thứ này là nhân sâm, trông không đáng sợ lắm. Tôi chỉ ngỡ ngàng vài giây đã phục hồi tinh thần lại.

Nhân sâm càng lúc càng đến gần tôi, dường như nó vừa đi vừa tiểu thì phải, bởi trên nền tuyết những nơi mà nó bước qua đều thấm một ít chất lỏng.

Tôi hỏi, mẹ kiếp, anh ném thứ này cho tôi làm gì?

Ăn! Bạch Khai hét lên, ăn hết đi, anh sẽ đắc đạo thành tiên đó!

Trong lúc nói chuyện, củ nhân sâm đã đến cạnh tôi. Nhìn ở xa đã thấy nó lớn rồi, nhìn gần càng thấy con hàng này to khủng khiếp. Dường như nhân sâm nghe thấy lời Bạch Khai nói, nó ngã xuống bên chân tôi như thể đang mời gọi tôi ăn nó.

Tôi bèn buông Tần Nhất Hằng ra trước, sau đó mới nhặt củ nhân sâm lên. Thứ này quý giá như vậy, không ngờ tôi chưa kịp hốt về bán mà đã phải ăn nó rồi. Tôi không nghĩ nhiều nữa, lập tức cắn một miếng.

Bất ngờ thay, vị của củ nhân sâm này khác hẳn so với tưởng tượng của tôi. Nó rất mềm, khá ngon miệng, không giống mấy loại nhân sâm mà tôi ăn trước đây, nhai như rễ cây. Mẹ nó, không hổ là nhân sâm vạn năm.

Tôi lại cắn thêm miếng nữa nhưng không có gì vào miệng, tôi ngờ rằng hàm răng của mình đã đông cứng. Sau khi xoa mặt mấy cái, tôi cắn thêm lần nữa, nhưng lần này vẫn như lần trước. Song bên mép tôi lại dính khá nhiều nước, không rõ củ nhân sâm này biết đi tè thật, hay đây là tuyết tan thành nước.

Tôi kêu lên với Bạch Khai, tiên sư bà nó, cắn không được! Anh có dao không, có khi phải dùng dao cắt ăn thôi.

Bạch Khai hét, cắt ăn? Anh nghĩ mình đang ăn thịt nướng đấy hả? Ăn không được thì uống nước đi!

Tôi thấy cũng phải, người ta hay có món canh nhân sâm mà, có khi mọi dinh dưỡng đều hội tụ trong nước của nó cũng nên. Tôi bèn dùng răng gặm tiếp, nước tuôn ra ào ạt. Tôi cũng không rõ nó có vị gì vì đầu lưỡi đã đông lạnh đến mất cả vị giác.

Nước của nhân sâm vừa vào miệng, ban đầu tôi cảm thấy cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ, sau đó lỗ mũi chảy ra một loại chất lỏng sền sệt. Tôi giơ tay quệt đi, hóa ra là máu mũi.

Tôi ngẩng đầu định nói với Bạch Khai, công nhận thứ này bổ thật, mới ăn một miếng đã chảy máu mũi rồi! Ai dè lúc nhìn lên, tôi sững người khi không thấy Bạch Khai đâu nữa, vừa nãy y còn đứng ở bên cạnh chiếc quan tài, thế mà chỉ trong thoáng chốc, cả người lẫn quan tài đều đã biến mất!

Tôi gọi to tên Bạch Khai nhưng không có tiếng đáp lại. Trong lòng thầm cảm thấy không ổn, chẳng lẽ y thật sự giúp tôi tranh thủ thời gian hay sao? Mẹ kiếp Bạch Khai, anh bị củ nhân sâm xử lý rồi à? Mẹ kiếp, làm sao tôi còn mặt mũi nói với người khác được!

Thế nhưng khi tôi cúi đầu, suýt nữa tôi đã nôn hết tất cả những gì trong miệng ra. Dưới chân tôi ướt đẫm máu, màu đỏ thẫm loang ra nền tuyết trắng.

Làm gì có củ nhân sâm nào, rõ ràng tôi đang cầm một con lợn rừng nhỏ. E rằng nó còn chưa đầy tháng đã bị tôi cắn xé đến rách da rách thịt, vết thương đang không ngừng chảy máu!

Tôi kêu lên một tiếng rồi vứt con lợn rừng xuống đất, sau đó tôi phát hiện ra cả Tần Nhất Hằng cũng đã biến mất không dấu

vết! Chỉ sót lại nơi đó một cục đá to. Tôi lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, gần như muốn ngã quỵ xuống. Ảo giác ư? Lẽ nào đây chính là bị quỷ che mắt trong truyền thuyết?

Đúng lúc ấy, bỗng nhiên tôi nghe thấy Bạch Khai hét to một tiếng! Lão Tần, ra tay đi! Sau đó y bất thình lình xuất hiện, đồng thời tôi thấy trên nền tuyết cạnh đó chợt có thêm một người, tuyết văng tung tóe khắp nơi! Là Tần Nhất Hằng!

Chết tiệt, chuyện gì đang xảy ra vậy? Tôi quay đầu lại, trên mặt đất chỉ cách tôi khoảng nửa mét có một cành cây cực kỳ sắc nhọn chìa ra. Nếu tôi cứ đưa lưng về phía nó mà đi tiếp, bất cẩn vấp ngã thì coi như toi đời!

Tiểu Khuyết, ngồi xuống! Bạch Khai vừa la lên, tôi chưa kịp quay đầu lại thì một cục đá đã sượt qua bên tai tôi! Tôi nhìn theo, cục đá đã ném đổ thứ gì đó!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 18: Bia gỗ

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Hàng loạt sự việc bất ngờ xảy ra khiến tôi trở tay không kịp. Chưa định thần lại thì một tiếng rầm vang lên, tôi mới nhận ra thứ vừa đổ sụp xuống chính là một thân cây! Mẹ kiếp, Bạch Khai là siêu xayda đó hả? Một cục đá thì to chừng nào mà có thể ném đổ cả một cái cây được?

Tần Nhất Hằng và Bạch Khai cùng nhau chạy tới, tôi mới phát hiện cảnh tượng trước mặt mình dần trở nên mơ hồ. Sau khi thân cây đổ xuống, khung cảnh xung quanh bắt đầu có sự biến hóa. Trong tầm nhìn của tôi bất chợt xuất hiện rất nhiều bia mộ bằng gỗ, những tấm bia chỉ thấp lè tè khoảng nửa mét là cùng, nhưng số lượng của nó cực kỳ nhiều, không rõ bao nhiêu.

Tôi kinh ngạc thốt lên, con mẹ nó, từ khi nào chúng ta đã lọt vào nghĩa địa rồi!!

Bạch Khai lập tức đáp, chúng ta vẫn luôn ở đây! Anh đã bị mê hoặc sinh ra ảo giác!

Tôi quay đầu lại, Tần Nhất Hằng đang cùng Bạch Khai hợp sức khiêng cái cây lên, song nó quá nặng nên hai người họ lại nhanh chóng bỏ xuống.

Chạy không? Bạch Khai nhổ nước bọt rồi hỏi Tần Nhất Hằng.

Ừ, đừng đuổi theo nữa, chúng ta về thôn. Tần Nhất Hằng giơ tay về phía tôi, Giang Thước, cho tôi một điếu thuốc.

Tôi nhìn bàn tay đang giơ ra của Tần Nhất Hằng, nhưng mất một lúc vẫn không hề nghĩ đến chuyện lục tìm điếu thuốc cho hắn. Thấy vậy, Bạch Khai định tìm giúp tôi một tay, bất đắc dĩ tôi mặc quá nhiều lớp quần áo, y mò mẫm hồi lâu cũng không sờ đến được. Rốt cuộc y đành tìm trên người mình, lấy được một điếu cuối cùng rồi bẻ nửa ra chia cho Tần Nhất Hằng.

Tôi nhìn hai người họ hút thuốc, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ duy nhất. Ban nãy đều là ảo giác sao? Vậy bây giờ có

phải là ảo giác không? Tôi cần phải xác nhận lại mới được.

Nhớ về cảm giác vừa rồi của mình, e rằng cấu véo cũng chỉ vô dụng. Biện pháp duy nhất chính là kiểm tra phản ứng của Tần Nhất Hằng và Bạch Khai.

Có thể là do não bị đóng băng, tôi đã làm một bài tập thể dục theo radio ngay tại chỗ.

Bạch Khai liền đi tới đá tôi một phát, không quên chửi, mẹ nó anh cosplay chị Thỏ Ngọc hả!

Bấy giờ tôi mới dám thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lấy điếu thuốc từ trong túi ra chia cho hai người họ hút chung.

Tần Nhất Hằng rít một hơi, nhìn tầng tầng lớp lớp bia gỗ rậm rạp, đột nhiên hỏi Bạch Khai, các anh đến đây mấy ngày có thấy người trong thôn đi vào rừng không?

Bạch Khai lắc đầu, đoạn hất cằm sang tôi, Tiểu Khuyết, anh thấy không?

Tôi ngẫm lại, quả nhiên Tần Nhất Hằng thật lợi hại, chỉ một vấn đề đơn giản như vậy mà cả tôi lẫn Bạch Khai đều không nhận ra. Nếu trong rừng này có tồn tại nhân sâm vạn năm biết hại người, hẳn thôn dân đã sớm gặp nạn rồi, đây phải là nơi cấm kỵ mới đúng.

Tôi nói tôi không nhìn thấy, nhưng hai người nhìn đám bia gỗ đó đi, chắc chắn là do con người tạo nên! Chứ chẳng lẽ do người ngoài hành tinh? Hơn nữa đường vào rừng không phải được làm từ xi măng, mà là do dấu chân con người thường xuyên đi qua, nhất định phải có người lui tới!

Tần Nhất Hằng không ngắt lời tôi, hắn bước tới trước một tấm bia gỗ để quan sát. Thị lực tôi khá tốt, không cần phải đến gần như vậy cũng thấy được trên tấm bia không khắc bất cứ một chữ nào, chẳng biết nó thật sự dùng để chôn cất hay mang ý nghĩa gì khác.

Bạch Khai cùng trao đổi ánh mắt với Tần Nhất Hằng, y ngầm hiểu, đi xung quanh tìm được một cây gậy gỗ. Sau khi chọc xuống đất mới biết lớp đất dưới chân đã bị đông cứng đến mức cực kỳ rắn chắc, không thể đào được.

Tần Nhất Hằng lấy ra một que cời lửa từ trong lồng ngực, nó được làm từ cốt thép, tôi thoáng nhìn đã nhận ra ngay là lấy ở nhà lão Phùng. Hắn đưa que cời cho Bạch Khai, y liền dùng nó để đào đất, mặc dù quá trình vẫn khó khăn như cũ, nhưng lần này y đã sắp đào xong một cái hố nhỏ.

Bạch Khai đứng dậy nói, Tiểu Khuyết, vừa nãy sợ tới nỗi tè ra quần, bây giờ có chỗ để anh dùng rồi đó, lên nào!

Bạch Khai vờ bày ra tư thế đi tiểu, đúng lúc tôi cũng đang cần chỗ xả, nghe y nói vậy bèn chơi luôn. Sau khi giải quyết nỗi buồn xong, lớp đất rõ ràng đã trở nên mềm xốp hơn. Bạch Khai lại cố sức đào tiếp, cái hố cũng càng lúc càng sâu xuống.

Chuyện bất ngờ đã xảy ra. Tôi đoán Bạch Khai chưa đào đến ba thước đất đâu, cùng lắm chỉ khoảng mấy chục centimet mà thôi, thế nhưng chúng tôi lại phát hiện ra một chiếc xương sườn của con người vùi trong đất. Tôi hãi hùng hít sâu một hơi, nơi này thật sự có người chết ư? Tổ sư nó, nhiều bia gỗ như vậy thì bao nhiêu người chết cho đủ!?

Khỏi đào nữa, Tần Nhất Hằng nhìn quanh quất vài lần rồi bảo, Giang Thước, anh nói đúng, con đường đó đã có người đi qua, chỉ e là không một ai đi ra lại. Anh nhìn này, xương cốt bị chôn khá nông, chứng tỏ hai điều. Thứ nhất là lúc ấy không có dụng cụ thích hợp hoặc thời gian không đủ, vì thế mới phải đào một cái hố sơ sài để chôn cho nhanh. Thứ hai là có người cố ý làm vậy, chôn nông vì nghĩ một ngày nào đó bọn họ có thể đứng lên khỏi mặt đất dễ dàng hơn.

Tôi nghe xong dựng cả tóc gáy. Bọn họ biết rằng mình sẽ sống lại sao? Mẹ kiếp, vậy thì khác gì xác chết vùng dậy đâu? Trước mắt chỉ có một phần xương cốt trắng ởn, nhưng trong đầu tôi đã hiện lên hình ảnh vô số bộ xương bò ra từ trong đất, ồ ạt tràn vào thôn! Mẹ nó, mấy người nghĩ đang đóng phim đấy hả!?

Tôi vội nói, anh đừng hù tôi! Thế này rồi còn chưa ngỏm hẳn thì cần bệnh viện làm gì nữa?

Bạch Khai cắt lời, đừng kích động, bọn họ nghĩ rằng mình sẽ sống lại, là "nghĩ rằng" thôi, hiểu chưa? Anh còn dám bảo mình không thiểu năng à! Đó là sự thật rồi.

Tần Nhất Hằng cười khẽ, sau đó dùng chân đẩy đất lấp vào hố. Giang Thước, anh nghĩ xem, cứ cho là con đường từ thôn vào rừng bị người ta đi hoài thành đường, vậy vì sao anh không tò mò từ vị trí của chúng ta lại không hề có con đường nào dẫn ra?

Tôi đáp, chắc là họ sợ hãi không dám đi về phía này?

Tần Nhất Hằng chỉ về phía những bia gỗ dày đặc, không phải, con đường kia là do thôn dân đi qua lúc đưa người chết vào, sở dĩ nó không kéo dài đến chỗ này bởi vì thôn dân không hề đi

đến đây. Bọn họ chỉ đưa người chết đến cuối con đường kia thôi.

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, nhưng rồi lại thấy khó hiểu.

Tôi hỏi tiếp, sao không làm đến cùng luôn? Ở đây còn có thể tổ chức lễ truy điệu cho nó trang trọng! Vả lại còn phải có người mai táng, lập mộ bia nữa, nếu không thì ai đã chôn những thi thể đó?

Không có người mai táng, không có người lập mộ bia. Tần Nhất Hằng chậm rãi nói.

Tôi nhíu mày nhìn hắn một hồi, đoán rằng hắn chưa nói xong, nhưng chờ mãi mà hắn vẫn im lặng. Bạch Khai bèn giải thích cho tôi, ngốc quá, bọn họ tự chôn mình ở đây! Anh nhìn đi, trên mặt đất có không ít bia mộ đã đổ xuống, chứng tỏ nó được cắm rất nông.

Tôi giật mình, anh nói sao? Bọn họ tự mình đến đây, sau đó đào một cái hố rồi tự chôn sống chính mình? Chôn không còn thấy chưa đủ, phải lập thêm cả bia mộ cho mình nữa? Đệt mợ, anh khùng hay tôi điên? Hay là cả hai người đều chơi đồ rồi!?

Tuy nhiên cả Bạch Khai và Tần Nhất Hằng đều không một ai phản bác lại lời tôi.

Tôi biết, sự im lặng này chính là đáp án rõ ràng nhất. Trái tim trong ngực tôi đập liên hồi.

Ba người lâm vào trầm mặc một lúc lâu, Tần Nhất Hằng mới lại lên tiếng.

Giang Thước, không có gì bất ngờ cả. Bọn họ đã biết đến ngày đó bọn họ phải chết, đây là số mệnh của họ. Số mệnh… Tần Nhất Hằng nói đến đây thì im lặng, chỉ xua tay, chúng ta về thôn đã, trong thôn còn nhiều chuyện cần giải quyết lắm. Hai người yên tâm, lần này tôi sẽ kể ngọn nguồn mọi chuyện cho các anh nghe.

Bạch Khai mỉm cười xấu xa nói, đi thôi nhị sư đệ. Dứt lời y liền theo sau Tần Nhất Hằng, được vài bước bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, y bèn huýt một tiếng, đám thi thể kia đồng loạt ngã xuống.

Tôi chẳng còn tâm trạng nào thưởng thức cảnh sắc nơi đây nữa, mà vốn cũng chẳng có gì để thưởng thức.

Quay về theo đường cũ nhanh hơn rất nhiều, một phần vì trời đã sáng, đi đứng dễ dàng hơn, thêm nữa là Tần Nhất Hằng đi

khá vội khiến cho chúng tôi đều phải đẩy nhanh tốc độ theo hắn.

Dọc đường, chúng tôi không gặp lại lão già kia, chẳng biết lão ta đã chạy về thôn hay bị củ nhân sâm vạn năm xử đẹp rồi. Tóm lại bây giờ tôi cũng không còn sức để lo lắng cho người khác nữa.

Quay lại con đường nhỏ hẹp dẫn về thôn, tôi bất giác quan sát nó càng thêm kỹ càng. Người trong thôn thường xuyên đi qua đây, khi đó họ mang theo tâm trạng gì, họ mang theo mục đích gì.

Còn những kẻ lẻ loi tiến vào nơi núi sâu rừng thẳm để tự chôn sống chính mình, họ sẽ mang theo cảm xúc gì.

Đây thật sự là số mệnh sao? Buộc phải tuân theo sao?

Một đêm trôi qua, tôi chỉ cảm thấy rã rời, càng gần thôn thì sự mệt mỏi ấy lại càng rõ nét hơn.

Tôi nhớ đến chiếc giường đất ấm áp ở nhà lão Phùng, bỗng chốc thấy nó tuyệt vời hơn cả khách sạn năm sao.

Lúc gần ra khỏi khu rừng, Tần Nhất Hằng đột nhiên dừng lại. Tôi vốn nóng lòng muốn trở về, hơn nữa cả quãng đường hắn đi rất nhanh, vậy nên thấy hắn chậm lại làm tôi hơi khó chịu. Song không đợi tôi than phiền, bên ngoài cánh rừng đã tụ tập sẵn hai ba chục người, tất cả đều đang nhìn chúng tôi một cách ác ý.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 19: Hầm trữ đồ ăn

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi thấy vợ chồng lão Phùng trong đám đông, ngoài ra còn có những gương mặt quen thuộc. Tôi biết tất cả đều là người dân trong thôn, số lượng nhiều thế này chỉ e là cả thôn cùng tới.

Tôi chẳng dám lên tiếng chào hỏi, nhìn ánh mắt đám đông cũng đoán được đối phương không có ý tốt. Kể cả vợ chồng lão Phùng, trước kia đối xử với chúng tôi thân thiện chất phác, hiện giờ cũng trưng ra vẻ mặt vô cảm khiến lòng tôi trở nên nguội lạnh.

Phải làm sao đây? Bạch Khai khẽ hỏi Tần Nhất Hằng.

Tần Nhất Hằng hít sâu một hơi, dường như đến hắn cũng không chắc chắn. Lát sau hắn mới nói, không thể dùng biện pháp cứng rắn, chỉ đành đi bước nào hay bước ấy. Chắc hẳn bọn họ cho rằng chúng ta sẽ chết ở trong rừng, họ vẫn luôn đứng đó chờ chúng ta. Nếu chúng ta chạy thì họ sẽ không đuổi theo, nhưng chúng ta có thể chạy đến đâu?

Tôi nghe vậy liền thấy bất an trong lòng, trước kia mỗi lần gặp nguy hiểm, tuy phải chịu thiệt nhưng cục diện vẫn luôn nằm trong tay chúng tôi. Song bây giờ lại bị người ta nắm mũi dắt đi, tôi thật sự vô cùng lo lắng, chết thì thôi, đằng này chỉ sợ bọn họ dùng cực hình tra tấn khiến chúng tôi sống không bằng chết.

Mải nghĩ, Tần Nhất Hằng đã bước về phía trước.

Tôi đi sau cùng, nhìn bóng lưng của Tần Nhất Hằng và Bạch Khai, bỗng dưng cảm thấy thật tự tin. Tôi được tiếp thêm dũng khí, không còn sợ sệt nữa.

Ra khỏi cánh rừng, đám đông liền xông tới nhưng không một ai lên tiếng. Tôi đang đợi kẻ cầm đầu mở miệng, nhưng quan sát một vòng vẫn chẳng tìm được ai giống như kẻ cầm đầu cả. Có lẽ đợi quá lâu dưới trời tuyết, khuôn mặt người nào người nấy đều đỏ bừng lên vì lạnh.

Một lúc sau, cuối cùng trong đám đông đã có người lên tiếng, nhưng lại khiến tôi kinh ngạc vì đó là lão Phùng.

Ông ta nhìn thẳng vào mắt tôi, nói, các cậu hãy đi theo tôi.

Ba chúng tôi bị đám đông áp giải về nhà lão Phùng. Căn nhà của lão Phùng không xa khu rừng, chỉ đi một lát là tới.

Mọi người không vào nhà mà vòng ra phía sau, lão Phùng mở cánh cửa gỗ dưới đất rồi bước xuống đầu tiên, những người còn lại đứng yên tại chỗ, chỉ có ba chúng tôi xuống theo, thậm chí còn chẳng phái người đi cùng.

Chúng tôi bò xuống dưới bằng một cái thang gỗ, vài bước đã tiếp đất. Dưới này thắp một cây đèn dầu tù mù, ánh sáng nhạt nhòa không thể soi rọi được thứ gì, quang cảnh tối tăm và mơ hồ.

Tôi đoán đây là hầm trữ đồ ăn chỉ có ở phương Bắc. Căn hầm không sâu lắm, thường dùng để cất giữ một ít thực phẩm như cải trắng, v.v… Tuy nhiên bây giờ hầm trữ đồ đã được dọn sạch, âm thanh vọng lại càng thêm rõ ràng.

Tôi vươn tay sờ soạng mặt đất, nền đất dưới chân cực kỳ cứng cáp. Ngẩng đầu lên, tôi thấy lão Phùng cầm theo cây đèn dầu mở cánh cửa trước mặt ra.

Tôi không ngờ hầm trữ đồ ăn còn có thể xây sửa thành một phòng một sảnh, sau đó cũng bước thấp bước cao đi qua cánh cửa kia.

Càng bất ngờ hơn khi tôi phát hiện phía sau cánh cửa lại là một căn hầm trữ đồ ăn giống hệt như vậy. Không chỉ tương tự nhau về diện tích và độ cao, mà đến cả cây đèn dầu cũng ở cùng một vị trí. Bên cạnh đèn có một người đang đứng, người nọ thấy chúng tôi tới cũng xách cây đèn dầu lên rồi mở ra một cánh cửa khác giống lão Phùng.

Lúc này tôi đã hơi e sợ rồi, ắt hẳn phải có mục đích đặc biệt nào đó mới có thể sửa lại hầm trữ đồ ăn thành ra thế này.

Tôi không biết điều gì đang chờ đợi chúng tôi nữa.

Sau khi đi vào một hầm trữ đồ khác, tôi đã hoàn toàn rơi vào hoang mang.

Hai cánh cửa trước, tôi vẫn có thể áng chừng được ở dưới này ứng với vị trí nào trong thôn. Nhưng khi nhìn thấy người thứ ba cầm cây đèn dầu mở cánh cửa thứ ba liên tiếp, tôi quyết định không nghĩ nữa, đi thẳng tới cuối đường luôn.

Lạ lùng thay, Bạch Khai lại im lặng suốt dọc đường, không giống như bị dọa sợ lắm. Tôi thấy y đi đằng trước ra vẻ đắc chí, dường như đang có ý đồ gì đó. Ngoại trừ lão Phùng còn có thêm hai người khác, bất đắc dĩ tôi cũng không thể mở miệng được, bèn chọt y mấy cái, định trao đổi bằng ánh mắt.

Tuy nhiên lúc vươn tay ra, tôi lại nhìn thấy lòng bàn tay Bạch Khai tựa như nắm chặt thứ gì đó. Nhân cơ hội người cầm cây đèn dầu không để ý, y liền lặng lẽ vứt nó xuống đất. Tôi vừa bước qua thứ đó vừa vội vàng quan sát, ánh sáng nơi đây vốn đã vô cùng yếu ớt, tôi chỉ biết thứ đó không lớn lắm, hình như cũng khá nhẹ.

Lúc đến hầm trữ đồ thứ tư, tôi đã không thể giấu nổi sự kinh ngạc nữa.

Những người này không hề giống thôn dân, à không, chắc chắn bọn họ không phải là thôn dân.

Tuy căn hầm nhìn có vẻ đơn giản, nhưng để xây được nó không phải chuyện dễ dàng. Với tình hình hiện tại có lẽ còn lâu mới đến điểm cuối, chẳng biết phía trước còn bao nhiêu hầm trữ đồ như vậy nữa.

Lần này tôi quyết tập trung chú ý để xem thử Bạch Khai đang giở trò gì. Cuối cùng tôi đã thấy rõ, hóa ra y đang lặng lẽ vứt những nút áo của mình xuống đất.

Ban đầu tôi còn lơ mơ khó hiểu, nhưng ngẫm lại thì chợt bừng tỉnh đại ngộ. Bạch Khai thật sự rất thông minh, hiện tại chúng tôi đang đi qua từng căn hầm một, tuy thoạt nhìn thì giống một đường thẳng đơn giản, nhưng ai biết được có thể chúng tôi đang ở giữa một mạng lưới ngầm khổng lồ nào đó. Lát nữa chẳng may xảy ra cơ sự gì, Bạch Khai sợ rằng chúng tôi sẽ lạc đường trong đây.

Tôi không nghĩ lo lắng của Bạch Khai là dư thừa, mẹ kiếp, có khi tinh thần của những người này đều bất ổn hết rồi. Nói thật, bây giờ cho dù chúng tôi ngang qua vô số căn hầm trữ đồ để tới được điểm cuối, sau đó lão Phùng đột nhiên cười ha hả nói rằng ổng muốn đánh mạt chược mà thiếu người nên mới mời ba chúng tôi đến, thì lúc đó tôi cũng chẳng cảm thấy quá ngạc nhiên nữa. Đối với một số người bất thường, bạn không thể nào dùng tư duy bình thường để hiểu được họ cả.

Quả nhiên đằng sau mỗi cánh cửa của hầm trữ đồ lại là nhiều cánh cửa khác.

Dọc đường, tôi không còn đếm số cửa mình đã qua nữa, người theo bên cạnh càng lúc càng đông. Cây đèn dầu tuy tù mù nhưng bù lại số lượng nhiều hơn, quanh cảnh bốn phía cũng nhờ đó mà rõ ràng hơn. Căn hầm nào cũng chỉ có mặt đất nhẵn nhụi và bức tường trơn láng, không biết nơi này được phết sơn hay bản thân lớp đất đã mang màu sắc như vậy. Những tia sáng le lói tỏa ra xung quanh như bị vách tường và mặt đất nuốt chửng trong bóng tối. Tôi bỗng nhớ đến trước kia Bạch Khai từng nói, yêu quái thành tinh hóa hình người sẽ cho thêm những nguyên liệu hấp thụ ánh sáng vào hang ổ của mình. Lẽ nào chẳng mấy chốc chúng tôi sẽ được diện kiến một con yêu quái tu luyện thành tinh? Có thể chính là củ nhân sâm vạn năm đó?

Bạch Khai mặc khá nhiều đồ của đám thi thể kia, chắc hẳn không lo thiếu nút áo. Song ngày càng qua nhiều hầm trữ đồ, nút áo đã sắp dùng hết, tôi bèn giật nút áo của mình xuống lặng lẽ đưa cho y. Bạch Khai không quay đầu lại mà chỉ khẽ giơ ngón cái lên like cho tôi.

Những căn hầm trước đều có người đứng đợi, dần dần chỉ còn lại cây đèn dầu chứ không thấy ai nữa.

Tôi không tính thời gian, ước chừng đi được 30-40 phút, cuối cùng lão Phùng cũng dừng lại trước một cánh cửa. Ông ta quay đầu nói, vất vả cho các vị rồi.

Bạch Khai cười đáp, không vất vả. Lão Phùng, mấy ông xây cả cái sân bay dưới lòng đất à? Chuyến bay thẳng từ hầm trữ đồ số 1 đến hầm trữ đồ số xx, lúc phục vụ hành khách, cô tiếp viên hàng không vùng Đông Bắc sẽ mở mồm hỏi: “Cưng muốn ăn gì hông?”

Bạch Khai chợt ngừng cười, nghiêm túc nói, mẹ nhà ông, ông nghĩ chúng tôi tới đây là để khách khí với ông đấy hả? Có quần què gì nói nhanh lên!

Lão Phùng không quan tâm đến Bạch Khai nữa mà quay sang nhìn tôi.

Chúng tôi cũng rất bất đắc dĩ, sếp Giang à, chúng tôi đã chờ cậu rất lâu, lâu hơn nhiều so với cậu nghĩ đấy.

Tôi sửng sốt, lão Phùng liền đẩy cửa ra nói, xin mời. Còn ông ta thì lui sang bên cạnh.

Ái chà, thì ra anh mới là khách vip. Bạch Khai nhường đường cho tôi rồi dặn, cẩn thận nhé Tiểu Khuyết, tối nay tôi và Tần Nhất Hằng sẽ tới đón anh tan học!

Tôi hít sâu một hơi, dù cực kỳ thèm thuốc lá nhưng vẫn phải nhịn xuống, lúc này tôi không muốn để lộ ra vẻ sợ sệt.

Khi ngang qua Tần Nhất Hằng, hắn khẽ vỗ vai tôi, không nói gì. Tôi gật đầu, mẹ kiếp ông đây không hèn như xưa nữa đâu, bảo ngu thì được, chứ quyết không hèn!

Bước chân qua cánh cửa, tôi cứ tưởng đây chính là căn hầm cuối nên ắt phải lớn hơn các căn khác. Ai ngờ nhìn lướt qua cũng chẳng cảm thấy nó có gì đặc biệt, kỳ quặc hơn, cả gian phòng trống không, thậm chí còn chẳng có cả đèn đầu.

Tôi quay đầu lại nhìn lão Phùng, chợt nhận ra cánh cửa đã được khẽ khàng đóng lại từ lúc nào.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 20: Trên mặt đất

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tình hình bây giờ cũng chẳng thể trông cậy vào người khác, tôi nhìn kỹ nơi đây thêm một lần nữa, phát hiện căn hầm trữ đồ này có sự khác biệt về ánh sáng.

Ở vị trí trung tâm của căn hầm, vài tia sáng le lói từ đỉnh chiếu xuống đất.

Tôi bước đến, quả nhiên trông thấy trên đỉnh có trổ một cánh cửa. Đó là loại cửa gỗ cũ kỹ, tuy nó đang được đóng lại nhưng các góc cạnh đã bị mài mòn theo thời gian, nhờ đó ánh sáng mới có thể lọt qua những kẽ hở ấy.

Căn hầm không cao lắm, song giơ tay lên cũng chẳng thể chạm tới nóc được.

Tôi bèn nhún người bật nhảy rồi vươn tay giữ lấy cánh cửa hòng mở nó ra, ánh sáng từ bên ngoài rọi thẳng vào mặt khiến tôi phải nhắm tịt mắt lại. Một lát sau, khi đã quen với ánh sáng, tôi mới đưa mắt quan sát quang cảnh bên ngoài. Mặc dù không rõ về vị trí chính xác của mình, nhưng bầu trời trong vắt nơi rừng núi Đông Bắc thì không thể lẫn vào đâu được, ít nhất nó khiến tôi tin rằng mình chỉ đang loanh quanh ở khu vực thôn xóm này thôi.

Tuy nhiên không có cái thang nào để trèo lên, nếu muốn ra khỏi căn hầm thì rất phiền phức.

Sức bật của tôi khá làng nhàng, mà thể lực của tôi cũng bình thường nốt. Nhìn quanh một vòng, đến cả một chỗ để mượn lực cũng chẳng có. Nhất thời tôi lâm vào thế bí.

Cuối cùng tôi chỉ đành dùng biện pháp đơn giản và khả thi nhất, đó chính là cố sức nhảy bật lên giữ lấy mép cửa, sau đó dựa vào sức lực từ hai cánh tay, dùng tư thế như đang hít xà, thò đầu ra bên ngoài.

Trèo ra khỏi hầm, tôi mệt đến chết đi sống lại. Quần áo trên người vốn dày nặng, sau lưng tôi đã mướt mồ hôi.

Ngoài trời vẫn đổ tuyết lớn, không hề bắt gặp bóng dáng của bất cứ người nào, thậm chí cả tiếng gió thổi cũng chẳng nghe thấy. Mọi thứ chìm vào tĩnh lặng đến đáng sợ.

Tôi ngẩng đầu nhìn, cách đó không xa là một căn nhà hai tầng được xây theo phong cách của thập niên 60-70 ở thế kỷ trước. Tôi nhớ ngày mình còn nhỏ, nhà của bà ngoại tôi cũng tương tự thế này. Mặt ngoài trông như biệt thự, thật ra không gian bên trong khá chật chội. Hơn nữa một tòa nhà không chỉ có một hộ gia đình sinh sống, thành thử đã chật lại còn chật hơn, thậm chí phòng bếp và phòng vệ sinh cũng phải dùng chung.

Tòa nhà kia đã bị bỏ hoang từ lâu, thoạt trông khá mục nát. Cửa sổ đã mất lớp kính, còn chẳng có cả lớp nhựa dày để bọc tạm. E rằng đây chính là nguyên do lão Phùng muốn tôi đến, vì vậy tôi phủi hết tuyết trên người rồi đi tới gần căn nhà.

Không biết tôi đã gặp bao nhiêu căn nhà rồi, nhà ma nhà quỷ gì cũng có, đương nhiên căn nhà này chẳng thể dọa tôi được. Ngược lại, nó mang đến cảm giác thân thương như nhà của bà ngoại tôi trong ký ức.

Dường như trước nhà từng có một khoảnh sân vườn, nhưng vì hoang tàn một thời gian dài nên chỉ sót lại mỗi bức tường đổ nát. Tôi lấy làm lạ, gạch xây tường không có dấu hiệu bị ăn xén ăn bớt nguyên vật liệu, cho dù gió vùng Đông Bắc mạnh đến đâu chăng nữa thì cũng không thể phá nát cả bức tường như thế này được? Nếu xảy ra động đất, đáng lẽ tòa nhà cũng không còn nguyên vẹn nữa rồi.

Bước qua sân vườn phủ đầy tuyết, tôi thấy cửa nhà đang đóng lại. Tôi gõ hai tiếng rồi mới đẩy vào, cánh cửa liền vang lên âm thanh kẽo kẹt quen thuộc, lung lay như sắp bung ra.

Nhờ ánh sáng tự nhiên bên ngoài mà trong nhà không tối lắm, tôi nhìn lướt qua, đồ gia dụng vẫn còn đó nhưng đều đã bị hư hỏng và rách nát. Ngoại trừ tro bụi bám dưới sàn, có khá nhiều lá cây và cành khô vương vãi, hình như bị gió cuốn vào.

Tôi giậm chân mấy cái, tiếng vang trong nhà rất rõ ràng, trên nóc lại có bụi rơi xuống. Tôi chỉ sợ mình làm sụp nhà nên đành cẩn thận hết sức có thể.

Vào sâu bên trong mới biết tuy mặt ngoài căn nhà giống nhà bà ngoại tôi nhưng bên trong lại khác hẳn. Không gian trong này vô cùng rộng rãi, xét về bố cục, có vẻ chỉ có một hộ gia đình sinh sống. Ở thời đại đó, có một ngôi nhà khang trang như vậy ắt hẳn không phải là người bình thường. Tuy nhiên tôi

vẫn thấy khó hiểu, nếu đã là người không tầm thường thì cần gì phải dọn nhà đến cái chốn vắng dấu chân người thế này? Hiện tại trong thôn cũng chỉ có hơn hai mươi nhân mạng, vậy thì những thập niên trước ở đây là bãi đất hoang cũng nên. Làm sao họ có thể sống ở nơi này?

Sau khi dạo một vòng, tôi không tìm được bất cứ một đồ vật nào chứa đựng manh mối. Tuy nhiên có rất nhiều dấu chân của dã thú, điều này khiến tôi lấy làm lo lắng.

Dù không tìm được đồ vật gì đặc biệt nhưng vẫn có vài thu hoạch. Ít nhất tôi có thể biết được người nhà này rời đi khá ung dung và thong thả, đồ đạc đều mang theo hết, ngay cả một món trang trí cũng chẳng dư lại.

Bỗng nhiên tôi nhận ra có lẽ suy đoán của mình đã sai lầm, nếu tất cả đồ đạc đều biến mất sạch sẽ, liệu có phải người nhà này cũng đã bị xử lý gọn giống như vậy không?

Tôi chần chừ một lát rồi cũng lên tầng hai, tiếng chân giẫm lên cầu thang kêu răng rắc không khác gì trong phim kinh dị. Cầu thang được làm từ gỗ, đã sắp sập xuống đến nơi. Mỗi bước tôi đi hết sức cẩn thận, càng lên cao trái tim tôi cũng vọt lên tận cổ họng, bởi vì cứ thêm một bậc thì tỷ lệ thương tích khi ngã xuống cũng tăng theo. May mà tôi vẫn bình yên lên được tầng hai. Nhìn quanh, trên này có vài căn phòng, tôi bèn vào căn phòng cách mình gần nhất.

Khung cảnh ở đây làm tôi vô cùng bất ngờ, căn phòng mà tôi đang đứng là phòng ngủ. Khác với dưới lầu, trong phòng vẫn còn dư lại một số đồ đạc, bao gồm đồng hồ báo thức kiểu cũ, điện thoại di động kiểu cũ, thậm chí có cả ly uống nước, hộp đựng cơm bằng nhôm. Chẳng qua trên đồ vật không có in gì cả, điều này khiến tôi thấy hơi thất vọng. Vào thời ấy, đồ dùng sinh hoạt thường không do tự mình sắm sửa mà được đơn vị công tác phát cho, vì vậy ở trên đó sẽ viết tên của đơn vị. Mới nãy tôi cứ ngỡ mình đã tìm được manh mối rồi chứ.

Sau khi đưa mắt quan sát khắp phòng, tôi cũng không thấy đồ đạc nào khác nữa. Tôi xốc tấm thảm trên giường lên, vẫn chẳng có gì.

Thế là tôi bèn đi đến căn phòng thứ hai.

Bên cạnh căn phòng vừa rồi cũng là một phòng ngủ khác. Bố cục của nó gần giống nhau, song đồ đạc trong này lại ít hơn, chỉ có hai cây bút chì đã mòn hết. Trên giường không trải thảm. Tôi nhìn một chốc rồi lại quay ra.

Phòng thứ ba lớn hơn một chút, trông cách sắp xếp của nó có vẻ là phòng làm việc, nhưng thoạt nhìn cũng khá giống phòng trà.

Một bên phòng đặt giá sách rất lớn nhưng trống rỗng, đến cả một tờ giấy cũng chẳng có. Tuy nhiên ở vị trí gần cửa sổ có một tấm thảm lông dê bị cuộn lại. Tôi bèn trải nó ra, bụi bặm lập tức bay tứ tung khiến tôi ho khan mấy tiếng. Trong thảm không có thứ gì, nhưng trên đó đọng lại từng mảng cáu bẩn, tôi có trực giác đây là vết máu, song cũng chẳng thể đoán biết được. Nếu là thật, vậy thì có thể trong căn phòng này đã từng có người chết. Mặc dù căn phòng rộng rãi thoải mái nhưng không hề lưu lại bất cứ thứ gì. Tôi không muốn nán lại đây thêm nữa, bèn đi xem xét gian phòng cuối cùng.

Lúc bước vào, tôi đã không khỏi sửng sốt. Chẳng biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, tôi bỗng cảm thấy căn phòng này cực kỳ quen thuộc.

Dường như chỉ mỗi bố cục phòng này bị hủy hoại, tất cả đồ gia dụng đều chất chồng sang một bên, không gian trống còn lại rất lớn. Phía bên kia phòng là một chiếc tủ sắt, ổ khóa đã bị mở ra.

Tôi chưa vội đi xem tủ sắt, chỉ quan sát đống đồ đạc kia trước, cũng toàn là ghế tựa, sô pha, ngoài ra còn có một cái bàn. Tôi không tìm thấy thứ gì khác, bèn quay sang định mở tủ sắt ra coi.

Bỗng nhiên tôi quay phắt đầu lại, bởi tôi đã nhận ra vì sao mình lại cảm thấy nơi này quen mắt, mẹ kiếp, tôi từng thấy nó trong giấc mộng rồi.

Lần đó, tôi đã nhìn thấy một người ngồi vẽ chiếc quan tài khổng lồ ở trong chính căn phòng này!

Chết tiệt, tòa nhà này thật sự tồn tại!

Lông tơ trên người dựng đứng hết lên, tôi chắc chắn căn nhà này có liên quan tới Âm Hà!

Nếu vậy thì kể cả lão Phùng và thôn dân ở đây đều không thể thoát khỏi can hệ!

Quả nhiên chúng tôi đã tới đúng nơi, nhưng vì sao lão Phùng lại muốn một mình tôi đến đây?

Nghĩ hoài nghĩ mãi mà cũng không hiểu, tôi đành kéo cửa tủ sắt ra. Chiếc tủ được làm rất thô thiển, nhiều chỗ mối hàn còn không được mạ lại, gỉ sét bám cứng.

Sau khi mở ra mới thấy bên trong có khá nhiều đồ lộn xộn. Tôi không thể nhìn hết được, đành lôi từng thứ một ra quan sát.

Tôi sửng sốt, không biết tác dụng chính của cái tủ sắt này là gì, nếu bảo là đựng đồ linh tinh thì trong đó có cả một đoạn dây giày cũ, còn nếu dùng để vứt rác thì tôi lại tìm được mấy tờ tiền nhân dân tệ ngày xưa. Tôi càng xem thì càng phát hiện ra nhiều thứ bất ngờ. Không chỉ có mấy tờ tiền bản cũ, thậm chí có cả tờ 100 nhân dân tệ đang lưu hành trên thị trường.

Tôi nhét tiền vào trong túi, ánh mắt lại vô tình bắt gặp một tấm danh thiếp.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 21: Đồ đạc trong tủ sắt

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Mấy năm gần đây, không chỉ nhận được vô số danh thiếp từ người khác, mà kể cả chính bản thân tôi cũng đã đổi nhiều mẫu danh thiếp khác nhau. Đáng lý tôi sẽ không chú ý đến thứ này mới phải, nhưng dường như tòa nhà khiến tôi có cảm giác bất an, từ ánh nhìn đầu tiên tôi đã thấy tấm danh thiếp này vô cùng quen mắt.

Phủi bớt bụi bặm bám trên đó đi, đập vào mắt tôi là ba chữ, Giang Nhị Hằng.

Tôi hít sâu một hơi, tấm danh thiếp này thực đúng là của tôi.

Lúc trước tôi và Tần Nhất Hằng từng cải trang rồi trà trộn vào tập đoàn Hoành Đạt, sau đó đã đưa cho nhân viên tập đoàn tấm danh thiếp kia. Khi ấy chúng tôi còn in khá nhiều, chẳng qua cũng quên luôn mình tiện tay vứt ở đâu rồi. Không ngờ nó lại có thể xuất hiện ở chốn này.

Tôi nghĩ nát óc mà vẫn không hiểu, lẽ nào căn nhà này là của tập đoàn Hoành Đạt? Hay trước kia người sống ở đây là nhân viên của tập đoàn đó?

Mẹ kiếp, hoàn toàn không có manh mối.

Tôi đành phải tiếp tục lục tìm trong tủ sắt. Thông thường những tấm danh thiếp sẽ được để chung một chỗ, nếu có danh thiếp của tôi, chắc hẳn cũng sẽ có của người khác. Từ đó tôi có thể phân tích thân phận trên danh thiếp rồi cho ra kết luận.

Chẳng mấy chốc đồ đạc trong tủ sắt đã vơi dần, xung quanh tôi chất chồng một đống lộn xộn.

Tuy không tìm được thêm một tấm danh thiếp nào khác, nhưng tôi lại phát hiện khá nhiều thứ kỳ quặc hơn.

Tôi kiểm kê lại một lần, sau đó vứt những thứ được xác định là vô dụng sang bên cạnh, còn lại đều xếp ra sàn nhà.

Cạnh tôi là một bộ Âu phục, trên cổ áo không có nhãn hiệu, nút áo cũng chẳng in logo, không rõ là của hãng nào, nhưng từ chất liệu vải có thể thấy được nó không hề tầm thường, vì để trong tủ quá lâu mà giờ đã nhăn nhúm, đôi chỗ phai màu, chẳng biết có phải do lên mốc hay không.

Phàm là Âu phục sang trọng đều được cắt may riêng cho vừa người. Tôi bèn mặc thử, đoán rằng chủ nhân của bộ đồ to cao hơn tôi, bởi khi tôi mang vào vẫn hơi rộng. Tôi thuận tay sờ vào túi áo, trong đó trống rỗng. Xong xuôi tôi lại cởi bộ vest ra.

Món đồ thứ hai là một con dao ăn đồ Tây. Vốn dĩ tôi không định quan tâm đến nó, nhưng lại đột nhiên phát hiện con dao này được làm từ bạc. Người có thể sử dụng bộ dao nĩa xa hoa như vậy không phú thì quý, cho nên tôi mới thêm nó vào manh mối. Con dao đã bị cong, hơn nữa chẳng còn lấp lánh ánh bạc, thoạt nhìn như một mớ sắt vụn rẻ tiền.

Tiếp theo là những tờ tiền giấy, nhưng không phải là cùng một bản. Tôi tỉ mỉ lật xem, thấy trên đó không có chữ viết bèn nhét vào túi rồi mới quan sát đồ vật thứ tư.

Món đồ lần này khá đặc biệt, đó là một xấp bì thư. Đếm sơ qua có khoảng mười mấy hai mươi cái, phía trên không có chữ viết, chẳng biết là ai gửi cho ai. Trước khi mở ra, tôi đều dùng tay niết qua một lần, bên trong hình như không bỏ thư hay bỏ tiền, tôi đành mở ra coi. Ai ngờ bì thư nào cũng đựng một nắm tóc, hoặc nhiều hoặc ít, chất tóc hoặc xơ hoặc mềm, hiển nhiên không phải là của cùng một người.

Tôi càng tỏ ra kỳ quái, mẹ nó, nơi này vốn là cơ sở nhân bản à? Không lẽ để lại mẫu tóc của con người nhằm làm thí nghiệm?

Một mình tôi chẳng thể nghĩ thông được, định bụng mang nó về cho Tần Nhất Hằng xem, vì vậy tôi liền đóng lại rồi cất vào trong ngực.

Những đồ vật sau đó tôi không còn tâm trạng để xem xét cẩn thận nữa, bởi vì chẳng có cái nào ra hồn cả. Tôi khá thất vọng. Có thể phân chia đồ đạc vào các loại: quần áo, đồ dùng hằng ngày, tiền. Tôi càng thêm chắc mẩm mấy thứ này bị người ta vứt lung tung vào tủ sắt lúc vội vã bỏ đi, nếu không sẽ chẳng đến mức hỗn loạn như thế.

Tốn khá nhiều thời gian mới lục hết tủ sắt. Căn nhà không có cửa sổ nên cũng chẳng lạnh lắm, tôi ngồi bệt dưới đất nghỉ

ngơi, bỗng nhiên giật mình bởi chợt nghĩ đến một vấn đề. Nãy giờ tôi cứ đinh ninh rằng đồ đạc trong tủ là do chủ nhân căn nhà để lại, liệu có thể nào phương hướng suy luận của tôi đã sai ngay từ đầu không? Nhất định trước khi tôi đến đây đã từng có người khác tới rồi, có thể những thứ quan trọng đã bị lấy đi mất? Chỉ còn lại vài đồ vô dụng bị bỏ xó trong tủ sắt chờ tiêu hủy, nhưng vì không kịp nên mới thành ra như thế này?

Nếu vậy, e rằng huyền cơ của căn nhà cũng chẳng nằm ở đây.

Tôi đứng dậy định đi dò xét quanh ngôi nhà một lần nữa. Lúc bước tới đại sảnh dưới lầu, tôi chợt nghe thấy động tĩnh quái dị bên ngoài cánh cửa.

Ban đầu tôi còn tưởng là gió rít, dỏng tai lắng nghe lại thấy không giống. Ngược lại, âm thanh ấy như có người hoặc dã thú nào đó đang hít thở thật mạnh ngay sát cánh cửa.

Tôi lập tức cứng đờ cả người, lát sau vẫn nghe tiếng hít thở ở nguyên chỗ cũ, tôi mới rón rén bước tới gần cửa.

Trong núi sâu rừng già ắt có dã thú, chỉ cần tao ngộ, tôi đã tưởng tượng ra số phận mình sẽ gặp kết cục bi thảm như thế nào, ăn không hết thì bị tha về. Trong tầm tay cũng chẳng có gì để bảo vệ bản thân, nên dù tôi cực kỳ tò mò về thứ ở ngoài cửa nhưng cũng không dám ra mở.

Một lát sau, tiếng hít thở biến mất, một giọng nói truyền đến, Tiểu Khuyết, phải đi thôi.

Hóa ra là Bạch Khai. Bấy giờ tôi mới dám he hé cửa, quả nhiên bắt gặp nửa khuôn mặt của y.

Đệch mợ, anh thiếu oxi lắm hả? Tôi bèn mở cửa ra để Bạch Khai vào nhà phân tích tình hình cho mình. Ai dè mới thoáng nhìn qua, tôi đã vội đóng sập cánh cửa vừa mở được một nửa. Cửa không có khóa, tôi đành lấy thân chặn cửa, bởi ngay trong khoảnh khắc ban nãy, tôi đột nhiên phát hiện trên người Bạch Khai là chiếc áo khoác da thường ngày y hay mặc.

Tôi không hề thấy y mang theo cái áo đó đến Mạc Hà! Mẹ kiếp, cho dù cưỡi cân đẩu vân bay về lấy thì cũng chẳng thể nào nhanh như vậy được! Rốt cuộc người bên ngoài là ai?

Suy nghĩ lướt nhanh trong đầu tôi, có thể tôi đã nhìn nhầm thì sao?

Đúng lúc ấy, giọng nói của Bạch Khai lại vang lên từ bên cửa sổ, Tiểu Khuyết, đi mau!

Cả người tôi lập tức mềm nhũn.

Chặn cửa cái beep! Đến cửa sổ cũng mất mẹ nó lớp kính rồi, phòng bị làm gì nữa!

Bạch Khai không tiến vào, chỉ vẫy tay với tôi từ bên ngoài cửa sổ.

Tôi nói, đây chắc chắn là thủ thuật che mắt của mày! Đừng giả vờ tỏ ra thân thiết với ông. Mày làm sao chứng minh được mày là Bạch Khai hả?

Bạch Khai đập cái bộp lên khung cửa, đệch mợ, tôi tới cứu anh đấy. Trễ thêm tí nữa anh khỏi ra được thì đừng trách ông đây!

Tôi nghe giọng điệu của y đúng là Bạch Khai hàng thật giá thật, theo lý thuyết rất khó có ai giả bộ được dáng vẻ mỏ hỗn thiếu đòn của y được.

Căn nhà này đã trăm ngàn chỗ hở, nán lại bên trong cũng vô tích sự, tôi bèn mở cửa định bước ra ngoài. Mới đi một bước, tôi ngây ngẩn tại chỗ. Lần này không phải là do Bạch Khai bất thường, mà là tôi có cảm giác ở phía sau có một thế lực vô hình nào đó đang tóm chặt lấy bả vai của mình.

Tôi thử lại lần nữa, vẫn là cảm giác ấy.

Như vậy tôi không thể xoay người nhìn ra sau được, chỉ đành cố sức liếc qua khóe mắt, nhưng không thấy gì cả.

Bạch Khai thấy tôi đứng bất động, vội thúc giục, mẹ nó nhanh lên! Anh còn chờ tôi chụp cho anh tấm ảnh lưu niệm nữa hả?

Tôi nói mình không cử động được!

Bạch Khai nhíu mày hỏi tôi, có phải anh cầm theo đồ trong nhà đúng không, lấy ra hết đi, không thể mang bất cứ thứ gì trong căn nhà này đi được! Nhanh lên!

Tôi nghe vậy, sực nhớ đến mấy tờ tiền và xấp bì thư cất trong ngực. Bì thư thì cũng chẳng có gì đáng nói, còn tiền không nhiều lắm, nhưng đã vào túi mình mà lại lấy ra thì lòng cũng khó chịu.

Tuy nhiên tôi chẳng còn thời gian để chần chừ nữa, lập tức lôi hết ra rồi ném về sau. Quả nhiên sức lực trên vai tôi liền biến mất.

Bạch Khai kéo tôi đi về phía căn hầm trữ đồ.

Tôi hỏi, căn nhà này là sao? Anh lấy quần áo từ đâu ra thế?

Bạch Khai xua tay ý bảo về trước rồi nói, sau đó y lùi ra sau, vươn tay đẩy tôi một cái. Hai chúng tôi đang đứng bên cạnh hầm trữ đồ ăn, nhờ y đẩy mà cả người tôi lảo đảo ngã lộn đầu xuống.

Tôi chửi thầm, mẹ kiếp y muốn giết tôi hả! Căn hầm này ít nhất cũng cao ba mét, ngã xuống đất là chết thẳng cẳng!

Không ngờ tôi vẫn có thể hơi điều chỉnh tư thế giữa không trung để cho bả vai tiếp đất. Song lúc ngã xuống tôi lại không cảm nhận được đau đớn, hoặc cũng có thể là do đau quá dẫn tới cơ thể sản sinh ý thức tự bảo vệ. Trước mắt tôi tối sầm rồi lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Khi mở mắt ra, khung cảnh xung quanh mơ hồ.

Tôi thấy Bạch Khai đang ngồi xổm bên mình, quần áo của y đã trở lại giống lúc mặc vào rừng. Thấy tôi tỉnh, y vỗ mặt tôi rồi tặng tôi vài bãi nước bọt. Tôi nhìn quanh, vẫn là căn hầm trữ đồ đó, Tần Nhất Hằng và lão Phùng đang đứng nhìn tôi.

Cổ họng tôi ngứa ngáy, muốn cất lời lại ho khan mấy tiếng, sau khi uống miếng nước mới thấy đỡ hơn. Tôi miễn cưỡng nói, mẹ kiếp Bạch Khai, anh mưu đồ giết tôi hả? Anh xem thử từ trên đó rơi xuống cao cỡ nào!

Tôi ngẩng đầu, bỗng chốc ngây ngẩn cả người. Trên nóc hầm trữ đồ ăn vốn dĩ chẳng hề có cửa.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 22: Lời kể của lão Phùng

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Mọi người đều im lặng sau khi nghe tôi nói, điều đó lại càng khiến tôi cảm thấy lúng túng.

Tôi toan ngồi dậy, nhưng không biết từ khi nào hai chân đã bị trói cứng lại. Nãy giờ mặc quần dày quá nên tôi chưa phát hiện ra, lúc này định cử động mới cảm nhận được dây trói trên chân.

Tôi càng tỏ ra kỳ quái, thấy ánh mắt Bạch Khai cũng đầy vẻ hung tợn.

Mẹ kiếp, bọn họ định nướng tôi như nướng heo sữa hả?

Tần Nhất Hằng thấy tôi nằm bẹp dưới đất như con nhộng, bấy giờ hắn mới nhớ tới chuyện cởi trói cho tôi. Lúc hắn ngồi xuống, tôi mới thấy cả hai tay hắn đen như mực, không rõ dính phải thứ gì.

Khi ngồi dậy lau miệng, tôi mới biết không chỉ hắn mà kể cả tay tôi cũng đen thùi lùi, trông như vừa bị khói hun. Tình trạng thế này chỉ xuất hiện trong các vụ hỏa hoạn, chẳng lẽ vừa rồi hầm trữ đồ bốc cháy nên bọn họ mới cứu tôi đến đây? Tôi nhìn xung quanh, ở góc hầm có một tủ sắt to giống hệt cái mà tôi đã thấy trong căn nhà kia.

Tiểu Khuyết, anh đừng nhúc nhích. Từ từ, bình tĩnh, hiện giờ anh rất dễ ngất xỉu. Bạch Khai gọi tôi, song tôi không đáp lại, bởi tôi đã bị cái tủ sắt hấp dẫn toàn bộ sự chú ý.

Bước đến gần mới biết cái tủ sắt này vẫn có điểm khác với cái kia. Mặc dù kiểu dáng giống nhau nhưng tủ sắt rất bẩn, cả trong lẫn ngoài đều đen thui. Tôi giơ tay quẹt thử, bàn tay liền dính đầy tro đen.

Tôi hỏi, cái tủ này để làm gì? Mấy người đốt lửa từ đây sao?

Tôi đưa mắt nhìn phía dưới tủ, một cái bếp lửa rất lớn được xây dưới đất. Bên cạnh còn có một ống dẫn khói thô to nối thẳng lên nóc, thoạt nhìn cũng chẳng biết lớn chừng nào, vì nó được làm phẳng với mặt đất nên mới đầu tôi cũng chưa để ý.

Thảo nào hầm trữ đồ ăn lại ấm áp như vậy, thì ra là có thiết bị sưởi ấm.

Tôi lại nhìn sang bên cạnh, quả nhiên ở một góc khác chất khá nhiều củi gỗ phế vụn. Sở dĩ nói vậy là vì nó rất phổ biến ở nông thôn, không phải do chặt cây lấy gỗ, mà là từ các đồ gỗ, nội thất gỗ bỏ đi, sau đó gỗ này đem ra làm củi đốt để tránh lãng phí.

Tôi tiện tay cầm lấy một thanh gỗ, định tìm Bạch Khai để báo thù.

Tuy nhiên tôi khựng lại ngay lập tức, bởi tôi bỗng phát hiện thanh gỗ trong tay khá đặc biệt. Hầm trữ đồ quá tối, tôi lại sốt ruột muốn xác nhận lại điểm đặc biệt của nó, bèn gọi Bạch Khai ném bật lửa sang đây.

Bạch Khai trêu tôi, Tiểu Khuyết à, nghĩ thoáng ra, đừng tự thiêu nhé! Nói vậy nhưng y vẫn đưa bật lửa cho tôi.

Tôi đánh bật lửa soi sáng, chợt giật mình, vội ngồi xổm xuống xác nhận những thanh gỗ khác, đoạn ngây ngẩn cả người.

Đống gỗ này là từ tủ quần áo kia!

Tủ quần áo liên quan đến Âm Hà!

Mẹ kiếp, tôi không rõ nó đáng giá hay không, nhưng trước kia Tần Nhất Hằng đã chạy khắp Trung Quốc để tìm nó. Chẳng lẽ ở thôn này tủ quần áo bị coi như phế phẩm sao?

Mẹ kiếp, rốt cuộc trong thôn còn bao nhiêu tủ quần áo như vậy nữa?

Tôi quay đầu nhìn Tần Nhất Hằng, hiển nhiên hắn đã biết, chỉ lặng lẽ gật đầu với tôi.

Lão Phùng ngồi xuống ngẩng đầu nói, sếp Giang à, bây giờ chúng tôi cần cậu nói cho chúng tôi biết cậu đã thấy gì?

Tôi không rõ ông ta có từng học tâm lý học hay chưa, nhận ra trước đây ông ta chỉ giả vờ tỏ ra ngây ngốc thì lòng tôi lại vô cùng khó chịu. Nghe lão Phùng hỏi vậy, cảm giác bực bội phai đi ít nhiều. Tôi lại nhìn Tần Nhất Hằng, có lẽ hắn cũng đang chờ tôi kể. Vì vậy tôi bèn châm điếu thuốc, thuật lại tất cả sự

tình vừa nãy, cuối cùng vẫn không quên tố cáo hành vi ác độc của Bạch Khai.

Bạch Khai cười nói, Tiểu Khuyết, anh vốn không sao cả, bởi người anh nhìn thấy không phải là tôi, đó chỉ là dáng vẻ của tôi trong lòng anh. Anh có rất nhiều cách để thoát ra, tôi không biết bình thường mình để lại ấn tượng cho anh như thế nào, tóm lại anh thấy tôi đẩy anh ngã xuống, đó chỉ là suy nghĩ của anh thôi. Anh nhìn xem, nước là tôi rót cho anh, quần áo trên đất cũng là do tôi trải cho anh đấy.

Bạch Khai nói gì cũng không lọt tai tôi, trong đầu tôi bây giờ chỉ quanh quẩn mỗi một chuyện.

Hóa ra những gì tôi thấy không phải là sự thật?

Tôi nói, không đúng. Trước đó ba chúng ta ở cạnh nhau, sao chỉ có mình tôi đến được cái chỗ bí ẩn kia, còn hai người lại ở đây chơi với lửa! Vả lại hiện giờ chúng ta đang ở hầm trữ đồ nào thế? Cách căn hầm cũ có xa không? Tôi không tin, tôi phải đi xem mới được.

Bạch Khai ngăn tôi lại, đừng nhúc nhích, nghỉ ngơi đi, vốn chẳng có hầm trữ đồ ăn nào khác cả. Tất cả đều là do anh tưởng tượng ra thôi. Từ đầu đến cuối chúng ta vẫn luôn ở đây, không tin thì anh nhìn đi, cái thang bắc xuống còn đó kìa!

Tôi ngó theo hướng Bạch Khai chỉ, quả nhiên bắt gặp cái thang dẫn xuống hầm.

Đúng lúc ấy Tần Nhất Hằng chợt lên tiếng, Giang Thước, lát nữa tôi sẽ giải thích cho anh. Hiện tại tôi chỉ muốn anh suy nghĩ cẩn thận, xem có bỏ sót chỗ nào hay không?

Tôi rà lại toàn bộ ký ức trong đầu, kỳ thực thời gian nán lại trong đó không lâu lắm, nói chung không thể sót chuyện gì cả. Bỗng tôi nhớ đến tấm danh thiếp kia, bèn hỏi Tần Nhất Hằng, cậu có từng tới đó bao giờ chưa? Ai đã mang danh thiếp đến? Chẳng lẽ cũng là do não tôi hư cấu ra? Mẹ nó, chuyện từ thời xưa lắc rồi, mắc gì tôi lại nhớ tới?

Tần Nhất Hằng khẽ lắc đầu, lão Phùng, ông giải thích cho sếp Giang đi.

Lão Phùng liền quay người ngồi xuống đất, sau đó nói với tôi, sếp Giang à, chúng tôi cũng rất bất đắc dĩ! Người trong thôn đang chết dần rồi, nơi này đã mấy chục năm không có thêm nhân số. Nhà nào cũng tuyệt hậu! Đã không thể sinh đẻ được thì thôi, kể cả những đứa trẻ ra đời cũng lần lượt chết yểu.

Hơn nữa thôn chúng tôi chẳng thể dọn đi hết, một khi dọn đi, e rằng đến cả người lớn cũng không sống nổi.

Dường như lão Phùng đang nói thật, nhưng ông ta đã từng lừa tôi một lần, ai biết lần này ông có tiếp tục giả bộ đáng thương hay không.

Tôi hỏi, ông nói rõ ràng hơn đi. Lý do vì sao? Chỗ này có chất phóng xạ hay bị ô nhiễm?

Lão Phùng lắc đầu rồi chỉ về phía cái tủ sắt.

Mọi chuyện bắt nguồn từ cái tủ này. Khi ấy tôi trạc tuổi ba người, người ta đồn nhà nước định khai thác dầu mỏ ở đây, có thể tuyển công nhân từ trong thôn. Người trẻ các cậu làm sao hiểu được, vào thời đó ở địa phương chúng tôi, có thể trở thành công nhân của đất nước là một chuyện vô cùng đáng tự hào. Tất cả trai tráng trong thôn đồng lứa với tôi đều cực kỳ hào hứng, chẳng ai muốn dành cả đời ở nơi núi rừng này cả, một khi làm công nhân dầu khí, tương lai được đặt chân đến thành phố cũng không còn xa xôi.

Tuy nhiên người trong thôn ngóng đỏ mắt vẫn không thấy tin tức. Nửa năm trôi qua, cuối cùng cũng có vài nghiên cứu viên tới từ thủ đô. Bọn họ dạo một vòng quanh thôn, sau đó ở lại nhà tôi hết nửa tháng. Ba ngày trước khi rời đi, họ bố trí cho trai tráng trong thôn đào căn hầm này, bảo là muốn khảo sát tính chủ động của mọi người. Lúc ấy chẳng ai nghĩ nhiều, đều tăng ca làm thêm giờ, nửa ngày đã đào xong. Nhóm nghiên cứu viên đi kiểm tra rồi nói rằng sẽ về thành phố báo cáo. Thôn dân còn nhiệt tình tiễn họ đến tận cửa thôn, đến giờ ấn tượng vẫn còn khắc sâu trong lòng tôi, trong số các nghiên cứu viên có một người rất ít nói, chưa bao giờ cười. Nhưng vào hôm đó, anh ta bỗng nhiên quay đầu mỉm cười với mọi người, mỗi lần nhớ tới vẫn khiến tôi lạnh cả sống lưng.

Sau đó người trong thôn lại chờ đến dài cổ, nửa tháng sau, rốt cuộc bọn họ cũng trở lại.

Lần này chỉ có ba nghiên cứu viên cùng với một số máy móc được bọc kín bằng vải bố, không ai biết là gì cả. Một người trong thôn tò mò, bèn âm thầm xốc lên mới biết đó là tủ quần áo.

Lão Phùng chỉ đống củi gỗ rồi lại chỉ vào tủ sắt, nói tiếp, ngoài ra còn có cái tủ này và cái bếp lửa kia nữa.

Ba nghiên cứu viên chỉ huy trai tráng trong thôn sắp xếp tủ sắt và bếp lửa, cuối cùng mới nói với trưởng thôn, vì thời gian phê

duyệt khá lâu nên sắp tới chưa thể khai thác dầu được, nhưng sẽ có nhiều nghiên cứu viên thường xuyên tới đây để thu thập số liệu. Đến lúc đó chúng tôi phải đưa họ đi xem tủ sắt và tủ gỗ này. Tất cả phải nghe theo sự chỉ huy của họ.

Trưởng thôn không thể nói thêm điều gì, bởi họ bảo danh sách công nhân có hạn, mỏ dầu nằm dưới sự quản lý của quân đội, yêu cầu sự phục tùng cao. Nếu ai không nghe theo mệnh lệnh sẽ loại khỏi danh sách ngay, vì vậy chẳng ai dám trái lời, thậm chí cũng không có gan hỏi thử xem cái tủ sắt dùng để làm gì.

Quả nhiên y lời ba nghiên cứu viên nọ, một tuần sau lại có thêm một người tới. Lúc ấy người kia vô cùng yếu ớt, trên người mang theo cả thương tích. Anh ta gặp trưởng thôn rồi tức khắc xuống hầm ngay, thậm chí còn không cho chúng tôi bôi thuốc. Sau đó anh ta chỉ huy người trong thôn chẻ một cái tủ quần áo ra, dùng gỗ đó để đốt bếp lửa. Cuối cùng anh ta bảo mọi người ra ngoài hết, một mình ở dưới hầm rất lâu.

Sau khi anh ta rời đi, người trong thôn mới vào xem xét, phát hiện không chỉ có củi gỗ, dường như người nọ còn thiêu thứ gì đó trong tủ sắt nữa, nhưng là gì thì không ai biết được.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 23: Nghiên cứu viên

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Các cậu cứ cười nhạo đi, thời đó ở địa phương lạc hậu này làm gì được mấy ai có văn hóa? Khi ấy thanh niên chúng tôi đều cho rằng đây là công nghệ cao mà các nghiên cứu viên dùng để khảo sát mỏ dầu. Chẳng ai nghi ngờ cả. Nghiên cứu viên kia chỉ ở lại thôn một thời gian ngắn rồi mặt hầm hầm quay trở về. Trông anh ta có vẻ đang kìm nén tức giận, ngoại trừ trưởng thôn can đảm nịnh nọt vài câu thì không ai dám hó hé gì hết.

Bây giờ nhớ lại mới thấy hối hận xanh ruột, nếu anh ta không bỏ đi, có lẽ nơi này còn cứu vãn được.

Từ sau khi nghiên cứu viên nọ rời đi, trong thôn bắt đầu xảy ra chuyện xui rủi. Đầu tiên là bà vợ nhà họ Vương bị khó sinh, cả mẹ lẫn con đều không giữ được. Mọi người nhanh chóng lái máy kéo chở bà bầu lên trấn trên, ai ngờ đi được nửa đường đã qua đời. Khi đó không như bây giờ, nhà nào nhà nấy nghèo mạt rệp, chết vài người cũng chăng phải chuyện lạ, người trong thôn bèn cùng nhau làm tang sự. Trời lạnh, chỉ cần nhổ một bãi nước bọt cũng bị đóng băng, khỏi cần lo thi thể bị thối rữa nên việc chôn cất không cần vội vàng. Tập tục nơi này phải để thi thể trong ba ngày. Lão Vương vốn nghèo khó, vợ vừa chết, trong nhà chỉ có hai đứa con trai nhỏ. Việc canh giữ thi thể phải nhờ thôn dân giúp đỡ.

Hai ngày đầu canh giữ bên cạnh thi thể vẫn suôn sẻ, nhưng đến đêm thứ ba, gió lớn thốc vào từ cửa sổ, dùng chăn bông chặn cửa sổ lại cũng vô ích.

Lão Phùng kể đến đây chợt lấy tay lau khóe mắt, hỏi mượn tôi một điếu thuốc, sau đó mới nói tiếp, tối hôm ấy tôi cũng có mặt, trước nửa đêm vốn là phiên tôi canh giữ, trùng hợp làm sao heo trong chuồng đồng loạt kêu ầm ĩ đến khuya. Tôi đành phải đổi ca sau nửa đêm với người khác. Canh giữ cùng tôi còn có bác tư, hai chúng tôi thấy đêm lạnh quá nên mới hút hết cả bao thuốc. Hút xong, tôi lại quay về nhà lấy tiếp. Đến khi trở lại, bác tư đã ngất xỉu, còn bà vợ lão Vương vốn đang nằm

thẳng trong quan tài thì đột nhiên lật ngược người lại nằm úp sấp.

Khi đó tôi còn trẻ người non dạ, sợ đến mức ướt hết cái quần bông. Nghe đồn trong thôn cũng từng gặp thần tiên, nhưng chỉ có người già thấy thôi. Bấy giờ tôi mới tiến đến nhìn, hai chân cứ run lẩy bẩy, quên mất chuyện cứu người, cũng quên luôn phải bỏ chạy. Đứng cả buổi trời mới cử động lại được, nhưng vừa dợm bước thì cậu biết gì không? Mẹ ơi, bà vợ lão Vương lại đột ngột mở miệng nói chuyện với tôi.

Lão Phùng rít một hơi dài, có thể thấy rằng bóng ma tâm lý vẫn còn ám ảnh lão đến tận nay.

Tôi bèn giục, kể tiếp đi, hai người đã nói gì?

Lão Phùng đáp, có nói gì đâu, tôi nghe thấy vợ lão Vương phát ra âm thanh kỳ quái, nói rằng tui ở dưới này, sau đó tôi lập tức chạy về nhà gọi người đến!

Mọi người nghe tôi hét như heo bị chọc tiết, nghĩ rằng có hổ dữ xuất hiện bèn cầm súng xông ra. Tôi ấp úng không nên lời, đành bảo bọn họ tự đi xem, đoạn tôi cõng bác tư về.

Sau khi rót một ly rượu cho bác tư, ổng mới tỉnh lại. Bác tư đờ đẫn cả một lúc cũng chẳng nói được gì ra hồn, chỉ bảo rằng ổng nghe thấy có ai đó cầu xin ổng kéo giúp một tay, sau đó tự nhiên ổng ngất luôn.

Chuyện lần này không hề nhỏ, trời còn chưa sáng chúng tôi đã vội vàng chôn cất bà vợ lão Vương. Hôm sau lại mời đại tiên trong trấn đến, nhưng ai ngờ được tất thảy mới chỉ là khởi đầu, về sau những chuyện tương tự xảy ra ngày càng nhiều. Lần nào cũng có người bỏ mạng, năm ấy không biết có bao nhiêu người đã chết.

Tôi càng nghe càng khó hiểu, bèn hỏi, nhóm nghiên cứu viên có đến đây nữa không? Ý ông là mọi chuyện trong thôn đều liên quan đến những nghiên cứu viên ấy?

Lão Phùng đáp, chứ còn gì nữa! Nhóm nghiên cứu viên lâu lâu mới đến một lần, khi thì nửa tháng, khi thì một tuần. Mỗi lần lại là một người khác nhau!

Tôi hỏi, mỗi lần bọn họ tới đây thì làm gì? Đốt gì đó ở đây sao? Bọn họ có từng nói lý do vì sao phải đốt không?

Lão Phùng lắc đầu, không có, ai mà dám hỏi chứ. Lúc ấy người ta đồn là yêu quái trong núi không muốn bọn họ khai thác mỏ dầu ở lãnh thổ của tụi nó, vì vậy tụi nó mới giở trò,

đại tiên cũng không trấn được. Biện pháp đổi đời duy nhất của chúng tôi là được làm công nhân dầu khí, thành ra chẳng kẻ nào muốn buông bỏ cả! Nghiên cứu viên không nói, chúng tôi hỏi cũng vô dụng. Hơn nữa lần nào họ tới cũng trưng ra vẻ mặt khó chịu, thế là mọi người lại càng không dám hó hé nửa lời!

Năm ấy vô cùng tồi tệ, không ngờ năm sau đến phiên đám trẻ con trong thôn lần lượt qua đời, bất kể là thai nhi hay trẻ con đã biết đi, từng đứa một đều chết hết. Chết kiểu gì cũng có, cực kỳ thảm thiết.

Tuy nhiên sang năm thứ hai, nhóm nghiên cứu viên càng chăm đến đây hơn, đôi khi tối qua vừa có một người tới, sáng hôm sau đã đón thêm người khác nữa.

Đến đầu xuân, lại thêm một nhóm nghiên cứu viên tới đây. Lần này họ mang đồng phục chỉnh tề, trên đầu đội mũ giống nhau. Trong số đó có một người rất kỳ quặc, họ bảo với thôn dân rằng người nọ bị sốt phát ban, kiêng gió, phần đầu che chắn kín mít, không rõ là nam hay nữ. Bọn họ ở dưới hầm suốt ba ngày ba đêm, không ăn không uống, không cả đi vệ sinh. Chỉ thấy khói tuôn ra không ngừng, cuối cùng sau khi họ đi ra thì chẳng bắt gặp nghiên cứu viên trùm kín đầu đâu nữa, tôi cũng không biết người nọ đã hết bệnh chưa. Dẫn đầu là một gã đàn ông khá lớn tuổi, ông ta tự mình đến nhà trưởng thôn, sau khi đuổi vợ con trưởng thôn ra ngoài thì hai người họ nói chuyện riêng rất lâu, cuối cùng ông ta mới dẫn nhóm nghiên cứu viên rời đi.

Sau đó trưởng thôn mới giải thích rằng những chuyện đen đủi trong thôn là do nhân sâm tinh trong rừng gây ra. Nhóm nghiên cứu viên sẽ giúp mọi người giải quyết, nhưng không ai được phép ra khỏi thôn, bằng không sẽ bỏ mạng. Người của chính phủ đã nói vậy, thôn dân đành phải nghe theo. Mấy chục thanh niên trai tráng trong xóm cũng chẳng ôm ước mơ được làm công nhân nữa, chỉ cần đừng tuyệt hậu là tốt rồi.

Nửa năm sau, nhóm nghiên cứu viên thường xuyên lui tới đây. Không rõ bọn họ đã thiêu bao nhiêu thứ dưới tầng hầm, mấy lần tôi đi quét tro cũng chẳng thể đoán được đó là gì, chỉ mong đám người kia có thể xử lý chuyện rắc rối trong thôn. Song qua mấy tháng mà vẫn không thấy đàn bà trong thôn mang bầu. Tiếng gió truyền ra, không một ai dám gả con gái đến đây nữa. Chẳng mấy chốc thôn này sẽ tuyệt diệt hết!

Mọi người ầm ĩ kéo đến nhà trưởng thôn, ông ta không còn cách nào khác, nhân lúc nhóm nghiên cứu viên tới bèn hỏi họ biện pháp giải quyết. Họ thật sự đưa ra một biện pháp, mẹ nó, biện pháp nỗi gì!

Tôi nghe tới đây đã lờ mờ nhận ra. Có lẽ biện pháp của họ chính là những tấm bia gỗ trong rừng kia. Xem ra người chết là mấy nghiên cứu viên đó, nhưng rốt cuộc họ đang làm chuyện quái quỷ gì?

Tôi chưa kịp nghĩ kỹ hơn, lão Phùng đã kể tiếp, đám người kia nói rằng muốn vào rừng tìm nhân sâm, chỉ cần ai còn khỏe thì buộc phải đi cùng. Chúng tôi đi ba bước dập đầu một lần, khi ấy trong thôn có hai ông lão 70 tuổi, mới được hai lần thì một ông hẹo. May mà tụi nó không bắt chúng tôi vào sâu trong rừng, gần đến nơi thì họ tự đi, chẳng ai biết họ làm gì trong đó, dù sao bọn họ không bao giờ quay về nữa.

Nghiên cứu viên đầu tiên biến mất, sau đó từng người một cũng mất tích theo.

Chúng tôi cực kỳ tò mò, thôn dân bèn bàn nhau lần sau lén lút bám theo họ để xem thử. Hôm ấy tôi không đi, may thật, nếu không thì bây giờ tôi cũng chẳng còn ngồi đây kể chuyện cho các cậu nghe đâu!

Có thể đoán được ắt hẳn những người bám theo đều không có kết cục tốt. Xem ra bắt đầu từ lúc ấy, trong thôn mới coi chỗ đó là cấm địa. Tôi không biết sự việc nhóm nghiên cứu viên lần lượt vào rừng xảy ra trong bao lâu, nhưng xét tình hình hiện tại, có lẽ mất một khoảng thời gian khá dài.

Tôi chỉ lấy làm lạ, mặc dù trong thôn xảy ra chuyện, nhưng làm gì đến mức bó tay chịu trói. Thanh niên trai tráng ở đây không ít, nếu phản kháng có thể sẽ chiếm được phần thắng. Lẽ nào người thời ấy quá ngây thơ đơn thuần? Hoặc có thể nói là ngu muội?

Tôi hỏi lão Phùng, các người vẫn luôn bị bọn họ nắm mũi dắt đi sao? Chẳng lẽ không ai nghĩ đến việc giải quyết vấn đề từ ngọn nguồn? Mỗi lần một nghiên cứu viên tới, các người hoàn toàn có thể bắt trói họ rồi tra tấn mà.

Lão Phùng lắc đầu, sếp Giang à, cậu cho rằng chúng tôi chưa từng nghĩ tới ư? Tôi vẫn chưa nói xong mà, đám nghiên cứu viên đó không phải con người!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 24: Người theo dõi đã thấy gì

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Lúc nói đến đây trông lão Phùng rất kích động, cả khuôn mặt trở nên tái nhợt. Ngồi xổm nãy giờ cũng mỏi chân, ông ta bèn ngồi hẳn xuống đất, kể tiếp, gì chứ thôn chúng tôi có khá nhiều thợ săn cừ khôi, khi đó đã chọn ra một người chân tay nhanh nhẹn, quen thuộc từng ngóc ngách trong rừng để theo dõi. Giống như các cậu đã thấy đấy, tất cả chúng tôi đều trông chừng bên ngoài cánh rừng, nhưng ngày hôm ấy lại không nhìn thấy người được cử đi theo dõi quay về. Chúng tôi không dám phái người khác đi tìm, không ai biết bọn họ đã đi bao xa, lỡ như tìm không thấy lại thêm người mất tích nữa thì sao! Vả lại, có thể quãng đường của họ rất xa, trong vòng một ngày chưa thể tới nơi được. Đến tối, trưởng thôn bèn sai người thay phiên nhau canh chừng, song cả đêm cũng chẳng có ai quay về. Mãi đến ngày hôm sau, mặt trời sắp ngả về tây mới thấy người theo dõi quay trở lại.

Quần áo trên người gã rách bươm, khắp cơ thể rặt những vết thương toác ra to như bàn tay. Gã bị rét cóng đến mức đờ đẫn, không còn nhận ra ai cả. Chúng tôi cho gã uống thuốc và húp canh nóng, trong thôn không có bác sĩ, chỉ đành dùng mấy phương thuốc dân gian để chữa trị. Cuối cùng không rõ có trị được bệnh hay không, nhưng gã ngủ một giấc dậy thì dần tỉnh táo lại. Mọi người liền vây quanh gã, hỏi xem đã thấy gì. Vừa nghe vậy, gã lập tức nước mắt lưng tròng, suýt nữa khóc lụt cả giường đất. Sau cùng phải nhờ trưởng thôn dỗ mãi thì gã mới nói.

Gã bám theo vô cùng cẩn thận như lúc đi săn. Động vật trong rừng rất nhạy cảm, chưa nghe thấy âm thanh, chỉ cần ngửi được mùi của con người thì đã co cẳng chạy trốn rồi. Vậy nên bản lĩnh theo dõi của những thợ săn không hề tầm thường, nếu có thể theo dõi động vật được thì theo dõi con người lại càng dễ hơn.

Nhưng dường như nghiên cứu viên kia mọc mắt sau lưng, dọc đường không hề quay đầu lại nhìn lần nào, chỉ một mực đi sâu vào rừng. Hành trình này mất cả một ngày, người theo dõi cũng bắt đầu do dự, không rõ đi đâu mà lại xa như vậy. Gã quan sát kỹ mới nhận ra, kỳ thật bọn họ chưa đi được bao xa, chẳng qua vẫn luôn quanh quẩn ở đó. Lẽ nào gã đã bị người ta phát hiện rồi?

Sếp Giang à, cậu nói xem nếu như nghiên cứu viên kia phát hiện chúng tôi phái người theo dõi, vì sao hắn lại không vạch trần chúng tôi luôn? Cần gì phải lừa gạt chúng tôi như thế?

Tôi lắc đầu, đến giờ tôi vẫn chưa xác định được những gì lão Phùng kể là thật hay giả, nhưng tôi đồng ý với suy nghĩ của lão. Hành động của nhóm nghiên cứu viên cực kỳ mờ ám, có lẽ họ đang ấp ủ âm mưu gì đó.

Nghĩ vậy, tôi cũng không trả lời, chờ lão Phùng kể tiếp.

Lão Phùng không thấy ai lên tiếng nên hơi xấu hổ, bèn tiếp lời, tôi cảm thấy bọn họ làm vậy là cố ý cho người mà chúng tôi phái đi theo dõi nhìn thấy hết, nhờ thế người trong thôn mới hoàn toàn nghe lời!

Lão Phùng lại hỏi mượn điếu thuốc khác, tiếp tục nói, ở trong rừng một ngày một đêm, gã cũng đã cạn kiệt sức lực. Lúc này nghiên cứu viên kia mới đi về phía hắn muốn đến, nhưng chưa được bao lâu thì đã ngừng lại. Người bám theo bèn vội vã nấp sau gốc cây lặng lẽ quan sát. Các cậu đoán xem gã đã thấy gì? Gã thấy nghiên cứu viên kia dùng khóa thắt lưng để đào đất, sau đó tự chôn chính mình! Cậu nói xem đây là việc mà người sống sẽ làm hay sao?

Gã sợ muốn vãi đái, ban đầu còn tưởng nghiên cứu viên kia muốn đào thứ gì, ai dè lúc nhìn thấy người kia nằm xuống đất, gã mới nhận ra hắn ta muốn chôn sống bản thân!

Gã đờ người ra, sau đó lập tức bỏ chạy trối chết. Các cậu biết đấy, trong rừng dễ lạc đường, bấy giờ đầu óc của gã chẳng còn suy nghĩ được gì nữa. May mà chật vật một hồi cũng thoát được khỏi khu rừng, nghe bảo gã còn đụng phải sói nữa!

Tôi thở dài, quả nhiên suy đoán của tôi là đúng. Tôi chỉ hơi thất vọng khi biết đàn ông Đông Bắc mà lại nhát gan như vậy, chỉ là chôn sống chính mình thôi mà, làm gì mà sợ chết khiếp thế? Mẹ kiếp, nếu gã theo tôi đi mua nhà, có khi bị dọa vãi phân không chừng?

Tôi cười nhạo lão Phùng, nghe nói người Đông Bắc mấy ông gan lớn lắm, thì ra cũng chỉ đến thế thôi.

Lão Phùng nói tiếp, sếp Giang à, tôi còn chưa kể tỉ mỉ cho cậu đâu. Còn một chuyện tôi chưa nói! Nghiên cứu viên kia đào tận hai cái hố!!! Lúc hắn ta vùi mình xuống đất, tay vẫn còn lộ ra bên ngoài, chỉ về phía người theo dõi, sau đó lại chỉ vào cái hố bên cạnh! Không phải ý là muốn người kia chôn cùng hắn đấy sao! Ai mà dám ở lại đó nữa!

Tôi nghe vậy cũng lấy làm kinh hãi. Lão Phùng kể xong bèn đứng dậy. Tôi tưởng ông ta định đưa chúng tôi ra ngoài, ai ngờ lão Phùng lại quỳ xuống ngay tại chỗ, nói rằng, các cậu có thể không cứu tôi! Tôi đã lừa các cậu! Nhưng xin hãy giúp đỡ những người trong thôn. Tôi biết các cậu đến đây vì chuyện này, nếu không tôi cũng chẳng đưa mọi người xuống đây làm gì!

Tôi nhìn Tần Nhất Hằng, hắn gật đầu với tôi.

Tôi vội đỡ lão Phùng dậy. Nghe lão kể xong, trong lòng tôi vẫn còn vài khúc mắc nên mới hỏi, nhóm nghiên cứu viên nọ sau này còn tới đây không? Lần cuối tới đây là khi nào?

Lão Phùng nhìn vào mắt tôi, ánh mắt ông ta bị khói thuốc che mờ. Một lát sau ông ta mới lên tiếng, sếp Giang, cậu không biết thật sao? Cái người có hình xăm trên trán đi cùng với các cậu chính là nghiên cứu viên đó! Lần cuối cùng tới đây chẳng phải là hôm qua đấy ư!

Ngày đầu tiên các cậu vào thôn thì hắn đã tới tìm tôi, bảo tôi dẫn hắn xuống hầm! Người nọ còn dặn riêng, không được kể bất cứ điều gì cho các cậu nghe, lúc ấy tôi mới phải giả ngu! Tối hôm đó thấy có người đến làm loạn, thôn dân đều chạy đến, chúng tôi sợ nghiên cứu viên gặp bất trắc gì, cả thôn đều phải chôn cùng hắn!

Tôi giật mình, Vạn Cẩm Vinh đã nói cho lão Phùng biết hắn là nghiên cứu viên sao? Chẳng lẽ năm xưa hắn từng đến thôn này cùng những nghiên cứu viên khác? Thảo nào hắn lại đưa chúng tôi tới đây, bởi vì Vạn Cẩm Vinh đã quá quen thuộc nơi này rồi!

Tôi vỗ vai lão Phùng, nói, tôi không thể bảo đảm được, nhưng ông hãy tin tôi, không phải vì thôn này, đơn giản chỉ là vì chính bản thân tôi, tôi chắc chắn phải nhúng tay vào.

Nước mắt lão Phùng chảy xuống, lăn qua những nếp nhăn trên gương mặt khắc khổ, trông vô cùng chua xót.

Tôi nhìn lão Phùng, phía sau ông ta là cái tủ sắt kia. Nó khiến tôi đột nhiên nhớ lại, trước đây Vạn Cẩm Vinh đã từng xuống hầm, lẽ nào hắn tới đây để đốt thứ gì sao? Đốt đồ ở chỗ này có gì đặc biệt? Bằng không phải mất ngàn dặm tới đây làm gì cho mệt?

Tôi bèn tiến lại gần quan sát tủ sắt, bên trong chỉ còn lại tro tàn, không thể biết được đó là thứ gì.

Tôi nghĩ tới tro bụi dính trên tay, có lẽ trước khi tôi tỉnh lại, bọn họ đã từng thiêu rồi. Vì thế tôi mới hỏi, trước đó mọi người đã thiêu gì à? Có để ý trong tủ sắt có gì không? Chắc hẳn Vạn Cẩm Vinh cũng từng dùng nó để thiêu đồ.

Tần Nhất Hằng lắc đầu, dựa người vào vách tường.

Giang Thước, lão Phùng kể xong rồi, bây giờ đến lượt tôi giải thích. Trước tiên nói về căn nhà mà anh nhìn thấy đi.

Căn nhà kia không tồn tại, hoặc có thể nói, hiện giờ nó đã không còn tồn tại. Những gì anh thấy đều là dư ảnh mà tủ sắt này ghi lại. Mỗi đồ vật mà anh bắt gặp trong căn nhà chính là những thứ đã từng bị thiêu trong tủ sắt này. Vì vậy thay vì anh hỏi chúng tôi Vạn Cẩm Vinh đã từng thiêu thứ gì, chi bằng anh hãy nói cho chúng tôi biết đáp án.

Nghe xong những lời của Tần Nhất Hằng, tôi liền ngây người. Đồ vật trong đó thật sự rất hỗn loạn, tôi đều có ấn tượng sâu sắc, nhưng phải phân tích xem cái nào là do Vạn Cẩm Vinh thiêu thì tôi hoàn toàn không có đầu mối.

Tôi đáp, tôi đã nói hết tất cả mọi cái mình thấy rồi, hai người nghĩ là thứ gì?

Tần Nhất Hằng và Bạch Khai ngờ vực nhìn nhau. Cuối cùng Bạch Khai mở miệng, Tiểu Khuyết, vừa rồi chúng tôi đang kiểm tra xem anh có tiến bộ lên không. Kỳ thật tên Vạn Cẩm Vinh kia chưa thiêu thứ gì cả. Cách làm của hắn cũng giống như chúng ta, tự mình vào căn nhà xem thử người khác thiêu gì. Còn chúng ta chẳng qua chỉ là trông mèo vẽ kitty thôi. (*)

(*) Trông mèo vẽ kitty là câu nói đùa từ câu trông mèo vẽ hổ, nghĩa là bắt chước sự vật thông qua cái tương tự nhưng không chắc chắn, không cụ thể. Ý của Bạch Khai là cả bọn bắt chước theo cách làm của Vạn Cẩm Vinh nhưng mà không được chuyên nghiệp như người ta.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 25: Công dụng của tủ sắt

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi nghe Bạch Khai nói mà sững sờ, lát sau mới có thể hỏi lại, mấy người thiêu tôi à!?

Tự nhiên tôi thấy cả người ngứa ngáy khó chịu, bèn cởi áo ra xem. Tất cả những nơi tôi nhìn được đều đen thùi lùi, đó chính là tro bụi trong tủ sắt!

Bạch Khai vỗ vào bụng tôi, để lại một dấu tay lớn. Không ít tro bụi đã dính vào quần áo, dù vậy hành động của y vẫn khiến tro bay lên mù mịt.

Tần Nhất Hằng nói, Giang Thước, chúng tôi không thiêu anh. Chẳng qua chỉ nhốt anh vào trong tủ rồi hun khói một lát. Vạn Cẩm Vinh cũng từng làm như vậy, anh yên tâm, tôi ở bên ngoài đã tính toán kỹ thời gian, anh sẽ không gặp nguy hiểm, sắp tới có lẽ sẽ thấy hơi tức ngực, chịu qua mấy ngày là được.

Tần Nhất Hằng nói nghe khá nhẹ nhàng, tôi lập tức trở nên nóng nảy. Mẹ kiếp, vậy mà bảo không nguy hiểm? Mấy người nghĩ rằng những người chết trong hỏa hoạn là do chết cháy à? Đệch mợ, đó là do chết ngạt đấy!

Dứt lời, tôi bèn hít sâu vài cái, Tần Nhất Hằng không nhắc thì tôi chẳng cảm nhận được, nhưng lần này tôi lập tức thở hổn hển khó nhọc.

Tiểu Khuyết, anh muốn trách hai chúng tôi sao? Anh chỉ ở trong đó có vài giây thôi! Bạch Khai chỉ sang Tần Nhất Hằng, anh mau giải thích cho anh ta đi, đảm bảo làm cho tên nhóc này sợ chết khiếp luôn.

Tần Nhất Hằng ừ một tiếng, ngẫm nghĩ rồi nói, Giang Thước, tủ sắt và cái bếp lò chỉ là những đồ vật bình thường, huyền cơ nằm ở củi gỗ kia kìa. Củi gỗ được bổ ra từ tủ quần áo, lúc thiêu cháy nó có thể sinh ra mối liên hệ với một thế giới khác. Những người đó biết được điều này nên mới cất công chạy tới

vùng địa cực để truyền tin tức đến thế giới khác mà chúng ta không thấy được.

Bạch Khai chen lời, vùng địa cực trong huyền học chính là những nơi gần nhất với cực dương của đông tây nam bắc. Dù sao anh cũng không hiểu được, anh chỉ cần biết nó chính là nơi này là đủ rồi. Tần Nhất Hằng, anh tiếp tục đi.

Tần Nhất Hằng khẽ mím môi rồi nói tiếp, còn chuyện bọn họ liên hệ với nơi nào và người nào thì trước mắt tôi cũng chưa rõ. Tôi chỉ có thể nói với anh những suy đoán của mình, khả năng cao đó chính là nơi Âm Hà tồn tại. Tôi chưa từng nghĩ đến phương pháp này, nếu không phải vì Vạn Cẩm Vinh lưu lại dấu vết, e rằng đến bây giờ chúng ta vẫn còn đang quanh quẩn trước chân tướng.

Tôi lên tiếng, được rồi, tôi có thể hiểu được những gì hai người nói. Tuy nhiên bọn họ tới đây là để trao đổi tin tức, đáng lẽ phải thiêu những thứ có thể ghi chép thông tin mới đúng. Cho dù không phải quyển vở thì cũng nên là tờ giấy chứ? Tôi tận mắt chứng kiến mọi thứ bên trong rồi, không hề có bất cứ ghi chép nào cả!

Có lẽ tin tức họ muốn truyền đạt không thể ghi lại bằng chữ viết được. Tần Nhất Hằng dùng tay gõ lên tủ sắt vài cái. Trước khi anh vào đó, tôi cũng có suy nghĩ giống anh, có thể bên trong sẽ có khá nhiều ghi chép, nhưng sau khi nghe anh miêu tả, tôi mới vỡ lẽ, thật sự không thể dùng chữ viết được, mỗi một đồ vật bên trong ngăn tủ đều chứa đựng quá nhiều tin tức, thậm chí vượt xa cả phạm vi của ngôn từ.

Tôi sửng sốt, cậu đừng bảo rằng mấy thứ đó đều là USB nhé! Chẳng lẽ tôi đang giao tiếp bằng công nghệ cao với người ngoài hành tinh à?

Tần Nhất Hằng cười đáp, đó là những vật tùy thân của người ta, đối với một thế giới khác, để hiểu biết về một người thì không cần phải miêu tả nhiều, chỉ cần có được đồ tùy thân là đủ rồi.

Tần Nhất Hằng quay lại nhìn thẳng vào mắt tôi, tất cả những người mà họ nghi ngờ có liên quan đến chuyện này, họ sẽ lén trộm đi những vật tùy thân của người đó. Có thể là tiền, có thể là quần áo hoặc tóc, như nhau cả. Danh thiếp của anh ở trong đó cũng như vậy, lần đầu tiên chúng ta đến tập đoàn Hoành Đạt đã bị người ta nghi ngờ rồi.

Tôi chửi thầm, mẹ kiếp! Nghe còn trâu bò hơn cả máy tính, thiêu cái gì cũng biết? Nhưng đến đây thì tôi đã minh bạch, thảo nào bên trong tủ sắt hỗn loạn như một đống rác. Bất chợt tôi nhận ra một vấn đề, trong đó có một gian phòng có cả chăn đệm. Không lẽ chăn đệm cũng bị thiêu vào đó? Nhưng vì sao nó không năm trong tủ sắt? Là vì quá lớn nên không bỏ vừa ư?

Tôi vội nhắc nhở Tần Nhất Hằng, một căn phòng trong đó có chăn đệm, ngoài ra còn có điện thoại và hộp cơm nữa. Tôi quên nói mất!

Tần Nhất Hằng khẽ cảm thán rồi lâm vào trầm tư, đoạn hắn lẩm bẩm, xem ra những lời lão Phùng nói đều là sự thật.

Sau đó hắn ngẩng đầu nói với tôi, nếu vậy thì mọi chuyện đã rõ. Lão Phùng ban nãy đã từng kể, có một lần nhóm nghiên cứu viên mang theo một người che mặt xuống hầm. Sau khi họ rời đi thì không thấy người đó nữa, chỉ e người đó chưa từng đi ra.

Bạch Khai tròn mắt như vừa bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng tôi cũng đã có câu trả lời, chẳng qua tôi vẫn không thể xác định được đáp án này có đúng hay không. Tôi thử thăm dò, ý của cậu là trước đó họ chỉ thiêu đồ vật, còn lần này họ thiêu cả một người sống?

Tần Nhất Hằng khẽ gật đầu, tôi lập tức cảm giác được giọt mồ hôi trên trán lặng lẽ chảy xuống cằm. Chăn đệm vẫn được trải trên giường, chứng tỏ căn nhà ấy vẫn có người sống? Người bị thiêu vẫn luôn sinh sống ở đó sao?!

Mẹ nó, làm sao có thể thiêu đốt một người sạch sẽ như vậy?

Tuy bếp lò này lớn, nhưng ắt hẳn nhiệt độ của nó không đủ để thiêu được cả xương cốt.

Đương nhiên không cần phải thiêu sạch, những người đó hoàn toàn có thể mang phần còn lại ra ngoài. Tần Nhất Hằng nói tiếp, anh không chú ý đến chi tiết mà lão Phùng kể sao? Sau khi người này bị thiêu mới bắt đầu có người tự chôn sống trong rừng. Giữa hai việc này chắc chắn có quan hệ.

Tôi gật đầu, mẹ nó, chuyến đi lần này đúng là không uổng công, sắp viết thành chuyện "Nghìn lẻ một đêm" được rồi.

Nhưng người nọ bị thiêu vào đó để làm gì? Trước kia không phải đã trao đổi được tin tức rồi sao? Chẳng lẽ trong đó bận quá, một người làm không xuể nên mới cần tuyển thêm nhân

sự? Lương tháng thì không có, một đi không trở về. Đệch mợ, có thằng nào ngu như vậy hả?

Đây cũng là một điểm đáng ngờ. Tần Nhất Hằng gọi Bạch Khai sang một bên, hai người thì thầm gì đó giống như đang phân tích. Một lát sau, hắn mới quay lại nói, tôi cảm thấy khả năng lớn nhất chính là người trước đó ở bên trong trợ giúp bọn họ không có cách nào để làm tiếp. Đương nhiên không phải do người này chết hay bị bệnh, vì vậy khả năng cao là hắn đã biến mất. Bọn họ không còn cách nào khác mới phải bổ sung thêm người, nhưng người được bổ sung không giỏi bằng, cho nên họ cần dùng phương pháp tự chôn sống mình để duy trì cục diện ấy.

Tôi nghe mà đầu óc choáng váng, song ngẫm lại thì cũng không khó lý giải lắm. Nói một cách đơn giản, trước đó ở bên trong là một nhân viên lương cao có thực lực, nhưng người ta đã nghỉ việc. Công ty đành tuyển nhân viên mới vào, tuy nhiên người mới không có năng lực, công việc thì bù đầu, yêu cầu thì quá cao. Công ty chỉ có thể dùng cách khác để đáp ứng hắn, vì vậy mới có người tự sát. Mẹ kiếp, nếu tôi giải thích đúng thì nhân viên này quá đỉnh, nhẹ nhàng bức tử đồng nghiệp.

Tần Nhất Hằng đợi tôi trong chốc lát, cũng coi như quan tâm đến chỉ số IQ của tôi. Thấy tôi suy nghĩ xong xuôi, hắn mới nói, bây giờ chỉ sợ phần lớn thông tin có ích trong đó đã bị Vạn Cẩm Vinh lấy đi, trước mắt chúng ta chỉ có thể đi đường vòng. Bên trong có danh thiếp lúc trước anh đưa cho tập đoàn Hoành Đạt, xem ra chúng ta phải chuyển hướng giải quyết khối xương cứng này đã. Giang Thước, anh không cần đi, tôi đã thương lượng với Bạch Khai, chỉ cần hai người chúng tôi là đủ rồi. Lần này phải đối phó với tập đoàn Hoành Đạt, ma quỷ không thành vấn đề, nhưng một tập đoàn khổng lồ như vậy chắc chắn người sống sẽ nhiều hơn cả ma quỷ, thứ chúng ta phải đối mặt có thể còn phức tạp hơn cả tưởng tượng. Anh nghe tôi, đừng nhúng tay vào vũng nước đục này.

Trong lúc Tần Nhất Hằng nói, Bạch Khai ở bên cạnh gật đầu lia lịa. Xem ra hai người họ đã quyết định xong.

Tôi đáp, cậu nói không liên quan là không liên quan hả! Còn nhiều chuyện cậu chưa giải thích cho tôi đấy! Cậu muốn đi cũng được! Nhưng trước tiên phải nói rõ ngọn nguồn mọi chuyện cho tôi biết, sau đó cậu thích đi đâu thì đi.

Tần Nhất Hằng không trả lời mà chỉ nhìn tôi, im lặng như một pho tượng.

Bạch Khai thấy tôi nổi giận bèn lên tiếng hòa giải. Tiểu Khuyết, anh đừng nóng vội. Anh hãy tin chúng tôi, anh muốn nhúng tay vào vũng nước đục này là quyền tự do của anh, hai chúng tôi cũng không thể nào ngăn cản được. Tuy nhiên nếu anh còn coi chúng tôi là bằng hữu thì hãy nghe lời đi, có một số chuyện không nên biết sẽ tốt hơn. Tần Nhất Hằng cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi. Vả lại hai chúng tôi đi sẽ an toàn hơn, có thêm một kẻ ăn hại như anh để làm gì? Cứ ở nhà nghỉ ngơi chờ chúng tôi chiến thắng trở về, chúng tôi chỉ điều tra chút thôi.

Tôi càng khó chịu khi nghe Bạch Khai nói. Chuyện này tôi đã quyết, chắc chắn sẽ không bao giờ lùi bước.

Hai người họ thấy tôi không mảy may dao động, bèn không khuyên nhủ nữa, chỉ nói rằng nên ra khỏi hầm trước, sau đó tính tiếp.

Tôi bám theo hai người họ không rời nửa bước, nhưng lại nghĩ ở nơi núi sâu rừng già thế này cũng chẳng có chỗ nào để chạy, hẳn sẽ không đến mức bị bỏ rơi.

Chúng tôi nghỉ lại nhà lão Phùng thêm một ngày rưỡi rồi mới quay về. Trong thôn để lại một cục diện vô cùng rối rắm, dù suy cho cùng vẫn không liên quan nhiều đến tôi, nhưng tôi thật sự cũng có một chân trong đó. Trước khi rời đi, tôi làm một ly rượu nhỏ với lão Phùng xem như lời từ biệt, sau cùng mới leo lên xe lừa giao hàng cho siêu thị nhỏ trong thôn.

Trước đây tôi không nghĩ nhiều, đến lúc ra ngoài mới biết xe lừa giao hàng chưa từng đi vào thôn, cách cửa thôn 1 km đã bắt đầu dỡ hàng hóa xuống rồi. Trên đường đi tôi có hỏi ông chủ, ông ta bảo bao nhiêu chuyện kỳ quái trong thôn đã truyền khắp làng trên xóm dưới, chẳng một ai dám vào thôn cả. Dù sao hàng hóa cũng không nhiều lắm, tiền hàng mỗi năm thanh toán một lần, mỗi lần ông ta đi lấy tiền là một lần kinh hồn bạt vía, cầm tiền xong cũng không dám nán lại lâu, vội vàng chất hết đặc sản trong thôn rồi lập tức trèo lên xe lừa.

Tôi ngồi trên xe lừa ngoái nhìn thôn xóm dần hút mắt, ai có thể ngờ được nơi này cất giấu nhiều bí mật như vậy? Quay đầu lại, trên nền tuyết trước mặt chỉ có con đường hẹp dài bị xe lừa giẫm lên. Rốt cuộc điều gì đang chờ tôi ở phía trước?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 26: Vô đề

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Từ thôn này đến trấn gần nhất mất khoảng hai ngày, dọc đường đột ngột xuất hiện tuyết lớn che lấp cả lối đi, chúng tôi chỉ đành dừng chân tại một nhà dân chờ tuyết ngừng. Lúc ra khỏi chốn thâm sơn cùng cốc ấy, ba người đều vô cùng mệt mỏi và kiệt sức, bèn tìm một quán ăn khang trang nhất trong trấn làm một bữa ra trò. Tôi không uống rượu, suốt hành trình chỉ bận suy nghĩ, chắc hẳn Tần Nhất Hằng và Bạch Khai vẫn luôn tìm cách bỏ lại tôi, tôi không thể buông lỏng cảnh giác được.

Tuyến đường lúc về không khác mấy so với lúc tới đây. Đầu tiên chúng tôi ngồi xe đến sân bay Mạc Hà, chọn lộ trình đến sân bay thủ đô. Ngoại trừ lúc đi vệ sinh, tôi bám dính theo hai người họ như hình với bóng, cho dù bọn họ vào WC thì tôi cũng canh chừng ngoài cửa không dám rời nửa bước. Suốt cả quãng đường tôi hầu như chưa từng có một giấc ngủ đàng hoàng.

Tập đoàn Hoành Đạt có khá nhiều chi nhánh khắp cả nước, tôi không rõ kế hoạch của Tần Nhất Hằng, chỉ biết đi theo hắn.

Ban đầu, chúng tôi lên tàu cao tốc từ Bắc Kinh đến Thiên Tân, sau khi sắp xếp chỗ ở tạm thời, hai người họ đi ra ngoài mà không nói gì, đương nhiên tôi lập tức bám theo.

Không ngờ sau khi ra cửa, Tần Nhất Hằng và Bạch Khai mỗi người bắt xe đi ngược hướng nhau. Tôi nhất thời không biết phải làm sao, nhưng sợ mình do dự thêm nữa thì sẽ để mất dấu cả hai, bèn vẫy một chiếc xe khác đuổi theo Tần Nhất Hằng.

Tôi từng đến thành phố Thiên Tân khá nhiều lần, hầu hết đều là lái xe tới, thành thử tôi đã thuộc lòng đường phố nơi đây. Tài xế taxi chở tôi có tay lái rất vững, hết luồn lại lách, Tần Nhất Hằng ở phía trước cố gắng cắt đuôi tôi nhưng cuối cùng vẫn bị tôi đuổi kịp. Rốt cuộc hắn cũng từ bỏ, giảm tốc độ xe,

sau đó dừng lại trước một tòa nhà văn phòng trên đường Nam Kinh.

Tần Nhất Hằng không đợi tôi, song lúc hắn xuống xe lại liếc mắt nhìn tôi một cái. Hắn đi không nhanh lắm, thoạt trông có vẻ nhàn nhã ung dung.

Tôi theo Tần Nhất Hằng vào tòa nhà văn phòng, đoạn lướt mắt nhìn tên công ty ở đây, nhưng tuyệt nhiên không bắt gặp tập đoàn Hoành Đạt. Tôi còn chưa kịp lấy làm lạ, Tần Nhất Hằng đã vào thang máy, tôi bèn vội vàng theo sau.

Trong thang máy có khá nhiều người, điều này lại hợp ý tôi, ít nhất cũng giảm bớt sự xấu hổ nếu chỉ có người theo dõi và người bị theo dõi cùng trố mắt nhìn nhau.

Thang máy dừng ở tầng mười, Tần Nhất Hằng bước vào một công ty chuyên về đầu tư tài chính. Tôi thầm nghĩ, hoạt động kinh doanh kỳ lạ của tập đoàn Hoành Đạt có lẽ không chỉ bao gồm mỗi lĩnh vực bất động sản, trước đó hai người họ đã bảo sẽ điều tra ở bên ngoài, rất có thể đây cũng là một phần trong kế hoạch của hắn.

Tôi bước vào theo, Tần Nhất Hằng đang đứng nói chuyện với một người, dường như cả hai đã quen nhau từ trước. Một lát sau, đột nhiên hắn quay lại gọi tôi. Bấy giờ tôi mới nhận ra, công ty này chẳng có tí liên quan gì đến tập đoàn Hoành Đạt cả. Phần lớn tiền tiết kiệm từ trước đến nay của Tần Nhất Hằng đều giao cho công ty để đầu tư, xem ra hiệu quả và lợi nhuận không tệ. Lần này hắn tới đây vì hai mục đích, thứ nhất là đầu tư thêm một khoản, thứ hai là chuyển nhượng tài sản lại cho tôi.

Tôi nhìn chằm chằm vào bản hợp đồng mà Tần Nhất Hằng đưa cho mình, bỗng chốc ngây ra. Tôi không rõ hắn có ý gì, nhưng vì còn người ngoài ở đây nên tôi không tiện hỏi hắn.

Cuối cùng Tần Nhất Hằng bèn thúc giục tôi, nói rằng sau khi ký vào hợp đồng này thì tôi đừng bám theo nữa, cứ xem như hắn bỏ tiền ra mua sự riêng tư.

Tôi không muốn viết ra con số ghi trên hợp đồng, nhưng nó thật sự đã khiến tôi vô cùng choáng váng. Trước nay tôi không ngờ hắn lại có nhiều tiền như vậy, càng không ngờ một ngày nào đó hắn sẽ đưa hết tiền cho tôi.

Tôi bất chợt nghẹn lời, chưa kịp lên tiếng hỏi hắn có ý gì, Tần Nhất Hằng đã đi vào phòng trong. Kết cấu tòa nhà văn phòng đều nằm trong tầm hiểu biết của tôi, chắc chắn bên trong

không hề có lối thoát. Đã vậy tôi cũng yên tâm ở lại đọc kỹ bản hợp đồng này, trong lòng bỗng dâng lên một cảm xúc khó tả.

Người trước đó đứng nói chuyện với Tần Nhất Hằng không hề thức thời chút nào. Từ khi Tần Nhất Hằng vào phòng trong, anh ta vẫn luôn miệng bắt chuyện với tôi.

Tôi thấy quá phiền nên mới ngẩng đầu nhìn. Người nọ mang một cặp kính gọng vàng, đôi mắt không lớn, mặt mũi khôn khéo, có lẽ là do kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn trong nghề. Tôi vốn không định đáp lời, nhưng nghĩ đến việc có thể moi được chút thông tin liên quan đến Tần Nhất Hằng, tôi bèn miễn cưỡng nở nụ cười và gật đầu.

Anh ta thấy tôi đáp lại thì càng tỏ ra nhiệt tình. Loại người này trời sinh xởi lởi, trò chuyện thân thiết cứ như đã quen tôi từ lâu. Anh ta hỏi tôi có hứng thú với chuyện đầu tư tiền bạc ở công ty họ không, tôi giả vờ đồng ý, khẽ hỏi anh ta rằng Tần Nhất Hằng trở thành khách hàng của họ từ khi nào. Nghe xong tôi mới biết, chiếu theo thời gian, từ khi tôi mới vào nghề chưa được bao lâu thì Tần Nhất Hằng cũng đã tìm đến đây.

Tôi khẽ thở dài. Người nọ liền đưa danh thiếp cho tôi, tên của anh ta khá bình thường, Trương Phàm. Tuy nhiên chức vụ của người nọ là tổng giám đốc công ty, thật sự rất hiếm người ở độ tuổi này mà đã phát triển được công ty quy mô như vậy. Có lẽ tiền mà anh ta kiếm được còn nhiều hơn tôi, nghĩ thế trong lòng tôi cũng thấy hơi ngưỡng mộ.

Sau một hồi trò chuyện, Tần Nhất Hằng bước ra từ bên trong.

Hắn đã thay đồ, trên người lại là chiếc áo kiểu Trung Quốc mà hắn thường mặc. Tôi thấy hắn mang theo cả túi tùy thân, biết ngay hắn chuẩn bị đi làm chính sự. Tôi cũng lập tức đứng dậy.

Song Tần Nhất Hằng lại ngồi xuống, mở loa ngoài điện thoại trên bàn rồi bấm một dãy số, vài giây sau giọng nói của Bạch Khai vang lên từ đầu dây bên kia. Bạch Khai nói chuyện rất cẩn thận, y đang cố đè thấp giọng, bảo rằng đã phát hiện ra vấn đề.

Tần Nhất Hằng không trả lời, chỉ dùng ngón tay gõ ba cái lên mặt bàn. Bạch Khai vội nói, bên chỗ tôi xảy ra chút chuyện, anh mau xem xét bên kia đi.

Tần Nhất Hằng ừ một tiếng, sau đó cúp máy rồi quay lại nói với tôi, Giang Thước, nếu anh quyết tâm phải đi, tôi cũng sẽ không ngăn cản anh. Nói thật, chúng tôi cũng đang cần giúp

đỡ. Hôm nay ở thành phố Thiên Tân có ba địa điểm cần đến, anh đừng sợ tôi dùng kế điệu hổ ly sơn, tôi sẽ nói cho anh biết ba địa điểm này, sau đó đến lượt anh lựa chọn. Hy vọng anh hãy hết sức cẩn thận.

Tôi mừng thầm, nhưng thật ra vẫn không dám quá tin tưởng, vì vậy tôi để Tần Nhất Hằng đánh dấu ba vị trí đó trên bản đồ điện thoại của mình.

Ba địa điểm này không xa lắm, hình như đều là tòa nhà văn phòng. Tôi ngẫm nghĩ một hồi, nếu để tôi chọn, vậy thì tôi sẽ chọn vị trí nằm giữa hai cái kia. Cho dù tôi phát hiện mình bị trúng bẫy thì ít nhất cũng không đến nỗi nào.

Tần Nhất Hằng gật đầu, nói, bây giờ hãy hành động ngay, nhưng anh phải ký hợp đồng trước đã. Sau đó hắn đưa bút cho tôi rồi quay người nói cảm ơn với Trương Phàm. Có lẽ Trương Phàm cảm thấy Tần Nhất Hằng là kẻ có tiền, còn tôi thì ngược lại. Anh ta muốn tôi làm khách hàng tiềm năng, bèn nhanh chóng dâng hợp đồng lên.

Tôi cầm bút, song vẫn chưa thật sự dám đặt bút xuống. Suy đi nghĩ lại tiền vẫn ở trong tay mình, làm sao mọc cánh bay được, cùng lắm thì sau này lại chuyển về cho hắn. Tôi nóng lòng muốn bắt tay vào việc ngay, lập tức ký tên vào hợp đồng.

Trương Phàm tiễn chúng tôi đến tận dưới lầu, sau đó còn đưa chìa khóa xe cho Tần Nhất Hằng.

Lúc đi lấy xe dưới hầm, tôi càng cảm nhận được cái tên Trương Phàm này đúng là đại gia thật sự. Con mẹ nó, xe của anh ta ngon hơn xe ông đây nhiều.

Chúng tôi lái xe thẳng đến vị trí đánh dấu trên bản đồ. Tần Nhất Hằng xuống trước, tôi nhìn chăm chú đến khi hắn bước vào tòa nhà rồi mới rời đi. Đó không phải là một tòa nhà văn phòng mà là một khách sạn hạng sao.

Tôi lái đến địa điểm mà mình đã chọn, lần này đích thực là một cao ốc văn phòng.

Trước kia khi đi xem nhà, tôi đều cẩn thận tìm hiểu thông tin về nó. Thậm chí dù không biết gì cả, ít nhất tôi cũng nắm rõ đích đến của mình. Tuy nhiên tòa cao ốc này cả mấy chục tầng, mẹ kiếp, chẳng lẽ tôi phải gõ cửa từng tầng một, sau đó đi vào cười hỏi người ta có thấy chuyện lạ nào xảy ra hay không?

Vừa định hỏi thăm, tôi trùng hợp bắt gặp một nhóm công nhân vác đồ nghề vào thang máy. Mặc dù cao ốc này trông khá xa hoa, nhưng thời gian xây dựng cũng lâu rồi. Lẽ nào tôi đến đúng lúc ai đó chuẩn bị trang hoàng lại nội thất sao? Nghĩ vậy, tôi bèn theo chân nhóm công nhân ra khỏi thang máy, đập vào mắt tôi là một văn phòng khá rộng rãi, những tạp âm xen lẫn với nhau, khắp nơi đều có người làm việc.

Bắt chuyện với người khác là kỹ năng mà tôi rèn luyện được sau khi vào nghề, không ngờ nó rất có ích. Tôi mời nhóm công nhân mấy điếu thuốc, giả vờ làm nhân viên công ty bên cạnh thuận miệng đến đây hỏi thăm. Nhờ vậy tôi mới phát hiện ra một vấn đề.

Tôi nghe thấy một công nhân trong số đó vô tình nói rằng, văn phòng này hơi kỳ quái!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 27: Văn phòng trong cao ốc

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Người ta thường bảo người Thiên Tân lắm lời, rất thích tám chuyện. Vậy nên chỉ cần tốn vài điếu thuốc lá, mấy công nhân đã kể tất tần tật mọi việc xảy ra ở đây, hấp dẫn không khác gì được nghe Bình thư (*).

(*) Bình thư (评书): nghệ thuật kể chuyện truyền thống của người Hán mà không có nhạc đệm, dùng quạt và khăn làm đạo cụ.

Chuyện ở cao ốc này không lớn cũng không nhỏ, theo kinh nghiệm của tôi, đây chỉ là một văn phòng từng có người chết, bình thường tôi sẽ không quá để ý. Song lần này tôi đã được Tần Nhất Hằng sắp xếp tới đây, vì vậy tôi cũng không dám qua loa.

Trò chuyện xong với đám công nhân, tôi ủ rũ không biết phải làm sao để tra xét tường tận nơi này một cách kín đáo. Vừa lúc bắt gặp chủ văn phòng đến đây xem xét tiến độ cải tạo, tôi bèn nhanh chóng đi tới bắt chuyện. Đối phương là người Quảng Đông, tiếng phổ thông của gã hơi tệ. Người lùn tịt, tuổi tác khá lớn, thoạt trông đã biết là cáo già ngụp lặn trong thương trường nhiều năm.

Tôi không có kinh nghiệm đối phó với loại người này, tạm thời chưa thể nghĩ cách để đào ra lai lịch của gã, chỉ đành khách sáo vài câu với nhau.

Gã ta nói rằng mình vốn làm ăn buôn bán ở Quảng Châu, gia nghiệp rất lớn, công việc kinh doanh chủ yếu đều nằm bên Hong Kong, trước nay vẫn luôn thuận buồm xuôi gió. Chẳng qua khi ấy bắt đầu xảy ra khủng hoảng kinh tế khiến việc làm ăn của gã cũng bị ảnh hưởng nhiều. Bấy giờ gã mới bất đắc dĩ đi tìm hướng phát triển mới ở phía Bắc, dự định mở một chi nhánh của công ty ở Thiên Tân, chuyên lĩnh vực xuất nhập

khẩu. Vì thế gã ta mới mua văn phòng này, đồng thời coi như đầu tư bảo toàn vốn.

Những thương nhân như gã đều khá mê tín, đặc biệt là người Quảng Đông.

Tôi bèn nói bóng gió, thấy đối phương cũng không liên quan gì đến tập đoàn Hoành Đạt. Ngẫm nghĩ một lát, tôi liền nói thẳng mình là một người hiểu phong thủy, lần này đi ngang qua đây vô tình phát hiện tòa nhà có vài vấn đề. Tôi có thể chỉ điểm cho gã, xem như làm việc thiện tích đức.

Lúc nói ra những lời này, kỳ thật trong lòng tôi cũng hơi chột dạ. Từ cách ăn mặc đến ngoại hình của tôi, không chỗ nào toát lên vẻ tiên phong đạo cốt hoặc cao thâm khó dò. Tôi chỉ lo lắng gã người Quảng Đông này nghĩ tôi là kẻ lừa đảo bịp bợm mà đuổi cổ ra khỏi đây.

Ai dè vừa nghe tôi nói vậy, gã ta lập tức mỉm cười xu nịnh mời tôi một điếu thuốc.

Tôi biết ngay chuyện đã thành, bèn tự tin phô hết tất cả kỹ năng diễn xuất của mình ra. Sau khi châm cho mình điếu thuốc, tôi liền hỏi gã có cảm thấy tòa nhà này có gì bất thường không.

Gã không lộ vẻ hoảng hốt, chỉ bình tĩnh suy nghĩ lại rồi nói với tôi, gã mua được văn phòng này với giá khá hời, nếu không thì trong hoàn cảnh kinh tế bị đình trệ, dám đầu tư vào tài sản quy mô lớn như vậy là một việc vô cùng mạo hiểm. Khi đó gã cũng biết nơi này từng xảy ra chuyện, vừa ký xong hợp đồng đã ngay lập tức mời một đại sư phong thủy từ Quảng Đông theo mình đến đây. Nghe đâu vị đại sư ấy cực kỳ nổi tiếng ở Quảng Đông, không chỉ người ở đó mà rất nhiều thương nhân Hong Kong cũng nườm nượp tìm đến ông ta.

Lúc đó gã cũng đã tính đến hậu quả xấu nhất, bao nhiêu tiền của dùng để xử lý vấn đề của nơi này đều đổ vào chi phí mua văn phòng. Tuy nhiên, không ngờ đại sư chỉ mới nhìn quanh một vòng đã luôn miệng chúc mừng gã. Ông ta vờ ra vẻ thần bí mà giải thích, nhưng tiếng phổ thông của gã Quảng Đông quá kém, tôi chỉ có thể hiểu được đại khái. Phong thủy học cho rằng khủng hoảng kinh tế chỉ là một cục diện do phong thủy tạo nên theo nghĩa rộng mà thôi. Nghĩa rộng chính là phải phân tích sự biến ảo tương xung của phong thủy ở góc độ Trái Đất. Để so sánh thì những việc hằng ngày của chúng ta như

xây nhà dựng cửa, bài trí bố cục trong nhà,… đều là phong thủy theo nghĩa hẹp.

Nhìn từ tình hình chung trước mắt, hoặc có thể nói là phong thủy theo nghĩa rộng, thì mọi tài vận đang xuống dốc và sa sút, thuộc hung. Đây là quá trình thăng trầm tất yếu trong dòng chảy vạn vật.

Về văn phòng này, nó tình cờ xảy ra chuyện, cộng thêm hoàn cảnh xung quanh, chắc chắn đây không phải nơi tốt lành. Theo nghĩa hẹp của phong thủy là hung địa, hung hung tách ra có thể gây bất lợi cho cả người lẫn sự nghiệp. Nhưng nếu hung hung gộp lại sẽ khiến cục diện thay đổi, khác gì ngược dòng mà phất lên. Nếu gã ta tiếp tục làm ăn buôn bán, đảm bảo sẽ càng thêm xuôi chèo mát mái.

Gã Quảng Đông tin răm rắp vào lời của đại sư, nghe vậy vui vẻ không thôi.

Bấy giờ gã ta bèn quyết định làm ăn lớn ở Thiên Tân, thuê công nhân tăng ca đến trang hoàng sửa sang lại văn phòng, chuẩn bị xong sẽ lập tức cắt băng khánh thành. Thời gian này gã cũng tạm thời ở lại Thiên Tân, thi thoảng đến đây xem xét tiến độ thi công, không ngờ lại trùng hợp gặp được tôi. Thấy tôi tự xưng là người hiểu phong thủy, trong lòng gã lại càng tin tưởng ông thầy phong thủy kia, nhưng nghe thêm lời khuyên của người khác cũng không mất gì, gã liền xin tôi chỉ điểm cho.

Song tôi nào biết gì về phong thủy, đến giờ hầu như những gì Tần Nhất Hằng nói tôi đều nhớ kỹ, nhưng để áp dụng vào đây thì không được. Tôi chỉ e lỡ lời đi ngược lại với kết luận của ông thầy phong thủy kia, một khi thân phận bị bại lộ sẽ gây trở ngại đến quá trình điều tra của mình.

Tôi do dự một hồi rồi nói với gã, tòa nhà này đích thực giống như những gì vị đại sư ấy đã phán. Hung hung tương xung, tất sinh đại cát. Nhưng có thể đại sư đã vô ý để sơ sót, tôi tài hèn học mọn, chỉ đành nói thêm mấy câu. Nơi này mệnh vong mà hung hiểm, nhưng bác có từng nghĩ tới, người chết ở đây vẫn còn quanh quẩn không chịu rời đi hay chưa? Ma quỷ ám ảnh là sự thật, nhưng cũng không nhất định. Bác đừng dốc hết mọi sự vào nơi này, cuối cùng thành dã tràng xe cát biển Đông. Vậy mất nhiều hơn được.

Tôi cố tình nói thật thâm ảo khó hiểu, kỳ thật cũng chỉ là lặp đi lặp lại mà thôi. Tuy nhiên hiệu quả tốt đến bất ngờ, gã Quảng

Đông nghe xong liền sáng mắt, nằng nặc mời tôi theo giúp gã. Việc kinh doanh bên Quảng Châu ngày càng đi xuống, nếu bên này cũng thất bại, gã chỉ còn nước nhảy xuống biển tự vẫn.

Mục đích mà tôi muốn đã đạt được, thú thật, đây cũng là lần đầu tiên tôi cảm nhận được khoái cảm của Tần Nhất Hằng. Mẹ kiếp, thì ra làm thần côn (*) lại phê như vậy. Trong lòng tôi khoái chí nhưng bề ngoài vẫn không dám biểu hiện ra. Tôi sợ bị gã Quảng Đông nắm thóp, bèn vội vã đứng dậy làm bộ làm tịch đi vài vòng quanh văn phòng, thực chất cũng chỉ muốn quay mặt đi chỗ khác mà thôi.

(*) Thần côn: mang nghĩa châm biếm chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác.

Tôi bước đến bên cửa sổ, vị trí của văn phòng này cũng không tệ. Dõi nhìn ra xa, toàn bộ thành phố Thiên Tân hoa lệ đều được thu trọn trong tầm mắt. Hơn nữa hướng ánh sáng rất tốt, tôi nhủ thầm, tại sao lúc trước mình lại không biết đến nó sớm hơn nhỉ?

Hiện tại cũng không phải là lúc để tiếc nuối, tôi dời ánh mắt đến tòa cao ốc đối diện xem thử.

Từ cửa sổ văn phòng tôi đang đứng trông thẳng về phía văn phòng của tòa nhà đằng kia, khoảng cách khá xa, thị lực tôi có hạn, chỉ có thể thấy được đại khái. Trong văn phòng không có người, hình như cũng đã bỏ hoang lâu rồi. Sở dĩ tôi để ý như vậy là vì nhóm công nhân đã kể cho tôi nghe, những chuyện kỳ quái xảy ra ở đây đều bắt nguồn từ văn phòng đối diện bên kia.

Chẳng là kể từ khi tòa cao ốc được xây nên, văn phòng này đã là chi nhánh của một doanh nghiệp nhà nước. Trải qua mấy năm cũng không có chuyện kỳ quái gì xảy ra, nhưng bắt đầu từ lúc một công ty khác chuyển đến văn phòng đối diện ở tòa nhà đằng kia, bên này cũng xuất hiện việc lạ.

Việc lạ chỉ đơn thuần là nhân viên hay bị đau đầu cảm mạo, đang khỏe mạnh bỗng nhiên trở nên ốm yếu bất thường. Ban đầu hiện tượng này xảy ra vào lúc trái gió trở trời nên không ai để ý cả, nhưng càng ngày càng có thêm nhiều người nhiễm bệnh, vì thế trong lòng mọi người cũng bắt đầu dấy lên nghi ngờ.

Cường độ làm việc của công ty không cao, đã vậy còn là doanh nghiệp nhà nước, không bị áp lực, chắc chắn không thể là do nhân viên làm việc đến kiệt sức được. Thêm vào đó, họ đã làm ở đây rất lâu rồi, nếu trang hoàng bố trí ở nơi này có vấn đề, chẳng hạn như bị nhiễm Aldehyde (*) thì cũng hoàn toàn không có khả năng. Thậm chí công ty họ còn điều tra cả bên giao thức ăn mà vẫn không phát hiện thứ gì có thể gây ngộ độc.

(*) Aldehyde (An-đê-hít): là hợp chất trong hóa hữu cơ có nhóm chức carbaldehyd: R-CHO. Một chất độc gây ung thư, bệnh tim mạch, những bệnh thoái hóa thần kinh như bệnh mất trí nhớ, Parkinson và Alzheimer, dị dạng thai nhi,…

Cuối cùng, nhờ một nhân viên khá mê tín nói rằng văn phòng đối diện có treo một chiếc gương rất lớn trên cửa kính, người ta mới hoài nghi đây chính là nguyên nhân dẫn đến mọi chuyện. Chẳng ai biết chiếc gương ấy được treo lên lúc nào, dường như bắt đầu từ khi có người bị bệnh. Thế nên họ mới cử một người đi tìm thầy phong thủy, người nọ bảo rằng tất cả là do sát khí của chiếc gương đối diện, cách giải quyết vô cùng đơn giản, chỉ cần bên này treo một chiếc gương lớn hơn, phản lại mọi sát khí về bên kia là được.

Trên thực tế họ cũng làm như vậy, hôm sau họ treo một chiếc gương dài nửa mét lên. Tưởng rằng từ đây mọi chuyện sẽ yên ổn, ai dè ngày tiếp theo lại phát hiện văn phòng đối diện không chỉ không gỡ cái gương cũ xuống mà còn treo tiếp một cái gương lớn hơn nữa.

Đến nước này cũng nực cười, nếu tôi là lãnh đạo công ty, tôi chắc chắn sẽ ra mặt nói chuyện với công ty đối diện, cùng thương lượng để tìm biện pháp giải quyết. Đây cũng là cách thức mà phần lớn mọi người sẽ lựa chọn. Nhưng không rõ lãnh đạo công ty thuộc cung hoàng đạo nào, cố chấp không chịu đi tìm người ta bàn cách xử lý, ngược lại cứ treo thêm một đống gương. Hai công ty đối đầu nhau như Mỹ và Liên Xô thời kỳ chạy đua vũ trang, anh một cái gương tôi một cái gương, không ai chịu nhường ai. May mà tầng lầu này khá cao nên ít người nhìn thấy, bằng không chắc hẳn chuyện này sẽ được lên báo ngay.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 28: Đối diện

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Không thể để tình hình bất ổn này tiếp tục kéo dài, đã vậy diện tích cửa kính cũng chỉ chừng đó, nếu treo thêm gương nữa e là không còn chỗ.

Tình thế giằng co đã đến nông nỗi này, chẳng biết bên công ty đối diện như thế nào, bên này thì không thể hạ mình xuống để nói chuyện được. Mấy ông lãnh đạo, đặc biệt là người ở trong doanh nghiệp nhà nước lâu năm, lại càng coi trọng sĩ diện hơn.

Đương lúc mọi người không biết phải làm sao, đột nhiên một nhân viên trong công ty trở bệnh nặng, đến bệnh viện cũng không tìm được nguyên nhân. Mọi người bắt đầu cảm thấy sợ hãi, ai ngờ được chiếc gương lại mang theo sát khí kinh khủng như vậy. Suy cho cùng sĩ diện cũng không quan trọng bằng tính mạng, dưới ánh nhìn lo lắng của nhân viên, lần này lãnh đạo đành phải đích thân đi thương lượng với bên kia.

Tuy nhiên mọi chuyện lại không hề đơn giản. Sau khi lãnh đạo qua bên kia mới phát hiện công ty đối diện đã dọn khỏi chỗ đó rồi, được biết trước kia công ty nọ làm tiếp thị qua điện thoại, nói trắng ra là công ty lừa đảo. Hình như bọn họ nghe ngóng được tiếng gió, trước khi cảnh sát tới điều tra đã vội vã dọn đồ chạy lấy người. Tiền thuê văn phòng được thanh toán trước một năm, chưa tới hạn nên cũng chẳng ai quan tâm đến công ty này.

Vị lãnh đạo định bảo ban quản lý cao ốc mở cửa văn phòng, sau đó gỡ hết gương xuống là xong, nhưng chưa gì đã nhận được một cuộc điện thoại gấp của nhân viên. Họ nói rằng sáng nay có một người vẫn đi làm bình thường, giữa trưa còn ăn cơm cùng đồng nghiệp, đến chiều thì phát hiện người đó đã chết trong phòng vệ sinh. Không rõ chết vì bạo bệnh hay bị kẻ khác hạ độc.

Sợ cái gì thì đến cái đó, người nằm trong bệnh viện vẫn còn sống khỏe, đằng này nhân viên ở công ty thì chết bất thình

lình. Lãnh đạo vội vàng quay về xử lý, nhưng xử lý thế nào thì không rõ lắm. Những công nhân này cũng chỉ nghe bảo vệ ở đây kể lại, bảo vệ không biết thì họ làm sao biết được. Cuối cùng, sau khi giải quyết xong cái chết của nhân viên kia, cả công ty liền dọn đi nơi khác. Lúc đám công nhân mới tới, những chiếc gương vẫn còn treo đầy trên cửa kính, họ đành phải gỡ hết xuống.

Tôi sắp xếp lại trình tự câu chuyện ở trong đầu. Những gì đám công nhân nói đều giống hệt nhau, vả lại họ cũng chẳng có lý do nào để gạt tôi, lời họ nói có thể tin được, nhưng rốt cuộc nguyên nhân sâu xa của chuyện này là gì? Hiện tại đã không thể nhìn thấy những cái gương treo ở đối diện nữa, cảnh tượng khi ấy chỉ có thể tái hiện lại trong đầu.

Trước đây văn phòng này từng xảy ra chuyện, sau đó nó bị ảnh hưởng như thế nào, cuối cùng được giải quyết ra sao? Đoạn giữa bị thiếu một phần rất quan trọng, mặc dù đã có người chết, nhưng sau này trong văn phòng còn xuất hiện chuyện kỳ quái nào hay không thì chẳng ai biết được, bởi vì khi đó không còn ai ở đây nữa.

Tôi lại hỏi thăm một công nhân khác, hóa ra bọn họ chỉ làm việc vào ban ngày. Các công ty ở tòa cao ốc này vẫn mở cửa như bình thường, bọn họ không dám làm ồn, công việc chủ yếu chỉ là lắp đặt những vật dụng mới và lót lại sàn nhà. Ngoài ra họ chưa từng gặp chuyện lạ nào cả, đây cũng là nguyên nhân khiến họ kể lại sự tình một cách thoải mái như vậy.

Tôi nhìn đồng hồ, còn lâu trời mới tối. Không còn cách nào khác, những việc liên quan đến âm khí phải để ban đêm mới biết được.

Tôi tỏ thái độ với gã Quảng Đông, bảo rằng sau khi trời tối sẽ đến đây xem thử, đến lúc đó mọi chuyện ắt sáng tỏ.

Tôi thuật lại nguyên văn của Tần Nhất Hằng, cố ra vẻ thần bí hơn một chút. Gã Quảng Đông gật đầu lia lịa, đoạn muốn mời tôi dùng bữa. Đương nhiên ở những khu kinh doanh thế này không thiếu các nhà hàng xa hoa sang trọng. Khẩu vị của tôi không tốt kể từ sau chuyến đi Mạc Hà vừa rồi, vậy nên lần này tôi bèn chấp nhận lời mời của gã ta.

Trong lúc dùng bữa, tôi do dự chẳng biết có nên gọi cho Bạch Khai hay không. Về phần Tần Nhất Hằng, dọc đường tôi chưa từng thấy hắn lấy điện thoại ra. Song tôi lại không rõ tình hình bên kia, sợ rằng gọi đến sẽ làm hỏng việc, thế là lại thôi.

Tiện thể tôi kể về mấy trải nghiệm trước kia của mình, gã Quảng Đông nghe tôi nói mà phục sát đất.

Lúc quay lại tòa nhà, nhóm công nhân đã tan ca hết. Trong văn phòng ngổn ngang đồ nghề và bàn làm việc còn đang lắp dở. Tôi tiện tay kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống, lòng thầm tính toán lát nữa phải diễn kịch như thế nào. Gã Quảng Đông thấy tôi lâm vào trầm tư, bèn cung kính đứng chờ bên cạnh.

Tôi vận hết công suất não, nhớ lại trước đây Tần Nhất Hằng đã nhiều lần nói về gương. Thậm chí lúc còn chân ướt chân ráo vào nghề, tôi từng dùng gương để xử lý mấy thứ dơ bẩn. Thứ nhất, nó có thể trừ tà. Thứ hai, nó có thể phản lại sát khí. Nghĩ vậy, tôi bỗng giật mình, phần lớn mọi người đều biết rõ về hai công dụng này của gương. Lẽ nào văn phòng đối diện đã phát hiện ra điều gì đó nên mới treo gương lên, muốn xua sát khí về lại bên này? Bằng không, chẳng ai đột nhiên treo một cái gương như vậy cả?

Tôi lại liếc nhìn về phía văn phòng đối diện đen như mực, màn đêm vừa buông xuống, mọi thứ đều chìm vào bóng tối.

Tôi nghĩ mình cần phải qua đó xem thử.

Tôi bảo gã Quảng Đông chờ ở đây, còn mình đi xuống lầu rồi qua bên văn phòng đối diện.

Sự tình đã qua từ lâu nhưng văn phòng ấy vẫn trống không. Tôi nhòm vào trong qua lớp cửa kính, dù chưa đến mức bừa bộn nhưng cũng chẳng sạch sẽ là bao. Trên sàn nhà la liệt vài chiếc ghế dựa, tôi thử kéo tay nắm cửa, phát hiện nó đã được khóa lại cẩn thận. Bản thân tôi không có kỹ năng phá khóa cạy cửa, quay đầu lại còn bắt gặp một cái camera đang hướng thẳng về mình, thế là tôi đành bó tay.

Do dự một hồi, tôi bèn xuống lầu tìm ban quản lý tòa cao ốc. May mà hiện tại không quá trễ, nhân viên quản lý vẫn chưa tan ca, lúc tôi đến tìm thì gã đang xem phim Mỹ trên máy tính bảng.

Tôi không nói thẳng mục đích đến đây của mình mà chỉ viện ra một cái cớ, nói rằng tôi đang xem phong thủy cho văn phòng đối diện, hy vọng có thể vào văn phòng ở đây để có góc nhìn tổng thể hơn.

Nhân viên quản lý tỏ ra mất kiên nhẫn, không định mở cửa cho tôi. Tôi đành mời gã một điếu thuốc và nịnh nọt vài câu, thậm chí còn nhét 300 đồng vào dưới máy tính bảng của gã.

Nhân viên quản lý thấy tiền là sáng mắt, lúc này mới mỉm cười hòa nhã cầm lấy chìa khóa đi lên lầu với tôi.

Tôi đi sau lưng gã, bỗng nhiên rất muốn đạp gã một cú.

Tuy nhiên chính sự quan trọng hơn, tôi chỉ đành siết chặt nắm tay, cố gắng đè nén lửa giận.

Vào văn phòng mới biết sàn nhà đã đóng một lớp bụi dày, mỗi bước đi sẽ in lại dấu chân trên đó.

Nhân viên quản lý nhìn quanh một vòng, xác nhận không còn đồ đạc nào có giá trị để ăn trộm được, thấy phong cách ăn mặc của tôi cũng đường hoàng tử tế, bèn dặn dò tôi sau khi ra khỏi đây nhớ khóa cửa cẩn thận, xong xuôi gã mới yên tâm xuống lầu.

Tôi quan sát xung quanh, văn phòng này không rộng rãi như bên kia, thậm chí còn cũ nát hơn vài phần. Nhìn cách bài trí cũng có thể đoán được trước kia chỗ này chuyên tiếp thị qua điện thoại. Tôi phát hiện một gian phòng nhỏ tách ra khỏi văn phòng, có lẽ đó chính là văn phòng làm việc của lãnh đạo. Nghĩ vậy, tôi bèn đẩy cửa đi vào xem.

Đồ đạc trong phòng đã bị dọn sạch, cả bàn làm việc cũng không còn. Thấy chẳng có gì đặc biệt, tôi lại ra ngoài quan sát tiếp.

Nhìn ra cửa sổ có thể thấy được văn phòng bên kia. Ở phía đối diện, gã Quảng Đông đang bật một ngọn đèn nhỏ, ánh đèn mông lung mờ ảo như hắt lại từ cõi xa xăm, chỉ lờ mờ trông được dáng vẻ gã Quảng Đông và một số người khác.

Tôi đoán có thể gã quá sốt ruột chờ tôi quay về hoặc bỗng dưng phát hiện có vấn đề ở khâu trang hoàng lại văn phòng, vì vậy mới gọi thêm vài công nhân đến. Hình như họ đang nói chuyện với nhau, thậm chí càng lúc càng có thêm nhiều người, đến nỗi tôi không thể phân biệt được ai với ai nữa.

Chẳng lẽ suy đoán của tôi sai rồi? Ông chủ của công ty marketing qua điện thoại cũng có thể là một người rất mê tín. Tôi biết nhiều gia đình có thói quen treo gương mặc cho bên ngoài có sát khí hay không. Chưa biết chừng ông chủ ở đây cũng chỉ treo gương theo thói quen mà thôi?

Tôi lại dõi mắt về phía đối diện, bỗng nhiên giật nảy mình vì phát hiện ra một việc rất kỳ lạ.

Bấy giờ gã Quảng Đông đã đến bên cửa sổ, dường như đang huơ tay ra hiệu cho tôi. Tôi thấy gã còn cố gắng muốn nói điều

gì đó, tiếc rằng tôi không thấy rõ khẩu hình miệng của gã.

Đúng lúc ấy, tôi chợt nhận ra một chuyện. Mẹ kiếp, có thể trước kia người ở văn phòng bên này cũng từng thấy cảnh tượng giống tôi bây giờ. Tôi lập tức gọi cho số điện thoại ghi trên danh thiếp của gã Quảng Đông, đầu kia vừa bắt máy, tôi liền hỏi gã ngay, bên bác có mấy người?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 29: Sếp Bạch

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Gã Quảng Đông sững sờ khi nghe tôi hỏi, sau đó mới trả lời, chỉ có mình tôi thôi.

Dường như gã đã nhận ra sự kỳ quặc trong câu hỏi của tôi, giọng điệu của gã cũng trở nên căng thẳng. Tôi biết bây giờ cần phải bình tĩnh, đang định lên tiếng trấn an gã mấy câu, ai dè đối phương lại đột nhiên nói, hình như bên ngài có gì đó lạ lắm.

Nghe vậy, tôi chợt thấy lạnh cả sống lưng. Gã Quảng Đông đã thấy thứ gì đó nên mới đến bên cửa sổ khua tay múa chân ra hiệu cho tôi sao?

Tôi quay phắt đầu lại, trong văn phòng trống không.

Sự tình càng lúc càng rắc rối, chẳng lẽ cả hai văn phòng đều có vấn đề?

Tôi cố trấn tĩnh lại rồi hỏi gã, bác thấy bên cạnh tôi có bóng người đúng không?

Gã sốt ruột đến độ buột miệng nói bằng tiếng Quảng Đông, tôi không hay giao tiếp với người Quảng Đông và Hong Kong, vì vậy cũng chẳng rõ ý gã là gì, trong lòng thở phào một hơi. Nhưng ngay lúc ấy ở đầu bên kia điện thoại, gã run lẩy bẩy nói, bên ngài có một người… đang treo trên cửa sổ!

Tôi lặp lại, bác nói sao? Rồi lập tức cúi đầu nhìn xem.

Cửa sổ của tòa cao ốc văn phòng này khác với loại cửa sổ ở những căn nhà bình thường. Bức tường trước mắt tôi thật ra là một cửa kính bán trong suốt, chỉ có phần phía trên là vài ô cửa sổ có thể mở ra để thông gió, hơn nữa góc mở vô cùng hẹp, chắc hẳn thiết kế như vậy vì sợ rằng sẽ có người nhảy lầu.

Tôi nhìn lướt qua nhưng không thấy bóng người nào, bèn hỏi lại đầu dây bên kia một lần nữa mới tạm hiểu được ý của gã. Cái cửa sổ mà gã nói không phải là mấy ô cửa sổ có thể mở ra trên bức tường kính này, mà là toàn bộ mặt kính được coi như

một cái cửa sổ lớn. Dù sao từ phía đối diện trông sang đây cũng rất xa, không thể nào thấy rõ ràng được.

Tuy nhiên, vì góc độ không thuận tiện nên mặc dù tôi đã dán sát vào cửa kính mà vẫn không thể nhìn thấy có ai đang bị treo lơ lửng hay không. Hết cách, tôi bèn kéo một chiếc ghế lại, đoạn thò đầu ra khỏi cửa sổ để quan sát kỹ hơn.

Đứng trên lầu cao, gió mạnh thổi vù vù khiến tai tôi đau rát. Xe cộ tấp nập hòa với ánh đèn điện sáng rực bên dưới, nhưng tuyệt nhiên không hề thấy người nào treo cổ.

Tôi hỏi lại gã, bác nhìn nhầm phải không? Tôi cách bóng người kia chừng nào?

Gã ta liền trả lời, ban nãy tôi còn thấy, bây giờ lại biến mất rồi.

Nghe gã nói không giống như đang gạt tôi, tuy tôi cũng khó chịu nhưng không tiện nổi giận. Tôi chuẩn bị cúp máy rồi rụt đầu vào, bỗng nhiên gã Quảng Đông lại kêu lên, ngài đừng cử động, hiện tại thứ đó đang treo trên cổ ngài.

Thò đầu ra ngoài hứng gió lạnh nãy giờ, nghe gã nói xong, tôi lại càng run hơn.

Tôi không nhìn thấy gì cả, ắt hẳn thứ mà gã nói là ma quỷ rồi, nhưng vì sao nó lại quấn lấy tôi? Hoặc có thể nó đang tìm cách bò lên, tôi thò đầu ra coi như càng tiện cho nó?

Mẹ kiếp, sao lại có con ma vô liêm sỉ như vậy nhỉ?

Bỏ qua chuyện đó, kiểu gì tôi cũng phải rụt đầu vào thôi. Tôi không nghĩ nhiều nữa, lùi về phía sau rồi lập tức nhảy xuống khỏi ghế.

Tôi sờ cổ, không có cảm giác gì đặc biệt.

Gã Quảng Đông vẫn còn đứng bên cửa sổ, tôi hỏi gã, bác còn thấy thứ đó không?

Chờ mãi mà không thấy trả lời, tôi lắc lắc điện thoại, tưởng tín hiệu không tốt nên gọi thử vài tiếng. Lúc này đầu bên kia mới đáp, ngài đừng cử động, chờ tôi qua đó.

Gã thay đổi quá nhanh, tôi nhủ thầm, lẽ nào gã ta bị nhập rồi?

Mẹ kiếp, tôi có nên đứng chờ hay không? Nhìn qua bên kia, bóng dáng của gã đã biến mất tăm.

Tôi nhìn khắp văn phòng, địa hình ở đây không thể tận dụng được. Nếu xảy ra ẩu đả thật, với thể trạng của tôi chắc chắn sẽ đánh bại gã Quảng Đông. Nghĩ thế, tôi tự tin ngồi xuống chờ

đợi. Gã đến rất chậm, tận lúc tôi sắp hết kiên nhẫn mới thấy gã mở cửa bước vào.

Phía sau gã còn có thêm một người, vừa đi vào đã mỉm cười với tôi. Con mẹ nó, thì ra là Bạch Khai.

Tôi khá bất ngờ khi biết hai người quen nhau, hay là gã Quảng Đông vừa xuống lầu thì vô tình gặp được Bạch Khai? Nói chuyện một hồi rồi hai người cùng lên văn phòng?

Tôi ngộ ra, nhất định gã ta đã quen biết Bạch Khai trước rồi. Mẹ kiếp, hóa ra ông đây bị chơi một vố!

Tôi chửi tục, đề phòng kiểu gì cũng vẫn trúng kế điệu hổ ly sơn của Tần Nhất Hằng. Nếu vậy, tất cả việc lạ xảy ra ở đây đều là cốt truyện đã được sắp đặt sẵn.

Bạch Khai gật đầu với tôi, ồ, sếp Giang cũng ở đây sao!

Tôi hừ một tiếng.

Bạch Khai bật cười nói với gã Quảng Đông, thế nào? Nhóc con này ở chỗ ông có quậy phá không?

Gã ta lúng túng nhìn tôi, không biết phải trả lời sao, bèn nói, sếp Giang à, cậu đừng giận nhé, tôi là người làm ăn chân chính, không làm chuyện mờ ám.

Tôi đứng dậy xách cái ghế lên, Bạch Khai vội vàng đè cánh tay tôi xuống rồi giải thích, Tiểu Khuyết, tôi không lừa anh đâu, chuyện ở tòa nhà này là thật. Anh nhìn sang bên kia đi!

Bạch Khai kéo tôi đến bên cửa sổ rồi chỉ cho tôi xem. Tôi nhìn theo, thấy y chỉ vào một tòa cao ốc khác cách khá xa. Cao ốc đó thấp hơn bên này một chút, ánh đèn bên ngoài tòa nhà đã sáng lên, nhấp nháy rực rỡ.

Tôi hỏi, ý anh là gì?

Bạch Khai đáp, thấy không, bây giờ Tần Nhất Hằng đang ở trong đó. Nói rồi y quay lại chỉ vào gã Quảng Đông, Tiểu Khuyết, đây là họ hàng thân thích của nhà họ Bạch chúng tôi, sếp Bạch. Lần này ông ta đã đích thân từ Quảng Đông đến đây giúp chúng ta.

Gã Quảng Đông gật đầu với tôi rồi trả lời, không phải, vì kiếm tiền, vì kiếm tiền thôi.

Tôi miễn cưỡng gật đầu đáp lại rồi quay sang Bạch Khai, anh chuyển sang bán hàng đa cấp hả? Còn lừa cả họ hàng xa xôi tới đây?

Bạch Khai xua tay rồi chỉ xuống đất. Tiểu Khuyết, văn phòng này và cả văn phòng đối diện đó, chúng tôi đều thuê lại hết rồi. Tiện đây nói cho anh biết, bên chỗ Tần Nhất Hằng còn thuê thêm hai văn phòng nữa, anh chuẩn bị tâm lý xì tiền ra đi.

Tôi nghe xong lập tức nổi giận, mẹ kiếp, sao anh cứ mở mồm ra là tiền tiền tiền? Anh cho rằng ông đây là cha anh à?

Nghĩ lại cũng thấy kỳ quặc, đang yên đang lành tự dưng thuê bốn cái văn phòng để làm gì? Thích thì thuê sao?

Tôi bèn bảo, tôi có thể trả tiền, nhưng anh phải nói rõ mục đích đã.

Bạch Khai vỗ tay một cái, anh nhìn đi! Trong các tòa kiến trúc cao nhất xung quanh đây đều có văn phòng của chúng ta, cái đó gọi là gì? Gọi là bắt ba ba trong rọ! Tôi và Tần Nhất Hằng đã thương lượng với nhau, nếu chỉ đơn giản là điều tra thì rất khó tìm được dấu vết sót lại. Cách tốt nhất chính là phải tấn công, chỉ tấn công mới có thể tìm thấy sơ hở của đối phương. Một tập đoàn tưởng chừng kín kẽ như vậy, một khi bị tấn công thì nơi nào yếu nhất sẽ xảy ra vấn đề ngay. Chúng ta sẽ ra tay từ nơi đó!

Bạch Khai vẫy tay, gã Quảng Đông lập tức lấy ra một tờ giấy từ trong túi.

Bạch Khai dùng bút vẽ một hình vuông đơn giản. Tiểu Khuyết, thấy không, bốn điểm của hình vuông này chính là văn phòng mà chúng ta thuê. Anh vào nghề cũng lâu rồi, chỉ biết tìm mấy thứ dơ bẩn thì có ích gì? Để tôi khiến anh mở mang tầm mắt với lĩnh vực thâm sâu nhất của Trung Quốc! Phong thủy!

Bạch Khai nói rồi đè ngòi bút lên một điểm trong hình vuông, cái này gọi là con ba ba! Tập đoàn Hoành Đạt có một công ty chuyên môi giới bất động sản, anh không biết sao? Hiện giờ họ cũng đang mua bán nhà ma, anh thấy thế nào?

Tôi vừa nghe đã hiểu, mặc cho Bạch Khai vẫn đang thao thao bất tuyệt bên cạnh.

Tuy nhiên tôi rất tin tưởng vào bản lĩnh của y và Tần Nhất Hằng.

Tôi không hiểu phong thủy, nhưng chưa thấy heo chạy thì cũng từng ăn thịt heo rồi (*). Bố cục phong thủy uyên thâm khó lường, lẽ nào trước đó gã Quảng Đông đã từng ngâm nhắc

nhở tôi? Bốn văn phòng tạo thành hình vuông, đó chính là phong thủy theo nghĩa rộng?

(*) Chưa thấy heo chạy thì cũng từng ăn thịt heo: Câu gốc là "Chưa ăn thịt heo thì cũng từng thấy heo chạy", mang hàm ý cho dù chưa từng trải qua việc gì đó thì cũng đã từng biết, từng chứng kiến rồi.

Tôi quay lại hỏi Bạch Khai, hình như Tần Nhất Hằng đâu hiểu phong thủy? Chẳng lẽ anh hiểu à? Tôi thì thấy anh chỉ biết lên cơn thôi!

Bạch Khai nhún vai, tôi không hiểu, nếu không tại sao lại mời sếp Bạch ngàn dặm xa xôi đến đây làm gì? Nhớ nhé, phí dịch vụ của người ta cũng là do anh trả đấy!

Tôi thấy gã Quảng Đông mỉm cười với mình, trong lòng không ngừng rỉ máu.

Đệch con mợ, rốt cuộc tôi phải tốn bao nhiêu tiền đây?

Bỗng điện thoại của gã Quảng Đông reo vang, gã nói chuyện với đầu dây bên kia một hồi rồi quay sang Bạch Khai, sếp Tần bảo rằng bên đó xong rồi, chúng ta qua thôi.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 30: Cuộc trò chuyện ở quán cà phê

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Dù hiện giờ tôi hoàn toàn mù tịt nhưng vẫn theo chân bọn họ xuống lầu. Bước lên con xe của gã Quảng Đông, rẽ trái rẽ phải vài lần, chúng tôi ngừng trước cửa một quán cà phê kín đáo.

Tôi trông qua cửa xe thấy Tần Nhất Hằng ngồi ở vị trí gần cửa sổ, bên cạnh có không ít người, ai nấy đều tỏ ra rất kính cẩn, không dám ngồi xuống. Chiếc ghế cạnh bên vẫn trống không.

Tôi đi vào, đoạn nhìn quanh một lượt. Số lượng người nhiều hơn tôi nghĩ, khoảng chừng bảy tám người. Thấy ba chúng tôi, bọn họ chủ động đứng tránh sang một bên để chúng tôi bước đến.

Tôi vốn tò mò muốn hỏi rất nhiều vấn đề, nhưng nhìn khí thế ở đây khiến tôi không dám mở miệng nữa. Đến cả Bạch Khai cũng trở nên nghiêm túc, tôi chỉ đành im lặng theo.

Gã Quảng Đông vẫn giữ nụ cười mỉm, gật đầu với mọi người, một trong số đó liền đi ra kéo cửa cuốn của quán cà phê xuống, để lại những ngọn đèn mờ ảo soi rọi cả không gian tăm tối. Tôi quan sát cách bài trí ở nơi đây, thoạt trông có vẻ khá tình thú, nhưng trong hoàn cảnh này lại trở nên vô cùng quỷ dị.

Tần Nhất Hằng châm một điếu thuốc rồi quay sang nhìn tôi và gã Quảng Đông, nói, hai người làm quen rồi phải không?

Thấy tôi gật đầu, Tần Nhất Hằng tiếp lời, tôi đã thuê chỗ này, đây sẽ là nơi gặp mặt của chúng ta. Giang Thước, bên tôi đã an bài xong, lát nữa sếp Bạch sẽ nói cho anh biết phải làm gì.

Tôi nhìn gã Quảng Đông, chắc là đang nói đến gã.

Thật giống như chúng tôi đang tổ chức hội nghị bàn tròn, lẽ nào bọn họ định thăng cấp cho tôi à?

Tôi cảm thấy hơi khó chịu, nhưng thà gia nhập vào hội này còn hơn là bị người ta lừa gạt.

Gã Quảng Đông nắm lấy tay tôi, cười nói, chúng ta đều là người làm ăn, không cần phải dông dài, hợp tác vui vẻ, cung hỷ phát tài.

Tôi cũng khách sáo gật đầu đáp lại, bỗng Tần Nhất Hằng lên tiếng, mấy người hãy trông chừng cẩn thận. Dứt lời, hắn khẽ xua tay, những người đứng bên cạnh liền lui ra bằng cửa sau.

Không còn người ngoài ở đây, tôi bèn thở phào một hơi. Diễn kịch quả thật là chuyện khó đối với tôi, tôi cầm lấy điếu thuốc trên bàn rồi châm lửa, hỏi Tần Nhất Hằng, rốt cuộc cậu muốn làm gì? À không, mấy người muốn làm gì mới đúng?

Bạch Khai đáp, Tiểu Khuyết, không phải đã nói rồi à? Chúng ta sẽ phản kích. Chẳng qua thế cục lần này khá lớn, chỉ có vài người chúng ta thì không đủ, vì vậy mới cần thêm viện trợ. Xin lỗi nha, không có nữ đâu, anh đừng tiếc nuối.

Tôi trả lời, tôi không rảnh nói nhảm với anh, nếu phải bày cục thì tôi chắc chắn sẽ tham gia, nhưng bày cục có ích gì? Trước tiên mấy người phải nói rõ đã. Hơn nữa thuê lại quán cà phê này để làm gì? Nó không hề kín đáo, ngày nào cũng đến đây thì trốn được ai? Hay là vẫn mở cửa kinh doanh như bình thường? Nếu đóng cửa mở họp, thay vì chúng ta thì thầm bí mật ở trong này, chẳng thà xách mấy cái ghế gấp ngồi mẹ ngoài đường cho xong? Làm thế này không phải quá thừa thãi hay sao?

Bạch Khai còn định giải thích, nhưng nghe Tần Nhất Hằng bảo đúng vậy, y cũng không nói nữa.

Ánh đèn trong quán tù mù, may mà chúng tôi ngồi sát cửa sổ, những tia sáng từ đèn điện bên ngoài hắt lên nửa gương mặt của Tần Nhất Hằng. Tôi thấy hắn vươn tay như thể đang chạm vào ánh sáng trên mặt mình, rồi bỗng đột ngột lên tiếng, Giang Thước, nguyên nhân chủ yếu mà chúng tôi chọn nơi này, chính là vì ánh sáng.

Tôi bất giác quay đầu nhìn, ánh đèn nê-ông quen thuộc không cần phải miêu tả, hầu như ai cũng từng thấy rồi. Đèn đuốc ngoài kia rực rỡ lóa mắt, nhưng tôi cố gắng đến mấy cũng chẳng thể phát hiện nơi đây có gì đặc biệt.

Tôi bèn kiên nhẫn chờ Tần Nhất Hằng nói tiếp.

Anh từng đi qua rất nhiều nơi, nhưng có bao giờ anh để ý một số nơi có ánh đèn nê-ông đặc biệt chưa?

Tôi chửi thầm, mẹ kiếp, ý cậu là phố đèn đỏ à? Đèn nê-ông đã xuất hiện từ mấy thập niên trước, sau này nó lại được đổi mới về công nghệ, ví dụ như lập trình bằng hệ thống máy tính để ánh đèn sáng lên theo trình tự sắp đặt sẵn. Nhiều thành phố đã có loại đèn nê-ông như vậy, đặc biệt là những tòa nhà cao tầng, sau khi lập trình, đèn điện không chỉ thay đổi thành muôn vàn kiểu dáng khác nhau mà còn có thể tạo thành các dòng chữ. Nó vừa dùng để trang trí và cho thuê quảng cáo, rất có lợi đối với các tòa cao ốc.

Tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu nổi ý đồ của Tần Nhất Hằng, bèn hỏi lại, cậu nói đặc biệt nghĩa là sao? Mơ hồ quá.

Tần Nhất Hằng lắc đầu, anh còn nhớ những nội san của tập đoàn Hoành Đạt không? Trước đây chúng ta đã từng phân tích nó.

Tôi vội gật đầu, nhớ chứ, nó vẫn còn trong nhà tôi đấy, lúc chuyển nhà tôi còn không dám vứt đi.

Tần Nhất Hằng ừ một tiếng, trước đây chúng ta cũng đã biết rằng tập đoàn Hoành Đạt dùng nội san để truyền đạt những thông tin bí mật. Vậy thì bây giờ anh hãy tư duy theo hướng đó, chẳng hạn đèn nê-ông cũng có thể dùng để truyền tin tức thì sao?

Tôi nghe xong lập tức rùng mình, hiểu ngay ý hắn.

Nếu nội san truyền thông tin cho người bên trong tập đoàn Hoành Đạt, thì đèn nê-ông dùng để truyền tin tức cho mọi người ư?

Nếu quả thật đúng như vậy thì tôi có thể lý giải được. Thủ đoạn này quá cao tay, đèn nê-ông có thể truyền được tin tức, người bình thường chẳng mấy ai chú ý cả, thậm chí có khi nhìn chằm chằm cũng chưa chắc đã tìm ra manh mối.

Tôi hỏi, đèn nê-ông truyền tin tức gì? Mẹ nó đừng úp úp mở mở nữa! Cậu định diễn trò cho ai xem hả!

Tần Nhất Hằng chỉ vào gã Quảng Đông, lần này nhờ có sếp Bạch nên chúng tôi mới phát hiện ra. Sếp Bạch, chi bằng để cho ngài nói nhé?

Tôi lập tức dời mắt sang gã Quảng Đông.

Nãy giờ gã ta vẫn im lặng lắng nghe, lúc này mới được lên sân khấu, bèn sửa sang lại tay áo sơ mi rồi hắng giọng. Sếp Giang trẻ tuổi thông minh, chỗ chúng tôi hay gọi là sáng dạ, chắc hẳn chỉ cần nghe qua sẽ hiểu. Tôi đã tới Thiên Tân vài lần, bố cục phong thủy của toàn thành phố đã thuộc nằm lòng, tôi là người làm ăn, không bao giờ nói suông, cũng không khiêm tốn nữa.

Thầy phong thủy khi đến chỗ nào cũng vậy, đầu tiên là lên cao, sau đó là xuống thấp. Đơn giản chỉ là tạo một mô hình lập thể cho bố cục toàn thành phố trong mắt mình thôi, vậy mới có thể xem được đại cục, trù bị kế hoạch. Không phải tôi khoe khoang, nhưng từ khi bắt đầu học nghệ, chỉ cần là thứ tôi từng quan sát cẩn thận thì không bao giờ quên được. Lần này tôi và sếp Tần cùng lên cao, sau đó mới phát hiện đèn nê-ông trên một tòa nhà có sự khác biệt so với lần trước tôi tới đây. Đương nhiên sếp Giang có thể cho rằng đó là do hệ thống điều khiển, nhưng không chỉ đơn giản như vậy, đèn nê-ông kia có sự thay đổi rất nhỏ. Tôi vốn không để bụng, tuy nhiên sếp Tần nghe tôi vô tình nhắc tới nên đã cảnh giác hơn, từ đó tôi mới thật sự nghiên cứu kỹ về nó. Chuyện này cũng không khó với tôi.

Chắc hẳn sếp Giang không có hứng thú về quá trình phức tạp này, tôi sẽ nói luôn kết quả nghiên cứu của mình cho cậu nghe.

Đèn nê-ông kia chỉ thay đổi màu sắc của mấy hàng, vàng lục lam đỏ tím ứng với ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, số lần xuất hiện màu sắc tương ứng với mức độ của ngũ hành. Cuối cùng chúng tôi cũng cho ra kết luận, ngũ hành đó tương ứng với sinh thần bát tự của cậu. Nói cách khác, ánh đèn nê-ông kia đang biểu thị hoặc thông báo cho ai đó rằng cậu đã tới Thiên Tân.

Gã Quảng Đông gãi đầu, ở độ tuổi này mái tóc của gã chẳng còn bao nhiêu sợi. Tôi đoán có lẽ gã sống quá khôn khéo, suốt ngày phải dùng não quá độ.

Gã giải thích xong, tôi liền hiểu rõ.

Nếu là ngày trước, chỉ e tôi sẽ lập tức hỏi vặn lại gã rằng ngũ hành có thể tương ứng với người khác, dù sao người sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm cũng không hề ít. Nhưng bây giờ tôi hoàn toàn chắc chắn, chỉ cần xảy ra chuyện lạ, thậm chí là chuyện cực kỳ lạ, nhất định không phải nhằm vào ai khác mà chính là tôi.

Tôi nhấp môi một ngụm cà phê, hương vị không tệ nhưng bỏ quá ít đường, đắng ngắt.

Có lẽ vì lòng tôi cay đắng.

Tôi mỉm cười với gã Quảng Đông, thì ra tôi vẫn luôn bị người ta theo dõi à? Tới chỗ nào cũng có người dùng đèn nê-ông thổ lộ với tôi? Mẹ kiếp, chẳng lẽ là fans cứng của tôi sao? Sếp Bạch ở Thiên Tân đã chú ý đến điểm này, còn những thành phố khác thì thế nào? Cũng vậy ư?

Tôi nói vô cùng nhẹ nhàng, thậm chí cả tôi cũng phải bội phục bản thân mình có thể bình tĩnh đến thế.

Tần Nhất Hằng gật đầu, có lẽ giống như anh nghĩ, những thành phố mà chúng ta từng đến trước đây cũng có nhiều ánh đèn điện sáng nhấp nháy như vậy, chẳng qua chúng ta chưa từng và cũng không thể phát hiện được. Lần này nó đã bị chúng ta vạch trần. Giang Thước, vất vả cho anh rồi, đối phương đã thông báo cho người khác biết rằng anh đã tới Thiên Tân, vậy thì anh đừng trốn tránh nữa, từ ngày mai anh hãy xuất hiện ở bất cứ nơi nào thật náo nhiệt, Bạch Khai sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ anh trong bóng tối. Chuyện bên văn phòng để tôi và sếp Bạch giải quyết.

Tần Nhất Hằng đứng dậy vỗ vai tôi. Giang Thước, chúng tôi không muốn ép buộc anh. Nếu anh cảm thấy bất an, tôi sẽ giúp anh tạm thời trốn đi.

Tôi nhìn gã Quảng Đông gãi đầu mãi, bất chợt cảm thấy da đầu mình cũng ngưa ngứa.

Tôi nói, đến nước này còn trốn làm gì nữa? Quyết định vậy đi, tôi quay về tắm rửa nghỉ ngơi, ngày mai tôi sẽ dạo quanh thành phố. Tần Nhị, cậu hãy nhớ rằng cậu còn rất nhiều thứ chưa nói cho tôi biết, cậu vẫn còn nợ tôi.

Dứt lời, tôi cũng chẳng rõ mình nghĩ thế nào, nhưng đã nói ra lời thoại như vậy thì ắt phải lưu lại cho người ta một bóng lưng thật ngầu lòi. Ai dè lúc tôi gần ra tới cửa mới phát hiện cửa cuốn đã bị khóa lại từ bên ngoài, tình cảnh khó xử khiến tôi quê muốn độn quần.

Tôi quay đầu lại, thoáng thấy Tần Nhất Hằng và Bạch Khai giơ tay lên like cho tôi một cái.

Cửa cuốn được người ta kéo lên, tôi không ngoảnh lại mà đi thẳng ra ngoài.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 31: Người rảnh rỗi

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Chuyện xảy ra sau đó thì tôi không muốn nhiều lời, nhưng có hai vấn đề nằm ngoài dự liệu của tôi.

Đầu tiên, tôi tưởng mình sẽ được tự do dạo chơi, kỳ thật không hề thoải mái như tôi nghĩ. Tôi nghe theo lời của Tần Nhất Hằng, bắt đầu từ hôm sau liền có mặt khắp mọi chỗ náo nhiệt và đông người ở Thiên Tân, ăn uống mua sắm thả ga. Đáng lý tôi sẽ cảm thấy sung sướng lắm mới phải, song tôi chẳng hề có chút thích thú nào, trong lòng tràn đầy phiền muộn. Dường như phía sau luôn tồn tại một ánh mắt theo dõi tôi chằm chặp khiến tôi lạnh toát cả sống lưng, nhưng làm cách nào cũng không thể tìm thấy nó. Thậm chí tôi còn nhiều lần muốn tìm kiếm bóng dáng Bạch Khai đang âm thầm bảo vệ mình, thế nhưng cũng vô ích.

Đến cả một người thân quen với tôi cũng có thể dễ dàng ẩn nấp trong đám đông xung quanh, huống hồ là những kẻ xa lạ chẳng biết đang ấp ủ âm mưu gì. Điều này khiến tôi cảm thấy vô cùng lo lắng.

Thứ hai, tôi phát hiện bên phía Tần Nhất Hằng và gã Quảng Đông đang làm một công trình rất lớn. Vài lần tôi vờ như vô tình đi ngang qua dưới tòa cao ốc, thấy từng tốp công nhân hối hả khiêng đồ ra vào. Ban đầu tôi chỉ nghĩ là trùng hợp có một công ty khác cũng đang trang hoàng sửa sang lại, sau cùng tôi tò mò hỏi thử mới biết đúng là do Tần Nhất Hằng an bài. Tôi không dám đi lên văn phòng, hiếu kỳ đến mấy cũng phải nhịn xuống.

Tóm lại, đừng nói đến chuyện dạo chơi thoải mái ở Thiên Tân, kể cả bây giờ cho tôi một tấm thẻ có số dư vô hạn để du lịch vòng quanh thế giới cũng chưa chắc tâm trạng của tôi sẽ tốt hơn.

Tôi dạo khắp thành phố Thiên Tân suốt một tuần, ngoại trừ mập lên vài ký thì không có việc lạ nào xảy ra.

Cuối ngày, Bạch Khai sẽ gửi cho tôi một tin nhắn, nội dung giống hệt nhau, bảo rằng buổi tối không cần hội họp ở quán cà phê. Tôi có nhắn lại mấy lần, nhưng y chưa bao giờ hồi âm, về sau tôi cũng chẳng quan tâm nữa.

Qua một tuần, tôi ngày càng trở nên mệt mỏi, chỉ muốn nằm lỳ trong khách sạn, nhưng không thể không bước chân ra ngoài được. Nghĩ lại bỗng thấy hối hận vì trước đó tôi đã lỡ đồng ý yêu cầu này quá nhanh chóng.

Tuy nhiên tôi đã nghĩ ra một cách, theo như phân tích của Tần Nhất Hằng, tôi chỉ cần xuất hiện ở những nơi đông người thì chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của đối phương, nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc đối phương sẽ luôn lẩn khuất trong bóng tối. Vậy nếu tôi đến chỗ vắng người thì sao? Có thể nào lược bớt thời gian ôm cây đợi thỏ hay không?

Nghĩ vậy, bắt đầu từ tuần tiếp theo, ngày nào tôi cũng tìm đến những nơi ít người. Ban đầu tôi chỉ dám tới quảng trường trống trải, sau đó tôi bèn mạnh dạn đến cả những công viên vắng vẻ.

Tin nhắn mỗi ngày của Bạch Khai không hề cảnh cáo về những thay đổi bất ngờ trong kế hoạch gần đây của tôi, điều này khiến tôi đoán rằng mình đã tìm ra một phương hướng mới. Chính vì vậy, phần lớn thời gian trong ngày của tôi dần dần chuyển từ những nơi đông người sang các địa điểm lác đác người qua kẻ lại.

Nhờ thế mà tôi thật sự phát hiện được chuyện lạ. Tôi bắt đầu để ý thấy, dù mình đi đến đâu thì luôn gặp được một kiểu người nhất định. Hoặc là những kẻ ăn xin với áo quần rách rưới, hoặc là người vô gia cư nhếch nhác lôi thôi.

Nhiều lần gặp thoáng qua, tôi có cảm giác bọn họ không hề tầm thường. Không loại trừ khả năng do tôi trông gà hóa cuốc, dù sao ăn mày xuất hiện ở thành phố lớn thế này cũng là lẽ thường tình. Họ thường ăn xin ở nơi đông người, sau đó nghỉ ngơi ở chỗ vắng người. Vậy nên tôi vốn không quá để bụng chuyện này, nhưng bỗng một ngày nọ tin nhắn của Bạch Khai lại có thêm một dòng chữ: Ngày mai đưa 49,5 đồng thử xem, con số phải chính xác.

Tôi đọc xong dở khóc dở cười, quả nhiên Bạch Khai đang âm thầm quan sát tất cả. Mẹ kiếp, chẳng lẽ tôi phải tạo mối quan hệ với Cái Bang (*) thật à? Thì ra bấy lâu nay ông đây đang sống trong tiểu thuyết võ hiệp?

(*) Cái Bang là một bang phái nổi tiếng trong tiểu thuyết võ hiệp Trung Quốc, tập trung những kẻ ăn mày. Hiện giờ nhắc đến Cái Bang thường là nhắc đến ăn mày với quần áo rách rưới, tóc tai bù xù.

Lòng nghĩ như vậy nhưng tôi vẫn chuẩn bị sẵn 49,5 đồng, có lẻ có chẵn, nguyên cả một xấp.

Hôm sau, tay tôi không rời chồng tiền lẻ trong túi, nhưng bất ngờ là hôm đó đi đến mỏi chân cũng chẳng bắt gặp một tên ăn xin nào cả. Tiền trong túi đã bị nhàu hết, tôi mới ủ rũ quay về khách sạn.

Ngày tiếp theo, tôi lên tinh thần ra ngoài từ sáng sớm, cảm thấy chỗ nào có ăn xin là chạy ngay đến chỗ đó. Mục tiêu có vẻ khá buồn cười, song ít nhất cũng coi như có mục tiêu cụ thể.

Đến ba giờ chiều, tôi vẫn không hề thấy tên ăn mày nào. Chẳng lẽ thành phố Thiên Tân vừa chấn chỉnh lại môi trường đô thị, hốt hết mấy kẻ ăn mày mất rồi? Thậm chí tôi còn nảy ra ý định gọi đến đường dây nóng của thị trưởng thành phố nữa.

Cuối cùng tôi đành đến tàu điện ngầm để thử vận may, còn cố ý chọn một nhà ga xa xôi hẻo lánh. Thời gian trùng hợp là lúc nhà ga thưa người nhất, một mình tôi đi sâu vào trong, không dám thả lỏng một giây nào.

Ai ngờ mèo mù vớ phải cá rán, khi tôi vừa xuống cầu thang đã bắt gặp ngay một kẻ vô gia cư rách rưới đang lục thùng rác. Tôi sợ gã chuồn mất nên vội vàng chạy tới, lấy tiền từ trong túi ra rồi dúi vào tay gã.

Chắn hẳn gã ăn mày từng gặp rất nhiều người tốt bụng, nhưng đây nhất định là lần đầu gã thấy một người làm lố đến mức như thể đang rất kích động khi gặp lại cha ruột xa cách lâu ngày.

Gã giật mình xém nhảy dựng lên, nhưng thấy số tiền trong tay tôi thì lập tức luôn mồm nói cảm ơn rồi nhận lấy. Tôi đoán là ám hiệu đặc biệt, bèn cố ý nói rằng đây là 49,5 đồng lẻ.

Tiếp theo gã sẽ dẫn tôi đến một nơi cực kỳ bí ẩn sao?

Tôi đứng tại chỗ nhìn gã ăn xin rời đi. Tôi tưởng gã đang âm thầm bảo tôi bám theo, bèn cất bước đi phía sau cả một quãng nhưng chẳng thấy có gì đặc biệt.

Hình như tên này khá sợ tôi, né tránh vài lần rồi lẹ chân chuồn hẳn.

Lửa giận trong lòng tôi lập tức bùng lên, con mẹ nó, Bạch Khai muốn chơi tôi một vố đấy à?

Nghĩ vậy, trong đầu tôi liền hiện lên gương mặt cười đểu như cờ hó của Bạch Khai, chắc là thằng cha này đang hả hê ở cái xó xỉnh nào đây.

Tôi càng nghĩ càng giận, hơn nữa trong ga tàu cũng không có ai khác, tôi bèn lấy điện thoại gọi thẳng cho Bạch Khai. Nếu đây thực sự là trò đùa dai của y, tôi sẽ không tiếc lời chửi y một trận, còn nếu chỉ là trục trặc kỹ thuật thì ít nhất tôi sẽ hỏi y bước tiếp theo nên làm thế nào.

Dường như Bạch Khai đang rất bận, qua một hồi lâu mà vẫn không có người tiếp điện thoại. Tôi không cam tâm, gọi thêm một cuộc nữa. Song lần này chỉ vừa mới gọi, tôi bỗng nhiên rùng mình.

Không biết từ lúc nào ở trước mặt tôi đột ngột xuất hiện một người, khoảng cách không xa không gần, im lặng đứng đó nhìn tôi.

Đương nhiên đây chưa phải là nguyên nhân khiến tôi kinh hãi, lý do chủ yếu là trong tay đối phương đang cầm một cái điện thoại, màn hình di động hướng về phía tôi, dường như người nọ cố tình giơ lên cho tôi xem.

Màn hình di động sáng lên, có vẻ như đang có người gọi đến.

Tôi bất tri bất giác cúp điện thoại, một chuyện kỳ lạ hơn đã xảy ra.

Màn hình di động trong tay người nọ cũng lập tức tắt ngóm.

Đó là điện thoại của Bạch Khai!

Nỗi bất an dần len lỏi trong lòng tôi, tuy Bạch Khai có vẻ cà lơ phất phơ, nhưng gần đây mọi người đang cùng nhau hợp sức bày cục, đáng lẽ phải giữ gìn điện thoại cẩn thận mới đúng. Vả lại y lợi hại như vậy, bảo người khác bị trộm thì tôi còn tin, bảo y bị trộm thì chắc là nằm mơ giữa ban ngày.

Đối với tôi chỉ còn hai khả năng. Một, Bạch Khai đã xảy ra chuyện, vì vậy điện thoại mới rơi vào tay người khác. Hai, Bạch Khai thật sự quá bận rộn nên mới phái một người khác chứng minh thân phận bằng điện thoại của y, đến đây dẫn tôi đi.

Tôi không ngừng suy xét cả hai khả năng, bỗng nhiên nghĩ đến một việc khác. Dạo gần đây, ngày nào Bạch Khai cũng gửi tin

nhắn cho tôi nhưng chưa bao giờ gọi điện thoại cả. Chẳng lẽ ngay từ lúc đó y đã xảy ra chuyện rồi? Điện thoại của y vẫn luôn nằm trong tay người nọ?

Nếu thật vậy, lần này ông đây không khác gì dê béo vào miệng cọp.

Đương lúc nghĩ ngợi, người nọ đã từ từ tiến về phía tôi. Dường như đối phương biết chắc rằng tôi sẽ không chạy trốn nên bước đi vô cùng ung dung, thậm chí còn lộ vẻ đắc ý.

Bấy giờ tôi mới quan sát tỉ mỉ cách ăn mặc của đối phương. Thời tiết hiện tại không lạnh không nóng, vậy mà người nọ mặc một chiếc áo gió rất dài. Nói thật cũng không quá xấu nhưng giờ hiếm ai ăn mặc như vậy, trông khá quái dị.

Vẻ ngoài của người nọ vẫn còn trẻ, hình như còn nhỏ tuổi hơn cả tôi.

Không lẽ thằng nhóc trẻ măng này có thể đánh bại được Bạch Khai ư? Sau này nó còn lợi hại đến mức nào nữa?

Chưa kịp nghĩ nhiều, người nọ đã đứng trước mặt tôi, tay lắc lắc chiếc điện thoại kia, nói, ngài Giang phải không? Xin hãy đi theo tôi.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 32: Quán cà phê

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi biết bây giờ có hỏi gì cũng vô ích, tuy vậy vẫn buột miệng truy vấn, vì sao điện thoại của Bạch Khai lại ở trong tay cậu?

Người nọ chỉ cười khẽ mà không trả lời, sắc mặt cũng ôn hòa hơn, quay người lại bảo tôi đi theo, đoạn bước về phía cầu thang. Tôi chẳng còn cách nào khác, dù đằng trước là núi đao biển lửa thì cũng đành bất chấp mà nhảy vào.

Rời khỏi ga tàu điện ngầm, ven đường có một chiếc xe đang đợi sẵn. Tôi thoáng nhìn đã nhận ra ngay đây là chiếc xe lúc trước Tần Nhất Hằng mượn của Trương Phàm, khi đó tôi đã cẩn thận chú ý nên chắc hẳn sẽ không nhìn nhầm.

Trong lòng tôi dấy lên lo lắng, mẹ kiếp, không chỉ mỗi Bạch Khai, đến cả Tần Nhất Hằng cũng gặp chuyện rồi sao?

Người nọ mở cửa xe để tôi bước vào. Bên trong có hai người, một là người đàn ông cỡ trung niên, tuy mái tóc đã lấm tấm hoa râm nhưng trông vẫn quắc thước. Người còn lại là một cô gái trẻ xinh xắn, không biết là cháu gái hay vợ của người đàn ông kia. Tóm lại chẳng một ai thèm hé răng nửa lời với tôi.

Ai nấy ngồi im lìm như pho tượng, chỉ mải đưa mắt ngắm nhìn khung cảnh đang vùn vụt lướt qua ngoài cửa xe. Suốt quãng đường, đầu óc tôi chưa bao giờ ngừng tìm kiếm người có thể giúp tôi bây giờ. Càng nghĩ càng tuyệt vọng, nếu cả Tần Nhị và Bạch Khai đều đã xong đời, e rằng điều duy nhất mà tôi có thể làm là cầu nguyện.

Hình như người đàn ông và cô gái trẻ cũng bị cưỡng ép tới nhưng có vẻ vẫn bình tĩnh hơn tôi, không thể đoán biết được họ đang nghĩ gì.

Chiếc xe đi rồi lại dừng, một lúc lâu sau mới ngừng lại trước cửa quán cà phê nọ. Quán không buôn bán, cửa cuốn đã bị đóng lại, mọi người đành vòng ra cửa sau để đi vào.

Tôi e lần này lành ít dữ nhiều, ngay cả hang ổ tạm thời của chúng tôi cũng đã bị người ta vây bắt. Nếu mở cửa ra thấy cảnh thi thể nằm la liệt dưới đất, tôi chẳng biết mình sẽ có phản ứng như thế nào nữa.

Ai dè vừa bước vào, đập vào mắt tôi là Bạch Khai đang đứng uống bia ở phía sau quầy bar. Trong phòng có khá nhiều người, Tần Nhất Hằng đang bàn bạc gì đó với gã Quảng Đông, thấy tôi, cả hai người đồng thời gật đầu chào hỏi.

Trái tim nhỏ bé của tôi như vừa chơi một vòng tàu lượn siêu tốc, từ dưới địa ngục bay thẳng lên thiên đường. Lẽ nào bọn họ nổi hứng đến đây mở party?

Quan sát xung quanh một vòng, tôi phát hiện phần lớn những người có mặt ở đây mình đều quen biết. Nhóm thanh niên từng xuất hiện ở quán cà phê vào lần trước đang cung kính ngồi bên ngoài. Ngoài ra có La Đại Tị và cả Trương Phàm mà tôi mới chỉ gặp mặt được một lần, không rõ bọn họ biết nhau từ trước hay vừa mới làm quen, lúc này còn thân thiết ngồi khoác vai nhau.

Tôi rơi vào lúng túng, chẳng biết nên chào hỏi với ai.

Người đàn ông trung niên và cô gái trẻ lại ngồi xuống ghế dựa bên cạnh Tần Nhất Hằng một cách tự nhiên, trông như bọn họ đã quen biết nhau sẵn.

Ngài Giang, xin mời. Thanh niên mặc áo gió vỗ vai tôi.

Tôi đành bước đến gần đám đông, giọng nói của Bạch Khai lập tức vang lên, Tần Nhất Hằng, người đến đủ rồi.

Trong phòng liền trở nên yên lặng, dường như mọi người đang đợi Tần Nhất Hằng lên tiếng.

Tần Nhất Hằng đứng dậy nói, xin lỗi vì đã mời mọi người đến gấp như vậy. Vốn dĩ kế hoạch của chúng tôi không quá vội vàng, nhưng hiện giờ đã xảy ra vài vấn đề, bởi vậy hôm nay mới phải phiền mọi người hội họp ở đây.

Để tôi giới thiệu một chút. Tần Nhất Hằng đưa cho tôi một điếu thuốc. Giang Thước, anh đừng căng thẳng, ngồi ở đây đều là đồng nghiệp của tôi, lần này họ tới để giúp chúng ta.

Tôi vẫy tay chào hỏi một cách gượng gạo. Tần Nhất Hằng nói tiếp, hẳn mọi người đã nghe sếp Bạch thuật lại đại khái mọi chuyện, có vài người không quen biết ngài Giang thì bây giờ có thể làm quen với nhau. Thế cục lần này phải nhờ đến sự hỗ trợ của các vị rồi.

Dứt lời, Tần Nhất Hằng để tôi ngồi xuống ghế. Sau đó gã Quảng Đông liền đứng lên, như tôi từng nói, trong ánh đèn nê-ông có chứa tin tức về ngài Giang, nhưng ngay tối hôm qua thì tin tức đã có sự thay đổi. Lần này chúng ta cần phải hành động trước.

Vẻ mặt mọi người vô cùng bình tĩnh, chừng như đã nằm trong dự liệu của họ.

Có lẽ tất cả mọi chuyện không liên quan đến bọn họ, chẳng qua bạn hữu đã có lời cậy nhờ, họ cũng chỉ vươn tay giúp đỡ trong phận sự của mình.

Tôi thấy cô gái trẻ nãy giờ vẫn nghịch bím tóc đuôi ngựa, hình như còn mang vẻ sung sướng khi thấy người gặp họa. Mẹ nó, đây là người trong nghề đấy à? Theo cách nói thời nay là huyền nhị đại? (*)

(*) Huyền nhị đại: nhại theo cụm từ "phú nhị đại" chỉ những cậu ấm cô chiêu sinh ra trong các gia đình giàu có, là thế hệ giàu có đời thứ hai. Ở đây là người trong giới huyền học nên gọi là "huyền nhị đại".

Tôi dỏng tai nghe gã Quảng Đông nói tiếp. Gã đưa tay cầm lấy một tấm bìa cứng, trên đó viết khá nhiều con số bằng bút marker. Gã giơ bìa cứng cho mọi người xem, đám đông bắt đầu bàn tán xì xào.

Tôi cách rất gần nên đương nhiên thấy được trên đó viết gì, nhưng tôi lại không thể hiểu hết ý nghĩa của nó, bèn thấp giọng hỏi Tần Nhất Hằng, đèn nê-ông có gì khác sao?

Tần Nhất Hằng thở dài, anh đừng lo lắng, trước tiên nghe sếp Bạch nói đã.

Sau đó gã Quảng Đông quay lại đỡ lưng ghế của tôi, nói, tính mạng của ngài Giang sẽ giao cho các vị, tôi xin được cảm ơn.

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn vào tôi. Tôi chưa kịp phản ứng, đám đông liền xông tới lột đồ tôi ra. Tôi giữ được phía trên thì lại không ngăn được bên dưới, gào kiểu gì cũng vô dụng, sau cùng chỉ thừa lại mỗi cái quần lót.

Đám người mau chóng chừa ra một lối nhỏ để cô gái trẻ kia lại gần. Cô ta mỉm cười xấu xa rồi vươn tay chạm vào tôi.

Lòng tôi ngổn ngang trăm mối, nói thật, với một cô gái xinh đẹp như vậy thì không thằng đàn ông nào muốn chống cự, nhưng đằng này đang ở trước mặt nhiều người, chí ít tôi cũng

phải giữ lại cho mình chút liêm sỉ. Tôi cố tránh né vài lần, song lại bị gã Quảng Đông và Bạch Khai đè xuống.

Bạch Khai nói, Tiểu Khuyết, sợ cái gì hả? Cũng đâu phải trai tơ đâu. Thế này chẳng phải quá hời cho anh sao!

Tôi chửi mẹ kiếp, đột nhiên cảm thấy phần bụng trở nên lạnh lẽo.

Tôi cúi đầu nhìn, cô gái nọ đã dùng dao cắt ngón tay mình, máu đang chảy xuống. Cô ta lập tức dùng tay còn lại đè lên vũng máu, sau đó in bàn tay đẫm máu khắp người tôi. Bấy giờ tôi mới để ý bàn tay của cô ta rất đặc biệt, trong lòng bàn tay có một vết bớt khá lớn.

Dấu tay kín khắp cả cơ thể, tôi bị người ta lật qua lật lại nhiều lần, xong xuôi bọn họ mới thả tôi ra để tôi đứng dậy.

Bạch Khai bên cạnh trêu chọc, Tiểu Khuyết, trông cũng khá thời thượng đó, hình xăm không tệ đâu!

Tôi chửi tục một tiếng, quay đầu lại thấy Tần Nhất Hằng cũng đã cởi gần bằng sạch, cô gái trẻ lại in dấu tay lên người hắn giống như ban nãy.

Tôi hỏi Bạch Khai, rốt cuộc chuyện này là sao?

Bạch Khai nhìn Tần Nhất Hằng bên kia rồi đáp, tin tức trong ánh đèn nê-ông nói rằng, đêm nay có kẻ chuẩn bị xử lý anh. Chúng tôi cảm thấy bảo vệ người có chỉ số IQ như anh quá phiền phức, bèn quyết định để cho Tần Nhất Hằng và anh hoán đổi thân phận, vậy thì anh sẽ được an toàn.

Tôi ngạc nhiên hỏi lại, Tần Nhất Hằng định đi đâu?

Đi đâu ư? Dụ rắn ra khỏi hang chứ gì nữa, chúng ta đã bày cục xong hết rồi, tối nay chỉ chờ nó sa chân vào thôi…

Bạch Khai còn chưa dứt lời, gã Quảng Đông đã ghé lại đây nói, từ tối qua đèn nê-ông đã đổi sinh thần bát tự của cậu thành một ngày khác, chính là giờ Tý đêm nay. Chúng tôi cảm thấy chuyện này sẽ nguy hiểm cho cậu, cậu hãy hết sức cẩn thận. Bên phía ngài Tần Nhất Hằng thì cậu cứ yên tâm.

Tôi miễn cưỡng gật đầu, tối nay tôi phải làm gì?

Gã Quảng Đông chỉ vào mấy người bên cạnh, tối nay cậu đi theo chúng tôi, chúng tôi sẽ đến thăm dò công ty môi giới bất động sản kia.

Bạch Khai sờ lưng tôi, máu khô rồi, mau mặc quần áo của Tần Nhất Hằng vào đi. Thời gian của chúng ta không còn nhiều, không thể để anh tiếp tục hưởng thụ bàn tay ngọc ngà của con gái nhà người ta được đâu.

Tôi mang áo khoác của Tần Nhất Hằng, vóc người của cả hai tương tự nhau, mặc vào cũng không vấn đề gì. Nhưng khi thấy Tần Nhất Hằng mặc trang phục của mình, tôi bỗng có cảm giác khó chịu lạ kỳ.

Sau khi thay đổi quần áo, tất cả mọi người lần lượt đi ra khỏi quán cà phê giống như trước đó đã phân chia công việc xong xuôi.

Tôi, Bạch Khai, gã Quảng Đông và thanh niên mặc áo gió ngồi cùng một chiếc xe. Tần Nhất Hằng, cô gái trẻ và đám người La Đại Tị đi một chiếc xe khác. Hai chiếc xe tách ra ở giao lộ rồi chạy về hai hướng ngược nhau. Tôi dõi theo chiếc xe kia khuất xa rồi dần dần biến mất trong gương chiếu hậu, tâm trạng cứ mãi chìm trong muộn phiền.

Từ lúc lên xe, Bạch Khai vẫn luôn nói chuyện với tôi, có lẽ y sợ tôi nghĩ nhiều. Ngược lại tôi thấy tò mò với thanh niên mặc áo gió kia hơn, bèn hỏi cậu ta làm nghề gì.

Người nọ nói khá nhiều nhưng tôi không hiểu lắm, tóm lại là có liên quan đến mấy thứ dơ bẩn, hình như là phụ trách hoàn thành ước nguyện gì gì đó.

Tôi thấy không tìm được đề tài chung, quyết định không nói nữa.

Chiếc xe chạy qua mấy giao lộ, sắc trời cũng tối dần.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 33: Buổi tối

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Chiếc xe chạy lòng vòng quanh thành phố, may mà tay lái của tài xế khá điêu luyện, chúng tôi cố ý tránh những tuyến đường chính nên không bị kẹt xe.

Những kẻ làm việc trong nghề này ít nhiều cũng có chỗ kỳ quái. Tôi đã quá quen với Tần Nhất Hằng và Bạch Khai nên chẳng cảm thấy họ bất thường, nhưng mấy người kia thì tôi chưa từng gặp gỡ, bây giờ cẩn thận quan sát mới thấy ai nấy đều vô cùng quái đản.

Trước tiên là thanh niên mặc áo gió bên cạnh tôi, tôi vô tình nhìn thoáng qua phía trong chiếc áo của cậu ta, rất nhiều túi nhỏ được may trong đó, hình như mỗi túi đều có đựng đồ, đảm bảo lúc bước đi sẽ cấn vào người. Nếu là người bình thường, ắt sẽ mua một cái túi to để chứa đồ cho khỏe. Còn gã Quảng Đông kia, tôi cũng mới phát hiện bên trong áo khoác của gã là một chiếc gile bằng tơ vàng cực kỳ quý giá. Tuy trên đời này không thiếu người giàu, nhưng tôi chưa từng thấy ai tùy hứng như vậy.

Tôi không rõ sự kỳ quái của họ đến từ đâu, trước đây tôi cứ đinh ninh rằng loại người như họ cố ý ra vẻ thần bí để khiến người ta cảm thấy kính nể, nói toẹt ra là để tiện bề lừa đảo. Sau này mất nhiều năm lăn lộn trong nghề, tôi mới biết kỳ thật đó cũng chỉ là thủ đoạn để bảo đảm tính mạng.

Có lẽ đây chính là tinh túy của huyền học, kể cả cao thủ như Tần Nhất Hằng cũng chưa chắc có thể giải thích được hết nguyên nhân trong đó, nhiều khi chỉ biết dựa theo phương thức mà tổ tiên truyền lại. Vậy nên tôi cho rằng huyền học được đánh đổi bằng sinh mệnh và máu tươi của các bậc tiền nhân. Cũng giống như Thần Nông nếm bách thảo vậy, anh biết được thảo dược này có thể trị bệnh gì, nhưng vì sao nó có thể trị được bệnh đó thì chẳng ai giải thích nổi. Trừ tà bắt quỷ, tránh hung chiêu cát cũng tương tự như thế.

(*) Thần Nông nếm bách thảo: Thần Nông là một trong Tam Hoàng thời thượng cổ, được mệnh danh là vị thần nông nghiệp và là ông tổ của nghề y dược. Truyền thuyết kể rằng vào thời viễn cổ, con người chưa biết chữa bệnh, Thần Nông đã nếm thảo dược rồi ghi chép lại dược tính của từng loại. Cuối cùng ông đã tổng kết rất nhiều kinh nghiệm dùng thuốc, thuốc nào có thể trị bệnh gì, tìm ra được 365 loại dược liệu có thể chữa bệnh.

Sở dĩ tôi bỗng nhiên trở nên triết lý như vậy, nguyên nhân chủ yếu cũng chỉ vì đang đói bụng.

Chiếc xe chạy mãi mà chưa dừng lại, hình như mọi người không hề có ý định ăn tối.

Tôi nhịn không nổi bèn hỏi gã Quảng Đông, chẳng lẽ chúng ta cứ chạy xe đến khuya luôn à? Có phải nên làm tốt giai đoạn chuẩn bị trước không?

Gã Quảng Đông đáp, chúng ta phải xua hết mùi vị trên người cậu, nếu không bên phía ngài Tần Nhất Hằng sẽ rất dễ bị lộ tẩy.

Tôi nghe vậy đành ôm bụng ngồi yên, trước mắt chỉ có thể hi sinh dạ dày, lấy đại cục làm trọng.

Chiếc xe lao vút qua từng quán ăn, trong lòng tôi thầm cầu mong thời gian trôi nhanh lên một chút.

Tôi cảm giác như nửa thế kỷ đã trôi qua, vậy mà nhìn đồng hồ mới chỉ mất một tiếng. Lúc này cơn buồn ngủ ập đến, tôi gà gật vài cái. Đợi khi Bạch Khai đánh thức, đồng hồ đã điểm hơn mười giờ tối.

Xe đã ngừng lại. Qua cửa kính, tôi thấy một tòa nhà bốn tầng, lớp tường bao ngoài cũ nát, kiến trúc như được xây dựng từ thế kỷ trước.

Ban nãy vừa đánh một giấc nên bây giờ tôi không rõ mình đang ở đâu. Khung cảnh xung quanh hoang vu vắng vẻ, không có lấy một phương tiện ngang qua. Dõi mắt ra xa bắt gặp bóng dáng của vài tòa nhà lớn, tôi đoán mình vẫn chưa rời khỏi thành phố Thiên Tân.

Gã Quảng Đông mở cửa xe cho tôi, trong tay cầm một chùm chìa khóa.

Tôi ngẩng đầu quan sát tòa nhà tối đen như mực, âm trầm tử khí. Nếu đây là một công ty thì chắc chắn phải có bảo vệ trực đêm chứ? Lẽ nào họ không sợ ăn trộm sao?

Tôi cẩn thận để ý, thậm chí nơi đây còn chẳng có camera, càng nhìn càng giống nhà ma.

Tôi hỏi, chúng ta đi vào kiểu gì? Chìa khóa trong tay ông dùng để mở cửa à?

Gã Quảng Đông cười mỉm rồi khẽ gật đầu, người làm ăn mà, chuyện gì có thể giải quyết bằng tiền thì không cần phải dùng sức. Chùm chìa khóa này cũng khá đáng giá.

Vừa nói, Gã Quảng Đông vừa đi lên cầu thang, sau đó ngồi xổm xuống tìm chìa khóa mở cửa. Xong xuôi, gã đẩy cửa ra làm động tác xin mời. Cả đám chúng tôi bèn lần lượt bước vào.

Bên ngoài trông đã tối đen, không ngờ vào trong còn tối hơn. May mà nhân số chúng tôi nhiều, thanh niên mặc áo gió bật đèn pin lên, ánh sáng rọi qua bức tường trắng loang lổ. Dường như độ ẩm bên trong tòa nhà khá cao, lớp sơn trên tường tróc ra từng mảng lớn càng khiến tổng thể nơi đây thêm hoang tàn.

Tôi hỏi, bây giờ phải làm gì? Chúng ta chia nhau ra hành động hay sao?

Không cần chia ra, chỉ có một cái cầu thang này thôi. Bạch Khai nhìn xung quanh, mẹ kiếp, mặc ít đồ quá, sao ở đây lạnh thế?

Tôi cũng chợt cảm thấy nhiệt độ trong tòa nhà thấp hơn bên ngoài rất nhiều, bèn đưa tay nắm chặt cổ áo lại.

Đi thôi, chúng ta dò đường trước đã. Thanh niên mặc áo gió cầm đèn pin chiếu về phía hành lang, tôi bám theo sau cậu ta. Tuy tầng một trông có vẻ cũ kỹ nhưng bố cục vẫn được thiết kế theo kiểu tòa nhà văn phòng. Dọc hành lang chia ra thành nhiều văn phòng nhỏ, trước cửa cũng treo bảng tên, chẳng hạn như bộ phận nhân sự,… Tiếc rằng phòng nào cũng bị khóa cứng, chìa khóa của gã Quảng Đông không bao gồm mấy gian phòng này, chúng tôi cũng chẳng dám táy máy nữa, đành cùng nhau đi lên tầng hai.

Ban đầu ai nấy vẫn còn lộ vẻ căng thẳng, đến khi lên được tầng hai, cơ thể đã dần quen với nhiệt độ thấp ở đây, tâm trạng cũng thả lỏng hơn.

Chúng tôi bàn bạc với nhau, nếu đã cầm đèn pin thì cũng đâu lén lút cho lắm, chi bằng cứ thoải mái bật đèn luôn, cũng tiện hơn cho việc thăm dò. Vì vậy Bạch Khai vươn tay bật công tắc

đèn hành lang ở tầng hai, khung cảnh trước mắt khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Đập vào mắt tôi là một phòng nghỉ với vách ngăn bằng kính pha lê tạo thành kết cấu nửa kín. Bên trong là vài chiếc ghế sô pha và bàn trà, trông khá sạch sẽ, đối lập hẳn với sự bề bộn ngoài hành lang.

Đương nhiên đây chưa phải là thứ khiến chúng tôi bất ngờ, mà vấn đề là trên bàn đặt bốn cái cốc giấy rất đáng chú ý.

Chết tiệt, thì ra họ đã biết bốn người chúng ta sẽ tới đây ư? Bạch Khai khẽ nói, đã cất công pha loại trà hảo hạng rồi, sao lại không để thêm bao thuốc lá?

Tôi lại càng căng thẳng hơn, đúng vậy, nếu trước đó ở đây có người ngồi uống nước, sau đó nghe thấy động tĩnh nên mới trốn đi hoặc báo cảnh sát, khả năng này cũng cao lắm. Nhưng vì sao lại trùng hợp đến mức có bốn cái cốc giấy? Hay thật sự giống như Bạch Khai nói, chúng tôi đã sập bẫy rồi?

Tôi thấy Bạch Khai bước đến gần, vội vàng nhắc y đừng manh động. Tuy tôi không hiểu huyền học, nhưng bẫy rập thì ai cũng thấy được. Chưa biết chừng cốc nước kia có độc.

Bạch Khai phẩy tay, không phải nước, đây là rượu trắng! Xem ra là rượu tiễn biệt, hình như muốn tiễn chúng ta xuống suối vàng đấy!

Gã Quảng Đông lập tức hỏi thanh niên áo gió, chuyên môn của cậu có liên quan đến cái này không?

Thanh niên mặc áo gió lắc đầu đáp, nhưng tôi có thể thử xem. Dứt lời, cậu ta lấy từ chiếc túi trong áo gió ra một cái còi nhỏ, sau đó nhúng nó vào rượu trắng rồi ngậm còi vào miệng.

Tôi lấy làm lạ, thứ đồ kia có thể thử độc sao? Đột nhiên, thanh niên mặc áo gió ngả người ra sô pha như bị ngất xỉu.

Tôi dợm bước đến, gã Quảng Đông bèn ngăn tôi lại, đây chỉ là cách làm của hoàn nguyện sư bọn họ thôi, đừng lo lắng. Cậu ta đang ngủ, lát nữa tiếng còi vang lên là tỉnh lại liền.

Tôi đành kiên nhẫn nhìn chằm chằm vào thanh niên mặc áo gió. Phải thừa nhận công phu này đỉnh thật, chỉ mất một giây là ngủ liền! Nhưng nghĩ kỹ cũng thấy lạ, mẹ kiếp, cái còi đang nằm trong miệng cậu ta, lát nữa còi vang lên kiểu gì? Lẽ nào gã Quảng Đông sẽ huýt sáo gọi dậy? Ôi đệch, thế thì có khác nào gọi chó đâu?

Tôi thả trí tưởng tượng bay cao bay xa, về phần thanh niên mặc áo gió thì vẫn đang nằm ngủ rất ngon lành.

Khoảng chừng hút xong hai điếu thuốc, cậu ta mới mơ màng ngồi dậy vỗ mặt mình mấy cái. Bạch Khai vội đỡ thanh niên áo gió rồi hỏi, thế nào? Mơ thấy gì?

Cậu ta lắc đầu, rất mơ hồ, chỉ nhìn thấy một bãi biển, có khá nhiều con cua đang chạy trốn. Ngoài ra không còn gì nữa.

Tôi nghe hai người kia nói chuyện với nhau, đoán rằng huyền cơ nằm ở trong mộng. Con cua và bãi biển ư? Chẳng lẽ muốn nhắc nhở chúng tôi rằng con cua làm đồ nhắm rượu rất ngon? Tôi khẽ lắc đầu xua đi ý nghĩ này, có lẽ là bởi bụng tôi đang kêu ùng ục vì đói.

Gã Quảng Đông vẫn bình tĩnh như cũ, dùng mũi ngửi hương rượu rồi nói, chúng ta không thể trì hoãn nữa, hôm nay đến đây để thăm dò, trước mười hai giờ phải xong việc. Các vị đều là cao thủ, chỉ cần để mắt lẫn nhau thì sẽ không có vấn đề gì, phía trên vẫn còn hai tầng nữa, chúng ta phải nhanh lên thôi.

Gã Quảng Đông nói rồi nhận lấy đèn pin từ tay thanh niên mặc áo gió, dẫn đầu bước qua hành lang tầng hai. Bố cục tầng này giống hệt tầng dưới, chẳng qua trên bức tường ngoài hành lang dán rất nhiều tin tức về nhà ở, tôi nhìn sơ qua, đủ loại thông tin từ trời nam biển bắc. Điều này không hợp lắm với một công ty môi giới, bởi thông thường mỗi công ty môi giới chỉ phụ trách một địa phương để tiện dẫn khách hàng đi xem nhà, đồng thời cũng nhằm tập trung vào một khu vực nhất định. Huống gì nơi này còn là trụ sở chính, không phải chi nhánh tiếp xúc trực tiếp với khách hàng, hoàn toàn không cần phải dán thông tin về nhà đất ở đây.

Tôi cẩn thận phân tích lại, sau đó mới hiểu ra, chắc hẳn đây đều là nhà ma. Trong số thông tin về những ngôi nhà đó, có vài cái tôi đã từng thấy rồi, chẳng qua vì nhiều lý do nên tôi không mua lại. Xem ra công ty này đã mở rộng kinh doanh ở đây, khiến cho cạnh tranh trong ngành của chúng tôi càng thêm khốc liệt.

Dạo một vòng quanh tầng hai không có thu hoạch gì. Tôi nghĩ cho dù đi lên tầng trên cũng chỉ là mấy văn phòng giám đốc và chủ tịch mà thôi, sẽ chẳng phát hiện điều gì mới mẻ cả.

Quả nhiên phòng đầu tiên trên tầng ba là phòng tài vụ, bên cạnh là các văn phòng giám đốc. Nằm cuối tầng ba là văn phòng tổng giám đốc, cánh cửa không giống với các văn

phòng khác, tôi nhón chân muốn nhìn qua kẽ hở nhưng nhận lại chỉ toàn là tro bụi.

Cuối cùng cũng đến được tầng cao nhất, nghĩ đến chuyện sắp được lấp đầy cái bụng đói, tâm trạng tôi trở nên hào hứng hơn hẳn.

Bốn chúng tôi rẽ vào cầu thang, nhưng chưa đặt chân lên tầng bốn thì chợt khựng lại, bởi vì cửa cầu thang tầng bốn đã bị người ta hàn các ống thép thành một hàng rào, một đoạn xích sắt thô to bằng cổ tay thòng xuống đất, phía trên còn buộc một dải lụa đỏ và một ổ khóa còn lớn hơn cả nắm tay.

Bạch Khai lắc cửa, từng chiếc lục lạc nhỏ treo trên đó phát ra âm thanh leng keng.

Tiểu Khuyết, anh nhìn xem thứ này có quen mắt không? Bạch Khai quay đầu lại nói với tôi.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 34: Phát hiện trên tầng bốn

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi dán mặt vào hàng rào sắt để nhòm cho kỹ, loáng thoáng thấy được thứ gì đó to cao và vuông vắn xếp thành hàng ngoài hành lang.

Chẳng biết sao mà tầng bốn lại tối hơn những tầng dưới, tôi bèn lấy đèn pin chiếu sáng nhằm quan sát nơi đây.

Lúc ánh sáng đèn pin rọi lên, tôi giật mình kinh hãi khi thấy cả hàng lang tầng bốn chất vô số tủ quần áo, nối đuôi nhau kéo dài ngút mắt. Tủ quần áo vốn đã to, trong hoàn cảnh này càng thêm phần hoành tráng đồ sộ.

Đệch mợ, nơi này giấu rất nhiều hàng! Tôi quay lại chiếu đèn vào gã Quảng Đông, chìa khóa của ông có thể mở được không?

Gã Quảng Đông ừ một tiếng, bảo chúng tôi tránh ra. Gã thận trọng lấy một chìa tra vào ổ khóa, không quên căn dặn, đừng để lục lạc vang lên, cẩn thận thu hút thứ gì đó.

Chúng tôi vội vàng vươn tay giữ lấy lục lạc, thậm chí không thừa tay để giữ thì cũng cố gắng dùng áo chèn lại, khỏi phải nói tư thế của chúng tôi kỳ cục cỡ nào.

"Cạch" một tiếng, ổ khóa bị mở ra. Gã Quảng Đông chậm rãi gỡ xích sắt rồi mở hé cửa, nói, tôi sẽ ở lại đây trông chừng, nếu tất cả cùng vào rất dễ sập bẫy, mọi người nhớ đi nhanh về nhanh.

Tôi gật đầu, tiên phong bước vào.

Hàng lang tầng bốn chất đầy tủ quần áo nên vô cùng chật chội, tôi không muốn đụng vào mấy tủ quần áo đó, lúc bước đi khá khó chịu. Tôi đếm sơ qua, ước chừng có khoảng mười mấy tủ quần áo, chẳng biết trong các phòng còn nữa không. Thanh niên mặc áo gió theo sau tôi, có lẽ đây là lần đầu tiên cậu ta

thấy thứ này, vẻ mặt lộ rõ sự kinh ngạc, thì thầm vài ba câu với Bạch Khai, dường như đang dò hỏi lai lịch của những tủ quần áo.

Bạch Khai không thèm đè thấp giọng, thẳng thắn bảo rằng tủ quần áo rất tà môn, phải hết sức cẩn thận. Dứt lời, y lại giơ tay sờ cửa tủ quần áo rồi hỏi tôi, Tiểu Khuyết, muốn mở ra không?

Tôi lắc đầu, trước tiên phải xác nhận tầng này không có nguy hiểm rồi tính tiếp.

Bạch Khai đành bỏ tay xuống, tiếp tục đi hết hàng lang.

Bố cục tòa nhà này không có gì đặc biệt, tầng bốn cũng có vài văn phòng, chẳng qua trên cánh cửa không có bảng tên và bị khóa lại rất chặt, không rõ bên trong như thế nào.

Dạo một vòng, chúng tôi phát hiện ra vài thứ. Đầu tiên, trên sàn nhà và trong các góc đều vô cùng sạch sẽ, có thể thấy rằng tầng bốn không bị bỏ hoang, bình thường vẫn có người dọn dẹp quét tước. Tiếp theo, khi mới lên đây mọi người chỉ chú ý đến tủ quần áo, giờ mới nhận ra nhiệt độ trên này còn lạnh hơn bên dưới, dường như nguồn gốc của mọi khí lạnh trong tòa nhà đều đến từ nơi này.

Tôi chà xát đôi tay, nhiệt độ đã thấp đến mức bàn tay bắt đầu trở nên đông cứng.

Tiểu Khuyết, tầng này không có điện. Bạch Khai đang dùng bật lửa hơ tay, ngọn lửa leo lét khiến bóng y cũng chao đảo theo.

Đúng thế. Thanh niên mặc áo gió lên tiếng, các anh xem, trên tường không có công tắc, trên trần cũng không có đèn. Ngay từ đầu tầng bốn đã không có ánh sáng.

Tôi soi đèn pin, quả đúng như lời cậu ta nói. Những tủ quần áo che khuất cả cửa sổ, thậm chí vào ban ngày chắc hẳn nơi này cũng tối đen như mực.

Tầng bốn đã thăm dò xong, chỉ còn lại mỗi tủ quần áo. Ba người tụ lại gần nhau, không rõ đang cảm thấy hưng phấn hay căng thẳng. Bạch Khai giơ tay kéo cánh cửa tủ quần áo ra.

Mẹ nó, cái tủ quần áo này lạnh quá! Bạch Khai nói.

Cửa tủ chậm rãi mở ra. Ánh đèn trên tay tôi lập tức chiếu vào, chỉ thấy một người trắng bệch đang trần truồng đứng bên trong

tủ quần áo. Không rõ người nọ còn sống hay đã chết, làn da tái nhợt đến mức khó tả.

Mẹ kiếp, người chết! Bạch Khai huơ tay trước mặt người nọ rồi làm động tác "Hi". Đôi mắt của đối phương vẫn nhắm chặt, không có lấy một phản ứng.

Tôi cảm thấy Bạch Khai quá bất cẩn, nhưng chưa kịp lên tiếng nhắc nhở, y đã chọc ngón tay vào người nọ khiến tôi hết hồn. May mà không có màn xác chết vùng dậy, mặc kệ Bạch Khai đâm chọc cỡ nào thì người nọ cũng chẳng thèm động đậy.

Tôi nói, mẹ nó, anh cẩn thận chút đi, đến cả đàn ông mà anh cũng sàm sỡ hả?

Bạch Khai bỏ tay xuống, tôi phải xác nhận xem nó đã chết chưa. Tần Nhất Hằng đã giao tính mạng của anh cho chúng tôi, tôi không đùa với anh đâu.

Bạch Khai đóng cửa tủ quần áo lại, sau khi xác nhận đã đóng chặt, y lại mở tiếp tủ quần áo thứ hai. Lần này vẫn giống như cũ, bên trong tủ có một xác chết lõa lồ. Có ấn tượng ban đầu, thấy cảnh này cũng chẳng còn bất ngờ nữa, chúng tôi kiểm tra sơ qua rồi tiếp tục xem xét tủ quần áo thứ ba. Mỗi một tủ quần áo sau đó đều giống hệt như nhau.

Tôi càng thấy kỳ quặc, những thi thể ấy dùng để làm gì? Mặc dù nhiệt độ tầng bốn khá thấp nhưng chưa đến mức có thể bảo quản xác chết không bị thối rữa. Xác chết để ở đây sẽ bốc mùi nhanh thôi, song tôi lại không ngửi thấy bất cứ mùi thối nào, kể cả những mùi hương quái dị.

Chẳng lẽ đây là kỹ thuật ướp xác tiên tiến nào đó mà tôi không biết? Định dùng tủ quần áo thay cho quan tài rồi chọn ngày hoàng đạo để cử hành lễ tang tập thể à? Tiên sư bố nó, mới chỉ nghe qua lễ cưới tập thể, không ngờ lễ tang cũng làm tập thể được?

Qua một lát, chúng tôi đã xem xét gần hết tủ quần áo. Ba người cũng tới gần cuối hành lang. Lúc này động tác của Bạch Khai đã có phần máy móc, chưa gì lập tức mở cửa ngay.

Nhưng một chuyện bất ngờ đã xảy ra, tủ quần áo này lại trống không!

Ba chúng tôi trố mắt nhìn nhau, tôi nói, có khi nào chưa kịp nhét xác chết vào không? Thi thể lần lượt được đặt vào tủ quần áo, nhưng sau đó không có đủ thi thể nên cái tủ này mới rỗng không?

Không đúng. Thanh niên mặc áo gió không chờ Bạch Khai nữa, vội vàng mở cửa tủ quần áo tiếp theo ra.

Vẫn trống không!

Cậu ta không dừng lại, tiếp tục mở cả hai tủ quần áo cuối cùng. Cái nào cũng rỗng tuếch!

Bấy giờ tôi đã lờ mờ đoán ra, dưới lầu có bốn cốc rượu trắng, trên này lại vừa vặn có bốn tủ quần áo trống không.

Mẹ kiếp, lẽ nào là chuẩn bị cho chúng tôi?

Kỳ thật kể từ lúc đặt chân vào tòa nhà này, chúng tôi đã bước vào vực thẳm hay sao?

Tôi thốt lên, mẹ nó chúng ta dính bẫy rồi! Bạch Khai, có bốn cái tủ quần áo trống không!

Đừng hoảng, có chúng tôi đây, hoảng con khỉ mốc! Bạch Khai nói với thanh niên mặc áo gió, cậu thấy sao? Có liên hệ gì với giấc mơ trước đó của cậu không?

Thanh niên mặc áo gió cau mày, dường như đang cẩn thận nhớ lại. Lát sau, cậu ta bảo rằng muốn xác nhận một chuyện. Dứt lời bèn quay người mở tủ quần áo có chứa thi thể, sau đó khiêng thi thể ra đặt xuống đất.

Đưa đèn pin cho tôi! Thanh niên mặc áo gió cầm đèn, ngồi xổm xuống quan sát thi thể vô cùng tỉ mỉ. Cậu ta kiểm tra từ đầu đến chân, bỗng nhiên nói, đây không phải người chết.

Nói đoạn, cậu ta lại vươn tay ấn một cái, thất khiếu (*) của thi thể lập tức chảy ra máu đen loãng.

(*) Thất khiếu: 7 lỗ trên mặt, gồm 2 tai, 2 mắt, 2 lỗ mũi và 1 cái miệng.

Các anh xem, thất khiếu bị bịt kín. Thanh niên áo gió soi đèn pin, còn chỗ này nữa, trên đỉnh đầu có lỗ kim! Đây là cụ khu xác!

Bạch Khai cũng ngồi xổm xuống, hóa ra tủ quần áo có thể dùng để làm việc này à?

Tôi sốt ruột muốn chết, làm việc gì hả? Mau nói đi!

Mượn xác hoàn hồn. Bạch Khai không thèm ngẩng đầu lên mà trả lời, những thi thể này được chuẩn bị cho người hoàn hồn. Xem ra chúng ta đã tới chậm, có bốn người đã hoàn hồn rồi!

Tôi lập tức nhìn về phía cầu thang, bên gã Quảng Đông không có động tĩnh gì, trước mắt chúng tôi vẫn còn an toàn.

Thanh niên áo gió cũng gật đầu, đúng là vậy. Nếu thế thì có thể giải thích được giấc mộng của tôi. Những con cua bỏ chạy trên bãi biển không phải là cua bình thường, mà là một loại cua ẩn sĩ (*) rất đặc biệt. Nó sống nhờ trong vỏ ốc, một khi vỏ ốc bị phá hủy thì sẽ tìm một vỏ ốc khác. Thật ra đây chính là ý mượn xác hoàn hồn!

(*) Cua ẩn sĩ: hay còn gọi là cua ký cư, ốc mượn hồn. Vì là loài nửa cua, nửa ốc, sống nhờ vào vỏ ốc biển đi mượn nên ốc mượn hồn khi lớn lên sẽ cần chiếc vỏ mới tương ứng thay thế vỏ cũ đã chật chội.

Tôi cũng bừng tỉnh đại ngộ, năng lực của hoàn nguyện sư thật lợi hại. Chẳng lẽ đây là khả năng tiên tri trong truyền thuyết?

Hiện tại chúng tôi đang trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, tòa nhà này đã thăm dò xong rồi, đáng lý đã đến lúc rút lui, nhưng không lẽ giờ lại phải đi tìm bốn người đã hoàn hồn à?

Tôi hỏi, bây giờ phải làm sao đây? Đi hay không?

Đừng vội, chúng ta hãy thương lượng với sếp Bạch đã. Bạch Khai đứng dậy bước tới chỗ cầu thang. Đi chưa được hai bước, bỗng từ phía cầu thang vang lên một loạt âm thanh điếc tai, tiếng lục lạc vọng khắp hành lang, đâm thẳng vào màng nhĩ của mọi người.

Bạch Khai hét lên, không ổn! Sau đó y chạy vọt ra ngoài.

Tôi vội đuổi theo, khi đến gần hàng rào sắt thì không thấy bóng dáng gã Quảng Đông đâu nữa. Trên mặt đất rải rác nhiều thứ, đèn pin của thanh niên mặc áo gió chiếu vào khiến nó ánh lên sắc vàng rực rỡ.

Đó là áo tơ vàng của gã Quảng Đông! Nó đã bị xé nát bươm! Sức mạnh này khiến tôi lo ngại không biết cơ thể của gã có ổn không, nhưng trên sàn lại không hề có vết máu, gã ta đã biến đâu mất rồi?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 35: Tầng hai bất thường

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi nhặt những mảnh vụn áo lên, tất cả đều là vàng khiến tôi không nỡ lòng bỏ đi. Hơn nữa bây giờ gã Quảng Đông vẫn chưa rõ sống chết, không chừng thứ này sẽ trở thành manh mối quan trọng.

Tôi nhìn xung quanh, không phát hiện bất cứ cánh cửa bí mật nào. Tầng lầu này không có cửa sổ, hướng đi duy nhất của gã Quảng Đông chỉ có thể là xuống tầng dưới.

Tôi hỏi Bạch Khai, giờ phải làm sao đây?

Còn làm sao nữa! Tìm đi! Anh cho rằng sếp Bạch là người khổng lồ xanh hay gì? Biến hình một phát là rách mẹ cái áo? Bạch Khai nheo mắt, sếp Bạch chắc chắn vẫn còn ở đâu đó trong tòa nhà này.

Vẻ mặt của y không quá lo lắng, dường như rất tin tưởng vào bản lĩnh của gã Quảng Đông.

Tôi lại hỏi, tìm kiểu gì? Gọi tên ông ta à?

Thanh niên mặc áo gió xen vào, trước tiên chúng ta đừng gây nên động tĩnh quá lớn. Sếp Bạch dùng chiêu ve sầu thoát xác, có lẽ đã thoát thân rồi. Ngược lại chúng ta mới cần cẩn thận kẻo dính mai phục.

Thanh niên áo gió tắt đèn pin rồi từ từ bước xuống lầu, tôi bị Bạch Khai đẩy nhẹ, đi ở giữa bọn họ. Trước sau đều có người bảo vệ, trong lòng tôi vô cùng yên tâm, bèn không thèm nhìn trái nhìn phải nữa mà cúi đầu lo tìm vàng.

Về lại tầng ba, nhiệt độ tăng lên rõ rệt. Thanh niên áo gió bắt đầu tìm kiếm ngoài hành lang, sau khi tìm hết cả một tầng cũng không thấy bóng dáng gã Quảng Đông đâu, đến cả vàng cũng chẳng có.

Chúng tôi đành tiếp tục xuống dưới. Đi đến đoạn giữa tầng hai và tầng ba, thanh niên áo gió bỗng dừng lại. Tôi cũng vội đề cao cảnh giác.

Trước đó chúng tôi đã bật đèn tầng hai, nhưng hiện tại dưới này tối đen như mực, không có bất cứ tia sáng nào hắt lên.

Thanh niên mặc áo gió quay lại dặn dò, bước nhẹ một chút.

Ba chúng tôi bèn rón rén đi xuống cầu thang. Đặt chân lên hành lang tầng hai, tôi lập tức dỏng tai nghe ngóng. Xung quanh không hề có động tĩnh, chỉ có tiếng tim đập vô hình bị khuếch đại trong bóng tối. Chúng tôi sợ bị bại lộ, không một ai dám mở miệng, ngay cả tiếng hít thở cũng phải đè nén.

Hành lang u tối như vực sâu thăm thẳm, chúng tôi dán sát người vào tường mò mẫm từng bước một. Đột nhiên thanh niên mặc áo gió dừng lại, lần này cậu ta không lên tiếng, chỉ tóm lấy góc áo tôi kéo ra phía trước hàng ngũ. Sau đó cậu ta ghé sát lại thì thầm mấy câu với Bạch Khai, giọng nói cực kỳ nhỏ, tôi đứng gần như vậy nhưng vẫn không nghe được.

Bạch Khai thay đổi vị trí với thanh niên áo gió, y ép sát sau lưng tôi nói khẽ bên tai, Tiểu Khuyết, chúng tôi quên mất anh và Tần Nhất Hằng đã thay đổi quần áo. Ưỡn ngực thẳng lưng lên, bây giờ anh là cao thủ, anh phải toát ra khí thế khiến người ta sợ hãi.

Bạch Khai bóp bả vai tôi, bảo tôi dẫn đầu.

Tuy biết rằng phía sau còn có hai cao thủ, nhưng bóng tối trước mặt vẫn khiến tôi lạnh cả tóc gáy. Tôi nghĩ hành lang này cũng chẳng dài lắm, bèn tiến lên trước tiếp tục tìm kiếm.

Chưa đi được mấy bước đã đến cuối hành lang, tôi vỗ ra sau ý bảo hết đường rồi, nên trở về thôi. Ai ngờ tôi lại vỗ hụt vào khoảng không, vội xoay người lại nhìn, Bạch Khai và thanh niên mặc áo gió đã biến đâu mất rồi!

Khoảng cách tối đa giữa tôi và Bạch Khai không quá nửa mét, y lại có thể im hơi lặng tiếng biến mất như vậy khiến tôi giật cả mình. Chẳng lẽ trong tòa nhà này thực sự có thứ gì đó? Chính vì vậy nên gã Quảng Đông mới mất tích?

Lúc này tôi lại chẳng dám kêu to, đành huơ tay hòng xác định một chút, nhưng đương nhiên không sờ được gì cả. Nếu là thời điểm tôi mới vào nghề, e rằng tôi đã bất chấp mà cắm đầu chạy xuống lầu.

Tôi trấn tĩnh lại, suy nghĩ đến kết quả xấu nhất. Nếu Bạch Khai và thanh niên áo gió cũng bị mắc mưu, vậy sợ là tôi chạy cũng vô ích. Chẳng thà cố gắng hết sức may ra có hy vọng kéo nhau chết chùm.

Nghĩ thế, tôi bèn dựa vào trí nhớ mò đến chỗ công tắc điện. Song chưa tới nơi, phía xa bỗng nhiên lóe lên ánh sáng đèn pin. Ánh sáng đột ngột rọi thẳng vào khiến mắt tôi chưa kịp thích ứng, đến khi thấy rõ thì tôi suýt nữa bị dọa ngất tại chỗ.

Ở đầu hành lang bên kia là một người cao khoảng ba bốn mét, ánh sáng đèn pin chĩa lên trần nhà. Bóng dáng của nó hắt lên tường trông như một con rắn khổng lồ uốn éo qua lại, chực chờ tấn công bất cứ lúc nào!

Tôi lạnh buốt sống lưng, nếu đây là người thì còn đỡ, ít nhất còn lao vào đánh được. Nhưng tôi không thể nghĩ ra có người nào lại cao to như vậy!

Mẹ kiếp, người ngoài hành tinh à? Hóa ra tòa nhà này là căn cứ bí mật của người ngoài hành tinh sao?

Ánh sáng từ bên ấy không chiếu đến đây, tôi theo bản năng muốn náu mình vào chỗ tối. Bỗng dưng giọng nói của Bạch Khai vang lên, đừng đứng bằng một chân nữa! Ông đây sắp chịu hết nổi rồi!

Bấy giờ tôi mới phát hiện, mẹ nó, người ngoài hành tinh đâu ra! Đó chính là Bạch Khai và thanh niên mặc áo gió đang chồng lên nhau!

Trong tình cảnh này ai mà biết được chứ, đã thế áo gió của thanh niên kia rất dài, thoạt nhìn chẳng thấy chân cậu ta đâu, khiến tôi chưa thể nhận ra hai người họ ngay được. Tôi vội vã chạy đến, hai người đang làm gì vậy? Sư bố nó, lại còn bỏ đi mà chẳng nói lời nào.

Bạch Khai liền đáp, đừng đẩy nữa, ông đây chịu hết nổi rồi.

Tôi thấy thanh niên mặc áo gió đang soi đèn pin tìm gì đó trên trần nhà, bèn hỏi tiếp, hai người phát hiện được gì rồi?

Thanh niên áo gió chiếu đèn pin xuống bên cạnh tôi, anh nhìn đi!

Tôi quan sát theo hướng ánh sáng, bất giác sững cả người. Chúng tôi đang ở tầng hai, lúc cả đám lên đây, rõ ràng vị trí này là một phòng nghỉ với kết cấu nửa kín. Tuy nhiên dưới ánh sáng của đèn pin, giờ đây làm gì còn sô pha với bàn trà nào nữa, chỉ sót lại một khoảng trống. Thậm chí vách ngăn pha lê cũng đã biến mất.

Đờ mờ! Nhanh như vậy mà đồ đạc bị người ta dọn đi hết rồi ư? Sàn nhà đâu? Sàn nhà cũng mất rồi!

Tôi cầm lòng không đậu đi đến sờ mặt đất, xúc cảm lạnh lẽo truyền đến lòng bàn tay không thể nào là sàn nhà trong phòng nghỉ được.

Chuyện này đúng là nằm ngoài sức tưởng tượng, lúc chúng tôi xuống lầu đã cực kỳ cẩn thận, không có khả năng đi quá nhanh nên lỡ mất một tầng. Nhưng tầng hai thay đổi nhiều như vậy chỉ trong mấy chục phút ngắn ngủi thôi sao?

Tôi hỏi, có khi nào chúng ta vội quá nên đi lố xuống tầng một rồi không?

Bạch Khai đốp lại, nếu là tầng một thì cửa đâu? Mẹ kiếp, anh có nhìn thấy cái cửa ra vào nào không?

Tôi vội nhìn quanh, trong lòng khó nén căng thẳng. Ban nãy tôi chưa kịp suy xét đến vấn đề này, nếu đây là tầng một, cho dù trong toà nhà vừa tối vừa lạnh thì ít nhất cũng phải có chút ánh sáng từ ngoài cửa rọi vào chứ. Tuy nhiên ngoại trừ ánh sáng của đèn pin, mọi thứ đều chìm vào bóng tối.

Thanh niên mặc áo gió tìm tòi trên trần nhà một lúc lâu rồi mới nhảy xuống. Trần nhà không có vấn đề, cậu ta đưa đèn pin cho Bạch Khai, hay là đi lên nhìn xem?

Bạch Khai nhổ toẹt một bãi, mẹ kiếp, nếu là do quỷ che mắt thì con quỷ này đúng là to gan thật, đến cả ông đây cũng dám thách!

Dứt lời, y liền chạy lên trên lầu. Tôi sợ Bạch Khai đi nhanh quá, mình không theo kịp ánh đèn pin của y nên cũng vội bám theo sau.

Sau khi trở lại tầng ba, ánh sáng đèn pin của Bạch Khai lướt qua một vòng, ba chúng tôi lại giật mình kinh hãi. Không chỉ mỗi tầng hai, lần này cả tầng ba cũng đã có sự thay đổi. Mặc dù hồi nãy không xem xét cẩn thận, nhưng có thể thấy rõ tầng ba đã khác hẳn so với khi chúng tôi vừa lên đây.

Tôi nói, tôi hiểu rồi! Vấn đề kỳ quái của tòa nhà nằm ở đây. Khả năng cao gã Quảng Đông cũng đã biến mất như vậy! Hai người có từng thấy trong phim không? Một số nơi có thể kết nối được với không gian bốn chiều, chưa biết chừng chúng ta đã vô tình tiến vào lỗ hổng nào đó rồi đến một không gian mà bình thường không thể thấy được…

Tiểu Khuyết, với chỉ số IQ của anh thì đừng nên nói chuyện. Bạch Khai cắt lời tôi rồi quay qua thanh niên mặc áo gió, tôi không biết sư phụ cậu là ai, trước tiên chúng ta cứ thực hiện

từng chiêu thức để phá quỷ đả tường (*) đi đã. Có thể vây được hai chúng ta, xem ra không dễ đối phó đâu.

(*) Quỷ đả tường (鬼打墙): hay còn gọi là quỷ đập tường, ma đưa lối quỷ dẫn đường, là hiện tượng đi mãi mà vẫn lòng vòng một chỗ không thoát được.

Thanh niên mặc áo gió ừ một tiếng, nói vậy thì những phương pháp cơ bản không có tác dụng. Sếp Giang, anh hãy nghe tôi nói. Quỷ đả tường thường chỉ khiến anh lòng vòng một chỗ, nhưng tòa nhà này khá đặc biệt, từ trên xuống dưới, chắc chắn chúng ta không hề đi vòng quanh. Lát nữa sẽ cần anh giúp đỡ, hy vọng anh đừng sợ.

Tôi nhìn Bạch Khai, có thể đoán được y đã bêu xấu rằng tôi nhát gan thế nào với thanh niên mặc áo gió. Tôi gật đầu, giờ không phải là lúc so đo chuyện này.

Thanh niên áo gió lại nói, bây giờ tôi và anh Bạch sẽ cõng nhau tiếp, anh hãy đi theo bên cạnh để quan sát, nhìn thấy dấu vết gì phải nói cho chúng tôi biết ngay, được chứ?

Tôi lại gật đầu, cậu ta và Bạch Khai đưa lưng về phía nhau, cánh tay hai người dùng lực kẹp chặt lấy đối phương. Tư thế kỳ quặc giống như mấy đứa nhóc hay chơi đùa hồi nhỏ.

Tôi cầm đèn pin soi đường cho hai người đi xuống lầu. Đi đứng bình thường đã khó, lúc xuống cầu thang còn chật vật hơn. Mỗi một bước đều đòi hỏi cả hai người phải có sự phối hợp ăn ý, tôi ở bên cạnh nhìn mà mệt theo.

Cuối cùng cũng xuống được tầng một, cụ thể mất bao nhiêu thời gian thì tôi không rõ, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, tôi thấy cách này tuy hơi ấu trĩ mà lại rất hữu dụng.

Quỷ đả tường đơn giản là một thủ thuật che mắt. Khung cảnh trước mặt sẽ nảy sinh biến hóa theo bước chân bạn, khiến bạn không thể phân biệt rõ ràng mình đang ở đâu, từ đó dẫn đến tình trạng lòng vòng một chỗ.

Hai người họ đưa lưng về phía nhau, một người nhìn đằng trước, một người quan sát phía sau, như vậy bắt buộc tình cảnh trước sau phải đồng thời thay đổi. Vô hình trung, muốn che mắt hai người sẽ càng khó khăn hơn. Thêm vào đó, hai người họ đều là cao thủ, có lẽ sẽ rất nhanh tìm được sơ hở thôi.

Nghĩ vậy, tôi định tán thưởng thanh niên áo gió, nhưng bất chợt nghe thấy một tiếng kẽo kẹt vang lên rõ ràng!

Ba chúng tôi khựng lại ngay lập tức! Âm thanh này chẳng khó để nhận ra, đó chính là tiếng mở cửa tủ quần áo!

Lại có người ra khỏi tủ quần áo sao?!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 36: Ai

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Bầu không khí trong bóng tối như đông đặc lại. Tôi cố gắng duy trì hô hấp đều đặn, nhưng cuối cùng vẫn không kìm được mà thở hổn hển.

Bạch Khai khẽ khàng nói, đừng ngây ra đó nữa, quay lại đi, chúng ta đi lên xem thử. Dứt lời, y liền lên trước.

Thanh niên mặc áo gió không có phản ứng, Bạch Khai cố bước mấy lần vẫn không cử động được. Y bèn hất đầu đụng vào cậu ta, hỏi, nghĩ gì vậy? Đi thôi!

Bỗng thanh niên áo gió trầm ngâm nói, không đúng, anh nhớ lại xem, tiếng động vừa rồi phát ra từ đâu?

Tôi nghe vậy chợt bừng tỉnh, âm thanh ban nãy quá rõ ràng, nếu thật sự nó phát ra từ tủ quần áo trên tầng thì mặc dù tòa nhà này có trống trải và vắng lặng đến đâu cũng không thể nào rõ mồn một như thế được! Tôi cẩn thận nhớ lại, dường như nó thấp thoáng ở ngay bên tai, chẳng lẽ chúng tôi không chỉ bị che mắt mà còn bị che tai nữa?

Bạch Khai nghĩ ngợi rồi đáp, tuy hơi khó tin nhưng ý cậu là…

Thanh niên áo gió lập tức gật đầu, đúng thế, anh Bạch. Từ tầng bốn đi xuống, dọc đường mọi thứ đã bị thay đổi, nhưng anh có nhận ra không, mọi biến hóa đều theo hướng giảm chứ không tăng, những đồ đạc mà chúng ta thấy trước đó đã biến mất, tuy nhiên lại chẳng hề có thêm đồ vật mới nào. Anh thấy kỳ quặc không?

Bạch Khai ừ một tiếng, nếu đúng như cậu nói, boss đứng sau tòa nhà này hẳn phải rất lợi hại? Nhóm chúng ta có hai người rưỡi! Cũng đâu phải loại vô dụng chứ! Bạch Khai lại nhìn tôi, Tiểu Khuyết anh đừng giận nha, tôi không tính anh bằng một nửa, 0,75 được không!?

Tôi không lên tiếng, hiện giờ tôi chẳng có tâm trạng nào đùa giỡn với Bạch Khai. Mọi tế bào não đang bận phân tích đoạn

đối thoại của hai người họ, nhưng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu đầu cua tai nheo thế nào.

Tôi vội nói, mẹ nó, hai người đừng đứng đây tỏ vẻ thần bí nữa, cửa tủ quần áo mở ra rồi, mau nghĩ biện pháp đi! Không thì cả đám ngồi chờ bị nhét vào tủ quần áo à?

Tiểu Khuyết, e rằng chúng ta đã ở trong tủ quần áo rồi! Bạch Khai bỗng vỗ vai tôi, che mắt anh rất dễ, nhưng che mắt được hai chúng tôi thì khác. Đồ đạc trong tòa nhà này chỉ giảm chứ không tăng, bởi kẻ loser đằng sau màn biết rằng nếu đồ vật càng nhiều thì càng dễ bị chúng ta phát hiện ra sơ hở.

Thanh niên mặc áo gió bổ sung, đúng thế. Sếp Giang, đối phương cố gắng làm cho mọi thứ giống như trước đó chúng ta thấy, mục đích của hắn rất rõ ràng, chính là muốn chúng ta lòng vòng trong tòa nhà. Một khi đồ đạc trong này nhiều lên, đối phương sẽ khó khống chế cục diện, ngược lại giúp chúng ta tìm được biện pháp để thoát ra. Bây giờ cảnh tượng mà chúng ta nhìn thấy đã là sự sáng tạo tối đa của đối phương rồi. Giống như một khinh khí cầu vậy, khí cầu càng lớn thì chúng ta càng dễ bị nhốt bên trong, nhưng giờ đây khí cầu đã tới cực hạn, nếu phồng to nữa thì nó sẽ nổ tung.

Tôi xoa hai bên thái dương, thật sự không thể hiểu nổi khí cầu nổ tung gì đó, nhưng câu nói kia của Bạch Khai lại hằn sâu trong lòng tôi.

Tôi vội hỏi lại, Bạch Khai, đừng nói mấy thứ phức tạp nữa, anh chỉ cần cho tôi biết, hiện tại chúng ta đang ở trong tủ quần áo sao?

Bạch Khai và thanh niên áo gió đồng thời gật đầu một cách nghiêm túc.

Lòng tôi trầm xuống, thì ra từ lúc mở cửa tủ quần áo, chúng tôi đã dính bẫy rồi? Thảo nào lục hết cả tòa nhà vẫn không thấy gã Quảng Đông đâu, gã ta vốn không biến mất mà là do chúng tôi bị nhốt lại!

Tôi sờ vàng vụn trong túi, tự hỏi không biết nó có thật không?

Đúng lúc ấy tôi bỗng tỉnh ngộ, bèn hỏi, vừa nãy âm thanh mở cửa tủ quần áo vô cùng rõ ràng, hóa ra là ở bên tai chúng ta? Có khi nào gã Quảng Đông tới cứu chúng ta không?

Lần này hai người họ cùng nhau lắc đầu. Sợ rằng cả hai cũng chưa nghĩ ra biện pháp giải quyết, chỉ nói phải thương lượng với nhau một chút, đoạn quay đi thì thầm gì đó.

Tôi biết không giúp được, bèn tự mình hồi tưởng tất cả mọi chuyện kể từ khi bước chân vào tòa nhà này. Ngẫm nghĩ một hồi, tôi đột nhiên phát hiện một vấn đề, vội vàng nhìn đồng hồ. Bây giờ đã hơn mười một rưỡi, trước đó gã Quảng Đông từng bảo giờ Tý đêm nay sẽ có người xuống tay với tôi. Thời khắc đã điểm, lẽ nào xuống tay chính là nhốt tôi vào tủ quần áo qua mười hai giờ?

(Giờ Tý: từ 23:00 ngày hôm trước tới 01:00 ngày hôm sau)

Vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra? Tôi sẽ giống như yêu quái trong Tây Du Ký, hóa thành một bãi nước à?

Tôi càng nghĩ càng lo, không chỉ đơn thuần là vì bản thân mình. Tôi lo lắng cho Tần Nhất Hằng đang ở bên ngoài với thân phận của tôi, chưa biết chừng người bị mắc mưu lại là hắn.

Tôi cứ miên man suy nghĩ, Bạch Khai đã quay người lại gọi, Tiểu Khuyết, trước mắt chúng tôi chưa tìm được kế hoạch nào tốt cả, nhưng thời gian không thể trì hoãn nữa, chúng tôi cần lên tầng trên xem thử mới quyết định được.

Tôi vội gật đầu, kỳ thật trong lòng hết sức tò mò, nếu chúng tôi bị che mắt rồi nhốt trong tủ quần áo, sau đó lại chạy đến mở cửa tủ quần áo ra, liệu có thể nào thấy được cơ thể của mình không?

Lần này chúng tôi biết mình đã bị che mắt, bèn nghênh ngang đi lên cầu thang, chẳng mấy chốc đã lên được tầng bốn. Cánh cửa sắt vẫn bị mở tung ra như cũ, nhưng ba chúng tôi lại khẽ giật mình vì cảnh tượng trước mắt.

Dù trước đó đã biết tầng bốn cũng sẽ thay đổi, nhưng không ai ngờ rằng lại thay đổi nhiều như vậy. Qua dãy hành lang, những tủ quần áo đã biến mất, thay vào đó là một con đường nhỏ hẹp hơi lầy lội thẳng tới cuối hành lang, không biết dài bao nhiêu.

Ba chúng tôi quay sang nhìn nhau, không còn cách nào khác ngoài việc đi dọc theo con đường đó. Mỗi một bước đều khiến tôi nơm nớp sợ hãi, cảm giác từ lòng bàn chân truyền đến quá mức rõ ràng, tựa như đang giẫm lên bùn đất thật. Xúc cảm lạnh lẽo xuyên qua đế giày rồi trườn lên bắp chân.

Chẳng bao lâu sau chúng tôi đã đi tới cuối đường, bắt gặp một cánh cửa dày nặng với phong cách hơi giống châu Âu, tóm lại trông rất trang nhã. Trên cửa không bám bụi hay lấm tấm vết bẩn, vẫn còn mới.

Bạch Khai cầm tay nắm cửa từ từ mở nó ra. Cảnh tượng trước mắt khiến ba chúng tôi ngây ra như phỗng. Phía sau cánh cửa ấy là một phòng khách rất rộng rãi. Trong phòng không bật đèn, chỉ có thể nương theo ánh trăng bàng bạc hắt vào từ cửa sổ để quan sát xung quanh.

Tôi thầm nghĩ, có thể phân tích của Bạch Khai và thanh niên mặc áo gió sai rồi, đã bảo rằng chỉ giảm chứ không tăng, nhưng lần này lại tăng thêm cả một căn phòng lớn như vậy! Sao gọi là chỉ giảm mà không tăng được?

Tuy vậy, nghi ngờ trong lòng tôi chưa tồn tại bao lâu đã lập tức biến mất, bởi tôi phát hiện ra mình biết gian phòng khách này!

Đây chính là phòng khách của căn biệt thự cửu tử trấn long kia!!!

Tôi thấy Bạch Khai há hốc mồm, hiển nhiên y cũng đang quá đỗi kinh ngạc. Riêng thanh niên mặc áo gió trông khá bình tĩnh, dù sao cậu ta cũng không biết căn biệt thự đó, nhưng thấy vẻ mặt của tôi và Bạch Khai như vậy, cậu ta cũng chẳng dám manh động.

Ba người như ba tên biến thái chuyên rình trộm tựa sát khung cửa nhìn vào trong. Tôi ngó xung quanh, sở dĩ ban nãy không lập tức nhận ra căn biệt thự kia bởi đồ đạc ở nơi đây rất đầy đủ và còn mới toanh. Có lẽ đây là dáng vẻ vốn có của căn biệt thự, chẳng qua sau này nó cũ nát dần rồi trở nên giống như những gì chúng tôi từng thấy.

Tiểu Khuyết, lần này chúng ta đến đây không phí công vô ích rồi. Bạch Khai vén tay áo lên nói, không mua vé vào cửa, sao bắt được cọp con?

Tôi thấy Bạch Khai bước vào bèn lập tức bám theo sau. Tiếng lộc cộc đặc trưng phát ra khi đạp lên sàn gỗ đặc. Chưa được mấy bước, Bạch Khai bỗng quay đầu lại ra hiệu im lặng rồi chỉ ra ngoài cửa sổ.

Tôi theo bản năng cúi thấp người xuống, dõi mắt qua phía bên kia, chợt nín thở.

Trông ra cửa sổ, lúc này ngoài sân đông nghịt người. Bọn họ đưa lưng về phía chúng tôi, không một ai chú ý trong này, tất cả đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm thứ gì đó.

Tôi bất giác tò mò muốn đến đó xem thử, ai dè Bạch Khai đã vội dò dẫm bước qua, đoạn ngồi xổm xuống dưới bệ cửa sổ.

Tôi không nhanh nhẹn bằng y, chỉ đành ngồi xổm trên mặt đất rồi nhích từng chút một, đến khi dựa người vào tường mới lặng lẽ ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Đoàn người trong sân nhiều hơn cả tưởng tượng của tôi, đứng chen chúc đầy một chỗ, hoàn toàn che kín tầm mắt. Phía xa còn đặt mấy bức điêu khắc lớn.

Tôi quan sát thấy bọn họ đều mặc đồng phục, không chỉ giống nhau về quần áo mà trên đầu còn mang chiếc mũ có phần đỉnh nhô lên cao!

Tôi biết chiếc mũ này!

Trái tim trong lồng ngực đập liên hồi, đến tận khi tôi thấy được những bức điêu khắc bày bên ngoài là gì, trái tim của tôi đã sắp vọt lên cổ họng rồi nhảy ra ngoài!

Những bức điêu khắc đó là cửu tử!

Long sinh cửu tử! *(Rồng sinh chín đứa con: đọc lại quyển 1 chương 18 để biết thêm chi tiết)*

Những người này đang trấn chân long!!!

Giờ khắc này tôi không rõ mình đang cảm thấy sợ hãi hay sốt ruột, chỉ một mực muốn xem thử người bị trấn là ai, nhưng lao ra ngoài không phải là cách hay, tôi nóng vội đến mức nghiến chặt răng.

Bạch Khai đè tay tôi xuống, có thể y sợ tôi làm ra hành động sơ suất.

Tiểu Khuyết, anh xem người kia là ai? Bạch Khai thì thầm bên tai tôi, người kia kìa.

Bạch Khai nháy mắt với tôi.

Tôi dõi theo ánh mắt của y, thấy một người đờ đẫn đứng trong đám đông, đang quay đầu lại nhìn về phía tôi.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 37: Điên đảo (1)

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Đúng lúc ấy, tôi cảm giác như hô hấp của mình bỗng ngừng lại, từng cơn tê rần chạy dọc theo sống lưng lên tận đỉnh đầu. Tôi muốn cúi người xuống hòng trốn tránh, nhưng lại chẳng thể nào khống chế được cơ thể của mình nữa, chỉ đành ngơ ngác nhìn thẳng vào người kia. Ánh mắt ấy dường như sắp giết chết tôi.

Trước giờ tôi chưa từng thấy ánh mắt như vậy, hoặc có lẽ tôi đã thấy rồi. Nhưng ít nhất là chưa bao giờ thấy ở người đó.

Người đó là Tần Nhất Hằng!!!

Đôi tay tôi bấu chặt lấy khung cửa sổ, vậy mới miễn cưỡng chống đỡ để mình không khuỵu xuống. Tôi muốn gọi Bạch Khai giúp đỡ, nhưng cuối cùng vẫn chẳng thể thốt nên lời.

Không biết qua bao lâu, đám đông bỗng nhiên tản ra một chút. Bấy giờ tôi mới cảm nhận được Bạch Khai đang cố sức tóm lấy khuỷu tay mình, còn thân thể tôi đã xụi lơ rồi.

Tôi chỉ ra ngoài cửa sổ, Bạch Khai… cứu hắn… hắn…

Suỵt! Bạch Khai che miệng tôi, đừng lên tiếng, lần này có lẽ chúng ta sẽ biết được chân tướng.

Tôi gật đầu, cảm giác nước mắt nóng hổi đã chảy xuống, không rõ tại sao.

Lần nữa ngẩng đầu lên, đám người bên ngoài đã vây quanh Tần Nhất Hằng. Xuyên qua những kẽ hở có thể thấy được trong sân đào một cái hố rất to, có lẽ vừa đào xong không lâu.

Tần Nhất Hằng không quay đầu lại, tựa như đang quan sát cái hố kia.

Lúc này tôi mới để ý người hắn treo rất nhiều xích sắt to bằng hai ngón tay, cả chân tay và trên vai đều có, không rõ làm sao mắc vào. Xích sắt đã bị kéo căng hệt như tấm lưới khổng lồ

đang giăng ra, ở cuối mỗi dây xích lại nối liền với một bức tượng đá cửu tử!

Tôi vỗ Bạch Khai, muốn hét lên nhưng bất đắc dĩ phải đè thấp giọng xuống, chúng ta đừng trốn nữa, lao ra ngoài thôi.

Bạch Khai giơ tay ra hiệu cho tôi bình tĩnh, sau đó y ghé vào bên tai tôi đáp, lao con mẹ nhà anh, bây giờ chúng ta cũng không lo được cho bản thân mình, anh còn muốn cứu ai hả?

Tôi định trả lời, bỗng nghe thấy tiếng xích sắt ầm ầm vang lên, chưa gì đã có hai bức tượng đá bị đẩy vào trong hố!

Tần Nhất Hằng bị xiềng xích kéo đi, hắn lảo đảo ngã vào theo.

Trên mặt đất in những dấu chân mờ nhạt. Càng lúc càng nhiều tượng đá bị đẩy xuống, âm thanh dần trở nên trầm đục hơn.

Tôi không dám tưởng tượng, vì tôi biết rằng những bức tượng nặng nề kia đang đập lên người Tần Nhất Hằng.

Có lẽ dưới hố giờ đây đã nhuộm đỏ máu tươi.

Lúc này đám đông lại xúm vào một chỗ, che khuất hoàn toàn tầm mắt. Tôi không biết bọn họ ném thứ gì xuống dưới, chỉ loáng thoáng nghe được vài thanh âm hỗn tạp. Tất cả mọi người ngồi xổm xuống rồi dùng tay lấp đất vào hố.

Tôi không cách nào nhìn tiếp được nữa, chẳng biết trên gương mặt mình đã nhòe nhoẹt bao nhiêu nước mắt rồi.

Bạch Khai chậm rãi xua tay với tôi, Tiểu Khuyết, đi thôi.

Tôi còn chưa lắc đầu, y và thanh niên mặc áo gió đã kéo tôi về lại hành lang cũ.

Tôi ngồi bệt dưới đất, chẳng muốn cử động nữa. Mặc dù tôi biết những gì mình nhìn thấy ban nãy không hẳn đã là sự thật, nhưng tôi vẫn chưa thể chấp nhận nổi.

Tiểu Khuyết, anh hãy nghe tôi nói, anh phải kiên cường lên, sống chết có số! Hiểu không? Bạch Khai ngồi xổm xuống khuyên tôi, tụi này còn phải trông cậy vào anh đấy!

Tôi muốn đáp lại nhưng rồi không biết nên trả lời ra sao, chỉ đành miễn cưỡng phất tay.

Căn biệt thự cửu tử bắt đầu vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, thanh niên áo gió ló đầu vào dò xét rồi nói, bọn họ đi rồi!

Bạch Khai kéo tôi dậy, phủi bớt bụi bám dưới quần tôi, Tiểu Khuyết, đừng nghĩ nữa! Đi thôi!

Tôi hiểu mà! Chẳng phải là số mệnh đấy sao! Mẹ kiếp hay thật! Số mệnh của tôi là gì? Bạch Khai, anh nói cho tôi biết, số mệnh của tôi là gì! Số mệnh của tôi chính là phải trơ mắt nhìn bằng hữu tốt nhất của mình chết đi ư?

Bạch Khai đơ ra, tôi còn bảo sao anh lại tự dưng lên cơn động kinh thế! Hóa ra anh quen người kia à?

Mẹ kiếp anh không quen sao!? Tần Nhất Hằng mà anh không quen sao!!?? Lương tâm của anh bị chó cắn rồi hả? Tôi không ngăn được dòng nước mắt rơi xuống, nhưng thấy vẻ mặt Bạch Khai lại vô cùng bực bội.

Tần Nhất Hằng? Mẹ nó Tần Nhất Hằng đâu ra? Tôi nói cho anh biết nhé Giang Thước, nhiều khả năng những gì chúng ta thấy là nguồn gốc của căn biệt thự cửu tử trấn long. Cho dù có thật thì cũng không xảy ra ở hiện tại! Anh khóc như cha chết mẹ chết cho ai xem hả? Bạch Khai tát tôi một cái, anh tỉnh lại đi! Nếu là Tần Nhất Hằng thì chẳng lẽ ông đây lại không nhận ra?

Tôi bị y tát đến thức tỉnh, đây là nguồn gốc của căn biệt thự cửu tử sao? Không xảy ra ở hiện tại? Lẽ nào cảnh tượng bọn họ nhìn thấy khác với tôi? Tôi nhớ trên người mình có dấu tay mà cô gái kia ấn lên, cũng có lẽ vì vậy nên tôi và Tần Nhất Hằng mới nảy sinh mối liên hệ kỳ diệu khiến tôi thấy được khuôn mặt của hắn chăng?

Nghĩ thế, tôi lập tức lấy lại bình tĩnh nói với Bạch Khai, tôi nhìn thấy Tần Nhất Hằng bị đẩy vào hố. Hai người thì sao?

Bạch Khai và thanh niên mặc áo gió đồng thời lắc đầu, y nói, không phải, tôi không hề quen biết người kia.

Tảng đá đè nặng trong lòng tôi liền biến mất, tôi hỏi, vì sao tôi lại thấy Tần Nhất Hằng? Nếu theo như anh nói, đáng lẽ tôi phải thấy Chân Long bị trấn chứ!

Mẹ nó, anh lau nước mắt đi đã! Bạch Khai gãi đầu, tôi cũng không biết vì sao, mong nhớ là một loại cảm xúc rất khó nói, hẳn là anh đang lo lắng cho Tần Nhất Hằng phải không?

Tôi lau mặt, bỗng thanh niên áo gió lên tiếng, không đúng, anh Bạch! Không đúng!

Tôi lập tức nhìn về phía cậu ta, khuôn mặt cậu ta méo mó như thể trông thấy chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ.

Bạch Khai vội nói, đệch mợ! Lại cái gì nữa! Cậu mau nói đi, không đúng chỗ nào?

Anh Bạch, có lẽ sếp Giang không hề nhìn nhầm, người kia thật sự là Tần Nhất Hằng! Giọng nói của thanh niên áo gió dần trở nên run rẩy, tôi không biết trước đây các anh như thế nào, nhưng anh có từng nghĩ đến, có thể Tần Nhất Hằng mà sếp Giang quen biết khác với Tần Nhất Hằng mà chúng ta quen biết không!

Hả? Bạch Khai cũng lắp bắp kinh hãi. Y ngỡ ngàng rồi chợt bừng tỉnh đại ngộ, mẹ kiếp! Tôi hiểu rồi!

Tôi hoàn toàn rơi vào hoang mang, chết tiệt, anh hiểu gì thì mau nói đi!!!

Bạch Khai ngơ ngác nhìn tôi như nhìn một cái cây biết nói chuyện, lát sau y mới lên tiếng, Tiểu Khuyết, anh hãy chuẩn bị tâm lý đi! Hay là anh ngồi xuống đất cái đã!

Bạch Khai lại đè tôi ngồi xuống đất, Tiểu Khuyết, còn nhớ tôi đã dạy anh dùng thời gian làm manh mối không? Chúng ta sẽ suy luận dựa theo thời gian. Nếu cảnh tượng ban nãy là cửu tử trấn chân long, người kia sẽ là Chân Long. Vậy tôi hỏi anh, lần đầu tiên anh gặp Tần Nhất Hằng là sau sự kiện ấy đúng không?

Tôi gật đầu, e rằng tôi cũng không rõ mốc thời gian cụ thể xảy ra chuyện ở căn biệt thự cửu tử, nhưng chắc chắn nó đã là chuyện của rất lâu về trước. Tôi cũng chỉ mới nghe Sáu ngón kể, chưa chắc gã ta đã nói thật.

Ừ, tiếp theo anh hãy chuẩn bị tâm lý. Bạch Khai ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt tôi, Tiểu Khuyết, có thể từ trước tới giờ Tần Nhất Hằng mà anh nhìn thấy không giống với Tần Nhất Hằng mà chúng tôi nhìn thấy. Chỉ sợ Chân Long đã bám lên người Tần Nhất Hằng từ rất sớm, vì vậy cái anh nhìn thấy là diện mạo của Chân Long, còn chúng tôi nhìn thấy mới là diện mạo của Tần Nhất Hằng.

Chỉ có anh mới thấy được hắn.

Bạch Khai nói xong còn để lại một thời gian rất dài cho tôi nghiền ngẫm. Trong đầu tôi chỉ quanh quẩn mỗi một câu, chỉ có anh mới thấy được hắn.

Chỉ có tôi.

Chẳng lẽ trông Tần Nhất Hằng không giống như vậy? Chỉ có trong mắt tôi thì hắn mới như vậy?

Hắn dẫn tôi quay về căn biệt thự cửu tử, phát hiện tấm ván quan tài rồi đào ra pho tượng trong sân.

Pho tượng! Đúng thế! Khi đó đào ra các pho tượng cửu tử không có xích sắt!!! Lẽ nào Tần Nhất Hằng chỉ đang làm bộ cho tôi xem? Còn cục đã bị phá hủy từ trước rồi!??

Sau đó hắn đưa tôi đến từ đường, tìm thấy bài vị của người nhà họ Vạn và tủ quần áo, tiếp theo lại phát hiện ra cái đỉnh mà Tần Nhất Hằng vốn đã lấy đi từ nhà ông trưởng thôn. Khi ấy tôi không nghĩ nhiều đến việc làm sao cái đỉnh lại bị người ta trộm mất. Có thể nó chẳng hề bị trộm mà là do Tần Nhất Hằng đem đến?

Tất cả tòa nhà liên quan đến những viên gạch vớt lên từ Âm Hà. Vì sao Tần Nhất Hằng biết được gạch đó ở nhà nào? Chẳng lẽ tung tích của những viên gạch đều có quan hệ với hắn ư?

Tất thảy mọi chuyện, mọi câu đố, dường như Tần Nhất Hằng không cần tốn nhiều sức đã có thể tìm ra đáp án, chúng tôi đã bao phen hữu kinh vô hiểm (*).

(*) Hữu kinh vô hiểm: gặp chuyện kinh sợ nhưng không có hiểm nguy.

Chẳng lẽ… hắn chỉ đang diễn kịch thôi sao?

Người tôi quen biết rốt cuộc là Chân Long hay Tần Nhất Hằng?

Rốt cuộc người ấy là chiến hữu mà tôi nguyện ý tin tưởng vô điều kiện, hay là kẻ sau màn âm thầm khống chế hết thảy?

Những gì hắn đang làm thật sự vì muốn kết thúc sự kiện Âm Hà sao?

Hay là… muốn hoàn thành nốt sự tình mà khi còn sống hắn vẫn chưa làm xong?

Tôi bỗng nghĩ đến một vấn đề quan trọng nhất.

Trên người Tần Nhất Hằng có gì đó, trước đây Bạch Khai đã từng nói cho tôi biết. Tôi có thể để cho thứ kia tạm thời bám vào người, vì vậy tôi mới trở thành cộng sự không thể thiếu của Tần Nhất Hằng. Lẽ nào thứ bám trên người tôi không phải đến từ tủ quần áo mà lại chính là Tần Nhất Hằng thật sự?

Đầu tôi đau như búa bổ, cảm giác như từng tế bào thần kinh đang chết dần.

Tôi nói với Bạch Khai, anh phải giúp tôi, anh hãy nói cho tôi biết rốt cuộc vì sao, cho dù bên cạnh tôi vẫn luôn là Chân Long đi nữa, vì sao nhất định phải là tôi chứ?

Bạch Khai vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu tôi, Tiểu Khuyết, có lẽ anh chính là cơ thể thích hợp nhất để Chân Long sống lại.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 38: Điên đảo (2)

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi rất muốn bày ra cảm xúc gì đó, nhưng dường như đầu óc đã đông đặc lại.

Tiểu Khuyết, tôi biết chuyện này rất khó chấp nhận, nhưng mình sống trên đời làm sao tránh được việc bị hãm hại lừa gạt? Bạch Khai chỉ vào thanh niên mặc áo gió, anh nhìn cậu Mã rồi lại nhìn tôi này, chúng tôi cũng vậy thôi. Vui vẻ chỉ là nhất thời, khó khăn mới là chuyện cả đời. Thôi thì anh cố gắng bình tĩnh lại một chút, chúng tôi sẽ chờ anh.

Bạch Khai quay người đi, vẫy tay gọi thanh niên áo gió theo, chừa cho tôi không gian riêng tư.

Hiện tại tôi đã không thể suy nghĩ được gì nữa.

Tôi nhìn xuống bản thân mình, trong lòng dâng lên sự thảng thốt, hóa ra cơ thể này của tôi được chuẩn bị cho người khác ư?

Vậy tại sao không sớm để tôi có một kết cục thoải mái.

Tôi vô cùng thèm thuốc lá nhưng cuối cùng vẫn phải nhịn xuống. Bỗng nhớ đến thời mới vào nghề, tôi đã hút không biết bao nhiêu điếu. Khi ấy tôi chỉ đơn thuần nghĩ tới siêu xe, rượu vang và gái đẹp, ai ngờ được sau này tôi có mọi thứ trong tay, nhưng thật chẳng sung sướng như tôi tưởng.

Tôi nhớ lại lần đầu gặp mặt Tần Nhất Hằng, thú thật cũng vô cùng trùng hợp, chẳng qua bây giờ tôi không rõ đó có thật sự là trùng hợp hay không.

Lúc mới tốt nghiệp đại học, tôi vẫn chưa tìm được công việc hài lòng, bèn chạy xe dù kiếm sống. Ban ngày việc quản lý khá nghiêm ngặt, tôi chỉ đành chạy vào ban đêm. Một đêm nọ, trời sắp hửng sáng, tôi chuẩn bị về nhà đánh một giấc thì vô tình gặp được Tần Nhất Hằng đang đứng đón xe bên đường.

Tôi vô cùng cảnh giác, đặc biệt là khoảng thời gian đó xảy ra khá nhiều vụ trộm cướp trên xe taxi. Tôi không dám dừng xe

lại mà từ từ chạy đến, nhân tiện quan sát xem người này như thế nào, thấy vẻ ngoài Tần Nhất Hằng ưa nhìn, vóc dáng không phải loại cao to thô kệch, bèn dừng lại hỏi hắn đi đâu. Ai dè hắn nhắc đến một địa danh mà tôi không hề biết.

Tôi đoán chắc chỗ đó cũng xa xôi hẻo lánh, vốn không định chở hắn đi, song chưa đợi tôi từ chối, hắn đã chui vào trong xe rồi đưa cho tôi mấy tờ tiền mệnh giá lớn.

Tôi thấy tiền là sáng mắt, nếu đã chi tiêu hào phóng như vậy, không biết chừng hắn còn bo thêm cho tôi ấy chứ. Vì vậy tôi đồng ý để Tần Nhất Hằng chỉ đường, lái xe đưa hắn đến nơi đó.

Chúng tôi đi rất lâu nhưng mãi vẫn không ra khỏi thành phố, chỉ lòng vòng quanh nội thành mà thôi, tôi cảm thấy tò mò nên mới thử bắt chuyện với hắn. Hóa ra nghề của hắn chuyên trừ tà trấn quỷ, đêm nay nhận được một vụ làm ăn, đó là viết chữ trong nội thành. Bấy giờ tôi mới để ý bàn tay của hắn vẫn luôn đặt ngoài cửa xe, dường như đang rải gì đó ở bên ngoài.

Lòng hiếu kỳ của tôi rất lớn, từ nhỏ đã ham mê những chuyện ma quỷ thần bí. Nhưng Tần Nhất Hằng còn quá trẻ, lúc nói chuyện cứ tỏ vẻ mập mờ, tôi thầm nghĩ có khi hắn chỉ là một tên buôn thần bán thánh mà thôi, vì vậy cũng nâng cao cảnh giác.

Có vẻ Tần Nhất Hằng không cảm nhận được sự đề phòng từ người bên cạnh, hắn vẫn thoải mái chuyện phiếm với tôi. Đa phần là kể về chuyên môn của bọn hắn, ví dụ như cách thức trừ tà khác với phim ảnh như thế nào, lời đồn có đáng tin hay không. Phong cách nói chuyện của Tần Nhất Hằng rất đĩnh đạc, tôi càng nghe càng chắc mẩm mình thật sự gặp được cao nhân.

Rạng sáng, Tần Nhất Hằng nói rằng hắn đã viết chữ xong, bảo tôi dừng lại ở ven đường. Lúc hắn xuống xe, tôi mới thấy bàn tay để ngoài cửa xe của hắn toàn là máu, không biết máu chảy đã bao lâu rồi.

Tần Nhất Hằng lại đưa thêm mấy trăm đồng rồi quay người đi mất. Lúc này tôi mới thật sự tin rằng hắn không phải kẻ lừa đảo, bởi tôi chưa từng thấy kẻ lừa đảo nào lại tàn nhẫn với chính mình như vậy. Nếu lần này tôi để hắn đi, có lẽ sẽ không bao giờ có cơ duyên gặp lại nữa. Nghĩ vậy tôi vội vàng cầm lấy băng cá nhân cất trong xe rồi đuổi theo hắn.

Dưới ánh đèn đường, tôi thấy rõ năm ngón tay của Tần Nhất Hằng đều bị thương, hiển nhiên là do hắn cố ý làm ra. Sau khi giúp hắn băng lại, chúng tôi liền trao đổi phương thức liên lạc. Tôi nói rằng mình thật lòng muốn kết bạn với hắn, sau này nếu hắn cần gọi xe cứ liên hệ với tôi, đảm bảo không mất một xu.

Tần Nhất Hằng cũng thoải mái đồng ý, bảo rằng không thể nhận không băng cá nhân của tôi được, bèn hỏi sinh thần bát tự của tôi để coi vận thế gần đây như thế nào. Xem xong, hắn nói sắp tới tôi sẽ có thêm thu nhập, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được. Sau đó chúng tôi mới nói lời từ biệt.

Một thời gian sau, hai chúng tôi không liên lạc nữa, tôi cũng dần quên đi chuyện này.

Nửa tháng trôi qua, tôi bỗng kiếm thêm được thu nhập, mà khoản tiền này lại còn chủ động dâng đến tận miệng. Bấy giờ tôi mới nhớ tới lời của Tần Nhất Hằng, bèn vội vàng gọi điện cho hắn để cảm ơn, đồng thời định kéo gần mối quan hệ này thêm một chút.

Cứ thế, hai chúng tôi hẹn nhau đi ăn đi uống vài lần rồi trở nên thân thiết hơn. Ở thành phố này hắn không có bạn bè, ngoại trừ những lúc bận việc, phần lớn thời gian hắn đều rủ tôi đi uống rượu.

Khoảng một năm sau, tôi không thể tiếp tục nghề chạy xe dù nữa, làm công ăn lương thì tôi lại cảm thấy bị gò bó, bèn quyết định kinh doanh gì đó. Một lần nọ đang rượu chè, Tần Nhất Hằng nói với tôi rằng ngành bất động sản bây giờ đang ở đầu của sự phát triển, rất nhiều người lựa chọn đầu tư vào nhà đất. Vả lại có hắn ở đây, chúng tôi có thể chuyên đi mua bán nhà ma, lợi nhuận trung gian cực kỳ cao. Khi ấy tôi vừa nghe đã lập tức dao động, sau đó bắt tay hợp tác với hắn, và rồi tôi đã thật sự bước chân vào nghề.

Giờ nghĩ lại không khỏi hoài niệm, chuyện cũ như thước phim tua chậm trong đầu.

Có lẽ toàn bộ cái bẫy này đã bắt đầu trói chặt tôi từ lúc ấy.

Tôi nhìn Bạch Khai, thấy thằng cha này hơi ngứa mắt, bèn đi đến vỗ vai y. Bỗng đằng sau vang lên tiếng động, ba chúng tôi lập tức quay đầu lại, cánh cửa đang mở ra cuối hành lang đã biến mất.

Ba người chưa kịp suy nghĩ, hành lang bắt đầu truyền đến từng đợt âm thanh vang dội. Âm thanh càng ngày càng lớn khiến màng nhĩ của tôi đau nhức.

Tôi bịt tai lại rồi gào lên hỏi, đây là tiếng gì vậy!?

Bạch Khai có vẻ rất vui, Tiểu Khuyết, có người đến cứu chúng ta rồi! Đây là tiếng gõ tủ quần áo!

Lúc này tôi mới nhận ra có người đang gõ mạnh lên tủ quần áo, hình như chúng tôi đang ở trong tủ quần áo thật. Tôi cảm thấy tim mình đập thình thịch trong lồng ngực, dần dần lại bị tiếng gõ cửa át đi. Tôi choáng váng cả đầu óc, bèn ôm bụng nôn thốc nôn tháo.

Vừa nôn xong, bỗng nhiên ánh sáng lóe lên khiến tôi phải nhắm tịt mắt lại. Đến khi thích ứng với ánh sáng, tôi mơ hồ nhìn thấy trước mặt có hai bóng người.

Một bóng người trong đó lên tiếng, Giang Thước, anh không sao chứ?

Lòng tôi ngổn ngang trăm mối, đây là giọng của Tần Nhất Hằng.

Đôi mắt tôi đã nhìn được rõ ràng, Tần Nhất Hằng và gã Quảng Đông đang ngồi xổm dưới đất, phía sau có vài thi thể trần truồng nằm la liệt.

Tôi nghiêng đầu nhìn, tủ quần áo trên hành lang đã đổ xiêu đổ vẹo, Bạch Khai đang chống tay lên tủ quần áo nôn oe. Lát sau y quay người lại muốn nói gì đó, nhưng chưa cất tiếng đã buồn nôn tiếp, đành quay mặt đi chỗ khác.

Tôi không xây xẩm như bọn họ, miễn cưỡng đứng dậy. Bấy giờ tôi mới để ý trên mặt Tần Nhất Hằng có khá nhiều vết thương đã kết vảy, không rõ hắn bị thương khi nào.

Tần Nhất Hằng muốn đỡ tôi, tôi lại hơi tránh né hắn.

Tôi vốn muốn hỏi hắn rốt cuộc là ai, nhưng với tình hình hiện tại thì Bạch Khai đã không còn sức chiến đấu, sợ liên lụy đến người khác, tôi đành phải nhịn xuống.

Thanh niên mặc áo gió nói, sao các anh tìm tới đây được? Chúng tôi đã bị che mắt mà không hề hay biết, tòa nhà này quá tà môn.

Gã Quảng Đông đưa khăn giấy cho cậu ta, không sao đâu, sếp Tần đã xử lý hết rồi, vấn đề nằm ở tủ quần áo. Gã Quảng Đông dùng tay vỗ vào tủ, phía trên rơi xuống khá nhiều thứ gì đó trông như bột phấn. Bọn họ đoán được các cậu sẽ mở tủ quần áo, vì vậy mới giấu thứ này trên đó. Đây là bột Thái Tuế, ai ngửi phải thì dương khí sẽ bị phong bế.

Tôi vội che mũi lại, cảm thấy dạ dày sôi sùng sục, nhịn không được nôn ọe thêm một trận.

Tần Nhất Hằng vỗ vai tôi, Giang Thước, bây giờ khỏi cần lo nữa, thứ này không gây hại, chỉ thấy buồn nôn thôi, các anh cố chịu một chút.

Chịu cái khỉ khô! Bạch Khai đạp mạnh vào tủ quần áo, nói, đối phương không hề có ý định giết chúng tôi, bột Thái Tuế là dùng để vạch trần anh! Anh nói đi, anh rốt cuộc là ai? Anh là Tần Nhất Hằng? Hay là Tần Nhị Tam Tứ Ngũ Lục? Hôm nay không nói rõ thì đừng ai nghĩ đến chuyện rời khỏi đây!

Tôi lập tức nhìn về phía về Tần Nhất Hằng, sắc mặt hắn khẽ thay đổi, đáp lại, tôi hiểu rồi, Bạch Khai, anh là người thông minh, đừng trúng kế ly gián.

Giang Thước, tôi là ai quan trọng sao? Tần Nhất Hằng nhìn tôi, được thôi, tôi sẽ cho các anh biết tôi là ai.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 39: Điên đảo (3)

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tần Nhất Hằng gom hết đèn pin lại một chỗ rồi đặt xuống đất, tất cả ánh sáng trong hành lang tập trung thành chùm sáng khổng lồ. Hắn đưa lưng về phía chùm sáng đó, tôi chỉ thấy khuôn mặt hắn thoắt ẩn thoắt hiện.

Bạch Khai ngồi xuống bên cạnh tôi, trên người y dính đầy bột Thái Tuế nhưng trông y vẫn bình thường, ngược lại tôi bắt đầu cảm thấy buồn nôn.

Tần Nhất Hằng đạp một chân lên tủ quần áo, xin lỗi, tôi cũng không muốn phải mở đầu như vậy, nhưng đây là chuyện của rất lâu về trước. Khởi đầu của mọi chuyện đều có liên quan đến những cái tủ quần áo này.

Mấy chục năm trước, rất nhiều người trong ngành đều tham gia vào kế hoạch tuyệt mật, quy mô của kế hoạch này cực kỳ khổng lồ, tôi cũng vô tình bị liên lụy. Bây giờ các anh ít nhiều cũng biết về nó rồi, nhưng tôi có thể nói rằng những gì các anh biết chỉ là bề nổi của tảng băng chìm thôi.

Người thật sự tham gia vào kế hoạch năm ấy cũng chẳng còn lại bao nhiêu trên cõi đời này nữa. Để tự bảo vệ mình và bảo vệ người thân, bọn họ đã mang theo bí mật to lớn xuống mồ. Đương nhiên không ít kẻ trong số đó thậm chí còn chẳng có cơ hội để giữ kín bí mật. Họ đã bị thủ tiêu, không rõ ai ra tay, chỉ biết rằng bất cứ kẻ nào liên quan đến nó thì sẽ không thoát nạn.

Mấy năm nay tôi đã tìm được vài người nguyện ý giúp đỡ mình, tiếc thay bọn họ không có cơ hội để giúp tôi. Giang Thước, những lời tôi nói với anh trước kia là thật, trên đời này tôi không hề có bạn bè.

Sau đó, tôi không thể tiếp tục nhìn từng người chết đi vì liên lụy đến chuyện này, đành tự mình điều tra một cách vô định.

Với tôi mà nói, thứ tôi truy tìm đã không đơn thuần là chân tướng nữa, tôi muốn một đáp án, một đáp án cho chính sự tồn tại của mình.

Kế hoạch năm đó đã bắt đầu như thế nào, đến hiện tại tôi vẫn không rõ. Những gì tôi biết chỉ là phần sau của kế hoạch.

Mỗi ngày họ lại đưa một người xuống Âm Hà bằng tủ quần áo, không một ai sống sót trở về, người chết vô số. Nhưng sinh mạng của họ chẳng là gì so với toàn bộ kế hoạch. Đối với những kẻ bên trên, người chết chỉ là một con số được thống kê mà thôi, chẳng ai thèm quan tâm cả.

Tất cả cao thủ trong nghề đều có mặt tại đó, không phân chia khu vực và phe phái, nhưng điều bọn họ phải làm là không ngừng đưa người xuống rồi lại kéo thi thể về, rập khuôn giống hệt một cỗ máy. Song đối với chúng tôi, mỗi thi thể kia là một chiến hữu vẫn còn bừng bừng sức sống, là đồng nghiệp của chúng tôi.

Tôi tận mắt thấy nhiều môn phái huyền học đang dần mất đi người kế thừa. Khi đó ai ai cũng nơm nớp lo sợ, hằng ngày mọi người trong doanh trại đều truyền thụ cho nhau bí quyết gia truyền, mong rằng nó sẽ tiếp tục được lưu lại cho đời sau, ngay cả khi chỉ có một tia hy vọng nhỏ nhoi, bởi chẳng ai biết được ngày mai liệu mình có phải là người tiếp theo vào tủ quần áo xuống Âm Hà hay không.

Chính vào khi ấy, lần đầu tiên mọi kiến thức trong nghề được tổng hợp lại. Sau này những gì các anh thấy tôi sử dụng là kiến thức đã được thống nhất, không phân chia môn phái thể loại.

Lúc đó trong đội ngũ có một người trẻ tuổi, hắn cũng giống như tôi, căm thù kế hoạch này đến tận xương tủy nhưng lại chẳng thể thay đổi được điều gì. Bởi chúng tôi biết, dù cho bỏ trốn hay phản kháng đi chăng nữa, kết cục chỉ có bi kịch, thậm chí còn liên lụy đến người nhà.

Điều duy nhất chúng tôi có thể làm là cố gắng thực hiện kế hoạch thành công. Một khi nó thành công, chúng tôi mới được giải thoát. Vì vậy tôi và người thanh niên kia chăng quản ngày đêm cùng nhau thương lượng biện pháp, nghiên cứu khả năng mới. Hắn các anh cũng biết, hắn chính là Vạn Cẩm Vinh.

Cuối cùng trời không phụ lòng người, Vạn Cẩm Vinh đã tìm ra một cách có thể giúp người khác sống sót quay về.

—— Đóng băng ngăn lại dương khí.

Chúng tôi đã thành công cứu sống một người từ Âm Hà, tối hôm đó cả doanh trại như bùng nổ. Mọi người cảm thấy những ngày tháng tăm tối vừa qua sẽ chấm dứt. Nhưng… Nhưng không ai ngờ rằng, ác mộng mới thật sự bắt đầu từ đây.

Chúng tôi phát hiện người sống sót quay về từ Âm Hà đã không còn là người đó. Nói như vậy các anh hiểu không?

Tôi cảm thấy Tần Nhất Hằng đang nhìn vào mắt mình, nhưng trong bóng tối vô tận, tôi chẳng thể nào bắt lấy được ánh mắt hắn.

Bạch Khai hỏi, ý anh là có thứ gì khác đã sống lại nhờ người ở trong tủ quần áo?

Tần Nhất Hằng chà xát đôi tay, hình như hắn hơi căng thẳng.

Đúng thế. Ma quỷ dưới Âm Hà sống lại bằng cơ thể của những người trong tủ quần áo. Đây là một tin tức chấn động đối với bên trên, hôm sau kế hoạch không chỉ không dừng lại mà còn có thêm nhiều người khác bị dìm xuống. Vậy thì khác gì lúc trước đâu? Cho dù người xuống Âm Hà sống sót quay về, nhưng họ đã không còn là chính họ nữa, chúng tôi vẫn phải trơ mắt nhìn từng đồng đội của mình chết đi.

Tôi và Vạn Cẩm Vinh gần như phát điên, đồng thời cũng hiểu ra mục đích của kế hoạch này là gì.

Bên trên muốn để thứ dơ bẩn nào đó dưới Âm Hà sống lại.

Tôi không biết nó là gì mà quan trọng đến thế, bắt buộc phải đánh đổi bằng nhiều sinh mạng như vậy. Tôi định điều tra thông qua các dấu vết còn sót lại, xem thử thứ đó rốt cuộc là gì. Nhưng không tra ra được.

Người chết ngày càng nhiều, chỉ cần thứ đó vẫn chưa sống lại, kế hoạch sẽ mãi mãi không kết thúc. Song vào lúc ấy, kế hoạch bất ngờ bị ngưng lại.

Tôi buột miệng thốt lên, Vạn Cẩm Vinh cũng từng kể rồi, nhưng hắn chỉ nói sơ qua thôi. Tôi vội hỏi, vì sao kế hoạch bị ngừng lại? Thứ đó hoàn dương rồi ư?

Tôi thấy bóng Tần Nhất Hằng khẽ động, rõ ràng hắn đang lắc đầu.

Bởi vì trong doanh trại có vài người tạo phản, đó là một cuộc tạo phản tập thể. Ban đầu tôi không nhận ra, chỉ đơn thuần cảm thấy mấy người trong doanh trại cư xử rất kỳ quặc. Mà ở cái nơi quỷ quái như vậy, ai mà chẳng trở nên kỳ quặc cơ chứ?

Bởi thế tôi cũng chẳng quan tâm lắm. Sau đó tôi mới biết, bọn họ đang cùng nhau lên kế hoạch làm một chuyện khác. Chuyện này bị bên trên phát hiện, toàn bộ doanh trại bị thanh trừng. Chỉ có số ít trốn thoát được, Vạn Cẩm Vinh chết trong biển lửa, bây giờ xem ra chỉ có cơ thể hắn là bị lửa thiêu rụi mà thôi.

Tôi hỏi, bọn họ chính là nhóm người đội mũ đúng không? Vì sao họ muốn tạo phản? Do phản đối toàn bộ kế hoạch hay vì muốn tự bảo vệ mình?

Bọn họ muốn hồi sinh một Chân Long. Tần Nhất Hằng gật đầu, gằn từng chữ một, bây giờ tôi có thể nói cho các anh biết tôi là ai, bởi vì muốn hồi sinh một Chân Long thì trước tiên phải diệt trừ tôi.

Tôi chính là Chân Long mà các anh hay nhắc đấy. Hahahaha, tôi là Chân Long, các anh thấy sao? Đến chính tôi cũng không biết vì sao lại là tôi, hahaha. Cả gia tộc vì tôi mà chết hết, họ hàng gần xa, người bên cạnh, từng người… từng người đều bỏ mạng.

Chính bởi vì hai chữ chết tiệt này!!! Chân Long!!!

Tần Nhất Hằng lau nước mắt, đây là vận mệnh đúng không? Giang Thước, khi ấy tôi và anh giống nhau, không biết gì cả. Vận mệnh đẩy mọi thứ đến trước mặt tôi, buộc tôi phải chấp nhận. Vậy nên tôi cũng rất giống anh, những gì bây giờ anh trải qua thì tôi đều trải qua rồi. Bây giờ anh cảm thấy bối rối, thì tôi cũng đã từng thấy bối rối. Đây là số mệnh đã định.

Tôi từng muốn chiếm lấy cơ thể anh, trên thực tế tôi cũng đã làm vậy.

Giang Thước, anh nhớ không, căn nhà thời Thanh mà hồi mới vào nghề chúng ta từng đến? Tôi nói với anh rằng muốn để cho hồn ma kia nhập vào anh, xin lỗi, tôi đã lừa anh. Ngày đó, tôi mới chính là kẻ muốn chiếm lấy thân xác anh. Xin lỗi.

Tôi như vừa bị ăn một phát đạn vào đầu, suýt nữa đã không thể gượng dậy nổi.

Tôi vẫn còn nhớ rõ hồn ma ở căn nhà thời Thanh đó phải đốt thánh chỉ mới chịu siêu thoát! Mẹ kiếp, trải nghiệm ấy chắc cả đời tôi cũng không quên được!

Tôi nhớ khi mình tỉnh lại, trên mặt giàn giụa nước mắt, dường như đến bây giờ cảm giác lạnh lẽo kia vẫn còn vương vấn nơi đây.

Tôi gào lên, vì sao cậu không làm đi!! Tôi đã tin tưởng cậu vô điều kiện, cậu còn chần chừ gì nữa?

Bởi vì Tần Nhất Hằng. Tần Nhất Hằng chậm rãi đáp, hôm đó nhập vào anh là hắn, không phải tôi. Chúng tôi đã trò chuyện thật lâu, hắn bảo muốn dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự tồn tại của anh. Tôi đồng ý rồi. Giang Thước, tôi chỉ mới dùng cơ thể này của Tần Nhất Hằng không lâu, nhưng nếu tôi đã đồng ý thì sẽ không hại anh. Không chỉ là vì Tần Nhất Hằng, kể cả tôi cũng coi anh như người bạn tốt nhất, dù anh có tin hay không.

Trên đời này, chỉ có anh giống với tôi nhất, chúng ta đều không thoát khỏi số mệnh đã định.

Nhìn anh, tôi dường như thấy được bản thân mình trong quá khứ.

Vậy nên lần này tôi thật sự tới đây để giúp anh, giúp anh chấm dứt tất cả mọi chuyện, về sau tôi sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Anh phải mạnh mẽ lên, có người hy sinh vì anh, anh không nên như vậy.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 40: Trước tiên

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi nhìn Tần Nhất Hằng, trong lòng cuộn sóng.

Tôi có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng mấp máy mãi vẫn không thốt nên lời. Thậm chí cả cảnh tượng trước mắt cũng trở nên mơ hồ, tôi không rõ mình đang ngồi hay đứng, không rõ đôi mắt mình đang nhắm hay mở. Chỉ có tiếng tim đập trong lồng ngực mạnh mẽ át đi tất cả.

Tiểu Khuyết, Tiểu Khuyết! Anh bình tĩnh đi! Bạch Khai lay tôi, kệ mẹ hắn là Chân Long hay Tần Nhất Hằng, chỉ cần giúp chúng ta thì chính là người tốt! Anh hãy nghĩ theo hướng khác xem! Trước tiên chúng ta phải đánh sập cái tập đoàn Hoành Đạt này đã! Đến lúc đó bí mật sẽ được bật mí, cả nhà đều vui vẻ, như vậy không tốt sao?

Chất giọng sang sảng của Bạch Khai làm tôi ù tai, rõ ràng tôi vẫn nghe thấy nhưng đầu óc lại chẳng thể nào hiểu được y đang nói cái gì.

Một lát sau, Tần Nhất Hằng cúi xuống vỗ vai tôi. Giang Thước, đừng ngồi nữa, chúng ta vẫn còn chuyện phải làm.

Tần Nhất Hằng đưa cho tôi một cái đèn pin rồi cùng gã Quảng Đông đi đến chỗ cầu thang. Tôi muốn đuổi theo hắn, nhưng đôi chân cứ như bị dính chặt xuống đất.

Trước đây tôi từng nghe nói người hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng sẽ cảm thấy trống rỗng, tựa như đang chơi vơi ngoài vũ trụ. Cuối cùng tôi cũng đã hiểu được cảm giác ấy rồi.

Tôi miễn cưỡng lau khô nước mắt trên mặt, thế mới biết đôi tay của mình lạnh lẽo đến đáng sợ.

Đi thôi! Sao rề rà như đang ở cữ vậy? Bạch Khai kéo tôi dậy, sau đó đập cái bốp vào lưng tôi. Tôi sặc một phát, bấy giờ mới dần lấy lại tỉnh táo.

Sếp Giang, để tôi cầm đèn pin cho, giờ không phải là lúc để nội chiến đâu. Thanh niên mặc áo gió vươn tay về phía tôi.

Thấy tôi lắc đầu, cậu ta nói tiếp, tôi không đứng về bất cứ phe nào, nhưng nếu có một ngày tôi buộc phải lựa chọn, tôi sẽ chọn đứng về phía chính nghĩa.

Tôi nhìn Bạch Khai rồi lại quay sang thanh niên mặc áo gió, thầm nghĩ, bây giờ tôi có thể tin tưởng ai? Điều ai nói mới là thật? Nhưng thật hay giả còn có ý nghĩa gì với tôi nữa đâu? Tôi được lựa chọn sao? Có sự lựa chọn nào sao? Ai sẽ cho tôi được lựa chọn?

Nghĩ vậy, đầu óc tôi lại như mớ bòng bong, Bạch Khai đành lôi tôi xuống lầu.

Ngang qua những thi thể la liệt trên hành lang, tôi để ý thấy trên cơ thể của họ có khá nhiều vết thương, không biết Tần Nhất Hằng làm thế nào hạ gục được nhiều người như vậy. Có lẽ chuyện này chẳng là gì đối với hắn, chỉ là trước giờ tôi chưa từng nhận ra thôi.

Tần Nhất Hằng đi khá chậm, thi thoảng sẽ dừng lại chờ chúng tôi. Đến khi mọi người ra khỏi tòa nhà, tôi ngoảnh lại nhìn, cảm thấy như mình vừa tỉnh khỏi giấc mộng dài.

Lòng tôi rối như tơ vò, chỉ biết bước lên xe một cách máy móc, nhìn chiếc xe chạy về quán cà phê một cách máy móc. Đến tận khi ngồi xuống ghế, tôi mới hơi hoàn hồn lại. Hình như người trong quán cà phê đang đợi chúng tôi quay về, họ vốn tụm năm tụm ba trò chuyện với nhau, thấy chúng tôi thì bỗng im lặng hẳn.

Tần Nhất Hằng đứng dậy, có vẻ hắn đang phân chia nhiệm vụ cho mọi người. Hắn sử dụng rất nhiều thuật ngữ trong nghề, tôi nửa hiểu nửa không, Bạch Khai đành ghé lại gần phiên dịch cho tôi.

Tần Nhất Hằng bảo rằng hiện tại đối phương đã biết sự chuẩn bị của chúng tôi, nếu vẫn không ra tay thì sẽ rơi vào thế bị động, vì vậy ngay bây giờ mọi người hãy hành động theo kế hoạch. Hắn còn dặn dò vài người, nhắc đến mấy từ chỉ phương vị mà tôi không hiểu lắm, sau đó hắn quay lại nhìn tôi rồi dẫn theo người đi ra ngoài.

Tôi muốn đuổi theo, nhưng cơ thể như bị rút cạn sức lực. Tôi biết dù tôi cứng đầu bám theo hắn thì Tần Nhất Hằng cũng sẽ không trả lời những nghi vấn của mình.

Tôi không nằm trong kế hoạch, vì vậy tôi quyết định chung đội với Bạch Khai. Đội chúng tôi còn có thêm thanh niên mặc

áo gió và La Đại Tị, tôi cũng quen biết với hai người họ, ít nhất không cảm thấy lạ lẫm.

Mọi người tất bật lo nhiệm vụ của mình, quán cà phê nhanh chóng trở nên vắng vẻ.

Bạch Khai không yên tâm về trạng thái tinh thần của tôi, luôn miệng hỏi tôi cảm thấy ổn không. Cuối cùng y chẳng còn cách nào khác, ngầm chấp nhận cho tôi đi theo. Tuy vậy y vẫn căn dặn thanh niên áo gió chiếu cố tôi, bởi nhiều lúc y không thể nào quan tâm đến tôi được.

Tôi nhìn ba người họ, cảm thấy bản thân mình quá dư thừa, đi đâu cũng chỉ biết làm vướng chân người ta.

Bạch Khai lái xe thẳng tới tòa nhà văn phòng mà tôi đến trước đó. Quãng đường không ngắn, may mà xung quanh ít xe cộ, vận tốc xe luôn ổn định.

Bây giờ đã qua nửa đêm nhưng trông y vẫn tràn đầy năng lượng, lúc dừng đèn đỏ, Bạch Khai bỗng nhiên quay lại hỏi tôi, Tiểu Khuyết, ban nãy không tiện lắm, giờ tôi hỏi anh, anh tin những gì Tần Nhất Hằng kia nói không?

Tôi sửng sốt, giờ tin hay không thì có ích gì, như hắn đã nói đấy, tôi được phép lựa chọn à?

Tôi không bàn luận triết học với anh! Mẹ kiếp, sao cái đèn đỏ này lâu vậy! Bạch Khai chửi, Tiểu Khuyết, ý tôi là trong tòa nhà đó chúng ta đã bị che mắt và tách khỏi Tần Nhất Hằng. Tối nay rốt cuộc hắn đã làm gì, cả tôi, anh và cậu Mã cũng không biết được. Vì vậy tôi mới hỏi anh cảm thấy những gì Tần Nhất Hằng giải thích có đáng tin cậy hay không? Chưa biết chừng chuyến này chúng ta lại dính bẫy thì sao?

Tôi rùng mình, quả thật là vậy, bây giờ mọi người đều răm rắp nghe lệnh của Tần Nhất Hằng, nhưng lỡ như hắn là kẻ do tập đoàn Hoành Đạt phái tới, chẳng phải chúng tôi đang tự dâng mình lên hay sao?

Tôi vội hỏi La Đại Tị, trước đó anh và Tần Nhất Hằng đi chung xe, các anh đã làm gì vậy?

La Đại Tị gãi mũi, vẻ mặt bất ngờ. Không làm gì hết, sếp Tần xuống xe giữa đường, chúng tôi chỉ ngồi trên xe chờ anh ta quay về.

Tôi hỏi tiếp, vậy hắn quay về khi nào?

Quay về khi nào à… Tôi cũng không để ý lắm. La Đại Tị lẩm bẩm, nhưng anh ta quay về hai lần, lần đầu lên xe không nói gì cả, ngồi một lát lại đi tiếp, lần thứ hai trở lại thì bảo chúng tôi về quán cà phê ngồi chờ.

Tôi ngẫm nghĩ nhưng không tìm thấy sơ hở, bèn hỏi Bạch Khai, làm sao đây? Chúng ta nên đi đến cao ốc kia nữa không?

Đi chứ, Bạch Khai đạp ga, không quay đầu lại mà nói, cậu Mã, lát nữa Tiểu Khuyết giao cho cậu, tôi sẽ đến chỗ Tần Nhất Hằng xem thử. Nhớ mở điện thoại, chỉ cần bên kia xảy ra vấn đề, tôi sẽ lập tức thông báo cho mọi người.

Bạch Khai chở chúng tôi đến dưới tầng của tòa cao ốc, sau đó một mình y quay xe chạy đi mất. Tôi cảm thấy hơi lo lắng, nếu thật sự có bẫy, Bạch Khai chưa chắc đã là đối thủ của Tần Nhất Hằng.

Tôi thấp thỏm bước vào thang máy rồi đi lên văn phòng nọ, mấy ngày trôi qua, nơi đây đã được tu sửa thành diện mạo mới. Bên trong không bật đèn, mọi thứ chìm vào bóng tối, mơ hồ thấy được tấm vải trắng treo trên thứ gì đó như sào phơi đồ, thoạt trông như lạc vào nhà xác.

Thanh niên mặc áo gió xốc tấm vải lên đi thẳng vào trong cùng, tôi tiện tay sờ lên tấm vải, cũng chỉ là loại vải bình thường hay gặp. Có lẽ tôi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục lại, sờ cái gì cũng cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

La Đại Tị bất ngờ lên tiếng, đỉnh thật! Hoàn toàn khác với văn phòng kia.

Tôi muốn bảo La Đại Tị miêu tả về văn phòng kia, nhưng đập vào mắt tôi là vô số nến trắng đặt trên sàn nhà. Mỗi cây to bằng cổ tay, cao khoảng mười mấy centimet, không rõ số lượng bao nhiêu.

Tôi cũng từng gặp qua tình huống thế này rồi, nếu đổi lại là người khác vô tình bước vào đây, kiểu gì cũng bị dọa chết khiếp.

Tôi giũ tấm vải trắng, không hiểu đầu đuôi thế nào, bèn hỏi thanh niên mặc áo gió, tôi nghe Bạch Khai gọi cậu là cậu Mã, không biết tên đầy đủ của cậu là gì? Tấm vải này là sao? Cậu có thể cho tôi biết không?

Thanh niên mặc áo gió chắp tay với tôi, sếp Giang đừng khách sáo như vậy, tôi là Mã Thiện Sơ. Về tấm vải này thì tôi cũng

không rõ, nhưng lát nữa chúng ta phải thắp một ngọn nến dưới mỗi tấm vải.

May mà không có nhiều tấm vải lắm, lượng công việc không lớn. Chẳng qua tấm vải chỉ cách mặt đất khoảng nửa mét, nếu đốt nến sẽ dễ gây ra hỏa hoạn.

Thanh niên áo gió cầm ngọn nến nói với tôi, sếp Giang, anh không cần làm, để tôi và ngài La là được rồi. Tôi không có ý gì đâu, nhưng mấy ngọn nến này không thể giao cho người ngoài nghề được.

La Đại Tị lập tức đáp lại rồi bước đến hỗ trợ. Hai người họ nhanh chóng sắp xếp từng cây nến.

Tôi vốn chẳng có hứng thú với mấy ngọn nến này, nhưng nghe bảo không thể qua tay người ngoài nghề, bèn tò mò quan sát thử. Những cây nến trông chẳng có gì đặc biệt, song nhìn kỹ mới thấy mặt trên của nó đều có hoa văn. Tuy nhiên nơi đây quá tối nên tôi không rõ hoa văn được khắc lên hay vẽ lên, chỉ biết mỗi hoa văn là một người.

Tôi có trực giác đây giống như bích họa cổ đại được khắc trong các miếu thờ, có thể là cùng loại với mười tám vị La Hán gì đó.

Tôi quay lại hỏi, trên ngọn nến vẽ gì vậy?

Là hai mươi tám vì tinh tú. La Đại Tị cướp lời, hôm nay sếp Tần chuẩn bị làm Thần Phật bay khắp trời!

Chú thích:

(1) Mười tám vị La Hán (Thập Bát La Hán/ 十八羅漢): là danh xưng được dùng trong các giai thoại về các vị A-la-hán trong Phật giáo Đại thừa. Tương truyền rằng, Đức Phật Thích Ca Mâu Ni vì muốn Phật pháp được lưu truyền mãi mãi ở hậu thế nên đã dặn dò 18 vị La Hán vĩnh viễn ở lại thế gian hộ Pháp, thực hiện phổ độ chúng sinh, đoạn tuyệt muộn phiền tam giới. Mười tám vị La Hán gồm:

- Tọa Lộc La hán 坐鹿羅漢
- Khánh Hỷ La hán 喜慶羅漢
- Cử Bát La hán 舉缽羅漢
- Thác Tháp La hán 托塔羅漢
- Tĩnh Tọa La hán 靜坐羅漢
- Quá Giang La hán 過江羅漢

- Kỵ Tượng La hán 騎象羅漢 / Phất Trần La hán 拂塵羅漢
- Tiếu Sư La hán 笑獅羅漢
- Khai Tâm La hán 開心羅漢
- Thám Thủ La hán 探手羅漢
- Trầm Tư La hán 沉思羅漢
- Khoái Nhĩ La hán 挖耳羅漢
- Bố Đại La hán 布袋羅漢
- Ba Tiêu La hán 芭蕉羅漢
- Trường Mi La hán 長眉羅漢
- Kháng Môn La hán 看門羅漢
- Hàng Long La hán 降龍羅漢
- Phục Hổ La hán 伏虎羅漢

(2) Hai mươi tám vì tinh tú (Nhị Thập Bát Tú/ 二十八宿): là hệ thống 28 vì sao thuộc 4 chòm sao Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ. Nguồn gốc của Nhị Thập Bát Tú bắt nguồn từ việc các nhà thiên văn học quan sát sự di chuyển của các chòm sao.

Nhị Thập Bát Tú là một bộ phận quan trọng trong văn hóa truyền thống Trung Quốc, được ứng dụng trong nhiều lĩnh vực như thiên văn học cổ đại, tôn giáo, chiêm tinh, phong thủy,… Mỗi lĩnh vực lại mang ý nghĩa khác nhau, nội dung liên quan rất phức tạp.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 41: Biến cố xảy ra

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi chẳng biết "Thần Phật bay khắp trời" mà La Đại Tị nói có phải là tính từ hay không. Từ khi mới vào nghề đến bây giờ, nếu đứng dưới góc độ của người bình thường thì tôi tin vào quỷ thần. Nhưng tôi có từng nhìn thấy thần tiên chưa? Đương nhiên là chưa.

Trên đời này thật sự có thần tiên sao? Có lẽ không chỉ tôi mà cả Tần Nhất Hằng và Bạch Khai cũng không thể đưa ra một câu trả lời chắc chắn.

Tôi đã từng nghe về hai mươi tám vì sao trong Tây Du Ký, mỗi lần Tôn Ngộ Không gặp phải con yêu quái khó xơi nào đó sẽ mời thần tiên xuống giúp đỡ. Tuy vậy, ai biết được thực hư hai mươi tám vì sao sẽ là thứ gì chứ?

Trong lúc tôi mải nghĩ, những ngọn nến đã được thắp lên, căn phòng bừng sáng hẳn. Tấm vải trắng không phải loại phản quang, nhưng dưới ánh nến lại trở nên sáng loáng.

Tôi thấy Mã Thiện Sơ đang nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, thầm biết huyền cơ không nằm trong căn phòng này, bèn đi tới bên cửa sổ để quan sát.

Giữa đêm hôm khuya khoắt, thành phố hoa lệ rực rỡ đến mấy cũng trở nên u ám và tối tăm. Trên đường chẳng có lấy một bóng xe, đêm nay bầu trời âm u lạ lùng, không thấy được bất cứ ánh sao nào. Tôi ngước nhìn lên, cảm giác ngột ngạt như trời cao đè trên đỉnh đầu khiến người ta vô cùng khó chịu.

Bỗng nhiên tôi cực kỳ muốn gào khóc một trận.

Có lẽ bởi hiện tại tôi mới hiểu ra những gì mà Tần Nhất Hằng nói.

Người mà trước giờ tôi biết không phải là Tần Nhất Hằng.

Nhưng Tần Nhất Hằng là ai? Làm thế nào hắn lại vô cớ bị kéo vào chuyện này? Chẳng lẽ Chân Long chỉ vô tình chọn một người gần tôi để chiếm xác, trùng hợp người đó lại là Tần Nhất Hằng? Hay vì Tần Nhất Hằng thật sự hiểu phương thuật, nhưng lại gặp sự cố trong lúc thực hiện nên mới chuốc lấy tai họa này?

Những chuyện đó còn có thể giải thích được, chẳng qua tôi chỉ băn khoăn một điều, cho dù tôi và Tần Nhất Hằng vẫn hay gọi nhau hai tiếng anh em, nhưng làm gì thân thiết đến nỗi sẵn sàng đánh đổi cả tính mạng vì đối phương. Tại sao Chân Long lại nói Tần Nhất Hằng nguyện ý dùng tính mạng của hắn để cứu tôi chứ? Hoặc có lẽ người trong nghề như hắn đều rộng lòng từ bi, chấp nhận hy sinh vì nghĩa để cứu vớt chúng sinh?

Tôi thở dài, cuối cùng vẫn lấy điếu thuốc ra hút.

La Đại Tị mỉm cười tiến lại chỗ tôi hỏi, sếp Giang, lần này liệu tôi có thù lao hay không? À, anh đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ hỏi thay người khác thôi. Chúng ta là bạn bè, tiền bạc không quan trọng.

Tôi gật đầu, có chứ.

Tôi thầm nghĩ, dù thế nào thì đưa tiền vẫn tốt hơn nợ ân tình của người ta. Trên đời này những việc có thể giải quyết bằng tiền thì còn đo đếm được, ít ra vẫn rõ ràng. Nhưng ân tình thì khác.

La Đại Tị vui vẻ rít một hơi thuốc rồi hỏi Mã Thiện Sơ, tín hiệu đến chưa?

Mã Thiện Sơ lắc đầu, chưa thấy, chắc cũng nhanh thôi, trừ phi…

Mã Thiện Sơ nhìn sang tôi, tín hiệu do sếp Tần phát, trừ phi bên phía anh Bạch gặp biến cố thì mới không thể phát được.

Tôi dán mặt vào cửa kính hòng quan sát kỹ càng nhưng không phát hiện được gì cả, vừa định quay đầu lại dò hỏi, khóe mắt tôi bỗng thoáng thấy một đốm sáng nhỏ. Tôi vội tập trung nhìn lại, giữa bầu trời đen kịt của thành phố Thiên Tân đột nhiên xuất hiện khá nhiều đốm sáng đang lượn lờ. Tôi ngẫm nghĩ mới nhận ra thứ này là đèn Khổng Minh!!!

Mã Thiện Sơ vừa nhìn thấy đèn Khổng Minh đã giật mình quay lại nói với La Đại Tị, sếp La! Theo kế hoạch có bao nhiêu đèn dẫn hồn?

La Đại Tị gãi mũi đáp, ba cái! Cậu Mã, sao bây giờ lại nhiều như vậy!

Tôi phát hiện có gì đó sai sai qua cuộc đối thoại của bọn họ. Thứ nhất, thứ đó không phải đèn Khổng Minh mà là đèn dẫn hồn. Nghe thấy hai chữ “dẫn hồn”, tôi đã biết ngay là đồ vật dùng trong phương thuật. Thứ hai, bước trung gian có vấn đề! Không rõ chỗ nào xuất hiện sai sót, nhưng chắc chắn sự tình đã xảy ra biến cố.

Phản ứng đầu tiên của tôi là lấy điện thoại gọi cho Bạch Khai, nào ngờ y lại tắt máy!

Lòng tôi lập tức lạnh lẽo, Bạch Khai đã dặn chúng tôi phải luôn mở điện thoại, nhưng chính y lại là người tắt máy. Chuyện này quá vô lý.

Tôi nói, Bạch Khai tắt máy rồi. Kế hoạch lúc trước của mọi người là gì?

Mã Thiện Sơ hơi căng thẳng, nãy giờ cậu ta cứ liên tục xoa tay. Sếp Giang, anh thấy mấy tấm vải đó không? Thần tiên đến, tấm vải sẽ cho chúng ta biết trước.

Cậu ta vừa dứt lời, La Đại Tị đã thốt lên, trời ơi, đèn dẫn hồn ngày càng nhiều!

Tôi ngẩng đầu nhìn, bấy giờ những đốm sáng rực rỡ đang nhảy múa khắp bầu trời.

Nếu người khác chứng kiến cảnh này có lẽ sẽ cảm thấy vô cùng lãng mạn, nhưng ba chúng tôi lại tràn đầy hoang mang nhìn những đốm sáng đang tăng lên không ngừng, nỗi thấp thỏm cũng ngày một nhiều hơn.

Trong lúc đó, tôi vẫn liên tục gọi cho Bạch Khai. Mã Thiện Sơ đi đến gần mấy tấm vải trắng tỉ mỉ quan sát. Thi thoảng tôi cũng liếc mắt sang bên đó xem thử tình hình, chẳng lẽ mấy tấm vải sẽ có phản ứng bất thường sao?

Chúng tôi không mở cửa sổ vì sợ nến tắt, bởi vậy những tấm vải trắng cũng nằm im lìm một chỗ, không thấy có gì kỳ lạ.

Sếp Giang! Cậu Mã! La Đại Tị ở bên kia bỗng kêu lên, vì sao đèn dẫn hồn đều bay về phía chúng ta vậy!

Tôi nghe xong lập tức hết hồn, quả nhiên những đốm sáng ấy đang ngày càng tiến lại gần chúng tôi. Lẽ nào gió đẩy nó đến đây?

Mã Thiện Sơ biến sắc kéo tôi ra che chở ở đằng sau. Sếp Giang, e rằng đã xảy ra biến cố rồi, anh tránh xa cửa sổ một chút. Sau đó Mã Thiện Sơ lấy ra một cái còi nhỏ từ trong áo gió ngậm lên miệng rồi nói, sếp La, anh để ý mấy tấm vải trắng đi.

Tiếng huýt còi của Mã Thiện Sơ phá tan bầu không khí tĩnh lặng. Tôi chưa từng nghe thấy tiếng còi nào vừa chói tai như ai đó đang gân cổ lên hét mà lại vô cùng thảm thiết như thế này.

Tôi bịt kín hai tai, những đốm sáng ngoài cửa sổ đã bay đến rất gần, gần đến nỗi có thể thấy rõ hình dáng của đèn dẫn hồn. Những chiếc đèn dẫn hồn to hơn tôi tưởng nhiều, không biết lửa bên trong đã sắp tàn hay là gió đẩy nó tới đây, chưa gì đã sắp đụng vào mặt cửa kính.

Tiếng huýt còi của Mã Thiện Sơ lập tức cao lên một quãng tám, đồng thời cậu ta cũng đẩy tôi ra tít phía sau. La Đại Tị thấy thế liền kéo tôi lùi về tận cửa chính của văn phòng.

Tâm trạng bây giờ của tôi hơi khó tả, bảo là sợ hãi cũng không đúng, nhưng nói rằng không căng thẳng thì chắc chắn là nói dối. Ngược lại tôi càng lo lắng cho Bạch Khai hơn, biến cố xảy ra chứng

tỏ Tần Nhất Hằng đang giở trò. Chẳng lẽ hắn thật sự muốn đẩy tôi vào chỗ chết ư?

Trong lúc tôi suy nghĩ, tiếng còi của Mã Thiện Sơ đột nhiên ngừng lại.

Xuyên qua tấm vải trắng, tôi mơ hồ cảm thấy có ánh sáng đang đong đưa trước cửa sổ, hơn nữa càng ngày càng chói mắt. Bấy giờ tôi phát hiện ra những ngọn nến mà chúng tôi vốn đã thắp lên đã bị dập tắt khá nhiều.

Có lẽ trước giờ La Đại Tị chỉ biết xem tướng mạo, chưa từng gặp tình hình như thế này, tôi thấy cả người hắn đờ ra. Lát sau hắn mới run lẩy bẩy nói, sếp Giang à, chỉ sợ chúng ta lành ít dữ nhiều, tôi có chuyện này phải nói cho anh biết.

Tôi vội vàng xua tay, tưởng đâu hắn lại nhắc đến chuyện tiền bạc. La Đại Tị nói, sếp Giang, trước đây sếp Tần đã đưa ảnh của anh cho tôi xem tướng rồi. Việc này anh ta không cho tôi nói, nhưng bây giờ mà không nói thì chắc chẳng còn cơ hội nữa, tôi sẽ cảm thấy mình thiếu nợ anh mất.

Tôi kinh ngạc, lập tức dò hỏi, hắn bảo anh xem cái gì?

La Đại Tị dõi mắt về phía cửa sổ, sếp Tần bảo tôi xem có thể giúp anh sửa tướng mạo được không. Sếp Giang à, mệnh lý của anh khá đặc biệt, có thể sếp Tần muốn giúp anh sửa lại một chút.

Tôi vừa định mở miệng, bỗng nghe thấy ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn. Âm thanh rầm rập, không rõ bao nhiêu người.

Hai chúng tôi đang trốn bên cửa, nghe vậy lập tức chạy vào giữa phòng. Thật đúng là tiến không được lùi không xong, chẳng biết phải làm sao!

Tiếng còi của Mã Thiện Sơ đã dừng lại khiến cho tiếng bước chân ngoài kia càng trở nên rõ ràng, hiển nhiên đối phương đang đi về phía chúng tôi. Tôi còn chưa chuẩn bị gì, đột nhiên một đám người lần lượt xông vào!

Tôi và La Đại Tị bị đám người mới đến ép phải lùi về bên cửa sổ, Mã Thiện Sơ bắt lấy bả vai tôi, thì thầm nói, sếp Giang! Tôi đã đáp ứng với anh Bạch sẽ bảo vệ cho anh, anh hãy cầm lấy cái còi này, tuy nó vô dụng với người sống nhưng ít nhất sẽ bảo vệ anh an toàn khỏi ma quỷ.

Tôi chưa kịp nói gì, cái còi đã bị nhét vào miệng, thành ra tôi lại càng không thể mở mồm được.

Ngọn nến trong phòng đã bị dập tắt gần hết, nếu không nhờ đèn dẫn hồn từ ngoài cửa sổ soi sáng, tôi còn chẳng thể thấy rõ đám người kia nữa.

Nương theo chút ánh sáng mơ hồ, chưa kịp quan sát kỹ bộ dạng đám người kia thế nào, ăn mặc ra sao, tôi lập tức thấp thỏm khi thấy trên đỉnh đầu của mỗi người là chiếc mũ da quen thuộc.

Đèn Khổng Minh (孔明灯): Hay còn gọi là đèn trời, thiên đăng.

Xem ảnh 1

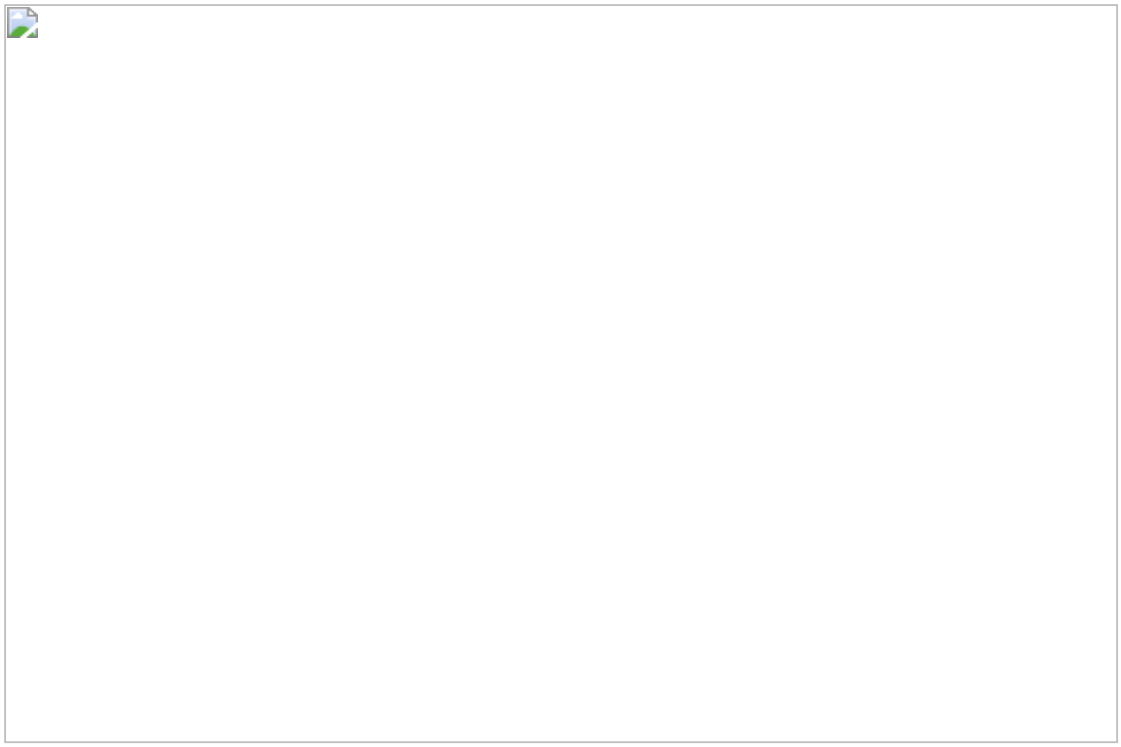

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 42: Chuyên gia ăn hại

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Phe địch người đông thế mạnh, rõ ràng đã có sự chuẩn bị từ trước, nếu lao vào ẩu đả thì chúng tôi thua chắc. Đã thế cửa chính còn bị bọn họ chặn lại, lối thoát thân duy nhất là nhảy ra khỏi cửa sổ, nhưng nơi này là tầng mười mấy, nhảy cửa sổ không khác gì nhảy lầu tự sát.

Nhất thời chúng tôi chưa thể nghĩ ra cách, trông ba chúng tôi như ba con dê béo chuẩn bị lên thớt.

Không biết đám người kia sợ lộ ra dấu vết hay do tính kỷ luật quá cao mà không một ai thèm lên tiếng. Tôi lo lắng đờ ra một lúc lâu, nhưng họ vẫn đứng im tại chỗ, không có bất cứ hành động nào.

Mã Thiện Sơ thì thầm bên tai tôi, sếp Giang, mặc dù chúng ta chỉ mới quen nhau chưa lâu, nhưng nếu hôm nay cùng chết ở đây thì trên đường xuống suối vàng cũng không cô đơn lắm.

Tôi nghiêng đầu nhìn, Mã Thiện Sơ đang thò tay vào trong túi áo gió lấy ra thứ gì đó. Tôi đè tay cậu ta xuống, dựa theo kinh nghiệm xem phim điện ảnh của tôi, mỗi lần nói xong lời thoại kiểu này thì nhân vật chính sẽ rút chốt lựu đạn kéo phe địch chết chùm.

Tôi vội nói, đừng gấp, bọn họ không làm gì cả, hình như không muốn giết chúng ta thì phải? Nếu là bắt cóc thì chúng ta phải cố để lại manh mối.

Họ đang đợi đèn dẫn hồn tắt hết. Mã Thiện Sơ vỗ tay tôi, dường như đã ra quyết định.

Bấy giờ tôi mới nhận thấy ánh sáng ngoài cửa sổ đang yếu dần, phần lớn đèn dẫn hồn đã tắt ngóm. Tôi nương theo ánh sáng tù mù hòng tìm kiếm một gương mặt quen thuộc trong đám người kia, nhưng khung cảnh tối tăm đến nỗi cả giới tính đối phương mà tôi cũng không thể phân biệt được.

La Đại Tị vốn trốn phía sau tôi, có lẽ hắn vừa nghĩ ra gì đó bèn đứng dậy nói, sếp Giang, việc xem mặt là nghề của tôi, nếu muốn để lại manh mối thì e rằng phải giao cho tôi rồi.

Tôi gật đầu, bỗng nhiên xúc động vô cùng, nhưng phần nhiều lại cảm thấy tự trách. Họ đến đây vì tôi, không ngờ phải đánh cược cả tính mạng của mình, tôi thật không hổ là chuyên gia ăn hại, chúa tể kéo chân sau.

Tôi thấy quanh đây không có thứ gì vừa tay, đành tóm đại một cái ghế tựa. Có thể lát nữa bố mày sẽ hẹo, nhưng ít nhất phải kéo theo vài thằng mới được.

Mải nghĩ, cuối cùng phe địch cũng đã hành động. Dường như đối phương rất kiêng kỵ chúng tôi, cả đám người từ từ tiến lên trước nửa bước rồi lại đứng bất động.

Tôi bèn gào lên, bọn mày là ai? Ngon thì nhào vô một lượt đi.

Đối phương không thèm đáp lại.

Chỉ thế thôi hả! Đồ hèn nhát, ra tay đi! La Đại Tị nhân cơ hội nhấc cái ghế lên nói, tao nhớ kỹ diện mạo của tụi mày rồi! Nếu hôm nay ông còn sống thì có đào ba tấc đất cũng sẽ tìm được tụi mày!

Dứt lời, đám người kia bỗng nhiên xôn xao hẳn lên. Một giọng nói già cỗi vang lên từ trong đó, không rõ là ai lên tiếng, nói rằng, không phải hắn.

Tôi bực bội nghĩ thầm, không phải tôi? Không phải tôi thì là ai nữa? Chẳng lẽ người bọn họ muốn tìm vốn không phải tôi? Tôi chợt nhớ ra lúc trước cô gái trẻ kia đã giúp mình và Tần Nhất Hằng thay đổi thân phận, lẽ nào đám người này nhầm tôi thành Tần Nhất Hằng ư?

Tôi bèn cúi thấp đầu xuống, cố gắng không để bọn họ thấy rõ diện mạo của mình. Bảy tám phút trôi qua, hai phe đều không có động thái nào. Lòng bàn tay tôi đã mướt mồ hôi, cơ bắp toàn thân căng cứng.

Bỗng nhiên đằng sau đám người truyền đến một giọng nói quen thuộc, Tiểu Khuyết! Chú Bạch đến cứu cháu đây! Chưa nói xong, mấy chai thủy tinh từ ngoài bay vào bể tan thành từng mảnh. Đám người kia chưa kịp né tránh thì bị một đám người khác chen vào. Tất cả xảy ra quá đột ngột, tôi còn chưa phản ứng lại thì cả văn phòng đã trở nên hỗn loạn. Trong nháy mắt, những bóng đen lao vào quần nhau.

Tôi mừng như mở cờ trong bụng, suýt nữa không kìm được nước mắt. Mẹ kiếp, Bạch Khai quay về cứu tôi này.

Không nghĩ nhiều nữa, tôi cầm cái ghế nhào vào hỗn chiến.

Rút kinh nghiệm từ những lần ẩu đả tập thể trong bóng tối trước đây, lần này tôi không liều lĩnh nữa. Thay vào đó, tôi dùng ghế phang vào chân địch. Vì không rảnh phân biệt ai với ai, tôi chỉ nhìn sơ qua dáng vẻ, thấy đứa nào đội mũ là đập.

Chốc lát sau, có hai kẻ đã bị tôi hạ gục, nằm sõng soài trên mảnh vụn thủy tinh dưới đất rồi không gượng dậy nổi nữa.

La Đại Tị và Mã Thiện Sơ cũng không rảnh tay, vừa gào thét vừa xông vào đám đông, chưa gì đã không thấy bóng dáng.

Căn phòng vốn khá lớn nhưng cũng không thể chứa nhiều người như vậy, ban đầu tôi còn có thể núp bên ngoài đánh lén, lát sau đã hoàn toàn bị kéo vào chiến trường. Mặt và lưng bị ăn vài cú khiến tôi xây xẩm mặt mày.

Tiểu Khuyết, đừng đánh nữa! Chạy ra ngoài đi! Bạch Khai hét lên, đụ bà nội cha thằng nào cắn bố!!!

Tôi nghe vậy bèn cắm đầu chạy thẳng ra ngoài, không kịp phân tích phương hướng mà hoàn toàn dựa vào trực giác. Trong lúc tôi đang chạy có vô tình đụng phải vài người, suýt nữa trẹo cổ. Đáng lo hơn là tôi không biết mình giẫm phải mảnh vỡ thủy tinh hay là thứ gì mà dưới chân rất trơn trượt, thế là tôi ngã sấp mặt.

Những đôi chân tới lui trước mắt tôi, ngay sau đó tôi lại bị người ta đạp một phát.

Đệch mợ! Ai bảo anh bò ra ngoài! Bạch Khai chửi, anh là con giun đấy hả?

Tôi xuýt xoa một tiếng, chưa kịp trả lời thì một bàn chân khác lại giẫm mặt tôi xuống đất. May mà trước mặt tôi không có mảnh vỡ nào, nhưng vẫn khiến tôi hoa cả mắt.

Nếu tôi còn không bò dậy, e rằng khỏi bao giờ dậy được nữa.

Tôi liều mạng huơ tay muốn tóm lấy thứ gì đó để mượn lực, song ngoại trừ mấy ống quần trơn tuột thì chẳng thể túm được gì cả.

Khuôn mặt tôi đã đau nhức đến mất cảm giác, tôi giơ tay lau, chỉ thấy bàn tay mình ướt dính, không rõ chỗ nào đang chảy máu.

Chẳng biết từ khi nào đèn dẫn hồn ngoài cửa sổ đã tắt hết, nến trong phòng vốn đã tàn từ lâu, bây giờ đến cả những ống quần cũng biến mất trong tầm mắt tôi. Tôi chỉ lo ôm đầu nhích về phía trước. Trong lúc đó tôi lại hứng thêm vài cú đạp, máu trong miệng không ngừng chảy ra. Thôi toang rồi, sợ là tôi đã bị nội thương.

Đúng lúc ấy, có ai đó bắt lấy cánh tay tôi kéo ra bên ngoài, tôi không còn sức ngẩng đầu nhìn xem người kia là ai, muốn phản kháng lại càng không thể, đành để mặc người ta lôi đi xềnh xệch như một cái xác chết.

Đầu gối tôi quẹt phải mảnh thủy tinh vỡ, cảm giác đau đớn ập tới vì vết thương cọ xát trên nền đất. Tuy nhiên tôi lại cảm thấy người này hẳn sẽ không hại mình.

Tôi bị kéo đi ngày càng xa, âm thanh cuộc hỗn chiến cũng dần biến mất. Sau đó sàn nhà dưới chân biến thành đá cẩm thạch, tôi biết mình đã ra hành lang rồi.

Người nọ lật tôi lại rồi vỗ mặt tôi. Bấy giờ tôi có cảm tưởng như một đàn sâu đang ngọ nguậy khắp gương mặt mình, vừa đau vừa ngứa.

Giang Thước, cố chịu một chút. Người nọ đỡ tôi tựa vào tường, anh ngồi yên ở đây nhé.

Lúc này tôi mới nhận ra đây là giọng của Tần Nhất Hằng, tôi định nói gì đó, trong miệng dâng lên vị tanh mặn, bèn cúi đầu nôn ra một búng máu.

Tôi ngẩng lên, Tần Nhất Hằng đã đi rồi.

Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng bị thương nặng như vậy. Trước đây khi đánh nhau, cùng lắm chỉ bị xây xước ngoài da. Lần này tôi có thể cảm nhận được cơ thể mình trở nên nhẹ bẫng, muốn cử động cũng không được.

Nhận thức của tôi bắt đầu mơ hồ, âm thanh bên tai trở nên mông lung, cơn buồn ngủ dần xâm chiếm đầu óc tôi. Tôi cố trừng to mắt, chỉ sợ một khi nhắm lại thì cũng chẳng còn cơ hội mở mắt ra nữa.

Không biết qua bao lâu, động tĩnh bên trong dần biến mất. Sau đó tôi cảm giác có người vỗ mặt, lay tôi, gào lên bên tai tôi.

Nhưng tôi không thể nghe rõ người đó nói gì.

Ấn tượng cuối cùng hình như là Bạch Khai lấy nước tạt tôi, định đỡ tôi dậy. Tôi muốn nói với y là tôi còn sống, nhưng cơ

thể không còn chịu sự điều khiển của mình nữa.

Lúc tôi tỉnh lại, tôi đã nằm trong bệnh viện rồi. Ngoại trừ mấy bình truyền nước là một đống dây nhợ mà tôi không biết dùng để làm gì.

Tôi khẽ cử động, cảm thấy cơ thể như muốn đứt lìa, bèn không dám thử nữa. Tôi đờ đẫn nói chẳng nên lời, ánh đèn trong phòng quá chói khiến đôi mắt tôi nhức nhối.

Cả phòng bệnh chỉ có mình tôi, tôi tỉnh táo được một lát rồi lại mệt mỏi thiếp đi. Đến khi mở mắt ra lần nữa, Bạch Khai đang ngồi bên cạnh gọt táo, miệng ngâm nga điệu nhạc dân tộc nào đó nghe rất lạ.

Tôi muốn thông báo cho y biết mình đã tỉnh, nhưng cố lắm cũng chỉ có thể hơi nghiêng đầu. Trên tủ đầu giường có mấy giỏ hoa quả lớn, vài bó hoa, còn cả một chồng mũ da cao nửa mét.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 43: Sau khi tỉnh lại

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi cực kỳ hào hứng vì hình như phe chúng tôi đã toàn thắng, những chiếc mũ da này chính là chiến lợi phẩm. Cho dù chúng tôi chỉ bắt được vài kẻ địch, nhưng có Bạch Khai ở đây tra tấn bức cung tàn nhẫn thì kiểu gì chẳng moi được thông tin chứ!

Tôi bèn ư hử vài tiếng, bấy giờ Bạch Khai mới chú ý đến, kê thêm gối sau đầu cho tôi. Tôi chẳng thiết đau đớn nữa, cố giãy giụa muốn ngồi dậy. Lúc này tôi mới nhận ra mình không thể cử động như bình thường được, những dây đai to bằng bàn tay đang buộc chặt tôi trên giường. Tình cảnh không khác gì bệnh nhân tâm thần bị trói hay chiếu trên TV.

Tôi la lên, mẹ kiếp ý gì đây? Bố mày đâu có bị bệnh tâm thần?

Vừa dứt lời, tôi cảm giác như hàng loạt mũi kim đâm vào cổ họng, ê ẩm khắp mình mẩy.

Tiểu Khuyết, anh đừng cử động! Anh là người bệnh! Bạch Khai nói rồi đi ra ngoài, lúc y quay lại còn có cả Tần Nhất Hằng theo sau.

Tôi thấy trên khuôn mặt hai người họ bầm dập vết xanh tím, Bạch Khai trông còn đỡ, trên trán Tần Nhất Hằng có một miếng gạc dày, dường như hắn cũng bị thương không nhẹ.

Tôi muốn giơ tay lên, nhưng vì cả cánh tay đang bị trói nên đành lắc lắc đầu.

Tần Nhất Hằng kéo ghế ngồi xuống nói, Giang Thước, anh bình tĩnh đã, vết thương của anh khá nặng, đừng nên nói nhiều.

Tôi miễn cưỡng nuốt nước miếng, Tần Nhất Hằng thấy vậy bèn giúp tôi uống nước rồi nói, tôi sẽ tháo dây đai cho anh, anh cố chịu một chút.

Dứt lời, Tần Nhất Hằng thoăn thoắt làm ngay, mới đầu tôi còn chưa để ý đến lời nhắc nhở của hắn, nhưng khi dây đai bắt đầu được tháo ra thì tôi mới biết nó đau đến vậy. Cảm giác như

mọi vết thương trên cơ thể bị xé toạc ra một lần nữa, tôi đau đớn gào lên, Bạch Khai phải giữ chân tôi lại. Tiểu Khuyết, đừng cử động! Trong cơ thể anh có kiến, mặc dù bây giờ hết rồi nhưng mà di chứng vẫn còn!

Tôi lập tức nhớ lại trước khi mình ngất xỉu, hình như có cảm giác trên gương mặt lúc nhúc sâu bọ. Lúc đó tôi cứ tưởng đau quá gặp ảo giác, hóa ra thật sự có côn trùng hả?

Nhớ không nhầm thì Bạch Khai đã ném mấy bình thủy tinh vào trong văn phòng, lẽ nào nó không phải là vũ khí mà dùng để đựng kiến?

Nghĩ vậy, cả người tôi không chỉ đau nhức mà còn vô cùng ngứa ngáy như thể có con gì đó đang ngọ nguậy trong kinh mạch của mình.

Sau khi tháo hết dây đai ra, phải chờ thêm một lát thì cảm giác khó chịu ấy mới dịu đi. Tôi thử ngồi dậy, Bạch Khai đưa quả táo đã gọt vỏ cho tôi rồi cùng Tần Nhất Hằng ra ngoài.

Trông qua cửa kính của phòng bệnh, tôi thấy có rất nhiều người qua lại trên hành lang, nhìn kỹ mới biết bọn họ chính là những người mà tôi đã từng gặp ở quán cà phê. E rằng bệnh nhân trong này không chỉ có mỗi mình tôi.

Sau cùng tôi mới đưa mắt quan sát khắp phòng bệnh, không rõ hiện tại tôi đang nằm ở bệnh viện nào nữa, hẳn là vẫn chưa rời khỏi thành phố Thiên Tân. Gian phòng bệnh của tôi là loại dành riêng cho người giàu và sếp sòng, một phòng chỉ có một giường. Có thể thấy đãi ngộ của tôi không tệ, nhưng suy đi tính lại vẫn thấy đau lòng vì kiểu gì tôi chẳng là người trả tiền.

Nghĩ ngợi cả buổi mà Bạch Khai và Tần Nhất Hằng vẫn chưa quay về, chỉ thấy họ đi qua hành lang hai lần. Tôi chợt thấp thỏm trong lòng, sợ rằng có người còn bị thương nặng hơn tôi, họ không rảnh chăm lo cho tôi được.

Tôi bèn lò dò thử bước xuống giường định đi thăm người ta một chút. Muốn đứng thẳng cũng không quá khó khăn, chẳng qua cảm giác đau nhức vẫn chạy dọc từ thắt lưng lên đến tận cổ, có lẽ là vì nãy giờ tôi cứ nằm mãi một tư thế.

Sau khi làm quen với cơn đau, tôi mới đẩy cửa bước ra ngoài, vô tình bắt gặp Mã Thiện Sơ đi vào phòng bệnh bên cạnh. Tôi cũng vào theo, thấy mọi người đang vây quanh trước giường bệnh, nhất thời cũng chẳng biết ai đang nằm ở đó.

Tôi không chen vào trong mà chỉ miễn cưỡng nhón chân lên nhìn. Đó là một ông già đang dùng máy thở, hai mắt nhắm nghiền, không rõ sống chết.

Gã Quảng Đông à? Trông không giống lắm. Bỗng nhiên đầu tôi như có một luồng điện chạy qua, lần này tôi cố chen vào đám người hòng kiểm chứng suy đoán của mình.

Đến khi nhìn rõ mặt người đang nằm trên giường bệnh, tôi há hốc miệng, ông ta chính là Viên Trận!!!

Viên Trận này không phải là Viên Trận môi giới bất động sản cho tôi trước kia, mà là Viên Trận nằm trong quan tài trên thuyền đã ăn luôn con dế của Bạch Khai. Tuy cùng là Viên Trận, nhưng thân xác hai người hoàn toàn khác nhau.

Lão muốn dẫn người đến đánh chết tôi ư? Chó má, trước kia tôi còn uống trà với lão vài lần, đương nhiên khi ấy tôi vẫn chưa rõ bộ mặt thật của lão.

Nói thật, tôi là người khá rộng lượng, nhưng bây giờ tôi rất muốn lao đến vả chết mẹ lão đi.

Bạch Khai thoáng thấy tôi thì rất bất ngờ, Tiểu Khuyết, anh cũng tới đây tạm biệt người chết hả?

Tôi không đáp lại y mà quay sang hỏi Tần Nhất Hằng, ông ta là Viên Trận đúng không?

Tần Nhất Hằng gật đầu, tôi lại hỏi tiếp, ông ta còn sống hay chết rồi? Có hỏi được gì không?

Lần này Tần Nhất Hằng lại lắc đầu, đáp, không có, không kịp hỏi gì cả, những người ở phòng bệnh khác cũng thế. Trước khi bọn họ đến đã chuẩn bị hết rồi, chỉ cần thất bại thì không một ai còn sống cả.

Bạch Khai xen vào, đúng vậy, mẹ kiếp tàn nhẫn thật! Đến giờ tôi vẫn chưa biết bọn chúng dùng thủ đoạn gì đây, lúc đưa lên xe vẫn còn sống nhăn, vừa vào bệnh viện là đột ngột chết hết!

Tôi bỗng nhớ tới hồi trước mình đọc sách thường có trò gián điệp giấu chất độc trong hàm răng, đề phòng khi bị bắt tra tấn để lấy lời khai, họ sẽ lập tức cắn độc tự tử. Lẽ nào đám người này cũng sử dụng thủ đoạn đó?

Tôi hỏi, vậy mọi người tập trung ở chỗ này làm gì?

Tôi nhìn xung quanh, trên mặt ai nấy đều có vết thương, thậm chí có người còn bó bột cả cánh tay, đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây mới phải.

Chờ kiến ra ngoài. Tần Nhất Hằng giải thích, thông thường loại kiến này được nuôi trong cơ thể người, ở cánh tay hoặc bắp chân chẳng hạn. Qua sự huấn luyện và dạy dỗ đặc biệt, nó có thể nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân. Chỉ cần thả ra, nó sẽ chui ngay vào cơ thể của ký chủ mới, đáng sợ hơn bất cứ thứ vũ khí nào khác.

Hắn vừa dứt lời đã có mấy con kiến nhỏ bò ra khỏi thất khiếu của Viên Trận. Con kiến bé tí, nếu không nhờ lời giải thích của Tần Nhất Hằng khiến tôi phải căng mắt ra nhìn, e rằng tôi cũng chẳng để ý thấy. Nó chỉ bằng 1/5 kích thước của hạt mè, không rõ màu trắng hay xám nhạt nhưng bò rất nhanh. Chốc lát sau, mười mấy con kiến bò lên bàn tay đang giơ ra của Tần Nhất Hằng, chưa gì đã biến mất tăm.

Ban đầu tôi cứ tưởng chỉ Bạch Khai mới sử dụng thuần thục mấy thứ này, không ngờ Tần Nhất Hằng cũng là cao thủ! Mẹ ơi, quả nhiên hắn là Chân Long! Thật sự khiến người ta phải nghi ngờ nhân sinh!

Tần Nhất Hằng không tỏ vẻ gì, chỉ xoa tay vài cái. Mã Thiện Sơ và Bạch Khai tiến lên trước, hai người cùng nhau tháo hết dây đai trói trên người Viên Trận xuống. Tình cảnh của Viên Trận không khác tôi ban nãy là mấy, nhưng bây giờ lão ta đã thành xác chết rồi, không cảm nhận được đau đớn như tôi.

Sau khi cởi dây trói, Bạch Khai bèn cởi luôn quần áo của Viên Trận. Lão ta già hơn tôi tưởng, làn da khắp cơ thể đã chảy xệ, trông khá gớm ghiếc.

Mã Thiện Sơ giúp Bạch Khai lật người Viên Trận lại. Bấy giờ tôi mới hiểu được vì sao bọn họ phải làm vậy, bởi phía sau lưng Viên Trận chằng chịt những vết sẹo cũ!

Những vết sẹo khá giống với bảng biểu mà tôi từng thấy trước đây, chẳng qua lần này trông phức tạp hơn nhiều. Trong mỗi bảng biểu đều có hoa văn khó nhận rõ, sợ là vết sẹo đó đã có từ lâu, màu sắc của nó dần hòa làm một với màu da. Chỉ còn những chỗ sẹo lồi lõm là minh chứng rõ ràng nhất cho một biến cố kinh khủng.

Tôi hỏi, đây đều là ghi chép mộng thai sao?

Tần Nhất Hằng gật đầu, bây giờ chúng ta chỉ cần làm rõ mộng thai này. Giang Thước, anh không cần ở lại đây, quay về nghỉ ngơi đi. Bệnh viện tư nhân này thuộc về người của chúng ta, sẽ không ai làm phiền anh đâu.

Bạch Khai tiện tay đẩy tôi, Tiểu Khuyết, anh ở đây cũng không giúp được gì, đừng kéo thêm rắc rối, đã có tôi canh chừng rồi! Nói đoạn y còn nháy mắt với tôi.

Tôi đành quay về phòng bệnh của mình, dọc đường nhân tiện quan sát xung quanh, quả nhiên trong các phòng bệnh khác cũng đầy bệnh nhân. Tôi không nhìn kỹ, dù sao cũng toàn là người chết.

Trở lại phòng bệnh, tôi nhận ra cơ sở vật chất ở chỗ này rất đầy đủ. Phòng vệ sinh có cả buồng tắm, tôi bèn cởi quần áo định đi tắm rửa cho thư thái. Tôi không biết mình đã nằm trên giường bao lâu mà khắp người nhớp nháp khó chịu, vả lại tôi cũng muốn xem thử trên người mình có dấu vết của con kiến hay không.

Tôi đứng soi gương trước bồn rửa tay cả nửa ngày, ngoại trừ mấy vết bầm tím thì không phát hiện gì nữa. Song ngay khi quay người lại, tôi bỗng nhìn thấy có gì đó phản chiếu trong gương.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 44: Vạn Thước

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi lập tức vốc nước lau gương dẫu biết rằng mặt gương vô cùng sạch sẽ, vì tôi vẫn không thể tin vào những gì mắt mình vừa thấy.

Chẳng biết từ bao giờ phía sau lưng tôi xuất hiện rất nhiều vết sẹo cực kỳ đáng sợ. Có vết thương còn chưa kết vảy, máu thịt đỏ sẫm lộ ra ngoài. Tôi thử chạm tay vào nó nhưng không hề có cảm giác gì.

Tôi trở nên hoảng loạn, những vết sẹo ấy trông thật kinh khủng, nhưng tôi hoàn toàn không nhớ rõ mình từng bị thương nặng như vậy.

Chẳng lẽ lúc tôi hôn mê thì bị người ta rạch lên?

Vết sẹo nằm sau lưng, dù tôi soi gương cũng không thể thấy được toàn bộ. Tôi cố quay đầu lại muốn gãy cả cổ, cuối cùng vẫn chỉ thấy được sơ sơ, tuy vậy vẫn khiến trái tim tôi như muốn ngừng đập.

Tại sao vết sẹo sau lưng tôi lại giống Viên Trận như thế!

Mẹ kiếp, có kẻ nào đó đã gài bẫy tôi trong lúc tôi bất tỉnh ư? Bạch Khai có biết chuyện này không? Tần Nhất Hằng thì sao?

Nghĩ vậy, tôi dần bình tĩnh lại, không định để lộ ra việc này. Sau khi mặc quần áo vào, tôi bèn ngồi xuống giường. Chốc lát sau Bạch Khai đã quay về, dường như y vừa tiêu hao rất nhiều sức lực, mồ hôi trên trán túa ra như mưa.

Y chẳng thèm hé miệng với tôi, đợi uống xong hai ly nước mới nói, Tiểu Khuyết, tôi hỏi anh việc này, anh phải nói thật đấy nhé. Trước đó anh đã làm gì Viên Trận rồi?

Tôi sửng sốt, vốn không thấy ai ở bên ngoài nên tôi định âm thầm xem thử phía sau lưng của Bạch Khai có gì không.

Tôi bực bội hỏi lại, ý anh là sao? Anh nghĩ Viên Trận chết là vì tôi à?

Không phải. Bạch Khai cầm quả táo lên cắn một miếng, chúng ta là cha con nghĩa nặng tình thâm, à không, là chiến hữu! Anh có chuyện gì cũng không nên gạt tôi. Bây giờ tôi đã lén đến đây hỏi anh, anh mà không nói thật thì tôi chỉ sợ lát nữa anh phải chịu khổ thôi.

Tôi nghe vậy biết chắc y lại phát hiện điều gì rồi.

Tôi đáp, tôi thật sự chẳng biết gì cả, anh nói cho tôi nghe có chuyện gì vậy? Tôi sẽ nghĩ kỹ lại xem.

Chưa dứt lời, Tần Nhất Hằng và Mã Thiện Sơ cùng nhau bước vào, đằng sau có thêm vài người, hình như bọn họ đang khiêng ai đó. Rõ ràng vết thương của họ vẫn chưa lành, lúc khiêng người vào vẫn hơi lảo đảo. Đợi khi kẻ kia được đặt xuống sàn nhà, tôi ngỡ ngàng nhận ra đó chính là Viên Trận!?

Bạch Khai nháy mắt với tôi, sau đó nhường vị trí cạnh giường cho Tần Nhất Hằng. Hắn ngồi xuống nhìn chằm chằm tôi một lúc lâu mà không nói gì.

Thú thật, ánh mắt của hắn vẫn không thay đổi kể từ lần đầu gặp nhau, nhưng trước đây tôi chẳng cảm thấy có gì kỳ lạ. Đến tận hôm nay biết được hắn là một kẻ thâm tàng bất lộ, một thứ áp lực khó hiểu bắt đầu xuất hiện trong tôi, khiến tôi không dám đối mặt với hắn.

Tần Nhất Hằng yên lặng châm điếu thuốc đưa đến bên miệng tôi, đoạn mở lời, Giang Thước, tôi biết bây giờ anh rất đề phòng tôi, tôi cũng không muốn lãng phí thời gian nhắc lại lập trường của mình nữa. Có lẽ anh không tin tôi đến để giúp đỡ, nhưng tất cả những người ở đây thật sự đang đổ máu vì anh, liệu anh có thể cho mọi người một lời giải thích được không?

Tức khắc bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào tôi.

Tôi nhìn theo hướng Tần Nhất Hằng chỉ, thi thể Viên Trận đang nằm sấp dưới đất, có thể thấy rõ những vết sẹo chằng chịt trên lưng. Tôi tựa như thấy được chính mình, cả người không khỏi sởn gai ốc.

Tần Nhất Hằng nói, Giang Thước, anh hãy nhìn kỹ đi.

Tôi chăm chú quan sát, bỗng nhiên nhận ra Tần Nhất Hằng đang chỉ cái gì. Giữa chi chít sẹo lồi lõm có một vết trông khá mới, hiển nhiên nó vừa được rạch lên.

Tôi bèn rời giường tiến lại gần xem, mới ngồi xổm xuống đã phải hít sâu một hơi! Tôi quay đầu lại nhìn Tần Nhất Hằng, vẻ mặt hắn vẫn như cũ.

Sao có thể được! Mẹ kiếp ông đây hôn mê từ đó đến giờ! Lại còn bị trói trên giường nữa! Mấy người quên rồi hả!? Hóa ra mấy người nghi ngờ tôi đang giở trò chứ gì? Mẹ kiếp ông đây mới chính là người cần một câu trả lời nhất này!

Tôi tìm kiếm Bạch Khai trong đám người, y vẫn đang ngồi gặm táo, biết chắc y sẽ không nói đỡ giúp mình.

Tôi ngồi lên giường, vết sẹo vừa nhìn thấy cứ lởn vởn trong đầu tôi. Đó là một dòng chữ được khắc bằng dao: Vạn Giang Thước tru chi

Vạn Giang Thước? Đây chính là cái tên mà Viên Trận từng gọi tôi trong quán trà. *(Đọc lại quyển 2 chương 26)*

Hai chữ Giang Thước thì ông đây nhận! Nhưng ông đây có liên quan đếch gì đến nhà họ Vạn cơ chứ!?

Tôi nhìn sắc mặt mọi người, dường như ai nấy đã nhận định rằng tôi chính là kẻ làm ra chuyện này.

Tôi bắt đầu hoài nghi chính mình.

Tôi đã khắc lên sao? Có phải trong lúc hôn mê, tôi đã làm gì đó mà bản thân mình cũng không biết?

Tôi từng thấy khá nhiều trường hợp đa nhân cách, mỗi nhân cách đều không biết được nhân cách còn lại làm gì. Chết tiệt, có khi nào ông đây bị hành hạ đến mức tâm thần phân liệt rồi chăng! Vả lại Viên Trận đã hãm hại tôi nhiều lần, thú thật tôi cũng định trả thù lão từ lâu. Tiềm thức tôi từng nghe thấy cái tên Vạn Giang Thước, vì thế nên tôi mới phân liệt ra nhân cách mới ư?

Đệch, tôi không tin!

Não tôi đã sắp chết máy, chỉ cảm thấy việc này quá mức kỳ dị, nhưng ngoài ra cũng không có manh mối nào khác. Dù sao vết sẹo do dùng dao khắc lên cũng không tài nào đem đi giám định chữ viết được. Đến cả tôi còn chẳng thể xác nhận rằng dấu vết ấy có phải xuất phát từ chính bàn tay mình hay không.

Bỗng nhiên tôi nghĩ tới một vấn đề, ban nãy Bạch Khai bảo rằng đám người kia vừa vào bệnh viện là rủ nhau chết sạch, hóa ra không phải do họ tự sát mà là do Vạn Giang Thước làm ư?

Dẫu tôi không nói ra nhưng mỗi lần nhắm cái tên Vạn Giang Thước trong đầu, một cảm giác khó chịu và ngột ngạt lại dâng lên.

Tôi đẩy mọi người rồi vọt ra hành lang, tôi cần xác nhận lại một chuyện. Nếu người nào cũng bị giết chết, vậy thì chắc chắn không chỉ mỗi Viên Trận bị rạch dao lên lưng.

Tôi hoang mang chạy vào một phòng bệnh, không chút kiêng kỵ mà xốc cả tấm vải trắng rồi cởi đồ của thi thể ra. Sau khi lật sấp thi thể, tóc gáy tôi dựng đứng hết lên. Đằng sau lưng xác chết này cũng có sẹo!

Tôi liên tục chạy đến các gian phòng khác, hành lang bệnh viện dài hơn cả tưởng tượng của tôi, nhưng tôi không còn hơi sức đâu mà nghỉ ngơi, kể cả vết thương âm ỉ cũng đã thôi đau đớn. Cuối cùng tôi mệt mỏi ngồi bệt ngoài hành lang.

Sau lưng thi thể nào cũng vậy. Bọn họ đã bị diệt khẩu!

Bạch Khai vẫn luôn im lặng theo sau tôi, lúc này y mới đưa cho tôi điếu thuốc, nói, Tiểu Khuyết, tôi tin anh, nhưng tôi vẫn mong anh hãy cẩn thận ngẫm lại. Người ngoài không thể dễ dàng vào bệnh viện này được, nếu không phải anh, vậy chỉ có thể là trong chúng ta có kẻ muốn hãm hại anh.

Tôi thấy cũng đúng, định đứng lên nhưng bất đắc dĩ ngồi xuống lại.

Cứ cho là nó muốn hãm hại tôi đi, vậy phải viết là "Giang Thước tru chi" chứ, cần gì phải thêm chữ "Vạn" vào!

Tôi tức tối rít một hơi thuốc, miễn cưỡng trấn tĩnh lại.

Không thấy những người khác đâu, tôi mới nhớ ra sau lưng mình cũng có sẹo, bèn tóm lấy cổ áo Bạch Khai thì thầm vào tai y, Bạch Khai, sau lưng tôi cũng có gì đó, các anh biết không?

Mắt Bạch Khai sáng rỡ, Tiểu Khuyết, anh nói sao? Sau lưng anh cũng có ghi chép mộng thai à? Y nhìn ra cuối hành lang rồi tiếp lời, nhất định không được nói với người khác.

Tôi gật đầu, ghi chép mộng thai sau lưng Viên Trận là gì?

Không —— nói —— được. Bạch Khai ra vẻ thần bí trả lời, tôi hoài nghi chỉ có Tần Nhất Hằng hiểu được thôi, hơn nữa chỗ quan trọng nhất đã bị người ta xén mất rồi, tôi càng không đoán được.

Nghe y nói tôi mới biết dòng chữ ấy không chỉ đồ họa cho tôi mà còn phá hủy cả đầu mối cuối cùng, đúng là một công đôi việc.

Tôi sốt ruột bảo Bạch Khai mau xem sau lưng tôi có dòng chữ đó hay không. Bạch Khai nhìn quanh một lát, không rõ vì sao chẳng thấy ai ra ngoài hành lang cả. Y nói, được rồi, đi nhẹ thôi, đừng gây tiếng động.

Tôi và Bạch Khai như hai tên trộm lẻn vào gian phòng cuối hành lang, trong đó toàn là bình truyền nước và ống tiêm. Có lẽ đây là phòng để y tá chia thuốc.

Tôi e ngại nhìn đồ đạc linh tinh ở đây, sau đó vội quay người lại rồi vén áo lên cho Bạch Khai xem. Bạch Khai ồ lên một tiếng, ngạc nhiên nói, Tiểu Khuyết, trên lưng anh hơi kỳ quái!

Kỳ quái thế nào? Tôi lập tức hỏi, không nhịn được mà quay lại. Bạch Khai bèn đẩy tôi quay ra sau lần nữa, suy ngẫm một lát rồi lên tiếng, Tiểu Khuyết, có lẽ tôi biết Vạn Giang Thước là ai rồi.

Tôi buột miệng thốt lên, không thèm đè thấp giọng xuống nữa, Vạn Giang Thước là ai? Rốt cuộc trên lưng tôi là gì? Không phải mộng thai sao?

Là mộng thai. Giọng nói của Tần Nhất Hằng phát ra từ ngoài cửa, Giang Thước, trên đó là vận mệnh của anh.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 45: Quay lại tập đoàn Hoành Đạt

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tần Nhất Hằng xuất hiện quá đột ngột khiến tôi giật nảy mình. Ngược lại, trông hắn có vẻ vô cùng bình tĩnh, chỉ khẽ thở dài bước đến gần tôi.

Bạch Khai vẫn xốc áo tôi không buông, chẳng biết y bị dọa hết hồn hay đang cố tình để cho Tần Nhất Hằng nhìn xem.

Tôi mơ hồ cảm nhận được ánh mắt của Tần Nhất Hằng như mũi dao sắc bén đâm vào lưng mình.

Một hồi lâu sau Bạch Khai mới lên tiếng, Tần Nhất Hằng, chúng tôi lăn lộn với anh đến bây giờ cũng chẳng mong được gì, nhưng ít nhất anh nên giải thích đi chứ? Tiểu Khuyết đã thành người tàn tật cấp ba rồi kìa! Tôi kệ xác mục đích của anh là gì, nhưng hôm nay tôi nói cho anh biết, nếu anh muốn động đến Giang Thước thì dù thế nào tôi cũng phải liều mạng với anh.

Các anh nghĩ nhiều rồi. Tần Nhất Hằng đè tay Bạch Khai xuống, Bạch Khai, có lẽ Giang Thước sẽ không tin lời tôi, anh hãy nói cho anh ta biết phía sau lưng mình là gì.

Dù đứng gần như vậy nhưng tôi vẫn dỏng tai lên nghe ngóng cẩn thận. Bạch Khai nói, Tiểu Khuyết, tôi sẽ miêu tả cho anh dễ hình dung một chút, trên lưng anh cũng là bảng biểu giống như Viên Trận, chẳng qua mỗi một hoa văn của anh đều y hệt nhau, hẳn là long văn. Chính giữa bảng biểu có một dòng nước vắt ngang qua cả phần lưng, có lẽ nó mang ý nghĩa là sông dài biển rộng.

Tôi cố tái hiện lại hình ảnh Bạch Khai miêu tả trong đầu, bỗng nhiên tôi kinh hãi nhận ra, từng ô bảng biểu, ở giữa có sông lớn, mẹ kiếp đây chẳng phải là bàn cờ tướng sao?

Hóa ra bàn cờ trong nhà Vạn Cẩm Vinh ý chỉ cái này?

Tôi vội hỏi Bạch Khai, anh nhìn xem góc trái phía dưới có gì đặc biệt không?

Góc trái phía dưới của bàn cờ chính là vị trí đặt quân "Mã", nếu Vạn Cẩm Vinh đã cố ý nhắc nhở, tôi cảm thấy có thể sẽ phát hiện manh mối gì đó. Tiếc rằng Bạch Khai chỉ lắc đầu đáp, không có.

Tôi lại hỏi Tần Nhất Hằng, bây giờ tôi tin cậu, cậu hãy nói cho tôi biết đây rốt cuộc là gì?

Đây là Vạn Giang Thước. Tần Nhất Hằng chậm rãi trả lời, thật ra anh hiểu sai rồi, Vạn Giang Thước không phải tên người, mà là một địa danh.

Giọng hắn trầm xuống, ban nãy tôi chỉ giả bộ cho người khác xem thôi, hai người phải tin tôi. Vạn Giang là cách gọi Âm Hà ở dương gian. Thước, ý chỉ một vị trí ở trên sông. Mộng thai này có nghĩa là trên Vạn Giang sẽ có một vị trí sáng lên, nơi đó có thể tìm được Chân Long.

Tôi và Bạch Khai cùng buột miệng kêu lên. Tôi hỏi, đây là địa danh ư? Vậy tại sao Viên Trận lại gọi tôi là Vạn Giang Thước?

Bởi vì lão ta chỉ từng nghe đến Vạn Giang Thước chứ không biết ba chữ này nghĩa là gì, đương nhiên sẽ liên tưởng đến anh, người có liên quan tới tất cả mọi chuyện, vì vậy lão ta mới đi tìm anh.

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, vậy thì có thể giải thích được rồi. Đối với một người không hiểu tình hình, người ta sẽ phân tích mọi chuyện dựa trên những gì đã biết. Bởi vậy tôi cũng nhiều lần ngộ nhận, phán đoán bằng tư duy chủ quan mới khiến cục diện rơi vào bế tắc.

Chẳng lẽ Viên Trận biết người nhà họ Vạn và biết cả tôi, sau đó mới gộp chung chúng tôi vào một chỗ?

Nếu thật vậy… Tôi vỗ đùi, nếu thật vậy thì dòng chữ "Vạn Giang Thước tru chi" sau lưng Viên Trận có nghĩa là phải giết lão ở vị trí sáng lên trên Vạn Giang? Nhưng Vạn Giang nằm ở đâu? Nếu tìm được rồi, giết bọn họ ở cái chỗ đó thì sẽ xảy ra chuyện gì? Hiện tại bọn họ chết rồi, thế nên "tru chi" kỳ thật là dìm người xuống sông ư?

Tôi chẳng hiểu gì cả.

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, Vạn Giang ở đâu? Trung Quốc có con sông này hả?

Lúc này tôi đã xoay người lại nhìn thẳng vào đôi mắt của Tần Nhất Hằng. Hắn lắc đầu, bây giờ tôi cũng không biết, đúng là tôi đã từng thấy nó, nhưng giờ anh bảo tôi đi tìm nó thì tôi chịu.

Giọng điệu và ánh mắt hắn không giống như đang nói dối, nhưng lời dối trá của Tần Nhất Hằng quá nhiều, kỹ năng diễn xuất của hắn quá giỏi, tôi không thể buông lỏng cảnh giác được.

Bạch Khai xen vào, Tần Nhất Hằng, tôi không hiểu ý anh lắm. Nếu anh đã biết hàm nghĩa của Vạn Giang Thước, hồi nãy anh diễn kịch để làm gì?

Đám người kia chết quá đột ngột, lẽ nào anh không cảm thấy kỳ quặc sao? Không phải do tôi làm, cũng không phải do anh làm, càng không phải do Giang Thước làm, chứng tỏ điều gì? Tần Nhất Hằng lùi lại bên cửa rồi ngó nghiêng phía ngoài, chứng tỏ trong chúng ta có nội gián, hơn nữa kẻ đó còn là cao thủ.

Tôi gật đầu, vậy cậu có kế hoạch gì chưa? Liệu có thể bắt được nội gián không?

Không có, tiếp theo tôi định đến thăm dò tập đoàn Hoành Đạt, hai người có thể lựa chọn đi cùng hoặc không. Tần Nhất Hằng đi được hai bước rồi dừng lại, tôi chỉ mang theo những người mình tin tưởng thôi, bao gồm cả hai người.

Sau khi Tần Nhất Hằng rời khỏi đây, tôi và Bạch Khai im lặng hồi lâu. Thật ra tôi không nghĩ gì nhiều, trước mắt chẳng có manh mối, lúc này não tôi đã bắt đầu chết máy, cơ thể sản sinh cơ chế tự bảo vệ, cũng giống như cảm giác đau đến ngất xỉu.

Tôi thương lượng với Bạch Khai, hỏi y, chúng ta có đi không?

Đi không? Bạch Khai ngạc nhiên, vậy mà còn hỏi nữa? Anh không đi, anh tự lừa được chính mình sao? Mặc quần áo đàng hoàng vào, đừng để người khác nhìn thấy sau lưng mình.

Tôi nghĩ rồi đáp, ai bảo không đi đâu, sao tôi có thể không đi được chứ? Làm gì còn đường lui nữa.

Tôi theo Bạch Khai quay lại phòng bệnh, thi thể Viên Trận đã bị khiêng đi rồi. Tôi đoán nó được đưa đến nhà xác để ướp lạnh, có thể sau này vẫn còn tác dụng.

Những người khác đều có mặt trong phòng bệnh, Tần Nhất Hằng đang sắp xếp kế hoạch cho bọn họ. Tôi nghe xong thấy cũng không phức tạp lắm, đại khái là gã Quảng Đông sẽ dẫn

dắt một đội ở lại đây canh chừng bệnh viện này. Chỉ có bốn người là Mã Thiện Sơ, Bạch Khai, tôi và Tần Nhất Hằng cùng nhau hành động.

Tần Nhất Hằng giải thích rằng nhiều người dễ bại lộ, nhưng hiển nhiên lý do ấy nghe không hợp lý cho lắm, dù sao dẫn theo một tên ăn hại như tôi đi cùng thì cũng đủ đáng nghi rồi.

Tôi nhìn ánh mắt của những người xung quanh, trước kia tôi cho rằng mắt nhìn người của mình rất chuẩn, song bây giờ tôi không còn niềm tin vào bản thân lắm.

Thật sự có cao thủ đang ẩn nấp trong này sao?

Sau khi an bài xong, Tần Nhất Hằng lặng lẽ hỏi kế hoạch của tôi. Thấy tôi đồng ý đi theo, hắn lập tức đặt ngay bốn chiếc vé máy bay.

Bốn người chúng tôi không chần chừ, chiều hôm ấy liền lên đường.

Khắp người tôi đau nhức ê ẩm, vẫn còn khá yếu ớt. Mới ra khỏi cửa bệnh viện, trên trán đã toát đầy mồ hôi. May mà hành trình sau đó không quá vất vả, không phải đi đến thôn xóm xa xôi nào cả.

Trước đây tôi từng đến cao ốc Hoành Đạt một lần, miễn cưỡng xem như thông thuộc đường lối. Buổi tối cùng ngày chúng tôi đến nơi, sau khi sắp xếp ổn thỏa chỗ nghỉ ngơi, bốn người ngồi trong phòng khách sạn cùng nhau bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Nói là kế hoạch, không bằng bảo là nghe theo sự chỉ huy của Tần Nhất Hằng. Hắn nói trước khi đảm bảo an toàn thì không thể nảy sinh xung đột trực tiếp với tập đoàn Hoành Đạt. Hắn đã điều tra tập đoàn này rất lâu, sâu không lường được, mọi dấu vết đều cho thấy rằng tập đoàn này không hề đơn giản như bề ngoài. Vì vậy biện pháp tốt nhất vẫn là buổi tối nhân cơ hội lẻn vào thăm dò như cũ.

Những người khác đều đồng ý, nhưng vấn đề duy nhất chính là một công ty lớn như vậy thì phương diện an ninh cũng cực kỳ chặt chẽ. Chưa biết chừng chúng tôi vừa bước vào đã kích hoạt cơ chế báo động, cuối cùng bị tóm gọn một mẻ. Cho dù không bị người của tập đoàn Hoành Đạt bắt được mà bị cảnh sát tóm cổ thì có mười cái miệng cũng không thể giải thích nổi.

Tần Nhất Hằng ừ một tiếng, nói rằng hắn đã nghĩ đến chuyện này, vì vậy hắn đã có sự chuẩn bị rồi. Đoạn hắn lấy từ trong túi xách một tấm thẻ ra vào, trên thẻ không có tên và ảnh chụp, không biết là của ai.

Tần Nhất Hằng cầm thẻ ra vào, nói, mọi người tranh thủ nghỉ ngơi một chút, đêm nay chúng ta sẽ hành động.

Bảo là nghỉ ngơi nhưng thật ra chẳng ai chợp mắt cả, nói chung mỗi người đều mang theo tâm sự của riêng mình.

Tôi không lo lắng về mấy âm mưu kia, chỉ sợ tình trạng cơ thể hiện tại của mình không đối phó được với biến cố đột ngột, cứ thấp thỏm mãi không yên. Tôi hút vài điếu thuốc, mắt thấy đêm đã về khuya.

Bốn người như ăn trộm leo lên xe, chạy thẳng đến cao ốc Hoành Đạt. Trên đường không một bóng người, cả tòa nhà rộng lớn chỉ còn lại mỗi ánh đèn từ phòng trực của bảo vệ. Để tránh hiềm nghi, chúng tôi cố tình ra vẻ nghênh ngang bước vào thang máy. Cửa thang máy vừa mở, Tần Nhất Hằng liền bật hai cái đèn pin lên rồi đưa cho Bạch Khai một cái.

Hai người cầm đèn quét quanh bốn phía. Tôi nhìn theo hướng ánh sáng, phát hiện một chuyện rất lạ. Pho tượng Quan Công to lớn trước kia đặt ở đây đã biến mất, thay vào đó là một cây cột chạm khắc hình rồng.

Tôi thấy kỳ quái bèn hỏi bọn họ, không còn Quan Công mà đổi thành cột rồng nghĩa là sao?

Bạch Khai hỏi, chỗ nào? Chỗ nào thành rồng? Đến khi y thấy rõ tôi chỉ cái gì, y mới nói, này Tần Nhất Hằng, không phải anh lại lừa chúng tôi tới đây chứ? Nơi này đặt cột rồng, sao giống như đang hoan nghênh anh đại giá quang lâm vậy?

Cột rồng (龙柱 / Long trụ):

Xem ảnh 1

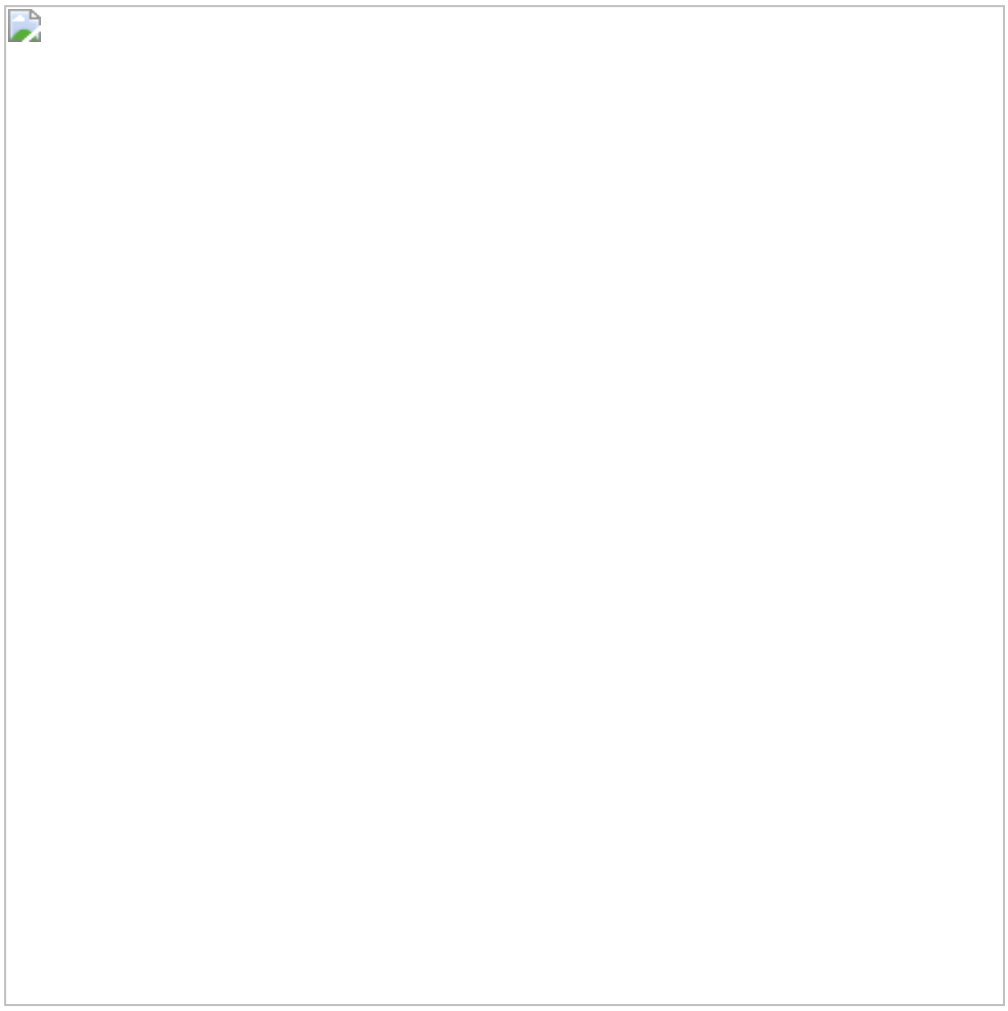

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 46: Trong văn phòng

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tần Nhất Hằng đi tới cạnh cột rồng, nhìn một lượt từ trên xuống dưới rồi nói, người ta hay bảo rồng cuộn hổ ngồi, anh xem thử tư thế của con rồng này thế nào?

Tôi nghe vậy cũng tò mò lại gần quan sát, dưới ánh đèn pin của Tần Nhất Hằng trông nó thật sự rất kỳ quặc. Con rồng được chạm khắc không phải kiểu quấn quanh cây cột, uy phong lẫm liệt nhìn xuống chúng sinh. Ngược lại, con rồng ấy tựa như đang bị thứ gì đó trói chặt vào cây cột, tư thế chật vật khó chịu, có vẻ khá đáng thương.

Có lẽ cột rồng được chạm trổ từ một khúc gỗ hoàn chỉnh, thô to dày nặng. Tôi không có tìm hiểu nhiều về chất liệu gỗ, nhưng trông đường nét chạm khắc tinh tế thì chắc hẳn khá xa xỉ.

Bạch Khai sờ soạng cột rồng rồi bảo, ok, tôi tin anh, hóa ra đây không phải là nghi thức chào đón mà là đòn phủ đầu.

Ừ, Tần Nhất Hằng lấy đồ trong túi ra lần lượt đưa cho chúng tôi, lát nữa đi vào mọi người nhớ cẩn thận, trước tiên phải ngậm phân dê để ngăn dương khí đã, an ninh ở đây chắc chắn không hề đơn giản như bề ngoài được.

Dứt lời, hắn bước tới cạnh cánh cửa, sau đó dùng thẻ ra vào để mở cửa, không quên quay lại dặn dò, sau khi vào đó sẽ không thể nói chuyện được, mọi người hãy cố gắng bám sát nhau.

Tôi nhìn phân dê trong lòng bàn tay mà khóc không ra nước mắt. Đã lâu lắm rồi tôi mới thấy lại nó, nhưng cái mùi vị ám ảnh ấy cả đời cũng không quên nổi.

Tôi chuẩn bị sẵn tâm lý, thấy ba người họ đã lách qua cửa, bèn hít sâu một hơi rồi nhét phân dê vào mồm, tự an ủi rằng không chỉ mình tôi phải chịu đựng thứ gớm ghiếc này.

Phân dê trong miệng không ghê tởm như tôi nghĩ, đương nhiên cũng có thể là do tôi đã vào nghề lâu rồi, khẩu vị càng ngày

càng nặng.

Văn phòng ở tầng này rất rộng, trong thời gian ngắn ắt hẳn không thể thăm dò hết được. Tôi quét mắt một vòng, tất cả đều dùng vách kính ngăn giữa các vị trí làm việc. Trên bàn còn sót lại những tài liệu vứt lộn xộn, có thể tưởng tượng ra được khung cảnh bận rộn ở nơi đây vào ban ngày.

Mọi người không nán lại lâu, dọc theo lối đi tìm đến trước cửa văn phòng chủ tịch.

Văn phòng này được thiết kế khác hẳn. Nó không giống như địa điểm đã được quy hoạch sẵn trong bản vẽ, mà dường như sau khi xây xong toàn bộ văn phòng tầng này người ta mới bất chợt thêm nó vào, vì vậy thoạt nhìn rất lạc quẻ. Không chỉ phá vỡ tính thẩm mỹ của toàn bộ thiết kế mà còn ảnh hưởng đến không gian trống, đồng nghĩa với việc lãng phí một khu vực rộng rãi như vậy.

Hơn nữa, văn phòng này cũng không giống với các công ty khác. Thông thường người ta hay dùng cửa kính để làm vách ngăn nhằm toát lên sự hiện đại và tinh tế, hoặc không thì cũng xây tường, đi theo lối phong cách truyền thống. Tuy nhiên ở đây lại dùng những tấm ván gỗ cực kỳ rắn chắc để ngăn cách thành một văn phòng. Tôi chắc chắn ván gỗ phải rất dày, Bạch Khai gõ gõ ngón tay lên đó, chỉ nghe thấy vài tiếng động trầm đục.

Chúng tôi lòng vòng bên ngoài cũng không phát hiện gì mới, bèn đi đến trước cửa. Cửa phòng cũng dùng loại gỗ đặc giống tường ngoài, màu đen sẫm hệt như bị quét một lớp sơn.

Bạch Khai giơ tay đẩy cửa nhưng nó không hề nhúc nhích, cũng chẳng thấy tay nắm cửa và lỗ khóa nào. Y quay lại khua tay múa chân tỏ vẻ khó hiểu.

Tần Nhất Hằng không sốt ruột, chỉ ngồi xổm xuống xem xét hai đế chân của khung cửa, sau đó đứng dậy đẩy nghiêng nó, ai ngờ cửa lại mở ra.

Bạch Khai trợn tròn mắt, tôi thấy hình như y định nói gì đó, nhưng vì trong miệng còn ngậm phân dê nên chỉ đành thể hiện qua vẻ mặt.

Tôi cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ cánh cửa này lại là kiểu cửa trượt, thường thì nó chỉ dùng cho ban công hoặc phòng bếp, ít khi sử dụng ở văn phòng. Nơi đây đúng là hết sức kỳ quái, chẳng biết nhân viên công ty mỗi ngày đi làm có ổn không.

Bạch Khai lấy điện thoại ra đánh chữ cho tôi xem: Tiểu Khuyết, trông nó có giống quan tài không?

Tôi đọc xong, trong lòng chợt dâng lên nỗi thấp thỏm. Quả thật chất liệu và kết cấu từ cánh cửa đến toàn bộ văn phòng đều giống như một chiếc quan tài khổng lồ.

Đa phần các quan tài bình thường được thiết kế có nắp trượt, nếu thật vậy, bên trong sẽ không có người chết đấy chứ? Chẳng lẽ ông chủ của tập đoàn Hoành Đạt vốn là một người chết à? Hằng ngày gã ta ru rú trong văn phòng, chỉ truyền mệnh lệnh thông qua thân tín của mình?

Mải nghĩ, Tần Nhất Hằng và Mã Thiện Sơ đã đi vào. Bạch Khai kéo tôi một cái, tôi cũng vội bước theo sau.

Bên trong văn phòng tối hơn rất nhiều, chưa kịp quan sát kỹ xung quanh, một thứ mùi lạ lùng đã xộc thẳng vào mũi tôi. Tôi đang ngậm phân dê trong miệng mà vẫn có thể ngửi được mùi này, chứng tỏ nó nồng nặc đến mức nào.

Tôi cẩn thận xác định nhưng không rõ đây là mùi gì. Nếu buộc phải miêu tả, tôi cảm thấy nó giống mùi mốc meo của đồ đạc. Có thể đã lâu chưa có ai vào đây khiến cho không khí trong văn phòng không được lưu thông.

Bạch Khai và Tần Nhất Hằng cầm đèn pin soi khắp nơi, tôi cũng dõi mắt nhìn theo ánh đèn của bọn họ. Bài trí của căn phòng khá chỉnh tề, bàn làm việc bằng gỗ đặc dài gần ba mét được đặt chính giữa, trên bàn trống trơn. Phía sau là hai kệ sách rất lớn cũng làm từ gỗ đặc, trên đó chất đầy sách, có mới có cũ, hẳn không phải dùng để trang trí. Trên tường còn treo mấy bức tranh chữ, tôi không hiểu nhiều về tác phẩm nghệ thuật, chẳng biết tác giả là ai, nhưng ắt hẳn không hề tầm thường.

Trừ những thứ đó ra, trong văn phòng cũng không còn gì khác. Không cửa sổ, không ghế sô pha, kỳ quặc hơn nữa, ngay cả ghế làm việc cũng chẳng có.

Bạch Khai cầm điện thoại, thi thoảng lại đánh chữ cho tôi xem. Cái bàn này không giống như dùng để làm việc, giống bệ gỗ hơn phải không?

Tôi đọc chữ xong, cảm thấy y nói cũng đúng, bèn vươn tay ra sờ thử. Trên bàn không bám bụi, xem ra thường xuyên có người đến dọn dẹp. Sau khi đi quanh nó một vòng, tôi phát hiện bốn phía đều không có ngăn kéo hoặc hộc tủ. Thay vì nói là bệ gỗ, tôi lại thấy nó giống một cái thớt bự chà bá hơn.

Tôi mượn đèn pin của Bạch Khai soi về phía đống sách chất đầy trên hai giá sách đằng sau.

Trên kệ chứa rất nhiều sách, thậm chí đa phần là sách cũ, trang giấy đã ngả sang màu ố vàng. Tôi tiện tay lật thử một quyển, phát hiện đây là sách phong thủy được xuất bản dưới thời vua Càn Long. Sách cầm trên tay không giống như hàng mô phỏng lại, chưa biết chừng thứ này đúng là đồ cổ thật.

Tôi quay lại giơ sách với Tần Nhất Hằng, hắn chỉ ngẩng đầu nhìn tôi mà không tỏ vẻ gì. Tôi bèn đặt sách lại chỗ cũ, có lẽ tôi không nên làm quá lên, bây giờ nhiều kẻ có tiền thích học đòi văn vẻ, sưu tập được mấy quyển sách cổ cũng chẳng có gì ghê gớm.

Tôi đang định lấy cuốn sách khác xem tiếp, bỗng dưng nghe thấy trong phòng vang lên tiếng lạch cạch. Tôi quay lại nhìn, Tần Nhất Hằng và Mã Thiện Sơ đang cùng nhau nâng mặt bàn lên.

Quả nhiên nơi này vẫn còn ẩn chứa bí mật!

Tôi cầm đèn pin chiếu sáng, cả cái bàn làm việc đã trở thành một chiếc rương cỡ lớn, không gian bên trong cực kỳ rộng rãi. Trong đó chứa rất nhiều hộp gỗ, tôi càng nhìn càng quen mắt, như thể đã từng thấy nó ở đâu rồi. Bạch Khai cầm lấy một cái hộp rồi mở ra trước mặt tôi.

Tôi hít sâu một hơi, bởi tôi đã nhận ra ngay thứ này chính là hũ tro cốt! Giống như những hũ tro mà trước kia Vạn Cẩm Vinh cho tôi xem ở trong ngôi nhà kia!

Mẹ kiếp, sao cái chỗ quái quỷ này lại có nhiều hũ tro cốt như vậy? Rốt cuộc nơi đây có bao nhiêu người chết rồi?

Tôi cúi nhìn, hũ tro mà Bạch Khai mở ra không hề đựng tro cốt. Chẳng lẽ ông chủ có sở thích sưu tầm hũ tro? Người ta có thú chơi đồ cổ, còn gã này lại thích chơi hũ tro cốt à? Mẹ nó, điên khùng thật sự!

Bạch Khai lại cầm lấy một hũ khác, lần này bên trong có tro cốt nhưng rất ít, chỉ còn lại gần nửa hũ.

Bạch Khai nháy mắt với tôi, cầm điện thoại đánh chữ: Tiểu Khuyết, đây là "nhục trạch"!

Tôi lập tức tỉnh ngộ! Ra là vậy! Hũ tro cốt trước đó vốn không hề trống rỗng, chẳng qua tro cốt bên trong đã bị người ta ăn hết rồi!

Tôi nhớ lại cảm giác lúc ăn tro cốt, cộng thêm mùi vị của phân dê trong miệng, tự nhiên muốn ói ngay tại chỗ.

Bạch Khai vội vàng vỗ lưng tôi, sau đó lại đưa điện thoại cho tôi xem.

Có vẻ bọn họ cũng làm giống như chúng ta, e rằng cũng có mục đích tương tự. Lần này thú vị rồi đây!

Tôi đoạt lấy điện thoại, định gõ mấy câu chửi thề. Bỗng nhiên tôi nghe thấy Tần Nhất Hằng khẽ nói, Giang Thước.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 47: ?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi tưởng Tần Nhất Hằng vừa gọi tôi, ngẩng đầu nhìn mới biết hắn đang cầm tấm ván gì đó.

Tôi không hỏi lại hắn, trên thực tế tôi cũng không thể mở miệng hỏi được. Điều duy nhất tôi quan tâm là bao giờ mới có thể nhổ phân dê trong miệng ra. Ban nãy nghe Tần Nhất Hằng mở miệng không giống như đang ngậm phân dê, nếu hắn đã nhổ ra rồi, tôi cũng chẳng cần phải ngậm tiếp nữa.

Bạch Khai còn nhanh hơn tôi, chưa gì đã nghe thấy y nôn khan mấy tiếng rồi bắt đầu nói chuyện, sau đó cả Mã Thiện Sơ cũng làm theo. Tôi như được đại xá, lập tức nhổ cả nước miếng trong mồm ra, kệ xác hậu quả như thế nào, trước mắt chỉ muốn thoát khỏi thứ gớm ghiếc này đã.

Nãy giờ ngậm phân dê trong miệng không thấy có vấn đề gì, vừa nhổ ra mới cảm giác được toàn bộ khoang miệng ngập tràn hương vị quái dị. Tôi vô cùng hối hận vì không đem theo chai nước để súc miệng, đành bất đắc dĩ tiết ra nước bọt để giảm bớt mùi vị ghê tởm ấy.

Bạch Khai nói, Tần Nhất Hằng, phân dê của anh có tác dụng chậm thật đấy, ông đây cũng muốn ngất luôn. Dứt lời, Bạch Khai liền tiến lại gần muốn xem tấm ván trong tay Tần Nhất Hằng.

Lúc này Tần Nhất Hằng mới như chợt tỉnh khỏi giấc mộng, hắn dùng đèn pin chiếu sáng cho chúng tôi nhìn.

Đó là một tấm ván gỗ màu đỏ sậm, góc cạnh đã bị xói mòn. Chất liệu gỗ khá mỏng, chỉ cần hơi dùng sức là có thể bẻ gãy. Trên đó còn khắc vài chữ đã mờ nhạt.

Tôi tập trung quan sát, lập tức ngây ra như phỗng, sau đó nhịn không được mà tóm chặt lấy bả vai Bạch Khai.

Trên tấm ván khắc: Viên Trận, qua đời năm Giáp Ngọ, tháng Bính Dần, ngày Ất Mão.

Mẹ kiếp! Đây không phải là ngày chết của ông hay sao? Tại sao bây giờ lại trở thành ngày chết của Viên Trận rồi?!!

Bạch Khai ăn đau bèn chửi tôi, Tiểu Khuyết, anh sắp thành tinh rồi hả? Bỏ ra bỏ ra coi. Bạch Khai lại lấy một hũ tro cốt nhét vào lồng ngực tôi, cầm cái này! Cái này cầm sướng hơn!

Tần Nhất Hằng, đây là tấm ván quan tài sao? Tôi hỏi hắn.

Ừ, Tần Nhất Hằng đưa tấm ván cho tôi, Giang Thước, có thể vận mệnh của ông chủ Viên Trận của tập đoàn Hoành Đạt cũng giống như anh. Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao tập đoàn Hoành Đạt lại bị cuốn vào chuyện này rồi. Anh không hề cô đơn, sợ rằng Viên Trận còn từng trải qua nhiều việc hơn anh nữa.

Tôi nửa hiểu nửa không, lẽ nào vận mệnh giống nhau chính là chết cùng một ngày ư? Nói vậy thì trên đời này người có vận mệnh giống tôi cũng nhiều lắm.

Tôi nói với Tần Nhất Hằng, tôi không hiểu, Viên Trận có vận mệnh giống tôi, thế thì tại sao gã ta lại giàu hơn tôi?

Đến lúc nào rồi còn nghĩ tới giàu nghèo? Bạch Khai đoạt lấy tấm ván quan tài, Tiểu Khuyết, để tôi xem cho.

Nói rồi Bạch Khai khẽ vân vê đầu ngón tay trên tấm ván, Tiểu Khuyết, tấm ván này là thật. Có vẻ trước đây anh không phải là lựa chọn đầu tiên để Chân Long sống lại, thì ra anh chỉ là lốp xe dự phòng mà thôi!

Thấy tôi vẫn tỏ vẻ khó hiểu, Bạch Khai bèn giải thích, anh đừng ngây ra như thế, dễ hiểu mà? Chắc chắn cái gã Viên Trận này lớn tuổi hơn anh nhiều đúng không? Chỉ sợ lúc người ta còn khỏe mạnh tung tăng khắp nơi thì anh còn chưa được sinh ra đâu, vì vậy khi đó Viên Trận mới là lựa chọn đầu tiên để Chân Long sống lại. Chẳng qua không biết thằng chả dùng thủ đoạn gì mà lại trốn thoát được đến già, trùng hợp làm sao tới lúc anh trưởng thành, cuối cùng mọi vấn đề đều đổ lên đầu anh.

Rốt cuộc tôi cũng đã hiểu rõ. Tóm lại là Chân Long muốn sống lại cần có yêu cầu về độ tuổi sao? Phải là thanh niên mới được à? Già quá thì coi như bỏ? Hay còn điều kiện gì khác?

Nếu đúng như lời Bạch Khai nói, Viên Trận có thể trốn thoát được, tội gì lại phải lún sâu vào vũng nước đục này?

Tôi nói với Tần Nhất Hằng, cậu đừng che giấu nữa, cậu là Chân Long, chắc cậu phải biết chuyện gì đã xảy ra với Viên

Trận chứ?

Tôi thật sự không biết, nếu không nhờ tìm được tấm ván quan tài này, tôi sẽ không bao giờ biết rằng còn có người giống như anh. Tần Nhất Hằng lắc đầu đáp, bây giờ tôi rất hoang mang, e rằng phần lớn manh mối mà tôi kết luận được đều sai lầm cả. Chẳng ai có thể đảm bảo rằng chỉ có anh và Viên Trận đã từng trải qua những chuyện đó.

Tôi ngơ ngác, vốn dĩ tôi cho rằng mình chính là người khổ nhất trên đời này. Bây giờ tôi bỗng nhiên tìm được một đại gia đình có hoàn cảnh giống mình, chẳng biết nên vui vẻ hay nên đau lòng đây.

Có thể có người đã từng giống tôi, từng gặp phải quá nhiều câu đố hóc búa, nhưng xem ra bọn họ đều được giải thoát rồi, người duy nhất vẫn còn bị trói buộc chỉ có mình tôi thôi. Điều đó khiến tôi càng thêm cô độc.

Bạch Khai vỗ vai tôi, Tiểu Khuyết, đừng nghĩ vẩn vơ nữa. Chúng ta tranh thủ tìm được cái gã Viên Trận này rồi nói chuyện trực tiếp với gã là ok mà! Trước tiên coi thử ở đây còn gì nữa không đã.

Bạch Khai bắt tay vào dọn hết hũ tro cốt ra ngoài, trong chốc lát dưới sàn nhà đã chất đầy hũ tro cốt. Số lượng hũ tro nhiều hơn tôi tưởng, hơn nữa phần lớn đều rỗng không.

Tôi không biết Viên Trận ăn tro cốt được bao lâu rồi, tự nhiên thấy hơi đồng cảm với gã.

Ồ, có thật này! Bạch Khai hào hứng khiêng một cái rương gỗ lớn hơn ra. Cái rương rất nặng, Bạch Khai phải dùng hết sức lực, may nhờ có Mã Thiện Sơ giúp một tay mới đặt cái rương xuống được.

Đó là một cái rương đựng đồ kiểu cũ, bên ngoài bọc một lớp da, phía trên có hai chiếc vòng lớn, không có khóa, chỉ có một cái chốt cài bằng đồng. Bạch Khai vừa khẩy nhẹ thì chốt cài đã bị đẩy ra, cái rương lập tức hé ra một kẽ hở nhỏ. Một mùi ẩm mốc xộc lên, mọi người vội bịt kín mũi miệng, dùng đèn pin chiếu vào.

Trong rương đựng đầy đồ, đa phần đều được bọc kín thành từng túi, thoạt trông như vật chứng của cảnh sát.

Bạch Khai lấy ra vài món đồ, tất cả là đồ dùng hằng ngày, có vẻ như đều là sản phẩm của thập niên 50-60, bao gồm cốc trà, mắt kính, khăn tay,… Bên dưới những thứ này là một chồng

giấy rất dày, được bao bọc cẩn thận hơn, không chỉ được cất trong túi kín mà còn có thêm một lớp giấy kraft chống ẩm.

Ngoài ra trong rương không còn gì khác, chỉ sót lại một lớp bùn đất khá dày. Có vẻ trọng lượng của cái rương chủ yếu đến từ đống bùn đất ấy, hơn nữa mùi ẩm mốc khó ngửi đều do nó mà ra.

Bạch Khai giơ tay chọc thử, đã không tìm được gì trong bùn đất mà còn khiến y cảm thấy buồn nôn.

Chúng tôi đóng rương lại, quyết định chuyển sự chú ý sang xấp giấy kia. Dưới ánh đèn pin có thể thấy được trang giấy đã ố vàng, có khả năng giấy từng bị thấm nước, nhiều chỗ lồi lõm không bằng phẳng.

Tất cả đều là giấy viết có dòng kẻ đỏ trên nền trắng, trang đầu viết tên một đơn vị: Viện nghiên cứu Khoa học Kiến trúc Trung Quốc.

Chữ viết vô cùng cẩu thả, rồng bay phượng múa. Tôi đọc sơ qua, chỉ là những ghi chép lặt vặt, có thể người viết quá rảnh hoặc tạm thời không tìm thấy nhật ký nên mới viết vào đây.

Bạch Khai lật qua vài tờ nhưng vẫn không thấy bất cứ chữ ký nào, chẳng thể xác định được người viết là ai. Không chỉ tên người viết, giữa những hàng chữ còn chẳng có lấy một cái tên nào khác, dường như người nọ cố tình lảng tránh trong lúc viết mấy thứ này.

Xấp giấy quá dày, một mình Bạch Khai không thể xem hết được. Bốn chúng tôi bèn chia ra từng chồng, mỗi người một phần. Chồng giấy của tôi là chồng cuối cùng, trông còn khá mới. Chữ viết đã ngay ngắn hơn, đọc cũng dễ dàng.

Tôi bèn lật sơ qua, chưa kịp coi thử nội dung nhiều ít thế nào, bên trong chồng giấy bỗng rơi ra một tấm ảnh đen trắng. Trong ảnh chụp một thanh niên mang mắt kính gọng vàng, mái tóc xoăn nhẹ. Phong cách ăn mặc như thập niên 80, áo gile len cộc tay phối với áo sơ mi bên trong.

Người thanh niên mỉm cười đứng từ trên cao nhìn xuống, trong ảnh chụp nhìn khá nhỏ. Ở góc ảnh có thể thấy một cái bóng màu trắng, nhưng vì khoảng cách quá xa nên trông giống như một đám hoa cỏ.

Tôi đưa tấm ảnh cho Tần Nhất Hằng, hắn cầm đèn pin nhìn thật lâu. Sau đó hắn chợt ngẩng đầu nói với tôi, đây là vòng

hoa, anh xem hình dáng của nó đi, hơn nữa không chỉ có một cái.

Tôi nghe hắn nói vậy, bỗng cảm thấy cũng khá giống.

Tôi hỏi, người này bị điên hả? Bên đó đặt vòng hoa chứng tỏ có người chết, sao trông hắn vui vẻ quá vậy? Chẳng lẽ hắn ghét người ta lắm à?

Tần Nhất Hằng lắc đầu, tôi không cảm thấy hắn thật sự vui vẻ. Anh xem, vị trí chụp ảnh và cảm giác mà nó mang đến không giống như được dàn dựng sẵn. Khả năng cao người này đã bị chiếm xác, đang đứng trên cao định nhảy xuống, mọi người không thể làm gì được, có người đã chụp lại bức ảnh này.

Mồ hôi lạnh toát ra trên trán tôi, trong đầu tôi liền nghĩ tới tình cảnh ngay lúc ấy.

Mẹ kiếp, cuối cùng người này đã chết sao?

Tôi nhớ lại trước đây Tần Nhất Hằng từng cho tôi xem ảnh chụp ông chủ Viên Trận của tập đoàn Hoành Đạt, trông cũng hơi giống người trong ảnh, chẳng qua bức ảnh này được chụp ở khoảng cách quá xa nên không thể xác nhận được. Tôi bèn nhét tấm ảnh vào trong túi, tiếp tục lật xem chồng giấy.

Bỗng nhiên Tần Nhất Hằng lên tiếng, không ổn, có thứ gì đó trong tòa nhà này. Mọi người mau mang xấp giấy về xem, Giang Thước! Nhanh lên!

Tôi chưa kịp phản ứng đã bị nhét phân dê vào miệng, không nói gì được nữa, tôi chỉ đành hoảng loạn tống hết giấy tờ vào túi xách của Tần Nhất Hằng.

Bạch Khai và Mã Thiện Sơ cũng nhận lấy phân dê từ tay Tần Nhất Hằng, nhìn sắc mặt của họ có vẻ cũng không mấy dễ chịu.

Tần Nhất Hằng huơ tay ra hiệu cho Bạch Khai và Mã Thiện Sơ bỏ hũ tro cốt lại chỗ cũ và lấy khăn lau khô dấu vết mà chúng tôi lưu lại. Sau đó chúng tôi dựa sát vào tường, tắt đèn pin.

Trái tim trong lồng ngực tôi đập liên hồi, nhìn mặt hắn căng thẳng như lâm đại địch, không rõ trong tòa nhà này có cái quỷ gì.

Tôi khẽ nuốt nước miếng, bỗng kinh hãi phát hiện ra phân dê trong miệng mình có vị khác với trước đó.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 48: Khiêng về

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Tôi biết đương nhiên không phải do Tần Nhất Hằng bỗng dưng đam mê nấu ăn, tìm phương pháp cải thiện mùi vị của phân dê. Chắc chắn đã xảy ra sai lầm gì đó, tôi cảm thấy vô cùng lo lắng.

Tuy nhiên bây giờ cả văn phòng tối thui, tôi có huơ tay cũng chăng ai thèm chú ý. Tôi không dám nhổ phân dê trong miệng ra, đành ừ hử vài tiếng, chưa gì đã bị Bạch Khai ở bên cạnh bịt kín mồm.

Tôi không dám manh động nữa, đột nhiên một cảm giác áp lực bắt đầu xuất hiện trong văn phòng. Cảm giác ấy rất khó diễn tả, như thể có kẻ nào đó đang kề dao lên cổ mình vậy, đã thế còn không biết đối phương là ai.

Bốn chúng tôi đứng im tại chỗ, cố đè nén tiếng hít thở.

Ngoài cửa truyền đến động tĩnh khe khẽ, không rõ âm thanh ấy truyền đến từ bên ngoài hay vốn dĩ ở ngay trong tòa nhà này. Tôi cẩn thận lắng nghe, tiếng động tuân theo quy luật, giống như người ta đang quét rác sàn sạt. Âm thanh từ xa lại gần, càng lúc càng rõ ràng. Lông tóc trên người tôi dựng đứng hết lên, bởi thanh âm này dừng lại trước cửa văn phòng rồi bỗng biến mất.

Bấy giờ Bạch Khai mới thả tôi ra, tôi thở phào một hơi, nãy giờ y bịt mồm tôi thiếu điều muốn ngạt thở, đầu óc vẫn còn hơi choáng váng. Tôi vỗ cánh tay Bạch Khai, viết một dấu chấm hỏi lên vai y. Bạch Khai không có hành động dư thừa nào, chỉ đơn thuần vỗ vai trấn an tôi. Có vẻ ngay cả y cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chúng tôi cứ bất động như vậy khoảng bảy tám phút, bỗng nhiên Tần Nhất Hằng có phản ứng trước nhất. Tuy tôi không nhìn thấy hắn, nhưng vẫn cảm giác được hắn đang bước về phía cánh cửa. Sau đó Bạch Khai cũng đi theo.

Tôi vừa định cất bước, Bạch Khai đã quay đầu lại nói khẽ, hai người ở yên đó.

Tôi nghe thấy tiếng mở cửa, chốc lát sau lại thêm hai tiếng ùng ùng trầm đục. Rồi một chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Trong văn phòng ầm ầm vang lên âm thanh kỳ lạ, giống như có người đang giãy giụa dưới nước.

Tôi thầm nghĩ, lẽ nào hai người bọn họ rủ nhau đi tắm hả? Nhưng dọc đường tôi còn chẳng thấy cái máy lọc nước nào chứ đừng nói đến bồn tắm.

Tôi đỡ tường tiến lại gần chỗ Mã Thiện Sơ, chí ít cảm giác có người bên cạnh vẫn yên tâm hơn.

Ban nãy hiển nhiên Bạch Khai bảo hai chúng tôi chờ, nhưng chờ cái gì thì chẳng ai biết. Tôi và Mã Thiện Sơ đứng sát cạnh nhau hơn mười phút, âm thanh bên ngoài đã biến mất, cả không gian lại chìm vào tĩnh lặng.

Chúng tôi không có cách nào trao đổi với nhau trong bóng tối, thậm chí phân dê trong miệng cũng đã nhỏ hơn hồi nãy, song vẫn chẳng ai dám mở miệng nói chuyện.

Một lúc sau, Mã Thiện Sơ chợt nhổ phân dê ra, nói, sếp Giang, hình như có gì đó không ổn, tôi ra ngoài xem thử.

Tôi cũng vội vàng nhổ theo, hỏi cậu ta thấy không ổn chỗ nào? Có phải phân dê trong miệng cậu ta cũng có mùi vị kỳ lạ đúng không?

Mã Thiện Sơ đã đi ra ngoài, nghe vậy bèn lùi lại thì thầm bên tai tôi, sếp Giang, xem ra họ cố tình bỏ lại hai chúng ta. Thứ chúng ta ngậm chắc chắn không phải là phân dê.

Tôi nghe xong cảm thấy thoải mái hơn chút, dẫu sao vẫn đỡ hơn phải ngậm phân dê trong mấy chục phút vừa rồi.

Tôi bèn đi theo Mã Thiện Sơ, dò dẫm từng bước ra đến cửa. Hai chúng tôi chia nhau nhìn trái nhìn phải một hồi lâu, sau khi xác định không có bất cứ vấn đề gì, Mã Thiện Sơ mới bật đèn pin lên.

Ánh sáng đột nhiên xuất hiện khiến tôi phải nheo mắt lại, trong lúc hoang mang, tôi bỗng thấy có hai người đang nằm dưới đất. Tôi cẩn thận nhìn kỹ lại lần nữa, đấy không phải là Tần Nhất Hằng và Bạch Khai sao?!

Hóa ra tiếng động ầm ầm ban nãy chính là âm thanh hai người họ ngã xuống đất ư?

Tôi hoảng hốt, mẹ kiếp, hai cao thủ lợi hại nhất đã bị tiêu diệt, e rằng hai chúng tôi càng không đọ nổi.

Tôi chỉ xuống sàn nhà hỏi Mã Thiện Sơ, hai người họ trúng kế gì vậy?

Có vẻ không phải, sếp Giang lại đây giúp tôi một chút. Mã Thiện Sơ nâng Bạch Khai dậy, không có ngoại thương nhưng mạch đập rất yếu ớt.

Chúng tôi đỡ Bạch Khai và Tần Nhất Hằng tựa vào ven tường, phát hiện cơ thể của hai người họ mềm oặt như bùn, không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Tôi tát Bạch Khai mấy cái, y chỉ ngả nghiêng đầu, chẳng có dấu hiệu sẽ tỉnh lại.

Tôi hỏi, bọn họ không chết chứ?

Mã Thiện Sơ huơ đèn pin, không đâu, chúng ta khiêng họ về đi, nơi này không an toàn lắm.

Tôi cõng Tần Nhất Hằng rồi cùng Mã Thiện Sơ vào thang máy. Khác với lúc nghênh ngang đến đây, lần này chúng tôi chỉ đành lén lút tránh khỏi phòng trực của bảo vệ. Đêm hôm khuya khoắt khiêng hai người đang bất tỉnh, nhìn kiểu gì cũng trông rất khả nghi. May mà quá trình quay về khách sạn khá suôn sẻ, không xảy ra chuyện gì.

Chúng tôi đặt Bạch Khai và Tần Nhất Hằng lên hai chiếc giường, sau đó ngồi xuống bắt đầu nghĩ cách.

Mã Thiện Sơ kiểm tra sơ qua hai người họ, phát hiện cả hai không chỉ đơn giản là lâm vào hôn mê, mà giống như bị người ta câu mất hồn phách, mơ hồ vô định.

Tôi lo lắng hỏi, có phải chúng ta lỡ tay kích hoạt cơ chế gì đó trong văn phòng hay không? Cơ chế trong huyền học không nhắm vào cơ thể mà thường tác động vào hồn phách. Hai người họ ra ngoài cửa nên mới dính bẫy.

Mã Thiện Sơ lập tức xua tay, không đúng, chắc chắn đây là chuyện nằm trong kế hoạch của Tần Nhất Hằng, nếu không hắn sẽ không cho chúng ta ngậm phân dê giả. Tôi đã kiểm tra Bạch Khai và Tần Nhất Hằng rồi, trong miệng họ đều là phân dê thật.

Tôi nhìn gương mặt của Tần Nhất Hằng, điều này nằm trong kế hoạch của hắn ư? Rốt cuộc kế hoạch của hắn là gì? Không thể đánh tiếng trước được à?

Tôi hỏi tiếp, tóm lại hai người họ bị sao vậy?

Mã Thiện Sơ loay hoay với túi xách của Tần Nhất Hằng, đáp, sếp Giang, tôi nghĩ bọn họ đã bị người lái đò đưa đi rồi. Chúng ta không ngậm phân dê nên dương khí không bị chặn, vì vậy mới ở lại được. Anh còn nhớ chúng ta đã từng nghe thấy tiếng nước trong văn phòng hay không, chỉ sợ đó chính là động tĩnh do người lái đò gây ra.

Tôi kêu lên, mẹ kiếp, chẳng phải người lái đò đều ở bên Âm Hà hay sao? Hóa ra bây giờ đã được nâng cấp lên rồi hả? Có cả thuyền đò đi trên bộ được nữa? Vậy rốt cuộc nơi nào được coi là Âm Hà? Cả cái tòa nhà hay là văn phòng đó? Chắc không phải còn có thể gọi điện thoại phục vụ tận cửa đấy chứ?

Sếp Giang, anh bình tĩnh lại đi. Anh nhớ cái rương chứa đầy bùn không? Mã Thiện Sơ giơ túi xách của Tần Nhất Hằng lên, chính là mùi vị này, tôi cảm thấy nếu bùn đó được bảo quản cẩn thận như vậy thì ắt hẳn không phải vật tầm thường, có lẽ là bùn của Âm Hà. Người lái đò đã tìm tới đây nhờ thứ bùn đó.

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, thảo nào Tần Nhất Hằng chưa cho tôi ngậm phân dê giả ngay từ đầu, thì ra hắn mới nảy ra kế hoạch sau khi nhìn thấy đống bùn ấy. Tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng, mục đích của hai người họ khi lên thuyền của người lái đò là gì? Chẳng lẽ bọn họ chán sống rồi, vội đi đầu thai chuyển thế hả? Tôi không biết suy nghĩ hiện tại của Tần Nhất Hằng, nhưng Bạch Khai thì chắc vẫn chưa sống đủ đâu.

Mã Thiện Sơ rót cho tôi một ly nước, sếp Giang à, anh đừng quá lo lắng, tôi sẽ canh chừng ở đây, anh đi ngủ đi, có chuyện gì tôi sẽ kêu anh.

Tôi lắc đầu, bây giờ ngủ không được, chi bằng tôi cũng ngồi đây trông chừng, ít nhất cũng không bỏ lỡ chuyện gì.

Thế là tôi và Mã Thiện Sơ cùng ngồi xuống hai bên. Một đêm nhanh chóng trôi qua, rạng sáng tôi mơ màng ngủ gật, đương nhiên giấc ngủ không sâu lắm. Lần thứ hai mở mắt ra đã là gần giữa trưa.

Hai người họ vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, cách một thời gian ngắn tôi sẽ kiểm tra mạch đập của họ, tuy yếu ớt nhưng vẫn còn đó.

Đến chiều, tôi bèn bắt tay vào sửa sang lại đống giấy tờ mang về nhằm giết thời gian. Nội dung của nó rất nhiều, song tin tức có giá trị lại khá ít.

Phần đầu đơn thuần viết về công việc, người viết là dân kiến trúc, dường như rất chăm chỉ và ham học, đã tham quan nhiều kiến trúc cổ nổi tiếng ở Trung Quốc và kiến trúc phương Tây do người nước ngoài để lại. Mỗi một công trình kiến trúc đều được người nọ phân tích và liên kết tỉ mỉ. Mặc dù tôi không hiểu về kiến trúc, nhưng có vẻ người nọ có trí tưởng tượng rất phong phú, phong cách viết cũng khá hài hước và thú vị.

Tuy nhiên nội dung càng về sau càng ít liên quan đến công việc, thay vào đó là những chuyện lặt vặt thường ngày, giống như nhật ký của một người. Tôi cảm thấy rõ ràng thái độ của người nọ đối với nhiều thứ, thậm chí với cả chính bản thân hắn cũng đã có sự thay đổi. Quan trọng hơn nữa, người nọ liên tục đề cập rằng hắn nảy sinh nghi ngờ đối với một chuyện, nhưng lại không hề nói cụ thể đó là chuyện gì.

Lòng hiếu kỳ của tôi bị khơi dậy, tôi bèn lật qua những trang sau, cuối cùng vẫn không tìm được đáp án. Tuy nhiên qua những hàng chữ, tôi đoán rằng chuyện mà người nọ nghi ngờ chắc hẳn có liên quan đến công việc của hắn, nói thẳng ra là có liên quan đến kiến trúc.

Tôi nhủ thầm, lẽ nào người này cũng đã phát hiện sự tồn tại của những viên gạch đó sao? Vậy nên hắn mới nghi ngờ về mối liên hệ kỳ lạ giữa các căn nhà? Hay là còn điều gì khác?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 49: Theo dõi

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Xem mãi cũng khiến tôi hoa mắt chóng mặt, không còn khả năng phân tích nữa, vì thế tôi đành từ bỏ.

Tối đến, Mã Thiện Sơ miễn cưỡng đút đồ ăn cho Tần Nhất Hằng và Bạch Khai, đương nhiên ăn vào thì ít mà vãi ra thì nhiều.

Tôi nhìn hai người vốn dĩ đang bừng bừng sức sống bỗng nhiên biến thành người thực vật, trong lòng càng thêm lo lắng. Nếu tình hình vẫn không có biến chuyển, chúng tôi chỉ có thể để họ nhập viện truyền dịch nhằm kéo dài sự sống.

Mặc dù chúng tôi đang ở khách sạn nhưng cứ có cảm giác bồn chồn thấp thỏm, bèn đi đi lại lại quanh phòng.

Gần về khuya, Mã Thiện Sơ đột nhiên thông báo cho tôi hình như Tần Nhất Hằng sắp tỉnh lại. Tôi vội vàng chạy tới trước giường, thấy hắn cau mày như đang gặp ác mộng, thi thoảng cả người hắn còn khẽ run rẩy. Tôi sờ lên trán hắn, không nóng.

Sắc mặt Tần Nhất Hằng thay đổi xoành xoạch, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không chịu mở mắt. Tôi hỏi Mã Thiện Sơ, bây giờ có thể đánh thức hắn được không?

Mã Thiện Sơ lắc đầu, sếp Giang à, với tình hình này thì phải chờ họ tự tỉnh dậy thôi, một khi chúng ta hành động thiếu suy nghĩ khiến hồn phách trở lại thân thể không đầy đủ thì mất nhiều hơn được.

Tôi nghe vậy bèn không dám làm bừa nữa, chỉ khẽ khàng nhẩm tên Tần Nhất Hằng.

Ngược lại, bên phía Bạch Khai lại không hề có phản ứng gì. Đôi khi tôi phải đi kiểm tra hô hấp của Bạch Khai để xác nhận rằng y vẫn còn sống.

Sốt ruột đợi được một thời gian, Tần Nhất Hằng bỗng nhiên bật khóc. Trông hắn vô cùng bi thương, miệng há to nhưng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Tôi và Mã Thiện Sơ bốn mắt nhìn nhau, liên tục cầm khăn giấy lau nước mắt nước mũi cho Tần Nhất Hằng. Lau xong, cuối cùng cũng thấy Tần Nhất Hằng tỉnh lại, một lát sau hắn đã có thể gượng dậy.

Tôi thở phào, rót cho Tần Nhất Hằng miếng nước. Đợi đến khi hắn đã hoàn toàn tỉnh táo lại, tôi mới hỏi hắn, hai người đi cùng với người lái đò hả?

Ánh mắt của Tần Nhất Hằng vẫn đầy vẻ mơ màng, quay đầu nhìn Bạch Khai rồi nói, mau… mau gọi hồn cho Bạch Khai.

Tôi kinh ngạc, tuy tôi đã từng nghe về gọi hồn, nhưng thú thật tôi không hề biết sinh thần bát tự của Bạch Khai! Mã Thiện Sơ cũng tỏ ra hết sức căng thẳng, vội xốc chăn trên người Bạch Khai lên rồi hỏi, hướng nào?

Hướng Bắc. Tần Nhất Hằng yếu ớt trả lời, nhanh lên, không thì chẳng kịp nữa.

Mã Thiện Sơ lập tức quỳ xuống, quay về hướng Bắc rồi liên tục dập đầu, miệng gào to tên Bạch Khai mấy lần.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng người xảy ra chuyện sẽ là Bạch Khai, nhất thời đơ ra một chỗ, đến tận khi Tần Nhất Hằng đứng dậy đè vai tôi, tôi mới quỳ xuống hét theo.

Ba người trông như đang bái tế, không ngừng gào tên của Bạch Khai hết lần này đến lần khác. May mà tôi thuê một gian phòng suite (*), không thì e rằng phòng bên cạnh đã gọi bảo vệ rồi.

(*) Phòng suite (套房): theo như tìm hiểu thì phòng suite cao cấp hơn phòng bình thường, gồm có nhiều phòng gộp lại.

Gào hồi lâu, tôi cảm thấy mọi người đã bắt đầu khàn giọng, nhưng Bạch Khai vẫn không có phản ứng. Tôi đẩy Tần Nhất Hằng, hỏi, Bạch Khai có thể sống lại không?

Tần Nhất Hằng cứ ngây ra đó, tiếp tục kêu tên Bạch Khai một cách máy móc. Bỗng nhiên hắn giống như sực tỉnh thò tay lấy vài cái còi từ trong túi áo gió của Mã Thiện Sơ, sau đó ném cho tôi một cái rồi bắt đầu thổi.

Âm thanh trong phòng càng thêm thảm thiết, đừng nói là phòng suite, có là phòng tổng thống thì cũng không giấu nổi.

Tôi đã chẳng thể nghe thấy bất cứ tiếng động nào nữa, hai tai ù đi. Nước mắt của tôi chợt chảy xuống, song tôi không rảnh tay lau mà chỉ đành cố sức thổi còi.

Đệch mợ! Các anh định tổ chức hòa nhạc ở đây hả? Giọng nói của Bạch Khai đột ngột vang lên, khán giả ngồi sau có muốn cùng tôi tẩn cho ba người họ một trận không nào?!

Tôi vừa ngẩng đầu, Bạch Khai đã xắn tay áo phi xuống giường. Tôi chưa kịp làm gì, bả vai đã bị y đấm một cú. Nói thật, đây là lần đầu tiên trong đời tôi bị đánh mà vẫn thấy vui vẻ như vậy.

Tôi chửi Bạch Khai, anh giả chết phải không?

Bạch Khai xua tay, sau đó nhào lên bàn gặm nốt nửa con gà quay tôi đang ăn dở. Lấp bụng xong, y mới quay lại nói, Tiểu Khuyết, hôm nay anh hai cảm thấy rất ấm lòng, đúng là không uổng công thương em. Nhưng mà giờ không rảnh mở tiệc ăn mừng, Tần Nhất Hằng, xong chưa?

Bấy giờ tôi mới để ý thấy Tần Nhất Hằng đã chuẩn bị xong hành trang, hắn ném cho Bạch Khai một cái áo khoác rồi mở cửa bước ra ngoài.

Tôi lập tức tiến tới giữ chặt Bạch Khai, các anh muốn đi đâu?

Bạch Khai nháy mắt ra hiệu với Mã Thiện Sơ rồi nói, Tiểu Khuyết trông cậy vào cậu đấy, cậu giữ người, còn đùi gà tôi mang đi nhé!

Đột nhiên y hất mạnh tay tôi ra, sau đó cũng đi mất. Mã Thiện Sơ vội vàng đứng chắn trước cửa, tôi có thể nghe thấy tiếng bước chân của Bạch Khai càng lúc càng xa dần, nhưng tôi biết chắc, lần này mình chẳng thể đuổi theo được.

Tôi ngồi lên sô pha, bắt đầu phân tích lại mọi chuyện. Chắc hẳn lúc bọn họ đi cùng với người lái đò đã phát hiện ra manh mối quan trọng, vì thế bây giờ mới phải vội vã lên đường. Hơn nữa lần này lại kiên quyết không cho tôi tham gia, vậy có thể là chuyện gì chứ?

Tôi nhớ đến khoảnh khắc Tần Nhất Hằng bật khóc thảm thiết trong lúc đang hôn mê, chẳng lẽ hắn gặp lại vị cố nhân nào? Người đó đã cho bọn họ manh mối sao? Người lái đò phải qua Âm Hà, nếu nhìn thấy ai ở cái nơi như thế thì cũng chẳng phải chuyện gì quá kinh ngạc. Nghĩ vậy thì đúng là khó mà phân tích được.

Mã Thiện Sơ thấy tôi cứ ngồi trầm tư suy nghĩ, bèn xin lỗi và trấn an tôi vài câu. Tôi biết chuyện này chẳng thể trách cậu ta được, chỉ xua tay bảo không sao cả.

Vốn dĩ tôi tỏ ra bình tĩnh như vậy không phải vì tôi đã chấp nhận tình hình này, mà vì tôi biết sự tình chắc chắn còn có cơ hội biến chuyển.

Trong lúc hai người họ lâm vào hôn mê, không biết vì sao, dường như có ai đó đang nhắc nhở tôi, tôi đã bỏ điện thoại di động của mình vào túi nhỏ phía trong ba lô của Tần Nhất Hằng. Nếu hắn không cố tình lục túi, có lẽ trong thời gian ngắn sẽ không phát hiện ra.

Làm cái nghề thường xuyên phải ra vào nhà ma, tôi vẫn hay lo lắng cho sự an toàn của chính mình, sợ rằng một đi không trở về, cuối cùng đến người nhà cũng chẳng tìm thấy thi thể tôi. Vậy nên tôi đã cài đặt một phần mềm định vị trong điện thoại mình, đương nhiên đây cũng là cách để phòng trộm, dù sao điện thoại tôi có chứa khá nhiều thông tin quan trọng.

Tôi chỉ cần mua một cái điện thoại khác, sau đó điều chỉnh một chút là có thể lần ra được hướng đi của bọn họ. Đương nhiên tôi phải thực hiện càng nhanh càng tốt, bởi điện thoại cũng sắp hết pin rồi.

Tôi ngồi trong phòng nửa tiếng, Mã Thiện Sơ đoán rằng Tần Nhất Hằng đã đi xa nên không có ý định cản tôi ra ngoài.

Lúc này trời còn chưa sáng, tôi đành chạy đến quán bar gần đó mua một chiếc điện thoại với giá cao từ tay một người xa lạ.

Quả nhiên, tôi phát hiện điện thoại của mình đang ở gần sân bay. Không kịp nghĩ nhiều, tôi cũng vội vàng đi thẳng đến sân bay. Dọc đường tôi không thể không cẩn thận, sợ mất dấu hai người họ, lại càng sợ bị họ phát hiện.

May mà Bạch Khai có vẻ quá tự tin, y nghênh ngang tới lui quanh phòng chờ. Tôi lặng lẽ quan sát, thấy Tần Nhất Hằng cũng đang ngồi ở ghế bên cạnh. Hình như hai người họ vẫn chưa quyết định được lộ trình, thi thoảng sẽ bàn bạc với nhau.

Tôi đoán nơi họ đến hẳn phải rất xa xôi, số chuyến bay không nhiều, vì vậy trong thời gian ngắn vẫn chưa đi được.

Việc làm ăn mấy năm nay của tôi không tệ, tôi bèn bỏ tiền ra nhờ một nhân viên ở sân bay giúp tôi theo dõi lộ trình bay của hai người họ, còn mình tìm một chỗ thật kín đáo để ẩn nấp.

Qua vài giờ, nhân viên sân bay nói cho tôi biết hai người họ sẽ bay đến Cáp Nhĩ Tân. Có vẻ đích đến là Mạc Hà, bởi Bạch Khai đã từng tìm hiểu cách bắt chuyến bay nhanh nhất đến Mạc Hà.

Trái tim trong lồng ngực tôi bất giác đập nhanh hơn, Mạc Hà chính là nơi ban đầu chúng tôi cho rằng có Âm Hà. Lần này bọn họ đã biết được vị trí cụ thể của Âm Hà rồi sao?

Tôi lặng lẽ mua vé chuyến bay đến Cáp Nhĩ Tân sau bọn họ, đối chiếu với lịch trình bay, có vẻ chúng tôi sẽ ngồi chung trên chiếc máy bay đến Mạc Hà.

Kế hoạch diễn ra rất thuận lợi, đến Cáp Nhĩ Tân thì trời đã sáng. Tôi mua một bộ quần áo ở sân bay để cải trang, sau đó lên máy bay chờ trước. Quả nhiên Tần Nhất Hằng và Bạch Khai ngồi trước tôi mấy hàng.

Hai người họ không nói chuyện với nhau, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc. Tôi nghĩ đã mất công bám theo tới đây, dù có thế nào thì cũng không thể bị bỏ lại nữa, bèn mệt mỏi đánh một giấc.

Đến khi mở mắt ra, máy bay đã hạ cánh. Tôi nhìn bầu trời Mạc Hà bên ngoài cửa sổ, tự hỏi lần này mình sẽ gặp phải chuyện gì? Mặc kệ thế nào cũng nên có một cái kết thôi.

Lúc xuống máy bay, tôi cố tình nán lại chốc lát, chờ cho hai người họ ra ngoài hết mới đứng dậy. Vừa bước đến cửa, phía sau có người vỗ vai tôi.

Tôi quay lại nhìn, trái tim hẫng một nhịp. Người nọ đội một chiếc mũ lưỡi trai, vành mũ kéo thấp, lúc người nọ nhìn tôi phải ngẩng đầu lên.

Tôi thoáng nhìn đã nhận ra ngay, người này là Vạn Cẩm Vinh.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 50: Tiếp tục theo dõi

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Bám sát tôi, tôi biết họ đi đâu. Vạn Cẩm Vinh kéo lại cổ áo, khẽ nói, đáng lẽ anh không nên đi theo.

Tôi theo sau Vạn Cẩm Vinh, hắn ngụy trang giỏi hơn tôi nhiều, không chỉ đội mũ mà còn mang một chiếc khăn quàng cổ che khuất hơn nửa khuôn mặt.

Tôi âm thầm chú ý hướng đi của Bạch Khai và Tần Nhất Hằng, hai người đi rất nhanh, vừa quẹo một cái đã mất tăm.

Vạn Cẩm Vinh không vội đuổi theo, tôi thấy thế cũng không sốt ruột làm gì. Bất luận mục đích của Vạn Cẩm Vinh thế nào, trông hắn tự tin như vậy, chắc hẳn đã biết được phương hướng của Tần Nhất Hằng và Bạch Khai rồi.

Rời khỏi sân bay, một chiếc xe đã chờ sẵn bên đường. Tôi từng ngồi xe Vạn Cẩm Vinh vài lần, mỗi lần lại là một tài xế khác nhau, khiến tôi càng cảm thấy người này quả là thần thông quảng đại.

Ban đầu chúng tôi đuổi theo chiếc taxi chở Tần Nhất Hằng và Bạch Khai, đi được khoảng 10km thì chúng tôi bắt đầu đổi hướng. Làm vậy cũng vì chúng tôi sợ bị bọn họ nghi ngờ.

Tôi muốn bắt chuyện với Vạn Cẩm Vinh, nghĩ mãi cuối cùng vẫn không lên tiếng. Hiện tại tôi thật sự không có tâm trạng nói chuyện, bèn ngẩng nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài cửa xe.

Tốc độ xe luôn ổn định, khi hoàng hôn buông xuống, chiếc xe dừng lại trước một khu chung cư cũ.

Vạn Cẩm Vinh búng tay một cái, ý bảo tôi đi theo. Lúc lên cầu thang tôi không ngừng suy nghĩ, lẽ ra người như Vạn Cẩm Vinh sẽ không thiếu tiền mới phải, vì sao hắn cứ thích sống ở những nơi như thế này?

Vạn Cẩm Vinh đẩy cửa bước vào một căn hộ ở tầng ba, bấy giờ hắn mới lộ mặt. Hắn hỏi tôi, anh thật sự muốn đi sao?

Tôi đáp lại một tiếng, tầm mắt lại bị thu hút bởi cách bài trí trong nhà. Thuật ngữ trong nghề chúng tôi gọi căn nhà này là "lão đàn kim", nghĩa là những căn nhà được mua lại nhưng không thể bán đi ngay trong thời gian ngắn, chỉ có thể chờ đến khi nó bị phá dỡ để xây nhà mới thì mới nhận được tiền bồi thường. Đồ đạc trong nhà cũ kỹ tả tơi, kể cả cái bàn hay cái ghế cũng thiếu tay mất chân. Nhìn chung nơi này không giống như nơi ở của người bình thường mà giống chỗ dừng chân tạm thời của những kẻ vô gia cư hơn.

Bức tường trong nhà vốn có màu trắng nhưng đã bị khói hun thành vàng khè như nước tiểu. Ngoài ra, trên một mặt tường khác còn bị người ta dán giấy lộn xộn, chẳng rõ đây là giấy dán tường hay là nghệ thuật gì đó.

Tôi bước tới nhìn, có vẻ niên đại của mớ giấy này đã rất lâu rồi, trên đó chi chít chữ viết. Tôi quan sát kỹ hơn, tự nhủ những chữ này trông khá quen mắt, giống với chữ viết trên xấp giấy mà chúng tôi đem về kia.

Tôi bèn cẩn thận xác nhận lại, càng nhìn càng thấy giống hệt. Hơn nữa nội dung của nó vô cùng kỳ quặc, hình như đây là một bản du ký, nơi được nhắc đến rất bí ẩn, tất cả những gì mắt thấy tai nghe đều được ghi chép lại. Giữa những câu chữ không hề mang theo sự thích thú vui vẻ, mà ngược lại khiến người ta cảm thấy cực kỳ nặng nề.

Dựa trên trực giác chủ quan của tôi, tôi nghĩ khả năng cao người viết đang ở trong ngục giam, trước đây càng hạnh phúc sung sướng thế nào, bây giờ nhớ lại càng giống như một ảo ảnh đẹp đẽ.

Vạn Cẩm Vinh gọi tôi một tiếng, sau đó đưa cho tôi một cái thắt lưng màu đỏ.

Thay vì nói là thắt lưng, chẳng qua nó chỉ là một sợi dây thừng đỏ bản rộng. Thứ này cũng thường thấy, nhiều người hay mang nó trong năm tuổi để phòng Thái Tuế (*). Tuy nhiên đa số mọi người không biết rằng không phải ai cũng thích hợp mặc đồ đỏ trong năm tuổi, có người mặc sẽ rước họa sát thân. Cụ thể chuyện này tôi cũng không rõ lắm, chẳng qua từng vô tình nghe Tần Nhất Hằng nói thôi.

(*) Thái Tuế: là chòm sao trong văn hóa tín ngưỡng dân gian, còn gọi là Thái Tuế Tinh Quân hay Tuế Quân. Ngày sinh của

con người nói chung nếu tương ứng với giá trị của năm Thái Tuế thì trong dân gian gọi là phạm, hay còn gọi là Thái Tuế. Vì vậy, dù là kiểu gì thì năm nay nhất định trăm điều không thuận, sự nghiệp gặp nhiều khó khăn, bệnh tật nhiều nên phải cúng Thái Tử Tinh Quân để độ trì bình an.

Tôi phải đeo thứ này sao? Tôi vỗ cái thắt lưng Hermes của mình rồi hỏi, anh muốn đổi với tôi à?

Vạn Cẩm Vinh đáp, muốn đến nơi đó buộc phải đeo cái này, anh chọn đi.

Dứt lời, hắn liền thuần thục kéo thắt lưng mình ra rồi xuyên dây thừng đỏ vào quần. Tôi thấy vậy bèn làm theo, tự nhiên cảm thấy khá khó chịu. Tiếp theo tôi lại hỏi, sau đó thì sao? Chúng ta sẽ đi đâu?

Còn cái này nữa. Vạn Cẩm Vinh lại đưa cho tôi một sợi tơ hồng mỏng hơn, buộc vào đai lưng đi.

Tôi càng thêm khó hiểu, sợi tơ hồng khá dài, sau khi cột vào trông như đang kéo theo một cái đuôi. Vạn Cẩm Vinh đứng bên cạnh nhìn chằm chằm quá trình tôi đeo vào, cuối cùng mới hài lòng gật đầu.

Kế đó hắn xách một cái ba lô to tướng từ dưới đất lên bảo tôi vác, còn hắn quay người đi xuống lầu. Tôi không biết trong ba lô đựng thứ gì, tóm lại cực kỳ nặng. Đã nhờ người ta giúp, tôi cũng chỉ đành chấp nhận nghe sai bảo.

Chiếc xe vẫn đang đỗ dưới tầng nhưng không thấy tài xế nữa. Vạn Cẩm Vinh tự mình lái xe, chúng tôi lại tiếp tục lên đường.

Dọc đường tôi vẫn luôn chú ý xem thử mình đang đi đâu, nhưng khung cảnh bên ngoài càng ngày càng vắng vẻ. Cảnh vật xung quanh dần không thay đổi nhiều, tôi nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, ai ngờ lại ngủ quên mất.

Đến khi Vạn Cẩm Vinh đánh thức tôi dậy, bầu trời ngoài kia đã tối đen như mực. Tôi liếc nhìn đồng hồ, vậy mà tôi đã ngủ sáu tiếng rồi, bù lại cả người đã hoàn toàn khôi phục tinh thần.

Chúng tôi xuống xe, bốn phía là đất hoang cả. Không cây cối, không kiến trúc, chỉ là một vùng hiu quạnh.

Vạn Cẩm Vinh đi trước dẫn đường, bước chân giẫm lên tuyết đọng vang tiếng sột soạt. Tôi nghe mà ngỡ như có người đang cười khẽ, bèn thả nhẹ bước chân mình.

Nửa tiếng sau, tuy chân chưa mỏi nhưng bả vai tôi lại bị ba lô đè lên rất đau. May mà lúc này Vạn Cẩm Vinh chợt dừng lại, lấy ra vài món đồ từ trong ba lô sau lưng tôi.

Đó là những món đồ khá phổ biến, bao gồm một chậu than, tiền giấy vàng mã, ngoài ra còn có cả một thanh gỗ dài nửa mét. Tôi đoán đây là gỗ cây liễu, bởi nó toát ra mùi nhựa liễu rất nồng, cũng chẳng biết có đúng không.

Vạn Cẩm Vinh dùng thanh gỗ đốt giấy tiền vàng mã, ánh lửa hắt lên gương mặt của hai chúng tôi. Đáng lẽ phải cảm thấy ấm áp mới đúng, nhưng tôi lại chỉ thấy u ám hơn.

Khi ngọn lửa lụi tàn dần, Vạn Cẩm Vinh đưa cho tôi một ấm nước quân đội, bảo tôi uống miếng nước đi.

Tôi vừa mới húp một miếng đã vội phun ra ngay. Không biết trong nước bỏ thêm thứ gì mà có mùi vị cực nồng, khiến tôi phải ho khan một trận. Tôi bị sặc nước miếng, thành ra lỡ uống phải khá nhiều, tôi ghê tởm đến nỗi thiếu điều muốn ọe ra hết.

Mẹ kiếp, anh hạ độc tôi hả? Tôi vừa ngẩng đầu đã thấy Vạn Cẩm Vinh cầm chậu than thổi về phía tôi. Tro giấy trong chậu than bay khắp mặt, tôi còn chẳng thể mở miệng được chứ đừng nói là mở mắt!

Tôi buột miệng kêu lên rồi vội phất tay, bỗng nghe Vạn Cẩm Vinh nói, đừng sợ, không sao đâu. Bây giờ anh hãy mở mắt ra nhìn xem.

Đợi khi tôi từ từ mở mắt ra, ở phía xa xa nơi vùng đất hoang vu này đột ngột xuất hiện thêm một kiến trúc giống như tòa thành cổ kính, không rõ màu sắc.

Kiến trúc này ở đâu ra vậy? Tôi dụi mắt hỏi.

Đừng nghĩ nhiều, nếu anh muốn đến thì đi với tôi. Vạn Cẩm Vinh đặt chậu than xuống đất, sau đó đi về phía tòa thành kia.

Khoảng cách càng lúc càng gần, tòa thành cũng trở nên rõ ràng hơn. Nó không quá cao, cùng lắm chỉ khoảng ba tầng lầu. Chiều rộng áng chừng hai ba mươi mét. Cả kiến trúc được xây nên từ gạch xám ngói xám, không hề có bất cứ màu sắc sáng sủa nào, thoạt trông âm trầm tử khí.

Hai chúng tôi đứng dưới tòa thành, tôi giơ tay sờ lên bức tường, có thể vì tay đã lạnh cứng nên cảm giác như đang sờ lên băng.

Vạn Cẩm Vinh tóm lấy tôi, đừng nán lại.

Tôi đành đè nén lòng hiếu kỳ, tiếp tục đi theo Vạn Cẩm Vinh qua cổng thành. Quang cảnh trước mắt bỗng nhiên rộng rãi và thoáng đãng hơn hẳn.

Phía bên kia cổng thành xuất hiện một rừng cây rậm rạp. Loại rừng kiểu này rất dễ bắt gặp ở vùng Đông Bắc, đặc biệt là khu vực Đại Tiểu Hưng An Lĩnh (*), điểm khác biệt duy nhất là trên ngọn cây không hề có tuyết đọng. Nếu hiện tại là ban ngày, có lẽ nơi đây sẽ nhuộm sắc xanh mơn mởn.

(*) Đại Tiểu Hưng An Lĩnh (大小兴安岭): Tên gọi của hai dãy núi Đại Hưng An Lĩnh và Tiểu Hưng An Lĩnh nằm ở vùng Đông Bắc của Trung Quốc.

Đi khoảng mấy trăm mét, chúng tôi bắt đầu tiến vào rừng cây. Không chỉ trên ngọn cây, ngay cả dưới mặt đất cũng chẳng có tuyết đọng. Lớp đất dưới chân rất mềm, không giống như bị đóng băng.

Vạn Cẩm Vinh đi đầu, thi thoảng hắn sẽ dừng lại quan sát thân cây. Bấy giờ tôi mới để ý trên một số thân cây được khắc hoa văn hoặc ký hiệu kỳ quái, chắc hẳn nó dùng để chỉ đường.

Đi thêm vài cây số nữa, tôi dần cảm thấy cơ thể rã rời, cổ họng khô khốc, nhưng nhớ đến thứ nước uống kỳ quặc mà Vạn Cẩm Vinh từng đưa cho mình, tôi bèn nuốt nước miếng nhẫn nhịn.

Đến rồi. Vạn Cẩm Vinh lại ngừng bước, chỉ vào một thân cây có khắc ký hiệu rồi nói.

Tôi vừa thấy ký hiệu kia đã lập tức hiểu ngay nguồn gốc của hình xăm lạ lùng phía trên chân mày hắn, bởi hoa văn trên cây giống hệt hình xăm đó, trông như móng vuốt cong cong của chim ưng, nếu không thì là răng nanh của sói hoặc hổ.

Tôi hỏi, chúng ta đang ở đâu? Ký hiệu này là do anh để lại sao?

Không phải. Vạn Cẩm Vinh giơ tay chỉ về phía trước, nói, nơi đó chính là Vạn Giang, điểm cuối của tất cả mạch nước trong truyền thuyết. Hẳn anh cũng biết rõ nó còn có một cái tên khác, Âm Hà.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 51: Cầu thang

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Tôi phóng mắt dõi ra xa, tầm nhìn bị che khuất bởi bạt ngàn thân cây, không thấy được gì cả. Tôi bắt đầu cảm thấy hơi e sợ, Âm Hà là thứ chỉ có trong truyền thuyết, nào ngờ bây giờ chúng tôi lại tìm thấy nó rồi. Chẳng biết nếu sau này tôi kể cho người khác nghe, liệu có ai sẽ tin lời tôi nói hay không?

Đi theo tôi. Vạn Cẩm Vinh không quay đầu lại mà tiến về phía trước.

Đi thêm khoảng năm mươi mấy mét nữa, cuối cùng chúng tôi cũng ra khỏi rừng cây, khung cảnh trước mặt liền trở nên thoáng đãng hơn. Chúng tôi đang đứng trên một bờ kè cao chừng hai mét, phía trước là vùng nước mênh mông vô bờ, mặt nước tĩnh lặng như gương, không gợn chút sóng, thậm chí còn chẳng thể biết được nó có đang trôi hay không.

Trái tim tôi vọt lên tận cuống họng, cảm xúc chấn động này không liên quan tới Âm Hà.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một vùng nước nào rộng lớn đến thế, nói ra hơi mất mặt, nhưng tôi thậm chí còn xúc động muốn quỳ xuống nữa.

Dòng nước toát ra một vẻ uy nghiêm và áp bức, khác hoàn toàn với biển cả.

Ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời phía trên không một gợn mây, cũng mênh mông vời vợi như thế.

Tôi không cách nào xác định được con sông này dài rộng ra sao, suy nghĩ duy nhất sót lại trong đầu là e rằng cả đời tôi không bao giờ muốn nhìn thấy con sông này nữa.

Một lúc lâu sau tôi mới hỏi được một câu, đây là Âm Hà ư?

Vạn Cẩm Vinh mỉm cười gật đầu, lần đầu tiên tôi thấy nó cũng giống như anh thôi, đừng để bụng quá. Con người đã định sẵn

là vô cùng nhỏ bé.

Vạn Cẩm Vinh cúi người xuống chỉ vào bờ bên kia dòng sông rồi nói, bên kia chính là nơi chúng ta phải đến, hôm nay không đi thì sớm muộn gì cũng phải đi thôi.

Tôi nhìn theo hướng tay hắn chỉ, ngoài nước cũng chỉ toàn là nước.

Bấy giờ trời đã tối nhưng tầm nhìn vẫn cực kỳ tốt. Quái lạ thay, trên trời không trăng không sao, khiến tôi thầm hoài nghi dòng sông ấy có thể tự động phát sáng, chẳng qua ánh sáng kia rất đặc biệt nên không dễ nhận ra thôi.

Tôi hít sâu một hơi, không hề có hương vị đặc trưng của nước quanh quẩn trong không khí.

Tôi hỏi, bây giờ chúng ta phải qua sông à? Anh muốn tìm người lái đò sao?

Không, chúng ta chỉ có thể đi dọc theo bờ sông thôi. Nhớ kỹ, phải cách xa con sông ra, lỡ mà ngã xuống thì chẳng ai cứu được đâu.

Vạn Cẩm Vinh dùng chân dò dẫm trên mặt đất, thấy lớp đất khá rắn chắc mới bắt đầu đi về một hướng. Tôi theo sau lại càng thêm cẩn thận, bỗng nhiên nhớ tới một câu người ta hay nói, thường đi bên bờ sông sao tránh khỏi ướt giày (*). Bây giờ nhớ lại còn thấy đáng sợ hơn cả con sông chết tiệt này nữa.

(*) Thường đi bên bờ sông sao tránh khỏi ướt giày (常在河边站哪有不湿鞋): ý nói người dễ bị ảnh hưởng bởi thói quen, hay thói hư tật xấu của hoàn cảnh. Câu này cũng tương tự câu "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng."

Cứ đi như thế, chẳng để ý thời gian nữa, thi thoảng tôi sẽ dừng lại quan sát xung quanh, dù sao dọc bờ sông chỉ có một con đường, không sợ bị mất dấu.

Nhìn mãi mà không thấy có gì đặc biệt, nhưng tôi phát hiện ra không chỉ mỗi con sông trước mặt rộng đến vô bờ mà cả rừng cây đằng kia cũng chẳng thấy điểm cuối. Nếu vậy thì có thể giải thích được vì sao trong khu rừng lại xuất hiện ký hiệu, bởi nếu lạc đường trong một cánh rừng to lớn như vậy thì gần như chết chắc.

Vạn Cẩm Vinh không hề có ý định dừng lại nghỉ ngơi, còn tôi thì sắp sức cùng lực kiệt. Bỗng tôi thấy bờ bên kia của dòng sông lấp lánh những đốm sáng nho nhỏ. Ánh sáng hết sức mơ

hồ, không thể biết được nó phát ra từ đâu, nhưng dựa theo khoảng cách thì chắc hẳn phải là chùm sáng khá lớn.

Tôi vỗ Vạn Cẩm Vinh, nói, anh nhìn phía đối diện có ánh sáng kìa, có người đốt lửa ở đó hả?

Không phải. Vạn Cẩm Vinh chẳng thèm quay đầu lại mà đáp, anh quên đây là dòng sông gì rồi sao? Phía đối diện chính là âm phủ trong truyền thuyết, đương nhiên sẽ có ánh đèn.

Tôi há hốc miệng. Âm phủ ư? Âm phủ là như thế sao? Thoạt trông cũng không khác gì một thành thị vào ban đêm cho lắm. Hóa ra mỗi khi đêm xuống thì bên đó cũng xa hoa trụy lạc như vậy à? Ma nam ma nữ cũng sẽ vui sướng tận hưởng cuộc sống về đêm?

Tôi hỏi, bên đó có thành thị sao?

Vạn Cẩm Vinh chợt quay người lại, bây giờ không phải lúc tò mò, chúng ta sắp đến rồi.

Hắn hơi nghiêng người, lúc này tôi mới thấy trong cánh rừng bên phải ở phía trước sừng sững một tòa nhà quỷ dị. Kiến trúc ấy cao khoảng mấy chục mét, khoác lên một lớp áo màu xám, hòa hợp lạ kỳ với khung cảnh xung quanh, nếu không bước đến gần thì rất khó nhận ra.

Tôi không ngờ nơi đây sẽ có một kiến trúc cao lớn như vậy, hơn nữa trông nó cực kỳ hẹp, hệt như một ngọn hải đăng hoặc một tấm bia tưởng niệm, chẳng biết bên trong sẽ như thế nào.

Tôi ngửa đầu nhìn đến mỏi cả cổ, trong lòng không ngừng cuộn sóng. Tòa nhà trước mặt đã vượt ngoài thế giới quan của tôi, mặc dù tôi từng thấy nhiều thứ đảo lộn nhận thức của mình, nhưng bây giờ bắt gặp tòa kiến trúc này tôi vẫn tỏ ra hết sức kinh ngạc.

Vạn Cẩm Vinh vỗ vai tôi, ý bảo đi tiếp.

Mỗi một bước đến gần tòa nhà ấy, trái tim tôi lại đập nhanh hơn một chút, không rõ cảm xúc căng thẳng này từ đâu ra.

Tôi nghĩ dù là người hay quỷ, chắc hẳn sẽ chẳng có ai dám sống ở đây cả. Nếu trong đó thật sự có thứ gì, liệu nó có chào đón hai vị khách không mời mà đến là chúng tôi không?

Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã đứng dưới tòa nhà ấy. Nhìn từ vị trí này, tổng thể kiến trúc càng thêm phần uy nghiêm và hoành tráng. Bức tường bên ngoài không thấy có vết nứt của

gạch, chẳng biết nó đã được phết lên một lớp sơn hay vốn dĩ nó không được xây từ gạch.

Chúng tôi men dọc theo chân tường, bất chợt nhìn thấy một cánh cửa đen nhánh. Hình như cửa được làm từ gỗ, trên đó không có bất cứ hoa văn hay tay cầm. Vạn Cẩm Vinh khẽ đẩy cửa, nó liền từ từ mở ra. Bên trong tối như mực, xen lẫn với một thứ mùi ẩm thấp.

Vạn Cẩm Vinh xoa tay rồi nói với tôi, lúc đi lên trên thì đừng quay đầu lại, bất kể anh cảm thấy sau lưng có thứ gì.

Tôi gật đầu, bèn lục tìm điện thoại để chiếu sáng nhưng bị Vạn Cẩm Vinh đè tay lại, hắn nói, không được có ánh sáng, nhớ kỹ, ở đây ánh sáng là tối kỵ.

Tôi chưa kịp hiểu thì hắn đã bước vào bên trong. Tiếng bước chân kẽo kẹt giẫm trên sàn nhà bằng gỗ vang vọng rõ rệt, tôi vội vàng theo sau.

Ngay khi tiến vào tòa kiến trúc này, mùi ẩm mốc lại càng trở nên rõ ràng. Bấy giờ tôi đã nhận ra mùi vị này hoàn toàn giống với mùi bùn đất trong cái rương kia, bèn đưa tay bịt kín mũi miệng, tay còn lại sờ soạng tìm kiếm chỗ để tựa vào.

Diện tích của kiến trúc không lớn lắm, mới được vài bước thì Vạn Cẩm Vinh đã quay lại nhắc tôi đằng trước có cầu thang.

Tôi giơ chân thử thăm dò, cảm giác truyền đến lòng bàn chân khiến tôi hơi bất an. Cầu thang này cũng được làm từ gỗ, nhưng hiển nhiên chất gỗ đã mục nát lắm rồi, tôi cứ thấp thỏm lo lắng bước tiếp theo giẫm vào khoảng không mất. May mà Vạn Cẩm Vinh đi trước tôi, tôi âm thầm nâng cao cảnh giác, nếu hắn vô tình giẫm hụt thì tôi phải cẩn thận để không bị kéo theo mới được.

Cơ thể tôi vốn đã mệt mỏi rã rời, lần này leo cầu thang mới biết thử thách chỉ vừa bắt đầu thôi.

Tòa kiến trúc này cực kỳ cao, đã thế mỗi bậc thang còn được thiết kế rất dốc. Leo được mấy chục bậc, hai chân tôi tê rần, gần như không nhấc nổi nữa.

Thể lực Vạn Cẩm Vinh rất tốt, hắn chẳng hề có ý định chờ tôi. Tôi bèn cắn răng bám theo sau, mồ hôi trên trán nhỏ xuống từng giọt.

Một lát sau, Vạn Cẩm Vinh bỗng dừng lại. Tôi cho rằng chúng tôi đã leo đến đỉnh của kiến trúc rồi, chẳng qua vì tối quá nên không thấy được đằng trước như thế nào.

Tôi hỏi, sao không đi nữa? Chúng ta đến nơi rồi à?

Suỵt. Vạn Cẩm Vinh khẽ nói, anh có cảm thấy cầu thang đang rung lên hay không?

Lúc này tôi mới nhận ra, bởi trước đó tôi không ngừng di chuyển nên chẳng thể nào chú ý được. Giờ dừng lại tôi mới phát hiện cái cầu thang này đang rung lên theo quy luật. Điều đó cho biết rằng trên cầu thang này không chỉ có mỗi hai người chúng tôi.

Tôi dỏng tai lên nghe ngóng, không thấy có tiếng bước chân hay tiếng cầu thang kẽo kẹt, chứng tỏ đối phương vẫn còn cách chúng tôi khá xa.

Làm sao đây? Tôi nhỏ giọng hỏi Vạn Cẩm Vinh.

Chúng ta phải nhanh lên. Vạn Cẩm Vinh tóm lấy tôi, nói, tốt nhất anh nên cố chịu đi, không thì tôi đành phải đá anh xuống để kéo dài thời gian thôi.

Tôi vừa định mở miệng, bỗng nhiên cầu thang rung lên mạnh hơn, đã thế tần suất cũng trở nên hỗn loạn. Việc này chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, đối phương đang tăng nhanh bước chân. Thứ hai, cầu thang có thêm nhiều người.

Cho dù là khả năng nào thì cũng không phải là tin tốt đối với chúng tôi.

Vạn Cẩm Vinh không quay đầu lại mà tiếp tục đi lên, bước chân càng lúc càng nhanh. Tôi dùng hết sức cha sinh mẹ đẻ mới miễn cưỡng theo kịp hắn.

Đây không còn là thử thách thể lực bình thường nữa rồi, mà là một cuộc đấu tranh về ý chí.

Về sau tôi chỉ trèo thang theo quán tính, hai chân đã không còn cảm giác gì nữa. Cuối cùng, ngay khi tôi đến cực hạn, chúng tôi lại dừng lại. Lần này chúng tôi đã đến được đỉnh kiến trúc, phía trước không còn bậc thang mà xuất hiện một cánh cửa.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 52: Đường Hoàng Tuyền

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Trong bóng tối vô tận khó mà nhận biết được khung cảnh xung quanh như thế nào, cho đến khi Vạn Cẩm Vinh khẽ đẩy cánh cửa đó ra. Ánh sáng yếu ớt len qua kẽ hở, tôi mới phát hiện phần đỉnh của tòa nhà này còn có không gian khác.

Cánh cửa vô cùng cũ nát, mỗi góc cạnh đều lộ ra vết tích đã từng được sửa chữa. Hơn nữa, hẳn là nó bị tu sửa quá nhiều lần nên xen lẫn đủ loại vật liệu, bao gồm gỗ, ván tre, thậm chí là cả vải bố. Tuy nhiên sửa chữa cũng khá ổn, ít nhất khi đóng cửa lại, tôi không thể thấy được ánh sáng phía sau nó.

Tôi và Vạn Cẩm Vinh cùng đi vào, sau đó đóng cửa lại.

Lúc này tôi đã không cách nào chú ý đến cánh cửa được nữa, bởi vì trước mắt tôi xuất hiện một hành lang nhỏ hẹp không thấy điểm cuối, chẳng biết dài bao nhiêu. Hai bên hành lang là những ánh sáng lấp lánh chập chờn lay động, mơ hồ, không quá chói mắt.

Nhìn sơ qua không rõ có bao nhiêu đốm sáng như vậy, chỉ biết ánh sáng và hành lang này cùng kéo dài ra xa tít tắp.

Tôi cẩn thận quan sát kỹ hơn, luồng sáng mờ nhạt phát ra từ những chiếc đèn dầu nhỏ.

Những chiếc đèn này cùng loại với Trường Minh Đăng mà chúng ta thường thấy, chẳng qua nó nhỏ hơn một chút, kiểu dáng không có gì đặc biệt, chỉ có hình tròn hoặc hình vuông đơn giản, thậm chí còn chẳng có cả hoa văn hay chạm khắc. Tôi không dám tiến lên nhìn nên chẳng thể nào biết được nó làm từ chất liệu gì.

Tôi nhìn những chiếc đèn dầu hai bên hành lang mà không dám cử động. Tôi nhận ra có vài chiếc đèn sắp tắt, chỉ sợ không may khiến ngọn lửa tàn lụi thì sẽ gặp phải rắc rối.

Tôi hỏi, đây là nơi nào? Tòa nhà này vốn không hề lớn như vậy! Tại sao bỗng nhiên lại xuất hiện một cái hành lang dài thế chứ?

Vạn Cẩm Vinh áp tai vào cửa rồi phất tay với tôi. Đừng lộn xộn, làm đèn tắt thì sẽ gặp quả báo đấy.

Tôi chợt cảm thấy may mắn vì ban nãy mình không hành động sơ suất. Mặc dù hành lang này khá quỷ dị nhưng chí ít vẫn có ánh sáng, đỡ hơn phải lần mò trong bóng tối như ở dưới kia.

Bây giờ chúng ta phải làm gì? Đi đâu tìm Tần Nhất Hằng và Bạch Khai đây? Tôi thấy Vạn Cẩm Vinh không định đi tiếp, bèn sốt ruột hỏi hắn.

Anh vội cái gì? Phía sau còn có thứ nào đó đang đuổi theo kìa. Vạn Cẩm Vinh huơ tay như muốn lấy đồ để chặn cửa lại, chẳng qua trong tầm tay của hắn không có gì cả, tôi đành quay người lại ý bảo hắn lục tìm đồ ở trong ba lô ra.

Tôi đợi một lát, không thấy Vạn Cẩm Vinh có động tác gì, ngược lại tôi bắt đầu nghe được tiếng bước chân thấp thoáng bên ngoài cầu thang.

Trái tim tôi lập tức vọt lên tận cổ họng, vội vàng bước tới dùng vai chặn cửa. Tôi có thể cảm nhận được tiếng bước chân ngày càng dồn dập và nhiều hơn, ngay sau đó lại trở nên rón rén.

Tôi cúi nhìn, trên cửa không có tay nắm hay then cài, thứ duy nhất có thể dùng được chỉ là một phần nhô ra trên tấm ván gỗ. Tôi nghĩ ngợi một chốc, cảm thấy có thể tạo ra một cái ổ khóa đơn giản bằng thắt lưng hoặc dây thừng gì đó.

Nghĩ vậy, tôi bèn lần mò đến cái thắt lưng dây đỏ Vạn Cẩm Vinh đưa cho mà tôi vẫn đeo bên người, nhưng khi sờ đến lại không chạm phải thứ gì cả. Chiếc đai lưng không biết đã biến mất từ khi nào.

Vóc dáng của tôi khá cân đối, mặc quần luôn vừa người, vì vậy thắt lưng đối với tôi chỉ dùng để đeo cho đẹp chứ không có tác dụng mấy, bởi thế đến bây giờ tôi mới nhận ra chuyện này.

Tôi hỏi, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng chặn cửa hoài như vậy à?

Vạn Cẩm Vinh nhìn chằm chằm cánh cửa, nói, anh bỏ cái túi xuống rồi đi trước đi, tôi sẽ ở lại giải quyết.

Hắn còn chưa dứt lời, bỗng nhiên tiếng gõ cửa vang lên. Dường như đối phương không mang theo ác ý, tiếng gõ cửa rất

nhã nhặn và thận trọng, khiến tôi suýt thì mở cửa theo thói quen. Vạn Cẩm Vinh chợt đẩy tôi ra rồi nạt, không muốn sống nữa à? Anh biết bên ngoài là gì không?

Tôi hoảng sợ hỏi lại, bên ngoài là gì vậy?

Hành lang này chính là đường Hoàng Tuyền, đèn dầu ở hai bên là người sống ở dương gian! Anh thấy những chiếc đèn sắp tắt chứ, đó là các linh hồn hấp hối. Bên ngoài chính là người thắp đèn! Một người được sinh ra ở dương gian thì ở đây cũng sẽ có một chiếc đèn dầu được thắp lên! Tuyệt đối đừng để cho họ thấy đôi mắt của anh! Người thắp đèn có thể thắp đèn thì cũng có thể thổi đèn! Khi họ thấy đôi mắt của anh và tìm thấy chiếc đèn của anh, đến cả Diêm Vương cũng không cứu anh được!

Vạn Cẩm Vinh nói liên thanh như bắn súng, ngay sau đó tôi bị hắn đẩy ra xa cửa. Tôi chợt sững sờ cả người, đi không được mà không đi cũng không được.

Thú thật Vạn Cẩm Vinh chẳng có quan hệ gì với tôi, nhưng hắn lại sẵn sàng xả thân để cứu tôi. Tôi cũng không phải người máu lạnh, làm sao có thể không cảm động cho được.

Đi nhanh đi! Vạn Cẩm Vinh hét lớn. Bấy giờ tôi mới sực tỉnh, xoay người bước về phía hành lang.

Ở đằng sau, Vạn Cẩm Vinh đang làm gì đó phát ra những tiếng leng keng, mà tiếng gõ cửa cũng trở nên ngày càng dồn dập. Tôi không dám quay đầu lại, không hẳn là vì nghe theo lời dặn dò của Vạn Cẩm Vinh, sợ bị người ta nhìn thấy đôi mắt. Chẳng qua tôi không dám chứng kiến thêm một người đang hy sinh vì mình mà thôi. Tôi đúng là đồ ăn hại, đi đến đâu cũng làm liên lụy đến người khác.

Tôi bước về phía trước, cảm giác mệt mỏi đã vơi đi ít nhiều. Nhưng dường như hành lang này kéo dài vô tận, chẳng biết đến lúc nào mới tới được điểm cuối.

Sau khi đi được mấy chục mét, đèn dầu ở hai bên dần dần nhiều lên. Ban đầu nó chỉ có hai hàng nhỏ hẹp xếp dọc hai bên trái phải, sau đó bắt đầu trở nên mênh mông bát ngát.

Tôi nhìn xung quanh, vô số ánh đèn tỏa sáng lung linh không đếm xuể. Bước đi giữa những đốm sáng lập lòe ấy đem lại cho tôi một cảm giác choáng váng, con đường trước mặt cũng mờ ảo dần.

Tôi thầm nhủ không ổn, hình như khung cảnh ở đây có tác dụng thôi miên.

Có lẽ tôi sắp ngất đi đến nơi rồi.

Tôi vỗ mặt mấy cái nhưng vô ích, bèn cấu vào đùi để duy trì sự tỉnh táo. Dù vậy, tôi vẫn cảm thấy mí mắt nặng nề muốn trĩu xuống. Đúng lúc ấy, tôi bỗng nhiên nghe thấy có người đang gọi tên mình. May sao tôi vẫn còn lại chút ý thức cuối cùng, không dám trả lời ngay mà nương theo âm thanh đó để liếc mắt tìm kiếm.

Dường như ở phía trước có một người đang đứng. Tôi không ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy hai chân của người nọ.

Người nọ không bước đến đây, không ngại phiền mà gọi tên tôi mãi.

Tôi lấy làm ngạc nhiên, nhưng vẫn không thể lấn át được cảm giác sợ hãi. Nơi đây là đường Hoàng Tuyền, chẳng lẽ có người quen biết tôi sao? Kẻ đó chỉ đứng im tại chỗ, lẽ nào là ma quỷ?

Tôi lùi về sau một bước theo bản năng, bỗng thấy trên mặt đất có một thứ.

Đó là một sợi dây đỏ rất dài, hình như là sợi mà Vạn Cẩm Vinh đã đưa cho tôi buộc ở thắt lưng.

Giang Thước, là tôi đây! Nhặt sợi dây lên rồi kéo thật mạnh. Giọng nói của đối phương bỗng trở nên gấp gáp hơn.

Ban nãy đầu óc tôi hơi trì trệ, bây giờ tôi đã nhận ra giọng nói này khá giống Tần Nhất Hằng. Tôi bèn ngẩng đầu nhìn, quả nhiên Tần Nhất Hằng đứng bên cạnh chiếc đèn dầu đang sáng, trên môi nở nụ cười.

Cậu là thật hay giả? Tôi hỏi, à còn Bạch Khai đâu?

Tần Nhất Hằng chỉ vào cổ tay mình, thời gian không còn nhiều, nhanh lên.

Tôi thoáng do dự, nhặt sợi dây lên chắc cũng không phạm phải tối kỵ gì, bèn cẩn thận cúi xuống cầm lấy nó.

Ai ngờ vừa mới cầm lấy sợi dây, Tần Nhất Hằng lại lùi về sau như đang chơi kéo co. Tôi tức khắc cảm thấy sợi dây trên tay siết chặt vào kẽ giữa ngón cái và ngón trỏ, muốn gỡ cũng không được. Cả người lảo đảo ngã nhào xuống đất!

Tôi còn chưa kịp hét lên, bỗng nhiên trước mắt trở nên sáng bừng.

Gương mặt đen thui của Bạch Khai đập vào mắt, y đang cúi đầu nhìn chằm chằm vào tôi. Thấy tôi tỉnh lại, y gào lên, Tần Nhất Hằng! Tỉnh rồi tỉnh rồi! Mẹ nó anh lợi hại thật đấy!

Tôi quay đầu sang, thấy Tần Nhất Hằng đang ngồi trên một cái cọc gỗ bên cạnh, trên tay thắt sợi dây đỏ, tôi nhìn theo, phát hiện đầu kia của sợi dây đang buộc ở thắt lưng tôi.

Tôi ngạc nhiên, thắt lưng! Tại sao thắt lưng vẫn còn đây!

Bạch Khai vỗ mặt tôi, Tiểu Khuyết, bắt đầu nói mê sảng gì đấy? Anh nhìn xem đây là đâu?

Bấy giờ tôi mới nhận ra mình đang nằm ở một mảnh đất hoang. Mấy chiếc áo khoác được lót dưới người tôi, bên cạnh có hai đống lửa đang cháy bập bùng.

Tôi không rảnh lo than thở, vội hỏi, hai người đi đâu vậy? Tôi và Vạn Cẩm Vinh đã thấy Âm Hà và đường Hoàng Tuyền rồi! Có nhiều đèn dầu lắm! Tôi còn thấy cậu nữa Tần Nhất Hằng!

Kể ra thì rất dài. Bạch Khai hít hít mũi rồi nói, nhưng mà chúng tôi đã phát hiện một chuyện cực kỳ quan trọng. Tần Nhất Hằng, hay là anh nói đi.

Tần Nhất Hằng cúi người xuống, tôi nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, cứ cảm thấy hắn hơi bất thường, mang đến một cảm giác rất xa lạ, chẳng qua tôi không miêu tả được.

Tần Nhất Hằng đưa cho tôi một ly nước ấm, nói, Giang Thước, đã lâu không gặp.

Ly nước này là rượu trắng, tôi uống vài hớp, cả cơ thể lập tức trở nên ấm áp. Tôi hỏi, rốt cuộc hai người đã phát hiện điều gì?

Chúng ta đã bỏ qua một chuyện rất quan trọng. Âm Hà không hề tồn tại trên thế giới này, vì vậy chúng ta tìm kiếm kiểu gì cũng vô dụng. Tần Nhất Hằng cũng tự rót cho mình một ly rượu, thật ra năm đó những người phụ trách vớt quan tài lên và dìm tủ quần áo xuống đều là người chết.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 53: Hoạt tử nhân

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Tôi lập tức hiểu ngay, nhưng không ngờ mọi chuyện lại là như vậy.

Chúng tôi chạy khắp nơi để tìm Âm Hà, rốt cuộc Âm Hà không hề tồn tại trên thế giới này sao? Mẹ nó, tôi đúng là nhà triết học mà!

Vậy thì trước đó Vạn Cẩm Vinh đã khiến hồn phách tôi thoát ra ngoài nên mới thấy được Âm Hà ư? Bây giờ nhớ lại vẫn rùng cả mình, dường như cảm giác áp bức và uy nghiêm do con sông kia đem đến vẫn còn hiển hiện rõ ràng.

Tôi kéo sợi dây đỏ trên thắt lưng, hỏi, vậy cái thắt lưng này nghĩa là sao? Đây là dây an toàn để trở về dương gian hả?

Tần Nhất Hằng xòe bàn tay ra, dây tơ hồng cuộn thành một cục trong tay hắn. Nói như anh cũng đúng, không thì tôi cũng chẳng có cách nào để kéo anh về cả. Vạn Cẩm Vinh vẫn không định làm đến cùng. Giang Thước, ở trong đó anh đã nhìn thấy những gì?

Tôi vội vã kể tất tần tật đầu đuôi mọi chuyện cho hắn nghe, Tần Nhất Hằng chỉ cau mày không nói gì.

Bạch Khai ngồi bên cạnh uống rượu trắng, lúc này mới xen vào, Tiểu Khuyết, hôm nay mạng cháu lớn lắm đấy. Chú và mọi người lo cho cháu chết đi được, tối nay cháu cũng nên làm gì đó để đền đáp chứ nhỉ?

Tôi gãi đầu, không có tâm trạng nào đùa với Bạch Khai. Tôi chợt nhớ trước kia Bạch Khai từng dẫn tôi đến gặp Tiền chưởng quỹ, chính miệng ông ta đã nói từng đến bên bờ Âm Hà với cha mình rồi. Lẽ nào ông ta chỉ nói dối thôi? Hay vốn dĩ ông ta là người chết?

Tôi vội lên tiếng, Bạch Khai! Không đúng! Tiền chưởng quỹ là người sống hay người chết vậy? Không phải ông ta từng đến

Âm Hà rồi sao?

Tào lao, lúc đó Tiền chưởng quỹ mới có bao nhiêu tuổi hả? Hồn phách trẻ nhỏ không ổn định, rất dễ nhìn thấy mấy thứ dơ bẩn. Vả lại chỗ đó âm khí hỗn loạn, con nít thấy được Âm Hà chẳng phải chuyện kỳ lạ gì! Bạch Khai nhấp rượu nói tiếp, chưa biết chừng khi còn nhỏ anh đã từng gặp nhiều chuyện quái quỷ hơn nữa cơ, chẳng qua sau khi lớn lên, những ký ức đó bắt đầu trở nên mơ hồ, thật giả lẫn lộn, không rõ mơ hay thực.

Tôi nghe Bạch Khai giải thích cũng hợp lý, bèn gật đầu đứng dậy. Mảnh đất hoang mà chúng tôi đang đứng không phải là nơi mà trước đó tôi và Vạn Cẩm Vinh đã đến. Mặc dù không có vật để tham chiếu nhưng trực giác cho tôi biết đây là hai chỗ hoàn toàn khác nhau.

Tôi vỗ mặt, may mà Mạc Hà vào mùa này vẫn chưa lạnh đến nỗi muốn đóng băng.

Tôi nói với Tần Nhất Hằng, cậu cũng từng đi qua Âm Hà rồi, khi ấy cậu không nhận ra sao? Tôi cố ý tránh đi mấy chữ "cậu là người chết à".

Tần Nhất Hằng à một tiếng, lát sau mới trả lời, tôi… không để ý. Lúc đó những người tham gia vào kế hoạch này đều là cao thủ trong nghề, bọn họ không phát hiện ra, tôi lại càng không nghĩ đến vấn đề này.

Có thể đùa bỡn biết bao nhiêu cao thủ trong nghề, đứng đằng sau điều khiển tất thảy mọi chuyện sẽ là người như thế nào nhỉ? Tần Nhất Hằng thở dài hỏi, Giang Thước, anh có nghe nói đến hoạt tử nhân chưa?

Tôi nửa hiểu nửa không lắc đầu, hoạt tử nhân nghe như trong truyện kiếm hiệp gì đó, ý là cương thi sao?

Tần Nhất Hằng lắc đầu, không phải. Hoạt tử nhân chỉ những người không biết mình đã chết. Bọn họ vẫn sinh hoạt như bình thường, cho đến khi phát hiện mình đã là người chết. Trong cuộc sống chúng ta vẫn thường gặp phải hoạt tử nhân, chẳng qua anh không chú ý thôi. Nói cách khác, về mặt thực tế thì hồi quang phản chiếu (*) cũng là một loại biểu hiện của hoạt tử nhân. Thông thường hồi quang phản chiếu chỉ kéo dài trong một thời gian ngắn, tinh thần và thể lực của bọn họ hồi phục với tốc độ cực nhanh, ví dụ như một người nằm liệt trên giường thời gian dài bỗng nhiên có thể đi lại được, một người mấy ngày không ăn nổi bỗng nhiên có cảm giác đói bụng, một

người thần trí mơ hồ bỗng nhiên nói chuyện được. Nhưng không được bao lâu thì mọi thứ lại chuyển biến xấu hơn.

(*) Hồi quang phản chiếu: Người ta thường sử dụng cụm từ này để ẩn dụ cho việc một người đột nhiên trở nên minh mẫn, khoẻ mạnh trong một khoảng thời gian ngắn trước lúc qua đời.

Không biết anh có từng nghe nói nhiều người đang lúc hấp hối vẫn có thể kiên cường sống thêm mấy ngày, thậm chí là mấy tháng nữa. Thật ra đây chính là biểu hiện của hoạt tử nhân.

Diêm Vương bảo người canh ba chết, không dám lưu lại đến canh năm, đây là một tục ngữ được lưu truyền từ xa xưa. Dù tục ngữ nói có lý, nhưng cũng không nhất định. Vận mệnh đã định sẵn có nhiều chuyện vẫn sẽ xuất hiện thay đổi và sai lầm, đó chính là thứ chúng ta gọi là kỳ tích. Tuy xác suất của nó cực kỳ nhỏ bé, nhưng nó thật sự có thể xảy ra. Dẫu cho ma quỷ thu linh hồn đang đứng trước mặt anh, nhưng nếu anh vẫn còn gắng gượng một hơi thở cuối cùng trên dương gian thì ma quỷ cũng chẳng thể làm gì được cả.

Tần Nhất Hằng châm một điếu thuốc, nói, tóm lại trên đời này, chỉ khi nào anh thật sự tin rằng mình đã chết, lúc đó anh mới thật sự chết.

Tôi nghe Tần Nhất Hằng thao thao bất tuyệt cả buổi trời, về cơ bản thì vẫn hiểu được.

Tôi bèn tự rót cho mình một ly rượu, ý của cậu là đám người đi Âm Hà lúc trước cũng không hề biết rằng mình đã chết, họ còn tưởng rằng mình vẫn đang sống sờ sờ ra đó sao? Lại còn một mực cống hiến mà không cần tiền lương nữa chứ? Mẹ kiếp! Tôi tin có hoạt tử nhân! Nhưng mà sao có nhiều hoạt tử nhân như vậy được? Chẳng lẽ không ai nhận ra trước hả?

Đây mới chính là điểm đáng sợ nhất của toàn bộ chuyện này. Tần Nhất Hằng rít mạnh một hơi thuốc rồi đáp, đương nhiên cũng không phải là không một ai phát hiện ra, anh còn nhớ những người đội mũ không? Vì sao bọn họ bỗng nhiên tạo phản?

Tôi ồ lên một tiếng, đầu óc như vừa được khai sáng!

Nếu vậy thì có thể giải thích được rồi! Vốn dĩ những người đó muốn tìm Chân Long! Ai dè phát hiện ra mình bị dính bẫy rồi trở thành hoạt tử nhân! Tức quá nên chuẩn bị vớt một Chân Long khác về trả thù!? Vì vậy mới tạo phản!

Tôi xoa huyệt thái dương, mọi chuyện dường như đang dần trở nên sáng tỏ.

Nếu tất cả việc này là thật, rốt cuộc tôi đóng vai trò gì trong đó? Lẽ nào đúng như những lời họ đã nói, tôi là người thích hợp nhất để Chân Long sống lại sao? Nên dù muốn vớt tên Chân Long nào lên thì cũng phải tìm được tôi?

Thuở nhỏ, đã nhiều lần tôi ảo tưởng sau khi lớn lên mình sẽ trở thành một người ảnh hưởng đến thế giới, tôi cũng không biết bây giờ có phải mơ ước của mình đã thành sự thực rồi hay không, nhưng tôi rất muốn quay về quá khứ cho tôi của hồi nhỏ một bạt tai.

Tôi hỏi, vậy lần này hai người đến Âm Hà để làm gì? Hai người phát hiện ra gì rồi?

Chúng tôi đang đi tìm nơi sẽ phát sáng trên Âm Hà theo như truyền thuyết, có lẽ sẽ ngăn cản được tất thảy mọi chuyện. Nhưng mà… Tần Nhất Hằng mới nói được một nửa, Bạch Khai bỗng nhiên cắt lời hắn, Tiểu Khuyết! Tạm thời anh đừng hỏi nhiều như vậy, chúng ta đã nán lại nơi âm u hoang vắng này lâu lắm rồi, trước tiên đi về dính chút hơi người đã, bằng không vừa mới thoát hồn xong mà không tìm được nơi dương khí nặng thì rất dễ xảy ra chuyện xấu.

Tôi còn đang khó chịu thì Bạch Khai đã vác cái túi của Tần Nhất Hằng lên rồi nháy mắt ra hiệu với hắn. Hai người họ bèn nhanh chóng dập tắt lửa, giục tôi đi mau.

Biểu hiện của Bạch Khai quá mức kỳ lạ, tôi nhủ thầm, chẳng lẽ gần đây có người theo dõi nên không thể nói ra chuyện quan trọng sao? Nghĩ thế, tôi vội nhìn xung quanh. Muốn theo dõi chúng tôi ở nơi này, khả năng duy nhất chắc là dùng vệ tinh, chứ chẳng có chỗ nào mà con người có thể ẩn nấp được!

Tôi vừa suy nghĩ vừa theo sau hai người họ, chẳng biết có phải vì mới uống rượu hay không mà tôi cảm thấy khá mệt. Đôi chân tôi nhũn ra, bước đi như bay bổng. May mà đi chưa được bao xa, khoảng hơn mười phút sau, tôi liền nhìn thấy một chiếc xe Jeep nội địa. Cạnh xe cũng có vết tích của hai đống lửa, xem ra trước đó hai người họ cũng từng nghỉ chân ở đây.

Bạch Khai mở cửa xe bước lên trước rồi nói, Tiểu Khuyết, anh mau lên xe đi, cái xe cà tàng này không có điều hòa, anh ngồi đằng sau cho ấm áp!

Tôi ngồi lên xe, quả nhiên một cơn ớn lạnh phả vào sau gáy. Không ngờ nhiệt độ trong xe còn thấp hơn cả bên ngoài, tôi

không ngừng chà xát tay mình cho ấm hơn.

Bạch Khai nổ máy, một lát sau chiếc xe mới chầm chậm lăn bánh.

Chúng tôi chạy dọc theo mảnh đất hoang một lúc lâu, vượt qua từng vũng tuyết đọng, cuối cùng mới vào đường quốc lộ.

Đầu óc tôi còn hơi lâng lâng nhưng vẫn suy nghĩ đầu đuôi mọi chuyện. Sự đối lập giữa người với người, giữa tập thể này với tập thể kia, vốn dĩ là do mâu thuẫn và sự khác biệt. Bây giờ những người có liên quan đến chuyện này đại khái đã lộ diện rồi, nhưng mối quan hệ giữa họ thật sự quá phức tạp, e rằng phải phân tích cẩn thận lại mới được.

Tôi nghĩ như vậy, bất giác thiếp đi lúc nào không hay.

Tôi tỉnh dậy vì quá lạnh, vừa ngẩng đầu đã thấy Tần Nhất Hằng đang quay sang đắp áo cho tôi. Tôi sờ thử, phát hiện dưới chân mình còn có một bộ đồ, có lẽ trước đó họ đã đắp lên người tôi rồi, chẳng qua nó bị trượt xuống do tôi cựa quậy trong lúc ngủ.

Tôi xua tay, không định ngủ tiếp nữa. Thi thoảng bên ngoài lại có vài chiếc xe lướt qua.

Tôi dần nhận ra con đường này dẫn đến ga tàu lửa Mạc Hà. Vừa châm một điếu thuốc, ba chữ "trạm Mạc Hà" đã hiện ra trong tầm mắt.

Sau khi xuống xe, Tần Nhất Hằng đi mua vé, tôi và Bạch Khai cùng nhau ngồi sưởi ấm trong sảnh nhà ga.

Tôi thấy thời cơ thích hợp, bèn hỏi nhỏ bên tai Bạch Khai, rốt cuộc các anh tìm thấy gì ở Âm Hà rồi? Tôi tin anh, mau nói cho tôi biết đi!

Bạch Khai cười cười, Tiểu Khuyết, chiếc xe đó là do chúng tôi mua, định nhờ anh trả tiền, anh có thích nó hay không? Hay là bây giờ hai tụi mình bán lỗ luôn!

Tôi liếc nhìn theo hướng của Tần Nhất Hằng, anh đừng ngắt lời tôi, mau nói vào trọng điểm đi!

Bạch Khai cũng nhìn theo bóng dáng Tần Nhất Hằng, xoa đầu tôi rồi nói, Tiểu Khuyết, khó khăn lắm mới gặp lại, anh hãy trân trọng từng khoảnh khắc bên nhau đi. Đời người toàn là xếp hình thôi! À không! Mỗi người đều là mảnh ghép cuộc đời!

Tôi như vịt nghe sấm, vừa định hỏi lại thì Tần Nhất Hằng đã cầm vé quay về.

Tôi không còn cách nào khác bèn theo bọn họ lên xe lửa, nào ngờ trên đây rất ấm áp và đông đúc. Tôi nhìn chằm chằm vào những người trên xe, tự nhủ các người đều đã tới Mạc Hà nhưng mấy ai biết được nơi này quái quỷ như thế nào đâu?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 54: Escape room

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Tôi ngả người xuống giường nằm, sự mệt mỏi tích tụ suốt hai ngày nay bất chợt kéo đến, đôi mắt đã muốn díu lại.

Xe lửa chưa chạy, qua cửa sổ, tôi thấy Bạch Khai đứng hút thuốc trên sân ga, nhân viên phục vụ bên cạnh đang giục y lên xe. Bạch Khai khua tay múa chân loạn xạ, hình như đang giả làm người câm. Đến khi hút xong điếu thuốc, y mới chậm chạp bước lên xe.

Tôi cảm thấy hơi buồn cười, định nhắm mắt lại đánh một giấc. Bỗng nhiên tôi giật mình bởi vừa liếc thấy một bóng người quen thuộc trên sân ga.

Người kia quay ngang về phía tôi nên không thể nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt, nhưng tôi vẫn có thể khẳng định rằng đó chính là Vạn Cẩm Vinh!

Vạn Cẩm Vinh đang đi theo chúng tôi! Tôi liền quay đầu tìm kiếm Tần Nhất Hằng, sau đó phát hiện chỗ ngồi của hắn trống không.

Xe lửa dần lăn bánh, tôi chỉ muốn dán mặt vào cửa kính để nhìn cho rõ. Vạn Cẩm Vinh vẫn đờ đẫn đứng trên sân ga, thậm chí hắn còn chẳng buồn liếc mắt, không rõ đang nhìn cái gì mà chăm chú như vậy.

Trái tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực, không phải vì sợ hãi, mà vì tôi đã thấy Vạn Cẩm Vinh đang ôm thứ gì đó trong tay. Nó đen như mực, nếu không phải tôi đã từng thấy nó thì chắc hẳn cũng sẽ không nhận ra được đó là gì.

Thứ mà Vạn Cẩm Vinh đang ôm trong tay chính là ngọn đèn dầu trong dãy hành lang quỷ quái trên tòa kiến trúc bên bờ Âm Hà!

Đó là đèn dầu trên đường Hoàng Tuyền!

Tần Nhất Hằng lại bỏ đói con nít khiến nó phải liếm cửa kính luôn rồi kìa! Bạch Khai vỗ vai tôi, Tiểu Khuyết, anh đang làm gì vậy?

Tôi không quay đầu lại, chỉ nhìn chằm chằm ra ngoài đến tận khi Vạn Cẩm Vinh hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mình. Sau đó tôi mới quay sang nói với hai người họ, ban nãy Vạn Cẩm Vinh đứng trên sân ga! Trong tay hắn cầm một cái đèn dầu, chính là cái thứ trên đường Hoàng Tuyền ấy! Bạch Khai, anh có thấy hắn không?

Bạch Khai "à" một tiếng, bán tín bán nghi nhòm ra bên ngoài. Xe lửa đã rời khỏi nhà ga, chỉ còn tuyết trắng phủ khắp bốn bề.

Ăn trước đã, kệ người ta đi. Bạch Khai nói rồi đưa cho tôi một cái nĩa nhựa, đặt tô mì ăn liền lên bàn.

Tôi bất đắc dĩ định giải thích thêm vài câu, Bạch Khai đã vỗ vai tôi, không phải tôi không tin anh, nhưng bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ mấy chuyện này. Trước tiên hãy nghỉ ngơi cho tốt đã, cẩn thận sau này lúc cần dùng não thì lại tìm không thấy!

Tôi nghĩ cũng đúng, bèn xử lý sạch tô mì rồi đi ngủ. Chẳng biết có phải vì trong lòng còn khúc mắc về chuyện đó hay không mà giấc ngủ không sâu lắm, thi thoảng tôi mơ màng tỉnh lại vẫn nghe thấy Bạch Khai đang tán gẫu với Tần Nhất Hằng. Nửa mê nửa tỉnh thêm vài lần, cuối cùng chúng tôi cũng tới nơi.

Đến được ga Cáp Nhĩ Tân đã là giữa trưa hôm sau, ba chúng tôi không nghỉ chân mà lập tức đến thẳng sân bay, tốn hết ba ngày mới về được tới nhà.

Bất ngờ thay, lần này Tần Nhất Hằng không chơi trò ve sầu thoát xác hay biến mất đột ngột gì cả, suốt hành trình hắn vẫn luôn đi theo bên cạnh chúng tôi. Tôi thầm hưng phấn, cảm thấy lần này chắc chắn hắn sẽ nói cho tôi biết gì đó.

Tôi sắp xếp cho hai người họ ở lại nhà mình, như vậy mới khiến tôi thấy an toàn hơn chút, dù sao tôi cũng chẳng thể biết được có bao nhiêu nguy hiểm đang rình rập xung quanh mình. Lỡ đâu xảy ra tình huống khẩn cấp thì mọi người cũng có thể cùng nhau xử lý. Hơn nữa tôi cũng sợ Tần Nhất Hằng lại im hơi lặng tiếng mà chuồn mất.

Hai người họ đều vui vẻ đồng ý. Thậm chí lúc thấy Tần Nhất Hằng ngồi trên sô pha ở nhà tôi, tôi vẫn còn thoáng ngẩn ngơ.

Sau khi khui vài lon bia, tôi ngồi xuống định mở lời, ai ngờ Tần Nhất Hằng lại lên tiếng trước, hắn bảo muốn tiếp tục buôn bán nhà ma, Bạch Khai ở bên cạnh cũng hùa theo. Tôi cũng chẳng biết hai người họ lại đang ấp ủ âm mưu gì đây.

Suy xét một hồi, tôi thấy như vậy cũng tốt.

Đã lâu lắm rồi tôi chưa tính đến việc làm ăn, mặc dù kinh tế không quá eo hẹp nhưng chỉ có đồng ra mà không có đồng vào cũng khiến người ta cảm thấy bất an. Vả lại nếu mua nhà thì kiểu gì Tần Nhất Hằng cũng phải xông pha tuyến đầu, đến khi đó tôi chỉ cần hỏi bóng gió hắn mỗi ngày, chắc chắn sẽ thu được manh mối thôi.

Nghĩ vậy, tôi bèn gật đầu đồng ý luôn.

Còn về việc hỏi chuyện Tần Nhất Hằng, đêm đó tôi hoàn toàn thất bại, hơn nữa không chỉ Tần Nhất Hằng mà ngay cả Bạch Khai cũng bắt đầu úp úp mở mở. Tôi mới hỏi được mấy câu đã thấy nản, thế là mỗi người tự về phòng mình đi ngủ.

Ngày hôm sau, ba người bắt đầu hỏi thăm tin tức về nhà ở.

Mạng lưới quan hệ của tôi vẫn còn đó, hiệu suất làm việc rất cao, chưa gì đã kiếm được thông tin, thậm chí không chỉ một cái. Dựa vào giá cả của ngôi nhà, tuyến đường và phỏng đoán độ khó xử lý, tôi bèn chọn một căn nhà tốt nhất. Ba người lập tức lái xe thẳng đến đó.

Căn nhà lần này khá đặc biệt, không phải vì chuyện xảy ra ở đây quá mức quỷ dị, mà vì nơi này được chuyển đổi mục đích sử dụng từ dân dụng sang thương mại. Nó tọa lạc trong một dãy chung cư cao tầng gần trung tâm thành phố. Kỳ thật vị trí của nó vô cùng đắt giá, hơn nữa giá bán lại không cao. Nếu tôi có thể mua được nó thì thật sự rất hời.

Cả tòa nhà cao tầng nằm gần khu vực thương mại nên phần lớn căn hộ khác đã được người ta thuê làm văn phòng, hoặc nếu không phải văn phòng thì cũng ít nhiều liên quan đến kinh doanh. Chỉ có số ít xem như nhà ở.

Căn nhà mà chúng tôi muốn đi xem trước đây được người ta thuê lại rồi biến thành trò chơi escape room. Trò chơi này chỉ mới trở nên phổ biến vào mấy năm gần đây, hầu như mọi người chưa từng chơi thì cũng đã từng nghe nói rồi. Giải thích một cách đơn giản thì đây là một trò chơi giải mã bí ẩn, bạn sẽ bị nhốt lại trong một căn phòng, sau đó bạn cần suy luận từ các manh mối để kích mở các cơ quan hoặc tìm được phương pháp nhằm thoát khỏi đó.

Bản thân tôi không hứng thú lắm với trò chơi này, nhưng từng chơi hai lần để bắt kịp xu hướng nên cũng hiểu biết sơ sơ.

Căn escape room này khá nổi tiếng ở nơi đây, bắt đầu mở cửa kinh doanh từ những ngày đầu tiên rộ lên trào lưu. Thêm vào đó, nó nằm gần khu thương mại đông đúc người qua kẻ lại, vậy nên trước khi xảy ra chuyện thì việc làm ăn vẫn cực kỳ tốt. Ông chủ vốn cũng là người yêu thích trò chơi escape room, ban đầu chỉ làm vì đam mê, không ngờ sau đó trở thành nghề chính luôn. Không chỉ kinh doanh buôn bán thuận lợi, nơi này còn trở thành hình mẫu thiết kế cho rất nhiều căn escape room ở thành phố khác, xem như cũng có tiếng trong ngành.

Tuy nhiên bây giờ nó lại trở thành mục tiêu của chúng tôi, rõ ràng câu chuyện không hề phát triển theo hướng ông chủ kiếm tiền đi lên đỉnh cao sự nghiệp.

Ngay khi căn escape room này đang hot nhất thì lại có người chết nên không thể tiếp tục kinh doanh được nữa. Chủ nhà không tìm được khách thuê mới, bèn hạ giá nhà xuống hết lần này đến lần khác rồi bán đi. Tuy nó nằm ở nơi tấc đất tấc vàng như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn không ai ngó ngàng tới. Suy cho cùng cũng chỉ vì trong đó có thứ quậy phá.

Trước khi tới đây, tôi đã chuẩn bị bằng cách thăm hỏi tin tức từ nhiều nguồn khác nhau.

Người xảy ra chuyện trong căn escape room này là một nữ sinh cấp ba. Khi ấy cô bé đến đây chơi cùng bạn học, sau khi vào escape room cũng không có biểu hiện bất thường, cô bé còn huyên thuyên phân tích manh mối cùng với mọi người. Tuy nhiên, sau khi giải được vài câu đố rồi đi vào căn phòng thứ hai, cô bé dần dần trở nên kỳ quái. Mới đầu mọi người chẳng để ý lắm, chỉ cảm thấy cô bé vốn nói nhiều bỗng dưng kiệm lời hẳn đi mà thôi.

Sau khi bị nhốt lại ở căn phòng thứ hai qua một lúc lâu, mọi người mới phát hiện dường như cô bé vẫn luôn âm thầm phá hỏng manh mối, có vẻ không muốn để cho mọi người thoát ra được. Cả đám là bạn học thân thiết với nhau nên cũng chỉ cho rằng đó là trò đùa của cô nhóc này thôi. Trách móc đùa giỡn vài câu xong, mọi người lại nhận ra rằng cô không chỉ lén lút hủy hoại manh mối mà ngay cả hành động cũng trở nên quái dị.

Đầu tiên, cô bé cúi người tìm đồ dưới đất, rồi một mình chạy về căn phòng thứ nhất, ở trong đó hết khóc lại cười, nghe vô

cùng kinh khủng. Mọi người sững sờ trong căn phòng thứ hai, chẳng một ai dám đi qua xem.

Phong cách trang hoàng của căn escape room này vốn đã cực kỳ rợn gáy, đã thế cô bé còn bày ra biểu hiện quỷ quái khiến tất cả mọi người sợ chết khiếp. Đến tận khi ông chủ ở ngoài nhận ra sự khác thường mới chạy vào thì cô bé đã tắt thở rồi.

Chuyện này nhanh chóng truyền ra khiến dư luận xôn xao bàn tán, gia đình nạn nhân còn tìm đến tận cửa. Ông chủ chỉ biết kêu oan, rõ ràng mình chẳng làm gì cả, vậy mà lại bị người nhà cô bé đánh một trận rồi còn bị kiện ra tòa, phải bồi thường rất nhiều tiền.

Quay đi quay lại, căn escape room này không thể tiếp tục kinh doanh được nữa, ông chủ đành đóng cửa. Song mọi chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó, sau khi nơi đây đóng cửa một thời gian, khá nhiều hộ gia đình hoặc nhân viên làm việc trong tòa nhà cao tầng vẫn thường nghe thấy trong căn escape room truyền đến vài động tĩnh nhỏ, như thể vẫn còn có người ở trong đó.

Căn escape room trở thành chủ đề tán gẫu trong lúc rỗi rãi ở nơi đây, điều đó càng khiến nó thêm phần bí ẩn. Một truyền mười, mười truyền trăm, chuyện căn escape room có ma quỷ đã lan truyền khắp nơi.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 55: Xem nhà, không biết đã là lần thứ mấy đi xem nhà

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Đến hạn trả tiền thuê căn escape room, ông chủ đã cuốn gói chạy mất. Chủ nhà bó tay toàn tập, vốn dĩ còn định chờ sau khi tính tiền nhà xong sẽ cùng ông chủ escape room bàn bạc cách giải quyết, nào ngờ cục diện hỗn loạn này lại rơi thẳng xuống đầu mình, tức giận kiểu gì thì cũng chỉ có thể tìm cách bán đi.

Trước khi đến nơi, tôi đã biết tuy câu chuyện đằng sau căn escape room nghe có vẻ đơn giản và dễ xử lý, nhưng trên thực tế chắc chắn không hề dễ xơi. Bằng không cho dù người bình thường không dám mua vì lời đồn có ma quỷ, nhưng một căn nhà đáng giá như vậy thì người trong nghề chúng tôi đã tìm tới lâu rồi. Mấy năm nay cùng với sự trỗi dậy của nghề bất động sản, danh tiếng của tôi càng phất lên như diều gặp gió, đối thủ cạnh tranh cũng nhiều hơn. Trong số đó không thiếu người thật sự có bản lĩnh, nếu họ không mua căn nhà này, chứng tỏ đã gặp phải vấn đề khó giải quyết.

Tuy vậy tôi vẫn rất tự tin, mặc dù bây giờ cách thức xử lý của chúng tôi không thay đổi, nhưng ít nhất sức chiến đấu đã lên một cấp bậc mới rồi.

Có Bạch Khai làm trợ thủ cho Tần Nhất Hằng, đội hình không chỉ hoành tráng hơn mà còn tránh việc tôi lóng ngóng chân tay gây ra sai lầm.

Sau khi đến nơi, ba người không kịp tìm chỗ nghỉ mà tới gặp mặt chủ nhà luôn. Địa điểm đã hẹn cách căn nhà không xa lắm, chủ nhà bèn kể hết mọi chuyện ông ta biết cho chúng tôi, có lẽ vì căn nhà bị đồn đại nhiều quá, ông ta biết giấu giếm cũng vô dụng. Nội dung đại khái cũng khá giống những gì tôi hỏi thăm được, song chủ nhà không phải người trực tiếp trải qua nên đa phần cũng chỉ là nghe người ta nói. Kể xong, ông ta đưa cho chúng tôi một chùm chìa khóa, bảo rằng mình

không đi cùng được. Chúng tôi thích làm gì thì làm, đừng ngại gì cả.

Tôi cảm thấy khá bất ngờ, nghe giọng điệu của chủ nhà có vẻ rất ghét căn nhà kia. Chẳng qua tôi cũng không nghĩ nhiều, bèn cầm lấy chìa khóa rồi đi thẳng đến đó.

Tòa nhà nằm ở vị trí rất đắc địa, dọc đường đi có thể thấy được sự xa hoa tấp nập ở nơi này.

Chúng tôi vào thang máy rồi đi lên lầu, đập vào mắt là tấm bảng hiệu của căn nhà. Bấy giờ trời đã trở tối, Bạch Khai vừa mở miệng, đèn cảm ứng ngoài hành lang liền sáng lên. Lúc này chúng tôi mới thấy rõ toàn bộ tấm bảng hiệu.

Tôi không tiện nói tên, nhưng dựa theo thiết kế của bảng hiệu, tôi đã hơi mường tượng được bố cục trang trí bên trong rồi. Sau khi cắm chìa khóa vào ổ rồi mở cửa, quả nhiên dù chúng tôi đã bật đèn thì cảm giác âm trầm u ám vẫn không xua đi được.

Mới bước vào là một phòng khách rất rộng rãi, dùng làm quầy tiếp tân. Cả căn phòng trống huơ trống hoác, chỉ còn vài tấm giấy dán tường và một số bức ảnh. Tôi quan sát một chút, đây đều là ảnh chụp của những người chơi đã vượt escape room thành công.

Đi khắp căn phòng một lượt, tôi chẳng phát hiện thêm gì nữa, cả đám bèn đi xem các gian phòng khác.

Những căn phòng khác chính là escape room, chẳng qua bảng tên treo trên cửa phòng đã bị người ta gỡ xuống, vì vậy chúng tôi cũng không rõ đằng sau mỗi cánh cửa sẽ là escape room như thế nào. Ba người đành đi dò xét từng căn phòng theo thứ tự.

Escape room đầu tiên dường như được làm theo phong cách Resident Evil, nhìn như đám ma, treo đầy áo blouse trắng bệnh viện. Bên trong escape room không như phòng khách, hầu như đồ đạc vẫn còn nguyên vẹn nhưng cách bày biện quá hỗn loạn, không biết nó vốn được thiết kế như vậy hay là do trước lúc rời đi ông chủ vẫn chưa dọn dẹp sạch sẽ.

(*) Resident Evil: Một series game và phim về đề tài xác sống, kinh dị sinh tồn rất nổi tiếng.

Trong phòng tối đen như mực, không có đèn. Chúng tôi đành bật flash trên điện thoại rồi chiếu sáng xung quanh.

Sau khi quan sát một vòng mà vẫn không có phát hiện mới, chúng tôi lại tiếp tục đi sâu vào trong, ở đây có một cánh cửa không khóa, chỉ cần đẩy nhẹ là đã mở được. Vốn dĩ cánh cửa tiếp theo buộc người chơi phải giải xong câu đố mới có thể mở ra, bây giờ nó lại bị mở một cách dễ dàng khiến tôi bỗng có cảm giác thông minh vượt trội.

Căn phòng này được bố trí như phòng phẫu thuật, ở chính giữa đặt một bàn mổ. Ba người lần lượt bước vào, trong này không còn cánh cửa nào khác, đành phải trở ra theo đường cũ rồi đi xem gian escape room thứ hai.

Phong cách của gian escape room này càng thêm phần quái quỷ, vừa bước vào đã thấy một chiếc quan tài rất lớn, bên cạnh nó là một cái giếng cạn. Trên tường phủ kín "huyết thư" viết bằng sơn đỏ, đại khái là dưới giếng có một con quỷ, vì không được an táng đàng hoàng nên luôn tìm cách kéo người xuống giếng chết đuối. Chỉ khi nào xoa dịu được vong hồn nọ thì mới có thể thoát khỏi nơi đây được.

Bạch Khai đọc xong dòng chữ trên tường thì bắt đầu chê bai phỉ nhổ. Tiểu Khuyết, tôi nói này, cách tốt nhất để trừng trị mấy con ma nước trong giếng là phải khạc một bãi nước bọt xuống đó, đừng coi thường cách đơn giản này nha, nó có tác dụng lớn lắm đó! Anh thử đi!

Tôi vừa định bảo ở đây toàn là đạo cụ trò chơi, mẹ kiếp lấy đâu ra giếng thật. Ai dè tôi vừa quay đầu lại đã thấy Tần Nhất Hằng đang đứng bên cạnh giếng thò đầu xuống xem.

Tôi cũng tiến lại gần nhìn, bên trong giếng không có gì, cái gọi là đáy giếng cũng chỉ giống sàn nhà bên ngoài. Chất liệu phần thành giếng vô cùng thô ráp, tôi giơ tay sờ thử, chỉ đơn giản là dùng gạch rồi sơn lên thôi.

Tôi hỏi Tần Nhất Hằng, cậu nhìn gì thế?

Tần Nhất Hằng bèn vươn tay chỉ vào một đống đá lớn chất bên cạnh bệ giếng, đương nhiên mấy tảng đá này cũng không phải hàng thật, chắc là được làm từ xốp hoặc thạch cao. Lúc này Bạch Khai cũng đã đi đến, y giơ tay gõ vào mấy tảng đá rồi hỏi, sao vậy Tiểu Khuyết, muốn cắn thử một miếng hả?

Bỗng Tần Nhất Hằng lên tiếng, Bạch Khai, anh xem thử cảnh tượng này giống cái gì?

Bạch Khai nghe vậy bèn lập tức nhíu mày. Mẹ kiếp, không phải chứ! Ý anh đây là giếng trộm ư?

Tần Nhất Hằng gật đầu, e rằng bí ẩn của nơi đây không hề đơn giản, chúng ta phải cẩn thận một chút.

Nói rồi Tần Nhất Hằng bèn giải thích cho tôi, giếng trộm chính là thủ thuật che mắt mà kẻ trộm mộ dùng để che giấu đạo động, họ sẽ đào một cái hang bên trong vách giếng, đạo động này sẽ được đào thẳng đến huyệt mộ. Thứ nhất là để che giấu tai mắt của người khác, thứ hai là đất bị đào ra sẽ rơi thẳng xuống giếng mà không lưu lại dấu vết. Còn những hòn đá bên ngoài dùng để lấp giếng sau khi đã trộm mộ xong, giếng này thuần âm, dễ sinh ra những thứ tà quái, vì vậy phải dùng đá lớn để phong kín, ngăn chặn ma quỷ trong huyệt mộ đuổi theo. Cho dù đám oan hồn kia không hại được kẻ trộm mộ thì cũng có thể đề phòng tụi nó trút giận lên người khác. Nghề này có quy tắc riêng, dù là trộm thì cũng có đạo, đây coi như là một việc thiện trong số những chuyện xấu của kẻ trộm mộ.

Tôi nghe vậy đã hiểu ngay, chẳng lẽ những tảng đá lớn đó vốn nằm dưới giếng sao?

Nói thế thì lẽ nào cô gái trước kia chết ở đây đã lỡ di chuyển mấy tảng đá này, cho nên mới rước lấy tai họa rồi đi đời nhà ma? Tôi dùng chân đá thử mấy tảng đá, thấy nhẹ tênh, kể cả con gái chân yếu tay mềm cũng có thể bê được.

Tuy nhiên nghĩ kỹ lại thì không đúng lắm, mặc dù cái giếng trong escape room thật sự là giếng trộm theo như lời Tần Nhất Hằng thì nó cũng chỉ là hàng mô phỏng mà thôi, thậm chí cả hòn đá cũng là đồ giả! Làm sao có thể dính phải họa sát thân được?

Tôi nói, hai người đừng phân tích kiểu đấy nữa! Chúng ta đang ở trong escape room, tất cả đều là đồ giả! Sao có thể tà môn như những gì hai cậu nói chứ? Hơn nữa căn escape room cũng đã mở cửa kinh doanh được thời gian dài, người chơi trong phòng này nhiều biết bao nhiêu, tại sao chỉ có mỗi mình cô bé đó lại xảy ra chuyện? Đã thế ông chủ hắn cũng không phải người thông hiểu phong thủy huyền học hoặc trộm mộ gì đó giống các cậu, có lẽ thiết kế như thế này chỉ dựa theo phim truyện hoặc là hình ảnh nào đấy thôi thì sao? Biết đâu chỉ là trùng hợp?

Tần Nhất Hằng nói cũng đúng, hắn phất tay, ý bảo vào trong xem tiếp rồi hẵng tính.

Ba người chúng tôi lại tiếp tục vào sâu bên trong escape room này, các gian khác cũng giống vậy, không còn cơ quan nào nữa, cửa cũng bị mở toang.

Căn phòng bên trong mang phong cách giống hệt bên ngoài, chẳng qua chỉ đổi cảnh mà thôi. Tôi càng nhìn càng cảm thấy cái giếng trộm bên ngoài cũng không hẳn đã là sự trùng hợp, bởi mặc dù cảnh tượng trong này không quá rõ ràng nhưng tôi quan sát kiểu gì cũng thấy bối cảnh của nó giống như huyệt mộ.

Tôi không có hiểu biết nhiều về huyệt mộ, hầu như mọi kiến thức mà tôi biết đều là do trước kia từng xem tiểu thuyết trộm mộ hoặc nhờ mấy chương trình khám phá chiếu trên TV, vì vậy tôi không cách nào chứng thực được.

Tôi hỏi Bạch Khai và Tần Nhất Hằng. Bạch Khai trả lời, hình như là mộ thật, Tần Nhất Hằng, có vẻ quan tài bên ngoài được dọn ra từ trong này, anh nhìn xem vị trí kia kìa.

Bạch Khai giơ tay chỉ vào một cái bệ ở trước mặt, trên bệ trống không, cao hơn mặt đất khoảng 20cm, dường như trước kia trên đó đặt một chiếc quan tài.

Ừ, Tần Nhất Hằng ngẫm nghĩ rồi đáp, bây giờ xem ra khả năng cao cô gái đó chết ở trong căn phòng bên ngoài. Chẳng qua chúng ta cần phải xem xét các gian escape room khác nữa, sau khi xác nhận suy đoán này mới có thể bắt tay vào hành động được.

Tôi cảm thấy đề nghị của Tần Nhất Hằng rất hợp lý, hơn nữa tôi cũng vô cùng tò mò các gian escape room còn lại trông như thế nào.

Tôi vừa quay người đi ra ngoài, bỗng nhiên nghe thấy ngoài này vang lên một tiếng động kỳ lạ. Tôi đang định xem thử cái gì vừa phát ra động tĩnh, Bạch Khai đã hét lên, ôi đệch mợ, tại sao quan tài lại động đậy được!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 56: Quan tài

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Ba chùm sáng điện thoại lập tức soi qua bên đó, trái tim tôi nhảy vọt lên tận cổ họng.

Chiếc quan tài vốn đang nằm im bên ngoài bỗng dưng rung lên bần bật, di chuyển được một quãng trên sàn nhà. Tôi nhủ thầm, mẹ kiếp, lẽ nào cái quan tài này không phải bị người ta khiêng ra đây mà nó vốn đặt ở phòng trong, sau đó tự nó dịch chuyển ra ngoài?

Cũng giống như máy giặt không được đặt cố định, khi hoạt động rung mạnh quá nên nhích tới nhích lui.

Tiểu Khuyết, anh đi xem xét đi. Bạch Khai khẽ đẩy tôi, tôi chưa kịp quay đầu lại, Tần Nhất Hằng đã nói chêm vào, Giang Thước, đừng sợ, có chúng tôi đây rồi!

Tôi không có cơ hội lên tiếng, tức khắc bị hai người họ đẩy ra ngoài, ngay sau đó Bạch Khai liền đóng sập cửa lại.

Tiểu Khuyết! Cố lên! Chúng tôi sẽ bảo vệ anh! Giọng Bạch Khai vọng ra từ bên trong.

Tôi đập cửa nhưng không hề hấn gì, vội nói, tiên sư bố nó, hai người có ý gì? Muốn ông đây đâm đầu vào chỗ chết à!?

Bạch Khai trả lời, yên tâm đi! Nếu bắt anh đi chết thật thì tôi đã lập di chúc cho anh trước rồi!

Cánh cửa vừa đóng lại, tiếng quan tài rung lắc liền trở nên to hơn. Tôi cách nó hai bước xa cẩn thận quan sát, ngoại trừ việc phát ra tiếng động kỳ quái thì cũng không xuất hiện thứ gì quá ghê gớm. Tôi nghĩ chắc hai người họ sẽ không vô cớ muốn hại chết tôi, chưa biết chừng cái quan tài này thật ra chỉ đang dọa tôi mà thôi. Tôi bèn hít một hơi sâu rồi từ từ bước đến.

Tôi nhủ thầm, căn escape room này trang trí kinh dị như vậy, có lẽ trước đây đã dọa được không ít người chơi. Nhưng trong

số bọn họ có ai từng gặp những chuyện tôi đã trải qua đâu?

Nãy giờ quan tài vẫn rung không ngừng, tôi dè dặt đặt tay lên đó khiến cánh tay cũng chấn động theo. Tôi càng thêm chắc mẩm cái quan tài này không thể liên quan đến bọn ma quỷ gì được, hình như bên trong có một thứ nào đó giống như động cơ điện, hồi trước hẳn là một cơ quan để hù dọa, chẳng qua không biết vì sao nó lại bị khởi động thôi.

Tôi lớn tiếng nói, hai người đừng xem thường ông đây nhé! Hôm nay hai người cứ ở trong đó đi, ông sẽ tự mình xử lý cho xem.

Tuy tôi có vẻ mạnh miệng lắm nhưng thật ra tâm lý vẫn hơi lo lắng, cố ý nói lớn tiếng chỉ là để tự tiếp can đảm cho mình mà thôi.

Tôi dùng hai tay giữ nắp quan tài định nhấc nó lên, song không biết vì sao mà nắp quan tài vẫn nằm im lìm như bị đóng đinh, dù tôi cố sức như thế nào cũng không khiến nó mảy may nhúc nhích. Tôi bèn đổi một tư thế khác, có nhiều cỗ quan tài sử dụng nắp trượt, tôi muốn thử xem nắp quan tài này liệu có thể kéo ra được hay không.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn thất bại.

Tôi vỗ lên quan tài mấy cái, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Ngoại trừ vẫn đang rung, quan tài cũng chỉ vang lên mấy tiếng "bộp bộp" trầm đục khi bị tôi vỗ mà thôi.

Lúc này tôi mới cảm giác được chiếc quan tài này vô cùng rắn chắc, dường như nó được làm từ gỗ đặc thật, không giống với các đạo cụ giả và rỗng ruột dùng để trang trí trong căn escape room.

Tôi lấy làm lạ, bèn cầm điện thoại lên soi quan tài để quan sát kỹ hơn. Tôi càng nhìn càng thấy kỳ quặc, không chỉ chất liệu giống thật mà tay nghề cũng rất tỉ mỉ tinh tế, hoàn toàn chẳng phải đồ giả.

Bất ngờ thay, ở một bên quan tài còn dán một tấm bùa vàng, bên trên vẽ cái gì tôi xem chẳng hiểu, nhưng lá bùa đã nhăn nhúm như được dán lên từ rất lâu rồi.

Tôi bèn cao giọng kể hết mọi thứ với hai người bên trong. Một lúc lâu sau Bạch Khai mới nói, Tiểu Khuyết! Lúc xem xét nhớ phải thận trọng một chút! Quan tài đang rung đó, anh cẩn thận đừng để bị đụng đầu.

Tôi nghe vậy bỗng dưng phát hiện ra, chiếc quan tài đã không còn rung mạnh như lúc trước nữa. Quả nhiên chốc lát sau, quan tài đã hoàn toàn bất động, cả căn phòng lại trở nên yên tĩnh.

Tôi nghe thấy âm thanh Bạch Khai hay Tần Nhất Hằng vừa đánh bật lửa, bèn không nhịn được mà lấy ra một điếu thuốc. Tôi chẳng biết có phải cái quan tài này đang nghỉ ngơi hồi sức hay không, thừa dịp nó ngừng lại, tôi vội quan sát nó tỉ mỉ thêm một lần nữa.

Lần này tôi càng hoảng sợ, bởi tôi đột nhiên hiểu ra vì sao nắp quan tài không mở được.

Nếu chiếc quan tài này là hàng thật, vậy thì nắp của nó thật sự đã bị đóng đinh. Nếu thế thì trong quan tài sẽ có thứ gì? Chẳng lẽ là người chết!?

Nhưng người chết làm sao mà cử động được?

Tôi không dám nghĩ tiếp nữa, hút xong điếu thuốc, tôi liền đi gõ cửa phòng trong.

Dù nó có đáng sợ hay không thì kiểu gì tôi cũng không giải quyết được. Dù Bạch Khai với Tần Nhất Hằng không muốn ra đi nữa, chỉ cần tôi đứng cạnh cửa thì khi có chuyện vẫn kịp chạy về phía họ.

Tôi gõ vài cái nhưng không thấy ai trả lời. Có lẽ do tác dụng tâm lý, tôi đứng đưa lưng về phía quan tài mà cảm thấy sống lưng mình lạnh toát. Tôi bèn gõ cửa mạnh hơn và bắt đầu to tiếng.

Hình như cảm thấy tôi đang tức giận thật, bấy giờ Bạch Khai mới mở cửa rồi mỉm cười bước ra cùng Tần Nhất Hằng.

Sao nào? Có phải rất easy đúng không? Giờ mẹ không cần phải lo con bị ma ám nữa rồi! Bạch Khai trêu đùa, nói đi, anh đã biết được gì rồi?

Tôi đáp, mẹ kiếp, ban nãy không nghe tôi nói à? Cái quan tài này là hàng thật! Không phải đạo cụ! Bên trong chắc chắn có thứ gì đó!

Bạch Khai và Tần Nhất Hằng trao đổi ánh mắt với nhau. Y nói, thật sao? Tần Nhị, để tôi đi xem thử nhé?

Bạch Khai nhận lấy cái túi của Tần Nhất Hằng, đoạn bước đến bên quan tài. Tần Nhất Hằng giơ ngón cái với tôi rồi cũng đi

qua đó. Hai người họ ngồi xổm xuống gõ gõ mấy cái xung quanh quan tài.

Tôi đứng tại chỗ, tiện tay châm một điếu thuốc khác. Hút hơn nửa điếu thuốc, tôi bỗng nghe thấy một loạt tiếng động rầm rầm như kim loại rơi xuống đất. Tôi nhìn sang, thấy Bạch Khai đang cầm mấy chiếc đinh dài huơ huơ với tôi, Tiểu Khuyết, mau đến nhìn đi!

Tôi còn chưa bước đến, Bạch Khai đã ném cho tôi một cây đinh, may mà tôi lanh tay lẹ mắt bắt được.

Nhìn chiếc đinh dưới ánh sáng điện thoại, tôi cảm thấy khá mới lạ, bởi trước đây tôi chưa từng nhìn thấy thứ này, bây giờ người ta toàn hoả táng, mấy ai dùng đinh quan tài nữa đâu. Cây đinh dài khoảng một ngón tay, phần trên thô to hơn phần dưới, thân đinh không chỉ có những đường rãnh mà còn dính một ít sơn đỏ. Tôi thử áng chừng nó, khá nặng, có vẻ làm bằng đồng.

Tôi nói không sai chứ? Đây là một cái quan tài thật à? Bên trong có thứ gì?

Đừng vội! Chờ lát nữa sẽ mở quan tài. Bạch Khai nói với Tần Nhất Hằng, anh phổ cập kiến thức cho anh ta đi, tôi nghiên cứu thêm tí nữa đã, đề phòng dính bẫy lúc mở quan tài.

Tần Nhất Hằng gật đầu, cầm lấy một cây đinh đi đến bên tôi.

Giang Thước, đây là đinh quan tài. Thông thường một chiếc quan tài phải sử dụng bảy cây đinh, tục gọi là đinh tử tôn, nghe nói nó có thể phù hộ con cháu sinh sôi thịnh vượng. Đương nhiên vẫn có vài trường hợp đặc biệt, ví dụ như chín cây đinh, mười một cây đinh,… nhưng nhất định phải là số lẻ. Kỳ thật đạo lý của nó khá đơn giản. Chữ "nhân" (人) có tổng cộng hai nét bút, nét bên trái dài hơn một chút so với nét bên phải, vì vậy bảy cây đinh thì bốn trái ba phải, hợp lại có thể tạo ra chữ "nhân" tiêu chuẩn. Hợp lại, sẽ trở thành "nhân đinh".(*)

(*) 人丁: chữ 丁 này đồng âm với 钉 là cây đinh, nhưng chữ "nhân đinh" có khá nhiều nghĩa: đàn ông thanh niên khỏe mạnh có thể phục dịch, nhân khẩu, gia bộc… Nếu đã gọi là đinh tử tôn thì có lẽ ở đây dùng nghĩa "nhân khẩu".

Đừng khinh thường chiếc đinh quan tài nhỏ bé này, kỳ thật từ xưa tới nay có rất nhiều cách dùng đấy.

Đầu tiên, đinh quan tài có thể bịt kín quan tài trong một thời gian dài, cũng có nghĩa là ngăn chặn âm khí thoát ra ngoài. Vì

vậy đinh quan tài không phải là thứ chiêu tà hại người, ngược lại nó dùng để trừ tà rất tốt. Bây giờ ở nhiều nơi vẫn còn truyền thống lấy đinh quan tài làm vòng tay hoặc nhẫn, nghe bảo đồ trang sức làm từ đinh quan tài để càng lâu càng thêm linh, thậm chí nó còn thể hiện được tình hình cơ thể hoặc vận thế trong tương lai gần của người đeo nó nữa. Trang sức sẽ đổi màu để nhắc nhở người đeo, đây không hẳn là lời nói vô căn cứ đâu.

Kế đó, đinh quan tài ở trong nghề cũng là một vũ khí chính dương dùng để trừ tà. Nhiều lúc dùng để hỏi đường cũng được. Ví dụ như sau khi bày cục đơn giản, cầm đinh quan tài trong tay một lúc rồi ném ra ngoài, đầu nhọn của đinh sẽ chỉ về hướng của người hoặc vật mà anh muốn tìm.

Tần Nhất Hằng nói rất nhiều nhưng tôi nghe chăm chú không sót chữ nào. Ban nãy tôi còn hơi e sợ thứ này, giờ nghe xong tôi chỉ cảm thấy đây đích thực là một bảo bối.

Tần Nhất Hằng đưa cây đinh trong tay hắn cho tôi rồi quay sang hỏi Bạch Khai chuẩn bị xong chưa. Thấy Bạch Khai trả lời là rồi, hắn vẫy tay bảo tôi cùng đi đến.

Quan tài đã bị Bạch Khai động tay động chân, trên nắp đặt một chiếc gương nhỏ úp sấp. Gương được cố định trên nắp quan tài bằng một sợi dây.

Bạch Khai hất cằm ý bảo chúng tôi ngồi xổm xuống, ba người đồng thời dồn sức từ từ nâng nắp quan tài lên.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 57: Tẩu quan

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Tôi nhìn chằm chằm vào trong quan tài, trong đó tối đen như mực. Đến khi kẽ hở đủ lớn để thò cả cánh tay vào, Tần Nhất Hằng mới lấy điện thoại ra soi.

Tôi bất giác nín thở, thật ra trong lòng đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, cho dù gặp phải một xác ướp cổ ngàn năm ngồi bật dậy say hello với mình thì cũng không quá bất ngờ. Tuy nhiên khi nhìn theo ánh sáng, ba chúng tôi chợt sững người lại.

Không ngờ bên trong quan tài là một chiếc quan tài khác nhỏ hơn. Màu sắc và chất liệu tương tự cái bên ngoài, giống như cùng một bộ.

Tôi nói, hóa ra bên ngoài là quan quách à? Cũng kiểu cách phết!

Tần Nhất Hằng trả lời, không phải, đây đều là quan tài. Bạch Khai, anh soi giúp tôi một chút.

Nói rồi Tần Nhất Hằng đưa điện thoại cho Bạch Khai, sau đó hắn vươn tay định mở nắp quan tài nhỏ ở trong ra. Sức lực của hắn mạnh hơn tôi nhiều, nhưng thử vài lần mà vẫn không được.

Bên trong cũng bị đóng đinh, khai quan thôi. Tần Nhất Hằng vừa ra lệnh, tôi và Bạch Khai cùng hợp lực nhấc nắp quan tài lên. Lần này chúng tôi lại thấy một chiếc quan tài khác, màu sắc đậm hơn bên ngoài, có lẽ tất cả đều dùng chung một loại sơn, chẳng qua chiếc quan tài ở ngoài tiếp xúc với không khí thời gian dài nên mới bị phai màu. Bạch Khai thử gõ vài cái, nó vẫn vang lên những âm thanh trầm đục như cũ.

Tôi đưa cho mỗi người một điếu thuốc, ba chúng tôi lại tiếp tục nghiên cứu chiếc quan tài. Cả ba đều cho rằng bên trong cái quan tài này lại là một quan tài nhỏ hơn nữa, vì vậy không ai vội vàng muốn mở tiếp.

Tôi vừa hút thuốc vừa suy nghĩ, như thế này hắn là muốn bắt chước kiểu chôn cất có quan quách rồi. Chăng lẽ để tiết kiệm chi phí nên mới phải dùng quan tài thay cho quan quách bên ngoài? Hoặc cũng có thể người làm ra quan tài là một kẻ yêu thích búp bê Nga Matryoshka (*) nên làm vậy cho vui thôi?

(*) Búp bê Matryoshka: là một loại búp bê đặc trưng của Nga. Con búp bê nhỏ nhất sẽ được chứa đựng trong lòng con búp bê lớn hơn nó một chút, và cứ thế cho đến con lớn nhất sẽ chứa tất cả những con búp bê còn lại trong bộ. Tất cả những con búp bê này đều không có chân.

Hút xong điếu thuốc, ba người lại bắt tay vào hành động.

Tần Nhất Hằng có một dụng cụ chuyên dùng để lấy đinh quan tài ra, tôi không rõ nó được gọi là gì, nhưng thấy hắn và Bạch Khai đều sử dụng rất thành thạo. Sau khi lấy hết đinh, chúng tôi lại trao đổi ánh mắt với nhau rồi tiếp tục nhấc nắp quan tài lên.

Chúng tôi đoán rằng bên trong chắc hẳn vẫn là quan tài nên không ai đề phòng gì cả. Sự thật chứng minh phân tích của chúng tôi là đúng, quả nhiên lại bắt gặp thêm một chiếc quan tài nhỏ hơn nữa.

Chúng tôi thấy vậy bèn quyết định làm đến cùng, tôi phụ trách soi đèn, hai người họ tiếp tục lấy đinh ra. Chốc lát sau chúng tôi lại mở thêm hai cái nắp quan tài nữa. Trong chiếc quan tài cuối cùng, chúng tôi đã tìm thấy một đồ vật khá kỳ quặc.

Thứ này không lớn, dài khoảng 30cm. Hai đầu đều nhọn, phần giữa trơn nhẵn, thoạt nhìn hơi giống lá liễu. Toàn thân bóng loáng, có vẻ là đồ đồng thau. Nó đem lại cảm giác như được người ta thường xuyên nhìn ngắm lau chùi, mang hơi thở năm tháng. Sáng lấp lánh dưới ánh đèn điện thoại.

Tôi nhủ thầm, đây là bảo bối sao? Trông khá giống đồ cổ! Song tôi chưa kịp hỏi thì Bạch Khai đã kêu lên, đậu má! Đồ chơi người lớn đây mà!

Tôi buột miệng ồ lên, không ngờ được bao bọc trong bao nhiêu lớp quan tài lại là cái thứ này.

Tôi hỏi, cái này là sao? Ban nãy là do nó rung à? Mẹ kiếp, sao rung mạnh thế được?

Tần Nhất Hằng xua tay, Bạch Khai, đừng trêu Giang Thước nữa. Dứt lời hắn liền cẩn thận lấy thứ kia ra quan sát tỉ mỉ.

Đây là tẩu quan. Tần Nhất Hằng để nó lại chỗ cũ, Bạch Khai, lần này đến lượt anh giải thích, để tôi xem thử cái tẩu quan này có nguy hiểm gì không.

Bạch Khai cợt nhả đi qua bên này, nói, Tiểu Khuyết, hồi nãy tôi đùa thôi, đừng nghĩ là thật nhé, quên đi quên đi! Bây giờ anh mới cần nhớ kỹ những gì tôi nói đây. Trong nghề chúng tôi cực kỳ khinh bỉ cái thứ tẩu quan này, đó là một loại bàng môn tả đạo (*). Trước đây tôi thấy cái nào là phá cái đó, dạo này cũng ít gặp hơn, bình thường đã hiếm thấy rồi. Tẩu quan là sao, tức là chôn nó dưới hai thước đất, nó sẽ tự di chuyển trong đất, chẳng qua tốc độ hơi chậm mà thôi. Nghe khó tin lắm phải không? Nhưng tôi nói cho anh biết, là thật đấy!

(*) Bàng môn tả đạo/ Oai môn tà đạo: Đường lối không chính đáng; đường ngang ngõ tắt.

Vào thời cổ đại, người ta cực kỳ coi trọng việc chôn cất, mà nơi phong thủy bảo địa lại có hạn. Nhiều khi mộ địa mà anh để mắt tới đã bị người ta chiếm mất rồi, anh cũng không thể cầm xẻng xới tung phần mộ tổ tiên của người ta lên rồi bảo tránh chỗ cho bố mày được, vì vậy anh chỉ có thể dùng cái tẩu quan này.

Nếu đang vội vàng thì đặt trong vòng trăm mét, nếu muốn chắc chắn hơn thì đặt ngoài trăm mét. Tẩu quan sẽ từ từ đi qua nơi phong thủy bảo địa mà anh đã chọn, nhanh thì ba bốn năm, chậm thì 10-20 năm. Đến khi nó qua vị trí kia, tẩu quan sẽ lấn át quan tài cũ, nơi phong thủy bảo địa đó cũng sẽ dễ dàng đổi chủ!

Tôi trợn to hai mắt, mẹ kiếp, đây mà là phương thuật ư? Có khác gì robot thám hiểm sao Hỏa đâu!

Bạch Khai thấy tôi ngạc nhiên ra mặt, bèn cười nói, tôi đã nói là thứ này rất khó tin rồi mà! Anh đã từng thấy những ngôi mộ thời cổ chưa? Có nhiều cái mang hình thù vô cùng kỳ quặc! Tôi nói cho anh biết, không phải là do chủ mộ khác người đâu, mà đó là cách để đề phòng tẩu quan đấy!

Lấy ví dụ như thú trấn mộ, từ vị trí cho đến phương hướng đặt thú trấn mộ, thậm chí là kích thước và trọng lượng của nó đều được bố trí dựa theo địa hình để phòng ngừa tẩu quan! Nó cũng giống như hệ thống phòng thủ tên lửa ngày nay thôi. Kiến thức trong nghề còn nhiều lắm, Tiểu Khuyết à, anh phải cố gắng nỗ lực hơn nữa đi!

Bạch Khai vỗ vai tôi, bên kia Tần Nhất Hằng cũng đứng dậy nói, Giang Thước, anh đến mở cái tẩu quan này đi! Đây là một khóa trải nghiệm hiếm có đấy.

Tôi tỏ ra khó hiểu, sau đó mới chợt nhận ra, hai người họ ra vẻ thần bí úp úp mở mở như vậy là vì muốn huấn luyện tôi à? Muốn cho tôi học hỏi?

Tôi bước đến nhìn, cái tẩu quan kia đã bị Tần Nhất Hằng dùng chỉ đỏ buộc kín, không biết hắn dùng thứ gì để mài nhẵn hai đầu nhọn.

Tần Nhất Hằng làm động tác mời, Giang Thước, bên trong tẩu quan chứa nhiều thứ phức tạp, lúc anh mở ra nhớ phải nín thở. Để chiếm đất phong thủy, bên trong không chỉ đơn giản như có nhốt ma quỷ đâu. Ngoại trừ quy trình cực kỳ rắc rối, người ta còn phải chọn tro cốt của bốn người trong tộc, chủ yếu phải là cặp vợ chồng có bối phận cao nhất. Nói cách khác, tốt nhất là phải lấy một nửa tro cốt của ông bà cố trong nhà. Tiếp theo là tro cốt của cặp vợ chồng có bối phận nhỏ nhất, cũng chỉ lấy một nửa, nếu không có thì sẽ thay bằng tro cốt của chị và em trai.

Bốn phần tro cốt trộn lẫn với nhau, liên quan đến tộc họ và nguyên quán, đó là những chuyện lớn trong đời. Tất cả sẽ cùng được bỏ vào trong tẩu quan. Một nửa tro cốt còn lại rải xuống mặt đất nơi muốn chiếm phong thủy, tẩu quan sẽ đuổi theo nó.

Tôi nghe xong nửa hiểu nửa không, hóa ra thứ này là một hũ tro cốt thập cẩm à?

Có điều tôi đã hiểu muốn làm được một cái tẩu quan không hề dễ. Khoan hãy nói đến chuyện tổ tiên còn để lại tro cốt hay không, có dễ dàng tìm được hay không, chỉ riêng việc tìm tro cốt của cặp vợ chồng có bối phận nhỏ nhất cũng đã rất khó khăn rồi. Bình thường những người thuộc thế hệ trẻ trong nhà cũng đã hiếm ai chết sớm, càng khỏi nói đến cả cặp vợ chồng hoặc chị em. Mấy cái này chỉ có thể dựa vào "vận khí" mà thôi, dù sao chẳng ai lại tàn sát người nhà chỉ vì một cái tẩu quan được.

Tôi nói, tro cốt người già thì còn tìm được, nhưng tro cốt người trẻ thì sao?

Tần Nhất Hằng liền trả lời, bọn họ tự sát. Vì gia tộc, có rất nhiều người thân bất do kỷ (*). Sau này anh sẽ gặp nhiều chuyện như vậy, rồi cũng phải học cách làm quen thôi. Truyền

thống của chúng ta mang nặng quan niệm gia tộc, bây giờ xã hội phát triển, dân cư di tản khắp nơi, những truyền thống ấy dần phai nhạt đi. Tuy nhiên vào thời xưa, nhiều gia pháp còn hà khắc và tàn nhẫn hơn cả quốc pháp nữa.

(*) Thân bất do kỷ (身不由己): phải làm những chuyện không theo ý muốn của mình, buộc phải nghe theo sự sắp đặt, ý muốn của người khác – hoàn cảnh đẩy đưa.

Tôi cúi người xuống, cố gắng lắm mới dám vươn tay ra.

Nghe Tần Nhất Hằng giảng giải xong, tôi cảm thấy cái tẩu quan trước mặt như thể đang mang trong mình sứ mệnh của lịch sử.

Tôi cầm lấy tẩu quan, nó nặng hơn tôi tưởng, cảm giác lạnh lẽo mơn trớn lòng bàn tay. Tôi lật qua lật lại xem xét nhưng vẫn không tìm thấy chốt mở, dường như cả cái tẩu quan này là một khối kín kẽ.

Tôi khó hiểu định hỏi, bỗng nhiên cảm thấy có thứ gì từ bên trong chảy ra. Tôi cúi đầu nhìn, phát hiện vấn đề nằm ở một đầu nhọn đã bị Tần Nhất Hằng mài nhẵn. Thì ra cái này mở như vậy! Lẽ nào trước kia nó được người ta đúc thành một khối ư?

Tôi vươn tay định hứng thứ vừa chảy ra theo bản năng, Tần Nhất Hằng chợt ngăn lại. Giang Thước! Nhớ kỹ quy tắc quan trọng nhất trong nghề, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không được dùng tay không!

Tôi sửng sốt, chất lỏng sền sệt đen như mực đã chảy xuống đất. Một mùi tanh tưởi xộc lên, bấy giờ tôi mới nhớ ra cần phải nín thở!

Tần Nhất Hằng ở bên cạnh bỗng lên tiếng, tìm thấy vấn đề rồi.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 58: Nhân trủng

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Tần Nhất Hằng chưa dứt lời, chúng tôi đã buột miệng kêu lên.

Chất lỏng sền sệt và sặc mùi tanh tưởi trên sàn nhà bỗng nhiên chảy về phía tôi. Tần Nhất Hằng đẩy tôi ra, tôi không kịp chuẩn bị nên ngã ngồi xuống đất. Chất lỏng ấy đang hướng đến đũng quần tôi! Trông vừa nhão vừa dính, thế mà chảy còn nhanh hơn cả nước!

Mẹ kiếp! Cái thứ biến thái này!

Tôi nghe Bạch Khai hét to một tiếng, sau đó âm thanh ầm ầm vang lên. Tôi luống cuống đứng dậy, thấy Bạch Khai ném về phía tôi cái quan tài nhỏ nhất. Tôi theo bản năng giơ tay lên đỡ, lập tức cảm giác một nửa cơ thể tê rần.

Tuy quan tài không lớn nhưng dù gì nó cũng là hàng thật giá thật, nhẹ nhất cũng phải mười ký, ai mà chịu nổi chứ!

Giang Thước! Dùng quan tài bắt nó lại! Anh làm đi! Tần Nhất Hằng ở bên cạnh đang nắm chặt lấy sợi chỉ đỏ, bấy giờ sợi chỉ đã bị căng ra, cái tẩu quan nằm trên mặt đất đang rung lên bần bật, hệt như một con chó định nhảy bổ qua bên này. Chất lỏng sền sệt ứa ra ngày càng nhiều.

Tôi than thầm, mẹ nó, đang diễn tuồng nào vậy trời?

Tôi vội vàng nhấc cái quan tài lên định úp xuống chỗ chất lỏng, song giơ tay lên mới biết hình như ban nãy tôi đã bị thương ở đâu đó trong lúc đỡ quan tài. Bây giờ cả cánh tay đau đớn như bị giật điện, chẳng còn chút sức lực nào. Tôi đành nghiêng người, mượn lực một tay, nhắm chuẩn hướng chất lỏng rồi ném quan tài qua đó.

May mà quan tài rơi xuống đã chặn được chất lỏng.

Bạch Khai nhanh nhẹn ngồi phịch lên quan tài, ba người đợi một lát, sau khi xác nhận không còn chất lỏng chảy ra từ trong

quan tài mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tôi hỏi, đây đúng là tẩu quan hả? Bảo là vũ khí sinh học tôi cũng tin! Thứ ban nãy chảy ra là gì vậy?

Bạch Khai vỗ quan tài bên dưới rồi nói với Tần Nhất Hằng, lão Tần, tiết học lần này đã thành công rực rỡ! Lát nữa nhớ giao bài tập về nhà, với tấm lòng hiếu học của Tiểu Khuyết thì có vẻ vẫn chưa thỏa mãn lắm đâu!

Tần Nhất Hằng đi tới, trên tay còn cầm sợi chỉ đỏ. Lúc này cái tẩu quan đã trở thành một khối sắt vụn, bị kéo lê trên sàn nhà phát ra tiếng leng keng.

Giang Thước, vừa rồi tôi đã nói về công dụng của tẩu quan, bây giờ anh hãy tự ngẫm lại đi. Vì sao tẩu quan được đặt ở nơi này? Tần Nhất Hằng không nhận lấy điếu thuốc tôi đưa cho hắn mà chỉ chậm rãi hỏi.

Tôi rít một hơi thuốc, cảm thấy vấn đề mà Tần Nhất Hằng đặt ra đáng để suy nghĩ.

Tẩu quan dùng để chiếm lấy nơi phong thủy bảo địa, cho dù gần đây thật sự có mộ địa hoặc huyệt phong thủy thì cũng không thể nào để nó ở trên lầu được. Hay là thứ này đã thành tinh rồi? Nó không chỉ biết tự dùng thang máy đi xuống lầu mà còn biết bắt xe đến thẳng huyệt phong thủy luôn hả? Mẹ nó vô lý thật chứ!

Chẳng lẽ phong thủy bảo địa không ở đâu xa xôi mà ngay tại gian phòng này?

Tôi nhìn xung quanh một lượt, tuổi đời của tòa nhà này không quá năm năm, thậm chí cả phong cách trang hoàng cũng chẳng mang nét cổ kính. Rõ ràng nơi đây không thể nào có mộ địa được.

Tôi hỏi, chẳng lẽ trong phòng này có phong thủy bảo địa ư? Trước nay chúng ta cứ nghĩ phong thủy bảo địa chỉ nằm dưới đất, không lẽ phải nghĩ xa hơn nữa? Trên lầu chăng?

Tần Nhất Hằng mỉm cười lắc đầu, suy đoán của anh không tệ đâu, nhưng vẫn chưa đủ rộng. Anh nghĩ lại xem, nếu phong thủy bảo địa không phải là một nơi thì sao?

Tôi nghe mà đầu óc rối như mớ bòng bong, nhưng kỳ thật tôi cũng đã nảy ra một ý nghĩ. Lẽ nào phong thủy bảo địa còn có thể là một đồ vật?

Tôi chỉ vào đống quan tài lớp lớp như búp bê Nga, ý anh muốn nói rằng phong thủy bảo địa chính là những cái quan tài đó sao?

Không phải. Tần Nhất Hằng nhìn tôi, đáp, bây giờ phong thủy bảo địa chính là anh. Giang Thước, có nhiều chuyện đừng nên dùng tư duy của người bình thường để xem xét, đặc biệt là những chuyện liên quan đến huyền học. Anh phải vượt ra, đứng ở một vị trí cao hơn để quan sát, hiểu không?

Tôi nửa hiểu nửa không mà gật đầu, tôi là phong thủy bảo địa ư?

Mẹ kiếp, sống trên đời gần ba chục năm, tại sao tôi lại bị dán thêm nhiều cái nhãn mác như vậy? Tôi nhịn không được châm một điếu thuốc khác, sau đó nói với Tần Nhất Hằng, cậu giải thích kỹ cho tôi nghe xem, tôi là phong thủy bảo địa gì?

Tần Nhất Hằng "ừ" một tiếng, hắn bảo Bạch Khai nhường chỗ, rồi cũng ngồi lên quan tài.

Trong huyền học, mộ táng được chia làm nhiều loại. Địa trủng, thiên trủng, tự nhiên trủng, vạn vật trủng, và cả nhân trủng. (*)

(*) "Trủng" có nghĩa là mồ mả.

Địa trủng là huyệt mộ dưới lòng đất, thi thể được chôn sâu xuống mà bình thường chúng ta hay thấy. Tiếp đất, tụ phong thủy. Nếu chọn được vị trí đẹp thì hưởng phúc muôn đời, chọn sai thì con cháu lầm than. Nói trắng ra thì đây là loại mộ dễ nắm bắt và khống chế nhất. Vậy nên từ xưa đến nay, bất kể danh nhân phú thương hay hoàng tôn quý tộc, đa phần đều chọn địa trủng làm cách chôn cất, mưu cầu sự an toàn. Mặc dù họ có đủ năng lực, tiền tài để lựa chọn một loại mộ khác nhưng lại không dám thử, bởi chỉ cần hơi sơ suất thì tai họa sẽ lưu lại ngàn năm sau.

Còn thiên trủng thường gặp ở các dân tộc thiểu số. Thoạt nhìn khá đơn giản, chỉ là phơi thây nơi hoang dã, tiết kiệm cả sức lực và thời gian. Tuy nhiên xét một cách nghiêm túc thì phức tạp hơn nhiều! Vị trí, thời tiết, hướng gió, hướng mặt trời, thậm chí là cả người lẫn động vật qua lại đều được quy định nghiêm ngặt. Chỉ cần trong quá trình đó xảy ra bất cứ sai lầm nào thì thiên trủng chẳng khác nào không có mộ, chỉ là vứt xác ở ngoài trời mà thôi. Bởi quá trình này tồn tại rất nhiều yếu tố không xác định, mà mật độ dân cư ở Trung Nguyên quá dày đặc, khiến thiên trủng trở nên càng khó thực hiện. Vì vậy chỉ

có những dân tộc thiểu số sống tại nơi hoang vu mới sử dụng cách an táng này.

Tự nhiên trủng thì dễ hiểu hơn. Bản chất của nó là linh hồn giao thoa hòa hợp với tự nhiên. Thường thấy nhất là khoét rỗng thân cây, đặt thi thể vào, hoặc là hải táng nơi biển cả mênh mông. Ở nhiều khu vực thuộc miền Nam nước ta có tập tục giấu quan tài bên trong hang động trên vách đá, thật ra đây cũng là một loại tự nhiên trủng. Nếu bây giờ tôi phân tích tỉ mỉ cho anh nghe thì tự nhiên trủng bao gồm cực kỳ nhiều loại, khó mà nói hết trong một đêm được.

Tiếp theo là vạn vật trủng, nghe có vẻ còn bao la bát ngát hơn cả tự nhiên trủng, nhưng kỳ thật lại không phải như vậy. Trong huyền học, vạn vật trủng dùng để chỉ những phương thức hỏa táng biến thi thể thành tro cốt, sau đó tro cốt được rải ở trên sa mạc hoặc trong rừng thẳm, ngoài biển rộng hoặc trên đồi núi. Người ta đều gọi chung là vạn vật trủng. Vạn vật không phải chỉ loại mộ bao gồm cả vạn vật trên đời, mà ý chỉ thi thể hóa thành vạn vật trên thế gian.

Cách an táng hòa hợp cùng đất trời này thường chỉ có người đắc đạo nguyện ý lựa chọn. Tư tưởng của họ đã thoát khỏi trần tục, nói thẳng ra là không còn vướng bận với hậu sự, không còn lưu luyến với đời sau nữa.

Cuối cùng Tần Nhất Hằng cũng châm một điếu thuốc, nãy giờ tôi nói chỉ để anh nắm bắt được sơ sơ thôi. Sau này tôi sẽ ghi chép lại cẩn thận, lúc đó anh đọc nhiều chút là được. Bây giờ tôi sẽ nói vào trọng điểm, đó chính là nhân trủng.

Thế nào là nhân trủng? Từ xưa đã có quan niệm, khi chết thì hồn đã tan, khi an táng thì phách đã lạc, chỉ còn tinh thần bám vào mồ mả. Nói ngắn gọn thì nhân trủng dùng để chỉ những người có thể cho linh hồn nhập vào.

Nhân trủng cũng chia ra nhiều loại. Trên đời không có quá nhiều, mà cũng không quá ít. Thường ngày có thể bắt gặp một hai người.

Nhân trủng thấp kém nhất cũng là loại thường thấy nhất, đó chính là những người dễ bị ma nhập quỷ ám. Loại người này có thể chất bất thường, thường xuyên trông thấy ma quỷ. Nếu không kể thói quen hằng ngày, nơi sinh sống hay sức khỏe, mà chỉ xét từ sinh thần bát tự thì đó đều là những người có bát tự nhẹ.

Nhân trủng bậc trung thì ít thấy hơn, nhưng cũng chưa đến mức quý hiếm. Những người có thể mời hồn nhập vào xác, ra đường xưng là đại tiên trải tấm chiếu kiếm miếng cơm, thật ra chính là loại nhân trủng này.

Ngoài ra người khóc thay, người lên đồng gọi hồn,… đều bao hàm trong loại này. Sự khác biệt lớn nhất giữa họ và nhân trủng thấp kém nhất chính là họ có thể giữ được sự chủ động. Giải thích đơn giản thì họ không chỉ có thể chất dẫn hồn nhập xác, đồng thời có cả bản lĩnh tiễn hồn ra ngoài.

Thông thường loại người này có một ít tụ vi, nhưng phần nhiều là hạng người đục nước béo cò. Về các hình thức cụ thể hơn, sau này tôi sẽ từ từ giảng cho, trước tiên anh chỉ cần hiểu sơ như vậy được rồi.

Còn nhân trủng cao cấp nhất, cũng chính là loại giống như anh.

Không chỉ có thể dẫn hồn nhập xác, tiễn hồn ra ngoài, mà thậm chí những người như anh còn mang thể chất có thể giúp quỷ hồn hồi sinh. Hồi sinh và nhập xác là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, tôi tin anh cũng biết rồi.

Hồi sinh thì trở thành người sống, còn nhập xác thì vẫn là người chết rồi mà thôi. Đây là điểm khác biệt lớn nhất.

Loại người này trên đời hiếm có khó tìm, mặc dù gặp được thì cũng phải suy xét bát tự mệnh mạch có tương xứng hay không. Vậy nên không phải ma quỷ nào cũng có thể dùng nhân trủng để sống lại, chỉ khi nào thỏa mãn đầy đủ các điều kiện mới được. Cũng vì lẽ đó mà anh vẫn luôn chật vật trong nghề nhưng trước giờ vẫn chưa xảy ra chuyện nghiêm trọng. Mặc dù có tôi hoặc Bạch Khai bảo vệ, nhưng tóm lại cũng vì mệnh anh cứng.

Nếu nói trên góc độ phong thủy, nhân trủng thấp kém là đất lành, nhân trủng bậc trung là bảo địa, thì anh chính là nơi vương giả.

Tần Nhất Hằng nhìn vào mắt tôi, lúc hắn nhắc đến hai chữ "hồi sinh" còn cố ý hơi gằn giọng.

Thôi tôi hiểu rồi, nói cả buổi, từ chuyện này đến chuyện kia, cái gì mà phong thủy bảo địa với chả nhân trủng, cuối cùng vẫn quay lại việc hồi sinh.

Tôi không biết thể chất của mình có gì khác với người ta, từ nhỏ đến lớn mỗi lần kiểm tra sức khỏe cũng chẳng phát hiện

mình bất thường chỗ nào. Tôi nhủ thầm, lúc này mà Tần Nhất Hằng lại nhắc đến hồi sinh, ắt hẳn vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ tôi đâu nhỉ? Lát nữa tính giở trò gì đây không biết?

Tôi hỏi, rốt cuộc thể chất của tôi có gì đặc biệt? Cậu chưa từng nói cho tôi biết, tại sao có thể dùng thân thể của tôi để sống lại?

Tần Nhất Hằng chỉ lên trần nhà, việc này phải hỏi ông trời. Tôi không cách nào giải đáp ý trời cho anh được, nhưng bây giờ tôi có thể chắc chắn rằng cô gái chết trong căn escape room này e rằng cũng giống như anh, đều là nhân trủng.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 59: Tiết học thực nghiệm

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Tần Nhất Hằng dường như khá kích động, vừa đứng dậy chỉ vào bên trong gian escape room vừa nói, từ đồ trang trí đến bố cục của căn phòng ban nãy đều là kết cấu tiêu chuẩn của mộ trủng. Có thể làm ra mộ thất tiêu chuẩn và chân thực như vậy, ắt hẳn người thiết kế không phải người bình thường. Bây giờ tôi mạnh dạn đặt ra một giả thiết, ông chủ thiết kế gian escape room này không phải là một người kinh doanh đơn giản như vẻ bề ngoài, mà là một tên trộm mộ. Cái tẩu quan này chính là công cụ để gã tìm mộ.

Tẩu quan có thể chiếm được phong thủy bảo địa, như ban nãy tôi đã giải thích.

Có thể tên trộm mộ này chỉ là một tay gà mờ, chỉ biết sơ về huyệt mộ phong thủy, tìm được vị trí đại khái thì khá đơn giản, nhưng cụ thể phải đào đạo động ở đâu, ra tay từ phương vị nào thì tên trộm này hẳn cũng không chắc chắn. Tuy vậy có tẩu quan thì mọi thứ sẽ được giải quyết dễ dàng. Chỉ cần bỏ tẩu quan vào trong đất, thậm chí không cần chờ tẩu quan chui hẳn vào huyệt mộ, chỉ cần đợi thêm mấy ngày rồi đào tẩu quan ra, xem hướng chạy của nó là biết ngay. Đây có thể coi là một hệ thống định vị rất hữu dụng, xem ra bản lĩnh của tên trộm mộ này không cao siêu nhưng chỉ số thông minh cũng đủ xài.

Dù sao tẩu quan cũng là tà vật, để trong nhà thì không ổn và cũng không an toàn. Vậy nên có lẽ những khi không cần dùng đến tẩu quan, tên này sẽ âm thầm giấu nó trong quan tài ở escape room.

Thứ nhất, dương khí của người chơi trong escape room có thể trấn áp nó. Thứ hai, mặc dù thứ này bị phát hiện thì cũng chẳng ai quan tâm, chỉ cho rằng đây là một đạo cụ trang trí escape room mà thôi.

Tuy đã sắp đặt kín kẽ đến vậy rồi nhưng cuối cùng vẫn xảy ra sơ suất. Tên trộm mộ tính tới tính lui cũng không ngờ sẽ có nhân trủng đến escape room này.

Tẩu quan cảm ứng được nhân trủng còn mãnh liệt hơn cả hướng về phong thủy bảo địa, tất nhiên sẽ gây ra chuyện. Có thể cô gái chết ở nơi này đã khởi động nhầm cơ quan nào đó nên mới mời gọi những thứ dơ bẩn trong tẩu quan nhập vào người, sau đó trở nên kỳ quặc.

Tần Nhất Hằng cầm tẩu quan lên chỉ cho tôi xem, trước khi tôi mài nhẵn hai đầu nhọn của tẩu quan này, nó đã xuất hiện một lỗ nhỏ rồi. Chẳng qua không ai đụng vào nên chưa phát hiện ra thôi. Mặc kệ thứ dơ bẩn trong này có phải người thân của ông chủ escape room hay không, nhưng chắc chắn là đại hung. Cô gái kia dính bẫy cũng là chuyện thường tình.

Tôi nhìn Tần Nhất Hằng, những gì hắn nói rất hợp lý.

Bấy giờ tôi bỗng nhớ đến lần đầu thấy quan tài, bên ngoài có dán một tờ giấy vàng cũ nát. Lẽ nào cô gái kia đã bất cẩn xé giấy vàng xuống ư? Hành động này cũng giống như Tôn Ngộ Không được giải phong ấn, xông ra khỏi Ngũ Hành Sơn sao?

Tôi hỏi, cô bé đã đụng nhầm thứ gì à? Nếu thật vậy, theo lý thuyết thì tẩu quan cũng phải phát ra âm thanh giống ban nãy chứ? Nhưng hình như chủ nhà nói bạn bè của cô bé không ai nghe thấy cả.

Tần Nhất Hằng bĩu môi đáp, sau này tẩu quan mới được bỏ vào, mấy cái quan tài này có lẽ là thế cục trong nghề trộm mộ, chắc để trấn áp tẩu quan. Nhưng khí chất của anh mạnh hơn cô gái kia rất nhiều, vì vậy tẩu quan mới có phản ứng.

Anh nhìn này. Tần Nhất Hằng chỉ vào giếng, nói, chắc hẳn trước đó tẩu quan được đặt trong giếng, đầu tiên là để tránh tai mắt người khác, thứ hai là thành giếng cũng đủ cao để vây hãm nó. Hẳn là cô bé đã thò tay vào sờ trúng nó rồi.

Tôi gật đầu lia lịa, nhưng vẫn còn một chuyện khó hiểu. Nếu cô bé đã bị nhập xác, cho dù có thể sống lại hay không, dựa theo lý thuyết huyền học thì cô bé cũng phải cực kỳ khao khát và lưu luyến dương gian chứ. Sao lại vô duyên vô cớ mà chết thế kia? Lẽ nào thứ nhập vào người cô lại là một con quỷ đực nên không thể chấp nhận được việc mình biến thành nữ sao? Sau khi sờ xuống đũng quần trống không thì nó mất hết hi vọng sống, thà chết luôn cho rồi?

Tôi nói ra suy nghĩ của mình, Bạch Khai bật cười trả lời, Tiểu Khuyết, tôi thấy tình huống ban nãy cũng nên khiến anh biết thế nào là đũng quần trống không mới phải! Mấy thứ ma quỷ đó có thể chiếm được xác thì quan tâm gì đến cái dưới đũng quần anh đâu chứ? Kể cả thiếu cánh tay hay cẳng chân cũng chẳng sao! Thầy Tần, mời thầy giảng tiếp!

Tần Nhất Hằng ra hiệu cho Bạch Khai im lặng, sau đó hắn nói tiếp, cô gái kia đã bị ông chủ escape room xử lý rồi. Không phải, nói đúng hơn là con quỷ nhập vào cô gái đã bị xử lý. Trong tất cả các nghề, tuy đồng tiền kiếm ra chưa chắc đã sạch sẽ nhưng vẫn phải có quy tắc riêng. Đó gọi là trộm cũng có đạo, những kẻ trộm mộ kiếm tiền từ người chết, nhưng một khi mình gây ra rắc rối với người sống thì phải tự mình giải quyết.

Chúng ta cũng đã nghe nói rằng lúc cô bé kia xảy ra chuyện, ông chủ escape room là người đầu tiên đến hiện trường. Gã đã làm gì đó ở bên ngoài thì không ai biết được, bởi người ở bên trong đều không dám bước ra. Chắc chắn ông chủ escape room đã phát hiện cô bé kia bị nhập xác đầu tiên, tiếp theo quyết định dùng phương pháp gì đó để cứu vớt tình hình. Chẳng qua gã chỉ là một tên trộm mộ chứ không phải cao thủ trong nghề, thứ ma quỷ bám vào người đã bị xử lý, nhưng đồng thời hồn phách của cô bé cũng bị lôi ra theo, dẫn đến mất mạng. Ông chủ thấy vậy không dám tiếp tục kinh doanh nữa, chỉ sợ nán lại càng lâu sẽ càng rước thêm phiền phức. Tẩu quan đã gây chuyện, gã cũng không dám mang đi theo, đành im hơi lặng tiếng biến mất.

Tôi nghe Tần Nhất Hằng giảng giải đâu ra đấy, bèn không nén được tiếng thở dài, một phần cũng vì cô bé kia. Trước đây chúng tôi từng gặp phải tình huống tương tự, tôi biết chỉ cần gọi hồn là có thể giải quyết được rồi. Nếu chuyện này giao cho chúng tôi xử lý ngay từ đầu thì có lẽ cô bé cũng sẽ không bỏ mạng. Mặc dù bây giờ chúng tôi rất muốn giúp đỡ, nhưng e rằng thi thể đã phân hủy từ lâu. Ngay cả thợ khéo cũng phải có vôi có gạch mới xây nên nhà, đằng này chúng tôi còn chẳng khéo lăm.

Tôi ngẫm nghĩ một lát, thật ra lần này cũng không hẳn là không có thu hoạch. Tẩu quan đã hư rồi, chỉ cần dọn dẹp lại nơi này một chút là được. Vừa nghĩ đến chuyện chuẩn bị kiếm được số tiền lớn, trong lòng tôi cũng dễ chịu hơn nhiều. Dù sao con người vốn là một loài động vật ích kỷ tham lam mà.

Tôi nhìn quanh căn nhà, âm thầm tính toán giá cả. Chắc chắn phải thay đổi cách trang hoàng của căn escape room này, có lẽ phải tính vào chi phí tốn kém luôn. Tuy vậy lợi nhuận mà tôi kiếm được vẫn rất lớn. Tôi đưa mắt quan sát, bỗng nhiên phát hiện một vấn đề. Trước đó hàng xóm quanh đây đều nói rằng mình có nghe thấy động tĩnh phát ra từ trong này, nhưng giờ xem ra cái tầu quan chỉ ầm ĩ khi gặp phải người đặc biệt như tôi, chẳng lẽ trong tòa nhà này còn có không ít người giống tôi ư? Tôi cảm thấy mình nên làm quen với bọn họ, chưa biết chừng có thể giúp đỡ nhau vào lúc mấu chốt.

Tôi nói ra phân tích của mình, Tần Nhất Hằng và Bạch Khai cùng lắc đầu.

Bạch Khai nói, Tiểu Khuyết có tiến bộ đó, tôi còn chưa nghĩ đến chuyện này nữa. Thầy Tần, thầy tiêm hormon cho em này hả? Sao có thể dậy thì những hai lần cơ chứ?

Tần Nhất Hằng trả lời, Giang Thước, anh nghĩ sai rồi. Trước đó thứ làm ầm ĩ ở đây không phải là tầu quan mà là cô gái kia. Sở dĩ tôi biết nhiều như vậy cũng không hoàn toàn là do tôi phân tích được. Tần Nhất Hằng giơ tay chỉ vào phòng trong, cô gái đó ở ngay bên trong, ban nãy tôi và Bạch Khai đã an ủi cô ấy rất lâu.

Tôi nhìn theo hướng tay chỉ của Tần Nhất Hằng, lòng bình tĩnh đến không ngờ.

Mặc dù tôi biết bên trong có một ma nữ, nhưng cảm giác đầu tiên lại là đồng cảm với nó. Tôi cúi người về phía đó, cuối cùng vẫn không đi vào chào hỏi.

Tần Nhất Hằng lại gần vỗ vai tôi, Giang Thước, làm nghề này cần có sự đồng cảm, nhưng cũng không phải tất yếu. Mỗi người đều có số mệnh của mình.

Tôi gật đầu, tự nhủ ai bảo không phải chứ. Nghĩ lại thì hóa ra hai người họ đã biết trước chuyện xảy ra ở đây rồi, chẳng qua chỉ giả ngu để lên lớp tôi mà thôi! Tuy tôi không phải người rất hiếu học, nhưng cứ nghe tới huyền học là lại không thể kháng cự.

Bây giờ chân tướng đã rõ, ba người hút thuốc nghỉ ngơi, sau đó cùng lên đường về nhà trước.

Dọc đường tôi vẫn không nén nổi cảm xúc, sau khi ăn khuya xong thì tâm trạng tốt hơn nhiều, không biết đây có phải là chuyện đáng tự hào hay không.

Hôm sau, ba chúng tôi chia ra hành động. Hai người họ đi xử lý tẩu quan và cô gái trong nhà, còn tôi đi đàm phán hợp đồng với chủ nhà. Mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi nhưng vẫn chưa xong, nguyên nhân chủ yếu là vì cô gái ấy đáng thương quá, dùng cách nào cũng không ổn. Cuối cùng Bạch Khai nảy ra sáng kiến, treo bài vị của cô bé lên thân cây trong chùa. Nơi đó rất kín đáo, theo như lời Bạch Khai, nếu vận khí của cô bé tốt, có duyên với Phật thì cũng là một chốn về hoàn hảo.

Hôm sau nữa, tôi ký vào hợp đồng. Ba người bèn tổ chức ăn mừng. Đã lâu tôi chưa được uống rượu thả ga, vì thế lần này nốc hơi nhiều. Chúng tôi đành ở lại một ngày rồi mới quay về, tuy nhiên đang chạy xe trên đường thì tôi lại nhận được cuộc gọi về thông tin của một tòa nhà khác. Lần này là một quán cơm.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 60: Quán cơm

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Thú thật tôi không mấy hứng thú với quán cơm, căn nhà kiểu này có khá nhiều hạn chế, thông thường giá cả cũng rất cao, hiếm thấy người mua lại. Hơn nữa người làm ăn đều cực kỳ mê tín, tuy là người ngoài nghề nhưng còn xét nét hơn cả dân trong nghề nữa. Cho dù chúng tôi đã xử lý sạch sẽ thì cũng chưa chắc sẽ có người chấp nhận mua. Đến nay trong tay tôi vẫn còn vài cửa hiệu chưa bán được, coi như cũng có bài học kinh nghiệm rồi.

Quán cơm này tọa lạc ở một vị trí không tồi, nghe bên kia nói rằng nó nằm trên con phố ẩm thực vô cùng náo nhiệt. Tuy nhiên đây cũng chính là nguyên nhân khiến tôi không muốn nhận vụ này.

Căn nhà nằm trên phố ẩm thực chỉ có thể bán cho người muốn kinh doanh dịch vụ ăn uống, điều đó càng khiến việc mua bán thêm khó khăn. Tôi không rảnh tốn nước bọt để đẩy mạnh tiêu thụ với người ta, vì vậy mới nghe mấy câu, tôi đã định cúp máy luôn.

Ai dè chưa kịp nói gì, Tần Nhất Hằng đã đoạt lấy điện thoại rồi đáp lại vài tiếng, sau đó bảo Bạch Khai lái xuống cao tốc quay trở lại.

Tôi thấy vậy biết chắc có phản đối cũng vô ích, đành bất đắc dĩ châm điếu thuốc rồi mặc kệ.

Tần Nhất Hằng nói chuyện với đầu dây bên kia cả buổi trời, tỉ mỉ hỏi thăm tình hình căn nhà. Sau khi cúp máy, hắn mới nhớ ra phải giải thích với tôi, hy vọng căn nhà nào tôi cũng đến xem, đi càng nhiều thì càng có lợi cho tôi.

Tôi thở dài, không nói gì. Cuối cùng thì tiền cũng vào túi tôi mà thôi. Người ta đã chủ động giúp tôi kiếm tiền, đáng lẽ tôi

không nên phàn nàn mới phải. Tôi bèn bảo Tần Nhất Hằng kể về tình hình của tòa nhà để nắm thêm thông tin.

Quán cơm rất lớn, có hai tầng. Tầng một là các chỗ ngồi rải rác, tầng hai là các phòng riêng. Trước đó nơi này là một quán sủi cảo và cũng bán các món khác nữa. Mặc dù không có gì đặc biệt nhưng cũng là cửa tiệm lâu đời ở địa phương này, vì vậy nhiều năm trôi qua mà việc kinh doanh vẫn rất tốt, mỗi lần đến giờ cơm là trong quán đều đông khách.

Chủ quán cơm vốn không muốn bán lại, tuy rằng nó từng xảy ra chuyện khiến công việc làm ăn sa sút, nhưng dù sao đây cũng là cơ nghiệp mà năm xưa mình dày công vun đắp nên vẫn không nỡ. Chẳng qua nguồn tài chính từ việc làm ăn khác đang lâm vào tình trạng khó khăn, chủ quán cơm mới bất đắc dĩ bán căn nhà này với giá thấp, xem như cắn răng mà bỏ đi thứ mình yêu thích.

Tôi đã nghe báo giá, bởi vì thứ ở trong đó nên giá thành của tòa nhà không cao, tôi hoàn toàn có thể hốt được. Vấn đề duy nhất chính là có thể xử lý được tòa nhà hay không. Tôi không cảm thấy lạc quan lắm. Vào nghề đã lâu như vậy, căn nhà đáng sợ kiểu nào mà tôi chưa gặp qua, đáng lý tôi không nên sợ hãi mới đúng. Song câu chuyện xảy ra ở tòa nhà này vẫn khiến tôi thấp thỏm không yên.

Mọi chuyện là thế này. Vào cuối năm âm lịch nào đó, khoảng ngày hăm bảy, hăm tám tháng chạp, quán cơm tiếp đón một nhóm khách gồm toàn người già bảy tám chục tuổi. Gần cuối năm nên quán rất đông khách, những lão già này muốn một phòng riêng, nhưng lúc đó chưa thể sắp xếp chỗ ngồi được, đành đợi trong đại sảnh một lúc, vì vậy nhân viên phục vụ có ấn tượng rất sâu với bọn họ.

Hình như bọn họ là đồng đội cũ hoặc công nhân đã về hưu, ai nấy đều quen biết nhau, vì vậy nhân viên phục vụ mới sắp xếp cho họ một phòng riêng dành cho mười người. Kỳ lạ thay, những lão già này gọi sủi cảo và đồ ăn khác bày đầy cả bàn ăn nhưng không một ai động đũa. Lúc người phục vụ đi vào rót nước, họ chỉ xoay bàn chứ chẳng hề gắp thức ăn. Hơn nữa họ rất ít khi nói chuyện với nhau, không khí trong phòng vô cùng nặng nề. Chuyện này cũng để lại ấn tượng sâu sắc cho nhân viên phục vụ.

Dẫu sao đây cũng là quán cơm, người ta đã gọi đồ ăn rồi chứ chẳng phải ngồi không. Cho dù người phục vụ có thấy kỳ quặc thì cũng không thể hỏi được.

Ngoài ra, người ở tuổi này đã hiếm rồi, có khi còn không thấy được mặt trời ngày mai, vậy nên phục vụ chỉ nghĩ rằng nhóm khách này đang tiếc thương cho người bạn đã qua đời, hoặc cũng có thể họ vừa tham gia lễ truy điệu, vì thế cảm xúc mới nặng nề như vậy.

Bọn họ ngồi trong phòng riêng hai ba tiếng đồng hồ, không ai biết trong đó đã xảy ra chuyện gì. Thời điểm họ đến quán là khoảng hơn một giờ chiều, sau đó đợi ở đại sảnh một lúc, khi họ đi về thì trời đã trở tối.

Khách đến ăn tối đã bắt đầu vào quán, nhân viên vội vàng dọn dẹp vệ sinh phòng riêng để tiếp tục phục vụ khách mới. Ai dè bấy giờ mới phát hiện đồ ăn trên bàn vẫn chưa được động đến, còn nguyên vẹn như cũ. Kỳ quặc hơn, trên bàn còn xuất hiện thêm một đĩa thức ăn. Người phục vụ vô cùng hoảng sợ khi thấy mấy miếng thịt tươi còn đẫm máu trong đĩa, không biết cái này dùng để làm gì, chẳng lẽ để đút cho hổ ăn à?

Mặc dù những lão già đó rất quái dị nhưng dù sao vẫn chưa gây ra chuyện gì. Các nhân viên phục vụ chỉ bàn tán vài lần rồi qua một thời gian cũng quên mất.

Song ngay khi mọi người đã vứt chuyện này ra sau đầu thì người nhà bỗng nhiên tìm tới, không chỉ gây ầm ĩ một trận mà còn luôn miệng khẳng định quán cơm này hại chết ông cụ nhà mình. Ngày nào họ cũng than khóc thảm thiết trước cửa quán, chỉ thiếu điều mặc áo tang hóa vàng mã nữa thôi.

Chủ quán cơm không thể ngồi yên được, bèn lập tức đứng ra giải quyết, hỏi rồi mới biết ông cụ nhà họ chính là một trong số những lão già đến đây lần đó. Sau khi ăn xong bữa cơm ấy, ông quay về nhà không nói một lời, nằm mấy ngày thì đổ bệnh, chưa kịp đưa đến bệnh viện đã từ trần.

Ban đầu gia đình không hề nghĩ đến quán cơm, nào ngờ vô tình nghe người ta gián tiếp nói rằng không chỉ có mỗi ông cụ nhà mình mà mấy ông lão khác cũng đang yên đang lành thì đột ngột qua đời, trước khi chết cũng không hề nói gì trong nhà.

Bấy giờ người thân bắt đầu cảm thấy lo lắng, sợ ông cụ bị lây bệnh truyền nhiễm gì đó, nếu không tìm hiểu kỹ có khi người trong nhà cũng bị như vậy. Sau khi hỏi thăm mới biết được mấy ông lão vừa qua đời hình như đều quen biết nhau, còn cùng đi ăn ở quán cơm này, sau khi quay về mới bắt đầu trở nên bất thường.

Kỳ quái hơn nữa, sau khi các gia đình gặp nhau mới phát hiện ông cụ nhà mình chưa từng nói về những người bạn này, đã thế còn chẳng dính dáng gì đến nhau. Không rõ làm thế nào mà họ quen biết nhau được.

Dù sao thì việc này ắt hẳn có liên quan tới bữa cơm hôm đó. Theo cách nói bình thường thì có thể bị ngộ độc thức ăn, còn nghĩ sâu xa hơn thì quán cơm này có vấn đề. Bởi vậy người nhà mới kéo đến đây yêu cầu một lời giải thích.

Chủ quán nghe xong cũng dở khóc dở cười. Kinh doanh dịch vụ ăn uống lâu như vậy, tuy không thể đảm bảo mình chưa từng lừa gạt khách hàng, nhưng chí ít thức ăn vẫn phải qua kiểm định vệ sinh an toàn thực phẩm. Đây không chỉ là vấn đề đạo đức lương tâm, nếu xảy ra chuyện thật thì khác nào đạp đổ danh tiếng của mình, chủ quán cũng chẳng dám đùa giỡn. Hôm ấy, những lão già đó gọi đồ ăn nhưng không hề động đũa, cho dù đồ ăn có vấn đề thì cũng không thể bị ngộ độc khi chỉ ngửi mùi được. Tuy nhiên mọi chuyện đã rồi, chủ quán chẳng dám bảo người ta vô cớ gây rối, chỉ đành cố gắng trấn an, nhưng sự tình càng lúc càng lớn, không biết vì sao lại lên cả tin tức, sau đó lan truyền khắp cả khu vực. Lời đồn càng ngày càng quỷ dị, kiểu gì cũng có, nào là mấy ông lão làm chuyện tà ma ngoại đạo trong quán cơm, cuối cùng bị tẩu hỏa nhập ma. Hoặc mấy ông lão vốn là đặc vụ trốn ở nơi đây trước khi thành lập nước, nhưng vì bại lộ thân phận nên mới sợ tội tự sát. Quá quắt hơn nữa, có người nói rằng mấy ông lão không hề quen biết nhau, chẳng qua bị thứ gì đó mà mọi người không nhìn thấy được mời đến ăn cơm, bữa ăn này xem như bữa cơm chặt đầu (*), ăn xong thì đi gặp Diêm Vương.

(*) Bữa cơm chặt đầu (断头饭):. Vào thời cổ đại, những tử tù trước khi chết đều được một bữa ăn thịnh soạn, gọi là bữa cơm đoạn đầu, cơm từ dương… Thông thường, trong đó sẽ có một miếng thịt sống, bởi người ta quan niệm sau khi chết phải đi qua cầu Nại Hà. Ở đó có một con chó hung ác bị trói vào cây cầu. Nếu không có gì để cho con chó hung ác ăn, con chó hung ác sẽ nuốt chửng linh hồn con người và ngăn người chết tái sinh.

Mặc kệ lời đồn như thế nào thì cũng là tin tức tiêu cực. Việc làm ăn của quán dần dần sa sút, khách hàng muốn đến không dám đến nữa, khách hàng không tin vào ma quỷ thì cũng khó tránh khỏi liên tưởng tới những chuyện không hay. Chỉ cần hằng ngày gặp phải chuyện rắc rối hoặc xui xẻo thì lập tức đổ cho quán cơm. Cửa tiệm vốn đã không có gì đặc biệt, nay lại

càng thêm tiêu điều. Các hàng quán khác trên phố tấp nập náo nhiệt, chỉ mỗi nơi này vắng tanh.

Sở dĩ nguyên nhân chủ yếu mà tôi cảm thấy lo lắng là khi Tần Nhất Hằng thuật lại mọi chuyện, trông vẻ mặt hắn rất nghiêm túc như đang nói đến một việc vô cùng trầm trọng.

Theo tôi, thứ nhất là chưa từng có người chết trong tòa nhà này, hẳn không thể tính là hung trạch được. Nếu vậy thì giá của tòa nhà rất hời.

Thứ hai, e rằng chuyện này hơi khó giải quyết. Mấy ông lão có liên quan đến tòa nhà đều chết ở nhà mình, nếu chúng tôi muốn tìm đến từng nhà một thì lượng công việc quá nhiều và rất khó khăn.

May mà Tần Nhất Hằng chỉ nói đến đó xem thử rồi tính tiếp. Nếu thật sự không xử lý được, hắn cũng sẽ không miễn cưỡng ép buộc. Tôi nghe vậy cảm thấy yên tâm hơn nhiều, chỉ có thể chờ xem thôi.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 61: Theo quy tắc cũ

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Đến tối xe mới tới nơi, bụng của chúng tôi đã kêu ùng ục. May mà căn nhà nằm trên phố ẩm thực, chúng tôi bèn hẹn gặp ông chủ ở quán ăn bên cạnh, định vừa ăn vừa nói chuyện.

Chủ quán đến sớm hơn chúng tôi, gọi sẵn một bàn đặc sản địa phương, có vẻ ông ta sống ở gần đây. Chúng tôi rất đói bụng nên không khách sáo nữa, vừa ngồi xuống đã ăn liền.

Ông chủ tự giới thiệu mình xuất thân là đầu bếp, có hiểu biết sâu sắc về ẩm thực, vì vậy mới chủ động gọi món trước. Thứ nhất là để đón gió tẩy trần cho chúng tôi, thể hiện lễ nghĩa của người chủ. Thứ hai là không muốn lãng phí thời gian, ăn cơm xong sẽ tranh thủ đi xem nhà luôn.

Tôi đánh giá cao hiệu suất làm việc của ông chủ, quan sát kỹ càng mới thấy dáng vẻ của ông ta khá giống đầu bếp. Cái đầu tròn ủm, bụng phệ, tuy vẻ mặt dữ dằn nhưng tính tình hiền lành, trông giống ông Phật Di Lặc.

Chủ quán nói rất nhiều, có vẻ là do thói quen sau nhiều năm buôn bán. Chúng tôi vừa ăn vừa nghe ông ta thuật lại câu chuyện xảy ra trong tòa nhà. Giọng điệu chủ quán đầy sự nuối tiếc, xem ra ông ta vô cùng yêu quý quán sủi cảo này.

Buổi tối vẫn còn chuyện phải làm nên ba chúng tôi đều không uống rượu. Sau khi ăn xong, chúng tôi nghỉ ngơi hút thuốc rồi đi bộ đến tòa nhà.

Phố ẩm thực khá dài, hai bên đường đủ loại quán ăn và nhà hàng, ánh đèn trên bảng hiệu nhấp nháy sáng ngời. Thực khách tới lui vô cùng đông đúc tấp nập làm chúng tôi không thể đi song song với nhau được.

Đi khoảng năm sáu phút, tôi đã nhìn thấy quán sủi cảo nọ. Cả khu phố chỉ có nơi này là chìm trong bóng tối, muốn phớt lờ cũng không được.

Khác với tưởng tượng của tôi, vì sủi cảo là món ăn truyền thống của Trung Quốc nên trước đó tôi cứ nghĩ cửa tiệm sẽ được trang trí theo phong cách Trung Hoa cổ kính. Nào ngờ bây giờ mới biết quán sủi cảo được thiết kế rất hiện đại, gần giống với một tiệm cơm Tây. Nhìn từ bên ngoài tòa nhà không lớn lắm, dường như tất cả quán ăn trên phố đều được quy hoạch thống nhất, diện tích xấp xỉ nhau.

Ông chủ lấy chìa khóa mở cửa, sau đó làm động tác mời, ba chúng tôi bèn lần lượt bước vào.

Chẳng biết quán sủi cảo đã bị bỏ hoang bao lâu, bụi bặm dày đặc xộc lên khiến tôi ho khan một trận.

Ông chủ bật đèn trong đại sảnh lên, đoạn giới thiệu đại khái về tình hình của cửa tiệm. Tầng một là các chỗ ngồi rải rác, đếm sơ qua có hai mươi mấy bàn. Bàn ghế còn rất mới, dựa theo cách bài trí thì ắt hẳn nơi này vừa được sửa sang lại gần đây. Phong cách trang trí hiện đại và đơn giản giống với bên ngoài.

Chúng tôi dạo quanh tầng một, thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt. Tôi chỉ mong tìm được vài khuyết điểm nho nhỏ để lát nữa còn ép giá xuống, ai dè cả quán sủi cảo được ông chủ giữ gìn rất tốt, có thể thấy được ông ta làm ăn buôn bán vô cùng tận tâm. Tôi hơi xấu hổ, chẳng biết mình làm vậy có giống gian thương quá không.

Chủ quán dẫn chúng tôi lên tầng hai, sau khi leo mấy bậc cầu thang, chúng tôi nhìn thấy một hành lang dài, hai bên được bố trí thành các phòng riêng.

Phòng nhỏ nhất là bốn người, lớn hơn thì có phòng mười người và hai mươi người. Tôi đẩy cửa một gian phòng ra xem thử, tình hình cũng không khác tầng dưới là bao, từ vách tường đến sàn nhà và bàn ghế đều còn mới. Tôi lại càng thêm ngưỡng mộ ông chủ quán này.

Tần Nhất Hằng và Bạch Khai thì thầm với nhau mấy câu, sau đó bảo ông chủ đưa chúng tôi đến phòng riêng mà những lão già đó từng ngồi.

Đi thêm vài bước, chủ quán mở cửa phòng bên cạnh hành lang rồi bật đèn bên trong lên, chúng tôi lập tức trông thấy một gian phòng dành cho mười người.

Chúng tôi đứng ngoài cửa quan sát một cách cẩn thận. Gian phòng này không có gì đặc biệt, diện tích cũng khá lớn, ngoại trừ bàn ăn hình tròn đặt ở giữa thì còn có hai chiếc sô pha ở một bên. Căn phòng lấy gam màu ấm làm màu chủ đạo, nếu

không phải đã biết trước nơi đây từng xảy ra chuyện lạ thì trông nó vẫn rất ấm áp.

Tần Nhất Hằng bước vào đầu tiên, đoạn quay đầu lại ra hiệu ông chủ không cần đi theo. Ông ta thức thời bảo rằng mình sẽ chờ ở đại sảnh dưới lầu, sau đó nhường chỗ cho chúng tôi.

Tôi và Bạch Khai cũng đi vào. Tôi đã nắm chắc các bước xem nhà rồi, đầu tiên xem bên ngoài, sau đó vào bên trong. Đã vào bên trong thì trước xem bốn góc, sau xem trung tâm.

Tần Nhất Hằng và Bạch Khai vẫn theo trình tự cũ, dạo quanh phòng một vòng nhưng không phát hiện điều gì.

Tôi ngồi hút thuốc trên sô pha, trong lòng hơi lo lắng. Không phải vì tôi sợ trong tòa nhà có thứ gì đó, mà giờ tôi chỉ sợ hai người họ lại hợp tác với nhau dạy dỗ tôi.

Sợ cái gì thì đến cái đó, tôi đang mải nghĩ, Tần Nhất Hằng đã nói, Giang Thước, anh nhìn xem có chỗ nào kỳ quái hay không?

Tôi căng thẳng lướt quanh một vòng, đến cả hai người họ còn không phát hiện ra thì càng khỏi nói tới tôi. Tuy vậy tôi lại được dịp nắm rõ hơn về giá trị của tòa nhà này, thiết kế của căn phòng rất được chú trọng, không hề có tình trạng ăn bớt nguyên vật liệu.

Tôi ngồi xuống hỏi, có phải tòa nhà này rất sạch sẽ đúng không? Vì sao tôi chẳng có cảm giác gì cả.

Tiểu Khuyết, anh ngẫm lại đi. Nếu tòa nhà sạch sẽ thật, ông chủ còn cần chúng ta mua lại à? Bạch Khai tiến lại gần nói, con phố này toàn là quán ăn, ngay đến tiệm bên cạnh cũng kinh doanh rất khấm khá, hoàn toàn có thể mua đứt lại nơi này, nhưng vì sao chẳng ai thèm mua cả?

Tôi ngẫm nghĩ, Bạch Khai đã nói đúng vào trọng điểm. Tôi bèn hỏi lại, vậy ý anh là ông chủ vẫn còn che giấu điều gì đó? Ban nãy hai người cố ý bảo ông ta rời đi sao?

Bạch Khai gật đầu, nói với Tần Nhất Hằng, thầy Tần, học sinh này cũng thông minh phết! Anh chú ý chút, đừng để yêu sớm ảnh hưởng đến chuyện học!

Bạch Khai nói rồi đứng dậy bước tới trước bàn tròn, tiện tay kéo một cái ghế dựa ra. Y ngồi xổm xuống mở đèn điện thoại ra soi rồi kêu lên, Tần Nhất Hằng anh nói đúng rồi, quả nhiên cái bàn này có vấn đề.

Tôi ồ lên một tiếng, hóa ra huyền cơ nằm ở cái bàn sao? Tôi cũng ngồi xổm xuống nhìn, mặt dưới của bàn có khá nhiều vết khắc, sờ thử thì thấy mỗi vết đều rất sâu, giống như chữ viết hoặc hoa văn gì đó, nhất thời tôi cũng không rõ.

Bạch Khai thấy bên này tối quá nên chiếu đèn điện thoại sang, bấy giờ tôi mới nhìn rõ, cả mặt dưới của chiếc bàn hầu như đầy vết khắc, tất cả đều là chữ Hán! Kỳ quặc hơn, cách sắp xếp của những chữ Hán này vô cùng quen mắt, dường như tôi đã từng thấy rồi.

Đây là gì vậy? Trông quen lắm! Tôi nghiêng đầu hỏi Tần Nhất Hằng.

Là la bàn. Tần Nhất Hằng không ngồi xổm xuống, tôi chỉ nhìn thấy hai chân hắn.

Tôi lập tức nhận ra trong nhà Tần Nhất Hằng cũng có thứ này, nhưng hắn rất hiếm khi sử dụng, chỉ trưng bày trên kệ đồ cổ như một món đồ trang trí. Nhiều sạp bói toán bày trên đường cũng có cái này, thậm chí những kẻ tự xưng là thầy phong thủy cũng hay dùng la bàn để lừa gạt người khác. Tôi nhủ thầm, nó được khắc ở đây, lẽ nào mấy lão già đó đều là thầy phong thủy ư? Họ tới chỗ này để nghiên cứu nghiệp vụ, cuối cùng nhất trí cho rằng mình đã hiểu thấu thiên cơ, tồn tại cũng chỉ là vô nghĩa nên mới rủ nhau đi Tây Thiên thỉnh kinh à?

Tôi vừa định lên tiếng, Bạch Khai đã nói, phương vị không sai, những lão già đó đã ngồi theo phương vị của la bàn. Tần Nhất Hằng, anh sắp xếp lại mấy cái ghế đi, để tôi xem thử những lão già này có ý gì.

Kế đó tôi nghe thấy tiếng ghế lạch cạch di chuyển, Tần Nhất Hằng đi tới đi lui một hồi, cuối cùng vỗ lên bàn ý bảo đã xong.

Lúc này tôi cũng đứng dậy, tuy cái bàn không thấp nhưng ngồi xổm dưới đó vẫn không mấy dễ chịu.

Tần Nhất Hằng chỉ vào một cái ghế trong đó bảo tôi ngồi xuống. Một lát sau, Bạch Khai cũng ngồi xuống theo. Vị trí của ba chúng tôi tạo thành một hình tam giác. Hai người họ đều không nói gì, hình như đang bận suy nghĩ. Hồi lâu sau tôi mới nghe thấy Bạch Khai do dự nói, nếu là tám lão già… Mẹ kiếp! Lão già dùng bản thân mình làm quẻ à? Đây là một trận cục sao?

Hai câu đầu tôi không nghe rõ lắm, cho rằng Bạch Khai đang giải thích về việc mấy lão già chết như thế nào. Đợi khi Tần

Nhất Hằng lặp lại lần nữa, tôi mới hiểu ra quẻ này ý chỉ quẻ phương vị trên la bàn, tám lão già tương ứng với bát quái.

Quả nhiên tòa nhà này có vấn đề. Tôi bèn hỏi, chẳng lẽ dưới móng nhà có tà vật gì sao? Mấy lão già đó đến đây trừ hại vì dân, ai dè bị thất bại?

Không phải. Dùng người làm quẻ không phải là đại cục gì cả, nói đúng hơn thì nó không tính là cục mà chỉ là một thủ pháp. Thậm chí nhiều gia đình cũng sử dụng khi kết hôn, họ sẽ tìm vài người có bát tự tương ứng với quẻ tượng để đi rước dâu, có thể bảo vệ con cháu bình yên. Tần Nhất Hằng chậm rãi lắc đầu đáp, có lẽ mấy lão già đó không còn cách nào khác, bất đắc dĩ mới phải làm vậy.

Vì sao lại bất đắc dĩ? Tôi cẩn thận ngẫm lại, nếu không liên quan đến tòa nhà này, chẳng lẽ là vì người nào đó sao?

Đang suy nghĩ, đột nhiên Bạch Khai thốt lên, Tần Nhất Hằng, còn nhớ trong thông tin có nói trên bàn có một đĩa thịt sống không! Vị trí của đĩa thịt kia chắc chắn tương ứng với một quẻ, người tương ứng với quẻ đó chính là mục đích mà những ông lão tới đây!

Ừ, tôi có nghĩ tới. Tần Nhất Hằng quay đầu nhìn về phía cửa, nói, đĩa thịt đó để dâng cho Hoàng Đại Tiên. Chúng ta quá sơ suất rồi, tòa nhà không có vấn đề, chủ tòa nhà mới có vấn đề!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 62: Sau bếp

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Tôi cảm giác lông tơ trên người mình dựng đứng hết lên. Cửa vốn không đóng, tuy quán sủi cảo này lớn nhưng bên trong quá mức yên tĩnh, chưa biết chừng những lời chúng tôi vừa nói đã bị ông chủ nghe thấy. Nếu ông ta muốn ra tay hãm hại chúng tôi thì đúng là chẳng khác nào bắt ba ba trong rọ.

Tôi lập tức ra hiệu cho bọn họ nói nhỏ lại, còn mình định đứng dậy đóng cửa. Vừa đi được hai bước, tôi thiếu điều muốn hét lên, bởi tôi nhìn thấy trong bóng tối ngoài cửa có một bóng người, nương theo ánh đèn trong phòng hắt ra, tôi phát hiện đó chính là ông chủ quán.

Tôi ngây ra như phỗng, nhất thời chẳng biết nên chào hỏi vờ như chưa có chuyện gì hay nên cảnh báo cho Tần Nhất Hằng và Bạch Khai.

Trong lúc tôi do dự, chủ quán lại lùi về sau tiếp tục ẩn mình vào bóng tối. Không rõ ông ta đi xuống lầu hay đang chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Tôi bèn đóng cửa lại, làm vậy ít nhất khiến tôi cảm thấy yên tâm hơn, trong lòng bàn tay bất giác đã đổ khá nhiều mồ hôi.

Tôi quay đầu lại, Bạch Khai và Tần Nhất Hằng đều đang kinh ngạc nhìn tôi. Tôi nuốt nước miếng, khua tay múa chân cho họ biết chủ quán đang đứng nghe trộm ngay ngoài cửa.

Bạch Khai đứng lên trước, áp tai lên cửa nghe một lúc, đoạn lắc đầu với tôi ý bảo không nghe thấy gì cả.

Tôi nhủ thầm đúng là vớ vẩn! Để cho anh nghe thấy thì còn gọi là nghe lén à? Tuy vậy tôi vẫn giữ im lặng, bởi tôi đột nhiên nhận ra đóng cửa lại là một sai lầm trí mạng, đồng nghĩa với việc cắt đứt đường lui của chính mình. Bây giờ chủ quán muốn làm gì đó thì chúng tôi cũng không phát hiện ngay được,

hơn nữa một khi cánh cửa bị chặn lại, chúng tôi chỉ còn nước nhảy ra ngoài cửa sổ.

Tôi khẽ hỏi Bạch Khai, làm sao bây giờ? Chủ quán là Hoàng Đại Tiên à?

Bạch Khai và Tần Nhất Hằng trao đổi ánh mắt với nhau, Tiểu Khuyết, yên tâm đi, tôi và thầy Tần có thể bắt được. Vậy nhé, chúng tôi sẽ bày cục ở đây, anh xuống lầu gọi ông chủ lên, nếu gọi không được thì dụ ông ta lên, hiểu chưa?

Tôi vội lắc đầu, không được! Tám ông già kia còn không địch lại nổi chủ quán! Tôi đi khác nào đâm đầu vào chỗ chết đâu?

Bạch Khai vỗ lưng tôi, không sao cả không sao cả, anh còn trẻ mà. Hơn nữa anh cứ nghĩ đi, ắt hẳn chủ quán muốn tóm gọn một mẻ, mình anh đi ra ngoài thì càng khiến ổng không dễ xuống tay được.

Rõ ràng Bạch Khai nói chẳng có tí thuyết phục nào, nhưng tôi nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ trước mắt đây là biện pháp duy nhất mà họ nghĩ ra được. Tuy ngoài miệng trấn an tôi nghe dễ lắm, nhưng sau lưng cũng là chuyện bất đắc dĩ. Tôi nhìn vào mắt Tần Nhất Hằng, hắn hơi gật đầu với tôi.

Tôi nhủ thầm, sóng to gió lớn nào mà tôi chưa gặp qua. Nếu họ thật sự muốn hại chết tôi thì đã chẳng chờ tới hôm nay rồi. Tôi hít sâu một hơi, sau đó mở cửa bước ra ngoài.

Bóng tối trên hành lang lập tức vây lấy tôi, đến khi Bạch Khai đóng cửa, xung quanh đã tối đến mức giơ tay không thấy năm ngón.

Tôi đợi mắt mình quen dần với bóng tối rồi mới từ từ bước xuống lầu. Tôi đi rất chậm, thứ nhất là vì sợ xuất hiện tình huống bất ngờ, thứ hai vì là chưa thông thuộc cửa tiệm này lắm, không thể bất cẩn được.

Tôi không thấy bóng dáng chủ quán đâu, nghe tiếng động cũng không cảm giác được sự tồn tại của ông ta.

Tôi chợt hơi nghi ngờ chủ quán đã đi mất rồi.

Xuống hết cầu thang, đại sảnh tầng một cũng trống không. Tôi chẳng biết có nên phát ra chút âm thanh hay không, cứ yên lặng đi xuống như vậy thì rõ ràng đã có sự đề phòng, nếu đụng phải ông chủ thì chẳng khác nào trở mặt với nhau. Bất kể tôi mời hay dụ lên, e rằng chủ quán cũng sẽ không nghe theo lời tôi.

Mải nghĩ, trong đại sảnh đột nhiên xuất hiện tiếng vang lách cách. Âm thanh lanh lảnh như có thứ gì đó va chạm vào gỗ.

Tôi lập tức nhận ra đây là âm thanh có người đang thái rau trên thớt, bèn lần tìm theo tiếng động, dường như nó phát ra từ sau bếp.

Chẳng lẽ chủ quán không hề có ý hại chúng tôi, ngược lại còn tốt bụng chuẩn bị bữa ăn khuya cho chúng tôi nữa?

Tôi nhón chân rón rén bước đến, tìm thấy cánh cửa sau bếp. Quả nhiên âm thanh nọ phát ra từ bên trong.

Tôi đã từng đến quán cơm rất nhiều lần nhưng chưa bao giờ đi vào sau bếp, chẳng biết cấu tạo bên trong như thế nào.

Tôi không dám mở cửa tùy tiện, cánh cửa sau bếp này khác với bên ngoài, nó được làm từ kim loại, tôi sợ mở ra sẽ có tiếng động.

Nghĩ ngợi một chốc, hình như chủ quán cũng không phát hiện tôi xuống dưới này. Tôi bèn kiên nhẫn đợi thêm một lát, đến khi động tĩnh lạch cạch bên trong ngừng lại. Tôi vội núp vào một góc, chuẩn bị thực hiện kế hoạch.

Một lúc sau, chủ quán mới đẩy cửa đi ra ngoài, trong tay ông ta còn bưng một cái đĩa.

Tôi không thể thấy rõ trên đĩa đựng đồ ăn gì, hình như chủ quán rất hài lòng với món này, cứ nhìn chằm chằm vào đĩa, thi thoảng lại lẩm bẩm gì đó.

Tôi càng nhìn càng thấy kỳ quặc, bởi tôi phát hiện có vẻ không phải ông ta đang lẩm bẩm, mà là đang nói chuyện với cái thứ ở trên đĩa.

Lẽ nào đó là động vật sống? Nhưng vật sống thì sao lại để trên đĩa được? Hay là đồ Nhật ăn sống? Dù vậy cũng đâu đến mức nói chuyện với đồ ăn của mình chứ? Xin chào, hôm nay mày sẽ vào bụng tao, có vui không nào? Nói như vậy à?

Tôi dỏng tai lên, nhưng không cách nào nghe được chủ quán nói gì.

Ông ta chỉ đứng đó một lúc rồi lại quay người trở về sau bếp. Điều này khiến tôi khá bất ngờ, nhất thời chẳng biết có nên bám theo không. Có thể ông ta bỗng nhiên phát hiện đồ ăn thiếu gia vị, sẽ đi ra lại nhanh thôi.

Tôi bối rối đợi thêm một lát, lúc chủ quán bước ra lần thứ hai, trong tay ông ta lại có thêm một cái đĩa nữa. Lần này ông ta

không chần chừ mà đặt hai cái đĩa lên bàn, sau đó quay người đi lên lầu.

Tôi nghe tiếng bước chân xa dần mới dám ra khỏi chỗ nấp. Phía trên có Bạch Khai và Tần Nhất Hằng, hẳn là không có vấn đề gì lớn. Hơn nữa tôi cũng đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, chủ quán tự chui đầu vào lưới mà chẳng cần tôi phải dẫn dụ.

Ngược lại tôi vô cùng tò mò hai đĩa thức ăn kia, bèn đi qua xem thử. Tôi sửng sốt nhìn thấy trên hai cái đĩa đựng đầy thịt tươi. Quả nhiên ông chủ xuất thân từ đầu bếp nên tay nghề dùng dao rất điêu luyện, từng miếng thịt được chặt gọn gàng, xếp lên nhau rất ngay ngắn.

Đúng là Hoàng Đại Tiên sao? Đây cũng không phải tiệm lẩu, có ai lại vô duyên vô cớ bỏ thịt tươi lên đĩa đâu? Đã thế miếng thịt được chặt rất dày, hiển nhiên không phải để nhúng lẩu.

Tôi không dám đưa tay sờ, chỉ dùng mũi ngửi, mùi máu cực kỳ tanh nồng, không giống thịt mua từ chợ về.

Tôi chợt nảy ra một suy nghĩ, lẽ nào chủ quán vừa giết súc vật sao? Hay là còn cái gì khác?

Nghĩ thế, tôi bèn lẻn đến sau bếp, cẩn thận mở cửa ra. Mùi máu tanh tưởi đột nhiên ập thẳng vào mặt. Lúc này tôi không rảnh lo quá nhiều, giơ tay sờ soạng tìm công tắc điện rồi bật đèn lên, bởi trong lòng tôi có một dự cảm không tốt lắm, có thể ông chủ không giết súc vật mà là giết người.

Sau bếp được dọn dẹp rất sạch sẽ, nhìn thoáng qua không thấy có vết máu. Chẳng biết ban nãy chủ quán đã quét dọn qua hay nơi ông ta xuống tay không phải là chỗ này.

Sau bếp không lớn lắm, nhưng so với một quán sủi cảo thì vẫn tính là khá rộng rãi. Trên thớt có đặt một con dao phay, tôi tiện tay cầm lấy, trên con dao không hề có bất cứ dấu vết nào.

Tôi cầm dao phay rồi nhìn xung quanh một lượt, trong tay đang nắm vũ khí nên cũng không còn quá sợ hãi. Chẳng qua nhìn khắp nơi một vòng, tôi vẫn không tìm thấy thi thể động vật hay người nào. Phòng bếp còn có một cái tủ lạnh khá lớn, bên trong trống không, thậm chí không cắm điện.

Tôi càng tìm tòi càng kinh ngạc, nhưng tôi vẫn không cam lòng, đành mở từng cánh cửa tủ lục lọi hết đống bát chén.

Không ngờ lần này lại có phát hiện. Ở ngăn dưới cùng của tủ bát có một bộ quần áo loang lổ máu, ngoài ra còn có thêm một

đôi giày da màu đen.

Giày da cũng dính rất nhiều vết máu, kỳ quặc hơn, máu bên trong giày còn nhiều hơn nữa, gần như sũng nước. Tôi ngẫm lại, quần áo này chính là của chủ quán. Lượng máu nhiều như vậy càng khiến tôi tin chắc vừa có một sinh mạng bị giết sau bếp này.

Tôi cầm lấy đôi giày da kia, đây là một điểm khiến tôi không hiểu nổi. Chủ quán xuất thân từ đầu bếp nên chắc hẳn sẽ có kinh nghiệm giết mổ. Dẫu có xảy ra sai lầm hoặc tình huống bất ngờ khiến máu bắn lên quần áo, nhưng vì sao trong giày lại đọng nhiều máu như vậy? Chẳng lẽ ông ta cởi giày rồi mới động dao, vì vậy máu mới chảy vào?

Ban nãy lúc ông ta đi ra, tôi không chú ý ông ta có mang giày hay không. Quần áo đã đổi rồi, có thể giày cũng đã được chuẩn bị sẵn luôn.

Tôi bỏ giày xuống đất, đang định thử xem tư thế nào mới có thể khiến máu chảy vào giày.

Đột nhiên một ý tưởng lóe lên trong đầu tôi, bởi tôi chợt nghĩ đến khả năng khác, không cần cởi giày mà máu vẫn sẽ chảy vào bên trong.

Đó là những vết máu này không bắn lên người chủ quán, mà chính là máu của ông ta chảy ra. Vậy nên máu sẽ chảy dọc theo bắp đùi rồi xuống giày, khi cởi giày ra thì càng có nhiều máu chảy vào.

Nếu thật vậy, chẳng lẽ những miếng thịt đó được cắt xuống từ trên người ông ta?

Có thể tự cắt thịt của mình, sau đó đi lên lầu như không có chuyện gì. Mẹ kiếp, chủ quán có phải là người không vậy?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 63: Căn hầm

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Tôi vỗ mặt, cố trấn tĩnh lại, cảm thấy có lẽ mình nghĩ hơi nhiều.

Mặc kệ có là đầu trâu mặt ngựa, nếu cắt được hai đĩa thịt từ trên người mình xuống thì không chết cũng thành tàn phế. Nhưng trông tư thế bước đi của chủ quán lại không hề có gì bất thường, hơn nữa trên đĩa cũng chẳng có ngón tay hay con mắt, không thể xác định đó là thịt người được. Tôi chỉ đang đoán mò mà thôi.

Tôi ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn quyết định lên lầu báo cáo tình hình để cho hai người họ giải quyết.

Tôi bỏ đồ đạc về chỗ cũ, sau đó bước ra khỏi phòng bếp. Vừa đến đại sảnh, bỗng nhiên tôi phát hiện có chuyện không ổn.

Hai đĩa thịt trên bàn đã biến mất!

Không rõ nó đã bị người khác bưng đi từ khi nào!

Tôi càng thấy bất an hơn vì trên lầu bây giờ vô cùng yên lặng, thậm chí không có lấy một tiếng động. Chẳng biết tình hình trên đó thế nào.

Tôi nhủ thầm, chẳng lẽ lần này đụng phải boss à? Cả Tần Nhất Hằng và Bạch Khai đều đã bị thu phục rồi sao?

Nghĩ lại thì không đúng lắm, mặc dù ban nãy tôi có đóng cửa bếp, nhưng nếu trên lầu có đánh nhau thì tôi vẫn nghe thấy được mới phải. Thậm chí tôi cũng coi như người từng trải, tôi tin chắc rằng trên đời này không một kẻ nào có thể âm thầm lặng lẽ xử lý được cả Bạch Khai và Tần Nhất Hằng, kể cả Hoàng Đại Tiên cũng thế.

Vì vậy tôi nắm tay vịn cầu thang rồi dò dẫm đi lên từng bước một. Lần này tôi còn thận trọng hơn cả lúc đi xuống, cố gắng

thở nhẹ nhất có thể, chỉ sợ lấn át những âm thanh cực nhỏ khác trong không khí.

Nhưng khi bước lên được tầng hai, tôi vẫn chưa nghe thấy bất cứ động tĩnh nào cả.

Tôi hé mắt ra khỏi vách tường, thấy đèn trong phòng vẫn đang sáng. Cánh cửa đóng chặt, chỉ có vài tia sáng len qua khe cửa khiến lòng tôi dâng lên nỗi thấp thỏm, sợ rằng mở cửa ra thì nhìn thấy hai cái xác chết.

Ngó nghiêng xung quanh một lúc, xác định không có nguy hiểm, tôi mới men theo bức tường đi tới cạnh cửa phòng.

Bên trong hình như không có ai, tôi chẳng dám chần chừ nữa, chỉ sợ hai người họ dính bẫy, tôi đến chậm một chút thì coi như toang.

Cuối cùng tôi hạ quyết tâm vặn tay nắm cửa.

Ngay trong khoảnh khắc đó, tôi đã chuẩn bị tâm lý bên trong sẽ có người đánh lén. Tuy nhiên sau khi mở cửa ra, đập vào mắt tôi là căn phòng trống không, mấy chiếc ghế dựa được đặt lung tung, tuyệt nhiên không có bóng người.

Tôi lách người vào, sợ phía sau cửa có người mai phục, nhưng nhìn một vòng thì đến cả một bóng người cũng chẳng có.

Kỳ quặc hơn, trong căn phòng này có một mùi cực kỳ khó ngửi. Ban đầu nó không quá rõ ràng, đến khi tôi để ý thì mùi ấy đã sặc lên mũi.

Tôi chửi thầm, mẹ kiếp, hai tên kia tiểu tiện trong này luôn hả? Sao cái mùi khai nồng quá vậy?

Dạo một vòng, tôi không tìm thấy vết nước nào trên sàn nhà cả, đành mở cửa sổ ra rồi lấy điện thoại gọi cho Bạch Khai.

Tôi làm vậy cũng là chuyện bất đắc dĩ, gào thét trong quán sủi cảo quái quỷ này thì càng dễ rước họa vào thân mà thôi.

Điện thoại mới đổ chuông vài tiếng thì đầu bên kia đã bắt máy, tôi vội nhỏ giọng hỏi Bạch Khai đang ở đâu, nhưng chẳng có tiếng trả lời, thi thoảng lại truyền đến âm thanh sàn sạt. Không biết tín hiệu bị nhiễu hay là đầu dây bên kia không nói chuyện.

Tôi cẩn thận nghe thêm một lát, âm thanh sàn sạt ấy dường như không có quy luật, chắc không phải là Bạch Khai đang ra ám hiệu cho tôi.

Tôi đành giơ điện thoại lên rồi đi ra khỏi phòng. Ban nãy tôi vẫn luôn ở đại sảnh dưới tầng, nếu có người ra ngoài thì chắc hẳn tôi sẽ phát hiện ngay. Khả năng cao hai người họ vẫn còn ở trong quán sủi cảo này.

Tôi nhìn trái nhìn phải, trên tầng hai có không ít phòng riêng, cánh cửa đều đóng chặt.

Tôi bèn đi tìm trong từng phòng một. Qua mấy căn phòng vẫn chưa có phát hiện gì. Điểm khác biệt duy nhất là không khí bên trong các phòng khác tuy chẳng trong lành cho lắm nhưng ít ra không có mùi lạ.

Tôi càng lúc càng thấy lo lắng, sợ rằng mở hết cửa vẫn không tìm thấy ai.

Lựa chọn duy nhất còn lại của tôi có lẽ là báo cảnh sát.

Tuy nhiên tôi đã xem xét hết gian phòng trên tầng hai, bao gồm cả hai phòng giống như phòng chứa đồ, ngoại trừ tro bụi ra thì chẳng thấy gì cả.

Tôi đành đi xuống lầu một lần nữa, cuộc gọi vẫn chưa tắt. Đôi lúc tôi sẽ kêu lên vài tiếng nhưng không ai trả lời.

Tầng một cũng không có gì cần xem xét, ngoại trừ sau bếp thì nhìn một vòng là thấy hết rồi.

Tôi không yên tâm, thậm chí còn nhìn xuống dưới từng bàn, đến cuối cùng tôi thật sự quá ngạc nhiên. Bấy giờ tôi đã không rảnh lo nghĩ nữa, bèn châm một điếu thuốc lấy lại bình tĩnh, sau đó suy nghĩ đối sách.

Tôi cảm thấy khả năng hai người họ chủ động biến mất là khá thấp, rất có thể đã bị chủ quán dụ đi hoặc bắt đi rồi.

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, nếu điện thoại của Bạch Khai vẫn kết nối được, vậy thì ông chủ quán đâu?

Thế là tôi bèn tắt điện thoại với Bạch Khai, trước đây lúc hẹn thời gian địa điểm gặp mặt với chủ quán, tôi vẫn còn lưu lại lịch sử cuộc gọi. Nếu bây giờ tôi thật sự phải gọi điện cho ông ta thì vẫn không khỏi lo lắng.

Tôi hít sâu một hơi, nhấn nút gọi. Chẳng mấy chốc trong điện thoại đã truyền đến tiếng tút tút.

Một chuyện khiến tôi lạnh gáy đã xảy ra, trong đại sảnh đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại réo rắt, nhưng tôi nhìn quanh vẫn không thể tìm thấy nơi phát ra âm thanh!

Mẹ kiếp, ông ta vẫn đang ở trong đại sảnh này ư!? Vì sao tôi lại không thấy?

Nếu điện thoại đã reo thì chắc chắn màn hình phải sáng lên, nhưng bốn phía tối đen như mực, ánh sáng ở đâu ra?

Tôi tự nhủ, mẹ nó chứ, bây giờ ma quỷ còn biết dùng cả công nghệ cao cơ à? Nghĩ lại mới thấy không đúng. Tiếng chuông nghe như đang bị ngăn cách với tôi, vì vậy tôi cất điện thoại vào trong túi rồi cẩn thận nhận biết.

Cuối cùng tôi đã tìm được, hóa ra nơi phát ra tiếng chuông lại ở dưới chân!

Nhất thời tôi cũng chẳng có thời gian suy xét kỹ càng, bèn bật đèn trong đại sảnh lên. Lúc này tôi mới để ý trên sàn nhà gần góc cửa bếp có một tay nắm cửa khó thấy. Phía dưới quán sủi cảo này có một căn hầm!

Trước đây tôi có một người bạn học đại học y, khi ấy tôi đến chơi, vì tò mò nên mới cùng cậu ta tham quan phòng giải phẫu. Trường đại học đó đặt thi thể giải phẫu ở trong hầm, thoạt nhìn bên ngoài cũng không khác lắm so với nơi này. Bên trong đựng đầy formalin, bình thường thi thể vẫn được ngâm trong đó, khi nào cần dùng thì cử chuyên gia vớt lên.

Tôi không rõ các quán cơm có cần không gian cất trữ như vậy không, ít nhất trước giờ tôi chưa từng nghe nói qua.

Tôi thử cầm cái tay nắm cửa, không quá nặng. Tôi chỉ hơi dùng lực là sàn nhà đã bị hé ra một khe hở, bên trong không có ánh sáng. Tôi thở phào nhẹ nhõm, ít nhất nơi này không dùng để ngâm xác chết là được.

Lúc này cuộc gọi đã tự động ngắt máy, tôi không gọi lại nữa.

Tôi gập người dùng sức kéo cửa căn hầm lên. Một thứ mùi khai nồng lập tức ập vào mặt.

Tôi nương theo ánh sáng thấy bên dưới dường như cũng không lớn lắm, chỉ có một cái thang sắt nhỏ. Do dự một chút, tôi vẫn quyết định xuống dưới xem thử.

Tôi tiện tay cởi áo sơ mi ra bịt lên mũi, sau đó nhanh chóng bò xuống hầm. Mặc dù đã có áo sơ mi che chắn, nhưng mùi khai khó ngửi vẫn không bớt đi phần nào.

Căn hầm không cao lắm, tôi phải khom lưng mới miễn cưỡng vào được. Trước mắt là một cái động rất hẹp, kéo dài về phía

trước, cách đó không xa là một khúc ngoặt, không thấy được bên trong có gì.

Tôi bật đèn điện thoại lên soi rồi tiến về trước. Qua chỗ ngoặt, tôi thấy một bộ quần áo được gấp ngay ngắn trên mặt đất, phía trước còn có cả quần áo của Bạch Khai và Tần Nhất Hằng. Tôi nhủ thầm, trông tình hình này có lẽ trên người họ còn mỗi cái quần cộc. Đừng nói đầu kia là cái bể bơi ngầm, ba người họ đang mở tiệc áo tắm đấy nhé.

Tôi không dám động vào quần áo, lật xem thì thấy đồ đạc của Bạch Khai và Tần Nhất Hằng không có trong đó. Vậy thì quần áo này là do bọn họ chủ động cởi ra.

Tôi tiếp tục đi về phía trước, hết bảy tám lần quẹo trái quẹo phải, cứ đi vài bước là một khúc ngoặt.

Quay tới quay lui hình như vẫn còn ở trong quán. Tôi không rõ mình đã qua bao nhiêu ngã rẽ, cuối cùng cũng thấy một nơi rộng rãi hơn chút. Trước mặt lập tức xuất hiện hai cửa động, nhất thời tôi cũng chẳng biết nên chọn cái nào.

Tôi gần như nín thở, thứ nhất là bởi vì mùi quá khó ngửi, tôi đành phải giảm số lần hô hấp của mình. Thứ hai là vì tôi bắt đầu nghe thấy vài âm thanh xì xào như có người đang nói chuyện. Tôi cảm thấy đó chắc hẳn là Bạch Khai và Tần Nhất Hằng.

Tôi thăm dò kêu lên một tiếng, âm thanh nọ lập tức im bặt.

Vài giây sau, giọng Bạch Khai vang lên, này! Ai đó?

Tôi đáp, mẹ kiếp! Giang Thước!

Anh là mẹ kiếp hay là Giang Thước? Giọng của Bạch Khai càng ngày càng gần.

Tôi chưa kịp trả lời, Bạch Khai đã ló đầu ra khỏi một cửa động trong đó. Y bịt mũi nói với tôi, anh xuống đây làm gì? Thích tự làm khổ mình à?

Tôi vừa định trả lời, mẹ kiếp ít nhất cũng phải nói cho tôi biết một tiếng chứ! Tại sao bắt máy rồi còn giả làm người câm?

Nhưng lời đến bên miệng thì tôi lại nuốt xuống, bởi tôi thấy trên đầu Bạch Khai bây giờ đang đội chiếc mũ da quen thuộc kia, y không ngừng nháy mắt với tôi.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 64: Hoàng Đại Tiên

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Tôi thầm nghĩ, thôi tiêu. Lần này sập bẫy thật rồi. Tôi làm sao mà ngờ được đám người đội mũ cũng dính dáng tới tòa nhà này cơ chứ.

Bọn họ người đông thế mạnh, dù Tần Nhất Hằng với Bạch Khai có trâu bò cỡ nào cũng đâu đánh lại được. Hang động này tuy đường xuống dễ đi, nhưng đường lên có lẽ không đơn giản như thế.

Tôi điên cuồng nháy mắt lại với Bạch Khai, ý muốn hỏi y có kế hoạch gì không.

Y lại không nhanh không chậm nói rằng, Tiểu Khuyết, lát nữa vào trong đừng nói chuyện ồn ào, phải giữ im lặng! Nói rồi y lui trở vào trong.

Tôi đang vào, lại gặp Tần Nhất Hằng ló đầu ra. Cũng không biết hắn vừa làm cái gì mà mặt mũi đầy bùn, cả người tanh tưởi. Làm tôi bất ngờ nhất là hắn cũng đang đội một chiếc mũ da.

Mẹ kiếp, các cậu đều bị chiêu mộ hết rồi hả? Tôi hỏi, các cậu làm cái quái gì thế?

Giang Thước, anh vào xem sẽ biết. Tần Nhất Hằng định đưa tay đỡ tôi, nhưng đưa ra nửa chừng dường như nhận ra tay mình đầy bùn, lại bỏ xuống.

Tôi nhìn tình hình thế này cũng không thèm chạy nữa, hai người họ mà bị xử hết rồi tôi chạy cũng chả làm được cái gì. Dù có là núi đao hay biển lửa cũng phải xem thử mới biết nên quyết định thế nào.

Thế là tôi đi theo sau Tần Nhất Hằng vào trong hang động. Bên trong động còn rộng hơn bên ngoài, đi không cần khom lưng nữa. Tôi thấy phía trước có vẻ sáng sủa, không biết rốt cuộc có thứ gì.

Đi cỡ mười mấy mét, chúng tôi tiến vào một cái hang lớn trống trải. Trong góc tường dựng một cái điện thoại di động dùng làm đèn. Tôi trông thấy chủ quán trần truồng ngồi giữa hang, trong tay còn đang ôm thứ gì đó. Bên cạnh ông ta bày hai đĩa thịt.

Tôi vội vàng nhìn xuống hai chân chủ quán, trong lòng đánh thót một cái, quả nhiên hai chân ông ta đã bị cắt xẻ lộ cả máu thịt ra ngoài. Có điểm lạ là vết thương của chủ quán không hề chảy máu, cũng không biết là cầm máu bằng cách nào.

Tôi dùng điện thoại chiếu xung quanh nhìn, bốn phía quanh cái hang lớn này có rất nhiều cửa động, đếm sơ được chừng mười cái. Mỗi cửa động chỉ lớn cỡ hai nắm tay mà thôi, tất nhiên người không thể nào chui vừa được.

Bạch Khai nhặt điện thoại trong góc tường lên, vẫy vẫy về phía tôi. Tôi đi sang bên cạnh y, hỏi, tình hình sao rồi?

Bạch Khai đưa tay lên "suỵt" một cái, đưa di động qua cho tôi. Bởi vì đã đổi chỗ đứng, tôi mới thấy rõ được thứ mà chủ quán ôm trong lòng dường như là một pho tượng. Dưới ánh đèn điện thoại, pho tượng ấy lấp lánh ánh vàng. Tôi nghĩ thầm, đậu má, vàng ròng hả?

Tôi vừa nghĩ vậy thì thấy chủ quán bắt đầu dùng tay lau pho tượng. Không biết lòng bàn tay ông ta có bôi thứ gì không nhưng khi chà lên pho tượng phát ra tiếng "chít chít" rất kỳ quái. Từ bốn phía quanh hang động lập tức truyền đến thật nhiều tiếng "chít chít" khác, giống như đang đáp lại.

Không lâu sau đó, tôi nhìn thấy từ một trong các cửa động có con gì đó xông ra. Tôi còn chưa kịp nhìn rõ xem là loài vật gì, bọn chúng đã lao đến càng nhiều hơn nữa từ khắp xung quanh. Lúc này tôi mới nhận ra, đó đều là chồn!

Quả nhiên là Hoàng Đại Tiên! Những con chồn này dường như đã đói lắm rồi, phóng thẳng tới chỗ hai đĩa thịt, thoáng cái ăn sạch bách. Tim tôi đập thình thịch, má ơi đừng nói là ăn thịt xong sẽ chuyển qua ăn bọn tôi đấy nhé!

May là sau khi bầy chồn đó ăn thịt xong thì không làm gì nữa. Chúng giống như được huấn luyện nghiêm chỉnh vậy, con nào con nấy đều ngồi xuống bên vách hang, trừng đôi mắt đen bóng nhìn chúng tôi.

Trước đó Bạch Khai đã nhắc không được nói chuyện, tôi nhịn rất lâu không dám hỏi câu nào. Đợi cả buổi, chủ quán mới buông pho tượng ra, đặt xuống đất, dập đầu một cái thật thành

kính. Sau đó một chuyện càng đáng kinh ngạc hơn xảy ra, những con chồn kia vậy mà cũng bắt chước quỳ lạy như người.

Tôi không kìm được, đưa tay kéo Bạch Khai. Tôi đã gặp qua không ít ma quỷ rồi, nhưng động vật có tính người quái dị đến mức này là lần đầu tiên tôi thấy. Tôi sợ lát nữa lỡ bọn chúng mở miệng nói chuyện, tôi biết phải đáp thế nào đây.

Giờ đây tôi đã chẳng ngửi thấy mùi tanh hôi trong không khí nữa, trợn mắt há mồm xem bầy chồn quỳ lạy thật lâu. Sau đó, từng con một bắt đầu bò về phía chúng tôi.

Tôi không dám cử động, thực tế nơi này nhỏ như vậy có chạy cũng chẳng trốn được vào đâu. Những con chồn kia bước đi rất chậm rãi đường hoàng, không giống như lao đến bắt mồi, tôi chỉ có thể an ủi mình như thế.

Cũng may là hình như bọn chồn không hứng thú gì với tôi, chỉ đến ngửi ngửi Bạch Khai với Tần Nhất Hằng, thỉnh thoảng còn lít cha lít chít với nhau như đang trò chuyện. Không biết đã qua bao lâu, pho tượng vàng kia lại phát ra tiếng "chít chít", cả bầy chồn lại lui đi như thủy triều rút, trong nháy mắt đã biến mất không còn con nào, tựa như chưa từng xuất hiện.

Lúc này tôi mới dám thở mạnh, kết quả là bị mùi hôi xông cho sặc sụa một trận.

Tôi nói, giờ đã nói chuyện được chưa? Rốt cuộc các cậu đang làm gì vậy? Xem xiếc thú hả?

Đừng bất kính! Tần Nhất Hằng bịt miệng tôi, Giang Thước à, chúng ta đang nhờ họ giúp đấy!

Tôi huơ tay, ý bảo tôi không nói bừa nữa đâu. Tần Nhất Hằng mới thả tay ra, nói, giờ chúng ta muốn biết đám người đội mũ đang ẩn nấp trong góc tối nào, thì cũng không thể cứ ở ngoài sáng mà tìm mãi được, phải đổi vị trí thôi.

Giờ tôi mới hiểu, hóa ra bọn họ đội mũ da là để cosplay. Bầy chuột đồng… nhầm, Hoàng Đại Tiên này thật sự có thể giúp tìm người sao?

Tần Nhất Hằng gật đầu, bầy chồn kia không phải Hoàng Đại Tiên đâu, là đây mới đúng.

Tôi nhìn theo hướng Tần Nhất Hằng chỉ, thấy pho tượng vàng kia đang đứng yên trên đất. Đến giờ tôi vẫn không nhìn ra nó điêu khắc thành hình gì, nhưng chắc chắn không phải hình chồn.

Hoàng Đại Tiên không phải một sinh vật sao? Tôi hơi không dám nói thẳng, sợ nói sai cái gì lại gây chuyện.

Ai bảo anh nhất định phải là sinh vật chứ? Bạch Khai nói, y tiến lên đỡ chủ quán đang quỳ đứng dậy. Mặc dù chân chủ quán không còn chảy máu nhưng đứng lên đi lại vẫn vất vả vô cùng. Bạch Khai lau mồ hôi cho ông ta, quay đầu nói với tôi, chúng ta ra ngoài trước đã, tắm rửa xong sẽ giải thích với anh.

Tôi mừng như được ân xá, nơi như thế này ai mà muốn ở lâu, vội đi theo mấy người bọn họ ra khỏi hang. Đợi đến khi đóng cửa hầm lại, tôi mới ngồi xuống đất hít sâu mấy hơi.

Cũng không có thời gian tìm nơi tắm rửa, bọn tôi đành dùng tạm vòi nước sau bếp, hứng ít nước tạt lên người là xong. Mặc dù trời cũng không lạnh nhưng đang gấp nên vậy thôi cũng đủ rồi. Sau đó chúng tôi về phòng ngồi, mở điều hòa hồi lâu mới hết run rẩy.

Chủ quán dường như bị thương nặng quá nên mặt cắt không còn giọt máu. Có điều trông rất bình tĩnh, hẳn là vết thương không còn đau nữa.

Tôi nhả ra một vòng khói, nhìn Bạch Khai chằm chằm chờ y lên tiếng. Y cũng không né tránh giấu giếm gì, kéo ghế về phía tôi, ngồi xuống kể, dân gian đều gọi Hoàng Đại Tiên thế này thế nọ, nhiều người cứ tưởng là chồn thành tinh. Thật ra đều là tin đồn thôi. Việc loài chồn tu luyện và Hoàng Đại Tiên là hai chuyện khác nhau.

Hoàng Đại Tiên, thật ra chính là một thứ vật chất mà những con chồn tu luyện lâu năm nôn ra. Cụ thể là chất gì thì hiện tại chưa ai giám định được hết, nhìn bề ngoài trông hơi giống vàng. Vậy nên, đôi khi chúng ta sẽ nghe nói có người nhặt được vàng ở chốn hoang vu, thật ra hơn nửa số trường hợp đều là thứ này cả. Kết cục của những người nhặt được "vàng" này kể ra cũng chẳng tốt đẹp gì.

Vậy bãi nôn Hoàng Đại Tiên có gì hay ho? Khác gì với chúng ta uống say quá nôn mửa? Ây dà, có phải Tiểu Khuyết đang thắc mắc vậy không, điểm khác nhau lớn nhất là, thứ mà bầy chồn kia ăn, không gì khác ngoài thịt người. Chỉ có con chồn nào ăn thịt người mới nôn ra thứ vật chất kia.

Chuyện này người trong nghề giải thích thế này, linh tính của nhân loại là đứng đầu trong vạn vật. Ăn thịt người vào ít nhiều sẽ hưởng được chút nhân khí, hút được chút hồn phách. Thế là

thứ nôn ra tích tụ lại cũng sẽ có linh tính. Nếu anh không biết phải hiểu thế nào, thì cứ xem như giống Thái Tuế là được.

Một khi Hoàng Đại Tiên có linh tính, nó có thể ra lệnh cho chồn trong chu vi vài trăm dặm. Bọn chồn đó đều thành con cháu của nó hết. Tính ra đám chồn này cũng quái thật, thế mà lại xem Hoàng Đại Tiên như tổ tông thần minh mà tế bái. Cứ tuần hoàn như thế, Hoàng Đại Tiên càng ngày càng linh. Tương truyền ngày xưa trong hoàng cung có rất nhiều đồ vật được làm từ thứ này, nghe đồn lửa không nấu chảy được, chỉ có thể hòa tan bằng phương pháp đặc biệt. Còn cụ thể là phương pháp gì thì tôi cũng không rõ lắm, hết giờ học mời anh tự đi hỏi thầy Tần. Giờ chúng ta nói về chủ đề chính đi, Hoàng Đại Tiên có linh tính thì sao? Nó sẽ tự mình tìm tín đồ. Hoàng Đại Tiên cao cấp không thèm tìm chồn đâu, nó cần con người thờ cúng mình cơ. Nên ông chủ quán này, chính là người đàn ông của … nhầm, là tín đồ của Hoàng Đại Tiên.

Tôi nghe cả buổi, rốt cuộc cũng hiểu. Hóa ra chủ quán đang tự mình thờ cúng thứ này. Thế nên ban nãy ông ta mới có hành động như vậy.

Tôi hỏi, giờ Hoàng Đại Tiên muốn dùng thịt người nuôi bầy chồn kia à? Bạch Khai liếc chủ quán, gật đầu, nói, chuyện này để giáo sư thỉnh giảng giải thích cho anh đi.

Nãy giờ chủ quán ngồi nghe chúng tôi nói chuyện nhưng không hề ngẩng đầu lên, chỉ cúi gằm hút thuốc. Nghe vậy, ông ta mới ngước nhìn chúng tôi, nhưng hồi lâu không hề lên tiếng. Có vẻ như nói ra chuyện này cũng không dễ dàng gì.

Cuối cùng Tần Nhất Hằng phải ra hiệu cho ông ta cứ yên tâm, ông ta mới rít mạnh một hơi thuốc rồi nói: Hoàng Đại Tiên tự mình tới tìm tôi.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 65: Hoàng Đại Tiên (2)

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Tôi nghe vậy biết ngay đằng sau chuyện này còn có ẩn tình, vội vàng nhích ghế đến trước mặt chủ quán.

"Năm mười mấy tuổi tôi đã bắt đầu học việc trong quán. Từ nhặt rau rửa rau, đến khắc hoa tỉa củ. Bằng tuổi các cậu tôi đã tự mình cầm muôi đứng bếp. Đời này tôi chẳng có bản lĩnh gì lớn, cũng không thích nấu nướng cho lắm. Khi đó tôi chẳng ước mơ gì cao xa, chỉ nghĩ lo để dành tiền, mở được một quán ăn nho nhỏ, vậy là thỏa mãn rồi. Lúc ấy sư phụ khá ưng tôi, tôi cũng chịu thương chịu khó. Chủ quán lúc bấy giờ cũng rất an tâm về tôi. Đây hẳn đều là những hướng phát triển tốt đẹp đúng không? Thế nhưng tôi lại chẳng biết quý trọng.

Khi đó tôi trẻ người non dạ, ngoài nấu nướng ra, tôi còn giao du với đủ loại bạn bè không ra gì.

Sư phụ cũng từng mắng tôi, nhưng lúc đó tôi có nghe vào chữ nào đâu. Tôi nghĩ nếu muốn lăn lộn ngoài xã hội, dù mình chẳng có vai vế ô dù gì, ít nhất cũng phải tìm anh em nào có thể bao che cho mình đúng không?

Bao che hay quá, tôi vào thẳng chốn bốn bức tường bao luôn. Có lần đánh nhau, tôi ra tay quá nặng. Trong cả đám, tôi nhận tội nặng nhất. Ngồi tù một phát hơn bốn năm. Đợi lúc tôi ra tù, đừng nói là đứng bếp nấu nướng, ngay cả rau đưa cho tôi rửa cũng không ai muốn ăn.

Dù vậy, sư phụ vẫn luôn nhớ đến tôi. Lúc tôi cùng đường, sư phụ đến cho tôi một số tiền mở một quán ăn đêm trên con đường này. Khi ấy nơi đây cũng không nhộn nhịp như bây giờ, qua giờ ăn thì chẳng ai đến nữa. Vậy nên làm khoảng một năm cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì mà thôi. Nhưng dù sao con người cũng phải biết đủ chứ? Tôi thật sự rất biết ơn sư phụ tôi, dù cảm ơn bao nhiêu cũng không đủ.

Sư phụ làm ở đó hai năm thì qua đời, trước đó ông ấy nắm tay tôi thì thầm một câu. Nhiều năm như vậy rồi, tôi chưa từng nói

chuyện này cho người khác. Lúc ấy ông nói rằng, hiện tại chưa kiếm được nhiều tiền cũng không cần lo, nhất định sẽ khá khẩm hơn thôi.

Hồi ấy tôi chỉ cho rằng sư phụ không yên tâm về tôi nên nói vậy để khích lệ, nhưng về sau tôi mới biết, ý sư phụ là Hoàng Đại Tiên.

Hoàn cảnh lúc ấy cũng không khác bây giờ là bao, đại khái là đêm khuya, cỡ qua ba giờ.

Tôi đang thu dọn quán thì thấy một vị khách vội vàng chạy vào. Vừa mở miệng ra đã bảo muốn ăn ức gà xào.

Khách đến lý nào lại không đón chứ? Tôi lại bật bếp xào nấu, đồ ăn vừa lên thì lại không thấy người kia đâu nữa. Chỉ còn một khối vàng lấp lánh đặt trên ghế. Tôi chưa từng thấy qua thứ gì như vậy, nhưng cũng không thể vứt bỏ lương tâm mà trộm của người ta. Đành ngồi đợi người kia trở về lấy, nhưng chờ đến sáng trưng cũng không gặp được.

Vật đáng giá như thế, lẽ nào để quên mà không hay chứ. Ngày thứ hai tôi lại đợi. Vẫn không có ai đến.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, đợi cả tuần liền. Người kia vẫn không hề xuất hiện.

Có điều việc buôn bán của tôi không hiểu sao lại khá hơn, từ lúc mở hàng đến khi dọn quán đều bận tối tăm mặt mày.

Lúc đó tôi cũng không nghĩ ra có chuyện gì không ổn, chẳng qua là cảm thấy mình cố gắng bấy lâu cuối cùng cũng được đền đáp rồi. Từ đó tôi càng chuyên tâm nghiên cứu món ăn, ngày nào cũng làm việc từ sớm đến khuya. Tôi nấu được mấy món tủ, hương vị rất khá, dần dần cũng có tiếng tăm.

Khối vàng kia tôi cất giữ kỹ càng bên trong quầy, ngay cả vị trí cũng chưa hề thay đổi. Tôi nhất định chờ người đánh mất kia quay trở lại tìm.

Nhưng cứ đợi mãi, tôi kiếm đủ tiền mở thêm quán, mua thêm nhà, thế mà người kia chưa từng xuất hiện.

Về sau, con đường này được chính phủ quy hoạch thống nhất, tôi dùng tất cả tiền tiết kiệm và vay thêm ít nữa mua luôn vị trí mặt tiền bên cạnh quán cũ. Cũng từ lúc này trở đi, tôi mới dần nhận ra tài vận của tôi hình như không phải kết quả do chính mình cố gắng, mà là Hoàng Đại Tiên đang giúp tôi.

Đương nhiên, có cái giá của nó.”

Chủ quán nói đến đây thì thở dài một hơi, xin tôi thêm điếu thuốc. Ông ta nhìn Tần Nhất Hằng, rồi lại nhìn Bạch Khai. Dường như có ý nói, chuyện tiếp theo có liên quan đến bọn họ.

Ông chủ nói: "Quán ăn mở lớn thêm, khách cũng càng ngày càng nhiều. Việc buôn bán chưa từng ế ẩm. Mấy năm đó tôi kiếm được rất nhiều tiền, cũng do khi còn bé nghèo khổ nên sợ hàng cơm này mà thất bại thì lại không xu dính túi như xưa nên tôi còn đầu tư mua bán thêm đủ đường, may mắn có Hoàng Đại Tiên phù hộ nên đều kiếm bộn không hề thua lỗ. Nhưng làm gì có chuyện món hời từ trên trời rơi xuống chứ, giờ nhớ lại mà choáng váng cả đầu.

Quán cơm không có ai trông chừng, đôi khi đêm khuya rảnh rỗi, tôi sẽ một mình đến đó xem một chút. Nói sao nhỉ, có thể là tôi muốn ngắm nghía thành tựu của mình, chứ không lẽ là sợ quán cơm tự chạy mất. Có điều, rất kỳ lạ, mỗi lần tôi đến vào ban đêm, đều cảm thấy trong quán có chuột. Thỉnh thoảng nghe thấy tiếng động, nhưng chưa bao giờ thấy có con gì. Tôi cho nhân viên quét dọn mấy lần nhưng cũng không hiệu quả. Chúng tôi bán thức ăn mà, chuyện an toàn vệ sinh thực phẩm quan trọng lắm chứ. Dù sau bếp không sạch sẽ lắm nhưng người ngoài đâu thể vào được. Còn chuyện có chuột không giống vậy! Tuy chúng tôi chưa bao giờ thấy chuột, nhưng lỡ hôm nào khách đang ngồi ăn lại thấy, vậy chúng tôi biết làm sao.

Thế nên dạo ấy tôi rất lo lắng chuyện này, ban đêm lại thường xuyên đến quán cơm hơn.

Cuối cùng, đêm nọ, tôi thật sự bắt gặp một con vật! Chuyện này bây giờ kể lại tôi vẫn còn rùng mình, hẳn các cậu cũng đoán ra rồi, con vật kia không phải chuột, mà là chồn. Sống ở thành phố nên đã lâu tôi không thấy chồn, nhưng hồi nhỏ tôi ở dưới quê nên vẫn khá quen thuộc với loài vật này, lẽ ra không sợ hãi gì mới đúng. Nhưng con chồn kia rất kỳ quái. Khi tôi nhìn thấy nó, nó chỉ ngồi yên trên ghế trong sảnh lớn nhìn tôi, không những không bỏ chạy, mà còn nhịp nhịp móng trên bàn, giống như muốn gọi món! Đó tuyệt đối không phải ánh mắt của một con chồn!

Lúc ấy tôi còn chẳng dám cử động, đợi con chồn kia lặng lẽ bỏ đi, tôi mới bình tĩnh lại.

Đêm đó về nhà tôi sốt cao một trận, ba ngày không đến quán cơm nổi. Đợi đến lúc tôi khỏi bệnh, một chuyện còn đáng sợ

hơn đã xảy ra, một nhân viên trong quán đã rời đi mà không nói tiếng nào.

Không ai biết cô ta bỏ đi lúc nào, ngay cả bạn trọ cũng không biết.

Cho dù cô ta không muốn làm nữa, muốn về quê, thì không chào hỏi tôi cũng được, ít nhất cũng phải nói với ai đó chứ! Nhưng lại không ai biết cả!

Trong ngành ăn uống, nhân viên thường xuyên đến rồi lại đi, ngoài tôi ra cũng không ai để ý nhiều. Chỉ có tôi, không biết vì sao lại cảm thấy chuyện nhân viên này mất tích có liên quan đến con chồn kia.

Giờ nhớ lại tôi vẫn còn sợ hãi. Từ đó trở đi, trong quán cơm không còn dấu hiệu có chuột, mà cũng không xuất hiện con chồn nào nữa.

Cứ thế, yên ổn được vài tháng, tôi cũng đã dần quên mất chuyện này thì chồn lại đến!

Bấy giờ tôi đã mướn người trông quán rồi, nhưng không biết tại sao, hết lần này đến lần khác đều là tôi gặp phải! Lần này không phải một con, mà là ba con! Bọn chúng vẫn ngồi yên trên ghế như cũ, gõ bàn như muốn gọi món! Hai bên nhìn nhau một lúc, chúng liền biến mất không còn tăm hơi!”

Nghe đến đây, tôi thấy sống lưng lạnh toát.

Sau đó thì sao? Lại có nhân viên phục vụ mất tích? Trong đầu tôi hiện ra ba chữ, ăn thịt người.

Chủ quán gật đầu, đúng vậy. Lại thêm một người. Hu hu hu, sếp Giang à, đều tại tôi cả. Cậu biết không, đều là lỗi của tôi.

Chủ quán rơi nước mắt lã chã. Tôi nhìn ông ta, tâm tình phức tạp, không hẳn là đồng cảm, mà cũng không ghét bỏ ông ta. Chắc hẳn giờ đây ông ta phải cắt thịt bắp đùi của chính mình cũng là do bất đắc dĩ, nếu không chuyện bắt người để ăn thịt này sẽ còn kéo dài.

Tôi nói, ông kể tiếp đi, chúng tôi nghe xong mới có thể nghĩ cách giúp ông. Vết thương trên chân ông nặng như thế, không đau sao?

Chủ quán lắc đầu, nói, không có cảm giác. Vết thương cầm máu rất nhanh. Qua vài tháng, da thịt lại trở về lành lặn như cũ, đúng lúc có thể cắt tiếp. Đây đều là pháp lực của Hoàng Đại Tiên.

Tôi gật đầu, không biết nói gì cho phải. Đối với tôi, Hoàng Đại Tiên vẫn khá thần bí, tôi không biết nên xem nó là thiện hay ác, có lẽ lát nữa phải hỏi Tần Nhất Hằng. Thế là tôi bảo, ông cứ nói tiếp đi, chúng tôi đều đang nghe đây mà.

Ông chủ lau nước mắt, nói, tôi đã đếm kỹ, từ lúc khai trương quán ăn đến giờ, đã có tám nhân viên mất tích. Người thân của họ đến tìm tôi, tôi chỉ có thể giải thích qua loa rằng nghề phục vụ quán ăn này không ai làm lâu một chỗ đâu, nhưng trong lòng tôi dằn vặt vô cùng. Tôi không biết bọn họ đã đi đâu, nhưng tôi biết rõ, bọn họ sẽ không trở về được nữa!

Tôi đổi quán cơm thành quán sủi cảo, mục đích là giảm bớt nhân viên trong quán. Tôi không muốn lại có người mất tích, thế là tôi đi khắp nơi tìm cách, hỏi han các cao nhân đủ đường. Cuối cùng tôi mới biết được, thì ra mọi chuyện đều là Hoàng Đại Tiên gây nên. Tài vận của tôi đều là do Hoàng Đại Tiên ban tặng, nó có thể cho được, đương nhiên cũng có thể dễ dàng lấy lại. Tôi thật sự không muốn mọi thứ lại trở về con số không, tôi tham tiền, tôi thật đáng chết. Tôi không đóng cửa quán, không tìm cách tiễn Hoàng Đại Tiên. Tôi chỉ có thể cố gắng dọn quán sớm một tí, nhưng có tác dụng gì đâu? Tôi xứng đáng bị xử bắn!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 66: Hoàng Đại Tiên (3)

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Chủ quán càng nói càng kích động, tôi ra hiệu cho ông ta cố gắng khống chế cảm xúc mấy lần, nhưng càng làm ông ta khóc dữ hơn.

Tôi định kêu Bạch Khai cũng an ủi ông ta vài câu, không ngờ nhìn sang lại thấy đôi mắt y cũng đỏ hoe.

Lúc đó tôi mới nhớ ra, khi trước Bạch Khai nói y cũng từng có sư phụ, bây giờ sư phụ sống chết ra sao chưa rõ, hẳn là cũng bị xúc động lây.

Tôi vỗ vỗ vai Bạch Khai, có vẻ y thấy hơi xấu hổ, vội rít một hơi thuốc, xoay đầu sang hướng khác.

Tôi không thể làm gì khác, bèn tiếp tục khuyên nhủ chủ quán, bây giờ ông áy náy cũng không làm được gì, cố gắng kể hết chuyện đi rồi chúng tôi sẽ tìm cách giúp cho, biết đâu có cơ hội thay đổi gì đó. Hai người đi cùng tôi đây đều là cao thủ trong nghề, mỗi lần mời đến không dễ đâu, đừng phí thời gian khóc lóc.

Chủ quán ôm mặt rất lâu mới nói tiếp, sếp Giang à. Tôi biết tôi hại chết không ít người, giờ gặp kết cục như này cũng chưa trả hết tội. Nhưng cậu nghĩ đi, trên tôi còn có cha mẹ, dưới có vợ con, cả nhà đều trông cậy vào tôi cả. Nếu như lỡ chọc giận Hoàng Đại Tiên, đừng nói chi chuyện tiền bạc, chỉ sợ vợ con gặp chuyện bất trắc thì đời tôi coi như bỏ.

Sau này tôi thỉnh giáo vị cao nhân nọ, ông ta nói Hoàng Đại Tiên tự tìm tới tôi thì là cái số tôi phải chịu. Trừ khi Hoàng Đại Tiên tự bỏ đi, chứ tôi mà tự tiện tiễn đi thì không khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết. Nhưng Hoàng Đại Tiên vẫn còn trong quán thì không bao giờ hết chuyện chết người được. Vì vậy, cao nhân kia đề xuất cho tôi một cách, đó là dùng thịt của tôi dâng cho Hoàng Đại Tiên. Nếu như Hoàng Đại Tiên phụ thuộc vào tôi thì sẽ không để tôi phải chết. Bằng cách này có thể giải quyết chuyện ăn thịt người của nó, cũng không ai phải

chết nữa. Tuy là đau thật, nhưng so với vợ con thì có đáng gì đâu?

Chủ quán nói đến đây thì xắn ống quần lên cho tôi xem, vết thương quả thật thê thảm vô cùng. Tôi chỉ dám nhìn một cái rồi lại ngồi về chỗ cũ, sợ xem kỹ quá sẽ nôn mất.

Nếu như ông đã cung phụng nó đến mức này sao bây giờ tài vận lại xảy ra chuyện, cần phải bán quán? Tôi khó hiểu hỏi, có chuyện gì xảy ra sao?

Sếp Giang à, cậu cũng thấy rồi đó. Bầy con cháu của Hoàng Đại Tiên càng ngày càng đông, chỉ dựa vào thịt của tôi làm sao mà nuôi nổi. Nếu như có con nào phải chịu đói thì sẽ tức giận, mà đã tức giận thì hẳn sẽ trả thù. Giờ phải bán nhà cũng là do không còn cách nào, cái hố sâu này vốn không hề có đáy! Ngày nào đó chúng sẽ nuốt chửng cả tôi, mà nuốt tôi cũng không sao, tôi chỉ sợ tiếp theo nó sẽ nuốt luôn người nhà của tôi thôi!

Tôi ừ một tiếng, giờ đây mọi chuyện đã sáng tỏ. Đại khái chân tướng cũng đơn giản thôi. Hoàng Đại Tiên tìm tới cửa mang tài vận đến cho chủ quán, cái giá phải trả là nó sẽ ăn thịt người trong quán. Chủ quán cũng không phải người độc ác, nhìn thấy từng người một bị ăn thịt, lương tâm thức tỉnh, tự mình đứng ra gánh chịu hậu quả. Có điều, tuy ông ta nguyện ý gánh hậu quả một mình nhưng vẫn lo lắng sẽ liên lụy đến gia đình. Thế là muốn bán quán. Về phần tại sao ông ta lại tìm tới chúng tôi, hẳn là cũng hỏi thăm đâu đó được chuyện chúng tôi là dân chuyên nghiệp, mấy tòa nhà khác ghê gớm hơn cũng dám mua, thế là mới liên hệ thử.

Tôi không khỏi thổn thức, thường nói chim chết vì mồi người chết vì tiền, đây là sự thật. Trên đời quá nhiều vụ như thế rồi, nhưng kiếm nhiều tiền rồi lúc chết có mang theo được đâu? Nhìn chủ quán mà tôi cứ nghĩ tới chính mình, con đường mà tôi đang đi liệu có phải do vận mệnh dẫn lối, hay là tự tôi đã tìm đến vận mệnh? Nếu không ham giàu, có khi nào bây giờ Giang Thước tôi đã mang một dáng vẻ hoàn toàn khác không?

Có lẽ tôi nghĩ xa quá rồi, trước mắt phải đặt chuyện xử lý tòa nhà này lên hàng đầu.

Tôi nhỏ giọng bàn bạc với Tần Nhất Hằng và Bạch Khai, hỏi ý kiến bọn họ một chút. Tần Nhất Hằng không tỏ thái độ gì, chỉ có Bạch Khai vỗ ngực ý nói rằng mấy thứ như Hoàng Đại Tiên y giải quyết dễ như chơi, cứ việc nhận đi. Vừa kiếm được tiền,

vừa giải quyết được nỗi khổ tâm của chủ quán, mà sau đó lại còn có thể dựa vào Hoàng Đại Tiên để tìm bọn người đội mũ. Nói chung là một mũi tên trúng ba con chim.

Tôi nghe thấy cũng ổn áp, trong lòng đã định giá được quán cơm.

Mà nói thật thì tình huống đã như thế này, dù tôi có ra giá bao nhiêu, chủ quán cũng sẽ đồng ý thôi. Khác nào nhặt được món hời chứ. Nhưng do vừa nãy đã nghe ông ta kể chuyện, nên giờ tôi cũng không muốn làm gian thương.

Tôi huơ tay ra một giá tiền, ý là tôi đồng ý trả nhiêu đó. Chủ quán vội vàng gật đầu, muốn chuyển khoản liền cho tôi, ý của ông ta lại là sẵn sàng bỏ tiền để tôi chịu nhận tòa nhà, ông ta chịu lỗ lớn.

Tôi nói, quán này là tâm huyết của ông, tôi sẽ không để tất cả phải hóa thành công dã tràng đâu. Mua bán là mua bán, nếu ông đồng ý bán, cứ theo giá của tôi mà ký hợp đồng. Những chuyện còn lại ông không cần lo lắng. Có điều, giờ ông phải kể cho chúng tôi chuyện của mấy lão già trong phòng riêng kia.

Chủ quán đứng thẳng dậy, hướng về phía tôi, run rẩy cúi người một cái thật sâu. Có lẽ nếu chân không bị thương thì ông ta đã quỳ xuống luôn rồi. Tôi nhìn mà đau lòng.

Chủ quán nói, sếp Giang à, tôi thật sự không lừa các cậu đâu. Những lão già đó tôi không hề quen một ai cả. Hôm đó tôi không ở trong quán, bọn họ đã gặp chuyện gì, xảy ra tình trạng như thế nào, tôi đều không hay biết. Sau này, người nhà của bọn họ tới gây chuyện, tôi sợ đông đúc náo loạn phiền tới Hoàng Đại Tiên nên mới nhượng bộ đủ đường. Tôi không hề hại chết bọn họ. Các cậu nói xem, có phải bọn họ đã làm gì trong phòng ăn riêng nên chọc giận Hoàng Đại Tiên không?

Tôi nghe chủ quán phân tích thấy cũng hợp lý, huống hồ bây giờ ông ta cũng không còn lý do gì để nói dối cả. Thế là tôi quay sang xem Tần Nhất Hằng với Bạch Khai tỏ ý thế nào.

Chắc chắn có ai đó đã giở trò trong phòng ăn riêng, nhưng giờ chúng tôi cũng không thể truy cứu nguyên nhân rõ ràng.

Tôi thấy Tần Nhất Hằng như đang tự hỏi gì đó, cũng chỉ đành kiên nhẫn chờ. Tôi cũng chẳng ngồi không, mà giải thích cho chủ quán về những phát hiện của chúng tôi. Bấy giờ chủ quán mới bừng tỉnh, cúi xuống nhìn dưới gầm bàn thật lâu, lúc đứng

lên mặt mày trắng bệch, hỏi chúng tôi liền mấy lần liệu thứ này có phải đã chọc giận Hoàng Đại Tiên hay không.

Bạch Khai lắc đầu nói, mấy người đừng lo lắng quá! Không thấy Tần đại sư đang nhập định sao? Tiểu tăng lui xuống nhắm mắt lại hết đi!

Tôi với chủ quán đành phải quay lại ghế. Chờ đại khái mười mấy phút, mới thấy Tần Nhất Hăng ừ hử vài tiếng như đang tự nói với mình, tôi nhìn liền biết ngay đã có manh mối, bèn hỏi ngay, sao rồi, nghĩ ra chưa?

Bạch Khai lên tiếng, hỏi cái gì mà hỏi! Không biết trên dưới gì cả! Làm gì có chuyện Tần đại sư nghĩ không ra?

Tôi cãi, mới hôm qua còn là thầy Tần cơ mà? Mà không quan trọng, rốt cuộc trong căn phòng này đã xảy ra chuyện gì?

Chủ nhật, thứ ba, thứ năm là thầy Tần! Thứ hai, thứ tư với thứ sáu là đại sư! Anh biết quái gì! Bạch Khai châm điếu thuốc, nói, đằng sau vụ này còn có một câu chuyện xưa cảm động lòng người đấy! Bếp trưởng lại đây, tôi nói chuyện với ông.

Bạch Khai kéo chủ quán đến bên cạnh mình, cẩn thận hỏi ông ta, sư phụ ông có phải không có người nối dõi hay không? Không con trai con gái gì cả phải không!

Thấy ông chủ gật đầu, Bạch Khai lại hỏi, sau khi sư phụ ông qua đời được chôn cất ở đâu vậy? Có tế bái thường xuyên không? Lễ tết có đi thăm viếng không?

Chủ quán có vẻ áy náy, hít sâu vài hơi mới nói, chôn cất ở nghĩa trang công cộng vùng ngoại ô. Vài năm đầu tôi đi thăm viếng thường xuyên, sau này việc làm ăn bận bịu quá nên ít khi tự đi, có điều tôi đã thuê người trông coi dọn dẹp mà!

Bạch Khai bỗng nhiên đấm cho chủ quán một cái, nổi giận nói, mẹ nó, ông cụ xem ông như con! Sao ông dám bất hiếu như thế? Tôi nói cho ông biết, Hoàng Đại Tiên ở cái quán này của ông, vốn là do đám lão già trong quán ông lúc trước đưa cho đấy! Ông cụ vì chuyện làm ăn của ông nên mới lặng lẽ nhận Hoàng Đại Tiên làm con thừa tự cho ông! Ông hiểu không? Hả?

Chủ quán nghe mà sững sờ, rất lâu không phản ứng kịp, hỏi, không lẽ là sư phụ muốn hại tôi?

Bạch Khai đấm thêm cái nữa, mẹ kiếp ai bảo sư phụ hại ông? Ông cụ muốn giúp ông đổi vận! Hoàng Đại Tiên đách phải yêu quái! Hiểu không? Nhân viên quán ông mất tích không phải vô

duyên vô cớ bị ăn thịt! Tôi hỏi ông, trước đó ông đặt Hoàng Đại Tiên ở đâu?

Chủ quán chỉ ra ngoài cửa, nói, đặt trong cái hang kia.

Vậy là giấu dữ chưa? Những nhân viên mất tích hẳn là vô tình hữu ý phát hiện chỗ giấu Hoàng Đại Tiên, tưởng là vàng, muốn ăn cắp! Trong lòng có ý xấu, thế nên mới mắc lừa! Liên quan cục cớt gì tới ông đâu! Chồn ăn thịt người là thật, nhưng đó là cống phẩm do tín đồ dâng lên! Nghe chuyện cắt thịt nuôi ưng (*) bao giờ chưa? Cùng một bài học cuộc sống đó! Ok?

(*) "Cắt thịt nuôi ưng" là một câu chuyện trong Phật giáo. Chuyện rằng, một hôm đức Phật đi vào rừng, thấy một con chim ưng đang rượt đuổi bồ câu. Thấy đức Phật, bồ câu vội sà vào lòng Ngài lánh nạn. Thấy đức Phật bảo vệ bồ câu, chim ưng than rằng, nếu Ngài làm vậy thì ưng sẽ phải chịu đói mà chết. Đức Phật bèn tự cắt thịt cánh tay mình cho chim ưng ăn. Do hành động xuất phát từ tấm lòng chí thành muốn phổ độ chúng sinh và không mảy may hối hận, tất cả thịt trên tay Ngài đều lành lặn lại như cũ. Hóa ra, chim ưng là do vua trời Đế Thích biến thành để thử lòng đức Thế Tôn.

Mấy lão già kéo đến quán ông chắc chắn đã gấp gáp muốn khùng luôn rồi, tìm mấy năm trời mới nghe được phong thanh rằng Hoàng Đại Tiên đang ở đây, đến nơi muốn thỉnh Hoàng Đại Tiên về! Có nhớ chuyện nhân viên từng nói mấy lão già tự để lên bàn thêm một đĩa thịt hay không? Thịt trên người bọn họ đấy!

Lúc Bạch Khai nói mấy câu đó, nước bọt bắn đầy trời, tôi phải né rất xa.

Đợi y bình tĩnh rồi, tôi mới về chỗ ngồi hỏi y, không đúng, nếu như nói Hoàng Đại Tiên không hại người, vậy tại sao mấy lão già về nhà hai ngày sau lại chết?

Chuyện này phải hỏi Tần đại sư. Đại sư à, đến anh đấy. Bạch Khai chắp tay nói, mau xòe tay ra cho các bạn nhỏ xem đi.

Bấy giờ Tần Nhất Hằng mới đứng lên, tay giấu dưới khăn trải bàn bưng ra một vật. Tôi nhìn mà trợn tròn mắt, hắn trộm lấy Hoàng Đại Tiên mang ra từ lúc nào thế? Lúc đi từ trong hang ra có thấy đâu!

Chủ quán cũng kinh ngạc quá đỗi, nãy giờ ông ta nói ra nhiều chuyện như thế, kết quả bị Hoàng Đại Tiên nghe thấy hết, hắn là đang sợ tai họa giáng xuống đầu mình.

Tần Nhất Hằng cung kính đặt Hoàng Đại Tiên lên bàn, nhìn quanh một vòng mới nói, kỳ thực nội tình bên trong không phức tạp lắm. Vài năm trước loạn lạc, sư phụ ông trốn đến vùng nông thôn, đói bụng nên trú vào một hang động. Ông cụ cùng với khoảng mười người quen cùng đi săn thỏ ăn đỡ đói. Kết quả lại gặp bão tuyết, vài người mất mạng, những người may mắn còn sống thì lại lạc đường, có vẻ cũng không qua khỏi đêm đó. Nhưng trùng hợp thế nào họ lại bắt gặp Hoàng Đại Tiên, nhờ ít xương thịt bọn chồn ăn còn thừa mà sống sót tiếp. Cuối cùng ra được khỏi rừng. Những người này hẳn cũng đã nghe ngóng được ở đâu rằng Hoàng Đại Tiên không phải vật tầm thường nên mới giữ lại, cắt thịt mà cung phụng suốt mấy chục năm. Thoắt cái, họ đã đến ngưỡng sáu mươi.

Sư phụ ông muốn giúp ông, biết mình sống không được mấy năm nữa, thừa dịp đang đến lượt mình thờ cúng Hoàng Đại Tiên, lén lút chuyển sang cho ông. Về phần sư phụ ông đã dùng thủ đoạn gì, tôi không cách nào biết được.

Sau khi sư phụ ông qua đời, tài vận của những người còn lại hẳn đã tụt dốc không phanh. Họ muốn tìm lại Hoàng Đại Tiên mà tìm không được, sợ rằng đến tận nơi hỏi thì sẽ lộ bí mật. Sau này hẳn là họ thấy việc làm ăn của ông càng ngày càng lớn, mới không kìm được mà đến đây thăm dò. Cái la bàn dưới gầm bàn này thật ra có tác dụng tìm Hoàng Đại Tiên. Có điều bọn họ cũng không phải người trong nghề, không am hiểu huyền học thuật số, chỉ trông mèo vẽ hổ thì chắc chắn không tìm được.

Bọn họ nhận ra, không cách nào tìm Hoàng Đại Tiên về được nữa rồi, tự nhiên lòng không còn hi vọng gì nữa. Người sống trên đời, trước đây còn bám víu vào khả năng tìm được Hoàng Đại Tiên, giờ đây không còn hi vọng thì lìa đời cũng hợp lý thôi. Đương nhiên, nói vậy có thể mọi người thấy không logic. Vậy nói cách khác đi, lúc mấy lão già đó tìm đến nơi, Hoàng Đại Tiên hẳn cũng cảm nhận được. Mạng của bọn họ trước đây là do Hoàng Đại Tiên cứu, giờ đây dù có lấy lại thì cũng không thể trách. Mấy chục năm thọ mệnh được kéo dài của họ coi như là phúc báo nhờ cung phụng Hoàng Đại Tiên. Nói vậy có phải dễ tiếp nhận hơn rồi không?

Tần Nhất Hằng rít một hơi thuốc lá, nhìn tôi nói, anh đừng nên cảm thấy Hoàng Đại Tiên làm vậy là vô nhân đạo, sâu xa mà nói, nó cũng chỉ tuân theo quy luật thời gian mà thôi. Không ai có cách cãi lại mệnh trời.

Quyển 4 chương 67: Tiệm bi-a

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Tôi còn chưa lên tiếng, chủ quán lại khóc rống lên, khàn cả giọng.

Lần này tôi không ngăn ông ta lại nữa. Đàn ông bốn năm chục tuổi đầu rồi, có mấy cơ hội được khóc cho thỏa lòng chứ. Lòng dạ ai chẳng biết đau, có được sư phụ tốt như vậy thì khóc cũng phải.

Chuyện trước mắt đã sáng tỏ cả, về cái kết sau đó thì không đến lượt tôi nhúng tay. Chúng tôi đợi chủ quán ổn định cảm xúc mới bắt đầu làm hợp đồng. Ông ta đúng là người thành thật, nằng nặc bảo tôi ra giá cao quá, ông ta muốn tôi lời được nhiều tiền hơn. Hai người còn vì chuyện đó mà cãi cọ cả buổi, mãi mới ký được hợp đồng. Tôi không khỏi thấy hơi buồn cười, nếu vụ làm ăn nào cũng được như này thì tốt quá.

Trải qua một hồi lăn lộn như thế, ai cũng mệt mỏi. Ba người chúng tôi tiễn chủ quán về trước rồi mới đi tìm chỗ nghỉ ngơi.

Còn về Hoàng Đại Tiên, Tần Nhất Hằng không định để lại chỗ cũ mà lấy vải đen bọc kín lại rồi mang theo. Đợi đến phòng khách sạn hắn mới mở ra, nói là để Hoàng Đại Tiên được thấy ánh sáng.

Bạn nãy tôi rất tò mò không biết Tần Nhất Hằng làm cách nào biết được lai lịch của Hoàng Đại Tiên, giờ mới có cơ hội để hỏi. Hắn liền cầm tay tôi đặt lên Hoàng Đại Tiên.

Lúc đầu tôi rất lo lắng, bản thân tôi còn chưa tiếp thu được chuyện cái khối vàng to đùng này vậy mà lại là một vật sống. Đến khi sờ được một hồi, không thấy có chuyện kỳ lạ gì xảy ra tôi mới yên tâm đôi chút.

Tần Nhất Hằng bảo, Giang Thước à, anh thử cảm nhận đi. Hoàng Đại Tiên có thể nói chuyện đấy. Những thứ tôi biết, đều là do được nó nói cho nghe.

Tôi lắng tai nghe hồi lâu, không có âm thanh gì. Tôi nghĩ thầm, lẽ nào có căn mới nghe được? Hay là do đã qua nửa đêm rồi, Hoàng Đại Tiên đã ngủ mất? Mới quay đầu lại định nói tôi chẳng nghe thấy gì cả, bỗng nhiên cảm thấy lòng bàn tay nhồn nhột như bị thứ gì khều vào. Sau đó, trong tâm trí không hiểu sao lại hiện lên hai chữ: tha mạng.

Cảm giác này rất vi diệu, khó hình dung. Tôi không thể phân biệt được liệu hai chữ này do tôi nghĩ ra, hay là Hoàng Đại Tiên đang nói chuyện với tôi nữa. Tôi định cảm nhận lần nữa, nhưng lòng bàn tay lại không có thêm cảm giác gì.

Tôi kinh ngạc hồi lâu mới nói với Tần Nhất Hằng rằng hình như tôi nghe thấy nó xin tôi tha mạng. Chuyện này là sao?

Ồ? Tần Nhất Hằng nhìn tôi một cái, không trả lời. Bạch Khai bên cạnh cười nói, đúng giờ ăn khuya, chắc nó sợ anh nấu nó lên ăn đấy. Thôi tranh thủ đi ngủ đi, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn phải dọn nhà.

Tôi nghe Bạch Khai nói vậy bèn lên giường nằm, nhưng hồi lâu vẫn không ngủ được. Trong đầu cứ vang vọng mãi hai chữ "tha mạng" kia.

Tôi thầm nghĩ, lẽ nào ngày mai Bạch Khai với Tần Nhất Hằng định xử luôn Hoàng Đại Tiên? Đau một lần rồi thôi? Hoàng Đại Tiên biết tôi sẽ không tham gia nên mới cầu cứu tôi chăng?

Hay là nó muốn biểu đạt ý gì khác?

Tôi nghĩ mãi không ra, xem đồng hồ thấy trễ quá rồi, vội nhắm mắt ngủ.

Thiếp đi chưa bao lâu thì trời đã sáng, Bạch Khai gọi tôi dậy. Chưa ăn uống gì, mới ra tới cửa khách sạn đã thấy có một chiếc xe tải đỗ trong sân. Loại xe tải này rất thường thấy, có điều chiếc này đã được trang bị đôi chút, phần thùng xe được che lại bằng vải bố đen kịt, nhìn có cảm giác như xe tang.

Bạch Khai muốn tôi ngồi ghế phụ lái, còn y một mình vào thùng xe, vỗ hai cái ra hiệu, Tần Nhất Hằng liền nổ máy xe, lái thẳng tới quán cơm.

Vì chưa tới giờ ăn trưa nên con phố ẩm thực này không có mấy người qua lại. Bọn tôi ra khu vực dỡ hàng đằng sau quán cơm, thấy chủ quán có vẻ đã đợi sẵn từ lâu, đang đứng bên đường hút thuốc.

Tôi nhìn kính chiếu hậu thấy Bạch Khai đã mở thùng xe, nói với chủ quán vài câu, sau đó hai người lén la lén lút đi vào trong quán.

Chờ lâu quá, tôi sắp ngủ gật thì bỗng cảm thấy thùng xe rung nhẹ lên, hẳn là có thứ gì được khiêng vào. Tôi đang tò mò là thứ gì, thì một mùi hôi tanh xộc lên theo từng đợt rung chấn. Lúc này tôi mới nhận ra, có vẻ thứ đang tràn vào thùng xe chính là chồn.

Tôi không định xuống xem, đời này tôi chẳng bao giờ muốn ngửi thấy thứ mùi đó nữa. Nhìn qua thấy Tần Nhất Hằng đang ôm Hoàng Đại Tiên, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve nó, giống như quý phu nhân thời xưa ôm chó Bắc Kinh vậy.

Tôi kéo cửa kính xe lên, quyết định ngủ một giấc. Đợi đến lúc Tần Nhất Hằng gọi tôi dậy, mọi việc đã xong xuôi.

Xe lại nổ máy, chạy ra ngoại ô.

Thấy vậy, tôi đoán là chúng tôi sắp sửa phóng sinh đám chồn kia rồi. Lần này đến đây tôi chưa kịp dạo quanh ngắm nghía gì cả, giờ xem như được du lịch một vòng.

Cảnh sắc trên đường cũng không tệ, có điều bọn tôi không ngừng lại lần nào. Đến một nơi thật sự hoang vu hẻo lánh vô cùng, xe mới dừng bánh.

Bạch Khai gõ gõ cửa sổ xe, muốn tôi cho y một điếu thuốc. Tôi thấy y từ đầu tới chân lấm lem dơ bẩn, chợt khựng lại không muốn chìa tay.

Bạch Khai mắng ngay, mẹ kiếp, Tiểu Khuyết xấu tính quá, coi chừng đội quân chồn vật chết anh đấy! Nói xong, y vung tay lên, cả bầy chồn ùa tới vây quanh chiếc xe.

Tôi thầm nghĩ, má ơi đúng là đội quân chồn thật! Bản lĩnh điều khiển động vật của Bạch Khai quả thật sâu không lường được. Không gia nhập đoàn xiếc thú làm ngôi sao đang lên đúng là uổng phí tài năng mà.

Tôi đang định xuống xe dâng thuốc lá cho y, bỗng thấy bầy chồn đồng loạt quỳ xuống, tư thế cũng giống hệt lần trước ở trong hang động, có điều chẳng biết do tâm lý hay sao mà tôi cảm thấy lần này bọn chúng quỳ lạy còn thành kính hơn nữa.

Chúng đang tạm biệt đấy. Tần Nhất Hằng giải thích, hắn nói, đừng lo lắng, đến đây, mỉm cười vẫy tay đi.

Tôi vội vàng làm theo, Tần Nhất Hằng xuống xe, tay ôm Hoàng Đại Tiên, trang trọng đặt lên đất. Lúc này bầy chồn mới chậm rãi vây quanh nó, đi lòng vòng không ngừng. Qua mười mấy phút, bỗng nghe Bạch Khai huýt sáo một tiếng, bầy chồn vội vàng chạy tứ tán vào đất hoang, không thấy đâu nữa.

Tôi thở dài một tiếng, phóng sinh nhiều chồn thế không biết có đem tới tai họa ngập đầu cho nông dân vùng này không. Có điều tôi hơi sức đâu mà quan tâm người khác nhiều thế, tòa nhà này vậy là giải quyết xong rồi, ai cũng vui vẻ.

Đường về không có gì đáng nói. Gặp lại chủ quán, ông ta còn đặc biệt trổ tài tự nấu một bàn đầy ắp cho chúng tôi. Mấy người chúng tôi ai cũng đói lả rồi, đĩa nào cũng vét hết chẳng thừa gì cả. Tôi không lo lắng cho tương lai chủ quán nữa, không cần Hoàng Đại Tiên nào phù hộ, với tay nghề thế này ông ta chắc chắn không chết đói được.

Đợt này gom được tận hai căn, tôi thấy khoan khoái vô cùng. Lúc đầu định về nhậu nhẹt chúc mừng một phen, nhưng Tần Nhất Hằng nói Hoàng Đại Tiên không nên để bên ngoài lâu, thế là ba người đành chia tay. Tôi về nhà nghỉ ngơi mấy ngày, việc làm ăn liên tục đưa tới cửa. Tôi chọn lấy vài vụ, thương lượng với hai người kia, cuối cùng chọn tòa nhà có lợi nhuận cao nhất. Thế là cả bọn lại lần nữa lên đường.

Căn nhà lần này là một tiệm bi-a, chưa đến tận nơi xem nên cũng không biết tình trạng thế nào. Có điều dù là mặt bằng hay nội thất thì quán bi-a nào mà chẳng giống nhau, không có gì đáng lo mấy. Qua vụ quán cơm lần trước, tôi cũng đã nghĩ thoáng hơn, cảm thấy mấy loại cửa tiệm, hàng quán này cũng có những căn lời rất cao, bèn quyết định bấm bụng thử thêm.

Tiệm bi-a này tọa lạc tại Thành Đô, nghe nói nằm ở vị trí đắt giá, mà giá báo cho bên tôi lại rất thấp, hơn nữa vẫn còn chỗ để ép xuống thêm. Trước khi đi tôi xem lại vị trí trên bản đồ, thấy tiệm bi-a này nếu như quy hoạch lại thành quán cơm cũng lý tưởng lắm. Nói chung là chắc chắn không lỗ.

Có điều, giá thấp đồng nghĩa với độ nguy hiểm cao. Chuyện xảy ra bên trong khá là đáng lưu ý. Nghe người bên đó bảo, tiệm bi-a này trước đây làm ăn rất được, nhưng về sau ông chủ đã chọc phải ai đó, đối phương mới dùng thủ đoạn trả thù gã, dẫn đến việc làm ăn thua lỗ chạm đáy. Thứ thủ đoạn này, bất kể là công khai hay ám hại, chắc chắn không phải là cạnh tranh thương mại thông thường. Tám phần là có dính líu đến phương thuật. Ông chủ tuy không có bản lĩnh lên trời xuống

đất gì nhưng thân là người làm ăn lâu năm, gã vẫn biết phải đối phó ra sao. Thế là gã bèn gọi cao nhân tới xem, việc này liền biến thành một trận đấu phép.

Cụ thể cao nhân kia đấu với ai, đấu như nào, bọn gã cũng chả rõ. Chỉ biết là cao nhân kia xách hành lý vào tiệm bi-a ở được ba ngày, ngày thứ tư phải nhờ người khiêng ra. Tuy hắn không đến nỗi chết nhưng cũng bị thương nặng. Ông chủ tiệm bi-a thấy chuyện không giải quyết được, cũng chỉ đành đền tiền thuốc men, tiệm cũng không thể mở cửa nữa.

Nhưng dù là ai gặp phải chuyện như vậy thì trong lòng cũng sẽ hoảng loạn, thế là ông chủ tiệm đánh tiếng, người nào có thể giải quyết chuyện này, dù chỉ tìm được kẻ chủ mưu thôi cũng được, gã sẽ tặng luôn tiệm bi-a, chỉ để giành lại mặt mũi cho mình!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 68: Tiệm bi-a (2)

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Nói thật thì tôi không chắc chắn về căn này cho lắm. Cũng không phải tôi không tin tưởng vào bản lĩnh của Bạch Khai với Tần Nhất Hằng, mà là kiểu ra mặt thay người khác này rất dễ gây thù chuốc oán. Không cẩn thận lại lôi kéo thêm kẻ địch núp trong bóng tối tính kế trả thù, được chẳng bù mất.

Tôi bàn lại với họ, nhưng hai người lại chẳng để việc này vào mắt.

Bạch Khai nói với tôi, nếu như không muốn để lại mầm họa, cách duy nhất là nhổ cỏ tận gốc, riêng chuyện này hắn thừa tự tin.

Nếu bọn họ đã nói vậy thì tôi cũng không còn gì để lo lắng. Ba người chúng tôi chuẩn bị đơn giản rồi lên đường.

Thành Đô là nơi tôi đã đến rất nhiều lần, thành ra không còn chỗ nào đáng thăm thú nữa. Vậy nên máy bay vừa hạ cánh là chúng tôi đến thẳng tiệm bi-a. Trên đường, tôi tranh thủ xem xét tình trạng công trình, đường sá xung quanh, đại khái đã định giá xong căn tiệm.

Chúng tôi gặp chủ tiệm tại quán cà phê dưới lầu tiệm bi-a. Ông chủ trông rõ rành rành là một thương nhân miền nam, trắng trẻo tươm tất, tóc vuốt bóng lưỡng. Gã tự giới thiệu mình đã gần năm mươi nhưng trông trẻ hơn nhiều.

Trò chuyện vài câu đơn giản, tôi liền đi vào chủ đề chính. Tôi bảo gã kể tường tận rõ ràng ngọn nguồn sự tình rồi chúng tôi mới quyết định được.

Tiếng phổ thông của chủ tiệm không tốt lắm, lúc kể chuyện dùng rất nhiều từ địa phương. Bọn tôi chỉ nghe được đại khái, cuối cùng Bạch Khai phải hỏi thật kỹ lại vài chỗ quan trọng mới lý giải được toàn bộ câu chuyện.

Ông chủ kể rằng, tiệm bi-a này đã mở được bảy, tám năm rồi. Việc làm ăn rất thuận lợi, còn được tổ chức giải bi-a quốc gia vài lần. Cũng xem như trên tầm trung. Bản thân chủ tiệm cũng rất thích bộ môn này, thường xuyên đánh bi-a cùng mọi người, có thể xem như bước một chân vào giới cơ thủ.

Bởi vì yêu nghề như thế nên gã rất để ý tiệm bi-a này.

Vào năm ngoái, gã đặc biệt cho đóng cửa một thời gian để trang hoàng lại toàn bộ cửa tiệm, còn tìm cả thầy phong thủy đến bố trí đồ đạc. Đến khi hoạt động trở lại, tiệm bi-a lại càng nhộn nhịp hơn.

Nhưng kỳ quái là tiệc vui thật chóng tàn. Mới vài tháng trôi qua, việc kinh doanh đột ngột chuyển biến xấu. Thậm chí rất nhiều khách quen cũng không ghé nữa.

Ban đầu chủ tiệm cũng thắc mắc, vì quanh đây không hề có tiệm nào cạnh tranh với gã cả. Khách hàng cứ thưa dần, cũng không biết họ bỏ sang chỗ nào hết rồi.

Gã tìm mấy người khách quen hỏi thăm, bọn họ lại bảo không có lý do gì đặc biệt cả, chỉ là do bận rộn quá hoặc là vướng vài việc lặt vặt, không có thời gian đến nữa mà thôi.

Người ta đã nói vậy rồi, ông chủ cũng chỉ đành nuốt nước mắt vào tim.

Nhưng rồi nửa tháng nữa trôi qua, chuyện làm ăn không hề khởi sắc chút nào. Đến lúc này chủ tiệm khó mà không bối rối. Cho dù căn tiệm này là của gã, không tốn tiền thuê mặt bằng, nhưng miệng ăn núi lở mà, gã cũng không có nguồn thu nhập khác, nếu chỗ này xảy ra chuyện gì thì thật sự nguy đến thân.

Đã không tìm được nguyên nhân bên ngoài nào, mà chủ tiệm cũng khá mê tín, nên tự nhiên sẽ liên tưởng đến những lý do không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Thế là gã lại mời thầy phong thủy khác đến xem, cũng không biết có phải thầy thật không hay là lừa đảo. Ông ta đến xem một vòng, bảo là phong thủy không có vấn đề gì, nơi này gần phố xá sầm uất lại thêm những đồ vật phong thủy và cách bài trí đều mang ý "chỉ có vào chứ không có ra", tài lộ trải rộng thênh thang. Thế nên, vấn đề chỉ có thể đến từ chỗ khác.

Tuy ông thầy đó đã nói vậy nhưng đâu phải cứ nói lời cát tường là xong việc chứ. Chủ tiệm không cam tâm, lại bỏ nhiều tiền mời một vị được gọi là cao nhân đến. Không ngờ, cao nhân này vừa đến nhìn đã bảo chuyện không ổn rồi. Ông ta nói

phong thủy trong tiệm bi-a đúng là tụ tài thật, nhưng phần lớn tài vận đều bị thứ gì đó hút đi, nghi ngờ là có người giở trò.

Cuối cùng cũng tìm ra nguyên nhân, nhưng chủ tiệm lại càng thêm khổ não. Lúc ấy suýt thì gã đã quỳ xuống, hứa hẹn sẽ trả giá cao để năn nỉ ông ta giải quyết giúp.

Vị cao nhân kia thấy tiền sao mà từ chối được, bèn đồng ý. Ông ta bảo tiệm bi-a cần đóng cửa vài ngày, để ông ta vào ở, hẳn sẽ tìm ra vấn đề thôi.

Chuyện phát sinh tiếp theo giống như chúng tôi đã nghe nói. Từ khi vị cao nhân kia dọn vào trong tiệm bi-a, mỗi ngày ngoài nhân viên được chủ tiệm sắp xếp đến đưa cơm, chỉ có một mình ông ta ở trong. Lúc đầu chủ tiệm cứ nghĩ chờ qua mấy ngày hẳn việc này sẽ được giải quyết xong xuôi. Nào ngờ chưa được bao lâu, nhân viên đã vội vàng hốt hoảng gọi điện cho gã, bảo là lúc sang đưa cơm trưa phát hiện ông ta hôn mê bất tỉnh rồi. Ông chủ vội vàng đưa vị cao nhân đó đến bệnh viện, sau khi kiểm tra thì càng kỳ quái hơn. Nhìn bên ngoài thì ông ta chẳng bị làm sao cả, thế mà cứ một mực la hét bảo chân đau, đau đến nỗi không thể xuống giường đi lại.

Bác sĩ đương nhiên không biết sự tình bên trong, các hạng mục kiểm tra đều bình thường cả, bọn họ cũng đành bó tay, chỉ có thể đề nghị đưa ông ta đến bệnh viện trên Bắc Kinh xem thử.

Trong lòng chủ tiệm đã biết đây không phải là phạm trù có thể dùng y học để giải quyết nữa rồi, mà gã lại không quen biết người nào trong nghề cả. Chỉ có thể bàn bạc với cao nhân kia tìm cách, kiểu như nếu ông ta có sư huynh sư đệ gì đấy giúp được thì kêu đến đi vậy.

Ai ngờ ông ta lại nói với gã, việc này ông ta không xử lý nổi, thù lao cũng không cần nữa đâu. Đừng truy hỏi cụ thể thêm nữa, ông ta chỉ có thể thật tâm nhắc nhở một câu: căn tiệm kia nên đóng cửa sớm đi, bây giờ chỉ hao tổn tiền tài, sau này không biết sẽ đánh mất thứ gì đâu.

Việc này vốn đã kỳ quái sẵn rồi, giờ lại nghe nói vậy nữa, chủ tiệm sợ hết hồn, nhưng dù có hỏi gì thì cao nhân kia cũng không chịu nói nữa. Gã chỉ đành chi một bao thư dày để thể hiện lòng thành, sau đó miễn cưỡng tiếp tục mở tiệm.

Lần này đúng là xảy ra chuyện thật, không chỉ cửa tiệm ế chỏng ế chơ, chuyện càng khó tin hơn là cao nhân kia đã nói đúng. Vừa khai trương được mấy ngày, người nhà chủ tiệm đã

gặp tai nạn xe cộ. Vợ gã và đứa con học cấp hai đều phải vào viện, mặc dù bảo toàn được tính mạng nhưng cũng đã dạo một vòng Quỷ Môn quan.

Không chỉ có vậy, vụ tai nạn ấy chưa qua được bao lâu, trong nhà lại có người già qua đời vì đứt mạch máu não.

Hai trận giày vò này đã khiến chủ tiệm hết sạch hi vọng với tiệm bi-a. Gã làm ăn nhiều năm rồi, tuy cũng có chút lươn lẹo, nhưng tự biết chưa bao giờ làm ra chuyện thương thiên hại lý gì. Giờ lại bị người ta chơi một vố như thế, lửa giận bừng bừng, thế là gã mới loan tin, hễ có người nào giúp được gã đòi lại công bằng gã sẽ tặng không căn tiệm, chỉ có một yêu cầu duy nhất là phải tiếp tục giữ làm tiệm bi-a như cũ. Dù sao đây cũng là tâm huyết của gã, gã không muốn thấy nó bị hủy hoại trong phút chốc.

Chủ tiệm kể xong câu chuyện đã hút hết một gói thuốc. Tôi nghiện thuốc lá mà nhìn còn đau phổi giùm.

Tôi suy nghĩ một lát, thấy sự tình bên trong có vẻ phức tạp. Ngẫm lại lời kể của chủ tiệm, vị cao nhân kia không giống kiểu đục nước béo cò cho lắm. Nếu ông ta thật sự là cao thủ mà cũng gặp nạn trong tiệm bi-a này, tôi thấy hơi lo lắng.

Tôi dùng ánh mắt trao đổi với hai người kia, Tần Nhất Hằng gật đầu với tôi, ý là vấn đề không nghiêm trọng đến vậy.

Tôi không thể làm gì khác hơn là châm một điếu thuốc, hỏi chủ tiệm, trừ chuyện đó ra tiệm bi-a còn phát sinh chuyện lạ gì không? Ví dụ như có người nhìn thấy thứ gì đó? Kể càng cụ thể càng tốt.

Chủ tiệm vội vàng lắc đầu, nói rằng sau vụ kia, gã đã hỏi hết tất cả nhân viên rồi, không ai phát hiện thứ gì cả.

Tôi thầm nghĩ, không lẽ chuyện này chẳng liên quan gì đến ma quỷ? Không kể hai người họ, chỉ bằng kinh nghiệm của tôi, nếu như có ma quỷ quấy phá, chắc chắn sẽ có người nhận ra gì đó.

Tôi vỗ vai Bạch Khai, ý kêu y hỏi đi. Bạch Khai bèn nói, tôi hỏi ông này, những chuyện ông nói đều xảy ra sau khi tiệm được sửa chữa, trang hoàng lại cả. Có khi nào ông lỡ chọc giận những thợ sửa chữa kia không?

Chủ tiệm nghe thấy thì sững sờ, nhưng vẫn tỏ ý không hề có chuyện đó.

Bạch Khai "ồ" một tiếng, nhỏ giọng bàn bạc với Tần Nhất Hằng, sau đó muốn chủ tiệm đưa bọn tôi đến tận nơi xem thử.

Trước đó nói chuyện lâu như vậy, tôi đã đại khái hình dung ra được tiệm bi-a, bên trong hẳn là xa hoa vô cùng.

Nhưng khi thật sự đến nơi xem tôi mới biết, phải gọi là siêu xa hoa mới đúng.

Cũng có thể là do tôi thiếu hiểu biết, nhưng nói chung là tới bây giờ tôi chưa từng thấy tiệm bi-a nào trang trí xa hoa đến thế. Đâu đâu cũng là ánh vàng rực rỡ, bất kể là vách tường hay là đồ trang trí đều lấy sắc vàng làm chủ, nhìn thôi cũng chói mắt.

Tiệm bi-a đã đóng cửa một thời gian rồi, tuy trên đất không nhiều bụi bặm nhưng trông vẫn tiêu điều.

Chủ tiệm bật hết đèn lên, tôi trông thấy phía trước quầy tiếp tân bày một món đồ phong thủy vô cùng lớn. Trong nghề gọi là bát tụ bảo (*). Toàn bộ cái bát này cũng được sơn vàng chóe, xem vẻ rất đắt tiền.

(*) Theo truyền thuyết, bát tụ bảo liên quan đến Thẩm Vạn Tam, một phú thương thời Minh. Ông vốn rất nghèo nhưng tâm lương thiện, trong một lần cứu con cóc trời (thiềm thừ) đã được nó trả ơn bằng chiếc bát/chậu có dòng chữ "tụ bảo bồn". Thứ gì rơi vào đó cũng biến thành tiền vàng, châu báu, nhờ đó ông phát tài, sau còn gặp may mắn, được đỗ đạt, thăng quan tiến chức. Theo phong thủy, bát tụ bảo có khả năng thu hút và giữ tài lộc, thậm chí mang đến vận khí, trí tuệ, sức khỏe… cho gia chủ. Một số hình ảnh:

Xem ảnh 1

Diện tích bên trong tiệm bi-a rất lớn, số bàn bi-a cũng khó lòng đếm xuể. Cả căn tiệm chia thành nhiều phân khu, mỗi phân khu đều lấy sắc vàng làm chủ giống như bên ngoài nhưng trang hoàng khác nhau. Ngay cả ghế sô pha và thảm đều cho thấy lúc thiết kế hao tổn tâm tư cỡ nào.

Đậu má, ông muốn làm Ngọc Hoàng à!? Bạch Khai cảm thán một câu, lại nói, lúc trước lão cao tuổi… nhầm, lão cao nhân ở phòng nào?

Chủ tiệm bèn dẫn chúng tôi thẳng một đường đến nơi sâu nhất trong quán bi-a, mở ra một cánh cửa. Bên trong hẳn là văn phòng trước đây của chủ tiệm, ngoài bàn làm việc và sô pha

thì còn có một cái giường đơn. Ông chủ chỉ giường, nói, là ở đây.

Bạch Khai xốc chăn mền trên giường ra, phía dưới có một lớp giấy đỏ chót. Bạch Khai nói, không đúng, cái giường này là nơi lão cao niên bày cục, ông ta sẽ không ngủ ở đây đâu. Ông suy nghĩ kỹ lại đi.

Chủ tiệm còn đang kinh ngạc thì Tần Nhất Hằng bỗng lên tiếng, hắn là trước đây người kia ngủ ở bát tụ bảo.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 69: Tiệm bi-a (3)

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Tôi không kìm được "a" lên, dù cái bát tụ bảo kia rất to, nhưng cũng đâu thể nằm trong đó được? Nếu như rụt đầu nằm co ro thì đừng nói là ngủ, chịu đựng vài phút đã khó chịu lắm rồi.

Trước đó mới xem sơ bên ngoài bát, thật ra cũng chưa nhìn kỹ ở trong. Nghĩ vậy, tôi quay trở lại chỗ quầy tiếp tân, cái bát tụ bảo ấy hơi cao hơn tầm mắt, tôi bèn nhón chân ngó vào.

Vừa nhìn tôi đã sững sờ, hóa ra trong bát toàn là nước. Có điều nước rất đục, không thể thấy trong nước có thứ gì hay không. Tôi ngửi thử, vậy mà lại chẳng có mùi lạ gì cả.

Tôi thầm nghĩ, không lẽ nước này có độc? Lúc ông lão cao nhân kia trèo vào trong bát, chân dính phải nước nên mới bị đau?

Tôi đang định gọi Bạch Khai với Tần Nhất Hằng nhưng chưa kịp lên tiếng thì chợt khóe mắt liếc thấy thứ gì đó. Tôi tập trung nhìn kỹ thì lại không thấy đâu nữa.

Chuyện này khiến tôi rất ngạc nhiên nhưng không dám thọc tay xuống vớt. Tôi nhìn quanh, tìm được một cây cơ, bèn dùng để khuấy nước xem thử.

Ai ngờ, cây cơ còn chưa chạm mặt nước, từ trong nước lại có vật gì đó nhảy vọt lên, làm nước bắn tung tóe. May mà tôi phản ứng nhanh nhẹn nên tránh kịp. Đang định lại nhìn kỹ xem là thần thánh phương nào, bỗng nghe thấy Bạch Khai hô lớn, Tiểu Khuyết, đừng nghịch!

Sau đó y lao đến xô tôi văng qua một bên. Tôi lảo đảo mấy bước mới miễn cưỡng không ngã, quay đầu lại nhìn, lúc này Bạch Khai đã xắn tay áo, lôi lên một sinh vật đen sì từ bên trong bát tụ bảo. Y ném nó xuống sàn, sinh vật ấy giãy đành đạch như cá, một lúc sau thì không còn động đậy.

Tôi thầm nghĩ, mẹ kiếp anh ngạc nhiên quái gì chứ! Cái thứ này còn không phải cá phong thủy à?

Tôi cố nhịn không chửi thành tiếng, dù sao còn chủ tiệm ở đây, tôi phải giữ hình tượng cho team mình.

Lúc đi qua, cúi xuống xem, tôi mới sững sờ. Thứ đang nằm trên sàn mà tôi thấy, tuyệt đối không phải cá. Mà là một thứ không ra kỳ nhông (*), không giống kỳ đà. Nói chung là tôi chưa từng thấy con gì như thế.

(*) Kỳ nhông mà Giang Thước nghĩ đến là con này, sống nửa nước nửa cạn, chứ không phải loài chuyên sống trên cây:

Xem ảnh 1

Tôi hỏi, đây là con gì thế này? Còn sống không vậy?

Bạch Khai liếc tôi, về nhà nhớ chuyển khoản phí cứu mạng nhé! Anh ngứa tay hay ngứa đòn? Không động chạm lung tung thì chết à?

Tôi á khẩu không trả lời được, hóa ra thứ này nguy hiểm đến vậy. Bèn lùi về sau một bước mới nói tiếp, được rồi, cậu nói tôi biết nó là con gì đã.

Nòng nọc đó! Không biết à? Bạch Khai châm chọc nói, hai vây xinh xinh, nòng nọc bơi trong bể nước, ngoi lên lặn xuống, nòng nọc múa tung tăng! (*)

(*) Gốc là Bạch Khai hát bài nhạc thiếu nhi "Chú thỏ trắng nhỏ" của Trung Quốc, nhưng mà thay hết chữ "thỏ" thành chữ "nòng nọc".

Nghe y bảo là nòng nọc, tôi tò mò nhìn thêm vài lần. Nói thật, có thể lúc nhỏ tôi cũng từng thấy chúng rồi, nhưng đã quá nhiều năm trôi qua, tôi đã sớm quên phéng chúng trông ra sao. Huống chi con nòng nọc to như cá thế kia, đừng nói là tôi, đoán chừng giới sinh vật học còn chưa thấy bao giờ. Toàn thân nòng nọc đen nhánh, được bao bọc bởi một lớp dịch nhầy trong suốt. Lớp dịch này rất dày, chừng nửa centimet. Nó đã mọc ra hai chân dưới hoàn chỉnh, nhưng chi trên lại vừa ngắn vừa nhỏ nên trông rất quái đản, thậm chí hơi kinh dị.

Tôi xòe tay ướm thử, con nòng nọc này to cỡ nửa bàn tay, hẳn không phải thứ tầm thường.

(*) Hình minh họa cho sống động nè. Con nòng nọc bự chảng này được tìm thấy tại Tứ Xuyên, Trung Quốc, bên cạnh là kích cỡ của nòng nọc bình thường để thấy tại sao Giang Thước sốc dữ vậy:

Xem ảnh 2

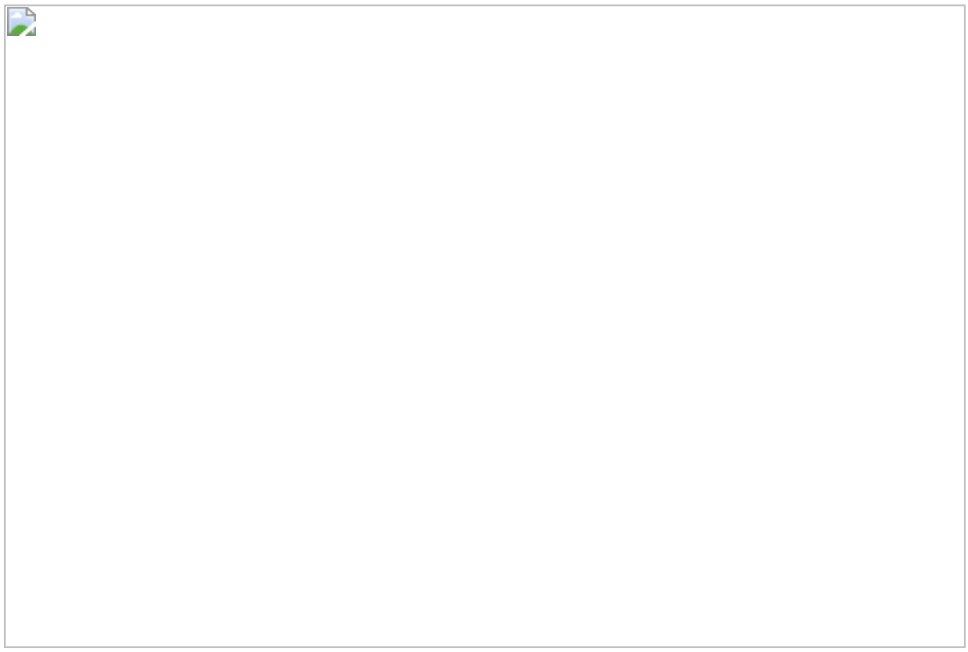

Xem ảnh 3

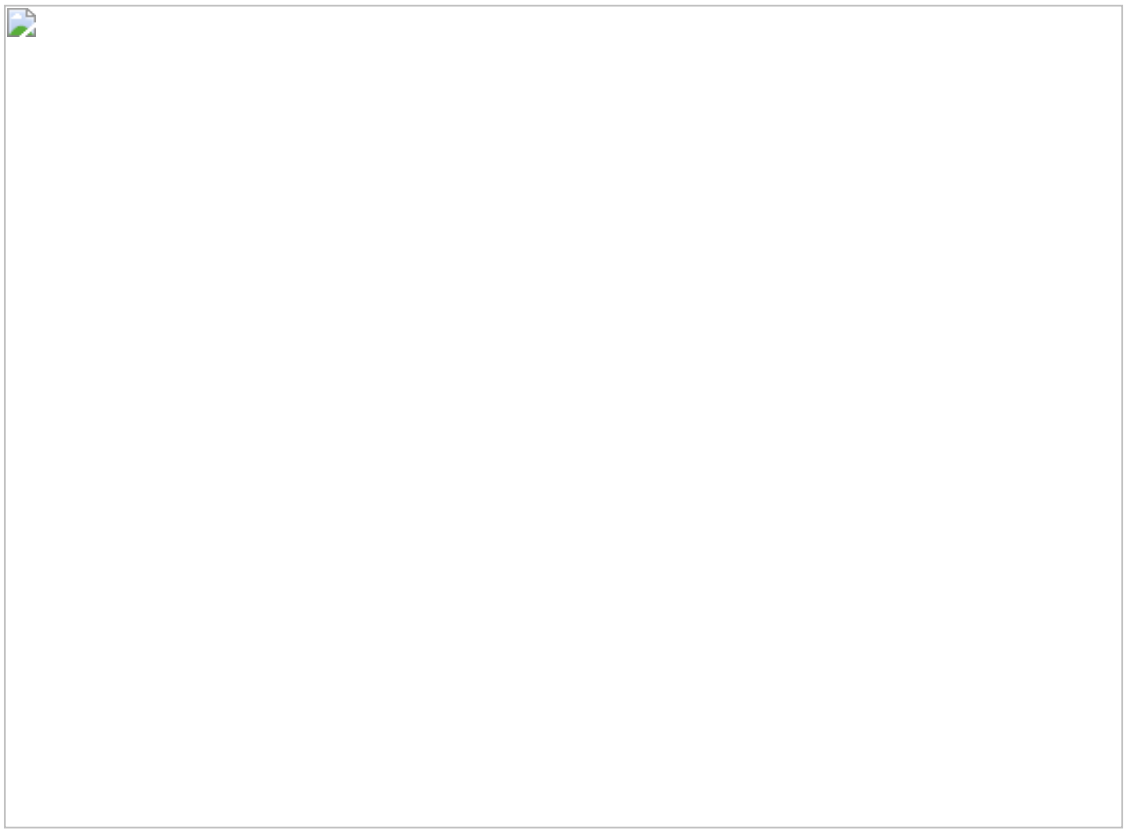

Nó được cao nhân kia nuôi sao? Tôi chỉ vào nòng nọc, hỏi, là cục phong thủy à? Do lão cao nhân trúng chiêu nên mới không kịp mang đi?

Bạch Khai quay sang nhìn Tần Nhất Hằng đang vỗ vỗ vai chủ tiệm, mặt gã đã trắng không còn giọt máu. Chắc gã cũng không ngờ bọn tôi lại bắt lên một thứ như thế, bị dọa cho giật mình.

Không ai nói câu nào, qua một lúc lâu, Tần Nhất Hằng mới đi tới hỏi tôi, anh không đụng vào nó chứ?

Thấy tôi lắc đầu, hắn mới quay sang nói với chủ tiệm, nơi này rất không bình thường, ông giao cửa tiệm cho bọn tôi vài ngày đi, trong thời gian đó ông cũng không cần tới quấy rầy làm gì đâu.

Không biết chủ tiệm còn chưa hoàn hồn hay là lo bọn tôi cũng trúng kế rồi gã lại phải bồi thường viện phí, mà rất lâu sau mới gật đầu đồng ý. Sau đó gã còn không yên lòng, mới dặn dò được mấy câu thì bị Bạch Khai mở cửa đẩy ra ngoài.

Nãy giờ tôi vẫn đứng yên tại chỗ hút thuốc, quan sát thật tỉ mỉ con nòng nọc trên sàn nhà. Nhìn kỹ, tôi phát hiện ra một điểm rất kỳ quái. Con nòng nọc này chưa chết, cơ thể đôi khi sẽ run lên nhè nhẹ. Làm tôi ngạc nhiên nhất là, có lúc nó mở mắt ra, giống như đang lén lút theo dõi chúng tôi, thấy tôi chú ý đến thì vội nhắm lại.

Tôi thầm nghĩ, mẹ kiếp, thứ này quả nhiên thành tinh rồi, đây còn không phải đang giả chết sao?

Tôi kéo Bạch Khai qua, nhỏ giọng nói cho y biết nòng nọc đang giả chết. Bạch Khai khúc khích cười, thì thầm bên tai tôi, nghe chuyện hoàng tử

ếch bao giờ chưa? Con nghiệt súc kia đang chờ anh đến hôn nó đấy. Nhanh nào!

Bạch Khai vờ đẩy tôi, xong lại kéo trở về, bảo, Tiểu Khuyết à, tuyệt đối không được chạm vào thứ kia. Chân của lão cao nhân đã mọc trên người nó rồi. Anh mà đụng phải thì coi chừng tiếp theo chính là anh đấy. Gãy tay què chân còn coi như nhẹ, nhưng nếu chậm trễ chút là mất mạng như chơi!

Thấy biểu cảm của Bạch Khai trong nháy mắt trở nên nghiêm túc, tôi có hơi lo sợ.

Tôi quay lại định tìm Tần Nhất Hằng nhưng lại không thấy hắn đâu, tôi không thể làm gì khác ngoài kiếm cái sofa, ngồi xuống hút thuốc. Hai người họ đã nói nơi này đầy rẫy nguy cơ, vậy tôi tốt nhất không nên động chạm lung tung kẻo gây thêm chuyện.

Ngồi chừng mười phút, Tần Nhất Hằng mới xuất hiện, trên tay cầm vài tờ tiền giấy vừa rách vừa bẩn.

Hắn đưa cho Bạch Khai xem, nói, tôi kiểm tra dưới lầu rồi, con đường này gần đây thường xuyên có xe tang đi qua. Tôi hỏi thăm dân địa phương, họ nói trước kia đội đưa tang không bao giờ đi tắt qua đây cả. Cậu thấy sao?

Bạch Khai thổi đất cát trên tiền giấy đi, suy nghĩ một lúc rồi nói, ý anh là, âm lộ này mới hình thành gần đây? Chúng ta có thể phát hiện, nhưng người dân bình thường sao có thể biết nhanh như vậy được?

Tần Nhất Hằng gật đầu, đây mới là chỗ kỳ quái. Giang Thước! Mau qua đây nghe cho đàng hoàng.

Tôi vội vàng xách ghế chạy đến ngồi bên cạnh, Tần Nhất Hằng liền nói tiếp, nếu không có người cố tình chỉ điểm, vậy đây chỉ xem như một hiện tượng chúng sinh mà thôi. Giang Thước, thứ gọi là hiện tượng chúng sinh, thật ra cũng không có tên hẳn hoi, đấy chỉ là cách nói của tôi. Đó là những hiện tượng không có dấu hiệu gợi ý hay báo trước gì đã đột nhiên xảy ra. Chuyện như vậy không do ai sắp đặt hay thiết kế ra cả, nhìn bề ngoài cứ như sự trùng hợp thuần túy vậy. Nhưng thật ra nào có đơn giản như thế đâu.

"Chúng sinh" cũng không phải chỉ có con người. Trên thực tế, có rất nhiều nạn chuột, nạn châu chấu, rắn… khiến người ta không hiểu nổi, thật ra đều có thể xem như một loại hiện tượng chúng sinh. Nói như thế anh có hình dung được không?

(*) Ở đây khó dịch sát, nhưng ý Tần Nhất Hằng là "hiện tượng đồng loạt" ấy, tức là dường như có một thế lực vô hình khiến cho một tập thể sinh vật (chúng sinh) hành động đồng loạt không báo trước.

Tôi chỗ hiểu chỗ không, nhìn Tần Nhất Hằng rồi hỏi lại, thế vụ một đám người đang trò chuyện ồn ào khí thế, bỗng nhiên đồng loạt im lặng, cũng là hiện tượng chúng sinh hả? Không phải cậu nói đó là do Diêm Vương mượn đường, âm sai ra hiệu yên tĩnh mới gây ra sao?

Đúng vậy. Tần Nhất Hằng gật đầu nói, cho nên tôi muốn giải thích với anh rằng, hiện tượng chúng sinh không đơn giản như vẻ ngoài, phía sau nhất định có nguyên nhân. Ban nãy tôi đã thăm dò bên ngoài, âm khí trên con đường này rất nặng, khẳng định là một âm lộ. Nhưng ở nơi phồn hoa như thế này, trên đường quá đông người qua lại, lẽ ra không thể xuất hiện âm lộ. Âm dương phải hài hòa mới ổn, con đường này lại có sự đối chọi gay gắt vậy, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện lớn.

Tôi nghe mà kinh hãi, nói, chẳng lẽ con đường này gần đây mới biến thành âm lộ? Có người giở trò? Hay là ma quỷ gây ra? Có liên quan đến tiệm bi-a sao?

Tần Nhất Hằng nghĩ ngợi, lắc đầu với tôi. Đây mới là điểm kỳ quái nhất cả sự việc, cho nên bọn tôi mới muốn ở lại vài ngày, tranh thủ tìm hiểu.

Tần Nhất Hằng vỗ vỗ Bạch Khai, cậu giải thích một chút về ếch âm cho Giang Thước đi. Tôi đi xem xung quanh một lúc đã.

Bạch Khai đứng dậy, dùng mũi chân lay nhẹ con nòng nọc.

Tiểu Khuyết, nhìn thấy không, thứ này được gọi là ếch âm. Bạch Khai châm điếu thuốc, nói, những người tu tập vu thuật nơi vùng sâu vùng xa thường dùng đến nó. Cách làm khá đặc biệt, người Trung Nguyên chúng ta cũng không hiểu rõ lắm. Thấy lớp màng thạch bên ngoài không? Thứ đó chính là mặt nạ thủy tinh- à nhầm, màng bảo vệ của chú ếch con này đấy. Tôi không rõ lắm cách chế tạo lớp màng này, nhưng có lẽ ở miền Nam sẽ có vài người lớn tuổi biết. Tác dụng là thế này, dùng nó bao bọc con nòng nọc lại, để một người nuốt vào trong dạ dày mà nuôi. Mỗi ngày người đó đều phải uống máu trâu, máu gà, máu vịt, nói chung cứ máu là uống. Qua một thời gian, bắt người đó treo cổ tự sát, khi lưỡi thè ra, nó sẽ bị nôn ra theo, vậy là thành ếch âm.

Về phần công dụng thì rất đơn giản: hại người.

Trong huyền học, nơi có tiếng ếch kêu sẽ dụ ma quỷ tới, đây là một thường thức rất cơ bản. Bình thường khi chúng ta đi ngang những nơi nặng âm khí vào ban đêm rất hay nghe thấy ếch kêu. Nhưng liệu có con ếch ở đó thật không? Chẳng ai nói chắc được. Mà đã vậy, nơi âm khí càng nặng, âm thanh ếch kêu lại càng rõ ràng. Đương nhiên, những nơi hoang vu ao tù nước đọng không tính. Ý tôi là, ở trong thành thị cơ. Rất nhiều nơi không có nước, nơi khô hạn, ban đêm vẫn có thể nghe tiếng ếch. Vậy nên, nếu sau này anh một mình ra ngoài ban đêm, không đi qua bờ sông mép nước gì mà lại vô cớ nghe thấy âm thanh này, thì tốt nhất nên quay đầu đi về, tránh trêu chọc phải thứ không lành.

Con ếch âm này, rốt cuộc hại người như thế nào?

Aiz, nếu người anh em đã hỏi thì để tôi nói cho mà nghe, thứ này còn lợi hại hơn đâm kim vào hình nhân gấp bội!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 70: Ếch âm

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Bạch Khai càng giảng giải càng hưng phấn, nước bọt văng tứ tung. Tôi nắm bắt thời cơ đưa cho y điếu thuốc, xem như chặn miệng y lại.

Bạch Khai nằm hẳn xuống sofa, tiếp tục nói, không biết Tần Nhất Hằng đã giải thích với anh về việc đâm hình nhân chưa. Thứ đó nói trắng ra là dùng vận thế đổi thành nghiệp chướng. Anh bị đâm một cái chưa chắc sẽ đau ngay lúc đó, nhưng qua mười ngày nửa tháng thì nơi bị đâm có thể sẽ vô tình bị thương. Đương nhiên, đây chỉ là phép đâm hình nhân cấp thấp, còn phép cao cấp anh khỏi cần nghe kẻo thế giới quan sụp đổ. Còn ếch âm, nó ghê gớm ở chỗ khi được dùng lên người nào, ếch lạnh người cũng lạnh, ếch nóng người cũng nóng. Ếch đau, người cũng đau. Còn nếu ếch chết rồi, người đó sẽ ra sao, không cần tôi nói nữa ha?

Hiện giờ ông lão được gọi là cao nhân kia đã bị con ếch này nhắm vào, hai chân đã thành của nó. Đây chỉ là khởi đầu thôi, đợi đến khi ếch biến thái hoàn toàn là lão cao nhân xem như hết cứu! Giờ hẳn lão ta đang tìm trăm phương nghìn kế giải quyết đấy! Anh nói xem, tôi có nên tới gặp lão để lừa tiền không?

Nghe Bạch Khai nói thì có vẻ con ếch này rất tà dị, nhưng hiển nhiên là y chẳng hề để vào mắt. Hẳn là giải quyết không khó khăn gì lắm.

Nhưng nếu nói vậy, sao lão cao nhân không tự mình giải quyết đi? Con ếch âm này có chạy đâu, vẫn ở nguyên trong bát tụ bảo đấy thôi. Không lẽ lão không biết? Ai buộc chuông thì phải bắt người nấy cởi, dù lão không thể ở lại đây thêm nữa thì cũng có thể mang theo con ếch ra ngoài mà?

Tôi hỏi Bạch Khai, thế hóa ra lão cao nhân là tên lừa đảo à? Ban đầu định lừa tiền thôi, ai ngờ xảy ra chuyện thật nên bị dọa chạy mất?

Bạch Khai lắc đầu, nố nô nồ, giờ xem ra thằng cha đó cũng có chút bản lĩnh. Có điều, mấy ngày lão ta ở trong tiệm hẳn đã xảy ra chuyện gì đó, lão không tiện nói ra ngoài mà thôi.

Vậy cũng hợp lý, tôi lại hỏi, thế nếu như lão cao nhân có hiểu biết thật, tại sao còn chưa xử lý nữa? Rất khó sao?

Có khó hay không còn phải xem là ai ra tay. Bạch Khai vỗ ngực bảo, tôi nói cho anh biết, lão ấy cũng vì con ếch âm này mà bị người ta uy hiếp. Hẳn là có một kẻ càng trâu bò hơn nữa đang cản trở từ bên trong. Tốt nhất là anh đừng có chạy lung tung đấy.

Bạch Khai nháy mắt với tôi. Tôi vội vàng gật đầu. Đối với những chuyện dính dáng đến phương thuật, dù chuyện nhỏ hay lớn, tôi đều đã chứng kiến quá nhiều lần rồi, đúng là không qua loa xem thường được. Đang định quay lại xem con ếch âm, nào ngờ vừa nhìn trán tôi đã toát mồ hôi. Con ếch âm không có ở đó!

Nãy giờ tôi lo nghe, Bạch Khai lo giảng, cả hai chúng tôi đều không nhìn về phía bên cái bát. Lúc này, trên mặt đất chỉ còn lại một vũng nước.

Tôi hô to, Bạch Khai! Ếch âm biến mất rồi!

Bạch Khai vỗ đùi, đậu má! Sau đó vội vàng chạy tới bên cạnh cái bát, khom người tìm xung quanh.

Tôi cũng chẳng ngồi không, gần như nằm dài ra đất, vừa bò vừa lia mắt tìm. Có điều chỗ này rộng quá, rất nhiều góc khuất và chỗ tối, không thể nào kiếm ra nó được!

Ngước lên nhìn, thấy cửa lớn còn đang đóng, tôi cũng yên tâm đôi chút. Hẳn là nó không thể ra ngoài.

Tôi hỏi Bạch Khai, giờ sao đây? Anh có thể huýt sáo ra lệnh cho chồn đúng không? Thử huýt vài tiếng xem!

Huýt bà nội anh ấy! Lúc ấy là nhờ chúng ta đang giữ Hoàng Đại Tiên! Bạch Khai vừa nói vừa dời ghế sofa và bàn trà. Tôi vội vàng qua giúp. Cả hai dốc hết sức lực, liên tục dời mấy cái sofa, nhưng ngoài bụi bặm ra thì chẳng thấy gì cả.

Cánh tay tôi đã hết giở lên nổi, nhưng thấy sắc mặt Bạch Khai càng ngày càng kém, hẳn là lớn chuyện thật rồi, đành phải gắng sức bò ra mà tìm tiếp.

Tiệm bi-a này chia thành rất nhiều khu, bọn tôi loại trừ từng khu một đã rất mệt rồi. Càng tốn sức hơn nữa là con ếch âm là

một vật sống, chỉ sợ mới tìm ở chỗ này không thấy, bọn tôi vừa không chú ý thì nó lại trốn vào đó. Thế là chỉ có thể vừa tìm vừa ngừng lại, quay đầu kiểm tra.

Tìm như thế mười mấy phút, tôi đã chịu hết nổi, muốn gọi điện thoại cho Tần Nhất Hằng, kêu hắn về hỗ trợ.

Nhưng ngay lúc đó, chúng tôi lại tìm thấy con ếch âm trong căn phòng sâu nhất tiệm bi-a, cũng chính là văn phòng của chủ tiệm.

Có điều rất kỳ quái, không biết nó bị thương hay là thế nào mà nôn ra rất nhiều máu. Lúc bị bọn tôi tìm thấy nó đã thoi thóp, không nhúc nhích nữa rồi.

Tôi không dám lại gần, chỉ có thể nhường Bạch Khai thò tay hốt con ếch âm lên.

Nó quả nhiên không còn sống nữa, nằm bất động trên tay Bạch Khai. Tôi nhìn một lát, ánh mắt bỗng bị vết máu trên sàn thu hút.

Lúc nãy do ếch âm nằm che mất nên không phát hiện, giờ mới thấy hình dáng vũng máu do nó nôn ra hình như có hơi kỳ lạ.

Nói đúng hơn, có vẻ giống như là một từ!

Đương nhiên từ này chẳng ra ngang dọc gì cả, cũng có thể chỉ là một loại hoa văn na ná chữ viết thôi.

Tôi vỗ vai Bạch Khai, anh nhìn kìa, trên sàn có phải chữ viết không vậy?

Bạch Khai "ồ" một tiếng, cúi đầu xem xét, xong lại thốt lên hai tiếng "đậu má". Y quay sang nói với con ếch âm trên tay, con mẹ nó mày có ý gì hả? Mày điên à? Tao nói cho mày biết, hôm nay mày mà dám giở trò với ông đây là mày vô nồi lẩu liền. Mày hiểu không?

Con ếch âm kia không có phản ứng gì.

Lòng tôi dấy lên một nỗi bất an không biết từ đâu đến, dù đang giữa ban ngày ban mặt, không có gì đáng phải sợ. Chỉ là cái vết máu kia, tôi càng nhìn càng thấy giống chữ "tù". Con ếch này đã quái dị rồi, còn viết một từ xui xẻo như thế, ai cũng sẽ thấy lấn cấn trong lòng.

Tôi châm điếu thuốc, Bạch Khai, cái từ này là trùng hợp thôi hay thật sự có hàm nghĩa gì đó?

Bạch Khai bất lực lay con ếch âm, không quay đầu lại, nói, không phải trùng hợp đâu.

Tôi nghe mà hồi hộp trong lòng, không phải trùng hợp là ý gì? Con ếch âm này muốn nói mình bị cầm tù trong này còn không bằng chết đi, thế là cắn lưỡi tự sát à? Hay nó muốn nói trong căn phòng này đang giam giữ thứ gì khác nữa?

Tôi hỏi Bạch Khai, y liền đáp, chỉ sợ anh lý giải sai rồi. Chữ "tù" này, hẳn là chỉ chúng ta. Ý của con nghiệt súc này muốn ám chỉ chúng ta chính là người bị cầm tù, đã tiến vào nơi này rồi thì chẳng thể trở ra được nữa.

May là bên ngoài nắng vàng rực rỡ, thế mà tôi vẫn thấy ớn lạnh cả người.

Nói vậy, con ếch âm này đang muốn trả thù bọn tôi? Là vì hồi nãy Bạch Khai ném nó? Hay là do phía sau có người sai khiến?

Tôi đang suy nghĩ thì thấy Tần Nhất Hằng đã quay về, đứng ngay cửa ra vào gọi bọn tôi.

Tôi và Bạch Khai bèn ra cửa tụ họp với Tần Nhất Hằng. Bạch Khai ném con ếch trở lại bát tụ bảo rồi kể lại tường tận những chuyện vừa xảy ra. Nhờ thế mà tôi được nhàn rỗi, đỡ tốn nước bọt, nhưng lại tò mò không biết Tần Nhất Hằng sẽ nói gì nên vẫn phải đứng bên cạnh chờ.

Tần Nhất Hằng khoát tay, ý bảo chuyện này cứ tạm gác lại, giờ bọn tôi đi theo hắn trước đã.

Tôi càng cảm thấy kỳ lạ, nếu hắn đã muốn bọn tôi ra ngoài thì hẳn đã phát hiện ra chuyện còn bất thường hơn. Quả nhiên, ra ngoài hành lang, Tần Nhất Hằng lại dẫn bọn tôi đến chỗ thang máy. Tiệm bi-a ở tầng hai, Tần Nhất Hằng ấn nút lên tầng ba. Vài giây sau, cửa thang máy từ từ hé mở, cả Bạch Khai và tôi đều bất ngờ vô cùng, chúng tôi chỉ trông thấy một bức tường gạch. Lối ra tầng ba đã bị chặn kín!

Bạch Khai đưa tay vỗ thử, tường gạch rất dày, không hề có hồi âm vọng lại.

Chu sa? Bạch Khai quay sang hỏi Tần Nhất Hằng, mặt trong tường có quét chu sa à?

Tần Nhất Hằng gật đầu nói, không sai. Mà hai người xem này. Tần Nhất Hằng ấn nút lên tầng bốn, cũng là tầng cao nhất của cả tòa nhà. Lần này khi cửa thang máy mở ra, vẫn là một bức tường gạch dày y hệt hồi nãy.

Càng ngày tôi càng không hiểu nổi tình huống này là sao. Con đường này rất tấp nập, cửa hàng có diện tích lớn như vầy lẽ ra rất khó tìm, nhưng lại vô duyên vô cớ bị niêm phong cả hai tầng. Chuyện như thế rõ ràng không hợp lý. Huống chi, cho dù thật sự có người dư tiền, mua đứt rồi lại không muốn cho thuê, không muốn mở cửa làm ăn gì hết, vậy cũng không đến mức phải dùng gạch lấp kín.

Tôi nhớ đến dưới tầng một là tiệm bán đồ điện, bèn hỏi Tần Nhất Hằng, thế còn tầng một thì sao? Lúc cậu xuống dưới có hỏi bọn họ sao trên lầu lại bị lấp kín không?

Đương nhiên là hỏi rồi. Tần Nhất Hằng lại ấn thang máy xuống lầu hai, vừa ra ngoài vừa nói, người tầng dưới bảo từ khi tòa nhà này mới xây xong, hai tầng trên cùng đã bị người ta mua mất, để trống luôn từ lúc đó, cũng không biết chủ mua là ai. Lúc đầu họ tính mua cả tòa nhà nên mới biết rõ chuyện này.

Cả ba ra sofa ngồi, Bạch Khai lại cố tình đi kiểm tra ếch âm. Thấy nó vẫn còn ở đó y mới châm thuốc, nói, không đúng, có vẻ chúng ta bị người ta mưu hại rồi. Khi tiệm bi-a này gặp chuyện, điều đầu tiên chủ tiệm nghĩ đến lại là có đối thủ cạnh tranh giở trò mà không phải là trên tầng xảy ra chuyện gì. Hơi kỳ quái đúng không? Còn nữa, khi gã công tử bột kia tường thuật lại câu chuyện cho chúng ta, không có câu nào là nhắc đến tình trạng trên tầng cả. Không được, mẹ kiếp, tôi phải đi tìm gã hỏi cho ra nhẽ.

Đừng nóng vội, kẻo đánh rắn động cỏ. Ban đêm chúng ta lên tầng xem thử trước đã. Tần Nhất Hằng nhìn tôi một cái, hỏi, Giang Thước, có sợ không?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 71: Phát hiện ở tầng trên

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Thật ra, có hai người họ bên cạnh, tôi không phải sợ hãi gì cả.

Nhưng bất thình lình nghe hắn hỏi vậy, tôi hơi sửng sốt. Tần Nhất Hằng lại không muốn nghe tôi trả lời, chỉ vỗ vỗ vai tôi, bảo tôi đừng lo lắng quá, kiếm gì ăn đã rồi tính tiếp.

Thà hắn không nói thì thôi, nhắc đến làm tôi cũng thấy đói bụng. Thế là ba người quyết định đi ăn trước.

Ra khỏi tòa nhà là thấy ngay ưu thế về mặt vị trí của nó. Lân cận có rất nhiều quán ăn, mà toàn quán nổi tiếng nữa chứ. Bọn tôi chọn một quán danh tiếng khá tốt gọi một bàn đặc sản, cơm nước xong xuôi lại tìm một quán rượu nhỏ giết thời gian. Tầm mười một giờ đêm, bọn tôi quay lại tòa nhà.

Vừa ra khỏi thang máy đã gặp hai người chờ sẵn trước cửa tiệm bi-a. Tần Nhất Hằng đến nói vài câu với họ, tôi mới đoán được hai người này là công nhân xây dựng. Có vẻ Tần Nhất Hằng cũng không muốn người ngoài dính dáng vào, chỉ dặn dò bọn họ ở lại tầng dưới chờ hốt xà bần, nhận lấy búa tạ họ mang theo đưa cho tôi và Bạch Khai, rồi dẫn đầu quay lại thang máy.

Mấy năm nay tôi chỉ mua bán nhà nên đã thấy đủ cảnh xây lẫn phá nhà. Nhưng giờ kêu tôi tự tay vung búa phá tường, tôi lại chẳng có kinh nghiệm gì cả. Tôi ước lượng thử, búa khá nặng, làm tôi hơi lo thể lực của mình không chịu nổi.

Thang máy lên đến tầng ba, Tần Nhất Hằng ấn giữ nút mở cửa, ra hiệu cho tôi với Bạch Khai bắt đầu đập.

Tôi thử vung mạnh vài lần, cũng không mất sức lắm, nhưng trong thang máy khá chật hẹp, lại có tận ba người đứng nên khó tránh vướng tay vướng chân, rất khó dùng lực.

Thế nên tôi với Bạch Khai thay phiên đập hồi lâu mà tường không suy suyễn gì cả. Tần Nhất Hằng bèn bảo bọn tôi nghỉ ngơi chốc lát, còn hắn sờ sờ tường, không biết đang tìm thứ gì. Sau đó, hắn lấy ra một chiếc bình trong túi, đổ vào bốn góc của bức tường. Tôi lập tức nghe được mùi chua loét, hóa ra thứ hắn đang đổ là giấm.

Không biết hắn làm thế là dựa vào nguyên lý gì (*) nhưng rất thần kỳ. Sau khi Tần Nhất Hằng đổ giấm, bọn tôi đập tường dễ hơn nhiều. Nện vài lần trên tường đã xuất hiện một lỗ thủng lớn. Tôi bật đèn pin chiếu vào trong, một màu đen kịt, chỉ có thể thấy bụi bặm bay tán loạn nơi luồng sáng chiếu qua. Thế là chúng tôi lại đập thêm mấy phút, đến khi cái lỗ trên tường đã đủ lớn để người chui qua được mới ngừng tay.

(*) Chu sa quét ở mặt trong tường có thành phần chính là HgS, trong đó, màu đỏ son là dạng thù hình α-HgS. α-HgS sẽ chuyển thành β-HgS màu đen dưới tác dụng của chất xúc tác là acid acetic – chính là giấm. Nên có thể cách làm của Tần Nhất Hằng là làm cho chu sa mất đi màu đỏ và tính chất ban đầu của nó, dẫn đến tường dễ bị phá hơn theo phương diện huyền học.

Ba người nghỉ ngơi bên ngoài một chốc, hút điếu thuốc. Tần Nhất Hằng đi đầu, chui vào bên trong, lát sau hắn xác định không có nguy hiểm gì mới kêu hai người bọn tôi vào theo.

Không biết vì sao, trước đó tôi không hề có cảm giác gì, nhưng hiện tại nhịp tim bỗng nhiên tăng rất nhanh. Hít sâu một hơi cho bình tĩnh, tôi mới chậm rãi thò đầu qua cái lỗ trên tường. Tôi còn chưa kịp chuẩn bị gì đã bị Bạch Khai đứng sau xô một cái nhào đầu, may mà không va đập gì, chỉ dính đầy bụi bặm lên mặt thôi.

Tôi quay người lại định chửi Bạch Khai nhưng chưa kịp mở miệng đã ngây ngẩn cả người. Nương theo ánh sáng từ đèn pin trên tay Tần Nhất Hằng, tôi thấy ngay sau bức tường bọn tôi vừa đập thế mà lại có một pho tượng vô cùng lớn.

Pho tượng cao chừng ba mét, đưa lưng về phía tôi. Cũng không biết là điêu khắc hình gì.

Tôi vội vàng đứng dậy, tự dùng đèn pin của mình rọi xem. Pho tượng kia toàn thân đen nhánh, hẳn là làm bằng gỗ, tản ra một mùi hương cổ kính. Tôi rất muốn xem rõ mặt tượng, nhưng pho tượng lại áp sát vách tường nên dù cố mấy cũng không

thấy được. Có điều chỉ dựa vào phong cách và trang phục của bức tượng thì tôi đoán hắn là một pho tượng Phật.

Tôi nói, Tần Nhất Hằng, hình như ở đây có một pho tượng Phật!

Tần Nhất Hằng "ừ" một tiếng, không quay đầu lại. Đèn pin trong tay vẫn giữ nguyên tư thế hướng về phía trước.

Lúc này Bạch Khai cũng đã trèo vào, đang chiếu đèn khắp bốn phía. Y kinh ngạc nói, á đù, ba thầy trò chúng ta lạc vào điện Lăng Tiêu rồi sao? Bát Giới! Bạch Khai vỗ tôi một cái, nói, anh nhìn bên kia kìa. (*)

(*) Điện Lăng Tiêu là một trong 72 bảo điện trên Thiên đình trong thần thoại Trung Quốc. Bạch Khai cố tình nhắc đến phiên bản điện Lăng Tiêu trong Tây Du Ký, nơi có nhiều thần tiên tụ họp:

Xem ảnh 1

Tôi chiếu đèn theo hướng y chỉ, lập tức há hốc mồm. Dưới ánh sáng đèn hiện ra thật nhiều tượng ở khắp nơi, đủ loại kiểu dáng, có lớn có nhỏ. Tất cả tượng đều không có ngoại lệ mà quay mặt vào tường, lưng hướng ra giữa phòng. Khiến cho người ta cảm thấy dường như trong căn phòng này có thứ gì đó không thể để bọn họ nhìn thấy.

Tôi liền nhớ tới rất lâu trước đây từng nhìn thấy một pho tượng diện bích trong nhà Lưu thọt (*). Thầm nghĩ, không lẽ có liên quan đến nhau? Tên Lưu thọt kia vốn là một thân phận giả của Vạn Cẩm Vinh, không lẽ nơi này cũng là một trong những hang ổ của Vạn Cẩm Vinh sao?

(*) Tham khảo chương 24 quyển 1 để biết thêm chi tiết.

Nghĩ vậy, tôi liền đi đến bên cạnh Tần Nhất Hằng, lúc này mới nhìn thấy thứ hắn dùng đèn soi nãy giờ.

Ngay giữa tầng này, lại có một thứ khổng lồ quái dị! Đương nhiên, tôi nói "khổng lồ" là có tính tương đối. Vật này ước chừng cao bốn – năm mét, rộng bảy – tám mét. Bởi vì cách bọn tôi xa quá nên tôi cũng không nhận rõ được nó là thứ gì, chỉ thấy hình dáng mang máng giống hòn non bộ.

Tòa nhà này càng ngày càng khiến người ta cảm thấy quái lạ. Đúng là có nhiều người giàu có làm hòn non bộ ngay trong nhà thật, nhưng thường chỉ đặt trong phòng nửa kín (*) hoặc ngay trong sân thôi. Cho tới giờ, tôi chưa bao giờ thấy ai lại đặt trong phòng cả. Kiểu này thì cả việc bài trí lẫn quét dọn

đều rất khó khăn. Huống chi, tầng này trống không như vậy, chẳng có lý do gì đặt một cái hòn non bộ cả. Tôi thầm nghĩ, lẽ nào cái miệng quạ đen của Bạch Khai nói trúng rồi? Nếu nơi này là điện Kim Loan, vậy thứ kia là Ngũ Hành Sơn đấy à? Cả đám xuyên không vào Tây Du Ký hết hay gì?

(*) Một ví dụ cho kiểu phòng nửa kín, có thể trông thẳng ra sân.

Xem ảnh 2

Tôi đương nghĩ ngợi, Tần Nhất Hằng đã chậm rãi đi về phía thứ kia.

Tôi vội vàng theo sau. Bạch Khai lại không gấp, dùng đèn pin chiếu quanh, bảo là muốn đi xem xung quanh.

Diện tích tầng này cũng giống hệt tiệm bi-a bên dưới, nhưng do trống trải nên nhìn rộng hơn nhiều. Trên đường đi, tôi dùng đèn pin chiếu sáng những pho tượng ở khắp nơi, lòng càng thêm hoài nghi. Số tượng này tuyệt đối không phải được đúc hàng loạt, mà là do chủ nhà thu thập được từ nhiều nơi. Bởi vì nhìn chúng có rất nhiều điểm khác biệt, còn có vẻ thật cổ kính.

Có lẽ do quá cảnh giác, bọn tôi đi rất chậm, khiến trong lòng nảy sinh nỗi lo lắng đi mãi không đến đích. Đến khi cách thứ kia vài chục bước, tôi mới dần thấy rõ nó.

Đó không phải hòn non bộ, thậm chí không phải bất kỳ cảnh giả gì do con người tạo ra.

Nếu nhất định phải tả kỹ, tôi nghĩ cách gọi chính xác nhất là một cái "xác". (*)

(*) Như trong "xác nhà", "xác tàu". Gốc là dùng từ "hài cốt" đến khi biết rõ nó là thứ gì nên mình cũng sẽ dùng cách gọi như vậy.

Bọn tôi dần đến gần, khoang mũi bắt đầu cảm nhận được mùi ẩm mốc gay mũi. Loại mùi mốc này rất đặc biệt, tôi chắc chắn từng ngửi qua rồi, nhưng tạm thời chưa nhớ ra được.

Đi tới bên cạnh "cái xác", tôi không dám lại gần thêm nữa, chỉ dùng đèn pin soi Tần Nhất Hằng. Hắn đang đưa tay thử sờ lên thứ kia. Sau đó hắn không nói gì, nghiêng người lách qua một khe hở trên "cái xác", chui vào bên trong.

Không rõ nơi này có gì kỳ quái không nên tôi không dám tùy tiện hút thuốc. Mà cứ đứng chờ bên ngoài vậy cũng không được gì nên tôi bèn dạo quanh xem.

Cái "xác" này đã tơi tả không nhận ra được là thứ gì nữa rồi, mặt ngoài phủ bụi rất dày, không thể trông rõ màu sắc.

Tôi chỉ có thể lờ mờ phân biệt được là ván hoặc cây gỗ, sắp đặt lộn xộn, như thể bị người ta tiện tay dựng đại ở đó vậy.

Tần Nhất Hằng ở bên trong hành động rất nhẹ nhàng, đèn pin đã sớm bị hắn tắt đi. Tôi có thể nghe thấy tiếng hắn đi lại, bước chân phát ra âm thanh kẽo kẹt.

Khá lâu sau, Bạch Khai mới đến gần. Hai luồng sáng đèn cùng lúc rọi ngay khe hở Tần Nhất Hằng chui vào ban nãy.

Tắt đèn đi. Tần Nhất Hằng bỗng nhiên nói, Giang Thước, cầm lấy này.

Tần Nhất Hằng đưa một tay ra từ khe hở, tôi còn chưa kịp thấy hắn cầm cái gì, Bạch Khai đã xông lên tắt đèn pin của tôi. Tôi không thể làm gì khác hơn là dựa vào cảm giác mà đưa tay ra nhận lấy.

Thứ được đặt vào tay tôi có cảm giác lành lạnh, dinh dính dầu mỡ, cũng không quá nặng. Tôi dùng tay cảm nhận thử nhưng không thể mường tượng ra là thứ gì.

Tiếp đó, tôi nghe tiếng Tần Nhất Hằng chui trở lại ra ngoài, phủi bụi trên người, rồi đèn pin trên tay hắn sáng lên.

Tôi liền nhìn món đồ trên tay, vừa thấy nó, tôi hơi hoảng hốt. Vật này tôi càng nhìn càng thấy quen quen. Vội vàng lục lại trong ký ức, tôi kinh ngạc hỏi Tần Nhất Hằng, đây là đèn dầu sao? Đèn dầu trên đường Hoàng Tuyền!?

Đúng vậy. Anh nhìn xem đây là thứ gì? Tần Nhất Hằng lại đưa tay ra, rải một nắm đất xuống sàn. Não tôi như bị điện giật, vì tôi đã nhận ra mùi ẩm mốc quen thuộc này là gì. Đây là mùi bùn vớt lên từ Âm Hà! Trước đây tôi đã bắt gặp thứ này trong cái rương ở tập đoàn Hoành Đạt rồi!

Mùi ẩm mốc trong này không nồng nặc bằng cũng dễ hiểu thôi, mớ bùn này khô cả rồi, không biết đã ở đây bao lâu.

Tôi không kiềm được sự run rẩy trong giọng nói, bùn Âm Hà, đèn dầu, sao lại ở đây hết thế?

Vì thứ này. Tần Nhất Hằng dùng đèn pin chỉ vào cái "xác" to lớn kia. Đây là một con đò. Không biết là do kẻ nào mang đến.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 72: Thắp đèn

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Nghe vậy, tôi cũng giơ đèn pin lên soi cái "xác", do đã có cơ sở để liên tưởng nên thật sự lờ mờ nhận ra được hình dáng một con đò.

Điều khiến tôi không hiểu nổi là người ta đem nó vào đây kiểu gì? Mà ai làm mới được?

Vật to lớn như thế hẳn là không có cách nào đưa vào bằng cửa sổ hay cửa chính rồi. Nó lại còn tả tơi thế này, hẳn cũng không phải được tháo rời trước rồi mới mang vào đây lắp ráp lại.

Tôi nhìn quanh một vòng, có lẽ cách giải thích hợp lý duy nhất là con đò này được đặt giữa nhà từ trước khi xây xong tường.

Nói vậy, không lẽ có liên quan đến nhà thầu xây dựng của tòa nhà?

Nghĩ vậy, tôi bèn hỏi, chúng ta có nên điều tra nhà thầu xây dựng không? Có khi cũng là tập đoàn Hoành Đạt đấy?

Cũng có thể chứ, Tiểu Khuyết cuối cùng cũng đền đáp được ơn dạy dỗ cực khổ trăm bề của chú Bạch đây. Mấy chuyện như đập như xây, thật sự khó tránh bứt dây động rừng. Đồn đãi đâu dễ gì dừng, ta đi thăm hỏi đoán chừng sẽ ra. Bạch Khai bỗng nhiên nói, á đù, tôi dùng thành ngữ như thần ấy! Anh nói xem, nói lớn chút, có phải ông đây mới xuất khẩu thành thơ không!

Tôi không đáp, quay sang muốn nghe ý kiến của Tần Nhất Hằng.

Hắn có vẻ đang trầm tư, rất lâu vẫn chưa ngẩng đầu lên. Tôi vỗ hắn vài cái, hắn mới nói, chưa chắc. Giang Thước, anh quên rồi sao? Số tủ quần áo trong nhà tôi, còn có đống tạp chí ở nhà anh ấy.

Tôi "à" một tiếng, hiểu ý hắn ngay. Không lẽ con đò này cũng đột nhiên xuất hiện ở đây?

Ban nãy đã thấy Tần Nhất Hằng chui vào trong, thế nên thứ này đương nhiên có thật, không phải phép che mắt. Mẹ ơi, trên đời thật sự có người phát minh ra công nghệ dịch chuyển tức thời rồi sao? Chuyển cái gì không chuyển, lại đi chuyển cái đống tồi tàn này?

Tôi châm điếu thuốc, dù sao tôi cũng có manh mối gì đâu. Thấy hai người họ cũng có vẻ không nảy ra được ý tưởng gì trong thời gian ngắn, tôi bèn tiếp tục xem xét bốn phía.

Hồi nãy chỉ mới xem sơ, giờ tôi cầm đèn soi thật kỹ từng pho tượng bên tường. Giống như lúc trước tôi đoán, quả nhiên các pho tượng này không phải được đúc hàng loạt, từ tạo hình đến niên đại, cách chế tạo, thậm chí vật liệu đều khác nhau rất nhiều. Tôi không phải chuyên gia giám định, không cách nào xác nhận số tượng này có phải đều là đồ cổ không, nhưng có thể khẳng định chúng đều rất cũ rồi. Mà mỗi pho tượng đều phảng phất cái mùi ẩm mốc đặc trưng kia, làm tôi nghi ngờ rằng chúng cũng được vớt lên từ Âm Hà.

Có vài pho tượng khá nhỏ, chắc cũng không nặng, một mình tôi hoàn toàn có thể dời đi được, nhưng vì phải cẩn thận nên cũng chưa dám làm thật. Đành phải nghĩ cách tìm góc độ có thể quan sát mặt trước pho tượng. Có vẻ phần lớn chúng đều là tượng Phật, đương nhiên tôi cũng không hiểu biết gì về đạo Phật mấy, chỉ là cảm thấy giống mà thôi. Đếm đại khái được bốn mươi, năm mươi pho tượng, nhìn hoa cả mắt.

Đi một vòng, tôi lại trở về bên cạnh xác đò.

Tần Nhất Hằng với Bạch Khai đang ngồi dưới đất hút thuốc. Tôi hỏi vài câu, Bạch Khai chỉ khoát tay ý bảo tôi đừng xen ngang, nhỏ giọng thảo luận gì đó với Tần Nhất Hằng. Thế là tôi chỉ đành ngồi bên cạnh, không biết trên sàn lót gạch gì mà lạnh như băng, tôi mới ngồi được một lát đã phải đứng lên.

Tầm mười mấy phút trôi qua, Tần Nhất Hằng mới ngẩng đầu nói, Giang Thước, anh xuống dưới trước đi. Bọn tôi có chuyện phải xử lý.

Tôi nào có ngờ kết quả lại như vậy, trong lòng hơi khó chịu. Nhưng chưa kịp phản bác thì Bạch Khai đã lên tiếng, thôi quên đi, anh ở lại cũng được. Đứng xa ra chút.

Nói xong, y và Tần Nhất Hằng trao đổi ánh mắt, Tần Nhất Hằng hơi sửng sốt, sau đó gật đầu.

Thấy họ cẩn thận như vậy, hẳn chuyện định làm khá nguy hiểm. Tôi không thể làm gì khác hơn là lùi về sau vài chục

bước, thấy Bạch Khai giơ tay ra hiệu "OK" rồi mới ngừng lại. May là ở vị trí này vẫn thấy rõ.

Tôi vừa nghĩ vậy chưa bao lâu thì Bạch Khai bảo tôi tắt đèn pin, đèn trong tay họ cũng tắt phụt trong nháy mắt. Toàn bộ tầng nhà lập tức tối đen, mắt tôi chưa thích ứng, giơ tay không thấy được năm ngón.

Tôi thầm nghĩ, mẹ kiếp có thấy cái quái gì đâu, còn không bằng xuống dưới cho rồi. Chỉ đành vểnh tai lắng nghe.

Lát sau, chỗ bọn họ bỗng nhiên bừng lên một đốm sáng.

Là bật lửa của Bạch Khai. Sau đó, tôi thấy Tần Nhất Hằng cầm vật gì đó lên, đưa qua để Bạch Khai thắp sáng.

Trái tim tôi vọt lên cuống họng. Thứ Tần Nhất Hằng đang cầm là ngọn đèn dầu kia!

Tôi còn nhớ ngọn đèn ấy trên đường Hoàng Tuyền là đại diện cho sinh mệnh một người, đèn sáng thì người còn, đèn tắt thì người cũng mất. Giờ bọn họ lại đi thắp một chiếc đèn vốn đã tắt, lẽ nào có người sắp được hồi sinh?

Đây là cách để đem một người trở về dương gian trong truyền thuyết sao?

Tôi đương nghĩ ngợi thì ngọn đèn lại tối đi. Trong không khí có thể nghe được một thứ mùi rất đặc biệt, khó hình dung vô cùng.

Dường như hai người họ còn chưa cam tâm, lại thắp đèn thêm lần nữa. Nhưng ngọn đèn vẫn cứ lay lắt suy yếu, giữ được chốc lát là tàn lụi mất.

Tôi nghe Bạch Khai mắng "đậu má", rồi cái bật lửa sáng lên lần thứ ba.

Lần này sau khi đốt, Tần Nhất Hằng còn cẩn thận che ngọn đèn, giống như đang đề phòng một cơn gió vốn không hề tồn tại trong nhà.

Thế mà lại có hiệu quả, ngọn đèn lung lay một tí rồi dường như đã ổn định lại.

Tần Nhất Hằng cẩn thận nâng đèn trong lòng bàn tay, ngồi thẳng tắp. Còn Bạch Khai đứng dậy, đưa tay ấn lên đầu Tần Nhất Hằng.

Chuyện này làm tôi chẳng hiểu ra sao, đang giúp hắn thử nhiệt độ cơ thể à? Nghĩ một lát tôi mới hiểu, hóa ra y đang bảo vệ

thiên linh cái (*) của Tần Nhất Hằng. Cảnh tượng này nếu như không phải diễn ra ở đây thì chắc cũng ấm áp lắm, nhưng giờ tôi chỉ cảm thấy ớn lạnh từng cơn, cũng không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không.

(*) Thiên linh cái là từ chỉ chung phần xương trên đỉnh đầu người và động vật. Ở cuốn 1 từng đề cập hồn phách dễ thoát ra ở vị trí này.

Hai người họ không nhúc nhích, đờ ra rất lâu, làm tôi cảm thấy như thời gian đã bị ngưng đọng.

Bỗng nhiên, Bạch Khai rút tay về, nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước. Còn Tần Nhất Hằng chậm rãi đứng lên, đưa đèn soi khắp bốn phía.

Lúc ấy Tần Nhất Hằng đang quay lưng về phía tôi, tôi không thể thấy hắn đang soi cái gì. Chỉ có thể dựa vào bóng dáng mà biết được hắn đang khom người thôi.

Tôi thấy Bạch Khai cũng đang đứng rất xa, không kiềm được mà bước qua chỗ y.

Mẹ nó ai bảo anh qua đây? Bạch Khai nhỏ giọng mắng, đứng ra sau tôi, cố hết sức đừng để bị ngọn đèn kia rọi vào người.

Tôi nhìn sang, ngọn đèn thật sự rất mờ, viền sáng cách bọn tôi ít nhất cũng hai, ba mét. Bèn hỏi, xa thế cơ mà, sợ quái gì chứ? Bạch Khai à anh nói tôi biết đi, các anh muốn làm gì vậy?

Mở to mắt ra nhìn đi, đừng có nói xàm nữa. Bạch Khai chỉ vào mắt mình, nói, nhìn cái bóng ấy, cái bóng!

Lúc này tôi mới chú ý đến cái bóng bên người Tần Nhất Hằng. Ngọn đèn tuy mờ nhưng bóng của hắn lại rõ nét đến dị thường.

Theo động tác cơ thể, cái bóng của hắn thỉnh thoảng cũng lung lay qua lại. Tần Nhất Hằng có vẻ đang xem xét từng pho tượng một, chậm rãi đi dọc theo chân tường, càng lúc càng xa.

Tôi với Bạch Khai đi sau, giữ một khoảng cách tương đối an toàn.

Biết phải quan sát cái bóng nên tôi không chú ý đến Tần Nhất Hằng nữa. Vì những pho tượng được chiếu sáng dựng quá sát tường, nên bóng của chúng cũng giống như một miếng vải đen bị đóng đinh lên tường vậy, không nhìn ra được gì cả. Tần Nhất Hằng đành phải đổi vị trí liên tục để chiếu ra những góc độ khác nhau của cái bóng.

Căng mắt nhìn rất lâu nhưng chẳng phát hiện được gì, tôi cũng dần thả lỏng. Tôi muốn thảo luận tiếp với Bạch Khai, nhớ lại trước đó chủ tiệm bi-a có tặng một bao thuốc phiên bản giới hạn, định lấy cho y một điếu.

Ai ngờ tôi mới vừa thọc tay vào túi thì cánh tay đã bị Bạch Khai chụp lấy. Tôi ngước lên nhìn, thấy Bạch Khai đang trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm về phía Tần Nhất Hằng.

Tôi nhìn theo hướng ấy, hồi đầu không thấy có gì lạ, nhưng một khi phát hiện rồi thì cũng giật cả mình.

Cũng không phải cái bóng thay đổi hay có vấn đề gì, mà là bọn tôi phát hiện có một pho tượng không úp mặt vào tường, không biết nó đã âm thầm xoay lại từ lúc nào!

Lúc mới vào Bạch Khai đã đi một vòng xem hết tượng trên tầng này rồi, ngay cả tôi cũng đã tự mình kiểm tra. Tất cả tượng đều úp mặt vào tường mà!

Mẹ kiếp trong nhà có thứ gì đó? Hay những pho tượng này đều có sinh mệnh?

Tôi chột dạ quay đầu lại nhìn, số tượng phía sau cách chúng tôi không xa lắm, nhưng tối quá nên không thấy gì cả.

Tôi nhỏ giọng hỏi Bạch Khai, làm sao bây giờ? Có nên nhắc nhở Tần Nhất Hằng không?

Chết tiệt, chờ một lát đã. Bạch Khai cắn răng nói, nếu chỉ có một tượng thôi thì chúng ta có thể giải quyết được.

Nói xong, y tiến về phía trước vài bước, lại gần Tần Nhất Hằng một chút.

Tôi hiển nhiên không dám đứng một mình ở phía sau nên cũng đi theo xem. Tần Nhất Hằng cũng đã phát hiện pho tượng không bình thường, đang đứng trước mặt nó nâng đèn lên soi. Huơ đèn một lát, không biết vì sao Tần Nhất Hằng lại đưa tay đặt lên vai pho tượng.

Pho tượng đó cao hơn Tần Nhất Hằng một chút, xem như kích cỡ trung bình trong số tượng ở đây.

Tôi đang cố nhớ lại xem đây là tượng vị nào, có điều sống chết không nhớ ra nổi. Ngay lúc đó, Tần Nhất Hằng bỗng vận sức xô pho tượng ngã ra đất, phát ra một tiếng "ầm" thật lớn!

Tiểu Khuyết, nín thở! Bạch Khai hô lớn, sau đó vội vàng chạy qua.

Một loạt chuyện xảy ra liên tục làm tôi không phản ứng kịp, chỉ có thể nín thở theo bản năng. Ngọn đèn trên tay Tần Nhất Hằng bỗng nhiên cháy bùng lên, ngọn lửa cao chừng mười mấy centimet! Cũng không biết vì nguyên nhân gì.

Đến đó còn chưa xong, từ khoảnh khắc ngọn lửa bùng lên, càng ngày càng nhiều pho tượng ngã xuống. Bắt đầu từ phía bọn họ, kéo dài đến chỗ tôi đứng.

Bạch Khai nhanh tay đỡ một pho tượng bên cạnh, nhưng nó quá lớn nên y có vẻ chật vật. Lúc này tôi không hơi đâu nghĩ đến những chuyện khác, vội vàng chạy qua. Tượng đều đang ngã rồi, có trốn đâu cũng vô ích.

Tôi vừa chạy tới nơi đã thấy Tần Nhất Hằng đặt ngọn đèn xuống đất để giúp Bạch Khai. Nương theo ánh đèn, tôi mới trông rõ pho tượng ấy bằng gỗ. Đang định giúp đỡ một tay, tôi bỗng ngây ngẩn cả người.

Lúc bấy giờ, ngọn đèn đang ở sau lưng tôi, bóng của tôi bị chiếu về phía trước. Tôi đột nhiên nhận ra, bóng của tôi trông không giống tôi chút nào, thậm chí còn không phải hình người.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 73: Hồi cuối

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Tôi lập tức sững sờ, đến khi một tiếng "ầm" nữa vang lên, tôi mới khôi phục tinh thần.

Không biết tại sao nhưng cả Bạch Khai và Tần Nhất Hằng đều không đỡ pho tượng nữa, giờ nó đã nằm trên đất, cái đầu bị chấn động mà vỡ ra, lăn trên sàn một lúc mới ngừng lại được.

Tôi lớn tiếng hô, các anh nói một câu xem nào, muốn chạy hay muốn đánh cũng phải nói để tôi chuẩn bị chứ!

Bạch Khai và Tần Nhất Hằng nhìn thoáng qua nhau, Bạch Khai gật đầu, nói, xem ra chữ "tù" kia không phải đang chỉ chúng ta. Mẹ kiếp, chỗ này là một cái nhà giam, mục đích là cầm tù ngọn đèn. Không ngờ lại bị chúng ta phá hỏng.

Tôi nghe vậy liền biết lại chọc phải tổ ong rồi, vội vàng đến bên cạnh hai người họ.

Giang Thước, tôi dạy anh rồi mà, xảy ra chuyện phải cắn rách ngón tay. Tần Nhất Hằng bất thình lình nhắc tôi, chúng ta còn chưa ra ngoài được đâu. Những thứ trong này mà không giải quyết thì sớm muộn cũng sẽ đuổi theo chúng ta.

Tôi không chần chừ cắn rách ngón giữa, lúc này không hơi đâu để ý chuyện đau đớn nữa, máu từ đầu ngón tay tuôn ra ào ào. Tôi cũng không biết nên vẩy tới chỗ nào, trước hết đành bôi lên mặt. Thầm nghĩ, không cần biết ra sao, khí thế không thể kém được!

Trong lúc bọn tôi nói chuyện, ngọn đèn không hề có dấu hiệu tàn lụi. Thế mà tôi vừa ngước nhìn, đèn đã tắt ngúm.

Ba người bọn tôi chỉ có thể đâu lưng vào nhau, túm tụm một chỗ, trước mặt là bóng tối không thấy được bàn tay.

Tôi nhận thấy Bạch Khai ở bên cạnh hơi hơi run lên. Không rõ y đang lo lắng hay gật gù đắc ý.

Tôi có thể cảm thấy trong bóng tối có thứ gì đó. Trước đây xem nhiều nhà ma rồi nhưng chưa bao giờ cảm giác đó mãnh liệt như bây giờ cả.

Tôi không nhịn được, hỏi, rốt cuộc trong nhà có thứ gì vậy? Sao tượng đều đổ hết thế?

Suỵt, Tiểu Khuyết, còn nhớ vị trí ngọn đèn không? Anh nắm chặt tay tôi, đi qua, cầm ngọn đèn về đây. Bạch Khai nhỏ giọng nói, đừng sợ, tôi sẽ không buông tay anh đâu.

Bạch Khai đẩy nhẹ tôi một cái, nắm lấy một tay tôi thật chặt.

Tôi đành phải bước về phía trước một bước, nhưng cố hết sức vẫn không thể tiến lên được. Trong lòng tôi đã nhắc nhở chính mình vô số lần rằng không thể làm vướng chân đồng đội, nhưng dường như nhịp tim cũng ngừng lại rồi, hai tai chẳng nghe được âm thanh gì, mà quan trọng nhất là, chân tôi cứ như không tồn tại nữa vậy. Hoàn toàn không có sức.

Bạch Khai thấy tôi bất động, bèn lắc tay tôi. Lúc này tôi mới cảm thấy như sống lại, miễn cưỡng đi được hai bước.

Độ dài tay người cũng có giới hạn thôi, hiện giờ tay hai bọn tôi đã căng thẳng hết cỡ. Nhưng tôi nhớ vị trí ngọn đèn kia vẫn còn xa hơn một chút.

Vừa khẽ cử động, tôi cảm thấy Bạch Khai lại níu tôi chặt hơn. Tôi giống như đang phải cố lấy thứ gì đó trên vách núi mà dây bảo hiểm lại không đủ dài vậy.

Vô cùng bối rối, tôi kéo kéo Bạch Khai, muốn y nhích về phía trước một chút. Kết quả là y lại càng cố sức giữ tay tôi hơn.

Giờ tôi mới hiểu ra, chỗ hai người họ đang đứng hẳn là một khu vực tương đối an toàn, nên mới không thể tùy tiện bước ra ngoài.

Tôi chỉ có thể gắng sức nghiêng người, đưa tay lần mò lung tung một lúc, không chạm phải thứ gì cả.

Đúng là tiến thoái lưỡng nan mà. Đã tối đen như mực rồi, tôi lại không dám dùng chân dò tìm, sợ đụng ngã ngọn đèn lại càng chết dở.

Bạch Khai, anh cúi người chút đi, không với tới! Tôi quay đầu nói với Bạch Khai, hay là anh lên đi?

Mẹ nó ông đây sắp thành cái bánh quai chèo luôn rồi, xoay người kiểu gì. Anh tự mình nghĩ cách đi! Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi!

Tôi hít sâu một hơi, nếu biết trước có ngày hôm nay thì tôi đã đi học yoga rồi.

Đành duỗi tay mò tìm lần nữa, dù trong lòng tôi biết rõ chỉ phí công vô ích mà thôi. Nhưng tôi không thể nào ngờ được, ngay sau khi vươn tay, tôi thật sự chạm phải thứ gì đó.

Mặc dù chỉ là đầu ngón tay quẹt nhẹ qua nó thôi, nhưng cũng khiến lòng tin của tôi tăng vọt.

Thế là tôi lại gồng mình, nín thở, bám vào tay Bạch Khai mà vận sức nghiêng người. Tôi muốn nương theo quán tính, canh đúng khoảnh khắc cơ thể căng ra nhiều nhất mà chụp lấy ngọn đèn.

Cả quá trình đều thuận lợi, thậm chí tôi có thể nghe thấy tiếng xương sống và eo mình kêu răng rắc. Cánh tay vươn ra lập tức chạm tới được vật kia, tôi thuận đà tóm lấy ngay, thế là nó đã bị tôi cầm lên.

Toàn bộ động tác tốn chưa đến một giây, rất ăn khớp với nhau. Tôi cũng không kịp nghĩ xem thứ tôi chạm trúng có thật là ngọn đèn hay không.

Nhưng khi tôi đang đứng thẳng lên lại, trên tay bỗng cảm thấy bị siết chặt. Lòng tôi liền dấy lên nỗi kinh hãi!

Mẹ ơi thứ mà tôi túm được không phải ngọn đèn, mà là một cái tay!

Trong nhà có mỗi ba người chúng tôi, hai bọn họ đều đang đứng sau lưng tôi rồi, vậy đây là tay ai?

Tôi cảm nhận được trong bóng tối có thứ gì đó, không lẽ chính là cái tay này?

Tôi "a" lên một tiếng nhưng đã không kịp buông ra nữa rồi. Chỉ kịp cảm thấy đầu óc choáng váng, sau khi thẳng người dậy tôi hoàn toàn không thể đứng vững, ngã luôn về phía sau, cũng may còn có Bạch Khai nhanh tay đỡ tôi. Có lẽ là do não bị kích động quá nên chập mạch.

Lúc này tôi vẫn còn nắm chặt cái tay kia, nói đúng hơn là, cái tay kia nhất định không buông tôi ra!

Tôi kêu lớn, Bạch Khai, mau giúp tôi gỡ nó ra!

Bạch Khai cạy mở ngón tay tôi ra rồi tát tôi một phát. Trong bóng tối y cũng không thấy mặt tôi ở đâu, thế nên cái tát này đập thẳng lên mũi tôi. Tôi thấy mắt cay xè, máu mũi tuôn ra.

Cũng may không cảm thấy cái tay đâu nữa. Tần Nhất Hằng vội đánh sáng bật lửa. Tôi đứng dậy, nương theo ánh lửa nhìn, không có tay, cũng không có bóng người khả nghi nào cả. Dưới ánh sáng yếu ớt của bật lửa chỉ có Bạch Khai cầm ngọn đèn kia, khó hiểu nhìn tôi.

Tôi cũng sững sờ, mồ hôi lạnh trên người rút bớt phân nửa.

Chết tiệt, không lẽ là ảo giác? Do áp lực ở nơi này quá lớn sao? Hay là ban nãy tôi vốn chỉ chụp trúng ngọn đèn thôi?

Tôi nhìn bàn tay của mình, thầm nghĩ, không thể nào. Cảm giác ấy quá rõ ràng, chắc chắn là một cái tay. Ngọn đèn có thể thô ráp, chạm vào có cảm giác kỳ quái, nhưng hình dạng của nó là cố định mà! Không thể nào nhầm xa thế được!

Tôi vội lên tiếng, hồi nãy thứ tôi bắt lấy không phải ngọn đèn, tôi dám khẳng định là một cái tay. Các anh nhìn xem, có phải có thứ gì đang ám vào tôi không?

Bạch Khai nghe vậy định tát tôi nữa, nhưng Tần Nhất Hằng lại "ừ" một tiếng. Tay Bạch Khai khựng lại giữa không trung, quay đầu lại hỏi, gì thế lão Tần? Không phải Tiểu Khuyết sợ quá nên choáng váng à?

Không phải. Tần Nhất Hằng chậm rãi nói. Chủ nhân ngọn đèn có quen biết Giang Thước.

Ánh lửa chiếu vào mặt Tần Nhất Hằng, nhưng tôi không nhìn thấy biểu cảm của hắn. Cảm thấy dường như khi hắn nói câu này, giọng điệu có chút tiếc nuối.

Tôi bèn hỏi, chủ nhân ngọn đèn biết tôi sao? Chủ nhân ngọn đèn là ai chứ?

Bật lửa của Tần Nhất Hằng tắt đi trong chốc lát, có lẽ do phỏng đến tay. Lúc sáng lên trở lại, hắn đã đến bên cạnh tôi, đưa một chiếc khăn tay cho tôi.

Lau máu trước đi đã. Trong này còn chưa sạch sẽ đâu, xử lý xong chuyện rồi ra ngoài nói sau. Tần Nhất Hằng thở dài nói, Giang Thước, anh đi gọi hai công nhân kia đi mua gạo. Càng nhiều càng tốt, biện pháp cũ, chúng ta dùng gạo nhấn chìm căn nhà này luôn!

Mặc dù tôi có rất nhiều thứ muốn hỏi nhưng vẫn biết phải ưu tiên chuyện gì. Vội vàng quay trở lại lối ra, chui ra ngoài theo cách cũ. Quay đầu nhìn lại, có thể thấy bên trong có một điểm sáng nhỏ mông lung. Không rõ là bật lửa hay bọn họ lại thắp ngọn đèn lên lại.

Tôi đi nhanh xuống lầu, thấy hai công nhân kia vẫn còn ở đó, có điều đã dựa vào tường thiếp đi. Tôi gọi họ dậy giao việc, biết giờ này muốn mua gạo rất khó nên còn đặc biệt hứa hẹn hai ngàn tệ tiền thưởng. Chỉ cần mua được gạo, mỗi bao thưởng thêm năm tệ.

Hai người công nhân còn đang mơ màng, nghe đến tiền thì tỉnh táo lại ngay, vội vàng ra ngoài. Tôi chờ trong nhà một hồi, nghĩ họ cũng không về nhanh được, thế là lại lên lầu đứng ngoài tường báo cáo. Tôi nói không thể mua được gạo trong thời gian ngắn được đâu, hỏi họ có muốn ra ngoài trước không.

Bây giờ nhìn vào trong hoàn toàn không thấy được gì nữa, tôi cũng không rõ họ đang ở chỗ nào.

Tôi kêu lần nữa, Bạch Khai mới đáp lời, dặn tôi trước khi gạo về đến thì lấy gạch mà lấp cái lỗ trên tường lại, đừng có vào. Sau đó y không lên tiếng nữa.

Tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng bức tượng bị di dời, hình như họ đang dựng từng pho tượng lên.

Đêm hôm khuya khoắt mà phải tìm lượng gạo lớn vậy, nói dễ hơn làm. Tôi ngồi trong thang máy chờ đến mơ mơ màng màng, còn chưa thấy hai công nhân kia trở về. Xuống lầu xem thử, tôi mới biết trời đã sáng từ lâu. Ngồi hút thuốc cho lên tinh thần một hồi nữa mới thấy hai người công nhân đem về nguyên một xe tải gạo!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 74: Hồi cuối (2)

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Phản ứng đầu tiên của tôi là nhủ thầm: thôi xong, không biết xe gạo này lại ngốn thêm bao nhiêu tiền đây.

Tôi bước đến giúp hai công nhân đỡ từng túi gạo một xuống, tất cả cỡ vài chục túi. Vất vả lắm mới khiêng hết vào thang máy được, vậy mà lại bị quá tải trọng, bất đắc dĩ phải chuyển lại ra ngoài rất nhiều mới có thể lên được lầu ba. Đến khi chuyển được hết gạo không biết bọn tôi đã phải lên xuống bao nhiêu chuyến.

Lúc đầu tôi đứng bên trong nhận, hai công nhân ở bên ngoài đưa vào. Đến khi gạo được chuyển vào hết rồi, Bạch Khai và Tần Nhất Hằng mới đến giúp.

Mặc dù trời đã sáng nhưng cửa sổ tầng này đã bị bịt kín từ lâu nên không khác gì ban đêm. Tần Nhất Hằng bèn đặt vài cái đèn pin ở chỗ cao để chiếu sáng tạm. Sau đó chúng tôi mở từng túi gạo một. Do tòa nhà này quá rộng nên dù nhiều gạo như thế cũng chỉ đủ trải một lớp mỏng. Tôi vừa rải gạo vừa nhìn quanh, mấy pho tượng đều đã được hai người họ tập hợp lại một chỗ, vây quanh xác đò thành vài vòng, trông như một hòn đảo hoang.

Làm xong việc, tôi đã mệt đến nỗi cả người mồ hôi đầm đìa.

Sau khi leo ra ngoài, chúng tôi lại dùng gạch lấp kín cái lỗ trên tường. Khi tất cả đã hoàn thành, tôi ngồi bệt trong thang máy hồi lâu không gượng dậy nổi. Nhưng rồi cũng phải miễn cưỡng đứng lên, đến ngân hàng gần đó chuyển tiền cho hai người công nhân.

Đến khi tôi quay trở lại thì đã gần giữa trưa. Bạch Khai và Tần Nhất Hằng đều đang nằm trên sofa trong tiệm bi-a. Tôi đã không còn hơi sức nói chuyện, dạ dày trống rỗng nhưng không có một chút cảm giác thèm ăn nào. Nhưng tôi không dám chậm trễ, nhân lúc bọn họ còn chưa ngủ, muốn họ tranh thủ thời gian giải thích sự việc.

Bạch Khai rõ ràng không muốn nói chuyện, cứ xua tay với tôi. Tần Nhất Hằng ngồi ngay ngắn lại, nói, Giang Thước, bên trong tầng trên là một nhà tù. Không rõ là ai tạo ra, mục đích chính là giam cầm chủ nhân của đèn dầu. Ngọn đèn ấy anh đã biết rồi, đèn cháy tức là người còn sống, còn đèn tắt nghĩa là tuổi thọ người đã tận. Nhưng ngọn đèn này không giống, nó bị người khác làm cho tắt. Vì muốn nó vĩnh viễn không thể cháy lên lại, họ đã giam nó trong tầng nhà.

Anh thấy các pho tượng chứ? Mỗi một pho đều từng bị người ta giở trò. Chúng không còn liên quan gì đến thần phật nữa rồi, mà bị đủ loại ma quỷ bám lên. Họ khiến ma quỷ ám vào tượng với mục đích rất rõ ràng, đó là để những cô hồn dã quỷ không ai bái tế ấy lầm tưởng là đã tìm được bài vị. Chúng sẽ một lòng bám chặt vào pho tượng. Nếu như cục phong thủy trong tòa nhà bị hóa giải thì cũng giống như đuổi những cô hồn dã quỷ ấy ra đường trở lại. Bọn chúng sẽ nổi giận mà ra quấy phá, cũng giống như bảo vệ cho tòa nhà vậy. Vì thế nên sau khi ngọn đèn bị thắp lên, tất cả pho tượng đều đổ xuống. May mắn thay, rất may mắn là tôi có mang theo thứ này.

Tần Nhất Hằng vỗ vỗ túi đeo, mở ra cho tôi xem. Chỉ thấy một sắc vàng óng ánh bên trong.

Nghĩ chút là hiểu ngay. Tôi nói, cậu mang theo Hoàng Đại Tiên!

Đúng, có điều tôi chỉ mang một phần thôi. Hoàng Đại Tiên không thể tùy tiện di dời, nên tôi chỉ có thể cắt ra một khối nhỏ. Bọn ma quỷ tưởng lầm tôi là Hoàng Đại Tiên nên mới không ra tay làm hại. Bằng không hôm nay thật sự phải dạo một vòng Quỷ Môn quan.

Tôi nhớ lại, cuối cùng cũng hiểu tại sao Bạch Khai lại nhất định phải nắm chặt tay tôi. Hẳn là tay kia của y nếu không phải đang nắm tay Tần Nhất Hằng thì cũng đang trực tiếp chạm vào Hoàng Đại tiên. Nghĩ vậy, tôi chợt nhớ tới chiếc đèn dầu kia.

Tôi vội hô, đúng rồi! Tôi quên chưa nói, nhưng thời điểm cái đèn dầu chết tiệt kia sáng nhất, tôi thấy bóng tôi trông sai sai! Không hề giống tôi chút nào! Còn nữa, sao cái đèn ấy lại vô cớ mà cháy bùng lên vậy?

Tần Nhất Hằng ho khan vài tiếng, lửa đèn dầu vốn dùng dương khí người sống làm nhiên liệu. Cháy vượng thì dương khí thịnh, cháy yếu thì dương khí suy. Ngọn lửa sẽ át đi âm khí

trên người chủ nhân ngọn đèn, đây cũng chính là nguyên nhân khi đèn tắt người sẽ qua đời. Dương khí không còn, âm khí nhiễm khắp toàn thân, tự nhiên mệnh sẽ kết thúc thôi.

Nhưng điều đó chỉ đúng khi đèn còn nằm trên đường Hoàng Tuyền. Hiện tại ngọn đèn này đang ở dương gian nên sẽ có vài thay đổi. Rất nhiều khả năng không nói chắc được. Khoảnh khắc ngọn đèn cháy rực lên, hẳn là có linh hồn trên pho tượng lao vào trong đèn, bị lửa dương khí thiêu đốt, hồn phi phách tán, nên lửa mới bùng lên như thế.

Còn về cái bóng của anh, tôi không để ý, có lẽ anh nhìn lầm rồi.

Tôi thấy giọng Tần Nhất Hằng càng ngày càng yếu ớt, bèn rót cho hắn ly nước.

Uống xong tiếng hắn mới to được chút, lại nói, hồi đầu tôi nghĩ rằng những pho tượng trong nhà là một mê hồn trận. Nếu ngọn đèn ở đây thì hẳn là chủ nhân ngọn đèn bị giấu ở trong một pho tượng nào đó. Thế nên tôi mới thắp đèn lên rọi từng pho một, nghĩ có thể dựa vào cái bóng để phân biệt. Chỉ là không ngờ, tôi có hơi sơ sót.

Tôi không biết nói gì cho phải, chỉ có thể đưa cho Tần Nhất Hằng một điếu thuốc, rồi hỏi vấn đề tôi muốn biết nhất.

Tôi nói, thế chủ nhân ngọn đèn kia là ai? Cậu nói hắn quen biết tôi à?

Ừm. Tần Nhất Hằng rít một hơi thuốc dài, hiện tại tôi không có chứng cứ xác định. Nhưng tôi có một suy đoán. Chủ nhân ngọn đèn này hẳn là chủ tịch tập đoàn Hoành Đạt – Viên Trận. Thứ nhất, Viên Trận chưa bao giờ xuất hiện, dù chúng ta có điều tra hay dùng cách nào khác, gã đều chưa từng lộ diện. Tôi cảm thấy có khi gã đã không còn trên đời nữa rồi. Thứ hai, chúng ta phát hiện rất nhiều bùn Âm Hà ở tập đoàn Hoành Đạt. Hiện giờ xem ra, khả năng cao số bùn ấy được đào ra từ con đò kia. Mà hẳn là đã đào từ rất lâu về trước. Thứ ba, cũng là lý do cuối cùng, Viên Trận ban đầu cũng là người có thể xác thích hợp cho Chân Long hồi sinh. Gã bị cầm tù thế này, chắc chắn người đã giam gã không hi vọng Chân Long có thể sống lại!

Với ba lý do đó, tôi cảm thấy khả năng người này là Viên Trận rất lớn. Có điều chúng ta cần tìm thêm manh mối mới có thể xác định.

Tôi “à” một tiếng, hóa ra “có quen biết” tôi là quen biết như thế sao?

Tôi với cái gã Viên Trận ấy chưa từng gặp mặt, ông chủ lớn như thế sao lại biết tôi được? Nghĩ kỹ lại thì cũng không kỳ quặc lắm, mấy người bọn tôi bị họ bí mật giám sát quá dễ dàng. Không chừng Viên Trận từng xem qua cả đống ảnh và tư liệu của tôi ấy chứ. Cái mà Tần Nhất Hằng gọi là “có quen biết” tôi chỉ là gã đơn phương nhận biết tôi mà thôi. Giống như ta hay nói là có biết diễn viên nào đó vậy.

Nếu như ngọn đèn là của chủ tịch tập đoàn Hoành Đạt thật, không biết Tần Nhất Hằng có cách đem gã về từ cõi chết hay không, nhưng hẳn là có thể thông qua ngọn đèn tìm ra vài thông tin. Nói vậy, không chừng tất cả chân tướng đều sẽ rõ ràng.

Nghĩ vậy, không hiểu sao tôi cảm thấy thỏa mãn lạ, cả người phấn chấn hơn nhiều.

Tôi vội hỏi, bước tiếp theo làm gì đây? Trải gạo xong thế nào nữa?

Máu gà. Bạch Khai bỗng dưng nói. Trưa mai tạt máu gà. Chúng ta không thể nghỉ ngơi quá lâu, chiều nay phải lôi hết gà trong thành phố này ra giết sạch!

Tôi nghe mà khó tránh khỏi cảm thấy quá tàn nhẫn. Nhưng có chuyện gì lương thiện tuyệt đối đâu? Vạn vật trên đời đan xen lẫn lộn. Có khi một chuyện tốt nhỏ lại gây ra tội ác to. Tương tự, có khi một chuyện xấu cũng có thể thúc đẩy việc thiện lớn.

Tôi chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Cả ba nghỉ ngơi tầm một tiếng mới xuống lầu tìm chút gì bỏ bụng. So với bàn ăn phong phú đêm qua, bữa cơm này quả thực đơn sơ vì bọn tôi chẳng có khẩu vị gì. Vội vàng ăn cho xong, bọn tôi liền chia ra hành động, hướng về các chợ nông sản lớn.

Trên đường đi, tôi được tài xế taxi chỉ cho một trại nuôi gà lân cận, giúp tôi tiết kiệm không ít công sức. Bàn xong giá cả, bên kia liền bắt đầu giúp tôi xử lý. Tôi nghe tiếng mài dao của tay đồ tể trại gà, không đành lòng nhìn tiếp nữa, chỉ có thể trốn ra ngoài hút thuốc.

Vì có thời gian một ngày chuẩn bị nên dù vận chuyển máu gà còn cực hơn gạo, bọn tôi vẫn lo liệu xong xuôi. Sau khi để hết máu gà vào trong tiệm bi-a, bọn tôi về khách sạn đánh một

giấc thật đã. Tôi ngủ say sưa đến không biết trời đất gì, hôm sau nếu không nhờ Bạch Khai gọi dậy, tôi sợ mình có thể ngủ thêm hẳn một ngày.

Ba người thu dọn sơ rồi ăn uống qua loa. Quay trở lại tòa nhà, tạt từng thùng máu gà lên lớp gạo đã trải. Rất nhanh, cả tầng nhà đã ngập trong máu. Dù bọn tôi đã lấp lại tường, mùi máu tươi vẫn xông vào mũi. Đứng trong tiệm bi-a vẫn có thể nghe thấy.

Theo lời Tần Nhất Hằng thì phải đợi thêm một ngày nữa tất cả ma quỷ bên trong mới có thể bị xử lý hết.

Trong một ngày dư ra này, ba người bọn tôi bèn bàn bạc vấn đề của chủ tiệm bi-a. Hiện tại đã rõ ràng trong chuyện này vẫn còn điều mờ ám. Chẳng qua chúng tôi còn phải cân nhắc xem gã là bạn hay thù, lần này bọn tôi tới đây gã muốn hại bọn tôi hay là có ý tốt muốn nhắc nhở, giúp chúng tôi phát hiện manh mối mới.

Cân nhắc rất nhiều, ba người đều cảm thấy phải đối chất trực tiếp với chủ tiệm mới được. Thế là dứt khoát không bàn thêm nữa.

Theo Bạch Khai nói thì hẳn giờ này chủ tiệm cũng đã hay tin chuyện của mình vỡ lở hết rồi, lo chạy là vừa. Nhưng chúng tôi có Hoàng Đại Tiên, thằng cha đó có mà chạy đằng trời.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 75: Hồi cuối (3)

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Qua một ngày, chúng tôi quay trở lên tầng ba.

Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng sau khi chui qua tường, tôi vẫn bị mùi máu tươi ập vào mặt làm choáng váng.

Ba người bọn tôi bật đèn pin nhìn quanh. Tôi cảm thấy khó hiểu vì ngoại trừ gạo và máu bê bết trên sàn, trong tầng nhà chẳng có gì lạ cả.

Tôi nhớ hồi mới vào nghề, Tần Nhất Hằng từng dùng cách này rồi. Khi ấy, ma quỷ trong nhà bị gạo và máu gà làm cho hồn phi phách tán, in dấu tay máu lên đầy cửa sổ và cửa ra vào. Chuyện đó khiến tôi ám ảnh nặng, bây giờ nhớ lại còn thấy sợ hãi.

Nhưng giờ trong nhà lại không có gì thay đổi, khiến tôi thấy hơi bận lòng, không biết là do ma quỷ quá nhiều hay là bọn tôi làm chưa thỏa đáng, chưa giải quyết chúng sạch sẽ.

Tôi nhỏ giọng hỏi Tần Nhất Hằng, Tần Nhị à, tại sao lần này không thấy dấu tay máu vậy? Bọn ma quỷ không chạy trốn ư? Hay là do chúng ta lấp lỗ trên tường không kín nên chúng thoát ra từ đường đó cả rồi?

Không phải. Tần Nhất Hằng chỉ vào xác đò, nói, anh nhìn chỗ đó đi, hiện giờ tất cả ma quỷ đều đang trốn trong con đò. Chỉ có nơi đó không có gạo và máu gà. Bạch Khai, ra tay đi.

Liền đó, tôi thấy Bạch Khai xách một thùng nhựa từ trong góc trống ra. Cái thùng đó là máu gà còn dư từ hôm trước bọn tôi không dùng hết.

Thùng hẳn rất nặng, Bạch Khai xách nó mà bước đi loạng choạng. Tần Nhất Hằng đi cùng y đến bên cạnh xác đò, hai người đỡ thùng máu gà lên, rót sạch vào trong khe hở!

Tôi không khỏi cảm thán, đây mới đúng là bắt ba ba trong rọ.

Bên tai nghe thấy những âm thanh "xèo xèo" từ trong xác đò truyền ra, như thể dầu sôi rơi lên da người. Dường như mũi tôi còn nghe thoảng mùi cháy khét, nhưng khi hít một hơi thật sâu lại cảm thấy là ảo giác mà thôi.

Tôi biết đây là tiếng ma quỷ bị máu gà làm cho hồn phi phách tán. Trước đây tôi từng thấy Tần Nhất Hằng dùng nhiều biện pháp khác nhau, phần lớn đều sẽ có âm thanh này. Tôi lùi về sau mấy bước, sợ có tên nào thoát được, thấy tôi dễ bắt nạt thì nhào đến nhập xác tôi.

Tần Nhất Hằng và Bạch Khai đứng canh bên xác đò một lúc, xác định không kẻ nào "sống sót" mới ra hiệu rút quân.

Tôi cũng phát mệt với chỗ này rồi, bị mùi máu gay mũi làm buồn nôn. Chui ra ngoài nghỉ một lát mới thấy dễ chịu hơn chút.

Vấn đề của tầng ba đã được giải quyết, nhưng ba người bọn tôi chẳng ai thấy nhẹ nhõm. Vì từ đầu bọn tôi đã biết, tòa nhà này còn tầng bốn nữa. Cửa thang máy ra tầng bốn cũng bị bịt kín bằng gạch quét chu sa. Bọn tôi không biết bên trong là thứ gì đang chờ mình, nhưng dựa vào trải nghiệm vừa qua thì hẳn tầng bốn sẽ càng khó giải quyết hơn.

Lo sẽ sập bẫy lần nữa, Tần Nhất Hằng đề nghị không vào lúc ban đêm. Nhân lúc trời còn sáng vào thăm dò trước, có kế hoạch rồi mới hành động.

Tôi tán thành lời đề nghị đó bằng cả hai tay. Mấy ngày nay đúng là lao tâm khổ tứ, tôi lại đi tìm công nhân, lại phải vung búa tạ. Có điều đang ban ngày ban mặt nên thu hút sự chú ý của mấy người bán đồ điện ở tầng một. Bọn tôi đành phải bịa chuyện lấp liếm cho qua.

Nhờ đã có kinh nghiệm nên tường bị bọn tôi đập thủng rất nhanh. Vịn lấy vách tường nhìn vào, rọi đèn pin, không thấy thứ gì cả. Cả ba cũng không vội vào ngay, kiên nhẫn chờ một lát, thấy bên trong thật sự không có động tĩnh gì, Tần Nhất Hằng mới dẫn đầu chui vào.

Lần này tôi lưu tâm, cố tình đi cuối, định chờ lúc Bạch Khai leo vào thì báo thù. Ai ngờ tên khốn này thân thủ quá tốt, có thể y cũng đang đề phòng tôi, nên chui còn nhanh hơn chuột. Tôi cũng chỉ đành hậm hực bỏ qua.

Vào bên trong, bọn tôi bật sáng đèn pin. Tầng này không có mùi nấm mốc như tầng dưới, có vẻ thông thoáng hơn nhiều. Chiếu đèn một vòng, ba người đều bất ngờ. Bởi vì tầng nhà

này hoàn toàn trống trải, thậm chí một mảnh gạch vỡ cũng không có. Với mỗi bước chân, trong nhà đều vang lên tiếng vọng rõ ràng.

Tôi hỏi, sao lại chẳng có gì thế này? Đồ vật bị người khác lấy đi hết rồi ư?

Sợ là từ đầu chỗ này đã trống không vậy rồi. Bạch Khai sờ lên bụi bặm nơi góc tường. Nói không chừng tầng này là để dự phòng. Có những người làm việc rất nghiêm túc cẩn thận, không tha thứ cho một sai lầm nhỏ nào. Dùng nguyên một căn nhà làm dự bị cũng là chuyện thường thôi.

Tôi gật đầu, thế thì bớt việc. Mẹ nó, nếu thằng cha chủ tiệm thật sự muốn hại ông đây, ngày mai ông sẽ biến tiệm bi-a của gã thành nhà vệ sinh công cộng xa hoa nhất Trung Quốc!

Chuẩn không cần chỉnh! Bạch Khai liền hùa theo, riêng chuyện này Tiểu Khuyết giỏi đấy. Chúng ta lấy phí rẻ thôi, bên nam thu mỗi người một tệ, bên nữ thu năm hào.

Hai chúng tôi đang nói thì thấy Tần Nhất Hằng ngẩn người nhìn tôi, dường như muốn nói gì đó. Tôi bèn đưa hắn điếu thuốc, sao vậy? Còn chuyện gì đáng lo ư?

Tần Nhất Hằng rít mạnh một hơi thuốc, nói, Giang Thước, tầng nhà này không phải làm dự phòng đâu. Là để lại cho anh đó.

Tôi nghe mà kinh hãi, suýt đánh rơi điếu thuốc trong tay.

Viên Trận đã bị nhốt dưới lầu, hiện tại người duy nhất thích hợp cho Chân Long hồi sinh chính là anh. Tần Nhất Hằng nhìn vào mắt tôi nói, bọn họ không hi vọng Chân Long có thể sống lại, nên nhất định phải giam được anh lại nơi này mới thôi.

Tôi lạnh cả sống lưng, cũng không phải tôi sợ bị người ta truy sát. Mà tôi nghĩ đến bị cầm tù ở một nơi thế này, giữa lòng phồn hoa nhưng lại kêu trời không thấu, gọi đất không hay, thật sự quá đau khổ!

Tôi bỗng nghĩ đến chữ "tù" do con ếch âm ở tầng dưới tạo ra, mẹ kiếp nó không phải đang nhắc nhở rằng Viên Trận bị nhốt ở đây, mà muốn nói tôi sẽ bị nhốt sao?

Tôi vội hỏi bọn họ phải làm sao đây. Hiện tại xem ra toàn bộ chuyện này rất giống một cái bẫy để một mẻ hốt gọn cả đám chúng tôi. Nhưng đối phương lại chậm chạp không ra tay, là do đâu?

Tôi nhìn về phía cái lỗ trên tường, hiện tại họ đang mai phục bên ngoài sao?

Bạch Khai dụi tắt thuốc lá, nhổ nước bọt nói, Tiểu Khuyết, anh không thể bình tĩnh khi gặp chuyện được à? Xài não đi, suy nghĩ một chút, nếu như có thằng nào muốn nhốt anh ở đây, với mục đích ngăn Chân Long hồi sinh, thì không thể nào để cho chúng ta phá cục tầng dưới. Bằng không, bắt được anh lại để xổng mất Viên Trận. Không cần biết Viên Trận còn tác dụng gì hay không, nhưng ít nhất đã khiến kế hoạch không vẹn toàn.

Tôi nghĩ cũng đúng, cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Tôi nói, vậy tiếp theo chúng ta đi gặp chủ tiệm bi-a. Làm rõ những chuyện mờ ám, không chừng tất cả chân tướng sẽ rõ ràng thôi.

Thấy Bạch Khai với Tần Nhất Hằng gật đầu cùng lúc, trong lòng tôi ấm áp hẳn lên.

Sau khi kiểm tra lại toàn bộ tòa nhà cho chắc ăn, bọn tôi quay trở lại tiệm bi-a. Tôi phụ trách gọi điện cho chủ tiệm, đương nhiên không để lộ thông tin gì cả, chỉ nói rằng bọn tôi đã làm rõ mọi chuyện rồi, cần gã về tiệm bàn bạc.

Chủ tiệm bi-a tựa như đang canh cuộc gọi của tôi, mới bấm gọi gã đã bắt máy liền, bảo sẽ lập tức đến ngay. Tôi chả biết có phải gã chỉ nói vậy để câu giờ hay không, nếu đúng thật thì quả là diễn xuất rất tài.

Ba người ngồi hút thuốc, trò chuyện linh tinh được vài câu thì chủ tiệm bi-a mệt mỏi rũ rượi chạy đến. Lúc vào cửa gã thở không ra hơi, trán đầy mồ hôi.

Tôi cho gã thời gian uống hớp nước, chờ gã ngồi xuống. Vừa định hỏi gã chuyện trên lầu là sao, tra rõ ngọn nguồn từ phía gã, thì đã nghe gã bất ngờ nói, ba vị đại sư bớt giận. Là Vạn đại sư muốn tôi tìm các cậu, nói là các cậu có thể giúp tôi giải quyết mọi chuyện. Nếu các cậu không tin, hắn bảo tôi cứ để các cậu xem thứ này.

Chủ tiệm nói xong thì lấy từ trong túi ra một vật được bọc kỹ trong vải, mở ra đưa cho tôi.

Tôi nhìn thấy liền giật mình, thứ này tôi quen lắm, là miếng ván quan tài có viết bát tự của tôi đây mà. Mẹ nó chứ kẻ thao túng phía sau thật sự là Vạn Cẩm Vinh à? Hắn muốn làm gì?

Dù nội tâm như biển cuộn sóng gầm nhưng tôi vẫn giả vờ bình tĩnh hỏi, hắn còn nói gì với ông nữa không? Hắn đang ở đâu?

Vạn đại sư nói hắn còn có chuyện gấp quan trọng phải làm, các cậu ở đây chờ hắn vài ngày. Ba vị đại sư cứ yên tâm, tôi sẽ sắp xếp cho các cậu chu toàn.

Chủ tiệm sợ bọn tôi nổi giận, giọng điệu giống như cầu xin tha thứ. Tôi nhìn sang Tần Nhất Hằng, thấy hắn không có biểu cảm gì, khiến tôi cũng chẳng biết nói gì tiếp, chỉ có thể qua loa hỏi, hắn muốn bọn tôi chờ bao lâu?

Chủ tiệm lắc đầu bảo, không rõ. Nhưng Vạn đại sư nói các cậu nhất định phải chờ, nói là có chuyện liên quan đến miếng ván này.

Tôi thở dài một hơi, thật sự không biết nói sao cho phải. Nhìn vậy hắn nơi này là do Vạn Cẩm Vinh phát hiện, chính hắn không có thời gian hoặc khả năng phá cục, nên mới bắt bọn tôi đến làm? Chuyện gấp và quan trọng của Vạn Cẩm Vinh lại là chuyện gì? Tôi nhớ ở nhà ga Mạc Hà có trông thấy hắn cầm một ngọn đèn dầu thì phải? Trong lòng liền cảm thấy bất ổn, có vẻ như mọi chuyện sắp có biến chuyển lớn rồi.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 76: Hồi cuối lại là một khởi đầu mới

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Trước mắt chuyện chúng tôi có thể làm cũng chỉ có chờ đợi.

Mấy năm qua, không cần biết là căn nhà như thế nào, dù dùng cục nào hay cách thức gì để giải quyết thì đều phải chờ. Nhiều thì vài tháng, ít thì hai ba hôm. Cứ vậy hóa ra lại luyện cho con người ta tính kiên nhẫn.

Tôi và hai người họ lại lặng lẽ bàn bạc thêm, họ đều có ý muốn tìm hiểu xem Vạn Cẩm Vinh đang giở trò gì. Thế là bọn tôi đề nghị chủ tiệm kể lại kỹ càng những chuyện đã xảy ra, biết đầu đuôi rồi bọn tôi sẽ ở lại tiệm bi-a để chờ.

Theo chủ tiệm kể thì Vạn Cẩm Vinh đã chủ động tìm đến.

Khi lão già được gọi là cao nhân kia gặp chuyện trong tiệm bi-a, gã đang khốn đốn vì bó tay toàn tập thì Vạn Cẩm Vinh gọi cho gã. Lúc nói điện thoại hắn cũng không hỏi chuyện gì xảy ra mà trực tiếp cho chủ tiệm biết trong nhà có thứ gì, muốn giải quyết thì tất cả phải nghe theo hắn. Nếu không sẽ khó thoát khỏi kiếp nạn tai họa bất ngờ, cửa nát nhà tan.

Chủ tiệm vốn đang hoang mang lo sợ, lại bị Vạn Cẩm Vinh gọi đến hù dọa như thế, thậm chí chưa kịp cân nhắc đã đồng ý rồi.

Dù sau đó gã có nhận ra có khả năng đây là chiêu trò lừa đảo theo nhóm. Cao nhân trước đây đến chỉ giả vờ giả vịt làm nền vậy thôi, cho người sau dễ bề lừa tiền. Nhưng trước mắt chỉ có thể tận dụng mọi khả năng, gã không đành lòng bỏ qua một cơ hội nào. Tiền bạc chỉ là vật ngoài thân, tính mệnh người nhà mới quan trọng.

Vạn Cẩm Vinh không trì hoãn lấy một phút nào, vừa gọi điện thoại xong không bao lâu đã tìm tới cửa.

Chủ tiệm thấy Vạn Cẩm Vinh quá trẻ, lại không có dáng vẻ tiên phong đạo cốt như những cao nhân khác nên trong lòng càng nghi ngờ hơn. Gã liền âm thầm quan sát Vạn Cẩm Vinh, muốn bắt thóp hắn.

Nhưng Vạn Cẩm Vinh không cho gã cơ hội. Hắn vào tiệm bi-a đi một vòng xem, sau đó lấy ra một cái chậu than từ trong túi lớn bên mình, không rõ đã đốt thứ gì bên trong, rồi bốc một nắm tro tung lên. Nắm tro ấy tựa như có sinh mệnh, trôi nổi trên không trung, thật lâu vẫn không rơi xuống. Chủ tiệm xem mà trợn tròn mắt, trong lòng không dám nghi ngờ Vạn Cẩm Vinh nữa, vội vàng bái tạ Vạn đại sự, cầu xin đại sư cứu mạng.

Vạn Cẩm Vinh mới nói cho gã biết, tro không rơi xuống chứng minh trong nhà có điểm âm khí giao nhau. Căn nhà này chắc chắn có vấn đề. Trước mắt hắn không có thời gian, dẫu vậy có thể giới thiệu vài người đáng tin cậy. Nhưng điều kiện tiên quyết là không được nhắc đến hắn. Cố hết sức giữ mấy người này lại, nếu thật sự không giữ được nữa thì mới được nói tên hắn ra. Nói xong, hắn còn đưa cho chủ tiệm một bao vải nhỏ, dặn gã rằng, đợi chuyện căn nhà được giải quyết xong thì mở ra cho mấy người kia xem.

Chủ tiệm tất nhiên đồng ý liền.Vạn Cẩm Vinh chỉ để lại cho gã một số điện thoại rồi đi ngay.

Chủ tiệm như bắt được cọng rơm cứu mạng, gọi điện thoại cho người của bọn tôi. Nói rõ cần sếp Giang đến xem nhà.

Sau đó gã lo lắng ngóng chờ khá lâu, bọn tôi mới xuất hiện.

Ngữ khí của chủ tiệm từ đầu đến cuối đều rất hối lỗi, tôi cũng hiểu được sự khó xử của gã. Kẻ nào cũng có lòng riêng, dù là ai gặp phải những chuyện như gã thì để che chở tính mạng người nhà, đừng nói là lừa gạt ba người xa lạ như bọn tôi, dẫu có bắt đâm bọn tôi mấy dao thì dưới tình huống cấp bách cũng sẽ xuống tay thôi.

Nhưng từ trong lời kể của gã, tôi lại nghĩ đến một vấn đề khác.

Số điện thoại Vạn Cẩm Vinh cho gã là của một trong số những người trung gian của bọn tôi. Bọn tôi có rất nhiều người trung gian như thế trên toàn quốc. Từ khi bị gã Viên Trận đầu tiên chơi một vố, tôi không muốn bị người khác dắt mũi nữa nên mới ra giá cao lôi kéo rất nhiều người trung gian. Mỗi tháng họ đều đưa đến đủ loại tin nhà đất, nhiều như lá rụng.

Chủ tiệm bi-a gọi điện thoại đến cũng không hề nói là do Vạn Cẩm Vinh bảo. Người trung gian kia cũng chỉ xem đó như một

tin rao bán nhà bình thường rồi chuyển qua cho tôi, để tôi tự lựa chọn.

Nếu như thế thì làm sao Vạn Cẩm Vinh khẳng định được sau khi tôi nhận tin này sẽ thật sự đến đây?

Giả dụ như vì lợi nhuận đi, có thể Vạn Cẩm Vinh đoán chắc được với cái tính thương nhân của tôi sẽ ham lợi nhuận mà đến. Nhưng dù lợi nhuận của căn nhà này tốt thì cũng không phải tốt nhất. Tôi chỉ cân nhắc thiệt hơn, chọn lấy căn nào lợi nhiều hơn hại. Kiểu như có vài căn lời thật nhưng xa quá, lặn lội một vòng lớn quá sức mệt mỏi, tôi cũng không thiếu tiền lắm nên lười đi.

Những biến số ở giữa thật sự quá nhiều, không ai có thể chắc chắn tôi sẽ chọn căn nào. Thậm chí người trung gian cũng không chắc sẽ đưa liền tin tức đó cho tôi nữa kìa. Mà một khi tôi đã không chọn đến xem tiệm bi-a này thì kế hoạch của Vạn Cẩm Vinh coi như đổ bể. Hắn hoàn toàn có thể nghĩ đến khả năng đó mà.

Tôi suy nghĩ một chút, thật ra nếu chỉ là chuyện buôn bán thì làm gì có căn nhà nào tôi nhất định sẽ đến hoặc phải đến xem chứ. Nhưng nếu căn nhà ấy có liên quan đến Âm Hà hoặc liên quan đến tôi thì tôi không thể không đi.

Nhưng thế thì lại mâu thuẫn rồi, trước đó tôi có biết căn này có liên quan đến Âm Hà đâu.

Nghĩ vậy tôi bỗng sửng sốt, trái tim đánh "thịch" một tiếng.

Mẹ kiếp không lẽ tên khốn Vạn Cẩm Vinh này hiểu rõ tôi đến vậy ư? Tôi lựa chọn thế nào, tôi cân nhắc ra sao, bao gồm cả thời điểm và vị trí tôi nhận được tin tức nhà đất, đều nằm trong kế hoạch của hắn? Nên hắn mới có thể khẳng định tôi sẽ đi?

Đậu má, hắn là con giun trong bụng tôi đấy à?

Tôi giật mình, không lẽ Vạn Cẩm Vinh luôn âm thầm giám sát bọn tôi? Tất cả người trung gian của tôi đều đã bị hắn khống chế? Nên tất cả những tin tức đến cùng lúc với tin của tiệm bi-a, về những căn nhà lời hơn hoặc dễ được tôi chọn hơn, đều bị hắn loại bỏ rồi sao?

Nói như vậy, chẳng lẽ từ lúc nào không biết, những căn nhà mà tôi tiếp xúc, hoặc những căn tôi đi xem, đều đã bị Vạn Cẩm Vinh sắp xếp ư?

Chết tiệt, tôi vẫn luôn bị người khác dắt mũi?

Tôi cầm điện thoại lên, định gọi cho người trung gian kia chất vấn một phen. Nhưng suy nghĩ một chút bèn kiềm chế lại.

Bạch Khai thấy tôi trầm ngâm lâu quá, bèn cười cợt chạy qua nhéo tai tôi.

Tiểu Khuyết, suy nghĩ gì vậy? Chúng ta chờ Vạn Cẩm Vinh đến chứ có phải đón dâu đâu mà anh lo lắng thế.

Tôi xua tay, âm thầm tổng kết lại suy nghĩ rồi mới giải thích cho bọn họ.

Không ngờ hai người họ lại chẳng ngạc nhiên gì cả, giống như đã dự liệu được cả rồi. Bạch Khai nói, anh đừng nghĩ nhiều như vậy, tôi cho anh hay. Cái lão Hế Lô Kitty Vạn Cẩm Vinh này (*) chẳng ai hiểu nổi cả. Không phải tôi đã nói anh rồi sao, mọi chuyện đều phải suy luận phản đề. Mấy căn nhà anh từng mua bán ấy, có bao giờ bị thua thiệt không? Đều hữu kinh vô hiểm chứ gì? Sao anh lại không nghĩ đó có phải do Vạn Cẩm Vinh đang bảo vệ anh hay không chứ?

(*) Theo editor full-time thì cái biệt danh này là từ thành ngữ chế "hổ không gầm lại tưởng là Kitty" (chế từ "hổ không gầm lại tưởng là mèo nhà") khá phổ biến bên Trung; còn theo editor part-time thì Kitty không có miệng nên không bao giờ nói chuyện, làm cho chẳng ai hiểu nó nghĩ gì.

Tôi thấy cũng đúng, vội hỏi, bảo vệ tôi? Ý là bảo vệ thân thể tôi đúng không?

Ui dào, thân thể anh thì cũng là anh thôi. Bạch Khai chỉ Tần Nhất Hằng, nói, đừng nghĩ nữa, nghe thầy Tần giảng bài đi.

Tôi quay lại nhìn Tần Nhất Hằng, thuốc lá trên tay hắn vẫn cháy nãy giờ. Trên bàn trà trước mặt không biết đã bày mấy cái chén giấy từ khi nào.

Thấy chén giấy, tôi cũng hơi khát nước, đứng dậy đi qua định cầm chén lên uống. Nhưng nhìn xong tôi lại ngồi về chỗ cũ, thứ trong chén không phải thức uống mà là nước đục trong cái bát tụ bảo kia.

Tần Nhất Hằng chỉ vào chén nói, rồi, bây giờ nói về vấn đề của tòa nhà này. Chủ tiệm, ông cũng nghe đi, giúp ông giải thích nghi vấn trong lòng.

Đầu tiên, con đường dưới lầu, trước đây tuyệt đối không phải âm lộ. Âm lộ chỉ mới hình thành gần đây thôi. Nên những đội đưa tang mới bị trời xui đất khiến cho đi ngang nơi này.

Đây chắc chắn là do Vạn Cẩm Vinh làm, tôi từng nghĩ trước đây hắn đã sắp đặt cục phong thủy nào đó tại các tòa nhà bên đường, dồn ép âm khí lên trên con đường này. Nhưng sau khi xem hiện trạng ở tầng trên, tôi mới phát hiện không phải như thế.

Sở dĩ con đường này trở thành âm lộ là do ma quỷ quanh đây đều bị xác đò thu hút đến.

Con đò này có thể băng ngang Âm Hà, giải thích đơn giản thì nó chính là phương tiện giúp người chết đầu thai chuyển thế. Dù chỉ còn là xác đò nhưng ma quỷ không thể phân biệt được, chỉ biết theo bản năng mang chấp niệm đầu thai mà quanh quẩn mãi trên con đường này. Trên tầng lại dùng gạch quét chu sa lấp kín nên ma quỷ tất nhiên vào không được. Mà đã vào không được thì chúng sẽ giận cá chém thớt với những người trong tòa nhà, tiệm bi-a chỉ cách tầng trên có một cái trần thôi, tất nhiên sẽ bị tai bay vạ gió. Những khách hàng chỉ ghé ít lâu cũng khó bị ám, nhưng chủ tiệm thì chắc chắn là mục tiêu công kích. Vì ma quỷ nghĩ rằng ông chính là người cho bịt tường lại nên càng hãm hại nghiêm trọng hơn. Trong tiệm bi-a có vật trấn trạch nên mới được yên bình, nhưng khi ma quỷ theo ông về nhà thì sẽ xảy ra chuyện. Đây cũng là lý do ông chủ ở trong tiệm bi-a cả ngày không bị làm sao, nhưng người thân trong gia đình lại gặp tai họa.

Âm lộ với tài lộ vốn là một thứ, chỉ khác mỗi cách nói mà thôi. Âm lộ này bị ma quỷ ngăn lại nên tài lộ cũng bị chặn mất. Tầng dưới còn miễn cưỡng duy trì được nhưng tiệm bi-a thì không may mắn như thế. Mà trong số những khách quen của tiệm bi-a hẳn là có vài người có bát tự rất cứng, dương khí cực thịnh. Những người này tuy không hiểu rõ nguyên nhân nhưng bản năng kỳ diệu của thân thể sẽ kháng cự đi vào một nơi như vậy. Dần dà, họ tự nhiên sẽ không ghé nữa.

Hiện tại ma quỷ đã bị chúng tôi xử lý hết rồi, ông chủ tạm thời không cần lo lắng.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 4 chương 77: Tương lai mịt mờ

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Chủ tiệm ngồi bên cạnh nghe, trợn tròn cả mắt. Nghe được Tần Nhất Hăng bảo ma quỷ đã bị giải quyết hết thì suýt rơi lệ.

Tôi an ủi một hồi, chủ tiệm mới bình tĩnh lại. Gã bảo giờ có thể ký hợp đồng, sang tên nhà cho tôi ngay.

Tôi lại không vội, nói thật, giờ tôi không còn nhiều hứng thú với căn nhà của gã nữa rồi. Mà Vạn Cẩm Vinh còn chưa quay lại, không chừng tòa nhà này còn có thứ gì mờ ám mà bọn tôi chưa tìm ra. Để cho an toàn thì tôi đề nghị chờ thêm, dù sao trong thời gian ngắn bọn tôi cũng không đi ngay, không cần gấp làm gì.

Chủ tiệm cũng không nài thêm nữa. Đêm đó, gã mời bọn tôi ăn tối tại nhà hàng xa hoa nhất Thành Đô. Lúc ăn cứ cảm ơn miết. Tôi thì chẳng xem là thật, chỉ uống vài ly cho có lệ rồi trở về khách sạn.

Chủ tiệm lại thuê cho bọn tôi phòng ở khách sạn tráng lệ nhất, sắp xếp ổn thỏa cho bọn tôi rồi mới một mình rời đi.

Dẫu sao bọn tôi cũng đã ra sức làm việc rồi nên có thể yên tâm hưởng thụ bữa cơm và nơi nghỉ ngơi này. Có điều tôi cứ nghĩ mãi về chuyện Vạn Cẩm Vinh nên ngủ không ngon lắm. Hôm sau thức dậy đầu óc cứ mơ mơ màng màng.

Thời gian tiếp theo chẳng có gì hay để kể. Chỉ có đi theo chủ tiệm vui chơi giải trí giết thời gian mà thôi. Nhưng trong lúc đó tôi vẫn luôn suy nghĩ vài chuyện, chủ yếu có liên quan tới tòa nhà này. Tôi cảm thấy trước đó sở dĩ Vạn Cẩm Vinh không để lộ chuyện tòa nhà này có liên quan đến Âm Hà có lẽ là để tránh lọt tiếng tăm ra ngoài, đề phòng có người nhanh chân hơn đến trước bọn tôi. Nên hắn mới chọn cách vòng vèo thế này, dẫu có nhiều yếu tố không đảm bảo được nhưng lại tương đối an toàn.

Tôi trao đổi ý này với Tần Nhất Hằng. Hắn đồng ý, nhưng nhiều lần nhắc nhở tôi, cố gắng đừng định kiến quá. Lúc nào cũng nghi ngờ mới là an toàn nhất. Dù là đối với chuyện gì, hoặc với người nào.

Tôi không biết Tần Nhất Hằng nói thế là có ý gì khác hay không, dù sao có hỏi hắn cũng không trả lời, tôi cũng đành gật đầu cười vài tiếng thôi.

Bọn tôi ở lại Thành Đô bốn ngày, đối với cả ba không khác gì đi nghỉ dưỡng cả. Đến sáng sớm ngày thứ năm, chủ tiệm đến thông báo với bọn tôi, Vạn Cẩm Vinh trở lại rồi. Đang chờ bọn tôi trong tiệm bi-a.

Trên đường đến quán bi-a, tôi còn hơi thấp thỏm. Nhưng đến khi thật sự nhìn thấy Vạn Cẩm Vinh ngồi trên sofa thì lòng đã bình tĩnh lại.

Vạn Cẩm Vinh vẫn ăn mặc như cũ, giống như từ Mạc Hà trở về không hề thay quần áo vậy. Ngoài chiếc áo khoác quân đội đã không thấy đâu, những món còn lại đều rách rưới. Cũng không biết rốt cuộc hắn đã đi nơi nào.

Bọn tôi không chào hỏi gì, chỉ gật nhẹ đầu. Vạn Cẩm Vinh không lên tiếng, ra hiệu cho bọn tôi ngồi xuống. Sau đó chỉ lo mân mê món đồ trên tay mình.

Tôi lặng lẽ quan sát hắn, không thấy chiếc ba lô hắn thường mang. Cũng không biết ngọn đèn dầu kia có trên người hắn hay không.

Đợi đến khi chủ tiệm bi-a rót nước cho bọn tôi xong, ra cửa rời đi, Vạn Cẩm Vinh mới cười như không cười nhìn tôi một lúc lâu, nói, từ lúc chia tay đến giờ không gặp vấn đề gì chứ?

Tôi lắc đầu, nói, giữa chúng ta chẳng có tình sâu nghĩa nặng gì. Khỏi khách sáo, vào thẳng vấn đề đi. Tòa nhà này là do anh cố ý đưa chúng tôi đến phá giải sao?

Tốc độ điều tra của các anh chậm quá, tôi nhìn không nổi nên giúp các anh chút thôi. Vạn Cẩm Vinh quay sang nhìn Tần Nhất Hằng, nói, nhất là khi để anh Tần đây dẫn dắt, rất khó tăng tốc.

Tôi nói, anh đừng có giở trò bí hiểm với bọn tôi nữa. Anh phát hiện tòa nhà này như thế nào? Rồi lại muốn bọn tôi chờ anh làm chi? Anh đã đi đâu?

Tôi hỏi ba vấn đề liên tiếp nhưng Vạn Cẩm Vinh không trả lời cái nào. Hắn dùng câu hỏi để đáp lại, có phải các anh đang tìm

nhóm người đội mũ không? Hửm? Dùng Hoàng Đại Tiên để tìm?

Trái tim tôi hẫng mất một nhịp, xem ra tên khốn này bí mật giám sát bọn tôi thật. Vụ Hoàng Đại Tiên chỉ mới xảy ra đây thôi, hắn nắm được tin tức nhanh vậy sao?

Tôi nghĩ vậy thôi chứ không lên tiếng. Chuyện so chiêu với loại cáo già này tất nhiên Tần Nhất Hằng hoặc Bạch Khai đều phù hợp hơn tôi. Thế nên tôi cũng không định nói thêm gì nữa, an tâm nghe ba người họ trao đổi.

Tôi thấy biểu cảm của Tần Nhất Hằng không thay đổi gì, rất bình tĩnh nói, đúng vậy. Anh chuẩn bị đưa bọn tôi đi sao?

Không đợi Vạn Cẩm Vinh trả lời, Bạch Khai xen vào nói, thằng già này, không phải lại âm mưu gì đó chứ hả? Anh thật sự coi bọn tôi kém thông minh như Giang Thước đấy à? Anh đánh rắm một phát thì bọn tôi phải chạy theo hít lấy hít để sao?

Vạn Cẩm Vinh sờ lên hình xăm trên trán, rồi bỗng đặt món đồ nãy giờ vẫn mân mê trên tay lên bàn trà.

Con người của tôi rất biết giữ chữ tín. Tôi từng đồng ý với một người rằng sẽ giúp hắn giữ kín một bí mật. Vạn Cẩm Vinh nhìn Tần Nhất Hằng, nói, nhưng các anh nghe rõ rồi đấy, tôi chỉ nói là tôi rất giữ chữ tín, chứ không phải nhất định sẽ giữ. Hi vọng các anh thử nghĩ một lát. Cái chìa khóa này là tôi tìm được, nhưng chỉ có Giang Thước mới có thể dùng. Nhất là anh Tần, hãy suy nghĩ cho kỹ.

Nói xong, Vạn Cẩm Vinh không lên tiếng nữa. Tôi thấy Tần Nhất Hằng nhìn mãi cái chìa khóa trên bàn, cũng không nói gì.

Tôi đành nhỏ giọng hỏi Bạch Khai, ê, sao nghe như tên này đang uy hiếp chúng ta thế? Cái chìa khóa kia có tác dụng gì?

Bạch Khai lặng lẽ liếc Tần Nhất Hằng một cái, mẹ nó sao tôi biết được? Có khi cái chìa khóa cũng bị ngu, nên chỉ anh mới có thể sai khiến nó. Tiểu Khuyết à, chỉ sợ anh là người ngơ nhất thế giới nên chỉ có anh đảm nhiệm được thôi.

Tôi nói, anh còn tâm trạng đùa cơ à. Nghĩ lại, bỗng nhiên tôi hiểu ra gì đó.

Tần Nhất Hằng từng nói có quen biết Vạn Cẩm Vinh, có khi bí mật mà Vạn Cẩm Vinh bảo vệ chính là ước định nào đó giữa hắn và Tần Nhất Hằng. Nói vậy thì không cần nghĩ cũng biết

là có liên quan đến tất cả mọi chuyện. Tôi thầm nghĩ, chết tiệt, sẽ không dính dáng đến tôi nữa đó chứ?

Tôi cách hắn rất gần nên tất nhiên thấy rõ, chiếc chìa khóa kia là một món đồ cổ, là cái loại chỉ thấy trong phim cổ trang ấy. Bề mặt chìa khóa đã bị bao bọc bởi một lớp gỉ đồng xanh thật dày, đã hơi không nhìn ra hình dạng nữa rồi. Chiều dài đại khái cỡ bằng bàn tay người lớn, không có chạm trổ hay hoa văn gì cả. Trông như đồ đồng nát, không có gì đẹp đẽ đáng nói.

Tần Nhất Hằng sau khi xem xong thì nhẹ nhàng đặt chìa khóa trở lại trên bàn, châm một điếu thuốc. Đến khi hút xong vẫn không nói gì thêm.

Bạch Khai thấy vậy bèn cầm chìa khóa lên, ước lượng trên tay, đột nhiên hỏi, lão Kitty này, mùi ẩm mốc của Âm Hà nồng thế mà anh tưởng bọn tôi không ngửi thấy à? Cái chìa khóa này rốt cuộc ở đâu ra?

Vạn Cẩm Vinh nói, chìa khóa tìm được bên bờ Âm Hà. Bây giờ không phải lúc các anh hỏi tôi, mà cần phải tự hỏi chính mình. Đi, hay không đi?

Bạch Khai còn muốn nói nhưng chưa kịp há miệng thì nghe Tần Nhất Hằng bỗng nhiên đáp, đi. Khi nào xuất phát?

Tôi với Bạch Khai thấy vậy thì không lên tiếng nữa. Nếu Tần Nhất Hằng đã bảo đi thì hắn đã suy nghĩ kỹ rồi, bọn tôi cũng không có lý do gì để do dự. Thẳng thắn mà nói, có một thời gian trước đây tôi rất đề phòng Tần Nhất Hằng, nhưng dạo này tôi lại phát hiện hình như tôi lo lắng nhiều quá rồi. Dù sao đi nữa, đáp án sẽ phải lộ diện. Tự mình chủ động tìm ra hay bị người khác mang đi tìm thì cũng chỉ là quá trình mà thôi.

Tốt. Vậy bây giờ chúng ta lên đường thôi. Không cần chuẩn bị gì đâu. Tất cả những thứ có thể phải dùng đến, tôi đều chuẩn bị hết rồi. Xe đang chờ dưới lầu. Vạn Cẩm Vinh đứng lên cầm lấy chìa khóa nói, à, có vẻ con ếch âm của tôi bị các anh làm chết mất rồi. Nhớ kỹ, các anh nợ tôi một con.

Ba người theo Vạn Cẩm Vinh xuống lầu, quả nhiên trông thấy bên đường có hai chiếc xe việt dã đậu sẵn.

Vạn Cẩm Vinh mở cửa xe đằng trước, ra hiệu cho ba người bọn tôi vào. Hối thúc xong hắn ngoắc tay, xe lập tức nổ máy.

Bên trong xe dường như đã được hắn bài trí lại, treo rất nhiều lụa đỏ. Tôi cũng không hiểu nguyên nhân sâu xa trong đó, chỉ

thấy xung quanh toàn là bùa với túi gấm đủ kiểu dáng, trông như đạo quán.

Bạch Khai tặc lưỡi một cái, nói, anh có ý gì đây? Xe này khai quang rồi à?

Vạn Cẩm Vinh ngồi phía trước cười một tiếng quỷ dị, à, quên mất, trước khi đi các anh phải chỉnh trang ăn mặc đã. Nào, đội cái này.

Hắn quay lại đưa cho bọn tôi ba cái mũ, tôi cầm mà lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh. Đây là loại mũ da kỳ lạ kia mà!

Tôi thấy Bạch Khai với Tần Nhất Hằng đều đội lên nên cũng làm theo. Sau đó, cứ hễ nhìn mặt mình trong gương là tôi lại cảm thấy một thứ ảo giác không biết từ đâu ra, luôn cảm thấy gương mặt này không phải của mình.

Đương lúc nghĩ vậy, tôi bỗng nhiên thấy chính mình trong kính chiếu hậu dường như đang nở nụ cười quái đản.

HẾT QUYỂN 4

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 1: Câu đố

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Tôi giật bắn người, vội vàng dụi mắt nhìn lần nữa, giờ lại không còn thấy gì lạ.

Tôi thầm nhủ, chẳng lẽ tôi không ổn rồi, sao giống triệu chứng trúng gió thế này? Cơ thể vô thức rụt vào trong ghế tựa.

Những người khác không ai chú ý đến tôi. Tần Nhất Hằng ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, dẫu cho ngoài đó cũng chỉ là phố xá bình thường mà thôi.

Bạch Khai lại rất thản nhiên, y dùng chiếc mũ chụp lên mặt ngủ ngon lành. Tôi không biết lần này phải đi xa cỡ nào, xem giờ xong cũng quyết định chợp mắt. Bất kể lần này thứ gì đang chờ tôi, tôi cũng phải dưỡng sức trước mới được.

Xe cứ hết đi lại dừng, cuối cùng hướng về vùng cao nguyên phụ cận Thành Đô.

Tôi không hiểu biết gì về khu vực này, đến khi nhìn ra ngoài cửa sổ có thể trông thấy những người có vẻ là dân tộc Tạng, tôi mới biết đại khái vị trí của bọn tôi.

Độ cao so với mực nước biển ngày một tăng dần, tôi bắt đầu hơi khó chịu. Lúc nào cũng thấy buồn ngủ, luôn mơ mơ màng màng. Để bớt đau đầu, tôi đành ngủ suốt thời gian xe chạy.

Đôi khi mở mắt nhìn ra bên ngoài, ngoại trừ mây và những mảng rừng lớn thì không thấy được gì khác.

Bọn tôi đi tầm một ngày một đêm, trong lúc đi rất ít dừng lại, dù là khi ăn cơm cũng chỉ vội vàng qua loa mà thôi. Có thể là do say độ cao, ai cũng không muốn ăn gì cả.

Từ sáng ngày hôm sau, cơn đau đầu của tôi đột nhiên trở nên nghiêm trọng. Lúc nào cũng thấy buồn nôn. Hai bên huyệt thái dương cảm giác như muốn nổ tung vậy.

Tôi biết hiện tượng này khả năng cao là do thiếu oxi, có điều trong xe cũng không có bình dưỡng khí. Vậy nên xe cứ đi một

đoạn lại phải dừng ít lâu cho tôi nôn mới miễn cưỡng lên đường tiếp.

Nhưng như thế cũng không giải quyết được chứng say độ cao của tôi, quá trưa hôm đó tôi đã cảm thấy cả người vô lực, còn có triệu chứng hôn mê nhẹ. Xe đành phải dừng hẳn, cho một xe khác đi bệnh viện lân cận mua bình dưỡng khí.

Lúc này vị trí của bọn tôi đã xa xôi hẻo lánh vô cùng, xung quanh không hề có dân cư. Tôi cũng không rõ mất bao lâu mới mua được bình dưỡng khí, thậm chí tôi còn chẳng đủ sức nghĩ về chuyện đó nữa rồi.

Bạch Khai và Tần Nhất Hằng luôn ở bên cạnh chăm sóc tôi, tôi có thể loáng thoáng nghe được tiếng họ trò chuyện với tôi. Nhưng cụ thể là nói gì thì tôi không nghe được mấy.

Trong lúc đó hẳn là Bạch Khai có ý muốn hô hấp nhân tạo cho tôi, tôi có cảm giác mặt mình bị y bóp phát đau, nhưng lại không thể nói với y làm vậy chẳng có tác dụng gì.

Dưới tình trạng như thế người ta chẳng còn khái niệm gì về thời gian nữa. Đến lúc tôi được thở bình dưỡng khí không biết đã là bao nhiêu tiếng đồng hồ sau.

Nhưng chỉ thở oxi thì không thể giải quyết vấn đề. Tôi chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ nhàng hơn chút, những triệu chứng khác thì không hề cải thiện.

Chuyện này khiến tôi hơi sợ hãi, không rõ cảm giác cả người nhẹ bẫng này là nhờ thở oxi làm giảm cơn say độ cao hay là tôi sắp về chầu trời nữa.

Sau đó tôi cảm thấy xe đã lại tiếp tục lăn bánh. Tần Nhất Hằng vẫn luôn dùng ngón cái day mạnh lên trán tôi, vậy mà dần dà đầu thật sự không còn đau nữa, các giác quan cũng dần rõ ràng trở lại. Lúc này tôi mới cảm nhận được vật mà Tần Nhất Hằng dùng để day trán tôi không phải ngón cái, mà là cái chìa khóa do Vạn Cẩm Vinh mang đến.

Tôi có thể ngửi thấy mùi mốc nồng nặc trên chìa khóa, làm dạ dày cuộn lên, không kìm được nôn ra vài ngụm dịch dạ dày. Ngay sau đó tôi thấy như sống lại. Tôi lập tức ngồi dậy, liền nghe Bạch Khai chửi hai tiếng "đậu má" rồi mở cửa sổ thò đầu ra ngoài nôn thốc nôn tháo một hồi, mới xoay người lại nói, mẹ nó Tiểu Khuyết anh không thể báo trước một tiếng à!

Tôi xua xua tay, nói tôi cũng có ngờ được đâu, thật sự nhịn không nổi mà.

Đưa mắt nhìn, chợt nhận thấy cảnh sắc ngoài cửa sổ có vẻ rất kỳ quái, dường như bọn tôi đang đi trong khe hở giữa hai quả núi lớn vậy. Vách đá hai bên chỉ cách thân xe tầm hai mươi, ba mươi centimet. Xe liên tục cán phải đá dăm trên mặt đất, cực kỳ xóc nảy.

Địa hình này thường được gọi là "nhất tuyến thiên" (*). Vì sự vận động địa chất, hoặc là vì lý do nào đó không rõ, làm cho một quả núi hoàn chỉnh bị xẻ ra thành một cái khe. Trong nhiều lòng núi đều có cảnh quan nhất tuyến thiên giống như vậy, chỉ là trước nay tôi chưa từng được thấy nhất tuyến thiên vừa dài vừa sâu thẳm thế này, làm cho trong lòng có hơi sợ hãi.

(*) Chính là hẻm núi. Tên gọi "nhất tuyến thiên" nghĩa là "một đường trời", vì khi đi bên dưới, ngước lên thấy bầu trời mảnh như một đường dây vậy. Mình để nguyên chữ này do ở phần Quỷ sự lục có nhắc đến nữa, không rõ có liên hệ gì hay không.

Cái nhất tuyến thiên này cũng rất lạ lùng, không hề có gió. Hơn nữa, bốn bề cực kỳ tĩnh lặng. Tiếng động cơ xe không ngừng vang vọng trong khe núi nhỏ hẹp, nghe giống như có vô số xe đang chạy qua cùng lúc vậy.

Tài xế đang chở bọn tôi rất lành nghề, xe luôn chạy rất nhanh. Tôi muốn xem kỹ chi tiết hai bên vách đá nhưng không thể trông rõ. Chỉ đành ngồi giữ chặt tay vịn, bởi vì tôi biết, loại hẻm núi này thường xuyên có đá rơi từ trên xuống. Nếu như là một khối to đùng nện cho bọn tôi thăng liền thì thôi đành vậy, nhưng nếu là một khối vừa vừa đập lật xe thì ít ra tôi còn có chuẩn bị trước.

Có lẽ Bạch Khai với Tần Nhất Hằng cũng cảm thấy nơi này nguy hiểm, mặt ai cũng nghiêm trọng. Ba người cứ như phạm nhân chờ ra pháp trường, không nói câu nào.

Xe cứ vậy chạy mãi trong nhất tuyến thiên, càng ngày càng xa, theo đó vách đá cũng dần thu hẹp lại. Ban đầu khoảng cách còn được cỡ 20-30 centimet, giờ chỉ còn khoảng mười mấy centimet. Thân xe chỉ cần hơi nghiêng ngả một chút là sẽ cọ lên vách đá. Kính chiếu hậu đã xếp vào, tôi chỉ có thể quay đầu mới nhìn được phía sau. Thấy đoạn đường đã qua tối đen như mực, lòng tôi thầm nghĩ nếu như gặp phải chuyện gì bất trắc ở chỗ này chỉ sợ chẳng ai tìm được xác.

Tôi châm điếu thuốc, lúc này cũng chỉ có hút thuốc mới giúp tôi bình tĩnh lại được. Ngoài ra tôi cũng thử suy đoán xem ở bên kia nhất tuyến thiên sẽ có thứ gì đang chờ đây.

Hút được nửa điếu thuốc, phía trước bỗng dưng có một cơn gió mạnh thổi tới, khiến bùa và túi gấm trong xe lay động không ngớt. Tôi nghĩ hẳn bọn tôi đã đến gần lối ra rồi. Quả nhiên, xe chạy không bao lâu thì con đường phía trước ngày càng sáng sủa, đã lờ mờ có thể trông thấy điểm cuối của nhất tuyến thiên. Tài xế đạp mạnh chân ga, theo đó trước mắt cũng lóa lên ánh sáng, khung cảnh trở nên sáng sủa hẳn.

Bên ngoài là một thung lũng!

Vạn Cẩm Vinh đưa tay ra hiệu, xe chầm chậm dừng lại. Cả nhóm vừa xuống xe thì liền sững sờ, bởi vì trong thung lũng trước mắt bọn tôi có một cụm kiến trúc rất lớn. Kiến trúc ấy hẳn là không phải hiện đại nhưng cũng khó phân rõ là thời kỳ nào, chỉ thấy từng mảng mái xám đậm trùng điệp đan xen giữa thung lũng trông rất tinh tế. Tường bao còn cao hơn những tòa nhà bên trong một khúc, chỉ có một ít đại thụ chót vót mới có thể vươn cành vào bên trong thành.

Mẹ ơi, đây là cổ thành à? Còn có công sự phòng thủ nữa! Tôi vươn tay nhưng cũng không biết nên chỉ về hướng nào.

Đi xem thì biết. Cậu ở lại đây. Vạn Cẩm Vinh nói với tài xế một câu, lại quay đầu đưa tay ra hiệu. Những người ngồi trong chiếc xe phía sau nhanh chóng leo xuống, vội vàng khiêng mấy cái rương lớn trong xe ra đặt lên mặt đất, rồi lại quay trở lên xe.

Các anh hãy chọn một ít đồ có thể sẽ cần dùng đến. Đại khái là thứ gì có thể nghĩ ra tôi đều mang đến đây rồi. Vạn Cẩm Vinh làm tư thế "mời", nói, chuyến này đi không biết bao ngày mới về được, cố gắng mang nhiều một chút.

Tôi đi qua mở rương, phát hiện trong rương là những món đồ trong phương thuật với đủ loại kiểu dáng, có thứ tôi còn chẳng biết nên gọi tên thế nào.

Mấy thứ này tất nhiên tôi chẳng dùng được, suy nghĩ một lát chỉ cầm lấy một cái thẻ gỗ đào để phòng thân.

Tần Nhất Hằng và Bạch Khai chọn rất kỹ, lấy theo không ít đồ. Mỗi người chất đầy một balo leo núi. Bạch Khai còn giắt vài bịch máu gà vào lưng quần trông như đeo một dây lựu đạn.

Aiz, Tiểu Khuyết tuổi nhỏ làm việc nhỏ là được rồi! Bạch Khai dẫn đầu hướng về phía trước, bọn tôi đi dọc theo vòng ngoài thung lũng, tiến vào một con đường đất chật hẹp vô cùng.

Con đường này hẳn do người đi mãi mà thành, gập ghềnh rất khó đặt chân. Bạch Khai mang đồ nặng, khó tránh đi đứng lảo đảo. Đi được một đoạn, y lại dừng chân ngó nghiêng như tìm đồ đánh rơi.

Những người đi sau đều thấy lạ, cũng quay đầu nhìn nhưng không phát hiện gì cả.

Anh nhìn gì thế hả? Tôi đi gần Bạch Khai nhất, bèn vỗ vai y hỏi.

Tiểu Khuyết, con đường này sao thấy sai sai. Anh nhìn cây cỏ hai bên xem. Bạch Khai chỉ dưới chân, nói, con đường mòn này là do người giẫm ra đúng không? Nhưng anh nhìn đi, chỗ này, còn cả chỗ này nữa. Ban nãy tôi có để ý, đoạn đường phía sau chúng ta cũng là như vậy.

Tôi cúi nhìn, hai bên đường mòn này là loại cây bụi thấp. Tôi cũng không rõ là cây gì nhưng thấp hơn nhiều so với loại bụi cây dùng để phủ xanh đô thị. Nếu muốn mở đường thì thậm chí chẳng cần dùng đến dao phát rừng, chỉ cần đi qua vài lần, dùng chân giẫm thôi cũng được. Nhưng kỳ lạ là tôi lại thấy những bụi cây ven đường đó bị tổn hại một cách quái đản.

Sở dĩ tôi miêu tả như thế là vì những bụi cây đó đều không giống bị giẫm lên hoặc bị phát bằng dao, mà trông như bị người ta túm lấy giật mạnh, làm cho nghiêng ngả.

Có thể có thú hoang đi qua con đường này không? Tôi hỏi, nếu như là thú hoang thì khi đi đường sẽ không bình ổn như con người, nói không chừng là chúng phá hoa phá cỏ giải sầu đấy.

Không đúng, Bạch Khai nhanh chân đi về phía trước vài bước. Tiểu Khuyết, ở đây có tiền giấy. Bạch Khai nhặt tiền giấy trên đất lên, thổi cát bụi bám trên đó. Không lâu sau, y lại cúi người, nhặt thêm một tờ.

Mẹ kiếp, còn không phải cùng một loại tiền giấy. Con đường này chắc chắn có không ít người từng đi qua. Hơn nữa… Bạch Khai đột nhiên quay đầu nói với Tần Nhất Hằng: Tần Nhất Hằng! Con đường này không dành cho người sống!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 2: Câu đố (2)

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Nói thật, nghe câu này tôi chẳng bất ngờ chút nào. Nơi quỷ quái thế này, đường gì mà không thể gặp chứ, trong lòng tôi đã sớm có chuẩn bị rồi.

Tần Nhất Hằng hẳn cũng không bận tâm, chỉ "ừ" một tiếng, ra hiệu cho Bạch Khai đi tiếp.

Cả nhóm bèn tiếp tục đi dọc theo những lùm cây kỳ lạ ấy.

Bạch Khai vừa đi vừa nhỏ giọng nói với tôi, Tiểu Khuyết, có biết những hoa cỏ này là bị bạn nhỏ nào phá không?

Anh đã nói rồi còn gì, chắc chắn là ma quỷ. Tôi nhìn lướt qua các bụi cây, trong đầu chỉ nảy ra được một đáp án đó.

No no no, không phải do ma quỷ gây ra. Mà là người làm đấy. Trong phương thuật có một thứ tà môn ma đạo, kêu là mồi người. Như thế nào là mồi người? Ấy là tìm một người sống dở chết dở, buộc hai cái chuông đồng lớn vào chân. Đem tới nơi đồng không mông quạnh, cho ngựa phi nước đại kéo lê mồi người này trên đất. Những ma quỷ ở gần đều bị tiếng chuông đồng gọi tới, nhìn thấy mồi người, tưởng đấy là cơ hội để nhập xác đầu thai, thế là đuổi theo mồi người. Động vật như ngựa tất nhiên có linh tính hơn người, cảm thấy ma quỷ đến gần tất nhiên sẽ càng điên cuồng mà chạy. Đến khi mồi người bị kéo lê đến chết, ma quỷ không còn cảm nhận được dương khí nữa cũng sẽ tản đi.

Cục này có hai công dụng. Một là, người bày cục muốn gom hết ma quỷ quấy phá ở vùng lân cận lại cùng chỗ, tóm gọn một mẻ, đỡ tốn thời gian công sức. Thế nhưng có một chỗ hơi khó thao tác, đó là loài ngựa mặc dù có linh tính, cũng có thể được thuần phục, nhưng dù sao cũng đang trong trạng thái bối rối nên thường rất khó mà chạy đến được địa điểm người bày cục dự tính. Như vậy rất dễ mất nhiều hơn được, nên chỉ khi rất có bản lĩnh hoặc bất đắc dĩ người ta mới ra hạ sách này.

Hai là, trong lúc không có khả năng đấu đá với ma quỷ, có thể dùng mồi người dụ ma quỷ ra khỏi nơi có dân cư. Mặc dù làm vậy không thể trị tận gốc, nhưng trong thời gian ngắn cũng ngắt được phần ngọn rồi. Cách này ở thời cổ đại hay được dùng ở chiến trường, hoặc là nơi gặp thiên tai hạn hán, ngập lụt, người chết nhiều. Nên ở rất nhiều chiến trường sau khi đánh xong một trận sẽ có đôi lúc nhìn thấy ngựa tự chạy lôi theo thi thể, thật ra đấy là có ý đồ cả. Mục tiêu là để dọn sạch ma quỷ, thường thì chiến trường nào cũng không thể chỉ đánh một trận là xong được, mà phải lập trại đóng quân, giằng co, giao chiến nhiều lần. Nếu như thế mà bị ma quỷ quấy phá thì không hay.

Nước bọt Bạch Khai văng tứ tung, dù tôi chỉ thấy được sau lưng y nhưng vẫn tưởng tượng được vẻ mặt của y hiện tại.

Tôi nói, anh giảng nhiều kiến thức mới như thế nhưng liên quan quái gì đến mấy bụi cây này đâu? Ý anh là ngựa đi ngang qua đây đói bụng nên gặm cỏ à?

Trí tuệ của anh sao không thiếu khuyết như trước nữa mà thành chết não luôn rồi vậy? Tôi nói anh hay, bất kỳ phương thuật nào cũng không phải cố định, anh thử nhìn Tần đại sư xem, người ta thường xuyên đổi mới, thế mới gọi là vừa học vừa hành. Anh nghĩ lại đi, mồi người này nhất định phải dùng ngựa kéo đi à?

Tôi vỗ đầu một cái, hóa ra ý cậu là dùng xe máy hả?

Đếch phải! Con đường này do mồi người tự làm ra! Mồi người tự bò trên đất, chân bị buộc chuông đồng lớn, tất nhiên sẽ có lúc bò không nổi! Anh cứ nghĩ mà xem, nếu anh bò hết nổi, mà lại nhất định phải bò về phía trước, anh sẽ làm gì? Bạch Khai quay lại nhìn tôi nói, anh sẽ phải mượn lực, phải túm lấy thứ gì đó ở trước mắt! Hiểu chưa? Những bụi cây này đều bị mồi người túm giật nên mới thành ra như vậy! Không biết đã có bao nhiêu mồi người chết trên con đường này!

Tôi hít mạnh một hơi, chuyện này tôi thật sự không ngờ được.

Tôi ngẩng đầu, từ đây đến tường thành còn một khoảng cách rất lớn. Một con đường dài đến vậy lại do mồi người bò mãi mà thành ư? Tôi cẩn thận quan sát hai bên đường, đôi lúc sẽ thấy một bụi cây bị mồi người túm đến biến dạng hoàn toàn, chuyện trên đường này rốt cuộc có bao nhiêu mồi người đã chết đối với tôi cũng không quá quan trọng, thứ khiến tôi lo lắng là, trong tình huống không hề bị ngựa lôi đi, sao mồi

người lại phải bò về phía tường thành chứ? Là vì bản năng muốn sống ư? Hay còn nguyên nhân gì khác nữa?

Tôi nói, Bạch Khai, anh nghĩ vì sao mồi người lại bò theo đường này? Vì chạy trốn khỏi ma quỷ? Hay do vô thức muốn hướng đến nơi có dân cư?

Bạch Khai quay người nhìn tôi, cả nhóm lập tức dừng lại.

Tiểu Khuyết, nói ngắn gọn thì những chuyện con người ta phải làm trên đời chỉ có hai kiểu, một là tự nguyện, hai là bị ép. Tất cả mọi sự đều có thể xếp vào hai khả năng này. Ví dụ như giờ ông đây chưa bỏ đi mẹ cho rồi, anh cảm thấy giống tự nguyện không? Tôi nói cho mà hay, tôi bị ép thôi!

Bạch Khai tránh sang một bên, tôi liền thấy phía trước y có một khe sâu rộng tầm ba, bốn mét. Ở góc độ của tôi không thể thấy được nó sâu cỡ nào, nhưng nếu có thể khiến Bạch Khai phải dừng lại thì hẳn người bình thường không thể qua được khe vực này.

Tôi đến cạnh khe vực, nhìn thử một cái thì giật mình. Cái khe ấy sâu không thấy đáy. Nếu thật sự vô ý ngã xuống thì sợ là thê thảm vô cùng. Nhìn hai bên trái phải, khe sâu kéo dài đến ngoài tầm mắt, ẩn hiện dưới những lùm cây.

Bạch Khai thăm dò một lát, nói, "Hình như cái hào này dùng để hộ thành, bao kín một vòng quanh thành."

Tình hình này làm bọn tôi khá lúng túng, muốn đi vòng qua hào thì sẽ phải đối mặt với cục diện khó khăn hơn. Một là, băng qua cây cỏ um tùm và rừng rậm không chừng sẽ thêm nguy hiểm. Sau khi hao tốn công sức, tám phần cũng chỉ khám phá ra đáp án như Bạch Khai mới nói hồi nãy thôi. Lại phải quay về đây. Hai là, nói thật thì với độ rộng của cái hào này, có thể chấp nhận thử thách, liều mạng nhảy qua.

Có điều cái giá phải trả sẽ rất lớn, ai mà dám tin tưởng chứ.

Tần Nhất Hằng cúi người sờ xem mặt đất bên mép hào, "Rất rắn chắc, có muốn thử dùng dây thừng không?"

Được. Tôi qua trước. Vạn Cẩm Vinh lùi về sau hai bước, chạy lấy đà, ném ba lô của mình sang.

"Các anh tránh ra một chút." Vạn Cẩm Vinh ra hiệu cho bọn tôi tránh sang bên, lại lui vài bước, tăng tốc độ rồi cứ vậy nhảy luôn!

Một loạt động tác của hắn cực kỳ ăn khớp, khi đáp xuống cũng vô cùng nhẹ nhàng linh hoạt. Thân thủ quả nhiên ghê gớm.

Vạn Cẩm Vinh lấy dây leo núi trong ba lô ra, cố định vào một thân cây cách đó không xa, rồi lại ném dây thừng sang bên này. Các anh nhanh lên chút.

Xem thường ai vậy? Bạch Khai "xì" một tiếng khinh miệt, không thèm nhặt dây thừng mà bắt chước tư thế của Vạn Cẩm Vinh để nhảy qua. Tư thế đáp xuống mặc dù hơi xấu nhưng cũng không gặp nguy hiểm gì.

Hiện tại, bên đây vực cũng chỉ còn mình tôi với Tần Nhất Hằng.

Bảo nhảy thì tôi thật sự không có tự tin. Chỉ có thể ngoan ngoãn nhặt dây thừng lên, cũng buộc vào một thân cây như bên kia, treo ba lô vào đẩy sang trước. Sau đó tôi đứng đơ ra hồi lâu, không biết phải dùng tư thế nào mới đúng.

Lần này đi mặc dù Vạn Cẩm Vinh chuẩn bị rất đầy đủ, nhưng dù sao cũng không ngờ sẽ gặp cục diện này. Dây thừng chỉ dùng để phòng hờ, không có nguyên bộ dây đeo an toàn. Tôi cứ cảm thấy nếu chỉ dựa vào lực tay mà bò trên dây còn không an toàn bằng nhảy đại.

Tần Nhất Hằng thấy tôi do dự, đến bên cạnh trấn an tôi, Giang Thước, anh yên tâm. Tôi ở bên đây canh chừng, khoảng cách ngắn như vậy, nếu anh lỡ rơi xuống, giữa tôi và Bạch Khai chắc chắn có một người có thể giữ được anh.

Tôi biết hắn chỉ an ủi vậy thôi, nhưng cũng vững tâm hơn chút. Nghĩ kỹ thì dường như chỉ có tư thế treo ngược là chắc ăn nhất thôi. Nhưng tôi chỉ thường thấy người ta làm thế trên phim chứ chưa thử bao giờ.

Tôi vừa bám vào sợi dây nó liền đung đưa liên hồi, làm tôi thấy chân mình nhũn ra. Cố gắng móc chân vào dây, lại mượn sức Tần Nhất Hằng, tôi mới đu được đến giữa hào. Lúc này, những lo âu trước đó đều đã chuyển thành sợ hãi. Cũng may mặt tôi hướng lên trên, không trông thấy vực thẳm bên dưới.

Nhưng không biết có phải sức tôi quá kém hay không, tôi cố gắng thật lâu nhưng người không nhích được chút nào. Mồ hôi lạnh trên trán tôi rịn ra từng giọt. Tôi biết càng trì hoãn lâu càng dễ gặp chuyện. Nhưng tôi càng sốt ruột, cơ thể càng không nghe sai sử. Mà không biết có phải do sợ hay không mà tôi đột nhiên nghĩ ra một chuyện, cái hào sâu này lẽ nào chính

là đích đến của mồi người? Mẹ ơi mồi người muốn lấp đầy cái hào này sao?

Chết tiệt, vậy nếu tôi mà rơi xuống thì sẽ trở thành một trong số chúng ư?

Đờ ra một lúc như thế, sức tay tôi đã muốn cạn kiệt. Cơ thể bắt đầu chùng xuống. Đến khi sắp tuột tay tới nơi, tôi hô to, đờ mờ không phải các cậu đã nói sẽ giữ được tôi sao!

Bạch Khai đột nhiên lao tới, chụp lấy tay áo tôi. Trong nháy mắt tôi đã kịp phản ứng lại, theo bản năng mà mượn sức y, vội vàng bò về phía trước. Cuối cùng cũng qua được bên kia hào.

Tôi nằm xụi lơ trên đất hồi lâu, trong lòng thầm nhủ may mà cái hào này cũng hẹp, nó mà rộng hơn chút thì đừng nói là Bạch Khai, ngay cả Bạch Long Mã cũng không cứu được tôi.

Aizz, mẹ kiếp, Tiểu Khuyết anh béo lên đấy hả? Toà vây thành khốn kiếp này rốt cuộc chất chứa bí mật kinh thiên động địa gì chứ? Nếu chỉ để đề phòng mồi người thì cần gì đào hào sâu thế này? Ê Vạn lão Kitty, anh có biết không vậy?

Lời Bạch Khai nói giúp tôi nhận ra, đúng vậy. Đây là một công trình phòng hộ. Trông rất giống dùng để ngăn cản mồi người.

Nhưng nói thẳng ra thì mồi người chỉ là người tàn phế thôi, không có khả năng uy hiếp gì mấy. Cần dùng đến công trình lớn vậy sao? Tạm thời bọn tôi cũng không rõ hào sâu bao nhiêu, cho dù chỉ sâu mười mấy mét và có đủ máy móc hạng nặng để dùng thì đây vẫn là công trình lớn. Huống gì ở nơi như thế này hắn là chỉ có thể dùng mỗi sức người thôi. Mẹ kiếp ngang ngửa Trường Thành rồi còn gì!

Tôi ngẩng nhìn Tần Nhất Hằng, muốn biết hắn sẽ qua hào như thế nào, thì thấy hắn đứng bên bờ hào nhìn tôi chằm chằm, thật lâu vẫn không hề động đậy.

Bạch Khai giục hắn, Tần Nhất Hằng mới lên tiếng, các anh thử nghĩ một chút, những chuyện này có phải rất mâu thuẫn hay không? Chúng ta không thể tùy tiện đi vào được.

Vì cách nhau một con hào, nói chuyện rất bất tiện, Tần Nhất Hằng suy nghĩ một lát rồi cũng chạy lấy đà nhảy qua. Hắn phủi cát bụi trên người, cầm một nhánh cây vẽ lên đất, nói, "Mọi người nhìn đi, mồi người muốn vào trong. Mà người trong thành thì không muốn cho chúng vào. Việc này chỉ nhìn bên ngoài thì không thấy vấn đề gì, nhưng các anh hãy ngẫm

lại. Mồi người chỉ là một loại công cụ mà thôi, trước đây làm cục này phải dùng ngựa mà kéo, hiện tại dù không cần ngựa nữa thì phía sau hẳn cũng phải có người trong nghề sai khiến, nếu không thì mồi người không thể đều tiến về cùng một hướng, càng không thể vô duyên vô cớ lại cố chạy vào trong thành. Người trong thành nếu như muốn ngăn chặn mồi người, sao không tìm diệt kẻ đang sai khiến chúng? Cần gì phải vẽ thêm chuyện, đào cái hào sâu thế này."

Hả? Bạch Khai khó hiểu hỏi, nếu nói vậy thì không lẽ người trong thành không tìm được tên đầu sỏ điều khiển mồi người? Có cục phong thủy nào nhất định phải dùng mồi người mới phá giải được à?

Bạch Khai thấy Tần Nhất Hằng không đáp, liền phải nhìn về phía Vạn Cẩm Vinh.

Nãy giờ Vạn Cẩm Vinh không hề lên tiếng, chỉ ngồi xổm trên đất, im lặng nhìn bọn tôi. "Anh Tần cũng có chút bản lĩnh đấy. Ban đầu tôi không muốn để lộ đáp án nhanh vậy đâu. Nhưng giờ tôi không muốn lãng phí thời gian với các anh nữa. Cái hào này vốn không phải để cản mồi người, mà là ngăn thứ trong thành thoát ra. Tòa thành này là một ngục giam! Trong hào này có vô số ma quỷ mà các anh không nhìn thấy đấy! Nếu không nhờ có chiếc chìa khóa này, không ai trong số chúng ta có thể qua được! Dù là anh thì cũng vậy thôi!" Vạn Cẩm Vinh chỉ mặt Tần Nhất Hằng nói, mồi người chẳng qua chỉ là để tăng thêm những thứ dơ bẩn trong hào.

(*) Góc minh họa: Cái hào rộng tầm 3-4m sẽ trông như thế này so với người trưởng thành:

Xem ảnh 1
Minh họa bởi editor Trần Thái Ngân

(*): Góc giới thiệu: Bạch Long Mã đẹp zai như này mà cứu không được luôn á.

Xem ảnh 2

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 3: Ngục giam

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Hắn chỉ vào chiếc chìa khóa treo trên cổ mình.

"Đừng rề rà nữa, tiếp theo vẫn còn nhiều thứ khiến các anh phải giật mình." Vạn Cẩm Vinh mỉm cười quỷ dị nói, phải chuẩn bị tâm lý đi.

Sau khi qua hào, đường càng trở nên khó đi. Con đường mòn ban đầu đã rất hẹp rồi, giờ còn phải chân cao chân thấp len lỏi giữa lùm cây mà đi.

Tôi để ý dưới chân, quả nhiên không còn nhìn thấy tình trạng hư hại kỳ quái kia nữa. Xem ra mọi việc đều đúng như Vạn Cẩm Vinh nói, tất cả mồi người đều rơi vào hào sâu kia rồi.

Cả nhóm tiếp tục đi về phía trước, không ai nói câu nào.

Tôi không biết họ đang nghĩ gì nhưng não tôi trống rỗng rồi. Tôi biết rất nhiều nỗi sợ đều bắt nguồn từ trí tưởng tượng, nên tôi cố hết sức không nghĩ gì cả, chỉ tập trung bước đi.

Tầm nửa tiếng sau, bọn tôi đến được chân tường vây.

Bạn nãy do cách xa quá nên tôi cảm thấy bức tường này không cao mấy, giờ đây ngẩng lên nhìn mới phát hiện nó không hợp lẽ thường.

Cả bức tường màu xám đậm, nhìn bên ngoài không hề thấy khe kẽ gạch hay đường nứt nào cả. Sờ lên thấy trơn nhẵn. Nếu muốn trèo qua thì không thể tìm được điểm nào để bám vào.

Bạch Khai bảo Vạn Cẩm Vinh cho mượn dây thừng, thử ném qua tường mấy lần nhưng không tới được. Y cũng chỉ đành bực dọc hút thuốc.

"Mẹ kiếp giờ vào kiểu gì đây? Anh có đem thuốc nổ không?" Bạch Khai đạp bức tường một cái, hay là đào đường dưới đất? Như kiểu bọn vượt ngục làm ấy? Haiz! Tiểu Khuyết qua đây, chúng ta chồng lên nhau xem có vào từng người được không.

Chồng người thì làm gì có hi vọng, bức tường này cao đến mười mấy mét mà. Tôi nhìn xung quanh, thầm nghĩ chỗ này nhốt khủng long hay thứ quái gì mà cần phải làm lố như vầy?

Đang nghĩ ngợi, tôi bỗng nhận ra một điều. Mặc dù tôi không hiểu về kiến trúc, nhưng mấy năm nay đã gặp nhiều tòa nhà lớn nhỏ đủ kiểu nên thấy bức tường vây này hình như hơi kỳ lạ. Nếu như là để đề

phòng người bên trong vượt ngục thì trên đỉnh tường phải bố trí tháp canh hoặc lầu gác gì đó mới phải. Vậy mà bức tường này lại nhẵn nhụi từ trên xuống dưới, nhìn qua có vẻ giống đập ngăn lũ hơn. Không lẽ người thiết kế xây dựng tòa ngục giam này tự tin đến vậy, chắc chắn kẻ bị giam không thể thoát ra?

Tôi hỏi, Vạn Cẩm Vinh, anh có biết cách vào thành không?

Vạn Cẩm Vinh híp mắt nhìn tôi một cái, lắc đầu. Hắn nhìn Tần Nhất Hằng, nói, để anh Tần nghĩ cách trước đi.

Nãy giờ Tần Nhất Hằng không hề lên tiếng, chỉ liên tục xem xét xung quanh, nghe tiếng Vạn Cẩm Vinh mới xoay đầu lại nói, không phải anh có một chiếc chìa khoá đó sao? Chúng ta đi tìm xem gần đây có cánh cửa nào hay không.

Nói xong, hắn một mình chui vào bụi cây um tùm bên cạnh.

Tôi và Bạch Khai phải đi theo một hướng khác mà tìm.

Cây cỏ bên ngoài tường nếu nói cho rõ thì hẳn không phải cây bụi, mà là một loài thực vật tôi không biết tên. Loài thực vật này không cao lắm, nhưng trên lá và cành đều có rất nhiều răng cưa và gai, đi xuyên qua chúng một đoạn thôi là cả người sẽ bị cứa chi chít vết trầy.

Bạch Khai dùng áo quấn quanh bàn tay, đi trước mở đường.

“Tiểu Khuyết, nhớ vẫn phải đề phòng Vạn Cẩm Vinh đấy. Nhớ nha, người lạ cho cái gì cũng không được ăn bừa.”

Tôi nói, anh có cảm thấy không, dường như Vạn Cẩm Vinh có thái độ thù địch rất lớn với Tần Nhất Hằng. Anh không cần chú ý tôi quá, nếu lão hồ ly kia mà có âm mưu gì, chúng ta nên ra tay trước giành lợi thế thì hơn.

Bạch Khai nhổ nước bọt, mẹ cái thứ lá cây này vị kinh thế. Tiểu Khuyết, anh yên tâm đi, tôi đã đến đây thì trong lòng đã nắm chắc rồi. Anh tránh ra chỗ khác chút, tôi giải quyết nỗi buồn cái đã.

Bạch Khai vừa tuột quần xuống, tôi liền nghe Tần Nhất Hằng gọi bọn tôi từ đằng xa. Hai chúng tôi vội vàng chạy theo hướng âm thanh, lại phải xuyên qua đường rừng đầy gai sắc như dao. Sau đó, tôi thấy Tần Nhất Hằng cùng với Vạn Cẩm Vinh đứng ở một mảnh đất trống, trên mặt tường phía trước bọn họ có một cái lỗ to.

Ui chao lão Kitty cũng được quá nhỉ, Thiết Đầu Công (*) của anh không tệ đâu! Bạch Khai chạy đến trước lỗ thủng, dùng tay sờ thành lỗ, đoạn kinh ngạc nói, bên trong có thứ gì đã thoát ra sao?

(*) Thiết Đầu Công là môn võ công luyện cho đầu cứng như sắt thép, có thể dùng đập vỡ cả gạch.

Tôi thấy Tần Nhất Hằng gật đầu nên cũng tò mò qua xem. Lúc này tôi mới biết sở dĩ Bạch Khai nói như vậy là vì cái lỗ ấy được đục từ trong xuyên ra ngoài. Trên thành lỗ thấy rất rõ dấu vết đào đục.

Tôi kinh ngạc, bức tường vây này rất dày so với tưởng tượng của tôi, dùng cánh tay ước lượng thử thì dày tầm hai mét. Cần bao nhiêu nhân lực mới đục xuyên nổi bức tường này chứ? Mà chất liệu của bức tường tuy không phải bê tông nhưng độ rắn cũng ngang ngửa, theo lý mà nói, dày như thế có bắn bằng đạn pháo cũng khó mà xuyên thủng được.

Trong lúc tôi nghĩ, ba người họ đều đã chui vào. Tôi đi theo cuối cùng, xuyên qua tường vây, cảnh tượng trước mắt càng khiến tôi ngạc nhiên hơn.

Trong khi bên ngoài cây xanh um tùm, phía trong tường vây lại không có một ngọn cỏ, chỉ có đất vàng trơ trọi đã khô đến nứt toác ra. Trong không khí dường như thoang thoảng mùi cháy khét.

Trong thành có rất nhiều tòa kiến trúc, cao thấp không đều. Nhìn từ xa, chúng trông giống hệt nhau. Đều là những khối hộp chữ nhật thẳng đuột, mặt ngoài không thấy hoa văn chạm khắc gì cả, không cả quét sơn, thậm chí một cái cửa sổ hay thứ gì giống cửa cũng không có. Hơi giống đi vào một công trường xây dựng chưa hoàn thành.

Bốn người nhìn xung quanh, chọn một tòa kiến trúc cách cả nhóm gần nhất.

Tòa nhà này khá thấp, chỉ cao có hai tầng, nhưng diện tích khá lớn. Có điều, bọn tôi đi vòng quanh nó một lượt, chẳng tìm thấy cái cửa nào.

Bạch Khai bèn kêu tôi ngồi xổm bên chân tường, giúp y trèo lên đỉnh tòa kiến trúc. Tôi nghe tiếng y đi đi lại lại bên trên vài vòng. Sau đó, y thò tay ra, kéo lần lượt tôi và Tần Nhất Hằng lên.

Đứng trên nóc, tầm mắt được mở rộng thêm. Nhưng dẫu tôi có phóng tầm mắt ra đến đâu thì ngoài những kiến trúc xám xịt cũng không thấy có gì khác. Tòa thành này không hề có dấu hiệu có người sinh sống.

Tôi hút điếu thuốc nghỉ ngơi. Bạch Khai dẫn bọn tôi đến giữa tòa nhà. Ở đấy có một cửa thông gió rất nhỏ, chỉ vừa đủ cho một người trưởng thành chui qua.

Muốn xuống dưới không? Bạch Khai lấy đèn pin từ ba lô ra, hỏi Tần Nhất Hằng.

Chắc chắn phải xuống. Tiếng Vạn Cẩm Vinh đột nhiên phát ra từ bên cạnh. Không biết từ lúc nào hắn đã tự mình trèo lên.

Các anh tránh ra, Vạn Cẩm Vinh đi tới, ném ba lô vào trong rồi cũng nhảy xuống theo. Rất nhanh sau đó đã thấy đứng bên dưới, bật sáng đèn pin.

Bọn tôi trao đổi ánh mắt với nhau, thôi không do dự nữa, cũng lần lượt nhảy xuống.

Lúc đáp xuống tôi mới phát hiện mới vừa rồi thật sự liều quá. Tòa nhà này dù không cao, nhưng hoàn toàn có khả năng ngã gãy chân. May mà tôi đáp xuống rất ổn, chân không đau đớn gì.

Bật đèn pin, trong luồng sáng tán loạn bụi mù, làm cho người ta sặc sụa không nói nên lời.

Tuy cả tòa nhà không lọt sáng nhưng nhiệt độ lại cao hơn bên ngoài không ít. Cảm giác như bước vào lò nướng vậy. Tôi bỗng nhiên còn có suy nghĩ, nếu bây giờ tẩm ướp gia vị, có khi lát nữa sẽ được ra lò lên mâm luôn.

Đang nghĩ ngợi thì bụi bặm trước mắt đã dần lắng xuống, đèn pin trên tay tôi rọi trúng thứ gì đó.

Những thứ này được chất thành đống trong góc xa, xếp thành từng chồng ngay ngắn. Có vẻ là thùng gỗ.

Tôi qua xem, có vài cái đã mở ra rồi. Bên trong có một số lượng lớn lương khô, xem ngày sản xuất thì đã gần mười năm trước. Không biết chúng đã bị bỏ ở đây bao lâu. Ngoài lương khô ra thì không còn gì khác nữa. Tôi cố tình lấy vài cái cho vào ba lô, lo xa khỏi họa.

Tôi quay lại nhìn, thấy ánh đèn pin của Bạch Khai và Tần Nhất Hằng vẫn đang rọi lung tung khắp xung quanh. Chỉ có Vạn Cẩm Vinh dường như đã phát hiện gì đó, đang ngồi xổm.

Tôi gọi lớn, hình như đây là kho lương thực. Chỗ tôi tìm được nhiều lương khô lắm!

“Tôi thì không cảm thấy như vậy, đương nhiên trừ trường hợp mấy thứ này cũng được anh xem là đồ ăn.” Vạn Cẩm Vinh đứng lên, dùng đèn pin chỉ hướng trên đất. Tôi vốn đang không để ý, nhưng vừa liếc nhìn thì lòng giật thót. Dưới ánh đèn pin chói lòa như rọi phải một vật trắng bóng, tôi tập trung nhìn vào, mẹ kiếp! Là sọ người!

Tiểu Khuyết! Nói nhỏ thôi! Tiếng vọng lớn thế này, muốn hù chết cả quỷ à! Chỗ tôi cũng có xương người. Bạch Khai dùng đèn pin ra hiệu chỗ mình đang đứng.

Ở đây cũng có. Tòa nhà này sao lại giống quan tài thế. Tần Nhất Hằng cầm một khúc xương đi qua. Tôi đếm thử, có khoảng mười mấy, hai mươi bộ xương người.

Tôi ớn lạnh, dù đã bị sự nóng bức trong này làm cho đổ mồ hôi đầm đìa.

Mười mấy, hai mươi người, nơi này là nhà xác sao? Nếu không thì tại sao lại có nhiều thi thể như vậy? Nhưng nếu là nhà xác thì sao lại có lương khô? Không có chỗ cất nên để đại trong đây? Chuyện đó sao có thể chứ. Tòa thành này lớn vậy, để đâu cũng hợp lý hơn là trong nhà xác đúng không? Hay là…?

Tôi cảm thấy da đầu tê dại. Không lẽ ban đầu những người đó đều còn sống, sau đó chết trong toà nhà này?

Nơi đây chính là “ngục giam” đó sao? Lương khô là để bọn họ ăn?

Nhưng nếu đúng là vậy, tòa nhà này chỉ cao có hai tầng thôi, cửa thông gió phía trên không hề có song chấn gì cả, hoàn toàn có thể trốn ra

được. Vì sao cuối cùng họ vẫn phải chết trong này?

Tôi cố nén bất an, đi kiểm tra những bộ xương trắng trên mặt đất. Không hề thấy xích sắt hay còng khóa gì cả. Những người này tuyệt đối không phải bị xích lại ở đây. Thân thể được tự do, vì bản năng muốn sống, chắc chắn họ phải muốn trốn ra chứ!

Nghĩ vậy, tôi bỗng hiểu ra. Nếu những người này có thể chạy, nhưng lại không chạy, cuối cùng chết trong này thì lời giải thích hợp lý nhất chỉ có: họ biết nếu như ra ngoài thì sẽ gặp tình huống còn nguy hiểm hơn. Nói thế thì họ trốn trong đây mới là lựa chọn đúng đắn! Nhưng bọn họ trốn thứ gì mới được?

Tôi vừa định nói suy đoán này với bọn họ thì nghe Tần Nhất Hằng hét lớn, Giang Thước, mau ném hết nước đang mang trên người đi! Những kẻ này chết khát đấy!

---

*(*) Góc minh họa điểm đáng ngờ nhất chương này :)))) Tại sao Tần Nhất Hằng lại đi một mình, sau đó cùng Vạn Cẩm Vinh phát hiện ra cái lỗ được đào sẵn trên tường? Hồi sau (rất xa về sau) sẽ rõ ^^*

Xem ảnh 1

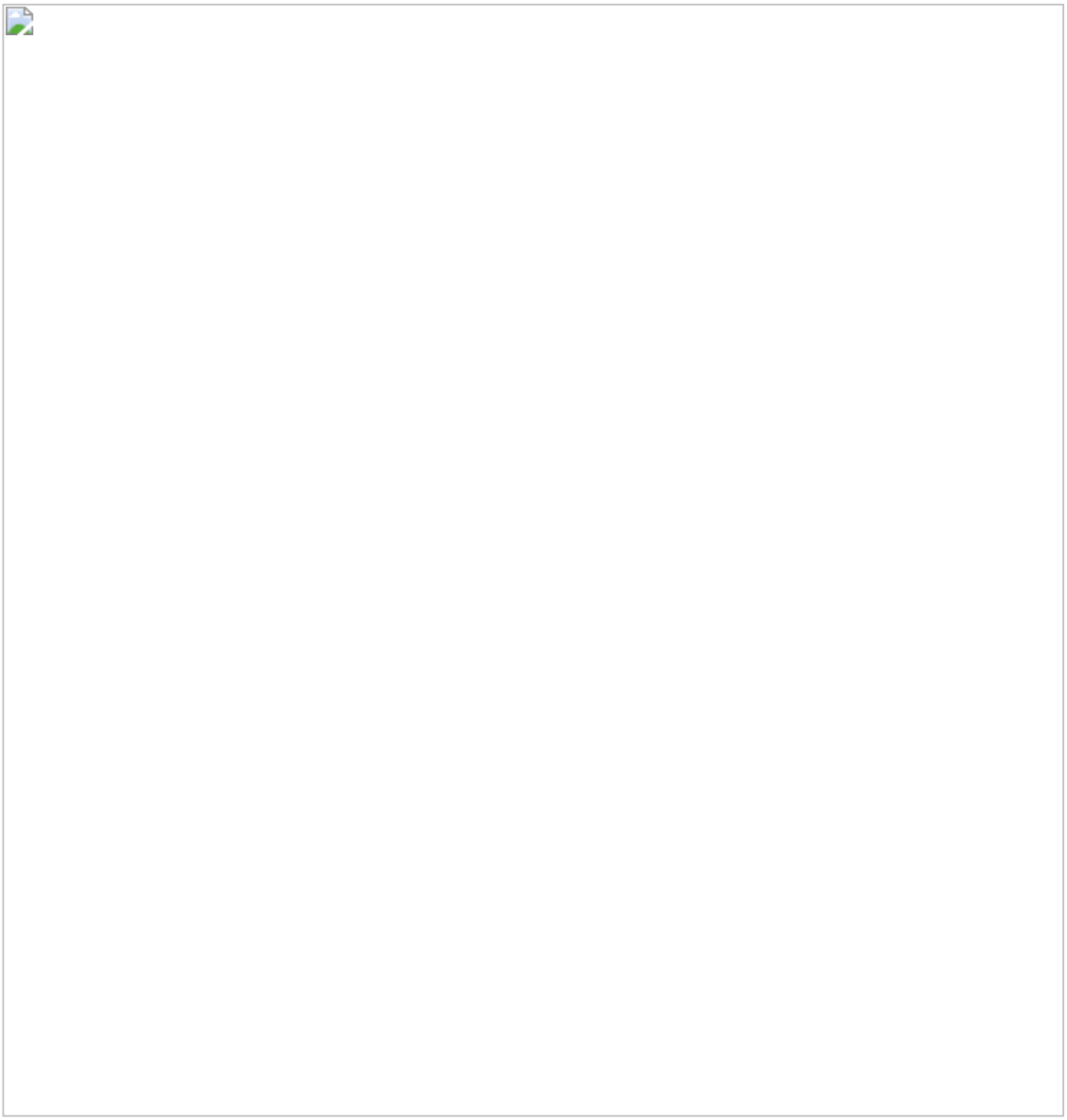

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 4: Nguồn gốc của tranh tường

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Tôi còn chưa kịp phản ứng, Tần Nhất Hằng đã xông tới lục ba lô của tôi.

Chuyến đi này không ai biết phải mất bao lâu, sợ không thể nhận tiếp tế nên ngoài những đồ dùng cho phương thuật, trong ba lô đều là nước và thức ăn. Trong lúc bối rối mà kêu lấy hết ra thì chỉ dễ nói khó làm.

Tần Nhất Hằng không hề báo trước, vận sức lôi ba lô từ trên lưng tôi xuống, đổ hết đồ ra đất, nhặt chai nước ném về hướng cửa thông gió trên nóc nhà.

Hiện tại trong nhà đã loạn hết lên, tôi vừa giúp Tần Nhất Hằng vừa tranh thủ xem Bạch Khai thế nào. Y nhanh trí cởi áo khoác ra làm thành một cái bao, muốn ném hết nước ra ngoài trong một lượt. Nhưng y lại không tính đến chuyện bao quá cồng kềnh, va phải khung cửa thông gió mà văng ra, số chai nước ấy lại rơi xuống đất.

Tôi thầm nghĩ, thôi xong, thế này thì không kịp nữa rồi. Nghĩ vậy tôi càng bất an hơn nữa. Tần Nhất Hằng chỉ lo giúp tôi, còn ba lô hắn vẫn đeo nguyên trên lưng!

Tôi lập tức nhìn sang Vạn Cẩm Vinh, thế mà lão hồ ly ấy lại đang dựa vào tường, mặt không cảm xúc mà nhìn chúng tôi.

“Mẹ kiếp, ra phụ một tay đi! Tôi mà chết thì ai giúp anh mở khoá hả?!” Tôi vỗ trán, đậu má, sao chúng ta không đổ nước ra cho xong!?

“Sao Tiểu Khuyết lại không biết bảo vệ môi trường thế? Đổ hết rồi lấy mẹ gì uống?” Bạch Khai không buồn ném từng chai nữa, hai tay cầm hai chai ném bừa về phía cửa thông gió.

Trong nhà vốn đã nóng bức khó chịu, lại phải vất vả thế này, tôi cảm thấy cả người đã ướt nhẹp mồ hôi. Trán bắt đầu đau nhức, cơ thể cũng lả đi.

Tuy vậy tôi vẫn không ngơi tay, lại ném được thêm hai chai ra ngoài nữa. Bỗng nhiên, ba người bọn tôi đều ngừng lại. Vì bọn tôi đồng thời nghe thấy, bên trong toà nhà trống trải này, từ trong những góc tối dần truyền đến một thứ âm thanh.

Nếu là ngày thường hẳn tôi cũng phải liên tưởng mất một lúc mới biết được đấy là tiếng gì. Nhưng trong tình huống này, tôi lập tức có thể kết luận đây chính là âm thanh khản đặc phát ra từ cổ họng người sắp chết. Vừa giống như đang cầu cứu, lại tựa như là rên rỉ. Nhưng tôi nghe vào cảm thấy sự nguy hiểm nhiều hơn.

Tần Nhất Hằng lập tức chắn trước người tôi, còn vặn mở nắp chai nước, xối từ trên đỉnh đầu mình xuống.

“Giang Thước, anh và Bạch Khai đi xem có thoát ra ngoài được không. Đừng hành động một mình với Vạn Cẩm Vinh.” Tần Nhất Hằng đưa tay đẩy, giữa hai chúng tôi cách nhau cỡ nửa mét. Tôi vừa định bước lại gần thì hắn liền không ngừng xua tay.

Tôi lấy đèn pin bên hông xuống, chiếu sang hướng phát ra âm thanh. Dưới ánh đèn, trong góc nhà dường như dâng lên một màn sương đen. Điều đáng ngạc nhiên là đám sương ấy không trôi về phía bọn tôi, mà lại theo vách tường trôi nổi lên cao.

Bạch Khai hô to, Tiểu Khuyết, anh đang dạo chơi vườn thú đấy hả? Mau đứng lên tôi mà trèo ra đi. Tôi quay đầu lại, thấy Bạch Khai đang ngồi xổm phía dưới cửa thông gió.

“Chúng ta đi, để mặc Tần Nhất Hằng chết sao?” Ánh mắt tôi vẫn dán vào Vạn Cẩm Vinh. Tôi nghĩ, dưới tình huống này mà tên ấy vẫn bình chân như vại thì chắc hẳn đã biết cách giải quyết rồi.

Thế là tôi nảy ra một ý, cúi xuống nhặt một chai nước, vờ như đi về hướng Bạch Khai, nhưng lại lặng lẽ vặn mở nắp chai. Ngay khi đến gần Vạn Cẩm Vinh nhất, tôi bất ngờ tạt nước về phía hắn!

Vạn Cẩm Vinh cũng không ngờ tôi sẽ làm vậy nhưng phản ứng của hắn quá nhanh, vô thức tránh được, chỉ có một ít nước dính lên cánh tay hắn. Tôi còn định thừa cơ tạt thêm phát nữa, nhưng Vạn Cẩm Vinh đã đạp mạnh lên tường, mượn lực xông tới.

Trong thời gian chưa đến một cái chớp mắt, hai tay của hắn đã kẹp lấy cổ tôi. Chai nước trên tay tôi cũng bị đánh văng đi!

“Anh muốn chết à?” Vạn Cẩm Vinh không thả lỏng tay chút nào, tôi cảm thấy không thở nổi nữa.

Mẹ kiếp, lão Kitty, đánh chó phải ngó mặt chủ chứ! Tôi vừa nghe Bạch Khai mắng xong, y đã lao tới nơi rồi. Vạn Cẩm Vinh bị Bạch Khai xô một cái lảo đảo nhưng tay lại không hề thả ra. Tôi bị hắn lôi kéo suýt thì ngã sấp mặt.

Trong lúc ba người bọn tôi đang giằng co, Tần Nhất Hằng bỗng nhiên hô lớn, dừng lại! Các anh xem này!

Cũng không biết giữa Vạn Cẩm Vinh và Bạch Khai ai là người dừng tay trước, tôi chỉ cảm thấy hai người họ đồng thời sững sờ, theo đó cánh tay đang siết cổ tôi được thả lỏng.

Bạch Khai nhổ nước bọt, kéo tôi từ trên đất đứng lên. Mặc dù vừa rồi chỉ mới qua mười mấy giây ngắn ngủi, còn khướt mới đủ để ngạt thở đến chết, nhưng trước đó tôi mới tiêu hao quá nhiều thể lực, chỉ giày vò như vậy cũng đủ để tôi cảm thấy trước mắt tối sầm.

Trong lúc tôi đứng thở cho lại sức, Vạn Cẩm Vinh đã đến bên cạnh Tần Nhất Hằng, hai người cùng nhìn chằm chằm vách tường.

Tôi nhìn bóng lưng Vạn Cẩm Vinh, đây quả là cơ hội tuyệt vời để ra tay, nhưng hiện tại phải lấy đại cục làm trọng. Thế là tôi chỉ đành chửi thầm trong lòng, đi cùng Bạch Khai qua đó xem chuyện gì đã xảy ra.

Khi chỉ cách bức tường khoảng bốn, năm bước, tôi hơi sửng sốt. Ở khoảng cách này tôi đã có thể thấy được chi tiết trên tường. Nhưng tôi không yên lòng, đưa đèn pin lên soi kỹ lại, nhịp tim liền tăng vọt.

Không biết từ lúc nào, trên tường nhà đã xuất hiện một bức tranh tường vừa kỳ quái vừa quen thuộc.

Nói kỳ quái là bởi vì bức tranh tường này tựa như xuất hiện từ hư không, ngay khi vừa vào nhà bọn tôi đã xem kỹ từng góc rồi, nếu như trên tường có bức tranh dễ thấy như thế thì làm sao bọn tôi bỏ sót được.

Mà nói quen thuộc, ấy là do tranh tường này rất giống hình vẽ bên trong tủ quần áo. Quả thực là do cùng một bàn tay vẽ nên.

Tôi thấy da đầu tê rần, trong nhà chỉ có bốn người chúng tôi, mới nãy lại chỉ có Tần Nhất Hằng đứng ở chỗ này. Tranh tường này là do hắn vẽ nên ư? Nhưng nghe giọng điệu hắn gọi bọn tôi ban nãy thì lại thấy không giống. Huống hồ, hắn có gì muốn truyền đạt với tôi thì cứ nói chuyện là được rồi, cần gì vẽ tranh cho rườm rà.

Nếu nói vậy thì chỉ có một lời giải thích: Tần Nhất Hằng bị nhập?

Trong nhà toàn là quỷ chết khát, cả người hắn lại ướt đẫm nước nên mới chọc giận bọn chúng?

Tôi nói, Tần Nhất Hằng à, cậu không sao chứ? Bức tranh này đâu ra vậy?

“Chậc, tranh này chúng ta thấy rồi còn gì? Trên vách tủ quần áo ấy!” Bạch Khai xem xét một chút rồi nói, lão Kitty, chuyện ban nãy chưa xong đâu, đợi đó tôi sẽ đập anh dính lên tường thành tranh luôn.

“Đừng làm ồn, để tôi suy nghĩ một lát.” Tần Nhất Hằng quay lại, vẻ mặt nghiêm trọng.

Hồi lâu sau, hắn lại nói, tôi đã biết những bức tranh trong tủ quần áo là do ai vẽ! Vốn không phải do con người vẽ nên, chúng là manh mối do ma quỷ để lại! Người chết thà rằng mình hồn phi phách tán cũng phải dùng chút tinh khí cuối cùng để lưu lại những hình vẽ này, khó trách! Khó trách từng đường nét đều thô kệch đơn sơ! Hóa ra là như vậy!

Tôi nghe Tần Nhất Hằng nói chuyện một mình, tóm tắt được vài ý sau. Những bức tranh này do ma quỷ dùng tinh khí mà vẽ nên, dùng hết thì cũng hồn phi phách tán. Nói ngắn gọn thì cũng giống như người đang hấp hối liều mạng mà vẽ vậy, nên nét bút mới tối giản như thế.

“Ma quỷ cũng vẽ được sao? Vẽ bằng cái gì? Tinh khí lại là gì nữa? Không phải ma quỷ chỉ có âm khí hoặc là oán khí ư?”

“Đấy là ma quỷ bình thường thôi.” Tần Nhất Hằng nhìn tôi nói, những linh hồn này là người trong nghề. Những người chết khát trong nhà này đều là cao thủ huyền học cả!

Chỉ có những cao thủ ấy, từ nhỏ đã tiếp xúc với ma quỷ, tà linh, lại còn thường đụng đến với những vật dụng trong huyền học, dương khí trên người mới có thể luyện thành tinh khí. Trong vạn vật trên đời, thứ gì có linh tính, có thể tu luyện đều sẽ có tinh khí. Những cao thủ này nhất định phải cho chúng ta biết vì sao họ xảy ra chuyện!

Tôi nghe hắn nói vậy bèn lập tức xem bức tranh tường.

Bức tranh ấy rất lớn, nhưng thứ mà nó miêu tả lại ít ỏi vô cùng. Nhìn sơ thì giống như giữa bầu trời ẩn hiện mấy tòa lầu các, huyền ảo như hải thị thận lâu (*). Mà trên mặt đất lại không thấy bóng dáng một vật hay người nào cả.

*(*) Ý chỉ ảo giác. Hải thị thận lâu nghĩa là chợ trên biển và lâu đài do con Thận tạo ra. Thận (tiếng Trung: 蜃, bính âm: shèn) là một loài hải quái trong thần thoại Trung Quốc, có ngoại hình trông như một con hàu khổng lồ (cũng có thuyết nói là **ngao mật**, **thủy long**). Có thể phun ra sương khói, hình thành ảo tượng lâu đài. Thận cũng được cho là một loài linh thú. (Theo Wikipedia)*

Ý là sao? Những người chết này muốn nói họ đã thăng thiên? Giờ sống tốt lắm, mọi người không cần thương tiếc? Tất nhiên không phải là thế rồi. Suy nghĩ một lát, tôi dần tỏ tường.

Những lầu các trong tranh có vẻ như chính là tòa thành này. Lúc đầu tôi tưởng là bút pháp tối giản, không vẽ rõ chi tiết nhà cửa. Nhưng giờ xem ra vẽ vậy là tả thực đầy đủ rồi!

Còn thứ che khuất những tòa lầu ấy là gì vậy? Mây ư? Hay sương mù?

Nếu như đây là lời nhắc nhở của người chết dành cho bọn tôi, vậy hẳn thứ này rất nguy hiểm.

Tôi nói, có phải bức tranh giải thích cho chúng ta biết lý do bọn họ phải trốn trong tòa nhà này không?

Tôi vừa dứt lời thì nghe thấy bên ngoài có thứ gì gào lên một tiếng!

---

*(*) Góc minh họa tình bạn tốt đẹp của bọn họ ^^*

Xem ảnh 1

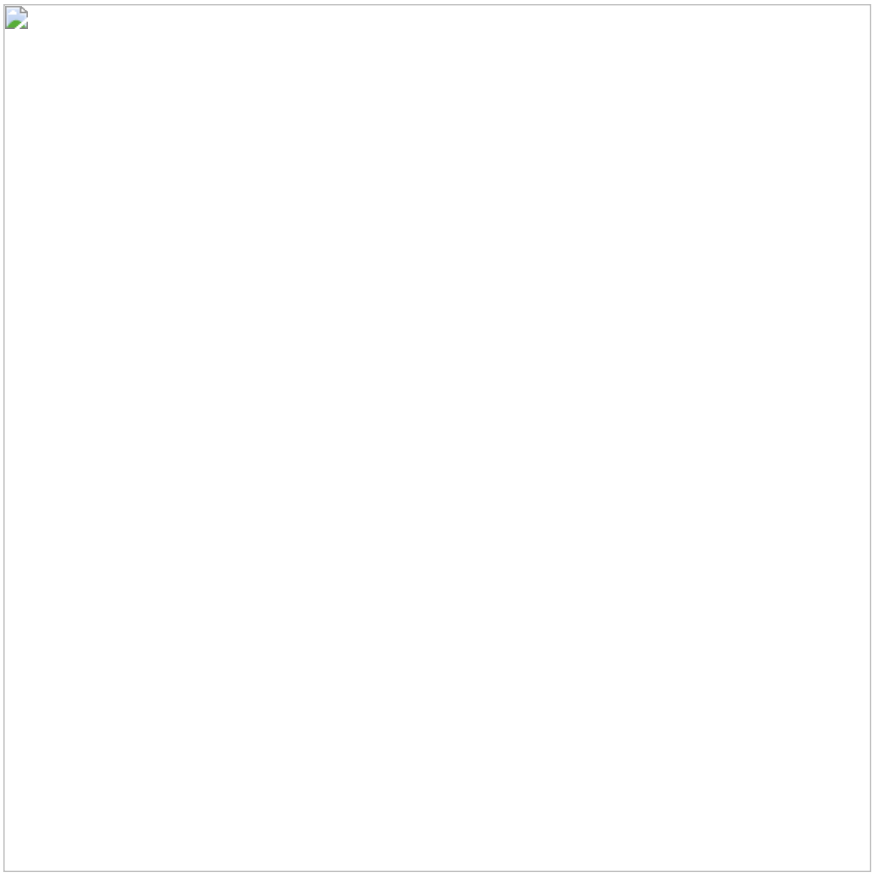

Xem ảnh 2

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 5: Lời nhắc từ tranh tường

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Trong tòa thành quỷ dị này, lại ở thời khắc quan trọng, ai cũng sẽ đề phòng khi nghe thấy tiếng rít gào quái lạ như thế.

Bốn người lập tức cảnh giác, vô thức dựa sát vào tường.

Tiếng gào liên tục không dứt, lúc xa lúc gần. Tôi cẩn thận lắng nghe, thầm nghĩ, không ổn rồi, âm thanh ấy đang đảo quanh tòa nhà này!

Có điều trong nhà không hề có cửa sổ, không thể trông thấy tình trạng bên ngoài thế nào. Tôi lo lắng đến nỗi chân như nhũn ra.

Nơi này rất hoang vu, tôi thử suy đoán xem tiếng rít như thế có thể là sinh vật gì. Loài dã thú nguy hiểm nhất có lẽ là gấu hoặc hổ, nhưng hai loài này sẽ không phát ra âm thanh như vậy.

Tôi kéo tay áo Tần Nhất Hằng, này, những người chết trong nhà có khi nào là do trốn thứ ngoài kia đó không?

Tần Nhất Hằng vội ra hiệu im lặng, đừng lên tiếng, nó còn chưa tìm được lối vào đâu.

Nghe vậy tôi vội ngậm miệng, quay sang thấy Bạch Khai đang cẩn thận đi đến bên dưới cửa thông gió.

Nương theo ánh sáng từ bên trên, tôi trông thấy biểu cảm của y rất nghiêm túc.

Bạch Khai rất thông minh, chọn một góc độ khá an toàn. Nhưng dẫu sao nguồn sáng chiếu thẳng từ trên xuống, rất chói. Bạch Khai nhìn một lát, lắc đầu với bọn tôi.

Tôi đè thấp giọng, cố gắng bảo Bạch Khai trở về nhanh đi. Nếu như có nguy hiểm gì, ba người còn hỗ trợ lẫn nhau được.

Nhưng tôi còn chưa kịp mở miệng thì đã ớn lạnh, dù nhiệt độ trong nhà hiện tại chỉ sợ đã hơn bốn mươi. Bởi vì tôi nhìn thấy, cột sáng ngay trước người Bạch Khai đột nhiên bị khuyết mất một góc.

Thứ kia đã trèo lên nóc nhà, nói không chừng còn đang thò đầu vào trong cửa thông gió, quan sát mọi ngóc ngách bên trong!

Bạch Khai không phát hiện nguy hiểm ngay sát mình, còn nháy mắt với tôi.

Tôi thầm nghĩ, bình thường tên khốn nhà anh toàn mắng tôi kém thông minh, mẹ kiếp, không phải ngay thời khắc quan trọng anh cũng báo cả đám đó sao?

Tôi khoát tay ra hiệu y mau quay trở về bên này, nhưng lại thấy Bạch Khai nở nụ cười kỳ quái, sau đó giơ tay lên, chầm chậm đưa đến gần cửa thông gió.

Hơi thở tôi như nghẹn lại. Chết tiệt, tôi sẽ cứu anh một lần, xem như trả lại ơn nghĩa vậy!

Tôi hít sâu một hơi, định xông ngay qua. Tần Nhất Hằng giữ tôi lại, đừng sợ. Bên ngoài là một con Hạn Bạt. Bạch Khai lo được mà.

Tôi đang sốt ruột đến váng cả đầu, trong lúc gấp gáp chỉ nghe Tần Nhất Hằng nói "ba" gì đó, cộng thêm trước giờ tôi chưa từng nghe tên thứ này nên không nhận ra ngay được. Tôi rất bất ngờ, mẹ kiếp tự dưng văng tiếng Hồng Kông vậy? Đừng nói với tôi bên ngoài là ba của Bạch Khai đấy nhé!

Trong mấy giây tôi với Tần Nhất Hằng trao đổi, bỗng nghe thấy trên nóc nhà có tiếng rào rạo. Tôi nhận ra trong nháy mắt, đó là tiếng những chai nước bọn tôi ném ra ngoài ban nãy đang bị ai đó đè ép.

Không lẽ bên trên là con người? Ở nơi nóng bức thế này, chắc chắn rất thiếu nước. Tên đó biết bọn tôi đến nên muốn cướp nước uống sao?

Trong lúc suy nghĩ, tay Bạch Khai đã vươn đến điểm cao nhất. Đại khái chỉ còn cách cửa thông gió tầm hai mét nữa thôi.

Tôi không biết y muốn làm gì, trông có vẻ như chuẩn bị tiếp lấy thứ gì được ném từ bên trên xuống vậy.

"Rốt cuộc Bạch Khai muốn làm gì thế? Làm Nữ thần Tự Do à?"

“Suỵt, anh cứ xem đi là được. Anh quen biết Bạch Khai lâu vậy rồi, không tin tưởng y chút nào sao?” Tần Nhất Hằng thở hắt một cái, dường như cũng hơi lo lắng.

Tay Bạch Khai giơ thẳng lên cao, tôi nhìn thôi còn thấy mỏi giùm. Tiếng rào rạo trên nóc nhà kéo dài rất lâu.

Bạch Khai cũng cứ thế mà đứng yên mãi. Bỗng nhiên, từ cửa thông gió thò ra một cái tay!

Đó là một cánh tay đen nhẻm, không để tôi kịp trông rõ, nó đã chụp lấy tay Bạch Khai. Dường như chủ nhân của cánh tay ấy khỏe vô cùng, khi nó rút lên thì lôi theo cả Bạch Khai, y liền biến mất qua cửa thông gió!

Tôi nhìn mà há hốc, cố lắm mới kìm được không kêu lên.

Sau khi Bạch Khai chui ra ngoài, trên nóc nhà đột nhiên rất ồn ào. Cũng không biết đang đấu đá gì trên đó hay là gặp chuyện không hay rồi nữa.

Thấy Tần Nhất Hằng không hề có ý định đi giúp, dù tôi rất lo nhưng cũng không dám manh động. Nhiệt độ trong nhà càng ngày càng cao, trước mắt không thể chỉ lo cho Bạch Khai, nếu như bọn tôi cứ mãi chần chừ ở đây thì chỉ sợ cũng không có kết quả tốt đẹp.

Khi lo lắng, thời gian đã trôi qua bao lâu cũng khó mà phân biệt. Trên nóc nhà đã dần dần yên tĩnh lại.

Nhưng tôi lại vì vậy mà thót tim. Nếu như ban nãy thật sự có đánh nhau trên đó thì chắc bây giờ đã phân thắng bại rồi. Lát nữa nếu kẻ nhảy xuống không phải Bạch Khai, tôi cũng không biết phải làm thế nào.

Tần Nhất Hằng dặn tôi đừng nhúc nhích, hắn đi qua xem thử, nhỏ giọng gọi Bạch Khai. Sau đó, hắn lấy ra một nắm ngũ cốc từ trong túi, rải lên đất, rồi lui về đứng sau đám ngũ cốc.

Tôi biết ngũ cốc có thể trừ tà. Nhưng điều đó chỉ áp dụng với ma quỷ thôi, thứ bên trên xem chừng không tầm thường vậy đâu. Tôi khá lo chuyện ngũ cốc có tác dụng với nó hay không.

Tần Nhất Hằng dùng đèn pin rọi vào ngũ cốc trên đất, chuyện bất ngờ đã nhanh chóng xảy ra.

Thế mà nắm ngũ cốc lại biến thành màu đen, giống như đã bị nướng thành than vậy, Tần Nhất Hằng đứng bên cạnh chỉ hơi nhúc nhích, rất nhiều hạt ngũ cốc liền vỡ nát thành bột đen.

Chết tiệt! Tần Nhất Hằng mắng một câu, hô lớn, Bạch Khai! Rốt cuộc cậu có làm được không vậy!?

“Mẹ kiếp, đừng có giục! Cậu tưởng đang dỗ trẻ con ấy hả? Nó là Bạt đấy!”

Nghe thế tôi liền thở phào, xem ra Bạch Khai không sao. Tôi nói, Tần Nhất Hằng, ngũ cốc bị làm sao vậy?

Hắn lắc đầu, rất kỳ quái. Hạn Bạt tuy là tà vật, nhưng cũng không thể trở nên mạnh đến vậy.

Tần Nhất Hằng nhặt một ít bột ngũ cốc màu đen lên ngửi thử, biểu cảm vẫn đầy khó hiểu. Hồi lâu sau, hắn bỗng gọi lớn, Bạch Khai! Xuống đây nhanh lên! Âm dương trong tòa thành này lộn xộn hết rồi!

Hả? Bạch Khai lập tức ló đầu ra ngay cửa thông gió, cái gì lộn xộn cơ? Hạn Bạt đã bị ông đây trói gô rồi, muốn xem thử không? Ngoài này nắng to nhưng lại khá mát mẻ đấy!

Tần Nhất Hằng lại nhặt nắm bột ngũ cốc lên, cậu xem này! Ngũ cốc, toàn bộ ngũ cốc đều chuyển đen rồi!

Bạch Khai nghe vậy thì biến sắc! Y chửi thề một tiếng, lập tức nhảy vội từ cửa thông gió xuống. Nếu không có Tần Nhất Hằng đỡ, có khi đã ngã chết rồi!

“Khốn kiếp, lại có chuyện quỷ quái như thế ư?” Bạch Khai đứng dậy, không đoái hoài đến đất cát trên người, nói với Vạn Cẩm Vinh, lão Kitty, thảo nào anh nhất định không ra ngoài, con mẹ anh đã biết nội tình rồi phải không!?

Vạn Cẩm Vinh nãy giờ không hề lên tiếng, lúc này dường như cũng không muốn nói nhiều. Hắn chỉ hời hợt trỏ vào bức tranh trên tường, là tranh tường nói cho tôi biết.

Tôi nghe mà đầu óc quay cuồng, tôi vừa lục lọi trí nhớ, tuy tôi không hiểu rõ về Hạn Bạt nhưng đúng là đã nghe qua rồi. Nói đơn giản thì nó là một loại quỷ gây ra nạn hạn hán trong truyền thuyết, tôi cũng chỉ nghe trong chuyện kể khi còn nhỏ rằng Hạn Bạt sẽ đi tìm nơi có nước. Nhưng còn việc âm dương lộn xộn gì đó thì tôi chả hiểu gì hết.

“Các cậu nghĩ cho cảm nhận của tôi chút được không? Giải thích chút thì có chết ai đâu!” Tôi nói, âm dương sao lại lộn xộn?

Tần Nhất Hằng bấy giờ mới xoay người lại, lấy ra một sợi dây đỏ trong ba lô, không nói tiếng nào mà buộc vài vòng quanh chân tôi, lại buộc lên chân mình, sau đó là chân Bạch Khai. Ba người bọn tôi bị sợi dây này trói lại chung một chỗ, không ai động đậy gì được.

Tần Nhất Hằng nói, trước mắt đừng quan tâm chuyện thứ này vướng víu, ráng chịu đựng một lát cho qua đã. Giang Thước, lát nữa nghe khẩu lệnh của tôi thì dùng tay ấn đỉnh đầu của mình, đừng nói gì, cũng đừng há miệng!

Tôi gật đầu. Tần Nhất Hằng nhìn cửa thông gió, nói, vạn vật trên đời, đất đai Cửu Châu (*), dẫu là trên trời cao, dưới đáy nước hay là nơi đỉnh núi, đều có đạo lý âm dương hòa hợp. Chỉ cần âm dương hài hòa thì tuy chưa hẳn được cảnh thái bình thịnh thế, nhưng sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn. Nhưng một khi sự cân bằng của âm dương bị phá vỡ, sẽ có rất nhiều tai họa phát sinh.

(*) Cửu Châu là đơn vị hành chính trong văn hóa cổ đại Trung Quốc, còn được gọi là thần châu xích huyện (tiếng Trung: 赤縣神州), thập nhị châu (tiếng Trung: 十二州). Địa danh này thường được nhắc đến là khu vực địa lý sinh sống của người Hán. (Theo Wikipedia)

Chuyện đó không chỉ áp dụng với các vùng đất, mà đối với sinh vật cũng vậy. Dù là người hay vật, một khi sự hài hòa âm dương mất đi thì sẽ gặp họa. Anh vào nghề lâu như vậy, thường nghe nói người càng nặng dương khí càng tốt, muốn an toàn thì tránh xa âm khí. Nhưng đấy chỉ là cách nói tương đối thôi!

Người sống trên đời phải tuân theo quy luật của vạn vật, nhưng nơi đây lại không hề tuân theo quy luật ấy! Bức tranh trên tường thật ra đang nhắc nhở chúng ta phải cẩn thận!

Tần Nhất Hằng dừng một lát rồi bỗng nhiên nói, tất cả âm khí trong tòa thành này đang biến mất rất nhanh. Chúng ta gặp nguy rồi.

---

*(*) Góc minh họa: Do tác giả không thèm tả đoạn Bạch Khai thu phục Hạn Bạt như thế nào nên mình minh họa cho mọi người nè ^^*

Xem ảnh 1

Quyển 5 chương 6: Đường sống trong chỗ chết

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Nếu chân không bị buộc dây đỏ, tôi rất muốn tìm bức tường mà dựa vào.

Nói thật thì tôi đã không quá để tâm chuyện nguy hiểm nữa rồi, từ lúc mới bắt đầu tiếp xúc với ma quỷ, cho đến sau này đâm đầu vào đủ loại thế cục nguy hiểm, tôi đã sớm quen cảnh nghìn cân treo sợi tóc.

Khi trước tôi còn nghĩ, nếu như xảy ra chuyện thật, tôi còn chưa hưởng thụ hết phồn hoa trên đời mà.

Nhưng đến hôm nay, sống mà luôn bị bí ẩn vây quanh, tôi thật sự mệt mỏi.

Tôi cũng không biết vì sao, nghe Tần Nhất Hằng nói xong, tôi không có phản ứng gì cả. Cảm giác lo lắng trước đó đều lập tức biến mất hết.

Qua nét mặt của Tần Nhất Hằng có thể thấy được phen này bọn tôi lành ít dữ nhiều. Nhưng ngẫm lại, được chết cùng một chỗ với hai người anh em, trên đường Hoàng Tuyền có bạn đi cùng rồi, thật ra cũng không có gì đáng sợ. Huống gì còn lôi được Vạn Cẩm Vinh theo làm đệm lưng.

Tôi lấy trong túi ra một điếu thuốc, mỉm cười.

Bạch Khai bị tôi làm bất ngờ, đậu má, Tiểu Khuyết phát điên rồi!

Tôi dùng điếu thuốc chặn miệng y, vỗ vỗ vai y, nhìn y há hốc mồm.

Tôi không biết khi âm khí mất hẳn sẽ như thế nào, nhưng dường như có một cảm giác áp bức đang tràn vào từ bên ngoài tòa nhà. Loại cảm giác ấy rất khó hình dung, nếu nhất định

phải nói rõ ra thì nó gần giống với lo âu hoặc bực dọc. Nhưng vẫn trong giới hạn chịu đựng được.

Ba người đứng yên tại chỗ, giống như châu chấu bị buộc chỉ, không ai có thể cử động.

Nhiệt độ trong nhà vẫn luôn tăng lên, rốt cuộc tôi cũng hiểu những người ở đây đã chết như thế nào rồi. Có lẽ trước đó họ cũng giống như tôi, trông ra cánh cửa thông gió kia, từ từ mất nước mà chết.

"Tần Nhất Hằng, cậu cảm thấy sẽ kéo dài bao lâu?" Bạch Khai rít mạnh một hơi thuốc, nếu như chúng ta vĩnh viễn không thể ra khỏi đây, tôi chỉ nói "nếu như" thôi nhé, thì có nên xử lý họ Vạn kia trước không?

Tần Nhất Hằng nhìn Vạn Cẩm Vinh, lão hồ ly vẫn đứng nguyên nơi góc nhà, cười như không cười mà nhìn ba người bọn tôi. Cứ chịu đựng trước đã, biết đâu có thể vượt qua thì sao?

Cậu lạc quan, tôi hiểu, tôi rất hiểu luôn. Nhưng chuyện âm dương giữa trời và đất mất cân bằng không phải mấy người chúng ta có thể giải quyết được. Cậu có biết chuyện khi xưa dòng Hoàng Hà tràn ra, nuốt cả ngọn núi không?

Tần Nhất Hằng gật đầu, tôi biết, nhưng cậu cứ kể đi, ít nhất sẽ không nhàm chán thế này.

Khụ. Tiểu Khuyết nghe nè. Trong nghề này có rất nhiều truyền thuyết, trong số đó có một chuyện như vầy. Tương truyền thời xa xưa, Hoàng Hà không như chúng ta thấy bây giờ đâu. Nghe nói khi ấy nước sông trong suốt, gần như thấy được cả đáy. Nhưng như vậy cũng có chỗ không tốt. Dòng Hoàng Hà chưa tới mùa mưa thì đã dâng tràn rồi. Nó dìm chết biết bao nhiêu người dựa vào nó để trồng trọt. Khi đó nước ta còn thưa dân, chết vài người đã là một chuyện nghiêm trọng. Cũng không biết là cao nhân nào, trong một mùa mưa nọ, lúc nước Hoàng Hà dâng cao, vị ấy tựa vào một cây gậy trúc, lướt từ thượng lưu xuống hạ lưu. Sau khi xem xét một vòng, vị ấy quyết định bày cục tại vài điểm uốn khúc của Hoàng Hà. Đây chính là sự kiện phong thủy thay đổi thiên địa lớn nhất.

Anh đoán xem cao nhân kia đã làm gì? Vị ấy dùng vài cục phong thủy, không cần đến mười năm, khiến cho một tòa núi lớn bên cạnh Hoàng Hà dần dần trượt vào trong lòng sông! Nghe dị vãi luôn đúng không? Truyền thuyết này vậy mà được kể như có tai nghe mắt thấy vậy, khi ngọn núi chìm xuống

sông, nước sông dâng cao bất ngờ, năm ấy càng nhiều người chết đuối hơn. Tất cả mọi người đều cho rằng cao nhân kia chỉ làm bộ làm tịch, thế nhưng năm sau, nước Hoàng Hà không dâng tràn nữa. Có điều chất nước càng ngày càng đục, cũng không biết có phải do bùn đất trên núi hòa vào trong nước hay không.

Loại cao thủ như vậy xuất hiện trên đời, chắc chắn sẽ bị người có quyền thế chú ý đến. Quân vương truyền lời, muốn tìm cao nhân đến hỗ trợ củng cố triều đại ngàn năm, thống nhất đất nước, nhưng tìm kiểu gì cũng không thấy. Cuối cùng người được phái đi chỉ vớt được một con rùa lớn dưới Hoàng Hà, trên mai rùa có đâm một cây gậy trúc, lúc này mọi người mới biết không phải cao nhân kia tựa gậy trúc lướt nước xuôi dòng, mà chỉ là đứng trên con rùa lớn này mà thôi.

Truyền thuyết dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, nhất là trong nghề này của chúng ta, nhiều nhất cũng chỉ nên tin ba phần thôi.

Sau này cũng có vài đại sư phong thủy muốn chứng minh bản thân trâu bò bá đạo nên đã thử nghiên cứu xem cục mà cao nhân kia bày là có thật hay không. Nhưng mãi không có kết luận xác đáng nào. Mọi người chỉ thống nhất với nhau là, nếu như truyền thuyết có thật, thì cục phong thủy có thể dời núi chỉ có phá vỡ cân bằng âm dương thôi. Nước thuộc âm, núi thuần dương. Chỉ cần triệt đi tất cả dương khí, Hoàng Hà tất nhiên sẽ nuốt núi. Chỉ tội cho những lê dân bách tính trong vùng, ở xa một chút thì không sao, phàm ai sống gần cục ấy có lẽ đều không sống sót nổi.

Đây chính là uy lực của âm dương mất cân bằng, núi mà còn dời được, anh nói xem mấy người chúng ta ở đây còn có cách nào chứ?

Đây là lần đầu tôi thấy ánh mắt tuyệt vọng của Bạch Khai. Tôi nói, âm dương mất cân bằng đâu phải chuyện diễn ra trong nháy mắt, chúng ta có thể chạy trốn mà? Anh nói nơi này lát nữa sẽ có động đất hoặc lở núi sao? Chúng ta đứng đây chờ làm quái gì! Chạy trước được không?

“Chuyện này không giống, nơi chúng ta đang đứng đây, từ thung lũng bên ngoài đến trong thành đã vây toàn bộ âm dương lại. Một khi mất cân bằng, những chuyện có thể xảy ra ở ngoài còn kinh khủng hơn trời tàn đất tận. Thương tổn cơ thể cũng không là gì, cùng lắm thì chết thôi. Nhưng dương khí thịnh đến mức này chỉ sợ sẽ hủy hoại tâm trí. Lúc đó chúng ta

giết hại lẫn nhau, còn không bằng chết trong này.” Tần Nhất Hằng thở dài một hơi, nói, Giang Thước, tôi cũng muốn hút thuốc.

Tôi bắt đầu nhớ lại rất nhiều chuyện trong quá khứ, khi con người ta hoàn toàn tuyệt vọng đều sẽ như vậy sao?

“Ba người các anh ngưng giùm đi! Tôi thật sự nhìn không nổi nữa.” Vạn Cẩm Vinh vỗ tay, cười nói, tình bạn của các anh thật sự khiến người ta hâm mộ. Trước đây tôi cũng từng có anh em có thể cùng chết. Hiểu được cảm xúc này. Nhưng tôi đã tới thì không cho phép bản thân chết ở đây. Hai lần!

Vạn Cẩm Vinh đưa tay vào ba lô, bỗng nhiên lấy ra một ngọn đèn dầu.

“Có cái này, chúng ta có thể ra ngoài. Các anh theo sát, để tụt lại là tôi không chờ đâu.” Vạn Cẩm Vinh dời những thùng chứa lương khô đến phía dưới cửa thông gió, đạp lên mượn lực, dễ dàng trèo ra ngoài. Ngay sau đó, hắn đưa một tay xuống.

“Nhanh lên, từng người một.”

Ba người bọn tôi nhìn nhau một cái, không cần biết Vạn Cẩm Vinh có thật sự muốn giúp chúng tôi hay không, không thể bỏ lỡ cọng rơm cứu mạng này được.

Tần Nhất Hằng nhanh tay tháo gỡ dây đỏ trên chân bọn tôi, để cho tôi làm người đầu tiên chui qua cửa thông gió.

Lại lần nữa đứng trên nóc nhà, đầu tôi choáng váng, phải bịt miệng mới nhịn được không nôn ra.

Đến khi tôi thấy rõ cảnh tượng bên ngoài thì không dám chớp mắt.

Bầu trời trên cả tòa thành thuần màu cam. Không một gợn mây. Màu cam này không hề giống ráng đỏ thông thường.

Sáng hơn, tươi đẹp hơn rất nhiều!

Nếu không phải đang gặp nguy hiểm, tôi còn muốn ngồi xuống cẩn thận thưởng thức cảnh quan bao la hùng vĩ này.

Nhìn về phía trước, toàn bộ các tòa kiến trúc đều bị sắc cam này bao bọc, như ẩn như hiện. Bấy giờ tôi mới phát hiện màu cam này không phải phản chiếu từ bầu trời, mà nó như hòa tan trong không khí, tạo thành một thứ sương mù mỏng manh.

Bạch Khai là người cuối cùng trèo lên nóc nhà, y chỉ kêu được vài câu "mẹ nó chứ".

Vạn Cẩm Vinh thấy đã đủ người, hắn chỉ vào tòa kiến trúc cao nhất. Bắt đầu đi về phía trước.

Đèn dầu trong tay Vạn Cẩm Vinh cháy rực, bùng lên rất cao, ngọn lửa tầm một thước. Hắn phải duỗi thẳng hai tay ra mới miễn cưỡng không bị lửa thiêu trúng.

Ba người bọn tôi cẩn thận từng bước đi theo sau hắn. Lúc xuống khỏi nóc nhà, tôi trông thấy một thi thể kỳ quái.

Thi thể kia trông không khác nhân loại, có điều màu da tối hơn rất nhiều, làn da lốm đốm tạp sắc. Không thấy tai, vì nó đưa lưng về phía tôi nên cũng không thấy mặt. Chỉ thấy dường như trên mặt nó có thứ gì như cái giác hút, khoác lên cánh tay nó.

Đây là Hạn Bạt, hóa ra trông như thế này. Tôi thấy tay chân Hạn Bạt rất mảnh khảnh, không khác móng vuốt là bao. Móng tay nó dài tận vài centimet, quả thật rất hợp với hình tượng quái vật trong truyền thuyết.

"Bạch Khai, anh đánh bại nó kiểu gì vậy?"

Cần quái gì đánh? Anh cũng không thèm nghĩ xem ngài Bạch là tôi đây làm nghề gì hử. Huấn luyện linh vật, không dám xưng đứng thứ nhất Trung Quốc nhưng tệ lắm cũng đứng thứ ba đấy. Tôi nói cho anh biết, cái thứ kêu là Hạn Bạt này nói thẳng ra chính là ma quỷ chết khát, gặp điều kiện đặc biệt mới hình thành. Vì sao trước đó bắt anh phải ném hết nước đi? Ấy là lo những người chết bên trong nhà biến thành thứ này đó thôi.

(*) Góc chú thích: Khi nghe đến Hạn Bạt, có lẽ nhiều bạn sẽ nghĩ đến Nữ Bạt – nữ thần hạn hán trong truyền thuyết Trung Quốc. Một số nguồn cũng nói nàng là một trong bốn cương thi thủy tổ, nói chung chắc chắn phải vừa đẹp vừa ngầu. Nhưng Hạn Bạt mà Bạch Khai vừa đối mặt chỉ là một con quỷ được người đời đặt cho cái tên ấy mà thôi, nó không phải là vị thần nói trên nên mới có hình dáng dị hợm như vậy.

*(*) Góc minh họa: Người tính không bằng trời tính, trời tính không bằng Vạn Cẩm Vinh tính. ^^*

Xem ảnh 1

Cái đèn này đã được Vạn Cẩm Vinh lấy ở đường Hoàng Tuyền từ chương 54, quyển 4. Đèn sinh mệnh lấy dương khí làm

nhiên liệu nên gặp dương khí cực thịnh nó mới cháy to như thế, tạm thời mở ra một khoảng "ít dương khí hơn" bao quanh người cầm đèn, âm khí của con người vì thế không bị triệt đi. Nhớ lại lúc Tần Nhất Hằng cố thắp đèn ở chương 74, quyển 4 rất khó khăn, sau phải chụm tay vào mới thắp được, hẳn do không gian trong nhà tù giam con đò quá nặng âm khí, phải tiếp dương khí của chính mình cho đèn vậy.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 7: Bên trong tòa kiến trúc cao nhất

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Cả nhóm xuống khỏi nóc nhà cũng tốn sức một phen.

Thứ nhất, dẫu tòa nhà không quá cao nhưng nhảy trực tiếp cũng hơi nguy hiểm. Tôi không thể làm gì khác ngoài bám lấy mái hiên, thả thân người xuống thấp nhất có thể rồi mới an ổn đáp xuống được. Thứ hai, sau khi Vạn Cẩm Vinh nhảy xuống thì không hề có ý đợi bọn tôi. Vậy nên chuỗi động tác này không hề có thời gian chuẩn bị, may mà cũng không xảy ra chuyện gì.

Lần nữa cuốc bộ trên đất, đôi mắt tôi chỉ một mực nhìn thẳng về phía trước.

Màu cam ban đầu thấy rất tươi đẹp dần dần trở nên chói lóa, làm cho mắt người đau nhói, nhưng lại không thể không gắng sức mở to mắt.

Cảm giác áp bách từ bên ngoài ngày một rõ rệt, hai huyệt thái dương của tôi như bị kim đâm vào. Tôi nhìn Bạch Khai với Tần Nhất Hằng, sắc mặt họ cũng chẳng hề dễ chịu.

Đi về phía trước được một đoạn, ngọn đèn trong tay Vạn Cẩm Vinh cháy vượng hơn nữa. Trời vốn đã rất khô nóng, hắn lại phải nâng một ngọn đèn cháy lớn như thế, tôi thấy sau cổ hắn đổ mồ hôi đầm đìa.

Tòa nhà mà bọn tôi muốn đến là kiến trúc cao nhất trong thành. Xung quanh nó cũng có những tòa khác rất cao, nhưng vẫn thấp hơn nó mười mấy mét. Nhìn từ xa, nó như một tấm bia gỗ khổng lồ, khiến con người ta lo lắng đó sẽ là nơi mình táng thân.

Ban nãy khi ở trong nhà tinh thần quá căng thẳng nên đã tạm quên cơn khát. Giờ tôi lại đột nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi

khô, bất giác chạm lên ba lô, bấy giờ mới nhớ ra nước đã bị ném đi hết rồi.

Tôi nuốt nước bọt mấy lần, cảm thấy cổ họng như bị đao cứa vậy, tựa như có thể ứa cả máu ra.

Đi thêm cỡ một trăm mét, đầu tôi càng đau nhức dữ dội hơn.

Chuyện này khiến tôi nhớ lại cơn say độ cao, lòng càng thêm lo sẽ bị mất ý thức.

Tôi không sợ phải chết ở đây, mà tôi sợ nhất là gây cản trở cho Bạch Khai và Tần Nhất Hằng.

Tôi cố giữ vững tinh thần nhưng lại lo lắng sẽ gặp chuyện. Hình ảnh trước mắt dần biến thành những mảng đen, có thể là do màu cam xung quanh quá sáng, tôi cố híp mắt lại nhưng không thể làm dịu đi được.

Đầu óc đã bắt đầu váng rồi, tôi chỉ đành dựa vào bản năng mà bước về phía trước theo bóng lưng Vạn Cẩm Vinh.

Tôi bất giác nhớ lại rất nhiều chuyện xưa. Có những chuyện xảy ra từ lúc tôi mới vào nghề, cũng có những chuyện lạ dạo này gặp phải. Nhưng nhiều nhất vẫn là ký ức trước khi vào nghề.

Tôi nghĩ, có lẽ đấy mới là quãng thời gian tôi tiếc nuối nhất.

Tần Nhất Hằng đưa tay đỡ nhẹ tay tôi, dường như lo lắng tôi sẽ ngã.

Tôi muốn quay lại cười với hắn một chút, trong đầu lại chợt lóe lên thứ gì đó. Giống như tôi đã từng trải qua chuyện này rồi.

“Đừng gắng gượng, để tôi cõng anh.” Tần Nhất Hằng đỡ tôi tựa lên người hắn.

Tôi muốn từ chối nhưng lại nhận thấy không thể khống chế cơ thể nữa. Đành phải để hắn dìu lấy, tập tễnh mà bước. Cứ đi như thế, ý thức tôi càng ngày càng mơ hồ.

Trong cơn mê man, tôi nhìn thấy vài hình ảnh, nhưng tôi đã không cách nào phân biệt đấy là ký ức của mình hay là ảo giác.

Dường như tôi đang đứng trên một sườn núi um tùm cây cỏ, bầu trời không chút ánh sáng nào. Tôi rất lo lắng, tựa hồ quanh đây có thứ gì đó đang uy hiếp đến tôi.

Tôi định trốn vào bụi cỏ nào đó, nhưng thay đổi liền mấy vị trí đều cảm thấy không an toàn.

Cảm giác ấy khiến cho con người ta ngạt thở. Tôi có thể cảm thấy trái tim mình đập bình bịch như nhảy lên cổ họng.

Lúc này, tôi đột nhiên phát hiện, cách đó không xa sáng lên ánh lửa. Tôi không nghĩ gì thêm, lập tức đi về phía đó. Giống như tôi biết được ngọn lửa ấy thắp lên vì mình vậy.

Tôi đi giữa các lùm cây rất gian nan. Trật chân tận mấy lần, nhưng tôi thậm chí không để ý đến đau nữa.

Ánh lửa ấy xem chừng rất gần, nhưng dẫu tôi có đi thế nào, khoảng cách đến đó vẫn không hề rút ngắn.

Bấy giờ, trong bụi cỏ sau lưng tôi bắt đầu vang lên những âm thanh "sột soạt" kỳ quái, tôi biết nguy hiểm đang đến gần. Tôi chỉ có thể tăng tốc độ, liều mạng mà chạy xuyên qua cỏ cây. Trên người bị quẹt ra vô số vết trầy, vai cũng không biết đã đụng phải thứ gì, rất đau, tôi đưa tay chạm vào thấy đã chảy máu.

Nhưng cuối cùng tôi đã có thể đến gần ánh lửa kia rồi.

Ấy là một ngọn lửa trại, bên cạnh còn có một bóng người, đưa lưng về phía tôi.

Tôi bất giác sửng sốt, vì tôi phát hiện bóng người này nhìn rất quen. Trong lúc tôi chần chừ, bụi cỏ sau lưng tôi lại "soạt" một tiếng. Cảm thấy có thứ gì đó đang tiến lại gần mình, tôi vô thức kêu lên. Người ngồi cạnh đống lửa lập tức quay lại.

Trong nháy mắt đó, thời gian như ngừng trôi.

Tôi không rõ là do lượng thông tin tôi nhận được trong khoảnh khắc ấy quá nhiều, hay là thời gian đã thực sự dừng lại nữa.

Tôi thấy cái người trước mắt tôi thế mà lại chính là tôi! Dưới ánh lửa, gương mặt "tôi" không có chút cảm xúc nào, hiện ra dáng vẻ tang thương không gì lay động nổi.

Liền đó, tôi nghe thấy "chính mình" nói, đến rồi à.

Rồi tôi bị thứ theo sau đánh gục, trước mắt tối sầm lại.

Trong cơn mơ màng, tôi nghe có người đang gọi "Giang Thước". Mặt tôi cũng bị tát mấy cái.

Hồi đầu càng đánh tôi càng choáng, sau đó tôi dần cảm nhận được đau đớn, thế là vô thức mở mắt ra.

Bạch Khai cúi người nhìn tôi chằm chằm, lấy ra một chai nước. Tôi uống liền mấy ngụm lớn mới thấy dễ chịu đôi chút. Xung quanh không còn thấy sắc cam kia nữa, chỉ có ngọn đèn của Vạn Cẩm Vinh vẫn cháy phừng phừng. Bọn tôi đã tiến vào tòa kiến trúc cao nhất rồi.

Tôi ngồi dậy, thấy bên tay phải cũng có một lỗ thủng cao bằng người. Giống như tường vây ngoài thành, nó cũng bị người ta đào đục mà ra.

"Chết tiệt, nãy giờ tôi toàn nằm mơ." Tôi lau mồ hôi trên trán, tôi bất tỉnh bao lâu rồi?"

"Không lâu đâu, chúng ta mới đến nơi thôi. Anh đừng đứng lên vội, nhìn trên đầu mình trước đi, tôi sợ anh giật mình." Bạch Khai chỉ lên phía trên, rút ra một điếu thuốc.

Tôi vừa ngẩng đầu nhìn thì đã lập tức kinh hãi.

Nương theo ánh sáng từ ngọn đèn của Vạn Cẩm Vinh, từng nơi ánh mắt quét đến đều là những chiếc tủ quần áo quỷ dị kia.

Tòa nhà này vậy mà chỉ trống ở giữa! Nhìn khắp xung quanh, ngoài khu vực nhỏ mà bọn tôi đang đứng, tất cả mọi nơi đều bị lấp kín bởi tủ quần áo. Chúng xếp chồng lên nhau đến tận trần nhà, chìm vào trong bóng tối. Dày đặc đến nỗi tôi không sao đếm hết được.

Bọn tôi giống như đang ở giữa một đấu trường nhỏ vậy, chỉ là thứ lấp đầy khán đài không phải người xem mà là tủ quần áo thôi.

Mẹ kiếp, tình huống gì thế này? Sao trông như Tháp Nghìn Phật thế?

Tôi biết có vài tôn giáo đều thiết kế kiến trúc dạng này. Khi đi vào, bốn phía đều là tượng Phật. Thường thì tháp rất cao, vị Phật nào có cấp độ càng cao thì càng được đặt ở nơi cao hơn. Đứng dưới đáy tháp thì không có cách nào thấy được tượng Phật trên đỉnh cả.

Nghĩ vậy, tôi cố gắng mở to mắt, nhưng chỉ có thể mơ hồ thấy được trần nhà.

Tôi hỏi, sao số tủ quần áo này lại xuất hiện ở đây thế?

"Có khả năng ban đầu chúng đều ở đây, những cái chúng ta tìm thấy đều do người ta đem ra ngoài. Giang Thước, anh xem, có vài cửa tủ đang mở. Lấy dây thừng cho tôi, tôi muốn lên xem thử."

Tần Nhất Hằng nhận lấy dây thừng, thử thắt nút để leo lên nhưng không thành công. Hắn đành phải leo bằng tay không. Cũng may là chiếc tủ quần áo đang mở cách bọn tôi gần nhất chỉ cao bảy, tám mét. Nhưng tôi đứng bên dưới nhìn vẫn thấy kinh hồn táng đởm.

Thân thủ Tần Nhất Hằng rất tốt, leo vài bước đã đến bên chiếc tủ. Hắn xoay người một cái, chui vào bên trong, rồi không thấy đâu nữa.

Tôi từng tiếp xúc với thứ tủ này nhiều lần, biết rõ không gian bên trong chỉ lớn có bấy nhiêu. Hẳn là Tần Nhất Hằng đã phát hiện gì đó rồi.

Quả nhiên, không lâu sau hắn đã trèo xuống lại, thở hồng hộc.

"Bên trong có thứ gì?" Bạch Khai vội hỏi.

"Cái này đây." Tần Nhất Hằng mở tay ra, một nắm đất cát lập tức chảy qua kẽ tay.

"Cũng là bùn Âm Hà, chỉ là đã khô mất rồi." Tần Nhất Hằng phủi tay, giờ chúng ta xem thử những chiếc tủ chưa mở ra đi.

Tần Nhất Hằng bước đến một chiếc tủ gần nhất bên cạnh, đưa tay chậm rãi mở cửa tủ ra.

Trái tim tôi như nhảy lên cổ họng, chiếc tủ ấy dường như đã lâu lắm rồi chưa được mở ra, kêu kẽo kẹt như quỷ khóc.

Cửa vừa mở ra, tôi liền dùng đèn pin rọi xem.

Trong tủ quần áo có một người trần như nhộng đang đứng. Da nó khô quắt, hiển nhiên đã thành thây khô rồi.

Tôi nhớ trước đây cũng từng thấy thi thể giống vầy trong tủ quần áo rồi, thầm nghĩ không lẽ chỗ này cũng là một nơi để hồi sinh người ư? Nhìn quy mô mà nói thì hẳn phải là một căn cứ nguyên bản dành cho việc hồi sinh luôn ấy chứ!?

Tôi hỏi, những thi thể này dùng để hồi sinh à? Nhưng vì sao họ lại không sống dậy?

"Chỉ một số ít có thể sống lại, cơ mà, không ai có thể đảm bảo họ sẽ sống lại thành cái gì." Vạn Cẩm Vinh bỗng nói mập mờ.

Hắn vừa dứt lời, tôi nghe thấy từ chiếc tủ quần áo phía trên đầu mình vang lên tiếng kẽo kẹt.

(*) Góc giới thiệu: Tháp Nghìn Phật mà Giang Thước nhắc đến chỉ khá nhiều thứ/ kiến trúc khác nhau, nhưng hình ảnh

giống lời miêu tả nhất mà mình có thể tìm được là hang Vân Cương (Đại Đồng, Sơn Tây, Trung Quốc).

Xem ảnh 1

(*) Góc minh họa một trong các cách cơ bản dùng dây thừng để trèo lên hoặc xuống, có thể dùng để thoát hiểm khỏi đám cháy,... Nếu là trèo lên như Tần Nhất Hằng định làm thì phải ném được dây qua một điểm móc đủ chắc ở trên cao.

Xem ảnh 2

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 8: Sống lại từ cõi chết

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Cả nhóm lập tức như rơi vào vòng vây. Chưa kịp phản ứng thì bỗng nhiên một cái bóng trắng toát rơi "ầm" xuống đất.

"Tiểu Khuyết! Trốn đi!" Bạch Khai hô lớn rồi lao đến ngay.

Mẹ kiếp, tôi còn tránh đi đâu được chứ! Tôi lui về sau vài bước, thấy rõ đấy là một xác người. Không khác gì thi thể phát hiện được trong tủ quần áo.

Tôi thở phào, nơi này mặc dù quỷ quái nhưng tối thiểu vẫn tuân theo định luật vật lý. Tòa nhà này đã lâu năm không tu sửa, bên ngoài lại như tận thế đến nơi. Không chừng có chấn động rất nhỏ nào đó vừa đủ khiến thi thể này rơi từ trong tủ ra.

Tôi ngẩng đầu, tòa nhà cao thế này, đừng nói là một thi thể rơi xuống, chỉ cần một hòn đá thôi cũng đủ đập chết người.

Nghĩ vậy tôi thấy hơi lo lắng, chỉ có thể giơ ba lô lên che trên đầu.

Cái xác kia rơi thê thảm vô cùng, bong da tróc thịt hết. Miệng vết thương không hề có máu chảy ra, chỉ thấy thịt thối rữa đen sì.

Tôi nói, mọi người mau tránh sang bên, nếu thêm một xác nữa rơi xuống là tiêu đó!

Tôi vừa dứt lời, lại nghe vài tiếng "kẽo kẹt" vang lên! Một cỗ thi thể khác rơi xuống đập vào gáy Bạch Khai!

"Đậu má cái miệng quạ xui xẻo của anh!" Bạch Khai chưa ngẩng được đầu lên thì đã có thêm thật nhiều thi thể rơi xuống như đá lở.

Tần Nhất Hằng bám chặt lấy một chiếc tủ quần áo bên cạnh mình, lia mắt vài vòng, Vạn Cẩm Vinh, mau dẫn bọn tôi ra khỏi đây!

Nhưng bốn bề không hề có bóng dáng của Vạn Cẩm Vinh, không rõ lão hồ ly ấy đã lặng lẽ lượn mất từ lúc nào, ngay cả ngọn đèn dầu cũng không còn thấy đâu nữa.

Trái tim tôi chợt hoảng hốt, mẹ kiếp, chúng ta trúng kế rồi! Lão già này muốn hại chết chúng ta! Nhưng giọng tôi nhanh chóng bị tiếng xác người đập lên đất vùi lấp đi.

Ba chúng tôi như đứng giữa cơn bão, chỉ cần hơi không chú ý thì sẽ phải gặp Diêm Vương ngay! Vô số thi thể đã rơi xuống không biết là bao, không gian vốn không lớn lắm đã gần như bị lấp đầy. May mà cả ba đều khá may mắn, không ai bị đè trúng.

Bạch Khai liều mạng xông hết tốc lực về phía tôi, Tiểu Khuyết, đứng lên tôi này, nhanh chui vào trong tủ quần áo đi!

Y chỉ vào một tủ quần áo trống không phía trên tôi, đưa tay muốn đỡ tôi.

Mẹ kiếp, ông đây cũng không tham sống sợ chết được chưa? Dù có tránh được chuyện này đi nữa thì anh tin tôi sống sót ra được bên ngoài à? Tôi hất nhẹ Bạch Khai, sau đó liền nhận ra động tác này rất nguy hiểm, vội vàng níu y lại.

Bỗng nghe Tần Nhất Hằng ở bên kia hô to, Bạch Khai! Cẩn thận!

Tôi và Bạch Khai đồng thời ngẩng đầu nhìn theo bản năng, nhưng không thấy thi thể nào rơi xuống cả. Tôi vừa hơi cảm thấy may mắn thì liếc mắt thấy phía sau Bạch Khai, đến lượt tôi cũng kêu lớn!

"Bạch Khai! Xác chết sống lại!" Trong lúc tôi nói, một thi thể đã sắp chạm đến sau cổ Bạch Khai.

Đậu má! Bạch Khai theo bản năng né được, xoay người tung một cú đá. Y đá rất mạnh, thi thể kia trúng đòn lảo đảo, rồi lại tiếp tục lao đến.

Tôi bối rối tìm trên người, lúc vào thành chỉ cầm một cái thẻ gỗ đào thôi, cũng không biết có tác dụng gì không.

Mẹ kiếp giờ không dùng được cũng chẳng còn cách nào, tôi quơ đại lấy rồi xông đến chỗ cái xác.

Được nửa đường thì tôi hối hận, vì giờ đây trong tòa nhà đã có vô số thi thể đứng lên. Hình ảnh này cứ tưởng chỉ có trong phim xác sống thôi chứ. Điểm khác nhau duy nhất là, những thi thể này không

đi đứng ngả nghiêng như xác sống, mà hệt như người thường, dù cơ thể đã nát thành từng miếng, bước chân của chúng vẫn ổn định lạ kỳ. Khiến người ta cảm thấy chúng vốn không phải đang đi, mà là bay lướt!

Chết tiệt, chúng đều là ma quỷ sao? Con người tôi đã xông lên rồi thì sẽ không rút lui nữa đâu.

Tần Nhất Hằng ở phía đối diện thấy vậy thì lao thẳng vào trong đám thi thể, nhưng chúng lại không hề quan tâm đến hắn, chỉ nhắm mỗi tôi mà tiến!

Giang Thước! Chạy đi! Mau leo lên trên!

Trong lúc tôi ngẩn người, Bạch Khai đã nắm cổ tôi, lui về phía tường. Nhưng lúc này còn lui về đâu được nữa, ngẩng đầu nhìn lên, còn rất nhiều cửa tủ đang mở ra liên tục. Có điều giờ đây thi thể không nhảy xuống, mà chỉ thò đầu ra dòm ngó bọn tôi. Dường như chúng đang chờ tôi leo lên!

Tôi nói, Bạch Khai, buông ra! Mẹ kiếp, ông đây thà chết đứng!

Bạch Khai chần chừ giây lát, rồi cũng nhanh chóng phát hiện ra những cái xác đang án binh bất động phía trên.

Được! Mang một cái vốn đã đủ, đem hai lợi một! Bạch Khai buông tôi ra, đưa tôi một chiếc đèn pin, sau đó liền xông ra ngoài!

Tôi cắn răng, tự nhủ, cùng lắm thì chết thôi mà!

Tôi tiến bước, vung tay thôi đã đánh ngã được một thi thể. Thậm chí không cần phải nhắm chuẩn, chỉ cần vung bừa là đủ rồi. Nhưng cho dù tôi đã vận hết sức bình sinh thì vẫn bị lớp lớp thi thể ép lui về sau từng bước, nhìn về sau thấy chỉ còn cách tường chưa tới nửa thước!

Bạch Khai và Tần Nhất Hằng không rảnh ra được một giây, đã dùng cả tay lẫn chân rồi. Vậy nhưng bọn thi thể không hề phản kháng, sau khi bị đánh lui thì đứng dậy rất nhanh, mục tiêu của chúng chỉ có một – là tôi.

Đậu má! Chuyện quái gì thế này? Bạch Khai chạy đến chắn trước người tôi, Tần Nhất Hằng! Thử dùng máu chó mực xem!

Trước đó Bạch Khai mang theo rất nhiều bình máu, giắt ở trên người, giờ đây đã có chỗ dùng. Y tháo xuống, vặn nắp tạt lung tung một trận.

Thi thể không phản ứng chút nào!

Con mẹ nó! Hay là dùng máu gà? Bạch Khai luống cuống tìm đồ trên người mình.

Tôi đột nhiên nhận ra, nếu đã muốn thử thì phải thử hết các loại máu mới được. Tôi không màng đau đớn, cố sức cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu!

Vết thương tôi tự cắn ra không nhỏ, nhưng chưa kịp đợi máu chảy thì tôi đã nóng lòng phun ra nên chỉ miễn cưỡng đáp lên lưng Bạch Khai mà thôi. Tôi vừa định thử lại lần nữa thì thấy Tần Nhất Hằng bỗng nhiên nhảy ra khỏi đám thi thể, cũng giống tôi vừa nãy, phun ra một ngụm máu lớn.

Sau đó, chuyện không ai ngờ đã xảy ra! Những thi thể kia thế mà lại cùng lúc ngưng động tác, lao về phía Tần Nhất Hằng!

Ha! Máu người có tác dụng! Tiểu Khuyết, anh qua bên kia, hai người chúng ta có thể câu giờ một lúc đấy!

Bạch Khai đưa tay lên, nhanh nhẹn tạo một vết thương lớn trên cổ tay rồi xông tới.

Mãi tôi mới thở dốc được một hơi, muốn hít sâu mấy lần nhưng suýt thì sặc máu đang ngậm trong miệng.

Nhìn quanh bốn phía, tôi cắn răng, liều mạng đạp tường nhảy lên, bám lấy viền dưới của một tủ quần áo. Không phải tôi định chạy trốn, dù sao phía trên cũng có nhiều thi thể như vậy, nếu như máu người có tác dụng, tôi muốn thử xem có thể mở đường sống cho hai người họ hay không!

Nhưng tôi đã đánh giá quá cao thể lực của chính mình rồi, chưa kéo được thân người lên thì ngón tay đã hết níu nổi. Bấy giờ tôi đã treo giữa không trung, không có chỗ nào để đạp lên mượn lực nữa, chỉ lắc lư được một hồi thì rơi xuống.

Cú ngã này làm mắt tôi nổ đom đóm, suýt thì tự sặc máu mình mà chết.

Tôi vừa định đứng lên thì vai bị ai đó khóa cứng.

Một âm thanh vang lên bên tai tôi, nói rằng, mau đi theo! Tôi đảm bảo bọn họ không chết. Là Vạn Cẩm Vinh.

Mẹ kiếp, tôi dựa vào cái gì mà tin anh? Tôi trở mình tránh thoát hắn. Vạn Cẩm Vinh đạp vào bắp chân tôi, ép tôi quỳ lên đất.

“Đây là cơ hội duy nhất của anh, tôi nói lần cuối. Cầm lấy chìa khóa này, đi theo tôi!”

Lực ép trên vai tôi biến mất.

Vạn Cẩm Vinh chỉ phía trên, anh leo lên đó đi. Chỗ hắn chỉ là một tủ quần áo ở rất cao.

Tôi lên kiểu gì? Tủ quần áo kia cách mặt đất ít nhất mười mấy mét. Với năng lực của tôi, chỉ sợ mới leo được nửa đường đã ngã chết rồi.

“Dùng cái này.” Vạn Cẩm Vinh đưa dây thừng trong tay cho tôi, lo tôi không yên lòng còn cố tình giật vài cái, dây liền căng ra thẳng băng.

Giờ tôi mới hiểu khi nãy hắn biến mất là đã đi đâu, hóa ra là đi cố định dây thừng. Tôi mừng rỡ, nếu tôi có thể leo lên, vậy hắn Bạch Khai và Tần Nhất Hằng cũng được cứu rồi.

Nhìn lại, thi thể vẫn đang đuổi theo Tần Nhất Hằng và Bạch Khai. Lòng tôi biết dẫu thân thủ bọn họ tốt, nhưng máu vẫn có hạn, không thể trì hoãn thêm nữa.

Tôi hô to một tiếng, vừa xem như động viên chính mình, vừa để nhắc nhở Bạch Khai và Tần Nhất Hằng có thể trốn đi từ chỗ này.

Tôi nắm lấy dây thừng, đạp tường, mượn lực trèo lên.

Độ cao mười mấy mét rất đáng sợ. Vài mét đầu tiên tôi vẫn không thấy gì, nhưng càng về sau tôi càng lo lắng. Tay vốn đã không có lực, hiện giờ lòng bàn tay còn ra nhiều mồ hôi, tôi rất sợ sẽ tuột tay rơi xuống.

Được nửa đường thì tôi đã kiệt sức. Nhưng đó không phải chuyện làm tôi lo sợ nhất, mà là tôi nhìn quanh thấy những thi thể ban nãy thò đầu ra thăm dò dần dà đều chậm rãi bò về phía tôi.

(*) Góc minh họa để tăng thêm phần kịch tính và kinh dị cho bối cảnh:

Xem ảnh 1

Quyển 5 chương 9: Đường hầm

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Tôi không còn đường lui nữa, dẫu gặp núi đao biển lửa thì cũng chỉ còn cách cắn răng vượt qua.

Đám thi thể khá thong thả, giống như đã xác định tôi sẽ không chạy trốn, chúng chỉ việc chờ con mồi tự dâng đến miệng. Chúng nhìn tôi mà không biểu lộ cảm xúc gì. Nhưng dáng vẻ vô cảm của chúng còn đáng sợ hơn sự dữ tợn hung hãn.

Thứ duy nhất tôi còn có thể dùng để đánh trả lại chúng lúc này chỉ có ngụm máu tươi trong miệng. Chẳng biết có tác dụng hay không, tôi phồng má, phun máu vào thi thể gần mình nhất. Máu bắn lấm tấm trên mặt nó, tôi nhìn mà lòng nguội lạnh, nó không hề có chút phản ứng nào cả.

"Đừng quan tâm chuyện khác, cứ trèo đi. Trên người anh có chìa khóa, chúng không thể động đến anh!" Vạn Cẩm Vinh lắc dây thừng, thúc giục nói.

Nghe vậy, tôi vực lại tinh thần, cố gắng trèo được thêm một khúc nữa.

Gương mặt của thi thể kia đã gần ngay trước mắt tôi.

Quả đúng như lời Vạn Cẩm Vinh nói, tôi và nó gần như đã mặt đối mặt với nhau, nhưng nó lại không hề có ý định tấn công tôi. Tôi thầm nghĩ, cái chìa khóa này thần kỳ đến thế ư? Nó có thể trừ tà sao? Hay là, thi thể trong tòa nhà này đang bảo vệ thứ gì đó? Chỉ có người nào sở hữu chiếc chìa khóa mới không bị chúng nó tấn công? Chìa khóa này tương đương với mật mã giải trừ cảnh báo? Vậy rốt cuộc chúng đang bảo vệ thứ gì?

Cứ nghĩ như thế, tôi đã trèo đến hết dây. Trên đường tôi trèo ngang qua rất nhiều thi thể, trong lòng tôi luôn rất căng thẳng, nhưng sau đó nhận ra đúng là không xảy ra chuyện gì thật, tôi mới thả lỏng. Chỉ cần bản thân mình cố gắng không đối mặt với bọn chúng, bằng không sẽ cảm thấy rét run từng cơn.

Đầu dây thừng buộc ở một tủ quần áo, không có vẻ gì khác với những chiếc còn lại cả.

Tôi vận chút sức cuối cùng, bám vào chân tủ, hô lớn một tiếng, trở người chui vào trong. Lúc này tôi mới nhận ra, bên trong tủ này còn có không gian khác. Hiện ra trước mắt tôi là một đường hầm nhỏ không thấy điểm cuối.

Tôi càng chắc chắn rằng trong tòa nhà này có ẩn giấu bí mật lớn nào đó, bố trí thế này hẳn cũng là biện pháp chống trộm. Cả tòa nhà có nhiều tủ quần áo như thế, nếu không nhờ có Vạn Cẩm Vinh, tôi nghĩ tôi sẽ vĩnh viễn không thể tìm thấy con đường ẩn sau cửa tủ quần áo này.

Tôi ngồi xuống thở hổn hển vài hơi, nhưng tôi biết không thể trì hoãn quá lâu được. Tôi trông xuống dưới thấy Tần Nhất Hằng và Bạch Khai vẫn đang đánh nhau với thi thể, hẳn là sắp hao tốn hết thể lực rồi.

Tôi không thể làm gì khác ngoài đứng dậy, bật sáng đèn pin, bò vào trong đường hầm.

Độ dài, rộng và cao của đường hầm đều giống hệt như tủ quần áo. Dẫu đi khá vướng víu gò bó nhưng cũng không đến nỗi khó chịu lắm. Có điều hiện giờ người tôi đã mệt lả, muốn tiến lên phải dùng cả tay lẫn chân mới được.

Chưa bò được bao lâu, tôi nghe thấy tiếng người phía sau, quay đầu lại trông thấy Vạn Cẩm Vinh cũng đã vào trong đường hầm. Hắn hất cằm về phía trước, ra hiệu cho tôi bò tiếp.

Tôi hỏi, phía bên kia rốt cuộc là cái gì vậy? Bây giờ anh có thể nói với tôi rồi, lối ra đã bị anh chặn, dù tôi có muốn đổi ý cũng không còn cơ hội nữa.

“Là một bí mật anh vẫn luôn không hay biết. Hôm nay tôi muốn phơi bày cho anh xem.”

Vạn Cẩm Vinh đi vài bước đến bên cạnh tôi, kéo tôi đứng lên, lách vai xô tôi đi về phía trước.

“Anh tiết kiệm thể lực đi, rồi lát nữa sẽ có lúc anh muốn quỳ xuống thôi.”

Đường hầm này dài hơn tôi tưởng tượng rất nhiều, hồi đầu tôi áng chừng theo diện tích tòa nhà này thì đường hầm không thể dài quá mười mét. Bằng không bọn tôi sẽ đi ra khỏi tòa nhà luôn mất.

Nhưng mà khi đi tôi mới nhận ra, nơi này không thể dùng lẽ thường để phán đoán được. Không rõ bọn tôi đã đi được bao lâu rồi, nhưng chắc chắn là đã sớm ra khỏi phạm vi tòa nhà. Tôi không khỏi liên tưởng đến trước đây, bên bờ Âm Hà cũng có một hành lang vượt qua lẽ thường giống như vậy. Tôi thầm nghĩ mình đã đánh giá thấp nó rồi, đường hầm này không lẽ cũng là một hành lang quái lạ giữa không trung, không được thứ gì chống đỡ, tựa như trôi nổi giữa trời, vi phạm tất cả định luật vật lý và kết cấu kiến trúc?

Có lẽ khi con người sức cùng lực kiệt thì não cũng sẽ rối loạn, tôi vô thức suy nghĩ hơi lan man.

Đoạn đường về sau tôi càng đi càng lảo đảo, hầu như hoàn toàn dựa vào Vạn Cẩm Vinh lôi kéo mà đi thôi.

Cuối cùng đi hết hành lang, bọn tôi trông thấy một cánh cửa. Vừa nhìn thấy nó tôi đã cảm thấy quen mắt, trong lòng càng thêm chắc chắn tòa nhà này có mối liên quan đến Âm Hà.

Bởi vì nó chính là cánh cửa tôi từng thấy ở đỉnh toà kiến trúc bên bờ Âm Hà, thông ra đường Hoàng Tuyền.

Dẫu là về tạo hình, hay là dấu vết chắp vá tu sửa sau khi bị tổn hại, đều giống nhau như đúc. Có điều chuyện ấy đã qua lâu rồi, tôi cũng không biết trí nhớ của mình có chỗ nào sai sót không, nhưng cánh cửa này vẫn quá giống cái ở bên bờ Âm Hà.

Vạn Cẩm Vinh để tôi dựa vào tường, rồi cẩn thận đẩy cửa ra. Tôi đã chuẩn bị tinh thần trông thấy vô số ngọn đèn dầu, nhưng sau khi cánh cửa mở ra, tôi chỉ thấy phía bên kia là một mảng đen kịt.

Vạn Cẩm Vinh lấy đèn pin trên tay tôi, chiếu vào trong. Tôi nhìn thấy một đường hầm càng sâu và tăm tối hơn, duy chỉ có một điểm khác biệt là, trên mặt đất có một sợi xích to như cánh tay người trưởng thành, nó không bị gỉ sét, ánh lên phản quang lạ lùng dưới luồng sáng đèn pin.

“Chúng ta đến rồi.” Vạn Cẩm Vinh lại đỡ tôi dậy, Giang Thước, tôi biết anh không cảm thấy tôi là người tốt. Nhưng anh cũng cần biết rằng, trên đời này không có ai là người tốt tuyệt đối cả.

Tôi không lên tiếng, ngồi dưới đất một lúc để khôi phục thể lực.

Tôi biết nếu lấy cứng đối cứng, tôi chắc chắn không phải đối thủ của Vạn Cẩm Vinh. Cái mạng quèn này của tôi có thể không cần quan tâm, nhưng điều tôi hiện đang tính toán là làm sao cứu được Tần Nhất Hằng và Bạch Khai.

"Nếu như đã đến nơi rồi, anh hẳn cũng nhớ đã hứa với tôi chuyện gì. Hai người bạn tốt nhất của tôi vẫn còn ở bên dưới."

Tôi biết, họ sẽ được an toàn ngay thôi. Vạn Cẩm Vinh làm tư thế mời, còn đoạn đường cuối cùng, tôi hi vọng anh sẽ tự đi.

Tôi đi thẳng về phía trước, bên trong đoạn đường hầm này lạnh dị thường. Khiến người ta không ngăn nổi hai hàm răng đánh vào nhau lập cập. Tôi xoa xoa đôi tay, hà ra một hơi, không nhìn thấy sương khói. Nhiệt độ nơi đây cũng không quá thấp, nhưng loại lạnh lẽo này giống như sâu tận xương tủy vậy.

May mà đoạn đường hầm này rất ngắn. Bọn tôi chỉ đi vỏn vẹn hơn trăm mét thì đã đến cuối rồi.

Lần này, thứ xuất hiện trước mắt là một cái giếng.

Sợi xích kia dẫn vào trong lòng giếng. Trông nó tựa như dây gàu, có điều tôi không biết đầu kia của nó đang buộc lấy thứ gì.

Vạn Cẩm Vinh đưa đèn pin cho tôi, tự mình kéo lấy xích sắt. Sợi xích ấy dường như vô cùng nặng, Vạn Cẩm Vinh dùng lực đến độ gân xanh trên trán nổi lên hết. Trong đường hầm vang vọng âm thanh "rào rào" của xích sắt ma sát với thành giếng, khiến người ta nghe mà nổi da gà toàn thân.

Tôi quan sát cái giếng, nó được làm từ kim loại, nhìn chất liệu có vẻ giống sợi xích. Tỏa ra ánh xanh nhàn nhạt. Bề mặt thành giếng không hề có hoa văn hay chạm trổ gì cả, nhìn bóng loáng.

Tôi cũng không tùy tiện sờ vào, trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ, Vạn Cẩm Vinh đang đứng ngay bên giếng, không hề có chút phòng bị nào. Nếu như tôi ra tay trước, đẩy hắn xuống dưới đó, liệu có lấy lại được quyền chủ động không?

Lúc tôi vừa nghĩ như thế thì Vạn Cẩm Vinh bỗng nhiên ngừng lại.

Tôi giật nảy mình, kẻ này sâu không lường được, không lẽ còn đọc được cả suy nghĩ của người khác sao?

Chiếu đèn pin qua, tôi mới phát hiện mình chỉ sợ bóng sợ gió mà thôi, Vạn Cẩm Vinh bấy giờ đang chỉ vào xích sắt, nói, anh Giang, xin hãy dùng chìa khóa mở cái này ra.

Tôi nhìn kỹ lại, thấy trên sợi xích có một ổ khóa lớn, đã gỉ đến không còn hình dạng gì. Trông rất xứng đôi với chiếc chìa khóa trên người tôi.

Có điều khiến tôi thấy kỳ lạ là xích vẫn chưa được kéo lên hết, cái ổ khóa này chỉ là không duyên cớ móc vào giữa sợi xích thôi. Giống như có ai đó không biết để ổ khóa ở đâu nên tiện tay móc đại vào đó vậy, hoàn toàn không có lý do gì phải mở ra cả.

Tôi hỏi, cái ổ khóa này đâu có khóa thứ gì lại đâu, sao phải mở ra vậy?

“Anh cứ mở đi. Bạn anh dưới kia không còn nhiều thời gian cho anh suy tính vậy đâu.”

Tôi thở dài một hơi, quả nhiên tôi chẳng có cơ hội mặc cả nào hết.

Tôi không thể tin tưởng hoàn toàn vào lời nói của Vạn Cẩm Vinh, nhưng vì Tần Nhất Hằng và Bạch Khai nên dù bất luận thế nào cũng phải thử mới được.

Tôi lấy chìa khóa từ trong ngực ra, bước đến gần. Tay tôi vừa chạm vào ổ khóa thì một tia hơi lạnh lập tức xuyên từ bàn tay vào thẳng trái tim.

Tôi hít sâu một hơi, cắm chìa khóa vào.

Thật tình tôi vốn cho rằng cả ổ lẫn chìa đều đã gỉ sét thế này rồi thì cắm vào sẽ rất khó. Không ngờ, chiếc chìa giống như bị lỗ khóa hút vào ngay lập tức. Thậm chí tôi còn chưa dùng sức đã nghe thấy một tiếng “tách”, chỉ trong nháy mắt ổ khóa đã mở ra.

Tôi sửng sốt mất mấy giây, trong không khí có một loại cảm giác bí bách khiến lòng người bất an.

Theo sau đó, tôi nghe thấy tiếng vang “ầm ầm” truyền lên từ đáy giếng. Âm thanh này chấn động đến nỗi làm tôi suýt thì ngã ra đất! Đây là tiếng sấm! Dưới đáy giếng có sét đánh ư!?

Tôi “á” lên một tiếng, nhìn về phía Vạn Cẩm Vinh.

Hắn đang nhếch mép cười, nhìn tôi không chút thiện ý.

“Anh Giang, tất cả kết thúc rồi.”

(*) Góc minh họa: Nam chính mới té chấn động não lại bị người xấu đấm đá, lôi đi không thương tiếc 😢

Xem ảnh 1

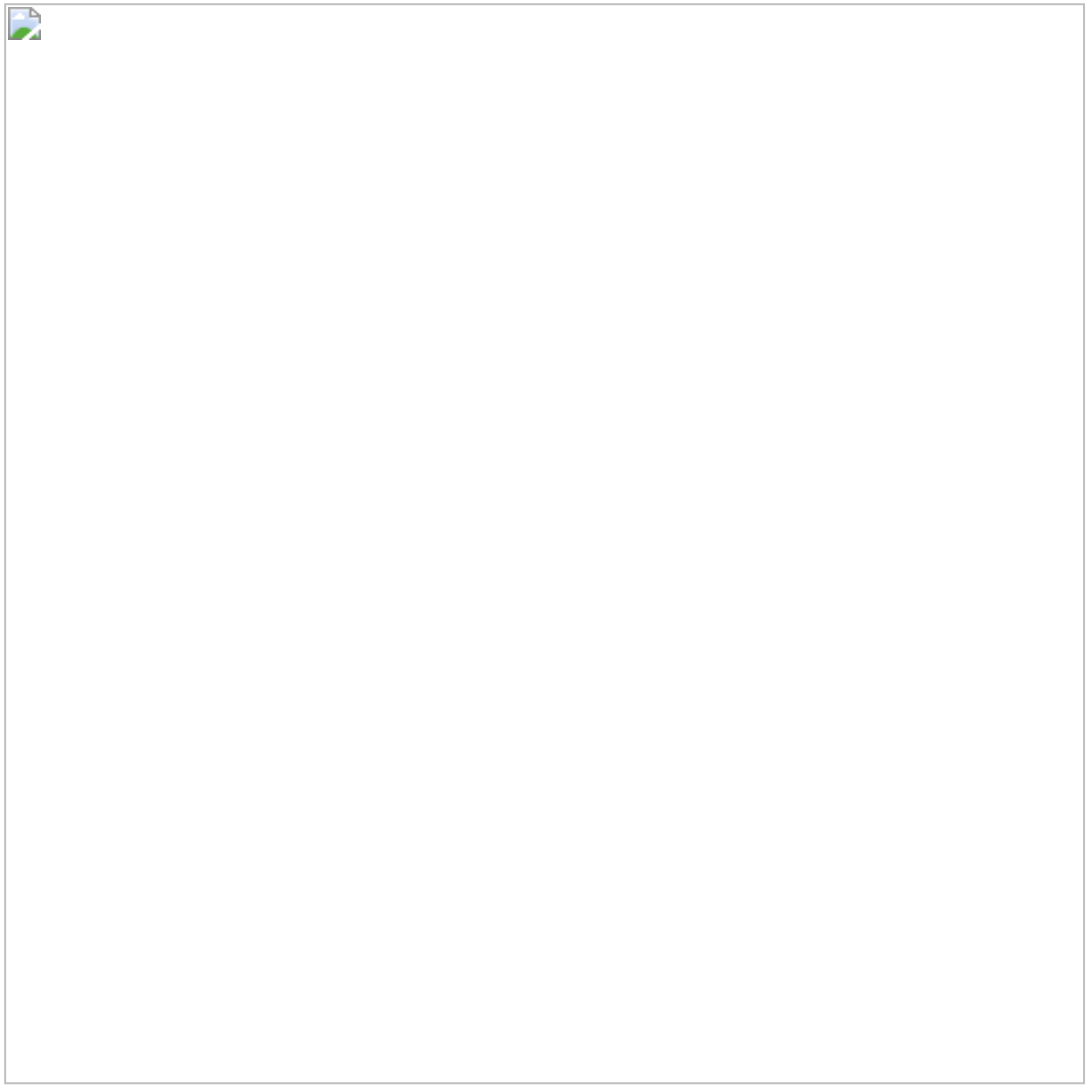

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 10: Sống còn

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Tôi hoàn toàn không hiểu được ý hắn trong câu nói ấy.

Tất cả đã kết thúc? Nghĩa là bọn tôi được an toàn ư? Nguy hiểm bên ngoài đã được hóa giải? Hay con mẹ hắn đang đánh đố chơi chữ với tôi, ý muốn nói bọn tôi chết chắc rồi?

Không đợi tôi kịp hỏi lại, tiếng sấm cứ liên tục rền vang khắp đường hầm.

Tôi chỉ cảm thấy dưới thân rung lên từng trận, chứ tai đã không còn nghe được âm thanh nữa.

Tôi theo bản năng hô to, tên khốn anh thả thứ gì ra vậy?

Vừa quay đầu, tôi đã thấy có nước tràn ra từ miệng giếng kia. Thứ nước ấy bốc mùi rất hăng, không biết đã bị ủ trong giếng cổ này bao nhiêu năm, khiến tôi phải nôn khan một hồi.

Nhưng tôi vẫn nhìn chằm chằm không chớp mắt vào miệng giếng. Tôi không biết lát nữa sẽ có thứ gì bò từ trong đó ra, nhưng nghĩ bằng ngón chân cũng biết là không tốt lành gì.

Tôi hét lớn, rốt cuộc anh muốn làm cái mẹ gì thế? Đừng có đứng đờ ra đấy nữa!

Tôi không rõ liệu trong hoàn cảnh ồn ào thế này Vạn Cẩm Vinh có nghe được tiếng tôi hay không, hắn chỉ nhìn tôi một cái, sau đó không ngờ lại nhảy luôn vào trong giếng!

Tôi chỉ thấy hắn lắc người vài cái thì đã lặn sâu xuống nước rồi!

Đậu má! Anh tự sát đấy à?

Tôi hết biết làm sao, không lẽ giếng chính là lối thoát ra ngoài? Nhưng nếu nhất định phải nhảy vào dòng nước hôi thối này, mẹ kiếp thà tôi chết đuối ở đây luôn cho xong.

Huống chi Tần Nhất Hằng và Bạch Khai vẫn còn ở bên ngoài mà! Tôi phải báo với bọn họ!

Trong lúc tôi do dự, tiếng sấm kia càng ngày càng mãnh liệt hơn, dường như đã đến gần trong gang tấc. Sau mỗi tiếng sấm vang lên lại có rất nhiều nước thối tràn từ giếng ra ngoài. Chỉ trong chốc lát, nước đã ngập qua mắt cá chân!

Tôi không còn thời gian suy nghĩ, gấp gáp chạy đến bên giếng nhìn xuống thử. Quá vội vàng nên tôi cũng không trông rõ được gì, chỉ thấy lòng giếng sâu như không đáy, tối tăm đen kịt.

Tôi thầm mắng một tiếng, dốc hết sức lao ra khỏi đường hầm.

Dưới tình thế cấp bách như này, tiềm năng con người quả là vô hạn. Mới nãy tôi còn đang mệt gần chết, vậy mà bây giờ chạy không thấy tốn sức là bao.

Đường hầm vốn không dài, nhưng hiện giờ lại như biến thành xa xôi vô tận.

Tôi nghiến răng, cố giữ nhịp thở, chỉ sợ một khi buông lỏng, tôi sẽ không còn cơ hội nào được nhìn thấy Bạch Khai và Tần Nhất Hằng nữa.

Sau lưng tôi, nước đã dần dâng đến. Dẫu chưa đến mức bị dòng nước đuổi sát, nhưng khi tôi quay lại nhìn vẫn nhận thấy rõ ràng dòng nước đục đang tràn về phía mình!

Không rõ tôi đã chạy bao lâu, thời gian tựa như bị kéo giãn ra vậy. Đến khi tôi cuối cùng cũng nhìn thấy lối ra, tôi còn không để ý đến chuyện tìm sợi thừng, mà trước tiên hô lớn, Tần Nhất Hằng! Nước! Nước đang đến!

“Mẹ kiếp, Tiểu Khuyết, ai lướt đến cơ?”

“Nước! Là nước!” Tôi nhìn xuống, phát hiện Bạch Khai và Tần Nhất Hằng đều đang rúc trong một tủ quần áo lưng chừng cao.

Nửa người Bạch Khai đã bị nhuộm đỏ, đám thi thể còn đang không ngừng trèo lên, cứ một tên bị Bạch Khai đạp xuống thì lại có tên khác thế chỗ vào!

Tôi tìm dây leo xuống mới phát hiện không thấy đâu nữa. Dường như khi Vạn Cẩm Vinh trèo lên đã không nghĩ sẽ trở xuống nữa rồi, nên tự chặt đứt đường lui.

Khắp xung quanh đều không có điểm nào để mượn lực, mà dẫu có đi chăng nữa tôi cũng sợ mình không còn sức mà làm chuyện như leo vách núi. Độ cao như này mà ngã xuống, thật sự sẽ phải chết không toàn thây!

Đậu má! Tiểu Khuyết! Sau lưng anh có thứ gì thế? Bạch Khai lại đạp một thi thể xuống, liếc nhìn tôi một cái.

Tôi vừa quay đầu lại nhìn thì tim như bị bóp nghẹt.

Không biết từ lúc nào, dòng nước hôi thối bỗng nhiên dâng trào. Tựa như một con quái vật há miệng đỏ lòm, xông thẳng về phía tôi! Tôi chưa kịp phản ứng thì đã bị sóng nước cuộn trào đập lảo đảo cả người.

May mà tôi kịp thời nắm lấy cửa tủ theo bản năng nên mới không bị nước hất văng xuống dưới. Thế nhưng tôi giờ đây đã treo lơ lửng giữa không trung, đong đưa theo cánh cửa tủ!

Tôi có cảm giác tay mình sắp không chịu nổi rồi, trong tâm trí chỉ còn lại một suy nghĩ: mẹ kiếp, hai người thứ lỗi, Giang Thước tôi đi trước đây!

Cột nước từ trong tủ phun trào ra càng lúc càng lớn. Tôi có thể cảm thấy vì thế mà tủ quần áo rung lắc kịch liệt.

Khốn kiếp! Xem ra tôi chưa kịp rơi xuống thì nơi này chẳng mấy chốc đã sụp đổ rồi.

Giang Thước! Anh mau nhảy sang bên trái! Tiếng Tần Nhất Hằng bỗng nhiên truyền tới.

Tôi quay đầu, thấy tủ quần áo bên trái tôi vì bị chấn động mà đã dịch ra một khe hở nhỏ. Một người muốn đứng vào đó là không thể nào, nhưng chỉ đạp vào để mượn lực thì vẫn có hi vọng.

Tôi không rảnh mà sợ hãi nữa rồi, lòng thầm khấn vái tất cả thần phật, sau đó hét lớn một tiếng, dùng lực eo mượn lấy quán tính, tung người qua phía đó.

Trong nháy mắt, tôi cảm thấy mọi sự trôi qua như bị quay chậm vậy.

Bàn chân miễn cưỡng đặt được lên điểm mượn lực, sau đó tôi vận hết sức bình sinh nhảy mạnh một phát, thật sự bám được vào cạnh tủ quần áo phía trên đầu!

“Á đù, ghê gớm đấy!”

Tôi không có thời gian nhìn sang Bạch Khai, chân đạp lung tung một hồi, giẫm được lên một chỗ khá chắc chắn. Tôi mạnh tay kéo cửa tủ bật mở, cuối cùng cũng chui được vào!

Bấy giờ tôi mới hoàn hồn, nhìn qua chỗ Bạch Khai và Tần Nhất Hằng. Khiến tôi bất ngờ là đám thi thể đã lui quân hết.

Chỉ còn thấy lác đác vài bóng trắng trôi nổi trong dòng nước dưới đáy tòa kiến trúc. Chúng không hề giãy giụa chút nào, giống như đã tỉnh ngộ ra, quyết định sẽ làm xác chết đúng như tên gọi.

Tôi không kìm được kêu to, bọn chúng sợ nước!

Ấy là do tôi thấy những thi thể vốn đang trèo lên tủ quần áo, dẫu chỉ dính phải vài giọt nước cũng giống như bị điện giật vậy, run lên vài cái liền bất động, rơi xuống dưới.

“Mẹ kiếp, anh cho rằng bọn tôi thì không sợ à! Nếu không chạy đi đâu được thì phải chết đuối cả đấy!” Bạch Khai vẫy tay, Tiểu Khuyết, anh có thể sang đây không?

Tôi nhìn xung quanh một chút, trong tình huống này mà phải trèo qua đó thì còn khó hơn lên trời. Nhưng nếu bây giờ không thử thì cũng chỉ có thể ngồi chờ chết thôi. Thế là tôi hít sâu một hơi, vừa định vươn người ra thì nghe Tần Nhất Hằng hô lên, đừng đến đây! Nước đang dâng lên! Chờ đủ sâu rồi thì nhảy xuống!

Lúc này tôi mới chợt chú ý đến nước phía dưới đang càng ngày càng sâu.

Tòa nhà này có cửa mà, dẫu nước tuôn ra vừa siết vừa nhiều thì cũng không thể đọng lại đến mức này được, phải chảy ra ngoài mới đúng chứ! Chẳng lẽ phần sàn vốn được làm lõm xuống? Được thiết kế với mục đích trữ nước lại trong nhà?

Tôi nhìn về phía cửa ra, phát hiện có điểm sai sai, không chỉ là trong nhà, mà bên ngoài dường như cũng là một biển nước mênh mông!

Không chỉ có cái giếng trong này đang tràn nước sao?

Tôi bỗng nhiên cảm thấy tuyệt vọng từ tận đáy lòng. Tòa thành này vốn nằm trong thung lũng thấp trũng, tường vây bên ngoài lại được xây quái dị như vậy. Chẳng lẽ nơi đây chính là một tòa thành nước sao? Vì ban nãy tôi đã mở khóa cơ quan gì đó, nên dòng nước mới bị kích hoạt?

Tôi cảm nhận được toàn bộ kiến trúc ngày càng bị chấn động mạnh.

Số tủ quần áo này được sắp đặt khá chắc chắn, ít nhất bây giờ vẫn còn an toàn. Nhưng dù sao chúng cũng được làm bằng gỗ, nếu như sức nổi đủ lớn thì khó nói trước có ổn định mãi được hay không.

Tôi hô to, chúng ta có thể dùng tủ quần áo làm thành thuyền không? Xuống được trước rồi mới tính tiếp?

Anh quên rồi à? Tủ quần áo này dùng để dìm xuống sông! Không nổi được đâu! Vết thương của Bạch Khai dường như rất nghiêm trọng, tôi có thể thoáng thấy y bắt đầu nhăn nhó.

Hiện tại chuyện tôi có thể làm sợ là chỉ còn tiếp tục chờ đợi mà thôi. Mặc dù lòng tôi biết rõ, cứ chờ đợi thế này chưa chắc sẽ chờ được kết quả tốt đẹp gì.

Nước dâng lên rất nhanh, chỉ một lát sau mực nước đã đến gần tủ quần áo mà Bạch Khai và Tần Nhất Hằng đang nấp. Hai người họ do dự chốc lát rồi nhảy vào trong nước, tránh dòng nước chảy siết mà bơi về phía tôi.

Tiểu Khuyết! Mắc cái gì không nhắc tôi mang quần bơi!? Sao lại không nhắc tôi mang quần bơi chứ? Bạch Khai đã đến ngay dưới chân tôi.

Trong dòng nước đen như mực, chỉ thấy đầu y ngoi lên, chìm nổi theo sóng nước. Tần Nhất Hằng bên cạnh không ngừng đạp nước, dường như đang nâng Bạch Khai.

Lòng tôi chợt thắt lại, chết tiệt, sợ là ban nãy Bạch Khai mất quá nhiều máu rồi, hiện tại đã sắp không chịu nổi nữa!

Tôi không quan tâm mực nước đã dâng đến đâu, Bạch Khai đã thành ra thế này rồi, Tần Nhất Hằng chắc cũng không ổn hơn là mấy.

Thêm một người hỗ trợ, tỉ lệ sống sót sẽ lớn hơn một chút.

“Các cậu tránh ra! Tôi nhảy ngay đây!” Tôi nhảy vọt từ trong tủ quần áo ra ngoài.

Trong tâm trí tôi chỉ có một ý niệm duy nhất, chết! Mẹ kiếp ông đây nhận luôn! Nhưng mặc kệ mi là đầu trâu mặt ngựa, phán quan hay thậm chí là Diêm Vương, đừng tên nào nghĩ có thể mang bạn bè của ông đi!

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 11: Cáo biệt

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Tôi chưa từng luyện bộ môn nhảy cầu, trong tình thế cấp bách cũng không nắm được tư thế tiếp nước đúng đắn. Lưng tôi đập mạnh xuống mặt nước, lực va chạm lớn đến mức khiến tôi suýt ngất đi.

Thứ nước hôi thối này lạnh đến thấu xương, thôi vậy cũng tốt, có thể tạm thời làm tê liệt cảm giác, để tôi không cảm thấy đau đớn nhiều.

Tôi không kìm được kêu lên một tiếng, lập tức có mấy ngụm nước thối tràn vào miệng. Lúc ấy tôi lợm họng đến mức suýt thì nôn ra, chỉ có thể dùng ý chí cố nhịn lại, vì tôi biết trong tình huống này chỉ cần hơi bất cẩn thôi là sẽ đuối nước ngay. Đến lúc đó đừng nói đến chuyện cứu được bọn họ, mà tôi thậm chí sẽ trở thành gánh nặng.

Tôi bơi cũng không tốt lắm, tất nhiên không dám dây dưa, cũng không màng quan sát tình huống. Vừa mơ hồ nhìn thấy vị trí của Bạch Khai và Tần Nhất Hằng, tôi liền liều mạng bơi qua.

Tôi miễn cưỡng níu được trang phục của Tần Nhất Hằng, muốn đỡ hắn phần nào. Không ngờ toàn thân hắn dường như không còn chút sức lực, giống như khúc gỗ trôi nổi trong nước vậy, không hề có phản ứng gì.

Nước mắt tôi ứa ra đến nơi rồi, vội bơi đến trước mặt họ xem xét.

Trái tim tôi thắt lại, Tần Nhất Hằng và Bạch Khai đều đã không còn ý thức nữa.

Bạch Khai vẫn luôn được tay Tần Nhất Hằng đỡ lấy nên mặt vẫn mấp mé cao hơn mực nước, nhưng nước chảy quá xiết nên mặt nước rất dập dềnh. Gương mặt y chìm nổi giữa làn nước, không rõ sống chết.

Tôi lay Bạch Khai, y không hề phản ứng lại.

Tôi đẩy mạnh họ một cái, cũng chỉ thấy tay Tần Nhất Hằng chìm dần vào trong nước.

Tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày gặp phải tình huống như thế này. Dù rằng rất lâu về trước tôi đã từng tưởng tượng đến trường hợp tệ nhất.

Nhưng ngay cả trong những trường hợp tệ nhất ấy, cũng không có kết cục này.

Tôi không thể chấp nhận việc mất đi người bạn tốt nhất, huống gì như bây giờ, cùng lúc mất đi tận hai người.

Tôi "a" lên một tiếng, nước mắt trào ra không khống chế được.

Nhưng giàn giụa trên mặt phần nhiều vẫn là thứ nước hôi thối đang bủa vây.

Tôi níu lấy vai của cả hai người, định dùng tư thế bơi ngửa để kéo họ ra ngoài. Nhưng dẫu đang ở trong nước, có sức nổi trợ lực, thì để kéo được hai người một lượt thật quá khó khăn.

Tôi tát mỗi người một cái, hi vọng sẽ có người mở mắt ra mắng tôi. Nhưng đáp lại tôi chỉ có dòng nước mãnh liệt đang tuôn trào, khiến người ta lạnh buốt run rẩy.

Tôi biết mình không thể chần chừ thêm nữa.

Nếu như may mắn, cho dù tôi chỉ có thể kéo lần lượt từng người thì vẫn kịp thời cứu họ ra ngoài. Nhưng bây giờ tôi chỉ chống đỡ được bằng ý chí, còn thể lực đã đến cực hạn.

Tôi không biết liệu cơ may có đến với mình không, thật ra tôi không hề cảm thấy mình là người may mắn.

Thật sự phải chọn cứu người này bỏ người kia sao?

Tôi chợt nhớ đến, không lâu trước đây, ở Mạc Hà, Bạch Khai từng hỏi tôi một câu không hiểu ra sao.

Nếu như giữa y và Tần Nhất Hằng có một người nhất định phải chìm xuống Âm Hà, tôi sẽ chọn ai.

Mẹ kiếp, con mẹ nó chứ, anh mở mắt ra mà nhìn xem! Ông đây chọn kiểu quái gì được!!!??

Tôi lau mặt. Dưới tình huống thế này không thể không kiểm soát cảm xúc. Tôi hít sâu một hơi, cố làm bản thân tỉnh táo lại. Bây giờ mùi vị của nước thối chẳng làm người ta buồn nôn nữa, mà ngược lại còn giúp tôi thanh tỉnh hơn.

Hai người họ vẫn còn thở, ít nhất vẫn còn sống.

Tôi xem xét thương tích của Bạch Khai, tuy áo y đã trong suốt vì ướt rồi nhưng đang chìm trong nước nên tôi không cách nào nhận biết vị trí cụ thể của vết thương. Tôi chỉ có thể sờ soạng lung tung, dường như không có vật sắc nhọn nào đang đâm vào người y. Nhưng tôi không thể biết vết thương có còn chảy máu hay không.

Tần Nhất Hằng ở bên cạnh ổn hơn một chút, không thấy có vết thương ngoài rõ ràng. Mới vừa nãy, Tần Nhất Hằng còn đang cố gắng giúp Bạch Khai, nếu như vậy thì tình trạng của hắn hẳn phải tốt hơn Bạch Khai vài phần. Nếu nói một cách lạc quan, thì chỉ là do thể lực hắn không chịu nổi nữa, hoặc là vì nguyên nhân nào đó khác nên mới ngất đi mà thôi. Trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Tôi nhìn bốn phía xung quanh, thầm nói trong lòng, mẹ kiếp, nhất định phải cứu được cả hai người.

Thế là tôi hít sâu, liều mạng đẩy hai người họ về một góc nhà.

Lúc này nước đã sâu thêm vài mét, những tủ quần áo mà ban nãy rất khó trèo lên giờ đã có thể chạm tay đến được. Tôi mở vài tủ quần áo ra, chọn lấy một cái tương đối cao mà trong thời gian ngắn sẽ không bị nước nhấn chìm. Tôi đặt Tần Nhất Hằng ngồi vào trong tủ quần áo trước.

Sau đó, tôi kéo Bạch Khai, bơi về hướng cửa ra.

Tôi dõi theo Tần Nhất Hằng ngồi rũ trong tủ quần áo, bóng dáng hắn ngày càng nhỏ đi.

Trong tâm tôi đã dùng hết sức lực để ngăn bản thân khóc, nhưng nước mắt vẫn cứ rơi không ngừng được.

Tôi tưởng mình đã trải qua nhiều chuyện như vậy, biết bao lần đã lâm vào hiểm cảnh tử sinh, đáng lẽ ra phải không còn quan tâm chuyện sống chết nữa rồi.

Nhưng tôi không ngờ, đến hôm nay, khoan nói chuyện sống chết, tôi thậm chí còn không chịu nổi cảnh ly biệt này.

Tôi cố sức đạp nước, chỉ mong mình có thể di chuyển nhanh hơn một chút.

Kỳ thực thân thể tôi đã lạnh cóng đến mất cảm giác từ lâu, chỉ còn dựa vào bản năng mà thôi. Ấy là bản năng tìm đường sống, nhưng không phải tìm cho chính mình, mà là cho hai tên ngốc dẫu có chuyện gì cũng vẫn cứ cùng tôi xông về phía trước này!

Cứ bơi như thế, ý thức của tôi cũng bắt đầu mơ hồ dần.

Tôi cố giữ tỉnh táo để mi mắt không sụp xuống, nhưng vẫn cảm thấy thân thể đang từ từ mất khống chế.

Bơi mãi, rốt cuộc tôi cũng kiên trì được đến lối ra khỏi tòa nhà, vừa nhìn một cái, những cảm xúc thương tâm nãy giờ chợt tan thành khói mây, lòng tôi tràn ngập sự thoải mái. Tôi thậm chí không kìm được mà bật cười.

Mẹ nó chứ, chỉ lo sốt ruột cứu người, quên mất không nghĩ đến chuyện nước đã ngập cao đến vậy rồi.

Lối ra đã sớm chìm trong nước rồi, nhìn khắp trên mặt nước làm gì còn lối thoát nào nữa, chỉ có không biết bao nhiêu là tủ quần áo cùng những thi thể trắng ởn nổi lềnh bềnh.

Thôi vậy cũng tốt, mấy người chúng ta có thể chăm sóc cho nhau trên đường Hoàng Tuyền rồi.

Tôi thầm nhủ, nếu có ai thật sự nhớ thương tôi thì nhất định phải đốt cho tôi bộ bài Tây mới được.

Ít nhất ba bọn tôi còn có thể đấu địa chủ giải sầu.

Phải mà bây giờ có điếu thuốc thì tốt quá.

Dường như vì tôi đã mất hi vọng quá đột ngột mà cơ thể cũng hoàn toàn buông xuôi. Tất cả những mệt mỏi và đau đớn trước đó lập tức ập đến.

Hóa ra cái chết cũng không hơn gì trong tưởng tượng của tôi, thậm chí còn không đáng sợ bằng.

Trong một khoảnh khắc, thật giống như người ta hay truyền miệng, tâm trí tôi bắt đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, vụt qua như dòng điện nhấp nháy.

Bất ngờ thay, đa số hình ảnh đều là lúc tôi chưa vào nghề. Mà càng làm tôi thấy kỳ quái hơn ấy là hình như tôi không có ấn tượng về những hình ảnh đó, cũng giống như khi còn ở bên ngoài tòa nhà vậy. Cảm thấy như bản thân đang ở trên một ngọn núi, vừa giống một giấc mơ, lại tựa như ký ức. Có điều tôi đã không còn sức để phân biệt nữa rồi. Tôi chỉ có thể lờ mờ nhận ra lúc ấy mình đang tìm ai đó, chạy mãi trong sự bối rối.

Nhưng phần nhiều vẫn là cảm giác của hiện tại, trong tòa kiến trúc quỷ dị này, thân thể tôi chậm rãi chìm vào trong nước đen lạnh lẽo.

Đúng lúc ấy, cũng không biết có phải nhờ bản năng sống còn hay không, tôi bỗng giật mình, trong đầu chợt nhớ tới một chuyện!

Hình như tôi tuyệt vọng hơi sớm rồi, tôi hoàn toàn có thể lặn xuống nước và kéo Bạch Khai qua lối cửa ra! Dù cho bên ngoài cũng là biển nước mênh mông, nhưng chỉ cần không phải không gian kín thì nhất định sẽ có khả năng sống sót. Huống gì, cái giếng mà Vạn Cẩm Vinh đã nhảy xuống hẳn cũng có thể là một lối ra bí mật!

Nghĩ vậy, tôi vội vùng vẫy mấy cái, sặc vài ngụm nước, cuối cùng cũng trồi lên trên mặt nước.

Tôi vội tìm Bạch Khai, y còn nổi trên mặt nước, cách tôi không xa. Tôi túm y kéo lại gần. Ngẩng đầu xem Tần Nhất Hằng phía bên kia, tôi than thầm, không xong, nước đã dâng đến ngang ngực hắn!

Tôi hít sâu một hơi, thử lặn xuống thì phát hiện tầm nhìn trong nước rất kém, hầu như chẳng thấy được gì.

Đã vậy, tôi chỉ có thể tìm cửa bằng trí nhớ. Nhưng không thể có bất cứ sai lầm nào, vì dù là tôi hay Bạch Khai thì tình trạng cơ thể bây giờ đều không thể chịu đựng quá lâu. Huống gì hiện tại Bạch Khai còn đang hôn mê, không thể nào nín thở. Tôi không rõ con người chìm trong nước bao lâu thì mới chết đuối, nhưng giờ tôi chỉ có thể liều mạng thử một lần.

Chỉ còn cách đánh cược mà thôi!

Đầu tiên, tôi đỡ Bạch Khai tựa lên người mình, chọn lấy một tư thế có thể di chuyển khá nhẹ nhàng. Nhưng khổ nỗi là hiện tại Bạch Khai không có chút ý thức nào, tôi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể xé áo của y, nhanh nhẹn làm thành một sợi dây, trói hai tay y vào eo tôi.

Tôi vỗ Bạch Khai trên lưng vài cái, mẹ kiếp, anh mà sống sót qua vụ này, về sau mỗi ngày tôi đều gọi anh là cha cũng được!

Sau đó tôi lại hít một hơi thật sâu, lặn xuống thêm lần nữa.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 12: Cáo biệt (2)

**Chương có nội dung hình ảnh*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Thể lực của tôi đã sắp cạn kiệt, giờ lại đèo thêm một người trưởng thành. Tôi giãy giụa một hồi mới miễn cưỡng giữ được tư thế ổn định, sau đó bơi vào trong màn nước đen kịt bí ẩn.

Thật ra tôi đã lo sợ cực độ, nhưng vẫn luôn tự nhủ phải thả lỏng. Dưới nước không giống với trên cạn, khi lo lắng khiến tim đập nhanh hơn sẽ tiêu hao thêm nhiều dưỡng khí, mối nguy này tôi biết rất rõ.

Đây không phải lần đầu tôi đánh cược tính mạng, nhưng có một điều khác biệt ấy là hiện giờ sống chết của Bạch Khai cũng đang đặt trên người tôi.

Tôi không thể cho phép mình có bất kỳ sơ suất nào.

Khi dưới nước tôi không dám dừng lại, một là phải tính toán hơi thở này có đủ dùng hay không, hai là nếu dừng thì rất dễ chệch ra khỏi phương hướng tôi nhắm ban đầu. Vậy nên từ khi lặn vào trong nước tôi chỉ liều mạng bơi xuống dưới.

Tôi cảm thấy nhiệt độ nước càng ngày càng thấp. Tứ chi tôi cũng dần tê cóng. Mắt tôi rất đau, nhưng buộc phải mở to dù chẳng thể nhìn rõ thứ gì.

Tôi thấy mình đã bơi rất xa rồi nhưng vẫn chưa chạm đến mặt đất. Điều đó làm tôi hơi hoảng hốt, sợ rằng do mình bơi không giỏi nên vốn chưa hề lặn được xuống. Chuyện này ai biết bơi cũng hiểu, nổi được là một chuyện, lặn được lại là chuyện khác.

Tôi nín thở, cố hết sức để không hoảng lên.

Tôi nghĩ có thể là do Bạch Khai cũng không dán sát vào lưng tôi lắm nên khiến lực cản tăng lên. Thế là tôi dứt khoát dùng một tay ấn chặt y vào lưng mình rồi tiếp tục liều mạng mà đạp nước.

Trong những lúc nguy cấp như thế này, thời gian luôn có cảm giác bị kéo dài vô cùng tận.

Cũng may là dù tôi hút thuốc nhiều năm vậy rồi nhưng dung tích phổi vẫn còn đủ dùng.

Nghĩ vậy, tôi cảm thấy tốc độ chìm của mình thật sự nhanh lên, cuối cùng tôi cũng có được một chút niềm tin.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc tôi nghĩ mình sắp chạm đến đáy tòa nhà thì lại cảm thấy dòng nước sau lưng mình có điểm kỳ lạ.

Ban đầu tôi cho rằng mình đụng phải sóng ngầm gì đó thôi, cũng không để ý lắm. Sau đó, tôi liền cảm giác được Bạch Khai trên lưng bắt đầu cựa quậy rất nhẹ.

Tôi không quay lại, thật sự thì trong tình huống này quay lại sẽ không nên cơm cháo gì cả, tôi đành cố sức đạp nước để tránh xa thứ sau lưng, không quan tâm nó là sóng ngầm hay thứ gì khác. Nhưng tôi không ngờ được là dẫu tôi có đạp nước kiểu gì thì cũng đều giống như bị thứ sau lưng hút vào.

Thế mà tôi lại phải giằng co với nó một hồi.

Nếu không phải đang ở trong nước thì chắc mồ hôi lạnh đã túa ra rồi. Trong tòa nhà này trừ mấy người sống là chúng tôi ra thì chỉ còn xác chết. Mà đám xác ấy đã sớm không còn tính uy hiếp nữa rồi.

Không lẽ trong nước còn có thứ gì khác? Nó chính là lý do phải xả nước vào trong thành?

Thứ ấy chỉ có thể hoạt động trong nước? Giờ nó đói rồi, chui ra tìm thức ăn?

Nghĩ vậy, tôi bỗng cảm thấy mình không nín thở được nữa, nhả mấy ngụm không khí ra, phổi như muốn nổ tung vậy. Đầu tôi cũng hơi váng vất, tay chân lập tức mất hết sức lực. Tôi biết đây là biểu hiện ngạt thở.

Trong lúc vội vàng cũng không kịp cân nhắc gì, tôi bèn mượn đại lực hút của thứ kia để xoay người, định bơi lên trên.

Đây cũng là cơ hội sống sót duy nhất của tôi, nếu như ngay cả tôi còn sắp ngạt thở đến nơi thì chắc chắn Bạch Khai càng thêm nguy.

Nhưng tôi vừa quay người thì lại xảy ra chuyện kỳ quái hơn. Lực hút kia thế mà lại biến mất rồi. Trong màn nước đen ngòm sau lưng tôi không thấy có thứ gì cả.

Khoảnh khắc ấy tôi không kịp nhìn kỹ, chỉ theo bản năng sống còn mà nhanh chóng bơi lên mặt nước. Không rõ là nhờ sức nổi hay do tôi bộc phát tiềm năng mà lần bơi lên này nhẹ nhàng hơn lúc lặn xuống rất nhiều.

Rất nhanh, tôi đã ngoi lên mặt nước, không quan tâm ngụm nước hôi thối trong miệng, vội vàng thở dốc mấy hơi.

Tôi nhìn vào trong nước, không hề thấy tung tích thứ kia đâu. Tôi biết vài loài săn mồi sẽ vờn con mồi một phen trước khi chén sạch. Tôi nhủ thầm, mẹ kiếp, nếu không phải hôm nay ông đây còn phải lo cứu người thì ông sẽ bất chấp tất cả để thiến mày luôn.

Sau khi hít thở cho đỡ nhọc, tôi liền lia mắt tìm Tần Nhất Hằng. May mà thời gian tôi lặn xuống không lâu lắm, đầu hắn vẫn còn trên mực nước.

Nhìn một chốc, tôi quyết định phải đưa hắn lên một tủ quần áo cao hơn, vậy thì lần lặn tiếp theo của tôi sẽ càng thong thả hơn.

Thế là tôi gỡ Bạch Khai trên lưng mình xuống, vừa chuẩn bị qua bên đó thì lại nghe Bạch Khai ho khan vài tiếng, yếu ớt mắng một câu gì đó.

Tôi nghe thấy mà nước mắt suýt thì trào ra. Bạch Khai tỉnh rồi!

Bạch Khai thật sự đã quá yếu, giọng y bị tiếng sóng nước lấn át hoàn toàn.

“Bạch Khai! Anh nói gì thế?”

“Mịe, anh làm tiên cá quẫy nước đấy à?” Bạch Khai ghé sát tai tôi, lặp lại lần nữa, Tiểu Khuyết, ông đây bị thương có nặng lắm không? Anh nhìn giùm tôi với, tờ-rym còn đó không?

Bạch Khai miễn cưỡng duỗi tay, thân thể y liền chìm vào trong nước. Tôi vội níu y lại, anh bị thương chỗ nào? Miệng vết thương ở đâu?

Đừng tìm nữa. Nghe nói tờ-rym nhân tạo của nước ngoài còn xịn hơn hàng thật. Kích thước còn… còn có thể tự chọn. Bạch Khai miễn cưỡng nở nụ cười, “cây hàng” của tôi cũng đủ to rồi, tôi có lòng chỉ điểm cho anh đi thay đấy.

Tôi nói, mẹ kiếp anh đừng có đùa dơ nữa! Chúng ta kẹt trong này rồi! Anh thấy nằm ườn ra dễ chịu lắm đúng không? Là nhờ tôi đây đạp nước nâng anh đấy! Không bị làm sao thì mau đi với tôi, sang chỗ tủ quần áo tránh một lát đi!

Tôi chỉ về hướng Tần Nhất Hằng nói, bên kia, anh bơi qua đó nổi không?

Bạch Khai nhổ một ngụm nước bọt, bơi nổi không ấy hả? Chấp anh mười mét luôn, ai đến sau quỳ xuống gọi người kia là cha. Đi trước đi!

“Anh đừng mạnh miệng nữa. Làm người phải biết nhận thua, hiểu không?” Tôi biết tình trạng cơ thể Bạch Khai hiện tại hẳn còn kém hơn tôi tưởng tượng, dù chỉ là quãng đường ngắn như vậy y cũng không bơi nổi. Thế là tôi đỡ vai Bạch Khai, nhích từng chút một đến chỗ Tần Nhất Hằng. Thực lòng tôi cũng muốn nhanh hơn một chút, nhưng tôi quả thật đã đến giới hạn rồi.

Tôi có thể nhận thấy Bạch Khai đang cố hết sức giúp tôi đạp nước, nhưng hai người bọn tôi chỉ có thể tiến tới bằng tốc độ rùa bò.

Cuối cùng cũng chạm đến cạnh tủ quần áo, tôi kéo Tần Nhất Hằng ra, người hắn vẫn xụi lơ như cũ, không hề có ý thức. May mà vẫn còn thở.

Tôi vội mở cửa tủ quần áo trên cao hơn, gắng sức đẩy hắn vào trong đó.

Nhưng lần này không thể nhẹ nhàng được như hồi đầu nữa. Chỉ vừa dùng lực một lần tôi đã cảm thấy bả vai đau như bị chém rời, hoàn toàn không điều khiển được. Tôi cố mấy lần đều không thành công. Tần Nhất Hằng chỉ ngã vào trong nước hết lần này đến lần khác.

Bạch Khai miễn cưỡng vỗ tôi vài cái, Tiểu Khuyết à, có vài người ngáo ngơ cả đời, nhưng chỉ cần thông minh một lần thôi cũng đủ. Anh… mẹ kiếp… có thể trèo lên trên trước không, để tôi nâng, anh kéo?

Tôi lập tức tỉnh ngộ. Nâng một người lên rất tốn sức, nhưng nếu tôi trèo lên rồi cố gắng kéo hắn thì có lẽ vẫn thực hiện được.

Tôi giao Tần Nhất Hằng cho Bạch Khai đỡ, dồn hết sức lực đạp lên đáy tủ quần áo dưới, bật nhảy lên, vậy mà thật sự chui được vào trong. Ngồi phịch xuống thở dốc vài hơi, tôi liền cúi xuống, vươn tay túm lấy Tần Nhất Hằng.

Bạch Khai ở bên dưới cũng dùng hết sức bình sinh để nâng Tần Nhất Hằng lên cao hơn. Nhưng mỗi lần y thử lại đều thấp hơn lần trước một chút. Dù tôi đã vươn nửa người ra khỏi tủ quần áo rồi

nhưng vẫn không với tới Tần Nhất Hằng.

Mẹ kiếp, làm sao bây giờ? Tôi lục tìm trên người, không có thứ gì dùng được cả.

Thế là tôi cởi luôn áo, đưa xuống dưới để Bạch Khai buộc một nút chết vào cổ tay Tần Nhất Hằng. Vậy là có thể kéo áo để đưa Tần Nhất Hằng lên rồi.

Vài động tác đơn giản như vậy đã khiến tôi mệt muốn ngất đi.

Trước mắt hiện lên vài mảng đen, tôi không màng nghỉ ngơi, lại vươn tay ra lần nữa. Ít nhất Bạch Khai vẫn còn hoạt động được, tôi thả cái áo xuống, bảo y cũng cột lên cổ tay mình đi.

"Dẹp đi! Ông đây tự lên được!" Bạch Khai khoát tay, nhìn cho kỹ, tôi muốn biểu diễn bật tôm!

Tôi bảo, anh đừng nói xàm nữa, trong một tủ quần áo phía trên có đường hầm, đi hết đường hầm có một miệng giếng, Vạn Cẩm Vinh đã thoát ra từ đó. Chúng ta đi xem thử, nếu không được thì lại lặn xuống nước tìm cửa ra!

Anh cút! Kéo ghế sang chỗ khác ngồi xem đàng hoàng! Bạch Khai hít sâu một hơi, lặn xuống nước.

Sau đó, y bật lên, phóng hơn nửa người khỏi mặt nước! Tôi giật mình, vốn không nghĩ y hoạt động trong nước tốt như vậy! Huống gì thể chất này giống đang bị thương chỗ nào?

Mặc dù y nhảy rất cao nhưng vẫn còn xa lắm mới bắt được tay tôi.

Sau khi rơi xuống, Bạch Khai nhổ ra một ngụm nước, mới nãy là khởi động thôi, lần này Tiểu Khuyết nhớ phải bán vé đấy!

Bạch Khai lại hít sâu một hơi, cúi đầu, dường như đang suy nghĩ gì đó. Rồi y lặn xuống thêm lần nữa.

Tôi nhìn mặt nước, bỗng cảm thấy có gì đó sai sai. Tôi muốn kêu lên, nhưng không kịp phản ứng. Bởi vì thời điểm Bạch Khai cúi đầu, tôi ở trên cao nên nhìn thấy gáy y, dường như ở đó có một vết thương rất lớn. Tôi không biết có phải mình nhìn lầm hay không, vết thương ấy máu thịt lẫn lộn, có vẻ lộ cả xương!

Tôi ngẩn ra trong một khoảnh khắc, thật ra tôi nghĩ mình phải làm gì đó. Nhưng lòng tôi vẫn mong mọi chuyện có thể diễn ra giống như ban nãy, Bạch Khai nhảy từ trong nước ra, bắt lấy tay tôi.

Không rõ đã qua bao lâu, có thể là vài giây, mà cũng có thể đã vài phút.

Tôi chợt bừng tỉnh. "Bạch Khai! Mẹ kiếp anh đâu rồi? Bạch Khai! Bạch Khai!!! Bạch Khai…"

Nhưng trên mặt nước không hề có bóng dáng y. Ánh mắt tôi bị thứ gì đó làm cho mờ đi, tôi biết là nước mắt. Tôi không màng lau đi, nhảy ngay xuống nước.

---

*(*) Góc minh họa: thuật ngữ "bật tôm" được nhắc đến có tên gốc là 鲤鱼打挺 – có thể hiểu là cá chép bật nhảy. Động tác này được sử dụng trong biểu diễn thể dục dụng cụ, breakdance, võ thuật, phim ảnh… trông khá là ngầu ^^*

Xem ảnh 1

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 13: Cáo biệt (3)

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Từ nãy đến giờ khó khăn lắm mới được ấm áp một chút.

Nhảy xuống nước lần nữa, thứ nước vừa hôi thối vừa lạnh thấu xương ấy khiến tôi phát cóng mà run lên.

Mắt tôi quét khắp mọi chỗ, đều không thấy Bạch Khai đâu. Nước rất đục, nơi nước sâu thì tối đen, còn trên gần mặt nước thì lại bị sóng đánh tung bọt trắng.

Tôi chỉ có thể đưa tay quơ quào, mong có thể nhờ may mắn mà chạm phải Bạch Khai. Dẫu tôi biết tia hi vọng ấy rất mỏng manh.

Vết thương trên người Bạch Khai rất sâu, đối với ai cũng có thể là vết thương trí mạng. Không liên quan gì đến chuyện ngày thường Bạch Khai có trâu bò hay không, khi đối diện với tổn thương thì sinh mệnh nào cũng yếu ớt vô cùng, dẫu có là ai đi nữa.

Diện tích tòa nhà này không đến nỗi lớn, nhưng dư sức nhấn chìm một người.

Tôi liên tục ngoi lên lấy hơi, rồi lại liên tục lặn xuống nước. Tôi muốn tìm qua tất cả các góc, nhưng chưa từng chạm được đến thứ gì khác ngoài dòng nước đen ngòm.

Tôi không rõ chuyện này kéo dài bao lâu. Nói thật, tôi chẳng nhớ được bao nhiêu thời gian đã qua rồi.

Ban đầu tôi còn có phương hướng tìm kiếm, cố gắng mỗi lần lặn xuống đều bơi về một nơi khác nhau.

Nhưng theo từng thời khắc trôi qua, động tác lặn xuống của tôi ngày càng máy móc. Tôi biết có khả năng tôi sẽ vĩnh viễn không tìm được Bạch Khai. Nhưng ít ra tôi còn đang cố gắng, vậy nên có thể thuyết phục bản thân rằng vẫn còn hi vọng.

Sức lực của tôi dần không đủ dùng nữa. Trong chuyến đi này, đã vài lần tôi thấy khả năng chịu đựng của cơ thể bị đẩy đến

giới hạn. Nhưng đến lúc nguy cấp vẫn có thể bộc phát tiềm năng mà ngay cả tôi cũng chưa từng tin là có tồn tại.

Vậy nhưng lần này tôi đến giới hạn thật rồi.

Những lần lặn về sau, tôi thậm chí không cách nào bơi nổi, chỉ có thể bất lực mở to mắt, nhìn xuyên qua làn nước đục.

Tôi không rõ mình có đang khóc hay không. Tôi rất muốn hét lớn, nhưng khi mở miệng, chỉ có thật nhiều nước thối tràn vào.

Không tìm thấy Bạch Khai.

Không tìm thấy tên ngốc đó.

Hai chân tôi dường như chẳng còn cảm giác gì nữa. Tôi đã không thể tiếp tục ở trong nước được nữa rồi. Thật sự tôi rất muốn cứ vậy mà nhắm mắt lại, chìm xuống, chết đuối cho xong. Nhưng tôi biết mình không thể làm vậy, vì Tần Nhất Hằng vẫn còn cần tôi cứu.

Cuối cùng tôi đã chật vật trèo vào tủ quần áo bằng cách nào, tôi hoàn toàn không nhớ nổi.

Tôi chỉ thấy có một loại cảm giác bi thương rất khó hình dung từ trán lan xuống đè ép lên lồng ngực.

Tôi rất tự trách, tự trách hơn bao giờ hết. Có lẽ nếu không có tôi, dù tôi cũng không đến nỗi chỉ toàn cản trở, thì mọi chuyện đã không thành ra thế này.

Tôi lau mặt, nhưng không hề cảm thấy tỉnh táo hơn chút nào.

Mực nước dâng cao hơn, rất nhanh đã ngập qua ngực. Tôi cố lục tìm một điếu thuốc trên người, nhưng chỉ lấy ra được một hộp thuốc rỗng đã rã ra vì ngâm nước.

Tôi chỉ có thể để Tần Nhất Hằng tựa vào vai mình, thẫn thờ nhìn mặt nước.

Trong tâm trí tôi chỉ có một câu, Bạch Khai! Mẹ kiếp, anh hút bao nhiêu điếu thuốc của tôi rồi, giờ trả tôi một điếu thì anh chết à?

Nhưng thứ duy nhất đáp lời tôi trong tòa kiến trúc này chỉ có tiếng sóng nước vỗ ầm ầm.

Ngồi như vậy, thể lực khôi phục được một chút. Tôi thử cử động, đã có thể đứng lên rồi.

Tôi rất muốn khóc, nhưng không thể phí sức mà khóc nữa. Tôi cụng đầu vào tủ quần áo, nhắc nhở bản thân phải chịu đựng.

Sau đó tôi nương nhờ sức nổi mà kéo Tần Nhất Hằng xuống nước.

Lần này không còn Bạch Khai giúp nữa, tôi chỉ có thể chờ cho mực nước dâng đến vị trí nhất định mới có thể đưa Tần Nhất Hằng vào chiếc tủ cao hơn.

Chuyện này nói ra có vẻ đơn giản, nhưng đối với tôi lại là sự tra tấn.

Mỗi lần trèo vào một tủ quần áo cao hơn, tôi đều như gục ngã. Rồi ngồi nghỉ một lát trong chiếc tủ đó, đợi cho nước dâng lên, lại lần nữa trèo lên cao hơn, lặp đi lặp lại.

Khi con người ta mệt mỏi, thật khó để nghĩ ngợi.

Như vậy cũng tốt, để tôi khỏi phải nghĩ nhiều, chỉ cần làm giống như qua màn trong game, cứ kéo dài mãi không biết bao lâu.

Cuối cùng tôi và Tần Nhất Hằng đã đến dưới chiếc tủ quần áo đang tràn nước ra ngoài.

Tôi đưa tay cảm nhận thử lực nước phun. Tôi nhận thấy bây giờ nước đã không còn chảy mạnh như lúc trước nữa, mà vì mực nước đã cao, nên tiếng nước chảy xuống đập vào mặt nước cũng gần như biến mất.

Nhưng đối với tôi lúc này, muốn ngăn dòng nước để tiến vào trong đó vẫn khó như lên trời.

Huống gì tôi còn phải đỡ Tần Nhất Hằng cùng đi.

Tôi nghĩ, nếu bây giờ cố chấp bò vào thì cũng sẽ bị nước xô ra ngoài.

Cách tốt nhất là chờ cho mực nước lên cao thêm một chút, đến khi nó ngang tầm tủ quần áo kia, tôi mới nương theo sức nổi để chui vào thì sẽ có một chút hi vọng. Mà đến lúc đó, lực nước chảy sẽ nhỏ đi rất nhiều, trong đường hầm có oxi. Nếu may mắn, tôi có thể chạy thật nhanh đến bên cái giếng.

Tôi đã thật sự làm như vậy.

Đầu tiên tôi dùng áo buộc Tần Nhất Hằng vào lưng. Có kinh nghiệm trước đó, lần này tôi buộc rất chắc, để Tần Nhất Hằng dán thật sát lưng mình.

Việc này không hề dễ dàng, tiêu hao thể lực chỉ là phụ thôi, chủ yếu là trong lòng cảm thấy khổ sở.

Vì cảm giác ấy khiến tôi liên tưởng đến Bạch Khai buộc trên lưng tôi ban nãy.

Nhưng quỹ thời gian không cho phép tôi đau khổ. Khi tôi buộc xong, mực nước đã lên ngang ngực.

Tôi đến bên cửa tủ quần áo, đưa tay nắm thật chặt phần khung. Tôi hít sâu vài hơi, nhìn mực nước dâng lên từ từ. Khi nó sắp ngập qua cằm, tôi biết thời cơ đã đến. Tôi vội nghiêng người, cố gắng tránh dòng nước tuôn trào từ phía trên, giẫm lên tủ quần áo để thả mình vào nước. Sau đó điều duy nhất tôi có thể làm là bám chặt cạnh dưới của chiếc tủ đang tuôn nước ra, chịu đựng dòng nước, chờ cơ hội chui vào.

Đến bước này, tôi mới phát hiện mình đã nghĩ đơn giản quá rồi.

Mực nước đúng là đã dâng cao, nhưng dòng nước tuôn lại biến thành sóng. Lực chảy không hề giảm đi, tôi dùng hết sức lực để bám vào tủ quần áo nhưng vẫn cảm giác mình có thể bị đẩy văng ra bất cứ lúc nào.

Tôi biết mình không thể kiên trì được lâu. Vậy mà trong lòng lại thanh thản hơn nhiều.

Tôi tận lực rồi, không thể cứu được anh em thì thôi, chết chung cũng không có gì không tốt.

Nghĩ vậy, tay tôi cuối cùng đã không còn sức mà giữ nữa.

Dòng nước xô tôi trôi ra giữa tòa nhà. Tôi cố giữ thăng bằng nhưng lại bị sóng đánh ngả nghiêng. Uống phải vài ngụm nước, tôi dứt khoát từ bỏ việc chống cự. Tôi mặc cho cơ thể trôi nổi trên mặt nước, rất nhanh đã bắt đầu chìm xuống.

Tôi dùng nắm tay đấm Tần Nhất Hằng vài cái, xem như từ biệt.

Nhắm mắt lại, thở ra một hơi cuối cùng. Tôi có thể cảm thấy bọt khí xẹt qua mặt, lòng thầm nhủ cuộc đời mình cũng có thể xem là truyền kỳ rồi nhỉ?

Ngay lúc đó, tôi bỗng cảm thấy vai mình dường như bị ai đó bóp mạnh.

Tôi chưa kịp phân biệt xem đó là ảo giác hay hiện thực thì đột nhiên cảm thấy cơ thể chợt nhẹ bẫng, mà tiếp theo Tần Nhất Hằng sau lưng tôi bắt đầu cựa quậy dữ dội. Tôi buộc cả hai vào với nhau rất chặt, hắn cử động khiến cả người tôi cũng lắc lư theo.

Dường như Tần Nhất Hằng đang điên cuồng giãy dụa!

Tôi giật mình, chợt nhớ lại lúc trước cõng Bạch Khai lặn xuống, sau lưng có một lực hút.

Khốn kiếp, vẫn là thứ kia à?

Tôi vội mở mắt, mẹ nó, trước khi chết ít nhất cũng phải biết nó là thần thánh phương nào!

Nhưng trong làn nước này hầu như không thể nhìn thấy thứ gì cả. Bằng không tôi cũng không đến nỗi không tìm thấy Bạch Khai.

Trong cơn mông lung, tôi chỉ thấy được một đám bọt khí lớn tung lên trong nước. Giống như có thứ gì vừa xông mạnh qua vậy. Hai bên tai tôi chỉ nghe được tiếng ùng ục. Không rõ là do dòng nước có biến hóa gì đó, hay là thật sự có thứ gì đang kêu.

Tôi vô thức giơ tay, lập tức cảm thấy có một lực hút mạnh mẽ kéo lấy mình!

Nó kéo cả người tôi về phía đám bọt khí kia.

Tất cả mọi chuyện xảy đến quá nhanh, tôi không phản ứng kịp. Mà thật ra tôi cũng không còn sức lực mà phản ứng. Bấy giờ phổi tôi đã giống như sắp nổ tung, cổ họng cũng bắt đầu thấy ngạt.

Không lẽ là ảo giác hồi quang phản chiếu? Người sắp chết đều trông thấy thứ này ư?

Không biết là tôi đã thật sự đến trước quỷ môn quan hay do thứ đang ẩn trong đám bọt khí quấy phá. Tôi chỉ cảm thấy áp lực nước đột nhiên tăng mạnh, ép cho trán và huyệt thái dương như toác ra.

Trước mắt tôi tối sầm lại, sau đó không biết gì nữa.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 14: Tỉnh lại

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Không rõ đã qua bao lâu ý thức tôi mới khôi phục lại.

Tôi chỉ thấy đầu nhức vô cùng, muốn mở mắt ra nhưng không được. Cả người tôi rét run từng cơn, nhìn chung cảm giác này giống như đang phát sốt vậy.

Dường như tôi đang nằm trên mặt đất rắn chắc, không biết là do nước đã rút hay là do tôi đã trôi dạt đến chỗ cao nào đó. Tôi muốn điều chỉnh lại nhịp thở, nhưng vừa làm thì thấy ngực đau nhói, không kìm được nôn ra mấy ngụm nước thối. Bấy giờ mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Giang Thước, anh tỉnh rồi à?

Tôi mông lung nghe thấy Tần Nhất Hằng gọi mình, sau đó tôi cảm thấy hắn đang thử nhiệt độ cơ thể tôi.

Tôi muốn biểu thị mình đã tỉnh, nhưng ngay cả chớp mắt cũng không làm được. Chỉ có thể cảm thấy Tần Nhất Hằng đỡ tôi ngồi dậy, dựa vào tường.

Sau khi ngồi lên, tôi đột nhiên cảm thấy cổ họng ngứa ran. Ho khan vài lần, tôi phát hiện mình lại nôn ra thêm nhiều nước thối.

Tôi nghĩ có khi mình hết cứu được rồi, chưa nói đến di chứng do đuối nước, chỉ xét cái hương vị của thứ nước hôi thối này thôi, không chừng là có độc. Cảm giác của tôi lúc này chỉ sợ là triệu chứng bị trúng độc.

Anh cố gắng thêm chút nữa thôi. Tần Nhất Hằng vỗ vỗ mặt tôi, rồi kéo một tay tôi giơ lên.

Hắn sờ một lúc, rồi dùng thứ gì đó đâm vào lòng bàn tay tôi.

Tôi đau quá, hét lên một tiếng. Sau đó tôi chợt nhận ra mình đã lại điều khiển được cơ thể rồi. Vô số cảm giác lan ra khắp người. Có đau đớn, có tê dại, nhiều hơn cả là sự lạnh lẽo do quần áo ướt dán lên da mang đến.

Tôi lại ho khan hai tiếng, sau một lúc lâu, rốt cuộc cũng mở được mắt ra.

Cảnh tượng trước mắt khiến tôi bất ngờ, xung quanh cũng không tối lắm, nhưng trong lúc nhất thời mắt tôi chưa thích ứng được ánh sáng, nhìn đâu cũng thấy mờ mịt như sương.

Tần Nhất Hằng ngồi xổm trước mặt tôi, cởi trần, không biết áo hắn đâu rồi.

Sau đó tôi nhận ra chỗ bọn tôi đang ở hẳn là trong đường hầm kia. Tôi quay đầu nhìn, quả nhiên miệng giếng kia cách bọn tôi không xa. Nó tỏa ra một cảm giác quái dị.

Lòng tôi nổi sóng. Tôi vội chụp lấy cánh tay Tần Nhất Hằng.

Bạch Khai! Cậu có thấy Bạch Khai không?

Tôi tìm mọi chỗ rồi. Không thấy y. Tần Nhất Hằng bất đắc dĩ lắc đầu, Giang Thước à, phải giữ hi vọng.

Tôi không lên tiếng. Thật ra, tôi rất muốn hét lên để giải tỏa, nhưng tôi biết làm thế cũng chẳng được gì.

Thật lâu sau, tôi mới có thể hỏi tiếp, có thuốc lá không?

Tần Nhất Hằng chỉ vào ngực tôi, anh tự tìm xem đi. Tôi không biết nữa.

Bấy giờ tôi mới phát hiện, mình đang mặc áo của Tần Nhất Hằng. Áo của tôi ban nãy đã cởi ra dùng làm dây rồi.

Tôi lần mò, chỉ tìm được một cái bật lửa.

“Làm sao chúng ta đến được nơi này? Ban nãy trong nước có thứ gì đó hút lấy tôi!” Tôi nhìn khắp bốn bề, trong đường hầm thậm chí không hề có nước đọng, mặt đất cũng rất khô ráo. Hẳn là thời gian tôi bất tỉnh phải rất dài. Tôi lại hỏi, tôi hôn mê bao lâu rồi?

Không rõ. Lúc tôi tỉnh lại chúng ta đã ở đây rồi. Tôi chỉ tỉnh sớm hơn anh một chút thôi. Tần Nhất Hằng chỉ cái giếng kia, anh nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi định đi xem trong giếng. Có khi Bạch Khai ở trong đó không biết chừng.

Thú thật, tôi rất muốn lăn ra ngủ một giấc trong đường hầm này. Nhưng bây giờ Bạch Khai chưa rõ sống chết, tôi không thể từ bỏ bất cứ một tia hi vọng nào. Huống chi nếu tôi cùng theo xuống giếng thì bọn tôi có thể giúp đỡ nhau.

Lần này tôi đã nghĩ kỹ rồi, nếu còn để xảy ra chuyện liên lụy người khác, tôi sẽ lấy cái chết đền tội.

Tôi thử hoạt động cánh tay, cảm thấy có thể quạt nước được. Tôi vỗ vỗ đùi, cơ bắp rất đau, đứng lên đi vài bước thấy cũng tạm ổn.

Tôi nói, tôi cũng đi! Cậu đừng cản, vô dụng thôi.

Tôi squat vài lần để làm nóng người. Chợt tôi phát hiện bụng mình bị thứ gì đó cấn vào. Tôi cúi đầu nhìn, thấy trên dây nịt có một chiếc vòng nhỏ bằng đồng. Không rõ nó được treo vào từ lúc nào.

Tôi giật nó, phát hiện trên vòng có một cái khe di chuyển được. Tháo ra rất dễ dàng. Nhưng tôi lật tới lật lui xem hồi lâu cũng không nhận ra được nó là cái gì.

Cái vòng đồng này nói lớn thì không lớn, không thể làm vòng tay. Nói nhỏ thì cũng không nhỏ, dùng làm khuyên tai hoặc nhẫn cũng không ổn lắm.

Tần Nhất Hằng có lẽ còn đang suy nghĩ làm sao để khuyên tôi đừng xuống giếng. Hắn thấy tôi loay hoay với cái vòng thì tò mò đến xem.

Tần Nhất Hằng, cái vòng đồng này là của cậu à? Tôi nghĩ hắn đã tỉnh lại trước tôi, có thể đây là một vật trong phương thuật hắn dùng để bảo vệ tôi.

Không phải. Tần Nhất Hằng trầm tư hồi lâu mới nói, thứ này có vẻ là của Bạch Khai. Bọn họ cần điều khiển linh vật, trên người sẽ mang theo rất nhiều thứ mà tôi trước nay chưa từng dùng. Tần Nhất Hằng nhận chiếc vòng, có khả năng thứ này dùng để khóa vật. Anh cứ nghĩ giống như khuyên xỏ mũi trâu ấy, tác dụng không khác nhau lắm đâu, đều là để trói buộc linh vật cả.

Tâm tình tôi vốn đã bình ổn rồi, nghe hắn nói vậy lại không khỏi xúc động.

Nói vậy, chiếc vòng đồng này là Bạch Khai để lại cho tôi? Tôi nhớ lại lúc ở trong nước, Bạch Khai được trói vào người tôi. Hóa ra chiếc vòng được móc vào lúc đó sao?

Nhưng vì sao y lại làm như vậy? Để làm kỷ niệm? Hay là coi tôi như linh vật, phải khóa lại?

Dù thế nào đi nữa, nếu trong tình huống nguy cấp mà y còn cố tình để lại thứ này cho tôi thì hẳn là có dụng ý riêng.

Tôi vội cất kỹ chiếc vòng, cho vào túi trong. Tôi còn chưa yên lòng, lục lọi hết toàn thân, xác nhận không còn vật gì khác nữa

mới nói, chúng ta đi thôi.

Tần Nhất Hằng vốn còn muốn nói gì đó nhưng thấy tôi kiên định như thế thì chỉ đành thở dài. Hắn dặn tôi một khi xuống giếng gặp phải tình huống lạ thì phải trồi lên ngay lập tức. Sau đó, tự hắn nhảy vào giếng trước.

Nước trong tòa nhà đã rút đi, nhưng nước giếng lại có vẻ đầy thêm. Mực nước cao hơn hồi đầu khá nhiều. Lòng giếng vẫn sâu không thấy đáy, tựa người vào thành giếng nhìn xuống liền bị thứ mùi lạ xông vào khoang mũi.

Tần Nhất Hằng dập dềnh trong giếng, vẫy tay với tôi. Tôi liền nương theo thành giếng để xuống dưới.

Nước trong giếng hình như còn lạnh hơn nước trong nhà lúc trước nữa. Tôi mất hồi lâu mới thích ứng và ngừng run rẩy được. Tôi thầm nhủ may mà khởi động rồi, bằng không ở đây mà bị chuột rút thì coi như chết chắc.

Sau khi trao đổi bằng ánh mắt với Tần Nhất Hằng, bọn tôi cùng hít sâu, rồi lặn hẳn vào trong nước.

Nhờ có kinh nghiệm trước đó, tôi cảm thấy mình đã bơi giỏi hơn khá nhiều. Bằng một hơi có thể lặn nhanh xuống mấy mét. Tuy không thể thấy được gì mấy, nhưng dù sao cũng đang ở trong giếng, ít nhất không lo nhầm hướng.

Đang lặn thì Tần Nhất Hằng chợt ngừng lại. Tôi mơ hồ thấy hắn chỉ vào thành giếng. Bây giờ tôi mới nhớ ra, bọn tôi không cần tốn nhiều sức như thế để lặn, chỉ cần nắm lấy sợi xích kia để mượn lực thì sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thế là cả hai cùng lúc nắm vào xích sắt, tiếp tục lặn xuống.

Quá trình này kể ra thì hơi dài dòng, nhưng thật ra chỉ mất tầm hai mươi giây ngắn ngủi. Bọn tôi còn phải dành hơi để quay trở lại mặt nước nên phải rất cẩn thận.

Lặn được tầm mười mét, bọn tôi đành phải bơi ngược lên.

Sau khi ngoi lên rồi, bọn tôi tựa vào thành giếng nghỉ ngơi một lát rồi quyết định lặn xuống thêm lần nữa.

Một là, ban nãy ngoài sợi xích ra, bọn tôi không tìm thấy manh mối nào giá trị cả. Hai là, bọn tôi phát hiện giếng này sâu hơn bọn tôi đoán nhiều lắm. Tôi không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, nhưng tôi luôn cảm thấy bên dưới hắn đang ẩn giấu thứ gì đó khó lường.

Tôi thầm nghĩ, mẹ kiếp lão quỷ kia ghê gớm thật, giếng sâu thế này hắn thoát ra kiểu gì vậy?

Quá trình lặn lần thứ hai cũng không khác gì lần đầu. Có điều giờ bọn tôi nắm xích sắt từ đầu nên càng ít phải dùng sức hơn.

Hơn nữa Tần Nhất Hằng còn tìm được một chiếc đèn pin bị nước xộ dạt vào ở ngoài đường hầm. Chiếc đèn cũng hơi chập mạch rồi, lúc sáng lúc tắt, nhưng thôi có còn hơn không.

Lần này nhờ ánh sáng đèn pin, bọn tôi đã thấy rõ được vài thứ.

Đầu tiên, khi xuống sâu, bọn tôi tìm được vài ký hiệu trên thành giếng. Những ký hiệu ấy giống như được khắc lên. Chúng trông rất quen. Nghĩ một hồi tôi chợt nhớ ra, rất lâu về trước, tôi từng trông thấy loại ký hiệu này trong từ đường Vạn gia. Tôi nhớ trong từ đường có một cái cối xay bằng đá rất lớn, ký hiệu ở đây cũng giống ký hiệu trên cái cối xay ấy!

Dù tôi kinh ngạc nhưng không có thì giờ để biểu lộ ra.

Tôi nghĩ trong lòng Tần Nhất Hằng hẳn đang dậy sóng, dù sao trái tim tôi cũng đang đập bình bịch rồi.

Nơi này có liên quan đến nhà họ Vạn!

(*) Góc hoài niệm: Câu chuyện về từ đường nhà họ Vạn nằm từ chương 34 đến đầu chương 40 quyển 1. Chiếc cối xây bằng đá được nhắc đến ở chương 37, Giang Thước nhận xét hoa văn trên đó có vẻ là chim muông, trông như trẻ con vẽ. Tần Nhất Hằng giải thích nó dùng để nghiền thịt người, tác dụng của nó khi được đặt ở từ đường là vây khốn tất cả hồn phách trên bài vị, khiến họ không thể siêu sinh.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 15: Thăm dò trong giếng

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Thảo nào Vạn Cẩm Vinh quen thuộc nơi này đến thế. Đã có liên quan đến Vạn gia, vậy mọi chuyện đều dễ dàng giải thích rồi.

Tôi thầm nghĩ, nơi đây quái dị như vậy, không lẽ là mộ tổ nhà họ Vạn sao?

Lão quỷ này chắc chắn đã có ý định thoát ra bằng đường giếng ngay từ đầu. Nghĩ vậy, tôi thấy hối hận mười phần. Nếu như lúc đó tôi không do dự mà lập tức bảo Bạch Khai và Tần Nhất Hằng chui vào đường hầm, nhảy xuống giếng, có lẽ giờ mọi chuyện đã khác.

Tôi tự cắn đầu lưỡi, xem như nhắc nhở mình đừng nghĩ nhiều nữa. Tôi tập trung bám theo ánh đèn pin trong tay Tần Nhất Hằng, tiếp tục lặn xuống dưới.

Nước trong giếng càng xuống sâu càng thêm lạnh. Ban đầu tôi còn miễn cưỡng chịu nổi, đến khi lặn được khoảng mười mét, nước giếng đã trở nên lạnh thấu xương. Chẳng qua nhiệt độ giảm nhưng hình như nước không bị vẩn đục như trước nữa. Ít nhất đôi mắt không còn cảm giác quá đau đớn, không biết là do nhức nhối đến mất đi tri giác hay là vì nước thật sự trong vắt. Nhưng tôi cũng không còn hơi sức quan tâm, chân tay dần dần đông cứng đến mức tê liệt, chỉ biết nắm lấy xích sắt một cách máy móc, không thể làm thêm bất cứ động tác dư thừa nào.

Có điều lặn sâu hơn, chúng tôi mới dần phát hiện những ký hiệu quái dị trên vách giếng càng lúc càng nhiều.

Tôi hơi nghi hoặc, ký hiệu này đã được khắc lên như thế nào, đồng thời nó còn muốn tiết lộ bí mật gì.

Áng chừng xuống được mười mấy mét, hô hấp của tôi đã đến cực hạn. Lúc này vách giếng cũng đã đến điểm cuối, trước mắt hiện ra một không gian rộng rãi hơn và tối đen như mực. Tôi có thể cảm giác được dòng chảy nhè nhẹ. Xích sắt cũng không còn kề sát vách giếng nữa mà khẽ đung đưa theo luồng nước ấy, giống như có người đang nhẹ nhàng lắc nó.

Phần lớn tầm nhìn của tôi đã bị Tần Nhất Hằng cản trở, chỉ đành quan sát vài lần qua kẽ hở. Ánh đèn pin tựa như bị bóng tối nuốt chửng, chỉ miễn cưỡng còn lại một đốm sáng trắng.

Tôi biết cứ tiếp tục lặn xuống cũng vô ích, kể cả có thiết bị lặn chuyên nghiệp cũng chưa chắc đã làm được, huống hồ chúng tôi lặn xuống mà không có bất kỳ đồ bảo hộ nào, với tôi mà nói đã là một kỳ tích rồi.

Tôi lại lập tức cảm thấy đau lòng, tôi biết Bạch Khai không thể nào ở trong giếng. Dẫu có, chúng tôi cũng không thể tìm thấy y.

Tôi đụng vào chân Tần Nhất Hằng, ý bảo tôi muốn đi lên.

Tần Nhất Hằng không quay đầu mà khoát tay với tôi một cách cứng nhắc. Trong lòng tôi vẫn còn lo lắng cho tình trạng của hắn, nhưng bất đắc dĩ phải bơi lên.

Lúc bơi lên tôi buộc phải đẩy nhanh tốc độ, bởi vì tôi phát hiện tôi đã đánh giá cao khả năng hô hấp của mình rồi.

May mà quá trình bơi lên rất thuận lợi. Sau khi ngoi đầu khỏi mặt nước, tôi hầu như chẳng còn để ý tới đống nước hôi thối quanh miệng mình nữa, chỉ biết há mồm thở hổn hển, trước mắt mới không bị tối sầm lại. Sau đó tôi bò ra khỏi giếng, cởi quần áo vắt khô nước, kiên nhẫn chờ Tần Nhất Hằng lên.

Chờ đợi kiểu này quá giày vò, đấy là tôi đã có hiểu biết nhất định về Tần Nhất Hằng rồi.

Có lẽ vì từ nhỏ đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp nên tố chất cơ thể của Tần Nhất Hằng tốt hơn tôi rất nhiều. Nhưng qua lần hôn mê này và lần trước, tôi không rõ tình trạng cơ thể của hắn như thế nào.

Trong tay tôi không có thứ gì để tính thời gian, chỉ biết nhẩm đếm trong lòng, hai phút đồng hồ trôi qua từng chút một. Tôi đã bắt đầu đứng ngồi không yên, muốn xuống thăm dò lại, nhưng cũng lo lắng mình đi xuống như vậy chỉ tổ tăng thêm gánh nặng.

Trong lúc đang do dự, mặt nước rào rạt kinh động, tôi đứng dậy xem xét, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, Tần Nhất Hằng đã ngoi lên.

Tôi kéo hắn ra khỏi giếng, trước tiên để hắn ngồi nghỉ ngơi một lát, vừa định hỏi hắn phát hiện cái gì thì tôi chợt để ý thấy tay hắn đang nắm chặt một thứ đồ.

Tôi cẩn thận quan sát rồi khẽ giật mình, vậy mà lại là một ngọn đèn dầu.

Chẳng biết ngọn đèn kia đã bị ngâm trong nước bao lâu, bề ngoài bị nhiều thứ bám vào trông khá ghê tởm.

"Cậu tìm thấy ngọn đèn dầu này dưới giếng sao?"

Ừ. Tần Nhất Hằng thở dốc vài hơi mới trả lời, bên dưới có vô số ngọn đèn, tôi chỉ lấy một cái thôi. Rất nhiều, rất nhiều, thật sự không đếm xuể.

Hả? Tôi há hốc mồm. Lẽ ra đèn dầu kiểu này chỉ có trên đường Hoàng Tuyền thôi chứ! Cho dù trước đó chúng tôi cũng tìm thấy một cái, nhưng đó là trường hợp đặc biệt trong đặc biệt nhỉ? Dẫu bây giờ chúng tôi cũng không biết được, ngọn đèn dầu của Viên Trận mà chúng tôi tìm thấy đến từ đâu, do ai mang tới, nhưng chắc chắn không phải là chuyện dễ dàng thực hiện được.

Thế nhưng trong giếng này lại có vô số đèn dầu? Mẹ nó phải giải thích kiểu gì đây?

Dựa theo giọng điệu của Tần Nhất Hằng, tôi đoán hắn cũng rất chấn động lúc phát hiện ra chuyện này.

Tôi hỏi, những ngọn đèn này là của ai? Làm sao nó ở dưới giếng được?

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi đã cảm thấy cả người như bị điện giật! Mẹ kiếp, toàn bộ vây thành quái quỷ như vậy, lại còn có rất nhiều đèn dầu. Lẽ nào nơi chúng tôi đang ở chính là đường Hoàng Tuyền? Chẳng qua đây là một con đường Hoàng Tuyền bị bỏ hoang? Có khi nào phía trước là âm phủ hay không?

Nghĩ thế, dường như các kiến trúc dọc đường đến đây mà tôi nhìn thấy cũng khá giống bên bờ Âm Hà!

Tôi vội vàng hỏi tiếp, Tần Nhất Hằng, chẳng lẽ trước kia tòa thành này là đường Hoàng Tuyền? Nhưng vì nguyên nhân gì đó nên mới bị vứt bỏ rồi ẩn giấu ở đây hả? Nước hồi nãy đều là nước Âm Hà sao?

Tần Nhất Hằng cười khổ, Giang Thước, anh bình tĩnh chút đi. Lúc chúng ta đến, trời quang mây tạnh, sao có thể là âm phủ được. Chỉ là anh nói cũng có ý đúng, tòa thành này bị người ta giấu ở đây.

Khí âm dương ở nơi này đã hoàn toàn mất cân bằng, đối với người bình thường, đây là nơi nguy hiểm tránh càng xa càng tốt, nhưng đối với người lòng dạ khó lường thì đây lại là nơi đi mòn cả gót giày cũng không tìm được.

Âm dương hoàn toàn mất cân bằng, đồng nghĩa với việc rất nhiều phương thuật không thể thi triển được. Vì vậy cao thủ có lợi hại đến đâu, chỉ cần bị vây trong này cũng rất khó thoát ra ngoài.

Trước đó khi chúng ta đi vào, một lượng lớn âm khí đã đột ngột biến mất. Tiếp theo khi mực nước dâng lên, lại đến lượt dương khí lập tức biến mất. Giờ xem ra, e rằng cả tòa thành này không chỉ đơn giản là mất cân bằng âm dương. Âm dương nơi đây hoàn toàn có thể bị con người điều khiển!

Còn nhớ câu chuyện xưa mà lúc trước Bạch Khai từng kể không? Thời xưa có người dùng núi lấp sông, đặt dấu chấm hết cho câu chuyện Hoàng Hà dâng tràn?

Chỉ sợ trong tòa thành này có người đã bày cục giống như vậy.

Tôi nhìn Tần Nhất Hằng, cả buổi không thốt nên lời.

Hắn lại nói tiếp, những ngọn đèn dầu dưới giếng chính là dùng để bày cục này! Chắc chắn tất cả đèn dầu đều chưa tắt trước khi bị ném xuống giếng. Giang Thước, e rằng đây mới là lý do tại sao người nhà họ Vạn lại chết vào cùng một ngày. Không phải bọn họ tự sát, không phải bị trúng lời nguyền. Mà là vào đúng ngày đó, đèn dầu của họ bị ném xuống giếng, đèn tắt thì người chết!

Đệch mợ! Tôi bất giác kêu lên! Vì sao người nhà họ Vạn đều chết vào cùng một ngày đã luôn là một bí ẩn.

Trước kia chúng tôi từng phân tích, đó là vì người nhà họ Vạn phải đi lấp đầy chỗ trống của Âm Hà. Hóa ra tất cả không hề giống với suy luận của chúng tôi ư? Người trong gia tộc bọn họ trước sau đều bị ràng buộc vào một thế cục rất lớn? Muốn thế cục này tiếp tục phát huy tác dụng thì phải không ngừng bổ sung thêm đèn dầu mới.

Chắc chắn người nhà họ Vạn không tự nguyện làm như vậy! Ai đã ném đèn dầu của họ vào?

“Tôi hiểu rồi! Người nhà họ Vạn vẫn luôn muốn thoát khỏi sự khống chế của cục, cho nên họ đã nỗ lực rất nhiều, Vạn Cẩm Vinh dẫn chúng ta đi vào chắc cũng là vì mục đích này! Tần Nhất Hằng! Cục này khống chế cân bằng âm dương, vậy mục đích cuối cùng là gì?”

“Có thể chính là thứ bị xích sắt trói lại trong giếng. Chẳng qua chúng ta không có cách nào để xác nhận tận mắt. Dù sao chúng ta cần phải thoát ra ngoài đã. Vì Bạch Khai hay là vì chính bản thân anh, chúng ta cũng cần phải thoát ra ngoài.” Tần Nhất Hằng nhìn lối ra của đường hầm, nói, Giang Thước, anh sẽ không sao đâu. Đi thôi.

Tôi không nhúc nhích, chỉ biết ngơ ngác nhìn Tần Nhất Hằng.

Thứ bị xích sắt trói lại, mặc kệ nó là cái gì, sợ là đã bị ông đây thả ra rồi! Một thứ cần phải có thế cục lớn như vậy để khống chế, một thứ cần phải có bao nhiêu người trong gia tộc khổng lồ không ngừng chết đi mới có thể khống chế được, rốt cuộc nó là gì? Mẹ kiếp, tôi gây họa lớn rồi sao?

Tôi vội vàng kể lại mọi chuyện cho Tần Nhất Hằng. Tần Nhất Hằng nghe xong cũng biến sắc, nhưng hắn bình tĩnh lại rất nhanh.

“Đừng nghĩ nữa, chuyện đã xảy ra rồi. Số mệnh vốn không thể tránh được. Nhưng anh nhất định phải nhớ kỹ, cần tôn trọng lựa chọn của mỗi người, dẫu lựa chọn đó là tốt hay xấu. Bạch Khai cũng có lựa chọn của chính mình.”

Tần Nhất Hằng kéo tôi đứng dậy, hai người cùng bước về phía lối ra của đường hầm.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 16: Ra ngoài

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Trên đường ra ngoài, tôi với Tần Nhất Hằng không nói với nhau câu nào. Tôi cố suy nghĩ gì đó, nhưng đầu óc lại rối như tơ vò. Chỉ có thể cảm nhận nỗi bi thương muốn rơi nước mắt của tình cảnh hiện tại.

Trong đường hầm không cả một vệt nước, dòng nước lớn trước đó tựa như đã bốc hơi sạch sẽ không còn dấu vết. Đến lối ra của đường hầm, bọn tôi trông xuống, nhìn thấy toàn cảnh hỗn độn bên trong tòa nhà. Khắp nơi đều có những thi thể vô danh nọ, tôi rất hi vọng có thể tìm thấy Bạch Khai. Ngẫm nghĩ một lát, tôi lại cảm thấy phát hiện thi thể Bạch Khai còn không bằng vĩnh viễn không tìm thấy y, ít nhất trong lòng sẽ còn lại chút kỳ vọng.

Vì không còn nước nên bọn tôi chỉ có thể trèo xuống mười mấy mét bằng tay không. Bọn tôi tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một lát, sợ trong nhà sẽ xảy ra thêm chuyện gì khác nên không dám trì hoãn lâu, bắt đầu thử trèo xuống.

Quá trình trèo thật sự rất khó khăn.

Một là không hề có biện pháp bảo hộ, nếu như không chú ý để ngã xuống thì chắc chắn sẽ đi chầu Diêm Vương ngay. Nên bọn tôi buộc phải cẩn thận cực kỳ.

Hai là, mặc dù số tủ này được chèn rất kiên cố, nhưng dù sao cũng đã bị dòng nước cuốn qua, không chừng có vài chỗ đã rời rạc ra. Mỗi một bước chân đặt xuống đều phải dò dẫm rất nhiều lần. Vì vậy mà độ khó tăng thêm và thời gian trèo cũng bị kéo dài.

Đến khi bọn tôi đặt được chân xuống đất, không biết đã qua bao lâu rồi.

Mặt đất rất cứng rắn, không hề có cảm giác bị ngấm nước. Tôi vội vàng đi kiểm tra một vòng, vẫn không nhìn thấy bất cứ thứ gì có liên quan đến Bạch Khai. Nhìn ra cửa, bên ngoài vẫn

nắng chói chang như cũ. Tôi không biết ngoài đó đang thế nào, lo rằng đương lúc âm dương mất cân bằng, đành chờ Tần Nhất Hằng xác nhận đã an toàn, tôi mới theo sau hắn ra cửa.

Bất ngờ trông thấy mặt trời rực rỡ bên ngoài, lòng tôi dấy lên cảm giác vừa giành giật được một cuộc đời mới. Phóng tầm mắt ra xa, trong toàn bộ tòa vây thành không mảy may thấy được vết tích từng bị chìm trong nước. Mặt đất rạn nứt vẫn rạn nứt y nguyên, nơi bị cát phủ vẫn còn nguyên cát phủ. Toàn bộ biến cố trước đó tựa như một giấc mơ, chỉ có sự mệt mỏi và thương tích trên người tôi nhắc nhở tôi rằng ấy đều là sự thật.

Bọn tôi dọc theo đường cũ trở ra ngoài thành. Quần áo được ánh nắng hong khô rất nhanh. Cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu đôi chút.

Vừa đi tôi vừa chăm chú quan sát, không bỏ qua một dấu vết nào. Tần Nhất Hằng cũng lúc đi lúc dừng. Nhưng dường như Bạch Khai đã bốc hơi khỏi thế gian này rồi. Tôi cảm thấy tia hi vọng ngày một mong manh. Bước chân cũng vì thế mà ngày càng nặng nề.

Cứ đi như vậy tầm nửa tiếng thì bọn tôi về đến lối vào thành.

Theo lối cũ mà đi, tất thảy cũng xem như thuận lợi. Chỉ có lúc vượt qua cái hào sâu kia lần nữa là hơi mất thời gian thôi. Chút thể lực góp nhặt được trước đó hầu như tiêu hao gần hết, bọn tôi mới về đến chỗ chiếc xe.

Những tài xế lúc trước đi cùng đã không còn một ai. Tôi thấy chìa khóa xe vẫn còn cắm nguyên ở đó nên cũng không màng đi tìm họ. Kiểm tra bên trong thấy hầu như chẳng mất thứ gì cả. Không rõ tài xế đã bị cảnh tượng trong thành dọa nên bỏ chạy hay là đã gặp sự cố gì.

Tôi tìm được một ít thức ăn và nước trong cái rương sau xe, vội vàng ăn vài miếng. Rít hết một điếu thuốc, tôi mới nổ máy xe, lái vào con đường nhất tuyến thiên kia.

Tôi nhìn thung lũng vây thành trong kính chiếu hậu, trong lòng hỗn tạp đủ loại cảm xúc. Có điều như vậy cũng tốt, ít nhất giúp tôi khỏi ngủ gật khi đang lái xe.

Xe cẩn thận tiến tới trong hẻm núi, kỹ thuật lái xe của tôi cũng không tệ lắm, luôn duy trì tốc độ 40km/h. Ban đầu Tần Nhất Hằng rất không yên lòng, nhìn tôi lái một đoạn, không thấy vấn đề gì mới chịu đi ngủ.

Xe cứ chạy như thế mấy chục phút, tôi cũng không rõ mình đã hút bao nhiêu là thuốc rồi. Tôi vô thức cảm thấy kỳ lạ. Dường như đoạn nhất tuyến thiên này đã dài ra.

Ban đầu tôi chỉ thấy hoài nghi, dù sao cảnh tượng hai bên đường chỉ có một kiểu, dễ khiến người ta gặp ảo giác. Vì vậy tôi đã ngừng xe mấy lần, xuống xe quan sát. Bấy giờ tôi mới dần dần cảm giác được, đốm sáng ở đầu ra của hẻm núi phía sau bọn tôi dường như không khác gì lúc trước.

Khoảng cách giữa bọn tôi và đầu ra dường như chưa hề thay đổi chút nào.

Tôi không thể không đánh thức Tần Nhất Hằng, nói chuyện đó cho hắn biết.

Hắn cũng xuống xe đi một vòng quan sát, cũng đưa ra kết luận giống tôi. Có vẻ như bọn tôi đang tiến tới trong nhất tuyến thiên, nhưng trên thực tế lại chẳng đi được bao xa.

Nhưng đấy chưa phải chỗ khó nhất, vấn đề nghiêm trọng hơn là, Tần Nhất Hằng dùng những thứ tìm được trong xe bày những cục để phá phép che mắt và quỷ đả tường nhưng không hề có tác dụng.

Dường như bọn tôi đã bị vây khốn ở nơi đây.

Đối với chuyện thế này tôi chẳng cảm thấy gì, dù sao cũng đã trải qua những việc kỳ quặc hơn rồi. Gặp quỷ đả tường cũng chả có gì mới mẻ. Thế là tôi ngả ghế ngồi ra, vừa hút thuốc nghỉ ngơi vừa cùng Tần Nhất Hằng bàn cách giải quyết.

Trong xe còn rất nhiều đồ ăn, dù bọn tôi có bị nhốt thật thì trong thời gian ngắn cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Tần Nhất Hằng phân tích, lúc chúng ta đi vào có Vạn Cẩm Vinh dẫn đường, chắc là hắn đã dùng cách gì đó hóa giải quỷ đả tường rồi. Mặc dù tòa vây thành được giấu ở nơi hẻo lánh như thế nhưng cũng chưa hẳn đã được bảo vệ hoàn toàn. Quỷ đả tường hẳn là biện pháp phòng ngự giúp tòa thành không bị phát hiện.

Tôi cảm thấy Tần Nhất Hằng nói rất có lý, trong lòng nghi ngờ có phải chúng tôi cần chiếc chìa khóa kia mới ra ngoài được hay không. Nhưng giờ chìa khóa đã bị Vạn Cẩm Vinh cầm đi rồi, bọn tôi không cách nào chứng thực được. Chỉ đành cố nhớ lại những chi tiết nhỏ, xem lúc đi lão quỷ kia có hành động đặc biệt nào không.

Nghĩ vậy, tôi và Tần Nhất Hằng lập tức nhận ra. Có lẽ mấu chốt hoàn toàn không phải chiếc chìa khóa, mà là cái mũ kì dị kia. Khi xuất phát từ Thành Đô, Vạn Cẩm Vinh đã cố tình bảo chúng tôi đội cái mũ da ấy. Lúc đến vây thành, xuống xe rồi mọi người mới đều bỏ xuống.

Thế là tôi vội tìm sau xe, số mũ đó vẫn còn.

Ôm hi vọng thử một lần, tôi và Tần Nhất Hằng đều đội mũ lên, lại lái xe đi. Quả nhiên, lần này xe chạy chưa bao lâu đã có cảm giác đầu ra cách bọn tôi càng ngày càng xa.

Bấy giờ tôi mới yên lòng, tăng tốc xe, rất nhanh xe đã chạy ra khỏi nhất tuyến thiên!

Trở lại trên đường lớn, tôi mơ hồ cảm giác mình đang gặp ác mộng. Mãi đến khi trông thấy xe khác ở bên kia đường chạy qua, tôi mới thấy như đã trở về thế giới bình thường rồi.

Để đề phòng tôi lại say độ cao, xe đổi sang cho Tần Nhất Hằng lái. Bọn tôi cũng không có đích đến, chỉ muốn dọc theo con đường tìm tỉnh thành gần nhất thôi.

Tôi nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ xe, không hề thấy cảnh đẹp chút nào. Tôi nhắm mắt, co ro trên ghế dựa, ngủ say sưa.

Đến khi tôi tỉnh giấc thì trời đã tối rồi.

Bọn tôi không đến được thành phố, chỉ miễn cưỡng tìm được một thị trấn nhỏ. Thị trấn ấy không phồn hoa, chỉ có một nhà trọ. Nhưng đối với bọn tôi mà nói thì đã xa hoa hơn cả khách sạn năm sao rồi. Sau khi ăn một bữa no nê tại quán cơm gia đình, bọn tôi trở về nhà trọ ngủ.

Chất giọng người dân trấn này rất nặng khẩu âm, rất khó nghe. Lúc về nhà trọ, ông chủ trọ có vẻ rất hiếu kỳ về bọn tôi, còn muốn trò chuyện với tôi vài câu. Tôi thật sự không có tinh thần nên không tiếp ông ta. Nằm lên giường, cắm sạc điện thoại, tôi mới phát hiện kể từ lúc bọn tôi vào vây thành đến giờ đã qua ba ngày rồi.

Tôi nghĩ mà sợ, không ngờ mình đã hôn mê lâu vậy. Mà trong lúc tôi hôn mê rốt cuộc trong thành đã xảy ra chuyện gì, thật khó mà tưởng tượng nổi.

Nếu như ngay cả Tần Nhất Hằng cũng luôn mê man, vậy ai đã mang bọn tôi vào đường hầm? Hay chính lực hút kỳ quái dưới nước đã hút bọn tôi vào đó?

Nghĩ mà đau cả đầu, tôi bèn dứt khoát nhắm mắt không nghĩ nữa. Đúng lúc ấy, điện thoại tôi bỗng vang lên. Tôi hơi lười xem, nhưng do dự một lát vẫn ngẩng đầu dậy kiểm tra.

Vừa nhìn, tôi lập tức cảnh giác.

Đó là một tin nhắn, người gửi là số lạ. Nội dung tin nhắn là: Đến quầy tiếp tân lấy đồ, tự xưng là người nhà họ Vạn.

Tôi ngồi dậy. Vô thức nhìn ra cửa sổ, màn che vẫn đang đóng kín.

Tôi hé màn ra một khe nhỏ trông ra ngoài, đường sá tối như mực. Dù nhà trọ này chỉ cao có hai tầng, tôi vẫn không nhìn thấy bất cứ bóng người nào trên đường. Trấn nhỏ này không có cả đèn đường, khỏi nói xe cộ qua lại.

Bọn tôi bị theo dõi ư? Mẹ kiếp, làm sao kẻ đó biết tôi đang trong nhà trọ cơ chứ?

Tôi bỗng nhớ đến rất lâu về trước từng nhận được một tin nhắn khác từ số lạ. (*)

Trong lòng thầm nhủ, không lẽ là cùng một người?

(*) Chương 28 quyển 1, Giang Thước từng nhận một tin nhắn từ số lạ, nội dung là "Viên Trận không phải một người."

Tôi vội kêu Tần Nhất Hằng dậy, Tần Nhất Hằng! Cậu xem tin nhắn này!

Vốn Tần Nhất Hằng cũng chưa ngủ, nhìn qua màn hình điện thoại tôi, ngẫm nghĩ một lát rồi nói, anh đi xuống dưới bằng cầu thang, tôi trèo qua cửa sổ. Chúng ta xem thử kẻ này đang giở trò quỷ quái gì.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 17: Những bọc đồ

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Nói xong, Tần Nhất Hằng nhanh nhẹn trèo ra ngoài cửa sổ. Tôi thấy hắn nhảy hai cái đã yên ổn đáp đất. Tôi cũng không rề rà, vội mặc áo rồi xuống lầu.

Nhà trọ này vốn không lớn, cầu thang lại càng chật hẹp. Lúc đi tôi cứ cảm thấy lo lo, trong địa hình này lỡ mà có người muốn đánh lén, tôi còn chẳng có chỗ mà tránh.

May mà tôi chỉ lo thừa thôi, không có chuyện gì xảy ra cả. Chỉ có cầu thang gỗ đã cũ của nhà trọ phát ra tiếng kẽo kẹt, khiến người ta nổi da gà.

Ông chủ nhà trọ vẫn còn thức, đang ngồi ở quầy tiếp tân nghe đài. Tôi không dám tùy tiện bước đến mà cẩn thận quan sát trước xem có kẻ nào mai phục không, đến khi chắc chắn sau quầy tiếp tân không có ai khác, tôi mới dám lại chào hỏi ông chủ.

Ông chủ vốn rất nhiệt tình, trước đó còn muốn nói chuyện phiếm với tôi, giờ thấy tôi chủ động tìm đến, ông ta lập tức thao thao bất tuyệt bằng tiếng địa phương.

Tôi thật sự không hứng thú gì, len lén liếc mắt ra cửa, thấy Tần Nhất Hằng đang nháy mắt với tôi. Tôi liền đi thẳng vào vấn đề, nói, tôi là người nhà họ Vạn, lần này đến là để lấy đồ.

Tôi không biết câu nói này có phải ám hiệu hay không, nhưng ông chủ nghe xong thì hơi sửng sốt, ngơ ngác nhìn tôi một lúc lâu rồi mới khom người, bắt đầu tìm đồ trong hộc tủ quầy tiếp tân.

Tôi lùi một bước, trước mắt chuyện còn chưa rõ ràng, lỡ như ông chủ tìm một hồi không phải để lấy đồ cho tôi, mà là để rút ra một khẩu súng chĩa thẳng vào tôi, vậy coi như xong.

Tôi đợi rất lâu, ông chủ mới thẳng người dậy, trong tay lại không cầm gì cả. Ông ta cảnh giác nhìn ra ngoài cửa, chỉ nói một câu "mời theo tôi", đoạn xoay người đi về phía cầu thang.

Tôi hơi do dự, không biết có nên đi theo không. Nhìn hành động lẫn ánh mắt của ông chủ, tôi cảm thấy ông ta hẳn đã phát hiện Tần Nhất Hằng đang nấp ngoài cửa. Sợ rằng đây chỉ là chiêu trò dụ rắn rời hang mà thôi.

Sau khi trao đổi bằng ánh mắt với Tần Nhất Hằng, tôi quyết định lên lầu. Ông chủ có vẻ cũng ngoài năm mươi rồi, không cường tráng lắm, nếu như phải lấy cứng đối cứng thì ông ta cũng không đánh lại tôi. Nghĩ vậy, tôi thấy vững lòng hơn.

Bọn tôi nhanh chóng lên đến lầu hai, ông chủ dẫn tôi đi thẳng đến cuối hành lang. Ông ta mở cánh cửa ở trong cùng, chỉ vào trong phòng nói, đều ở trong này cả, nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có người đến lấy rồi.

Dù ông ta nói chuyện có khẩu âm nhưng câu này tôi nghe rõ ràng đến lạ. Tôi không đáp, cảnh tượng trước mắt khiến tôi sững người. Căn phòng trọ này được chất đầy những gói hàng, bọc đồ đủ kiểu. Nhìn thoáng qua tựa như một nhà kho vậy, khiến người ta không biết phải bắt đầu từ đâu.

Tôi vốn không nghĩ "đồ" mà tôi phải lấy trong tin nhắn kia sẽ nhiều đến như vậy!

Tôi nhìn ông chủ nhà trọ, cố gắng kìm chế sự kinh ngạc của mình: " Những thứ này do ai gửi?"

Ông chủ nghe tôi hỏi thì nhướng mày, chuyện này…

Tôi thầm nghĩ, không xong rồi, tôi hỏi vậy hơi lộ liễu, sợ là ông chủ đã bắt đầu nghi ngờ tôi rồi. Tôi vội nói thêm để chữa cháy, người bạn của tôi gửi đồ xong đã rời đi lúc nào?

Sau khi hỏi câu này, tôi thấy biểu cảm của ông chủ còn kỳ hơn. Trong chốc lát tôi cũng không biết làm sao cho phải. Ngay lúc tôi đang sốt ruột, khóe mắt bỗng liếc thấy một bóng người từ hành lang xông tới, nắm lấy vai ông chủ trọ, đẩy mạnh. Ông ta đang đứng cạnh tôi, bị đẩy lảo đảo thì vô thức túm lấy tôi. Tôi vốn không ngờ sẽ có chuyện như vậy, thế là cả hai người đều bị xô vào trong phòng, ngay sau đó cửa phòng bị đóng sầm lại.

Phòng trọ vốn cũng không lớn, còn bị chất cả đống đồ thế này, giờ lại phải chứa đến mấy người nên đại khái là không có chỗ nào đặt chân. May mà tôi phản ứng cũng nhanh, kịp đỡ tường nên không bị đồ dưới đất làm cho trượt chân. Còn ông chủ trọ thì không may mắn như vậy, ngã thẳng vào đống đồ, kêu "ui da" một tiếng.

Tôi ngẩng đầu nhìn, nắm tay vốn đang siết chặt liền buông lỏng. Hóa ra là Tần Nhất Hằng, hắn đưa mắt nhìn lại tôi, bước đến đỡ ông chủ đứng dậy, nói, bọn tôi không có ác ý, nhưng nếu ông không chịu nói thật thì bọn tôi khó lòng lương thiện mãi được.

Tuy ông chủ ngã mạnh thật nhưng được đống đồ đỡ bên dưới nên theo lý thì cũng không bị làm sao. Có điều ông ta bị Tần Nhất Hằng dọa cho đơ luôn, mất hồi lâu cũng chưa mở miệng.

Tần Nhất Hằng dùng chân gạt đồ ra một khoảng trống, để ông chủ ngồi xuống, rồi lại hỏi, những thứ này do ai gửi? Gửi lúc nào?

Lúc này ông chủ mới run rẩy thốt được mấy chữ, tha mạng, tha cho tôi.

“Tôi sẽ không làm hại ông, nhưng ông phải trả lời. Tôi không thích nghe nói nhảm.” Tần Nhất Hằng cầm một gói hàng lên, thứ này, là ai gửi?

Bấy giờ ông chủ mới điên cuồng gật đầu nói, tôi… tôi không nhớ! Những thứ trong phòng này không phải do một người gửi!

Ồ? Tần Nhất Hằng “chậc” một tiếng, vậy ông nói tiếp đi, rốt cuộc là chuyện thế nào! Nói cho tường tận!

Tần Nhất Hằng chỉ chỗ bên cạnh, ý bảo tôi lại đó ngồi. Ban đầu tôi dự định nếu đã có người tra khảo rồi thì tốt nhất là tôi nên đi canh cửa. Thấy vậy, tôi không thể làm gì khác hơn là vừa chú ý động tĩnh ngoài cửa, vừa ngồi xuống nghe ông chủ kể hết đầu đuôi. Nghe xong, cả tôi lẫn Tần Nhất Hằng đều lấy làm kinh ngạc.

Tiếng phổ thông của ông chủ trọ rất kém, lại còn bị Tần Nhất Hằng dọa cho xoắn xuýt, thành ra kể vừa đứt quãng vừa xen vào nhiều câu vô nghĩa, nhưng dẫu sao mọi chuyện cũng đã rõ ràng.

Theo lời ông ta, nhà trọ này đã mở được mấy chục năm rồi. Là nhà trọ duy nhất trong trấn nên dù thu nhập không đủ để phát tài thì cũng đủ ăn no mặc ấm, trấn nhỏ vắng vẻ thì giá hàng hóa cũng thấp mà. Ông ta cũng thấy vậy là an nhàn vui vẻ rồi. Có điều bắt đầu từ năm nào không nhớ nữa, có một người khách ghé trọ. Người này không thích nói nhiều, nhưng ra tay rất hào phóng, khiến ông chủ không khỏi để ý. Ông chủ kể, cách ăn mặc của người này cũng không tầm thường, dường như đang trên một hành trình dài ngày, mang theo đủ loại công

cụ sinh tồn dã ngoại. Những thứ đồ này vào thời điểm đó, đối với một người chưa từng trông thấy người đi bộ đường dài hay khách du lịch như ông chủ trọ, là vô cùng mới mẻ. Thế là ông ta càng khắc sâu ấn tượng.

Nhưng điều làm ông chủ trọ khó quên nhất là người khách kia ở được hai ngày thì lên đường đi đến địa điểm khác, trước khi đi giao cho ông ta một bọc đồ, còn đưa không ít tiền, dặn dò ông ta là sau này sẽ có người nhà họ Vạn đến lấy, mong ông chủ bảo quản cẩn thận.

Người dân trấn nhỏ này vốn giản dị, mà người ta cũng trả tiền rồi nên ông chủ cứ tự nhiên mà đồng ý thôi, đồ vẫn được giữ nguyên ở đây. Nhưng thật lâu sau đó, rất nhiều khách đã ghé nhà trọ này, nhưng vẫn mãi không có ai là người nhà họ Vạn.

Ông ta càng không ngờ được, không chỉ không có người nhà họ Vạn đến, mà về sau, càng nhiều người kỳ quái đến ở trọ, họ đều có phong cách ăn mặc tương tự nhau, giống sắp đi thám hiểm nơi nào đó vậy. Đồng thời, những người này đều chi tiêu rất hào phóng, khi sắp đi cũng gửi lại bọc đồ. Ngay cả lời bàn giao với ông chủ cũng giống nhau như đúc: sau này sẽ có người nhà họ Vạn tới lấy.

Ngay từ đầu, ông chủ trọ đã cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, vẫn luôn cho rằng họ thuộc một tổ chức đặc vụ nào đó. Trong một thời gian dài, ông ta cứ nghĩ mãi có nên báo cảnh sát hay không. Nhưng dần dà loại người này đến càng ngày càng nhiều, càng ngày càng thường xuyên, ông ta cũng buông lỏng cảnh giác, dù sao đồ của bọn họ cũng không có ai đến lấy, huống gì còn có một khoản tiền bảo quản. So với thu nhập ít ỏi nơi trấn nhỏ này, số tiền ấy còn nhiều hơn cả thu nhập từ quán trọ, ai lại từ chối tiền chứ.

Hơn nữa ông ta còn nghĩ, nếu như bảo quản mấy bọc đó mà được một khoản lớn thế, thì chờ đến ngày có người đến lấy đồ hẳn còn nhận được số tiền lớn bằng trời ấy chứ. Có điều ông ta không ngờ lại phải chờ nhiều năm như vậy. Chờ lâu, ông ta cũng không để ý chuyện người nhận nữa, chỉ lo cất giữ số đồ ấy một cách máy móc thôi. Đồng thời, những khách trọ kỳ lạ gửi đồ cũng ít dần qua mỗi năm, những năm gần đây đã hoàn toàn không còn một ai nữa.

Thế nên lúc tôi bảo tôi là người nhà họ Vạn, ông ta cực kỳ bất ngờ.

Ông chủ trọ kể liền một hơi, không ngừng khẳng định mình chưa từng mở một bọc đồ nào ra hoặc có ý xấu gì. Có lẽ là do sợ Tần Nhất Hằng sẽ xuống tay với ông ta. Tôi nghiêng về hướng tin tưởng ông chủ trọ, không phải vì tôi dễ tin người, mà do tôi đã nhìn sơ qua mấy bọc đồ đó rồi, thấy những thứ bên trong rất bình thường, đều là những vật tùy thân phổ biến cả. Đương nhiên cũng không loại trừ trường hợp ông chủ đã cuỗm mất những thứ đáng tiền hoặc có giá trị rồi.

Tần Nhất Hằng hỏi kỹ lại tướng mạo hoặc dáng người đặc thù của những khách trọ gửi đồ kia, nghe ông chủ tả thì có vẻ nhóm người này cũng không có đặc điểm chung gì đáng kể, nếu buộc phải nói thì họ đều là nam, tuổi từ hai mươi đến bốn mươi, xem như thanh niên khỏe mạnh.

Tôi nghe vậy thấy cũng không phải manh mối gì, theo lời kể của ông chủ trọ thì hắn bọn họ đang tiến hành hoạt động gì đó mà chỉ có thanh niên mới thích hợp. Tôi chỉ hiếu kỳ duy nhất chuyện họ đến để làm gì thôi.

Tôi an ủi ông chủ trọ vài câu, để ông ta bình ổn cảm xúc một chút. Tôi kéo Tần Nhất Hằng sang chỗ khác, khẽ hỏi hắn mục đích của nhóm người kia.

Nếu bọn họ đi thám hiểm, vậy có hai khả năng. Một khả năng là, họ trở về sau khi đã thám hiểm xong, nghỉ lại nơi này. Khả năng còn lại, họ sắp đi thám hiểm, trọ ở đây để chuẩn bị. Nếu là khả năng sau thì không sao, mà nếu là khả năng đầu, e rằng những người đó đi thám hiểm về có mang theo vật gì đó, những thứ này đều được cất trong bọc đồ, khá chắc đã bị ông chủ cuỗm rồi.

Tần Nhất Hằng suy nghĩ hồi lâu mới nói, nơi này là trấn nhỏ gần vây thành nhất, khả năng duy nhất là bọn họ cũng đi vào vây thành. Sở dĩ họ gửi lại những bọc đồ này có thể là do đã biết chuyến đi sẽ hung hiểm vô cùng, hắn là không về được nữa.

Lời Tần Nhất Hằng đã nhắc nhở tôi, người gửi đồ muốn người Vạn gia đến lấy, hóa ra do họ cũng là người nhà họ Vạn? Lớp trước ngã xuống, lớp sau tiến lên, đều vì muốn giải thoát cho thứ bị xích sắt trói buộc kia sao?

Chuyện này hoàn toàn giải thích được! Để hóa giải màn sương và lời nguyền bao trùm gia tộc, họ không thể không làm vậy!

Tôi hỏi, vậy tại sao lại đột nhiên muốn chúng ta đi lấy những bọc đồ này? Vì thứ bị xích sắt khóa đã được thả ra rồi ư? Giờ

mọi chuyện đã kết thúc?

“Không biết, chúng ta phải mở ra xem hết mới hiểu được.” Tần Nhất Hằng nhìn ông chủ trọ nói, ông đã vất vả rồi, giờ xin hãy giúp bọn tôi mở hết những bọc này ra. Bọn tôi sẽ trả nhiều tiền hơn nữa, không nuốt lời đâu.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 18: Đồng hồ bỏ túi

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Dù ông chủ trọ cảm thấy khó xử, nhưng việc giữ mạng trước mắt quan trọng hơn nên chỉ do dự một chút đã đáp ứng rồi.

Thế là ba người dọn ra một khoảng trống trong phòng, bắt đầu mở những bọc đồ trong phòng ra. Vì khi ông chủ chất đồ vào phòng không dán nhãn ghi chú ngày tháng gì cả nên bọn tôi chỉ đành mở từng bọc gần mình nhất. Chỉ chốc lát sau, trên mặt đất đã chất đầy đủ loại đồ vật.

Vừa mở bọc, tôi vừa kiểm tra sơ lược, vẫn không thấy có món gì đặc biệt cả. Tựa như tất cả những thứ có liên quan đến thân phận người gửi đều được cẩn thận chừa ra. Giống như những người gửi đồ đều kiêng kị gì đó vậy.

Có điều cũng đã chứng minh được ông chủ trọ không gạt bọn tôi, vì trong một số bọc đồ, bọn tôi tìm được rất nhiều tiền mặt. Nếu ông chủ đã từng cuỗm đồ trong bọc thì chúng đã không còn ở đó rồi.

Khui mấy bọc đồ này nghe thì đơn giản nhưng thật ra cũng mất sức phết. Ba người bận rộn cả tiếng đồng hồ mới mở được hết ra. Hút điếu thuốc nghỉ ngơi xong, bọn tôi bắt đầu phân loại, sắp xếp những món đồ trong bọc.

Những thứ này rất ngẫu nhiên, nhưng đại khái có thể chia làm hai loại. Một loại là vật dụng hằng ngày, ví dụ như bút máy, bộ muỗng đũa, hoặc là áo mưa, kiểu vậy. Loại khác là đồ tùy thân, như là mắt kính hoặc đồng hồ. Đủ loại kiểu dáng. Đúng như ông chủ trọ đã nói, nhìn phong cách và chất lượng của những món đồ này có thể dễ dàng thấy được: niên đại của số bọc đồ nơi đây thật sự kéo dài trong vài chục năm.

Càng xem, tôi càng không dằn được tự hỏi. Những đồ vật này lẽ ra đều không đáng giá, cũng không giống như có ý nghĩa kỷ niệm gì. Rốt cuộc là vì sao họ sẵn sàng bỏ tiền ra nhờ ông chủ trọ giữ gìn chúng? Nếu người nhà họ Vạn đến nhận những vật này thật thì có thể làm gì với chúng? Hay là do gia tộc họ Vạn

cực lớn này xem tiền không khác nào cát bụi, không có lý do gì cũng tiêu pha cho vui?

Đương nghĩ vậy, mắt tôi chợt lóe sáng. Tôi thế mà lại trông thấy một món rực rỡ ánh vàng trong đống đồng hồ.

Tôi cầm lên xem, ấy là một chiếc đồng hồ bỏ túi. Hẳn là mạ vàng, xem chế tác thì dường như là hàng Châu Âu. Thứ này dù không phải đồ cổ thì vẫn rất đáng tiền. Trước đây tôi từng hứng thú với một chiếc giống vậy trong tiệm đồ cổ nọ, hỏi giá thì thấy mắc ngang đồng hồ Thụy Sĩ, thành ra không nỡ mua.

Giờ thứ này đã nằm trong tay tôi, tôi còn đang mừng thầm.

Tôi mở nắp đồng hồ ra xem, thấy kim đã ngừng chạy rồi, trên mặt đồng hồ còn khảm mấy viên không biết có phải đá quý hay không. Dù sao nó cũng thật xinh đẹp. Vừa định nói chuyến này cực khổ vậy cũng coi như đáng, mắt chợt liếc thấy tấm ảnh lót phía trong nắp đồng hồ.

Vừa nhìn, tôi liền lạnh gáy, lập tức nhìn qua Tần Nhất Hằng bên cạnh! May mà hắn đang nghiêm túc nghiên cứu từng món đồ, không hề để ý tới tôi. Tôi vội vàng nhét cái đồng hồ vào trong túi, lau trán, thế mà đã đổ đầy mồ hôi từ lúc nào.

Trong tấm ảnh là hai người trẻ tuổi chụp cùng nhau, một người trong đó tôi không nhận ra, nhưng người còn lại tôi chắc chắn trăm phần trăm, là Tần Nhất Hằng!

Sao lại thế này? Tần Nhất Hằng quen biết chủ nhân chiếc đồng hồ ư? Xem tình hình này, đã cho cả ảnh chụp chung vào đồng hồ bỏ túi mang theo trong người thì quan hệ giữa họ chắc chắn không tầm thường. Nhưng xưa nay Tần Nhất Hằng có bao giờ nhắc đến chuyện này đâu. Dù chỉ đôi ba câu cũng chưa từng có.

Tôi len lén nhìn hắn, biểu cảm của hắn không mảy may dao động. Không lẽ hắn không biết trong số những người gửi đồ, có một người quen của hắn? Hay còn nguyên nhân nào khác?

Trong lòng tôi biển cuộn sóng gầm, không biết có nên mở lời hỏi Tần Nhất Hằng hay không.

Tôi âm thầm tự véo mình vài cái, dù có hỏi hay không thì tôi vẫn phải giữ bình tĩnh mới được. Nhưng tôi vừa tỉnh táo lại đôi chút thì trong đầu lại chợt xuất hiện một ý tưởng.

Có khi nào chiếc đồng hồ bỏ túi này là của Tần Nhất Hằng không? Rất nhiều năm về trước, hắn từng tiến vào vây thành, cũng từng gửi lại bọc đồ giống như những người đi trước?

Nhưng nhìn trong ảnh thì Tần Nhất Hằng khi ấy còn rất trẻ!

Hay là hắn thuộc nhóm cuối cùng đi vào vây thành? Cách hiện tại không nhiều năm lắm?

Tôi không thể đoán được chiếc đồng hồ này được gửi lại lúc nào. Giờ tất cả bọc đồ đều đã mở ra, tôi không nhớ đã lấy được nó từ trong bọc nào nữa. Đã vậy thì hết cách hỏi ông chủ trọ.

Huống gì chủ trọ cũng đã nói không có ấn tượng gì với từng bọc đồ, nhiều bọc thế này thì đừng nói tới một ông chú đã sống được nửa thế kỷ, ngay cả tôi cũng không tự tin mình có thể nhớ nổi.

Tôi lặng lẽ đút tay vào túi mày mò chiếc đồng hồ, đầu óc rối như tơ vò.

Loại đồng hồ bỏ túi này hầu như người hiện đại không dùng nữa rồi. Thứ nhất là dùng rất bất tiện, thứ hai là không phổ biến. Chủ nhân của nó hẳn phải là một kẻ phục cổ khác người.

Nếu chủ nhân của nó không phải người hiện đại thì sao? Chiếc đồng hồ này được gửi từ vài chục năm trước…

Vài chục năm trước Tần Nhất Hằng đã vào vây thành rồi ư? Đến tận bây giờ hắn cũng không già đi? Ma hay gì mà vẻ ngoài không thay đổi!?

Ma quỷ…

Không lẽ Tần Nhất Hằng đã chết từ mấy chục năm trước???

Tôi cực kỳ hối hận vì ban nãy đã quá vội vàng khi xem ảnh, chỉ mới nhận ra mặt Tần Nhất Hằng, không kịp phân biệt niên đại từ bối cảnh và trang phục. Nếu không giờ tôi cũng không đến nỗi phải đoán mò thế này.

Tôi đứng lên, đang định bịa ra một cái cớ để ra ngoài chốc lát, nghiên cứu kỹ càng cái đồng hồ bỏ túi kia.

Tôi chưa kịp hé lời, Tần Nhất Hằng bỗng dưng gọi tôi một tiếng, Giang Thước.

Trái tim tôi như nhảy vọt lên cuống họng.

“Tôi biết những bọc đồ này là sao rồi.” Tần Nhất Hằng cũng đứng lên nói, chẳng có thứ gì giá trị đâu. Đây đều là di vật mà thôi. Người nhà họ Vạn đang chờ tới sau khi tất cả đã kết thúc, tộc nhân nào đã giải quyết mọi chuyện sẽ mang những di vật này về an táng, thờ tự những người đi trước đã hi sinh.

Tôi xem tỉ mỉ rồi, chỉ có thế thôi. Tần Nhất Hằng hơi xúc động nói, nếu ai đó hoặc gia tộc nào đó bị vận mệnh đè ép quá lâu thì thứ mà họ thật sự muốn chỉ là niềm an bình đơn giản vậy thôi. Chúng ta đã nghĩ nhiều rồi.

Tôi nhìn Tần Nhất Hằng, không biết vì sao, tôi cảm thấy lời hắn nói là thật lòng.

Có lẽ vì tôi cũng là một người luôn bị vận mệnh đè ép chăng.

Có thể đồng cảm được sự bất đắc dĩ và áp lực ấy.

Nhưng nếu trong bọc đồ chỉ là những dị vật bình thường như vậy thì lại là vấn đề khác. Vì sao tin nhắn bí ẩn lại muốn tôi đến lấy chúng chứ? Vì tôi là người giải thoát thứ bị xích sắt trói buộc ư? Nhưng tôi có biết phải đi chỗ nào để an táng người nhà họ Vạn đâu.

Nghĩ vậy, tôi hiểu ra ngay, thứ có ý nghĩa duy nhất trong số những vật này chính là chiếc đồng hồ bỏ túi. Kẻ kia nhất định đã biết chiếc đồng hồ ấy nằm trong số bọc đồ, đây mới chính là mục đích hắn bảo tôi đến lấy!

Hắn muốn cho tôi biết, thứ này có liên quan đến Tần Nhất Hằng!

Thế là tôi quyết định hỏi tiếp để moi thông tin, vậy kẻ thần bí đã nhắn tin có ý gì vậy? Muốn chúng ta giúp an táng sao? Đi đâu an táng đây? Từ đường nhà họ Vạn à?

Tôi không biết. Có hơi kỳ lạ. Tần Nhất Hằng lắc đầu, chúng ta nhất định phải tìm ra kẻ đã gửi tin nhắn.

Tần Nhất Hằng nói với ông chủ, ông đi được rồi. Lúc tính tiền sẽ không thiếu của ông một xu nào đâu. Hi vọng ông sẽ không kể chuyện hôm nay ra ngoài. Bọn tôi thật sự không có ác ý. Còn nữa, sau này sẽ không ai đến gửi đồ chỗ ông nữa đâu. Ông cứ yên tâm mà làm ăn, kiếm ít tiền đi chút mà thôi.

Ông chủ trọ vốn đang không biết làm gì sau khi đã mở hết bọc đồ, rốt cuộc nghe nói như thế thì vội vàng gật đầu, cúi người nói mấy tiếng cảm ơn, rồi mở cửa ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại tôi và Tần Nhất Hằng.

Hai người bọn tôi không ai lên tiếng, dường như hắn vẫn còn đang mải nghĩ về mục đích của tin nhắn kia. Mà tôi thì vẫn luôn xoắn xuýt, không biết có nên lật bài ngửa với Tần Nhất Hằng hay không. Thật tình thì tôi không muốn phải giấu giếm

gì cả, suốt hành trình bọn tôi đã cùng nhau vào sinh ra tử, dù về tình hay về lý tôi cũng nên nói ra chuyện chiếc đồng hồ.

Tôi hút liền ba điếu thuốc, bàn tay nắm lấy chiếc đồng hồ trong túi đã đầm đìa mồ hôi. Cuối cùng tôi cắn răng, lấy chiếc đồng hồ ra, lắc lắc trước mặt Tần Nhất Hằng, "Cậu biết thứ này chứ? Tôi thấy nó trong mấy bọc đồ."

Tần Nhất Hằng rất ngạc nhiên "ồ" một tiếng, thế mà lại lắc đầu.

"Không biết, chiếc đồng hồ này là tôi lấy ra từ trong bọc mà, còn chưa kịp xem kỹ nữa. Hóa ra là do anh cầm đi. Giang Thước, anh muốn nói gì?"

Đến lượt tôi sững sờ. Nhìn biểu cảm của hắn không giống như đang nói dối. Tôi hít sâu một hơi, đưa chiếc đồng hồ cho Tần Nhất Hằng.

Sau đó, tôi nhìn Tần Nhất Hằng chậm rãi mở đồng hồ ra, sắc mặt lập tức thay đổi. Ánh mắt hắn như dính chặt vào tấm ảnh kia, ngay cả hô hấp cũng dừng lại!

"Chiếc đồng hồ này là của anh." Hồi lâu sau Tần Nhất Hằng mới buông một câu như vậy.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Quyển 5 chương 19: Tần Nhất Hằng or Giang Thước

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân

Nói xong câu ấy, Tần Nhất Hằng trầm mặc rất lâu. Tôi thấy ánh mắt hắn tối lại, không biết hắn đang nghĩ gì.

“Tôi đã từng hi vọng chuyện này sẽ mãi mãi là bí mật.” Tần Nhất Hằng bỗng nhiên ngẩng đầu nói với tôi, thật sự, có một số việc anh đừng nên biết đến.

Tôi không cất lời, thật ra tôi cũng không biết nên nói gì. Tôi rất lo Tần Nhất Hằng sẽ nói ra một bí mật lớn động trời nào đó, mặc dù kiểu bí mật ấy chẳng thể làm tôi kinh ngạc được nữa, nhưng tôi vẫn rất bất an. Tôi rút một điếu thuốc ra châm, miễn cưỡng giảm nhịp tim xuống.

“Anh đã thấy rồi, vậy thật sự đã đến lúc phải nói cho anh.” Tần Nhất Hằng kéo tủ đầu giường trong góc phòng ra, Giang Thước, anh ngồi đi, có thể tôi sẽ nói khá lâu đấy.

Tôi xoa xoa huyệt thái dương, ngồi lên tủ đầu giường, vẫn thấy cả người như nhũn ra. Tôi bỗng nhớ lại trước đây, lúc ở Thiên Tân, nghe hắn kể những chuyện kia. Thầm nghĩ, mẹ kiếp, đừng diễn tiết mục mới nữa. Ông đây hết chịu nổi rồi. (*)

(*): Trong tòa cao ốc ở Thiên Tân, Chân Long (trong thân xác của Tần Nhất Hằng) đã bị một thế lực ép phải lộ diện và nói thật về thân phận mình cho Giang Thước nghe. Tham khảo chương 38-39 Quyển 4 để biết thêm chi tiết.

“Giang Thước, cho tôi điếu thuốc.” Tần Nhất Hằng nhận lấy, rít mạnh một hơi, nói, có thể anh rất khó tiếp nhận chuyện này, nhưng anh không cần nghi ngờ gì hết.

Không chỉ tôi, mà ngay cả Vạn Cẩm Vinh cũng có thể chứng minh những gì tôi sắp nói với anh đều là sự thật.

Đầu tiên, anh mới là Tần Nhất Hằng.

Mà tôi, mới là Giang Thước.

Sau câu này Tần Nhất Hằng dừng lại rất lâu, liên tục rít những hơi thuốc dài. Trước mặt hắn là màn khói quẩn quanh, làm tôi không thể trông rõ biểu cảm của hắn.

Không chỉ biểu cảm của hắn, mà đối với tôi toàn cảnh chuyện này đều mơ hồ. Không phải tôi bị chấn động bởi câu nói ấy, mà là não thật sự không phản ứng kịp trong giây lát, tư duy như bị đóng băng.

Rất lâu sau trong đầu tôi mới hiện lên một câu.

Tôi mới là Tần Nhất Hằng?

Mệnh đề triết học quái gì đây? Mẹ kiếp tôi sống gần ba mươi năm mà không biết chính mình là ai à?

Tôi tự tát mình một cái để chứng minh bản thân không phải đang mơ.

“Giang Thước, anh đừng kích động. Tôi biết rất khó giải thích, nên anh phải từ từ nghe tôi nói. Hắn là bây giờ anh đang nghĩ, trên đời có rất nhiều người quen biết anh có thể chứng minh anh là Giang Thước. Anh cũng có rất nhiều ký ức có thể chứng minh anh là Giang Thước. Còn nữa, những ảnh phản chiếu anh nhìn thấy mỗi ngày cũng có thể chứng minh anh là Giang Thước. Đúng không?”

“Nhưng nếu như tất cả những thứ có thể chứng minh anh là Giang Thước đều là giả thì sao? Làm sao anh có thể xác định anh là Giang Thước đây?” Tần Nhất Hằng thở dài nói, vậy nên tôi mong anh chậm rãi nghe tôi, chậm rãi lý giải. Dẫu đổi thành người nào khác thì để tiếp nhận tình huống thế này đều khốn khổ vô cùng, tôi hiểu rõ.

Thời điểm chúng ta quen biết nhau sớm hơn anh nghĩ. Sớm hơn rất nhiều. Sau này đã xảy ra vài chuyện, khiến chúng ta tạm thời phải cắt đứt liên lạc. Ngay trong lúc chúng ta cắt đứt liên lạc, ấy là vài năm trước, anh đã mắc vào bẫy của những kẻ kia. Người được gọi là Chân Long đã chiếm xác anh. Đó chính là lý do tôi có thể khẳng định, anh là người mang thân thể phù hợp nhất để Chân Long hồi sinh.

Bởi vì chuyện Chân Long hồi sinh đã từng xảy ra một lần rồi… Tần Nhất Hằng chỉ vào tôi, nói, trên người anh.

Lúc ấy tôi vô tình có được tin tức, sau khi xác định là anh gặp chuyện, tôi lập tức dùng hết khả năng và những mối quan hệ trong nghề mình có được đến cứu anh. Quá trình như thế nào giờ không cần nói nữa, anh chỉ cần biết bọn tôi đã thành công

là được rồi. Mà nơi cứu được anh, chính là trong tòa vây thành kia.

Tần Nhất Hằng mở chiếc đồng hồ bỏ túi ra, chỉ vào tấm ảnh kia nói, hai người trong ảnh này, một người là anh lúc đó, mặc dù chỉ là thể xác của anh mà thôi.

Người còn lại, là Vạn Cẩm Vinh.

Nhà họ Vạn vẫn luôn bị trận cục trong vây thành trói buộc, Vạn Cẩm Vinh là người có bản lĩnh lớn nhất một thế hệ, hắn muốn thử phá vỡ trận cục này. Mà Chân Long, là anh lúc bấy giờ, dường như biết biện pháp chính xác, nên anh đã cùng Vạn Cẩm Vinh đến vây thành. Nhưng trước khi hai người phá được trận cục ấy, tôi và những người khác đi cứu anh đã đuổi đến nơi, nên hai người không thành công.

Dù các anh chỉ có hai người, nhưng thật sự rất khó đối phó. Dường như Tần Nhất Hằng nhớ lại tình trạng lúc đó, cười khổ nói, nhưng may mắn là vẫn thành công. Anh vào nghề lâu vậy rồi, cũng đã thấy qua đủ kiểu trận pháp, nhưng tôi nói thật, cảnh tượng khi ấy anh không cách nào mường tượng được đâu, ngay cả tôi khi nhớ lại còn cảm thấy không chân thực.

Khụ, tóm lại bọn tôi thành công rồi. Thật may mắn, nhưng cũng thật bất hạnh. May mắn là, âm dương trong vây thành thường xuyên mất cân bằng. Sau khi Chân Long bị bọn tôi giải quyết không khiến thân thể anh bị tổn hại, mà càng may mắn hơn là, lúc đó thể xác anh chưa bị xâm chiếm hoàn toàn, bọn tôi đã mất rất nhiều ngày mới có thể giúp anh tỉnh lại. A, bạn thân Giang Thước của tôi không chết, tôi thật sự rất vui.

Nhưng bất hạnh là, trong hoàn cảnh đó, Chân Long cũng không bị hồn phi phách tán. Như thế, hắn mãi mãi là một quả bom hẹn giờ. Tôi đã bàn bạc với tất cả cao thủ có mặt lúc đó rất lâu, họ đều khẳng định Chân Long sẽ không từ bỏ ý đồ, sớm muộn gì cũng trở lại. Huống gì phía sau chuyện này còn bị thúc đẩy bởi một thế lực mà khi ấy bọn tôi không có hơi sức chú ý đến. Vậy nên, tôi không thể không dùng đến một thứ bảo hiểm để đề phòng anh bị liên lụy lần nữa.

Thật có lỗi, chưa từng được anh cho phép. Tần Nhất Hằng xoa xoa mặt mình, nói, gương mặt này của tôi, và thân thể này. Mới là anh.

Mà cơ thể anh đang sử dụng đây, là tôi.

Khi đó, tôi đã dùng âm khấu để đổi xác với anh.

Trận cục này rất phức tạp, nhưng may là có rất nhiều cao thủ ở đó. Bọn tôi đã biến nó thành hiện thực.

Bọn tôi sắp xếp cho anh những mối quan hệ mới, xóa đi những ký ức liên quan của anh. Dùng thai mộng, tạo cho anh ký ức mới. Đương nhiên quá trình phức tạp hơn những gì tôi kể rất nhiều. Giang Thước à, tất cả môn phái huyền học đều tham dự. Lúc đó tôi còn nói với mọi người, có lẽ anh sẽ trở thành linh vật và logo đại diện cho huyền học, bọn tôi phải đăng ký thương hiệu cho anh mới được.

Bây giờ nghĩ lại, dường như đã lâu lắm rồi không cảm nhận được niềm vui lớn đến thế vì trút được gánh nặng.

Lúc ấy, tôi tưởng chỉ cần cứu sống được anh, bảo vệ được anh. Anh sẽ mãi mãi không bị liên lụy nữa. Giống như từ rất lâu về trước tôi đã hứa với anh, sẽ không khiến anh dính dáng gì đến huyền học.

Mà tôi sẽ dùng thân thể của anh, giúp anh giải quyết tất cả. Đến lúc đổi thân thể trở lại, mọi chuyện đều đã kết thúc rồi.

Nhưng khi đó tôi không hề dự liệu được, đằng sau sự kiện này vậy mà lại mờ mịt sương mù, che giấu bí ẩn lớn như thế.

Vì để điều tra rõ ràng những việc liên quan đến Chân Long, tôi đã đi rất nhiều nơi, gặp rất nhiều người. Tôi phát hiện chuyện không hề đơn giản như tôi nghĩ. Chân Long giúp Vạn Cẩm Vinh hóa giải trận cục nhà họ Vạn chỉ là một nút thắt nhỏ nhất trong đó. Còn vấn đề thật sự nằm ở chuyện chìm xuống Âm Hà.

Mặc dù không thể trách anh, nhưng trong thời gian anh bị Chân Long chiếm xác đã làm không ít chuyện xấu, phải nói rõ là tôi đã giúp anh giải quyết. Rất nhiều trận cục là do anh để lại khi bị nhập, sau này rất nhiều chỗ tôi đưa anh đến thật ra đều là nơi anh từng đi qua cả.

Giang Thước, hãy tin tôi. Nếu như tôi có thể tự mình giải quyết tất cả, tôi chắc chắn đã không kéo anh vào lần nữa. Tôi dẫn anh vào nghề, lấy cớ buôn bán nhà ma, thật sự là do bất đắc dĩ. Ấy là vì tôi phát hiện ra, rất nhiều việc không có mặt anh thì không cách nào xử lý được, vì anh mới là người thật sự tiếp xúc với Chân Long từ đầu. Để cứu anh, chỉ có thể bắt anh phải hi sinh trước. Anh hiểu được không?

Tôi gật đầu, tôi tự phục mình vì dưới tình huống này mà vẫn còn gật đầu được. Tất cả giác quan của tôi dường như chỉ còn

mỗi lỗ tai là hoạt động, thật khó mà miêu tả cảm giác ấy. Giống như mọi thứ đều lộ ra vẻ không chân thực.

Tần Nhất Hằng lại châm thêm điếu thuốc, nói, tôi biết, để anh vĩnh viễn được an toàn thì nhất định phải diệt cỏ tận gốc, dù là Âm Hà hay tủ quần áo đều phải cút mẹ hết đi. Vì thế nên giờ chúng ta mới phải đứng đây, mới phải đụng độ nhiều chuyện đến như vậy. Khoảnh khắc tôi nhìn thấy âm khấu xuất hiện trong nhà tôi, tôi biết ngay phải đi tìm ngọn nguồn mà giải quyết mới được. Bao gồm cả số tủ quần áo kia. Vạn Cẩm Vinh đã mất tích vào lúc bọn tôi cứu anh, sau này tôi phát hiện, hắn lặng lẽ chuyển rất nhiều tủ quần áo ra ngoài, rồi không biết đã dùng cách nào tìm được Chân Long trở về.

Càng khiến người ta sợ hãi là, tôi chợt phát hiện ra một năng lực của Chân Long.

Ấy là hắn có thể tùy ý dịch chuyển trong tất cả tủ quần áo. Anh có nhớ khi còn nhỏ chúng ta đều thích xem Doraemon không? À, anh đã quên rồi. Giải thích đơn giản là, một cái tủ quần áo để ở nhà tôi, một cái để ở nhà anh, thì hồn phách của Chân Long có thể đi vào cái tủ bên nhà tôi rồi bước ra từ cái bên nhà anh.

Việc tôi dùng âm khấu trong tủ quần áo là sự thật, chỉ có điều sớm hơn anh biết rất nhiều mà thôi. Muốn đánh bại kẻ địch thì trước hết phải biết địch nấp ở đâu mới được. Nên tôi mới dẫn Chân Long ra ngoài, còn những chuyện sau đó, tôi tin là tên Chân Long kia đã kể anh nghe hết rồi.

Góc editor chú thích và giới thiệu project mới của nhóm
(Ngay sau đó sẽ là chú thích của tác giả. Chính ổng cũng biết ổng viết rất gây lú. Nếu bạn đang bối rối quá thì hãy nhảy qua phần này để đọc lời của ổng trước nhé!)

1. Tần Nhất Hằng và Giang Thước đã quen biết nhau từ lâu lắm rồi, nhưng Giang Thước đã bị xóa đoạn ký ức đó: Ở chương 38, quyển 4, Giang Thước từng kể về lần đầu mình gặp Tần Nhất Hằng là khi đang chạy taxi dù ban đêm, tầm quãng thời gian sau khi mới tốt nghiệp đại học. Sau đó, Giang Thước còn được biết "Tần Nhất Hằng" thực chất là Chân Long, từ đấy Giang Thước bắt đầu nhập nhằng, không phân biệt được người đi cùng mình là Chân Long hay Tần Nhất Hằng thật, bởi vì Giang Thước không hề biết Tần Nhất Hằng thật là ai, tại sao lại có thể vì một mối quan hệ sơ sài với mình

mà chấp nhận hi sinh bản thân để cứu mình (chương 41, quyển 4).

2. Vậy Tần Nhất Hằng thật là ai? *Mời các bạn đón đọc* ***Quỷ sự lục****, tiền truyện của Hung trạch bút ký, kể về thời niên thiếu của Giang Thước và Tần Nhất Hằng ~\(^w^)\ Truyện đang được tụi mình edit và sẽ upload trên cả WordPress và Wattpad của nhóm.*

3. Tản mạn thêm một chút về Chân Long và Tần Nhất Hằng:

- *Lần đầu đọc mình cảm thấy rất lú và gần như không hề để ý có nhân vật Chân Long, đó là do tác giả cố tình để Giang Thước gọi cả Chân Long và Tần Nhất Hằng bằng cái tên Tần Nhất Hằng. Thực chất, Chân Long là một người cụ thể, nhưng mà chết rồi, giờ chỉ còn là hồn phách mà thôi. Chắc ảnh cũng từng có tên có họ, nhưng trong truyện không nhắc, nên mọi người chỉ đành gọi ảnh bằng mệnh cách Chân Long thôi (cá nhân mình hay gọi ảnh là Zhen Long/ZL để phân biệt). Thủ pháp gây lú x2 của tác giả là: không chỉ có một Chân Long. Ở chương 39 quyển 4, có thông tin là kế hoạch trục vớt ở Âm Hà thực chất để vớt một "Chân Long khác" lên, mà để làm vậy thì bắt buộc phải giết chết ZL.*
- *Từ chương 52, quyển 4 (sự kiện ở đường Hoàng Tuyền), người đến đón Giang Thước trở về là Tần Nhất Hằng thật, và từ đó đến nay vẫn luôn là Tần Nhất Hằng thật. Giang Thước có cảm nhận được điều đó, nhưng ảnh không nhận thức được rõ, nên nhiều đoạn ảnh vẫn cho rằng người trước mặt ảnh là ZL với những kế hoạch độc ác ảo ma :))) Nhưng mình tin nếu bạn đọc Quỷ sự lục sẽ nhận thấy rõ thiết lập nhân vật của Tần Nhất Hằng hơn, khác với ZL hơn, thậm chí có thể nhận ra phân đoạn nào trong chính truyện là TNH, phân đoạn nào là ZL dù tác giả không nói ra rõ.*

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Giải thích của tác giả Nhị Thập Tam

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

Edit: Trần Thái Ngân, Thanh Thảo

** Giải thích: vụ đổi thân thể, vụ kể chuyện của Giang Thước mà ta chỉ thấy ở quyển 1 và quyển 2 sách xuất bản.*

** Tâm sự: chuyện lấp hố, thủ pháp dẫn chuyện góc nhìn thứ nhất, chuyện xuất bản HTBK và các tác phẩm khác…*

Tui đã đọc kỹ hết bình luận của mọi người. Cũng đã nghiêm túc đọc lại chương trước một lần.

Đầu tiên, tui muốn khẳng định một chuyện, ấy là phong cách kể chuyện không có vấn đề gì hết. Viết tiểu thuyết ấy mà, có phải sách khoa học phổ cập kiến thức đâu, tui cam đoan trong chương trước tui đã giải thích đầy đủ rõ ràng hết rồi. Nếu các bạn chưa hiểu thì mời theo tui dạo lại một vòng nha.

Để các bạn dễ hiểu hơn, chúng ta thẳng tay dùng công thức để diễn tả luôn đi.

Đặt Giang Thước là "a"; Tần Nhất Hằng là "b"; Chân Long là "c". Mấy chữ cái này để ở ngoài thì ám chỉ thân thể của bọn họ, mà để trong ngoặc thì đại diện cho hồn phách của họ.

Dựa theo tuyến thời gian thì là như vầy:

- Ban đầu ta có a(a) = Thân thể Giang Thước + Linh hồn Giang Thước.
- Giang Thước mắc bẫy. Thế là biến thành a(c) = Thân thể Giang Thước + Linh hồn Chân Long.
- Sau đó, Tần Nhất Hằng đến cứu. Biến thành a(b) = Thân thể Giang Thước + Linh hồn Tần Nhất Hằng.

Linh hồn mới là thứ đứng ra xưng hô "tôi" để kể chuyện mà. Diện mạo của Giang Thước từ đầu tới giờ vẫn luôn là b(a). Chuyện này cũng đâu có gì hack não đâu.

Vì hồn phách mới là thứ định nghĩa một con người.

Từ chương đầu tiên của bộ truyện này, nhân vật Giang Thước đã là b(a) rồi. Tới giờ vẫn là như vậy.

Cho nên, dù là người xưng hô Giang Thước, hay xưng là Tần Nhất Hằng, đều là từ góc nhìn của linh hồn cả. Chỉ có trong tình huống linh hồn không biết bản thân là ai mới cần dùng thân thể để phân biệt thôi.

Tui thấy trong bình luận có người đọc nêu ví dụ là, lúc Tần Nhất Hằng cứu được Giang Thước đã xúc động nói, tốt quá rồi, bạn thân Giang Thước của tôi không chết.

Câu đó không có gì sai hết, dù cơ thể của Giang Thước có là heo hay là Siêu nhân Điện Quang hay là cái gì đi nữa.

x(a) với x là bất cứ thứ gì.

Chỉ cần trong ngoặc là a – cũng chính là linh hồn của Giang Thước, thì vẫn là hắn đang xúc động vì Giang Thước không chết, đúng không?

– –

Phía dưới đường phân cách hoa lệ này tui sẽ nói về vấn đề khác.

Câu chuyện này còn một đống hố luôn. Tui chịu nghe mọi người phàn nàn mà, muah~!

Chỉ có điều làm tui buồn là, có mấy cái hố rõ ràng tui đã lấp rồi, nhưng cảm giác là nhiều bạn đọc không nhận ra.

Viết tiểu thuyết ấy, nhất là tiểu thuyết ngôi thứ nhất nữa. Để mà lấp hố theo thủ pháp sáng tác đó thì không thể nào có cách viết kiểu góc nhìn Thượng Đế, liệt kê ra từng điểm chưa rõ ràng rồi giải thích.

Dù trong lúc lấp hố, vì nghĩ cho cảm giác của mọi người nên tui đã dùng những đoạn thật dài để nhân vật tự kể lể, cách này thật ra cũng chẳng hay lắm. Nhưng tui sợ là không làm vậy thì càng nhiều người đọc không hiểu hơn (thật ra tui đã viết dài vậy rồi vẫn có rất nhiều người thấy khó hiểu). Vấn đề chính có lẽ là do năng lực của tui chưa đủ, hi vọng các bạn thứ lỗi.

Ngoài ra, cũng có nhiều bạn thắc mắc là sao đoạn này Giang Thước lại nói như này như kia, không khớp với đoạn nào đó trước đây.

Vấn đề này ngoại trừ trường hợp là lỗi (ai mua được truyện giấy bản Đài Loan đọc có thể đối chiếu, thật ra tui đã xử lý hết

mấy lỗi này rồi, có lỗi với bạn đọc Đại Lục quá, không phải tui không muốn xuất bản bên Đại Lục đâu, chỉ là không thể qua nổi kiểm duyệt thôi *cúi đầu*).

Ngoại trừ trường hợp là lỗi, thì phần lớn mấy phần các bạn bảo không khớp có nguyên nhân rất đơn giản.

Đây là một bộ tiểu thuyết ngôi thứ nhất.

Tui có thể lấy ví dụ để mọi người hiểu rõ. Tỉ như một loại trái cây, bạn và bạn của bạn cùng ăn nó, nhưng cảm nhận và sự yêu thích của hai người đối với nó sẽ luôn khác nhau.

Bạn có thể nói trái cây này ăn ngon, nhưng bạn của bạn có thể bảo rằng vị của nó rất tệ. Cả hai không hề sai, bởi vì đánh giá của các bạn đều là cảm nhận chủ quan của mỗi người. Tương tự như vậy, các nhân vật trong câu chuyện cũng sẽ có cách lý giải riêng về một sự việc, một bí ẩn, một quá khứ, một ký ức.

Lấy ví dụ khác, Tần Nhất Hằng có phải là người xấu không? Chuyên môn xử lý đám ma quỷ, chẳng phải là đang trừ yêu giúp người sao!

Nhưng nhìn từ góc độ của mấy con quỷ, Tần Nhất Hằng có phải là người xấu không? Mẹ kiếp chắc chắn là phải rồi! Đang yên đang lành làm trò quỷ thì tự dưng có thằng nào đó dẫn người đến đánh mình hồn phi phách tán. Rõ là người xấu chứ còn gì nữa?

Bởi mới nói, cá nhân tui cho rằng điều thú vị nhất khi viết tiểu thuyết ở ngôi thứ nhất chính là sự hạn chế về góc nhìn.

Những gì mỗi nhân vật nhìn thấy có thể không được toàn diện, mỗi người sẽ có cách hiểu và cách tiếp nhận khác nhau. Khi tổng hợp lại cách hiểu và cách tiếp nhận của từng người, chắc chắn bạn sẽ cảm thấy khá kỳ quặc.

Cùng là một loại trái cây, tại sao lại có đủ loại ý kiến, có ngon có dở, hoặc quá ngọt hoặc không nuốt nổi?

Đó chính là cảm nhận của từng người đối với cùng một loại trái cây.

– –

Nếu đã đề cập đến vấn đề góc nhìn thứ nhất, vậy sau đường phân cách này tui sẽ nói thêm một chút.

Tất cả câu chuyện trong này đều được kể từ góc nhìn thứ nhất của Giang Thước.

Góc nhìn này sẽ đem đến rất nhiều điều thú vị, ví dụ như trong góc phòng rõ ràng không có ma, nhưng "tôi" trong truyện lại cảm thấy có ma nên rất sợ hãi đi thăm dò, quá là gay cấn.

Nhưng đồng thời nó cũng mang đến những sự khó chịu, rõ ràng trong góc phòng không có ma, "tôi" trong truyện đi thăm dò, sợ hết hồn mới phát hiện ra đó không phải ma, song lại không cách nào giải thích được nó là gì, bởi vì "tôi" cũng không biết!

Giang Thước không phải là Thượng Đế toàn năng, anh ta chỉ chứng kiến hết thảy, thu thập tất cả những gì mình biết, sau đó phân tích rồi đưa ra kết luận thôi.

Chỉ đơn giản như vậy.

Theo như tính cách của nhân vật, anh ta không có khả năng phân tích mỗi một sự việc mà mình nghe thấy hoặc nhìn thấy. Đây là đặc điểm vốn có của một người bình thường. Bạn không thể bảo rằng sau khi Giang Thước nghe nói Vạn Cẩm Vinh sẽ dìm anh ta xuống Âm Hà, phản ứng đầu tiên là tự hỏi liệu Tần Nhất Hằng có tham gia vào chuyện này không? Âm Hà sâu chừng nào? Như vậy không hề phù hợp với logic.

Là một người bình thường, nghe nói bản thân mình phải chìm xuống Âm Hà thì suy nghĩ đầu tiên là tại sao!

Tại sao tôi phải chìm xuống Âm Hà!

Chỉ đơn giản vậy thôi!

Thậm chí, khi một người đứng trước nguy hiểm, ví dụ như động đất hoặc lở núi, bản năng của anh ta không phải là bỏ chạy và sợ hãi, mà là đứng chôn chân tại chỗ tự hỏi vì sao lại xảy ra lở núi? Là vì trồng rừng chưa xong sao? Là vì mấy năm nay chỗ này mưa quá ít à? Đương nhiên không phải như vậy.

Trên thực tế, khi bạn đã trải qua những chuyện đó, bạn sẽ quan tâm đến những vấn đề đấy sao?

Bạn chỉ quan tâm của cải nhà mình chưa kịp mang đi phải làm sao bây giờ? Có ai giúp mình không, đồ đạc cứu trợ khi nào mới đến lượt mình. Như thế mới đúng là một người bình thường.

Vậy nên khi Giang Thước gặp bí ẩn, buộc phải đi tìm kiếm đáp án, chính anh ta cũng đang trong quá trình trưởng thành và mạnh mẽ hơn. Nhưng cho dù anh ta có kiên cường đến thế nào thì cũng không thể vượt ra khỏi tính cách cơ bản của một con người được.

Bởi vì trước tiên anh ta là một con người, sau đó mới là Giang Thước. Chỉ đơn giản như vậy.

– –

Đoạn trên lỡ viết hơi nhiều, có lẽ phần lớn người đọc vẫn chưa hiểu được.

Vậy bây giờ mình nói đến một vấn đề thực tế hơn đi.

Hố.

Tui có lấp hố không? Tất nhiên là có, bắt đầu từ lúc viết quyển 5, tui vẫn luôn lấp hố mà.

Tui không trốn tránh chuyện lấp hố.

Có người bảo chắc chắn tui sẽ không lấp được hố một cách hoàn hảo, cái này tui không thể vỗ ngực đảm bảo rằng mình sẽ khiến cho tất cả mọi người vừa lòng được.

Bởi vì trong câu chuyện này có rất nhiều việc mà đáng lẽ nhân vật chính Giang Thước không thể biết và hiểu được.

Ví dụ như bạn hỏi tui, Âm Hà được hình thành như thế nào?

Tui rất muốn nói cho bạn biết, nhưng tui không thể nào dùng miệng của Giang Thước để nói ra. Bởi vì anh ta là Giang Thước, là người kể chuyện ở ngôi thứ nhất xuyên suốt quyển sách, anh ta không biết Âm Hà hình thành như thế nào, vì vậy cũng không thể viết ra trong tiểu thuyết được.

Trừ phi quyển sách này viết ở ngôi thứ ba, tui có thể đứng ở góc nhìn Thượng Đế kể lại tất cả mọi chuyện. Nếu cứ ép buộc phải viết để lấp hố thì đó không còn là tiểu thuyết nữa mà là sách giáo khoa rồi. Còn gì thú vị nữa?

Hơn nữa, các bạn đọc yêu quý của tui ơi, khi các bạn suy ngẫm về một việc gì đó, hãy cố gắng lý trí hết mức có thể.

Tất cả những gì được kể trong truyện chỉ bao gồm những gì Giang Thước nhìn thấy, Giang Thước nghe được, Giang Thước biết đến, Giang Thước suy đoán.

Nếu Giang Thước nhìn thấy cớt, anh ta không đớp thì đấy là do anh ta tự cho rằng nó là cớt thôi. Mà nếu Giang Thước có thật sự ăn cớt đi nữa thì cũng là anh ta chủ quan nhận định nó là cớt, vì làm gì có ai có thẩm quyền để đứng ra chứng minh nó là cớt thật đâu.

Tương tự, Tần Nhất Hằng cũng nhìn thấy như vậy, Vạn Cẩm Vinh cũng nhìn thấy như vậy. Bạch Khai và Chân Long cũng thế.

Mỗi người đều có suy luận riêng và đạo lý mà họ tự cho rằng đó mới chính là chân lý.

Nhưng ai có thẩm quyền đây?

Không có ai có thẩm quyền, vậy thì không có thứ gì gọi là thẩm quyền cả.

Tui không thể thêm một đoạn độc thoại nội tâm trong lúc đang sáng tác được, tỷ như đây là câu trả lời đã được tác giả chính thức thừa nhận, đây là giới thiệu vắn tắt về nhân vật Giang Thước, không liên quan gì đến tác giả,… kiểu như vậy.

Nếu thế thì không còn là tiểu thuyết.

– –

Cuối cùng nói về quyển sách này.

Viết trong vòng ba năm, không dài không ngắn. Gần 800.000 từ, trung bình mỗi năm viết hai trăm mấy ngàn từ. Là một tác giả, tui thấy không chậm lắm.

Là một tác giả văn học mạng mà các bạn hay thấy, thì đúng là như rùa bò.

Chính như cái gọi là nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí.

(*) Người nhân thấy vậy gọi là nhân, người trí thấy vậy gọi là trí: Cùng một vấn đề, mỗi người có cách nhìn nhận đánh giá khác nhau.

Đôi khi tui rất muốn viết nhanh, nhưng không có cảm hứng, không có đủ thời gian, hoặc tâm trạng lúc đó không đủ bình tĩnh thì rất khó động bút. Không phải tui tùy hứng, mà là tui cũng có một số yêu cầu đối với bản thân mình.

Hung Trạch Bút Ký ra mắt năm 2012, tất cả mọi người cho rằng đây sẽ là một tác phẩm bán chạy nhất thời đại. Nhưng không ngờ rằng vì vướng phải vấn đề xét duyệt xuất bản mà Hung Trạch Bút Ký không đạt được kết quả như mong đợi. Chẳng sao cả, có người thích câu chuyện này là được.

Tui vẫn cảm thấy vinh dự và may mắn.

Nói thật, thu nhập một tháng viết lách của tui kém hơn việc tui viết đại một truyện ngắn đăng ở bất cứ chỗ nào.

Truyện có thể hoàn thành chỉ vì muốn cho độc giả một cái kết đàng hoàng. Vậy nên phần mở rộng cốt truyện của tui không bị bên xuất bản hốt đi, tui cũng không bị buộc phải thỏa hiệp với phía kiểm duyệt. Hàng thật giá thật đều ở đây hết. Các bạn thích cũng được, không thích cũng chẳng sao, tui thật sự đã cố gắng hết sức rồi muah~

Ban đầu chỉ nghĩ viết vài chữ ít ỏi thôi, không ngờ lỡ mồm nói nhảm hơi nhiều.

Vậy thì tui lại nói đến vấn đề khác.

Rất nhiều bạn hỏi, vì sao trong sách xuất bản lại có một phần chữ đậm Giang Thước kể chuyện cho những người khác.
(Sách xuất bản ở Việt Nam là phần in nghiêng.)

Cái này có liên quan gì tới cốt truyện?

Thật ra hồi trước tui đã từng trả lời rồi, nó chẳng liên quan gì hết.

Việc xuất bản quyển 1 *Hung Trạch Bút Ký* đã bị trì hoãn 8 tháng, sau đó vì tránh kiểm duyệt mà buộc phải thêm một phần. Chẳng qua chỉ muốn nói cho bên kiểm duyệt biết, nội dung trong truyện chỉ là do người ta kể lại thôi, mấy anh làm ơn tha cho em, vậy đó.

Cho nên bản online sẽ không có phần chữ đậm, bởi vì bản thân căn nhà ma đó chẳng liên quan gì hết.

Vấn đề thứ hai, ai chưa đọc sách xuất bản có thể bỏ qua.

Quyển đầu tiên của sách xuất bản, người đến nghe kể chuyện ngày càng ít đi, cuối cùng chỉ còn lại hai người trên ghế sofa. Nhưng lật sang mấy trang sau lại thấy hai người trên ghế sofa biến thành ba người đang đánh nhau.

Rất nhiều bạn cảm thấy đây là ý đồ của tui.

Thật ra cái này tui cũng từng trả lời rồi, không phải đâu!

Tui mà thèm dùng phương pháp thấp kém như thế à. Nguyên nhân chủ yếu là vì trước khi xuất bản quyển thứ nhất, lúc biên tập hiệu đính đã tự ý đổi hai người thành ba người (có lẽ biên tập còn dốt toán hơn tui). Trước khi gửi bản thảo, tui đã kiểm tra mấy lỗi lặt vặt, cho nên cái lỗi to đùng này không có liên quan gì tới tui hết.

Nhưng nếu đã xảy ra lỗi thì làm sao bây giờ? Không còn cách nào khác, chỉ có thể viết theo lỗi đó.

Thế là phần truyện chữ in đậm trong sách xuất bản vốn đơn giản lại càng trở nên phức tạp vì cái lỗi này, khiến tui đau cả đầu.

Vấn đề thứ ba, *Hung Trạch Bút Ký* đã viết rồi, tui có lấp hố *Chủng Tử Giới*, *Hoàn Nguyện Sư*, *Thiếu Niên Thiên* hay không.

Câu trả lời là chắc chắn rồi, nhất định sẽ lấp, nhưng đừng trông chờ tui sẽ viết trong thời gian ngắn.

Bởi vì có viết cũng không thể xuất bản, chỉ đành xem như đáp lại sự yêu thích của mọi người đối với tác phẩm thôi. Không phải do tui quá thực tế, mà vì phần lớn độc giả trên weibo giục tui cập nhật chương mới đều là người đọc bản lậu, tui cũng rất cảm kích. Nhưng là một tác giả, tui hi vọng sẽ nhìn thấy tác phẩm của mình có thể bay cao bay xa hơn, chứ không phải chỉ có thể mãi mãi tồn tại giữa kẽ hở của internet, chỉ thế thôi.

Bây giờ IP rất đáng giá, trên thực tế cho dù hiện tại *Hung Trạch Bút Ký* không hot thì cũng rất giá trị.

(*) IP là viết tắt của Intellectual Property, là một tác phẩm hoặc phát minh là kết quả của sự sáng tạo, chẳng hạn như một tác phẩm hoặc một thiết kế, mà người tạo ra có quyền sở hữu và đăng ký bằng sáng chế, bản quyền, nhãn hiệu.

Nhưng chắc hẳn độc giả không hiểu được tường tận ngọn nguồn trong đó, tui chỉ có thể nói rằng tất cả mọi chuyện không hề đơn giản giống như các bạn thấy. Tui cũng có nỗi khổ tâm.

– –

Đường phân cách cuối cùng.

Tất cả các chương truyện *Hung Trạch Bút Ký* ở web Motie, ngoại trừ hai quyển đầu tiên, còn lại đều là bản online tui chưa chỉnh sửa.

(*) Motie là web này nè: ***http://motie.com/***

Đáng lẽ phải lấy nội dung trong sách xuất bản làm chuẩn, nhưng nếu các bạn không mua được sách giấy, vậy những vấn đề liên quan phải do tui chịu trách nhiệm. Cho nên chờ sau khi kết thúc, tui sẽ căn cứ theo tình hình lúc đó để phát hành phiên bản sách xuất bản.

Như vậy hi vọng có thể cho các bạn một đáp án thỏa đáng.

Về phần một số bạn đọc có thể cảm thấy cua gắt quá, tui chỉ dám nói là tui sẽ cố gắng bẻ lái mượt một chút. Nhưng mong mọi người hiểu cho, nói cách khác, nhân vật chính đang đi trên đường, bỗng nhiên xảy ra động đất. Đây có gọi là cua gắt không?

Có lẽ một số người sẽ cho rằng là có, bởi vì trước khi động đất xảy ra phải có dấu hiệu gì đó, ví dụ như gà bay chó sủa, cá nhảy khỏi mặt nước, mây điềm báo các kiểu.

Nhưng một người bình thường có thể nhìn thấy những dấu hiệu này sao?

Mặc dù nhìn thấy được thì có để ý không?

Mặc dù có để ý thì sẽ tin rằng đây là điềm báo động đất sao?

Tất cả đều là dấu chấm hỏi.

Bước ngoặt thật sự chỉ có trận động đất thôi.

Bởi vì đây mới là thứ mà một người bình thường nhìn thấy.

Cho nên có phải cua gắt không thì vẫn là một câu hỏi.

Chỉ thế thôi.

Đối với một người bình thường nhìn thấy động đất là như vậy, tương tự đối với Giang Thước nhìn thấy những chuyện khác cũng là như thế.

Cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng tui. Sau này tui sẽ viết gì đó vừa hay vừa có thể xuất bản.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

[HTBK] Quyển 5 chương 20: Vô đề

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Tôi nhìn Tần Nhất Hằng, muốn bày tỏ rằng mình vẫn đang lắng nghe nhưng dường như não tôi đã bị chập mạch. Đầu óc như muốn nổ tung, trong đầu tôi bắt đầu lóe lên rất nhiều cảnh tượng, nhưng tôi không cách nào liên kết chúng lại với nhau được. Cảm xúc bây giờ của tôi đã không thể dùng từ "ngổn ngang trăm mối" nữa mà phải là hàng ngàn, hàng vạn.

Lúc này tôi chỉ muốn nhìn mình thật kỹ trong gương. Khuôn mặt tôi vô cùng quen thuộc, ấy vậy mà không phải của tôi. Trên đời này liệu còn tồn tại chuyện gì khó tin hơn nữa không?

Tôi không dám nhìn mặt Tần Nhất Hằng, đặc biệt là khi tôi biết gương mặt đó vốn thuộc về mình. Cảm giác như đầu mình sắp phát nổ. Tôi nghĩ sẽ không có bất cứ ai hiểu được cú sốc kinh hoàng này, bởi vì chẳng một ai phải nếm trải những gì tôi đã trải qua.

Nếu trên đời này, đến mình còn phải nghi ngờ bản thân mình là ai…

Tôi nghĩ đối với tôi mà nói, thế giới này đã không còn chân lý nữa rồi.

Tôi bình tĩnh hút thuốc không ngừng, nhưng điếu thuốc cũng không thể khiến tôi tỉnh táo mà chỉ càng làm tôi váng vất hơn.

Nhưng không sao, cơn choáng váng này có thể tạm thời ngăn suy nghĩ lung tung, làm người ta cảm thấy mọi thứ trở nên chân thật hơn một chút.

Ít nhất nó khiến tôi cảm thấy tôi đang thật sự sống trên đời này, bất kể tôi là ai.

Có điều cảnh tượng xung quanh bởi vậy mà dần lung lay và mơ hồ.

Khá giống cảnh trong mơ, tôi mong đây là một giấc mộng, tiếc rằng không phải.

Cuối cùng tôi chỉ có thể miễn cưỡng nói một câu, dù thực tế tôi cũng không hiểu vì sao lại nói như vậy.

“Cảm ơn cậu.”

Tần Nhất Hằng thở dài, Giang Thước, anh cần bình tĩnh lại, tôi có thể đi ra ngoài. Nhưng anh phải cố gắng lên, sau này vẫn còn rất nhiều chuyện cần anh làm.

Tôi đáp, ừ. Tôi muốn gượng người dậy, chợt nhận ra đôi chân của mình đã mềm nhũn. Tôi đành tự tát mình mấy cái, thầm mắng trong lòng, mẹ kiếp mày quan tâm nhiều như vậy làm gì? Không phải mày vẫn còn sống sao? Trừ chuyện đó ra chẳng có gì thay đổi cả! Hơn nữa, quan trọng nhất là mày không được phép trở thành gánh nặng!

Nghĩ vậy, chẳng biết có phải ám thị tâm lý đã thành công hay không, bỗng nhiên tôi cảm thấy chuyện Tần Nhất Hằng nói cho tôi biết cũng không phải cái gì quá ghê gớm. Rất nhiều người sống trên đời, đến lúc chết vẫn không biết được bản thân mình là ai. So ra thì tôi vẫn may mắn hơn nhiều nhỉ.

Tôi hít sâu một hơi, nói, yên tâm đi! Mẹ kiếp ông đây cũng là đàn ông mà. Giờ cậu cho tôi biết, những gì mà tên Chân Long kia nói là thật sao?

Tần Nhất Hằng vỗ vai tôi, đúng vậy. Bạch Khai có thể làm chứng. Anh cảm thấy tôi vẫn luôn giấu anh nhiều chuyện, thật ra đây chính là nguyên nhân. Xin lỗi anh. Tần Nhất Hằng khẽ cười khổ, nhưng đây là vận mệnh.

“Nếu như cậu nói là thật, tên Chân Long kia luôn muốn hại tôi, vậy vì sao vẫn chưa xuống tay?” Tôi bỗng tìm thấy vấn đề mấu chốt. Chân Long trong lời Tần Nhất Hằng có vẻ là một kẻ cực kỳ độc ác, không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, nhưng vì sao lúc ở Thiên Tân, hắn lại nói với tôi rằng thật sự coi tôi là bạn tốt?

“Bởi vì tôi và hắn đã lập ra một thỏa thuận. Tôi và hắn dùng chung một cơ thể. Có vài chuyện cần hắn làm, hắn sẽ làm. Nếu cần tôi làm thì tôi sẽ làm. Nhưng cho dù ở bên anh là ai, thì người đó đều không hại anh.” Tần Nhất Hằng bất đắc dĩ nói, bởi vì Chân Long phát hiện chính hắn cũng bị người ta bày kế, hắn cũng giống chúng ta, chỉ là con kiến nằm dưới bánh xe vận mệnh mà thôi. Con sâu cái kiến thì phải đứng cùng một phe, dẫu cho chúng ta có đủ khả năng chống lại bánh xe hay không.

Tôi có thể hiểu được ví von của Tần Nhất Hằng, điều này khiến tôi thấy may mắn vì đầu óc mình vẫn còn hoạt động.

Tôi hỏi, các cậu thỏa thuận cái gì?

Tôi mới nói xong thì bỗng ngộ ra. Hình như ngay từ đầu tôi cũng đã đoán được bọn họ thỏa thuận gì rồi.

Tôi vội nói tiếp, thỏa thuận của hai người, có phải là cuối cùng cậu sẽ chìm xuống sông, để Chân Long tiếp tục sống trong cơ thể này?? Tần Nhất Hằng! Mẹ kiếp thì ra từ đầu cậu đã định hi sinh bản thân à???

Ha ha ha. Tần Nhất Hằng lắc đầu cười, không vĩ đại như anh nghĩ đâu. Tôi chỉ cảm thấy, đây mới là cách tốt nhất để kết thúc mọi chuyện. Tôi đã sắp xếp đâu vào đấy, sau khi tôi chìm xuống sông, sẽ có người xóa đi tất cả ký ức của anh, giống như trước đây. Anh sẽ không còn nhớ tới sự tồn tại của tôi, anh chỉ nhớ rằng, trên đời này có một người tên Giang Thước vô ưu vô lo mà sống sót. Như vậy không tốt sao? Giang Thước, như vậy không tốt sao?

Chẳng biết vì sao, khóe mắt tôi hơi ươn ướt. Tôi cố nén không để nước mắt ứa ra. Sau khi di dời sự chú ý, tôi lại hỏi, vì sao Chân Long lại đồng ý chấp nhận điều kiện này?

“Bởi vì hắn cũng giống như anh. Có điều khi hắn trải qua những chuyện này, không có một người bạn nào nguyện ý giúp hắn kết thúc tất cả. Hắn rất ghen tị với anh. Thật đấy. Không liên quan đến việc hắn muốn trả thù ai. Mặc dù hắn muốn trả thù, thì đó cũng là một trong những lý do để hắn ở lại thế gian này.”

“Giang Thước, mọi chuyện bắt đầu từ mấy chục năm trước, bất kể là tôi, là anh, là Chân Long kia hay là Vạn Cẩm Vinh. Chúng ta đều chỉ là những quân cờ trung gian. Không ai may mắn hơn ai. Nếu không xuất hiện đối thủ mới, tôi nghĩ mọi chuyện đã kết thúc lâu rồi.”

Đối thủ mới? Tôi chợt nhận ra, đúng vậy. Theo lời Tần Nhất Hằng, mối đe dọa của chúng tôi đã không còn là Chân Long kia nữa. Vả lại Chân Long còn là phe mình nữa kìa, vậy chúng tôi vẫn luôn chạy đôn chạy đáo để làm gì? Chẳng lẽ kẻ chủ mưu chân chính đằng sau màn đã lộ diện?

Tôi nhớ đến sự kiện vớt quan tài và dìm tủ quần áo xuống Âm Hà mấy chục năm trước. Lẽ nào, người sau màn thao túng tất cả rốt cuộc đã xuất hiện rồi?

Tôi nói, Chân Long là người phe mình. Vậy bây giờ đối thủ mới là ai? Có phải là những người chủ trương sự kiện vớt quan tài.

Ừ, cho nên chúng ta mới bất đắc dĩ làm nhiều chuyện như vậy. Đối phương mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta, chưa bao giờ lộ ra sơ hở nào. Ban đầu tôi muốn trốn đi, hi vọng sẽ dẫn dắt được bọn chúng, như vậy anh sẽ không bị liên lụy. Nhưng sau đó tất cả chứng cứ đều cho thấy rằng, bọn chúng không đơn giản chỉ hứng thú với thể xác của anh mà còn cả hồn phách của anh nữa. Cho nên hai người chúng ta đều là mục tiêu.

Hả? Tôi hơi sững sờ. Là một mục tiêu chuyên bị người ta nhớ mong, tôi đã tập mãi thành quen với chuyện này. Nhưng người khác chỉ thèm khát thân thể của tôi thôi mà? Mẹ kiếp đã đổi xác rồi còn không tha cho tôi nữa? Thì ra kẻ chủ mưu muốn linh hồn của tôi? Đệch mợ!

Tôi chửi đờ mờ! Tần Nhất Hằng. Có phải bọn chúng muốn hai chúng ta đổi lại thân thể rồi sau đó diệt trừ tôi hoàn toàn không? Chỉ có khả năng này thôi nhỉ!?

Tần Nhất Hằng lục tìm thuốc lá nhưng không thấy, tôi lập tức vứt cho hắn một điếu, hắn rít mấy hơi như để xoa dịu cảm xúc rồi mới trả lời, tôi cũng đoán thế. Cho nên bây giờ chúng ta tương đối an toàn. Như vậy giúp chúng ta tranh thủ được một ít thời gian, Giang Thước, anh yên tâm, tôi sẽ không để cho mọi chuyện kéo dài quá lâu nữa.

Tôi không biết phải tiếp lời thế nào. Thật ra tôi hiểu ý của Tần Nhất Hằng. Đối với tôi, sống trong cơ thể ai cũng không quan trọng lắm. Hơn nữa tôi cũng đã quen làm Giang Thước như bây giờ. Chỉ là tôi mơ hồ cảm nhận được qua lời nói của Tần Nhất Hằng, cho dù tất cả thật sự kết thúc, tôi cũng sẽ không sống một cách ngốc nghếch giống như hắn nói. Nếu thật sự có người phải hi sinh vì tôi, tôi thà mãi mãi như thế này, dẫu cho phải vĩnh viễn chìm sâu trong bí ẩn.

Tôi suy nghĩ rất nhiều, hơn nữa đã tính toán xong rồi.

Tôi sẽ không để cho bất cứ ai phải hi sinh, tuyệt đối không.

Thế là tôi lại nhớ tới Bạch Khai, bất giác cảm thấy đau lòng.

Sau khi trấn tĩnh lại, tôi nói, được thôi. Dù là núi đao biển lửa tôi đều phải đi xem. Đến lúc đó nhớ chụp cho ông đây một pô ảnh nhé. Nói đi, tiếp theo phải làm gì? Dụ người gửi tin nhắn ra phải không?

Tần Nhất Hằng liếc nhìn ra ngoài cửa, không trả lời.

Một lúc sau hắn mới tự tin nói, không cần dụ, hẳn là bây giờ người nọ đang ở phòng bên cạnh. Nếu đã gửi tin nhắn nhắc nhở anh, chắc chắn đối phương muốn xác nhận rằng anh đã biết được bí mật trong đồng hồ bỏ túi này. Tôi vừa mới kiểm tra căn phòng, không có thiết bị nghe trộm. Ngoài cửa sổ không có người, có thể nghe thấy tiếng nói chuyện trong này chỉ còn duy nhất phòng bên cạnh.

Nói đoạn Tần Nhất Hằng bèn dùng tay gõ lên tường, tôi nói không sai chứ! Anh đang nghe! Căn phòng này cách âm tệ như vậy, anh trốn không được đâu.

Tôi ngạc nhiên nhìn động tác của Tần Nhất Hằng, mẹ kiếp không ngờ ban nãy hắn bình tĩnh nói chuyện với tôi, vậy mà đã bắt đầu tìm người gửi tin nhắn rồi?

Nghĩ vậy, tôi lập tức bước đến bên cạnh cửa, đối phương đã nhận ra mình bị lộ, chắc hẳn sẽ bỏ chạy.

Ai ngờ tôi vừa mới hé cửa ra thấy một hành lang tối đen như mực, phòng bên cạnh đã gõ lại lên tường mấy cái, cộc cộc cộc.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

[HTBK] Quyển 5 chương 21: Viên Trận không phải một người

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Những tiếng gõ ấy như đánh thẳng vào tim tôi. Cảm xúc khó được bình tĩnh bỗng nhiên căng thẳng trở lại.

Có vẻ đối phương không định bỏ chạy. Lẽ nào chúng tôi chuẩn bị được nhìn thấy kẻ chủ mưu đứng đằng sau sao?

Tôi nhìn chăm chú vào cánh cửa phòng bên cạnh. Một tiếng kẽo kẹt vang lên, cửa bị đẩy ra. Đối phương không vội lộ diện, như thể đang cố ý khơi dậy sự hiếu kì của chúng tôi. Cuối cùng, một bóng người từ từ bước ra khỏi cửa.

Hành lang tối tăm. Tôi không cách nào thấy rõ diện mạo của người nọ.

Tôi lùi về phía sau một bước, đẩy rộng cánh cửa để ánh sáng trong phòng hắt ra.

Một người đàn ông luống tuổi đứng bên ngoài cửa, hứng lấy ánh sáng.

Tôi không khỏi cảm thán một tiếng.

Người đàn ông trước mặt không hề khôi ngô, áng chừng bốn năm chục tuổi, đem lại cho người ta cảm giác rất khôn khéo. Gã gật đầu mỉm cười với tôi và Tần Nhất Hằng, không nói gì, vô cùng điềm tĩnh như đã quá quen với tình cảnh này.

Điều kỳ quặc là người này ăn mặc rất tồi tàn, quần áo đầy bụi bặm. Phong cách như đội viên đội sản xuất thời kỳ xây dựng đất nước, không hề phù hợp với khí chất của gã. Chẳng biết có phải cố tình hay không.

Trong tình hình này mà đối phương không lên tiếng, nhất thời tôi cũng không biết nên nói gì cho phải.

Đương nhiên không thể *say hello* với người ta được đúng không?

Mải nghĩ, tôi bỗng nhớ tới điều gì đó. Hình như diện mạo của người này khiến tôi cảm thấy khá quen thuộc. Nhưng nghĩ kỹ lại thì tôi chưa từng gặp gã bao giờ.

Chúng tôi không cần tự giới thiệu chứ? Tần Nhất Hằng chỉ vào tôi.

Ý hắn rất rõ, muốn đối phương nói về lai lịch của mình.

Tất nhiên rồi, anh Tần. Một lúc lâu sau gã mới nói, cả anh Giang đây nữa. Thật ra lúc trước chúng ta đã từng gặp nhau rồi.

Nói đoạn, gã lấy từ trong túi ra một cái thẻ đưa cho tôi.

Tôi nhận lấy, vừa nhìn đã rủa thầm một tiếng. Đây có lẽ là một tấm danh thiếp, tôi nói có lẽ là vì trên đó chỉ có hai chữ. Quan trọng là tôi thậm chí còn không biết hai chữ này.

Tôi đưa cho Tần Nhất Hằng. Hắn nhìn chằm chằm danh thiếp rồi gật đầu, hóa ra anh chính là ông chủ của tập đoàn Hoành Đạt, Tần Nhất Hằng hơi dừng lại rồi mới nói tiếp, Viên Trận.

Tôi lập tức giật mình.

Mẹ kiếp, người này chính là ông chủ của tập đoàn Hoành Đạt ư? Cũng là một ai đó tên Viên Trận?

Tôi đoạt lấy tấm danh thiếp từ tay Tần Nhất Hằng. Chẳng lẽ hai chữ trên này cũng đọc là Viên Trận hả?

Tên Viên Trận đang yên đang lành thì không thích dùng, sao cứ phải lấy mấy chữ kỳ quặc ít thấy này? Sao mà hay ra vẻ quá?

Hình như Viên Trận biết được suy nghĩ của tôi nên mới giải thích, không phải là Hoành Đạt nữa, anh Tần. Là Hoăng Đạp (*).

(*) Bản gốc là chữ 薨龘 đọc khá giống Hoành Đạt. "Hoăng" là từ chỉ cái chết của vua chư hầu. Từ "Đạp" mang nghĩa rồng bay vì hình dạng của nó trông giống một con rồng đang bay lên trời.

Viên Trận vừa nói vừa tiện tay dọn một cái ba lô rồi ngồi xuống. Tôi nghĩ chắc là phải trò chuyện khá lâu, cũng không thể đứng hoài được nhỉ?

Tôi vẫn chăm chú nhìn danh thiếp trong tay mà suy nghĩ miên man. Hóa ra hai chữ này đọc là "hongda"?

Đến khi Tần Nhất Hằng khẽ kéo tôi, tôi mới ngồi xuống.

Tôi hỏi, thì ra hai chữ "hongda" của tập đoàn Hoành Đạt các anh chính là hai chữ này? Chẳng qua là chỉ dùng trong nội bộ thôi sao?

Có thể nói vậy. Ít nhất bây giờ là thế. Viên Trận cười nói, tôi không hút thuốc, nhưng tôi biết hai vị đều thích. Dứt lời Viên Trận lấy ra một hộp thuốc lá ném cho tôi.

Ban đầu tôi còn hơi lo lắng, chưa biết chừng đây là âm mưu của gã. Có thể khói thuốc là một loại độc tố. Song nghĩ lại thì chuyện này không hợp lý lắm. Nếu gã thật sự muốn ra tay với chúng tôi thì chẳng cần phải phí sức như vậy. Thế là tôi châm một điếu.

Sếp Viên, chữ "hoăng" này có hàm nghĩa đặc biệt gì không?

Trên thực tế khi hỏi như vậy, tôi cũng đã có vài suy đoán rồi. Dù sao đó cũng là chữ Hán, chỉ nhìn mặt chữ đã dễ dàng đoán ra ý nghĩa đại khái.

Không có ý nghĩa đặc biệt gì cả. Ý trên mặt chữ. Nếu anh Giang đã hỏi như vậy, chi bằng câu chuyện hôm nay của chúng ta bắt đầu từ hai chữ này đi. Viên Trận liếc nhìn Tần Nhất Hằng, nói, anh Tần thấy ổn không?

Dường như Tần Nhất Hằng đang nghĩ gì đó, chỉ khẽ gật đầu đáp lại.

Được rồi. Văn hóa của nước ta uyên thâm sâu rộng, dùng từ chú trọng việc chuẩn xác và sắc sảo. Mặc dù bây giờ đang trong quá trình hội nhập văn hóa thế giới, nhiều khuôn thước đã bị phai mờ. Nhưng vào thời xưa, đối với một số địa điểm, thời gian, với những nhân vật và thân phận đặc biệt, khi diễn đạt cùng một hàm nghĩa thì phải dùng những chữ khác nhau.

Nói vậy có lẽ anh Giang sẽ cảm thấy rất trừu tượng.

Đơn giản hơn, ví dụ như khái niệm đối với cái chết.

Thời cổ đại, quân vương (mất) gọi là "băng hà", đại phu (*) gọi là "tuất", dân thường mới gọi là "chết".

(*) Đại phu: đôi khi còn gọi là văn nhân hoặc sĩ phu, là những chính khách và quan chức triều đình được bổ nhiệm bởi các vị Hoàng đế Trung Hoa nhằm thi hành các công việc chính sự hàng ngày. (theo wikipedia)

Còn đối với chư hầu (*), gọi là "hoăng".

(*) Chư hầu là các nước nhỏ phụ thuộc vào một nước lớn và được nước lớn đó thừa nhận là "chư hầu liệt quốc", ngoài ra

từ này còn ám chỉ các thế lực quân phiệt lớn mạnh trong thời kỳ quân chủ chuyên chế.

Đây chính là hàm nghĩa của chữ "hoăng".

Hẳn anh Giang đã đoán được. Đó là từ dành cho họ hàng con cháu của rồng.

Vậy ghép lại thì ý nghĩa của nó càng thêm rõ ràng.

Nói đến đây, Viên Trận cố tình ngừng lại, nhìn tôi.

Tôi hỏi, ý của anh là… cái chết của một con rồng trong bầy? Vì nó không phải Thiên Tử, chỉ là nhánh phụ, nên mới gọi là "hoăng"?

Viên Trận nhẹ nhàng vỗ tay. Anh Giang nói không sai. Nếu đã hiểu ý nghĩa của "hoăng", vậy những hiểu lầm giữa chúng ta có thể hóa giải rồi nhỉ? Anh nói có đúng không, anh Tần?

Tôi hiểu. Cuối cùng Tần Nhất Hằng cũng lên tiếng, ý anh là, tập đoàn Hoành Đạt của các anh không hi vọng Chân Long sống lại. Nhưng tôi muốn nghe chi tiết hơn.

À, chi tiết. Viên Trận có vẻ hơi buồn bã. Đây quả là một câu chuyện rắc rối và khó tưởng tượng nổi. Chắc hẳn các anh cũng sẽ thấy vậy. Những gì tôi sắp kể có rất nhiều chuyện anh Tần đã biết. Nhưng xin đừng bận tâm, tôi đã rời xa thế giới này quá lâu rồi. Không nói từ đầu thì tôi khó mà thuật lại rõ ràng được. Hơn nữa trong đó có quá nhiều chuyện, tôi cũng giống như anh Tần, phải thông qua điều tra mới biết được. Mong hai vị không nghi ngờ về độ chính xác của những điều tra này, nếu không hôm nay tôi cũng chẳng cần thiết phải ngồi ở đây.

Đầu tiên, tôi phải cảm ơn hai vị. Cảm ơn các anh. Viên Trận đột nhiên nói một cách khó hiểu.

Sự kiện Âm Hà vào mấy chục năm trước, chắc hai vị cũng biết.

Khi ấy lực lượng đứng sau đã khiến vô số người trong giới huyền học phải bỏ mạng. Liên tục lặp đi lặp lại một hành động làm cho tất cả mọi người đều không hiểu.

Trục vớt bằng tủ quần áo, đúng không?

Viên Trận thấy Tần Nhất Hằng gật đầu, nói tiếp. Lực lượng đứng sau quá mức mạnh mẽ, mạnh đến nỗi không có bất cứ ai có thể chống lại được. Mặc dù trong đó có một người đã tìm được phương pháp chính xác để trục vớt, nhưng người chết thì

vẫn phải chết, người bỏ mạng vẫn phải bỏ mạng, không thể thay đổi được điều gì cả.

Các anh cũng đã gặp người đó rồi, Vạn Cẩm Vinh.

Chính vì vậy, Vạn Cẩm Vinh đã lâm vào tuyệt vọng, bắt đầu phản kháng.

Lúc đó, hắn dẫn đầu một nhóm người thề sống chết phải chống lại, quyết định lên thuyền trốn khỏi Vạn Giang. Bọn họ vòng qua bên bờ, thế lực đứng sau truy đuổi chặn bắt.

Đương nhiên, trên dòng Vạn Giang, không ai biết được sắp tới sẽ phải đối mặt với chuyện gì.

Bởi vì Vạn Giang không hề tồn tại trên thế giới. Nếu đã không tồn tại trên thế giới, họ có thể chạy trốn đi đâu được? Tôi nghĩ, khi ấy mỗi một người trên thuyền đều cảm thấy vô cùng hoang mang. Nhưng họ vẫn muốn đấu tranh, cuộc phản loạn này thể hiện sự quyết tâm và thái độ của họ. Tôi nghĩ như vậy, không biết hai vị có đồng ý hay không.

Bề mặt Vạn Giang có lẽ còn mênh mông hơn biển cả.

Mà thứ bọn họ đang ngồi chỉ là con thuyền được tu bổ lại từ tủ quần áo.

Đối mặt với dòng Vạn Giang bát ngát vô bờ, thậm chí bọn họ còn không cảm giác được liệu con thuyền này có đang di chuyển hay không. Bất kể họ nỗ lực chèo mạnh đến đâu, dường như con thuyền mãi mãi chỉ đứng yên tại chỗ.

Có thể các anh đã biết, lúc đó trong số những người trên thuyền, có một người tên là Viên Trận.

Tần Nhất Hằng bỗng nói, chúng tôi không biết.

Ồ? Viên Trận hơi ngạc nhiên, hình như đây là việc không khó tra ra. Viên Trận nói, thôi được, hôm nay các anh sẽ biết. Lúc đó trên thuyền cũng có một người tên là Viên Trận. Nhờ Viên Trận ở trên thuyền khi ấy mà hôm nay tôi mới có cơ hội ngồi ở đây kể lại mọi chuyện cho các anh.

Tôi nghe vậy, tim hẫng một nhịp.

Viên Trận nói tiếp, khi đó trên thuyền xảy ra một biến cố. Cụ thể bọn họ đã gặp phải chuyện gì thì tôi không rõ. Trên thực tế, ngay cả người trên thuyền cũng không rõ bản thân mình đã gặp phải cái gì. Bây giờ ngẫm lại, có thể chỉ có một mình Vạn Cẩm Vinh biết, tất cả đã xảy ra như thế nào, vì sao lại xảy ra.

Đồng thời, ngay thời khắc đó, Vạn Cẩm Vinh đã nhìn thấu một bí mật.

Khuôn mặt Viên Trận bỗng trở nên vặn vẹo vì kích động. Một bí mật còn đáng sợ hơn cả Chân Long chó má gì đó. Đó là bí mật của Âm Hà!

Bí mật này, sau đây tôi sẽ nói cho các anh biết, mong hai người đừng sốt ruột. Viên Trận trở lại thái độ bình thường, lúc ấy biến cố xảy đến quá mức quái dị, thậm chí còn quái dị hơn cả chiếc quan tài khổng lồ kia.

Bởi vì tất cả mọi người đã nhìn thấy kết cục.

Rõ ràng bọn họ đã bỏ trốn trên dòng Vạn Giang, con thuyền cũng đã biến mất trong tầm mắt những người khác. Thế nhưng nó lại quay về bên bờ.

Mọi người đều có mặt ở đó, nhưng không ai biết được vì sao con thuyền trở lại chỗ cũ.

Biến cố ấy dẫn đến một cuộc thảm sát, tại chính cuộc thảm sát này, Vạn Cẩm Vinh cũng táng thân trong biển lửa. Nhưng hắn là cao thủ đứng đầu về phương thuật, hắn đã tìm được một cách tẩu thoát. Nói vậy các anh hiểu rồi chứ?

Tôi gật đầu, Vạn Cẩm Vinh đổi thân thể.

Nhưng tôi không nói ra vì không muốn cắt lời Viên Trận.

Còn có một người nữa trốn thoát được, đó là Viên Trận. Song gã thoát được là do may mắn. Chưa biết chừng tất cả những chuyện này đã được vận mệnh sắp đặt sẵn rồi.

Viên Trận chợt dừng lại.

Tôi cảm giác trong lòng gã có áp lực rất lớn, dường như phải dùng hết sức lực mới có thể nói tiếp.

Tôi không nhịn được châm một điếu thuốc, hút được nửa điếu mới thấy Viên Trận lên tiếng, vì biến cố đó mà tôi mới tồn tại. Đồng thời cũng vì nguyên nhân này, tôi mới là người duy nhất trên thế giới không biết mình có thật sự tồn tại hay không.

Sau sự kiện Âm Hà kia, tất cả hoạt động liên quan đến việc trục vớt Âm Hà đều ngừng lại, mọi thứ giống như đã bị xóa bỏ.

Như thể trong suốt chiều dài lịch sử chưa từng có ai đặt chân đến bờ Vạn Giang.

Như thể tháng năm trôi qua chưa từng có ai chìm vào dòng nước lạnh buốt của sông Vạn.

Nhưng có chuyện vẫn chưa kết thúc.

Mấy chục năm sau, có thể là cách hai ba năm, cũng có thể cách bảy tám năm, sẽ có một Viên Trận xuất hiện trên đời một cách khó hiểu. Dường như thời gian của gã đã dừng lại ở Âm Hà năm đó. Lúc xuất hiện, gã đều chỉ mới hai mươi mấy tuổi.

Gã không biết mình đến từ đâu, phần lớn ký ức của gã đều mơ hồ và trống rỗng. Có điều gã cực kỳ rõ ràng, mình không phải là Viên Trận duy nhất trên thế giới này.

Trên thế giới có rất nhiều Viên Trận.

Bởi vì thời gian xuất hiện có sớm có muộn nên tuổi tác của họ chênh lệch với nhau. Mỗi một Viên Trận đều trải qua cảm giác hoang mang và đau khổ vì không biết vì sao mình tồn tại. Cuối cùng những cảm xúc ấy biến thành sự tuyệt vọng.

Chính sự tuyệt vọng đã thúc đẩy các Viên Trận tập hợp lại, trở thành một chỉnh thể. Có lẽ là chỉnh thể ăn ý nhất trên đời, bởi vì bọn họ đều là cùng một người.

Bất kể họ làm gì thì mọi chuyện cũng sẽ xuôi chèo mát mái, đặc biệt là kinh doanh.

Tần Nhất Hằng nhẹ nhàng nói, đây là lai lịch của tập đoàn Hoành Đạt à?

Viên Trận mỉm cười gật đầu, bỗng nhiên gã quay sang nhìn tôi, anh Giang có nhớ tin nhắn kia không? Viên Trận không phải một người. Đây chính là đáp án.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

[HTBK] Quyển 5 chương 22: Kéo tơ lột kén

Edit: Thanh Thảo

Beta: Trần Thái Ngân

Tôi chỉ cảm thấy lạnh cả tóc gáy.

Đây chính là câu trả lời cho tin nhắn bí ẩn đó ư?

Ý là Viên Trận đã bị sao chép hoặc bị nhân bản sao? Rốt cuộc trong Âm Hà còn cất giấu bao nhiêu bí mật mà người đời chưa biết? Hoặc có thể nói, nó cất giấu bao nhiêu điều vượt ra khỏi nhận thức của con người đối với thế giới này?

Tôi nhìn Viên Trận trước mắt mình. Quả thực ánh mắt của gã có phần quen thuộc, nhưng khi nhìn sâu vào đó, so với ông lão Viên Trận tôi từng gặp, hoặc so với thanh niên Viên Trận từng làm người môi giới bất động sản cho tôi, thì diện mạo của gã không có điểm nào giống cả.

Tôi thầm nghĩ, lẽ nào chỉ nhân bản về linh hồn thôi sao? Còn thể xác thì kết hợp ngẫu nhiên?

Đang suy nghĩ, Viên Trận bỗng cười nói, anh Giang, tôi biết anh đang nghĩ gì.

Thứ cho tôi nói thẳng, mỗi khi chúng tôi phát hiện một Viên Trận mới, bước đầu tiên là thay đổi ngoại hình của gã thông qua phẫu thuật thẩm mỹ. Tất cả những điểm giống nhau của Viên Trận sẽ phải xóa bỏ hết trong lúc phẫu thuật. Anh nên biết rằng, đối với một tập thể vượt khỏi sự nhận thức của người thường như chúng tôi mà nói, nếu không làm như vậy thì sẽ dẫn đến biết bao nguy hiểm. Đương nhiên, có trường hợp Viên Trận xui xẻo, sau khi phẫu thuật lại trở nên xấu xí, nhưng với sự tồn tại như chúng tôi thì không có tư cách so đo những việc này.

Tôi khẽ gật đầu. Hoàn toàn chính xác. Nếu không thay đổi diện mạo, cho dù tất cả Viên Trận phân tán khắp nơi trên thế giới thì vẫn có khả năng cao bị người ta phát hiện và hoài

nghi. Hơn nữa bọn họ còn cùng nhau thành lập tập đoàn Hoành Đạt lớn như vậy mà?

Tôi hỏi, tin nhắn lúc trước là do anh gửi sao?

Tiếc quá, không phải tôi. Mặc dù tôi vẫn luôn muốn liên lạc với anh Giang, Viên Trận lắc đầu nói, nhưng bởi vì một số lý do mà tôi không có cơ hội. Tin nhắn đó là do đồng nghiệp của tôi gửi, cũng có thể coi như Viên Trận tôi đây gửi đi, ha ha.

Giọng điệu của gã nhấn mạnh hai chữ Viên Trận.

Tôi nghĩ thầm, đúng vậy, mẹ kiếp coi như không phải Viên Trận trước mặt tôi gửi thì cũng là Viên Trận A, B, C, D nào đó gửi. Về bản chất thì chẳng có gì khác nhau.

Trên đời có rất nhiều Viên Trận không phải là bí mật của các anh ư? Tôi hỏi, vì sao anh lại nói cho tôi biết?

Aiz. Viên Trận thở dài, chuyện này hai vị cần tiếp tục nghe tôi nói đã.

Là một sự tồn tại không rõ nguyên nhân, không biết từ đâu đến, dẫu chúng tôi đã trở thành một chỉnh thể, nhưng sự tồn tại của chỉnh thể này vẫn rất lạc lõng.

Hoạt động kinh doanh của chúng tôi ngày càng phát triển, gần như trên thương trường không có một đối thủ nào có thể địch lại chúng tôi. Đương nhiên chúng tôi cũng sẽ sử dụng khá nhiều thủ đoạn, ví dụ như mời người ở Chợ Lồng đến giúp đỡ.

Nhưng cứ như vậy, chúng tôi càng cảm thấy chơi vơi.

Cảm giác mất phương hướng ấy thúc đẩy chúng tôi đi tìm kiếm chân tướng, mà cách duy nhất để tìm ra chân tướng chính là tìm tòi và nghiên cứu về dòng Vạn Giang không tồn tại trên thế gian này. Chính vì vậy, trong một khoảng thời gian dài, bên dưới sự hỗn loạn của tập đoàn Hoành Đạt là một đợt sóng ngầm không ngừng cuồn cuộn dốc hết mọi tinh lực và tài lực để tìm kiếm manh mối của Âm Hà.

Trời không phụ lòng người, đương nhiên chủ yếu là không phụ người có tiền. Trong lúc ấy, chúng tôi tìm được một số lượng lớn âm gạch được vớt lên từ Âm Hà và còn lưu lại trên thế gian. Dẫu không biết lượng âm gạch này dùng để làm gì, nhưng chí ít có lẽ chúng tôi đã gõ lên cánh cửa bí mật của Âm Hà rồi.

(*) Âm gạch được nhắc đến từ chương 66 quyển 3.

Thế là chúng tôi bắt đầu điều tra sâu hơn thông qua âm gạch. Tất nhiên việc này tốn khá nhiều công sức và khó khăn, cuối cùng chúng tôi kết luận được, những viên gạch ấy đều có liên quan đến một kẻ đã chìm xuống Vạn Giang năm xưa.

Đến đây, Viên Trận đột nhiên nhìn vào mắt tôi, nói, hai vị hẳn đã biết rồi phải không?

Tôi chưa kịp trả lời, Tần Nhất Hằng đã từ từ thốt ra hai chữ, Chân Long.

Đúng vậy. Cho nên sau khi chúng tôi nhận ra tầm quan trọng của nó thì càng cố gắng bảo quản và lưu giữ nó tốt hơn. Chúng tôi đã lợi dụng các dự án bất động sản được triển khai trên khắp cả nước để cất giấu các viên gạch ở mọi nơi. Biện pháp này là do lão già đó đề xuất, à, chính là ông lão Viên Trận mà các anh đã từng gặp.

Bây giờ nghĩ lại, đây có vẻ là một biện pháp hoàn hảo. Người ta có câu nói gì ấy nhỉ? Giấu cây phải giấu trong rừng, an toàn hơn bất cứ chỗ nào khác trên đời.

Đáng tiếc, sự tình không hề đơn giản như vậy. Lão già đó ngay từ đầu đã có tính toán khác. Chúng tôi và những người còn lại chỉ là quân cờ của lão mà thôi. Nói thật thì bị chơi một vố cũng tâm phục khẩu phục đấy, mặc dù chúng tôi đều là Viên Trận cả, có điều năm đó người đứng trên thuyền nhìn ra Vạn Giang cũng chỉ có mình lão.

Bắt đầu từ lúc đó trong nội bộ các anh xuất hiện rạn nứt sao? Tần Nhất Hằng hỏi, ông lão Viên Trận đó có mưu tính gì?

Mưu tính? Anh Tần, anh quá xem thường ham muốn của lão rồi. Viên Trận cười nói, đúng ra thì phải gọi là dã tâm.

Tôi hỏi, dã tâm gì? Lão đã già khú đế như vậy rồi, có thể sống thêm được mấy năm nữa?

Viên Trận cười lạnh một tiếng. Đối với một người, dã tâm lớn nhất trên đời chỉ đơn giản là thống trị thế giới phải không? Viên Trận tiếp tục nói, trong lúc chúng tôi đang điều tra manh mối về Âm Hà, hình như lão già kia đã có được một số tin tức mà chúng tôi không biết được. Chính những tin tức này đã gợi lên dã tâm của lão.

Các anh biết tên Chân Long đã chìm xuống Vạn Giang không? Bỗng nhiên đôi mắt Viên Trận lóe lên ánh sáng, khi ấy không chỉ có mỗi Chân Long chìm xuống, còn có cả một đội quân có thể chinh phục cả Cửu Châu!

(*) Cửu Châu thường được nhắc đến là khu vực địa lý sinh sống của người Hán. (Theo Wikipedia)

Lão già đấy khăng khăng muốn Chân Long kia trở lại nhân thế, dẫn theo cả quân đội đó gây họa cho nhân gian. Đây chính là dã tâm của lão!

Dứt lời, cả tôi và Tần Nhất Hằng đồng thời kêu lên một tiếng.

Tôi cảm nhận được Tần Nhất Hằng có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng cuối cùng hắn nhịn xuống, dùng tay ra hiệu Viên Trận nói tiếp.

Đương nhiên, lúc đó chẳng ai trong chúng tôi biết được ý tưởng này của lão, chỉ muốn điều tra rõ nguyên nhân tồn tại của mình, đồng thời truy tìm nguồn gốc sự kiện Âm Hà năm đó.

Cuối cùng chúng tôi cũng có được một cơ hội, có thể tự mình đến bờ Vạn Giang xem thử. Khi ấy có tổng cộng bốn người, kể cả tôi.

Viên Trận thở dài, tiếc rằng chỉ có mình tôi quay về được.

Xin lỗi hai vị, tôi không muốn miêu tả lại những gì mình nhìn thấy bên bờ Vạn Giang. Tôi biết hai vị cũng đã từng đến sông Vạn, nhưng xin hai vị hãy tin tôi, nếu Vạn Giang là một con sư tử đực đang say ngủ, thì tất cả mọi thứ hai vị từng nghe thấy và nhìn thấy chỉ là vài cọng lông tơ trên chóp đuôi của nó mà thôi. Còn tôi thì đã thật sự thấy Vạn Giang há cái miệng đẫm máu của nó ra rồi.

Chính vì lý do đó mà cuối cùng tôi đã tỉnh ngộ. Vạn Giang vốn không phải là nơi thuộc về thế giới này. Còn Chân Long đã chìm xuống đáy sông lại càng là một thực thể mà chúng ta không thể nào dây vào được.

Viên Trận dừng một chút rồi nói, trong lúc cửu tử nhất sinh, tôi trộm được đèn dầu của bản thân nên mới may mắn thoát nạn.

Sau khi trở về, lão già kia biết tôi trộm đèn dầu thì dặn tôi không được nói cho ai biết. Còn lão thì đặt ra một quy định trong căn nhà của chúng tôi rằng người nào vào nhà cũng phải bung dù. Bởi vì người không còn đèn dầu ở Vạn Giang thì không có bóng.

Lúc ấy tôi còn tưởng lão già này muốn bảo vệ mình, không muốn tôi tách biệt khỏi những người còn lại.

Sau đó tôi mới biết, lão có mục đích khác. Thông qua đèn dầu để bịt miệng tôi, buộc tôi giữ kín tất thảy những gì tôi biết về Âm Hà.

Đồng thời tôi cũng dần hiểu rõ, mục đích cuối cùng của lão già chính là muốn hồi sinh Chân Long.

Tôi biết mình vốn không nên tồn tại trên thế giới này, tôi không có nghĩa vụ phải bảo vệ vạn vật trên đời. Vả lại tôi cũng chẳng có khả năng đó. Nhưng không rõ vì sao, từ nơi sâu thẳm luôn có một thanh âm như có như không đang tra khảo tôi. Dẫu biết rằng sinh linh đồ thán mà vẫn tiếp tay cho kẻ ác, nhắm mắt làm ngơ sao?

Cuối cùng tôi đã có đáp án cho chính mình là: không được.

Vậy nên bề ngoài tôi vẫn đối xử với lão ta như trước, nhưng trong tối, tôi dần dần gây dựng thế lực của mình, giải thích rõ mặt lợi và hại của chuyện này. Có lẽ mọi người đều là Viên Trận nên dẫu sao thuyết phục bản thân mình vẫn dễ hơn nhiều so với thuyết phục người khác.

Rốt cuộc, tôi đã nhận được sự ủng hộ của đại đa số mọi người.

Lão ta bị đá ra khỏi tập đoàn Hoành Đạt. Bên cạnh lão chỉ còn vài người ít ỏi ủng hộ, cùng với một số kẻ cặn bã được chiêu mộ từ Chợ Lồng.

Từ đó, tập đoàn Hoành Đạt mới chính thức trở thành Hoằng Đạp. Bởi vì mục đích của chúng tôi là, không cho phép Chân Long ra khỏi dòng Vạn Giang chết tiệt kia, bất kể là Chân Long nào.

Giờ xem ra, có vẻ tôi đã nghĩ quá đơn giản rồi. Ha ha ha. Viên Trận cười khổ.

Nghe Viên Trận kể đến đây, trong đầu tôi đã hình dung được đại khái ngọn nguồn câu chuyện. Những bí ẩn lẩn quẩn trong đầu tôi dường như đang được kéo tơ lột kén từng chút một.

Tôi muốn nói với Viên Trận, căn nhà phải bung dù mới được bước vào, tôi đã từng đến đó rồi. Tuy nhiên chưa kịp mở miệng, Tần Nhất Hằng như đã nhìn thấu tôi định nói gì bèn cản lại, Giang Thước, cứ để Viên Trận nói tiếp. Nếu gã đã ngồi xuống nói chuyện với chúng ta, chắc hẳn cũng đã sẵn sàng trả lời bất cứ câu hỏi nào của chúng ta rồi.

Ừ, tôi biết gì sẽ nói hết. Viên Trận phụ họa, sau khi đuổi lão già kia ra khỏi Hoành Đạt, tập đoàn vẫn hoạt động như trước, chẳng qua giấu đằng sau việc làm ăn bên ngoài, chúng tôi

chuyển từ điều tra manh mối của Âm Hà sang tìm cách ngăn cản Chân Long sống lại.

Chính vì thế, bản thân tôi mới trở thành người dẫn dắt tập đoàn Hoăng Đạp.

Sau khi làm quân tiên phong, đặc biệt là sau khi biết anh Tần đã dùng âm khấu mang về một Chân Long, tôi lại càng thêm lo lắng.

Tôi từng bố trí trận cục đò ở một nhà tắm dịch vụ, mục đích là dùng mộng thai để điều tra tung tích của Chân Long.

Tôi từng ra giá cao ở Chợ Lồng để mua lại tro cốt của những người đã chết bên bờ Vạn Giang trong truyền thuyết, mục đích là dùng nhục trạch để chọn ra tro cốt Chân Long, dụ Chân Long xuất hiện.

Đáng tiếc, có rất nhiều chuyện chưa kịp làm.

Tất cả việc này đã phải ngừng lại, nếu không thì tôi cũng chẳng bỏ lỡ cơ hội liên hệ với anh Giang. Ha ha.

Đèn dầu của anh bị lão ta tìm thấy rồi phải không? Tần Nhất Hằng không ngẩng đầu, hỏi.

Không sai, quả nhiên anh Tần là cao thủ trong cao thủ. Ngọn đèn dầu mà tôi cất giấu cực kỳ cẩn thận, cực kỳ kín đáo, vậy mà lại bị lão già đó tìm thấy. Chính vì thế mà tôi mới hôn mê lâu như vậy. Bỏ lỡ nhiều trò hay rồi nhỉ?

Ừ. Tần Nhất Hằng nói, trong căn nhà của ông lão Viên Trận, chúng tôi đã tìm thấy trận cục mà lão dùng để tìm đèn dầu. Ông ta dùng bùn niêm phong và kiến. Khi đó chúng tôi còn tưởng ông ta muốn tìm Âm Hà, bây giờ xem ra phương hướng suy luận của tôi sai rồi.

Chuyện này không trách anh được, anh Tần. Dù sao anh cũng không biết rõ sự tình đằng sau.

Trong lúc tôi hôn mê, đồng nghiệp đã tiếp quản công việc của tôi, kể cả việc cung cấp manh mối cho các anh. Tôi tin rằng chỉ cần tôi nhắc sơ qua thôi là hai vị đã có thể nhớ lại?

Tủ quần áo? Tượng thạch cao? Nội san của Hoành Đạt?

Tất nhiên, còn có cả Lưu thọt mà anh Giang từng gặp. Xin lỗi, tôi biết đồng nghiệp của tôi đã ra tay với anh, nhưng hi vọng anh có thể thông cảm, đó chỉ là cách chúng tôi ép Chân Long phải lộ diện thôi. Nếu thật sự muốn hại anh Giang đây, chi

bằng chém phăng một nhát luôn cho khỏe, anh nói có đúng không?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

[HTBK] Quyển 5 chương 23: Những hiểu lầm với tập đoàn Hoành Đạt

Edit: Thanh Thảo, Trần Thái Ngân

Beta: Trần Thái Ngân

Lưu thọt giả mạo gieo oán đậu cho tôi cũng là người của các anh à?

Chuyện này đã trôi qua lâu rồi, thậm chí tôi đã bắt đầu quên mất vẻ ngoài của tên Lưu thọt giả mạo đó. Bây giờ nhớ lại, đó cũng là một gương mặt vốn thuộc về Viên Trận sao? Hay là đã được phẫu thuật thẩm mỹ rồi?

Xem ra các Viên Trận của Hoành Đạt đã tiếp cận với chúng tôi còn sớm hơn tôi nghĩ.

Trên thực tế, lẽ nào tôi vừa vào nghề đã bị bọn họ theo dõi rồi sao?

Tôi nói, nếu các anh muốn cung cấp manh mối cho chúng tôi, vì sao không nói thẳng ra? Cứ phải che che giấu giấu giả thần giả quỷ làm gì?

Viên Trận cười khổ đáp, anh Giang, có vẻ anh không hiểu. Nhưng anh Tần chắc là có thể hiểu được nỗi khổ của chúng tôi chứ?

Ừ. Bọn họ biết Chân Long ở giữa hai người chúng ta, Tần Nhất Hằng trầm ngâm nói, vì vậy không dám cung cấp manh mối một cách trực tiếp, sợ Chân Long biết được. Sếp Viên, anh đang đánh bạc. Chân Long có thể sẽ lần theo manh mối của các anh để phản kích. Anh có biết không?

Sao tôi lại không biết đây là một canh bạc được? Nhưng tôi cần phải tham gia canh bạc này. Phía lão già kia đã đàm phán với Vạn Cẩm Vinh lâu rồi. Tôi tin các anh cũng biết, là do tên chó săn số một của lão ta làm, Sáu Ngón. Phải biết rằng, bất kể bọn họ có đứng cùng chiến tuyến hay không, ít nhất họ đều có cùng một mục tiêu, đó chính là hi vọng anh Giang đây chìm xuống Vạn Giang, đổi lại Chân Long. Vậy nên tôi bất đắc dĩ

phải đi nước cờ hiểm này, kẻ thù của kẻ thù là bạn, không phải sao?

Ôi. Nhất thời đầu óc của tôi rối như tơ vò, đành xoa hai bên thái dương. Tôi nhớ tới ván cờ trong ngôi nhà của Vạn Cẩm Vinh. Nói vậy, mỗi ngày Sáu ngón đều chơi cờ với Vạn Cẩm Vinh, nhưng thực ra hai người họ đang tiến hành đàm phán à?

Có phải bọn họ đã đạt được sự đồng thuận nào đó nên Sáu ngón mới dẫn tôi vào cục cửu tử trấn long?

Đây chính là chân tướng ư?

Anh Giang, anh Tần. Tập đoàn Hoành Đạt và cá nhân tôi quả thật đã làm rất nhiều chuyện xấu xa độc ác. Nhưng đối với chuyện Chân Long sống lại, xin hãy tin tưởng mục đích của chúng tôi trước sau như một.

Cung cấp manh mối cho các vị, còn phải thận trọng không để Chân Long nhìn thấu ý đồ. Những khó khăn này ắt hẳn hai vị khó mà hiểu được.

Gửi tin nhắn cho anh Giang, thông báo Viên Trận không phải một người. Rồi gửi cho các anh cả địa chỉ tra ra được lão già kia cất giấu tủ quần áo. Tất cả có thể cho thấy lập trường và thành ý của chúng tôi chứ?

Ở từ đường nhà họ Vạn, chúng tôi đã ra tay xử lý người môi giới của các anh – Viên Trận, trước một bước. Như vậy mới giúp các anh tránh bớt công kích.

Chúng tôi lấy đi hai tay của gã, thực ra nguyên nhân không hề phức tạp như hai vị nghĩ đâu. Trên đôi tay của Viên Trận có ghi chép lại phần lớn những tòa nhà có giấu âm gạch. Chúng tôi không hi vọng ghi chép này lưu lạc trên thế gian. Hai vị hiểu chứ?

Sở dĩ đêm đó ở từ đường, chúng tôi đã do dự không biết có nên gặp trực tiếp hai vị hay không, nhưng đúng lúc ấy chúng tôi lại có phát hiện mới. Không ngờ anh Tần nhìn xa trông rộng, sắp xếp thêm anh Bạch ở trong tối.

Khi đó anh Bạch xuất hiện khiến chúng tôi cảm thấy rất bất ngờ, vì thế quyết định tiếp tục quan sát xem mọi chuyện đi đến đâu. Song không ngờ vì sự đắn đo ấy mà bị Chân Long ở giữa hai vị phản kích. Hắn đã viết tọa độ lên tường, chĩa mũi dùi về phía tập đoàn Hoành Đạt chúng tôi.

Từ đó, tôi nghĩ cho dù tôi thật sự đứng ra giải thích, hai vị cũng sẽ không tin tưởng chúng tôi. Bởi vì theo các anh, tập

đoàn Hoành Đạt đã trở thành kẻ chủ mưu đứng sau màn.

Đúng không? Anh Tần?

Tần Nhất Hằng gật đầu nói, trong tình huống như vậy, khó mà không nghi ngờ các anh. Hơn nữa, các anh cũng tự biết chính mình đã làm gì phải không?

Tất nhiên, Viên Trận bất lực nói, anh Tần, chúng tôi không nhằm vào anh Giang, kỳ thật nhiều khi xung đột giữa chúng ta đều đến từ hiểu lầm.

Chúng tôi phải bảo vệ âm gạch đang được cất giấu, chuẩn bị cho một ngày diệt trừ Chân Long.

Chúng tôi muốn ép Chân Long xuất hiện thì bất đắc dĩ phải sử dụng một vài thủ đoạn. Chuyện này tôi thừa nhận. Nhưng bây giờ chúng ta đừng tranh luận về việc đó. Chẳng lẽ các anh không tò mò, những thứ đồ kỳ lạ xuất hiện trong nhà của các anh như thế nào sao?

Viên Trận nở nụ cười ranh mãnh, đừng sốt ruột, tôi sẽ nói cho các anh biết.

Sau khi phát hiện phương hướng điều tra của hai vị chuyển sang tập đoàn Hoành Đạt, chúng tôi bất đắc dĩ phải thay đổi tốc độ và cách thức cung cấp manh mối.

Chúng tôi chuyển tủ quần áo, tượng thạch cao và nội san của Hoành Đạt vào trong nhà hai người. Thật ra chỉ muốn nhắc lại một lần nữa. Tượng thạch cao đại biểu cho Viên Trận, gã cũng giống như bức tượng thạch cao đó. Vận mệnh sắp đặt sẵn, không ngừng bị một thế lực nào đó nhân bản như đúc khuôn. Còn hồn phách bên trong tượng thạch cao là một con ngựa. Hai vị hãy nhìn bức ảnh này xem có thể hiểu được không?

Viên Trận lấy điện thoại ra, trên điện thoại hiển thị bức tranh mà chúng tôi từng thấy bên trong tủ quần áo.

Đó là một nhóm người đang bò giống như động vật. Khi ấy Tần Nhất Hằng từng suy đoán, nói rằng những người này dường như đã bị hồn phách của ngựa nhập xác.

Hình ảnh thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị, cho nên tôi vô cùng ấn tượng đối với hình ảnh này.

Viên Trận cho chúng tôi xem xong thì cất điện thoại về, chậm rãi nói, trước đó tôi từng kể, ban đầu không chỉ có mình Chân Long bị chìm xuống Vạn Giang, còn có cả một đội quân nữa. Trong đội quân này, lẽ nào lại không có ngựa chiến?

Khi Chân Long sống lại, không chỉ có hắn và binh lính của hắn trở về nhân gian, còn có cả chiến mã kinh hồn táng đởm của hắn nữa!

Những người trong bức vẽ đã bị chiến mã gặm nhấm tinh thần!

Tôi hít sâu một hơi.

Đây là đội quân như thế nào? Đối với trang bị của quân đội hiện đại, sức chiến đấu của kị binh đã kém xa vạn dặm. Nhưng đối với kị binh từ sông Vạn trở về nhân gian, rốt cuộc trang bị của quân đội hiện đại vẫn dẫn đầu hay đã lạc hậu?

Tôi không cách nào tưởng tượng được, nhưng dẫu sao vẫn phải ngăn chặn chuyện này xảy ra. Bởi đối với thế gian mà nói, mối nguy ấy thật sự quá lớn.

Ban nãy nghe Viên Trận nhắc tới anh Bạch, lòng tôi chợt chua xót.

Tôi lặng lẽ châm một điếu thuốc, nghĩ thầm, Bạch Khai à, anh đen như vậy, rất hợp trốn trong bóng tối đấy. Có phải bây giờ anh cũng đang trốn tôi không? Làm ơn ra mặt đi, tôi thật sự rất nhớ anh.

À đúng rồi! Viên Trận lên tiếng kéo tôi ra khỏi suy tư, còn có tập san Hoành Đạt bị đưa đến nhà của anh Giang nữa. Chắc hai vị đã điều tra ra rồi đúng không? Trong đó có ám hiệu mà chúng tôi dùng để truyền tin tức. Nói tóm lại, đó là thái độ thể hiện chúng tôi muốn ngăn cản Chân Long sống lại.

Không ngờ cũng bị hai vị hiểu lầm?

Vậy nên khi mời hai vị đến căn nhà cửu tử bị phục chế, chúng tôi muốn nhân cơ hội bắt được Chân Long, nhưng lại bị hai vị làm rối tung lên. Tất nhiên, sau khi chúng tôi điều tra mới biết lão già kia đã động tay động chân trong đó.

Đây là sai lầm của chúng tôi.

Chính vì vậy, chúng tôi quyết định phải diệt trừ lão ta. Mặc dù lúc trước chúng tôi từng có vô số cơ hội, song vẫn chưa bao giờ ra tay. Chuyện này có lẽ là vì một thứ tình cảm đặc biệt, e rằng trên đời chỉ có chúng tôi mới hiểu được. Đó là cảm xúc của một bản sao khi ngước nhìn bản gốc.

Tôi chỉ có thể miêu tả như vậy cho hai người hiểu.

Tiếc thay, tang lễ của lão già kia xảy ra tình huống hỗn loạn.

Lúc ấy người do chúng tôi phái đi cũng muốn ngăn cản ông ta. Nếu không thuyền sẽ chẳng bị chúng tôi chặn lại, rồi neo lại bên sân thí nghiệm. Chẳng qua tôi tính thiếu một bước. Cho dù không có chúng tôi thì Vạn Cẩm Vinh cũng sẽ làm.

Dù sao ông ta cũng muốn điều tra bí mật Âm Hà mà Vạn Cẩm Vinh biết.

Bí mật này cực kỳ quan trọng với Vạn Cẩm Vinh, không một ai được phép động vào.

Tôi nhớ tới tang lễ của ông lão Viên Trận, đúng là tôi và Bạch Khai đã ẩu đả với những người nọ. Tình cảnh rất hỗn loạn. Kể cả Tần Nhất Hằng cũng thoắt ẩn thoắt hiện.

Giờ nghĩ lại, sao cứ có cảm giác mọi chuyện đã quá xa xôi? Bởi vì Bạch Khai không còn nữa ư?

Nghe Viên Trận nói về sân thí nghiệm, tôi bỗng tỉnh táo lại, hỏi, ý anh là, chỗ có rất nhiều bản sao ngôi nhà của chúng tôi chính là nơi thí nghiệm của các anh?

Viên Trận gật đầu, đúng vậy. Anh Giang đừng sốt ruột, tôi sẽ giải thích rõ ràng cho anh. Còn bây giờ chúng ta phải gỡ bỏ hiểu lầm.

Sau lễ tang của lão già, tôi không trách hai vị, nhưng suy cho cùng vẫn để ông ta thoát được. Đây là một mầm tai họa.

Bất kể là đối với anh Giang hay là anh Tần, hình tượng của tập đoàn Hoành Đạt đã biến thành kẻ đại gian đại ác rồi đúng không?

Chúng tôi biết ý định của Vạn Cẩm Vinh: muốn lợi dụng anh Giang ăn tro cốt để làm nhục trạch.

Để ngăn cản, chúng tôi đã cử người đi nhằm phá hủy hết các hũ cốt, nhưng lại bị các vị đánh cho trở tay không kịp.

May mà vụ nhục trạch ấy không thành công.

Càng nói, giọng điệu của Viên Trận càng tràn đầy sự bất đắc dĩ. Giống như gã đang đối diện với oan gia khiến gã bó tay chịu thua, không thể trừ khử.

Cũng do quá nhiều lần hiểu lầm như thế, khiến hai vị bắt đầu điều tra và ra tay với tập đoàn Hoành Đạt.

Tại Thiên Tân, chúng tôi dùng đèn nê-ông truyền tín hiệu, muốn thử diệt trừ Chân Long một phen. Vì vậy mà chúng tôi

đã chuẩn bị rất nhiều, thậm chí tốn bao công sức mới vớt được vài binh sĩ chôn theo tên Chân Long kia dưới đáy Vạn Giang.

Không ngờ, anh Tần tiên hạ thủ vi cường, mời cao thủ từ khắp cả nước đến.

Trước mặt những cao thủ ấy, chúng tôi trở tay không kịp. Chúng tôi không thể ngờ tin tức trong bảng đèn nê-ông lại bị anh Tần giải mã được để rồi hành động trước.

Đấy không phải do tôi giãi mã, là người được tôi mời đến giúp. Xem như ăn may. Tần Nhất Hăng nói, vì vậy nên kế hoạch của các anh đã bị ngăn chặn. Lại thêm lão già kia cũng phát hiện ra tin tức ẩn giấu trong đèn nê-ông, tìm tới tận cửa. Chuyện đó càng khắc sâu hiểu lầm giữa chúng ta, anh muốn nói vậy phải không?

Không sai! Viên Trận giơ ngón cái lên. May mà lão già ấy chẳng phải đối thủ của các anh! Bằng không tôi đã chẳng còn cơ hội ngồi trước mặt hai vị rồi.

Đó là lý do tôi muốn cảm ơn hai vị.

Nhờ cơ duyên quá khéo, hai vị đã tìm được ngọn đèn của tôi rồi thắp lại, tôi mới tỉnh thức sau giấc ngủ đông.

Giờ mới có thể chỉnh đốn lại những chuyện này, hôm nay nói hết cho hai vị nghe từ đầu đến cuối.

Hoá ra ngọn đèn được giấu trong xác đò ấy là của anh. Tôi thầm nghĩ, thảo nào lại nói chủ nhân ngọn đèn có biết tôi.

Tốt rồi, đây chính là đầu đuôi mọi việc. Hai vị đã hiểu đại khái rồi đúng không?

Khụ. Viên Trận ho khan một tiếng, hơi thẳng lưng hơn. Sau đây tôi sẽ giải đáp một nghi vấn khác của các anh: những món đồ kia đã được đưa vào nhà các anh như thế nào, rồi sân thí nghiệm đã xảy ra chuyện gì. Nói đoạn Viên Trận gõ lên bức tường bên cạnh, thần bí nói, chuyện này có liên quan đến bí mật Âm Hà.

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

[HTBK] Quyển 5 chương 24: Bí mật Âm Hà

**Chương có nội dung hình ảnh*

Edit: Trần Thái Ngân

Sau khi Viên Trận gõ tường, tôi nghe thấy tiếng cửa phòng bên cạnh mở ra. Đoạn, có một người đẩy cửa bước vào.

Tôi nhìn người đó chằm chằm, biết rằng gã ta cũng có thể là một Viên Trận khác. Nhưng nhìn tướng mạo không hề thấy có điểm nào giống cả.

Người này ăn vận bình thường hơn, mặc một bộ Âu phục thường ngày. Tuổi có vẻ lớn hơn tôi một chút, ước chừng băm lăm, băm sáu.

Vào phòng rồi gã cũng không chào hỏi gì tới bọn tôi, chỉ ghé tai Viên Trận nói vài câu.

Bấy giờ tôi mới sực tỉnh, nãy giờ tiếp xúc với Viên Trận thế này là quá liều lĩnh và bất cẩn. Không hề phòng vệ thế này, nếu họ muốn giăng bẫy hãm hại bọn tôi thì e là bọn tôi đã mắc mưu rồi.

Viên Trận cười nói, hai vị, tôi không nói linh tinh làm mất thời gian của hai vị nữa.

Nói rồi gã hất cằm ra hiệu, người đàn ông mặc Âu phục liền ấn nút tắt đèn trong phòng.

Tôi chợt lo lắng, nhưng ngay lập tức lại có một vệt sáng lóe lên, chiếu vào bức tường phía sau lưng tôi. Khi đó tôi mới nhận ra người mặc Âu phục đã khởi động một chiếc máy chiếu cầm tay.

Thế là tôi xê dịch một chút, ngồi bên cạnh Tần Nhất Hằng. Thế này có thể thấy rõ nhau, lát nữa nếu như có tình huống gì thì bọn tôi có thể phối hợp xử lý.

Trên màn chiếu phát một đoạn phim ngắn. Nói nôm na thì nó là một đoạn phim ngắn được ghép lại từ nhiều tấm ảnh. Vì thế không có gì chuyển động, chỉ là từng tấm ảnh hiện lên lần lượt mà thôi.

Những tấm ảnh đầu tiên dường như được chụp từ lâu lắm rồi, hoặc cũng có thể là bấm máy trong bối cảnh rất tệ, nên đường nét cực kỳ mờ. Chỉ có thể mang máng nhận ra được vài bóng người từ những mảng hình.

Những người này đứng tụm lại, dường như đang nghiên cứu một vật trước mặt. Vật kia rất khó mô tả, hơi giống giá đỡ nến hoặc ghế bằng kim loại. Người trong ảnh đều đưa lưng về phía ống kính, không trông rõ tướng mạo. Một số ít người đối mặt với ống kính thì đều cúi đầu.

Liên tiếp vài ảnh đều là khung cảnh đó nhưng thay đổi góc độ. Tôi càng xem càng thấy mơ hồ, vừa định hỏi Viên Trận thế này là muốn nói gì đây. Đột nhiên hình ảnh trên màn chiếu thay đổi thành một tấm khác, tôi lập tức kiềm lại lời định nói.

Lần này hình ảnh rõ ràng hơn rất nhiều. Giữa tấm ảnh dường như có một món đồ thanh đồng cực lớn. Thoạt nhìn, nó trông như một con sứa đang vươn dài xúc tu. Những người vây quanh vật bằng đồng ấy đều đang ngửa đầu quan sát.

(*) Đồ thanh đồng là đồ cổ bằng đồng bị gỉ màu xanh nhạt.

Bấy giờ tôi mới nhận ra, trong một loạt ảnh liên tiếp, trang phục của những người này không thay đổi gì cả. Hẳn là cùng một nhóm người.

Những tấm ảnh trước hẳn cũng được chụp cùng một khoảng thời gian với tấm này. Có điều do sắp đặt ống kính như nào đó mà những tấm trước chỉ lấy được một chân trong vô số chân của món đồ thanh đồng khổng lồ này.

Tôi không khỏi kinh hãi. Rốt cuộc thứ này là gì thế? Chẳng lẽ là đồ cổ sao?

Tôi nhìn qua Tần Nhất Hằng, ánh sáng từ màn chiếu hắt lên gương mặt hắn, cũng đang mang biểu cảm khó hiểu. Còn Viên Trận thì dường như đã đoán trước được sự ngạc nhiên này nên chỉ cười như không cười mà nhìn bọn tôi.

Tôi không kịp chú ý đến điều gì khác. Hình ảnh chuyển cảnh rất nhanh. Lần này ảnh càng rõ hơn. Bối cảnh chụp hình như cũng đã thay đổi. Kỹ thuật chụp cũng chuyên nghiệp hơn, một loạt ảnh đều được chụp từ các góc độ và vị trí khác nhau.

Nhưng chủ thể chính trong ảnh vẫn là món đồ thanh đồng kia.

Trong đó có một tấm được chụp từ nơi rất cao, thấy được toàn bộ bối cảnh.

Tôi nhìn tấm ảnh này, không thể nào tập trung vào vật bằng đồng được. Vì ở mép ảnh, tôi trông thấy một thứ rất quen mắt.

Tôi đứng dậy, đến gần xem. Chợt tôi nhận ra thứ đó là gì, không kiềm được "a" lên một tiếng. Đó là cái tủ quần áo quỷ dị kia!

Khắp xung quanh có một lượng lớn tủ quần áo xếp thành hình chữ nhật, vây quanh món đồ thanh đồng ở chính giữa.

Không biết sắp xếp như vậy để làm chi. Trông như đang vây nhốt vật gì đó, không cho nó thoát ra khỏi phạm vi dưới chân của món đồ thanh đồng. Giống như một bức tường bao vậy.

Những bức ảnh tiếp theo dường như đã chứng thực suy đoán của tôi. Đống tủ quần áo chất quanh món đồ thanh đồng càng ngày càng nhiều, càng chất càng cao.

Cuối cùng, tầng tầng tủ quần áo xếp chồng lên nhau đã hoàn toàn che khuất vật bằng đồng!

Đến đây tôi không nhịn được nữa, bèn hỏi, “Đây là đang làm gì thế?”

“Anh Giang, xin hãy kiên nhẫn xem, anh là người thông minh, anh sẽ tự nghĩ ra thôi.” Giọng điệu của Viên Trận không rõ có phải đang động viên hay không.

Tôi không thể làm gì khác ngoài tiếp tục xem.

Sau tấm ảnh vừa rồi là những ảnh còn quái dị và không rõ nghĩa hơn.

Ban đầu là ảnh đặc tả một số đồ vật. Những món đồ ấy rất bình thường, có một sợi dây nịt không rõ thương hiệu, một ba lô leo núi bằng vải bạt đã cũ nát. Còn có nửa hộp thuốc lá Marlboro. Thoạt nhìn như di vật của ai đó vậy.

Càng khiến người ta khó hiểu hơn là có ảnh chụp một chậu cây. Tôi không rành về cây cối lắm nên không biết là cây gì. Chỉ thấy chậu cây này nở hoa nhỏ màu trắng phớt hồng, cánh hoa mỏng manh. Lá cây cũng không lớn.

Khi thấy cái cây, Viên Trận ho khẽ một tiếng, “Hai vị, xin hãy chú ý đến chậu hoa này.”

Rồi trên màn chiếu lại chuyển sang hình món đồ thanh đồng kia, nhưng có thêm một người đang bưng chậu cây đi về phía nó.

Cây này có cùng kích cỡ với cây trong bức ảnh trước. Điểm khác nhau duy nhất là cái cây này rõ ràng đã khô rồi, héo rũ, không có chút sức sống nào. Cành hoa cũng đã úa tàn thành màu vàng xám.

Tôi còn đang nghĩ xem Viên Trận muốn biểu đạt điều gì. Màn chiếu chợt tối lại, rồi chuyển sang ảnh tiếp theo.

Lần này vẫn là người ban nãy, trên tay vẫn bưng chậu cây. Trông giống như mới vừa bước ra từ dưới chân món đồ thanh đồng. Cái cây trong chậu đang nở hoa!

Mà chậu cây khô héo kia thì lại đang được đặt giữa vô số chân của vật bằng đồng.

Được rồi, ngưng đi. Viên Trận đưa tay, người mặc Âu phục liền bấm dừng máy chiếu. Đèn trong phòng cũng được bật lên.

Viên Trận mỉm cười rất quái dị, “Tôi đã nói sẽ không lãng phí thời gian, nên sẽ không vòng vo nữa.”

“Như hai vị thấy đó, đây là những hình ảnh ghi chép lại sân thí nghiệm của chúng tôi từ thuở ban đầu. Tiếc là không có video.”

“Thứ to lớn kia, trong nội bộ chúng tôi gọi là Vạn Giang Hư (*). ”

(*) Hư: trống rỗng, không có thực.

“Tất nhiên, quá trình tìm được thứ này rất tàn khốc. May mà cuối cùng vẫn kéo được nó từ dưới Vạn Giang lên. Có lẽ hai vị không biết, Vạn Giang Hư này, là khi sự kiện Âm Hà xảy ra, quan tài khổng lồ được trục vớt thì nó cũng được phát hiện.”

“Với một thứ như vậy, ban đầu chúng tôi cũng không tìm được khái niệm hay ý tưởng gì để định nghĩa nó. Chúng tôi cũng từng tìm chuyên gia và những dụng cụ tân tiến nhất để giám định nó.”

“Nhưng chúng tôi vẫn không biết thêm gì về vật này cả. Đấy cũng là chuyện bình thường thôi, với một thứ được mang ra từ nơi vượt quá phạm vi hiểu biết của thế gian, thì thật khó mà đem phạm vi hiểu biết ấy ra giám định.”

“Nên trong một quãng thời gian rất dài, chúng tôi chỉ có thể dùng cách nguyên thủy nhất. Đó là thực hiện vô số thí nghiệm. Vì chúng tôi tin tưởng rằng, một thứ như thế này không thể được tạo ra mà không có mục đích gì được.”

“Có lẽ cũng nhờ may mắn, dần dần chúng tôi đã mò mẫm ra vài phương pháp.”

“Và cũng đã phát hiện ra, hẳn đây chính là bí mật Vạn Giang mà năm xưa Vạn Cẩm Vinh phát hiện.”

“Đồng thời, e rằng đây cũng chính là nguồn cơn cho sự tồn tại của chúng tôi trên thế gian này.”

“Nói đến đây, hai vị đã hiểu ra chưa?”

“A?” Bấy giờ trong lòng tôi đã có một suy đoán. Nhưng suy đoán này khiến tôi nhất thời không thể thốt thành lời.

Mất một lúc lâu tôi mới hỏi, “Ý anh là, đây là một thứ có chức năng sao chép?”

Viên Trận gật đầu, “Anh Giang à, anh chỉ đoán đúng một phần mà thôi. Thứ này còn đáng sợ và phức tạp hơn những gì chúng ta tưởng tượng nhiều.”

“Sau vô số lần thí nghiệm thất bại, chúng tôi chợt nghĩ, nếu nó được vớt lên từ Vạn Giang thì có khả năng nào phải dùng những thứ liên quan đến Vạn Giang mới có thể phát hiện bí ẩn của nó hay không?”

“Thế là như trong ảnh đã thể hiện, chúng tôi thay đổi phương hướng.”

“Rồi chúng tôi đã có phát hiện lớn. Phát hiện này, giờ nhắc đến vẫn khiến tôi rùng mình.”

“Hai vị thấy cái cây trong ảnh chứ?”

“Nó vốn là một cây khô sắp chết, sau khi được tưới nước Âm Hà, đặt dưới chân vật kia, thế mà xuất hiện sự thay đổi nghiêng trời lệch đất!”

“Khi ấy, mỗi người chúng tôi có mặt ở đó đều bị nó làm chấn động!” Gương mặt Viên Trận lại lần nữa trở nên méo mó, “Nó không chỉ bị sao chép! Bản sao chép của nó đã lập tức sống lại, nở hoa!”

Hả???

Mặc dù tôi đã sớm chấp nhận rằng trên đời này có rất nhiều chuyện vượt quá hiểu biết và trí tưởng tượng của chúng ta. Nói thẳng ra thì tôi tin chuyện nhân bản mà Viên Trận kể. Nhưng tôi không thể nào nghĩ

tới, thứ này không những có thể nhân bản, mà còn có thể khởi tử hồi sinh, cải lão hoàn đồng???

Tôi kinh ngạc hỏi, “Bản sao đã bị trẻ hóa ư?”

Viên Trận nói, “Ban đầu chúng tôi cũng nghĩ như vậy.”

“Nhưng càng thí nghiệm nhiều thêm, số lượng tủ quần áo vây quanh tăng lên, chúng tôi phát hiện chuyện hoàn toàn không đơn giản như thế.”

“Nó không như anh nghĩ đâu, anh Giang.” Viên Trận nhìn tôi với ánh mắt kiên định, nói tiếp, “Là một thời điểm khác của chậu cây kia bị sao chép ra. Nói cách khác là, trong quãng đời dài dằng dặc hoặc ngắn ngủi của cái cây ấy, có một nháy mắt khi nó tràn đầy nhựa sống, nở hoa, đã bị nhân bản.”

Mà sự sao chép này không thể bị khống chế.

Vì chúng tôi đã thử vô số lần, có vài lần chậu cây kia trở nên khô héo, mục rữa tận gốc. Mà có vài lần, nó thậm chí chỉ là một hạt giống.

Đoạn, Viên Trận đưa tay chỉ vào một điểm trên tường, rồi lần lượt chỉ vào điểm trước và sau nó.

“Ý tôi là vậy đó, chúng tôi không thể nào khống chế được thời điểm mà chậu cây được nhân bản, liệu nó sẽ đến từ một thời điểm trong tương lai, hay từ một thời điểm trong quá khứ.”

Nhất thời, não tôi không theo kịp diễn biến. Nhưng tôi vẫn hiểu đại khái. Giả dụ thời gian là một đường thẳng, vậy nó sẽ được tạo thành từ vô số điểm. Những thời điểm ấy chỉ đáng bằng một cái nháy mắt thôi. Mà cơ chế sao chép của vật bằng đồng kia là ngẫu nhiên chọn lấy một điểm trong vô số thời điểm. Không thể bị khống chế.

Trong tâm trí tôi hiện lên một ý niệm.

Vạn Cẩm Vinh đã biết bí mật này từ sớm. Vậy nên, không lẽ điều mà hắn luôn tìm kiếm là nắm giữ được quy luật sao chép này, từ đó có thể tùy ý nhân bản thời điểm mà mình muốn sao?

Mẹ kiếp, không chân thực chút nào!!

Góc minh họa của editor: Đại loại thì đây là tưởng tượng của mình về Vạn Giang Hư :))

Xem ảnh 1

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

[HTBK] Quyển 5 chương 25: Nỗi đau không thể gọi tên

**Chương có nội dung hình ảnh*

Edit: Trần Thái Ngân

Tôi há hốc mồm, hồi lâu không nói nên lời.

Viên Trận cho tôi thời gian ổn định cảm xúc rồi mới nói tiếp, "Anh Giang, tôi biết chuyện này thật không tưởng, nhưng tôi khuyên anh đừng kinh ngạc quá, vì tiếp theo đây mới là trọng điểm."

Viên Trận đưa tay ra hiệu, căn phòng lại chìm vào bóng tối lần nữa.

Lần này, khi màn chiếu sáng lên, Viên Trận không im lặng nữa. Gã chỉ vào tấm hình đầu tiên hiện lên, nói, "Sau khi chúng tôi thực hiện thêm vài lần thí nghiệm, không cam lòng chấp nhận là phạm vi thí nghiệm đã đến giới hạn, mà một phần là cá nhân tôi cũng có lòng riêng nữa. Tôi nghĩ, Vạn Giang Hư dẫu rơi vào tay bất cứ ai trên đời này, e là kẻ đó đều sẽ không kiềm được kích động mà muốn xác minh chân tướng của nó. Tôi thì lại càng như thế."

"Cho nên…"

Viên Trận dừng một lát rồi mới tiếp, "Chúng tôi cảm thấy, nếu thứ có dính đến Âm Hà được đặt dưới Vạn Giang Hư có thể tạo ra kết quả kỳ diệu. Vậy nếu như là con người thì sao?"

Lời nói của Viên Trận cứ âm vang mãi bên tai tôi.

Thật ra thì không cần gã giải thích, tôi đã có thể suy ra từ hình ảnh.

Trong hình, bên dưới vật bằng đồng to lớn, có một người đang đứng. Có lẽ vì vấn đề an toàn, người ấy mặc một bộ đồ bảo hộ cồng kềnh, không trông rõ mặt.

Trái tim tôi vọt lên tận cuống họng, người này cũng sẽ bị sao chép sao? Vì không thể khống chế thời điểm sao chép nên bản sao của hắn sẽ là một đứa bé hay một người già? Một cái xác chết, thậm chí một tế bào?

Tôi không dám chớp mắt. Sau một khoảng tối đen ngắn ngủi, tấm ảnh tiếp theo đã được chiếu lên.

Người vừa nãy vẫn còn đứng nguyên dưới đáy món đồ thanh đồng, chỉ là có thêm ba, bốn người vây quanh. Những người đó đều đang nửa quỳ, không biết đang giúp hắn cởi đồ bảo hộ hay đang quan sát thứ gì trên đất.

Tôi rất nóng lòng nhưng không thể nói ra, bèn yên lặng châm một điếu thuốc.

Tấm ảnh tiếp theo khiến tôi khá thất vọng. Vì sau khi ba, bốn người kia tản đi, dưới món đồ thanh đồng cũng chẳng có thêm người nào khác.

Tôi thầm nhủ, không lẽ tôi đoán đúng rồi? Thứ bị sao chép ra chỉ là tế bào trứng đã được thụ tinh?

Tôi đương nghĩ vậy thì chợt thấy một thứ trong ảnh. Bấy giờ, người mặc bộ đồ bảo hộ dường như đang cầm gì đó trên tay. Vì ảnh được chụp từ xa nên tôi không thể nào nhận ra được đó là vật gì.

"Hai vị, người trong ảnh này là tôi." Viên Trận đúng lúc giải thích, "Chắc hai vị không thấy rõ, khi ấy trong tay tôi có cầm một thứ. Nó đây."

Tôi quay đầu lại, thấy Viên Trận giơ một cái đồng hồ lên. Gã nói, "Đây là đồng hồ tôi đeo từ rất nhiều năm trước, về sau không cẩn thận nên làm mất. Khi tôi đứng bên dưới Vạn Giang Hư, nó đã được sao chép ra."

"Tôi biết hai vị đang nghĩ có thể là do trang phục bảo hộ nên Vạn Giang Hư mới không thể nhân bản con người. Mời hai vị xem tiếp."

Nhờ Viên Trận giải thích nên đỡ tốn thời gian phân tích. Hình ảnh tiếp theo trở nên rất dễ hiểu.

Viên Trận không mặc đồ bảo hộ, trong những bức ảnh tiếp theo, gã đều cầm đủ loại đồ vật. Có vài món không nhỏ, nhìn hình có thể nhận ra ngay. Đại khái là các thứ tuỳ thân như tập hồ sơ, Âu phục; cũng có những vật dụng thường ngày như máy tính, cặp da.

Thậm chí trong những ảnh cuối, Viên Trận còn không mặc gì cả. Nhưng thứ được sao chép ra vẫn chỉ có đồ vật, không có vật sống nào.

Máy chiếu lại tắt.

Tôi và Tần Nhất Hằng cùng quay đầu lại, thấy Viên Trận đầy vẻ có lỗi, nói, "Đại khái là thí nghiệm đã thất bại. Nhưng chúng tôi cũng không hẳn là không thu hoạch được gì. Không biết hai vị có nhận

thấy hay không, khi tôi đứng dưới Vạn Giang Hư, kích cỡ của vật được sao chép ra được quyết định bởi số tủ quần áo vây xung quanh."

Nói cách khác, số tủ quần áo càng nhiều, chất càng cao, thì vật được sao chép ra sẽ càng lớn.

Tất nhiên, đây chỉ là quy luật mà chúng tôi nhận định một cách chủ quan ngay lúc đó mà thôi. Rất đáng tiếc là không thể làm thí nghiệm thêm để kiểm tra độ chính xác của quy luật đó nữa.

Nghe Viên Trận nói vậy, tôi ngẫm lại, số lượng tủ và độ cao chất chồng trong những tấm ảnh vừa rồi quả là có thay đổi. Giống như ở những ảnh đầu tiên, khoảng cách chụp rất xa để lấy toàn cảnh, có thể thấy rất rõ số lượng tủ được tăng lên liên tục.

Thế là khi số lượng tủ quần áo đạt tối đa, các anh đã sao chép ra thứ gì? Tần Nhất Hằng hỏi.

Ừm, khụ. Tôi tin nếu anh Tần đã hỏi vậy thì chắc là đã đoán được câu trả lời rồi. Viên Trận nở nụ cười, nói, đúng vậy, trong thí nghiệm của tôi, khi tủ quần áo chất cao hết mức có thể, che khuất toàn bộ Vạn Giang Hư, chúng tôi đã sao chép ra cả một văn phòng. Vì phạm vi sân thí nghiệm có hạn, đó là thứ lớn nhất mà chúng tôi sao chép được.

Chiếu đi. Viên Trận nói với người đàn ông mặc Âu phục.

Màn chiếu lại sáng lên, lần này Viên Trận bảo gã đi thẳng vào vấn đề, nhanh chóng tua qua vài tấm hình.

Trong ảnh là một văn phòng hoàn chỉnh, mấy ảnh liên tục đều là những góc chụp khác nhau của tòa văn phòng này. Tôi càng xem càng thấy kinh hãi. Tôi đã từng thấy văn phòng này rồi, đó là vào đêm bọn tôi đi thăm dò tập đoàn Hoành Đạt!

Nhưng không phải tôi hoảng sợ chỉ vì một tòa văn phòng được sao chép ra. Mà là do tôi chợt liên tưởng đến, tại nơi mà Viên Trận gọi là sân thí nghiệm kia, mỗi người bọn tôi đã tìm được những bản sao chép của nhà mình. Trong những căn nhà ấy, vị trí của từng món đồ đều không hề sai sót. Khi ấy tôi chỉ cảm thấy kỳ lạ, không thể nào tưởng tượng được người theo dõi bọn tôi có thể làm chi tiết tường tận như thế. Vì ngay cả bản thân bọn tôi cũng không có cách nào phục chế y như đúc nơi ở của mình như vậy được. Mà theo tình hình hiện tại thì những căn nhà đó đều là bản sao chép ư???

Những hình ảnh tiếp theo càng thể hiện rõ hơn. Bên dưới vật bằng đồng khổng lồ đã thật sự xuất hiện một căn nhà. Ngoài tường nhà bám đầy bụi xám, nhìn thoáng qua tựa như thành lũy thời chiến tranh, nhưng đối với tôi, nó trông như một chiếc quan tài bê tông cực lớn vậy.

Tôi trợn mắt nhìn Viên Trận. Gã cũng đang nhìn tôi. Hẳn gã cũng biết tôi muốn hỏi gì, khẽ gật đầu với tôi một cái.

"Đúng vậy, anh Giang. Những căn nhà các anh thấy ở sân thí nghiệm đều xuất hiện như vậy đó."

Sau khi chúng tôi nhân bản được nhà, những thí nghiệm tiếp theo đều giậm chân tại chỗ. Thế là chúng tôi quyết định điều chỉnh phương hướng. Nếu như dùng con người thì có thể sao chép ra đồ vật, vậy chúng tôi rất tò mò, nếu như làm ngược lại, dùng một vật có liên quan đến con người để sao chép thì sẽ tạo ra thứ gì?

Khi dùng những thứ thuộc về tôi để làm thí nghiệm, chúng tôi nhận ra, thứ được sao chép ra cũng chỉ là đồ vật có liên quan đến tôi. Không khác gì với kết quả thu được khi tôi đứng dưới Vạn Giang Hư cả.

Thế là chúng tôi mở rộng phạm vi thí nghiệm.

Nếu là người có liên quan đến Âm Hà, thì như hai vị đây, anh Bạch, Vạn Cẩm Vinh, bao gồm cả lão già, đều trở thành đối tượng thí nghiệm của chúng tôi.

"Anh Giang, anh Tần, thật xin lỗi. Chúng tôi chưa được sự cho phép của hai vị mà đã trộm những vật tùy thân của hai vị đi thí nghiệm. Mà những thí nghiệm này đều cho ra kết quả tương tự như thí nghiệm trên tôi."

"Trong đợt đặt nhiều tủ quần áo nhất có thể, nhà của các vị đã bị sao chép ra. Chúng tôi giữ lại những tòa nhà ấy, đặt ở sân thí nghiệm. Tin là anh Giang đã thấy tận mắt rồi."

Nói đến đây, Viên Trận bỗng ngừng lại.

"Vì đối tượng thí nghiệm nhiều lên, số lượng thí nghiệm tăng, nên chúng tôi mới nhận ra rằng, trên thực tế, chúng tôi đã sai ngay từ đầu.

Chúng tôi đã bị những vật mà Vạn Giang Hư sao chép ra che mắt nên phương hướng suy nghĩ và kết luận là hoàn toàn sai lầm. Bởi vì, nói cho đúng thì thứ được Vạn Giang Hư tạo ra vốn không phải là vật.

Mà đó là 'thời điểm'.

Nên thứ mà chúng tôi đạt được, không phải là trạng thái trong một thời điểm nào đó của một vật nhất định. Mà là một vật nào đó trong một thời điểm nhất định.

Đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Không biết hai vị có hiểu được không.

Giải thích đơn giản hơn nữa là, chúng tôi đã sao chép được một điểm hoàn chỉnh trên đường thẳng này."

Nghe Viên Trận nói xong, não tôi trống rỗng. Đối với tôi, những gì gã nói quá tối nghĩa và khó hiểu. Tôi cố sức suy nghĩ, nếu nói là lấy một điểm từ một đường thẳng thì rất dễ hiểu, nhưng nếu nói là lấy một thời điểm từ dòng thời gian xuống thì quá trừu tượng.

Nói theo kiểu nhà Phật thì, chẳng lẽ là thực thể hóa một *nháy mắt* trong quá khứ hoặc tương lai?

Thế nên mọi thứ trong nhà bọn tôi đều được chép lại một cách hoàn chỉnh?

Điếu thuốc tôi đang cầm trên tay đã sắp cháy tới ngón tay. Tôi nhìn về phía Tần Nhất Hằng, hắn cau mày, dường như có điều suy nghĩ. Có thể đối với hắn những thứ này không đến nỗi khó hiểu.

Tôi nhìn Viên Trận, trán gã đã toát mồ hôi. Dường như giải thích về những điều trừu tượng đến thế cũng khá hao tâm tổn sức.

Bất giác, đã khoảng nửa tiếng trôi qua. Bấy giờ tôi mới nghe Tần Nhất Hằng nói, "Tôi hiểu rồi, nói vậy, những thứ được đưa vào nhà chúng tôi, dù là tủ quần áo hay tượng thạch cao gì đó, đều được các anh tạo ra bằng Vạn Giang Hư?"

Viên Trận gật đầu nói, đúng vậy. Sau khi chúng tôi dùng văn phòng của tôi làm thí nghiệm thì phát hiện có đôi khi, vật bị sao chép sẽ không xuất hiện trong sân thí nghiệm, mà lại xuất hiện trong văn phòng bản gốc.

Vì thế, sau khi xác định không có nguy hiểm, chúng tôi dùng cách này để truyền manh mối cho hai vị. Đương nhiên, trước mỗi lần thành công là vô số lần thất bại. Những quy luật của Vạn Giang Hư mà chúng tôi đã biết dường như cũng không được ổn định.

Tôi đoán là có lẽ do trên thế gian xuất hiện hai căn nhà hoàn toàn giống nhau nên mới có xác suất đưa vật được sao chép ở sân thí nghiệm vào trong nhà.

Chính vì vậy, chúng tôi mới ra tay tạo nên căn biệt thự cửu tử, mời anh Giang đến. Nhưng kết quả cũng không được như ý.

Nói đến đây, Viên Trận lại ngừng thêm lần nữa, dường như gã đang chuẩn bị tâm lý.

"Hôm nay đến đây, ngoài việc muốn hóa giải hiểu lầm, nói hết mọi chuyện cho hai vị nghe, thật ra tôi còn có một mục đích khác." Viên Trận nhìn Tần Nhất Hằng nói, "Tôi muốn hỏi anh Tần một câu, anh có phát hiện quanh mình xảy ra chuyện gì lạ hay không?"

Gã hỏi câu này rất mập mờ, khiến Tần Nhất Hằng sững người. Viên Trận chăm chú nhìn thẳng vào mắt Tần Nhất Hằng, giống như muốn soi được thông tin gì từ trong ánh mắt hắn.

Đoạn, Viên Trận dời mắt, khoát tay bảo người mặc Âu phục cho máy chiếu chạy tiếp.

Lần này khi hình ảnh vừa hiện ra, cả tôi và Tần Nhất Hằng đều "a" lên. Hình ảnh trước mắt bọn tôi lúc này rõ ràng được chụp rất vội. Mà trong ảnh, Vạn Giang Hư to lớn dường như mới bị đánh bom, cả khung cảnh ngập tràn khói lửa. Trong màn khói mờ mịt, Vạn Giang Hư đã bị vỡ ra một lỗ hổng lớn, vô số cái chân của nó đã gãy hơn phân nửa, có vẻ không cách nào chống đỡ được phần thân khổng lồ của nó nữa, lung lay như sắp đổ sụp.

Đương nhiên, đấy không phải lý do khiến tôi và Tần Nhất Hằng phải kinh ngạc đến thế. Bọn tôi không kiềm được phải kêu thành tiếng là vì trong màn khói có thể trông thấy rất rõ bóng một người. Không biết kẻ ấy mới bước ra từ Vạn Giang Hư hay là đang đi vào. Kẻ ấy chỉ là một bóng dáng, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, như thể Vạn Giang Hư sắp sụp đổ bên cạnh không hề uy hiếp được đến hắn vậy.

Sau tấm ảnh này, máy chiếu được dẹp hẳn sang bên, có vẻ như không còn thêm ảnh nào nữa. Tôi với Tần Nhất Hằng nhìn nhau, không ai lên tiếng. Tôi khó tránh khỏi ý nghĩ, dù bóng dáng kia rất mơ hồ nhưng tôi dám nói chắc, đó là một người mà tôi quen hoặc có biết.

Tôi không cách nào diễn tả cảm giác đó đến từ đâu.

"Những hình ảnh còn lại đều là tàn tích chụp sau vụ tập kích đó. Đây cũng là lý do giờ chúng ta chỉ có thể xem qua ảnh chụp mà thôi. Dù chúng tôi đã đề phòng, lo là Vạn Giang Hư sẽ bị kẻ khác nhắm vào. Nhưng không ngờ được vụ tấn công sẽ mãnh liệt như vậy. Chúng tôi đã điều tra rồi, là do Vạn Cẩm Vinh gây ra. Hắn muốn giữ bí mật Vạn Giang này cho riêng mình nên không từ thủ đoạn nào cả. Chúng tôi đã hi sinh vài người.

Hầy, nhưng bây giờ không phải lúc bi thương. Để cho hai vị xem hình ảnh này, nhất là để anh Tần xem hình ảnh này, tôi chỉ hi vọng anh Tần có thể trả lời chúng tôi, đối với bóng dáng xuất hiện dưới Vạn Giang Hư trong ảnh, anh Tần có ý kiến như thế nào."

Tôi nghe ra được ý trong lời Viên Trận. Tần Nhất Hằng biết kẻ đó sao?

Tôi không rõ. Tần Nhất Hằng lắc đầu, sếp Viên, anh nói ra luôn đi.

Được. Khi bị tập kích, chúng tôi đang làm thí nghiệm với đồ vật có liên quan đến anh Tần. Nên chúng tôi rất muốn biết, thí nghiệm dang dở đó…

Tôi hiểu rồi. Anh muốn hỏi liệu nó có thành công hay không? Hoặc có thể nói, anh muốn hỏi tôi, bóng người đó có phải là tôi hay không nhỉ? Tần Nhất Hằng mỉm cười bất đắc dĩ, tôi không biết.

Tôi nghe bọn họ nói chuyện qua lại, mới đầu cũng kinh ngạc, nhưng thoáng chốc tôi chợt nhận ra điều gì đó.

Quả thật, bóng người kia quá giống Tần Nhất Hằng. Dù nói vậy cũng một phần là do có sự liên tưởng chủ quan, nhưng thật sự quá giống mà.

Nghĩ thế, tôi bỗng không kiềm được kêu to, Tần Nhị, lần ở trong nhà tắm dịch vụ, cậu từng nói với tôi, người vật lộn với cậu là Tần Nhất Hằng, mà người chạy ra khỏi nhà tắm cũng là Tần Nhất Hằng. Cậu nói tôi nghe, cậu có ấn tượng gì vụ đó không!??

(*) Phần về nhà tắm dịch vụ này nằm từ chương 36 đến 42, quyển 2.

Tần Nhất Hằng ngạc nhiên nhìn tôi, đờ đẫn lắc đầu, Giang Thước à, khi đó tôi không phải là tôi. Là Chân Long. Anh quên rồi à? Nên tôi không nhớ rõ tôi từng đánh nhau với kẻ nào.

Trong căn nhà băng ở Mạc Hà, cậu đột ngột xuất hiện, bảo tôi phải quay về thân thể của mình! Cậu còn nhớ không!?

(*) Diễn biến trong ngôi nhà băng nằm từ chương 6 đến 7 quyển 4.

Không. Do Chân Long, có rất nhiều chuyện tôi không biết.

Khi chưa chuẩn bị xong để nói cho anh chuyện Chân Long và tôi thay phiên nhau chi phối cơ thể này, có rất nhiều chuyện tôi chỉ qua loa cho xong. Anh biết đó, tôi vốn không mong anh biết những chuyện này.

Tôi hiểu rồi. Tôi đã hiểu rồi. Trong đầu tôi không ngừng lặp đi lặp lại câu nói ấy.

Không biết vì sao, tôi tự nhận mình rất ngốc, nhưng giờ lại chợt hiểu ra đầu đuôi sự việc.

Nước mắt đột nhiên rơi xuống không khống chế được.

Tôi đưa tay lau mặt, trong tâm trí hiện lên chuyện xảy ra trong nhà tắm dịch vụ ngày hôm đó, còn có lần nói chuyện với Tần Nhất Hằng trong ngôi nhà băng.

Tôi nhủ thầm, thứ bị sao chép không phải vật, không phải món đồ. Mà là thời điểm.

… Là cả một thời điểm.

Vậy là, đúng lúc Vạn Giang Hư bị phá vỡ…

Thời điểm có liên quan đến Tần Nhất Hằng đã bị sao chép?

Trong nhà tắm dịch vụ, người mà bọn tôi gặp là những Tần Nhất Hằng từ nhiều thời điểm giao thoa với nhau?

Nện Chân Long lúc bấy giờ đang dùng thân thể của Tần Nhất Hằng mới nói với tôi, kia là Tần Nhất Hằng, mà đây cũng là Tần Nhất Hằng.

Tôi không rõ các Tần Nhất Hằng trong những thời điểm khác tồn tại như thế nào. Trong lòng tôi có một suy đoán rất tệ, những Tần Nhất Hằng trong các thời điểm khác sẽ vĩnh viễn bị kẹt trong thời điểm ấy sao? Chỉ khi thời gian ngẫu nhiên giao thoa, họ mới có thể tiếp xúc với dòng thời gian của chúng ta?

Trong ngôi nhà băng, Tần Nhất Hằng không cần hỏi gì hết đã biết tất cả mọi chuyện mà tôi gặp phải. Không lẽ, trong ngôi nhà băng ấy, Tần Nhất Hằng của thời điểm đó đã gặp *tôi* vô số lần?

Có lẽ trong lần gặp đầu tiên, hắn vẫn còn ngạc nhiên, nghe tôi kể đầu đuôi mọi chuyện tôi đã trải qua.

Nhưng lần thứ hai, lần thứ mười, lần thứ một trăm. Đến khi hắn cuối cùng cũng hiểu ra tình cảnh của bản thân, hắn đã không cần hỏi lại tôi một chuyện nào nữa. Vì cuộc trò chuyện ấy đã diễn ra vô số lần!

Tôi nhớ lại, trong ngôi nhà băng, Tần Nhất Hằng đã nói bên tai tôi, tạm biệt, Giang Thước.

Đấy thật sự là lời từ biệt. Vì Giang Thước tiếp theo xuất hiện, sẽ không phải là *tôi này* nữa rồi!

Không từ ngữ nào diễn tả được tâm trạng tôi bây giờ. Viên Trận và Tần Nhất Hằng đều trợn mắt há mồm nhìn tôi, nhưng tôi không thể biểu đạt bằng bất cứ cách gì, chỉ có nước mắt tuôn ra không ngừng.

So với việc tôi bị vây giữa bí ẩn hoặc với vòng xoáy luân hồi, chuyện này còn đáng sợ hơn nhiều.

Thật đó.

(*) Góc lý giải của editor về dòng thời gian, thời điểm, sự khác nhau giữa "sao chép đồ vật" và "sao chép thời điểm", sự giao thoa dòng thời gian giữa Giang Thước và các bản clone của Tần Nhất Hằng:

Xem ảnh 1

Xem ảnh 2

[HTBK] Quyển 5 chương 26: Không lời

Edit: Trần Thái Ngân

Tôi run rẩy rút một điếu thuốc, châm vài lần mà không được. Viên Trận thấy vậy thì đưa một chiếc bật lửa qua giúp tôi châm, Giang Thước, xem ra anh cũng biết gì đó. Có thể nói ra không?

Tôi gật đầu, ra hiệu cho họ chờ tôi bình ổn cảm xúc lại. Không biết qua bao lâu, tôi mới có thể miễn cưỡng nói thành lời. Nhưng trước khi mở miệng, tôi vẫn không ngừng do dự trong lòng. Tôi không biết tất cả những chuyện mà tôi định nói sẽ tạo ra cú sốc như thế nào với Tần Nhất Hằng.

Tôi thử đặt mình vào vị trí của hắn để suy nghĩ, nếu như là tôi, khi biết trên thế gian này có những *tôi khác* bị giam trong vòng lặp không ngừng nghỉ, ấy là tình cảnh còn kinh khủng hơn cả ngục tù, thì tôi nên cảm thấy may mắn hay đau khổ đây?

Tôi rít mạnh một hơi thuốc, nói hết tất cả mọi chuyện có liên quan đến vấn đề này cho bọn họ nghe.

Tiếp sau đó, sự yên tĩnh kéo dài bao trùm căn phòng.

Tôi tìm kiếm ánh mắt của Tần Nhất Hằng, nhưng trong đôi mắt hắn chỉ có sự trống rỗng, không rõ hắn đang nghĩ gì.

Viên Trận há hốc, gã khiến bọn tôi kinh ngạc cả đêm rồi, giờ cũng đến lượt gã giật mình.

Cuối cùng, Tần Nhất Hằng mở miệng, chỉ nói vỏn vẹn một câu "ừ, tôi biết rồi."

Sau đó, hắn không biểu lộ thêm nữa.

"Anh Tần, tôi biết hiện tại ngôn từ rất bất lực, nhưng tôi vẫn muốn đại diện cho các đồng nghiệp của tôi để xin lỗi anh. Chúng tôi không ngờ được sẽ xảy ra chuyện như này." Viên Trận quay đầu nhìn về phía tôi, "Anh Giang, tin tức anh cung cấp là vô cùng quan trọng. Giờ nhìn lại, hành động phá hoại của Vạn Cẩm Vinh không chỉ gây ra một chuỗi sự kiện dẫn

đến cục diện như hiện nay, mà đồng thời còn chứng minh một phỏng đoán của tôi.

Vạn Giang Hư vốn là một dụng cụ bên trong quan tài khổng lồ, phải đặt trong quan tài thì mới có tác dụng. Vì thế nên khi vây quanh nó bằng những tủ quần áo được ghép từ các mảnh của cỗ quan tài thì nó có phản ứng."

Tôi gật đầu, thật ra tôi đã nghĩ đến chuyện đó rồi. Tôi chỉ không hiểu được, rốt cuộc là ai đã chế tạo ra cỗ quan tài khổng lồ này? Rồi lại vì lý do gì mà nó bị nhấn chìm xuống đáy Vạn Giang? Không lẽ quan tài khổng lồ chính là sân thí nghiệm thuở ban sơ của Chân Long sao?

Nói thêm vài câu thì tôi không lên tiếng nữa. Viên Trận cũng nhận thấy đã đến lúc nên kết thúc cuộc trò chuyện, bèn đứng lên, cúi người thật sâu với chúng tôi, "Anh Giang, anh Tần, câu chuyện hôm nay nên dừng tại đây thôi. Hi vọng sau khi hai vị trở về, chuẩn bị vài ngày, chúng ta sẽ lại gặp nhau tại tập đoàn Hoành Đạt. Đương nhiên, hai vị có lẽ cũng có dự định của riêng mình rồi. Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi mong hai vị có thể hợp tác với chúng tôi. Thứ mà Vạn Cẩm Vinh đang nắm giữ quá đáng sợ, nó không nên tồn tại trên đời này."

Sau khi Viên Trận rời đi, căn phòng trở lại yên tĩnh. Tôi rất muốn nói gì đó để phá vỡ sự yên tĩnh ấy, dù là trò đùa nhạt nhẽo nhất cũng được. Nhưng không hiểu tại sao, trong bầu không khí nặng nề này, người ta lại không cách nào mở miệng nổi.

Tần Nhất Hằng im lặng hút thuốc, đầu luôn cúi thấp.

Tôi chợt nhớ lại, thời điểm vừa vào nghề, hai người bọn tôi cũng thường xuyên ngồi bệt dưới đất hút thuốc.

Khi ấy, tôi tưởng rằng con đường đầu cơ trục lợi làm giàu trải ra trước mặt tôi là tiền đồ tươi sáng. Thế nhưng không ngờ, cùng nhau đi trên con đường ấy đến nay, bọn tôi lại rơi vào tình cảnh như thế này.

"Ha." Tần Nhất Hằng cười lạnh một tiếng, "Giang Thước, anh hồi phục chưa? Nghỉ ngơi đủ rồi thì chúng ta cũng nên đi thôi."

Tần Nhất Hằng đứng dậy, "Không cần nói gì với tôi đâu, về nghỉ vài ngày đi. Chuyện hợp tác với tập đoàn Hoành Đạt chưa chắc sẽ nhẹ nhàng đâu. Vạn Cẩm Vinh cũng không phải loại dễ đối phó."

Tôi hơi ngạc nhiên, “Cậu đồng ý hợp tác với tập đoàn Hoành Đạt à? Nếu cậu không muốn thì thật sự cũng không cần phải đi đâu. Cậu đã phải gánh vác quá nhiều rồi…”

“Bạch Khai.” Tần Nhất Hằng bỗng nhiên quay đầu lại nhìn tôi, “Anh quên Bạch Khai rồi sao? Tôi không quan tâm rốt cuộc Vạn Cẩm Vinh đang nắm giữ thứ gì, rồi cái thứ ấy sẽ gây ra ảnh hưởng lớn cỡ nào cho thế giới. Tôi chỉ biết, Vạn Cẩm Vinh đã tự tay tước đi một người đồng đội của chúng ta, tôi muốn tước đi tất cả mọi thứ của hắn. Nếu không thì còn gì là công bằng?”

Tôi nhìn vào mắt Tần Nhất Hằng, ánh mắt hắn tràn ngập sự kiên định.

“Đúng! Ông đây muốn trả thù cho Bạch Khai! Vạn Cẩm Vinh muốn bảo vệ bí mật Âm Hà của hắn chứ gì? Mẹ kiếp ông đây sẽ tự tay phá banh luôn.” Tôi gật đầu nói, “Được. Xông pha khói lửa, cậu mời, tôi theo.”

Đường về không có gì đáng nói. Sau khi trải qua tất thảy chuyện trong vây thành, cả người đều trở nên rã rời. Suốt đoạn đường ấy hầu như tôi toàn ngủ. Đợi khi về được tới nhà thì đã là chuyện của một tuần sau đó.

Mấy ngày tiếp theo tôi không ra khỏi nhà, chỉ xử lý một số chuyện làm ăn qua điện thoại. Thời gian còn lại, tôi đều dùng để tìm hiểu các tin tức về Bạch Khai thông qua các mối quan hệ. Tôi thậm chí còn lên mạng đăng bài nhờ giúp đỡ, có điều không dám đưa ra quá nhiều thông tin chi tiết.

Tiếc rằng, không hề có phát hiện gì cả.

Tôi rất muốn quay về tòa vây thành kia thêm lần nữa, cố gắng tìm kiếm cẩn thận, có thể sẽ tìm thấy đầu mối gì đó do Bạch Khai để lại. Nhưng ngẫm kỹ thì vị trí của vây thành dường như có liên quan đến Vạn Cẩm Vinh, không có hắn dẫn dắt, người thường có lẽ chẳng tìm ra được.

Nghĩ thế, trong lòng càng đau khổ hơn.

Tôi quen Bạch Khai lâu như vậy mà thậm chí còn không biết y có người nhà nào hay không. Mà ở Chợ Lồng thì ai nấy đều đề phòng lẫn nhau, càng không tồn tại thứ gọi là bạn bè. Tôi chỉ biết y từng có một vị sư phụ, đã qua đời rồi.

Đối với tôi, Bạch Khai là người anh em đáng tin cậy, nhưng những chuyện còn lại thì tôi dường như chẳng biết gì hết. Tôi

thử hỏi Tần Nhất Hằng, hắn cũng không có manh mối gì về chuyện này.

Chìm trong mất mát, tôi dưỡng sức tầm năm ngày, cuối cùng cũng khôi phục thể lực. Tôi bèn hẹn với Tần Nhất Hằng, cùng nhau xuất phát, đến trụ sở của tập đoàn Hoành Đạt.

Có vẻ trong thời gian này Viên Trận vẫn luôn chờ bọn tôi. Khi bọn tôi vào trong tòa nhà, còn chưa kịp nói gì, lễ tân vừa thấy mặt bọn tôi đã dẫn ngay lên văn phòng Viên Trận. Cũng không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, từ khi biết trong tập đoàn Hoành Đạt có vô số Viên Trận, tôi cứ cảm thấy mọi người đều đang nhìn tôi. Mà tôi cũng đang nghĩ, phải chăng họ đều là các Viên Trận đã thay đổi diện mạo?

Văn phòng này bọn tôi từng lẻn vào trong đêm rồi. Không ngờ đến vào ban ngày mà nó vẫn tối tăm kinh khủng. Viên Trận không ăn mặc tối tàn nữa, gã mặc Âu phục rất phù hợp với thân phận, rốt cuộc cũng giống một CEO của tập đoàn lớn.

Chào hỏi vài câu, gã mời bọn tôi ngồi, lên trà ngon, tặng thuốc lá xịn. Không khác gì vô số người gặp chuyện cần cầu cạnh bọn tôi ngày trước.

Sếp Viên, chúng ta cần gì những lễ nghĩa khách sáo này? Anh gọi bọn tôi đến thì hẳn là đã nắm được một số manh mối, biết được tiếp theo cần làm gì rồi phải không? Tần Nhất Hằng nhấp một ngụm trà, hỏi.

Đúng vậy, anh Tần đoán không sai. Viên Trận nhìn bọn tôi nói, đoạn mang laptop ra, mở một tấm ảnh.

Trong ảnh dường như là một công trường xây dựng, có thể thấy rất rõ một số móng cọc, nhìn thoáng qua tựa như những bia mộ cắm vào trong nước.

Giữa công trường là một cái hố lớn được đào để đổ móng, đường kính cái hố tầm vài trăm mét, bấy giờ đã hứng đầy nước mưa. Đại khái là đã thành một cái hồ nhân tạo, không biết sâu bao nhiêu.

Cả công trường trông có vẻ chưa khởi công được bao lâu, chỉ vừa đến bước đổ móng thôi, không biết vì sao lại bị dừng. Nó bị bỏ hoang cũng lâu rồi, toát ra cảm giác rất hoang vu.

Công trường này là phát hiện mới nhất mà chúng tôi điều tra được. Trước đây nó là dự án của một công ty bất động sản, nhưng nguồn vốn của công ty ấy đã đứt nên công trình bị bỏ

dở cho đến nay, đã qua nhiều năm rồi. Mới đây, công trình này được đại gia nào đó thu mua.

Viên Trận dừng một lúc rồi mới tiếp, chúng tôi có đầy đủ chứng cứ chứng minh, vị đại gia này chính là Vạn Cẩm Vinh.

Nhìn ảnh, tôi không khỏi kinh ngạc. Không phải tôi nghi ngờ năng lực tài chính của Vạn Cẩm Vinh, chẳng qua tại sao Vạn Cẩm Vinh đang yên lành tự dưng thâm nhập vào thị trường bất động sản làm gì? Tôi nghĩ thầm, không lẽ hắn chợt nghĩ thông, thấy nghề này dễ kiếm tiền nên cũng muốn nhảy vào làm giàu? Như thế tất nhiên không khớp với ấn tượng mà Vạn Cẩm Vinh đem lại cho tôi.

Tần Nhất Hằng chăm chú xem ảnh, bỗng ngẩng lên hỏi, "Chỉ có một tấm này thôi à?"

"Không, còn tấm này nữa. Mới chụp hôm qua." Viên Trận mở sang tấm ảnh tiếp theo.

Trong ảnh có lẽ vẫn là công trường kia nhưng lúc này đã tiếp tục thi công. Có điều cả công trường đã bị quây lại bằng hàng rào tôn, không thể nhìn thấy gì bên trong cả. Khiến người ta cảm thấy kỳ quái là hàng rào tôn trong ảnh cao hơn rất nhiều so với loại hàng rào mà các công trường khác sử dụng. Giống như cố hết sức dựng tường để che chắn, sợ ai đó sẽ phát hiện bí mật bên trong vậy. Mà trong ảnh cũng không thấy cần cẩu hay công nhân như công trường bình thường, trông rất quỷ dị.

Tôi bỗng dưng có dự cảm không tốt.

Khốn kiếp, đừng bảo Vạn Cẩm Vinh cũng xây một sân thí nghiệm đấy?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

[HTBK] Quyển 5 chương 27: Công trình của Vạn Cẩm Vinh

Edit: Trần Thái Ngân

“Tôi hiểu rồi.” Tần Nhất Hằng nói, “Khi nào lên đường?”

“Tôi mong hai vị hãy nhanh chóng lên, công trường ấy cách đây không xa. Nếu hôm nay tiện thì chúng ta có thể xuất phát ngay bây giờ.” Viên Trận đóng laptop, nói, “Mọi thứ anh Tần có thể cần dùng đến đều có sẵn ở đây rồi.”

“Không cần.” Tần Nhất Hằng vỗ vỗ túi đeo của hắn. Dùng đồ của mình tôi thấy thuận tay hơn.

Viên Trận gật đầu cười, “Vậy mời hai vị xuống lầu, vào trong xe chờ trước nhé? Để tôi thay quần áo thuận tiện hơn đã.”

Bước từ trong văn phòng của Viên Trận ra, bên ngoài đã có một nhân viên đợi sẵn, dẫn bọn tôi đến chỗ một chiếc xe thương gia. Ngồi đợi trên xe chưa lâu, Viên Trận đã mở cửa chui vào, gã đã đổi sang đồ thể thao, nhìn trẻ ra không ít.

Xe lập tức nổ máy lên đường. Tôi dựa vào cửa sổ xe, mải nghĩ xem rốt cuộc Vạn Cẩm Vinh muốn làm gì, nhưng trong tâm trí chỉ toàn cảnh sắc bên đường vun vút xẹt qua, chẳng nghĩ ra được gì hết.

Xe chạy mãi trên đường. Bầu trời cũng đã tối dần. Từ phía Đông thành phố, bọn tôi chạy miết về mé Tây. Dù khoảng cách cũng không xa xôi mấy, nhưng với tình trạng đường sá của thành phố lớn Trung Quốc thì đoạn đường này làm mất không ít thời gian.

Vì lý do an toàn, xe dừng cách công trường kia rất xa. Nhìn sang đó chỉ mơ hồ thấy hàng rào tôn vây xung quanh. Bấy giờ, trời chưa tối hẳn, mọi người bèn ngồi trong xe ăn uống đơn giản.

Trong lúc ăn, tôi hỏi Tần Nhất Hằng có suy nghĩ gì về chuyện này hay không. Hắn nhìn về phía công trường, nói hắn rất hi vọng Vạn Cẩm Vinh cũng đang trong đó, như vậy thì mọi chuyện có thể kết thúc trong hôm nay.

Nghe câu này, tôi hơi lo lắng. Giọng điệu Tần Nhất Hằng như thế thì hắn là đã chuẩn bị kỹ càng để liều mạng với Vạn Cẩm Vinh rồi. Nhưng đối với cao thủ như Vạn Cẩm Vinh, chỉ cần hơi sơ suất là có thể mất mạng như không.

Tôi hơi hối hận, khi nãy ở văn phòng của Viên Trận, gã nói đã chuẩn bị cho Tần Nhất Hằng tất cả mọi thứ hắn có thể dùng đến. Đáng lý ra lúc đó tôi nên hỏi gã có thể đưa tôi cái gì để phòng thân được không. Nếu phải đánh nhau thật tôi cũng có thể trợ giúp mà. Có điều nghĩ kỹ lại, trong công trường không thiếu gạch đá, cốt thép, tiện tay nhặt đại là có, không thành vấn đề.

Ngồi trong xe hồi lâu, hút vài điếu thuốc, cảm giác rất giống du hành về quãng thời gian trước đây, ngồi chờ trời tối để đi xem nhà.

Nhìn đồng hồ đeo tay thấy đã sắp đến mười một giờ rồi, bọn tôi liền bắt đầu lên đường, chậm rãi tiến lại gần công trường kia.

Khu vực này cũng chưa phát triển hoàn toàn, xung quanh chỉ có lác đác vài tòa nhà. Công trường kia vốn sắp xây thành một khách sạn nghỉ dưỡng. Trong kế hoạch cũ còn bao gồm một trung tâm thương mại và một khu trò chơi, chiếm một diện tích rất lớn. Vì thế nên sau khi công trình bị dừng thì cả một bãi đất rộng trở nên hoang phế. Thậm chí có vài chỗ đã biến thành bãi đổ rác lộ thiên. Ngay cả đèn đường cũng thưa thớt. Đôi khi có xe chạy qua cũng rất vội vàng, tựa như sao băng trong đêm tối.

Bọn tôi đi khoảng hai mươi phút. Trong bóng tối cũng không dám bật đèn pin, may mà ánh trăng cũng khá sáng, không ảnh hưởng tầm nhìn lắm.

Khi cách công trường cỡ hai trăm mét, bọn tôi ngừng lại, khom người quan sát. Trong phạm vi có thể thấy được hoàn toàn không có một ánh đèn nào chứ đừng nói là người sống. Điều đó càng khiến người ta thấy quỷ dị. Mặc dù ban đêm không thi công nhưng tối thiểu cũng phải có bảo vệ chứ. Tôi thầm tự hỏi, hay chỉ là do bị hàng rào tôn che mất thôi?

Tần Nhất Hằng suy nghĩ giây lát, ra hiệu cho tôi và Viên Trận tạm thời đừng hành động. Một mình hắn cúi thấp người đi qua xem xét.

Tôi thấy hắn đi tới bên hàng rào tôn, ngừng một lúc, rồi men theo hàng rào đi tiếp, rất nhanh đã khuất sau góc cua.

Tim tôi đập thình thịch, kiểu chờ đợi này rất dày vò.

Đợi khoảng mười lăm phút, cuối cùng cũng thấy bóng dáng Tần Nhất Hằng xuất hiện lần nữa ở chỗ góc cua, giơ tay với bọn tôi. Tôi và Viên Trận lập tức dùng tư thế tương tự vội vàng chạy qua.

Cả bọn tụ họp bên tường. Tôi chạy hơi gấp, mà còn phải rón rén nên bị hụt hơi. Khó khăn hít thở một hồi, tôi mới nhỏ giọng hỏi, "Thế nào rồi? Phát hiện được gì? Có ai không?"

"Không. Mà công trường này không có cửa." Tần Nhất Hằng lắc đầu nói, "Tôi đã đi một vòng, hàng rào tôn vây kín cả công trường."

Hả? Tôi rủa thầm một tiếng, chuyện này khiến tôi lập tức nghĩ đến tòa vây thành mà Vạn Cẩm Vinh đã đưa bọn tôi đến. Không có cửa ư? Tôi ngẩng đầu nhìn, hàng rào tôn cao tầm ba mét, dựa vào thực lực của tôi thì chắc chắn là không leo vào được. Trong tay lại không có thứ gì như dây thừng, nếu biết trước thì đã mang cái thang theo rồi.

Vậy làm sao vào đây? Tôi hỏi, "Bên trong không có người, hay chúng ta lái xe qua đây, đứng lên xe trèo vào?"

"Sếp Giang, như vậy quá mạo hiểm." Viên Trận nhỏ giọng nói, "Như vầy đi, hai vị trèo lên vai tôi mà vào, tôi sẽ nghĩ cách khác sau, được không?"

Tôi nhìn Viên Trận, phản ứng đầu tiên là lo lắng gã có âm mưu gì đó. Nhưng nghĩ thêm thì thể lực Viên Trận không bằng bọn tôi, mấy chuyện như leo rào thì cần người trẻ tuổi làm cũng hợp lý thôi. Huống gì hàng rào này không có cửa vào, không ai biết bên trong nguy hiểm ra sao, để một người ở bên ngoài thì ít nhất cũng xem như có sự hỗ trợ phía sau. Quan trọng hơn là, tôi lo rằng có khi Tần Nhất Hằng sẽ bắt tôi ở ngoài.

Vậy nên tôi gật đầu ngay, nói, "Tôi thấy được đấy. Tần Nhị, cậu thấy sao?"

Khi nói câu này, tôi sợ rằng Tần Nhất Hằng sẽ nói, "Giang Thước không nên vào, ở ngoài làm người tiếp ứng đi, trong đó quá nguy hiểm", kiểu vậy. May mà sau khi Tần Nhất Hằng suy nghĩ một lát thì đồng ý.

Thế là ba người hành động ngay, để Viên Trận đỡ phía dưới, nâng Tần Nhất Hằng lên trước.

Tần Nhất Hằng vịn mép hàng rào, thò đầu nhìn vào trong, đưa tay ra hiệu "OK", lấy đà nhảy lên, trèo vào. Khả năng vận

động của hắn rất tốt, khi đáp đất gần như không phát ra tiếng động gì.

Qua vài giây, tôi nghe Tần Nhất Hằng gõ nhẹ mấy cái lên tấm tôn, biểu thị đã an toàn. Thế là tôi cũng đứng lên vai Viên Trận, học theo tư thế của Tần Nhất Hằng để trèo vào. Nhưng tôi đã phán đoán sai về độ dày của tấm tôn này. Đến khi tôi chuẩn bị lật người, tôi mới nhận ra hàng rào tôn không hề giống với tường bê tông, vịn vào mép trên không hề dễ giữ được cân bằng. May mà tôi phản ứng cũng nhanh, không dừng lại lâu mà theo đà nhảy qua luôn. Mặc dù tư thế đáp đất hơi xấu nhưng không thương tích gì.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không mà bên trong hàng rào và bên ngoài dường như là hai thế giới khác nhau. Tĩnh lặng đến đáng sợ.

Tôi nhanh chóng quét mắt một vòng xung quanh. Không thấy bất kỳ kẻ nào cả.

Nhưng để cho an toàn thì tôi và Tần Nhất Hằng vẫn nép sát vào hàng rào một lúc rồi mới đi về phía trung tâm công trường từng bước một.

Đoạn đường chỉ đi năm, sáu phút nhưng rất đáng sợ, vì hầu như toàn bộ công trường không có một chỗ nào nấp được cả, chỉ có vạt cỏ dại cách đó không xa đã cao đến mấy chục centimet.

Đi một hồi, tôi bỗng cảm thấy hơi kỳ quái. Nghĩ một lát, tôi chợt nhớ ra.

Cái hố đào rất to giữa công trường lúc trước giờ không thấy đâu nữa! Những móng cọc cũng mất tăm. Cái hố ấy đầy nước, dù không có thiết bị chiếu sáng thì dưới ánh trăng hẳn là vẫn rất dễ thấy chứ. Nhưng nhìn khắp bốn bề làm gì có bóng dáng nó đâu?

“Tần Nhị, hố móng bị lấp rồi!” Tôi nhỏ giọng nói, “Nơi này tuyệt đối không phải công trường xây dựng!”

“Ừ. Hơn nữa còn trồng thứ gì kia kìa.” Tần Nhất Hằng đưa tay chỉ, “Hình như là lúa mạch.”

Bấy giờ tôi mới chú ý, trước đó do cách quá xa, thêm nữa là tôi vốn không liên tưởng đến lúa mạch nên còn tưởng là một đám cỏ dại đang lung lay. Nghe Tần Nhất Hằng nói xong, tôi mới nhìn ra, toàn bộ phần trung tâm của công trường, tại nơi vốn là cái hố to kia, thế mà lại trồng một vạt lúa mạch lớn.

Mẹ kiếp, Vạn Cẩm Vinh mua mảnh đất này là vì muốn đổi thành đất nông nghiệp hả? Tôi thiếu điều kêu lên, lão quỷ này cảm thấy lương thực trên thị trường không an toàn, quyết định tự trồng cho khỏi ô nhiễm, khỏi độc hại hay gì?

Nghĩ lại, tôi thầm nhủ, không đúng!

Công trường này mới được mua lại chưa lâu đúng không? Sao lúa mạch lớn nhanh vậy được? Mảnh đất này có phép lạ chăng?

Nghĩ vậy, tôi bỗng lạnh gáy. Vì tôi đột nhiên có một suy đoán.

Cái hố kia bị lấp lại, lúa mạch được trồng lên thì lớn nhanh một cách bất thường. Tôi mới nghĩ không lẽ khi lấp hố, thứ gì đó đã được chôn xuống?

Vì Vạn Cẩm Vinh cần một cái hố to để chôn thứ đó nên mới mua công trường bị bỏ hoang này sao?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

[HTBK] Quyển 5 chương 28: Sự biến hóa trong ruộng lúa mạch

Edit: Trần Thái Ngân

Nghĩ như thế, tôi chợt cảm thấy mảnh đất dưới chân mình trở nên quỷ dị.

Tôi truyền đạt ngắn gọn ý mình cho Tần Nhất Hằng. Hắn bảo, nếu như thế thì dưới mảnh đất này hẳn đang chôn giấu một thứ không thể cho ai biết. Mà thứ ấy hẳn rất lớn, bằng không đã chẳng phải đem giấu ở đây.

Tôi thấy cũng đúng. Trong lúc nói chuyện, bọn tôi đã đi đến trước mảnh ruộng lúa mạch.

Từ nhỏ tôi đã sống ở thành phố, trừ đôi khi đi ngang qua trên đường cao tốc thì thường ngày chẳng bao giờ bắt gặp ruộng lúa mạch nên giờ thấy khá mới lạ. Ruộng lúa mạch này gần như không thể thấy điểm cuối. Tầm mắt bị nuốt trọn bởi bóng tối nơi biên giới mảnh ruộng.

Lúa đã chín, trĩu xuống cả. Nếu không phải trong tình huống như bây giờ, ngắm nhìn cảnh tượng bội thu này, hẳn ai cũng sẽ có cảm giác thỏa mãn.

Tần Nhất Hằng ngồi xổm xuống, cẩn thận chạm vào bông lúa.

Là lúa mạch thật. Tần Nhất Hằng quay lại dặn dò, bước đi phải cẩn thận, coi chừng có bẫy. Nói rồi, hắn liền bước vào trong ruộng lúa mạch.

Lúa mạch hoàn toàn che khuất bắp chân hắn, và mỗi bước hắn đi đều xào xạc tiếng lúa mạch bị giẫm đổ. Tôi theo sát phía sau, mỗi lần nhấc chân đều cực kỳ cẩn thận.

Đi khoảng bảy, tám phút, thấy không xuất hiện tình trạng đặc biệt nào, tôi mới thả lỏng người. Bọn tôi đi thẳng vào trung tâm mảnh ruộng. May mà hôm nay tôi mặc quần dài, nhưng đôi khi ngọn lúa vẫn xuyên qua quần, đâm vào chân, khiến người ta thấy hơi khó chịu.

Rốt cuộc Tần Nhất Hằng đi phía trước cũng dừng lại. Tôi nhìn khắp tứ bề, bọn tôi vẫn còn cách trung tâm tầm mấy trăm mét.

Sao ngừng vậy? Tôi hỏi.

Lúa mạch ở phía trước có vấn đề. Tần Nhất Hằng nói mà không quay đầu lại.

Tôi rướn người, nghiêng đầu nhìn.

Trước mặt Tần Nhất Hằng vẫn là một vạt lúa mạch lớn, có điều hơi thưa thớt thôi. Ban đầu tôi cũng không nhận ra có gì bất thường. Đến khi tôi nhìn kỹ lại thì mới chợt phát hiện vạt lúa mạch phía trước bọn tôi đã trụi sạch bông lúa, chỉ còn trơ thân. Bấy giờ tình cờ có một trận gió nhẹ thổi qua, lay những thân lúa trơ trọi, không rõ vì sao lại khiến người ta không rét mà run.

Lạ quá. Dù tôi không hiểu biết nhiều về việc nhà nông nhưng vẫn có thường thức tối thiểu. Thu hoạch lúa mạch không phải thế này. Chẳng lẽ có ai lại dùng tay rứt từng hạt lúa ư? Điên à?

Tôi nói, bông lúa đâu hết rồi? Hay là chưa trổ?

Không phải. Tần Nhất Hằng cúi người cẩn thận quan sát một lát rồi nói, thật sự đúng là rất kỳ quái. Đoạn, hắn lấy một cây đèn pin trong túi ra, bật sáng rồi rọi khắp xung quanh.

Hiện tại mà chiếu sáng thế này thì quá gây chú ý, nguy hiểm cỡ nào không nghĩ cũng biết. Tôi lia mắt theo chùm sáng, sợ bọn tôi bị phát hiện. Nhưng năm, sáu giây trôi qua, xung quanh không có một chút động tĩnh nào.

Thế này càng khiến tôi hoài nghi hơn, không lẽ Vạn Cẩm Vinh đã bỏ nơi này? Hay là hắn tự tin bí mật ở đây sẽ không bị bất kỳ kẻ nào phát hiện, nên hắn yên tâm kê gối ngủ ngon?

Nếu đáp án sau là đúng, khốn kiếp, không lẽ trong công trường này có một biện pháp bảo hộ vẹn toàn sao? Mảnh ruộng lúa mạch này là một trận pháp hoặc cạm bẫy gì đó ư?

Sau khi rọi một vòng, Tần Nhất Hằng tắt đèn pin.

Cả một vạt lớn không có bông lúa. Tần Nhất Hằng kinh ngạc nói, “Vạn Cẩm Vinh đang giở trò gì đó. Chúng ta…”

Hắn chưa dứt câu thì bỗng “a” lên một tiếng, rồi lập tức bật đèn pin lên, chiếu sang bên cạnh.

Tôi quay đầu sang nhìn, hoảng hốt tới mức suýt kêu thành tiếng!

Một khóm lúa nhỏ bên cạnh bọn tôi đang tự uốn gập một cách khó hiểu, giống như bị thế lực nào đó đè xuống vậy. Mắt thường cũng có thể thấy chúng đang dần ngã rạp xuống đất. Nói ví von thì trông như thể chúng đang cúi đầu nhận lỗi vậy.

Sao lại thế này? Tôi vừa hỏi câu ấy thì xảy ra chuyện còn đáng sợ hơn.

Tôi tận mắt thấy bông lúa dường như đã bị mặt đất hấp thu. Tôi không trông rõ được chúng biến mất như thế nào, chỉ thấy sau khi đã mất đi sức nặng của bông lúa, thân lúa liền dựng thẳng trở lại, mà nay chỉ còn là một cọng rơm trơ trọi.

Đậu má! Tôi không khỏi giơ một chân lên. Đất này đang ăn lúa mạch ư?

Hóa ra đám lúa mạch này không phải lớn nhanh như thổi nhờ thứ gì đó chôn trong đất? Mà chúng đều là thức ăn của mảnh đất này?

Vậy đối với nó bọn tôi là thứ gì? Nó sẽ không ăn thịt người chứ?

Tôi đương nghĩ vậy thì chợt nghe Tần Nhất Hằng hét lên, Giang Thước! Chạy mau!

Tôi còn chưa kịp phản ứng lại thì đã cảm thấy dưới chân dường như bị thứ gì tóm chặt lấy. Tôi vận sức vào chân kia, muốn rút chân bên này lên, nhưng chưa kịp làm thì cả hai chân đều đã bị khống chế trong nháy mắt! Tôi mất thăng bằng, ngã ngồi xuống đất. Trong khoảnh khắc ấy, ngay cả mông tôi cũng có cảm giác như bị một cái giác hút khổng lồ kéo xuống.

Mảnh đất này tựa như đầm lầy ăn thịt người tôi từng thấy trong phim ảnh, đang từ từ nuốt lấy bọn tôi.

“Giang Thước, nắm vào cái này!”

Tần Nhất Hằng ném âm khấu hắn đeo bên mình sang, trong lúc vội vàng, tôi khó khăn lắm mới chụp được.

Hai tay tôi giữ chặt sợi âm khấu, dùng hết sức bình sinh, nhưng vẫn cứ cảm thấy cả người dần dần chìm vào trong bùn đất.

Tôi hét to, “Cậu đi trước đi!”

Nhưng bấy giờ tôi mới phát hiện, cả nửa người Tần Nhất Hằng đã chìm xuống đất.

Hắn gần như dùng mọi sức lực để cố kéo tôi ra khỏi bùn đất, nhưng vô ích.

Qua một hồi, đất đã chôn vùi tôi tới nửa ngực.

Tần Nhất Hằng có vẻ cũng đã hết sức. Tôi thầm mặc niệm, thôi được rồi. Không chết đuối dưới nước mà chết đuối trên cạn, cũng ra gì phết.

Càng lúc càng khó thở.

Tôi cố lắm mới có thể nói một câu, "Tần Nhị, cảm ơn nhé."

Tần Nhất Hằng nhìn tôi, liều mạng dùng tay vùng vẫy, cố trèo ra khỏi bùn đất. Nhưng hắn càng giãy dụa, tôi có cảm giác hắn càng chìm nhanh hơn.

Tôi đã đứng trước tình huống sống còn khá nhiều lần rồi, gặp nữa chỉ thấy đờ ra thôi. Mặc dù bây giờ tôi vẫn muốn sống đấy, nhưng tôi chỉ ngây người nhìn xung quanh, nhìn trời sao lấp lánh trên đỉnh đầu. Cũng có thể nói, tôi cảm thấy những vì sao cuối cùng tôi nhìn thấy trước khi chết hẳn là phải lấp lánh đến chói mắt.

Ngay lúc ấy, tiếng động cơ ầm ĩ xé toang màn đêm.

Tôi chợt nhớ ra, đúng vậy! Viên Trận còn ở ngoài mà!

Tôi hét lớn, Viên Trận! Giúp với!

Lời còn chưa dứt đã nghe "oành" một tiếng, một chiếc xe đã tông sập một mảng hàng rào tôn, vọt vào.

Xe không giảm tốc, đèn xe sáng choang rọi vào mặt tôi, cách tôi càng ngày càng gần.

Tôi nghe thấy Viên Trận kêu lớn, "Hai vị, cố lên!"

Chớp mắt, xe đã đến bên cạnh bọn tôi. Ban đầu Viên Trận định xuống xe giúp, nhưng rồi gã nhận ra tình hình, lập tức rút chân trở về. Tìm trong xe một lúc, gã ném một đầu dây thừng ra.

"Giữ chắc!" Tần Nhất Hằng nắm lấy đoạn giữa dây thừng, rồi đưa đầu kia cho tôi.

Tôi vội buộc dây vào cánh tay mình bằng một cái nút chết, lại dùng bàn tay nắm chặt lấy. Đây hẳn là cọng rơm cứu mạng trong truyền thuyết nhỉ?

Viên Trận nhanh chóng buộc dây vào cửa xe, bất ngờ đạp thẳng chân ga. Ấy vậy mà xe chẳng chuyển động chút nào, chỉ có chấn động từ động cơ làm nghiêng ngả một đám lúa mạch!

Tôi nhìn xuống, thầm nhủ thôi xong rồi, lốp xe đã ngập một nửa vào trong đất. Thế này thì dù có tăng mã lực lên cũng không chạy ra nổi.

Viên Trận cũng đã phát hiện, gã chửi thề một tiếng rồi ra khỏi xe, leo lên trần xe, quấn dây thừng quanh eo mình, liều mạng kéo bọn tôi lên. Nhưng dù Viên Trận có khỏe mấy đi nữa thì trong tình huống mà cả tôi lẫn Tần Nhất Hằng đều không thể vận sức thì để kéo cả hai người trưởng thành lên thật quá khó khăn!

May mà đi cùng với bọn tôi còn có một nhân viên khác của tập đoàn Hoành Đạt, trước đó là y lái xe. Y vốn đang định thay Viên Trận giữ tay lái, thấy thế thì cũng leo lên nóc xe. Có hai người cùng kéo một lúc, rốt cuộc tôi cũng có cảm giác thứ bùn đất đang tóm chặt bọn tôi đã nới lỏng đôi chút.

Tôi hô to, có hi vọng rồi! Tiếp tục đi!

Tôi và Tần Nhất Hằng dùng cùi chỏ chống người, từng chút từng chút được kéo ra khỏi bùn đất.

Được cứu rồi!

Nhưng chưa mừng được bao lâu thì tôi bỗng cảm thấy lực hút bên dưới tăng lên vài bậc, cả người lại bị bùn đất kéo ngược trở lại. Ngay cả chiếc xe bên cạnh cũng vì lực hút này mà vang lên tiếng kẽo kẹt, nghiêng dần, chỉ trong chốc lát bùn đã ngập ngang cửa xe.

Khốn kiếp, không lẽ vừa nãy mảnh đất này cố ý cho bọn tôi hi vọng ư? Nó đang đùa bỡn với con mồi?

Mảnh đất này có sinh mệnh sao?

Vì xe lắc lư nên nhân viên Hoành Đạt kia lập tức mất thăng bằng. Y vốn đang vận sức kéo dây nên không kịp phản ứng, ngã luôn từ nóc xe xuống. Tay y còn đang giữ chặt dây thừng nên trong nháy mắt Viên Trận cũng bị sợi dây lôi xuống theo. Cả hai đều ngã nhào lên đất, chưa kịp đứng dậy thì bùn đất đã tóm lấy cả hai.

Thôi tiêu. Lần này thật sự không ai đến cứu bọn tôi nữa rồi.

Hồi đầu, Viên Trận và nhân viên Hoành Đạt còn cố giãy dụa, nhưng chưa được bao lâu thì bọn họ ngừng lại. Trong lòng biết đã vô phương vãn hồi.

Bấy giờ bùn đã ngập gần ngang cổ tôi. Tôi hầu như không thở nổi nữa, đầu càng ngày càng váng, trước mắt cũng dần tối sầm

lại.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn đèn xe bên cạnh bị bùn đất nuốt chửng từng chút một, ánh sáng dần trở nên ảm đạm, cuối cùng biến mất hẳn.

Đây chắc là hồi kết nhỉ. Trong lòng tôi bỗng cảm thán một câu như vậy, rồi dần dần mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu, trong cơn mông lung, tôi mơ hồ cảm giác được trước mắt sáng rực. Cố thử một hồi, tôi miễn cưỡng mở to mắt được. Một chùm sáng chói lòa chiếu thẳng vào mặt tôi, khiến tôi thậm chí không thấy rõ được tình hình xung quanh, khỏi nói đến nguồn phát ra ánh sáng.

Tôi cựa quậy, nhưng không biết do tê dại hay là do bùn đất chôn vùi quá chặt mà tôi mơ hồ không cảm thấy sự tồn tại của chính cơ thể mình.

Hồi lâu, tôi mới cảm thấy đau đớn lan tràn khắp người. Cảm giác đau đớn ấy rất đặc biệt, xưa nay tôi chưa từng trải qua. Từa tựa như có vô số viên bi sắt đang liên tục ấn vào da thịt, lăn tới lăn lui.

Có lẽ tôi vẫn đang ở trong đất, tôi có thể ngửi thấy mùi đất rất rõ. Hít sâu một hơi, không thấy tức ngực như trước nữa. Tôi chết rồi sao?

Vừa nghĩ thế, bỗng một giọng nói quen thuộc truyền đến.

“Các anh không nên đến đây. Dù là vì bất cứ lý do nào.”

Là tiếng Vạn Cẩm Vinh!

Tôi nheo mắt, muốn tìm kiếm bóng dáng hắn giữa luồng sáng mạnh. Nhưng luồng sáng ấy quá chói, khiến tôi chóng hết cả mặt.

Tôi không giết các anh. Đơn giản là vì tôi không muốn, chứ không phải tôi không làm được. Hiểu không? Giọng Vạn Cẩm Vinh vang lên lần nữa, đồng thời, ánh sáng đang chiếu vào mắt tôi cũng tắt đi ngay.

Vạn Cẩm Vinh đang ngồi tựa vào nắp ca-pô của một chiếc xe, đầu xe đối diện với tôi.

À. Làm như tôi sợ anh giết tôi lắm ấy. Làm đi. Tôi cười nói, “Vạn Cẩm Vinh à, bọn tôi đã biết bí mật của anh rồi. Anh không định giết bọn tôi diệt khẩu sao?”

Vạn Cẩm Vinh không trả lời, đi đến bên cạnh Tần Nhất Hằng. Hắn ngồi xổm xuống vỗ vỗ mặt Tần Nhất Hằng, Tần Nhất Hằng không có chút phản ứng nào. Cách đó không xa, Viên Trận và nhân viên Hoành Đạt dường như cũng đã mất ý thức rồi, không hề lên tiếng.

Tôi không rõ Vạn Cẩm Vinh có đang cười hay không, gương mặt hắn ẩn trong bóng tối chiếc xe hắt ra. Nhưng giọng hắn thì như đang giễu cợt, "Ồ? Vậy anh nói thử xem, là bí mật gì vậy?"

Tôi chợt nảy ra một suy nghĩ. Tôi là người duy nhất còn tỉnh táo, phải thử tìm cách cứu Tần Nhất Hằng mới được.

Tôi nói, "Nhìn tôi bây giờ có giống nói chuyện đàng hoàng được với anh không? Anh thả tôi ra khỏi đất đi. Tôi đánh không lại anh, anh không cần lo."

"Tôi không lo lắng." Vạn Cẩm Vinh đứng lên, cuối cùng tôi cũng thấy rõ mặt hắn. Nhưng có thả các anh hay không, không phải do tôi quyết định.

Vạn Cẩm Vinh nhìn quanh mảnh đất, tựa như đang hỏi một người vô hình nào đó, đúng không? Ngươi đồng ý thả họ ra chứ?

Tôi mơ hồ cảm thấy trong đất khẽ chấn động, không biết có phải ảo giác hay không.

Tôi thầm nhủ, mảnh đất chết tiệt này quả nhiên có sinh mệnh? Nhìn thế này thì không chỉ có sinh mệnh mà còn có ý thức riêng ấy chứ.

Ừ, ta hiểu. Ta mong ngươi thả họ ra. Nếu ngươi tự nguyện. Vạn Cẩm Vinh gật đầu nói, nếu như ngươi không muốn thì ta cũng không có ý kiến gì.

Đèn xe xuyên qua màn đêm, chiếu vạt lúa mạch bên cạnh tôi sáng trưng như ban ngày.

Tôi vừa định kêu lên "Chết tiệt, chói quá!" thì chợt cảm thấy bùn đất xung quanh chấn động mãnh liệt. Giống như tích lũy đã lâu, giờ nguồn năng lượng cực lớn sắp bùng phát. Trong nháy mắt, cả mảnh đất đều rung chuyển.

Đây là động đất sao?

Chương trước ☆ Mục lục ☆ Chương sau

[1] Xương đỉnh đầu của người và một số loài động vật.

[2] Bảy lỗ trên mặt: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng.

[3] Trường minh đăng hay vô tận đăng là những ngọn đèn được thắp sáng liên tục, bất kể ngày đêm…

[4] Giờ, ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi.

[5] Tuổi dưới âm phủ, bắt đầu tính từ lúc người ta chết đi.

[6] Hay còn gọi là phép bói rùa, thuộc kiểu bói giáp cốt có từ đời Thương. Giáp ở đây là mai rùa, còn cốt là xương bả vai của bò hoặc nai.

[7] Sự lệch lạc về thời gian, địa điểm, con người gây ra những việc nhầm lẫn.

[8] Phong tục mê tín cũ, làm việc hỉ, ví dụ như cưới xin nhằm giải trừ vận xui, tà khí.

[9] Rơi vào ngày mùng 1 tháng Mười âm lịch hằng năm, cùng với Thanh minh, Thượng tự và Vu lan là bốn tết âm lớn nhất trong một năm của người Trung Quốc.

[10] Tên một vị thuốc trong Đông y.

[11] Giúp cho tượng Phật hay những linh vật phong thủy mà ta thỉnh về được “mở mắt”, sau đó tượng Phật hay linh vật sẽ bắt đầu tiếp nhận được năng lượng của trời đất, cũng giống

như vạn vật lúc mới được sinh ra vậy, nhờ đó mới có thể phát huy được hết khả năng.

[12] Tên hai vợ chồng rèn kiếm nổi tiếng thời Xuân Thu. Người vợ đã nhảy vào lò rèn, dùng chính thân thể và hồn phách mình để luyện được cặp kiếm sắc bén có linh khí.

[13] Cầu xin trời Phật cho sinh con, thường là con trai để nối dõi.

[14] Bốn ngôi sao tạo thành hình cái gáo trong bảy ngôi sao Bắc Đẩu.

[15] Án văn tự hay Văn tự ngục là tên chung để chỉ những vụ án do chữ nghĩa mà ra.

[16] Cách gọi tắt ba thành phố Thượng Hải, Thâm Quyến và Bắc Kinh trong giới bất động sản, thứ tự gọi này đồng thời cũng là xếp hạng của ba thành phố này trong giới.

[17] Thần Chung Quỳ là vị thần diệt yêu trừ ma trong truyền thuyết dân gian Trung Hoa.

[18] Biểu tượng thần linh của văn hóa dân gian và Đạo giáo Trung Quốc. Ngày xưa, người ta thường cho đặt hai vị thần ở bên trái và bên phải cửa ra vào, với mong muốn nhờ cậy hai vị đó bảo vệ gia đình, trừ ma trừ quỷ, giáng phúc lộc thọ. Nên dân gian còn gọi môn thần là Bảo hộ thần.

[19] Một trong ba ý nghĩa của từ kết tóc là chỉ thời điểm trẻ bắt đầu tuổi vị thành niên, ý nghĩa thứ hai là chỉ người con

gái đến tuổi lấy chồng, nghĩa chót là chỉ người phụ nữ.

[20] Có thiên can là Canh, Nhâm, Giáp, Bính, Mậu và địa chi là Tí, Dần, Thìn, Ngọ, Thân, Tuất.

[21] Còn gọi là thể tinh thần, thể năng lượng… Nó bao gồm tất cả các quá trình có ý thức của bộ não. Đôi khi còn bao hàm hoạt động của tiềm thức con người.

[22] Kiến trúc của dạng nhà 6+1 không khác biệt lắm với nhà cao bảy tầng, bao gồm sáu tầng bình thường và một tầng dùng để cách nhiệt.

[23] Phương thuốc kinh điển gồm sáu vị, được lưu truyền hàng ngàn năm, có tác dụng bổ âm, bổ thủy, giúp điều trị chứng thận âm hư.

[24] Quay mặt vào tường, Đức Bồ-đề Đạt-ma ngồi đối diện tường chín năm tại chùa Thiếu Lâm. Về sau diện bích trở thành từ đồng nghĩa với tọa thiền.

[25] Còn gọi là Vô Thường, là hai vị thần chuyên tróc nả ác quỷ. Trong các điện thờ Địa Tạng Bồ Tát và Thập Điện Diêm Vương vẫn thường thấy hai bức tượng một trắng một đen, chính là hai vị thần này.

[26] Là quan niệm mê tín, dựa vào quan sát địa hình, phương vị tọa hướng phán đoán được cát hung của một ngôi nhà.

[27] Quan niệm Phật giáo, cho rằng âm đức là lặng lẽ làm việc tốt không để người khác biết. Người tích lũy được nhiều âm đức, có thể bù đắp được những tội nghiệt của bản thân gây ra từ kiếp trước, phần còn thừa sẽ dành lại cho con cháu hưởng thụ.

[28] Vị trí và phương hướng.

[29] Quân tượng di chuyển chéo mỗi lần 2 ô nếu không bị cản và không được qua sông. Quân mã di chuyển theo hình chữ L (lên 2 ô và ngang 1 ô hoặc ngang 1 ô và lên 2 ô). Nếu có quân nào đang đứng ở một trong hai góc của ô mã đứng thì quân mã sẽ không thể di chuyển lên góc của ô tiếp theo ở phía đó.

[30] Chữ Nhật trong tiếng lóng còn là tiếng đệm chửi bậy.

[31] Bài vị là tấm gỗ ghi thông tin của đối tượng được thờ phụng như tên, tước vị, năm sinh, năm mất… Dán hoặc đóng bài vị vào một chiếc khung hoàn thiện để đặt lên vị trí trang trọng thờ phụng gọi là linh vị.

[32] Vị trí có tác dụng đẩy khí xấu ra khỏi nhà.

[33] Loại ngựa trên trán có những đốm trắng, cổ nhân cho rằng đây là ngựa sát chủ.

[34] Đắp nặn lại tượng thần linh nhằm tạ ơn theo thiện hạnh của Đạo giáo.

[35] Sinh khí là luồng khí tốt giúp cơ thể sống khoẻ mạnh hơn. Đây là từ chuyên dùng trong lĩnh vực phong thuỷ. Người ta thường sử dụng các vật phong thủy trong bài trí nội thất để tăng sinh khí cho ngôi nhà và cho gia chủ.

[36] Người chết đuối dưới sông suối, ao hồ sau khi chết gọi là ma da, ma nước. Có nơi gọi là con nam.

[37] Một hình thức nghệ thuật của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

[38] Thuật ngữ trong chứng khoán, còn gọi là thị trường giá xuống, khi các loại chứng khoán mất giá đột ngột, liên tục và kéo dài. Ngược lại, thị trường giá lên là bull market.

[39] Máy thanh toán bằng thẻ ngân hàng.

[40] Vạn dân nhất hộ viết theo lối giản thể là 万民一户, ghép lại giống chữ Phòng (房).

Table of Contents

Những ngôi nhà ma ám - Tập 01
Tập 01
Mở đầu
1 Vào nghề
2 Cạm bẫy
3 Ma mèo
4 Xe ma
5 Chung cư
6 Thua lỗ
7 Biệt thự
8 Đông đúc
9 Sáu ngón
10 Mất hồn
11 Lưu thọt
12 Ông lão
13 Viên Trận
14 Từ đường
15 Trở về
16 Chuyện đêm
Tập 02
Những ngôi nhà ma ám - Tập 02
Mở đầu
1 Đưa ma

2 Viên Trận khác
3 Giày ma
4 Đoán chữ
5 Ma ngựa
6 Mộng thai
7 Quỷ đói
8 Tàn nhẫn
9 Hỏi đường
10 Chết muộn
Quyển 3 chương 1: Sáu ngón
Quyển 3 chương 2: Con dế bị ăn
Quyển 3 chương 3: Bóng đen
Quyển 3 chương 4: Biến mất
Quyển 3 chương 5: Truy đuổi
Quyển 3 chương 6: Kế hoạch nuôi dưỡng nhà ma
Quyển 3 chương 7: Phát hiện tại nhà Bạch Khai
Quyển 3 chương 8: Trở về nhà cũ
Quyển 3 chương 9: Tần gia
Quyển 3 chương 10: Phát hiện tại Tần gia
Quyển 3 chương 11: Dẫn linh
Quyển 3 chương 12: Tiếng hô quen thuộc
Quyển 3 chương 13: Trên thuyền
Quyển 3 chương 14: Tủ quần áo
Quyển 3 chương 15: Manh mối bị che giấu
Quyển 3 chương 16: Bí mật người Vạn gia
Quyển 3 chương 17: Giải thích khó hiểu
Quyển 3 chương 18: Tìm chết
Quyển 3 chương 19: Gặp quỷ
Quyển 3 chương 20: Bạch Khai hôn mê
Quyển 3 chương 21: Chiếu theo cảm giác

Quyển 3 chương 22: Thỏa mãn lòng hiếu kì của Bạch Khai
Quyển 3 chương 23: Lão quỷ là đang tìm bảo bối!
Quyển 3 chương 24: Xe có quỷ
Quyển 3 chương 25: Anh ngửi thử xem, mùi gì đây?
Quyển 3 chương 26: Tự chạy
Quyển 3 chương 27: Miệng ngậm giày gặp Nhất Hằng
Quyển 3 chương 28: Đâm trúng Bạch Khai
Quyển 3 chương 29: Cây giải oan
Quyển 3 chương 30: Chiếc xe tiếp theo
Quyển 3 chương 31: Vấn đề của xe
Quyển 3 chương 32: Có người
Quyển 3 chương 33: Dưới tấm sắt
Quyển 3 chương 34: Cá
Quyển 3 chương 35: Trò chơi "Một trăm câu chuyện ma ám"
Quyển 3 chương 36: Chơi không?
Quyển 3 chương 37: Chuyện ma
Quyển 3 chương 38: Sự thật
Quyển 3 chương 39: Thu phục
Quyển 3 chương 40: Lần đầu vào nhà xưởng
Quyển 3 chương 41: Lão Khâu
Quyển 3 chương 42: Một người khác
Quyển 3 chương 43: Quỷ họp chợ
Quyển 3 chương 44: Người thiếu niên tình cờ gặp gỡ
Quyển 3 chương 45: Mộng
Quyển 3 chương 46: Người đứng xem
Quyển 3 chương 47: Lão Khâu là ai?
Quyển 3 chương 48: Lý do tôi ở đây
Quyển 3 chương 49: Nhà đấu giá

Quyển 3 chương 50: Quay lại nhà cũ
Quyển 3 chương 51: Nhục trạch
Quyển 3 chương 52: Đánh hội đồng
Quyển 3 chương 53: Vạn Cẩm Vinh
Quyển 3 chương 54: Những chuyện Vạn Cẩm Vinh biết
Quyển 3 chương 55: Lại một căn nhà mới
Quyển 3 chương 56: Thu phục
Quyển 3 chương 57: Tiệm giặt ủi
Quyển 3 chương 58: Bên dưới máy giặt
Quyển 3 chương 59: Tiễn
Quyển 3 chương 60: La Đại Tị
Quyển 3 chương 61: Đi đến
Quyển 3 chương 62: Ngụp nước
Quyển 3 chương 63: Bản lĩnh của La Đại Tị
Quyển 3 chương 64: Lời kể của bà chủ nhà
Quyển 3 chương 65: Người trợ giúp Bạch Khai
Quyển 3 chương 66: Lai lịch của những viên gạch
Quyển 3 chương 67: Tiền chưởng quỹ
Quyển 3 chương 68: Đi tìm nguồn gốc
Quyển 3 chương 69: Trên xà nhà
Quyển 3 chương 70: Phá dỡ
Quyển 3 chương 71: Con mối
Quyển 3 chương 72: Tìm gạch
Quyển 3 chương 73: Bức tường than khóc
Quyển 3 chương 74: Đánh nhau
Quyển 3 chương 75: Hỗn loạn
Quyển 3 chương 76: Kết thúc
Quyển 4 chương 1: Hành trình vô định
Quyển 4 chương 2: Trên xe lửa
Quyển 4 chương 3: Không yên

Quyển 4 chương 4: Thôn nhỏ
Quyển 4 chương 5: Ngôi nhà trong rừng sâu
Quyển 4 chương 6: Tần Nhất Hằng
Quyển 4 chương 7: Ván cờ trong ngôi nhà băng
Quyển 4 chương 8: Thế cục giữa trời tuyết
Quyển 4 chương 9: Phá giải
Quyển 4 chương 10: Nhà lão Phùng
Quyển 4 chương 11: Kỳ quái
Quyển 4 chương 12: Quá trình
Quyển 4 chương 13: Theo dõi
Quyển 4 chương 14: Trong rừng
Quyển 4 chương 15: Biến cố
Quyển 4 chương 16: Nhân sâm
Quyển 4 chương 17: Chuyện gì đang xảy ra?
Quyển 4 chương 18: Bia gỗ
Quyển 4 chương 19: Hầm trữ đồ ăn
Quyển 4 chương 20: Trên mặt đất
Quyển 4 chương 21: Đồ đạc trong tủ sắt
Quyển 4 chương 22: Lời kể của lão Phùng
Quyển 4 chương 23: Nghiên cứu viên
Quyển 4 chương 24: Người theo dõi đã thấy gì
Quyển 4 chương 25: Công dụng của tủ sắt
Quyển 4 chương 26: Vô đề
Quyển 4 chương 27: Văn phòng trong cao ốc
Quyển 4 chương 28: Đối diện
Quyển 4 chương 29: Sếp Bạch
Quyển 4 chương 30: Cuộc trò chuyện ở quán cà phê
Quyển 4 chương 31: Người rảnh rỗi
Quyển 4 chương 32: Quán cà phê
Quyển 4 chương 33: Buổi tối
Quyển 4 chương 34: Phát hiện trên tầng bốn

Quyển 4 chương 35: Tầng hai bất thường
Quyển 4 chương 36: Ai
Quyển 4 chương 37: Điên đảo (1)
Quyển 4 chương 38: Điên đảo (2)
Quyển 4 chương 39: Điên đảo (3)
Quyển 4 chương 40: Trước tiên
Quyển 4 chương 41: Biến cố xảy ra
Quyển 4 chương 42: Chuyên gia ăn hại
Quyển 4 chương 43: Sau khi tỉnh lại
Quyển 4 chương 44: Vạn Thước
Quyển 4 chương 45: Quay lại tập đoàn Hoành Đạt
Quyển 4 chương 46: Trong văn phòng
Quyển 4 chương 47: ?
Quyển 4 chương 48: Khiêng về
Quyển 4 chương 49: Theo dõi
Quyển 4 chương 50: Tiếp tục theo dõi
Quyển 4 chương 51: Cầu thang
Quyển 4 chương 52: Đường Hoàng Tuyền
Quyển 4 chương 53: Hoạt tử nhân
Quyển 4 chương 54: Escape room
Quyển 4 chương 55: Xem nhà, không biết đã là lần thứ mấy đi xem nhà
Quyển 4 chương 56: Quan tài
Quyển 4 chương 57: Tẩu quan
Quyển 4 chương 58: Nhân trủng
Quyển 4 chương 59: Tiết học thực nghiệm
Quyển 4 chương 60: Quán cơm
Quyển 4 chương 61: Theo quy tắc cũ
Quyển 4 chương 62: Sau bếp
Quyển 4 chương 63: Căn hầm
Quyển 4 chương 64: Hoàng Đại Tiên

Quyển 4 chương 65: Hoàng Đại Tiên (2)
Quyển 4 chương 66: Hoàng Đại Tiên (3)
Quyển 4 chương 67: Tiệm bi-a
Quyển 4 chương 68: Tiệm bi-a (2)
Quyển 4 chương 69: Tiệm bi-a (3)
Quyển 4 chương 70: Ếch âm
Quyển 4 chương 71: Phát hiện ở tầng trên
Quyển 4 chương 72: Thắp đèn
Quyển 4 chương 73: Hồi cuối
Quyển 4 chương 74: Hồi cuối (2)
Quyển 4 chương 75: Hồi cuối (3)
Quyển 4 chương 76: Hồi cuối lại là một khởi đầu mới
Quyển 4 chương 77: Tương lai mịt mờ
Quyển 5 chương 1: Câu đố
Quyển 5 chương 2: Câu đố (2)
Quyển 5 chương 3: Ngục giam
Quyển 5 chương 4: Nguồn gốc của tranh tường
Quyển 5 chương 5: Lời nhắc từ tranh tường
Quyển 5 chương 6: Đường sống trong chỗ chết
Quyển 5 chương 7: Bên trong tòa kiến trúc cao nhất
Quyển 5 chương 8: Sống lại từ cõi chết
Quyển 5 chương 9: Đường hầm
Quyển 5 chương 10: Sống còn
Quyển 5 chương 11: Cáo biệt
Quyển 5 chương 12: Cáo biệt (2)
Quyển 5 chương 13: Cáo biệt (3)
Quyển 5 chương 14: Tỉnh lại
Quyển 5 chương 15: Thăm dò trong giếng
Quyển 5 chương 16: Ra ngoài
Quyển 5 chương 17: Những bọc đồ

Quyển 5 chương 18: Đồng hồ bỏ túi
Quyển 5 chương 19: Tần Nhất Hằng or Giang Thước
Giải thích của tác giả Nhị Thập Tam
[HTBK] Quyển 5 chương 20: Vô đề
[HTBK] Quyển 5 chương 21: Viên Trận không phải một người
[HTBK] Quyển 5 chương 22: Kéo tơ lột kén
[HTBK] Quyển 5 chương 23: Những hiểu lầm với tập đoàn Hoành Đạt
[HTBK] Quyển 5 chương 24: Bí mật Âm Hà
[HTBK] Quyển 5 chương 25: Nỗi đau không thể gọi tên
[HTBK] Quyển 5 chương 26: Không lời
[HTBK] Quyển 5 chương 27: Công trình của Vạn Cẩm Vinh
[HTBK] Quyển 5 chương 28: Sự biến hóa trong ruộng lúa mạch